

Giới thiệu Thế Gia Danh Môn

Bạn đang đọc truyện Thế Gia Danh Môn của tác giả Shisanchun trên website đọc truyện online. xuyên qua trở thành kinh thành đệ nhất xú nữ, chồng không thương, mẫu thân chồng không thích, cha mẫu thân không còn lại còn bị tiểu thiếp bên cạnh xoi mói. Nhưng bất công chính là vì hoàng đế tứ hôn nên nàng không thể hòa ly. Có điều không sao hết, ta khác có cách sống thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Tương Nhược Nam từ từ mở mắt đã thấy ánh sáng đỏ chói lóa, mọi thứ mơ mơ hồ hồ. Nàng khẽ day day đôi mắt, mọi thứ trước mắt dần hiện rõ: nền đỏ, lụa đỏ, trướng đỏ, mọi thứ đều đỏ tươi diễm diễm đập vào mắt nàng.

Đầu óc Tương Nhược Nam hồ hồ. Đây là đâu? Nàng chẳng phải đang nằm trong phòng ngủ sao? Như thế nào lại thấy những thứ này? Nàng nhớ mình chưa bao giờ bài trí phòng kinh khủng như thế mà

Có lẽ là đang mơ?

Còn đang suy nghĩ miên man bỗng nhiên hai bóng người dần tiến vào tầm nhìn của nàng.

Oa, Nam tuần nữ tú nha, nam diện mạo uy vũ, tu mi tuần mục, tóc đen phiêu dật, rất giống như nam tử lạnh lùng trong tiểu thuyết. Nữ da trắng như tuyết, mày như tranh vẽ, sờ sờ động lòng người rất giống nhân vật của Quỳnh Dao. Chỉ là hai người này ăn mặc có chút kì lạ. Trên người mặc cái gì thế kia, đều một thân đỏ rực, thật là khó coi.

Có điều, bỏ qua trang phục khó coi như thế hai người này đúng là khiến người khác ghen tỵ...

Nằm mơ, nhất định là đang mơ! Tương Nhược Nam không biết hai người này, cho dù là xem phim cũng không bao giờ thấy họ nha.

Lúc này, nam tử đột nhiên mở miệng, hần nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập chán ghét và khinh bỉ:

- Tương Nhược Lan, ta nói cho ngươi, bốn hầu muốn đi chỗ nào không phải là chuyện ngươi xen vào, hôm nay cũng vậy mà sau này cũng thế. Ngươi gả vào Hầu phủ thì là người của Hầu phủ, từ nay phải tuân thủ quy củ trong phủ. Ngươi nên sớm thu hồi tính tình xấu xa đi, sau này còn dám động roi đánh người cũng đừng trách ta dùng gia pháp, quét sạch thể diện của ngươi.

Vừa nói vừa đem cây roi đen thui đánh lên người nàng, Tương Nhược Nam trên người thấy thật đau. Tương Nhược Nam ai u một tiếng ôm chặt nơi bị đánh, nàng lúc này mới phát hiện trên người mình cũng là một thân hồng y, mà thanh âm kia rất lạnh lùng, hần đang nói gì nàng đều không hiểu?

Hần gọi tên nàng giống như biết nàng, nhưng nàng lấy danh dự ra đảm bảo, nàng chưa bao giờ gặp qua người này.

Nàng bắt đầu có chút cảm giác không đúng, đây không phải là mơ, mọi người nói nằm mơ không có cảm giác, nhưng bây giờ nàng cảm thấy rất đau. ...

Hơn nữa, nàng nhận ra trang phục của bọn họ không đúng, nam để tóc dài, búi tóc cài quan ngọc quán quanh bằng lụa đỏ. Nữ một đầu đầy trâm giống như bị ám khí bắn vào.

Ngất xỉu, đây là chuyện gì?

Bỗng nhiên nữ tử hét lên một tiếng, kẻ cả hét lên cũng đầy vẻ điệu dàng, nàng một tay chỉ vào Tương Nhược Nam, một tay bưng miệng, đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng.

- Thiệu Khang, tỷ tỷ chảy máu rồi

Khi nghe tiếng thét chói tai này, Tương Nhược Nam cảm giác trên trán đau nhức, ngay sau đó một chất lỏng ấm áp chảy xuống mặt nàng. Tương Nhược Nam ý thức được bèn đưa tay sờ, nhìn thấy trước mắt khiến người hoảng sợ: máu!

Nam tử nhú mày hừ lạnh:

- Nàng ta tự tìm

Tương Nhược Nam chỉ thấy choáng váng đầu óc, muốn té xỉu chỉ thấy nam tử ánh mắt lạnh lùng, nữ tử cười yếu ớt nhưng còn lạnh hơn không cười.

Khi tỉnh lại vẫn nằm trên giường nhưng thật tiếc, không phải là chiếc giường của nàng mà là chiếc giường lớn, sa hồng tung bay giống hệt như khuê phòng

của tiểu thư cổ đại. trước giờ ở cô nhi viện xem TV, Trương Nhược Nam cũng từng ước một ngày có thể ngủ trên chiếc giường như thế này, lãng mạn lại sang trọng

Trương Nhược Nam tự cầu lòng bàn tay mình, thật đau, vậy đây không phải là mơ...

Trước khi té xỉu nàng có chút hoài nghi, những năm gần đây đọc không ít tiểu thuyết xuyên qua. Chẳng lẽ là nàng thực sự hoa hoa lệ lệ xuyên qua.

Trời ơi, hôm qua nàng mới được khen thưởng, sắp được thăng chức, tiền thưởng đến tay, có thể đổi một gian phòng khác tốt hơn, sống cuộc sống tốt hơn, nàng đã mất bao nhiêu tâm huyết...

Hôm nay tất cả thành uổng phí, khóc không ra nước mắt mà...

Trong tai giống như có ngàn vạn con sâu đang kêu gào

Bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng nói sắc bén:

- Thật quá đáng, cùng một ngày vào cửa đã là quá, cho dù đem hồ li tinh kia làm quý thiếp cũng đủ, lại còn bỏ qua tiểu thư không để ý đến, đến phòng hồ li tinh kia. Tiểu thư nhà chúng ta là chính thê! Đây không phải là khiến tiểu thư chịu nhục? Tiểu thư tới lý luận Hầu gia cũng dám đánh tiểu thư! Thật quá đáng, phải bảo tiểu thư đến trước mặt thái hậu cáo trạng làm cho Hầu gia phải xin lỗi tiểu thư.

Trái một tiếng "tiểu thư chúng ta" phải một tiếng "tiểu thư chúng ta" xem ra là một nha hoàn, nhưng nha hoàn này quá mức hung hãn

Trương Nhược Nam muốn làm rõ một chút nên không lên tiếng, để mặc các nàng nói. Ngay sau đó là tiếng một phụ nhân thô lậu:

- Hồng Hạnh, ngươi đừng có nóng lên, ngày hôm qua ta đã bảo ngươi đừng có nói chuyện Hầu gia đến phòng di nương với tiểu thư, ngươi lại đi nói làm tiểu thư tìm đến cửa khiến tiểu thư đánh di nương bị thương nên Hầu gia mới đánh tiểu thư. Mặc dù hành động của Hầu gia không thỏa đáng nhưng tiểu thư đánh người cũng là sai. Làm loạn đến thái hậu thì thế nào sẽ chẳng có kết quả gì tốt chứ đừng nói bắt Hầu gia xin lỗi

Thật là rối rắm! Trương Nhược Nam hiểu ra đôi chút. Hầu gia kia hôm qua cùng cưới thân thể này và một nữ tử khác, chắc là mỹ nữ tối qua. Nhưng thể và thiếp có thể cùng lấy một ngày?

Được rồi, bỏ qua vấn đề này không nói, bây giờ rõ ràng là Hầu gia thích mỹ nữ kia gấp tỷ lần thân thể này nên đem động phòng hoa chúc, bỏ qua chính thê đến phòng của thiếp, như vậy có chút quá đáng. Không thích có thể không lấy mà. Xem ra là hôn nhân chính trị. Nhưng nếu là như vậy cũng cần phải có sự tôn trọng!

Có lẽ có nội tình

Có điều thân thể nữ tử này dám cầm roi đi đánh tiểu tam, Trương Nhược Lan với nàng hình dung một chữ cường nữ. Nhưng hành vi nàng làm ở thế giới này khiến cho người khác không dung nên phụ nhân kia mới lo lắng.

Có điều Hầu gia kia lại đi đánh đàn bà, quả thực là đồ cận bã.

- Mẫu thân, sao mẫu thân có thể nói như thế, con không phải là đổ dầu vào lửa! Chẳng lẽ con nói sai. Tiểu thư nhà chúng ta là ai! Tiểu thư chính là nữ nhi duy nhất của khai quốc tướng quân! Tiên đế trước kia thương yêu tiểu thư như thế nào! Tiểu thư suýt nữa trở thành phi tử của hoàng thượng! Ngay cả Thái hậu cũng xem tiểu thư như con ruột. Thân phận của tiểu thư tôn quý như vậy, Vu Thu Nguyệt kia sao có thể so sánh. Chỉ là nữ nhi của quan tứ phẩm mà vào cửa cùng ngày với tiểu thư nhà ta, muốn dẫm lên đầu tiểu thư, Hầu gia thật quá đáng

Khởi thân thể này cũng không tệ lắm, con gái của tướng quân khai quốc, thái hậu xem nàng như con ruột... Nhưng nếu đã như thế, Hầu gia kia sao dám coi thường nàng như vậy.

Một tiếng tất tất tác tác, hình như là phụ nhân kia đánh Hồng Hạnh:

- Ngươi nói nhỏ chút, ở đây tai vách mạch rừng, nếu để Hầu gia nghe được, ngươi chỉ là một nha hoàn, có đánh chết ngươi cũng chẳng sao

Hồng Hạnh vẫn to giọng:

- Ta sợ cái gì, ta một lòng một dạ theo tiểu thư, tiểu thư sẽ che chở ta. Mẫu thân, người quá mềm yếu. Cả ngày chỉ lo lắng sợ hãi. Làm người nên cứng rắn một chút, giống như tiểu thư vậy, ai động đến nàng là nàng một roi đánh ra. Mẫu thân xem xem, lâu nay có ai dám làm khó chúng ta! Các người nói xem có đúng không?

Câu cuối như là nói với người khác.

Ngay sau đó có vài tiếng nói vang lên, thanh thúy có mà non nớt cũng có

- Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư chưa bao giờ phải chịu áp lực

- Hồng Hạnh tỷ nói đúng, tiểu thư nhà chúng ta cao quý như thế, ai dám đắc tội nàng nàng sẽ đem roi đánh lại, chỉ có nàng coi thường người khác chứ ai dám coi thường nàng

Nghe đến đây Trương Nhược Nam suyết ngã từ trên giường xuống “có ai dám đắc tội nàng nàng sẽ đem roi đánh lại, chỉ có nàng coi thường người khác chứ không có ai dám coi thường nàng”. Quả thật là một nữ nhân ghê gớm.

Nữ tử cổ đại chẳng phải là cần tam tông tứ đức, hiền lương thực đức? Như thế nào lại có người như vậy? Đừng nói là thời cổ đại cho dù là thời đại bây giờ cũng chẳng ai thích loại con gái như vậy.

Hồng Hạnh phát hiện Trương Nhược Nam đã tỉnh liền chạy tới. Trương Nhược Nam thấy nàng mắt to tròn, miệng anh đào nhỏ nhắn ước chừng 16 tuổi, có chút nhan sắc. Nàng thấy Trương Nhược Nam tỉnh lại vui mừng :

- Tiểu thư, người đã tỉnh, đầu còn đau không?

Trương Nhược Nam sờ lên đầu, trên trán đã được bôi thuốc băng bó, đau đớn cũng không nhiều. Nàng muốn ngồi lên, Hồng Hạnh đã mau mắn đỡ nàng, lấy gối để phía sau cho nàng dựa

- Như vậy được chưa? Hồng Hạnh hỏi.

- Rất thoải mái, cảm ơn

Trương Nhược Nam thuận miệng cảm ơn, đây vốn là bản năng nhưng lại khiến Hồng Hạnh giật mình, giường mắt nhìn nàng, hồ nghi nói:

- Hồng Hạnh hầu hạ tiểu thư là chuyện đương nhiên, tiểu thư sao lại nói vậy

Trương Nhược Nam ý thức được mình đã nói sai nhất thời cũng không biết giải thích thế nào. Nàng còn chưa ngu ngốc đến nỗi nói rằng mình không phải là tiểu thư của nàng. Nếu vậy nhất định sẽ bị coi là yêu quái mà đem hỏa thiêu, cái này cũng không phải là trò chơi hay.

Nàng bình tĩnh nói:

- Đầu có chút đau, nhất thời hồ đồ

Trong lòng âm thầm cảnh tỉnh sau này nói năng phải cẩn thận.

Hồng Hạnh cũng không hoài nghi gì, ngồi xuống giường nhìn Trương Nhược Nam hỏi:

- Tiểu thư, người tính sao bây giờ? Người có phải là chờ tiến cung gặp Thái Hậu cáo trạng, muốn hấn xin lỗi và còn trừng phạt hồ ly kia không?

Trương Nhược Nam nhún mày nhìn Hồng Hạnh, cô gái này chỉ là một nha hoàn. Tuy rằng nàng không hiểu quy củ cổ đại nhưng cũng biết ngôn từ của Hồng Hạnh lúc này có chút quá trớn. Cô nha hoàn nói chuyện với tiểu thư như vậy chẳng

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hồng Hạnh

Còn chưa đợi Trương Nhược Nam trả lời, một phụ nhân mặc quần áo xanh biếc tiến đến trước giường. Phụ nhân này ước chừng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt cùng Hồng Hạnh có vài nét tương đồng. Có điều mày nhú chặt, ánh mắt đầy lo lắng, bộ dạng thật mềm yếu, nhu nhược. Trương Nhược Nam biết phụ nhân này vừa cùng Hồng Hạnh nói chuyện, bà chính là mẫu thân của Hồng Hạnh đi. Nhìn bà, Trương Nhược Nam đột nhiên có chút linh cảm nói:

- Phương muội muội

Nói xong cảm thấy thật kì quái, nàng làm sao biết được phụ nhân kia là Phương muội muội?

Phụ nhân kia nghe được nàng kêu nét mặt không có gì khác biệt, chắc chắn là Trương Nhược Nam đã gọi đúng rồi. Bà cúi lưng cầm tay Trương Nhược Nam hỏi:

- Tiểu thư, người thấy thế nào?

Vừa nói nước mắt lại lăn chã rơi:

- Ta thật thương tiểu thư... nếu lão gia còn...

Rồi dùng tay áo lau nước mắt.

Tương Nhượng Nam nhìn bà, trong óc đột nhiên hiện lên một chút thông tin, phụ nhân này là bà vú của khối thân thể này, là mẫu thân của Hồng Hạnh.

Nàng trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng vẫn giữ được trí nhớ của khối thân thể này! Như vậy là tốt rồi, sẽ không sợ người khác phát hiện. Tương Nhượng Nam trong lòng hưng phấn không để ý đến những lời của Phương mụ mụ.

Đội nàng nghĩ thêm một chút kí ức của đời trước, trong đầu bỗng hỗn loạn, giống như có rất nhiều thông tin không rõ ràng, muốn suy nghĩ một chút đầu lại nhói đau. Xem ra chuyện này phải từ từ không thể gấp gáp.

Hồng Hạnh nhìn Phương mụ mụ khóc không nhìn được nhiều mày nói:

- Mẫu thân, sáng sớm mẫu thân khóc cái gì – tiểu thư mới gả đến đây trách không được cát lợi.

Phương mụ mụ ngẩng lại thấy đúng, vội vàng ngừng khóc, lau mặt nhìn Hồng Hạnh nói:

- Hồng Hạnh, người cũng biết tiểu thư mới gả đến, mới ngày đầu tiên đã muốn tiểu thư đi cáo trạng, để Hào gia mất thể diện lại chẳng càng tức giận tiểu thư?

Tương Nhượng Nam gật đầu, nếu Hào gia này thật sự cố kỵ thái hậu thì đã không nạp thiếp cùng một ngày như vậy. Cáo trạng thì có tác dụng gì. Hồng Hạnh nương mày muốn nói gì đó thì Tương Nhượng Nam đã cắt đứt ý nghĩ của nàng ta:

- Được rồi, không cần nói nữa, chuyện này ta tự có chủ trương, không đến lượt một nha đầu như người dạy.

Nàng bây giờ vẫn còn mơ hồ, đội nàng rõ ràng mọi sự hăng hay. Hồng Hạnh không nghĩ Tương Nhượng Nam sẽ cắt đứt lời nàng. Bình thường có chuyện gì tiểu thư cũng sẽ nghe theo nàng, chuyện gì cũng thích hỏi ý kiến của nàng, hôm nay làm sao vậy? Nàng nhìn Tương Nhượng Nam, nếu là bình thường, tiểu thư gặp phải loại chuyện thế này đã sợ tức giận đùng đùng. Chỉ cần nàng nhắc đến, nhất định sẽ nhảy dựng lên muốn vào cung làm ảm ỉ. Nhưng bây giờ, tiểu thư về mặt bình tĩnh, sắc mặt thong dong không nhìn ra chút tức giận.

Tiểu thư chẳng nhẽ bị đánh hỏng đầu rồi! Hồng Hạnh âm thầm nói.

Tương Nhượng Nam không biết tiểu nha đầu trước mắt đang thâm mắng nàng, nàng quay đầu, đánh giá gian phòng này. Trang trí đầy vẻ cổ xưa, các vật dụng trạm trổ hoa văn, bình hoa cắm chút thủy tiên, rèm che xanh biếc, mọi thứ đều tinh xảo hoa mỹ thể hiện sự phú quý của Hào phủ.

Trong phòng ngoại trừ Hồng Hạnh cùng Phương mụ mụ ra còn có ba nha hoàn nữa, xem chừng hơn 10 tuổi, ngũ quan đoan chính, trong đó có một nữ tử thanh tú hơn cả, nhìn nha đầu này, Tương Nhượng Nam trong đầu hiện lên một cái tên, nàng khẽ gọi:

- Ánh Tuyết.

- Vâng, tiểu thư có gì sai bảo?

Nữ tử kia lên tiếng, giọng nói cũng điềm đạm, thanh thúy. Tương Nhượng Nam chỉ muốn kiểm tra trí nhớ một chút mà thôi chứ có gì sai bảo nên thuận miệng đáp:

- Đi giúp ta mang chén nước lại đây

- Vâng! Ánh Tuyết xoay người bước đi.

Hồng Hạnh ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Tiểu thư, loại chuyện này người có thể sai bảo ta, Ánh Tuyết là nha hoàn trong phủ.

Giọng nói có chút giận dữ như thể Ánh Tuyết đoạt công của nàng.

Trong viện? Nha đầu là trong phủ sai đến? Tương Nhượng Nam có chút khó hiểu nhưng không lên tiếng. Lúc này, bên ngoài có nha hoàn thông báo:

- Tòng Hương viện có hai mụ mụ đến

Tương Nhượng Nam vừa nghi hoặc, Tòng Hương viện là nơi nào? Phương mụ mụ bên cạnh vội nói:

- Tòng Hương viện chẳng phải là nơi ở của Lão phu nhân? Xem ra bà đã biết chuyện đêm qua, không biết phải hai vị mụ mụ đến nói cái gì?

Hồng Hạnh hừ lạnh một tiếng:

- Như thế nào chỉ phải hai mụ mụ đến, xảy ra chuyện lớn như thế, thái phu nhân phải tự mình đến mới đúng. Còn cả Hào gia bây giờ cũng không thấy bóng dáng!

Tương Nhượng Nam đang suy nghĩ, thái phu nhân mà các nàng nói là mẫu thân của Hầu gia, là mẹ chồng của nàng. Nếu thật như thế, Hồng Hạnh ở trước mặt hai vị mẹ mẹ nói những lời này thật không ổn. Lão phu nhân là trưởng bối, ở sau lưng bình luận về trưởng bối đã không hay huống chi còn biết rõ có hai vị mẹ mẹ ở đây.

Hồng Hạnh này mồm miệng rất quá đáng, không chịu suy nghĩ.

Phượng mẹ mẹ vẻ mặt lo lắng hận không thể che miệng Hồng Hạnh lại. Còn chưa kịp làm thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói sang sảng:

- Phu nhân đã thức dậy, thái phu nhân đặc biệt sai chúng tôi đến xem tiểu thư.

Tương Nhượng Nam nhìn theo tiếng nói đã thấy hai vị phụ nhân tầm bốn mươi tuổi đi vào, đều là xuyên kim đai ngân (áo vàng, thắt lưng bạc) rất có mặt mũi. Một người khẽ mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hồng Hạnh có chút lạnh xuống, chắc chắn đã nghe được lời Hồng Hạnh nói. Người còn lại tươi cười như cúc, vẻ mặt hòa hoãn, là người vừa nói.

Hồng Hạnh đứng lên không nóng không lạnh nói với hai người này:

- Dù đã thức dậy nhưng đầu vẫn đau, vết thương chảy nhiều máu như vậy làm sao khỏe được.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai vị mẹ mẹ trầm xuống, ánh mắt có chút xấu hổ. Phượng mẹ mẹ thấy thế vội nói:

- Cảm ơn lão phu nhân quan tâm, phu nhân đêm qua đã đắp thuốc, nghỉ ngơi một đêm đã không có gì đáng ngại. Không biết hai vị mẹ mẹ xưng hô như thế nào?

Vị mẹ mẹ tươi cười như cúc kia nói:

- Ta họ Trương, vị này họ Lưu

- Thì ra là Trương mẹ mẹ cùng Lưu mẹ mẹ

Vừa nói Phượng mẹ mẹ đã đem hai hồng bao được chuẩn bị từ trước đưa tận tay hai người. Trương mẹ mẹ tươi cười nhận lấy còn Lưu mẹ mẹ vẫn lạnh nhạt nhưng cũng nhận hồng bao.

Trương mẹ mẹ nói tiếp:

- Thái phu nhân nghe được tin tức đã rất lo lắng, mới sáng sớm đã gọi Hầu gia đến giáo huấn một trận. Vốn cũng muốn đến thăm phu nhân nhưng buổi sáng dậy thân thể mệt mỏi nên mới phái chúng ta đến.

Hồng Hạnh nghe xong khước miệng cười lạnh, ánh mắt châm chọc. Trương mẹ mẹ có chút tức giận nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt lúc đầu. Mất lạnh đảo qua Hồng Hạnh rồi lại cười với Tương Nhượng Nam.

Tương Nhượng Nam nghe xong lời Trương mẹ mẹ nói trầm ngâm, xem ra thái phu nhân này cũng có chút cố kỵ đứa con dâu này, nếu không Trương mẹ mẹ cũng không cần nói những lời này. Sau này mình phải ở lại trên khối thân thể này, tình huống còn chưa hiểu rõ không nên đắc tội với người thì tốt hơn.

Tương Nhượng Nam ngẩng đầu nhìn Trương mẹ mẹ cười nói:

- Sao có thể để thái phu nhân đến xem con dâu, con dâu mới vào cửa phải là thịnh an với thái phu nhân mới đúng. Mẹ mẹ nói lời này là đang cười ta chăng?

Lời này nói ra, mọi người trong phòng đều ngạc nhiên nhìn Tương Nhượng Nam như thể không tin được những lời nói này lại từ miệng nàng mà ra.

Tương Nhượng Nam nhìn những ánh mắt kinh hãi này có chút lo lắng, chẳng lẽ nàng đã nói sai? Có chỗ nào không ổn sao?

Hồng Hạnh không nhịn được mở miệng:

- Tiểu thư...

Tương Nhượng Nam sợ nàng lại nói những lời khó nghe lập tức nhượng mảy may nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng nhẹ giọng trách mắng:

- Câm miệng!

Hồng Hạnh chưa bao giờ bị tiểu thư nói nặng như vậy, lúc này mặt đỏ lên, khước mắt uрон ướt nhưng cũng không dám nói gì. Trong chốc lát, Trương mẹ mẹ đã khôi phục thái độ bình thường, cười nhìn Tương Nhượng Nam nói:

- Phu nhân, ta sẽ đến chỗ thái phu nhân bẩm báo, nếu phu nhân thân thể không khỏe, sáng nay kính trà cũng không cần đến.

Chương 3: Dâng Trà 1

Kiếp trước nàng đã xem qua không ít tiểu thuyết, Tv nên đương nhiên biết dâng trà là chuyện gì. Tân nương ngày thứ hai phải dâng trà với cha mẹ chồng, cha mẹ chồng sẽ đưa tân nương hồng bao, tổ về tiếp nhận, hoan nghênh tân nương vào cửa.

Thái phu nhân an bài nàng không cần kính trà có vẻ là tốt với nàng nhưng dường như vẫn còn dụng ý bên trong?

Tương Nhượng Nam lập tức nhớ đến đôi nam nữ đêm qua.

Vừa nãy nghe Hồng Hạnh nói, nàng cùng quý thiếp kia là cùng một ngày vào cửa, chẳng lẽ hôm nay kính trà quý thiếp kia cũng có mặt? Thái phu nhân an bài như vậy là không muốn quý thiếp kia bị chính phòng chèn ép sao?

Nhà này sao lại thiên vị quý thiếp kia như vậy? Nữ tử kia rốt cục lai lịch như thế nào?

Tương Nhượng Nam âm thầm suy nghĩ

Cùng lúc đó, sắc mặt Phụng mụ mụ cũng không lấy gì làm tốt. Ngày hôm qua động phòng đã gặt tiểu thư sang một bên, hôm nay kính trà cũng ngăn trở tiểu thư? Một nhà Hầu gia đối với tiểu thư thật sự là không ưa thích sâu như vậy?

Có điều cũng không trách bọn họ tức giận, cách làm của tiểu thư thật sự...

Phụng mụ mụ thầm than thở, trên mặt vẻ ưu tư càng lúc càng sâu.

Hồng Hạnh lại có vẻ mặt phẫn nộ như muốn nói cái gì nhưng nhìn tiểu thư một chút lại không dám mở miệng.

Trương mụ mụ vẫn cười tươi đem tất cả sắc mặt mọi người thu vào trong mắt, bên cạnh là Lưu mụ mụ vẻ mặt có chút khinh thị.

Vẻ mặt khinh thị của Lưu mụ mụ khiến Tương Nhượng Nam có chút bị kích thích. Kiếp trước nàng nhìn thấy nhiều nhất chính là vẻ mặt này.

Không muốn để nàng đi, nàng càng muốn đi.

Mặc dù không biết sau này mình sẽ như thế nào nhưng nàng ở chỗ này một ngày thì phải làm tốt bổn phận một ngày. Vị trí của nàng là chánh thê không thể để người khác tùy tiện dè dặt cười cợt được.

Tối hôm qua đã đủ dọa người, hôm nay kính trà còn không đến sẽ chẳng phải khiến mọi người chê cười.

Hừ, nàng dễ bị coi thường vậy sao!

Ngay lập tức Tương Nhượng Nam đứng dậy nhìn Trương mụ mụ cười nói:

- Mẫu thân mặc dù quan tâm thương yêu con dâu, nhưng con dâu không thể không hiểu chuyện như vậy. Làm gì có chuyện mới vào cửa ngày đầu tiên đã không kính trà với lão phu nhân. Nếu truyền ra không phải để người ta chê cười Hầu phủ chúng ta quy củ không nghiêm.

Nàng cũng không nhìn sắc mặt Trương mụ mụ, quay đầu sai Hồng Hạnh:

- Hồng Hạnh nhanh lên, giúp ta chuẩn bị không nên để chậm trễ thời gian.

Trương mụ mụ ngẩn ra, nàng vốn định ninh vị phu nhân này sẽ tức giận, nói lời oán hận. Như vậy, vạn nhất chuyện này đến tai Thái Hậu, Hầu phủ có thể nói là quan tâm đến phu nhân nhưng lại chịu oán thán, Thái hậu cũng không thể nói gì. Nhưng lại không nghĩ tới vị “bát phủ” nổi danh này lại nói được lí lẽ sắc bén, khiến các nàng không thể chống đỡ.

Trương Lưu hai vị nhất thời ngây ngốc, Phụng mụ mụ mặt đầy vui mừng nói:

- Phu nhân đừng vội, giờ vẫn còn sớm, đừng gấp

Tiểu thư đã hiểu chuyện như vậy nhất định là phu nhân trên trời có linh, bảo vệ tiểu thư.

Hồng Hạnh vội sai bảo nha hoàn lấy nước rửa mặt, chuẩn bị quần áo.

Trương Lưu hai vị nhìn nhau, Trương mụ mụ cười nói với Tương Nhượng Nam:

- Đã như vậy để ta quay về nói lại với Lão phu nhân.

Trương Nhược Nam vừa để mặc nha hoàn giúp nàng thay quần áo vừa cười khanh khách nói với Trương mụ mụ:

- Hai vị mụ mụ đi thông thả.

Phương mụ mụ sai một tiểu nha hoàn tiễn hai người nọ.

Hai vị mụ mụ vừa rời khỏi liền nhỏ giọng thì thầm. Trương mụ mụ nói:

- Phu nhân mới nhìn giống như là một người biết lễ nghĩa, hình như tin đồn không đúng a...

Lưu mụ mụ cười lạnh:

- Cái này chỉ sợ là mụ mụ đã nhầm. Biết lễ... Hừ, nếu thật sự biết lễ lại trước mặt bao nhiêu người bắt Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, làm hại thiếu gia nhà chúng ta phải lấy một bát phụ làm chính thê, nếu thật là biết lễ nghĩa sao bên cạnh có loại nha đầu làm càn như thế. Chủ sao tởm đấy thôi.

Trương mụ mụ gật đầu:

- Nói cũng đúng, nếu Hồng Hạnh mà là người của phủ chúng ta e rằng đã sớm bị đuổi ra.

Nói xong trong mắt lộ vẻ tàn khốc:

- Lại còn dám trước mặt chúng ta điều võ dương oai, để xem, một ngày nào đó ta sẽ thu thập nha đầu này.

Lúc này, Lưu mụ mụ nhíu mày, mặt vẻ ưu phiền:

- Chính là Hoàng thượng tứ hôn mà hầu gia lại lãnh lạc tân phu nhân, chỉ sợ Hoàng thượng trách phạt.

Trương mụ mụ cười híp mắt, nhìn bốn phía không ai, mới khẽ thì thầm vào tai Lưu mụ mụ:

- Cái này người không biết, bát phụ này ban đầu là phải lấy Hoàng thượng nhưng lại khiến Hoàng thượng chán ghét. Chính vì nàng coi trọng Hầu gia nên mới bắt Hoàng thượng tứ hôn. Hoàng thượng cầu còn không được nên mới ném củ khoai nóng này sang tay Hầu gia. Hoàng thượng cùng Hầu gia quan hệ vốn rất tốt, Hầu gia vô cớ bị vạ lây, người nói xem Hoàng thượng có dám trách phạt không. Nếu không cũng không đồng ý Hầu gia một này cùng cưới Vu gia tiểu thư, chỉ cần cam đoan vị trí của phu nhân, không làm hao tổn mặt mũi Hoàng thượng, Hoàng thượng quản nhiều chuyện thế để làm gì?

Lưu mụ mụ cười:

- Nói có lý, đây là bát phụ kia tự làm tự chịu, Vu gia tiểu thư cùng Hầu gia vốn sớm quen biết, nàng dung mạo như tiên, tài hoa hơn người, bát phụ kia sao có thể so sánh? Nàng ta cả đời đừng nghĩ có thể thay đổi chuyện đó.

- Đúng vậy.

Hai người cười nói đi về phía Tùng Hương viện.

Trong Thu Đường viện.

Lúc này Trương Nhược Nam được bọn nha hoàn giúp thay quần áo, kiểu điểm uớt át trông rất sống động, áo đỏ thêu mẫu đơn, quần vàng trông thật phần hoa mỹ.

Nhưng Trương Nhược Nam lại không có tâm tư thưởng thức quần áo hoa lệ này, nàng nhìn khuôn mặt trong gương mà ngẩn người.

Trong gương đồng bóng lảng phản chiếu khuôn mặt của nàng.

Đôi mày cá tính xé lên, đôi mắt thật ra cũng khá xinh đẹp, hắc bạch phân minh, đồng tử đen láy. Mũi không cao nhưng cũng không quá tẹt, môi đầy đặn nhưng không khéo léo. So với tiêu chuẩn đôi môi anh đào của thời cổ đại này thì thật sự không đẹp chút nào.

Nhưng làm nàng khó tiếp nhận nhất chính là da dẻ của nàng, thân thể này chừng 16, 17 tuổi đáng lẽ phải là lúc da dẻ đẹp nhất, nhưng da nàng vừa đen vừa thô thể này thì thật là...

Trương Nhược Nam che mày, trong đầu nhớ lại bộ dạng của nữ tử hôm qua, da dẻ như sương tuyết. Nàng hơi hiểu vì sao Hầu gia không muốn cùng thân thể này động phòng...

- Tiểu thư, để Hồng Hạnh giúp người trang điểm thật xinh đẹp, quyết không để thua con hồ ly tinh kia. Hồng Hạnh kéo tay Trương Nhược Nam, lấy hộp phấn trên bàn bắt đầu trang điểm cho nàng.

Trương Nhược Nam trước mặt mù mịt phấn trắng, mũi phần nồng gay. Hồng Hạnh lại lấy son bôi bôi vẽ vẽ lên mặt nàng, xong xuôi hài lòng kéo nàng đến trước gương đồng thưởng thức.

Hồng Hạnh nhìn Trương Nhược Nam qua gương cười:

- Tiểu thư, như vậy được không?

Trương Nhược Nam vừa nhìn thiếu chút ngã xui. Mẹ ơi. Phấn dày một thước, hai má hồng hồng như mông khi, chẳng khác gì geisha Nhật Bản.

Trương Nhược Nam tức giận nhìn Hồng Hạnh, chẳng lẽ nha đầu này muốn nàng đem bộ dạng này đi dọa chết người.

Cao minh, cách trả thù này thật cao minh.

- Mang chậu nước đến đây, ta muốn rửa mặt

Để tự mình làm còn tốt hơn

- Tiểu thư, phấn không đủ trắng, môi chưa đủ hồng sao...

Hồng Hạnh bên cạnh lái nhai.

Trương Nhược Nam lườm nàng, không thể nhẫn nhịn:

- Hồng Hạnh đem đồ ăn đến đây cho ta.

Tốt nhất là đem nàng ta rời xa một chút cho tai được thanh tĩnh.

Hồng Hạnh bỏ đi rồi, Phương mụ mụ vội chạy lại

- Tiểu thư, Hầu phủ bây giờ vẫn là do Lão phu nhân quản lý, tiểu thư ngàn vạn lần không được vô lễ với lão phu nhân. Nếu Lão phu nhân có nói gì khiến người không thích nghe người cố gắng nhẫn nại một chút. Tiểu thư bây giờ đã là vợ người ta không còn là tiểu thư của Trương phủ nữa. Giọng nói cẩn thận lộ ra sự quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dâng Trà 2

Trương Nhược Nam nhìn sang Phương mụ mụ, vẻ mặt bà hiện rõ sự quan tâm. Trương Nhược Nam cảm nhận được sự chân thành yêu thương liền nói:

- Mụ mụ yên tâm, ta biết phải làm thế nào.

Phương mụ mụ thở dài, ánh mắt vui mừng cười nói:

- Mọi người vẫn nói con gái lấy chồng rồi thì tự nhiên sẽ hiểu chuyện, ta trước còn không tin, bây giờ mới tin. Tiểu thư, chúng ta mới đến quả có phải chịu chút ủy khuất, tạm thời hãy cứ nhẫn đi. Từ từ, cho đến khi bọn họ nhận ra những điểm tốt của người tự nhiên sẽ dung nạp người.

Trương Nhược Nam quay đầu không nói gì nhưng trong lòng cũng đang suy nghĩ. Đó là còn xem là ủy khuất gì, một bên nhẫn nại chẳng phải sẽ càng dễ người ta làm càn, đề đầu cười cổ sao. Xem ra Hồng Hạnh nói cũng đúng, Phương mụ mụ quá mềm yếu.

Vừa lúc Hồng Hạnh bưng đồ ăn đi vào, nghe thấy hai người nói chuyện liền đi đến nói:

- Mẫu thân, theo đạo lý, tiểu thư chúng ta gả vào Hầu phủ thành Hầu phủ phu nhân là chủ mẫu của Hầu phủ, cái nhà này phải theo tiểu thư mới đúng.

Vừa nói vừa bày đồ ăn sáng trước mặt Trương Nhược Nam.

Cháo nhẹ hương vị ngọt ngào khiến người ta hận không nuốt ngay cả đầu lưỡi vào cùng. Kiếp trước có lần nàng đã được đến nhà hàng năm sao ăn, khi đó còn tưởng hương vị đã là tuyệt nhất nhưng so với bữa sáng trong Hầu phủ thì còn thua xa. Không hổ là nhà quyền quý ở cổ đại, đối với ẩm thực cũng có nghiên cứu sâu như vậy.

Trương Nhược Nam hài lòng.

Bên kia Phương mụ mụ nghe vậy liền nhìn ra ngoài một chút thấy không có ai mới yên lòng, quay đầu gõ đầu Hồng Hạnh, nghiêm mặt nói:

- Hồng Hạnh, còn con nữa, bắt kể lúc nào con nói chuyện cũng không suy nghĩ, đừng mang phiền phức cho tiểu thư nữa. tiểu thư vừa mới vào cửa cái gì cũng không hiểu sao có thể làm chủ, hơn nữa, lại đoạt đi quyền hành trên thái lão phu nhân, nói vậy mà nghe được sao? Không được để người khác biết mà nghi ngờ, đề phòng chúng ta. Chuyện này đừng có nhắc lại nữa!

Hồng Hạnh là đại nha hoàn bên người tiểu thư, bình thường đi theo tiểu thư cũng rất bá đạo nhưng tiểu thư ít khi nói năng. Nhưng hôm nay trước mặt nhiều người lại nghiêm khắc giáo huấn nàng trong lòng đã có chút không thoải mái lại nghe mẫu thân nói như vậy, bèn đáp:

- Dù sao con nói cái gì cũng không đúng. Nói rồi xoay người lao ra khỏi phòng

Phuong mụ mụ nhìn nàng mà tức giận vô cùng, quay lại nói với Trương Nhượng Nam, giọng nói ghen ghét:

- Tiểu thư, ta biết người còn nể mặt ta nên mới xem Hồng Hạnh như tỷ muội. Cũng tại ta chẳng biết dạy dỗ mới dưỡng nó thành đứa chẳng biết trời cao đất dày như thế này. Ta thật sự thấy hổ thẹn với người, thẹn với tướng quân, phu nhân. Nói rồi nước mắt lại ứa ra.

Trương Nhượng Nam hơi đau đầu an ủi Phuong mụ mụ vài câu. Mắt nhìn theo hướng Hồng Hạnh vừa rời đi nghĩ thầm. Nếu nàng thật sự phải ở lại chốn này thì phải tìm biện pháp để Hồng Hạnh thu liễm tính tình lại, nếu không bên người có nha hoàn như vậy người ta sẽ nhìn nàng như thế nào đây?

Cứ như vậy cũng đến giờ kính trà, Trương Nhượng Nam trang điểm xong xuôi. Phuong mụ mụ nhìn Trương Nhượng Nam tinh tế đánh giá thấy nàng thanh nhã bèn nói:

- Như thế này đẹp hơn nhiều, có phải hôm qua người học theo bà mai trang điểm không?

- Đúng thế.

Trương Nhượng Nam cũng không biết giải thích thế nào, Phuong mụ mụ lại tự đưa ra đáp án nên cứ thuận theo vậy đi.

Hai người ra khỏi phòng, Hồng Hạnh đang tức tối nhưng thấy hai người đi ra cũng đi theo, cùng với hai nha hoàn nữa đi cùng. Trương Nhượng Nam nhìn một chút nhớ ra tên của hai nàng, đáng người cân đối là Hoa Anh, mà người gầy hơn là Liên Kiều.

Đoàn người đi đến Tùng Hương Viện. Dọc đường nhìn xem hai bên đình đài lầu các, cây cầu nhỏ vắt ngang qua con suối, chim kêu hoa nở, cảnh sắc tươi đẹp thể hiện sự phú quý hoa mỹ.

Trương Nhượng Nam thầm tính, đi một hồi hơn mười phút mới đến Tùng Hương Viện, có thể thấy được Hầu phủ rộng lớn thế nào. Nhớ ra nhà mình ở kiếp trước so ra còn chẳng to bằng hồ nước của Hầu phủ.

Vừa đến cửa Tùng Hương viện đã thấy đôi nam nữ tới qua từ hướng khác đi đến.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Nữ tử mặc váy hồng thêu hoa, tóc vấn cao cài kim bộ diêu, bên tai là đoá kim ngọc bảo châu hoa, nhụy hoa màu vàng dưới ánh mặt trời lóe sáng khiến cho khuôn mặt tươi cười của nàng ta càng kiều diễm động lòng người.

Nam tử mặc cẩm bào màu xanh, đai lưng bạch ngọc khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái. Vóc người cao lớn cùng vẻ mặt nhàn nhạt tạo nên một cảm giác trầm ổn.

Lúc này nữ tử kia không biết nói chuyện gì vui quay đầu nhìn nam tử cười rộ như hoa nở, khuôn mặt ửng đỏ, kiều mị vô cùng. Nam tử kia cũng nhìn nàng, khuôn mặt nhàn nhạt có chút tươi cười, khiến cho người khác nhìn thấy trước mắt sáng bừng lên.

Hồng Hạnh thấy thế lại tức tối mắng: Hồ ly tinh!

Trương Nhượng Nam biết đó là phu quân của nàng An Viễn Hầu cùng quý thiếp của hắn sủng ái.

Bỏ qua ân oán cá nhân, đôi nam nữ này thật là Kim Đồng Ngọc Nữ, rất xứng đôi.

Những nha hoàn Hầu phủ vội vàng hành lễ:

- Hầu gia, di nương

Nghe được hai chữ “di nương”, Vu di nương đang tươi cười hơi cứng đờ nhưng ngay lập tức khôi phục nguyên trạng. Trương Nhượng Nam đứng ở bên nhìn thấy, mỉm cười, xem ra nữ tử này cũng không hài lòng với thân phận quý thiếp này.

Trương Nhượng Nam mang theo nha hoàn hành lễ với Hầu gia.

An Viễn Hầu Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn Trương Nhượng Nam rồi nhanh chóng cùng Vu di nương vào sân không nói câu gì.

Phuong mụ mụ nhìn Hầu gia rồi lại nhìn Trương Nhượng Nam, vẻ mặt có chút khó xử. Các nha hoàn khác sắc mặt cũng không tốt đều cúi đầu. Nha hoàn của thái phu nhân nhiều người nhìn thấy cảnh này, tuy là ngoài mặt không nói gì nhưng đều lên lên liếc Trương Nhượng Nam, trong ánh mắt có mấy phần khinh thị.

Tương Nhượng Nam nhìn bóng lưng Cận Thiệu Khang khẽ hừ một tiếng, nghĩ thầm, tối hôm qua đánh người bị thương, hôm nay nhìn thấy không nói không rằng lại còn bày ra bộ mặt xấu xí, có cái gì hay! Ngay cả lễ phép tối thiểu cũng không có!

Tương Nhượng Nam mang theo nha hoàn đi vào trong viện. Một nha hoàn mi thanh mục tú đứng trước cửa phòng lớn tiếng thông báo:

- Tần phu nhân đã đến.

Tương Nhượng Nam và Phụng mụ mụ, Hồng Hạnh đi vào, Liên Kiều và Hoa Anh đứng ngoài sân.

Trong phòng không ít người ngồi.

Một phu nhân tầm bốn mươi tuổi ngồi ngay ngắn ở chính giữa, khuôn mặt đoan chính, da dẻ trắng trẻo, mi, mắt rất đẹp, nếu còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân, bà mặc một bộ cẩm y màu tím, tóc búi tròn cài trâm vàng, phi thủy, cả người có toát lên sự lạnh lùng mà cao quý.

Thì ra thái phu nhân tuổi còn trẻ như vậy, vẫn còn rất đẹp. Tuổi trẻ như vậy mà chồng mất sớm, thật đáng thương. Tương Nhượng Nam thầm nghĩ

Hầu gia và Vu di nương đứng cạnh thái phu nhân đang nhỏ nhẹ cùng chuyện cùng thái phu nhân. Thái phu nhân thấy con trai, khuôn mặt vốn lạnh băng lộ ra ý cười.

Đứng sau thái phu nhân là một phu nhân tuổi tác cũng tầm tầm thái phu nhân, khuôn mặt xinh đẹp nhưng bất kể là quần áo hay khí chất đều kém thái phu nhân mấy phần.

Ngồi bên phải thái phu nhân là một nam tử hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt cùng Hầu gia có phần tương tự nhưng kém đi sự tuấn đạt. Bên người hắn là một nữ tử tầm hai mươi, mày thanh mắt to, môi mỏng đang nhìn Vu di nương cười, ánh mắt cho thấy cùng Vu di nương rất quen thuộc. Nữ tử đang ôm một hài tử hai, ba tuổi, đôi mắt to tròn đang nhìn Tương Nhượng Nam. Tương Nhượng Nam liền nháy mắt với nó, tiểu hài tử cười rộ lên.

Bên trái thái phu nhân là một nữ tử mười ba mười bốn tuổi, mũi cao, mắt hạnh, mi cong, lớn lên chắc chắn vô cùng xinh đẹp, quần áo cũng cực kì hoa lệ. Nàng ta nhìn Tương Nhượng Nam có chút khinh thường, khóe miệng cười châm chọc, thấy Tương Nhượng Nam nhìn lại thì hừ nhẹ, quay đầu đi cùng Hầu gia nói chuyện.

Còn lại là một ít nha hoàn.

Tương Nhượng Nam nhìn quanh liền phát hiện, trong phòng này kể cả Thái phu nhân cũng không hề ưa thích nàng. Trừ tiểu hài tử kia.

Thảm rồi, không ngờ rằng nhân duyên của khối thân thể này lại tồi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Kính Trà

Cận Thiệu Khang quỳ gối trước mặt thái phu nhân, Tương Nhượng Nam quỳ bên trái hắn, Vu di nương Vu Thu Nguyệt quỳ bên phải, ba người cùng dập đầu lạy thái phu nhân ba lần.

Cúi lạy xong, Tương Nhượng Nam len lén nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Khuôn mặt hắn vô cùng hoàn mỹ, trông mắt sáng, lông mày cao như chứa một tầng ánh sáng, có chút rung động, đôi môi nghiêm túc mím lại, vẻ mặt rất chăm chú. Hình như hắn cảm giác được ánh mắt của Tương Nhượng Nam nên hơi quay đầu lại, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn sang nàng. Khoảng cách gần như vậy, Tương Nhượng Nam phát hiện mắt hắn màu nâu, trong suốt vô cùng đẹp, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, càng đáng hận là trong vẻ lạnh lùng còn có sự khinh bỉ khiến cho người khác không thể nào chịu được.

Lòng Tương Nhượng Nam trầm xuống lập tức quay đầu cũng không nhìn hắn lần thứ hai.

Lúc này bên cạnh có một nha hoàn lớn tuổi bưng trà. Trước tiên, Cận Thiệu Khang tiếp trà đưa cho thái phu nhân. Thái phu nhân cầm lấy nhìn con trong mắt đầy ý cười. Bà uống một ngụm trà rồi đưa cho Cận Thiệu Khang một phong hồng bao.

- Hôm nay Hầu gia đã lấy vợ, mong rằng sớm cho Cận gia khai chi tán diệp (sinh con đẻ cái) để phụ thân người dưới cữu tuyền có thể an nghỉ. Thái phu nhân giọng nói nhu hòa, điềm đạm.

- Con biết. Cận Thiệu Khang nói xong khẽ nhìn sang Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt lập tức ngượng ngùng cúi đầu, miệng cười ngọt ngào.

Thái phu nhân thấy vậy có chút buồn bã, trong lòng khẽ thở dài.

- Tẩu tẩu xấu hổ nha.

Tương Nhượng Nam nhìn theo tiếng nói thì thấy đó là nữ tử xinh đẹp ngồi bên trái thái phu nhân, lúc này nàng nhìn Vu Thu Nguyệt bụng miệng cười, ánh mắt thân thiết. Nghe cách nói này chắc là muội muội của Hầu gia. Chỉ là “tẩu tẩu”, trước mặt nàng gọi quý thiếp này là tẩu tẩu, thật không đem chính thê này vào mắt rồi.

Buồn cười nhất chính là lời nàng nói ra, thái phu nhân cùng Hầu gia cũng đều không có phản ứng gì khiến lòng Tương Nhượng Nam lạnh lẽo vô cùng.

Căn bản chẳng ai quan tâm đến cảm thụ của nàng.

Nha hoàn lớn tuổi kia lại bụng trà đến trước mặt Tương Nhượng Nam, Tương Nhượng Nam tiếp trà, hai tay bụng đến trước mặt thái phu nhân nói:

- Mẫu thân mời dùng trà.

Thái phu nhân tiếp trà, vẻ mặt nhàn nhạt, ý cười nhàn nhạt, trong mắt lạnh lùng, chỉ ừ một tiếng, uống một ngụm trà rồi đưa cho nàng một hồng bao.

- Nếu đã vào cửa Cận gia, sau này là phu nhân Cận gia, mọi lời nói đều đại diện cho Cận gia, cần phải an phận thủ thường.

Giọng nói cũng nhàn nhạt

- Vâng. Tương Nhượng Nam nhìn xuống sự tức giận trong lòng. Tình huống không rõ ràng không có bất kì chuẩn bị gì nàng chọn cách nhẫn nại.

Kể đó và Vu Thu Nguyệt kính trà, Tương Nhượng Nam chú ý về mặt của Thái phu nhân, dù không phải tươi cười đầy mặt nhưng cũng vui vẻ hơn nhiều so với mình, ánh mắt cũng âm áp hơn nhiều.

- Có chuyện gì không quen thì cứ nói cùng ta, có chuyện gì thì cứ tìm Liễu Nguyệt.

Thật đúng là phân biệt....

Trong lòng Tương Nhượng Nam bất bình.

Có điều trên mặt nàng một chút cũng không lộ ra, miệng vẫn mỉm cười, nhìn qua thì muốn hiên huệ thì có hiên huệ đây.

Nàng không biết phản ứng của nàng làm tất cả mọi người đều kinh ngạc. Cận Thiệu Khang âm thầm nhìn nàng, đôi nam nữ ngồi bên phải thái phu nhân thừa dịp không ai để ý thì thâm to nhỏ, cho đến khi phu nhân ở sau thái phu nhân trùng mắt nhìn thì họ mới quy củ lại.

Tiếp theo một nàng mặc quần áo màu xanh, cử chỉ đoan trang đi tới bên người thái phu nhân, đem một chiếc hộp gỗ mở ra, để lộ vật bên trong cho thái phu nhân xem. Thái phu nhân lập tức tươi cười, nhìn Vu Thu Nguyệt càng nhu hòa.

Tương Nhượng Nam tinh mắt thấy trong hộp gỗ là mảnh vải trắng trên đó là một mặt hồng hồng.

Nàng đương nhiên biết đó là cái gì.

Nó là chứng minh sự trong trắng của các cô gái.

Trong lòng Tương Nhượng Nam cười lạnh một tiếng. Nam nhân này đem chính thê đánh bất tỉnh nhưng vẫn còn có tâm tình cùng nữ nhân khác vui vẻ, bất kể nguyên nhân gì, nam nhân này cũng là đồ hỗn đản.

Trở thành vợ của loại người này thật đúng là bi ai

Sau đó, thái phu nhân giới thiệu từng người bên cạnh. Phu nhân đứng sau Thái phu nhân là thiếp của lão Hầu gia, Triệu di thái thái. Đôi nam nữ kia là con trai của Triệu di thái thái Cận Thiệu Đường và con dâu Vương thị. Đứa nhỏ Vương thị đang ôm là con của bọn họ vừa đầy hai tuổi. Mà cô gái xinh đẹp ngồi bên trái kia là em gái của Cận Thiệu Khang Cận Yên Nhiên.

Khi Tương Nhượng Nam chào hỏi, Triệu di thái thái cười giả dối, vợ chồng Cận Thiệu Đường cười như diễn, còn Cận Yên Nhiên ngay cả công phu ngoài mặt cũng chẳng thèm làm, không thèm kêu một tiếng chị dâu quay đầu đi.

Nhưng lại không hề giống với Vu Thu Nguyệt. Triệu di thái thái cười lấy lòng, vợ chồng Cận Thiệu Đường cười thân thiết còn Cận Yên Nhiên gọi mấy tiếng chị dâu. Vu Thu Nguyệt dù không dám nói gì nhưng trong lòng rất đắc ý.

Về phần Vu Thu Nguyệt, Tương Nhượng Nam tinh tế để ý. Nữ tử này từ đầu đến cuối không hề nhìn mình một lần, cho dù là ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau cũng rất bình tĩnh, nhìn không ra bất kì tâm tình gì, không đắc ý, càng không kiêu ngạo. Chắc hẳn là một nữ tử cao thâm khó lường.

Hoàn cảnh thật phức tạp... Tương Nhượng Nam thầm than một tiếng, không có bất kì ai nhìn nàng với ánh mắt tốt đẹp. Nàng không biết là ai sai nhưng nàng sẽ không làm sai gì cả. Dựa vào cái gì bất nàng ở đây nhận những ánh mắt khinh bỉ này.

Không có ý nghĩa, ở hoàn cảnh này thì chờ đợi có ý nghĩa gì.

Tương Nhượng Nam trong đồng nhanh chóng lướt qua vô số ý tưởng, tìm cách để thoát khỏi sự tình này. Trong ấn tượng của nàng, cổ đại có hòa ly (li hôn), cho dù không hòa ly thì để cho hấn hưu nàng cũng được.

Nhưng lời nói tiếp theo của thái phu nhân giống như thiên lôi đánh xuống:

- Lần này là hoàng thượng tứ hôn, mau tiến cung tạ ơn.

Dụ chỉ tứ hôn....

Tương Nhượng Nam nhất thời xỉu xuống.

Chưa bao giờ có chuyện dụ chỉ tứ hôn còn có thể hòa ly.

Lại càng không nghe qua thế tử được tứ hôn có thể đem hưu.

Tương Nhượng Nam đầu óc loạn thành một đoàn, nghĩ không ra biện pháp gì.

Lúc này Cận Thiệu Khang đứng lên cung kính nói với thái phu nhân:

- Như vậy, chúng con tiến cung đã.

Vừa nói vừa cẩn thận kéo Vu Thu Nguyệt đứng lên mà Vu Thu Nguyệt lại cười thật xinh đẹp với hấn.

Cứ thế là xong, Tương Nhượng Nam ngẩng đầu kinh ngạc nhìn những người trước mắt, Phương mục mục đã nói Vu di nương phải kính trà cho nàng mà?

Vừa mới nghĩ đến nhưng cũng không muốn đem chuyện này xé to. Tất cả đều muốn che chở Vu Thu Nguyệt kia mà coi nàng như không tồn tại.

Nàng tốt xấu cũng là hoàng đế tứ hôn, kiệu lớn tám người khiêng, là chính thất. Ngay cả chút thể diện cũng không cho nàng.

Tương Nhượng Nam vẫn nhẫn nại đã có chút nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quỳ Xuống

Cận Thiệu Khang cùng Vu Thu Nguyệt sóng vai bước ra ngoài. Nha hoàn áo xanh kia đi đến bên người thái phu nhân định đỡ bà vào trong phòng nghỉ ngơi. Mà Vương thị đã ôm con chuẩn bị trời đi. Nha hoàn đang chuẩn bị thu dọn mọi thứ.

Không một ai quan tâm Tương Nhượng Nam trong đại sảnh.

Phương mục mục biết nàng nghi ngờ điều gì, lo lắng tiểu thư sẽ lại phát hỏa, vội vàng đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, còn nhớ mục mục nói cùng người? Tạm thời nhẫn nại, ngàn vạn lần không nên gây chuyện...

Từ khi bước vào phủ An Viễn hầu, tiểu thư đã mất đi nhiều ưu thế cũng không thể cứ như trước tùy ý phát tác.

Hồng Hạnh đi tới bên Tương Nhượng Nam vội nói:

- Tiểu thư, mau đuổi theo đi, người là chính thất sao có thể đi sau kẻ kia, mau đuổi theo.

Tương Nhượng Nam tức giận nhìn Hồng Hạnh. Đuổi theo ư? Đuổi theo thì sẽ có mặt mũi lắm sao? Chính thất? Ở chỗ này ngoài nha hoàn của nàng có ai coi nàng là chính thất?

Các người để ta không thoải mái ta cũng không để các người vừa lòng định che chở vợ bé kia? Ta lại càng muốn uống chén trà của tiểu thiếp nhà người.

Đương nhiên đây chỉ là một phần, quan trọng hơn chính là nếu cứ để cho Vu Thu Nguyệt như vậy chắc chắn sau này An Viễn hầu phủ sẽ chỉ có Vu Thu Nguyệt mà không có Tương Nhượng Nam. Cả hạ nhân cũng sẽ không để nàng vào mắt, cả đời nàng đừng hòng áp chế được Vu Thu Nguyệt thậm chí còn bị cô ta ép không dậy nổi cũng nên!

Nàng muốn cho cả nhà này biết, nàng dù không được Hầu gia thích nhưng nàng là dụ chỉ tứ hôn chính thất, tuyệt đối không thể khinh thường.

Lập tức Trương Nhược Nam đẩy tay Phương mục mục sang, đầu ngẩng cao, đồng dục nói:

- Chờ một chút

Giọng nói thanh sáng đủ lớn khiến tất cả mọi người có chút chấn động

Cận Thiệu Khang cùng Vu Thu Nguyệt quay đầu, thái phu nhân vừa nghe xong lại ngồi xuống, tất cả mọi người dừng hết động tác.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trương Nhược Nam, hơi nhíu mày về mặt như muốn nói: lại muốn gây chuyện gì?

Lúc này về mặt Cận Thiệu Khang cũng không hơn, chỉ là ánh mắt nhìn Trương Nhược Nam có thêm mấy phần chán ghét.

- Người còn muốn gì nữa.

Giọng nói lạnh lùng thâm trầm, tuy từ tốn mà đầy vẻ không nhẫn nại.

Người dài mặt ra thì ta sợ người chắc. Ta là đệ tử tứ hôn, phía sau có thái hậu, lại là con gái của đại tướng quân, ta không tin người dám làm gì ta

Trương Nhược Nam không chút sợ hãi nhướng mi nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

- Cả nhà hình như còn quên một việc.

Trương Nhược Nam đột nhiên cười lên, đôi mắt đen láy như bảo thạch lóe sáng, tràn ngập giảo hoạt như con mèo linh động. Nàng xoay người ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Cận Yên Nhiên. Cận Yên Nhiên như biết ý đồ của nàng bèn hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nhưng Trương Nhược Nam chỉ cười như thể cực kỳ vui vẻ đến khi Cận Yên Nhiên giận đến đỏ mặt lên mới quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cùng Vu Thu Nguyệt cười mỉ mỉ nói:

- Thân là thiếp thất, có phải phụng trà cho chính thất hay không?

Cận Thiệu Khang biến sắc, khuôn mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo khiến tất cả hạ nhân không nhận được cúi đầu. Sắc mặt Vu Thu Nguyệt cứng đờ nhưng trong chớp lát lại bày ra bộ mặt ủy khuất khiến người ta thương cảm.

Sắc mặt thái phu nhân lãnh đạm, môi mấp máy tức giận. Bà không đưa chuyện kính trà người có mặt sẽ hiểu ý tứ của bà. Nhìn Trương Nhược Nam rõ ràng là muốn khiêu khích quyền uy của bà. Trương Nhược Nam quả là bất phụ danh bất hư truyền.

Mà Cận Thiệu Đường cùng Vương thị cùng Triệu di thái thái quay sang nhìn nhau, về mặt như đang xem kịch.

Phương mục mục đứng sau Trương Nhược Nam nhẹ nhàng kéo kéo áo nàng nói:

- Tiểu thư, quên đi. Giọng nói đầy lo lắng.

Trương Nhược Nam biết Phương mục mục thật lòng lo lắng cho khối thân thể này liền quay đầu cười trấn an.

- Trương Nhược Lan người đừng quá phận. Cận Thiệu Khang lạnh lùng nói.

Trương Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang ra vẻ như đang giật mình nói:

- Hầu gia, không biết ta quá phận ở chỗ nào. Chẳng lẽ thân là thiếp lại không kính trà cho chính thất?

Những lời này nói thế nào cũng rất đúng đạo lý, Cận Thiệu Khang không thể phản bác:

- Hôm nay không còn sớm nữa, không nên chậm trễ tiến cung tạ ơn Hoàng thượng.

Trương Nhược Nam mỉm cười:

- Tiến cung quả thật quan trọng nhưng thiếp thất kính trà chính là quy củ do tổ tông truyền lại, chậm trễ càng không được. Có điều cũng không cần gấp gáp. Chỉ là cúi đầu lạy, kính chén trà, không chậm trễ bao nhiêu thời gian đâu.

Nói rồi sai Hồng Hạnh:

- Hồng Hạnh ra lấy trà cho Vu di nương.

Phương mục mục nhát gan, loại chuyện này không thể sai bà nhưng Hồng Hạnh là người chả biết sợ gì, sai nàng là tốt nhất.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hồng Hạnh trước theo Trương Nhược Nam tác oai tác phúc sao có thể bỏ qua cơ hội này. Hồng Hạnh rót một chén trà, hai tay bưng đến trước mặt Vu di nương, cười dài nói:

- Di nương, mời.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, lệ tràn khoe mắt. Hai tay run rẩy định đỡ chén nhưng chẳng thấy ai bảo gì.

Tương Nhựt Nam thấy thế cười lạnh, ngơ ngẩn nhìn Hầu gia sẽ là chỗ dựa cho người. Trước có thể cho qua nhưng bây giờ định ngồi lên đầu ta ư, ta không tin hấn dám trái thánh chỉ, đoạt chén trà trên tay người.

- Vu di nương, đã không còn sớm nữa, không thấy Hầu gia đang rất vội? Nghe nói Vu di nương xuất thân thư hương môn đệ (con nhà đọc sách) sẽ không phải là chút quy củ này cũng không hiểu.

Về mặt Tương Nhựt Nam tươi cười nhưng trong mắt lạnh lùng.

Nhìn vẻ dương dương đắc ý của Tương Nhựt Nam mà Cận Thiệu Khang bình thường luôn tinh táo suốt chút nữa thất thố. Hấn nhìn chăm chăm Tương Nhựt Nam, môi mím chặt, ánh mắt vừa sắc bén vừa âm lạnh. Cuộc sống của hấn chẳng lẽ sẽ bị bát phụ này quản thúc?

Nhưng hấn cũng không có cách nào? Những lời Tương Nhựt Nam đều rất đúng, hấn có thể công nhiên ngăn cản nàng sao?

Đôi mắt thái phu nhân lạnh lùng nhưng cũng không lên tiếng. Nhìn nhìn Tương Nhựt Nam rồi lại nhìn Vu Thu Nguyệt vẻ mặt đáng thương động lòng người.

Mà ba người Triệu di thái thái mờ to mắt nhìn, vẻ mặt có chút hả hê. Bát phụ vào cửa, đại phòng thật náo nhiệt nha.

Vu Thu Nguyệt đợi hồi lâu không thấy có ai nói giúp lại thấy Tương Nhựt Nam nói như vậy trong lòng hiểu rõ không quỳ không được. Nàng âm thầm nghĩ rằng, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, đúng lúc này giọt lệ trong mắt tuôn rơi, chậm rãi cúi đầu đón lấy chén trà trong tay Hồng Hạnh, run giọng nói:

- Tại Thu Nguyệt sơ sót, Thu Nguyệt xin kính trà tỷ tỷ.

Bộ dáng nhún nhục, yếu ớt này Cận Thiệu Khang thấy rõ ràng, hấn khẽ thở dài, đến cuối cùng vẫn để cho nàng chịu ủy khuất.

Trên mặt Tương Nhựt Nam có chút ý cười, nhìn Vu Thu Nguyệt đang đến gần. Nhìn nàng quỳ gối trước mặt mình, so với chính mình thấp hơn một cái đầu, khoe miệng Tương Nhựt Nam tươi cười, trong lòng vui sướng.

Vu Thu Nguyệt nâng chén trà quá đỉnh đầu, cúi đầu nên không nhìn rõ vẻ mặt nhưng chén trà trong tay run run tạo nên tiếng động nho nhỏ đủ để tiết lộ trong lòng nàng không bình tĩnh.

- Tỷ tỷ mời uống trà! Giọng nói buồn bực

Nhìn thấy vẻ mặt những người xung quanh càng khó chịu trong lòng Tương Nhựt Nam càng vui vẻ.

- Đứng lên đi, vào cửa Cận gia nhất định phải nhớ rõ thân phận của mình, an phận thủ thường. Muội muội thông thư đạt lí (biết lễ nghĩa) chắc hấn không cần tỷ tỷ nhắc nhở.

Về mặt Tương Nhựt Nam tươi cười, từ tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiến Cung

Trước cửa phủ An Viễn hầu ngựa xe đã chuẩn bị đầy đủ.

An Viễn Hầu cười con ngựa trắng, yên cương hoa lệ, phía sau là bốn gã sai vặt. Tương Nhựt Nam ngồi chiếc xe Bát bảo theo sau là hai mụ mụ, bốn nha hoàn, Vu Thu Nguyệt ngồi chiếc xe ở phía sau có một mụ mụ và hai nha hoàn theo cùng. Đoàn người tiến thẳng đến hoàng cung đại nội mà đi.

Tương Nhựt Nam ngồi bên trong đánh giá xe ngựa, trong xe là thảm lông dê, bốn phía đều phủ tơ lụa làm đệm, còn có chuỗi trân châu trang trí, gió từ cửa sổ thổi vào tiếng trân châu va chạm tạo nên tiếng vang thanh thúy cực dễ nghe.

Tương Nhựt Lan âm thầm nghĩ, chỉ là một chiếc xe ngựa mà đã xa hoa như thế có thể thấy được Hầu phủ phú quý thế nào.

Xe dần tiến ra đường lớn, xa xa tiếng ồn ào huyền ảo. Tương Nhựt Nam tò mò không biết bên ngoài như thế nào liền lạng lẽ nhấc rèm cửa nhìn ra ngoài.

Xa xa là ngã tư đúng là rất phồn hoa, cửa hàng tấp nập đầy đủ các loại thương phẩm, châu báu bảo thạch, văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy mực), to lụa... Trên đường còn nhìn thấy những người bán rong kẹo hồ lô rồi thì son phấn, các loại đồ chơi. Các loại âm thanh cười nói, tiếng tiền xu leng keng thậm chí là tiếng trẻ con khóc tạo thành một bức tranh sống động.

Tương Nhượng Nam âm thầm suy tư, nơi này không biết là phương hướng thế nào? Có cơ hội nhất định phải biết cho rõ.

Chớp mắt lại thấy bóng lưng Cận Thiệu Khang phía trước, vai rộng, lưng dài, hai tay nắm cương ngựa, tư thái có một vẻ cao quý, hai chân thon dài kẹp chặt bụng ngựa, mạnh mẽ không chê.

Tương Nhượng Lan mặt dù chán ghét Hầu gia này nhưng có muốn không thừa nhận cũng không được. Nam nhân này là nam nhân dễ coi nhất từ trước đến giờ mà nàng gặp. Chỉ là bóng lưng cũng khiến người khác điên đảo.

Đẹp. Nàng thừa nhận, hẳn là một con mỹ hầu vương (anh giai Tôn Ngộ Không này!) có điều nhân phẩm và tính cách thật chẳng ra gì. Lãng phí tướng mạo đẹp như vậy.

Ngựa trắng đi đến đâu đâu có những nữ tử nhìn theo, bất kể là người đã có chồng hay tiểu cô nương chưa xuất giá đều si ngốc nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. Tương Nhượng Nam thậm chí còn nghe được tiếng nữ tử than thở:

- An Viễn hầu anh hùng cái thế, ngay cả bộ dáng cũng tuần mĩ dị thường

- Phía sau hẳn chắc là gia quyến? Có thể gả cho An Viễn hầu thật sự là phúc tu mấy kiếp, thật hâm mộ...

Tương Nhượng Nam thiếu chút nữa hộc máu. Phúc khí tốt? Nàng bị ngã xuống chết mới xuyên vào khối thân thể này thành người vợ đầu thêu đầy hoa này đây.

Phía trước An Viễn hầu khẽ động hiện ra trước mắt nàng khuôn mặt hoàn mỹ của hắn. Ánh mặt trời khiến cho nửa bên mặt như có ánh hào quang. Hào quang trong nháy mắt khó mà hình dung được.

Tuy chán ghét con người này nhưng Tương Nhượng Nam có chút run sợ.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Tương Nhượng Nam, Cận Thiệu Khang đột nhiên quay đầu nhìn Tương Nhượng Nam, thấy nàng vron đầu nghiêng cổ hết nhìn đông lại nhìn tây, mày nhíu lên, môi giật giật định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn quay đầu đi hừ lạnh trong lòng. Thật là con người thô tục không biết lễ nghĩa.

Tương Nhượng Nam nhìn mắt hắn đầy sự chán ghét cũng không tức giận nhìn theo bóng lưng hắn một cái rồi lại quay đầu thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Xa xa bên kia Phương mục mục thấy sắc mặt Hầu gia, trong lòng hoảng hốt, vội ghé vào bên cửa sổ lo lắng nói với Tương Nhượng Nam:

- Tiểu thư, sao người lại thò đầu qua cửa sổ, đã nói với người rồi, ngồi xe ngựa không được tùy tiện thò đầu ra ngoài, đừng để người khác thấy người, như vậy sẽ không bị người khác chê cười là không có quy củ.

Vừa nói vừa đẩy Tương Nhượng Nam vào trong.

Tương Nhượng Nam buồn bực lùi vào, thầm than cô đại này thật đúng là nhiều quy củ.

Bỗng nhiên cảm giác trên trán hơi xót, nàng sờ sờ lên trán. Vết thương tuy đã được Phương mục mục dùng tóc che đi nhưng chỉ cần để ý vẫn có thể nhìn ra.

Nàng rất tò mò không biết Hầu gia này sẽ giải thích thế nào với Hoàng thượng và Thái hậu.

Phía sau, Vu Thu Nguyệt nghe được có chút động tĩnh liền tới gần cửa sổ xe, nhỏ giọng hỏi nha hoàn Ngọc Liên bên người.

- Ngọc Liên, bên ngoài có chuyện gì?

Ngọc Liên áp sát cửa sổ xe nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, là phu nhân vron đầu ra cửa sổ nhìn đông nhìn tây bị hầu gia thấy nên nải nải (bà vú) của nàng mới nhắc nhở. Hầu gia có vẻ rất tức giận.

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng cười. Hầu gia từ nhỏ đã thủ lễ, ghét nhất kẻ không biết lễ nghĩa. Hôm nay, Tương Nhượng Nam chắc chắn càng làm Hầu gia chán ghét.

Nàng nhớ lại sáng nay mình phải quý xuống mà sầm mặt nhưng lập tức lại nghĩ khác. Cuộc sống còn dài, Tương Nhượng Nam không được Hầu gia sủng ái, một ngày nào đó, nàng có thể đoạt lại tất cả những thứ vốn thuộc về mình.

Xe rất nhanh đã tới hoàng cung đến trước Dưỡng tâm điện. Hoàng thượng chưa hạ chỉ, ba người bọn họ đứng trong Dưỡng Tâm điện chờ đợi.

Mỗi người mang theo một hạ nhân hầu hạ bên người, còn lại đều đứng ngoài điện chờ.

Trong điện bài trí đơn giản nhưng khắp nơi lộ ra vẻ tôn quý và hoa mỹ. Mỗi một chi tiết đều làm cho người ta phải trầm trồ, khiến Trương Nhượng Nam than thở hồi lâu. Hoàng cung đúng là hoàng cung, quả nhiên là khí thế bất phàm.

Cận Thiệu Khang nhìn Trương Nhượng Nam hết nhìn đông lại nhìn tây không nhẫn nại được lên tiếng nói:

- Thân là nữ tử cử chỉ phải đúng mực, đoan trang. Trương Nhượng Lan người hết nhìn đông ngó tây, người không thể yên ổn đứng trong này được sao?

Vu Thu Nguyệt bên cạnh cười như không cười nhìn Trương Nhượng Nam, khóe miệng có chút châm chọc.

Trương Nhượng Nam là người hiện đại, đột nhiên xuyên qua đến chôn này, lần đầu vào hoàng cung khiến nàng có chút tò mò, những lễ nghi này trong lúc nhất thời sao có thể làm được.

Trương Nhượng Nam trong lòng có chút tức giận. Ta nhìn cũng không được? Trương Nhượng Nam vừa muốn đáp trả đã thấy bên ngoài có tiếng xướng:

- Hoàng thượng giá lâm

Cận Thiệu Khang trừng mắt nhìn nàng rồi vội vàng quỳ xuống. Trương Nhượng Nam cùng Vu Thu Nguyệt cũng quỳ theo.

- Tham kiến hoàng thượng.

Một đôi giày đen thêu tơ vàng dừng lại trước mặt ba người, y phục màu vàng, tất cả đều dùng tơ vàng chỉ quý thêu bức long đồ, sắc thái rực rỡ, quang mang chói mắt (ánh sáng).

- Hãy bình thân. Giọng nói trầm thấp hùng hậu, chắc chắn là giọng của một nam tử trẻ tuổi.

Người này quay lưng, ngồi lên ngự án (bàn làm việc của vua)

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thái Hậu

Ba người đứng dậy, Trương Nhượng Nam lặng lẽ ngừng đầu nhìn cửu ngũ chí tôn trên cao kia.

Hoàng thượng ước chừng 25,26 tuổi, mày rậm, mắt to khí vũ hiên ngang, một thân long bào khiến hắn có vẻ cao quý không ai sánh bằng. Dù không tuấn mỹ bằng An Viễn hầu nhưng lại hơn hẳn sự uy nghiêm, sắc bén.

Ánh mắt Hoàng thượng lướt qua ba người, khi nhìn đến Trương Nhượng Nam thì thoáng dừng lại một chút.

Trương Nhượng Nam cảm giác được ánh nhìn của Hoàng thượng, trong lòng vui một chút. Hoàng thượng nhất định phát hiện vết thương trên trán ta. Con khi chết giấu kia để xem người ăn nói thế nào với Hoàng thượng đây.

Cận Thiệu Khang tiến lên vài bước, khom lưng hành lễ, cung kính tạ ơn, Hoàng thượng mỉm cười hỏi vài câu, ánh mắt dễ dãi không giống Trương Nhượng Nam tưởng tượng sẽ có cảnh tượng trừng phạt, hỏi han gì hết.

Nữ tử chính mình từ hôn bị thương, thân là Hoàng đế sao lại giả như không biết? Chẳng lẽ Hoàng thượng không hề phát hiện? Trương Nhượng Nam nghi ngờ.

Cảnh Tuyên đế và Cận Thiệu Khang nói chuyện vừa nhìn Trương Nhượng Nam lại nhìn Vu Thu Nguyệt hai người so sánh cao thấp rõ ràng. Một xinh đẹp như hoa, ôn nhu nhân tính, một da đen thô lậu, tính cách thô lỗ. Chẳng trách An Viễn hầu bất bình. Nhớ ra chính mình đem sự phiền toái này cho hắn, trong lòng Cảnh Tuyên đế dù ít dù nhiều cũng có sự áy náy.

Vì áy náy nên giọng nói càng nhu hòa, ban thưởng càng nhiều.

Trương Nhượng Nam thấy hoàng đế ban cho nàng vàng bạc châu báu, lựa là giấu vóc trong lòng hưng phấn. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều biết trong tay có tiền ắt có chỗ dùng. Hầu phủ dù có phú quý nhưng nàng thứ nhất không phải là người nắm giữ, quân gia, thứ hai lại không được dùng. Tiền này hoàng đế ban cho nàng dùng để phòng thân.

Đang nghĩ ngợi bên tai đã nghe Hoàng đế nói:

- Hai vị phu nhân đi Từ Trữ cung trước đi. Trẫm còn có chút chuyện cần bàn với An Viễn hầu.

Vừa nói vừa sai người dẫn bọn họ đi.

Tương Nhượng Nam cùng Vu Thu Nguyệt quỳ xuống tạ ơn, từ tốn bước ra điện. Bên ngoài thái giám chờ sẵn dẫn các nàng đến Từ Trữ cung.

Tương Nhượng Nam rất muốn thấy Thái hậu – ngọn núi dựa lưng của mình, vừa đi vừa suy tính làm thế nào để không bị bại lộ thân phận. Mà đằng sau Vu Thu Nguyệt lại thấp thòm bất an. Thái hậu sủng ái Tương Nhượng Nam là chuyện ai ai cũng biết. Không rõ thái hậu sẽ làm nàng khó xử thế nào đây.

Nhưng rõ ràng nàng mới là người bị hại mà!

Hai người một trước một sau, tâm tư khác nhau đi đến trước Từ Trữ cung.

Trước cửa Từ Trữ cung, một cung nữ lớn tuổi mặc áo lụa hồng đứng ngoài cửa ngăn hai người lại.

Tương Nhượng Nam ngẩng đầu nhìn cung nữ, khuôn mặt tròn, mày lá liễu, ánh mắt cẩn trọng. Tương Nhượng Nam lập tức nhận ra.

- Diệp cô cô

Đây là cung nữ đắc lực bên người thái hậu, trong đầu Tương Nhượng Nam hiện lên chút tin tức này.

- Nhượng Lan tiểu thư, thái hậu không khỏe, sáng sớm đã truyền hôm nay không tiếp khách.

Diệp cô cô nhìn Tương Nhượng Nam, giọng nói ôn nhu nhưng có chút cứng rắn.

Không tiếp khách? Tương Nhượng Nam nghĩ lại, thái hậu chắc chắn biết hôm nay nàng phải đến vấn an mới đúng.

- Thân thể thái hậu ra sao? Nhượng Lan muốn vào thăm Thái hậu. Vừa nói vừa bước lên.

Nhưng Diệp cô cô lại rất kiên định ngăn cản nàng, trong mắt có chút bất đắc dĩ:

- Nhượng Lan tiểu thư, thật sự thái hậu hôm nay không muốn tiếp khách.

Tương Nhượng Nam đã hiểu, thái hậu không muốn gặp khách lại càng không muốn gặp nàng

Sắc mặt Tương Nhượng Nam buồn bã, không phải nói Thái hậu rất sủng ái nàng sao? Sao hôm nay lại không chịu gặp nàng?

Bên cạnh, trong mắt Vu Thu Nguyệt chợt lóe, nhìn rõ một màn này.

Diệp cô cô nhìn sắc mặt Tương Nhượng Nam có chút đau lòng, nhẹ nhàng nói:

- Nhượng Lan tiểu thư không cần gấp, thân thể thái hậu không sao chỉ là bệnh cũ tái phát, nghỉ ngơi vài ngày là được. Đến lúc đó thái hậu sẽ triệu kiến người. Trong giọng nói đầy sự an ủi.

Tương Nhượng Nam buông lỏng xuống, cung nữ bên người thái hậu vẫn an ủi nàng, chuyện có lẽ không tồi tệ như nàng tưởng tượng.

- Đã như vậy Nhượng Lan xin cáo lui. Phiên Diệp cô cô nói cho thái hậu Nhượng Lan rất nhớ thái hậu.

Về mặt Tương Nhượng Nam có chút mất mát.

Bất kể lúc trước làm chuyện gì khiến thái hậu không vui nhưng Tương Nhượng Nam hiểu rõ đây là chỗ dựa của nàng, quyết không thể buông.

Vu Thu Nguyệt cũng thi lễ với Diệp cô cô, cung kính nói:

- Phiên cô cô chuyển cáo Cận môn Vu thị đến quấy rầy.

Diệp cô cô lúc này mới phát hiện Vu Thu Nguyệt, đánh giá nàng hồi lâu rồi mới nhàn nhạt gật đầu.

Tương Nhượng Nam nhìn thoáng qua cánh cửa lớn kia, im lặng xoay người rời đi. Vu Thu Nguyệt theo sau.

Diệp cô cô nhìn hai người rời đi rồi mới đi vào nội điện Từ Trữ cung.

Thái hậu nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt.

Diệp cô cô đến bên Thái hậu nói:

- Nhượng Lan tiểu thư đã đi rồi

Thái hậu hơi nhìn ra cửa sổ, quay đầu thờ dài, thấp giọng nói:

- Đứa nhỏ này làm ai gia quá thất vọng. Ai gia thật không muốn thấy nó.

- Nhưng trong lòng thái hậu vẫn rất thương nàng.

- Ai gia lúc nào cũng thương nó nhưng nó chẳng bao giờ để ai gia vào lòng. Nó biết rõ ai gia muốn nó vào cung làm con dâu ai gia, nhưng nó còn không thêm nói một lời, trước mặt bao nhiêu người xin Hoàng thượng tứ hôn. Khiến cho chuyện không còn cách nào xử lí. A Diệp, người nói xem, ai gia sao có thể không giận? Uống phỉ ta khổ tâm suốt bao nhiêu năm.

A Diệp thờ dài, hồi sau mới nói:

- Nhược Lan tiểu thư đúng là không hiểu chuyện, nàng từ nhỏ không mẫu thân, Uy Vũ tướng quân lại mất sớm, không ai dạy bảo mới thành tính vô pháp vô thiên này, đúng là đáng thương...

Nhắc tới Uy Vũ tướng quân, thái hậu khẽ bấm tràng hạt, trên mặt có chút cô đơn, một lát sau mới nói:

- Chờ thêm mấy ngày nữa, để tâm tình ai gia ổn định thì lại tuyên nó vào cung

- Vâng

Thái Hậu nhìn A Diệp:

- Nữ tử kia cũng tiến cung?

- Thái hậu, đều là Hoàng thượng tứ hôn... tự nhiên là phải cùng tiến cung tạ ơn.

Thái hậu lắc đầu:

- Thế là chuyện gì? Hoàng đế thật quá đáng, đem Nhược Lan tứ hôn là được rồi còn để cho nữ tử kia cùng một ngày vào cửa khiến Nhược Lan khó xử.

A Diệp chần chờ hồi lâu rồi mới nói:

- Nghe nói Hoàng thượng tứ hôn còn phong Vu thị là quý thiếp.

Thái hậu lại lắc đầu, vẻ mặt không đành lòng:

- Ai gia biết hoàng thượng không thích Nhược Lan hiềm nó không xinh đẹp, đoan trang. Nhưng nếu cứ như vậy, cuộc sống của Nhược Lan ở Càn gia sẽ như thế nào? An Viễn hầu nổi tiếng ngạo khí, là người rất thủ lễ sao có thể dung được Nhược Lan?

A Diệp khẽ thờ dài, vừa rồi nàng thấy trên trán Nhược Lan tiểu thư có vết thương cũng không rõ xảy ra chuyện gì. Thân thể thái hậu không tốt, A Diệp quyết định không nói, tránh để Thái hậu xúc động.

- Nhược Lan tiểu thư có thái hậu thương yêu chứng tỏ tiểu thư là người có phúc. Mọi sự đều có thể gặp dữ hóa lành, thái hậu không cần lo lắng.

A Diệp nhẹ nhàng an ủi, đỡ thái hậu nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ăn Trưa 1

Trong Đường Tâm điện

Ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ hoa lệ.

Khói uốn lượn trên chiếc đỉnh đồng cổ kính tỏa ra mùi đàn hương, tiêu tán trong không khí thơm ngát.

Cảnh Tuyên đế rời khỏi ngự án đi tới trước mặt Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn xuống đầy vẻ cung kính.

- Thiệu Khang, trong lòng ngơoi vẫn đang trách trểm.

Cảnh Tuyên để nhẹ nhàng nói, giọng rất thân thiết.

Cận Thiệu Khang nghiêm túc trả lời:

- Thần không dám.

- Thiệu Khang, nơi này không có người, người không cần câu nệ. Chúng ta là từ nhỏ cùng lớn lên, ta coi người như chân tay của mình vậy.

Cận Thiệu Khang cúi đầu càng thấp:

- Thần thẹn không dám nhận.

Cảnh Tuyên để cười khể:

- Người từ nhỏ đến lớn đều như vậy, còn cổ hủ hơn cả phu tử, lúc nào cũng nghiêm túc như vậy có gì là thú vị?

- Thần từ nhỏ được cha dạy dỗ, không dám khinh suất.

- Không dám khinh suất....

Giọng Cảnh Tuyên để trầm xuống:

- Thế vết thương trên trán Trương Nhược Lan là thế nào?

Cận Thiệu Khang hơi ngừng đầu nhìn Cảnh Tuyên để rồi lập tức cúi đầu:

- Thần biết tội.

Cảnh Tuyên để lặng lặng nhìn hấn một lúc, quay đầu đi, thở dài:

- Thôi thôi, lấy tính của người, vết thương của nàng chắc không liên quan đến người. Chuyện này là trầm làm không thỏa đáng, trầm làm khó người.

Cận Thiệu Khang im lặng hồi lâu mới nói:

- Vết thương trên trán Trương tiểu thư quả thật là do thần gây ra. Thần lỡ tay đẩy nàng vào cạnh bàn nên mới thành như thế.

Cảnh Tuyên để chấp tay sau lưng đi qua đi lại, hồi lâu mới nói:

- Uy Vũ tướng quân là đại quốc công thần, trước khi lâm chung hấn đem nữ nhi duy nhất phó thác cho tiên đế. Bất kể thế nào, ngôi vị chính thất của Trương Nhược Lan không thể biến. Đây cũng là nguyên nhân trầm không thể đáp ứng người để Vu thị làm bình thê (tức là cũng là vợ). Chuyện còn lại, người nên tự biết cách làm.

- Vâng.

Cảnh Tuyên để chuyển đề tài, nhìn hấn cười nói:

- Trước kia chúng ta cùng luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Từ khi người đi Nam Cương bình định nội loạn, ba năm này ta tìm khắp không có người hợp ý để cùng luyện tập. Cưỡi ngựa, bắn cung đều đã sa sút, thậm chí bắn tên còn thua trên tay Trương Nhược Lan... Thật vất vả người mới quay lại, nhất định phải thường xuyên tiến cung cùng ta tập luyện.

- Thần tuân mệnh

Cảnh Tuyên để cười một tiếng:

- Nếu không phải từ nhỏ đã lớn lên cùng người, biết rõ người nhất định sẽ bị người làm cho tức chết. Người còn nhỏ hơn ta hai tuổi mà xem ra còn già hơn ta. Hấn cười lắc đầu.

Lúc này, thái giám tiến vào báo Trương Nhược Lan và Vu Thu Nguyệt quay lại.

Nghe nói thân thể Thái hậu không khỏe, cự tuyệt gặp khách, Cảnh Tuyên để trầm mặc hồi lâu rồi nói với Cận Thiệu Khang:

- Nếu đã vậy, ái khanh lui đi, trầm còn phải đi xem thái hậu thế nào.

Cận Thiệu Khang thi lễ với hoàng đế rồi từ tốn rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Trở ra Đường Tâm điện, Cận Thiệu Khang nhìn qua cửa sổ trạm hoa thấy bóng dáng Cảnh Tuyên để, nhẹ thở dài, mắt nhìn xuống.

Hắn là bạn đọc sách cùng Cảnh Tuyên để, từ nhỏ cùng hắn lớn lên, tình cảm không phải bình thường. Nhưng từ sau khi Hoàng đế đăng cơ, hắn liền biết từ nay về sau mình không còn là bằng hữu với Cảnh Tuyên để nữa. Hắn chỉ là một thần tử, cần tuân thủ bổn phận.

Cận Thiệu Khang mang theo hai vị phu nhân trở về An Viễn hầu phủ.

Sau khi trở về Vu Thu Nguyệt kể lại chuyện thái hậu cự tuyệt gặp mặt các nàng cho Cận Thiệu Khang nghe rồi nói:

- Lúc ấy sắc mặt tỷ tỷ rất khó coi, chắc hẳn trong lòng rất khó chịu.

Nói rồi lẳng lặng nhìn sắc mặt Cận Thiệu Khang (con chóa)

Cận Thiệu Khang khề hừ một tiếng rồi nhàn nhạt nói:

- Tự mình làm ra chuyện như vậy còn muốn ai giúp đỡ, đây là hậu quả mà nàng tự tung tự tác, còn trách ai?

Vu Thu Nguyệt nghe khẩu khí hắn trong lòng mừng rỡ. Xem ra, Trương Nhược Nam thật sự đã bị thái hậu thất sủng. Hôm nay, nàng ta đã không còn chỗ dựa, Hầu gia chán ghét nàng, nàng ta dựa vào gì mà đấu với mình.

Vị trí chủ mẫu của An Viễn hầu phủ của Trương thị rồi sẽ thuộc về nàng thôi.

Giữa trưa là bữa ăn đầu tiên khi tân nương vào cửa. Ở đây có phong tục, người vợ mới vào cửa, bữa ăn đầu tiên nhất định là cả nhà cùng ăn để tỏ sự hoan nghênh với tân nương.

Đến trước cửa, Hồng Hạnh nói với Trương Nhược Nam:

- Tiểu thư, nhớ kỹ phải để Vu di nương ở bên cạnh hầu hạ.

Vừa dứt lời thì Phương mụ mụ vội vàng nói:

- Tiểu thư đừng nghe Hồng Hạnh. Vu di nương là quý thiếp, Hầu gia sủng ái di nương. Người làm như vậy, Hầu gia và thái phu nhân sẽ không vui đâu.

Chuyện hôm nay thái hậu không chịu gặp Trương Nhược Nam đã khiến Phương mụ mụ rất lo lắng. Bây giờ nàng càng cẩn thận chỉ sợ tiểu thư đắc tội với người rước lấy phiền toái.

Hồng Hạnh ngẩng đầu nói với Phương mụ mụ:

- Mẫu thân, cần gì phải sợ. Quý thiếp cũng là thiếp. Chúng ta phải cho cả nhà thấy tiểu thư là chủ mẫu tương lai, nơi nào có tiểu thư thì Vu Thu Nguyệt kia chỉ có thể đứng hầu.

Phương mụ mụ không nhịn được mà nổi giận quát:

- Hồng Hạnh, tiểu thư chọc giận Hầu gia khiến Hầu gia chán ghét chắc ngươi mừng lắm.

Hồng Hạnh nghe những lời này mà ngây người. Đúng thế, Hầu gia chán ghét tiểu thư thì có gì tốt cho mình. Nàng đi theo tiểu thư về đây, tương lai không chừng sẽ là người của Hầu gia, chính là nếu tiểu thư khiến Hầu gia chán ghét chính mình cũng khó có cơ hội gặp Hầu gia... Mẫu thân đúng là chu đáo.

Nghĩ đến đây Hồng Hạnh vội vàng đổi giọng nói với Trương Nhược Nam:

- Tiểu thư, mẫu thân ta nói vẫn đúng, tiểu thư không nên cùng Hầu gia đối nghịch, chỉ là ăn một bữa cơm thôi, coi như tiểu thư thí nàng ta đi.

Trong lòng Trương Nhược Nam lại có suy nghĩ khác. Buổi sáng nàng đã khiến thái phu nhân cùng Hầu gia mất hứng, nếu ăn cơm cũng khiến họ khó chịu chỉ sợ cuộc sống sau này của nàng sẽ thảm rồi. Người ta vẫn nói, mọi chuyện lưu lại một đường thì sau này ắt có chỗ dùng. Mình ở đây còn mơ mơ hồ hồ, không nên quá đáng.

Nghĩ vậy, trong lòng đã quyết định, bữa cơm này coi như nàng thưởng thức món ngon trong phủ Hầu gia. Chuyện của hắn để tự hắn làm. Con khi kia muốn để Vu di nương ngồi cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nàng, để kệ hắn là được.

Nàng đã nghĩ như thế nhưng lại có một số kẻ đáng ghét buộc nàng phát hỏa....

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ăn Trưa 2

Com trưa tại viện của thái phu nhân.

Tương Nhược Nam đến thì đã thấy Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt ở đó rồi. Cận Thiệu Khang ngồi bên người thái phu nhân còn Vu Thu Nguyệt đứng sau thái phu nhân. Hai người đang vui vẻ nói chuyện cùng thái phu nhân mà thái phu nhân thì gật đầu lia lịa, trên mặt đầy ý cười, ánh mắt nhu hòa.

Tương Nhược Nam thấy bình thường Cận Thiệu Khang khuôn mặt nghiêm khắc, môi mím chặt bộ dạng lạnh như băng, đến khi thấy nàng thì đầy vẻ chán ghét, nhìn Vu Thu Nguyệt thì có chút âm áp nhưng cũng chẳng khác bình thường là mấy.

Nhưng bây giờ hẳn lại mỉm cười cùng thái phu nhân, ánh mắt nhu hòa, sắc mặt cũng dễ coi hơn nhiều. Vốn dĩ khuôn mặt anh tuấn phi phạm thêm sự áp áp nhu hòa mà tạo ra quang mang chói mắt. Làm những nha hoàn xung quanh nhìn thấy đều đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Khi Vu Thu Nguyệt nghiêng người nói chuyện thì hẳn chăm chú nghe, không cười như trước mà chỉ nhàn nhạt, ánh mắt có chút thờ ơ có khi nhẹ nhàng gật đầu.

Giờ phút này, Tương Nhược Nam phát hiện ra ưu điểm duy nhất của hắn – hiểu thuận.

Tương Nhược Nam có thể khẳng định Hầu gia này nhất định là đứa con có hiếu.

Tương Nhược Nam từng nghe người ta nói những người hiểu thuận đều có nhân phẩm tốt. Xem ra những kẻ nói câu này chưa bao giờ gặp Cận Thiệu Khang nên mới nói như thế. Trên đời lại có loại người vừa là một đứa con hiếu thảo nhưng cũng vừa là một nam nhân tàn ác.

Tại sao lại nói vậy? Vết thương trên trán nàng là chứng cứ tốt nhất. Nam nhân đánh phụ nữ thì sao coi là người tốt được.

Cận Thiệu Khang cùng thái phu nhân, xung quanh là Cận Yên Nhiên và phòng Triệu di thái thái (Cận Thiệu Đường và Vương thị), bọn họ đều ngồi cười nói. Tương Nhược Nam lại đặc biệt chú ý phía sau Cận Thiệu Khang có hai nữ tử tầm 20 tuổi. Một thanh tú, tươi cười nhàn tĩnh còn một mặt ngọc mày ngài, xinh đẹp khéo léo, trang phục hai người này cũng khác nha hoàn. Không biết là người nào? Lúc này Cận Thiệu Khang nói gì đó khiến cả nhà cười ầm lên.

Từ xa nhìn bức tranh gia đình ấm áp hoàn mỹ nhưng chỉ là bức tranh này không có sự tồn tại của nàng.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, “nhà” và Tương Nhược Nam giống như không có duyên với nhau (thương ty quá)

Tương Nhược Nam nhìn bọn họ, trong mắt có chút buồn bã.

Người đầu tiên nhìn thấy Tương Nhược Nam là Vu Thu Nguyệt. Nàng ta đang bụng miệng cười, sóng mắt lưu chuyển, gò má ửng đỏ, đẹp như phù dung, vẻ mặt đầy hạnh phúc. Về hạnh phúc khiến Tương Nhược Nam có chút ghen ghét.

Vu Thu Nguyệt vừa nhìn thấy Tương Nhược Nam vội vàng lên tiếng:

- Tỷ tỷ.

Tất cả quay lại nhìn nàng, không hèn mà cùng tất ý cười. Cận Thiệu Khang lại bày ra bộ mặt nghiêm khắc mà vẻ mặt thái phu nhân cũng nhàn nhạt.

Thái phu nhân đứng lên nha hoàn Liễu Nguyệt vội đứng dậy đỡ bà, Cận Thiệu Khang đỡ bên kia bà giúp thái phu nhân đứng dậy. Eo bà hơi cứng, cau mày, vẻ mặt có chút thống khổ nhưng trong chốc lát thái độ lại bình thường, nhàn nhạt nói:

- Mọi người đã đến đông đủ, trước hết bái lạy tổ tông rồi đi ăn cơm.

Mọi người đều đi theo bà vào phía trong, không ai để ý Tương Nhược Nam. Cuối cùng chỉ có Vu Thu Nguyệt quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng cười nói:

- Tỷ tỷ sao còn không đi. Giọng nói có chút dắc ý.

Tương Nhược Nam mỉm cười đi theo, đến bên cạnh nàng nhẹ nhàng nói đủ để hai người nghe:

- Coi như người biết lễ nghi, còn biết phải đi sau bản phu nhân.

Nói rồi không thèm nhìn đến nàng ta đi về phía trước.

Vu Thu Nguyệt vẻ mặt cứng đờ, hung hăng nhìn theo bóng lưng nàng rồi mới nhẩn nhẩn theo sau.

Mọi người lạy tổ tiên xong, nha hoàn đã dọn cơm lên.

Đội thái phu nhân và Hầu gia ngồi xuống thì mọi người mới ngồi. Hầu gia ngồi cạnh thái phu nhân, hai nữ tử lạ mặt kia đứng sau Hầu gia. Tương Nhược

Nam ngồi bên cạnh Hầu gia còn Vu Thu Nguyệt ngồi bên dưới nàng. Cận gia quả nhiên không để Vu Thu Nguyệt hầu hạ, vị trí của nàng ta đã chuẩn bị tốt lắm.

Tương Nhượng Nam đã suy nghĩ từ trước nên cũng không nói gì khiến Cận Thiệu Khang cùng Vu Thu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Tương Nhượng Nam không để ý Cận Thiệu Khang bên cạnh mà chỉ chú ý đến bàn ăn.

Bàn làm bằng gỗ tử đàn, chính giữa là vòng tròn bạch ngọc điêu khắc bức tranh hồng mai. Trên bàn có mười mấy món ăn. Nào là bào ngư, sừng hươu, tay gấu.tất cả mọi thứ đều ngon lành đẹp mắt. Chờ một chút, tay gấu Tương Nhượng Nam chỉ nghe nói chứ chưa được ăn. Nhìn thấy tay gấu phì nộn trước mặt mà nước miếng nàng đã ứa ra.

Nàng hận không được nhanh chóng dùng bữa nhưng những người xung quanh đều chưa làm gì, Tương Nhượng Nam vẫn còn có chút hiểu biết lễ nghi ăn uống, không chế bản thân, nhìn bàn sơn hào hải vị kia mà nuốt nước miếng.

Lúc này thái phu nhân đột nhiên nói:

- Nhượng Lan và Thu Nguyệt đã vào cửa Cận gia sau này sẽ thành người một nhà, hy vọng cả nhà có thể hòa thuận chung sống.

Bà hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Có ý kiến gì thì nói với ta không nên làm loạn nhà cửa. Nếu để phát sinh những chuyện khiến cả nhà không yên ổn thì đừng trách mẹ chồng này nghiêm khắc dùng gia pháp mà trị tội các người.

Tương Nhượng Nam nháy mắt mấy cái, đây là hạ mã uy (hạ uy thế của người khác) chắc cũng không phải là Hồng môn yến chứ (bữa tiệc chết chóc)

Vu Thu Nguyệt hạ mi nhu thuận nói “vâng”, Tương Nhượng Nam cũng nói “vâng”. Ánh mắt thái phu nhân nhàn nhạt quét qua hai người rồi “ừ” một tiếng.

Rồi lại nói tiếp:

- Hoa Thanh, Nhượng Lâm.

Hai nữ tử từ phía sau Cận Thiệu Khang hơi tiến lên.

Thái phu nhân nhìn Tương Nhượng Nam nói:

- Đây là hai nha hoàn hầu hạ Hầu gia nhiều năm vẫn chưa sĩ phòng (lập làm thiếp).

Tương Nhượng Nam có chút không hiểu, Hồng Hạnh thấy thế nói nhỏ vào tai nàng: – là nha hoàn thông phòng của Hầu gia

Nha đầu thông phòng! Tương Nhượng Nam thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Lại còn hai cô vợ bé này nữa. Còn gì nữa không! Đi hết ra đây đi cho nàng nhìn một lần luôn.

Tương Nhượng Nam nhìn Cận Thiệu Khang mà ánh mắt phun hỏa.

Hỗn đản, hỗn đản! Vợ còn chưa vào cửa đã có một đàn vợ bé. Tương Nhượng Nam khóc không ra nước mắt. Sao nàng lại không may mà xuyên qua vào đúng thân thể này a.

Cận Thiệu Khang mặt vẫn lạnh lùng nghiêm khắc nhìn nàng một cái. Thấy nàng giận dữ cùng coi như không thấy.

Tương Nhượng Nam bình tĩnh trở lại, nàng tức cái gì, chẳng lẽ định coi hán là chồng chắc? Chờ vài ngày nữa nàng tìm được trí nhớ trong khối thân thể này, biết rõ tình huống rồi mới nghĩ cách ứng phó.

Nghĩ vậy Tương Nhượng Nam bình tĩnh lại.

Nhượng Lâm và Hoa Thanh tiến lên hành lễ với Tương Nhượng Nam. Người mặt mày thanh tú là Hoa Thanh mà mắt ngọc mày ngài là Nhượng Lâm. Bởi vì còn chưa sĩ phòng nên không có tư cách kính trà. Chỉ hành lễ theo chủ tử.

Tương Nhượng Nam nhìn qua Vu Thu Nguyệt thấy nàng ta dù sắc mặt cố gắng bình tĩnh nhưng tay đã gắt gao vò vò chiếc khăn lụa rồi.

Tương Nhượng Nam quay đầu nhếch mép cười, nàng không quan tâm, có quan tâm thì cũng chỉ có nàng ta này quan tâm mà thôi

Lúc này nha hoàn mang những chén trà lên.

Tương Nhượng Nam không biết lễ nghi cổ đại nên cố ý đợi mọi người làm rồi mới làm theo. Thấy mọi người bưng trà lên uống thì cũng bưng chén trà bên cạnh uống một ngụm.

Trà mới uống vào một nửa đã có nha hoàn bưng chén khác đến bên cạnh, Tương Nhượng Nam trơ mắt nhìn cả nhà nhổ nước trong miệng vào chén không, lúc này nàng mới hiểu đây là nước để súc miệng. Trong lòng loạn lên, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ăn Trưa 3

Các nha hoàn xung quanh thấy đều bụng miệng cười trộm. Cận Yên Nhiên cười khẩy nói:

- Đại tẩu, tẩu không phải đã uống trà này chứ

Lời vừa nói ra Triệu di thái thái và Vương thị đều quay mặt đi mà cười. Sắc mặt thái phu nhân và Cận Thiệu Khang thật khó coi. Vu Thu Nguyệt cúi đầu, khóe miệng cười cười. Một vài nha hoàn còn không chú ý mà cười ra tiếng.

Hồng Hạnh và Phuong mụ mụ vỗ vỗ lưng Trương Nhược Nam, mặt cũng ngại ngùng không kém. Phuong mụ mụ nhìn mọi người, rụt rè nói:

- Phu nhân không cần thận...

Trương Nhược Nam hồi lâu mới thuận khí vừa nhìn sang Cận Thiệu Khang thấy hấn vẻ mặt âm trầm, mày rậm nhíu lại, môi giật giật như muốn nói gì nhưng lại miễn cưỡng nhẫn nại.

Trương Nhược Nam hơi chột dạ cúi đầu. Ai biết cổ đại các người ăn uống còn nhiều chuyện như vậy. Nàng nhận chiếc khăn trong tay Phuong mụ mụ xoa xoa mặt, ngồi thẳng lưng.

Bọn nha hoàn lại tiếp tục mang lên một chiếc khăn trắng và chậu nước nhỏ trên đó rắc những cánh hoa hồng.

Lần này Trương Nhược Nam biết điều hơn, cố ý làm thật chậm, đợi mọi người làm xong mới bắt đầu. Thì ra là rửa tay và lau tay...

Thật là phiền toái, cứ như vậy đồ ăn còn không bị nguội đi mới lạ. Trương Nhược Nam âm thầm nói.

Rửa tay xong, thái phu nhân và Hầu gia cầm đũa lên rồi cả nhà mới động đũa. Giun trong bụng Trương Nhược Nam đã sớm tác quái, thấy mọi người đều cầm đũa thì vội vàng định động đũa. Cận Thiệu Khang nhìn thấy không vừa ý nhíu mày, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Vu Thu Nguyệt thấy thế cúi đầu cười.

Trương mụ mụ cúi đầu bên tai thái phu nhân nói nhỏ:

- Đầu bếp nói hôm nay bào ngư rất được, hay là dùng bào ngư trước tiên?

Thái phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, Trương mụ mụ liền sai các nha hoàn hầu hạ trước tiên đi lấy bào ngư.

Bên cạnh mỗi người đều có một nha hoàn hầu hạ. Nha hoàn đặt bào ngư trước mặt chủ tử, cẩn thận dùng dao tách ra để chủ tử dễ dàng lấy ăn.

Trương Nhược Nam chưa từng được hưởng loại hầu hạ này trong lòng có chút lằng lằng, cảm thán, quý tộc ở xã hội phong kiến này cuộc sống thật quá là thư thái...

Bào ngư mở ra tỏa ra một mùi thơm nồng, Trương Nhược Nam vội gấp ngay một miếng mà ăn. Trương Nhược Nam cảm thấy cả khớp xương cũng tê dại, mẩu thân ơi, sao lại ngon như vậy.

Kiếp trước cũng có người mời nàng ăn bào ngư mười đồng một con nàng đã thấy rất ngon nhưng so với bào ngư ở đây thì thật một trời một vực...

Nếu mỗi ngày đều được ăn ngon như thế thì xuyên qua cũng không phải là chuyện quá bi thảm...

Trương Nhược Nam ăn đến con bào ngư cuối cùng thì mới phát hiện mọi người xung quanh chỉ ăn nhiều nhất hai con mà thôi. Cận Thiệu Khang bên cạnh lúc ăn cũng vẫn là mặt mày chăm chú, môi không mở ra, chỉ thấy cơ mặt nhẹ nhàng động đậy. Hơn nữa Trương Nhược Nam phát hiện sự động đậy này cũng rất có quy luật, hai giây một lần... (ôi chết với mẹ Nhược Lan mất)

Cận Thiệu Khang cảm nhận được ánh mắt nàng thoáng quay đầu lại. Hấn nhìn nàng ăn hết chỗ bào ngư mà bên miệng nàng vẫn dính nước bào ngư, mặt mày cau có lại, lông mày rậm gắt gao nhíu lại khiến mi tâm giống y như chữ “xuyên”. 川

Hồng Hạnh thấy vậy vội lấy khăn lau miệng cho Trương Nhược Nam mà toát cả mồ hôi lạnh. Mẫu thân nói không sai, tiểu thư cần phải học quy củ nhiều hơn nữa...

Đối diện là Cận Yên Nhiên cùng Vương thị hai nàng nhin cười đến đỏ cả mặt.

Sắc mặt thái phu nhân càng lúc càng trầm.

Tương Nhượng Nam hơi ngượng ngùng. Kiếp trước thời gian không nhiều, ăn uống đều là lang thôn hổ yết (kiểu ăn vội vàng, ăn để chết) bây giờ nàng sẽ chú ý là được chứ gì, những người này quá biến thái, lắm quy củ.

Mọi người ăn một lúc mà cũng như chưa ăn (ý là ăn ít) không ai giống Tương Nhượng Nam, đồ ăn trước mặt nàng đều hết sạch. Nha hoàn tiếp tục thay đĩa khác, phục vụ chủ tử ăn uống.

Tương Nhượng Nam không có ưu điểm gì ngoài khả năng thích ứng rất lớn. Nếu không nàng đã không chỉ là một cô nhi mà học xong đại học, tìm được việc làm, lại kiếm được khoản lời tốt.

Rất nhanh nàng đã vứt bỏ sự xấu hổ vừa rồi qua một bên. Đây là phúc lợi suy nhất mà nàng có được khi bị thảm xuyên qua. Không ăn thật có lỗi với chính mình. Bản thân không được sủng, bình thường không biết có được ăn những đồ ăn này không nữa. Nghĩ vậy nàng toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp ăn uống. Chỉ cần lực không chế những việc quá giới hạn còn lại thì cũng chẳng nhiều lời làm gì.

Nha hoàn phục vụ nàng rất lanh lợi, chỉ cần nàng nhìn đến món nào thì nha hoàn đã giúp nàng gấp thức ăn đến.

Thịt hươu vừa thơm vừa béo, vịt quay cũng mềm mại, ngon lành, tổ yến vừa thơm vừa thanh, nhưng sao còn chưa bắt đầu ăn tay gấu? Trong lòng Tương Nhượng Nam hơi oán.

Mọi người đều tròn mắt nhìn nàng ăn uống ngon lành, không lúc nào ngừng đùa.

Lông mày Cận Thiệu Khang giật giật không ngừng.

Lúc này, nha hoàn gấp một con Bát bảo thủy tinh giáo tử cho nàng (hem hiểu =))

Tương Nhượng Nam vừa cắn một miếng thì nước trong con giáo tử này bắn thẳng lên người Cận Thiệu Khang.

Thời gian lúc này như dừng lại, mọi người đều hít phải ngum khí lạnh.

Tương Nhượng Nam nhìn mặt Cận Thiệu Khang không thể nào đen hơn nữa cũng biết chính mình làm sai, trong lòng quýnh lên, vội vàng lấy khăn lau cho hắn.

- Xin lỗi, xin lỗi, ta lau khô cho ngươi, nếu không để ta giặt cho ngươi.

Vốn chỉ là vài vết bẩn nhưng Tương Nhượng Nam càng lau thì vết bẩn loang ra càng lớn.

Cận Thiệu Khang không thể nhẫn nhịn đẩy Tương Nhượng Nam ra, đưa tay đập đôi đũa lên bàn, chén bát trên bàn rung lên.

- Tương Nhượng Lan ngươi có hiểu thế nào là quy củ không

Cận Thiệu Khang đột nhiên gầm lên khiến các nha hoàn xung quanh sợ hãi. Cận Yên Nhiên, Cận Thiệu Đường và Vương thị đều cúi đầu không nói một câu. Thái phu nhân mặt không hột máu mà Vu Thu Nguyệt thì cười lạnh nhìn một màn trước mắt.

Cận Thiệu Khang đứng lên, sắc mặt xanh mét, ánh mắt lạnh lùng đứng từ cao mà nhìn xuống nàng:

- Phạm là nữ tử phải biết lễ nghĩa. Ngươi xem bộ dạng ngươi thế này có giống một đại gia khuê tú. Còn gì là mặt mũi Cận gia ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Không Vui Mà Tán

Sắc mặt Cận Thiệu Khang lạnh lùng khiến Tương Nhượng Nam không còn đất lui.

Tương Nhượng Nam nhìn bốn phía. Cận Yên Nhiên cười lạnh, ánh mắt hạ hê. Phòng Triệu di thái thái ba người ung dung cười cợt. Vu Thu Nguyệt khoe miệng trào phúng mà nha hoàn bốn phía đầy vẻ khinh thị.

Tương Nhượng Nam trong lòng có chút giận dữ. Có lẽ nàng không biết lễ nghĩa nhưng vốn dĩ nàng không hiểu những thứ nghi lễ cổ đại này. Nhưng dù sao nàng cũng là chính thất mới lấy vào cửa, cho dù có cái gì không đúng hẳn cũng không nên mắng nàng trước tất cả mọi người. Để nàng không có đất lùi, không còn chút thể diện nào, như thế hẳn sẽ vui vẻ chẳng?

Quá đáng! Không coi nàng ra gì.

Đã như thế sao ta phải coi trọng thể diện của người.

Bên kia, Cận Thiệu Khang còn tiếp tục mắng:

- Chẳng nhẽ ngay cả những điều cơ bản người cũng không hiểu? Rốt cuộc thì người lớn lên như thế nào! Ta nói cho người nếu người không học lễ nghi cho chu toàn thì đừng bao giờ gặp mặt người khác, tránh để mất mặt Cận gia.

Nghe đến đây lòng Vu Thu Nguyệt sung sướng. Chính thất không thể gặp khách, như vậy sau này việc tiếp khách sẽ là của nàng. Cứ như thế chẳng bao lâu toàn thành đều biết Vu Thu Nguyệt nàng mới là nữ chủ nhân chính thức ở phủ An Viễn hầu. Trong lòng Vu Thu Nguyệt mừng thầm.

- Hầu gia.

Tương Nhượng Nam cũng đứng lên muốn dùng khí thế để áp đảo hẳn nhưng tiếc nàng chỉ đứng đến vai hẳn, phải ngửa cổ mới nhìn được mặt hẳn, khí thế rõ ràng kém hơn một bậc.

Có điều không sao, khí thế thua người nhưng lý lẽ thì không.

Tương Nhượng Nam nhìn hẳn, không nhanh không chậm nói:

- Không sai. Ta không hiểu quy củ nhưng chẳng lẽ Hầu gia cũng không hiểu quy củ như ta?

Lời vừa nói ra, mọi người đều tròn mắt nhìn Tương Nhượng Nam. Hầu gia nói chuyện nàng cũng dám cãi lại... Bát phụ! Quả thật là bát phụ!

Cận Thiệu Khang hít sâu một hơi, cầm bành ra nói:

- Người nói cái gì?

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng khiến mọi người rét lạnh.

Tương Nhượng Nam không phải là người yếu đuối. Khi còn nhỏ nàng đã rất rõ ràng nếu nàng tỏ ra yếu hơn một chút thì người khác sẽ cười lên đầu nàng, vô lý mà chèn ép nàng. Cho nên bây giờ nàng cũng không tỏ ra sợ hãi.

Nàng nhìn thẳng Cận Thiệu Khang, cười lạnh nói:

- Hầu gia mở miệng đều nói quy củ, nếu Hầu gia là người hiểu quy củ, được rồi, ta hỏi Hầu gia...

Nàng vươn tay chỉ Vu Thu Nguyệt bên cạnh nhưng vẫn nhìn thẳng Cận Thiệu Khang:

- Theo quy củ, vị trí của Vu di nương là ở đâu? Nàng không giống Triệu di thái thái sinh con cho Cận gia. Theo quy củ thì phải đứng bên cạnh ta hầu hạ chứ không phải an nhiên tự tại ngồi bên cạnh ta. Các người khinh ta cái gì cũng không hiểu? Hay là những quy củ của Hầu gia chỉ là nhằm vào ta mà thôi.

Tương Nhượng Nam một điều quy củ hai điều quy củ, từng câu từng chữ sắc bén như đâm vào Cận Thiệu Khang. Hẳn không nói được nửa lời, tay vì quá tức giận mà run lên nhẹ nhẹ.

Phượng mụ mụ thấy tiểu thư không nhịn được mà gây sự đến độ nước mắt ứa ra, đứng bên kéo kéo tay áo Tương Nhượng Nam luôn miệng khuyên can. Hồng Hạnh cũng không muốn Tương Nhượng Nam đắc tội Hầu gia nên cũng vội khuyên nhủ. Nhưng hôm nay Tương Nhượng Nam tức giận lên đầu, sao có thể nghe các nàng khuyên?

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt ca ca vì tức giận mà trắng bệch, cả giận nói:

- Người cũng dám nói với phu quân mình như thế. Không trách cả thành gọi người là bát phụ. Nếu không phải vì người Thu Nguyệt tẩu tẩu đã là chính thất duy nhất của đại ca ta. Chính vì người không biết xấu hổ, đứng trước bao người ép Hoàng thượng tứ hôn, cướp đoạt đi vị trí vốn thuộc về Thu Nguyệt tẩu tẩu. Bây giờ người còn mặt mũi bắt Thu Nguyệt tẩu tẩu hầu hạ người. Người đừng có quá đáng, chúng ta không ai sợ người hết.

Tương Nhượng Nam quay đầu nhìn nàng có chút kinh ngạc với những lời nói này. Nhưng nàng không có thời gian tìm hiểu kỹ. Nàng chỉ biết rằng nếu có người làm nhục nàng như vậy mà nàng còn không nói gì thì thật sự chẳng có ai coi nàng vào mắt nữa. Nàng phản kích lại:

- Ta và đại ca người nói chuyện là bát phụ. Vậy xin hỏi tiểu cô, người chỉ tay vào mặt đại tẩu mà mắng bát phụ thì gọi là gì?

Cận Yên Nhiên là tiểu thư Hầu phủ từ nhỏ đã tuân quy đạo củ (có quy củ), hôm nay sở dĩ nói ra như thế là vì chứng mắt với Tương Nhượng Nam sở tác sở vi (tự ý làm loạn) và bởi nàng ta phá hủy hôn sự hoàn mỹ của đại ca. Nhưng cùng người khác cãi nhau vốn không phải là chuyện nàng am hiểu. Tương Nhượng Nam vừa nói ra đã khiến nàng không thể phân bác. Ngón tay chỉ Tương Nhượng Nam:

- Người... người... người.

Rồi không nói được gì, mặt đỏ bừng vừa thẹn vừa ủy khuất, mắt đỏ ửng lên. Nha hoàn bên người vừa an ủi nâng vừa nhìn Trương Nhược Nam đầy chán ghét nhưng sợ Trương Nhược Nam là chính thất nên cũng không dám nói gì.

Vu Thu Nguyệt nghe đến đây, liền cầm khăn tay khóc lên, ủy ủy khuất khuất nói:

- Đều tại ta không tốt, là ta không biết lễ nghĩa, ta không nên ngồi ở đây, một bữa cơm yên lành cũng vì ta mà bị phá hủy.

Nói rồi vội vàng đứng lên khóc nói với Trương Nhược Nam:

- Tỷ tỷ, đều tại ta không tốt, người đừng là Hài gia và tiểu cô tức giận nữa, ta sẽ đứng đây hầu hạ người.

Trương Nhược Nam hừ lạnh:

- Người không cần làm ra vẻ rất ủy khuất như thế. Thân là thiếp thất đó là chuyện người nên làm. Ta chả hiểu có cái gì mà phải ra vẻ ủy khuất như thế.

Vu Thu Nguyệt không nói gì mà lại khóc lớn, cuống quýt nói:

- Là ta không tốt, là ta không tốt.

Cận Yên Nhiên thấy Vu Thu Nguyệt khóc lóc đáng thương, trong lòng đồng tình đi tới bên cạnh Vu Thu Nguyệt, ấn Vu Thu Nguyệt ngồi xuống, lau nước mắt nói:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người cứ ngồi đây. Từ đầu đến cuối người không sai. Để người ngồi đây đã là ủy khuất người rồi. Có một số kẻ người không cần sợ. Người càng sợ càng coi thường người. Người cứ ngồi chỗ này xem nàng làm gì? Hôm nay đã náo loạn thế này, mọi người đều có mắt, không ai trách người.

Vương thị ngồi bên Vu Thu Nguyệt vốn là biểu tỷ của Vu Thu Nguyệt thấy vậy cũng muốn nói giúp vài câu nhưng đã bị Triệu di thái thái dùng mắt ngăn lại. Cận Thiệu Đường nói nhỏ vào tai “Ngồi yên xem kịch, đừng gây chuyện”. Vương thị bĩu môi không nói.

Cận Thiệu Khang càng tức giận. Dù sớm biết nữ nhân này không hiểu lễ nghĩa nhưng cũng không nghĩ nàng lại không chừa chút thể diện nào cho hắn. Những lời Cận Yên Nhiên nói nhắc cho hắn sự nhục nhã lớn nhất đời. Phải lấy một nữ tử mình chán ghét làm vợ. Mà người mình muốn lấy làm chính thất lại phải chịu ủy khuất mà làm thiếp. Trong lòng hắn thẹn với Vu Thu Nguyệt đương nhiên muốn để nàng có địa vị không thua kém Trương Nhược Nam để nàng không bị coi thường. Nhưng nữ tử trước mắt thật ghê tởm, chiếm được tiện nghi vẫn còn không biết đủ khiến người ta không thể chịu được.

Lập tức hắn không thèm để ý đến Trương Nhược Nam, chỉ Phương mụ mụ, trầm giọng nói:

- Dẫn tiểu thư nhà người đi.

Giọng nói lạnh lùng, sắc mặt thập phần đáng sợ.

Phương mụ mụ sợ hãi cuống quýt gạt đầu, kéo tay Trương Nhược Nam nói:

- Phu nhân, chúng ta về viện trước, nghe lời ta, đừng cãi nhau cùng Hài gia nữa.

Trương Nhược Nam tức giận đến biến sắc. Nếu nàng thật sự trở về thì sau này làm sao sống được trong Hài phủ.

Trương Nhược Nam đẩy tay Phương mụ mụ, ngồi xuống chỗ của mình nói:

- Sao ta lại phải về? Hài gia nói ta không biết lễ nghĩa không cho ta gặp người ngoài, được, ta nhận. Nhưng nơi này đều là người trong nhà, dựa vào đâu mà Hài gia không cho ta ngồi đây. Hài gia nếu là người quy củ thì nên theo quy củ mà làm. Chẳng lẽ vợ mới vào cửa bữa cơm đầu tiên đã đuổi đi là quy củ của Hài phủ? Nói đi nói lại, quy củ của Hài gia chỉ là đúng người không đúng chuyện.

Cận Thiệu Khang tức giận đến mặt tái xanh, hắn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào mỏ nhọn thế này. Trong ngực như có cổ khí dồn ép hận không thể đập tan cái bản. Nhưng vẫn còn cố kỵ thái phu nhân mà không dám đập phá. Bàn tay nắm thành quyền mạnh mẽ nắm xuống bàn.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Trương Nhược Nam mà Trương Nhược Nam cũng không yếu thế mà nhìn trả hắn.

Trong sảnh không một tiếng động mà Vu Thu Nguyệt cũng ngừng khóc. Tất cả mọi người nhìn chăm chăm hai người. Nha hoàn trong mắt không còn chút nào khinh thị. Bọn họ đều thấy nữ tử dám cùng Hài gia trừng mắt thế này, cho dù không được sủng thì cũng không nên đắc tội.

Trong lúc hai người trừng mắt nhìn nhau, thái phu nhân đột nhiên cao giọng nói:

- Được rồi, đừng loạn lên nữa. Một bữa cơm ăn cũng không xong.

Nàng đập đôi đũa trong tay xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Làm loạn đến thế này, có ăn nữa thì cũng không ngon miệng. Mọi người về đi. Liễu Nguyệt, đỡ ta vào.

- Vâng thái phu nhân. Liễu Nguyệt đi tới bên người thái phu nhân, cùng Trương mụ mụ đỡ thái phu nhân vào phòng.

Triệu di thái thái cũng kéo con trai, con dâu rời đi. Cận Yên Nhiên trừng mắt nhìn Trương Nhược Nam rồi cũng lúi Vu Thu Nguyệt khóc sưng mắt đi ra.

Bên bàn chỉ còn lại Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Không Cần

Cận Thiệu Khang nhìn Trương Nhược Nam ánh mắt từ phần nộ chuyển thành lãnh đạm, lạnh như băng giống như trong mắt hắn Trương Nhược Nam chỉ là một thứ đồ vô giá trị mà thôi.

Mà trong mắt Trương Nhược Nam cũng chỉ là sự khinh bỉ.

Hai người nhìn nhau một lúc, Cận Thiệu Khang dời mắt đi, lạnh lùng nói:

- Đời này chuyện khiến ta hối hận nhất là đã xen vào chuyện của người khác. Loại người như người đáng chịu giáo huấn như thế.

Nói xong hắn đứng lên, hờ hững quay người, bóng lưng thẳng mà cứng ngắc, không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi đại sảnh.

Những lời này của Cận Thiệu Khang đương nhiên Trương Nhược Nam không hiểu. Nhưng nàng cũng chẳng cần quan tâm những lời hắn nói, càng không cần đến hắn. Hắn tránh xa nàng một chút cũng chẳng khiến nàng thương tổn.

Nhưng dù nàng không cần thì lại có người rất cần, Phương mụ mụ khóc nói:

- Tiểu thư à, người sao không chịu nhẫn? Hôm nay chọc giận Hầu gia và thái phu nhân thì biết làm thế nào? Tiểu thư sao người không chịu nghe lời ta nói.

Nếu tiểu thư nghe lời khuyên bảo của nàng học tốt quy củ thì hôm nay đã không gây ra chuyện.

Hồng Hạnh lại càng gấp nhìn theo bóng Cận Thiệu Khang rồi đi mà nói:

- Tiểu thư à, Hầu gia rất tức giận, làm sao bây giờ?

Trương Nhược Nam bấu môi, khẽ hừ một tiếng rồi nói:

- Tức giận thì cứ tức, có cái gì đâu?

Mắt lại nhìn những món ăn trên bàn, món tay gấu còn chưa được động đến. Trương Nhược Nam nhoen cười, Hầu gia kia đi rồi càng tốt, bây giờ nàng có thể thưởng thức tay gấu ngon lành rồi.

Trương Nhược Nam cầm đũa gấp một miếng tay gấu bỏ vào bát mình.

Hồng Hạnh không dám tin mở to mắt nhìn Trương Nhược Nam

- Tiểu thư, người vẫn còn ăn được.

- Có gì mà ăn không được, khẩu vị của ta rất tốt.

Có đồ ăn thì nên ăn cho thật ngon lành. Đây là thói quen từ nhỏ đến lớn của Trương Nhược Nam, hơn nữa việc gì phải để loại nam nhân kia ảnh hưởng đến tâm tình của mình?

Trương Nhược Nam quay đầu nói với Phương mụ mụ và Hồng Hạnh:

- Còn rất nhiều đồ ăn, ngồi xuống cùng ăn đi.

Phương mụ mụ vội vã lắc đầu. Hồng Hạnh nhìn Trương Nhượng Nam ăn thật ngon miệng mà khẽ nuốt nước miếng nói:

- Chúng tôi không dám. Tiểu thư cứ ăn đi.

Trương Nhượng Nam biết làm người hầu có rất nhiều quy củ nên cũng không miễn cưỡng.

Các nha hoàn xung quanh nhìn Trương Nhượng Nam ăn uống vui vẻ mà không dám có nửa điểm khinh thị.

Tân phu nhân thật không dễ dãi...

Trương Nhượng Nam ăn xong mới mang Phương mụ mụ và Hồng Hạnh về vườn.

Trên đường, Phương mụ mụ thừa lúc không người nói nhỏ với Trương Nhượng Nam:

- Tiểu thư, người không phải rất thích Hài gia mới nhất định gả cho hắn? Đã như vậy sao còn muốn là Hài gia tức giận? Tiểu thư hay là đi xin lỗi Hài gia đi?

Thích con khi kia không phải là nàng, nàng không thèm thích cái loại vừa đánh phụ nữ lại có một đồng vợ bé, mở miệng thì quy củ, quy củ! xin lỗi? Trương Nhượng Nam lên lên bấu môi.

- Phương mụ mụ, nếu khi này ta không nói tùy ý Hài gia trách mắng sau này bọn hạ nhân sẽ coi ta thế nào? Bọn họ chỉ là xem sắc mặt người mà sống. Họ sẽ xem thường ta, sau này sẽ không chú ý hầu hạ cho tốt. Cho dù bây giờ họ không tôn kính ta cũng không sao, chỉ cần bọn họ biết sợ ta, cố kỵ ta là được. Sau này bọn họ cũng sẽ không dám quá phận.

Phương mụ mụ suy nghĩ một chút cảm thấy những lời tiểu thư nói rất có đạo lý nhưng về mặt khi này của Hài gia thật đáng sợ. Bình thường Hài gia đã có thành kiến với tiểu thư nếu vì chuyện này mà càng chán ghét tiểu thư thì nửa đời sau này của tiểu thư biết dựa vào ai?

Hồng Hạnh lại lo lắng cho tương lai chính mình. Nếu Hài gia thật sự không để ý đến tiểu thư thì nàng nên làm gì? Thái phu nhân kia có thể tùy tiện đem nàng gả cho người khác lắm.

Ba người đều có tâm sự cùng trở về Thu Đường viện.

Buổi tối, Hồng Hạnh hầu hạ Trương Nhượng Nam ăn cơm tối nhưng không yên lòng, mắt luôn nhìn ra ngoài cửa.

Trương Nhượng Nam nhìn nàng mấy lần liền hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra? Sao có vẻ không yên lòng thế?

Lúc này Liên Kiều bước vào Hồng Hạnh vui vẻ vội kéo lấy Liên Kiều, nói với Trương Nhượng Nam:

- Tiểu thư, vừa này ta bảo Liên Kiều đi xem Hài gia tối nay ngủ lại nơi nào?

Trương Nhượng Nam nhìn nàng:

- Thế cần gì phải hỏi.

Cận Thiệu Khang coi Vu Thu Nguyệt như bảo bối, vừa mới cưới tất nhiên sẽ ở trong viện nàng ta chứ còn ở đâu nữa.

- Tiểu thư.

Liên Kiều đứng một bên vui mừng nói:

- Hài gia không đến chỗ Vu di nương, buổi tối cùng thái phu nhân ăn cơm xong thì trở về Sở Thiên các.

Sở Thiên các là tiểu viện của Hài gia, nơi đó có thư phòng của hắn, cũng là nơi hắn nghỉ lại.

Nghe xong Liên Kiều nói, Hồng Hạnh mặt sáng bừng, vỗ tay nói:

- Hài gia không ở chỗ Vu di nương, xem ra Hài gia cũng không phải rất sủng Vu di nương!

Trương Nhượng Nam nhìn Hồng Hạnh vui vẻ như bắt được vàng, khoe miệng co rút, rồi quay đầu hỏi Liên Kiều:

- Hoa Thanh, Nhượng Lâm ở trong Sở Thiên các?

Liên Kiều cứng người, cúi đầu thấp giọng nói:

- Đúng thế, các nàng đều hầu hạ trong tiểu viện.

Tương Nhượng Nam cười lạnh, trừ Vu di nương còn có hai nha hoàn thông phòng như hoa như ngọc. Hẳn thật là mưa móc cùng triền (cùng chia sẻ sự sủng ái)

Hồng Hạnh thấy thần sắc Tương Nhượng Nam không vui, vội nói:

- Tiểu thư chỉ cần Hầu gia không chuyên sủng Vu di nương là được rồi. Chỉ là hai nha đầu thông phòng cho dù sau này có thành di nương cũng vẫn phải xem sắc mặt tiểu thư, không cần lo lắng.

Tương Nhượng Nam cúi đầu không nói. Đối với nàng bất kể là Vu di nương cũng thế mà nha đầu thông phòng cũng vậy, đều như nhau cả thôi. Chỉ cần hẳn không đến chỗ nàng thì nàng cần gì quản hấn đi nơi nào.

Nhưng ý nghĩ này của nàng cũng không mong Hồng Hạnh có thể hiểu.

Ăn xong, Tương Nhượng Nam cùng Hồng Hạnh nói chuyện phiếm biết được nơi này là một quốc gia không xuất hiện trong sử sách. Trước đây có chiến sự nhưng giờ là thái bình thịnh thế (sự thái bình, phồn vinh của một quốc gia). Phu quân của nàng An Viễn Hầu là một võ tướng. Cách đây ba năm, Tây Cương nổi loạn, đầu tiên triều đình phái lão tướng xuất chinh nhưng không dẹp yên được. Sau đó An Viễn hầu vừa mới hoàn hiếu (để tang cha) xong xin xuất trận. Hẳn chỉ dùng nửa năm đã dẹp được loạn. Khi ấy mới 19 tuổi, sau đó trấn thủ Tây Cương, nửa năm trước mới hồi kinh.

Hồng Hạnh kể sự tích anh hùng của An Viễn hầu về mặt đầy sự sùng kính và mơ mộng, nói năng hùng hồn như chính mắt nàng chứng kiến khiến Tương Nhượng Nam âm thầm lắc đầu. Nha đầu này chẳng lẽ là thắm mền con khi kia:))

Tương Nhượng Nam không nghe nổi Hồng Hạnh nói được nữa, gấp dài một cái cái tỏ ý muốn ngủ. Hồng Hạnh vội ngừng lại giúp Tương Nhượng Nam trải giường, lại bảo Hoa Anh, Liên Kiều hầu hạ tnh đi ngủ.

Tương Nhượng Nam hôm nay gặp nhiều việc nên cũng mệt mỏi, nàng cũng không có thói xấu lạ giường, hơn nữa là cao sàng nhuyễn chẩm (giường tốt gối êm) vừa thơm vừa mềm mại, là chiếc giường tốt nhất từ trước đến nay mà nàng đã ngủ.

Cho nên nàng vừa đặt lưng xuống đã ngủ rồi.

Hồng Hạnh và Liên Kiều, Hoa Anh xác định Tương Nhượng Nam ngủ rồi mới rời đi, sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi để tiện hầu hạ Tương Nhượng Nam.

Ngon đèn dập tắt, phòng ngủ chìm trong bóng tối. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào qua khung cửa sổ, yên tĩnh không một tiếng động mà tỏa ánh sáng bàng bạc.

Cũng không biết qua bao lâu, Tương Nhượng Nam đột nhiên mở mắt, ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tương Nhượng Lan

Cận Thiệu Khang từng hỏi Tương Nhượng Lan lớn lên như thế nào?

Tương Nhượng Nam ôm chần quần quanh chân, ngồi tựa vào đầu giường, bốn phía u ám tĩnh mịch, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng lá cây xào xạc ngoài cửa, cùng có tiếng chó sủa từ đâu vọng đến. Sự yên lặng, an tĩnh này giống như rất dễ dàng khơi gợi những hồi ức thăm sâu bên trong.

Nàng là như thế nào mà lớn lên?

Từ khi nàng hiểu chuyện, khi còn trong cô nhi viện, các cậu bé, cô bé khác có thể còn nhớ hình ảnh của cha mẹ, nhưng trong trí nhớ nàng thì hoàn toàn không có bóng dáng của cha mẹ.

Trong trí nhớ, kinh phí của cô nhi viện lúc nào cũng thiếu thốn. Chăn lúc nào cũng có mùi cũ rích, quần áo lúc nào cũng không vừa, thức ăn không lúc nào đủ ấm bụng. Bọn nhỏ lúc đó vì cơm không đủ ăn áo không đủ mặc mà hay xảy ra tranh giành, cướp đoạt. Mà nàng, Tương Nhượng Nam chỉ mới 6 tuổi vì một chiếc bánh bao mà đã cùng một đứa bé trai cao hơn nàng một cái đầu đánh nhau. Nắm tóc đứa bé kia, mặt nó toàn vết máu. Từ đó trở đi không đứa nào dám cướp đồ ăn của nàng. Tất nhiên nàng cũng bị viện trưởng phạt trong phòng tối một ngày.

Đúng, nàng là như vậy mà lớn lên. Lớn lên như nàng không có cơ hội để học sự ưu nhã, cao quý, dùng từ thô tục để hình dung nàng cũng chẳng có gì là quá đáng.

Từ khi còn nhỏ, nàng đã biết lúc nào cần tranh thủ, lúc nào cần nhẫn nhịn, mọi việc phải dựa vào chính mình, oán trách, thương thân chỉ là chuyện vô dụng, chỉ càng khiến người khác xem thường nàng. Nàng ghét nhất là bị người khác khinh thị, trào phúng cũng sợ ánh mắt thương hại của người khác. Vì

thể nỗ lực của nàng so với người bình thường còn lớn hơn rất nhiều.

Mà khối thân thể này cũng có chút giống nàng.

Khối thân thể này là Trương Nhược Lan, chỉ khác tên nàng có một chữ. Nhược Lan, Nhược Lan. Xem ra cha mẫu thân nàng hy vọng nàng lớn lên sẽ thành một nữ tử thanh nhã như lan, đáng tiếc....

Đúng vậy, nàng đang nhớ lại những kí ức của Trương Nhược Lan, giống như những thước phim chậm chậm lướt qua.

Trương Nhược Lan là con gái của Đại tướng quân, là khai quốc công thần uy danh tứ phương. Đáng tiếc khi Trương Nhược Lan mười tuổi thì ông đã qua đời. Mà mẫu thân của nàng sinh nàng chưa được bao lâu đã mất. Trương Nhược Lan cũng là một cô nhi.

Mẫu thân Trương Nhược Lan mất sớm, cha năm năm tháng tháng xuất chinh bên ngoài, từ khi thế tử qua đời cũng không tục huyền. Nàng không có người trông nom giáo dưỡng, tính tình dần trở thành điêu ngoa, tùy tiện. Bên người nàng chỉ có Phương mụ mụ tính cách nhu nhược chăm sóc nàng và Hồng Hạnh cùng nàng lớn lên, cùng nàng gây chuyện. Mà Uy Vũ tướng quân thương nàng từ nhỏ không mẫu thân nên không nỡ trách mắng nàng càng khiến cho tính tình của nàng trở nên tùy tiện.

Trước khi mất, Uy Vũ tướng quân đem phó thác nữ nhi duy nhất cho tiên đế, nhờ hần chiếu cố cho nàng thật tốt. Thái hậu khi ấy là Hoàng hậu không hiểu sao rất thích Nhược Lan, vốn định đem nàng nuôi bên người nhưng vì thân thể không tốt nên không dạy dỗ nàng. Mà Nhược Lan mấy lần gây ra đại họa, các phi tần trong cung cáo trạng khiến tiên đế bất đắc dĩ mà giao Nhược Lan cho đệ đệ của Uy Vũ tướng quân là Trương Hoài Viễn chiếu cố. Để cho Trương Nhược Lan cập kê giả làm thái tử phi, coi như không phụ sự ủy thác của tướng quân.

Có tiên đế và thái hậu che chở, Trương Hoài Viễn không dám quản thúc Trương Nhược Lan. Cuộc sống tự tại, cơm áo không thiếu nhưng quy củ, đức hạnh không thêm để ý, tùy nàng. Trương Nhược Lan lại càng hoành hành vô kị (k sợ gì), đánh nhau giữa đường như người ta ăn cơm bữa. Nếu có người đắc tội nàng nàng liền vùng roi trừng phạt. Mọi người giận nhưng không dám nói. Sau lưng gọi nàng làm “bát phụ”. Mà tiên đế vì nể mặt Uy Vũ tướng quân mà cũng không làm gì nàng.

Nữ tử như thế đương nhiên thái tử không thích. Nhưng chính là vì tiên đế đã phân phó nên cũng không có cách nào. Tiên đế qua đời, thái tử nối ngôi tức Cảnh Tuyên đế, thái hậu vài lần thúc ép Cảnh Tuyên đế đem Nhược Lan vào cung nhưng hần lần lửa. Vừa may, Trương Nhược Lan gặp Cận Thiệu Khang, thiếu nữ động tình, bắt buộc Cảnh Tuyên đế từ hôn. Mà Cảnh Tuyên đế nhân cơ hội này tương kế tựu kế thoát khỏi chốn toái này, sau đó hạ chỉ cho Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan thành hôn.

Sau đó, Trương Nhược Nam thông qua lời Cận Yên Nhiên và mọi người nói và trí nhớ của Nhược Lan mà đoán.

Cảnh Tuyên đế đem củ khoai nóng vào tay Cận Thiệu Khang chắc trong lòng có chút áy náy. Mà Cận Thiệu Khang vốn chuẩn bị lấy Vu Thu Nguyệt làm chính thất, nhưng lại bị Trương Nhược Lan phá đám. Vì thế Cận Thiệu Khang thỉnh cầu Cảnh tuyên đế cho phép 2 người cùng vào cửa mà Vu Thu Nguyệt có được vị trí quý thiếp.

Quý thiếp và thiếp có sự khác biệt. Đầu là vị trí làm thiếp. Chính thất có thể đánh chửi, mua bán thiếp nhưng quý thiếp thì không thể tùy ý đánh chửi, mua bán. Thiếp thì mãi mãi không thể thành chính thất, sinh con cũng không được nuôi bên mình. Nhưng quý thiếp là ngôi kiệu hoa vào cửa, chính thất mất có thể phù chính (lên làm chính), có thể đường đường chính chính nuôi con mình đẻ ra. Có thể nói quý thiếp là vị trí dự bị của chính thất. Chờ chính thất bị hạ có thể thành chủ nhân.

Mà Cận Thiệu Khang ngao khí như vậy, lúc nào cũng nói quy củ đương nhiên là không thích mình thô tục, không biết lễ nghĩa. Đêm động phòng đi đến phòng Vu Thu Nguyệt. Mà Trương Nhược Lan cũng không phải dạng hiền lành, vừa biết tin đã đem roi đến phòng Vu Thu Nguyệt, không nói hai lời mà vùng roi đánh thẳng vào Vu Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang sao có thể trở mặt nhìn Trương Nhược Lan kiêu ngạo bèn đoạt lấy roi trong tay Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan tức giận bèn vùng quyền đánh Cận Thiệu Khang nhưng không phải là đối thủ của hắn. Trong lúc hỗn loạn, Cận Thiệu Khang nhớ tay đánh Trương Nhược Lan đập đầu vào cạnh bàn. Trương Nhược Lan trấn định vào cạnh bàn liền hương tiêu ngọc vắn....

Còn nàng, Trương Nhược Nam đúng lúc này lại bị thảm xuyên qua....

Trương Nhược Nam ôm mặt rên khê. Sao nàng lại không may như thế. Ngay cả xuyên qua cũng không may mắn. Xuyên trúng kẻ mà người người đều ghét. Khó trách Cận Yên Nhiên mắng nàng là “bát phụ”. Hành vi của nàng... hoàn toàn xứng với hai chữ này....

Chính là bây giờ nàng nên làm gì? Nên đi đâu?

Trốn đi? Mang bạc rồi đi? Không thực tế... trước không nhắc đến mình là dụ chỉ từ hôn, chạy trốn là kháng chỉ, khi quân có thể mất mạng. Hơn nữa đây là một thế giới xa lạ, ai biết rồi nhà đi sẽ phải đối mặt với điều gì, tốt nhất là không nên chuốc khổ vào người.

Nhưng nếu không rồi, phải ở lại đây làm Trương Nhược Lan là người thần cộng phần (cả người và thần đều ghét), chịu sự khinh miệt của cả nhà, cả đời là một chính thất mà không ai biết. Hơn nữa xem Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt giống đôi nam nữ yêu nhau đau khổ mà mình chỉ là ác nữ xem vào. Sau này nàng sao có mặt mũi mà đối mặt với Vu Thu Nguyệt

Cái gì? Nghĩ cách để Hầu gia có cái nhìn khác về nàng, từ từ tiếp nhận nàng? Không! Kể cả hần nguyện ý nàng cũng không thêm.

Ba cô vợ bé nói không chừng sau này còn là bốn, năm... Hôm nay cùng người này xxoo, ngày mai cùng người kia oxxx ngày mốt cùng người kia nữa

xxoo rồi sau đó đến lượt mình...

Ghê tởm, quá ghê tởm. Tương Nhượng Nam khóc miệng giật giật.

Được, nàng có thể coi mình là đang gọi ngư lang (trao bao) Cận Thiệu Khang có gần gũi nàng nàng cũng không sao. Nhưng vấn đề là... có bảo hiểm không? Hân cùng nhiều đàn bà xxoo như thế ai có thể cam đoan sẽ không nhiễm bệnh qua đường tình dục. Vạn nhất hân khiến nàng nhiễm bệnh thì biết làm sao? Thời này làm sao có thể trị liệu được... để lấy lòng một nam nhân mà bản thân phải chịu bệnh phụ khoa thật không đáng giá, tuyệt đối không đáng!

Ôi. Nam nhân này quyết không thể dây dưa...

Nhưng nếu không có sự ủng hộ của Hầu gia thì bản thân mình trong Hầu gia rất khó sống. Tam thời bây giờ nàng có thể hù dọa cả nhà nhưng đến khi Vu Thu Nguyệt sinh con trai thì còn ai biết đến nàng? Đến lúc đó nhưng ngày của nàng sẽ như thế nào?

Chắc hẳn là cả nhà sẽ chỉ mất lạnh nhìn nàng mà trào phúng thôi.

Không được, cuộc sống này nàng không thể chịu được. Nàng vì sao phải chịu những uất ức này? Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp đứng vững, tích góp chút tiền riêng mua đất bên ngoài để tạo đường lui cho mình. Còn về phần sau đó thế nào thì trước tiên cứ tìm hiểu rõ thế giới này đã rồi sẽ có cách.

Về phần Vu Thu Nguyệt... Có lỗi với bọn họ là Tương Nhượng Lan chứ không phải Tương Nhượng Nam nàng. Hơn nữa cho dù Tương Nhượng Lan có lỗi với bọn họ thì nàng ấy cũng đã phải dùng tính mạng trả lại rồi. Nàng không cần phải vì chuyện này mà canh cánh trong lòng. Chỉ cần sau này Vu Thu Nguyệt không đụng đến nàng thì nàng cũng không làm khó nàng ta.

(Đây là khi Tương Nhượng Nam đã biết hết tình huống của mình, chấp nhận làm một Tương Nhượng Lan mới nên từ giờ trở đi, tớ sẽ chỉ dùng tên Tương Nhượng Lan thôi).

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nói Chuyện

Vu Thu Nguyệt ở trong Cẩm Tú viên là một nơi phong cảnh rất đẹp.

Trong vườn đủ các loại mai, đào, quế, lê, hải đường cùng các loại cây khác. Mùa nào cũng sẽ có hoa nở tỏa hương khoe sắc.

Hôm nay là lúc mộc lan nở hoa, từng đóa hoa nở trắng toát như tuyết, hương thơm nồng nàn.

Lúc này một nha hoàn mặc áo phan hồng thêu hoa, quần trắng kim tuyến vội vàng chạy vào phòng

Nàng chạy vào trong phòng ngủ. Phòng ngủ trang hoàng hoa mỹ. Bình hoa không tước quý báu, sau bình phong là giường mã não, cửa sổ làm bằng gỗ từ đàn, còn có đàn cổ khắc hoa mai...

Vu Thu Nguyệt ngồi bên cửa sổ, tay cầm một quyển thơ, thấy nha hoàn đến vội chạy buông sách trên tay, chạy lên hỏi:

- Ngọc Liên, người nghe được gì?

Ngọc Liên thở hổn hển mấy hơi rồi nói:

- Tiểu thư đã nghe được. Đêm qua Hầu gia nghỉ ở Sở Thiên các.

- Sở thiên các? Hai nha đầu thông phòng kia ở Sở Thiên các hầu hạ đúng không?

Nói tới đây Vu Thu Nguyệt đang cười trầm xuống:

- Ta chỉ để ý phòng bị Tương Nhượng Lan mà quên mất hai nha đầu này.

Nàng nghĩ đến mới cười được ngày thứ hai mà Hầu gia đã bỏ nàng mà tìm hai nha đầu kia mà trong lòng nổi lên một cỗ oán khí. Nhưng lại nghĩ đến hai nha đầu kia vốn chỉ là nô tỳ được sủng cũng chẳng làm sao nên mới bình tâm lại. Rồi hỏi tiếp:

- Tối hôm qua là ai hầu hạ?

Trên mặt Ngọc Liên có chút cổ quái, ngập ngừng nói mãi không nên câu.

Vu Thu Nguyệt nhú mi:

- Thế nào mà lại ấp a ấp úng

Ngọc Liên đến gần Vu Thu Nguyệt nhẹ giọng nói vào tai nàng:

- Tối qua Hầu gia không cho ai hầu hạ. Hoa Thanh và Nhượng Lâm đều ngủ ở nhĩ phòng (phòng bên cạnh cho nô tì ngủ để tiện hầu hạ). Rồi giọng nói càng nhỏ: Nha đầu Mặc Hương trong Sở Thiên các nói... nói tới đây Ngọc Liên đỏ bừng khó mà mở miệng.

Vu Thu Nguyệt nhú mày không kiên nhẫn nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, nói một lần cho xong đi.

Ngọc Liên thấy tiểu thư tức giận mới ấp úng nói:

- Mặc Hương nói Hầu gia sống vô cùng có quy luật, trước kia.. cứ năm ngày mới cho người hầu hạ một lần, chưa bao giờ phá lệ...

Nói đến cuối, giọng Ngọc Liên nhỏ lại như tiếng muỗi vo ve.

- Năm ngày...

Vu Thu Nguyệt ngáy người, tay không ý thức mà vạy vò chiếc khăn hồi lâu không nói.

Một lát sau lại hỏi:

- Đêm qua Thu Đường viện có gây sự gì không?

Ngọc Liên lắc đầu:

- Không có, Thu Đường viện rất an tĩnh.

Vu Thu Nguyệt nhớ lại khi trước Trương Nhượng Lan trừng mắt đánh nàng, trong lòng vẫn sợ hãi, hừ lạnh nói:

- Xem ra nàng ta chỉ coi ta là cái đinh trong mắt thôi.

Đang nói thì bên ngoài Cúc Nhiễm thông báo: – Nhị phu nhân tới.

Vừa dứt lời thì rèm cửa được vén lên, một nữ tử tầm 20 tuổi mỉm cười đi vào. Đúng là con dâu của Triệu di thái thái, vợ của Cận Thiệu Đường và cũng là biểu tỷ của Vu Thu Nguyệt – Vương thị.

- Biểu muội, hai ngày qua người vào cửa có nhiều chuyện phải làm. Hôm nay có nhàn rồi nói chuyện cùng tỷ tỷ không?

Nàng ta cười mị mị bước vào.

Vương thị hôm nay mặc bộ váy màu xanh nhạt thêu hoa vàng, tóc búi cao cài trâm vàng, một thân hoa quý.

Vu Thu Nguyệt thấy nàng vội cười, đón:

- Tỷ tỷ sao lại nói thế. Muội vẫn muốn có thời gian đến gặp tỷ tỷ. Vừa rồi còn nói với Ngọc Liên là xế chiều đến tìm tỷ tỷ không ngờ tỷ đã tới. Mau vào đây.

Nói rồi quay đầu sai Ngọc Liên:

- Mau pha trà, dùng trà Thiết quan âm mà hôm qua thái phu nhân mang đến.

Vừa nói vừa kéo Vương thị ngồi xuống trường kỉ.

Vương thị ngồi xuống rồi nhìn lướt qua cách bày biện trong phòng thấy vật nào cũng cực kì tinh xảo, quý báu liền cười nói:

- Muội muội dù không thể thành chính thất nhưng Hầu gia đối với muội rất tốt nha. Nhìn trong viện này so với Thu Đường viện kia chẳng kém chút nào.

Lúc này Ngọc Liên bưng trà lên. Nước trà xanh biếc có vài chiếc lá nổi lên, hương thơm thanh nhã thấm vào lòng người.

Vương thị cười nói:

- Thiết quan âm này là cống phẩm năm nay chỉ có mười cân. Thái hậu ban cho thái phu nhân nửa cân. Nghe nói bình thường thái phu nhân còn không nỡ

uống không nghĩ tới lại đem tặng người. Có thể thấy thái phu nhân coi trọng muối. Tương lại vị trí cai quản gia đình chắc chắn là của muối muối.

Vu Thu Nguyệt nhìn ra bên ngoài, tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Tỷ tỷ đừng nói sớm như thế. Muối muối chỉ là thấp trên còn phu nhân. Vị trí đương gia (cai quản gia đình) sao đến phiên muối?

Vương thị vỗ đùi hậm hậm nói:

- Nếu không vì Tương Nhược Lan ngăn chân thì muối muối đã là phu nhân Hầu phủ. Tương Nhược Lan thật không biết xấu hổ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu nói như sắp khóc:

- Tỷ tỷ đừng nói như thế. Nếu để người ta nghe được sẽ lại trị tội muối. Muối cũng không có gì oán hận. Đây là số mệnh của muối, chỉ cần có thể được ở bên Hầu gia đã thỏa mãn rồi.

Nàng cầm khăn lau nước mắt nói:

- Nhắc đến đây, muối muối có ngày hôm nay đều nhờ có tỷ tỷ ban tặng, ân tình của tỷ tỷ cả đời không dám quên.

Vương thị cười cười, kéo tay Vu Thu Nguyệt:

- Xem muối nói này. Tỷ tỷ dù có đưa người vào phủ, tạo cơ hội cho người và Hầu gia gặp mặt nhưng vẫn là nhờ bản lĩnh của muối muối khiến Hầu gia yêu thích. Muối thông thư đạt lý, hiền lương thực đức đúng là mẫu người Hầu gia yêu thích. Hơn nữa trời sinh muối hoa nhường nguyệt thẹn. Hầu gia sao lại không động tâm. Hầu gia tuổi đã lớn, thái phu nhân gấp rút muốn hắt lấy vợ nhìn trướng tính tình muối muối. Về khoản môn đăng hộ đối không phải chuyện Hầu gia và Thái phu nhân quan tâm, chỉ cần gia thế trong sạch là được.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu nói:

- Thu Nguyệt vốn không xứng với Hầu gia. Nếu không nhờ tỷ sao Thu Nguyệt có thể quen biết Hầu gia? Đại ân của tỷ ta lúc nào cũng nhớ rõ trong lòng.

Vương thị càng tươi cười nắm chặt tay Vu Thu Nguyệt nói:

- Điều là người một nhà, muối sống tốt thì tỷ cũng tốt. đạo lý này ta rất rõ. Chỉ cần sau này muối thành đương gia chớ quên tỷ là được.

Vu Thu Nguyệt lập tức ngẩng đầu thề:

- Nếu Vu Thu Nguyệt có nửa điểm không phải với tỷ tỷ thì sẽ khiến ta trời tru đất diệt...

- Được rồi! Vương thị cắt lời, khoát tay cười nói: – ta còn không tin muối sao? Sau này muối cần giúp gì cứ nói, chỉ cần tỷ có thể làm thì nhất định không nói hai lời.

Vu thu nguyệt cười cười, cúi đầu, trong mắt quang mang chột lóe.

- Thôi, được rồi, lâu như vậy quên mất chuyện chính.

Vương thị buông chén trà trong tay nhìn Vu Thu Nguyệt nói:

- Mười ngày sau, thái phu nhân sẽ mời khách quý đến nhà xem kịch, mượn cơ hội này để giới thiệu các người với các quý phu nhân. Bên kia trong thời gian ngắn chắc chắn không thể học tốt được quy củ, không thể gặp khách. Đến lúc đó là cơ hội để muối muối lộ diện rồi. Muối phải nắm cho chắc. Chỉ cần mọi người tiếp nhận muối thì địa vị của muối lại càng được nâng lên.

Vu thu nguyệt nhẹ nhàng cười:

- Muối muối đã biết, cảm ơn tỷ tỷ nhắc nhở

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ánh Tuyết

Thu đường viện

Hồng Hạnh đẩy cửa phòng đã thấy Trương Nhược Lan ngồi trên đầu giường ôm chăn, ngẩn người, bèn nói:

- Tiểu thư, người tỉnh lại khi nào, sao không gọi chúng ta?

Trương Nhược Lan hơi động, lúc này mới phát hiện chân hơi tê dại, rồi nói:

- Buổi tối gặp ác mộng, tỉnh lại rồi cũng không ngủ được nữa.

Hồng Hạnh nghe xong thầm đoán là vì Hứa gia đi tìm nha đầu thông phòng cũng không muốn đề ý đến nàng nên tâm tình không tốt. Tất nhiên những lời này cũng chỉ dám nghĩ mà không dám nói, bèn hỏi:

- Tiểu thư có ngủ tiếp không?

Trương Nhược Lan ngẩng đầu:

- Bây giờ là canh mấy

Hồng Hạnh đáp: – canh thìn.

- Ai nha!

Trương Nhược Lan vội nhảy xuống giường nhưng vì chân bị tê nên té lảo đảo trên đất. Hồng Hạnh vội chạy lên đỡ:

- Tiểu thư, người gặp cái gì a, canh giờ vẫn còn sớm.

- Giờ thìn phải đi thỉnh an, giờ thìn rồi! thiếu chút nữa là quên!

Trương Nhược Lan kêu lên vội vội vàng vàng nói với Hồng Hạnh:

- Nhanh nhanh chải đầu cho ta, ta muốn đi thỉnh an thái phu nhân.

Lúc này, Phương mụ mụ đi vào, phía sau là Ánh Tuyết và Hoa Thanh bưng nước cho Trương Nhược Lan rửa mặt, vừa vặn nghe được Trương Nhược Lan nói liền bảo:

- Tiểu thư đừng vội, thái phu nhân đã sai người dặn, trên đầu tiểu thư có thương tích, không cần phải đến thỉnh an.

- Từ lúc nào? Trương Nhược Lan quay đầu hỏi.

- Lúc tối hôm qua, lúc ấy tiểu thư đang nói chuyện cùng Hồng Hạnh nên ta không vào bẩm báo.

Hồng Hạnh lúc này buông lược nói với Trương Nhược Lan:

- Nếu đã thế tiểu thư có ngủ tiếp không?

Trương Nhược Lan lắc đầu:

- Không được, ta nhất định phải đi, nhanh giúp ta chuẩn bị, đã không còn sớm rồi. Các người có biết thái phu nhân thường dậy lúc nào không?

Các nha hoàn trong phòng nhìn nhau ngơ ngác, không ai quan tâm đến chuyện này. Trương Nhược Lan thờ dãi, thật đúng là không chuyện gì tốt cả?

Lúc này Ánh Tuyết mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, thái phu nhân lúc nào cũng giờ Mão hai khắc thức dậy

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết nói vội trừng mắt:

- Người không biết cũng đừng nói lung tung tránh phiền phức tiểu thư! Mang nước ra ngoài. Chuyện ngoài viện người đã làm chưa?

Trương Nhược Lan nhìn Ánh Tuyết, đó chính là nha hoàn lớn lên cực kì thanh tú đã gặp qua, nghe Hồng Hạnh nói là nha đầu ngoại viện. Nàng nhìn Ánh Tuyết hỏi:

- Người chắc chắn?

Ánh Tuyết nhìn Hồng Hạnh thấy Hồng Hạnh lạnh lùng nhìn nàng vội cúi đầu:

- Khi ta đến nhà bếp thường xuyên gặp nha đầu trong viện thái phu nhân, trong lúc trò chuyện biết được một chút thói quen của thái phu nhân

- A!

Hai mắt Trương Nhược Lan sáng ngời đánh giá Ánh Tuyết từ trên xuống dưới. Trong trí nhớ Trương Nhược Lan không có nhiều thông tin về nữ tử này, chỉ biết nàng không phải là nha hoàn phủ tướng quân mà là nô tỳ bán thân cho nên chỉ hầu hạ ngoại viện.

- Vậy ngươi còn biết cái gì?

Ánh Tuyết cúi đầu thông thả nói:

- Thân thể thái phu nhân không tốt nên đều dậy sớm. Buổi sáng giờ Mão hai khắc dậy, buổi tối thì canh ba mới đi ngủ. Cuộc sống rất có quy luật!

Hồng Hạnh đứng bên thấy tiểu thư có hứng thú với Ánh Tuyết, cẩn cẩn môi gắt gao nhìn Ánh Tuyết.

Trương Nhược Lan đứng dậy chậm rãi đi đến bên cạnh Ánh Tuyết, hai mắt nhìn thẳng nàng. Bước chân và ánh mắt nàng đều khiến người khác có áp lực. Đây là năng lực từ sếp của nàng. Mỗi khi sếp đến gần nàng như thế, tâm tình của nàng đều trở nên căng thẳng hơn. Sau này sếp nói với nàng rằng chỉ có nàng dưới áp lực đó của sếp mà vẫn duy trì sự trầm tĩnh, ánh mắt không đổi. Từ lúc đó, sếp bắt đầu chú ý đến biểu hiện của Trương Nhược Lan.

Hôm nay nàng cẩn thận nhìn về mặt Ánh Tuyết, Ánh Tuyết cũng không vì nàng đến gần mà có chút khiếp sợ, ánh mắt không thay đổi. Chắc chắn đây không phải là người nhất gan sợ chuyện.

Tốt lắm! Khóe miệng Trương Nhược Lan lộ ra ý cười nhàn nhạt.

- Thân thể thái phu nhân không khỏe? Bà có bệnh gì?

Ánh Tuyết vẫn cúi đầu, hai tay xoắn chặt, Trương Nhược Lan nhìn đôi tay trắng bệch biết trong lòng nàng có sự sợ hãi nhưng vẫn có thể không chế được tâm tình cũng không phải là chuyện đơn giản.

Ánh Tuyết đáp lại:

- Tiểu nha đầu kia nói, từ khi thái phu nhân sinh tiểu thư có để lại bệnh chứng, về phần cụ thể là gì thì Ánh Tuyết không biết.

Trương Nhược Lan gật đầu rất hài lòng với câu trả lời của nàng:

- Ngươi có thể nghe được nhiều chuyện như thế qua lời tiểu nha đầu kia, nhất định tốn không ít tâm tư?

Ánh Tuyết ngậy người rồi bình tĩnh trả lời:

- Nàng ấy thích những đồ nô tỳ theo thừa, nô tỳ đáp ứng theo cho nàng một bộ xiêm y.

Trong lòng hơi kinh hãi, tiểu thư trở nên khôn khéo như thế từ bao giờ. Trương Nhược Lan mỉm cười, xoay người sang chỗ khác. Là một người cơ trí cũng có chút tâm cơ. Tốt nhất nên để bên cạnh quan sát một thời gian, nếu có thể tin thì so với Hồng Hạnh còn hữu dụng hơn. Nàng ngồi trước gương để cho Hồng Hạnh giúp nàng chải đầu rồi nhìn Ánh Tuyết qua gương nói:

- Từ hôm nay ngươi vào trong phòng hầu hạ.

Trương Nhược Lan không biết hầu hạ ngoại viện là nha hoàn cấp ba, vào trong phòng là thăng lên một bậc thành nhị đẳng (cấp 2) nha hoàn, tiền lương và đãi ngộ cũng hơn hẳn. Nhưng những người hiểu điều này sắc mặt đều thay đổi.

Phương mụ mụ không nói gì chỉ chăm chú giúp nàng trang điểm. Liên Kiều và Hoa Anh là nhị đẳng nha hoàn nghe thế nhìn nhau rồi quay đầu nhìn sắc mặt Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh thì hiện rõ sự kinh ngạc, đang giúp Trương Nhược Lan vấn tóc tay khẽ động khiến Trương Nhược Lan bị đau.

Mà Ánh Tuyết chỉ vui mừng thoáng qua rồi thần sắc khôi phục bình thường.

Về mặt những người này Trương Nhược Lan đều thấy rõ. Đối với biểu hiện của Ánh Tuyết lại càng hài lòng.

Đến khi Ánh Tuyết bùng nước ra ngoài, Hồng Hạnh ngừng tay, nói với Trương Nhược Lan:

- Tiểu thư, Ánh Tuyết lai lịch không rõ, không đáng tin cậy, sao người có thể để vào phòng hầu hạ

Trương Nhược Lan qua gương nhìn thẳng vào vẻ mặt vội vàng của Hồng Hạnh nhàn nhạt nói:

- Ta tự biết mình làm gì. Hồng Hạnh, ngươi tốt nhất là làm tốt chuyện của mình đi!

Hồng Hạnh nghe vậy sửng sốt, nhìn trong gương Trương Nhược Lan không giận mà uy, đột nhiên cảm giác tiểu thư rất xa lạ. Nàng không dám nói thêm, chỉ cầm lược tiếp tục chải đầu cho Trương Nhược Lan.

Lúc sau, Ánh Tuyết vừa đến, Hồng Hạnh nhìn qua gương bóng dáng yếu điệu thanh tú kia, sắc mặt cực kì âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hai Ông Chủ

Nếu ví phủ An Viễn hầu như một công ty lớn thì An Viễn hầu kia và thái phu nhân chính là hai ông chủ của công ty này. Nhưng nếu muốn nói quyền cao nhất thì Cận Thiệu Khang vẫn phải nghe lời thái phu nhân.

Tại phủ An Viễn hầu, đương gia chính là thái phu nhân. Mà An Viễn Hầu lại là một người có hiểu chắc chắn sẽ không đối nghịch với thái phu nhân. Cho nên trong phủ cao nhất là thái phu nhân.

Tương Nhượng Lan đã đắc tội với ông chủ Cận Thiệu Khang, lúc này muốn tranh thủ tình cảm của hắn vừa không có khả năng mà nàng cũng không thích. Cho nên muốn ở công ty này yên ổn thì phải lung lạc được thái phu nhân. (chị sáng suốt)

Lung lạc được thái phu nhân thì nàng không phải sợ Cận Thiệu Khang bề xuong nàng, nàng đã có thể có địa vị tôn nghiêm trong hầu phủ. Cuộc sống bị người ta khinh thị nàng đã sống lâu lắm rồi, không có hứng thú để tiếp tục nữa.

Cho nên tình dục đến vấn an thái phu nhân sao có thể bỏ qua được.

Thay đổi quần áo xong xuôi, Tương Nhượng Lan mang Hồng Hạnh, Ánh Tuyết, Liên Kiều và Hoa Thanh, bốn nha hoàn cùng đến Tùng Hương viện.

Tùng Hương viện, đúng như tên gọi, trước sân trồng đầy cây tùng, cây bách. Cả vườn tràn ngập màu xanh tươi tốt.

Trong sân có mấy tiểu nha hoàn đang chơi đùa, thấy Tương Nhượng Lan đầu tiên là ngẩn ra, sau đó một tiểu nha đầu tầm 13,14 đứng dậy đến cửa thông báo:

- Phu nhân đã tới.

Báo xong nhìn phía sau Tương Nhượng Lan cười cười.

Tương Nhượng Lan nhìn theo nàng thấy nàng đang nhìn Ánh Tuyết thì biết đây chính là tiểu nha đầu quen biết với Ánh Tuyết.

Rèm thủy tinh trước cửa được vén lên, Tương Nhượng Lan mang theo nha hoàn đi vào.

Vào cửa đã thấy mùi đàn hương thơm ngát.

Trong phòng vốn đang cười nói vui vẻ nhưng khi Tương Nhượng Lan vừa vào giống như đàn loa bị rút điện, mọi tiếng nói ngừng bặt.

Thái phu nhân mặc áo lụa xanh biếc thêu hoa, quần màu phi thủy ngồi chính giữa, tay bưng trà uống. Tương Nhượng Lan vào bà cũng không ngẩng đầu lên.

Triệu di thái thái, Vương thị, Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt ngồi xung quanh, chén trà cũng vui đi ít nhiều, hiển nhiên là đã tới được một lúc.

Wang thị nhìn Tương Nhượng Lan cười như không cười:

- Đại tẩu đến muộn có phải vì vết thương vẫn còn đau?

Tương Nhượng Lan nhìn nàng, qua lời Hồng Hạnh đã biết Vương thị là biểu tỷ của Vu Thu Nguyệt, nàng nhìn Vương thị nhàn nhạt cười nói:

- Vết thương còn hơi đau, chải đầu rửa mặt không tránh khỏi động chạm nên tới chậm.

Vừa nói vừa cung kính nhìn thái phu nhân cúi đầu:

- Vẫn xin mẫu thân tha lỗi.

Cận Yên Nhiên ngồi cạnh Vu Thu Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Rõ ràng là dậy muộn còn lấy cớ.

Tương Nhượng Lan biết Cận Yên Nhiên là con gái duy nhất của thái phu nhân bình thường được thái phu nhân cưng chiều nên coi như không nghe thấy những lời nàng nói.

Thái phu nhân buông chén trà trong tay bình thản nói:

- Không phải đã dặn trên đầu người có thương tích nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không cần đến đây?

Tương Nhượng Lan nhu thuận nhìn xuống, ánh mắt rất khiêm cung:

- Thỉnh an mẫu thân là bổn phận của con dâu, sao có thể vì chút thương tích mà không làm. Như thế không phải là người có đạo lý.

Lời vừa nói ra khiến tất cả mọi người trừng mắt nhìn nàng như muốn xuyên thấu. Hồi lâu, Cận Yên Nhiên “xuy” một tiếng:

- Đạo lý? Hai chữ này lại phun ra từ miệng người?

Tương Nhượng Lan chậm rãi quay đầu, ủy khuất nhìn Cận Yên Nhiên, mềm nhẹ nói:

- Tiểu cô, ta biết quá khứ ta có chút quá đáng. Bây giờ ta đã biết sai rồi. Thánh hiền đã nói biết sai có thể sửa là một chuyện tốt. Tiểu cô là người hiểu đạo lý sao không để cho ta có cơ hội sửa sai?

Cận Yên Nhiên là ái nữ của thái phu nhân nên nàng không thể tranh cãi với nàng ta như trước được.

Những lời hôm qua nàng nói, Tương Nhượng Lan suy xét kỹ. Cô nương này không có tâm địa xấu, có thể là vì xuất thân trong nhà võ tướng nên tính tình trực sàng, ghét ác như thù, tính cách này chỉ có thể mềm mại mà đối xử. Nàng ta giúp Vu Thu Nguyệt chẳng phải vì bề ngoài Vu Thu Nguyệt ôn nhu như nước giếng kẻ yếu đồ sao?

Như thế, tiểu cô xem đi, ta cũng là người yếu. ...

Cận Yên Nhiên nhìn Tương Nhượng Lan bày ra bộ dạng đáng thương chỉ thấy da đầu tê dại, lông tóc dựng ngược, nàng chỉ vào Tương Nhượng Lan, khóe miệng giật giật, vẻ mặt cổ quái:

- Người... người nói cái quái quỷ gì?

Tương Nhượng Lan vẻ mặt khổ sở, nhìn Cận Yên Nhiên rồi cúi đầu:

- Ta có thể làm cái quỷ gì... đều do ta trước kia không biết nặng nhẹ, cho dù bây giờ có sửa đổi cũng không ai tin. ...

Triệu Di Thái Thái đang uống trà nghe những lời này không cẩn thận mà phun trà đầy bàn. Vương thị mở to mắt nhìn Tương Nhượng Lan, miệng há hốc kinh ngạc, mà đôi diện là Vu Thu Nguyệt kinh ngạc, hoài nghi nhìn nàng chăm chú.

Trước mắt mọi người mà Tương Nhượng Lan lại nói ra những lời như thế. ...

Chỉ duy nhất thái phu nhân thần sắc vẫn không đổi:

- Biết sai có thể sửa đó là chuyện tốt. Hy vọng người nói được làm được.

- Con dâu biết

- Ngồi xuống đi. Liễu Nguyệt, mang trà lên!

Tương Nhượng Lan ngồi xuống ghế thứ hai bên trái thái phu nhân, quy định của An Viễn hầu phủ là mỗi người đều có một vị trí nhất định, cho dù người khác chưa tới cũng không thể tùy tiện ngồi.

Vị trí đầu tiên kia đương nhiên là An Viễn hầu, người này không đến. Bên trái là nàng là Cận Yên Nhiên, Tương Nhượng Lan ôn nhu cười với nàng khiến Cận Yên Nhiên lại nổi da gà.

Thái phu nhân nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Hầu gia muốn người học quy củ cho thật tốt nên phái hai mụ mụ đến viện người, mỗi ngày học hai canh giờ. Mười ngày sau trong nhà có hội trà, ta sẽ mời các thái thái, phu nhân trong kinh đến. Nếu quy củ của người có thể vượt qua kiểm tra thì có thể xuất hiện. Nếu không qua được, ngày đó người cũng chỉ có thể ở trong phòng thôi.

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhìn Tương Nhượng Lan. Ai chẳng biết Tương Nhượng Lan ghét nhất học quy củ. Năm đó, thái hậu sai mụ mụ đến dạy nàng quy củ cũng bị nàng đuổi đánh khiến thái hậu tức giận, ba tháng cũng không triệu kiến nàng. Nhưng Tương Nhượng Lan mệnh tốt, thái hậu cũng không thực sự tức nàng, sau đó lại vẫn sủng ái nàng như trước.

Bây giờ thái phu nhân bảo nàng học quy củ, không biết bát phủ này sẽ có phản ứng gì đặc sắc?

Triệu di thái thái, Vương thị, Vu Thu Nguyệt và các nha hoàn đều hăng hái nhìn nàng chờ xem kịch vui.

Tương Nhược Lan dưới sự chờ mong của cả nhà, đứng dậy.

Mọi người hay mắt sáng bùng, ruột gan nháy nhót, tràn đầy hưng phấn. Nàng muốn làm gì? Mắng người? Đánh thái phu nhân? Hay lại vung roi?

Cận Yên Nhiên nhủ mày gắt gao coi chừng Tương Nhược Lan

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đánh Cược

Ánh mắt mọi người đều gắt gao chăm chú nhìn Tương Nhược Lan.

Ai ngờ Tương Nhược Lan lại chấp tay xá một xá với thái phu nhân, trên mặt đầy vẻ cảm kích chân thành:

- Nhược Lan vẫn rất buồn phiền về chuyện này. Hôm qua Hầu gia nói khiến Nhược Lan tỉnh mộng. Nhược Lan rất hối hận sao trước kia không học quy củ cho thật tốt. Dù bên người Nhược Lan cũng có mụ mụ nhưng mụ mụ không thông hiểu quy củ của Hầu phủ. Cảm ơn mẫu thân đã nghĩ cho Nhược Lan chu đáo đến vậy. Nhược Lan nhất định không phụ sự kì vọng của mẫu thân. Mười ngày sau, Nhược Lan nhất định sẽ chu toàn lễ số mà xuất hiện trước mặt các vị phu nhân. Quyết không để mất thể diện của thái phu nhân và Hầu gia.

Cũng chỉ như quy định của các công ty thôi. Hầu phủ cũng sẽ có quy củ. Tuân thủ quy củ nơi này mới có thể sinh tồn được. Điểm này đương nhiên Tương Nhược Lan hiểu rõ.

Trừ thái phu nhân ra, tất cả những người còn lại đều há hốc mồm nhìn Tương Nhược Lan tựa như thấy quái vật.

Đúng lúc này, ngoài cửa có nha hoàn thông báo: – Hầu gia tới!!

Sau đó rèm cửa xốc lên, Cận Thiệu Khang một thân triều phục, khí vũ hiên ngang đi đến. Khuôn mặt đẹp tuyệt luân, phong thái tuấn lãng, trên người hắt tỏa ra một loại ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cận Thiệu Khang vừa vào cửa đã vội thỉnh an thái phu nhân. Thái phu nhân thấy con, khuôn mặt lạnh như băng sương lập tức nhu hòa tươi cười.

- Hôm nay sao sớm như vậy đã trở lại.

Cận Thiệu Khang cười:

- Hôm nay bãi triều sớm nên con về sớm.

Triệu di thái thái một bên cười với thái phu nhân nói:

- Ta thật rất hâm mộ tỷ tỷ có một người con hiếu thuận như vậy. Ai chẳng biết An Viễn hầu là hiếu tử nổi danh? Chẳng giống đứa con kia của ta, sáng ra đã không biết chạy đi đâu?

Lời này khiến thái phu nhân rất thuận tai nhìn Triệu di thái thái cười cười. Vương thị vội bao biện:

- Thiệu Đường tối qua đọc sách khuya nên có hơi cảm lạnh, sáng nay mới không dậy sớm được.

Thái phu nhân quan tâm hỏi:

- Có nghiêm trọng không? Đã gọi đại phu chưa?

Vương thị nói:

- Đã xem, đại phu nói chỉ nhiễm chút phong hàn, nghỉ ngơi vài hôm là được. Thiệu Đường nói lần này hẳn nhất định sẽ cố gắng trúng cử.

Cận Yên Nhiên che miệng cười nói:

- Nhị ca lần nào cũng nói thế cả.

Vương thị tức giận nhìn nàng, môi giật giật muốn nói gì nhưng lại không mở miệng.

Bên kia, Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên cạnh Trương Nhược Lan, quay đầu nhìn nháy mắt nhìn Trương Nhược Lan. Đôi mắt nâu phản xạ ánh sáng mặt trời nháy nháy từ cửa sổ chiếu vào tạo ra cảm giác trong suốt.

Trương Nhược Lan quay đầu đi, trong lòng nghĩ thầm. Khuôn mặt này xem lâu thật khiến trái tim người khác đập mạnh... Không được, không thể để sắc đẹp này mê hoặc, đây chỉ là một kẻ trống rỗng mà thôi.

Bên kia, từ sau khi Cận Thiệu Khang bước vào Vu Thu Nguyệt đã chăm chú nhìn hắn. Lúc này thấy hắn quay mặt lại với vẻ ngọt ngào mỉm cười. Cận Thiệu Khang thấy vậy cũng chỉ nháy mắt cười cười.

- Vừa nãy các người đang nói gì vui về vậy? Cận Thiệu Khang hỏi.

Cận Yên Nhiên và Cận Thiệu Khang tình cảm rất tốt, thấy đại ca hỏi liền lanh chanh nói trước:

- Vừa nãy đại tẩu nói trong mười ngày sẽ học tốt quy củ, xuất hiện trong trà hội.

- Mười ngày?

Cận Thiệu Khang nhường mày nhìn qua Trương Nhược Lan, bắt luận là ánh mắt hay giọng nói đều tràn ngập sự khinh thường.

Trương Nhược Lan thâm nguyên rửa hắn một phen nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, nàng nói:

- Từ trước ta không có quy củ là vì không chăm chú học. Một khi ta đã hạ quyết tâm thì học quy củ có gì khó khăn?

Cận Thiệu Khang cúi đầu bưng chén trà bên người, chậm rãi uống một ngụm trà như là không hề nghe những lời nàng nói vào tai. Có thể thấy được trong lòng hắn không hề để ý chút nào đến Trương Nhược Lan.

Có điều cũng khó trách, đối lại là ai thì cũng không có cách nào mà thích, quan tâm đến thế tử như Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan bĩu môi, quên đi, coi như nàng là quả phụ, không có chồng càng tốt.

Vương thị ngồi đối diện nghe được lời của nàng nhìn Vu Thu Nguyệt một chút, con người chuyển động. Nàng nhìn Trương Nhược Lan cười nói:

- Ta có một đề nghị, cả nhà cùng chơi vui về một chút được không?

Triệu Di Thái thái lập tức cười phụ họa: – Có đề nghị gì nói ra nghe một chút xem sao?

Vương thị cười đứng lên đi tới trước mặt Thái phu nhân nói:

- Đại tẩu nếu nói tự tin như vậy hay là chúng ta đánh cược đi? Nếu đại tẩu thua phải đáp ứng chúng ta một việc có được không?

Trương Nhược Lan nhìn nàng tiểu tựa phi tiểu:

- Chẳng biết đệ muội nói chúng ta là những ai? Cũng nên cho ta biết mười ngày sau người nào sẽ thua dưới tay ta?

Cận Yên Nhiên lớn tiếng nói:

- Đại tẩu còn chưa tới ngày đó, ai thắng ai thua sao có thể biết trước. “Chúng ta” này tính cả ta vào đi.

Nói rồi nhìn Vu Thu Nguyệt: – Thu Nguyệt tẩu tẩu, người cũng tham gia đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn Trương Nhược Lan rồi cúi đầu nói:

- Tỷ tỷ tự nhiên là có thể học tốt quy củ.

Cận Yên Nhiên nhìn bộ dạng này của nàng thở dài một hơi, nghĩ thầm, Thu Nguyệt tẩu tẩu quá thành thật.

Triệu Di Thái thái cười nói: – ta tuổi lớn rồi không đùa cùng các người.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều im lặng. Vương thị biết bọn họ đều là những người nghiêm túc không thích đùa cợt nên cũng không hỏi.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Được, nếu đệ muội cùng tiểu cô không tin ta trong mười ngày có thể học tốt quy củ thì ta cùng các người đánh cược. Nếu ta thắng mỗi người phải đáp ứng làm cho ta một việc.

Vương thị vỗ tay cười:

- Tốt lắm! Đại tẩu quả nhiên là một người sáng khoái. Hôm nay trước toàn gia đều thấy rõ ràng. Nếu đại tẩu thua sau này sẽ không phải thực hiện quy củ trước mặt người nữa.

Những lời này hợp với tâm ý Cận Yên Nhiên nàng vội vàng phụ họa. Vu Thu Nguyệt cuống quýt chối từ:

- Ta là thiếp thất, trước mặt tỷ tỷ có lẽ nghĩa là chuyện đương nhiên rồi!

Mà thái phu nhân cùng Hầu gia vẫn không lên tiếng.

Tương Nhượng Lan trong lòng cười lạnh, cả nhà thật đúng là yêu thương Vu Thu Nguyệt, người nào cũng giúp đỡ nàng!

Thật ra bọn họ không cần làm thế. Tương Nhượng Lan cũng đã không định làm khó Vu Thu Nguyệt. Lúc này thấy các nàng đều muốn nàng không học tốt quy củ, nhất thời lòng háo thắng trời dấy liền nói:

- Được! một lời đã định.

Vương thị và Cận Yên Nhiên vui mừng. Vu Thu Nguyệt mừng thầm không thôi. Không cần có quy củ trước mặt nàng ta, trong phủ hai người bình đẳng khiến cho kế hoạch của nàng càng thêm có lợi! Xem ra biểu tỷ vẫn còn là người có ích.

Thái phu nhân từ đầu đến cuối không lên tiếng cũng nói:

- Âm ỉ lâu như thế đã quá đủ rồi. Ta mệt rồi, các người lui đi...

Vừa nói vừa để Liễu Nguyệt đỡ nàng dậy.

Lúc đứng dậy thái phu nhân tay chống eo, vẻ mặt đau đớn như đang cố hết sức nhưng không đứng lên được. Cận Thiệu Khang thấy vậy vội vàng qua đỡ dìu thái phu nhân đứng lên.

Chỉ một hành động này mà đã khiến thái phu nhân toát mồ hôi, nàng thở dài:

- Xem ra thời tiết lại thay đổi, toàn thân chỗ nào cũng đau....

Thấy mẫu thân đau đớn Cận Thiệu Khang đau lòng, nhẹ nhàng nói:

- Để con mời Lư thái y đến xem mẫu thân.

Thái phu nhân lắc đầu:

- Xem cũng vô dụng, cùng lắm chỉ là nấu chút thuốc thôi, cũng chẳng khá là bao. Vẫn phải dựa vào khớp xương già này thôi.

Hai người vừa nói vừa đi vào trong phòng. Cận Yên Nhiên lo lắng vào theo.

Tương Nhượng Lan nghe bọn họ nói chuyện lại nhớ tới lời Ánh Tuyết nói qua thái phu nhân có bệnh, trong đầu linh quang chợt lóe, đây chính là cơ hội tốt của nàng.

Cận Thiệu Khang dìu thái phu nhân vào nội thất, đỡ bà lên giường nằm. Thái phu nhân sắc mặt trắng bệch, thống khổ rên rỉ một tiếng, Cận Yên Nhiên nhìn mẫu thân chịu tội, nước mắt rùng rùng:

- Đều là nữ nhi khiến mẫu thân chịu khổ.

Nói rồi quỳ xuống bên giường ô ô khóc lên. Thái phu nhân ôn nhu xoa đầu nàng:

- Sao trách người được, là mẫu thân không chịu chú ý...

Nói rồi không biết nghĩ tới cái gì, khóe mắt ươn ướt.

Cận Thiệu Khang vừa nhìn mẫu thân vừa nhìn muội muội nhẹ nhàng thở dài.

Thái phu nhân nhìn con trai đứng một bên nói:

- Thiệu Khang ngày mai hồi môn. Bất kể người không thích cũng phải cùng nàng trở về một chuyến, bằng không Hoàng thượng và Thái Hậu sẽ không vui.

Cận Thiệu Khang trầm mặc một hồi, nhẹ nói:

- Con biết, mẫu thân yên tâm.

Chương 19: Cửa Hồi Môn

Kiếp trước, viện trưởng cô nhi viện của Trương Nhượng Lan rất coi trọng dưỡng sinh. Trương Nhượng Lan vì muốn viện trưởng yêu thích mà khổ công học thuật dưỡng sinh. Các loại dưỡng sinh, các tư liệu về bệnh lý năng đều mua về xem. Chính là muốn có đề tài nói chuyện cùng viện trưởng để bà yêu quý mình một chút.

Nàng học rất nhiều phương pháp dưỡng sinh: tắm quất, xoa bóp, đánh gió cùng rất nhiều những kỹ xảo khác. Mỗi khi viện trưởng eo đau, lưng mỏi thì lại nhờ nàng massage lại vừa nói chuyện dưỡng sinh cùng nàng khiến viện trưởng rất vui vẻ, coi nàng như tri âm. Sau này thường xuyên tìm Trương Nhượng Nam mà có chuyện gì tốt thì người nhớ đến đầu tiên cũng là nàng.

Có thể nói, nàng thuận lợi học hết cao trung lại học lên đại học là nhờ vào sự khổ công lấy lòng viện trưởng.

Mà thái phu nhân lại mắc nguyệt tử bệnh, nàng đã từng xem sách thấy đề cập đến.

Nguyệt tử bệnh là chỉ những bệnh mà phụ nữ sinh nở (kể cả xảy thai) trong một tháng bị cảm hay nội thương mà phát bệnh. Trong một tháng này mà không trị khỏi bệnh thì nhất định sẽ để lại di chứng. Phụ nữ sau khi sinh nở cả người gân cốt giãn nở, thân thể suy yếu nếu lúc này không cẩn thận mà để phong hàn xâm nhập hay giận dữ, buồn khổ quá nhiều cũng sẽ sinh nguyệt tử bệnh.

Loại bệnh này để càng lâu thì càng khó trị. Ngay thời hiện đại y học phát triển cũng khó mà chữa tận gốc huống chi là thời cổ đại y thuật lạc hậu này?

Thái phu nhân chỉ có hai người con, như vậy bệnh nguyệt tử này hẳn là vì sinh Cận Yên Nhiên mà phát sinh. Cận Yên Nhiên đã lớn như vậy, thái phu nhân vẫn phải chịu đau đớn. Điều kiện của bà tốt như thế là đã nhận được sự trị liệu tốt nhất rồi mà vẫn không hề bớt thống khổ. Có thể thấy thế giới cổ đại này không có cách trị loại bệnh này.

Trương Nhượng Lan quay về Thu Đường viện, sai Hồng Hạnh chuẩn bị giấy, bút, tự mình vẽ vẽ tô tô suốt hai khắc rồi gọi Phương mụ mụ tới.

Nàng đem bản vẽ đưa cho Phương mụ mụ, sai Phương mụ mụ nghĩ cách tìm người làm ra.

Phương mụ mụ nhìn bức hình kì quái trên tay không khỏi tò mò hỏi:

- Tiểu thư, đây là cái gì, dùng làm gì?

Hồng Hạnh cũng chạy đến nhìn:

- Giống như là cái chén trong phòng bếp...

Trương Nhượng Lan nhìn các nàng hỏi:

- Cái này là Hóa Quán (đại loại là đồ để xông hơi) các người chưa bao giờ thấy?

Hình như cổ đại đã có xông hơi mà...

Phương mụ mụ lật qua lật lại bức họa, nhíu mi trầm nói:

- Cái gì hỏa quán? Dùng để đốt lửa sao

Hồng Hạnh cũng không hiểu nhìn Trương Nhượng Lan.

Trương Nhượng Lan khoé miệng giật giật, xem ra thế giới này còn không có giác hơi, mát xa... Không trách mỗi lần trời trở lạnh thái phu nhân lại đau đớn như thế, thì ra thời này cũng không có cách giúp bà bớt đau đớn.

Trương Nhượng Lan nói với Phương mụ mụ:

- Mụ mụ người đừng quan tâm nó dùng làm gì chỉ cần làm cho ta là được. Lấy những ống trúc thẳng một đầu bịt kín, một đầu để mở, lớn nhỏ cứ dựa theo bức vẽ mà làm. Ba loại lớn nhỏ đều làm cho ta mười chiếc lại

Phương mụ mụ là người thành thật, không cho bà hỏi bà cũng không hỏi nhiều chỉ đáp ứng cất bức họa vào trong ngực nói sẽ nhanh chóng đi làm.

Hồng Hạnh nghi hoặc nhìn nàng:

- Tiểu thư, trước kia sao không bao giờ thấy người nhắc đến thứ này?

- Trước kia? Trương Nhược Lan nhìn nàng rồi cười nói: – Trước kia ta thường ở bên ngoài chạy loạn, gặp ai, làm gì sao người có thể biết hết?

Hồng Hạnh thấy Trương Nhược Lan nói vậy cũng không dám hỏi nhiều

Phương mụ mụ đang chuẩn bị ra ngoài, Trương Nhược Lan nghĩ tới điều gì đó lại vội vàng gọi bà lại:

- Phương mụ mụ, còn chút việc muốn hỏi bà.

Phương mụ mụ quay trở lại.

- Của hồi môn của ta đâu? Ta nhớ là giao cho người giữ, ta muốn nhìn qua một chút.

Trương Nhược Lan có của hồi môn là chuyện đương nhiên, nhưng cuối cùng là có bao nhiêu Trương Nhược Lan cũng không biết rõ, nàng rất tò mò.

Của hồi môn của con gái Đại tướng quân chắc là không ít.. Trương Nhược Lan âm thầm chảy nước miếng

Phương mụ mụ đáp ứng rồi đem của tờ giấy ghi lại của hồi môn cho nàng xem.

Quả thật không ít

Có một chiếc giường tử quý, và một ít gia cụ, còn có quần áo và châu báu, vàng ngọc, còn có ba điền trang, trên giấy còn ghi rõ mỗi điền trang một năm thu được bao nhiêu lợi lộc.

Trương Nhược Lan thấy vậy trái tim nháy nhót. Nếu có thể rời khỏi Hầu phủ chỉ cần dựa vào những của cải này cả đời cũng không phải lo chuyện cơm áo. Nhưng lại thở dài, đáng tiếc khó có thể rời khỏi Hầu phủ này...

Nhưng ai biết được, nếu sau này vạn nhất người trong Hầu phủ đối đãi với nàng không tốt nàng cũng chẳng cần dựa vào bọn họ.

Phương mụ mụ bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Đáng lý, đất đai không chỉ có như vậy. Ta còn nhớ khi đó lão gia có không ít đất. Điền trang cũng phải đến năm, sáu cái. Lão gia chỉ có một nữ nhi là tiểu thư, tiểu thư phải được chia ba phần tư tài sản mà nhị lão gia chỉ có thể được chia một phần tư mà thôi. Nhưng nhị lão gia chỉ đưa cho tiểu thư ba điền trang bé...

Hồng Hạnh bĩu môi nói:

- Nhị lão gia coi thường tiểu thư cái gì cũng không biết.

Trương Nhược Lan ngồi thẳng lên, lông mày nhíu lại.

Phương mụ mụ lắc đầu thở dài nói:

- Lão gia đột nhiên qua đời rất nhiều chuyện không hề giao lại. Sau đó Hoàng thượng lại giao tiểu thư cho nhị lão gia. Nhị lão gia nhân tiện trông coi phủ tướng quân, rất nhiều chuyện không nên...

Qua lời các nàng, Trương Nhược Lan đã hiểu, nhị lão gia hay là Nhị thúc của nàng đã nuốt của nàng một phần tài sản.

Nhớ đến một phần tư tài sản kia, Trương Nhược Lan thầm tính sơ sơ cũng không ít bạc nha.... Trương Nhược Lan đau đến cắt da cắt thịt. Nhị lão gia tuy chăm sóc Trương Nhược Lan nhưng hẳn lại vô duyên vô cớ mà chiếm đi một phần tư tài sản thu được khoản lợi không nhỏ. Dĩ nhiên là coi thường Trương Nhược Lan cái gì cũng không hiểu, bên người lại không có ai giúp đỡ mới có thể dằng hoàng mà chiếm một nửa tài sản. Thật là lòng tham không đáy.

Nhưng Trương Nhược Lan bây giờ cũng không còn nhiều người thân, tạm thời không cần vì khoản tiền này mà cùng người thân duy nhất trở mặt

- Đúng rồi, ngày mai đại thiếu gia sẽ tới đón người về nhà.

Hồng Hạnh đột nhiên nói, nàng hạ lưng cười hi hi nhìn Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói: – tiểu thư, ngày mai trở về chỉ được mang theo hai nha hoàn về nhà, người có thể cho ta về cùng không, ta muốn gặp mấy người bạn cũ.

Nghĩ đến ngày mai có cơ hội cả ngày được thấy Hầu gia, Hồng Hạnh đương nhiên muốn đi theo.

Quy củ hồi môn: bốn nha hoàn, hai mụ mụ, một nửa là của hồi môn mang đến còn một nửa là trong phủ.

- Về nhà?

Tương Nhược Lan nhớ ra có chuyện hồi môn này. Là sau ba ngày thành thân, vợ chồng mới cưới sẽ về nhà mẫu thân thê tử. Chỉ là Hầu gia sẽ cùng nàng trở về?

- Vu di nương cũng về nhà?

Hồng Hạnh cười lạnh:

- Vu di nương là quý thiếp, nhưng kể cả là quý thiếp cũng là thiếp, làm gì có chuyện về nhà.

Tương Nhược Lan nghĩ đến ngày mai phải cùng Cận Thiệu Khang mặt đối mặt găm ghè trong lòng có chút không tự nhiên. Nhưng nàng cũng biết đây là quy định, không phải do nàng lựa chọn, lập tức gạt đầu:

- Đề ngươi và Ánh Tuyết đi.

Nghe tên Ánh Tuyết, Hồng Hạnh đang tươi cười trở nên cứng ngắc, lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt có tia sắc lạnh

Hồng Hạnh ra khỏi phòng Tương Nhược Lan, đến sương phòng phía tây nhìn qua cửa sổ thấy Ánh Tuyết đang ngồi bên giường thêu hoa, ánh sáng mặt trời chiếu trên nửa khuôn mặt nàng rất đẹp, da dẻ như tuyết, hơi nhũn mày liễu, mũi cao thanh tú, môi khéo léo khiến người khác yêu mến.

Trong lòng Hồng Hạnh lửa cháy ngàn ngọn, nhìn trái phải không có ai bèn đẩy cửa đi vào

Ánh Tuyết nghe được tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy Hồng Hạnh vội đứng lên nói:

- Hồng Hạnh tỷ.

Hồng Hạnh nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, càng nhìn càng tức. Lúc đầu Hồng Hạnh đã không muốn Ánh Tuyết hồi môn đến Hầu phủ, sai nàng đến nơi không ra gì làm việc. Không nghĩ nhị phu nhân lại để nàng làm nha hoàn hồi môn. Hồng Hạnh không có cách nào, đến Hầu phủ lại đẩy nàng ra ngoài viện hầu hạ, bình thường không để nàng tiến vào nội viện, không ngờ nàng vẫn được vào hầu hạ trong phòng tiểu thư.

Hồng Hạnh hung hăng trừng mắt, cười lạnh:

- Ngươi rất có bản lĩnh, cuối cùng cũng được vào hầu trong phòng tiểu thư.

Ánh Tuyết cúi đầu, bình tĩnh nói:

- Ta không hiểu ý tỷ tỷ.

Hồng Hạnh nhìn nàng từ đầu tới chân nói:

- Ta khinh! Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết ngươi nghĩ gì. Ta nói cho ngươi, đừng có ý mình có vài phần tư sắc đã muốn ra oai. Ngươi không xứng. Nếu để cho ta biết ngươi có thủ đoạn hạ lưu gì, đến lúc đó ta sẽ bảo tiểu thư dùng roi đánh chết ngươi!

Ánh Tuyết hơi ngẩng đầu nhìn Hồng Hạnh nói:

- Tỷ tỷ nói những lời này ta càng không hiểu. cái gì ra oai, cái gì không xứng, cái gì thủ đoạn hạ lưu? Ánh Tuyết đều không hiểu. Ánh Tuyết đến đây chỉ vì hầu hạ tiểu thư thật tốt ngoài ra chẳng biết gì cả.

Sau đó hừ lạnh một tiếng: – nhưng trong lòng tỷ tỷ lại nghĩ nhiều chuyện như vậy là có chủ ý gì?

Hồng Hạnh không nghĩ tới tiểu nha đầu bình thường im lặng lại có thể nói lại mình. Hơn nữa vừa nói đã đâm trúng tâm sự trong lòng nàng. Xấu hổ mà giờ tay đánh Ánh tuyết một bạt tai, lớn tiếng nói:

- Đánh chết tiểu xướng phụ (người phụ nữ không đoan chính). Ngươi là cái thá gì mà cũng dám nói chuyện với ta.

Ánh Tuyết bưng mặt, trong lòng giận vô cùng, hốc mắt hồng lên, cắn chặt môi căm tức nhìn Hồng Hạnh, ngực phập phồng, lát sau bình tĩnh lại:

- Tỷ tỷ nói nhỏ một chút, nếu để nha hoàn trong Hầu phủ nghe được thì ngươi sẽ ăn nói sao đây? Trả lời thế nào cũng sẽ làm mất mặt tiểu thư. Tỷ tỷ hầu hạ tiểu thư lâu như vậy mà còn không rõ điều này.

Nói rồi bưng mặt chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Về Nhà

Buổi tối khi Ánh Tuyết đến hầu hạ, Trương Nhược Lan phát hiện má trái nàng có chút đỏ, lại có vết ngón tay, vừa nhìn đã biết bị người đánh

Trương Nhược Lan nhíu mày hỏi lớn:

- Ánh Tuyết, mặt ngươi sao thế kia?

Ánh Tuyết bung mặt cúi đầu, ánh mắt ủy khuất mà Hồng Hạnh đứng một bên vẻ mặt hơi mất tự nhiên, thỉnh thoảng liếc nhìn Ánh Tuyết như đang cảnh cáo.

Trương Nhược Lan lập tức hiểu, cái tát này nhất định là Hồng Hạnh làm. Trương Nhược Lan hơi đau đầu, nha đầu kia đã bị trách mắng mà vẫn không tỉnh ngộ

Trương Nhược Lan phát tay ý bảo Ánh Tuyết, Ngọc Kiều ra ngoài chỉ giữ lại Hồng Hạnh.

Nha đầu này, hôm nay nên cảnh cáo nàng một chút, nếu không phải nề nàng là con gái Phương mục mục lại cùng Trương Nhược Lan lớn lên nên không muốn làm quá thì Nhược Lan đã sớm muốn cho nha hoàn này ra ngoại viện hầu hạ.

Hồng Hạnh thấy sắc mặt tiểu thư trong lòng hoảng hốt nhưng lập tức lại trấn định. Nàng là đại nha hoàn, đánh nha hoàn bên dưới thì có làm sao.

Trương Nhược Lan ngồi dựa vào cửa sổ, trên bàn có một ngọn đèn, đèn dầu chập chòn chiếu sáng nửa khuôn mặt nàng còn nửa kia chìm trong bóng tối càng khiến vẻ mặt trầm tĩnh, lạnh lùng, cả người tản ra một loại áp lực vô hình, ép Hồng Hạnh đến không thở nổi.

- Tiểu thư. Hồng Hạnh không chịu được loại áp lực này, không nhận được khế gọi.

Trương Nhược Lan nhìn nàng:

- Tại sao ngươi đánh Ánh Tuyết.

Giọng nói đã nhận định là nàng gây nên, khiến cho Hồng Hạnh muốn cầu xin cũng không nói được gì. Hồng Hạnh cúi đầu, hai tay vãn vè tà áo, hồi lâu áp ứng nói:

- Là bởi vì... là bởi vì... Nàng đã làm sai

- Nàng làm sai chuyện gì? Trương Nhược Lan không buông hỏi tiếp.

Hồng Hạnh nhất thời nóng lòng không tìm ra được bất kỳ lý do nào. Lý do chính thức đương nhiên không thể nói. Chẳng lẽ nàng lại nói ra nàng đổ kị Ánh Tuyết xinh đẹp hơn nàng?

Trương Nhược Lan nhìn bộ dạng nàng liền biết nàng là người bình thường cũng bá đạo. Xem ra đây không phải lần đầu đánh người. Nàng thờ dài, nghiêm giọng nói:

- Hồng Hạnh, đây là Hầu phủ. Chúng ta không thể như trước kia tùy ý thích làm gì thì làm như Trương phủ. Ngươi là đại nha hoàn bên người ta, nếu luôn vô lý đánh người, Hầu phủ sẽ coi ngươi thế nào mà nhìn ta ra sao? Hầu phủ nhất nhất chỉ nói đến quy củ, nếu ngươi còn không biết thu liễm, không tuân phép tắc... ngươi cũng thấy ở Hầu phủ ta không làm chủ được. Vạn nhất có ngày người khiến người khác chán ghét đem ngươi đuổi đi, đến lúc đó ta cũng không giúp được ngươi.

Nàng dừng một chút, đổi giọng:

- Không bằng ta để ngươi ra ngoại viện đi, tránh để ngươi trước mặt người khác phạm sai lầm, bị Hầu phủ đuổi đi. Ngoại viện ít người có thể giúp ngươi bình an.

Hồng Hạnh mặt không còn chút máu, đôi mắt tròn to kinh hoàng. Nàng ở bên người tiểu thư nhiều năm như vậy, nếu bị chuyển ra ngoại viện chẳng những ao ước bấy nay trở thành vô vọng mà còn phải chịu ánh mắt khinh thường, cười nhạo của người khác

Nàng òa lên, quý xuống trước mặt Trương Nhược Lan, kéo y phục Nhược Lan khóc ròng nói:

- Tiểu thư, Hồng Hạnh biết sai rồi. Sau này Hồng Hạnh nhất định tuân thủ quy củ. Hồng Hạnh và tiểu thư cùng lớn lên có ai hiểu rõ tiểu thư bằng Hồng Hạnh, hầu hạ tiểu thư được như Hồng Hạnh. Tiểu thư, người đừng đem Hồng Hạnh ra ngoài.

Trương Nhược Lan mặt không đổi sắc nhìn nàng nói:

- Không điều ngươi đi cũng được. Vậy từ nay về sau, nói chuyện và làm việc đều phải suy nghĩ cho kỹ, cũng không được cuồng vọng, còn xảy ra chuyện như thế ta sẽ không tha cho ngươi.

Hồng Hạnh vừa dập đầu, khóc ròng nói:

- Hồng Hạnh đã biết, sau này nhất định sẽ cẩn thận.

Tương Nhượng Lan gật đầu, dù không trông cậy nàng lần này sẽ tốt hơn nhưng nói thế nào thì chắc cũng sẽ biết điều hơn.

Hồng Hạnh đứng dậy lau nước mắt, ra ngoài phân phó tiểu nha đầu mang nước, hầu hạ Tương Nhượng Lan đi ngủ.

Tương Nhượng Lan xuất giá là từ nhà Tương nhị lão gia Tương Hoài Viễn đi ra nên về nhà cũng là về nhà Tương Hoài Viễn.

Buổi sáng, đường huynh Tương Tử Anh mang xe ngựa đến đón Tương Nhượng Lan và Hầu gia về nhà.

Tương Tử An khoảng 23, 24 tuổi, vóc người thon gầy, mặt trắng. Đầu tiên, hần thính an thái phu nhân rồi mới cùng vợ chồng Nhượng Lan về Tương phủ.

Tương Nhượng Lan lên xe mới biết, về nhà vợ chồng phải ngồi cùng xe ngựa.

Chuyện này với nàng là chuyện cực kì đau khổ.

Từ khi lên xe, Cận Thiệu Khang lúc nào cũng quàu quàu, mặt không biểu cảm. Tương Nhượng Lan ngồi bên cạnh hần cảm nhận được sự lạnh lẽo. Không được động đậy, nói chuyện thì không biết nên nói gì, cười cũng không nổi. Cảm giác này thật sự khổ không nói hết.

Nhàm chán... Tương Nhượng Lan bắt đầu đánh giá xe ngựa.

Cỗ xe này rất rộng rãi, ngồi xuống phía sau có cảm nhuyễn điểm (gối mềm làm bằng gấm), bốn phía phủ lụa trắng. Dù không hoa quý như xe ngựa Hầu phủ nhưng cũng rất thoải mái.

Dần dần ánh mắt Tương Nhượng Lan lại dừng lại trên người Cận Thiệu Khang. Thật sự không có cách nào. Xe ngựa chỉ lớn một chút mà người bên kia như đang tỏa sáng, bất tri bất giác hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hần hôm nay mặc cẩm bào màu xanh, kiểu dáng đơn giản, thêu cây tùng xanh bằng kim tuyến, đai lưng cùng màu, vừa thoải mái lại vừa lộ ra sự cao quý.

Trên đầu hần búi tóc dùng một cây trâm dương chỉ bạch ngọc mà cố định. Bạch ngọc trong suốt càng làm nổi bật mái tóc đen nhánh như tơ của hần.

Da tay hần có lẽ là vì nhiều năm chinh chiến mà có màu nâu đồng nhưng trông vẫn rất đẹp, trơn nhẵn. Trán cao rộng, môi mím, trên mặt mỗi tác đều lạnh lùng, đây là một người nghiêm túc mà câu nệ. Tương Nhượng Lan hoài nghi người này lớn như vậy không biết có bao giờ vui vẻ mà cười không?

Có lẽ vì ánh mắt Tương Nhượng Lan rất chuyên chú khiến đôi mày đen rậm của Cận Thiệu Khang giật giật, sau đó quay mặt nhìn sang Tương Nhượng Lan. Đôi mắt nâu lạnh lùng, ánh mặt trời từ cửa chiếu vào khiến lông mi hần như nhuộm thành màu vàng, kim quang phát ra khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Vẻ đẹp này khiến Tương Nhượng Lan vừa nhìn vừa cảm thán, tim hơi đập mạnh.

Đáng tiếc, đáng tiếc lại là loại hỗn đản...

Tương Nhượng Lan lắc lắc đầu, trong lòng thờ dài.

- Người nhìn cái gì? Cận Thiệu Khang lạnh lùng nói.

Tương Nhượng Lan lúc này mới phát hiện ánh mắt của mình có chút quá trớn mà hần tựa như nhìn thấu hết thảy, trong lòng hơi chột dạ, chuyển mắt nhìn sang chỗ khác.

- Ta.. ta đang nhìn xe ngựa.

- Xe ngựa này không phải là của Tương phủ các người? Còn không nhìn đủ?

Hần quay mặt, nhàn nhạt nói.

Nhưng cách nói nhàn nhạt này lại khiến người ta có chút cáu:

- Ta thích nhìn xe ngựa nhà ta.

Cận Thiệu Khang quay mặt lại, hừ lạnh một tiếng, lát sau mới nói:

- Thế thì người cứ nhìn xe ngựa là được rồi, hai trông mắt đừng có nhìn loạn.

Hơ! Người này nói chuyện thật đáng ghét.

- Như nhau, như nhau

Tương Nhược Lan lạnh lùng bật lại

Cận Thiệu Khang lập tức lại quay mặt lại, khuôn mặt càng lạnh nhưng vì ngũ quan tuần mỹ mà lại hiện ra một loại mị lực đặc biệt:

- Ý ngươi là gì?

Nhưng tâm tình Tương Nhược Lan bây giờ rất khó chịu nên quyết định không để ý. Nàng nhướn mày nhìn hắn, giọng nói vừa đủ làm hắn tức chết:

- Hai tròng mắt của ngươi không khắp nơi nhìn loạn sao biết ta đang nhìn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bất Ngờ

Sắc mặt Cận Thiệu Khang ngay lập tức trầm xuống, hắn nhìn thẳng Tương Nhược Lan, trên người toát ra trận khí lạnh lẽo như có thể đánh sâu vào lòng người khác.

- Tương Nhược Lan có người nói chuyện với phu quân như vậy? Chồng nói chỉ được phép nghe, chồng giận không thể cãi lại, nhẫn khí thấp giọng (không được tức, phải nói nhẹ). Ngay cả đạo lý cơ bản này ngươi cũng không hiểu?

Chồng tức giận không được cãi lại...?

Té xỉu~~

Tương Nhược Lan tức đến muốn cười to, người này đang nói cái gì? Hắn là một nam nhân phong kiến điển hình. Đồ cổ lỗ sĩ

Tương Nhược Lan hừ nhẹ, không thèm để ý đến đồ cổ bên cạnh, quay mặt đi, vô thức kéo rèm cửa nhìn ra ngoài.

Ai ngờ người kế bên vẫn không hài lòng, lại lạnh lùng nói:

- Ngồi xe ngựa không nên vén rèm cửa, không nên tùy tiện nhìn ra bên ngoài, đừng để người người nhìn thấy bộ dáng của ngươi. Đây là đạo lý trẻ con lên ba cũng biết mà ngươi cũng không biết.

Tương Nhược Lan không nhúc nhích coi như không nghe thấy.

Gân trán Cận Thiệu Khang giật giật, cao giọng:

- Tương Nhược Lan, ta đang nói chuyện với ngươi.

Tương Nhược Lan vẫn không để ý tới hắn

Cận Thiệu Khang không thể nhịn được nữa, quát lớn: Tương Nhược Lan!

Tương Nhược Lan lúc này mới quay đầu lại, ừ ừ khuất khuất nhìn hắn, vẻ mặt vô tội:

- Hầu gia không phải vừa nói chồng nói thì phải nghe, chồng tức giận không được cãi lại. Ta đang lắng nghe, đang nhẫn khí thấp giọng mà, sao lại thành sai rồi?

Cận Thiệu Khang cảm thấy thật đau đầu, trong óc như có sợi gân không ngừng giật giật. Khuôn mặt tuần tú từ trắng thành xanh, từ xanh thành đỏ rồi lại trắng bệch (tắc kè hoaJ)), ngực phập phồng kịch liệt rồi hít sâu một hơi, quay đầu đi không nhìn Tương Nhược Lan một lần

Tương Nhược Lan quay mặt đi, nhin cười đến co rút mặt lại, nghĩ đến lúc hắn tức giận sắc mặt hết xanh lại đỏ mà trong lòng chỉ có một chữ : Sướng!

Còn chưa vui vẻ đủ, bên tai lại truyền đến giọng nói đáng ghét của hắn:

- Tương Nhược Lan, ta rất tò mò, ngươi dùng 10 ngày thì sẽ đem quy củ học thành dạng gì?

Tương Nhược Lan quay đầu, nhìn hần:

- Dù để mẫu thân đồng ý cho ta xuất hiện trong trà hội.

Cận Thiệu Khang cười lạnh một tiếng:

- Ta rất nghi ngờ.

- Ô! Tương Nhược Lan như con mèo bị chọc giận mà tức đến dựng đứng lông- Hầu gia không ngại đánh cuộc với ta chứ

Đánh cuộc? Cận Thiệu Khang hừ lạnh một tiếng, vừa nghe đến trò đùa này, Cận Thiệu Khang hần chẳng lẽ lại chơi cái loại này sao? Nhưng miệng như không không chế mà nói:

- Được! Nếu người thua thì chép Bàn Nữ kinh 100 lần

- Được! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nếu ta thắng Hầu gia phải làm cho ta một việc.

Cận Thiệu Khang nhú mày, nhàn nhạt nói:

- Không có ngày đó đâu.

Tương Nhược Lan cười lạnh một tiếng:

- Tôi lúc đó mới biết.

Hai người đều quay đầu, quay lưng lại nhau không thèm để ý.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên rung lên, Tương Nhược Lan chơi với muốn nắm lấy gì đó để trụ lại nhưng bốn phía trống trơn. Hao hết toàn lực mới ổn định lại người. Tay vỗ vỗ ngực còn chưa kịp kêu “may mắn” thì xe lại rung lên.

Lúc này, Tương Nhược Lan không thể trụ vững, cả người theo quán tính ngã vào lòng Cận Thiệu Khang.

Xe lắc lư vài cái rồi lại ổn định, tiếp tục đi tới, bên ngoài Tương Từ An đánh xe hỏi:

- Hầu gia, vừa nãy vì tránh một đàn bò nên xe mới không ổn định, Hầu gia không có chuyện gì chứ.

Bên trong xe im lặng hồi lâu rồi truyền ra tiếng nói buồn bực của An Viễn Hầu:

- Không có việc gì...

Tương Từ An nghe nói rồi buông tâm, lại đánh xe vội vã đi tiếp.

Bên trong xe

Tương Nhược Lan nằm dọc trên đùi Cận Thiệu Khang, tay chống vào ngực hần, cách lớp quần áo mỏng vẫn có thể cảm giác được độ ấm trong ngực hần. Chóp mũi có mùi hương nhàn nhạt, xa lạ khiến nàng hơi đỏ mặt, tim đập. Hơi thở của hần như ánh mặt trời lại như cỏ xanh có một loại hơi thở nam tính, đặc biệt

Mặt Tương Nhược Lan hơi đỏ, hai kiếp làm người, lần đầu tiên gần gũi một người con trai như thế....

Nàng ngây ngốc nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú khiến người khác ngây dại, trong mắt hần tràn đầy chán ghét, hần cay mảy, môi nhếch lên thấp giọng nói:

- Còn không mau đứng lên.

Tương Nhược Lan như tỉnh mộng, mặt đỏ bừng, miệng liên thanh xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý, ta lập tức ngồi dậy.

Vừa nói, tay chân luống cuống đẩy dựa muốn ngồi dậy.

Tương Nhược Lan nóng lòng, tay để bên hông hần định mượn lực đứng dậy nhưng bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười buồn bực rồi tiếng Cận Thiệu Khang tức giận:

- Dừng. Dừng có sờ loạn.

- Ta không sờ.

Tương Nhược Lan mặt tái như gan lợn, vội vàng giải thích, càng nóng lòng muốn đứng dậy, tay bên hông hấn lại dùng lực một chút.

- Haha, buồn quá, Tương Nhược Lan, người đáng chết... đừng có sờ loạn...hahaha.

Cận Thiệu Khang cười không ngừng, thân thể giãy dụa muốn đẩy nàng ra nhưng lại buồn không chịu được, cả người không chút khí lực. Giãy dụa lại vô thức mà ôm lấy Tương Nhược Lan.

Tương Nhược Lan bị hấn ôm vừa thẹn vừa tức, ngẩng đầu định mắng:

- Người là sắc...

Nhưng ánh mắt vừa nhìn đến khuôn mặt hấn thì nàng không nhớ nàng phải nói gì nữa...

Chỉ là kinh ngạc địa nhìn mặt hấn

Hấn đang cười

Thì ra hấn cười lộ lên lại đẹp như vậy, như hoa nở buổi sáng mùa xuân, như trăng mùa thu. Hấn cười lộ lên khiến đôi mắt híp lại, môi cong lên thật đẹp lộ ra hàm răng trắng bóng. Khiến người khác không chịu được chính là. Hấn... hấn còn có má lúm đồng tiền.

Má phải có một vết lúm nho nhỏ, tròn tròn như ẩn như hiện.

Bình thường không cười nên không phát hiện được, mà bây giờ má lúm đồng tiền kia như một đóa hoa, tản mát ra mị lực câu hồn đoạt phách.

Tương Nhược Lan chỉ cảm thấy tim như đập thật khác lạ, vừa trầm xuống lại vừa điên cuồng nhảy nhót.

Bất tri bất giác Tương Nhược Lan không giãy dụa nữa, nàng ngừng giãy Cận Thiệu Khang cũng dần ngừng cười, hấn thở dồn dập, bụng có chút đau. Ngay lập tức lại phát hiện mình và Tương Nhược Lan lại thân mật như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Về Nhà 2

Trong ấn tượng của Cận Thiệu Khang, Tương Nhược Lan là một kẻ không tu dưỡng, không đức hạnh, thô lỗ là một bát phụ. Hấn vẫn nhớ rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Khi đó nàng đứng bên đường cái, bụng đau, bên cạnh là một nam tử như sắp đánh nàng. Cận Thiệu Khang đường đường là một thân nam tử đương nhiên không thể nhìn nam nhân đánh phụ nữ mà không để ý đến, lập tức tiến lên khuyên can.

Tương Nhược Lan vừa có người làm chỗ dựa lập tức nhặt chiếc roi trên mặt đất vung qua, miệng chửi một chuỗi những lời khó lọt tai khiến Cận Thiệu Khang ngây ngốc đứng nhìn. Sau này mới biết Tương Nhược Lan bị đánh là tự làm tự chịu vì nàng đã làm nhục người ta trước mặt nhiều người.

Hấn vĩnh viễn không thể quên được khuôn mặt nàng khi ấy: dữ tợn, vằn vẹo, ánh mắt đầy sự hung ác. Ánh mắt ấy khiến hấn thật sự rất chán ghét nàng.

Nhưng bây giờ, khuôn mặt khiến hấn chán ghét tận cốt tủy lại xuất hiện một vẻ mặt hấn không thể nào tưởng tượng được.

Nàng mờ to hai mắt nhìn mình, đôi mày giãn ra, không có sự hung ác trong trí nhớ, đôi mắt trắng đen phân minh lại ẩn dưới một lớp sương mù bàng bạc, mờ lung như sương khói trên mặt hồ, ánh mắt sáng lóe ra như bầu trời đêm khiến người ta không nhìn được mà chìm sâu trong đó, quên hết tất cả.

Hấn không nghĩ tới đôi mắt của con người cũng sẽ chứa đựng nhiều tâm tình như vậy. Mà ánh mắt này lại như biết nói. Trong mắt nàng hấn cảm nhận được sự cảm động, si mê thậm chí là vô tội, nhu nhược... đủ loại tình cảm phức tạp không nói rõ khiến hấn như mê mê mang mang.

Cận Thiệu Khang quên cả hô hấp, kinh ngạc nhìn đôi mắt đen như hắc ngọc kia. Nhất thời quên mất đang ở đâu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian tựa hồ như ngưng lại.

Xe ngựa bất tri bất giác dừng lại, sau đó, Tương Tử An ở bên ngoài kéo rèm cửa, thò đầu vào:

- Hầu gia.....

Hai từ như tắc nghẽn, trên mặt lộ ra bộ dáng như gặp quỷ

Hai người trong xe như được đánh thức, không khí mập mờ lập tức tiêu tán giống như từ trước đến giờ chưa từng tồn tại. Cận Thiệu Khang đẩy tay, tình thế cấp bách không để ý khổng chế lực đạo khiến Trương Nhược Lan “phanh” một tiếng đụng vào thành xe ngựa đau đến hô to ai oán.

Bên kia, Trương Tử An xấu hổ cười cười:

- Đến...đến rồi, ta...ta đi trước xem một chút.

Sau đó rút cổ đi ra ngoài, trên mặt vẫn còn chút hoảng sợ.

Không phải nói Hầu gia chán ghét Trương Nhược Lan, đêm động phòng hoa chúc cũng không để ý đến nàng? Vậy chuyện khi này hắn nhìn thấy là sao?

Quá quý dị! quá quý dị! Đợi tí nữa phải nói với cha mới được.

Bên trong xe, Trương Nhược Lan bị đụng đầu đau đến choáng váng, hai mắt tối sầm lại. Nếu không phải trên vách xe ngựa có nguyên điểm thì đã sớm ngã rồi. Lúc này nàng đem sự kinh diễm, cảm động khi này vút lên chính tầng mây, trong lòng chỉ còn lại sự tức giận vô cùng.

Trương Nhược Lan tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Cận Thiệu Khang:

- Này, ngươi không nhẹ nhàng một chút được sao? Nam nhân đi động tay với phụ nữ, rất có bản lĩnh nhỉ.

Cận Thiệu Khang cũng có chút hối hận chính mình đã quá tay nhưng những lời của Trương Nhược Lan khiến hắn không có đường xuống thang. Hắn đường đường là An Viễn hầu sao có thể trước mặt người phụ nữ của mình mà thấp giọng nhẹ nhàng, huống chi đây lại còn là Trương Nhược Lan. Cận Thiệu Khang lập tức trầm mặt, lạnh lùng:

- Nếu hành vi của ngươi đúng đắn một chút thì đã không tự rước nhục.

Nói xong, liền đứng lên khom lưng xuống xe ngựa.

Phía sau, Trương Nhược Lan tức phát điên, không để ý gì kêu lên:

- Ta không đứng đắn? Trách ta sao? Còn nữa, khi này là ai ôm ta không buông tay? Còn nói ta không đứng đắn. Buồn cười chết người.

Trương Nhược Lan từng lời nói đều rơi vào tai người bên ngoài. Bọn hạ nhân Trương gia sao không tự biết tính tình tiểu thư, nhưng những lời nàng nói quá mức kinh ngạc khiến mọi người đều bụng miệng cười trộm

Cận Thiệu Khang nghe những lời của nàng mà thiếu chút nữa té ngã, thật vất vả đứng vững lại, vừa ngẩng đầu đã thấy mọi người đang cười trộm. Hắn lâu nay vẫn tuân quy đạo củ (tuân thủ quy củ), chưa bao giờ có chút sai sót, bây giờ lại thành trò cười thế này. Mặt hắn lập tức đen sì lại, huyết Thái Dương đột nhiên gập gập, hận không thể lột da rút gân đôi tay gây họa này.

Ánh mắt hắn âm lệ (đáng sợ) đảo qua mọi người khiến ai nấy rét lạnh, không hèn mà ngừng cười, cúi đầu.

Trương Tử An thấy Hầu gia tức giận vội đi tới quát bọn hạ nhân:

- Cười cái gì? Dám bắt kính với Hầu gia. Chán sống sao.

Bọn hạ nhân vội vàng quỳ xuống dập đầu xin tha. Một phen như vậy khiến những người qua đường đều dừng lại chỉ trỏ, bình luận.

Cận Thiệu Khang thấy chuyện càng lúc càng lớn, mình bị Trương Nhược Lan biến thành trò cười, tức giận đến ngực như muốn nổ tung. Hắn trong lòng thầm mắng vài tiếng bát phụ rồi lạnh lùng trừng mắt nhìn Trương Tử An, vung tay áo đi vào phủ.

Trương Tử An lau mồ hôi lạnh, quay đầu sai người đỡ Trương Nhược Lan xuống rồi lo lắng nói:

- Cô nãi nãi của ta ơi, đang tốt lành sao ngươi lại chọc giận Hầu gia.

Trương Nhược Lan vừa được Hồng Hạnh đỡ vừa cười nói với Trương Tử An:

- Chúng ta đùa thôi, không có việc gì, không có việc gì.

Để người ta biết phu quân không chịu để ý đến mình chẳng lẽ rất có thể diện?

Trương Tử An nhớ ra bộ dáng thân thiết của bọn họ khi này nên cũng tin lời của Trương Nhược Lan.

Cận Thiệu Khang cùng Trương Nhược Lan một trước một sau vào Trương phủ.

Trương phủ phú quý không bằng Hầu phủ nhưng đình đài lầu các, bài trí cũng rất trang nhã.

Tương Hoài Viễn đứng ở cửa đại sảnh đón hai người.

Tương Hoài Viễn ước chừng hơn bốn mươi tuổi, bụng to, cổ béo, trên mặt đầy vẻ tươi cười lấy lòng đón hai người vào.

Cận Thiệu Khang ở lại đại sảnh. Tương Nhục Lan sau khi hành lễ với Tương Hoài Viễn thì đi vào nội thất đã thấy bá mẫu Kiều thị

Kiều thị hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt trắng mịn, mi thanh mục tú, mặc áo lụa kim qua điệp văn (bướm bay lượn), quần cũng màu vàng, tóc búi cao cài trâm vàng, trên mặt mỉm cười đoan trang nhưng lại khiến người khác có cảm giác đây là người đàn bà khôn khéo.

Bà ngồi ở ghế hồng mộc khắc hoa, bên cạnh có một tiểu cô nương 15,16 tuổi. Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn, da dẻ trắng trẻo, mắt hạnh mày liễu, miệng nhỏ nhắn như anh đào, là một mỹ nhân cổ đại điển hình. Trong trí nhớ Tương Nhục Lan hiện lên đây là ái nữ của Kiều thị, là đường muội của Tương Nhục Lan – Tương Phình Đình. Lúc này Tương Phình Đình cười khanh khách nhìn nàng.

Thấy Tương Nhục Lan vào, Kiều thị không nói chỉ cười, đứng lên kéo Tương Nhục Lan đến bên cạnh rồi ngồi xuống, thân thiết hỏi mấy câu như là: “sống thế nào? Có quen không? Hầu gia đối với người thế nào?” tựa như mẫu thân với nữ nhi đầy sự hòa ái.

Tương Nhục Lan không có thói quen kể khổ, cho dù có kể khổ cũng không phải là với kẻ đã chiếm đoạt tài sản của nàng, lập tức tươi cười nói tất cả đều tốt.

Trong ấn tượng Tương Nhục Lan, Kiều thị đối xử với nàng rất rộng lượng, cái ăn cái mặc của nàng so với Tương Phình Đình chỉ hơn chứ không kém. Nhưng dù Kiều thị thân thiết hòa ái cũng khiến Tương Nhục Lan không chút thoải mái. Nàng cảm giác được người ở sau lưng tính toán, chiếm đoạt tài sản của cháu mình tuyệt không phải là người thật tâm đối xử tốt với mình.

Cùng Kiều thị hàn huyên một hồi, Tương Phình Đình lại kéo nàng đến phòng mình. Tương Phình Đình kéo nàng ngồi xuống bàn trà, sai nha hoàn bưng trà rồi sai tất cả hạ nhân đều lui xuống như muốn nói với Tương Nhục Lan chuyện tư mật gì đó.

Đến khi bọn nha hoàn đều đi hết, Tương Phình Đình nhìn nàng, vươn tay cười nói:

- Đường tỷ, người tạ lễ muội thế nào đây?

- Tạ lễ cái gì? Tương Nhục Lan hồ đồ không hiểu

Tương Phình Đình chớp chớp mắt, cười cổ quái:

- Nếu không phải ta dạy tỷ cách đó, tỷ bây giờ có thể như nguyên thành Hầu phu nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xoa Bóp

Nghe những lời này, trong đầu Tương Nhục Lan lại hiện lên một đoạn trí nhớ. Trong trí nhớ là Tương Phình Đình dạy Tương Nhục Lan tạo cơ hội cùng Hoàng thượng tỷ thí bắn tên. Sau khi thắng buộc Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

Tương Nhục Lan ngồi thẳng đơ, nhìn Tương Phình Đình đánh giá một phen. Mới 15,16 tuổi có thể nghĩ ra biện pháp như thế, thật không đơn giản.

Chỉ là nàng ta làm như vậy có phải vì tốt cho Tương Nhục Lan không? Nàng chẳng lẽ không biết làm như vậy, thứ nhất Tương Nhục Lan tại Hầu phủ sẽ bị đối đãi ra sao? Mặt ngoài là giúp nàng đạt được tâm nguyện nhưng thực tế thì thế nào. Tính cách Tương Nhục Lan dù chủ yếu là do tự mình mà nên nhưng chắc chắn nữ tử trước mắt cũng có phần không nhỏ.

Trong Tương Nhục Lan lạnh xuống, nhìn nữ tử trước mắt mà lòng có chút đề phòng.

Tương Phình Đình thấy Tương Nhục Lan nhìn như xuyên thấu mình có chút không thoải mái. Cảm giác ngày xưa đường tỷ ngu ngốc, thô bỉ nay có chút khác thường, vẻ mặt quá trầm tĩnh, ánh mắt quá sắc bén tựa như biến thành người khác.

Tương Phình Đình rút tay về, cười khan nói đùa:

- Chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên những điểm tốt của muội nhanh như vậy

Tương Nhục Lan nhìn nàng một hồi rồi đột nhiên nói:

- Sao có thể. Chỗ tốt của muối đương nhiên ta nhớ rõ.

Lại hỏi:

- Không biết muối muối muốn tạ ơn như thế nào?

Tương Phình Đình sòng mắt lưu chuyển, vô hạn kiều mị cười khẽ nói:

- Cái này tạm thời cứ nhớ đó đã, sau này nếu tiểu muối có việc cần nhờ cậy tỷ, tỷ đừng từ chối là được.

Tương Nhượng Lan cũng cười nói:

- Tốt lắm, đến đó rồi hay.

Tương Phình Đình nhìn nàng, người hơi nghiêng về phía trước, dò xét hỏi:

- Hầu gia thật sự đối tốt với tỷ tỷ?

Lúc này, Tương Nhượng Lan đã sinh lòng dè phòng nên sẽ càng không nói thật:

- Không thể nói là rất tốt nhưng cũng không tính là không tốt. Bằng không hôm nay hấn cũng không theo ta về nhà.

Tương Nhượng Lan nhìn nàng cười không để lộ sơ hở.

Tương Phình Đình nhìn kỹ sắc mặt nàng, trong lòng biết Tương Nhượng Lan vốn là người ăn nói bạt mạng vậy mà giờ đây đã không còn là Tương Nhượng Lan mà nàng biết. Nàng thật ra không nghĩ ngờ nhưng ánh mắt lại ngưng ngưng và thất vọng.

Tương Nhượng Lan trong lòng cười lạnh. Có một số người nhìn cũng không ra chỗ tốt cho dù đó có là thân nhân của mình.

Tương gia đúng là không tốt lành gì, sau này ít qua lại thì tốt hơn.

Hai người còn nói chút chuyện phiếm, lát sau đã có nha hoàn đến mời các nàng ra tiền thính dùng bữa.

Vợ chồng Trương thị và hai huynh muội kia thần sắc khiêm cung cùng Hầu gia và Tương Nhượng Lan ăn cơm trưa. Trên bàn, mặt Cận Thiệu Khang không có lấy chút âm áp khiến cho cha con Tương Hoài Viễn cố ý lấy lòng cũng sượng sùng. Kiều thị lại ra về ân cần chiếu cố Tương Nhượng Lan, phi thường tử ái.

Mà Tương Nhượng Lan cùng Cận Thiệu Khang cũng không nói một lời. Có điều mọi người đều biết Cận gia quy củ nghiêm ngặt, ăn cơm không được nói chuyện nên cũng không nghĩ nhiều.

Không khí bữa cơm vừa quỷ dị lại vừa xấu hổ cuối cùng cũng chấm dứt.

Sau khi ăn xong, Cận Thiệu Khang cùng Tương Nhượng Lan lên xe về phủ.

Lúc trở về vẫn là ngồi xe ngựa của Tương phủ nhưng Cận Thiệu Khang lại muốn đánh ngựa, không cùng Tương Nhượng Lan ngồi trong xe. Không phải nhìn khuôn mặt lạnh lùng cau có của Cận Thiệu Khang, Tương Nhượng Lan lại càng vui vẻ.

Hai người trở lại Hầu phủ, trước tiên đến chỗ thái phu nhân nói lại.

Vào đến nơi, thái phu nhân tựa vào thành giường, sắc mặt tái nhợt, tròng mắt nửa khép nửa mở, mày nhíu chặt như đang nhẫn nại chịu đau.

Một nam tử mặc trường bào màu trắng ngồi trước giường, quay lưng về phía bọn họ đang xem mạch cho thái phu nhân. Tóc dài đen nhánh trên cài ngọc quan, vai rộng, bóng lưng bất động có vẻ rất chăm chú.

Cận Thiệu Khang thấy người nọ lập tức đi đến bên người kia, chào hỏi rồi ánh mắt lo lắng nói:

- Lưu thái y, lại làm phiền người.

Nghe Cận Thiệu Khang nói nam tử kia cũng không trả lời mà đợi khi bắt mạch xong xuôi mới đứng dậy, xoay người đáp lễ với Cận Thiệu Khang, mỉm cười nói:

- Hầu gia khách khí, giúp người trị bệnh, giảm đau là trách nhiệm của ta.

Hắn vừa quay người lại, Tương Nhượng Lan đã có thể nhìn rõ diện mạo hắn, trong đầu hiện lên một câu: Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc. (Quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc).

Người này ngũ quan không quá đẹp nhưng da trắng như ngọc, mày giãn, ánh mắt điềm đạm. Trong mắt có khí chất ưu nhã thông dong, thanh khiết, như minh châu sáng lạn lại rất thuần khiết khiến người ta không tự chủ mà có thiện cảm.

Bất tri bất giác trong đầu Trương Nhược Lan hiện ra tên hắc – Lưu Tử Căng. Nhưng đáng chết chính là trong trí nhớ, Trương Nhược Lan và hắc còn có chút oán thù.

Trương Nhược Lan này, sao đem đến cho nàng nhiều phiền toái như vậy...

Cận Thiệu Khang cùng Lưu thái y nói xong liền chuyển hướng về phía thái phu nhân, cúi lưng, mặt mày hiện lên sự ân cần:

- Mẫu thân, hôm nay có khá hơn chút nào không?

Thái phu nhân chậm rãi lắc đầu, bộ dáng hữu khí vô lực (không hơi sức) môi hơi động, mi run rẩy, khe hở:

- Đau, cả người đều rất đau

Về mặt Cận Thiệu Khang lo lắng giống như hận không thể thay mẫu thân chịu đựng sự đau đớn này. Thấy Cận Thiệu Khang như vậy, trong lòng Trương Nhược Lan vốn chán ghét hắc cũng có chút kính trọng.

Cận Thiệu Khang quay đầu nói với Lưu Tử Căng:

- Không biết Lưu thái y có cách nào giúp mẫu thân ta bớt đau.

Lông mày dài của Lưu Tử Căng cau lại, vẻ mặt khó xử:

- Thái phu nhân khi sinh mất nhiều máu, dương khí bị tiêu tán, trong khi ở cữ lại bị trúng gió lưu lại di chứng. Tử Căng vô dụng, chỉ có thể kê chút thuốc giúp phu nhân trừ lạnh, tiêu tan tà khí có lẽ có thể giảm bớt sự đau đớn của thái phu nhân, còn

Lưu Tử Căng do dự, cũng không phải không có cách nào nhưng phải châm cứu. Nhưng thứ nhất, bệnh thái phu nhân là đau đớn toàn thân đến khi châm cứu cũng sẽ rất đau. Thứ hai là châm cứu cần bỏ quần áo, nam nữ khác biệt rất bất tiện.

Suy nghĩ một chút liền nói:

- Có lẽ là để người xoa bóp tứ chi có thể bớt đau đớn.

Thái phu nhân lắc đầu, thở dài nói:

- Vô dụng thôi, Liễu Nguyệt và mấy nha hoàn đều giúp ta bóp chân, đâm lưng đến tay cũng sưng lên nhưng khi dừng lại thì lại đau. Tối qua bọn họ cả đêm chưa ngủ mà ta cũng không ngủ được.

Cận Thiệu Khang lập tức nói:

- Vậy bảo các nha hoàn luân phiên đâm bóp, chỉ cần có thể bớt đi sự đau đớn của mẫu thân là được.

- Quên đi, xoa bóp lâu bọn họ khổ cực mà ta cũng không thoải mái.

Ngẩng đầu thấy con đầu vẽ ưu sầu, kéo tay hắc an ủi:

- Thiệu Khang, đừng quá lo lắng, qua vài ngày là được rồi.

Cận Thiệu Khang cầm tay mẫu thân, thở dài, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Đúng lúc này lại có tiếng nói vang lên:

- Nha hoàn xoa bóp vô dụng vì các nàng làm không đúng cách, thái phu nhân hay là để Nhược Lan thử xem đảm bảo đêm nay người sẽ ngủ ngon.

Nghe tiếng nói này, mọi người mới nhớ ra trong phòng còn có người. Tất cả đều giương mắt nhìn nàng. Trương Nhược Lan chú ý một chút sắc mặt Lưu Tử Căng. Quả nhiên, Lưu thái y nhìn nàng đầu tiên là nhíu mày, ánh mắt lộ rõ sự chán ghét và phẫn nộ. Có điều, cho dù là thế trông hắc vẫn cứ ưu nhã, thanh đạm.

Bên kia, Cận Thiệu Khang đang buồn bực sao có thể tin tưởng Trương Nhược Lan, tưởng rằng nàng lại nghĩ ra chủ ý gì, quái khê:

- Người ở chỗ này làm loạn cái gì? Mau về phòng đi.

Trương Nhược Lan mãi mới có cơ hội lấy lòng thái phu nhân sao có thể dễ dàng bỏ qua. Nàng không nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Cận Thiệu Khang đi tới bên người thái phu nhân, vươn tay định xoa bóp nhưng chỉ một giây đã có hai bàn tay ngăn cản nàng.

Chương 24: Kinh Ngạc

Hai bàn tay một thon dài trắng nõn như ngọc, một hơi đen, trên đó còn có vết sẹo mờ mờ vừa nhìn đã biết là tay võ tướng

Tương Nhựt Lan hơi tức giận ngẩng đầu nhìn họ. Nàng không phải là ác ma, cần gì phải phòng bị nàng như thế. Nếu không vì lấy lòng thái phu nhân nàng thêm vào mà làm. Ai chẳng biết xoa bóp vuốt và thế nào.

Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn nàng, đôi mắt trầm tĩnh như nước hiện lên chút tàn khốc, trầm giọng nói:

- Ngươi muốn làm gì? Làm loạn thì cũng có mức độ thôi.

Lưu Từ Cánh dù không tỏ thái độ rõ ràng nhưng giọng nói có chút khó chịu:

- Tương... Phu nhân, thái phu nhân thân thể rất không tốt, không chịu được kinh động đâu.

Thật sự là có lòng tốt lại biến thành phá hoại này, Tương Nhựt Lan như có mây, ngực hơi phập phồng, hiển nhiên là rất phần nộ

Cận Thiệu Khang biết tính của nàng lại tưởng nàng muốn động chân động tay, lập tức bước đến bên cạnh thái phu nhân, ánh mắt trầm xuống, sắc mặt cứng rắn nghĩ thầm, nếu nàng dám ở trước giường bệnh thái phu nhân mà động tay, hẳn nhất định sẽ cho nàng biết cái gì là gia pháp.

Tương Nhựt Lan hít sâu mấy lần mới dè xuống lửa giận. Nàng là người có mắt, biết lúc này phát hỏa thì chính mình sẽ không có thứ tốt mà ăn.

Nàng nhìn hai người, nhẹ nhủi mi, đôi mắt như hắc ngọc tỏa sáng khiến cho hai người nao nao.

Nàng đầu tiên nhìn về phía Cận Thiệu Khang, khóe miệng hơi nhếch lộ ra ý cười trào phúng sau đó giờ bàn tay trắng nõn trước mắt hắn, chậm rãi nói:

- Hầu gia, đây là tay ta, không phải hung khí.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy có chút bất ngờ:

- Cái gì?

Tương Nhựt Lan sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Nếu không phải hung khí, ta cái gì cũng chưa làm, sao ngươi biết là ta sẽ làm loạn.

Nói xong không để ý đến hắn mà nhìn về phía Lưu Từ Cánh, ánh mắt lãnh đạm có chút trào phúng khiến Lưu Từ Cánh hơi mất tự nhiên.

- Lưu thái y, vừa rồi ngươi từ đâu nhìn ra ta muốn kinh động mẫu thân?

Lưu thái y môi giật giật muốn nói gì đó nhưng cũng không mở miệng, nhưng một bên Cận Thiệu Khang lại nói ra những lời hằn ngừ.

- Ngươi chưa bao giờ làm loạn? Ngươi vì sao không nghĩ chúng ta sẽ nhìn ngươi như thế?

Tương Nhựt Lan quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt bình thản, thông dong:

- Hầu gia, bất kể trước kia ta như thế nào nhưng từ khi gả cho Hầu gia ta đã quyết tâm sửa đổi. Hầu gia ngươi đường đường là tướng quân trấn giữ một phương, ngươi sẽ dùng ánh mắt thành kiến để nhìn nhận mọi chuyện. Ngươi dùng quá khứ để nói ta bây giờ có phải là có chút không công bằng. Cho dù trước kia ta làm loạn thế nào nhưng cũng không phải kẻ không thể thay đổi, chỉ là ngươi không biết mà thôi. Bây giờ ta nói rõ cho ngươi, ta có thể giảm đi sự đau khổ của mẫu thân, nếu ngươi không tin ta thì đó không phải là ta chịu thiệt mà chính là mẫu thân chịu khổ. Rốt cuộc có muốn tin hay không, Hầu gia tự quyết định đi.

Nói rồi chấp tay sau lưng, lui về phía sau, ngẩng cao đầu đứng đó. Bất kể thế nào cũng không thể thua khí thế.

Cận Thiệu Khang nghe nàng nói một hồi mà không nói nên lời, có chút kinh dị nhìn nàng. Nhưng để hắn hoàn toàn tin tưởng, giao mẫu thân cho nàng, lấy sự hiểu biết của hắn với nàng khiến hắn vẫn có chút không thể quyết định.

Trong lúc nhất thời, hắn không ngừng nhìn nàng, hồi lâu cũng không nói gì.

Mà Lưu Từ Cánh kinh ngạc hiện rõ trên mặt. Hắn vẫn ở trong kinh thành, với hành vi của Tương Nhựt Lan so với Cận Thiệu Khang còn rõ hơn. Tương Nhựt Lan sở dĩ hay vùng vẫy chính là nàng cùng người khác tranh cãi, nói không lại người sẽ tức giận ra tay đánh người. Nhưng bây giờ Tương

Nhược Lan phản bác dù không dẫn kinh sách, nhưng vẫn có đạo lý của nàng. Đột nhiên Lưu Tử Căng cảm giác Trương Nhược Lan trước mắt có chút xa lạ, không giống trước kia.

Trong lúc ba người mắt to trừng mắt nhỏ, thái phu nhân vẫn không lên tiếng đột nhiên nói:

- Để nàng thử một lần đi!

Trương Nhược Lan vừa mừng vừa sợ nhìn về phía thái phu nhân vẻ mặt vẫn nhàn nhạt đang nhìn mình, không rõ là vui hay giận, thấy Trương Nhược Lan nhìn sang nói:

- Nếu người nói chắc chắn như thế thì tôi thử xem. Nếu không có hiệu quả, sau này đừng trách chúng ta không thể tin tưởng người.

- Mẫu thân. Cận Thiệu Khang mở miệng ngăn cản.

Thái phu nhân đưa tay ngăn lại:

- Để nàng thử xem. Dù sao cũng đã không còn cách nào.

- Thái phu nhân yên tâm, ta dù không thể giúp người đoạn bệnh di căn (trừ hết bệnh, di chứng) nhưng đêm nay người nhất định ngủ ngon.

Trương Nhược Lan vui mừng đi đến bên người thái phu nhân, nắm cánh tay nàng, động tác thân thiết khiến thái phu nhân hơi nhú mảy.

Chỉ sợ không có cơ hội, một khi đã có cơ hội, Trương Nhược Lan sẽ đem toàn lực mà biểu hiện.

Trương Nhược Lan quay đầu trừng mắt nhìn Cận Thiệu Khang một cái rồi lập tức quay đầu cười, nhìn thái phu nhân, đôi mắt trong suốt.

- Mẫu thân, chỗ nào người thấy đau đớn nhất?

- Eo, lưng và các đốt ngón tay.

- Mời thái phu nhân nằm lên giường, ta trước giúp người xoa bóp eo, lưng.

Thái phu nhân nghe lời nằm lên giường, chỉ một động tác như vậy mà mồ hôi lạnh ròng ròng khiến Trương Nhược Lan có chút thương cảm. Một người phụ nữ chịu đau như vậy nhiều năm rất đáng thương...

Khí trời cũng không quá lạnh, Trương Nhược Lan vén tay áo để lộ cánh tay trắng nõn, Cận Thiệu Khang nhú mảy mà Lưu Tử Căng vội vàng quay đầu.

Cảm giác được ánh mắt như muốn giết chết người của Cận Thiệu Khang, Trương Nhược Lan mới ý thức được mình vừa làm không hợp lễ nghi, vội buông tay áo xuống, len lén bịt môi.

Trương Nhược Lan động tác thuần thục xoa bóp eo lưng thái phu nhân. Cận Thiệu Khang, Lưu Tử Căng cùng với Liễu Nguyệt và ba bốn nha hoàn xung quanh không nhịn được lòng hiếu kỳ tiến lại gần xem.

Da tay Trương Nhược Lan dù không trắng nhưng đôi tay cực kỳ mềm mại, hơn nữa thủ pháp của nàng rất thuần thục, lực vừa đủ khiến thái phu nhân cảm giác rất thoải mái. Thân thể vốn cứng ngắc dần dần thả lỏng, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Trương Nhược Lan nhìn bộ dáng thái phu nhân hưởng thụ trong lòng thầm đắc ý. Nghĩ thầm, đây chính là phương pháp xoa bóp mấy ngàn năm, đúc kết kinh nghiệm tức cổ chí kim. Ở thế giới này, chỉ e một mình nàng mới biết.

Bên cạnh, Cận Thiệu Khang cẩn thận nhìn Trương Nhược Lan sợ nàng làm gì sai sót. Mà Lưu Tử Căng càng xem càng kinh ngạc, thủ pháp này quá cao minh.

Thế giới này y thuật lạc hậu, châm cứu thôi đã là cao minh lắm rồi, cũng chẳng có nhiều đại phu nghiên cứu thuật xoa bóp nên Trương Nhược Lan biểu diễn thủ pháp xoa bóp khiến Lưu Tử Căng rất ngạc nhiên.

Đang lúc mọi người chăm chú xem Trương Nhược Lan, thái phu nhân đột nhiên A lên một tiếng.

Cận Thiệu Khang giống như cực kỳ kinh sợ, không suy nghĩ đã kéo Trương Nhược Lan ra, trách nặng:

- Người rốt cuộc muốn làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Huyệt Vị

Tương Nhực Lan bị kéo mạnh, nếu không nhanh mắt nhanh tay nắm được cột giường thì giờ đã té ngã trên đất. Trước mặt nha hoàn thành đại sừ nữ mất.

Tương Nhực Lan đứng vững lại, cảm tức nhìn Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia nếu đã dùng thì không nghỉ mà đã nghỉ thì đừng dùng. Ngươi cái gì cũng chưa biết rõ sao đã vội vàng kết luận.

Cận Thiệu Khang không có thời gian để ý đến năng tức giận, hấn đi tới bên cạnh thái phu nhân, khom lưng vội hỏi:

- Mẫu thân, người thấy thế nào? Nàng ta ngầm làm gì người hay là chân tay thô kệch làm đau người.

Tương Nhực Lan bên cạnh nghe những lời này giận không nói nên lời.

Lưu Tử Căng cau mày suy nghĩ nhìn về mặt Tương Nhực Lan tức giận

Trên giường, thái phu nhân hơi ngẩng đầu, nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Vừa rồi có chút đau nhưng vừa đau thì toàn thân lại thư thái, thoải mái, ngươi đừng quá nóng lòng.

Cận Thiệu Khang nghe mẫu thân nói vậy, quay đầu nhìn Tương Nhực Lan ánh mắt cười như không cười mà trong lòng xấu hổ. Nhưng hấn là ai. Hấn đường đường là An Viễn hầu, sao có thể nói nhỏ nhẹ với đàn bà trong phủ. Lập tức ra vẻ trấn tĩnh, lạnh lùng nhìn Tương Nhực Lan rồi lui ra nói với nàng:

- Tiếp tục!

Tương Nhực Lan hận không thể vịn tai hấn. Tiếp tục? Hấn coi nàng là nha hoàn chắt. Gọi đến thì đến mà đuổi đi thì đi?

Nàng nhú mi, trong lòng vừa động, sau đó bóp bóp cánh tay bị hấn kéo, ủy khuất nói:

- Cánh tay bị ngươi kéo đau quá.

Cận Thiệu Khang mày giật giật, trừng mắt nhìn nàng, ngươi còn muốn thế nào?

Tương Nhực Lan vừa nói vừa cúi đầu, lau khước mắt vốn không chút nước mắt, thấp giọng nói:

- Ta cũng biết ta khiến người chán ghét, cũng không lại

Giọng nói đáng thương khiến mọi người mềm lòng.

Thái phu nhân quay người, hơi ngồi dậy nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, lần này là ngươi không đúng. Nhực Lan dù sao cũng là một nữ nhi sao có thể chịu được sức mạnh của ngươi, còn không mau xin lỗi nàng?

Khuôn mặt nghiêm túc của Cận Thiệu Khang hơi đổi, để cho hấn xin lỗi nàng? Cận Thiệu Khang đứng ngây người, trừng mắt nhìn Tương Nhực Lan, ánh mắt như muốn phun hỏa.

Tương Nhực Lan thấy vậy cũng vừa ý, nàng cũng không nghĩ thái phu nhân trước mặt bao người lại để đứa con yêu quý xin lỗi nàng, nàng xoa xoa cánh tay, đi tới bên người thái phu nhân:

- Mẫu thân, người đừng làm khó Hầu gia, sao có thể để hấn đường đường là một nam nhân nhận sai với một người đàn bà. Ta nghĩ Hầu gia cũng biết mình đã trách sai ta rồi... Vừa nói vừa quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười: – Hầu gia, có đúng không?

Nhìn Tương Nhực Lan tươi cười ôn nhuận mà Cận Thiệu Khang chỉ thấy huyết thái dương mơ hồ giật giật.

Tương Nhực Lan không nghĩ hấn sẽ trả lời, để cho con khi kia khó xử là mục đích của nàng, mục đích đạt được, nàng cũng không làm quá... Lập tức cười nói với thái phu nhân để nàng tiếp tục xoa bóp.

Bên cạnh Lưu Tử Căng nhìn thủ pháp của Tương Nhực Lan, đột nhiên hỏi:

- Phu nhân, xin hỏi người chính là đang xoa bóp huyết Thận du?

Huyết vị? Chỉ có đại phu cũng người luyện võ mới biết. Cận Thiệu Khang nhìn Lưu Tử Căng hơi kinh ngạc.

Tương Nhựt Lan quay đầu nhìn Lưu Tử Cầm cười nói:

- Lưu thái y nói không sai. Lúc này mấu thân đau mà hô lên là vì ta bấm huyệt thận du, mệnh môn, thất đởng huyệt vị (7 huyệt j đó). Tuy ban đầu sẽ có chút đau đớn nhưng là có thể giãn gân cốt, cho nên mấu thân sẽ thấy được rất thoải mái.

Vừa nói vừa cười:

- Cũng tại ta không nói rõ nên khiến người khác hiểu nhầm.

Những lời này Cận Thiệu Khang nghe được rất khó chịu. Trong lòng tức giận mà không thể phát tiết.

Tương Nhựt Lan thấy sắc mặt hần trong lòng vui sướng vô cùng.

Lưu Tử Cầm hơi gật đầu, trịnh trọng địa nói:

- Đem xoa bóp dung hòa với bấm huyệt, thật sự cao minh.

Cận Thiệu Khang không nhịn được hỏi:

- Ngươi sao lại biết được điều này? Học từ ai?

Tương Nhựt Lan vừa xoa bóp cho thái phu nhân vừa nhàn nhạt nói:

- Hầu gia ta đã nói ta Tương Nhựt Lan không phải là kẻ chỉ biết gây sự, chỉ là người không biết mà thôi.

Nói rồi ngừng đầu nhàn nhạt nhìn thoáng qua hần.

Cận Thiệu Khang vẫn muốn hỏi tiếp, Tương Nhựt Lan đã cúi đầu nói nhỏ vào tai thái phu nhân:

- Mấu thân, người quay lại để ta giúp người xoa bóp tứ chi.

Thái phu nhân đã mơ mơ màng màng sắp ngủ, nghe Tương Nhựt Lan nói từ từ quay người lại.

Tương Nhựt Lan vừa giúp bà xoa bóp vừa nghĩ bấm huyệt dương lăng tuyền, thương dương, tiểu hải, hậu Khê có lợi cho việc giảm đau, thái phu nhân có lẽ đã quen với thủ pháp bấm huyệt nên có chút đau cũng không kêu lên nữa.

Dần dần, ánh mắt thái phu nhân thư hoãn mà chìm vào giấc ngủ, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Nha hoàn bên cạnh nghe được đều vô cùng kinh ngạc nhìn nhau. Các nàng luân phiên xoa bóp cả đêm cũng không làm thái phu nhân ngủ mà phu nhân chỉ xoa bóp một chút đã khiến thái phu nhân ngủ say như vậy. Phu nhân này dù nhân phẩm không tốt nhưng cũng có chút công phu.

Mà Cận Thiệu Khang cùng Lưu Tử Cầm nhìn thái phu nhân đang ngủ say, trong lòng có cảm giác khó nói rõ.

Tương Nhựt Lan cũng chưa ngừng tay mà còn tiếp tục xoa bóp toàn thân, tinh thần chăm chú làm khoảng nửa canh giờ nữa mới thôi.

Nàng chống eo đứng dậy, thở phào một hơi, xoa bóp này thật mệt mỏi. ...

Quay đầu thấy Cận Thiệu Khang cùng Lưu Tử Cầm đều kinh ngạc nhìn nàng, trên ánh mắt có chút kì quái nhưng bây giờ Tương Nhựt Lan mệt mỏi vô cùng không để ý nhiều đến bọn họ nữa.

Nàng nói với Cận Thiệu Khang:

- Mấu thân đã ngủ, để bà ngủ ngon một giấc. Ngày mai ta sẽ tiếp tục xoa bóp, mỗi ngày nửa canh giờ nhất định có thể giảm đi sự đau đớn của bà.

Cận Thiệu Khang nhìn trán nàng toát mồ hôi hột, môi giật giật tựa như muốn nói gì nhưng lại không nói được.

Tương Nhựt Lan rời khỏi một lúc, Lưu Tử Cầm kê đơn rồi cũng cáo từ.

Vừa rời khỏi đã thấy Tương Nhựt Lan phía trước đi tới, Lưu Tử Cầm lướt qua nàng thoáng chần chừ nhìn nàng rồi bước đi.

Tương Nhựt Lan đột nhiên gọi hần lại: – Lưu thái y

Lưu Tử Cầm quay đầu hơi nhíu mày, trường bào trắng trong gió hơi lay động, khuôn mặt tuấn tú, vóc người cao ráo có chút khí chất siêu phàm thoát tục.

Tương Nhựt Lan đến gần hần, cách hần ba bước thì dừng lại. Nàng dù không hiểu quy củ cũng biết nữ tử đã xuất giá không thể đến gần nam tử khác.

Tương Nhựt Lan nhìn hần chần chừ hỏi:

- Không biết lệnh muội thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thứ Trưởng Tử

Nghe Trương Nhược Lan nhắc tới muội muội, khuôn mặt tuấn tú cao ngạo của Lưu Tử Cầm đột nhiên biến sắc, gân xanh nổi rõ trên trán, bàn tay nắm chặt thành quyền, biểu hiện vô cùng tức giận.

Đương nhiên Trương Nhược Lan biết vì sao hấn lại tức giận. Trong trí nhớ Trương Nhược Lan và muội muội của Lưu Tử Cầm là Lưu Tử Đồng trong một lần tại du viên hội có chút tranh chấp. Trương Nhược Lan đẩy nàng kia xuống nước. Lưu Tử Đồng dù không chết nhưng lại xấu hổ, phần uất đến bị bệnh nặng, sau đó cũng không hề xuất hiện trong bất kì buổi yến hội công khai nào. Vì chuyện này, Thái hậu đã cấm túc Trương Nhược Lan ba tháng. Nhưng Trương Nhược Lan cũng không biết hối cải mà còn công khai cười nhạo Lưu Tử Đồng chỉ là chút chuyện nhỏ mà đã huyền não muốn sống muốn chết.

Cho nên bây giờ Trương Nhược Lan rất hiểu tâm trạng của Lưu Tử Cầm, nếu đổi lại là nàng thì đã sớm tiến lên bịt tai đối phương mấy cái rồi.

Lưu Tử Cầm thở mạnh vài tiếng mới không chế được sự tức giận trong lòng, hấn hơi chớp mắt nhìn xuống, lạnh nhạt

- Phu nhân không phải rất rõ ràng sao?

Trương Nhược Lan nhìn hấn nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này là lỗi của ta.

Mặc dù người làm sai không phải là nàng nhưng bây giờ nàng phải thừa nhận tất cả hậu quả. Nàng xuyên qua đến nơi này là sự thật. Làm thế nào để dung nhập xã hội này, làm cho mọi người có thể tiếp nhận mình thì cuộc sống mới tốt, đó mới là mục đích nàng theo đuổi. Con người sống phải có bề có bạn, sống một mình, lập dị thì có gì là hạnh phúc.

- Người nói cái gì?

Trương Nhược Lan xin lỗi khiến Lưu Tử Cầm giật mình. Nên biết, năm đó Thái hậu muốn Trương Nhược Lan tới cửa xin lỗi nàng vẫn mượn cớ bệnh mà trốn thoát. Chuyện xin lỗi cũng sớm rơi vào quên lãng.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Ta nói chuyện này là ta không đúng, trước ta không hiểu chuyện làm tổn thương đến lệnh muội, có cơ hội nhất định sẽ dâng môn xin lỗi.

Thái độ của Trương Nhược Lan khiến Lưu Tử Cầm hơi sợ hãi không đoán nổi nàng suy nghĩ gì. Muốn hấn tin tưởng chỉ trong một thời gian ngắn mà một người có thay đổi lớn như vậy thì hấn thả tin bất phụ trước mắt đang đùa cợt mà thôi.

Hấn thần nhiên nói:

- Phu nhân cố tình.

Trương Nhược Lan cười cười, cúi đầu đi qua hấn.

Lúc này, mặt trời dần lặn về phía tây, hồng quang điểm điểm, ánh nắng chiều nhuộm vàng những đỉnh viện.

Mà Trương Nhược Lan như chìm trong ánh sáng vàng rực rỡ đó, ánh trời chiều bao trùm người nàng, đôi mi cong cong nhìn lên, môi hơi nhếch, eo thon nhỏ. Khi xưa hấn vừa thấy đã sinh chán ghét mà lúc này, dưới tầng ánh sáng lại khiến cho hấn có cảm giác nhu hòa, ấm áp.

Lưu Tử Cầm kinh ngạc nhìn Trương Nhược Lan lướt qua, tầm mắt vẫn nhìn theo bóng lưng nàng mà đứng đờ một chỗ.

Tin tức Trương Nhược Lan xoa bóp cho thái phu nhân rất nhanh được truyền đến Cẩm Tú viên.

Lúc Ngọc Liên nói lại tin này cho Vu Thu Nguyệt, nàng ta đang thêu khăn. Nghe Ngọc Liên nói Trương Nhược Lan xoa bóp khiến thái phu nhân ngủ ngon giấc thì tay run lên, kim đâm vào đầu ngón tay khiến một giọt máu chảy ra trên đầu ngón tay trắng như bạch ngọc, phi thường điểm lệ.

- Ai nha! Tiểu thư, người chảy máu rồi.

Ngọc Liên vội vàng lấy ra chiếc khăn của mình băng bó cho Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt để tùy ý nàng băng bó, đôi mày đẹp chau lên, nghi hoặc nói:

- Bệnh này của thái phu nhân đã có từ lâu, mỗi khi trời trở lạnh hay gió nổi, trời mưa sẽ lại toàn thân đau đớn, không thể ngủ, đến thái y cũng thúc thủ vô sách. Tương Nhượng Lan có bản lĩnh gì mà có thể trị được bệnh mà ngay cả thái y cũng không thể trị?

Ngọc Liên vừa giúp nàng băng bó vừa trả lời:

- Lúc ấy Lưu thái y nói Tương Nhượng Lan là đem huyết vị dung hợp với xoa bóp. Lưu thái y còn lớn tiếng khen đây là phương pháp tuyệt diệu.

- Ngay cả Lưu thái y cũng không nhận được mà khen. Xem ra, Tương Nhượng Lan thật sự cũng có chút bản lĩnh. Trước đây là ta xem thường nàng. Nếu nàng dựa vào chuyện này khiến thái phu nhân yêu thích thì không phải chuyện tốt gì với ta.

Vu Thu Nguyệt không kìm hãm được mà nắm lấy tay Ngọc Liên đang giúp nàng băng bó, móng tay dài nhọn, cào chặt vào da thịt Ngọc Liên.

Ngọc Liên bị đau nhưng không dám kêu chỉ đành cắn môi dưới chịu đựng.

Vu Thu Nguyệt trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên buông tay Ngọc Liên, đứng dậy đi tới trước bàn sách nhanh chóng viết một phong thư. Sau đó phong kín lại đưa cho Ngọc Liên:

- Ngọc Liên, người bây giờ về nhà một chuyến, đem thư này giao cho ca ca ta. Nhớ là phải tự tay giao đến tay Đại thiếu gia.

Ngọc Liên vươn tay trái nhận thư, nhu thuận đáp vâng. Nói xong xoay người, len lén lau đi vết máu trên mu tay phải.

Vu Thu Nguyệt dặn với theo:

- Đừng lè mề, có gặp mẫu thân người thì cũng đừng chậm chạp.

Thần sắc Ngọc Liên buồn bã, quay đầu lại đáp vâng rồi đi ra ngoài.

Ngọc Liên đi rồi Vu Thu Nguyệt gọi một nha hoàn khác đến nói:

- Đi đến nói với Hâu gia, ta tự tay làm mấy món điểm tâm, mời Hâu gia buổi tối đến đây dùng bữa.

Nha hoàn gật đầu đáp vâng, lui ra ngoài. Vu Thu Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, dụng tâm thay trang phục.

Năm ngày một lần? Ta không tin với ta hẳn sẽ không phá lệ!

Vu Thu Nguyệt nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương, nhẹ nhàng cười.

Buổi tối, Liên Kiều mang đồ ăn từ bếp trở về hầu hạ Tương Nhượng Lan ăn tối. Có lẽ là vì chuyện hôm nay xoa bóp cho thái phu nhân mà Tương Nhượng Lan cảm thấy đồ ăn tối nay có phần đặc biệt hơn.

Tương Nhượng Lan vừa ăn vừa nghĩ, xem ra nước cờ này là đúng rồi. Sau này nhất định phải khiến thái phu nhân yêu thích mình. Có như thế, cuộc sống ở Hâu phủ sau này mới vững vàng.

Lúc này, Hồng Hạnh đi vào, nhìn Tương Nhượng Lan ăn uống vui vẻ không nhận được mà nói:

- Tiểu thư, vừa rồi Hâu gia đến Cẩm Tú viên.

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu “A” một tiếng. Đi thì cứ đi, có ai quan tâm.

Hồng Hạnh thấy nàng chẳng coi ra gì, lo lắng nói:

- Tiểu thư, người đã gả vào Hâu phủ bốn ngày rồi, Hâu gia còn chưa đến Thu Đường viện một lần.

Nàng đi tới trước mặt Tương Nhượng Lan vươn bốn ngón tay:

- Nhưng đi Cẩm Tú viên đến bốn lần. Xem ra đêm nay lại muốn ở lại đó rồi, tiểu thư, sao người không lo lắng, sốt ruột chút nào thế.

Nàng việc gì phải sốt ruột, nếu hẳn muốn đến mới thật sự khiến nàng sốt ruột.

Chính là nghĩ đến Tương Nhượng Lan kia có tình với con khi đó, mình không thể biểu hiện quá lạnh nhạt được. Nghĩ vậy, nàng buông đũa, tỏ vẻ ưu sầu thờ dãi:

- Ta sao lại không sốt ruột, nhưng là hẳn không đến thì ta có cách nào? Chẳng lẽ ta có thể lờ hẳn đến đây.

Hồng Hạnh vội vàng nói:

- Tiểu thư, người phải thường đến những nơi Hầu gia hay đến, thấy Hầu gia thì tiến lên vấn an, sau đó mời hấn đến viện ăn cơm.

Chế tạo cơ hội ngẫu nhiên gặp mặt, cao chiêu nha... Trương Nhược Lan cười như không cười nhìn Hồng Hạnh. Mà Hồng Hạnh bị nàng chăm chú nhìn không tự chủ được mà đỏ mặt.

Lúc này, Ánh Tuyết vẫn đang im lặng đột nhiên nói:

- Tiểu thư, Hồng Hạnh tỷ nói rất đúng, nếu để Vu di nương sinh thứ trưởng tử (con trai đầu tiên nhưng lại là do vợ lẽ sinh)...

Hồng Hạnh lập tức bác:

- Tiểu thư và Hầu gia thành hôn còn chưa được nửa năm, Vu di nương sao có thể có cơ hội sinh hạ hài tử.

Cu quỹ của Đại Lương, trong nửa năm đầu tiên chính thất vào cửa, thiếp thất đều phải dùng thuốc tránh thai để tránh sinh hạ thứ trưởng tử mà áp chính thất. Nhưng nếu qua nửa năm mà chính thất không có thai thì thiếp thất có tư cách mang thai.

Ánh Tuyết nhìn Hồng Hạnh rồi nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Vu di nương là quý thiếp thánh thượng ban cho, không phải là thiếp thất bình thường. Hơn nữa, Hầu gia năm nay cũng quá 23, thái phu nhân đã sớm mong ngóng có cháu bé. Nghe nha hoàn Cẩm Tú viên nói, thái phu nhân không để Vu Thu Nguyệt uống thuốc tránh thai.

Hồng Hạnh cả kinh nói:

- Ngươi đừng nói lung tung!

Ánh Tuyết nhìn Trương Nhược Lan:

- Tiểu thư, Ánh Tuyết tuyệt không nói dối, cứ như vậy, không chừng thật sự Vu di nương sẽ sinh hạ tử tử trước tiểu thư.

Hồng Hạnh kinh hãi thất sắc, bùng miệng nói:

- Thế này thì nên làm thế nào?

Thế thì có gì mà lo? Trương Nhược Lan mỉm cười, bọn họ là kẻ có tình, sinh con là chuyện tự nhiên. Nàng chỉ cần thái phu nhân yêu thích thì cho đến khi thái phu nhân trăm năm nàng cũng không cần sợ. Đến lúc con trai Vu Thu Nguyệt kế thừa Hầu phủ thì nàng đến ở điền trang của mình là được.

- Các ngươi yên tâm. Chuyện này ta tự có chủ trương!

Trương Nhược Lan Yên Nhiên nói.

Đúng lúc này Hoa Anh chạy vội vàng, thở không ra hơi, vui vui vẻ vẻ nói:

- Tiểu thư, đi, đi

- Đi cái gì, nói chuyện không đầu không đuôi. Hồng Hạnh giận dữ nói.

Hoa Anh vừa chỉ tay bên ngoài vừa hưng phấn đến đỏ hồng mặt nói:

- Hầu gia đến chỗ Vu di nương ăn tối rồi lại rời đi. Không ở đó ngủ.

- Thật sao? Đôi mắt Hồng Hạnh sáng bừng lên, chấp tay: – cảm ơn trời đất, Bò Tát bảo vệ.

Ngay cả Ánh Tuyết vốn luôn lạnh nhạt trầm tĩnh cũng không nhịn được mà tươi cười.

Trương Nhược Lan nhìn lũ nha đầu trong phòng cao hứng mà vô lực lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lấy Lòng

Sáng hôm sau, Trương Nhược Lan đứng giờ dậy vẫn an, phát hiện thần sắc thái phu nhân tốt hơn rất nhiều, hiển nhiên là tối qua ngủ được.

Trương Nhược Lan muốn hỏi một câu nhắc công nhưng lại cảm giác như thế quá mức lộ liễu cho nên cuối cùng không nói gì. Dù sao nàng không nói nhưng trong lòng thái phu nhân cũng đã rõ ràng. Lập tức theo quy củ hành lễ với thái phu nhân rồi ngồi ở vị trí chính mình.

Cận Yên Nhiên bên cạnh có lẽ vì chuyện Trương Nhược Lan đã xoa bóp cho thái phu nhân nên không chăm chọc gì nàng. Nàng ta chỉ cùng Vu Thu Nguyệt tán gẫu

- Nghe nói Thu Nguyệt tẩu tẩu nấu ăn rất ngon đặc biệt là canh tổ yến, blah blah ... món gì nấu cũng ngon.

Nói đến đây Cận Yên Nhiên che miệng cười:

- Hôn nữa, tất cả đều là món mà ca ca thích ăn, Thu Nguyệt tẩu thật có lòng.

Vu Thu Nguyệt hơi đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu:

- Khi còn chưa gả vào Hầu phủ ta đã nghe nói Hầu gia thích ăn vài món ăn, ta vốn thích xuống bếp nên mới đặc biệt dụng tâm học làm mấy món này, trong lòng nghĩ nếu Hầu gia có thể ăn những món tự tay ta làm thì thật tốt. ...

Cận Yên Nhiên nhanh nhẩu nói:

- Thì ra lúc đó tẩu tẩu đã muốn gả cho ca ca.

Mặt Vu Thu Nguyệt càng đỏ:

- Ta sớm biết Yên Nhiên sẽ cười ta. Biết vậy ta không nên nói ra.

Lúc này Ngọc Liên đứng bên cạnh nói:

- Di nương nhà chúng tôi vì làm mấy món ăn đó mà còn bị bông mấy chỗ này, đến giờ vẫn còn vết đây.

Vừa nói vừa kéo tay Vu Thu Nguyệt cho Cận Yên Nhiên xem, Vu Thu Nguyệt ra vẻ trách cứ Ngọc Liên, nói:

- Nói chuyện đó làm gì, lảm miệng.

Vừa nói vừa rút tay lại nhưng vẫn đủ để Cận Yên Nhiên nhìn thấy.

Cận Yên Nhiên kéo tay nàng lại, xem xét cẩn thận rồi cảm động nói:

- Ca ca cưới được nữ tử một lòng vì hấn như tẩu tẩu thật có phúc.

Vừa nói vừa xoay người nhìn thái phu nhân nói:

- Mẫu thân nói có đúng không?

Thái phu nhân nhàn nhạt cười:

- Đúng là nữ tử Vu gia hiền huệ, thật không sai.

Nghe vậy, Cận Yên Nhiên quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt cười cười lại muốn nói cái gì rồi đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan đương nhiên hiểu ý của nàng. Một mối nhân duyên tốt lại bị nàng phá hỏng.

Ai, nàng rất oan uổng mà! Hôm nay nàng cái gì cũng không làm, mặc kệ Vu Thu Nguyệt độc chiếm Hầu gia còn muốn nàng thế nào nữa.

Đang nói, Triệu di thái thái và Vương thị tiến vào, hành lễ với thái phu nhân rồi ngồi xuống hàn huyên. Từ đầu tới cuối, không biết có phải cố ý hay không nhưng không ai nhắc đến chuyện Trương Nhược Lan xoa bóp cho thái phu nhân.

Uống trà một hồi, thái phu nhân nói với Trương Nhược Lan:

- Ngươi đi về trước, chờ một lát ta sẽ sai hai mụ mụ tới dạy ngươi quy củ.

Trương Nhược Lan đứng dậy bái tạ rồi trở về Thu Đường viện.

Trương Nhược Lan đi rồi, thái phu nhân sai hai mụ mụ đến, trước khi đi, thái phu nhân dặn hai mụ mụ:

- Các người là cung nữ đã được học trong cung, tới Hầu phủ nhiều năm rồi, các tiểu thư trong phủ đều do các người dạy dỗ cũng chưa có ai làm xấu mặt Hầu phủ. Hôm nay, ta giao Hầu phủ nhân cho các người, hy vọng các người có thể giao cho ta một Hầu phủ nhân không đánh mất thể diện của Hầu phủ.

Bà dừng dừng rồi nghiêm mặt nói:

- Nếu phu nhân không nghe dạy hoặc dám động thủ, các người cứ báo lại cho ta, ta tuyệt không dung túng nàng.

Hai vị mụ mụ nghe xong, tâm lý vững vàng, nói “vâng” rồi lui ra ngoài.

Lúc thái phu nhân bảo Triệu di thái thái mấy người rời đi, Cận Yên Nhiên ở lại đỡ bà vào trong phòng, hai mẫu thân con thân thiết nói chuyện. Lúc Cận Thiệu Khang hạ triều cũng đến thỉnh an thái phu nhân.

Cận Thiệu Khang thỉnh an xong, ân cần hỏi:

- Mẫu thân, hôm nay cảm thấy thế nào?

Cận Yên Nhiên nhìn sắc mặt thái phu nhân một chút rồi thấp giọng nói:

- Sắc mặt tốt hơn rất nhiều, không nghĩ nàng cũng có bản lĩnh này.

Thái phu nhân đáp:

- Hôm nay cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, còn có thể tự mình đứng dậy, tứ chi cũng không còn đau như trước nữa.

Vừa cười vừa nói:

- Hôm nay ta cố ý không nhắc tới chuyện này, vậy mà đứa trẻ kia cũng không nói một lời nào, thật không giống nàng.

Nghe được thái phu nhân khen Trương Nhược Lan Cận Yên Nhiên sốt ruột kéo kéo thái phu nhân nói:

- Mẫu thân. Người cũng đừng bị nàng ta lừa đi. Nàng làm như thế nhất định là vì để ca ca yêu thích. Mẫu thân sao có thể thay đổi trong chốc lát như thế được. Chúng ta phải đề phòng nàng, cẩn thận sau này nàng ta làm chuyện khiến Hầu phủ mất mặt.

Vừa nói vừa quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang:

- Ca ca, Thu Nguyệt tẩu tẩu là nữ tử tốt nhất, nàng đối với ca ca là một lòng một dạ. Lúc đầu nàng tình nguyện làm thiếp cũng phải gả cho người, người phải đối đãi với nàng cho thật tốt.

Lại kể thêm chuyện Vu Thu Nguyệt vì làm món ăn cho hấn mà bị bỏng tay.

Cận Thiệu Khang nghe xong, cười cười nói với thái phu nhân:

- Mẫu thân xem tiểu nha đầu này có nên gả ra ngoài chưa, đã học được cách quan tâm rồi.

Cận Yên Nhiên đỏ mặt, đứng dậy, dậm chân, gắt giọng:

- Ca ca coi thường ta, không thèm nói với người nữa.

Vừa nói vừa bùng mặt chạy ra ngoài.

Cận Yên Nhiên vừa rời khỏi, mẫu thân con Cận Thiệu Khang vui vẻ cười. Một lát sau, thái phu nhân kéo tay con nói:

- Lúc đầu ta nghe nói Vu gia nữ tử thông thư đạt lý, đoan trang hiền huệ lại thấy nàng xinh đẹp, cảm giác được nàng có thể trở thành hiền thê của người mới làm chủ cho người đón nàng làm chính thất. Lúc ấy còn có cảm giác gia thế của nàng không bằng chúng ta. Bây giờ, nàng thành thiếp thất, đối xử tốt như vậy cũng không thua thiệt nàng, người đừng mãi để chuyện này trong lòng.

Cận Thiệu Khang cười cười đáp:

- Mẫu thân, người không cần quan tâm chuyện này. Lấy vợ vốn là để cai quản trong nhà, nói dối tông đường, chỉ cần nàng có thể làm tốt bổn phận của mình, dĩ nhiên con cũng không để nàng chịu nửa điểm tủi thân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Học Lễ

- Quý lady, hai tay chấp ngang, khấu đầu xuống đất rồi dừng lại một chút... Phu nhân làm không đúng rồi! Làm lại lần nữa!

Sáng sớm, trong Thu Đường viện vang lên giọng nói nghiêm khắc của Luru mụ mụ.

Chỉ mới nửa canh giờ, trán Trương Nhược Lan đầy mồ hôi, hôm nay là ngày thứ ba học lễ nghi. Hai ngày đầu chỉ là hai mụ mụ giảng giải chung chung về các loại lễ tiết, mặc dù có chút khô khan vô vị nhưng còn không mệt. Chính là hôm nay, giống như đang thụ hình vậy!

Trương Nhược Lan ngẩng đầu ai oán nhìn khuôn mặt lãnh nhược băng sương (lạnh lẽo) của Luru mụ mụ, có chút không phục nói:

- Luru mụ mụ, người không nên coi thường ta cái gì cũng hiểu, Ta rõ ràng đã làm theo lời người nói, sao còn không đúng.

Luru mụ mụ ước chừng 40 tuổi, lưng thẳng tắp, tóc vấn cẩn thận, mọi chuyện đều đúng quy củ mà làm tựa như người máy. (Nhớ ngày xưa Dung ma ma dạy dỗ Tiểu Yến Tử)

- Phu nhân, cánh tay người giờ lên chưa đủ cao.

Trương Nhược Lan hơi cắn răng, làm theo yêu cầu của bà ta một lần nữa. Như thế chắc được rồi chứ!

Ai ngờ, Luru mụ mụ vẫn nói:

- Lưng không đủ thẳng, làm lại lần nữa.

Hồng Hạnh đứng bên cạnh nhìn đã khó chịu, đi lên, đầu tiên là lau mồ hôi cho Trương Nhược Lan rồi quay đầu tức giận nói với Luru mụ mụ:

- Vị mụ mụ này, tiểu thư chúng tôi rõ ràng đã làm tốt rồi, người đừng cố ý làm khó.

Luru mụ mụ nhìn về phía Hồng Hạnh, không nặng không nhẹ nói:

- Hồng Hạnh cô nương, hôm nay cô đã là nha hoàn hầu phủ cũng không thể cứ không biết quy củ như thế được. Người nên gọi là phu nhân chứ không phải là tiểu thư, để người ngoài nghe được không chỉ làm ảnh hưởng đến thể diện của phu nhân mà còn ảnh hưởng đến cả Hầu phu nữa.

Hồng Hạnh đi theo tiểu thư chưa bao giờ bị người lạnh lùng trách cứ như thế. Lập tức giận đến đỏ bừng mặt, chỉ vào Luru mụ mụ:

- Người... người... Nói không nên lời.

Luru mụ mụ nhìn thoáng qua ngón tay Hồng Hạnh, nghiêm mặt nói:

- Ta là mụ mụ dạy quy củ do thái phu nhân sai tới, xét về tuổi tác, vị trí thì người đều không thể dùng thái độ này mà nói chuyện với ta!

Những lời này rất có đạo lý, bà là do thái phu nhân phái tới, bất kính với bà khác gì bất kính thái phu nhân, lập tức, Trương Nhược Lan quay đầu mắng Hồng Hạnh còn đang muốn cãi lại:

- Hồng Hạnh không được vô lễ. Mau xin lỗi mụ mụ!

Hồng Hạnh ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan, sự sai bảo của nàng không dám không nghe, bởi thể tâm không cam tình không nguyện mà xin lỗi Luru mụ mụ.

Vừa trưa, Trương Nhược Lan học chấp tay, dập đầu, từng động tác làm không dưới 50 lần, mỗi lần làm xong, Luru mụ mụ đều tìm được lỗi sai mà bắt nàng làm lại. Trương Nhược Lan thoáng nói lời oán hận, Luru mụ mụ lại bảo bà là thái phu nhân sai đến, cũng nói đây là ý tứ của thái phu nhân muốn nàng trong mười ngày học quy củ cho tốt nên mới nghiêm khắc dạy quy củ cho nàng. Hơn nữa, các tiểu thư trong phủ đều do nàng dạy, học cũng như vậy nhưng chưa người nào nói câu oán hận. Cuối cùng nói thêm một câu:

- Chẳng lẽ phu nhân không muốn dự trà hội 10 ngày sau sao. Nếu phu nhân kiên trì không muốn học thì để ta nói lại với thái phu nhân.

Trương Nhược Lan hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể tránh được.

Kết quả, đến lúc giữa trưa nghỉ ngơi, Trương Nhược Lan mệt đến suýt ngất, hai chân như nhũn ra, tứ chi không còn cảm giác.

Mấy nha đầu thừa lúc Luru mụ mụ ăn cơm trưa mà vây quanh xoa bóp cho Trương Nhược Lan, bàn bạc chuyện này.

Hồng Hạnh hừ lạnh nói:

- Nhất định là hai vị mụ mụ này thu lợi từ người khác nên mới cố ý làm khó chúng ta, tiểu... Phu nhân! Cố ý để người ta chê cười phu nhân chúng ta.

Liên Kiều và Hoa Anh cũng đều phụ họa nói “đúng”

Ánh Tuyết vội nhìn ra cửa rồi nói với Hồng Hạnh:

- Nhỏ giọng thôi, đừng để kẻ có tâm nghe được.

Hồng Hạnh lườm nàng:

- Đừng tưởng nơi này chỉ người mới biết đề tâm, ta đã sớm sai Tiểu nha hoàn canh giữ bên ngoài rồi.

Phượng mụ mụ rót chén nước đút cho Trương Nhược Lan uống, đau lòng nói:

- Tiểu thư, hai vị mụ mụ kia yêu cầu quá nghiêm khắc. Người cũng không cần chăm chú như vậy thì đến tối mụ mụ dạy người nhất định sẽ không làm khó người như thế.

Trương Nhược Lan mệt đến không buồn nói, vốn tưởng học quy củ chỉ là chuyện đơn giản, không nghĩ khổ cực như vậy. Trách không được Vương thị các nàng muốn cùng mình đánh cuộc, tự nhiên là đã dự liệu trước trong khoảng thời gian này học tốt quy củ là chuyện vô cùng khó.

Nàng không biết là thế giới này các danh môn tiểu thư đều phải bắt đầu học quy củ đầu tiên. Phải qua hơn chục năm mới tinh thông được, nhất cử nhất động phải qua thời gian dài mới tạo được phong phạm thực nữ, không phải chỉ trong 10 ngày có thể dễ dàng học được. Đương nhiên thái phu nhân cũng chỉ là muốn cho Trương Nhược Lan học chút vô bên ngoài không làm thất lễ trước mặt người khác là được. Chính là cho dù chỉ học da lông bên ngoài cũng không phải là chuyện đơn giản.

Trương Nhược Lan bây giờ đã hiểu rõ.

Nhưng một lời đã nói thì dù có gian nan thế nào, cho dù có nứt toác đầu cũng phải làm. Hơn nữa nếu mười ngày sau trả hội mình không thể xuất tịch (xuất hiện), không thể làm cho Vu Thu Nguyệt lập quy củ trước mặt mình mà hơn nữa còn khiến thái phu nhân thất vọng với nàng.

Cho tới bây giờ không có nỗ lực thì sẽ không thành công, nàng hiểu rõ điều này hơn bất kì ai.

Nàng há mồm uống chén nước Phượng mụ mụ đưa qua, khôi phục chút khí lực, lắc đầu nói:

- Nếu ta chỉ ứng phó với các nàng, truyền đến tai thái phu nhân thì thái phu nhân sẽ nghĩ ra sao.

Hơn nữa nếu làm theo lời Phượng mụ mụ mà không qua được cửa của thái phu nhân thì làm thế nào? Có thể sử dụng một mụ mụ huấn đạo nghiêm khắc như thế có thể biết thái phu nhân là người có yêu cầu nghiêm khắc như thế nào rồi.

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan nói:

- Mau mang cơm trưa lại đây, ta phải bổ sung thể lực để chiều còn ứng phó.

Bên kia, Vương thị ở trong Cẩm Tú viên nói với Vu Thu Nguyệt chuyện buổi sáng nàng cố ý sai nha hoàn thăm dò chuyện Trương Nhược Lan học quy củ.

Vương thị vừa cười vừa há hê nói:

- Chỉ là hai lễ mà một buổi sáng cũng chưa học xong. Ta rất muốn xem xem mười ngày sau nàng sẽ học như thế nào! Đến lúc đó nàng ta sẽ không có mặt mũi mà áp đảo người nữa.

Vu Thu Nguyệt bụng chén trà, chậm chậm uống, nhưng khóe miệng lộ ra ý cười khó phát hiện.

Vương thị nói xong, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nhưng lễ chấp tay chỉ là đại lễ khi thấy Hoàng thượng, chỉ là một trà hội tầm thường có cần phải học kĩ thế không?

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Có lẽ mụ mụ rất nghiêm khắc.

Vương thị suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Vương thị vừa đi, Vu Thu Nguyệt gọi Ngọc Liên tới sai:

- Đi nói cho Lưu mụ mụ, khế ước đất đã đưa đến tay con bà ta.

Ngọc Liên ứng tiếng đi làm.

Vu Thu Nguyệt đặt chén trà lên bàn, nhìn vị trí Vương thị lạnh lùng cười, chuyện còn chưa xong thì không nên để lộ, cứ như vậy, nàng mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Một phần khế ước đất đương nhiên không thể làm cho Luru mụ mụ bên người thái phu nhân động tâm, nhưng là Luru mụ mụ làm việc trong phủ sẽ tự nhiên phải nể mặt nữ chủ nhân tương lai, về phần ai mới là chủ nhân tương lai...

Đây không phải là chuyện đã rõ ràng?

Xế chiều, Luru mụ mụ cùng Trầm mụ mụ đều đến. Trầm mụ mụ tầm tuổi cũng tương đương Luru mụ mụ, sắc mặt hồng nhuận, khuôn mặt có vài phần cao ngạo. Nghe nói trước đây trong cung đã từng hầu hạ công chúa. Ra cung thì về hầu hạ Hầu phủ, không lập gia đình.

Trầm mụ mụ tới dạy Trương Nhược Lan hành vi lễ nghi đi đường, kể cả ngồi, nói chuyện, cười, dùng cơm, thậm chí là ngủ, mặc quần áo.

Không cần nói, hai mụ mụ hành hạ Trương Nhược Lan cả buổi chiều, bất kể nàng làm gì cũng đều chỉ nói “sai!”. Kế tiếp là bước đi, Trương Nhược Lan đi đi lại lại trong sân hơn 10 vòng, chắc cũng phải qua mấy ngàn thước. Trầm mụ mụ kia còn thiếu điều không cầm thước mà đo bước chân nàng có đạt chuẩn không, khiến Trương Nhược Lan bên ngoài nhẩn nại mà bên trong mắng to là lão bà cô (k lấy chồng) tâm lý biến thái.

Bọn nha hoàn học được gương của Hồng Hạnh buổi sáng, chỉ dám giận mà không dám nói.

Một ngày qua đi, Trương Nhược Lan toàn thân đau nhức, thậm chí đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được. Nhưng nàng nghĩ ngơi xong, miễn cưỡng lấy tinh thần ăn cơm tối, rồi lại chuẩn bị đến chỗ thái phu nhân.

Ánh Tuyết biết nàng rất mệt liền khuyên:

- Phu nhân, hôm nay người mệt mỏi như vậy là gì còn sức mà xoa bóp cho thái phu nhân? Vẫn nên đi nghỉ sớm đi. Ngày mai còn học nữa. thái phu nhân tất sẽ hiểu.

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng lắc đầu, đi qua người nàng mà chạy ra bên ngoài.

Thái phu nhân sẽ hiểu nhưng nàng nghĩ đến không cần là thái phu nhân hiểu mà cần thái phu nhân yêu thích, tin tưởng. Cho tới bây giờ đều không có chuyện vô duyên vô cớ mà có sự yêu thích này, chỉ là nàng có nguyện ý nỗ lực hay không mà thôi.

Nhưng là hết thảy, Trương Nhược Lan sẽ không nghe theo Ánh Tuyết. Bởi vì nàng không dễ dàng tin tưởng bất kì ai, bên người nàng có nhiều người như vậy nhưng có tới cuối cùng nàng cũng chỉ có thể tin tưởng chính mình mà thôi.

Ánh Tuyết chậm rãi xoay người nhìn Trương Nhược Lan dần dần xa khuất. Lúc này, sắc trời đã từ tối sầm, màn đêm đen đã nuốt hết thảy, nhưng bóng lưng thẳng thắn, kiên nghị của Trương Nhược Lan dù đã đi xa nhưng vẫn rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phản Kích

Lúc Trương Nhược Lan đến chỗ thái phu nhân thì bà đã ăn cơm tối xong, đang tựa đầu vào thành giường mà xem kinh Phật. Còn Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh cầm đèn soi, thỉnh thoảng lại chụm đầu nói vài câu, có vẻ thân thiết.

Nghe thấy động, hai người đều ngẩng đầu lên, thấy Trương Nhược Lan có chút ngạc nhiên. Vu Thu Nguyệt cầm ngọn đèn trong tay đưa cho Liễu Nguyệt, tiến lên hành lễ với Trương Nhược Lan.

- Nhược Lan?

Thái phu nhân nhìn Trương Nhược Lan cười cười nói:

- Ta còn tưởng đêm nay người không đến đây.

Bà nhớ lại những lời hai mụ mụ nói.

Sau một ngày, hai vị mụ mụ đều phải tới nói lại chuyện học lễ của Trương Nhược Lan với thái phu nhân.

- Phu nhân quả thực không hiểu một chút quy củ nào, ngay cả đơn giản nhất là cách đi, cách ngồi cũng không thành dạng gì.

Trầm mụ mụ trực tính nói.

Lúc ấy thái phu nhân còn hỏi:

- Như vậy trong mười ngày phu nhân có thể học được các quy củ lễ nghi cơ bản không?

Hai vị mụ mụ nhìn nhau, cúi đầu không nói. Nhưng về mặt thì đã nói quá rõ ràng.

- Có điều... Trầm mụ mụ đột nhiên nói: – Phu nhân dù học quy củ không tốt nhưng rất chịu khó. Ngày hôm nay đã rất kiên trì.

Không giống các tiểu thư đã xuất giá trong phủ, học chưa được một chén trà (đơn vị ước tính thời gian ngày xưa) đã kêu mệt, làm nũng muốn nghỉ ngơi.

- Nàng có làm khó dễ các người?

Thái phu nhân hơi bất ngờ, Trương Nhược Lan chính là người dám vùng roi đánh cung nữ do Thái hậu ban đến cơ mà.

Trầm mụ mụ cười nói:

- Phu nhân tuy trong lòng không phục nhưng bắt kẻ ta nói gì cũng đều nghiêng răng làm theo, bây giờ chỉ sợ đã mệt đã ngã trên giường rồi.

Cho nên lúc này thái phu nhân mới thấy kì lạ.

Trương Nhược Lan đi đến bên người thái phu nhân rồi hành lễ với bà, sau đó mỉm cười nói:

- Mấy hôm nay xoa bóp đã có chút công hiệu, có thể giúp mẫu thân ngủ ngon thì đương nhiên Nhược Lan muốn kiên trì làm. Chờ qua vài ngày, khí trời thay đổi thì con cũng có thể lười biếng rồi.

Ánh mắt nhìn đến kính phật trong tay thái phu nhân lại nói:

- Mẫu thân, ánh sáng này đục sách dễ bị tổn thương đến mắt.

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Đây là thói quen của thái phu nhân, trước khi ngủ phải xem qua một chút kính phật.

Thái phu nhân gật đầu cười nói:

- Đúng, nếu không xem ta ngủ cũng không yên.

Vừa nói vừa quay đầu nhìn thoáng qua Vu Thu Nguyệt:

- Thu Nguyệt giúp ta cầm đèn, ta xem cũng là rất cố gắng.

Vu Thu Nguyệt có chút tươi cười, ngượng ngùng nói:

- Có thể giúp thái phu nhân chút việc nhỏ để thể hiện hiếu tâm (lòng hiếu thảo) Thu Nguyệt đã rất vui mừng.

Vừa nói vừa nhận ngọn đèn trong tay Liễu Nguyệt hỏi:

- Thái phu nhân còn muốn xem tiếp?

Thái phu nhân cười với nàng:

- Ta xem vài trang nữa là xong.

Lại nói với Trương Nhược Lan:

- Ngươi... cứ đợi một chút.

Nói rồi cúi đầu nhìn kính phật trong tay.

Vu Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh.

Trương Nhược Lan thấy thái phu nhân cau mày, tựa hồ như đang cố hết sức, đột nhiên vươn tay giật lấy kính phật trong tay bà.

Hành động này khiến tất cả người trong phòng đều ngây ngốc. Phu nhân này lại dám vô lễ với cả thái phu nhân! Nàng chẳng lẽ nghĩ chỉ xoa bóp cho thái phu nhân vài lần thì có thể trước mặt thái phu nhân muốn làm gì thì làm sao?

Thái phu nhân cũng có ý nghĩ này, bà nhìn Trương Nhược Lan sắc mặt trầm xuống.

Vu Thu Nguyệt bùng miệng, vẻ mặt tỏ ra giận mình:

- Tỷ tỷ, thái phu nhân sẽ xem rất nhanh, tỷ không phải chờ lâu.

Thái phu nhân nghe Vu Thu Nguyệt, nhìn Trương Nhược Lan lạnh lùng nói:

- Nếu không chờ được thì ngươi về đi.

Trương Nhược Lan cầm kính Phật trong tay để lại bên người thái phu nhân mỉm cười nói:

- Mẫu thân, ta nhất thời nóng lòng nên hơi lỗ mãng xin người chớ trách. Đừng nói ta chờ một chốc mà có chờ lâu hơn nữa ta cũng không có nửa câu oán hận. Chính là, ta không có cách nào nhìn thấy mẫu thân làm thương tổn thân thể mình.

Nói đến đây, Trương Nhược Lan lộ ra vẻ mặt ưu tâm.

Chẳng lẽ nàng không biết lấy lòng hay sao?

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Chỉ là xem sách một chút, tỷ tỷ có cần nói nghiêm trọng như thế chẳng!

Trương Nhược Lan nghiêm mặt nhìn Vu Thu Nguyệt nói:

- Muội muội không nên xem thường chuyện này, có đôi khi một số thói quen không tốt trong cuộc sống sẽ bất tri bất giác mà ảnh hưởng đến thân thể.

Vừa nói vừa quay đầu nhìn thái phu nhân:

- Mẫu thân có khi nào cảm giác nhìn mọi thứ rất mơ hồ hay không?

Thái phu nhân suy nghĩ một chút, vẻ mặt dần trịnh trọng:

- Đúng là có cảm giác này. Chẳng lẽ là vì chuyện xem kinh Phật? Ta còn nghĩ người già đều là như thế!

Trương Nhược Lan cười nói:

- Đọc sách trong tình trạng thiếu ánh sáng, hai tròng mắt sẽ có hết sức hoạt động, cứ lâu dần như vậy sẽ khiến đôi mắt bị mờ dần đi. Mẫu thân sau này chỉ cần thường xuyên day day nhãn chu huyệt, đôi mắt sẽ từ từ sáng lên.

Sau lại vừa cười vừa nói:

- Hơn nữa, sao lại nói mẫu thân già? Nhược Lan nói thật chỉ sợ người trách ta vô lễ. Lần đầu tiên gặp phu nhân, ta thấy tóc phu nhân đen bóng, da dẻ so với ta còn trắng mịn hơn, lúc ấy đã nghĩ, đây có thật là mẹ chồng của ta? Sao nhìn như tỷ tỷ ta vậy.

Từ cổ chí kim, làm gì có người phụ nữ nào không thích được người khen ngợi. Thái phu nhân luôn luôn nghiêm trang, chưa ai dám trước mặt nàng nói đùa nửa câu. Kể cả hai đứa con cũng đều rất quy củ. Đột nhiên, nghe được Trương Nhược Lan nửa khen ngợi nửa chọc cười, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác quái dị, có chút vui mừng, cao hứng chính là mơ hồ có cảm giác không nên để bọn hậu bối làm cản trước mặt. Vừa nghiêm mặt lại nhìn đôi mắt tinh nghịch của Trương Nhược Lan không nhận được mà cười phì lên.

Nụ cười này làm cho Trương Nhược Lan thả lỏng mà lại khiến Vu Thu Nguyệt biến sắc.

- Sao ta lại không biết mồm mép ngươi lại tron như thế này? Thái phu nhân cười nói.

Trương Nhược Lan hơi cúi đầu nói:

- Trương Nhược Lan không nói những lời dễ nghe. Bình thường, Nhược Lan nghĩ gì nói vậy nên mới khiến người chán ghét, hôm nay còn suýt khiến mẫu thân tức giận.

Thái phu nhân kéo tay Trương Nhược Lan cười nói:

- Ngươi cũng biết mà, ta sao lại giận ngươi. Được rồi, ta nghe lời ngươi, sau này không đọc sách buổi tối nữa.

Trương Nhược Lan nói:

- Bây giờ để con xoa bóp cho mẩu thân.

Thái phu nhân gật đầu cười, quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt đang cầm đèn nói:

- Mấy hôm nay cũng khiến người vất vả rồi, sau này không cần người giữ đèn cho ta nữa, mau về sớm nghỉ ngơi đi.

Về mặt Vu Thu Nguyệt hơi cứng đờ, mấy hôm nay nàng đều dựa vào việc này để lấy lòng thái phu nhân, trao đổi tình cảm, hôm nay lại bị Trương Nhược Lan nói lung tung mà phá hỏng. Nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn tươi cười nói:

- Thu Nguyệt không vất vả. Khoảng thời gian nghe thái phu nhân giảng kinh cũng giúp Thu Nguyệt hiểu được rất nhiều điều.

Thái phu nhân cười cười, định nói gì thì Trương Nhược Lan đã đi tới diu bà nằm xuống. Vu Thu Nguyệt thấy vậy không thể làm gì khác hơn là cáo từ mà đi.

Đi ra đến cửa, Vu Thu Nguyệt quay người nhìn lại.

Dưới ánh nến chập chờn, Trương Nhược Lan vừa xoa bóp vừa nói chuyện với thái phu nhân, hai người vẻ mặt nhu hòa ăn ý, cảnh tượng vô cùng ấm áp.

- Mẩu thân, mấy ngày này xoa bóp xong thân thể có còn đau nhiều không?

- Khá hơn nhiều rồi, ban ngày hầu như cũng không thấy đau nữa, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên trải qua những ngày lạnh lẽo mà ta thấy nhẹ nhàng như thế. Chỉ là vất vả cho người rồi.

- Nhược Lan không khổ, thấy mẩu thân có thể an giấc ngủ ngon là con đã rất vui rồi.

Đối trá! Vu Thu Nguyệt khẽ cắn môi, cảm giác cảnh tượng trước mặt thật chói mắt. Nàng uất hận xoay người đi ra. Cuộc sống vẫn còn dài, nàng không tin mình sẽ bị bại dưới tay bất phụ này.

Trương Nhược Lan xoa bóp lưng cho thái phu nhân, thoáng quay đầu nhìn bóng Vu Thu Nguyệt dời đi, khóe miệng cười nhàn nhạt.

Nghĩ rằng nàng không nghe ra sự khiêu khích trong lời nói sao?

Nàng không muốn làm khó nàng ta, nhưng cũng không phải là tùy ý để cho Vu Thu Nguyệt đánh nàng.

Nói tới nói lui, nàng – Trương Nhược Nam không nợ Vu Thu Nguyệt gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Động Tâm

Nhưng chỉ được một lát, Trương Nhược Lan cảm thấy hai tay như nhũn ra, không tự chủ mà run nhẹ, tựa hồ không còn chút lực. Trương Nhược Lan bắt động thanh sắc, hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại.

Thái phu nhân đương nhiên cảm giác được sự khác lạ của nàng, bà nằm trên giường nhẹ nhàng hỏi:

- Nhược Lan, hôm nay học có khổ cực không?

Trương Nhược Lan nghĩ, việc này học tập tất cả các chi tiết chắc chắn thái phu nhân đều biết. Nàng nếu tỏ khổ khẳng định sẽ không có hiệu quả mà còn làm thái phu nhân phản cảm.

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Đúng là có chút khổ nhưng con biết muốn học quy củ tốt không cố gắng là không được. Mẩu thân đã suy nghĩ cho con như vậy con đương nhiên không thể phụ lòng kì vọng của mẩu thân.

Thái phu nhân nao nao, những lời này không nghĩ rằng Trương Nhược Lan sẽ nói ra. Nhưng mấy ngày hôm nay, Trương Nhược Lan quả thật khiến bà rất bất ngờ, thái phu nhân suy nghĩ, con người không thể nào chỉ trong thời gian ngắn đã thay đổi từ phi là có nguyên nhân gì khác. Thái phu nhân vừa nghĩ liền nhớ tới con mình. Nhược Lan phí tâm như vậy đương nhiên là vì muốn con mình yêu thích.

Thái phu nhân mỉm cười, trong lòng bà đương nhiên con bà là ưu tú nhất, đáng giá để nữ tử phải phí tâm vì hấn.

- Nhược Lan, người thích Thiệu Khang điểm gì?

Thái phu nhân đột nhiên hỏi?

Thích con bất mã ôn kia? Tương Nhược Lan len lén bĩu môi, trợn mắt. Nhưng trước mặt mẫu thân hần sao lại dám nói như thế. Nếu để cho bà biết mình chẳng thích gì đứa con cưng của bà thì sợ sau này, bà cũng không thèm để ý đến mình.

Tương Nhược Lan lục trong trí nhớ, tìm kiếm cảm giác của Tương Nhược Lan với Cận Thiệu Khang rồi chậm rãi nói:

- Con lần đầu tiên thấy Hầu gia là....

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang đi vào, vừa định đặt chân vào phòng nhưng đột nhiên nghe thấy Tương Nhược Lan nhắc đến tên hần, hần bèn dừng chân, vọt ra ngoài cửa.

Trong phòng, Tương Nhược Lan không hề biết Cận Thiệu Khang đi tới tiếp tục nói:

- Lúc đó con không hiểu chuyện, cùng người khác cãi nhau giữa đường. Người kia cậy có chút bản lĩnh định đánh con. Lúc này, Hầu gia xuất hiện...

Trong trí nhớ đúng là Nhược Lan vừa gặp Cận Thiệu Khang đã yêu, cũng khó trách, mối tình đầu của các cô gái thường là với những anh hùng. Hơn nữa, anh hùng cứu giúp mình gia thế hiển hách lại còn vô cùng tuấn mã.

Tương Nhược Lan hồi tưởng lại, nhớ được tâm tình của Nhược Lan khi ấy, cảm giác ngọt ngào, kì diệu, lòng xuân rung động bất giác lây sang nàng.

Loại cảm giác này giống như đang xem một bộ phim, thấy nhân vật vui mà vui, buồn mà buồn, cảm động cũng cảm động theo.

Trong nháy mắt, trái tim nàng cũng trở nên mềm mại.

- Mẫu thân, con chưa bao giờ gặp nam tử nào như vậy, phong thần tuấn lãng (đẹp rai), khí vũ hiên ngang, lại đầy chính khí. Trong một khắc đó, con cảm thấy cả thế giới như sáng lên, trong lòng con có cảm giác nói không nên lời, rất an toàn, ấm áp. Từ khi phụ thân con qua đời, không ai có thể cho con cảm giác đó.

Ngoài cửa, Cận Thiệu Khang kinh ngạc lắng nghe, giọng nói của Tương Nhược Lan không động lòng người, ôn nhu ngọt ngào khiến người nghe mềm lòng như Vu Thu Nguyệt, nhưng lúc này, giọng nói Tương Nhược Lan nhẹ nhàng, nhỏ nhỏ, mang theo tình cảm, giống như một bàn tay vô hình nhẹ chạm đến tim hần.

Cận Thiệu Khang hơi quay đầu, nhìn qua cửa sổ.

Cả phòng đều chìm trong ánh nến vàng lơ mờ, tất cả đều mờ mịt như phủ một tầng sa (vải mỏng) trong suốt.

Khuôn mặt nàng lúc này cũng trở nên mờ mịt, chính là hần vẫn thấy nàng hơi chớp mắt nhìn xuống, đôi mi nhẹ nhàng rung động, khóe miệng nhu hòa mỉm cười.

Vừa nói chuyện, nàng cũng không ngừng tay, thân thể theo những động tác tay mà lay động, mái tóc dài từ sau lưng rủ xuống trước ngực, hơi hơi dán lên mặt nàng, nàng tựa như không thoải mái, vươn tay vén tóc ra sau tai, để lộ ra vành tai khéo léo hơi phấp phồng. Sau đó, nàng tiện tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán, mày hơi nhíu lại.

Nàng mệt mỏi.....

Cận Thiệu Khang đột nhiên có cảm giác này.

Nhưng chỉ trong một giây, tay nàng lại nhớ tới thái phu nhân mà tiếp tục động tác xoa bóp, tiếp tục nhỏ giọng nói:

- Một khắc đó, con chỉ biết, cuộc đời này, con chỉ có thể lấy người đó....

Cuộc đời này, ta chỉ có thể lấy người đó.....

Trái tim Cận Thiệu Khang đột nhiên nhảy lên.

Ngoài cửa tối đen, trong không khí yên ắng không một tiếng động, yên tĩnh đến độ hần có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

”Đồng đồng đồng, đồng đồng đồng”

Mất đi sự trầm ổn khi xưa.

Hần đứng ngây ngốc ở đó mà sợ run, đột nhiên một trận gió thổi tới khiến hần không khỏi rùng mình, lập tức thanh tỉnh.

Hần làm sao thế? Chỉ vì mấy câu nói này của bát phụ mà ngẩn người? Nàng nói cho dù có dễ nghe cũng không thay đổi được một sự thực rằng bát phụ

này đã đưa giong hán trong lòng bàn tay, khiến tôn nghiêm của hán bị giẫm đạp. Hán sao có thể động tâm với loại phụ nữ ngay cả Bàn Nữ kinh cũng không hiểu.

Chỉ có loại nữ tử ôn nhu đoan trang như Vu Thu Nguyệt mới hợp với hán, hợp với Hầu phu, hợp làm mẫu thân của con hán.

Nghĩ vậy, hán hít sâu một hơi, ho nhẹ, đi vào phòng.

- Mẫu thân còn chưa ngủ!

Đột nhiên nghe được giọng nói của Cận Thiệu Khang khiến Trương Nhượng Lan kinh hách, điều đầu tiên là hy vọng hán không nghe được những lời nàng vừa nói! Hồi tưởng những lời khi nãy, Trương Nhượng Lan cũng có cảm giác rung mình, nếu đề con khi kia nghe thấy thì còn gì là thể diện....

Nàng vội vàng quay đầu nhìn sắc mặt Cận Thiệu Khang, thấy hán thần sắc bình thường, khuôn mặt vẫn nghiêm trang, không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm.

Thái phu nhân thấy con lập tức cười nói:

- Thiệu Khang, con tới vừa đúng lúc, khi nãy ta cùng Nhượng Lan đang nhắc tới con đó.

Trương Nhượng Lan khẩn trương hận không thể bịt miệng thái phu nhân lại. Muốn nói thì đề nàng đi chỗ khác rồi hãy nói, ngàn vạn lần đừng trước mặt nàng nói ra, bằng không nàng thật sự muốn tìm cái lỗ mà chui vào mất.

Cận Thiệu Khang liếc Trương Nhượng Lan một cái rồi thần nhiên nói:

- Nói gì con?

Vừa nói vừa đi đến bên giường thái phu nhân, Liễu Nguyệt đứng một bên vội vàng bưng ghế đến cho hán ngồi.

Thái phu nhân còn chưa kịp nói thì Trương Nhượng Lan đã cướp lời:

- Đang nói Hầu gia anh minh thần vũ, uy phong lẫm lẫm cứu ta khỏi tay kẻ ác.

Thái phu nhân thấy Trương Nhượng Lan nói như thế, biết nàng thẹn thùng nên cũng không nói gì, chỉ nhìn con mình mỉm cười.

Cận Thiệu Khang nghe vậy khoe môi hơi cong, nghĩ thầm, còn dám nói người ta là kẻ ác, người còn hơn đối phương, mới là kẻ ác nổi danh nhất kinh thành. Nghĩ vậy, Cận Thiệu Khang không nhận được cười lên một tiếng.

Hán vừa cười khiến cho má lúm đồng tiền hiện lên, cả khuôn mặt như bừng sáng tựa như hoa nở buổi sớm dưới ánh mặt trời, quang mang vạn trượng, điểm lệ vô cùng!

Không chỉ Trương Nhượng Lan mà các nha hoàn trong phòng nhìn thấy đều ngây người, ngay cả mấy tiểu nha hoàn còn đang buồn ngủ nhìn thấy cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Trong lòng Trương Nhượng Lan không khỏi cảm thán. Nam nhân này có phải là yêu nghiệt hay chăng!

Như là ý thức được ánh mắt của bọn nha hoàn đang nhìn chằm chằm, Cận Thiệu Khang lấy tay sờ sờ gương mặt bên trái che đi má lúm. Tươi cười khi này chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng. Khuôn mặt hán lại lạnh lùng, nghiêm túc như trước.

Nhưng chỉ một động tác nhỏ này cũng bị Trương Nhượng Lan nhìn rõ, nàng nhất thời thấy vui vẻ!

Bình thường con khi này hay cau có, mặt nghiêm túc chính là sợ mình cười lộ ra má lúm, làm tổn hại đến uy nghiêm của hán?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tâm Thần Không Chúc.

Trương Nhượng Lan càng nghĩ càng có cảm giác rằng khả năng này là đúng. Nàng liếc qua gương mặt nghiêm túc của hán, đột nhiên có cảm giác khuôn mặt này càng nhìn càng có cảm giác vui vẻ, trong lòng thầm rợn rã.

Cảm giác được ánh mắt quý dị nhìn hán từ đầu tới chân, Cận Thiệu Khang đột nhiên thấy cả người run lên, lông tơ dựng đứng.

Thái phu nhân cảm giác khí lực trên tay Trương Nhược Lan càng lúc càng yếu đi liền dứt khoát ngừng lại, ngồi lên nhìn nàng, cười nói:

- Hôm nay, người cũng mệt mỏi rồi, làm đến đây thôi. Mấy hôm nay nhờ có người mà ta cảm giác tốt hơn rất nhiều rồi. Chắc đêm nay cũng ngủ ngon thôi.

Vừa cảm tay nàng vừa sai Liễu Nguyệt bưng một cái ghế xuống cho Trương Nhược Lan nghỉ ngơi.

Liễu Nguyệt bưng một cái ghế đến bên giường, đặt gần chỗ Cận Thiệu Khang ngồi.

Trương Nhược Lan quả thật mệt muốn chết nên cũng không khách khí, ngồi luôn xuống ghế. Bên tai nghe hai mẫu thân con Cận Thiệu Khang nhỏ giọng trò chuyện, âm thanh đều đều nghe thế nào cũng giống như đang ru người khác ngủ.

Bên kia, từ lúc Trương Nhược Lan ngồi xuống cạnh hắn, Cận Thiệu Khang trong lòng có chút không yên. Vừa nói chuyện với mẫu thân mà lực chú ý lại rơi vào vị trí bên cạnh đến quá nửa. Hắn nhìn xuống việc muốn quay lại nhìn nàng mà cũng không rõ vì sao, tự thấy kì lạ, không tự nhiên.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, rõ ràng là chính mình không thêm đề ý, thậm chí là chán ghét mà sao đột nhiên lại có cảm giác này.

- Tháng sau là sinh nhật Hoàng hậu, đến lúc đó yến hội của Hoàng hậu, Nhược Lan là hầu phu nhân tất nhiên phải xuất tịch (xuất hiện), còn một tháng nữa, chắc hẳn Trương Nhược Lan sẽ học quy củ được tốt rồi.

Thái phu nhân vừa kéo tay con vừa nhẹ nhàng nói.

- Vâng, con biết. Chỉ là lễ vật mừng sinh nhật thì vẫn phải phiền mẫu thân phí tâm.

Trong không khí có một cỗ hương thơm nhàn nhạt như có như không, giống như một sợi dây vô hình quấn quanh tim hắn.

Thái phu nhân cười nói:

- Hôm nay đã giúp con lấy vợ rồi, hy vọng không bao lâu sẽ được nhân rồi.

- Khiến mẫu thân lao khổ đều là con bất hiếu.

Loại hương thơm này rất đặc biệt, nhàn nhạt, thanh tân không giống mùi hương của Vu Thu Nguyệt, không biết nàng dùng hương thơm gì?

- Trầm mụ mụ nói, Nhược Lan học quy củ rất chịu khó, nói như vậy chắc mười ngày sau xuất tịch trả hội hẳn không có vấn đề gì, Nhược Lan người nói có đúng hay không?

Thái phu nhân nhìn về phía Nhược Lan, Cận Thiệu Khang vì lời nói của bà mà cũng quay đầu nhìn.

Vừa nhìn sang... hai người đều ngẩn ra.

Chỉ thấy Trương Nhược Lan tựa đầu lên thành ghế, hai mắt khép hờ, mi vũ (lông mày) giãn ra, đôi môi phong nhuận hơi hé mở, tiếng hít thở đều đều, ngủ có vẻ rất ngon.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Cận Thiệu Khang là: nàng quả thật là mệt như thế?

Nhưng lập tức lại nhíu mày nói:

- Sao lại ngủ trong này thành cái dạng gì nữa, ba ngày học quy củ mà vẫn thế sao?

Nha hoàn trong phòng thái phu nhân từ trước đến nay chưa bao giờ thấy chủ tử nào có thể dựa vào ghế mà ngủ được, tất cả đều choáng váng.

Mà Hồng Hạnh từ khi Cận Thiệu Khang bước vào thì tất cả tâm tư đều chỉ đề ý đến hắn, căn bản là không chú ý đến Trương Nhược Lan ra sao. Lúc này đột nhiên thấy Cận Thiệu Khang tức giận nói mới tỉnh táo lại, nhớ ra mình là nha hoàn thân cận nên vội đến bên Trương Nhược Lan, định đánh thức nàng.

Nhưng thái phu nhân đột nhiên nói:

- Nhẹ thôi, đừng dọa nàng.

Hồng Hạnh gật đầu, khom lưng, nhẹ vỗ bả vai Trương Nhược Lan, nhỏ giọng đánh thức nàng.

Trương Nhược Lan đang mơ mộng đẹp, bị Hồng Hạnh quấy rầy có chút khó chịu, nhíu nhíu mi, nhắm chặt mắt mà lâu lâu.

Thái phu nhân thấy vậy cười cười lắc đầu rồi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Đứa nhỏ này quả là quá mệt mỏi rồi... sau đó nhìn về phía Cận Thiệu Khang: – Làm khó nàng mệt mỏi như thế vẫn sợ ta không ngủ được mà vội tới

đây xoa bóp. Tấm lòng này khó mà có được. Về phần quy củ, cứ chậm rãi mà học, sao có thể chốc lát mà học hết được. Muội muội con từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã học nhưng cũng phải mất vài năm mới hiểu hết tất cả lễ tiết. Không nên vì trong lòng có thành kiến với nàng mà yêu cầu hà khắc.

Cận Thiệu Khang nhìn Trương Nhược Lan chậm rãi tỉnh lại, nhìn khuôn mặt nàng lộ ra đầy vẻ mệt mỏi, khẽ hừ một tiếng rồi cũng không nói gì.

Trương Nhược Lan tỉnh lại mới phát hiện mình bất tri bất giác ngủ gật. Nàng biết đây chính là một hành vi thất lễ, vội vàng đứng dậy tạ lỗi với thái phu nhân nhưng cũng không nhìn Cận Thiệu Khang, tránh bản thân thêm sốt ruột, lo lắng.

Thái phu nhân cũng không nói gì, thấy nàng mệt mỏi liền sai nàng trở về nghỉ ngơi sớm, Trương Nhược Lan hành lễ với thái phu nhân và Cận Thiệu Khang rồi rời khỏi Tùng Hương viện.

Trương Nhược Lan đi rồi, Cận Thiệu Khang cũng không ở lại lâu. Ra khỏi Tùng Hương Viện, nô tài thân cận Trữ An đang cầm đèn lồng tiến lên đón:

- Gia. Đêm nay đi nơi nào?

Trữ An theo hầu Cận Thiệu Khang đã lâu đương nhiên nắm bắt được quy luật cuộc sống của hắn, tính toán, hôm nay là vừa năm ngày.

Cận Thiệu Khang từ nhỏ đã luyện võ, sư phụ hắn dạy hắn tu tâm dưỡng tính, với việc nam nữ cũng không nhiều hứng thú. Sở dĩ năm ngày một lần là vì sư phụ hắn dựa theo thể chất hắn mà tính, nói rằng quy luật này có ích cho thân thể của hắn, đồng thời cũng không làm cho hắn trầm mê trong nữ sắc.

Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, mẫu thân đã an bài cho hắn hai nha hoàn thông phòng, hắn vẫn duy trì quy củ này.

Bây giờ, cho dù mẫu thân nóng lòng muốn bé cháu nhưng hắn cũng không hề có ý phá lệ.

Lúc Trữ An nói thì bọn hắn đang đứng trước Tùng Hương viện, đi bên trái là Sở Thiên các có Hoa Thanh và Nhược Lâm, bên phải là Thu Đường viện, bên trái là Cẩm Tú viện.

Cận Thiệu Khang suy nghĩ, nha hoàn bây giờ vẫn phải dùng thuốc tránh thai, tự nhiên là không thể mang thai mà Trương Nhược Lan... Hắn trong lòng cả kinh! Sao lại nghĩ đến nàng, ngày lấy nàng hắn cũng đã muốn vĩnh viễn không bao giờ vào phòng nàng.

Giống như là tự đánh cược, Cận Thiệu Khang bước vội về phía trước.

- Đi Cẩm Tú viện!

Qua một đêm nghỉ ngơi, Trương Nhược Lan có tinh thần hơn, mệt mỏi cũng tan biến.

Trương Nhược Lan day day eo, cảm thán trong lòng, tuổi còn trẻ thật tốt!

Hồng Hạnh, Ánh Tuyết tiến vào hầu hạ Trương Nhược Lan rời giường. Đến khi Trương Nhược Lan chuẩn bị xong xuôi, đột nhiên Hồng Hạnh mở tủ lấy ra chiếc roi da thô ráp, đen sì nhét vào tay Trương Nhược Lan.

Roi da này nàng biết, đây là do cha Trương Nhược Lan tự tay làm cho nàng chiếc roi ngựa. Chỉ là không nghĩ tới nó là thứ hung khí để con gái coi thường người khác sau này. Lúc đầu, khi Trương Nhược Lan vừa xuyên đến đây, Cận Thiệu Khang cầm trong tay là chiếc roi da này.

- Để làm gì?

Trương Nhược Lan cầm bì roi da khó hiểu nhìn Hồng Hạnh. Ngoài nàng, bọn nha hoàn đều hiểu ý tứ của Hồng Hạnh, ai nấy vẻ mặt đều không đồng ý.

- Tiểu thư, nếu hai vị mục mục vẫn cố ý làm khó dễ người, không bằng cho các nàng nhìn một chút. Nếu không các nàng vẫn sẽ coi thường người đó!

Hồng Hạnh nhướn mày mà nói.

Trương Nhược Lan quăng roi da một cái, chiếc roi như con linh xà linh động, như là có linh tính mà di động. Một cảm giác quen thuộc đột nhiên tiến tới. Trương Nhược Lan thuần thục vung vài cái phát hiện Nhược Lan kia dùng roi rất có công phu thâm hậu, roi da linh động rất có chương pháp hiển nhiên là đã từng khổ luyện.

Trương Nhược Lan trong lòng vui vẻ, không nghĩ tới lại còn có bản lĩnh này. Nếu sau này thực sự bị người coi thường cũng không rơi vào cảnh không có cách đánh trả rồi.

Chơi một lúc, Trương Nhược Lan đưa roi lại cho Ánh Tuyết. Không để ý đến bọn nha hoàn trong phòng đều đang kinh ngạc.

Dùng roi uy hiếp mục mục? Nàng cũng không phải là Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử có thể đánh Dung ma ma vì nàng có Càn Long dung tủy, bên người có Ngũ A Ca che chở, còn mình? Ngay cả người duy nhất có thể dựa vào là Thái hậu cũng không để ý đến mình nữa...

Cho nên nàng không thể làm loạn!

Nhưng mà, Hồng Hạnh nói đúng, nàng cũng không thể để hai mẹ kia tùy tiện làm khó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cam Đoan

Tương Nhược Lan vốn không sợ chịu khổ mà chỉ sợ có khổ cũng không đáng giá được gì. Cả ngày hôm qua, Tương Nhược Lan cảm giác có chút không đúng. Trăm mẹ dạy nàng ngồi, đi nghiêm khắc cũng được nhưng vừa trưa, Lưu mẹ chỉ dạy nàng hai động tác quý lạ, dập đầu.

Nàng tuy không hiểu nhiều về lễ tiết cổ đại nhưng chính là chưa ăn thịt heo thì cũng không phải là không thấy heo chạy, chỉ là trả hội chiêu đãi các quý phu nhân phải dùng tới đại lễ quý lạ? Vốn thời gian học đã không nhiều còn cứ dùng dằng ở chút lễ này, chẳng lẽ có nguyên nhân gì.

Tương Nhược Lan nhớ ra chuyện đánh cược cùng bọn Vương thị, trong lòng hừ lạnh.

Định làm khó ta, ta nhất định sẽ khiến các người thua càng khó coi!

Hai mẹ vừa đến, Tương Nhược Lan đã gọi người mời hai bà đến trước mặt.

Tương Nhược Lan ngồi ở vị trí chủ thượng, trong tay bưng chén trà quý bốc hơi nghi ngút, khuôn mặt nàng lạnh lùng mà nghiêm túc.

Nàng chậm rãi uống một ngụm trà, từ từ đảo mắt nhìn hai mẹ trước mặt cười khê:

- Hôm qua, lúc ta xoa bóp cho thái phu nhân cùng bà nói chuyện. Thái phu nhân nói ta mới biết hai mẹ đây là những người dạy về quy củ tốt nhất, không chỉ trong Hầu phủ mà ngay cả trong thành cũng có nhiều đại gia muốn mời hai mẹ về dạy các thiên kim trong phủ.

Sự khen ngợi này tuy hai mẹ mặt không đổi sắc nhưng trong lòng âm thầm kinh hãi. Thái phu nhân cùng phu nhân có vẻ rất hòa thuận! Đặc biệt là Lưu mẹ, trong lòng chợt dạ không yên.

Trăm mẹ nói:

- Thái phu nhân nói quá rồi.

Tương Nhược Lan cười cười giờ chén trà trong tay, Ánh Tuyết đứng cạnh lạnh trí vội vàng đón lấy.

- Cho nên ta nghĩ, hai vị mẹ nếu có bản lĩnh như vậy. Nếu ta cứ dựa theo lời các mẹ mà làm thì mười ngày sau việc xuất tịch trong trà hội chắc là không có vấn đề gì đúng không?

Tương Nhược Lan nhìn các nàng cười khanh khách nói.

Cùng hai bà tranh chấp có phải học đại lễ quý lạ hay không là chuyện rất vô dụng. Hai người này hiểu rõ quy củ chắc hẳn phải có đến trăm lí do để phản bác nàng. Nhưng nếu chuyện này truyền đến tai thái phu nhân thì sẽ giống như nàng sợ chịu khổ mới cãi lại hai mẹ. Thái phu nhân tin tưởng hai mẹ đã theo bà lâu năm hay tin tưởng người con dâu mới lại đầy thành kiến, kết quả không nói ai cũng rõ.

Đã như vậy, không bằng bắt các bà phải cam đoan, có như vậy thì nàng chịu khổ cũng đáng!

Hai vị mẹ liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là sự kinh hãi. Tân phu nhân là bát phụ cái gì cũng không hiểu nhưng chỉ một câu nói này có thể thấy được nàng không phải là kẻ tâm tư đơn thuần.

Thái phu nhân coi trọng các bà mới để hai bà đến dạy tân phu nhân. Nếu thật sự mười ngày sau không thể làm cho nàng xuất tịch ở trà hội, thật sự là khó ăn khó nói. Nặng nhất chính là, bây giờ, dường như thái phu nhân có thiện cảm với tân phu nhân, cho dù hai bà nói tân phu nhân không có tư chất học, có học cũng không thành chỉ sợ càng khiến thái phu nhân không tin tưởng mà thôi.

Mà Lưu mẹ trong lòng có quý, tân phu nhân đột nhiên nói như vậy chẳng lẽ cảm thấy được điều gì? Nghĩ vậy, lưng toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng thầm hối hận. Trước cứ xem thường tân phu nhân, nhưng tương lai hầu phủ ai là nữ chủ nhân vẫn không ai có thể đoán định được. Thật sự không nên sớm như thế đã dựa vào Vu di nương.

Trăm mẹ nghiêm túc nhếch miệng nói:

- Phu nhân, học quy củ nhìn thì đơn giản nhưng thật ra quá trình rất cực khổ. Có điều chỉ cần phu nhân làm theo những gì chúng ta dạy thì mười ngày sau xuất tịch ở trà hội không phải là vấn đề.

Tương Nhượng Lan hài lòng cười cười, nhìn về phía Lưu mục mục, Lưu mục mục vội vàng nói:

- Đúng là như thế, lão nô nhất định dốc hết tâm sức!

Tương Nhượng Lan vội vàng đứng dậy thi lễ với hai mục mục:

- Cho dù là thế, ta trước tiên vẫn phải cảm tạ hai vị mục mục.

Hai mục mục vội vàng né tránh nói không dám. Nhưng thấy Tương Nhượng Lan thân là phu nhân lại tôn trọng hai bà, trong lòng có chút hảo cảm.

Nói chuyện sau, hai vị mục mục đã dụng tâm dạy Tương Nhượng Lan hơn. Tuy vẫn nghiêm khắc như Lưu mục mục đã giản lược đi các đại lễ mà chỉ chú trọng đến các lễ nghĩa xã giao thông thường. Ví dụ như gặp người nào thì chào hỏi ra sao, đáp lễ thế nào cũng là chuyện không đơn giản.

Tương Nhượng Lan mệt đến không thở nổi nhưng nàng cũng không có một câu oán hận. Nàng cũng biết phải học tốt lễ nghĩa thì mới sinh tồn ở chốn cổ đại này. Muốn sống tại Hầu phủ thì đó càng nhất định phải học. Những gì nên làm thì phải làm nếu không sao có thể dung nhập với xã hội này, để cho mọi người tiếp nhận mình? Nếu không sẽ chỉ như Tương Nhượng Lan trước kia, khiến người tức giận, chán ghét mà kết quả cuối cùng sẽ rất bi thảm.

Nhưng nàng cũng bất kể một ngày mệt nhọc, buổi tối vẫn đến xoa bóp cho thái phu nhân, đến khi khí trời tốt hơn, thân thể thái phu nhân hoàn toàn thư thái mới ngừng lại. Điều này khiến thái phu nhân rất cảm động, trong lòng thiện cảm với nàng tăng lên không ít, khi ở cùng nàng chẳng những tươi cười nhiều hơn mà cũng từ từ nói nhiều lên.

Mà thời gian này lại thường xuyên gặp Cận Thiệu Khang tới thỉnh an thái phu nhân. Cận Thiệu Khang vẫn lạnh lùng với nàng nhưng Tương Nhượng Lan chẳng quan tâm, chỉ cần không để lộ sự chán ghét của nàng với hắn, tránh để lộ ra trước mặt thái phu nhân.

Từ khi Cận Thiệu Khang hồi kinh thì đảm nhiệm chức Binh bộ thị lang, hắn là người được hoàng đế coi trọng. Mỗi ngày phần lớn thời gian đều dùng cho công việc cả. Đây cũng là một trong những lý do khiến đến nay hắn vẫn chưa có con.

Hôm nay, hắn từ nhà phủ quay về như bình thường đến thăm Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân. Nhưng khi đi tới một ngã rẽ, thần xui quỷ khiến thế nào khiến hắn dừng lại ở tảng đá lớn bên trái này.

Bản thân hắn không để ý nhưng Trữ An vốn luôn theo hầu hắn nhìn bóng lưng trầm ổn của chủ tử mà trong lòng kinh ngạc.

Con đường này sẽ dẫn tới Thu Đường viện, bình thường Hầu gia tuyệt đối sẽ không đi đến đây....

Trữ An biết tính của chủ nên không dám nói nhiều, chỉ yên lặng theo sau nhưng lại phát hiện bước chân của chủ tử càng lúc càng chậm lại.

Kì thật, nếu Trữ An ở phía trước cũng sẽ phát hiện thần sắc Cận Thiệu Khang mê man, nghi hoặc. Hắn nhìn cảnh trí xung quanh, nghĩ thầm, sao mình lại đi đến nơi này? Nhìn phía trước thấy càng lúc càng gần Thu Đường viện đột nhiên nhớ ra, hai tối gần đây, hắn đến thỉnh an thái phu nhân đều gặp nàng. Lần nào cũng thấy vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt nàng.

Học lễ nghĩa chẳng lẽ mệt như thế? Hay là đây là nàng cố ý để cho mẫu thân vui vẻ, cảm động?

Cận Thiệu Khang đi tới trước cửa Thu Đường viện, đứng nấp sau hòn giả sơn lớn bên cửa lại lập tức cảm thấy hành vi của mình rất buồn cười. Rõ ràng là nhà mình sao phải như ma, quỷ mà ần nấp?

Nhưng hắn vẫn cứ đứng đó, len lén nhìn về phía trong Thu Đường viện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiểu Cường Đánh Không Chết.

Hoàng hôn yên lặng có vẻ đẹp thật nhu hòa, tất cả trời đất chìm trong sắc trời vàng nhạt, ánh sáng ấy khiến lòng người mềm xuống.

Cận Thiệu Khang giấu mình sau hòn non bộ nhìn vào trong viện. Trong sân, Tương Nhượng Lan trên đầu một chồng sách, cứng nhắc đi tới đi lui. Hai mắt nàng lúc thì nhìn lên chồng sách trên đầu, lúc lại nhìn xuống bước chân của mình. Đôi mắt như hắc ngọc đảo lên đảo xuống phối hợp cùng cơ thể nàng đi đứng như tượng gỗ thật quá tức cười!

Nữ tử bên cạnh hẳn đều là những người đoan trang có lễ, có bao giờ gặp qua cảnh tượng buồn cười này không khỏi “phỉ” ra cười. Vừa cười lập tức ngừng lại sợ người bên trong nghe thấy.

Trữ An đứng bên cạnh thấy chủ tử vẻ mặt thay đổi phong phú mà trong lòng buồn bực nhìn lên trời. Có phải vì thời tiết hôm nay khác lạ mà chủ tử của hẳn cũng khác thường?

Ánh mắt Cận Thiệu Khang lại vẫn dừng trên người Trương Nhược Lan. Thấy nàng bước từng bước đi về phía trước, tuy rằng tư thế rất cứng nhắc khó coi nhưng vẻ mặt nàng rất chăm chú, môi nhẹ mím biểu hiện sự quật cường. Hai gò má ửng hồng khiến da dẻ nàng trông rất khỏe mạnh. Trên trán đọng mấy giọt mồ hôi, dưới ánh trời chiều mà lờ lờ sáng lên. Tóc bết trên mặt và cổ khiến người ta có cảm giác xinh đẹp mà dụ hoặc.

Càng nhìn ánh mắt Cận Thiệu Khang càng nhu hòa, hẳn đột nhiên có cảm giác, người con gái này có một vẻ đẹp của riêng mình, rất đặc biệt. Không như Vu Thu Nguyệt nhu mì mà vẻ đẹp này lại đầy sức sống, mạnh mẽ.

Đi được vài bước nữa, nữ tử trong viện bước chân không vững khiến cả người lão đạo, chông sách trên đầu rớt xuống. Nàng giẫm giẫm chân, môi tức giận mà mở lớn, trong lúc Cận Thiệu Khang tưởng nàng sẽ phát tác tính đánh đá thì đã thấy nàng cúi người, nhặt từng quyển sách lên, lại đặt lên đầu, hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu mà đi về phía trước.

Chẳng biết từ đâu truyền đến một tiếng nói:

- Phu nhân, nghỉ ngơi một lát đi. Từ lúc hai mụ mụ về người còn chưa nghỉ chút nào.

Nữ tử vừa luyện tập vừa nói:

- Không được. Chỉ còn lại mấy ngày, ta nhất định phải nắm bắt thời gian mà luyện tập. Hôm nay đi lại thật tốt thì ngày mai Trầm mụ mụ sẽ dạy ta nội dung mới.

- Phu nhân, người không mệt sao? Ta thấy người mồ hôi đầy đầu, cẩn thận mà mệt đến bị bệnh thì cũng không thể xuất tịch trong trà hội được.

Nữ tử lại cười, tươi sáng như ánh mặt trời:

- Ta là ai? Ta là Trương Nhược Lan! Là Tiểu cường đánh không chết! Không có gì có thể làm khó ta.

Nói rồi không để ý nữa, lại bắt đầu bước từng bước luyện tập.

Cận Thiệu Khang cúi đầu mỉm cười rồi nói với Trữ An:

- Đi thôi.

Trữ An nhìn vẻ mặt nhu hòa mà vốn chỉ xuất hiện khi chủ tử gặp thái phu nhân lại buồn bực mà nhìn trời.

Cận Thiệu Khang không để ý tới hẳn, đi thẳng về phía trước. Trữ An vội vàng theo sau, đi được vào bước đột nhiên nghe được thanh âm của chủ tử có chút buồn bực:

- Trữ An, cái tiểu cường đánh không chết là cái gì thế?

Thời gian cứ một ngày rồi lại một ngày, rất nhanh đã tới một ngày trước trà hội, cũng là ngày thái phu nhân kiểm tra quá trình học tập của Trương Nhược Lan.

Hôm nay, mọi người đều tề tụ trong Tùng Hương viện, kể cả một phòng Triệu di thái thái, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt nhưng khiến Trương Nhược Lan bất ngờ chính là Cận Thiệu Khang cũng ở đây.

Theo như nàng biết, Cận Thiệu Khang hiếm khi ở nhà vào thời gian này. Hôm nay khác thường chắc vì Vu Thu Nguyệt? Hy vọng chứng kiến mình thua, từ nay về sau Vu Thu Nguyệt cũng không cần phải hành lễ trước mặt mình? Hay là vì sợ mình thua mà lại đổi ý nên mới ngồi đây?

Trương Nhược Lan hừ lạnh một tiếng. Đừng quá xem thường nàng đi! Hơn nữa hôm nay ai thắng ai thua còn chưa rõ ràng đâu!

Trương Nhược Lan hung hăng trừng người bên cạnh mình một cái nhưng đúng lúc Cận Thiệu Khang quay đầu lại, nhìn thấy. Trương Nhược Lan trong lòng hơi hoảng vội thu hồi ánh mắt hung hăng nhưng vì bất ngờ nên trên mặt cảm xúc rất kì quái, nhìn vô cùng tức cười.

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Mặt bị rút gân.

Trương Nhược Lan tức giận quay đầu đi, trong miệng lầm bầm:

- Mặt người mới bị rút gân.

Quay đầu lại thì lại thấy ánh mắt Vu Thu Nguyệt sắc bén nhìn mình. Nhưng khi thấy Trương Nhược Lan nhìn lại thì đôi mắt xinh đẹp kia lại cực kì ôn nhu.

- Hầu gia, tỷ tỷ, các người đang nói cái gì? Vu Thu Nguyệt cười khanh khách hỏi.

Cận Thiệu Khang nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, nhàn nhạt nói:

- Không có gì.

Nhưng khi quay mặt đi, khóe miệng lại mơn mởn cười.

Tất cả tâm tư đều dồn vào người hắn, Vu Thu Nguyệt đương nhiên chú ý được sự tươi cười này, nàng nao nao, sắc mặt trầm xuống.

Đột nhiên, Vương thị ngồi đối diện Trương Nhược Lan cười cười nói:

- Đại tẩu, quy củ không phải là chỉ trong thời gian ngắn có thể học tốt. Cho dù đại tẩu học không tốt thì cũng không có gì là mất mặt cả.

Hai ngày trước, nha hoàn nàng sai đến Thu Đường viện điều tra đã báo lại cho nàng rằng Trương Nhược Lan đi đường cũng không xong khiến nàng rất yên lòng. Những lời này là những lời của kẻ thắng.

Trương Nhược Lan ghét nàng ta giống như con chó chạy theo chủ, nàng nhìn Vương thị, nhướn mi nhàn nhạt cười:

- Đệ muội vẫn nên lo cho mình thì hơn. Ta đang suy nghĩ, nếu ta thắng nên để cho ngươi làm gì thì tốt.

Wang thị hừ một tiếng cười nói:

- Cho tới giờ ta luôn là người dám đánh cuộc thì dám chịu thua. Hy vọng đại tẩu cũng là người nói lời thì giữ lời.

Trương Nhược Lan bưng trà bên người, nhẹ nhàng uống một ngụm, mắt bình thản nói:

- Chỉ có người thực sự làm được mới có tư cách nói những lời này.

Wang thị mặt hơi đỏ sắc còn định nói tiếp thì Triệu di thái thái đã giữ tay nàng. Vương thị quay đầu nhìn bà lập tức nhẫn nhịn không nói thêm gì.

Nhưng Cận Yên Nhiên bên cạnh Vu Thu Nguyệt đột nhiên lạnh lùng nói:

- Không sai, chỉ là người thực sự làm được mới có tư cách nói chuyện, thắng thua rất nhanh sẽ được phân định, để xem đến lúc đó ngươi còn can rờ như thế nào?

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn Cận Yên Nhiên cười nói:

- Tiểu cô, những lời này là đang nói ta?

Cận Yên Nhiên trừng mắt: - Không sai!

- Ta thật không hiểu vì sao tiểu cô lại không muốn ta xuất tịch trà hội.

Trương Nhược Lan khẽ mỉm cười:

- Ta thân là Hầu phu nhân, nếu đã gả tới Hầu phủ mà buổi tiệc công khai đầu tiên không xuất hiện thì mọi người sẽ nghĩ thế nào về Hầu phủ? Sau lưng sẽ bàn tán những gì? Tiểu cô chẳng lẽ muốn thấy cục diện này xảy ra? Ta nghĩ tiểu cô sẽ không như một số người đem lợi ích của mình đặt lên trên thể diện của Hầu phủ.

Vừa nói vừa quét mắt nhìn Vương thị và Vu Thu Nguyệt.

Lời nói cực sắc bén khiến Vu Thu Nguyệt và Vương thị mặt biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Khắc Khắc

Vương thị nghe vậy vội cười khan nói:

- Đại tẩu nói nghiêm trọng rồi, lúc đầu đánh cuộc vốn chỉ là đùa giỡn sao đại tẩu lại nói như thế chúng ta không mong người xuất tịch trà hội? Nói thế thật oan uổng ta quá.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, nước mắt lại rơi, nàng lấy khăn lau nước mắt, đáng thương nói:

- Là ta sai, là ta lo lắng không chu toàn. Tỷ tỷ coi như lần đánh cuộc này không tồn tại. Ta thân là thiếp thất, cho dù tỷ tỷ mỗi ngày đều bắt ta hành lễ cũng là hợp tình hợp lý. Nhị phu nhân chỉ là đùa thôi. Tỷ tỷ ngàn lần chớ hiểu lầm làm tổn thương hòa khí cả nhà.

- Hừ, ta xem như rõ rồi.

Cận Yên Nhiên nhìn Trương Nhược Lan cười lạnh vài tiếng, sau đó an ủi Vu Thu Nguyệt:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người quá mềm yếu. Người ta không biết chừng đã biết mình sẽ thua nên cố ý ép tẩu nói những lời này để dễ dàng thoát lui.

Sau đó nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Đại tẩu, đừng trách ta nói thẳng. Ta không muốn người xuất hiện trong trà hội, ta tình nguyện để người ta bàn tán sau lưng Hầu phủ còn hơn để người trước mặt người khác làm mất thể diện Hầu phủ. Đánh cuộc chỉ là mọi người nhất thời cao hứng đùa vui, nếu người sợ thua thì lúc đầu đừng nên đáp ứng chúng ta. Sao rồi, muốn đổi ý? Thu Nguyệt tẩu tẩu tính tình nhu nhược người có thể dễ dàng coi thường nàng, nhưng là ta không sợ người. Hôm nay bắt kẻ người nói gì, chuyện đánh cuộc nhất định phải thực hiện!

Trương Nhược Lan nhìn Vu Thu Nguyệt biểu cảm đáng thương như con chó trắng nhỏ, vừa nhìn ánh mắt đầy chán ghét của mọi người xung quanh. Đột nhiên có cảm giác như mình là con sói lớn đang đang bắt nạt chó trắng kia. Trong lòng cười lạnh. Nước mắt quả nhiên là lợi hại, chỉ một chút thôi đã có thể thay đổi căn cốt! Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt khóc mất đồ hoe, nước mắt là chảy mà trong lòng bội phục. Vu Thu Nguyệt này nếu không phải trời sinh nhu nhược thì chính là mọi việc đều có thể tùy ý mà làm theo. Nước mắt nói rơi là rơi. Chiều này, Trương Nhược Lan nâng tự thẹn không bằng.

Trương Nhược Lan thở dài một hơi nói:

- Tiểu cô, người không tin ta ta cũng không trách người. Nhưng ngay cả mẫu thân cũng thấy ta có khả năng tham gia trà hội nên mới sai mụ mụ đến dạy ta. Hôm nay ta có thể thông qua sự kiểm tra của mẫu thân hay không còn chưa biết, sao người biết ta sẽ làm mất thể diện Hầu phủ? Hơn nữa, ta nói đổi ý khi nào? Ta chỉ là nói mấy câu thành thật thôi. Con người ta tâm trực khẩu mau (lòng dạ ngay thẳng, ăn nói không lắt léo) khiến mọi người không thoải mái. Mọi người phản ứng kịch liệt như vậy ta có thể hiểu. Nói đi nói lại, đều do cha ta, từ nhỏ đã dạy ta không thể dùng nước mắt để nhận sự đồng tình mà giải quyết vấn đề khiến ta bây giờ bất kì tình huống nào cũng không thể khóc. Nếu không bây giờ ta bị các người hiểu lầm, oan uổng như thế thì đã sớm khóc mà chết!

Vừa nói vừa quét qua Vu Thu Nguyệt.

Lời này nói ra khiến Vu Thu Nguyệt đang rung rức khóc vội ngừng lại, khóc cũng không được mà không khóc cũng không xong. Gắt gao nắm chặt khăn tay, khuôn mặt đỏ bừng đến tức cười.

Cận Yên Nhiên giận đến nghiến răng nhưng lại không có gì phản bác lại, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan rất muốn nhìn sắc mặt nàng lúc này lại sợ nhìn khiến đại tiểu thư này tức giận. Dù sao nàng ta cũng là con gái ruột của thái phu nhân nên nàng cũng không muốn đắc tội. Hôm nay nói chuyện cùng nàng không quá cao giọng cũng hi vọng vị tiểu thư này từ từ có thể hiểu thiện ý của nàng.

Lúc này, Triệu Di Thái Thái vốn không lên tiếng đột nhiên cười nói:

- Thứ cho bà già này lắm miệng, Hầu gia vẫn ngồi đây, mọi người trước mặt Hầu gia cái cớ không sợ làm phiền lòng Hầu gia!

Những lời này như nhắc nhở Cận Yên Nhiên, Cận Yên Nhiên lúc này mới nhớ ra hôm nay đại ca ở đây. Nàng nhìn Cận Thiệu Khang đang nghiêm trang ngồi đó mà nói:

- Ca ca, người sao không lên tiếng? Người cứ để Trương Nhược Lan coi thường Thu Nguyệt tẩu tẩu sao.

Vu Thu Nguyệt ra vẻ muốn khóc mà không dám khóc, nghẹn ngào nói:

- Hầu gia, ta không sao, chuyện này là ta không tốt, người ngàn lần đừng tức giận tỷ tỷ, tính tỷ tỷ tuy rằng hơi nóng nảy một chút, nhưng ta nghĩ nàng không có ác ý.

Quá thiện lương nha. Trương Nhược Lan không nhìn được mà muốn vỗ tay. Nàng lạnh lùng nhìn Cận Thiệu Khang, hôm nay nếu hắn dám nói một câu phản bác nàng thì cũng đừng trách nàng không cho hắn chút thể diện.

Cận Thiệu Khang vốn mắt lạnh đứng xem. Thấy Trương Nhược Lan và Vương thị các nàng lời qua tiếng lại, đột nhiên cảm giác cuộc sống của Trương Nhược Lan rất khổ cực. Vương thị vốn chỉ là chính thất của thứ tử, theo đạo lý vốn không đủ tư cách cùng Hầu phu nhân lớn tiếng. Nói đến nói đi cũng là khinh nàng không được sủng mà thôi. Chính là, một bên Trương Nhược Lan cố gắng thích ứng Hầu phủ, một bên đối mặt với sự khiêu khích của những người này không hề yếu thế mà phản kích lại. Nữ tử này có tính cách rất kiên cường.

Khó cực như vậy cũng cố gắng đối mặt là vì cái gì?

“Cuộc đời này, ta chỉ có thể lấy người đó...”

Trong đầu hiện ra câu nói đầy tình cảm của nàng, trong lòng Cận Thiệu Khang nóng lên.

Cận Thiệu Khang giương mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người khiến tất cả không tự chủ được cúi đầu, chỉ duy nhất Trương Nhược Lan nhìn lại hắn, lạnh lùng nhìn hắn

Cận Thiệu Khang cùng nàng nhìn nhau chốc lát, đôi mắt nàng sâu kín như con suối không thấy đáy khiến hắn trong phút chốc rơi vào mê vọng. Nhưng ngay sau đó, hắn lại rời mắt nhìn chỗ khác.

- Có cái gì mà nói? Đợi thái phu nhân thì sẽ có kết luận, đến lúc đó nên làm gì thì làm! Thật không biết các người khác nhau có gì hay ho.

Vừa nói vừa liếc Cận Yên Nhiên, giọng nói nghiêm khắc:

- Yên Nhiên, quy củ của người đầu hết rồi. Bất kể thế nào, nàng bây giờ đã là Hầu phu nhân, là chị dâu người! Có cách nói chuyện với chị dâu như thế! Nếu để người ngoài biết họ sẽ nhìn người như thế nào?

Hắn vừa trách cứ Cận Yên Nhiên đồng thời ánh mắt sắc bén nhìn về Vương thị khiến nàng ta run mình mà cúi đầu.

Cận Yên Nhiên khiếp sợ nhìn ca ca, hắn là không nghĩ trước mặt nhiều người ca ca lại trách cứ nàng như vậy, trong lòng cảm thấy rất ủy khuất, dần dần hốc mắt đỏ lên. Vu Thu Nguyệt nhất thời quên cả khóc, nhìn xuống đất, hạ mi để che dấu sự kinh ngạc.

Trương Nhược Lan quái lạ nhìn ra ngoài cửa, chẳng lẽ hôm nay mặt trời phía tây sao? Hắn lại nói giúp mình? Không đúng, hắn không phải là giúp đỡ mình. Chắc chắn vì hắn là người chỉ thích nói quy củ, tự nhiên cũng không thể để mọi người vượt quá quy củ được.

Coi như hắn thức thời! Trong lòng Trương Nhược Lan có chút đắc ý

- Thế này là thế nào? Vừa mới sáng sớm mà từ xa đã nghe thấy tiếng các người cãi vã.

Thái phu nhân vừa nói vừa từ trong phòng đi ra. Hôm nay, bà đã không cần nha hoàn đỡ mà eo lưng đứng thẳng, tinh thần thoải mái, cả người như trẻ ra đến chục tuổi, khí chất, dung mạo càng hiển lộ rõ.

Cận Yên Nhiên thấy thái phu nhân như thấy cứu tinh, bấu víu vội chạy tới đỡ lấy tay thái phu nhân, ủy khuất nói:

- Mẫu thân, ca ca coi thường con.

Thái phu nhân vỗ vỗ tay nàng cười nói:

- Những lời khi nãy ta đều nghe được, ca ca con nói rất đúng, Nhược Lan là đại tẩu, nếu để người ngoài nghe được người nói chuyện với trưởng tẩu như vậy thì chắc chắn sẽ chê cười người không biết quy củ. Đi, xin lỗi chị dâu con đi!

Cận Yên Nhiên không nghĩ tới ngay cả mẫu thân cũng giúp Trương Nhược Lan, nghe thấy hai chữ “xin lỗi” nàng lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan tựa như muốn nói: – để ta xin lỗi người, không có cửa đâu!

Trương Nhược Lan cũng không so đo cùng nàng, điều thái phu nhân nói nàng ta hiểu được là tốt. Nàng vội đi tới bên cạnh Cận Yên Nhiên nói:

- Không cần xin lỗi, Yên Nhiên và ta giống nhau, đều là người trực tính, có cái gì thì nói cái đó, ta rất thích! Hơn nữa, Yên Nhiên cũng chưa nói gì quá, chỉ là Hầu gia quy củ quá nghiêm.

Cận Thiệu Khang tức giận liếc Trương Nhược Lan một cái. Người phụ nữ này dám lôi hắn ra thành kẻ gây chuyện. Nhưng cũng không hiểu sao, trong lòng vừa không tức được nàng mà lại có cảm giác nàng giáo huấn như vậy rất thú vị.

Giống tiểu hồ ly.....

Cận Yên Nhiên không nghĩ Trương Nhược Lan sẽ lại nói giúp mình, trong lòng có cảm giác rất khó chịu, lập tức liếc Trương Nhược Lan một cái rồi quay về ngồi xuống chỗ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Gây Khó Dễ.

Thái phu nhân ngồi xuống vị trí chủ thượng, đầu tiên kiểm tra chuyện Trương Nhược Lan đi đứng, ngồi, mười ngày khổ công của Trương Nhược Lan không phải là công cốc, tuy rằng nghi thái không phải là hoàn thiện hoàn mỹ nhưng cũng coi là được.

Tất cả quá trình, Vương thị, Cận Yên Nhiên đều mở to mắt nhìn xem Trương Nhược Lan sai chỗ nào nhưng cho đến cuối không nhận cũng không được, nghi thái của Trương Nhược Lan không có chỗ nào sai. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, trước đó rõ ràng thô kệch như một người đàn bà thôn quê nhưng chỉ trong mười ngày nàng làm sao mà làm được thế này?

Thái phu nhân liên tục gật đầu, khóe môi nhân nháy ý cười hiển nhiên là rất vừa lòng với biểu hiện của Trương Nhược Lan.

- Nhược Lan trong thời gian ngắn có thể học nghi thái đến thế này xem ra tốn không ít công phu.

Trương Nhược Lan được sự khẳng định của thái phu nhân, trong lòng rất cao hứng vội khiêm tốn nói:

- Đều là nhờ mẫu thân quan tâm và hai vị mụ mụ tận tâm dạy bảo.

Thái phu nhân cười sai nha hoàn gọi hai vị mụ mụ đến.

Hai vị mụ mụ sớm đã đứng phía sau, nghe được Trương Nhược Lan khen ngợi nên trong lòng vui mừng. Cho nên khi thái phu nhân hỏi hai bà về Trương Nhược Lan học hành thì đương nhiên toàn khen ngợi, đặc biệt là Trầm mụ mụ rất tán dương sự chăm chỉ, cố gắng của Trương Nhược Lan. Lưu mụ mụ trước mặt có Vu Thu Nguyệt nên hơi chột dạ, không dám nói nhiều nhưng cũng không như tưởng tượng của Vu Thu Nguyệt là sẽ khiến Trương Nhược Lan không có đất lui chân.

Bên ngoài Vu Thu Nguyệt tuy bình thản nhưng bên trong tức đến suýt thì không thở nổi.

Cầm lợi của nàng mà không thể làm việc cho nàng. Gió chiều nào che chiều ấy. Đến khi nàng nắm quyền trong tay thì nhất định sẽ cho bà ta đẹp mặt. (Áo tưởng hơi kinh ==)

Vương thị và Cận Yên Nhiên thấy ánh mắt thái phu nhân thì biết lần này Trương Nhược Lan tám phần là qua. Nhớ ra chuyện thua cuộc không biết là bát phụ này sẽ hành hạ các nàng thế nào nên rất không cam lòng. Vương thị trước mặt thái phu nhân đương nhiên không dám nói gì. Nhưng Cận Yên Nhiên luôn được thái phu nhân sủng ái tự nhiên là chẳng cần cố kỵ. Nàng rất nhanh suy nghĩ rồi đột nhiên đứng lên nói với thái phu nhân:

- Mẫu thân đi, đứng ngồi đều vượt qua kiểm tra là xong rồi sao? Trả hội ngày mai cũng không chỉ có đi với ngồi không

Những lời này không phải không có lý, thái phu nhân mỉm cười nhìn ái nữ, nói:

- Quý nhỏ, ngươi muốn thế nào?

Cận Yên Nhiên đầu tiên nhìn Trương Nhược Lan nháu mày rồi đắc ý cười. Trương Nhược Lan cũng mị mị cười lại nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác.

Cận Yên Nhiên đi tới bên cạnh thái phu nhân thân mật dựa vào bà làm nũng nói:

- Mẫu thân, không phải là con đang nghĩ cho người đấy sao? Nếu ngày mai đại tẩu có gì thất lễ thì người mất mặt chính là mẫu thân.

Vừa nói vừa đứng lên:

- Cho nên ta muốn hỏi tẩu tẩu một vấn đề, nếu nàng nói được thì con mới yên tâm. Mẫu thân cũng có thể hoàn toàn yên tâm.

Vương thị và Vu Thu Nguyệt hai mắt sáng ngời, câu hỏi của Cận Yên Nhiên đương nhiên không dễ trả lời. Chỉ cần thái phu nhân hơi nghi ngờ thì cũng sẽ không dễ Trương Nhược Lan xuất tịch trả hội.

Thái phu nhân còn chưa kịp nói thì Cận Thiệu Khang đột nhiên lên tiếng:

- Ta cũng muốn nghe xem Yên Nhiên muốn hỏi chuyện gì?

Nghe vậy, Vương thị len lén nhìn Vu Thu Nguyệt mà Vu Thu Nguyệt cũng cười cười với biểu tỷ, trong lòng có chút đắc ý. Hẳn quả nhiên vẫn che chở mình.

Trương Nhược Lan hừ một tiếng trong lòng, quả nhiên là thương vợ bé.

Cận Yên Nhiên thấy ca ca như vậy càng tự tin nói:

- Mẫu thân, người thấy thế nào?

Thái phu nhân cười nói:

- Đã vậy thì người hỏi đi nhưng đừng quá điều tra làm khó chị dâu.

- Mẫu thân cứ nghe con hỏi rồi hãy nói

Cận Yên Nhiên tiến lên vài bước đi tới bên cạnh Trương Nhược Lan nhìn nàng nói:

- Đại tẩu, ta hỏi người, nếu đối phương là tam phẩm mệnh phụ, nhưng tuổi tác lớn hơn người thì người hành cung lễ (lễ theo thứ bậc cung đình) hay là hành lễ văn bối (lễ theo tuổi).

Vấn đề này không quá khó đối với những người tinh thông lễ tiết như các nàng. Nhưng với những người mới học sơ thì cũng rất dễ bị nhầm lẫn. Khi còn nhỏ, Cận Yên Nhiên cũng mấy lần thất thố như thế nhưng lúc đó nàng còn nhỏ nên cũng không ai chê cười.

Cận Thiệu Khang ngồi một bên cười thầm. Tiểu nha đầu này vậy mà điều ngoa cổ quái. Hắn đương nhiên nghe ra câu hỏi của muội muội có trá. Câu hỏi của nàng có hai đáp án nhưng bất kể Trương Nhược Lan chọn đáp án nào cũng là sai. Đối với người mới học như Trương Nhược Lan rất dễ nhầm. Nhưng Cận Thiệu Khang cũng không muốn phá vì đoạn thời gian này, Trương Nhược Lan làm hắn rất ngạc nhiên, hắn càng lúc càng tò mò về nàng. Hắn muốn biết Trương Nhược Lan sẽ trả lời thế nào đây.

Trương Nhược Lan cười cười, trước còn nghĩ Cận Yên Nhiên sẽ hỏi cái gì khó khăn ai nghĩ lại đơn giản như thế, biết rõ là sẽ tham gia trà hội nên những lễ tiết này nàng tốn không ít công học hỏi.

Chỉ là tiểu nha đầu này lại muốn làm rối nàng. Vẫn còn non như thế mà đã nghĩ có thể lừa gạt tỷ tỷ người sao.

Trương Nhược Lan đứng lên, dựa theo mụ mụ dạy mà xuất ra khí thế của trưởng tẩu nhìn thẳng Cận Yên Nhiên. Khí thế của Cận Yên Nhiên có chút bị kìm hãm, không tự chủ mà lùi về sau vài bước.

- Tiểu cô hỏi điều này có chút không phải nha.

Trương Nhược Lan nhìn nàng nhẹ nhàng cười.

- Có gì không đúng.

Cận Yên Nhiên hơi chột dạ, chẳng lẽ bát phụ này trong mười ngày đều học tốt tất cả lễ tiết này.

- Ta là Hoàng thượng tứ hôn phong nhất phẩm mệnh phụ, đối phương tuy rằng đối phương lớn hơn ta nhưng là tam phẩm mệnh phụ cũng phải hành cung lễ với ta trước. Đối đối phương hành lễ với ta xong mới đến ta hành lễ văn bối. Tiểu cô cho ta hai đáp án, bất kể ta chọn đáp án nào cũng là sai. Tiểu cô không phải cô ý chứ.

Trương Nhược Lan mở to mắt, thuần khiết, vô tội nhìn Cận Yên Nhiên.

Tất cả mọi người kể cả Cận Thiệu Khang đều giật mình. Chỉ trong mười ngày có thể giải thích quy củ rõ ràng như thế thật không đơn giản.

Cận Yên Nhiên bị nàng vạch trần mặt đỏ lên, cúi đầu xấu hổ nói không ra lời.

Lúc này thái phu nhân nhẹ nhàng cười, đứng lên đi tới bên cạnh nữ nhi, kéo tay nàng nói:

- Quý nhỏ, giờ người đã tâm phục khẩu phục chưa.

- Mẫu thân.

Cận Yên Nhiên hơi cúi, trốn ra phía sau thái phu nhân nhưng không nhìn được lên lên nhìn Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan phát hiện ánh mắt nàng thì nháy mắt, mỉm cười. Cận Yên Nhiên thấy nàng rõ ràng biết mình cố tình gây khó dễ nhưng không trách cứ, sự chán ghét với nàng bất tri bất giác giảm đi nhiều.

Thái phu nhân nhìn Trương Nhược Lan tán thưởng:

- Trước ta còn muốn sai mụ mụ theo bên người Nhược Lan để tùy cơ mà khuyên nàng. Bây giờ xem ra ta có thể hoàn toàn yên tâm rồi. Nhược Lan có thể làm được thế này, nhất định phải rất dụng tâm. Người vì Hầu phủ mà cố gắng trong lòng ta rất vui.

Lời bà nói ra khiến mọi người hơi khiếp sợ, mọi người đều biết thái phu nhân không dễ dàng khen bất kỳ ai, nhưng hôm nay lại trước mặt bao người tán thưởng Trương Nhược Lan, điều này chứng tỏ cái gì?

- Ta xem ra Nhược Lan xuất tịch trà hội ngày mai không có vấn đề gì. Hầu gia thấy sao?

Thái phu nhân nhìn Cận Thiệu Khang cười nói.

Cận Thiệu Khang đứng lên nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, ánh mắt có chút âm hơn bình thường rồi nhìn mẫu thân nói:

- Chuyện này mẫu thân làm chủ, con không có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Triệu Di Thái Thái.

Cận Thiệu Khang thấy mọi việc đã xong liền nói phủ nha có việc, đi trước.

Hắn đi rồi, Trương Nhượng Lan nhìn Vương thị ngồi đối diện cười như không cười Vương thị cố gắng chống lại ánh mắt của nàng. Thế nhưng ánh mắt Trương Nhượng Lan sắc bén như roi khiến lòng Vương thị bất an.

Tránh cũng không tránh được, Vương thị đành phải đối mặt nàng, biết rõ còn cố hỏi:

- Tâu tâu nhìn ta như thế làm gì?

Trương Nhượng Lan cười nói:

- Vì ta đang suy nghĩ nên để đệ muội làm gì thì tốt.

Tư thái người thẳng, đặc ý vô cùng khiến Vương thị tức đến nghiêng rằng nhưng trong lòng cũng run lên, chẳng biết nàng sẽ nghĩ đến việc quái quỷ gì, khẳng định sẽ không đơn giản.

Cận Yên Nhiên cùng Vu Thu Nguyệt đều cúi đầu buồn bực, trong lòng cũng đều có suy nghĩ đó. Chính là những lời khi nãy nói quá cứng rắn, bây giờ cho dù có muốn xin cũng chẳng có mặt mũi nào.

Trong lòng Vương thị rất không cam tâm nhưng cũng không có cách nào? Đang tự tức giận thì Triệu di thái thái bên cạnh đột nhiên nhẹ kéo kéo áo nàng. Vương thị quay đầu lại thì Triệu di thái thái nhìn về phía trước bĩu bĩu môi.

Wương thị nhìn qua lập tức hiểu rõ ý của bà bèn cười nói:

- Đại tâu muốn để chúng ta làm gì thì cứ nói.

Nàng nhấn mạnh chữ “chúng ta”.

Trương Nhượng Lan đã chú ý thấy được động tác nhỏ của Triệu di thái thái và Vương thị. Triệu di thái thái này cho tới giờ nàng cũng không cảm nhận được sự tồn tại nên rất ít khi chú ý đến bà. Nhưng hôm nay bà hai lần có tiểu xảo đều rất có tác dụng. Người đàn bà này khẳng định không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tuy lão Hầu gia mất sớm nhưng có đánh chết Trương Nhượng Lan cũng không tin ông chỉ có hai người đàn bà. Bây giờ trong phủ trừ thái phu nhân cũng chỉ có một Triệu di thái thái. Đây cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Bà dạy Vương thị cột cả Cận Yên Nhiên vào cùng một chỗ. Trương Nhượng Lan vẫn phải cố kỵ thái phu nhân nên sẽ không dám quá đáng.

Nàng đúng là không dám quá mức với Cận Yên Nhiên khiến thái phu nhân không vui nhưng cũng sẽ không nhẹ nhàng mà buông tha Vương thị và Vu Thu Nguyệt.

Trương Nhượng Lan nhú mày ra về suy nghĩ một chút:

- Để các người làm cái gì?

Chữ “các người” kéo dài khiến ba người tim như treo cao thần sắc không hèn mà cùng khản trương

Trương Nhượng Lan thấy thần sắc các nàng khản trương sợ hãi như vậy những tức giận trong lòng cũng tán ra, cảm giác đặc ý. Rồi nói:

- Ta nhất thời cũng không có chủ ý gì, như vậy đi... trước cứ nhớ vào đó, sau này nghĩ ra sẽ nói cho các người. Các người đều nói mình là người nói lời giữ lời, chắc sẽ không thay đổi chứ.

Nàng không tin Vương thị kia lúc nào cũng có thể kẻ kẻ để lời Cận Yên Nhiên vào.

Lúc này thái phu nhân hứng thú nói:

- Ta đây làm chứng. Đến lúc đó nhớ phải gọi ta đến xem nhé.

Vương thị cùng Vu Thu Nguyệt trầm xuống, không biết Trương Nhược Lan muốn là gì.

Mà Cận Yên Nhiên lại thở dài một hơi. Bất kể thế nào, hôm nay coi như thoát nạn. Chuyện sau này để sau này tính. Nàng quay đầu nhìn Trương Nhược Lan đã thấy Trương Nhược Lan đang nhìn mình cười, ánh mắt đầy thiện ý khiến nàng đột nhiên có cảm giác Trương Nhược Lan hình như cố ý tha mình một lần.

Sao có thể? Bát phụ kia đã từng đáng sợ như thế, sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã thay đổi. Chẳng lẽ nàng ta lại muốn chơi đùa cái gì đây?

Ngày thứ hai là trà hội trong Hầu phủ

Trà hội mời rất nhiều quý phu nhân trong kinh thành. Xem như là Hầu phủ chính thức giới thiệu tân phu nhân cho các quý phu nhân biết.

Từ sáng sớm, Trương Nhược Lan đã sai nha hoàn và Phương mụ mụ hầu hạ thay quần áo, trang điểm sơ qua.

Quần áo vẫn là trang phục thường ngày nhưng vì xuất tịch ở chốn công khai này nên rất hoa lệ. Váy trắng thêu bướm bướm, thắt lưng bằng lụa đỏ, quần hồng nhạt thêu kim tuyến. Tóc chải búi gọn gàng, bên trái cài trâm phi thủy, bên phải cài trâm hoa bằng bảo thạch. Hoa tai hồng ngọc khiến da nàng vốn không trắng nhưng lại sáng lên, có vẻ vừa khỏe mạnh lại vừa quyến rũ.

Phương mụ mụ nhìn nàng mà không ngừng than thở:

- Phu nhân của chúng ta thực ra cũng rất xinh đẹp. Đôi mắt kia giống hệt phu nhân lúc sinh tiền.

Nhắc tới mẫu thân Trương Nhược Lan, Phương mụ mụ lại hồng hồng hốc mắt:

- Phu nhân mà biết tiểu thư có thể xinh đẹp thế này đứng trước mọi người trong lòng nhất định rất vui.

Trương Nhược Lan kéo tay Phương mụ mụ cười nói:

- Phương mụ mụ, rõ là đang nói chuyện vui sao người lại khóc?

Hồng Hạnh vừa giúp Trương Nhược Lan sửa sang y phục vừa cười nói:

- Mẫu thân ta hay như thế, vui cũng khóc mà buồn cũng khóc, khiến ta vừa nhìn thấy nước mắt bà đã sợ, còn không hiểu đang vui hay đang buồn nữa.

Bọn nha hoàn cũng bị nàng đùa mà cười, Phương mụ mụ quay người gõ đầu Hồng Hạnh một cái:

- Ta đang vui vì tiểu thư bây giờ đã rất hiểu chuyện, so với cái gì cũng không khiến ta vui mừng như thế này.

Sự cố gắng của Trương Nhược Lan mọi người đều rất hiểu, nghe Phương mụ mụ nói xong, tất cả đều nhìn Trương Nhược Lan, không hèn mà đều lộ ra thần sắc kính phục.

Không biết nha hoàn nào lại nói:

- Nếu Hầu gia cũng biết phu nhân cố gắng thì thật tốt.

Những lời này lại chạm đúng tâm sự của mọi người. Đã nhiều ngày trôi qua, Hầu gia không ở Sở Thiên các thì cũng đến Cẩm Tú viên vậy mà cửa Thu Đường viện cũng không bước vào, phu nhân cho dù có cố gắng nữa thì cũng vô dụng.

Trương Nhược Lan thấy mọi người đột nhiên ừ ừ cúi đầu lại thấy Hồng Hạnh như sắp nói về cái chuyện đau đầu đó, vội lên tiếng:

- Nhanh tay nhanh chân lên, ta còn phải đến chỗ thái phu nhân thỉnh an.

Sau khi trang điểm xong, Trương Nhược Lan mang nha hoàn đến Tùng Hương viện trước thỉnh an thái phu nhân. Thái phu nhân thấy trang phục của nàng rất hài lòng, vừa thể hiện khí độ của Hầu phu nhân lại rất đường hoàng.

- Đùng khăn trang, hôm nay cũng chỉ là trà hội bình thường, cho dù làm sai cái gì cũng không đáng ngại.

Thái phu nhân kéo tay nàng ôn hòa nói.

- Có mẫu thân ở đây, con không sợ.

Ngữ khí thái phu nhân ôn hòa, động tác thân mật khiến trong lòng nàng có chút ấm áp. Nàng cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Con từ nhỏ đã có một nguyện vọng là được nắm tay mẫu thân tới gặp mọi người. Không nghĩ hôm nay mẫu thân lại giúp con thực hiện ước vọng này.

Đây không phải nói dối, đây là ước vọng của Trương Nhược Lan còn bé cũng là ước vọng của nàng. Cả hai đều là những đứa trẻ không mẫu thân.

Thái phu nhân trong lòng nổi lên thương xót, đột nhiên cảm giác trong quá khứ Trương Nhược Lan hành động tuy rất quá đáng nhưng cũng có lý do. Trẻ con mất đi mẫu thân vốn rất đáng thương.

Thái phu nhân vỗ tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Sau này còn nhiều cơ hội mà.

Đang nói thì Vu Thu Nguyệt và Vương thị bước vào. Vu Thu Nguyệt mặc váy vàng nhạt, thắt lưng thêu bách hoa, tóc búi ki, cài trang sức nhìn qua có vẻ thanh tú nhưng bất luận là quần áo hay trang sức đều sáng bóng khiến da dẻ nàng vốn trắng lại càng trắng. Cả người kiều mị hơn hẳn Trương Nhược Lan.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trà Hội 1

Phủ An Viễn hầu trước kia vốn là phủ Cữu vương gia. Trước đây Cữu vương gia phú quý nổi danh chốn kinh thành cho nên phủ đệ tự nhiên là hoa lệ, đường hoàng đặc biệt là hoa viên, trong đó đủ loại kì hoa dị thảo, giả sơn, tiểu kiều (cầu).. cái gì cần có đều có, bố cục tinh xảo, cảnh sắc đẹp vô cùng. Lão Hầu gia năm đó phò tá tiên đế lập quốc có công lớn nên tiên đế đem tòa phủ đệ có thể sánh với ngự hoa viên này ban cho lão Hầu gia. Vì vậy, hậu hoa viên của phủ An Viễn hầu nổi tiếng trong hoàng thành. Hầu phủ mỗi lần có yến hội đều mở tiệc ở hậu hoa viên chiêu đãi khách.

Hôm nay, gió mát, trời trong, khí trời nhẹ nhàng sáng khoái, trà hội cũng như bình thường mà tổ chức ở hậu hoa viên.

Trước cửa Hầu phủ không khí nhộn nhịp, xe ngựa như nước, tất cả đều là những loại xe quý, các phu nhân quần là áo lụa, các nha hoàn vội vàng đỡ các phu nhân vào hậu hoa viên.

Có hai quý phụ nhân cùng xuống xe ngựa, nhìn thấy nhau vui vẻ cười nói.

Trong đó, một người khoảng chừng 30 tuổi, mặc áo lụa xanh mang theo chuỗi châu liên (vòng) xanh, người tranh sức đầy châu ngọc trông có vẻ cau có cười với người kia tuổi nhỏ hơn. Người có vẻ cau có, tức giận nói:

- Vương phu nhân, người nói hôm nay có thể thấy Trương Nhược Lan hay không?

Wương phu nhân lấy khăn tay che miệng cười, vẻ mặt trào phúng:

- Ta nếu là thái phu nhân thì sẽ đem người này ở trong nhà, khóa kĩ tránh để làm mình mất mặt trước mọi người! Lưu phu nhân, người nói đúng hay không?

Lưu phu nhân đi một bên vừa cười vừa nhìn nha hoàn dẫn đường của Cận gia mà quay qua nháy mắt với Vương phu nhân, ý bảo hai người nói chuyện bé một chút. Sau đó, vừa đến cạnh Vương phu nhân thì lấy tay bịt miệng cười khẽ nói:

- Năm đó nhà ta mở hội du viên (ngắm vườn), lúc đầu Trương Nhược Lan kia đem bộ ảm chén khắc hoa mai ta yêu thích nhất đập vỡ chẳng những không xin lỗi mà còn nói những lời khó nghe khiến ta rất tức giận. Nếu không phải nhờ Thái hậu thì ta đã đuổi nàng ra ngoài. Bát phụ này hôm nay còn sắp đặt Hầu gia, gả vào Hầu phủ, sau này Hầu phủ chắc náo nhiệt vô cùng.

Wương phu nhân thấp giọng, hả hê nói:

- Cần gì sau này, đảm bảo hôm nay sẽ có kịch hay cho mà xem! Thái phu nhân vốn trọng sĩ diện, lần này ta rất muốn xem bà sẽ giải thích vì sao Trương Nhược Lan không xuất tịch đây.

- Nếu lúc đó Trương Nhược Lan cảm roi xông ra thì thật là náo nhiệt!

- Chuyện này có khả năng lắm. Ta thật mong chờ nha.

- Lưu phu nhân, người có phải là sợ thiên hạ không loạn sao?

- Chẳng có cách nào cả, cuộc sống quá nhàm chán, khó mà có được trò vui sao ta không thể không chờ mong chứ?

- Nói thế cũng đúng! Vương phu nhân cười.

Hai người đi theo nha hoàn đi qua dãy hàng lang dài liền nhìn thấy cửa lớn vào hậu hoa viên.

Đột nhiên Vương phu nhân dừng chân. Chỉ vào bóng dáng yếu đuối phía trước, cả kinh:

- Kia... kia... Kia không phải là Trương Nhược Lan?

Lưu phu nhân nhìn theo phía tay Vương phu nhân chỉ, trong giây lát cảm thấy thật kinh ngạc.

Nhìn thấy Trương Nhược Lan cũng không có gì kì quái nhưng là nhìn thấy Trương Nhược Lan đoan trang lễ nghĩa là đúng là chuyện ngạc nhiên nhất trần đời.

Lưu, Vương hai người mở to mắt nhìn Trương Nhược Lan chậm rãi đi về phía nàng. Trương Nhược Lan rất nhanh đã thấy hai người và về mặt kinh dị vô cùng của họ.

Trương Nhược Lan cười cười, về mặt này nàng cũng chẳng lạ, hôm nay hầu như tất cả các phu nhân thấy nàng đều lộ ra vẻ mặt này.

- Vương phu nhân, Lưu phu nhân mời vào bên trong ngồi, mẫu thân sẽ ra sớm thôi!

Trương Nhược Lan vừa nói vừa đứng thẳng lưng, tư thế này chứng tỏ thân phận của mình.

Vương, Lưu hai người lập tức hoàn hồn, trước mặt họ là Trương Nhược Lan người được đương kim Hoàng thượng tứ hôn là nhất phẩm phu nhân, bàn về lý thì hai nàng phải là hành lễ trước. Hai người hành lễ với Trương Nhược Lan, trong lòng âm thầm kinh ngạc không hiểu khi nào thì Trương Nhược Lan đã rành những lễ tiết như thế này?

Trương Nhược Lan cũng hoàn lễ cho hai người, động tác chẳng những không sai mà còn có sự ưu nhã, cao quý càng khiến hai người kì quái thêm kì quái.

Trương Nhược Lan làm như không để ý sự ngạc nhiên của hai nàng, chỉ sai nha hoàn dẫn hai người đến chỗ ngồi. Sau đó, xoay người chào những vị khách mới đến.

Bãi đất trống trong hoa viên đã xếp đặt những chiếc bàn, bàn chính giữa là của gia chủ. Bốn phía là vườn hoa điểm lệ, cách đó không xa là hồ nước trong suốt, bên hồ dương liễu thướt tha theo gió mà phất phơ, cảnh trí vô cùng đẹp. Trong cảnh trí này vừa phẩm trà vừa trò chuyện thì quả là chuyện cực kì cao nhã.

Vương Lưu được nha hoàn dẫn đến chỗ ngồi nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Trương Nhược Lan như muốn nhìn thấu nàng. Bên cạnh một vị phu nhân ngồi đó nhỏ giọng nói với hai người:

- Đây đúng là Trương Nhược Lan sao? Thay đổi thật quá qui dị.

Lưu phu nhân nghe thấy vị phu nhân kia nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Trương Nhược Lan, giọng đầy nghi hoặc, không dám tin nói:

- Đúng thế, còn chưa được bao lâu mà như thành người khác rồi.

Ngay cả cảm giác cũng thay đổi. Trước kia bất kể là lời nói, hành động hay thần thái khí chất của Trương Nhược Lan đều khiến người ta cảm thấy bá đạo, thô dã, ngoan lệ. Nhưng khi này thấy Trương Nhược Lan ánh mắt của nàng lại trầm tĩnh như nước, ưu nhã, thông dong.

Một người sao có thể thay đổi nhiều như thế trong thời gian ngắn. Thật là không thể tin được.

Đây có lẽ là cảm giác của tất cả những quý phu nhân ngồi đây.

Trong lúc này, Vu Thu Nguyệt đứng sau Trương Nhược Lan không xa. Nàng mặc dù xinh đẹp như hoa bách hợp, ôn nhu nhân tình, cử chỉ ưu nhã, dù hao hết tâm sức mà mỉm cười với mỗi người, nói chuyện với bọn họ mong lưu lại trong lòng các phu nhân này ấn tượng. Nhưng bất kể nàng có cố gắng thế nào thì sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào Trương Nhược Lan khiến nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không thể phát tác.

Vương thị đi đến bên Vu Thu Nguyệt nhìn bóng Trương Nhược Lan mà hận nói:

- Nhìn nàng đắc ý kia, những người kia cũng thật là, làm cho nàng ta càng lên mặt

Vu Thu Nguyệt ngoài miệng chưa nói gì nhưng nhìn Trương Nhược Lan càng ngày ứng xử càng nhân thực thì chỉ cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, đắc ý cũng chẳng được lâu đâu.

Lúc này, thái phu nhân và Cận Yên Nhiên cùng một đám nha hoàn đi tới. Trương Nhược Lan thấy vội đến đỡ tay trái thái phu nhân, tay phải là Cận Yên Nhiên. Vu Thu Nguyệt chỉ có thể theo sau cùng đám người hầu.

Các phu nhân nhìn thấy thái phu nhân đều đứng dậy thỉnh an, thái phu nhân cười mời các người xuống.

Thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, Cận Yên Nhiên và Trương Nhược Lan ngồi bên cạnh bà. Vu Thu Nguyệt ngồi sau Trương Nhược Lan, vừa nhìn đã biết là thấp.

Thái phu nhân ngồi xuống đã mở miệng cười nói:

- Hôm nay rất cảm tạ mọi người nể mặt đến phủ cùng bà già này bớt buồn.

Các phu nhân khác đều khách sáo nói đây là may mắn của các nàng, rất vui được đến Hầu phủ làm khách. ...

Màn chào hỏi qua đi, bắt đầu tiến vào chính đề.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trà Hội 2

Trời sáng sớm không quá nắng nóng, hậu hoa viên ấm áp, gió nhẹ thổi khiến không khí ngập mùi hoa thơm khiến người ta có cảm giác cực kì thanh sáng.

Thái phu nhân nhìn mọi người cười nói:

- Hôm nay mời các vị phu nhân quá phủ thứ nhất là để tỷ muội chúng ta có dịp tụ tập hàn huyên. Thứ hai cũng là để giới thiệu với mọi người tân phu nhân Hầu phủ chúng ta. ...

Vừa nói vừa quay đầu qua bên trái nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Nhược Lan, mau chào hỏi các phu nhân.

Trương Nhược Lan đứng lên hơi hơi phúc thân với mọi người:

- Nhược Lan chào các vị phu nhân

Bất luận là lễ số hay tư thái đều rất đúng mực, thái phu nhân mỉm cười về mặt rất hài lòng

Tất cả các quý phụ dù rất kinh ngạc với sự thay đổi của Trương Nhược Lan nhưng vì nể mặt thái phu nhân nên cũng nói vài câu tán thưởng. Người một câu, ta một câu cực kì náo nhiệt.

Nhưng trong số các phu nhân này có một vị cực kì ghét Trương Nhược Lan, bà là phu nhân của Lưu thái y đứng đầu Thái y viện là mẫu thân của Lưu Từ Căng – La thị.

Con gái của La thị là Lưu Từ Đồng đã bị Trương Nhược Lan đẩy xuống nước, dù giữ được mạng nhưng lại sinh bệnh, đến nay chưa khỏi hẳn, ảnh hưởng đến chuyện hôn sự. Trương Nhược Lan là con gái duy nhất của Uy Vũ tướng quân, có thái hậu bảo vệ bây giờ còn là nhất phẩm phu nhân. Bà chỉ là ngũ phẩm phu nhân nên đương nhiên không làm gì được nàng. Nhưng bây giờ thấy nàng là một bát phụ lại giả vờ giả vịt được mọi người tán thưởng lại nhớ đến con gái mình không thể xuất tịch trong bất kì buổi tiệc nào mà không thể ngừng được sự oán giận trong lòng.

Đang lúc mọi người đang ca ngợi nhau vui vẻ đột nhiên một tiếng lạnh như băng vang lên:

- Hầu phu nhân hôm nay thật khiến người ta kinh ngạc, lão thân suýt thì tưởng nhận nhầm người.

Không khí đang náo nhiệt nhất thời an tĩnh lại. Mọi người đều nhìn về phía phát ra thanh âm, đó là vị phu nhân ánh mắt nghiêm lạnh, chính là phu nhân Lưu Viện sĩ – La thị.

Ân oán của Lưu Từ Đồng và Trương Nhược Lan mọi người đều biết, các phu nhân trong hoàng thành có ai là không biết! Các vị phu nhân không hẹn mà hai mắt đều sáng ngời, trong lòng nghĩ sắp có kịch vui mà xem!

Thái phu nhân nghe câu này thì sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng thầm giận không biết là kẻ nào lại nói lời này. Đến khi thấy đó là La thị thì tức giận nhất thời tiêu tán, bà nhìn Trương Nhược Lan bên cạnh, nhẹ thở dài, thần sắc có chút không vui.

Nhiều năm qua bệnh của bà đều được Lưu gia chiếu cố nên mỗi lần có dịp tụ hội thì La thị đều được mời đến. Lần này mời khách cũng quên mất ân oán hai người. ...

Nhưng, trước kia Trương Nhược Lan đắc tội nào chỉ một La thị? Phòng được lần này sao biết còn lần sau? Nhược Lan này dù có cố gắng thay đổi nhưng có thể mang lại chút thể diện cho Hầu phủ chăng?

Thái phu nhân hơi nhú mồm.

Vu Thu Nguyệt nhìn về mặt thái phu nhân mà hơi cười lạnh.

La thị vừa dứt lời, một phu nhân bên cạnh tiếp lời:

- Ý của Lưu phu nhân là gì vậy?

La thị nhìn Trương Nhược Lan cười lạnh nói:

- Các vị thật sự không rõ ý của lão thân?

Các phu nhân đều cười, trên mặt thái phu nhân có chút bức tức, bụng chén trà trước mặt lên nhấp để che dấu tâm trạng của mình. Cận Yên Nhiên ngồi bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan nghe được lời nói của La thị liền biết đây là khảo nghiệm lớn nhất, nếu không thể thành công bảo toàn được thể diện Hầu phủ, chỉ e từ này về sau thái phu nhân cũng không coi trọng mình nữa, những cố gắng trước kia đều là uổng phí.

Là từ giờ về sau trốn tránh trong Hậu phủ để tránh những lời nhạo báng hay đường đường chính chính để mọi người tiếp nhận mình. Đây là thái độ sống của một con người.

Trương Nhược Lan cũng không phải là người thích nổi tiếng nhưng nàng hi vọng được sự đón nhận của mọi người, hy vọng nhận được sự ảm áp chứ không phải là cô độc, tịch mịch, cho nên nàng phải có dũng khí để đối mặt tất cả.

- Nhược Lan hiểu ý của Lưu phu nhân.

Trương Nhược Lan đột nhiên lên tiếng khiến mọi người đều chú ý.

Thái phu nhân hơi lo lắng nhìn nàng, Cận Yên Nhiên nhỏ giọng nhắc Trương Nhược Lan:

- Người muốn làm cái gì? Người an phận một chút, hôm nay người làm Hầu phủ mất thể diện còn chưa đủ?

Trương Nhược Lan quay mặt về phía thái phu nhân nhỏ giọng nói:

- Xin mẫu thân tin tưởng Nhược Lan một lần.

Nói rồi cũng không chờ thái phu nhân trả lời mà đứng dậy chậm rãi bước đến bên La thị.

Cận Yên Nhiên nóng nảy thiếu chút nữa muốn chạy đến kéo Trương Nhược Lan về nhưng thái phu nhân ngăn cản nàng, Cận Yên Nhiên la lên:

- Mẫu thân, người cứ để nàng làm loạn sao? Vạn nhất sự việc không thể thu thập thì Hầu phủ ta sẽ thành trò cười chốn kinh thành.

Thái phu nhân nhìn bóng Trương Nhược Lan, thần nhiên nói:

- Cũng không ngại tin tưởng nàng một lần

Khi này nhìn ánh mắt của nàng có một sự kiên định trong đó, ánh mắt đó khiến bà có chút cảm động, bởi vì bà tin Nhược Lan bây giờ làm tất cả là vì Thiệu Khang, nàng đã nguyện ý vì Thiệu Khang mà thay đổi thì bà cũng phải cho nàng một cơ hội.

Trương Nhược Lan chậm rãi đi về phía Lưu phu nhân. Các phu nhân ngồi xung quanh đều mở to mắt nhìn nàng, trong mắt có chút chờ mong, hưng phấn. Họ đều thầm đoán Trương Nhược Lan muốn làm gì. Nếu theo tính tình của nàng chắc không phải là việc tốt.

La thị nhìn Trương Nhược Lan đến gần trong lòng có chút khẩn trương. Trương Nhược Lan hung ác nổi tiếng, vạn nhất ở chốn đông người này nàng khiến bà khó xử thì sau này mình cũng thành trò cười cho mọi người sao. Bà ngồi ngay ngắn lại, cả người như căng ra, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu nàng dám làm gì mình thì cho dù liều mạng già cũng phải cáo trạng với Hoàng thượng lấy lại công đạo cho mình.

Trương Nhược Lan đi đến trước mặt La thị, La thị gắt gao nhìn nàng, tinh thần đề phòng. Các quý phụ đều gắt gao nắm chặt khăn tay, hai mắt không chớp chút nào.

Trong lúc mọi người ngừng thở, lòng đầy chờ mong thì ngoại dự liệu của họ, Trương Nhược Lan lại cung kính lễ La thị một lễ.

Tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình, nàng... nàng, lại hành lễ với La thị. La thị hạ nhục nàng mà nàng lại hành lễ trả La thị.

Đây là chuyện gì?

Mọi người không được xem kịch hay không nhưng không thất vọng mà ngược lại lại càng hứng thú. Các nàng rất muốn biết bát phụ Trương Nhược Lan muốn làm cái gì.

- Người... người làm cái gì vậy?

La thị cũng ngạc nhiên không kém. Bà thậm chí đã chuẩn bị tinh thần bị đánh nhưng không nghĩ tới đối phương đột nhiên lại làm thế này khiến lòng bà rối loạn.

- Nhượng Lan muốn xin lỗi phu nhân về chuyện của Lưu tiểu thư.

Tương Nhượng Lan nhìn La thị, thành khẩn nói:

- Trước kia Nhượng Lan làm chuyện quá đáng với lệnh ái khiến phu nhân thương tâm. Nhượng Lan biết sai rồi, phu nhân hôm nay đừng nói là chỉ nói vài ba câu chỉ trích cho dù có đánh chửi Nhượng Lan thì Nhượng Lan cũng không có bất kì oán giận gì.

- Người... Người nói cái gì?

La thị trong mắt nhìn nàng, thực không dám tin vào tai mình.

Ngoài bà, các phu nhân khác cũng nhìn nhau khó hiểu.

- Nhượng Lan trước kia không hiểu chuyện, không hiểu quy củ, tính tình phóng túng làm thương tổn Lưu tiểu thư, trong lòng Phu nhân đương nhiên là chán ghét Nhượng Lan. Hơn nữa ta biết không chỉ có phu nhân...

Tương Nhượng Lan chậm rãi xoay người nhìn về phu nhân bên cạnh, thành tâm thành ý nói:

- Nhượng Lan biết nhiều người cũng không thích Nhượng Lan.

Nàng bước sang bên vài bước, thi lễ với Vương phu nhân:

- Ta từng đến phủ Vương phu nhân. Vì thích hoa cúc của Vương phu nhân mà không để ý người có đồng ý hay không mà đã lấy đi, kết quả là hủy đi biết bao tâm huyết của phu nhân. Nhượng Lan rất hổ thẹn.

Wang phu nhân nhận lễ của Tương Nhượng Lan mà không biết nên làm gì.

Tương Nhượng Lan lại đi vài bước, hành lễ với một phu nhân khác:

- Lưu phu nhân, ta phá tan bộ ấm chén mà bà yêu thích nhất, thấy bà buồn chán lại còn chê cười bà nhỏ mọn. Bây giờ, Nhượng Lan thành tâm xin lỗi bà, hy vọng phu nhân có thể tha thứ cho sự lỗ mãng của Nhượng Lan.

Lưu phu nhân cười khan hai tiếng:

- Cùng lắm chỉ là một bộ ấm chén... sao có thể để phu nhân hành đại lễ được.

Nhưng trong lòng bất tri bất giác cũng buông xuống chuyện này.

Tương Nhượng Lan lại đi tới trước mặt một phu nhân khác, cung kính hành lễ:

- Nhượng Lan bất chấp Viên phu nhân phản đối, đem công tử ra ngoài chơi khiến công tử té bị thương nhất định đã khiến phu nhân rất thương tâm. Nhượng Lan không biết làm thế nào mới đền bù lại nước mắt của phu nhân.

Nói đến đây, giọng Tương Nhượng Lan hơi nghẹn ngào.

Viên phu nhân thở dài một hơi:

- Thật ra tiểu nhi (con trai) cũng không có chuyện gì, khó mà được phu nhân vẫn canh cánh trong lòng.

Tương Nhượng Lan cứ như vậy mà xin lỗi từng người, thái độ cung kính, giọng nói chân thành, khiêm tốn khiến các phu nhân đều thay đổi cái nhìn. Ban đầu họ mang tâm trạng xem kịch vui, hả hê mà nay lại thành cảm giác thương tiếc và cảm động. Dù sao những phu nhân này đều là người thiện lương, từ nhỏ học sách thánh hiền nên họ tin tưởng biết sai có thể sửa là chuyện vô cùng tốt. Hướng chi bọn họ và Tương Nhượng Lan cũng chẳng phải là đại cừu đại hận. Hôm nay Tương Nhượng Lan là nhất phẩm phu nhân có thể thành tâm thành ý xin lỗi mọi người, sao họ lại còn muốn so đo.

Bên kia, Cận Yên Nhiên nói nhỏ với thái phu nhân:

- Mẫu thân, nàng lại hành lễ xin lỗi với những người này, có phải làm mất thể diện hầu phủ hay không?

Thái phu nhân vỗ vỗ tay nàng, cười nói:

- Con à, thật tình xin lỗi người khác không phải là chuyện mất thể diện. Đại tẩu con có thể làm thế này phải có dũng khí rất lớn. Nếu đổi lại là con, liệu con có dám làm như thế chăng?

Cận Yên Nhiên nhìn bóng dáng Trương Nhược Lan đứng giữa sân, bĩu môi:

- Con không làm gì mà phải xin lỗi nhiều người như thế.

Nhưng nếu đổi lại là mình, mình có dũng cảm để làm chuyện đó không? Cận Yên Nhiên nhìn Trương Nhược Lan hành lễ với từng người mà trong lòng mơ hồ dâng lên sự kính phục

Trương Nhược Lan gần như đã hành lễ xin lỗi với tất cả các phu nhân xong, nhìn mọi người lớn tiếng nói:

- Xin các vị tin tưởng thành ý của Nhược Lan, Nhược Lan giờ đã hối cải. Tuy không dám xin mọi người tha thứ nhưng hôm nay là mẫu thân tổ chức trà hội mời mọi người Nhược Lan không muốn chuyện của mình mà ảnh hưởng đến tâm ý mà mẫu thân đã bỏ ra để chuẩn bị trà hội. Vẫn xin các phu nhân nhìn thành ý của Nhược Lan mà tạm thời bỏ qua thành kiến với Nhược Lan. Xin mọi người để ý hưởng thụ sự chuẩn bị của mẫu thân, hưởng thụ cảnh đẹp này, Nhược Lan xin cảm ơn mọi người.

Các phu nhân cười cười, còn có hai vị phu nhân tới bên Trương Nhược Lan, kéo tay nàng nói:

- Nhìn phu nhân nói những lời này. Chuyện quá khứ chúng ta sớm quên rồi, người không cần nhắc lại nữa. Hơn nữa, chúng ta cũng rất bội phục thái phu nhân.

Vừa nói, vị phu nhân này quay đầu cười với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, ta nhất định phải học hỏi người. Trong thời gian ngắn như vậy có thể đem khối đá cứng mài thành mỹ ngọc thế này, thật khiến chúng ta rất bội phục. Mọi người nói xem có đúng không!

Các vị phu nhân khác vội phụ họa:

- Đúng thế! đúng thế! Thái phu nhân quả phải chỉ bảo chúng tôi nhiều mới được.

- Con gái tôi rất cứng đầu, nhất định phải mời thái phu nhân dạy dỗ rồi.

Thái phu nhân được mọi người nịnh bợ rất vui, cười nói:

- Nói như thế chẳng phải ta thành mụ mụ dạy quy củ rồi.

Mọi người đều cười nói, không khí vui vẻ.

Đang lúc này, đột nhiên có tiếng nữ tử hét chói tai

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Náo Loạn

Tiếng hét chói tai xuyên qua tiếng cười nói của các phu nhân khiến không khí vừa mới hòa hoãn lại trở nên ngưng lại.

Tiếng kêu truyền đến từ phía đông nam, là chỗ bọn nha hoàn tụ tập.

Trà hội lần này, mỗi phu nhân đều dẫn theo vài nha hoàn và mụ mụ, lúc này, mỗi phu nhân chỉ để lại bên người một nha hoàn và một mụ mụ để hầu hạ, còn lại thì đều đến phía đông nam Hầu phủ nghỉ ngơi chơi đùa, trò chuyện cùng nhau.

Thái phu nhân nhướng mi, vốn định sai Liễu Nguyệt qua đó xem xét rồi lập lại trật tự. Nhưng còn chưa nói ra lời, thì phía đông nam đã có một nha đầu bụm mặt, tóc rối tung chạy ra, xem ra nàng định chạy về phủ nhưng chỉ chạy được hai bước đã ngã xuống bên cạnh một vị phu nhân.

Nha hoàn bên cạnh phu nhân kia đỡ nàng lên hỏi:

- Nha hoàn nhà ai mà không có quy củ như thế.

Các phu nhân nhìn nha hoàn kia nhưng không nói gì, chỉ có Vu Thu Nguyệt đứng sau thái phu nhân đột nhiên “A!” lên một tiếng nói:

- Ngọc Liên, là Ngọc Liên.

Liều Nguyệt cũng nhận ra đây là nhất đẳng nha hoàn bên người Vu di nương nên nhỏ giọng nói với thái phu nhân.

Vừa nghe là nha hoàn trong phủ mình lại xông ra đụng phải khách quý khiến thái phu nhân nghĩ không xử lí cũng không được, đành bắt đắc dĩ sai Liều Nguyệt dẫn Ngọc Liên lên.

Ngọc Liên quỳ trước bàn thái phu nhân, cả người run rẩy, nhỏ giọng khóc.

Thái phu nhân căm ghét nàng kêu gào làm rối loạn trà hội lạnh lùng nói:

- Thân là nha hoàn, một chút quy củ cũng không có. Trước dẫn ra ngoài, sau này xử lí.

Nói xong thoáng nhìn Vu Thu Nguyệt, ánh mắt sắc bén hiển nhiên là có ý trách Vu Thu Nguyệt không để ý dạy dỗ nha hoàn cho tốt.

Vu Thu Nguyệt cười lạnh trong lòng. Trách ta, chút xiu nữa bà sẽ càng giật mình hơn. Nàng thừa lúc thái phu nhân không chú ý, lặng lẽ đánh mắt với Ngọc Liên một cái.

Hai nha hoàn lớn tuổi vừa tiến lên định lôi Ngọc Liên đi thì Ngọc Liên lớn tiếng khóc:

- Thái phu nhân, thái phu nhân không phải tại con, là nha hoàn Hồng Hạnh bên người phu nhân vô cớ đánh con khiến con không cẩn thận mà hét lên, thái phu nhân không phải tại con.

Nghe thấy tên Hồng Hạnh, Trương Nhược Lan cả kinh trong lòng, nhìn lại vị trí nha hoàn cạnh mình đã đổi thành Ánh Tuyết từ bao giờ mà Hồng Hạnh lại không thấy đâu. Trương Nhược Lan dùng mắt hỏi Ánh Tuyết thì Ánh Tuyết cũng chỉ lo lắng lắc đầu. Hiển nhiên là cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này, có một nha hoàn vọt lên, quỳ gối giữa sân lớn tiếng nói:

- Thái phu nhân là nô tì đánh Ngọc Liên. Nhưng là Ngọc Liên nói xấu phu nhân nên nô tì mới động thủ. Xin thái phu nhân minh giám.

Thì ra là Hồng Hạnh nghe được Ngọc Liên khai ra nàng nên vội vàng tự biện bạch.

Các phu nhân xung quanh nhìn nha hoàn Hầu phủ nào loạn như thế này đều mở to mắt chờ xem kịch.

Ngọc Liên nghe Hồng Hạnh nói thế, vội vàng khóc rống nói:

- Ta không nể phu nhân. Tại nào của người nghe thấy ta mắng phu nhân.

Hồng Hạnh nhướn mi tròn mắt chỉ vào Ngọc Liên mà mắng:

- Tiểu đề tử (k hiểu lắm), người cho là người không nhận cũng được? Người mắng phu nhân chúng ta là giả vờ giả vịt, còn nói cái gì “họa hổ họa long nan họa cốt”....

- Hồng Hạnh, im miệng!

Trương Nhược Lan quát chói tai khiến Hồng Hạnh phải ngưng lại. Trong nhà có chuyện xấu không thể kể lể trước mặt khách. Bất kể là đúng hay sai! Chỉ đành... trước tiên đem việc này đề xuống, đợi khách đi rồi mới xử lí thì mới là đúng đắn.

Hồng Hạnh ngẩng đầu thấy sắc mặt tiểu thư rất đáng sợ, có chút tủi thân. Nàng làm tất cả là vì tiểu thư mà.

- Phu nhân, là thật đó. Nhất định là Vu di nương đánh cuộc thua người nên mới mang oán giận trong lòng. Chưa biết chừng những lời này là nàng nói trước mặt Ngọc Liên....

Bốp!

Trương Nhược Lan hận nàng ta không biết nặng nhẹ mà giờ tay bạt tai Hồng Hạnh mới ngừng lại được Hồng Hạnh đang thao thao bất tuyệt.

Hồng Hạnh bưng mặt, không dám tin nhìn nàng:

- Tiểu thư...

Nước mắt chảy dài.

Nhưng tất cả đã muộn, các phu nhân xung quanh đều nghe lời Hồng Hạnh mà hiểu được mấy phần. Xem ra là nha hoàn của Trương Nhược Lan đánh nha hoàn của di nương cùng vào cửa với nàng.

Lúc này mọi người mới chú ý nữ tử sắp khóc rất đáng thương trong góc. Vừa nhìn Trương Nhược Lan ra tay đánh nha hoàn mà nhớ ra câu “họa hổ họa long nan họa cốt”. Trong lòng ai nấy đều nghi ngờ nhưng lại ngại vì đây là chuyện nhà người ta nên chỉ đoán mò trong lòng.

Bên kia, thái phu nhân thấy trà hội mình chuẩn bị cẩn thận bị biến thành kịch cho người khác xem, cảm thấy mất hết mặt mũi, tức giận đến run người.

Lúc này Vu Thu Nguyệt đột nhiên tiến lên quỳ gối trước mặt Trương Nhược Lan, run run nói:

- Tỷ tỷ, người tin tưởng ta, Ngọc Liên sẽ không nói những lời này. Nhất định là có hiểu lầm.

Nói rồi quay đầu nhìn Ngọc Liên nói:

- Ngọc Liên, rốt cục là xảy ra chuyện gì, người mau nói cho rõ.

Ngọc Liên vừa gấp đầu vừa khóc, nói:

- Di nương, người tin ta, ta sao dám nói những lời này. Ta đang cùng Tiểu Thúy nhà Vương phu nhân nói về vở tuồng khi trước, nhưng Hồng Hạnh đột nhiên xông lên, không nói không rằng tát ta hai cái, còn giật tóc ta.

Wang phu nhân bên cạnh thấy chuyện này liên quan đến nhà họ của mình vội gọi Tiểu Thúy đến hỏi. Tiểu Thúy quỳ trên mặt đất, run giọng nói:

- Ngọc Liên tỷ nói không sai, chúng ta đang bàn về vở tuồng, chính là tỷ tỷ kia. ...

Tiểu Thúy chỉ vào Hồng Hạnh:

- Lại đột nhiên xông lên đánh người, rất đáng sợ!

- Nói vậy, ta rõ ràng nghe được. ... ta biết rồi, các người đã thông đồng với nhau.

Hồng Hạnh mặt trắng bệch, lời nói luẩn quẩn.

Wang phu nhân cười lạnh nói:

- Nhà họ của ta không làm cái chuyện không quy củ thế này?

Chuyện rõ ràng, các phu nhân đều nhìn Hồng Hạnh, trong đầu không hẹn mà cũng một suy nghĩ: chủ nhân thế nào thì nhà họ của như thế. Chủ tử bá đạo nhà họ của cũng bá đạo. Không nói không rằng mà lại đánh người ngay cả nhà họ của đã như vậy có thể nói bình thường Trương Nhược Lan coi thường di nương kia thế nào.

Các phu nhân đều biết Vu Thu Nguyệt bị Trương Nhược Lan phá hỏng duyên lành mới từ chính thất thành thiếp. Hôm nay thấy tình cảnh này trong lòng càng đồng tình với nàng mà chút hạo cảm vừa mới sinh ra với Trương Nhược Lan lại từ từ tiêu tán.

Trương Nhược Lan tỉnh táo nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Trong lòng nghĩ Hồng Hạnh dù lỗ mãng nhưng không phải loại người vô cớ sinh sự mà chuyện khi này sao lại khéo như thế. Hết lần này đến lần khác lại nói ra những chuyện mất cảm khiến người khác hiểu lầm nàng. Rõ ràng đây là một kế hoạch khéo léo. Biết tính tình Hồng Hạnh dễ xúc động, lỗ mãng, những lời này là cố ý nói cho nàng nghe để nàng hiểu lầm. ... Hồng Hạnh rơi vào bẫy của Vu di nương. Hồng Hạnh là nhất đẳng nha hoàn của nàng, lần này bị nghiêm trị là không thể tránh. Hơn nữa náo loạn như thế này người khác sẽ nhìn nàng thế nào. Trả hội vì Hồng Hạnh mà bị hủy hoại thể diện Hầu phủ mất sạch, mình làm thế nào mà nói đây?

Bất tri bất giác Trương Nhược Lan toát mồ hôi lạnh.

Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt đang che mặt khóc đến thương tâm, vô tội trước mặt mà trong lòng cười lạnh. Nàng sai rồi, có đôi khi không phải nàng buông tha người khác thì người khác sẽ buông tha nàng. Người như Vu Thu Nguyệt không hề đơn giản, nàng sẽ không do dự mà phản kích lại khiến mình không còn đường lui.

Người như thế, người nhất định phải gặt gao chế trụ nàng, để nàng vĩnh viễn không có cơ hội mà phản kích lại.

Đúng lúc thái phu nhân định tuyên bố muốn tiễn khách, chấm dứt màn kịch náo loạn này thì đột nhiên một nha hoàn lo lắng kêu to:

- Không hay rồi. Phu nhân nhà ta bệnh cũ tái phát.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Khiếp Sợ

Thái phu nhân vội đứng lên, Cận Yên Nhiên đỡ bà bước lên vài bước, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì thế? Người nào mắc bệnh?

Các phu nhân đang vây quanh một phu nhân ngã xỉu kia thấy thái phu nhân đều tránh ra nhường đường, một phu nhân nói:

- Là Lư phu nhân, có vẻ rất nghiêm trọng.

Trong lòng thái phu nhân cả kinh vội vàng đi đến phía Lư phu nhân La thị. Trương Nhược Lan nghe xong mặc kệ đám người Vu Thu Nguyệt và Hồng Hạnh đang quỳ kia, quay người đi theo thái phu nhân.

Hai người đi tới cuối bàn tiệc thì chỉ thấy La thị ngã lên chiếc bàn, tay che ngực, sắc mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập, thỉnh thoảng ho khan, trên trán mồ hôi đầm đìa. Hai nha hoàn bên cạnh một lau mồ hôi, một vỗ lưng cho La thị. Các phu nhân xúm quanh hỏi thăm tình hình.

Nhìn thấy thái phu nhân, nha hoàn đang lau mồ hôi kia ngừng tay, quỳ gối trước bà, khóc ròng nói:

- Thái phu nhân, xin người mời công tử nhà con tới. Công tử nhà con có nói nếu phu nhân đột nhiên phát bệnh nhất định phải gọi đại phu tới nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thái phu nhân nhìn La thị hít thở khó khăn mà cũng xanh mặt, vừa sai người mời Lư thái y đến vừa sai nha hoàn đỡ La thị vào phòng.

Mấy nha hoàn ba chân bốn cẳng đỡ La thị lên mà việc này lại càng làm La thị khó chịu, bà ho lên mấy tiếng, mặt trắng lờ lờ khiến thái phu nhân sợ hãi vội sai người dừng ta.

Nha hoàn của La thị khóc lớn không biết nên làm gì. Các phu nhân bên cạnh thấy tình huống này đều lắc đầu, cảm giác lần này La thị lành ít dữ nhiều.

Đang lúc mọi người bối rối đột nhiên có một người đi tới bên cạnh La thị, quỳ xuống mặt đất, đỡ La thị từ trong tay nha hoàn mà đặt bà nằm trên đùi mình, đồng thời hỏi nha hoàn của La thị:

- Xin hỏi Lư phu nhân có phải bị suyễn.

Mọi người thấy người kia đều vô cùng sùng sốt. Đó chẳng phải là Trương Nhược Lan? Nàng muốn làm gì?

Thái phu nhân quát:

- Nhược Lan, ngươi muốn làm gì? Đây là chuyện liên quan đến mạng người không phải là lúc để ngươi đùa vui.

Vạn nhất vì nàng mà Lư phu nhân mất trong Hầm phủ thì sự tình này phiền toái lớn rồi.

Vu Thu Nguyệt đang quỳ trên mặt đất cũng đã đứng lên, chậm rãi đi tới, lạnh lùng nhìn.

Nha hoàn bên người La thị thấy Trương Nhược Lan ôm phu nhân nhà mình, nhớ ra khi nãy phu nhân nhà mình khiến Trương Nhược Lan khó xử, trong lòng cả kinh:

- Ngươi đừng đụng vào phu nhân nhà ta.

Vừa nói vừa muốn kéo La thị lại.

Trương Nhược Lan quả quyết quát:

- Muốn cứu phu nhân nhà ngươi thì đừng có động vào.

Đồng thời ngẩng đầu nói với thái phu nhân:

- Mẫu thân, Nhược Lan có cách làm giảm bớt đau đớn cho Lư phu nhân, giúp bà an toàn mà đợi Lư Thái y đến.

Mọi người nghe Trương Nhược Lan nói đều tỏ vẻ không tin, có ai đã nghe đến Trương Nhược Lan biết chữa bệnh chứ! Mọi người chợt nhớ khi nãy nha hoàn của nàng đánh người, suy nghĩ một chút, chẳng lẽ đây là Trương Nhược Lan muốn lấy chuyện này lập công, trốn tránh trách phạt? Nhưng nàng cũng nên xem lại mình có bản lĩnh này không đi.

Cận Yên Nhiên không muốn nhiều lời, dứt khoát sai mấy nha hoàn kéo Trương Nhược Lan, tránh để nàng rước họa cho Hầm phủ.

Mấy nha hoàn lớn tuổi đi đến đang chuẩn bị kéo Trương Nhược Lan ra thì đột nhiên nghe thái phu nhân quát nhẹ.

- Khoan đã.

Cùng lúc đó, mọi người đều chăm chú nhìn Trương Nhược Lan

Thấy mọi người không nói gì, Trương Nhược Lan định thần lại, vươn tay ấn vài cái trên đầu La thị. Tuy chỉ làm vài động tác đơn giản nhưng lại có kì tích.

La thị khi này còn đang khó thở mà sau khi được Trương Nhược Lan ấn ấn vài cái đã từ từ khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, sắc mặt so với khi này tốt hơn nhiều, đã không còn thở dốc nữa, ho khan vài lần thì đã bình tĩnh lại nhiều. Rõ ràng là có chuyển biến tốt.

Sau khi day day đỉnh đầu La thị, Trương Nhược Lan nói với bà:

- Phu nhân, người dùng sức hít thở thật sâu vài lần, có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Thần trí La thị vốn vẫn tỉnh táo, thấy Trương Nhược Lan chỉ làm vài động tác mà đã giảm bớt sự thống khổ của mình, trong lòng đã sớm tin nhiệm năng lực của nàng, sao còn nhớ được hiểm kịch đã qua, nghe nàng nói vậy, lập tức làm theo. Hít thở sâu vài lần cảm giác thoải mái hơn nhiều. Cảm kích nói:

- Cảm ơn.

Mọi người kinh ngạc đến rớt trong mắt. Rõ ràng khi này nhìn Lưu phu nhân như sắp chết đến nơi mà chỉ chút động tác nho nhỏ của Trương Nhược Lan lại có thể nói chuyện thể này. Mọi người ngơ ngác nhìn Trương Nhược Lan, không tin nổi những việc trước mắt.

Giữa sân nhất thời yên tĩnh không tiếng động

Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên lên lút thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện bàn tay đã ướt đầm mồ hôi từ lúc nào.

Bên kia, Trương Nhược Lan ngẩng đầu nói với các phu nhân còn đang ngây ngốc:

- Mọi người lùi lại một chút, xúm lại thế này không khí không thông, không tốt cho bệnh của Lưu phu nhân.

Mọi người nghe thế như tỉnh mộng, tất cả đều lùi ra sau vài bước.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn Vân Tiểu (nha hoàn của La thị):

- Phu nhân nhà người bị suyễn, bên người có mang theo thuốc đề phòng không?

Vân Tiểu vẫn đang ngơ ngác nhìn Trương Nhược Lan, nghe nàng hỏi, lắp bắp nói:

- Ta... phu nhân nhà ta là bị suyễn. Nhưng lúc nào cũng chỉ mùa thu, đông mới phát bệnh. Cho dù phát bệnh cũng chưa bao giờ đáng sợ thế này, cho nên... Cho nên trên người không mang theo thuốc gì cả.

Trương Nhược Lan nhìn cái bàn của La thị, cách đó không xa là vườn hoa tươi đẹp, gió nhẹ thổi qua, trong không khí mùi hoa thoang thoảng. Nàng nghĩ thầm, chẳng lẽ là mất cảm với phấn hoa? Liên hỏi:

- Phu nhân nhà người có phải dị ứng với phấn hoa?

Vân Tiểu càng ngơ ngác:

- Dị ứng với phấn hoa là cái gì?

Trương Nhược Lan nghĩ thầm, có lẽ thế giới này không biết dị ứng là gì. Nhưng đột nhiên phát bệnh thì khả năng lớn là bị dị ứng. Nghĩ thế, nàng sai người đưa La thị rời xa hoa viên mà nghỉ ngơi. Bởi vì lúc này bệnh của La thị đã chuyển biến tốt hơn nên lần này động tới cũng không khiến La thị khó chịu như khi này.

Lúc này, một tiếng ồn ào truyền đến, gã sai vặt trong Hầu phủ dẫn Lưu thái y cấp tốc chạy đến.

Lưu thái y tay xách thùng gỗ nhỏ, vẻ mặt lo lắng:

- Mẫu thân ta ở đâu?

Vân Tiểu thấy công tử nhà mình tới, vội đón nói:

- Phu nhân ở đây, công tử không cần gấp, phu nhân đã khá hơn nhiều rồi.

Lưu Tử Căng vừa chạy đến chỗ mẫu thân vừa ngạc nhiên nói:

- Người của Hầu phủ vừa mới nói mẫu thân phát bệnh rất nghiêm trọng?

Làm hấn sợ đến mức tim cũng suýt rớt.

Vân Tiểu dẫn Lưu Tử Căng tới bên La thị, Lưu Tử Căng còn không kịp hành lễ với thái phu nhân và mọi người mà vội vàng mất mạch cho mẫu thân.

Thái phu nhân nói đầy xin lỗi:

- Lưu phu nhân vốn đang rất khỏe đột nhiên phát bệnh. Nhất định là Hầu phủ chúng ta chiều đãi không chu toàn.

Lại hỏi tiếp:

- Bệnh tình Luru phu nhân có sao không?

Luru Từ Căng bắt mạch cho mẫu thân xong, trong lòng bình tĩnh lại. Lúc này hắn mới đứng dậy hành lễ rồi nói:

- Chuyện mẫu thân bị suyễn đã là bệnh cũ, hàng năm đều phát tác không liên quan gì đến quý phủ. Thái phu nhân không cần để trong lòng.

Sau đó tò mò hỏi:

- Chỉ là mẫu thân ta bị suyễn rất nghiêm trọng nhưng đã bình phục nhanh như thế, không biết là ai đã ra tay cứu giúp, ta rất muốn được gặp mặt cảm tạ.

La thị giờ tay chỉ về Trương Nhược Lan cười nói:

- Đều là Hầu phu nhân cứu mạng ta.

- Là người!

Luru Từ Căng kinh ngạc nhìn Trương Nhược Lan:

- Người làm như thế nào?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Thật ra rất đơn giản, ta chỉ là day huyết hợp cốc, nội quan, phong trì, thiên đột và thiên trung của Luru phu nhân thôi.

Luru Từ Căng gật đầu:

- Không sai, đây quả là các huyết vị để châm cứu với bệnh suyễn.

Hắn nhìn Trương Nhược Lan trong mắt có chút mơ hồ:

- Sao người lại biết chuyện này?

Trương Nhược Lan cười mà không đáp. Đó đều là những tư liệu trong sách dưỡng sinh trước kia nàng đã từng đọc, không nghĩ lại có tác dụng này.

Luru Từ Căng tuy rất muốn biết rõ ràng nhưng bây giờ cũng không phải lúc để trò chuyện. Bệnh của Luru phu nhân vốn chỉ làm tạm thời tốt lên, nếu không kịp thời chữa trị hậu quả rất nghiêm trọng. Vì thế, Luru Từ Căng lập tức cùng mẫu thân cáo từ thái phu nhân. Thái phu nhân tỏ ý xin lỗi rồi sai người tiễn bọn họ về phủ.

Xảy ra nhiều chuyện như thế, các phu nhân cũng biết là mình nên rời đi. Vì thế, nhất loạt cáo từ. Qua chuyện La thị, bọn họ đã sớm quên chuyện bọn nha hoàn kia rồi. Bây giờ mọi người đối với Trương Nhược Lan vừa tò mò vừa khám phục. Tất cả đều lờ lờ kéo kéo nói chuyện thân thiết với Trương Nhược Lan, thậm chí còn mời Trương Nhược Lan đến phủ chơi.

Mà Vu Thu Nguyệt lại bị mọi người quên sạch.

Kì thật, chuyện đó cho dù Vu Thu Nguyệt có đáng đồng tình thế nào thì cũng đã là thiếp thất. Các phu nhân có lẽ sẽ đồng tình, thương cảm với nàng nhưng cũng sẽ chẳng ai để ý nhiều đến một thiếp thất làm gì. Thân phận, địa vị bất đồng. Vu Thu Nguyệt chỉ là một thiếp thất sao đáng để các nàng coi trọng.

Nhưng thật ra, Trương Nhược Lan hôm nay khiến các nàng ngạc nhiên rất nhiều, khiến các nàng cực kì hứng thú, hơn nữa lại là nhất phẩm phu nhân. Đó mới là đối tượng để các nàng kết giao.

Nhưng các phu nhân không để ý đến chuyện này cũng không có nghĩa là thái phu nhân đứng đầu Hầu phủ không để ý chuyện này. Đợi những khách mời đi hết, thái phu nhân trầm mặt sai đem Hồng Hạnh và Ngọc Liên vào phòng chứa củi, hơn nữa nghiêm mật nhắc nhở. Sáng mai, Vu Thu Nguyệt và Trương Nhược Lan đều phải đến Tùng Hương viện, bà muốn tra xét rõ ràng chuyện này.

Bây giờ thì bà thật sự mệt mỏi, phải nghỉ ngơi, không có tinh thần mà để ý nhiều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lửa Giận.

Tương Nhựt Lan vừa mới trở lại Thu Đường viện thì Phụng mụ mụ đã chặn đường nàng mà quỳ xuống khấu đầu.

Tương Nhựt Lan bị dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng đỡ bà:

- Phụng mụ mụ, ngươi làm cái gì vậy, mau đứng lên.

Phụng mụ mụ ngẩng đầu nắm lấy tay Tương Nhựt Lan, khóc ròng:

- Tiểu thư, từ trước đến giờ mụ mụ không cầu ngươi điều gì, lần này mụ mụ xin ngươi cứu Hồng Hạnh. Nếu ngươi không cứu nó, nhất định nó sẽ bị thái phu nhân đuổi ra khỏi phủ. Nó từ nhỏ không cha, lớn lên cùng ngươi. Trừ ta và ngươi ra không có ai là thân nhân. Nếu bị đuổi ra khỏi phủ thì nó sống ra sao?

Phụng mụ mụ nước mắt lưng tròng, khóc thương tâm vô cùng.

Tương Nhựt Lan có chút khó xử. Tuy Hồng Hạnh là nha hoàn hồi môn của mình nhưng một khi đã vào Hầu phủ thì sẽ là nha hoàn của Hầu phủ, thái phu nhân đương nhiên có quyền xử trí nàng. Lần này Hồng Hạnh lỡ mắng như thế khiến trước mắt các phu nhân làm mất mặt thái phu nhân, mình có lập trường gì mà cầu xin? Huống hồ mình lại vì Hồng Hạnh mà để cho thái phu nhân trách phạt không nghiêm, lại còn xin tha chỉ sợ thái phu nhân cảm giác mình rất cảm tính không biết nặng nhẹ. Việc quản lý Hầu phủ sau này sẽ không bao giờ đến lượt mình. Nếu rơi vào tay Vu Thu Nguyệt thì mình sẽ gặp biết bao phiền toái đây.

Phụng mụ mụ thấy nàng do dự càng lo sợ, vội vàng dập đầu:

- Tiểu thư, ta biết đều là Hồng Hạnh không tốt, đều do nó gây họa, nó tự làm tự chịu không liên quan đến ngươi. Nhưng ta chỉ có một đứa con gái. Xem nó một lòng một dạ hầu hạ người, xem mẫu thân con chúng ta vẫn hầu hạ người, người vạn lần không thể không để ý đến nó. Tiểu thư, mụ mụ cầu ngươi, mụ mụ cầu ngươi.

Phụng mụ mụ kéo gấu quần Tương Nhựt Lan, khóc đến khàn giọng.

Các nha hoàn bên cạnh là Hoa Anh và Liên Kiều cũng cùng lớn lên với Hồng Hạnh, thấy Phụng mụ mụ khóc đáng thương như thế, cũng đồng thời quỳ xuống, dập đầu xin Tương Nhựt Lan:

- Tiểu thư, xin người cứu Hồng Hạnh.

Tương Nhựt Lan nhìn những người này nghĩ thầm, bên cạnh mình chỉ có những người này, nếu hôm nay để cho Vu Thu Nguyệt được thể mà đuổi đi đại nha hoàn bên người mình chẳng phải sẽ khiến bọn họ cảm giác mình không phải là người có thể dựa dẫm? Các nàng sau này sao có thể hết mực trung thành với mình?

Không được! Tương Nhựt Lan mím chặt môi, tay gắt gao nắm thành quyền, không thể để cho mưu kế của Vu Thu Nguyệt thực hiện, không thể để nàng ta đắc ý.

Nàng cúi người, đỡ Phụng mụ mụ nói:

- Phụng mụ mụ yên tâm, chuyện này ta tự có cách giải quyết,

Nàng nhìn các nha hoàn kia nhấn mạnh từng chữ:

- Ta tuyệt đối không để bất kì ai làm nhục những người bên cạnh ta.

Xế chiều, Cận Thiệu Khang từ phủ nha quay lại, đến Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân hỏi chuyện trà hội hôm nay. Suốt cả ngày, hẳn đều nghĩ đến chuyện này, nóng lòng muốn biết biểu hiện của Tương Nhựt Lan.

Thái phu nhân thờ dài, kể lại tất cả chuyện phát sinh hôm nay.

- Trước bao nhiêu khách nhân mà nha hoàn trong phủ lại đánh nhau loạn lên. Nhìn vẻ mặt chế cười của các phu nhân khiến cho cái thân già của ta thật không còn chỗ đứng.

Theo thái phu nhân nói, sắc mặt Cận Thiệu Khang càng lúc càng trầm:

- Các nha hoàn bên người các nàng dám can rờ như thế

Lập tức nhớ ra Tương Nhựt Lan trước kia tùy tiện, hừ lạnh nói:

- Cũng khó trách, chủ tử bá đạo điều ngoa thể tự nhiên nha hoàn cũng không hơn. Ta còn tưởng... Quả là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Người này sao có thể thay đổi trong thời gian ngắn như thế?

Vì hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Hắn chờ đợi một ngày nhưng lại có được đáp án này, thật sự thấy ảo não.

Thái phu nhân lắc đầu:

- Kì thật, ta thấy đến nay Trương Nhược Lan đã rất cố gắng. Nếu không nhờ nàng cứu Lưu phu nhân thì chuyện hôm nay thật không thể xử lí. Ta nghĩ, chỉ là nha hoàn của nàng tính tình xúc động thôi.

Cận Thiệu Khang hừ nhẹ:

- Mẫu thân. Một nha hoàn sao có thể có gan lớn như thế. Nhất định là vì ngày thường nàng trước mặt nha hoàn nói những lời oán hận, nói tất cả đều là Thu Nguyệt không tốt thì nha hoàn này mới có phản ứng như thế.

Thái phu nhân nhìn con nói:

- Nàng đã vào cửa lâu như thế mà người chưa từng bước vào Thu Đường viện nửa bước, cho dù có oán hận cũng khó trách.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, chỉ tay về phía Thu Đường viện, vẻ mặt giận dữ:

- Nàng không giấu lại bản thân mình vào cửa như thế nào, còn trông mong ta đến đó. Bây giờ ta còn chưa vào đó mà bọn nha hoàn đã làm càn như thế. Nếu ta đi thì Thu Đường viện còn coi thường Cẩm Tú viên thành cái dạng gì.

Hắn trong lòng có lửa giận vô hình, tựa như bị lửa gát mà tức giận.

Đã có lúc hắn thật sự nghĩ đến nàng, nghĩ nàng vì hắn mà cố gắng. ...

Nhưng chuyện này giống như cây kim đâm vào huyết vị mẫn cảm của hắn. Thì ra sự chờ đợi của mình lại là chuyện đáng cười như thế. Nàng chưa bao giờ thay đổi, chuyện này khiến hắn rất bức tức.

Thái phu nhân kinh ngạc khi thấy con tức giận:

- Hầu gia, người làm sao thế? Chuyện còn chưa có kết luận, bây giờ nói gì cũng là quá sớm. Đợi đến ngày mai ta tra xét rõ ràng. ...

- Ngày mai?

Cận Thiệu Khang dừng lại nói:

- Ngày mai có thể chờ con hỏi phủ rồi tra xét không?

Thái phu nhân hơi kinh ngạc:

- Chuyện trong nhà mẫu thân sẽ xử lí tốt, cần gì Hầu gia nhúng tay.

- Con muốn xem bát phủ kia sẽ nói thế nào.

Trong mắt Cận Thiệu Khang chợt lạnh, trầm giọng nói.

Cận Thiệu Khang từ phòng thái phu nhân đi ra, Trữ An tiến lên cười nói:

- Gia, hôm nay đi Thu Đường Viện?

Hầu gia mấy hôm nay tâm tình rất tốt. Hai ngày nay lại còn hay đến bên ngoài Thu Đường viện nên hắn mới tự cho là thông minh mà hỏi.

Trời mới biết khi này vẫn còn hòa hoãn, Cận Thiệu Khang nghe hắn nói xong đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn hắn. Ánh mắt như dao khiến Trữ An sợ đến run người:

- Đi Cẩm Tú viên.

Cận Thiệu Khang nói xong bước nhanh về phía trước.

Trữ An vội vã theo sau. Hắn cảm giác những lời này, dường như Hầu gia nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Cận Thiệu Khang vừa đến thì đã thấy Vu Thu Nguyệt tựa cửa sổ mà khóc, tay trắng nõn cầm khăn lụa thơm, hai vai mềm yếu rung động trông rất kiều nhược, thương cảm.

Nghe được tiếng động, Vu Thu Nguyệt quay đầu, khuôn mặt tái nhợt nhưng xinh đẹp tuyệt trần, trong mắt đầy lệ, thấy Cận Thiệu Khang nước mắt lại lặng lẽ chảy dài.

Lê hoa mang vũ, sờ sờ thương cảm

- Hài gia...

Vu Thu Nguyệt run rẩy gọi nhỏ rồi tiến lên ủa vào lòng Cận Thiệu Khang:

- Người cuối cùng cũng đến nhìn Thu Nguyệt

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng ôm eo nàng, ngửi thấy mùi hương nồng nàn bất tri bất giác hẳn nhớ ra mùi hương tự nhiên, thom ngát như lan của Tương Nhục Lan.

Lòng Cận Thiệu Khang cả kinh, vội vàng không dám nghĩ, hơi đẩy Vu Thu Nguyệt ra hỏi:

- Thu Nguyệt, chuyện hôm nay là như thế nào?

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, vừa khóc vừa nói:

- Hài gia đã biết?

Nàng lau nước mắt:

- Là ta không tốt, quản nha hoàn không nghiêm. Ta thường dạy nha hoàn không nên lăm chuyện. Hôm nay, nếu không phải Ngọc Liên và nha hoàn Vương phủ trò chuyện thì đã không có chuyện gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang:

- Mọi chuyện dĩ hòa vi quý, Hài gia không nên trách tỷ tỷ.

Cận Thiệu Khang cười lạnh, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý. Tương Nhục Lan sao lại không hiểu được dĩ hòa vi quý? Cũng đúng thôi, bát phụ như nàng sao hiểu được đạo lý này.

Hắn từ nhỏ đã muốn lấy một người như mẫu thân thông thư đạt lý, đoan trang hiền huệ, đại gia khuê tú. Vừa thấy Vu Thu Nguyệt hẳn cảm giác nàng chính là người phù hợp với hình tượng thê tử trong lòng. Vừa hay mẫu thân cũng thích nàng nên đến Vu gia cầu hôn. Chính là âm kém dương sai lại lấy bát phụ kia vào cửa.

Hắn nhìn Vu Thu Nguyệt, đó là một nữ tử tính thông cảm kị, thi họa, nữ tử từ nhỏ đã được giáo dục tốt, chỉ có nữ tử như vậy mới phù hợp với hắn, phù hợp với Hài phủ.

- Ngươi yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không để nàng coi thường ngươi. Hắn nhẹ nhàng nói.

Vu Thu Nguyệt lại trào nước mắt, nàng dựa vào lòng Cận Thiệu Khang, thân thể vì kích động và vui sướng mà hơi run.

- Hài gia, được những lời này, ta cho dù có khổ hơn nữa cũng không sao cả. Chỉ cần có Hài gia bên cạnh, trong lòng Hài gia có Thu Nguyệt thì Thu Nguyệt đã rất thỏa mãn rồi.

Cận Thiệu Khang nhẹ ôm nàng, nghe những lời tình ý triền miên mà trong lòng bình tĩnh.

Vu Thu Nguyệt tựa trong lòng hắn, khóe miệng nhàn nhạt cười lạnh.

Tương Nhục Lan ơi Tương Nhục Lan. Cho dù ngươi được người trong thiên hạ đón nhận nhưng không được Hài gia yêu thích thì vẫn thua trong tay ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thẩm Vấn

Sáng hôm sau, Tương Nhục Lan trang điểm qua loa rồi mang theo Ánh Tuyết và Liên Kiều đến Tùng Hương viện.

Nàng không để Phương mụ mụ đến đây tránh cho bà xúc động mà lại thành chuyện xấu.

Đến nơi thì đã thấy Vu Thu Nguyệt ngồi đó. Nhìn thấy Tương Nhục Lan thì vội tiến lên hành lễ. Tương Nhục Lan lạnh lùng nhìn nàng, cảm giác nàng

ta đang cười trào phúng.

Tương Nhượng Lan lướt qua nàng, ngồi xuống vị trí của mình. Trong sảnh chỉ có hai nàng và nha hoàn của hai người.

- Tối qua, Hầu gia hỏi chuyện phát sinh trong trà hội, ta đã nói với Hầu gia nên dĩ hòa vi quý, bảo hấn không nên trách cứ tỷ tỷ.

Đột nhiên Vu Thu Nguyệt quay đầu nói.

Tương Nhượng Lan nhìn ánh mắt cười như không cười của nàng ta mà trong lòng cười lạnh. Sao đây, trước mặt ta khoe ra sự ân ái của Hầu gia với người? Chỉ thế thôi mà đã đắc ý rồi. Chỉ sợ sau này cũng chẳng được như thế.

- Hầu gia đương nhiên sẽ không trách ta. Chuyện này vốn là lỗi của người. Có điều ta nghĩ, mặc dù mọi người muốn dĩ hòa vi quý nhưng với chút cạm bẫy quý mị kia thì sẽ bị trừng trị thế nào.

Tương Nhượng Lan nhìn nàng cười nhưng khuôn mặt lạnh như băng.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt rung mình, cười khan nói:

- Những lời này của tỷ tỷ thật không đúng chút nào. Sao lại thành lỗi của ta. Nha hoàn Tiểu Thúy của Vương phu nhân có thể làm chứng, chuyện này không phải Ngọc Liên.

Nàng trầm nghĩ, cho dù người có biết ta giở trò quỷ thì làm sao, người có chứng cứ gì? Ai sẽ tin tưởng bát phụ nhà người.

Tương Nhượng Lan nhướn mày nhìn nàng, hừ hừ cười vài tiếng thần bí khó lường khiến Vu Thu Nguyệt không nhịn được mà cảm thấy khẩn trương.

Lúc này Triệu di thái thái, Vương thị và Cận Yên Nhiên vừa đến.

Vu Thu Nguyệt vừa thấy các nàng vội vàng cúi đầu, nước mắt ứa ra:

- Tỷ tỷ nói ta sai thì là ta sai. Ta biết thân phận mình không có tư cách nói gì với tỷ tỷ hết.

Cận Yên Nhiên và Vương thị vừa đến đã thấy Vu Thu Nguyệt cúi đầu khóc lóc, lại thấy nàng nói như thế lập tức hiểu lầm. Cận Yên Nhiên đi tới bên Vu Thu Nguyệt an ủi nàng vài câu sau đó nhìn Tương Nhượng Lan, cả giận nói:

- Tương Nhượng Lan người có yên phận đi không. Người đã gả cho ca ca ta, cũng là Hầu phu nhân của An Viễn Hầu phủ rồi. Người còn muốn làm gì nữa, không thể buông tha cho Thu Nguyệt tỷ tỷ sao.

Wương thị ngồi về vị trí của mình, âm âm hiểm hiểm nói:

- Có một số người ấy à, dù thế nào cũng không biết thỏa mãn.....

Cận Yên Nhiên đầu tiên trừng mắt nhìn Tương Nhượng Lan rồi lại vỗ vỗ lưng Vu Thu Nguyệt, an ủi nói:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người yên tâm. Chuyện hôm qua chúng ta đều thấy rõ. Có một số người nghĩ muốn cậy mạnh mà gán tội lên đầu người. Hừ! Cũng chẳng dễ dàng thế đâu! Chúng ta không để bất kì ai coi thường người.

Tương Nhượng Lan nhìn Cận Yên Nhiên cười lạnh nói:

- Tiểu cô, người nhìn thế nào mà ra ta coi thường nàng. Cùng lắm chỉ là nhìn thấy nàng khóc mà nghĩ ta là đầu sỏ sao? Nếu bây giờ người khóc là ta, người có nghĩ rằng ta mới là người bị coi thường, có đôi khi hai mắt nhìn thấy cũng không phải là chân tướng. Người cứ tin tưởng vào mắt nhìn của mình, đến ngày nào đó sẽ không tốt đâu.

Cận Yên Nhiên chỉ vào nàng, giận dữ nói:

- Tương Nhượng Lan người dựa vào cái gì mà giáo huấn ta?

- Chỉ dựa vào ta là trưởng tẩu của người!

Tương Nhượng Lan nhìn về phía nàng nói:

- Đây chính là Hầu gia nói.

Cận Yên Nhiên này có lẽ là được thái phu nhân bảo vệ quá tốt nên đầu óc cũng rất đơn giản. Thực tức chết người!

- Người.

Cận Yên Nhiên tức nhưng không thể nói lại, mặt đỏ bừng.

Vu Thu Nguyệt kéo tay Cận Yên Nhiên khuyên can nói:

- Yên Nhiên, ta biết ngươi tốt với ta. Ngươi đừng khắc khải với tỷ tỷ nữa, làm loạn nhà cửa, tội ta càng lớn.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng nghiêng rặng nói:

- Thu Nguyệt tầu tầu, ngươi quá mềm yếu.

Vừa nói vừa ngồi cạnh Vu Thu Nguyệt, không thèm nhìn Trương Nhượng Lan một cái.

Trương Nhượng Lan nhìn thoáng qua hốc mắt hồng hồng của Vu Thu Nguyệt trong lòng không khỏi suy nghĩ. Nước mắt hóa ra lại có công dụng tốt thế kia, có lẽ mình nên chuẩn bị ít hạt tiêu mang bên người. Nhưng lập tức lại nghĩ, mẹ kiếp, nếu Trương Nhượng Lan nàng muốn dùng nước mắt để đổi lấy sự đồng tình của người khác thật quá đáng thương.

Lão nương không cần nước mắt. Dù thế nào cũng không để Vu Thu Nguyệt ngươi đắc ý đâu.

Lúc này thái phu nhân từ trong phòng đi ra, mọi người đứng dậy hành lễ. Thái phu nhân ngồi vị trí chủ tọa rồi nói:

- Chúng ta đợi lát nữa Hầu gia về rồi bắt đầu.

Cận Yên Nhiên mắt sáng bừng:

- Ca ca thật sự sẽ đến.

Sau đó quay sang nói với Vu Thu Nguyệt:

- Nhất định là lo lắng có một số người không biết lý lẽ.

Nói xong liếc nhìn Trương Nhượng Lan mặt đang trắng bệch một cái.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt cũng thập phần vui mừng, nhưng nét mặt lại tỏ ra ăn năn:

- Làm phiền Hầu gia phải quan tâm, tội Thu Nguyệt quá lớn.

Trương Nhượng Lan liếc mắt hận không thể bạt tai nàng. Mẹ kiếp! Ngươi sao không đi diễn kịch đi.

Sắc mặt thái phu nhân bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì. Bà sai nha hoàn mang trà lên. Trương Nhượng Lan sáng sớm còn chưa ăn gì, thấy trà liền uống một chút, lấy thể lực để còn chiến đấu.

Vừa mới uống xong hai chén trà, Cận Thiệu Khang đã tới.

Hành lễ xong xuôi, Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh Trương Nhượng Lan, đôi mắt nâu lạnh lùng lướt qua nàng, khuôn mặt hằm hằm nhìn vô cùng khó chịu.

Trương Nhượng Lan hừ lạnh, ngươi nghiêm mặt thì ta sợ ngươi chắc. Ta muốn xem xem, hôm nay ngươi giúp vợ bé ngươi thế nào

Thái phu nhân sai người dẫn Hồng Hạnh và Ngọc Liên lên.

Một đêm trong Sài phòng khiến tinh thần hai nha đầu ủ rũ, hai người quỳ trên mặt đất, đầu cúi gằm.

Hồng Hạnh len lén nhìn Trương Nhượng Lan một cái tỏ vẻ cầu xin. Mặc dù đã đồng ý với Phương mụ mụ nhưng Trương Nhượng Lan thấy nàng lại giận. Nha đầu này không biết nặng nhẹ gây cho nàng phiền toái lớn như thế. Lần này nhất định phải cho nàng ta nếm chút đau khổ.

Thái phu nhân nhìn hai người quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Hôm qua có khách đến, ta không tiện hỏi. Rốt cuộc là có chuyện gì, các ngươi nói rõ ràng ra. Từng người nói một. Ngươi nói trước đi.

Bà chỉ tay về phía Ngọc Liên.

Ngọc Liên dập đầu rồi nói:

- Hôm qua, con gặp Tiểu Thúy nhà Vương phu nhân nên đứng đó nói chuyện cùng nàng một chút... Đại khái ý là hai người là quen biết cũ, nhìn thấy nhau là chuyện phiếm, bàn về một vở kịch đã từng xem nói đến một nhân vật, Ngọc Liên nhận xét nhân vật đó là kẻ giả tạo

Khả năng biểu đạt của Ngọc Liên rất tốt, mỗi chi tiết đều rất tỉ mỉ hơn nữa còn vẽ mặt chân thật, vô tội, lại có hôm qua Tiểu Thúy làm chứng giống như tất cả đạo lý đều về phía nàng.

Thái phu nhân nhướng mi, ánh mắt nhìn Hồng Hạnh càng lúc càng sắc bén, mà về mặt Cận Thiệu Khang càng lúc càng thâm trầm.

- Con đang nói chuyện với Tiểu Thúy, Hồng Hạnh tý tý đột nhiên xông lên tát con hai cái, còn giật tóc con, đẩy con ngã xuống.

Ngọc Liên vừa nói vừa ủy khuất khóc.

Hồng Hạnh thấy mọi người xung quanh đều có vẻ tin lời Ngọc Liên thì nóng lòng, hét lớn:

- Thái phu nhân, không nên tin lời nàng ta, con ngồi không xa nàng ta, nàng ta là cố ý, lúc trước nàng ta nói con không nghe thấy nhưng chỉ hai câu nói đó thì con nghe rất rõ ràng...

Thái phu nhân chỉ vào nàng:

- Liễu Nguyệt, vả miệng cho ta! Ta nói từng người nói một mà cũng dám xen vào. Nha đầu không quy củ này, đánh mạnh cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Diễn Trò.

Liễu Nguyệt tiến tới trước mặt Hồng Hạnh, tát vài cái nghe rõ tiếng, Hồng Hạnh cuống quýt kêu la.

Một bên Ngọc Liên hoảng sợ mở to mắt nhìn. Cận Yên Nhiên có chút không đành lòng còn Vương thị và Vu Thu Nguyệt đều cười lạnh bàng quan. Trương Nhược Lan không nghĩ tới thái phu nhân bình thường ôn nhu lại có thể tàn nhẫn như thế, trong lòng hơi lạnh.

Đánh vài cái thái phu nhân mới bảo ngừng. Liễu Nguyệt lui về bên cạnh thái phu nhân, Hồng Hạnh co quắp trên mặt đất, hai má vừa hồng vừa sưng, khoe miệng có chút máu, đau đến nước mắt rùng rùng nhưng trước uy thế của thái phu nhân cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ dám sụt sùi ngắt quãng.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn nàng rồi hỏi Ngọc Liên:

- Ngươi nói xong chưa?

Ngọc Liên quỳ trên đất, run giọng nói:

- Nô tỳ.... Nô tỳ nói xong rồi.

- Bây giờ đến lượt ngươi nói.

Thái phu nhân lạnh lùng chỉ Hồng Hạnh đang quỳ rạp trên đất.

Hồng Hạnh vừa khóc vừa nói:

- Thái phu nhân nô tỳ bị oan... là nàng hãm hại con... Con rõ ràng nghe thấy nàng vũ nhục tiểu thư nhà con nên con mới không nhịn được đánh nàng! Thái phu nhân... tin con...

Hồng Hạnh từ nhỏ tới lớn đi theo Trương Nhược Lan tác oai tác quái, chỉ có nàng đánh người chứ chưa bao giờ bị ai đánh. Bây giờ, bị thái phu nhân cho vài bạt tai khiến nàng khiếp sợ nói không ra lời. Hơn nữa vốn không đọc nhiều sách sao có thể nói rõ ràng rành mạch như Ngọc Liên xuất thân là môn đệ chốn thư hương. Chỉ nói mấy câu đó thôi cũng thấy không ra làm sao.

Mọi người nhìn nàng càng lúc càng khinh bỉ, Hồng Hạnh thấy thế càng hoảng hốt, đề thoát tội, nàng chỉ vào Ngọc Liên:

- Nhất định là chủ tớ các nàng hãm hại con, hãm hại phu nhân nhà con!

Vương thị ngồi cách đó không xa nghe thế liền đá lên người nàng, cà ghì nói:

- Nô tì chết bầm, vì muốn thoát tội cái gì cũng dám nói, không sợ bị rút lưỡi sao.

Hồng Hạnh bị nàng đá té ngã trên đất thảm thiết kêu, Trương Nhược Lan thấy thế ghì dừ, chỉ vào Vương thị quát:

- Đệ muội, mẩu thân để cho Hồng Hạnh nói chuyện ngươi đánh cái gì. Ngươi dẫu tâm tư gì. Ngươi có để mẩu thân vào mắt chẳng?

Hồng Hạnh thấy chủ tử nói đỡ liền khóc rống lên.

Vương thị rùng mình vội quỳ gối trước mặt thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, ta không cố ý, ta chỉ là nghe câu nô tài sửa bậy cắn người mà nhất thời tức giận thôi. Xin thái phu nhân trách phạt.

Thái phu nhân nhíu mày nhìn Vương thị nói:

- Nơi này đã đủ loạn rồi lại còn thêm người nữa. Hai người các người đi ra ngoài!

Bà nhìn về phía Triệu di thái thái.

Triệu di thái thái vội đứng dậy, bộ dáng phục tùng kéo Vương thị ra ngoài. Vương thị tâm không cam tình không nguyện rời đi. Lúc gần đến cửa tròng mắt nhìn Trương Nhược Lan thấy nàng đang lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt sắc bén như dao, trong lòng Vương thị phát lạnh, vội quay đi.

Ra khỏi Tùng Hương viện, Triệu di thái thái nhìn xung quanh một chút rồi mới nhỏ giọng nói:

- Sau này chuyện đại phòng người bớt can thiệp đi.

Vương thị ủy khuất nói:

- Ta tần tần khổ khổ giới thiệu biểu muội cho Hầu gia cũng chỉ nghĩ sau này có thể nhờ cậy biểu muội thôi. Thiệu Đường khảo thí không trúng, ngày sau có thể trông nom chuyện làm ăn trong nhà cũng tốt. Tiền tài nắm giữ trong tay mình cũng không cần nhìn sắc mặt người khác. Không nghĩ lại bị bát phụ này ngăn đường.

Sau đó ghé sát vào Triệu di thái thái nói:

- Nhưng bây giờ bát phụ không được sủng, nếu chúng ta có thể giúp biểu muội nắm đại quyền, sau này biểu muội sẽ nhớ đến chúng ta.

Sau đó lại thở dài:

- Đáng tiếc, biểu muội quá mềm yếu.

Triệu di thái thái cười lạnh nói:

- Có thật là người mềm yếu hay không mà người lại giúp nàng như thế. Chỉ sợ người ta bên ngoài mềm yếu bên trong là dao nhọn. Đến lúc người ta cầm đằng chuôi, người ngu ngốc ăn khổ mà cũng chả biết gì đâu.

Vương thị sững sốt dừng chân rồi lập tức đuổi theo nói:

- Không đâu, ta gần như là nhìn biểu muội lớn lên. Nàng là người ra sao ta rất rõ. Nàng sẽ không đối xử với ta như thế. Nếu không ta cũng không giới thiệu nàng cho Hầu gia.

Triệu di thái thái hừ lạnh rồi liếc nàng:

- Ta cũng hy vọng người không nhìn nhầm người. Nhưng sau này, người bớt quản chuyện của nàng đi. Ta xem Trương Nhược Lan kia cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Người cẩn thận mà chưa ăn được thịt dê đã rước lấy một thân khổ.

Vương thị ậm ờ, hiển nhiên không đem lời mẹ chồng vào tai. Hai người trở về phòng mình.

Trong Tùng Hương viện, Trương Nhược Lan thấy Vương thị đi âm thầm thở phào, đỡ đi một kẻ lăm chuyện.

Thái phu nhân nghe Hồng Hạnh nói trong lòng cũng hơi động nhìn về phía Vu Thu Nguyệt. thủ đoạn tranh đấu thâm thiếp bà gặp qua không ít, chẳng lẽ Vu Thu Nguyệt...

Cận Thiệu Khang nghe Hồng Hạnh nói lại lạnh băng nhìn Trương Nhược Lan:

- Đây là mục đích của người?

Trương Nhược Lan tức giận đến cười ra tiếng:

- Hầu gia nói gì, ta nghe không hiểu.

Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn nàng, Trương Nhược Lan cũng không yếu thế trừng mắt nhìn lại hấn cho đến khi Cận Thiệu Khang hừ lạnh quay đi.

Bên kia, Vu Thu Nguyệt thấy ánh mắt hoài nghi của thái phu nhân, trong lòng hoảng hốt vội vàng quỳ xuống, khóc nói:

- Thái phu nhân, Thu Nguyệt là người như thế nào người biết rất rõ, Thu Nguyệt sẽ không làm ra chuyện không quang minh chính đại như thế. Cả đời

này Thu Nguyệt chỉ cầu được cùng Hầu gia một chỗ, những chuyện khác Thu Nguyệt không hề quan tâm, nếu Thu Nguyệt thực sự quan tâm vị trí kia thì lúc đầu đã không làm thiệp cho Hầu gia. Thái phu nhân, lòng Thu Nguyệt có nhật nguyệt chứng giám. Cái gì ta cũng không để ý nhưng ta không cho phép bất kì ai vũ nhục tâm ý của ta dành cho Hầu gia.

Nói xong, nàng đập đầu vói thái phu nhân vài cái phát ra tiếng, biểu thị tâm ý kiên định của nàng.

Cận Yên Nhiên vội đỡ Vu Thu Nguyệt nói:

- Thu Nguyệt tâu tâu, chúng ta biết người cũng không phải ngày một ngày hai. Sao có thể vì một nha hoàn muốn thoát tội mà không tin người. Người không nên kích động. Tâm ý của người chúng ta đều rõ, tuyệt sẽ không để người khác đổ oan người. Ai! Trán người chảy máu rồi.

- Yên Nhiên...

Vu Thu Nguyệt khẽ gọi rồi khóc ngất vào lòng Cận Yên Nhiên, lộ vẻ đáng thương vô cùng.

Tương Nhượng Lan chứng kiến màn này, trong lòng có chút bội phục Vu Thu Nguyệt. Người này có thể diễn được đến thế, coi như là bản lĩnh của nàng ta.

Nhưng đồng thời nàng cũng thấy rõ một việc, Vu Thu Nguyệt bất luận là mặt ngoài hay nghi thái thì cảm tình với Cận gia đều hơn đứt Tương Nhượng Lan. Nếu muốn làm mọi người tin tưởng đó làm âm mưu của nàng thì chỉ e rất khó.

Thái phu nhân thấy nàng làm như thế cũng dao động, nghĩ thầm, cũng đúng, chỉ dựa vào lời nói của nha đầu kia mà hoài nghi Vu Thu Nguyệt quả thật mất công bằng! Giống như Yên Nhiên nói, chuyện rõ ràng là Hồng Hạnh ý thế hiếp đáp người. Tương Nhượng Lan trước kia thế nào cũng không cần nhắc lại. Trong lời gian này, tuy nàng có chút thay đổi nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Con mình lãnh lạc nàng như thế sao có thể không oán hận? Nha hoàn dưới tay chắc hẳn biết rõ tâm ý của nàng nên mới dám làm vậy!

Hôm nay chỉ là nha hoàn đánh người, sau này nếu Thu Nguyệt có thai không biết sẽ như thế nào nữa. Huyền nào nhà cửa ầm ỹ chẳng phải khiến con trở thành trò cười trong hoàng thành.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Biện Bạch.

Nghĩ vậy, trong lòng thái phu nhân đã có chủ ý, bà ho nhẹ rồi nói:

- Tại trà hội Hầu phủ, lại có nha hoàn ra tay đánh người khiến mất hết thể diện Hầu phủ, chuyện lần này ta tuyệt không nương tay.

Hai nha hoàn đang quỳ nghe thấy run lên, Hồng Hạnh càng sợ hãi không ngừng nhìn về Tương Nhượng Lan.

Vu Thu Nguyệt nghe vậy thì biết mình đã đại thắng, nàng len lén liếc Tương Nhượng Lan một cái nghĩ thầm: Tương Nhượng Lan người hao hết tâm tư khiến thái phu nhân yêu thích. Nhưng chuyện lần này, bà cũng sẽ không tin người nữa. Trong lòng bà, người vĩnh viễn là kẻ gây chuyện mất mặt

Thái phu nhân tiếp tục nói:

- Chuyện lần này dù cả hai nha hoàn đều sai nhưng cũng là do Hồng Hạnh gây nên. Loại điều nô không quy không củ này Hầu phủ ta vạn lần không dung nổi, trước đánh 20 roi rồi bán ra ngoài.

Nói rồi, bà nhìn Tương Nhượng Lan :

- Nhượng Lan, đây là nha hoàn hồi môn của người, ta xử trí như thế người có ý kiến gì?

Hồng Hạnh nghe thấy thái phu nhân nói đem nàng bán vội khóc lớn. Nếu đem bán thì có thể bán đi đâu ngoài chốn yên hoa kia. Như thế nàng sống không bằng chết! Thấy thái phu nhân hỏi ý Tương Nhượng Lan, lập tức quỳ lết đến bên, ôm chân Tương Nhượng Lan khóc ròng:

- Tiểu thư, tiểu thư, cứu ta, đừng đem ta đi bán, ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, Sau này ta nhất định có quy củ, tiểu thư, tiểu thư.

Hồng Hạnh khóc khàn giọng, thiếu chút nữa không thở được mà ngất đi có thể thấy sự sợ hãi của nàng.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang lẳng lặng nhìn Tương Nhượng Lan xem phản ứng của nàng. Nếu nàng không chịu có nghĩ là nàng không hề hối cải, không để thái phu nhân vào mắt.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt vô cùng vui vẻ, bất kể Trương Nhược Lan chịu hay không thì nàng cũng thua rồi. Không chịu thì khiến thái phu nhân không vui. Nhưng nếu chịu thì ngay cả nhà hoàn bên người cũng bị đem bán, hạ nhân trong phủ còn ai tin tưởng nàng.

Lúc này, Trương Nhược Lan đứng lên, cúi đầu, không nhanh không chậm nói:

- Mẫu thân, ta cho rằng chuyện này xử lý như thế với Hồng Hạnh có chút mất công bằng.

Thái phu nhân trầm mặt xuống nói:

- Thế là thế nào?

Cận Yên Nhiên cả giận nói:

- Trương Nhược Lan, cho tới bây giờ, ngươi còn muốn che chở loại nô tài này? Thật chết cũng không hối cải.

Cận Thiệu Khang dù không nói nhưng ánh mắt nhìn Trương Nhược Lan đầy sự giận dữ.

Trương Nhược Lan không để ý bọn họ, nhìn thái phu nhân nói:

- Mẫu thân, ngươi sở dĩ muốn trừng phạt Hồng Hạnh là vì Hồng Hạnh đã làm mất thể diện Hầu phủ?

Thái phu nhân nhìn nàng, buông chén trà trong tay trầm giọng hỏi lại:

- Chẳng lẽ không đúng?

- Mẫu thân, theo Nhược Lan thấy, người chính thức khiến Hầu phủ mất mặt không phải là Hồng Hạnh mà là... Nàng xoay người chỉ về phía trước: – Mà là Ngọc Liên.

Ngọc Liên run người, kinh hoàng lắp bắp:

- Con...con...

Vu Thu Nguyệt lại bắt đầu lau nước mắt, bộ dáng như bị vu hãm, khổ không dám nói.

Cận Yên Nhiên đứng phắt dậy:

- Trương Nhược Lan, ngươi nói vậy bực bực gì thế? Chuyện này căn bản là do nhà hoàn nhà ngươi gây ra nhưng lại đổ cho người khác, ngươi quá bá đạo.

Cận Thiệu Khang vốn không lên tiếng đột nhiên đứng dậy đến trước mặt Trương Nhược Lan, bóng người cao lớn phủ lên người nàng, tạo ra một loại áp lực. Hai tay chấp sau lưng, nhìn xuống nàng lạnh lùng nói:

- Ngươi nói đi. Ta muốn xem ngươi biện bạch thế nào.

Chuyện tới nước này sao nàng không chịu nhận sai. Hay là từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ thay đổi.

Trong lòng Cận Thiệu Khang có lửa giận không tên.

Trương Nhược Lan lạnh lùng nhìn hấn. Nam nhân này, trong mắt hấn chỉ có Vu Thu Nguyệt mới là thê tử hấn. Cũng đúng, từ đầu đến cuối hấn không nguyện ý lấy Trương Nhược Lan, hấn chưa bao giờ để ý đến Trương Nhược Lan. Nếu mình có chút mong chờ gì hấn thì đúng là tự mình chịu tội.

Nàng quay người, nhìn thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, ta thừa nhận nhà đầu ta không có quy củ, ngay cả ta trước kia cũng như thế. Bằng không, thái phu nhân cũng không sai mụ mụ đến dạy ta quy củ.

Cận Yên Nhiên cười lạnh:

- Thì ra còn tự biết mình.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Tiểu cô, ta biết ngươi và Vu Thu Nguyệt giao tình tốt, nhưng xin ngươi đừng dùng tình cảm mà xem xét mọi chuyện.

- Không sai! Hồng Hạnh đánh người là không đúng, ta cũng không nói chuyện này có phải là Ngọc Liên cố ý hay không, Ngọc Liên trong lòng ngươi hiểu rõ! Ta thấy ngươi là cô nương thành thật, hy vọng những chuyện ngươi làm ngươi không thẹn với lòng.

Trương Nhược Lan nhìn Ngọc Liên quỳ dưới đất nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Ngọc Liên có chút trắng ra, ngẩng đầu muốn nói nhưng lại thấy ánh mắt Trương Nhược Lan tựa hồ nhìn thấu tất cả, trong lòng chột dạ, không nói được gì.

Vu Thu Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Liên, Ngọc Liên run lên vội nói:

- Những gì Ngọc Liên nói là thật, Ngọc Liên không thẹn với lòng.

Cận Yên Nhiên, thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều lạnh lùng nhìn Trương Nhược Lan, ánh mắt rõ ràng coi Trương Nhược Lan đang nói điều trá.

Trương Nhược Lan không để ý tới, tiếp tục nói:

- Thái phu nhân, người cùng các phu nhân biết được chuyện này là vì sao, chẳng lẽ không phải vì Ngọc Liên hét lớn?

Nghe đến đó, Cận Yên Nhiên cả giận nói:

- Trương Nhược Lan, ngươi đừng cường từ đoạt lý. Chẳng lẽ Ngọc Liên bị đánh lại không được kêu. Không phải là kẻ đánh người sai mà lại thành người đánh người sai?

Trương Nhược Lan nói:

- Người động thủ sai nhưng người bị đánh cũng không đúng. Hồng Hạnh không hiểu quy củ chẳng lẽ Ngọc Liên xuất thân đệ tử thư hương, một tay Vu di nương dạy dỗ cũng không biết quy củ? Nàng không lẽ không biết chuyện nào loạn lớn như thế sẽ có hậu quả gì? Nếu nàng là người có quy củ thì chuyện tuyệt sẽ không bị xé to như thế. Chuyện đó cũng có vài nha hoàn nhìn thấy, có thể qua đi cũng không phải không ai làm chứng cho nàng.

Nàng xoay người chỉ vào Ngọc Liên:

- Nhưng nàng lại làm như thế nào. Chẳng những hét lớn chói tai khiến mọi người chú ý lại còn chạy đến giữa sân. Cùng lắm chỉ đánh hai tát thôi mà không nhận được đau? Hay làm nàng căn bản muốn khiến cho mọi người chú ý? Cho dù như thế, lúc thái phu nhân sai người dẫn nàng đi, nàng vốn có thể đè nén xuống, lặng lẽ đi xuống, đợi khách về hết mà nói rõ ràng, đến lúc đó cũng không ai trách nàng. Nhưng nàng lại trước mặt khách nhân của Hầu phủ kẻ lẽ hết ra, đây không phải là có chủ tâm?

Nàng quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Vu di nương, đây là quy củ Vu phủ các người dạy dỗ.

Thái phu nhân hơi nhíu mày cẩn thận hỏi ngược lại từng chi tiết hôm qua. Cận Thiệu Khang hạ mi, ánh mắt thâm trầm. Lúc đó, hẳn không có mặt tại hiện trường, lúc thái phu nhân kể lại cũng không nói rõ ràng. Cho nên chi tiết này bây giờ hẳn mới biết.

Chuyện thật là như thế?

Vu Thu Nguyệt không ngờ nàng lại biện bạch như thế, nhất thời rối loạn tâm thần, lưng toát mồ hôi lạnh, nàng cố gắng ổn định tâm thần nói:

- Người bị đánh đau... kêu lớn là phản ứng bình thường...

Trương Nhược Lan cười lạnh nói:

- Người bình thường sẽ như thế nhưng nha hoàn đã được nghiêm khắc huấn luyện, lại còn là nha hoàn hồi môn của Vu phủ lại dễ dàng làm sai?

Nàng quay người nhìn Ánh Tuyết hỏi:

- Ánh Tuyết, nếu là người, người làm thế nào?

Ánh Tuyết hiểu ý, đầu tiên hành lễ với thái phu nhân rồi nói:

- Nếu đổi lại nô tỳ, nô tỳ nhất định nhịn xuống, trước tiên né tránh Hồng Hạnh đợi đến khi khách đi thì mới bẩm báo.

- Nàng là nha hoàn của người nên tự nhiên sẽ nói như thế.

Cận Yên Nhiên nói nhưng giọng nói đã không cường ngạnh như trước.

Trương Nhược Lan mỉm cười nhìn về Liễu Nguyệt bên cạnh thái phu nhân:

- Liễu Nguyệt, nếu đổi lại là người, người sẽ làm thế nào?

Liễu Nguyệt ngây ngốc, sao đột nhiên lại đụng tới mình? Bà nhìn Vu Thu Nguyệt lại thoáng nhìn Trương Nhược Lan có chút khó xử. Chính mình nếu bị người tát cũng sẽ tức giận đến động tay... Lúc này, thái phu nhân quay đầu nhìn về phía bà, Liễu Nguyệt rung mình, lập tức gạt đi sự toan tính trong lòng. Bà là nha hoàn bên người thái phu nhân, tự nhiên mọi việc phải rất cẩn trọng, sao có thể làm sai.

Liễu Nguyệt nghiêm mặt nói:

- Đồi lai là ta, tự nhiên cũng xử lí như Ánh Tuyết.

Tương Nhượng Lan nhìn Cận Yên Nhiên nhẹ nhàng cười, Cận Yên Nhiên không còn gì để nói. Nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng nhưng lại không nói rõ được.

Mà Ngọc Liên càng lúc càng rồi, chuyện lần này là nàng cố ý dựng nên, tuy là tỉ mỉ sắp đặt nhưng là âm mưu thì sẽ có sơ hở. Nàng không nghĩ tới bát phụ lỗ măng này lại có suy nghĩ kín đáo như thế.

Tương Nhượng Lan cũng không buông tha nàng ta, nàng nhìn Ngọc Liên, cười lạnh nói:

- Ngọc Liên, ngươi nói xem, sao các nàng có thể làm được mà ngươi lại không làm được?

Sắc mặt Ngọc Liên càng lúc càng tái, ấp úng hồi lâu mới nói:

- Con lúc ấy, con lúc ấy, nhất thời tức giận

Tương Nhượng Lan lập tức dựa vào biện bạch của nàng:

- A! thì ra trong lòng ngươi, sự ủy khuất của mình còn trọng yếu hơn thể diện của Hầu phủ! Ngươi cơ bản là cố ý khiến thái phu nhân chú ý, muốn thái phu nhân nghiêm trị Hồng Hạnh đúng không?

Ngọc Liên há mồm cứng lưỡi, lộ rõ sự chột dạ.

Thái phu nhân nhũn mảy. Trong lòng nàng, các hạ nhân vốn phải đem chuyện chủ tử coi trọng mà coi trọng. Ngọc Liên này chỉ vì tâm tư cá nhân mà làm hại đến thể diện Hầu phủ. Thật quá ghê tởm!

Vu Thu Nguyệt nghe đến đó liền biết đã mất thế, trước mặt quan trọng là làm cho mọi người không hoài nghi mình. Nàng lập tức vọt tới bên người Ngọc Liên, giống như nhu nhược mà đánh nàng, vừa đánh vừa đau lòng khóc:

- Ngọc Liên, ngươi khiến ta quá thất vọng rồi. Bình thường ta dạy ngươi thế nào, bất kể ủy khuất gì ngươi đều có thể nói cho ta. Sao ngươi có thể vì tức giận mà làm chuyện lớn như thế? Hôm nay ta không giúp được ngươi rồi!

Nói xong quỳ cạnh Ngọc Liên mà đập đầu:

- Đều là Thu Nguyệt dạy dỗ không nghiêm, đều là Thu Nguyệt sai, xin thái phu nhân trách phạt.

Ngọc Liên được nàng chỉ điểm, khóc rống nói:

- Là nô tì không tốt, là nô tì sai. Nô tì bị đánh đến hồ đồ, trước mặt nhiều người nàng đánh ta khác nào đánh di nương ta. Trong lòng ta vừa tức vừa vội mới có thể không suy nghĩ. Thái phu nhân, nô tì tuyệt đối không cố ý. Nô tì chỉ là rất ủy khuất. Thái phu nhân sai người nhốt nô tì khiến nô tì sợ hãi mới làm ra chuyện như thế. Thái phu nhân, ngàn sai vạn sai đều là của nô tì, không liên quan đến di nương. Thái phu nhân, người đánh chết nô tì đi!

Hai người khóc rống như thế, Cận Yên Nhiên mềm lòng, đi tới bên người thái phu nhân nói:

- Mẫu thân, cũng khó trách Ngọc Liên. Trước mặt bao người bị tát sao có thể không tức giận. Mẫu thân xử lí nhẹ thôi.

Vừa nói vừa trừng mắt nhìn Hồng Hạnh bên người Tương Nhượng Lan nói:

- Nói tới nói lui đều là ngươi sai.

Tương Nhượng Lan gạt đầu nói:

- Đúng thế, Hồng Hạnh có sai, xin thái phu nhân trách phạt!

Mục đích lần này của nàng không phải vạch trần Vu Thu Nguyệt, mà chút chuyện này cũng không thể làm được. Nàng chỉ nhớ lời Phương mụ mụ mà giữ lại Hồng Hạnh thôi. Thuận tiện đã kích Vu Thu Nguyệt một chút, làm cho nàng ta biết, nàng không phải là kẻ ngu xuẩn mà những toan tính của nàng ta không phải là đã kín kẽ.

Như vậy! Kéo cả Ngọc Liên xuống nước, nàng không tin thái phu nhân sẽ đem cả hai đại nha hoàn bên người bọn họ đi bán!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: TỬ THÂN

Thái phu nhân suy tư một chút rồi xử lí hai nha hoàn. Hồng Hạnh và Ngọc Liên đều bị đánh hai mươi roi, hai người từ nhất đẳng nha hoàn thành tam đẳng nha hoàn.

Cuối cùng cũng không đem các nàng đi bán.

Tương Nhượng Lan âm thầm thở nhẹ. Dù nàng không thể nào thích Hồng Hạnh nhưng cũng không muốn chứng kiến nàng ta có kết cục thê thảm.

Hồng Hạnh nghe được bị đánh lại còn bị giáng cấp, nhìn Tương Nhượng Lan cầu xin. Nhưng Tương Nhượng Lan cũng không để ý nàng. Nhìn lại Ngọc Liên thì nàng ta đập đầu lạy tạ thái phu nhân, sám hối cảm kích. Tổ chức của hai nha hoàn cao thấp đã quá rõ.

Gia đình Hầu phủ kéo hai người ra hành hình, sắc mặt Ngọc Liên tái nhợt nhưng ánh mắt bình tĩnh như là cam tâm tình nguyện chấp nhận trừng phạt. Còn Hồng Hạnh sợ đến phát run, nước mắt ròng ròng khiến người nhìn thấy ghét. Thái phu nhân nhìn nàng ta nhũn mảy.

Lúc sau, trước viện truyền đến tiếng roi cùng với tiếng Hồng Hạnh kêu khóc như heo chọc tiết. Mà thái phu nhân ngồi trong mặt không đổi sắc đem hai nhị đẳng nha hoàn bên người Tương Nhượng Lan và Vu Thu Nguyệt thăng làm nhất đẳng nha hoàn. Bên người Tương Nhượng Lan đương nhiên là Ánh Tuyết. Biểu hiện khi này của Ánh Tuyết khiến thái phu nhân rất hài lòng còn bên cạnh Vu Thu Nguyệt là nha hoàn tên là Lệ Châu. Đồng thời, đem hai nha hoàn bên người mình để bổ sung vào vị trí nhị đẳng nha hoàn bị khuyết.

Bà nói:

- Ta nghĩ, các nha hoàn bên người người sẽ hiểu được tâm ý của người nên đại nha hoàn vẫn là cất nhắc từ nha hoàn hồi môn lên. Mà hai nha hoàn của ta cũng rất hữu dụng, để trong phòng các người sẽ giúp các người nhiều chuyện.

Tương Nhượng Lan và Vu Thu Nguyệt đều nghĩ, thái phu nhân đột nhiên thêm vào phòng mình nha hoàn chắc hẳn là đã nghi ngờ điều gì? Nhưng hai người không chút biểu lộ ra ngoài, nét mặt mang ý cười cảm ơn hảo ý của thái phu nhân.

Náo loạn đến trưa, thái phu nhân đã mệt mỏi, khoát tay bảo các nàng rời đi rồi sai Liễu Nguyệt đỡ bà vào phòng.

Thái phu nhân vừa đi, Cận Yên Nhiên lôi kéo Vu Thu Nguyệt quán quýt lấy Cận Thiệu Khang nói gì đó. Tương Nhượng Lan không thèm để ý, mang theo Ánh Tuyết, Liên Kiều đi thẳng ra ngoài.

Nhưng tới cửa, đột nhiên nhớ ra điều gì, nàng quay người nhìn đám người kia lớn tiếng kêu:

- Vu di nương.

Vu Thu Nguyệt đang được Cận Yên Nhiên an ủi, lau nước mắt, thuận tiện biểu hiện sự vô tội của mình trước mặt Cận Thiệu Khang. Đột nhiên nghe giọng Tương Nhượng Lan, ngẩng đầu nhìn nàng, khiếp sợ nói:

- Tỷ tỷ gọi ta chuyện gì?

Huynh muội Cận Thiệu Khang đồng thời nhìn về phía Tương Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan không để ý đến ánh mắt bọn họ, nhìn thẳng Vu Thu Nguyệt, mỉm cười nói:

- Vu Thu Nguyệt, nếu người đã thua cuộc ta, cuộc sống sau này cũng không thể như trước kia. Thiếp có quy củ của thiếp. Ta nghĩ rằng di nương còn rõ hơn ta, không cần ta nhắc tới mới nhớ chứ.

Nàng vốn không muốn so đo với Vu Thu Nguyệt, cũng không muốn làm khó nàng ta. Nàng nghĩ hai người đều sống cuộc sống của mình là được. Vu Thu Nguyệt cùng con khi kia hoa đẹp trắng trong, mình chỉ cần được thái phu nhân yêu thích là có thể đứng vững trong Hầu phủ. Nhưng nàng quá ngây thơ rồi, Vu Thu Nguyệt lại không muốn hòa bình ở chung, làm mình sống không an ổn.

Nếu người không muốn để ta yên, ta cũng sẽ không để người sung sướng. Muốn thế nào thì có thể đó. Chỉ cần ta ở chỗ này một ngày, người đừng mơ tưởng cười lên đầu ta.

Vu Thu Nguyệt không nói được gì chỉ đành cúi đầu, bọ dáng như bị coi thường, chịu ủy khuất. Cận Yên Nhiên môi giật giật, muốn nói gì nhưng Tương Nhượng Lan lại cướp lời:

- Hầu gia, ta nói có gì sai?

Nàng không chớp mắt nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt đầy khiêu khích. Người không phải thích nói quy củ sao? Ta bây giờ quy củ với người. Ta muốn xem xem có phải người vì vợ bé mà tự tay và miệng mình.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, mặt không thay đổi nói:

- Ngươi nói không sai.

Vu Thu Nguyệt giật giật lông mi, móng tay cấu chặt lòng bàn tay nhưng chỉ một giây, thần sắc lại như thường, nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Tỷ tỷ nói đúng, muội muội trước kia làm sai. Ngày mai nhất định sẽ đến vấn an tỷ tỷ.

Trương Nhược Lan mỉm cười, ánh mắt nhìn qua ba người, cực kì đặc ý:

- Nếu thế, ngày mai ta sẽ chờ muội muội đến.

Nói xong quay người đi ra bên ngoài.

Cận Yên Nhiên tức giận đến nhe nanh trợn mắt, chỉ vào bóng lưng Trương Nhược Lan nói với Cận Thiệu Khang:

- Ca ca, ngươi nhìn nàng ta đặc ý kia! Thật sự tức chết ta!

Nàng quay đầu nói với Vu Thu Nguyệt:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, từ mai ngươi cáo bệnh, nàng cũng không thể bắt ngươi mang bệnh mà đến vấn an.

Cận Thiệu Khang nghe thế lập tức trầm mặt, cả giận nhìn muội muội:

- Yên Nhiên, đây là những lời đại gia khuê tú nên nói? Ngươi dạo này càng ngày càng làm càn. Những quy củ đã học đâu hết rồi? Bây giờ lập tức về phòng cho ta, đem Bàn Nữ kinh sao chép 100 lần. Chưa chép xong thì đừng bước ra khỏi phòng.

Cận Yên Nhiên tức đến đỏ hốc mắt, dậm chân nói:

- Ca ca, ngươi không những không giúp Thu Nguyệt tẩu tẩu, bây giờ còn trách phạt ta, ta không để ý đến ngươi.

Nói xong khóc chạy ra ngoài.

- Yên Nhiên, Yên Nhiên.

Vu Thu Nguyệt gọi hai tiếng rồi quay sang nhìn Cận Thiệu Khang đang nghiêm mặt, nhẹ nhàng nói:

- Hầu gia.....

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Thu Nguyệt, Hầu phủ có quy củ của Hầu phủ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Hầu gia không cần nói, Thu Nguyệt hiểu, Thu Nguyệt.... là thiếp ...

Hai chữ thiếp thốt như kim đâm vào lòng nàng, cả người đau đớn.

Đây là câu oán hận? Cận Thiệu Khang nhíu mày nói:

- Ta còn phải về Phủ nha, đi trước.

Nói rồi, đi ra ngoài cửa.

Vu Thu Nguyệt cảm giác được hơi thở hắt lạnh như băng lập tức ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của hắn. Sắc mặt từ từ trắng bệch. Đều tại mình, khi này sao không nhẫn nhục.

Nhưng là, nàng không thể tức giận, oán hận? Tại sao hắn lại không thể hiểu mình, an ủi mình một chút?

Nghĩ thế, tâm lý Vu Thu Nguyệt thật sự ủy khuất.

Ra khỏi Tùng Hương viện một lúc, Trương Nhược Lan cảm giác vẫn có người đi sau mình, bước chân không nhanh không chậm, không gián đoạn nhưng cũng không có ý vượt lên. Ban đầu, Trương Nhược Lan còn không để ý, tưởng rằng chỉ là hạ nhân thuận đường. Nhưng qua một đoạn hành lang dài, tiếng bước chân kia vẫn theo sát mình không quá xa mà lại cũng không vượt lên khiến nàng thấy kì quái.

Nàng ý thức được, quay đầu lại, cách đó tầm mười bước là Cận Thiệu Khang một thân triều phục.

Ánh mặt trời chiếu lên người hắn, triều phục thêu kim tuyết lóe ra ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Trương Nhược Lan nhìn hắn một cái, nao nao, dứt khoát dừng lại, lui qua một bên nhường hắn đi trước.

Cận Thiệu Khang dường như không hề nghĩ nàng đột nhiên quay đầu, ánh mắt có chút mất tự nhiên. Thấy nàng cúi đầu lui sang một bên, trên mặt lại khôi phục sự hồ hững, đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hắn Muốn Nói Cái Gì?

Trương Nhược Lan thấy Cận Thiệu Khang mặc triều phục thì biết hắn phải về phủ nha. Con đường này chẳng những đi qua Thu Đường viện mà cũng đi thông ra cửa lớn. Chỉ là hắn cứ đi phía sau khiến nàng không tự nhiên nên dứt khoát để hắn đi trước đi.

Cận Thiệu Khang chạy về phía trước, hắn không muốn để ý đến nàng nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn nàng.

Nàng hơi cúi đầu, tóc đen chải búi đơn giản lộ ra cái cổ cao, thon, eo lưng thắt lại rất đẹp nhưng đến hông hơi bó lại nhưng quần lại suông từ đó xuống chân khiến người ta có cảm giác quyến rũ mà không mất phần ưu nhã.

Lập tức, hắn có cảm giác chính mình rất quái lạ, hắn đang miên man nghĩ gì thế? Vì sao không tự chủ được mà lại chú ý đến nàng?

Bất tri bất giác đi đến bên cạnh nàng, mũi người thấy mùi hoa lan thơm thoang thoảng, tự nhiên khiến tim hắn cũng đập nhanh hơn.

Trương Nhược Lan cúi đầu, mắt thấy đôi giày màu đen của hắn từ từ lướt qua, nhưng đột nhiên, hắn lại ngừng lại. Trang phục cao quý, kim tuyến bạc thêu hình mây dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng, hoa mỹ vô cùng.

Bên tai lại vang đến giọng nói trầm thấp của hắn:

- Không nghĩ Trương Nhược Lan lại có tâm tư nhanh nhẹn như thế. Miệng nói đầy lý lẽ thật đúng là khiến người ta thấy bất ngờ.

Hắn có ý gì? Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Hầu gia chưa bao giờ hiểu rõ Nhược Lan nên tự nhiên sẽ thấy bất ngờ.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng. Khuôn mặt nàng dưới ánh mặt trời tỏa sáng, đôi mắt đen láy càng thêm trong suốt khiến nàng có một vẻ đẹp bất ngờ mà người ta bình thường không nhìn thấy.

Không biết thế nào, tâm tình Cận Thiệu Khang đột nhiên thả lỏng:

- Ý của ngươi là bọn hầu nên hiểu rõ ngươi?

Trương Nhược Lan bị tắc lời không biết nên nói ra sao?

Cận Thiệu Khang thấy nàng há mồm cứng lưỡi, thoáng tươi cười lên, nhưng chỉ trong nháy mắt lại biến mất. Hắn nói:

- Làm cho Liễu Nguyệt cũng phải đứng về ngươi, tăng độ tin cậy của lời nói, ngươi rất thông minh.

Trương Nhược Lan gắt gao nhìn hắn, trong lòng cảnh giác:

- Ta không hiểu ý Hầu gia, cái gì mà Liễu Nguyệt phải đứng về phía ta, ta không bức bà.

Cận Thiệu Khang hơi chuyển mắt, đôi mắt nâu như lóe sáng, bức người:

- Ngươi hỏi bà như thế, bà là đại nha hoàn bên người mẫu thân đương nhiên chỉ có thể trả lời như vậy. Bất kể đáp án này có phải là thật tình hay không! Trương Nhược Lan, xem ra ngươi coi chúng ta là kẻ ngu rồi.

Trong lòng Trương Nhược Lan rung mình, nói như vậy, thái phu nhân cũng nhìn ra?

- Vậy sao khi ấy Hầu gia không nói?

Cận Thiệu Khang quay đầu đi nhìn hồ nước lấp lánh không xa:

- Nhưng nói đi nói lại, lời của ngươi cũng không phải không có đạo lý!

Hắn đi về phía trước, chậm rãi nói:

- Ngươi có thể trong thời gian ngắn học tốt quy củ, dạy dỗ hạ nhân bên người đương nhiên cũng không phải chuyện khó. Muốn làm Hầu phu nhân cũng không đơn giản như thế...

Hắn quay đầu nhìn nàng, mắt lóe sáng:

- Lúc ấy ngươi muốn Hoàng thượng tứ hôn có từng nghĩ đến?

Nói xong, hắn quay đầu đi về phía trước, càng bước càng xa.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng hắn mà như lạc vào mây mù. Hắn rốt cuộc muốn nói cái gì?

Lập tức buông lỏng lại, quân hắn nói gì làm gì, hắn chẳng phải là người đáng để mình quan tâm.

Hồng Hạnh bị đánh xong được đưa về Thu Đường viện. Nhìn mông, đùi nàng ta máu me be bét, Phương mụ mụ không ngừng khóc.

Trong phòng Hồng Hạnh, Phương mụ mụ cẩn thận cởi quần áo nàng ra, rửa dáy, bôi thuốc cho nàng. Thành thạo, Hồng Hạnh khóc lớn, đau đến nước mắt ròng ròng.

Phương mụ mụ đau lòng nói:

- Hồng Hạnh. Ngươi kiên nhẫn chút đi, bôi thuốc sẽ nhanh khỏi, thuốc này là tiểu thư ban cho, là thuốc tốt.

Nhắc tới Tương Nhượng Lan, Hồng Hạnh khẽ hừ một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Mẫu thân! Ta thấy tiểu thư từ khi lập gia đình đã thay đổi.

Phương mụ mụ sùng sốt ngừng tay:

- Nói thế là thế nào?

Hồng Hạnh vừa khóc vừa nói:

- Con chính là vì tiểu thư mới đánh Ngọc Liên. Nếu là trước đây, tiểu thư sẽ không để con bị đánh. Nhưng lần này, bất luận con nhìn nàng như thế nào nàng cũng không nhìn con lấy một lần để mặc con bị những người đó tha đi. Con biết, nàng muốn khiến thái phu nhân và Hầu gia yêu thích, vui vẻ.

Phương mụ mụ vội bịt miệng nàng lại, đi tới cửa sổ nhìn quanh một chút, thấy không có ai mới dí trán nàng nói:

- Hạnh Nhi. Ngươi không thể nói vô lương tâm thế được. Ta đã sớm dặn ngươi không được hành động lỗ mãng. Nơi này không thể giống trước kia nhưng ngươi vẫn không nghe lời ta. Lần này nếu không nhờ tiểu thư thì kết quả thế nào ngươi cũng rõ. Từ trước đến nay tiểu thư vẫn hậu đãi hai mẫu thân con ta. Ngươi dù cùng tiểu thư lớn lên nhưng đừng quên bản phận của mình. Lần sau còn làm loạn thế này ta là người đầu tiên không tha cho ngươi.

Nói xong cầm bình thuốc dí vào tay nàng, tức giận đi ra ngoài.

Hồng Hạnh nhìn bóng lưng Phương mụ mụ, bĩu môi lắm bả:

- Chỉ biết là mẫu thân sẽ giúp nàng, còn không biết ai mới là con mẫu thân đây.

Nha hoàn, nha hoàn, đứng cuối cùng cũng chỉ vì ta là nha hoàn mới có thể mặc người thao túng vận mệnh của mình. Nếu ta thành chủ tử, sinh con đẻ cái ai dám nói đánh là đánh nói bán là bán.

Nàng giật giật người, dưới thân lại truyền đến trận đau đớn. Nàng đau đến cả mặt vặn vẹo, tức giận vò đầu bứt tóc.

Xế chiều, thái phu nhân sai Đỗ Quyên đến hầu hạ nàng, thấy Tương Nhượng Lan liền hành lễ. Tương Nhượng Lan thấy nàng chừng 15, 16 tuổi, tính tình nhìn qua rất trầm tĩnh, lớn không bằng Hồng Hạnh, Ánh Tuyết nhưng đã rất trưởng thành, đoan trang.

Sau khi Đỗ Quyên đi ra, Tương Nhượng Lan nói với Ánh Tuyết:

- Đỗ Quyên đã tới đây, sau này coi nàng như người bên mình, không cần gạt nàng chuyện gì cả.

Ánh Tuyết có chút do dự:

- Nhưng nàng là do thái phu nhân...

Tương Nhược Lan cười nói:

- Chúng ta có gì cần gạt thái phu nhân, cứ phóng khoáng miễn để người ta có lòng nghi ngờ.

Ánh Tuyết mỉm cười:

- Nô tỳ hiểu rồi.

Ngày thứ hai, theo lệ, Tương Nhược Lan đến thỉnh an thái phu nhân, đến nơi thì Triệu Di Thái Thái, Vu Thu Nguyệt đã ở đó. Mọi người không nhắc gì đến chuyện hôm qua mà chỉ uống trà, nói chuyện phiếm.

Đang nói vui vẻ, thái phu nhân đột nhiên chuyển đề tài, nhìn Tương Nhược Lan cười nói:

- Nhược Lan, lần trước Lưu phu nhân đến phủ chúng ta bị phát bệnh, theo lí thì chúng ta cần đến hỏi thăm một chút. Phái hạ nhân đến không đủ biểu hiện thành ý của chúng ta, ta nghĩ đi nghĩ lại, người đã từng cứu Lưu phu nhân nên người đi là thích hợp nhất. Ta đã chuẩn bị lễ vật rồi, chút nữa người đến Lưu phủ một chuyến!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thực Liệu

Tương Nhược Lan đem theo lễ vật thái phu nhân đã chuẩn bị cùng Trương Mụ Mụ ngồi xe ngựa đến Lưu phủ.

Lưu phủ nhận được thông báo đã sớm sai hạ nhân đến cửa nghênh đón. Tương Nhược Lan được một đám nha hoàn Lưu phủ dẫn vào trong.

Lưu phủ tuy không phú quý bằng Hầu phủ nhưng cũng rất trang nhã.

Vừa vào phòng Lưu phu nhân đã ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt, càng vào trong mùi thuốc càng đậm hơn nữa trong phòng rất ấm khiến không khí rất ngọt ngào làm người khác thấy khó chịu.

Lưu phu nhân mặc y phục trong nhà dựa vào giường lớn, chắc hẳn vì có khách nên mới miễn cưỡng ngồi dậy.

Nha hoàn lớn tuổi nói:

- Phu nhân, Hầu phu nhân đến thăm người.

Lưu phu nhân giật giật người gọi Vân Tiêu đến gần định sai nàng đỡ bà đứng dậy hành lễ với Tương Nhược Lan. Tương Nhược Lan vội tiến lên, ngăn cản nàng nói:

- Lưu phu nhân, người thân thể không tốt không cần phải bày đặt lễ tiết. Ta đến thăm người mà lại khiến người vất vả không thể an tâm nghỉ ngơi ta sao có thể an lòng?

Nghe Tương Nhược Lan nói chân thành như thế Lưu phu nhân mới thôi, sai nha hoàn châm trà.

Tương Nhược Lan sai nha hoàn đặt ghế gần giường, ngồi cạnh Lưu phu nhân, Lưu phu nhân vội hỏi:

- Hầu phu nhân ngồi xa hơn một chút thì hơn, cẩn thận lây bệnh.

Tương Nhược Lan cười nói:

- Ta thân thể khỏe mạnh sao có thể nói lây là lây

Suyễn không phải là bệnh truyền nhiễm, cần gì làm thành dạng này khiến người ta xa lánh.

Lưu phu nhân thấy nàng hoàn toàn không né tránh mình, tâm trạng có chút khó nói. Tâm tư bà với Tương Nhược Lan rất phức tạp. Vừa hận nàng hại con gái mình nhưng nàng lại cứu mình một mạng. Tình hình hôm đó bệnh phát tác bà biết rất rõ, nếu không nhờ nàng cứu giúp thì không rõ mình có thể đợi được con đến hay không.

Nghĩ vậy, trong lòng bà thở dài một hơi, cúi đầu nói với Trương Nhược Lan:

- Hầu phu nhân, lão thân còn muốn tạ ơn cứu mạng của người.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Chỉ là nhắc tay chi lao (tiện tay thì làm) Lư phu nhân không cần để trong lòng. Lư phu nhân là tại phủ chúng ta mà phát bệnh, nói đến nói đi vẫn là chúng ta chiều đãi không chu toàn. Thái phu nhân đặc biệt sai ta đến nói lời xin lỗi. Chẳng biết bây giờ thân thể Lư phu nhân khỏe hơn chút nào chưa?

Lúc này, nha hoàn bên cạnh bưng thuốc đến nói:

- Phu nhân, công tử dặn dò, thuốc phải uống khi nóng.

Lư phu nhân đón bát thuốc, nhìn Trương Nhược Lan cười khổ một tiếng:

- Thái phu nhân quá lời, đây chỉ là bệnh cũ hàng năm đều tái phát vài lần, cả người không rời được thuốc. Người trở về nói với thái phu nhân, bảo bà không cần lo lắng, bệnh này của ta qua một đoạn thời gian là tốt rồi.

Vừa nói vừa nhấp mảy uống bát thuốc, miễn cưỡng uống được nửa bát, có lẽ là đắng quá nên thấy lợm không tài nào uống hết được.

Tiểu nha đầu nhìn trong bát vẫn còn thuốc, khó khăn nói:

- Phu nhân, công tử nói rồi, nhất định phải uống hết.

Lư phu nhân trong người có bệnh nên khó chịu, bất chấp có khách trước mặt, quát lớn:

- Ta ngửi mùi thuốc đã muốn nôn, người muốn ta chết!

Một trận kích động lại khiến bệnh cũ tái phát, ôm ngực, tái nhợt mặt.

Tiểu nha đầu sợ hãi vội dập đầu xin tha.

Vân tiếu tiến lên một bên giúp Lư phu nhân vỗ lưng, vừa nói với nha hoàn đang quỳ:

- Nhanh mời công tử đến.

Tiểu nha đầu vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Nhược Lan thấy Lư phu nhân thở khó khăn, vội tiến lên giúp bà ấn huyệt như lần trước, lúc này Lư phu nhân mới dần bình phục.

- Lại phải đa tạ Hầu phu nhân

Sắc mặt Lư phu nhân tái nhợt, nghiêm mặt suy yếu nói:

- Lão thân tính tình không tốt, khiến phu nhân chê cười.

Trương Nhược Lan khuyên nhủ:

- Phu nhân có bệnh không uống thuốc sao được?

Lư phu nhân lắc đầu:

- Hầu phu nhân không biết, ta hàng năm đều phát bệnh, hàng năm uống thuốc. Bây giờ, chỉ ngửi đến mùi này thôi đã muốn nôn...

Nhớ ra sự đau khổ suốt mấy năm hốc mắt lại ửng đỏ.

Trương Nhược Lan liếc nhìn nửa bát thuốc đen sì, nhớ ra trung dược rất đắng nên có thể hiểu được cảm giác của bà. Lúc này, trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nhớ lại trước kia xem sách về bệnh hen suyễn có thể dùng thức ăn mà chữa bệnh. Bệnh mãn tính như Lư phu nhân nếu dùng ăn uống mà điều dưỡng lâu dài chắc sẽ có hiệu quả rất tốt.

Ngoài phòng đột nhiên truyền tiếng bước chân dồn dập, giấy lát, Lư Từ Căng đã vào đến phòng.

Lư Từ Căng thấy Trương Nhược Lan thoáng sững sốt rồi tiếng lên hành lễ, sau đó kiểm tra bệnh mẫu thân. Lư phu nhân nói cho hẳn nguyên nhân Trương Nhược Lan đến đây.

Lư Từ Căng tạ ý tốt Trương Nhược Lan rồi quay đầu nhìn bát thuốc chưa uống hết không khỏi nhíu mày:

- Mẫu thân, thuốc này phải uống cho hết.

Lưu phu nhân trước mặt con lại giống như tiểu hài tử. Bà nghiêng đầu nói:

- Uống nữa ta cũng sẽ nôn ra, người cứ tùy ý ta đi... Ta chết cũng tốt hơn là chịu tội này.

Lưu Tử Căng rất bất đắc dĩ, hần cầm tay Lưu phu nhân nói:

- Mẫu thân, không nên nói lời xui xẻo, uống thuốc bệnh sẽ nhanh thuyên giảm... .

Lưu phu nhân nói gì, nhưng ánh mắt rất kiên quyết.

Tương Nhược Lan thấy vậy đột nhiên lên tiếng:

- Lưu thái y, thuốc có ba phần là độc, nếu uống lâu sẽ tổn thương tràng vị (dạ dày) Người sao không thử cho phu nhân thực liệu (dùng thức ăn làm thuốc).

- Thực liệu?

Lưu thái y chậm rãi đứng dậy, hơi kinh ngạc nhìn Tương Nhược Lan:

- Phu nhân nói là dùng đồ ăn chữa bệnh?

Trong đồ ăn thêm chút thuốc cũng không phải không có nhưng vốn chỉ dùng để bồi bổ chứ nếu dùng chữa bệnh thì lại không đủ. Nếu là người khác nói những lời này thì có lẽ Lưu Tử Căng đã phản bác ngay nhưng lời này lại là Tương Nhược Lan nói... Hần đã chứng kiến Tương Nhược Lan xoa bóp cho thái phu nhân hơn nửa nạng lại từng cứu mẫu thân, trong lòng có chút tò mò. Tương Nhược Lan rốt cuộc hiểu biết những gì?

Tương Nhược Lan gật đầu cười nói:

- Đúng, dùng thức ăn để chữa bệnh có lẽ sẽ rất có ích với bệnh của phu nhân.

Nàng suy nghĩ một chút:

- Như vậy đi, đầu tiên ta viết ra mấy phương pháp thực liệu, Lưu thái y nhìn thử xem có được không?

Lưu Tử Căng vội sai nha hoàn mang bút mực lên, Tương Nhược Lan nhìn văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy mực), nhớ ra mình không quen việc viết bút lông nên không khỏi có chút xấu hổ. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, ai mà không biết Tương Nhược Lan là nữ tử không am hiểu lễ nghĩa sách vở. Sợ gì!

Nàng đi tới sách bên bàn, cầm lấy bút, viết xuống phương pháp.

- Canh phổi lợn, kha tử 6g, ngũ vị tử 20 hạt, phổi lợn hay phổi bò 1 cái. Rửa sạch phổi, cho cùng các vị thuốc vào nồi nấu thành canh. Khi phổi như nêm gia vị vừa miệng. Ăn cái uống nước canh, mỗi ngày 1 lần.

Nàng viết một phương tử rồi ngẩng đầu nhìn Lưu Tử Căng cười cười.

Lưu Tử Căng nhìn nàng cười hơi xuất thần lại nghe nàng nói:

- Canh yến sào, bạch chỉ: Bạch chỉ 12g, yến sào 12g, đường phèn một ít. Cho thuốc vào nồi đất, nấu lửa, để nhỏ liu riu hầm kỹ đến nhừ. Bỏ bã, cho đường phèn hòa tan, chia đôi nước uống vào buổi sáng và buổi tối trong ngày.

Lưu Tử Căng không nhịn được đi tới bàn sách nhìn chữ nàng, chỉ thấy nàng hơi mất tự nhiên cầm bút rất chăm chú viết: – Chim sẻ hấp đường phèn: Chim sẻ 3-5 con, làm sạch lông moi bỏ ruột, bỏ vào bát tô to, thả đường phèn 15g vào bát, đập dập cho vào nồi hầm cách thủy chín nhừ, nêm đủ gia vị mang ra ăn hết trong ngày. Mỗi ngày ăn 1 lần

Thấy Lưu Tử Căng nhìn, Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hần thân nhiên cười nói:

- Chữ ta không đẹp, Lưu thái y đừng cười.

- Chữ Hầu phu nhân rất... dễ nhìn. Lưu Tử Căng do dự một lúc mới nói.

Tương Nhược Lan nhìn hần một cái, cúi đầu mỉm cười, nghĩ thầm: Lưu Tử Căng không thích hợp nói dối.

Lưu Tử Căng lại cúi đầu tiếp tục nhìn nàng viết thêm mấy phương pháp, bất tri bất giác len lén nhìn nàng đã thấy nàng chăm chú viết, lông mi dài hơi rung động, trong đầu hồi tưởng lại nụ cười khi nãy của nàng. Gần nàng, phát hiện mắt nàng rất đẹp, đôi mắt vừa đen láy vừa trong sáng như hắc bảo thạch. Đang nói chuyện thì thỉnh thoảng lóe lên, rất linh động.

Quái, tại sao trước kia hần chưa bao giờ phát hiện điều này?

- Lưu thái y nhìn xem có được hay không?

Tương Nhựt Lan ngẩng đầu, đưa tờ giấy đến trước mặt hân.

Lưu Từ Cánh đón lấy, hồi phục tinh thần cẩn thận nhìn một chút. Những món ăn này có chứa vài thứ khá hợp với chứng bệnh của mẫu thân.

Chỉ là cái này thật sự có thể trị bệnh? Lưu Từ Cánh không dám khẳng định.

Bên kia, Lưu phu nhân không nhịn được hiếu kì sai Vân Tiểu mang tờ giấy lại, vừa nhìn thì khuôn mặt sáng lên. Bà quay đầu nhìn Tương Nhựt Lan và con cười nói:

- Những món này ta cũng muốn ăn, có bắt ta ngày nào cũng ăn ta cũng không có ý kiến.

Lưu Từ Cánh do dự hỏi Tương Nhựt Lan:

- Không biết phu nhân dùng phương pháp này trị liệu cho bao người rồi?

Tương Nhựt Lan bị hỏi, chẳng lẽ lại nói thật đây là xem từ sách ra, thực tế hiệu quả ra sao còn không biết sao?

- Cái này...Ta chưa cho ai thử phương pháp này...

Thấy Lưu Từ Cánh nhũn mày thì vội nói:

- Nhưng ta nghe người ta nói cái này rất có tác dụng. Không bằng tạm thời dùng uống thuốc, cho phu nhân thử qua cách này xem hiệu quả thế nào. Nếu Lưu phu nhân ăn ngon thì làm lâu dài. Những thứ này không có hại với cơ thể.

Lưu phu nhân được Tương Nhựt Lan cứu giúp vốn đã rất tin bản lĩnh của nàng, nghe lời nàng nói vội phụ họa:

- Cứ theo lời Hầu phu nhân đi. Thuốc ta cũng uống, đồ này ta cũng ăn. Nếu ta thấy tốt thì sẽ dùng lâu dài.

Lưu Từ Cánh thấy mẫu thân nói sẽ dùng thuốc nên cũng yên tâm. Hơn nữa hân cũng rất muốn biết hiệu quả của thực liệu nên nhìn về phía mẫu thân nói:

- Đã như thế, mỗi ngày mẫu thân đều phải uống thuốc.

Lưu phu nhân nghĩ sẽ không phải uống thuốc bao lâu nữa nên tâm tình rất tốt, cam đoan với hân. Rồi như nhớ ra cái gì, nhìn Tương Nhựt Lan nói:

- Hầu phu nhân, xin người cũng đi nhìn tiểu nữ Từ Đồng một chút. Tiểu nữ cũng giống ta, không thích uống thuốc nên bệnh tình không tốt.

Lưu Từ Đồng không phải là nữ tử bị Tương Nhựt Lan đẩy xuống nước sao? Tương Nhựt Lan nhìn Lưu Từ Cánh thấy sắc mặt hân khó coi cũng biết là hân nhớ đến chuyện này.

- Lưu phu nhân, cho dù bà không nói, ta cũng muốn nhìn Lưu tiểu thư một chút, hôm nay một là muốn đến thăm bà, hai là muốn đến xin Lưu tiểu thư thứ lỗi.

Chẳng có cách nào, dù chuyện này không phải mình làm nhưng mình lại phải nhận. Ai bảo mình không may, xuyên vào cái thân thể này?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Khó Chữa

Lưu phu nhân thân thể không tốt nên không thể cùng đi với Tương Nhựt Lan liền sai

Vân Tiểu và Lưu Từ Cánh dẫn Tương Nhựt Lan đi trước.

Vân Tiểu đi trước dẫn đường, Lưu Từ Cánh đi sau, Tương Nhựt Lan cùng đám nha hoàn cách hân 3 thước. Theo đạo lý, Tương Nhựt Lan không được tiếp xúc nhiều với Lưu Từ Cánh nhưng vì hân cũng là đại phu, đến xem muối mè của hân thì sao hân có thể không đi cùng.

Đoàn người đi dọc theo con đường nhỏ, ước chừng hết một nén nhang. Tương Nhựt Lan thấy càng đi càng hẻo lánh nên hỏi:

- Lưu thái y, không phải chúng ta đi thăm Lưu tiểu thư?

Lưu gia tiểu thư sao lại có thể ở nơi vắng vẻ này.

Lưu Từ Cánh nghe lời nàng, lập tức dừng bước, quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng:

- Hầu phu nhân, từ lúc tiểu muội rơi xuống nước vẫn sợ nước cho nên đến ở nơi không có ao hồ

Nghiêm trọng thế sao? Rõ ràng không phải mình làm nhưng trong lòng Trương Nhược Lan cũng run lên. Nàng tiến lên hai bước cách không xa Lưu Từ Cánh, chột dạ hỏi:

- Nghe Lưu phu nhân nói, lệnh muội vì thế mà mắc bệnh?

Bỏ Tất che chở, đừng quá nghiêm trọng nếu không mối dây này khó mà gỡ ra...

Lưu Từ Cánh nhớ ra những đau khổ của muội muội hơn năm nay, trong lòng tức giận. Trước vì Trương Nhược Lan cứu tính mạng mẫu thân mà có chút cảm kích, nay vì tức giận mà không còn sót một mảnh.

- Hầu phu nhân không phải thông y lý? Nhìn thấy muội muội ta chẳng phải sẽ rõ?

Dù giọng nói lạnh như băng nhưng vẫn duy trì phong độ quân tử, đôi mắt thanh nhuận, cũng không vì trong lòng tức giận mà có chút gợn sóng.

Trương Nhược Lan nghe vậy hơi đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Ta làm gì mà thông y lý, chẳng qua là trước kia có theo một số bằng hữu của phụ thân học ít biện pháp dưỡng sinh, còn về phần chẩn đoán thì một chút cũng không thông.

Lúc này, hai người đứng ở bãi đất trống, ánh mắt trời chiếu lên khuôn mặt Trương Nhược Lan khiến khuôn mặt đỏ ửng của nàng có ánh sáng rất đẹp. Vẻ mặt nàng ngượng ngùng, thanh âm nhu hòa. Cảm giác như trước mắt là một đóa hoa rất đẹp rơi trên trán nàng. Một vẻ đẹp nhu mì của thiếu nữ lộ lộ. Lưu Từ Cánh dù biết Trương Nhược Lan đã lâu nhưng vẫn luôn có ấn tượng nàng hung dữ, vô lý chưa bao giờ thấy nàng có kiểu thái nữ nhi như thế này. Hắn kinh ngạc địa nàng, trong lòng sinh ra cảm giác khác thường, tê tê đại đại tựa như bị kiến cắn.

Sự tức giận trong lòng bất tri bất giác tiêu tan không ít. Giọng cũng nhu hòa:

- Hầu phu nhân không hiểu y lý? Trước thấy Hầu phu nhân thân thủ bắt phàm còn tưởng là Hầu phu nhân vẫn cố ý dấu diếm. Phu nhân không hiểu y lý mà lại biết nhiều phương pháp trị liệu như thế thật khiến tại hạ bội phục.

Trương Nhược Lan lau mồ hôi lạnh:

- Tất cả là vận khí ta tốt thôi. Không đáng nhắc đến! Không đáng nhắc đến!

Rồi lại hỏi:

- Không bằng Lưu thái y nói bệnh chứng của tiểu thư cho ta biết. Việc lệnh muội không chịu uống thuốc ta có thể giúp được ít nhiều.

Lưu thái y nhìn nàng, môi giật giật, trên mặt có thần sắc cổ quái, màu da như bạch ngọc mờ hồ đồ lên. Hắn đột nhiên quay người đến bên Vân Tiếu, nhỏ giọng nói với nàng vài câu rồi Vân Tiếu đi đến bên cạnh Trương Nhược Lan nói nhỏ:

- Hầu phu nhân, tiểu thư nhà ta nắm ngoài rơi xuống nước đúng lúc vừa hết nguyệt sự. Tuy tính mạng không sao nhưng nguyệt sự không thuận. Công tử nhà ta nói là vì gặp lạnh mà máu không thông. Vốn có uống thuốc hơi tốt lên chút nhưng sau lại nghe...

Nói tới đây, Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan một cái, trong mắt có tia oán khí mờ mờ:

- Sau lại nghe lời đồn đại bên ngoài, trong lòng không vui, ngày ngày lấy nước mát rửa mặt, cứ như vậy, bệnh không tốt lên mà lại thêm nặng. Tiểu thư tức giận không chịu uống thuốc, mỗi ngày đều trốn trong phòng không chịu gặp người.

Nói tới đây Vân Tiếu thở dài, bộ dáng rất đau lòng.

Lưu Từ Cánh đứng bên thờ dài. Phụ thân hắn đứng đầu thái y viện, chính mình là ngự y mà bệnh của muội muội cũng không chữa được. Đã hơn một năm, muội muội cũng đến tuổi cập kê nhưng thân thể có bệnh này thì hôn sự sao tốt được, chỉ sợ đến lúc đó mang thai cũng là vấn đề.

Nhưng lập tức, tâm tư lại chuyển sang vấn đề khác, mình là đại phu, cũng không phải chưa xem qua các bệnh phụ nữ, trước chưa bao giờ ngại ngại nhưng sao trước mặt Trương Nhược Lan lại có cảm giác xấu hổ không dám hé răng này.

Bên kia, Trương Nhược Lan nghe Vân Tiếu nói xong cũng hiểu được bệnh chứng của Lưu Từ Đồng. Có lẽ là xuống nước bị lạnh nên kinh nguyệt không đều, sau tâm tình lại bị ức chế lâu dài khiến bệnh càng lúc càng trầm trọng. Nếu bị hàn có thể uống thuốc khu hàn nhưng là bệnh tâm lý thì không phải uống thuốc có thể chữa được. Nghĩ nghĩ, Trương Nhược Lan hơi nhíu mày, tình hình không dễ giải quyết...

Vân Tiếu thấy thần sắc nàng vội vàng quỳ xuống nói:

- Hầu phu nhân, nô tì biết người bản lãnh cao siêu, van cầu người cứu tiểu thư... tiểu thư rất đáng thương. Phu nhân nhà ta ngày nào cũng rất lo lắng, khóc rất nhiều. Hầu phu nhân, chỉ cần người có thể chữa khỏi cho tiểu thư nhà ta, kiếp sau, nô tì nguyện làm trâu ngựa báo đáp.

Tương Nhượng Lan vội đỡ nàng lên:

- Vân Tiểu, người trung tâm như thế này thật hiếm có. Người yên tâm, chuyện này do ta gây ra, ta nhất định cố hết sức.

Vân Tiểu nghe những lời này lập tức vui mừng. Từ lần trước thấy Tương Nhượng Lan không dùng châm (kim) không dùng thuốc mà khiến phu nhân thoát khỏi nguy hiểm thì nàng đã coi Tương Nhượng Lan là thần y diệu thủ hồi xuân (chỉ người y thuật rất cao minh). Nàng đứng lên dẫn Tương Nhượng Lan đến chỗ Lưu Tử Đồng.

Đến sân phát hiện cửa đóng chặt, Vân Tiểu mở cửa dẫn Tương Nhượng Lan và Lưu Tử Cầm vào trong. Trong sân có một cây hòe, vài cây cỏ, hoa trông rất tiêu điều.

Mấy nha hoàn ngồi bên thềm nô đùa, Vân Tiểu thấy bọn họ, hỏi:

- Tiểu thư đang làm gì?

Nha hoàn lắc đầu nói:

- Không biết, tiểu thư không cho chúng ta vào.

Vừa nói vừa nhìn căn phòng đóng chặt cửa.

Lưu Tử Cầm nhíu mày, tiến lên định đẩy cửa nhưng cửa đã bị chốt trong, Lưu Tử Cầm kêu lên:

- Tử Đồng, mở cửa.

Bên trong lập tức có tiếng khóc, kêu:

- Đi.. đi.. Ta không muốn thấy ai hết!

Lúc này một nha hoàn tiến đến bên người Lưu Tử Cầm nói:

- Thiếu gia, từ sáng nay tâm tình tiểu thư không tốt, không chịu gặp người.

Tương Nhượng Lan tiến lên hỏi:

- Vì sao?

Nha hoàn nghe tiếng quay đầu lại nhìn thấy Tương Nhượng Lan xong biến sắc “A!” lên một tiếng Nàng kích động chỉ vào Tương Nhượng Lan nói:

- Người... người tới làm gì?

Lưu Tử Cầm lập tức quát:

- Mai Hương, không được vô lễ! Đây là Hầu phu nhân

Mai Hương hốt mắt đỏ lên, quỳ xuống trước mặt Lưu Tử Cầm:

- Công tử, đều là nàng hại tiểu thư mà

Trong phòng truyền ra tiếng Lưu Tử Đồng vừa sợ vừa giận:

- Mai Hương là ai? Là ai tới?

Tương Nhượng Lan đi tới trước cửa ôn nhu nói:

- Lưu tiểu thư, là ta Tương Nhượng Lan, ta tới xin lỗi người! Người mở cửa đi!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tự Khuất Phục

Trong phòng lập tức có tiếng thét chói tai như là cực kì sợ hãi, cực kì phần nộ. Trương Nhược Lan lại càng hoảng sợ không khỏi lui về phía sau vài bước, không nghĩ tới sau đó là bậc thang. Nàng bước vào chỗ không, cả người mất thăng bằng. Đúng lúc đó, phía trước một cánh tay vươn ra kéo nàng lại.

Trương Nhược Lan đứng vững lại kinh hồn nhìn Lư Từ Căng nói:

- Đa tạ Lư thái y giúp đỡ.

Nàng cúi đầu phát hiện tay mình vẫn ở trong tay Lư Từ Căng, ý nghĩ đầu tiên là tay nam nhân này trắng nõn, mềm mịn còn hơn tay con gái.

Lư Từ Căng nhìn theo mắt nàng, mặt đỏ bừng lên, vội rút tay về:

- Xin lỗi, khi nãy tình thế cấp bách, đường đột rồi.

Trương Nhược Lan lắc đầu cười nói:

- Không sao, ta biết Lư thái y là vô tình.

Nàng đương nhiên không câu nệ mấy lễ tiết cổ đại này.

Lư Từ Căng nhìn nàng tươi cười, tay phải hơi tê dại nóng lên tựa như xúc cảm khi nãy vẫn còn lưu lại. Trong lòng hắn đột nhiên có ý nghĩ: không nghĩ tay nàng lại mềm mại như thế...

Bọn nha hoàn bên cạnh đang lo lắng tình huống trong phòng, bị tiếng kêu chói tai của Lư Từ Đồng mà hoảng hốt, hơn nữa, khi nãy Lư Từ Căng ra tay rất nhanh nên cũng không ai để ý tới một màn này.

Lư Từ Đồng vẫn còn kêu kinh hoàng, Lư Từ Căng chỉ có một muội muội cùng mẫu thân này, đương nhiên rất lo lắng, hắn thu liễm cảm xúc, quyết định nhắc chân đá tung cửa, lo lắng vọt vào.

Trương Nhược Lan đi theo phía sau, trong phòng vì cửa sổ đóng chặt mà chỉ sáng lờ mờ, không khí vì không lưu thông mà có mùi ẩm thấp khó chịu, một lúc sau, Trương Nhược Lan thích ứng với ánh sáng trong phòng thì thấy cách đó không xa là một chiếc giường lớn, màn trướng che kín, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng nữ tử hai vai không ngừng rung, phát ra tiếng khóc nhỏ.

Lư Từ Căng đứng ở trước giường nhỏ giọng an ủi:

- Từ Đồng, nguoi sao thế. Vừa không chịu uống thuốc lại không chịu gặp nguoi, cứ buồn bực như thế sao có thể khá lên được?

Người đang khóc trong rèm nói:

- Ca ca, ta biết ta sẽ không khỏe hơn được. Giờ ta nguoi không ra nguoi, quỷ không ra quỷ, không bằng chết đi.

Trương Nhược Lan biết người trong màn đó là Lư Từ Đồng liền đi tới.

Phát hiện Trương Nhược Lan đến gần, Lư Từ Đồng như con thỏ bị kinh động lui vào trong góc, chỉ tay vào nàng:

- Nguoi tới làm cái gì, nguoi hại ta còn chưa đủ? Là muốn nhìn bộ dạng thê thảm của ta rồi lại chê cười ta. Nguoi cút! Cút đi! Ta không muốn thấy nguoi.

Lư Từ Căng vội vàng nói:

- Từ Đồng, không được vô lễ, Hầu phu nhân tới thăm nguoi, có lẽ nàng có thể chữa cho nguoi.

Lư Từ Đồng hừ lạnh một tiếng:

- Trương Nhược Lan nàng có thể chữa bệnh thì Lư Từ Đồng ta là thần y! Nàng có bản lĩnh gì ta còn không biết? Chỉ biết coi thường nguoi! Trương Nhược Lan! Nguoi cho rằng nguoi là Hầu phu nhân thì ta không chống lại nguoi? Ta sẽ không để cho nguoi chê cười ta. Nguoi cút!

Lư Từ Đồng kích động, bất chấp mọi thứ, nghĩ gì nói thế.

Lư Từ Căng thấy nàng nói năng như thế, tâm trạng sợ hãi:

- Từ Đồng, im miệng!

Lư Từ Đồng cũng ý thức được chính mình nói sai, vừa lo lắng Trương Nhược Lan sẽ càng tức giận mà ra tay lại vừa hận nàng lúc nào cũng có thể áp

chế mình, cao hơn mình một cái đầu nên thương tâm khóc lớn.

Tương Nhượng Lan thấy tình hình này biết Lưu Từ Cánh không thể thuyết phục được muội muội hẳn để mình chữa trị. Lúc này không ngoan tâm không được. Nàng bước lên kéo mạnh màn ra, vì động tác của nàng cùng nhanh nên cả hai huynh muội Lưu Từ Cánh đều không kịp phản ứng.

Lưu Từ Đồng theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Tương Nhượng Lan vừa thấy cả kinh không nói nên lời.

Lưu Từ Đồng gầy gò trơ xương, tóc khô vàng rối loạn, nhưng khiến người sợ hãi chính là khuôn mặt vốn tinh tế của nàng lại xuất hiện những vết lấm tẩm vừa đỏ vừa sưng.

Khó trách nàng nói mình người không ra người, quý không ra quý.

Trong lòng Tương Nhượng Lan sinh ra sự đồng tình rất lớn. Nàng cũng là con gái, nàng biết dung mạo đối với con gái là trọng yếu vô cùng. Hơn nữa Lưu Từ Đồng lại vốn là cô gái xinh đẹp. Bây giờ thành như thế này thì có bao nhiêu đã kích.

Mà tất cả đều là Tương Nhượng Lan gây ra! Nàng tuy không thương tổn tính mạng Lưu Từ Đồng nhưng như thế này thì có khác gì lấy mạng nàng ta.

Lưu Từ Đồng vội lấy tay che mặt, hét lên chói tai, vừa thê lương vừa đau xót. Lưu Từ Cánh vội tiến lên ôm lấy muội muội, đau lòng nhỏ giọng an ủi. Lưu Từ Đồng ngã vào lòng ca ca, khóc lớn.

Ngoài cửa, Mai Hương nghe thấy tiếng khóc lập tức tiến vào. Nàng biết tiểu thư không thích để người khác nhìn thấy bộ dạng mình nên xoay người đóng cửa vào, ngăn cản những ánh mắt tò mò bên ngoài.

Lưu Từ Cánh quay đầu nhìn Mai Hương, đau lòng hỏi:

- Mai Hương! Có chuyện gì xảy ra, trước đây có nghiêm trọng thế này đâu?

Mai Hương nghẹn ngào trả lời:

- Thiếu gia, sáng ra, khi tiểu thư tỉnh dậy đã thấy trên mặt như vậy, con cũng không biết là có chuyện gì.

Lưu Từ Đồng vừa khóc vừa nói với Lưu Từ Cánh:

- Ca ca, ta thành yêu quái, sao dám gặp người?

Rồi nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Thế đã khiến người hài lòng chưa. Thấy ta thế này người vui chưa? Người cứ cười đi. Người là ác nhân! Ác nhân

Vừa khóc vừa ngã vào lòng ca ca:

- Ca ca, đuổi nàng ta đi đi. Ta không muốn thấy nàng, không muốn thấy nàng.

Lưu Từ Cánh ôm lấy muội muội nói:

- Từ Đồng, đây đều vì lâu nay người tâm tình ức chế mà gan bị tổn thương, thành hỏa khí vượng mà làm tổn thương máu khiến khí huyết trên mặt mất đi mà như thế. Ngoan, nghe lời ca ca, ngoan ngoãn uống thuốc nhất định lại xinh đẹp như xưa.

Lưu Từ Đồng hét lên:

- Vô dụng thôi, ta uống thuốc lâu như thế nhưng vẫn vô dụng, không thể khỏe lên. Cả đời ta chỉ có thể là yêu quái! Ô...ô...ô... Đều tại người, người cút! Cút! Ta không muốn gặp người, không muốn gặp người.

Lưu Từ Đồng đột nhiên nhào người ra, đánh Tương Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan nhanh mắt nhanh tay, nắm chặt tay nàng, kéo nàng ra khỏi Lưu Từ Cánh, bắt nàng đối mặt với mình. Lưu Từ Đồng vốn gầy yếu căn bản không có sức kháng cự. Nàng mặt không chút máu, hoảng sợ vô cùng nhìn Tương Nhượng Lan, miệng gọi

- Ca ca

Lưu Từ Cánh sợ hãi lên tiếng:

- Hầu phu nhân, xá muội chỉ là nhất thời tức giận hồ đồ, xin người...

Mai Hương đứng sau Tương Nhượng Lan trông Tương Nhượng Lan lại muốn coi thường chủ tử lập tức bắt chấp tất cả nhào tới sau Tương Nhượng Lan muốn kéo nàng ra. Tương Nhượng Lan không quay đầu, tay trái vung ra, Mai Hương bị đẩy ngã.

Tương Nhưc Lan không để ý Lưu Từ Căng đang vô cùng tức giận. Nàng nhìn thẳng Lưu Từ Đồng, từng chữ từng chữ rõ ràng:

- Người tránh được nhất thời nhưng có tránh được cả đời? Chẳng lẽ người muốn cả đời trốn trên giường, tự thương thân tự hủy hoại mình. Không sai, bất hạnh hôm nay của người là ta gây nên. Nhưng tương lai người bất hạnh là do chính người tạo thành. Người có để ý ca ca người hao hết tâm sức chữa trị cho người, có biết người nhà người quan tâm người thế nào? Còn người... chỉ biết ở đây trốn tránh. Người có thể vì chính mình mà cố gắng, có thể suy nghĩ cho bọn họ. Người là kẻ nhất gan, ngay cả lá gan để thử cố gắng cũng không có, bộ dáng này của người thật khiến ta thấy khó coi.

Lưu Từ Đồng không phục lớn tiếng phản bác:

- Ta đã cố gắng, ta đã uống thuốc rất lâu nhưng chỉ là vô dụng. Không có tác dụng gì. Bệnh ta một chút cũng không khá hơn ta còn có cách nào? Chẳng lẽ muốn ta ra ngoài chịu mất mặt, xấu hổ? Tương Nhưc Lan đều tại người. Người còn có mặt mũi mang ta!

- Tốt! Người còn có cố gắng như thế. Vậy ta nói cho người, chỉ cần người làm theo lời ta, ta có biện pháp chữa trị cho người, người có dám thử một lần không?

Lưu Từ Đồng bị Tương Nhưc Lan khích, quên cả khóc, đỏ mặt, gân cổ:

- Tương Nhưc Lan, buồn cười chết người mất. Người mà biết chữa bệnh thì heo nái cũng biết treo cây

- Người muốn xem heo nái có thể treo cây hay không thì ta có thể đánh cược với người. Nếu ta không chữa được bệnh cho người thì trước mặt mọi người ta sẽ nhảy xuống nước.

- Nói thật sao, Tương Nhưc Lan, nếu người đổi ý thì ta biết làm thế nào? Bây giờ người chính là Hầu phu nhân!

- Chúng ta có thể viết giấy đảm bảo.

Lưu Từ Căng ở bên vẫn đang lo lắng cho muội muội, sợ Tương Nhưc Lan lại tác quái, gây bất lợi cho muội muội nên vẫn quan sát. Thấy muội muội thay đổi bộ dạng yếu đuối khi nãy mà tức giận đầu vồ mồm với Tương Nhưc Lan. Mà Tương Nhưc Lan rõ ràng là đang dùng phép khích tướng. Thấy Tương Nhưc Lan vì chữa bệnh cho muội muội mà dám đánh cược như thế. Trong lòng có một tia cảm động.

Bệnh của muội muội ngay cả hần cũng không nắm chắc là có thể chữa khỏi. Tương Nhưc Lan đường đường là nhất phẩm phu nhân lại có thể làm ra chuyện đánh cược hoang đường thế này, trước mặt mọi người nhảy xuống nước, đây vốn không phải là chuyện nhỏ. Mà tất cả nàng làm cũng là vì chữa trị cho muội muội mà thôi...

Chỉ bằng tâm ý này của nàng, sự oán hận của hần với nàng đã biến mất hơn nửa

Bên kia, Tương Nhưc Lan thật sự viết giấy đảm bảo, kí tên rồi giao cho Lưu Từ Đồng.

Lưu Từ Đồng nhìn thoáng qua, bĩu môi:

- Chữ thật xấu!

Tương Nhưc Lan hừ một tiếng:

- Chữ xấu thì có gì quang trọng, chỉ cần ta có thể chữa bệnh cho người là tốt rồi.

Lưu Từ Đồng cất giấy nói:

- Được, hôm nay người khỏe khoắn như thế, nếu người không thể chữa bệnh cho ta, ta nhất định cho người ném thử sự thống khổ của ta

Tương Nhưc Lan cười cười nghĩ thầm, cho dù ta nhảy xuống nước cũng sẽ không biến thành bộ dạng này như người. Nhưng chỉ cần Lưu Từ Đồng chịu để nàng chữa trị là tốt rồi. Cô gái này, nàng không muốn thấy nàng ta bị thảm như thế. Coi như nàng thay Tương Nhưc Lan bồi thường lại cho nàng ta

Tương Nhưc Lan quay đầu đi nói với Mai Hương:

- Người mang hai đồng tiền và ít rượu thuốc đến đây.

Lưu Từ Căng ngạc nhiên nói:

- Đây là làm cái gì?

Lưu Từ Đồng cũng hoài nghi nhìn nàng:

- Tương Nhưc Lan, người có thật sự làm được hay không, đừng nên làm vậy.

Tương Nhưc Lan thần bí cười cười:

- Có phải làm vậy hay không chút nữa sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cạo Gió.

Chỉ chốc lát sau, Mai Hương đã mang đến tiền đồng và rượu thuốc. Trương Nhược Lan sai Mai Hương mang nước đến, rửa sạch tay rồi rửa hai đồng tiền trong rượu để khử độc.

Lưu Tử Căng ở bên cạnh nhìn theo nhất cử nhất động của nàng, tò mò hỏi:

- Hầu phu nhân, đây là để làm gì?

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn hần hế miệng cười:

- Đây là cạo gió.

Nhìn bộ dạng hần nghi hoặc, khó hiểu, Trương Nhược Lan biết thế giới này không có cạo gió. Thế thì để nàng là người khai sáng đi.

- Cạo gió? Là cái gì? Lưu Tử Căng trừng mắt hỏi.

Trương Nhược Lan cố ý chuẩn bị tất cả trước mặt Lưu Tử Đồng để cho nàng tin mình nên cũng kiên nhẫn giải thích cho Lưu Tử Căng:

- Lưu thái y, nói thế này, bệnh của người là vì tà độc xâm nhập cơ thể, khiến khí huyết khó lưu thông, lâu dần tích tụ thì bệnh càng nghiêm trọng. Lúc này, nếu dùng cạo gió, trên huyết vị cạo mạnh cho đến trên da máu ngưng thành đốm đỏ như hạt gạo mới thôi. Rồi qua đó khiến mồ hôi thoát ra, lỗ chân lông trên da mở ra, độc tố trong cơ thể theo đó mà bài tiết ra ngoài cơ thể. Như thế có thể giãn gân, hoạt huyết, đó chính là mục đích trị liệu. Nó gọi là cạo gió.

Sách dạy dưỡng sinh có viết rất tỉ mỉ về nguyên lý của việc cạo gió. Nhưng Trương Nhược Lan cũng không có bản lãnh nói theo sách không sai chữ nào nên chỉ có thể tự theo ý hiểu của mình mà giải thích. Nói như vậy một hồi, Lưu Tử Căng thân là ngự y chắc sẽ hiểu.

Lưu Tử Căng có niềm đam mê học hỏi với y thuật rất lớn, nghe Trương Nhược Lan nói về quát sa khiến hần thấy hứng thú.

Hai mắt hần sáng lên nói:

- Hầu phu nhân nói những lời này rất có đạo lý, cũng không biết kết quả thế nào. Hôm nay ta có dịp được đại khai nhãn giới rồi.

Lưu Tử Đồng thấy Trương Nhược Lan rất tự tin lại thấy ca ca cũng đồng ý với những lời nàng nói. Càng kì lạ là phương pháp Trương Nhược Lan đưa ra hình như ngay cả ca ca cũng không biết, điều này làm nàng nghi hoặc càng sâu. Nàng nghĩ thầm: chẳng lẽ Trương Nhược Lan thật sự là cao thủ đầu tài sao?

Trương Nhược Lan cười nói với Lưu Tử Căng:

- Hôm nay không thể thỏa mãn nguyện vọng này của Lưu Thái y rồi, vì cạo gió cho tiểu thư phải chờ y phục.

Lưu Tử Căng có chút tiếc nuối nói:

- Vậy tại hạ phải tránh đi.

Hần xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Lưu Tử Căng vừa đi, Trương Nhược Lan sai Mai Hương cởi áo Lưu Tử Đồng, lộ ra lưng nhỏ. Tâm trạng Lưu Tử Đồng xấu hổ:

- Trương Nhược Lan, ngươi không phải đang nghĩ cách làm ta xấu hổ chứ?

Trương Nhược Lan để nàng quay lưng lại, đồng thời hừ lạnh nói:

- Ngươi nghĩ ta ranh rồi lắm chắc. Chạy đến đây để trêu đùa ngươi, hơn nữa, giấy đảm bảo của ta ngươi vẫn giữ, ngươi sợ cái gì?

Lưu Từ Đồng tuổi còn nhỏ, không biết đang bị kích:

- Ta không thêm sợ, nếu ngươi không trị khỏi bệnh cho ta thì ta đem chữ viết của ngươi cho mọi người xem.

Tương Nhược Lan cười cười, thật đúng là trẻ con. Nàng nhìn qua lưng Lưu Từ Đồng, trên lưng đầu khớp xương nhô lên, cơ hồ không có chút thịt.

Tương Nhược Lan không nhịn được nói:

- Một cô nương đang lớn sao lại để mình biến thành bộ dáng này, cũng không chịu khó ăn cơm, gầy trơ cả xương có cái gì mà đẹp.

- Đây là tại ai? Ngươi nói hay lắm. Lưu Từ Đồng oán hận nói.

- Ta cũng không bắt ngươi không được ăn cơm.

- Nếu đổi lại là ngươi chẳng lẽ ngươi còn có thể ăn uống sao?

Lưu Từ Đồng nói như sắp khóc. Tương Nhược Lan nhất thời không nói gì.

Nàng không nói gì, dùng đồng tiền, thoa chút rượu thuốc rồi bắt đầu cạo gió huyết can thú, tỳ thú, vị thú, tam tiêu thú, thận thú. Mới cạo một chút, Lưu Từ Đồng bắt đầu kêu đau.

- Ngươi làm gì thế? Đau muốn chết!

Lực đạo trên tay Tương Nhược Lan không giảm, ôn nhu nói:

- Ngươi nhịn một chút, rất nhanh là được. Chúng ta đã nói rồi, ngươi phải làm theo lời ta nói, không được đổi ý.

Cạo thêm chút nữa, trên làn da trắng xuất hiện những vết hồng đậm. Mai Hương bên cạnh nhất thời nói:

- Ngươi chỉ muốn làm tổn thương tiểu thư thôi.

Lưu Từ Đồng nóng nảy, vội vàng hỏi:

- Mai Hương sao thế?

Mai Hương vội cầm một chiếc gương đồng nhỏ chiếu ở phía sau cho nàng xem:

- Tiểu thư, lưng người đỏ lên này.

Lưu Từ Đồng thấy lưng đỏ ửng lên lập tức nói:

- Ta biết ngươi không có lòng tốt gì, dừng tay!

Sau đó khóc gọi ca ca.

Lưu Từ Căng bên ngoài thấy muội muội khóc vội hỏi chuyện gì xảy ra. Mai Hương chạy ra, vẻ mặt tức giận nói Tương Nhược Lan làm việc ác cho hắn.

Tương Nhược Lan cách cửa sổ giải thích với Lưu Từ Căng nói:

- Lưu thái y, khi này ta đã nói da sẽ đỏ lên là độc đang thoát ra, là hiện tượng bình thường, không có gì phải kinh sợ.

Lưu Từ Căng trầm tư, hiểu được đạo lý trong đó nên ở bên ngoài khuyên muội muội:

- Từ Đồng, không nên lo lắng, làm theo lời Hầu phu nhân đi.

Tương Nhược Lan đi tới bên người Lưu Từ Đồng hừ lạnh một tiếng nói:

- Vừa mới nói như là thiên hạ vô địch, cuối cùng cũng chỉ là kẻ nhất gan.

Lưu Từ Đồng tức giận vô cùng, quay đầu trừng mắt nhìn nàng:

- Được, Tương Nhược Lan, ta sẽ xem xem ngươi có bản lĩnh gì.

Sau đó cắn răng nhịn đau không nói gì.

Tương Nhược Lan cạo gió ở lưng xong rồi quay sang cạo gió ở bụng dưới huyết vô cùng, quan nguyên, khí hải... hết khoảng nửa chén trà.

Đôi lúc, nàng cũng nói chuyện với Lưu Từ Đồng:

- Luru tiểu thư, kì thật hôm nay ta muốn tới xin lỗi ngươi. Khi đó ta không hiểu chuyện, hành động tùy tiện mới hại tiểu thư phải chịu khổ thế này.

Luru Từ Đồng cười lạnh một tiếng:

- Không nghĩ ngươi cũng sẽ nói xin lỗi. Chỉ là, nếu ta biến ngươi thành bộ dáng này rồi xin lỗi ngươi thì ngươi có nhận lời xin lỗi hay chẳng.

Sau đó lại khóc:

- Ta biết, bây giờ bên ngoài mọi người đều chê cười ta.

- Ngươi sai rồi. Sao bọn họ lại cười ngươi, nếu muốn cười cũng là cười ta. Ngươi cũng không biết, vì chuyện này có rất nhiều người trách cứ ta, nhiều yến hội cũng không mời ta đến.

Bệnh của Luru Từ Đồng phần lớn là tâm bệnh. Nếu làm tâm tình nàng tốt lên mới có thể trị bệnh nàng thật tốt được.

- Thật sao?

Luru Từ Đồng tuổi còn nhỏ, không hiểu nhiều nên dễ dàng tin lời Trương Nhược Lan. Nàng nhìn Trương Nhược Lan, nghĩ đến nàng ta bởi thế đã bị trách phạt nên trong lòng cũng khá hơn:

- Ngươi lúc ấy cũng là quá đáng. Ta chỉ là không muốn cho ngươi xem con rối rồi mà ngươi lại đẩy ta xuống nước. Ngươi cũng biết con rối đó là ca ca vừa mua cho ta. Ta sao có thể cho ngươi chơi, nếu ngươi phá hỏng thì làm sao bây giờ?

- Từ Đồng, khi đó ta cũng không cố tình, chỉ là... chỉ là ta rất ghen ghét ngươi.

- Ghen ghét ta. Luru Từ Đồng kinh ngạc.

Trương Nhược Lan được Tiên đế vào thái hậu cực sủng ái, cần gì ghen ghét con gái quan ngũ phẩm như nàng.

Ngoài cửa sổ Luru Từ Căng cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Nàng hồi tưởng lại tâm tình Trương Nhược Lan khi ấy, nhẹ nhàng nói:

- Ta mất cha mất mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, thái hậu và tiên đế dù thương yêu ta nhưng cũng không giống. Ngươi thật may mắn. Ngươi có cha mẫu thân thương yêu, có ca ca cưng chiều, lớn lên lại xinh đẹp như hoa. Ngươi không biết, lúc ngươi cầm con rối ca ca ngươi mua cho, lúc đó ta đồ mất rất muốn đến xem, ngươi không cho ta khiến ta rất buồn, kích động mới làm chuyện này. Thấy ngươi ngã xuống nước ta cũng rất hối hận nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà ta không muốn nhận sai...

Luru Từ Đồng nghe xong lời nàng nói, sự buồn phiền trong lòng vô hình trung tiêu tan không ít. Đây là tâm lý rất bình thường, nàng vốn tưởng nàng đã rất thảm, nhưng nghe những lời Trương Nhược Lan nói, cảm giác nàng ta không cha, không mẹ cũng không có ca ca thương yêu còn đáng thương hơn nàng nhiều. Nhìn thấy người khác thảm hơn mình, trong lòng thoải mái hơn.

Qua một lúc lâu, Luru Từ Đồng nhẹ nhàng nói:

- Trương Nhược Lan, đừng tưởng rằng ngươi nói như vậy, ta sẽ tha thứ ngươi!

Ngoài cửa, Luru Từ Căng nghe những lời này, trong lòng như có gì dồn đến, cảm giác rất khó chịu. Cảm giác chua xót này cứ giằng co hồi lâu không tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cũng Được

Cạo gió xong, Trương Nhược Lan viết vài món ăn trị liệu đưa cho Mai Hương, nàng nói với Luru Từ Đồng:

- Canh gà ích mẫu này ăn ngon lắm, ngươi nhất định phải ăn nhiều một chút, ngươi gầy như thế phải chịu khó tắm bổ. Con gái không có da có thịt rất khó coi.

Luru Từ Đồng phân bác:

- Người nghĩ người dễ nhìn chắc?

Tương Nhược Lan cười nói:

- Ta biết ta không xinh đẹp như người.

Nàng lại nói tiếp:

- Nhưng ta khỏe mạnh! Bao giờ người khỏe mạnh thì cười ta cũng không muộn.

Lưu Tử Đồng nhìn gương mặt nàng hồng hào, mắt sáng có thần, dáng người là lướt mà không nói nên lời. Nàng tự nhéo tay gầy yếu của mình, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bồi bổ cho thật tốt, không thể để Tương Nhược Lan coi thường.

Tương Nhược Lan thấy bộ dáng nàng, vừa cười vừa nói:

- Còn đây là hồng khương trà, mỗi ngày sắc uống thay nước, rất ngọt, người nhất định thích. Còn nữa, thuốc ca ca người sắc dù khó uống nhưng thuốc đắng dã tật. Người muốn mặt người nhanh khỏi thì không thể không uống.

Về mặt Lưu Tử Đồng hiện rõ sự chờ mong:

- Mụn trên mặt ta sẽ hết?

- Mụn trên mặt người chủ yếu là vì kinh nguyệt không đều đã lâu lại thêm tâm tình không tốt mà thành. Chỉ cần người trị hết bệnh, tâm tình vui vẻ thì tất nhiên là mặt người sẽ lại như xưa.

Lưu Tử Đồng bán tín bán nghi nhìn nàng:

- Nói ra một tràng cũng không biết có phải là thật hay không nữa.

Vừa nói cảm giác trên mặt ngứa ngáy, định gãi tay gãi.

Tương Nhược Lan vội vàng ngăn lại:

- Đừng gãi, cẩn thận để lại sẹo.

Sau đó dặn dò nàng không được gãi, cứ để tự nó sẽ hết, dù hơi lâu nhưng sẽ không có sẹo.

Ngoài mặt Lưu Tử Đồng ra về không để ý nhưng lại nhớ kỹ từng lời nàng nói.

Lúc này, Lưu Tử Căng đi vào nói cảm tạ với nàng, Tương Nhược Lan nói với hắn:

- Chờ vài ngày nữa ta sẽ quay lại cạo gió cho tiểu thư, người nhà người có thời gian thì đến trò chuyện cùng tiểu thư, để nàng đi ra ngoài một chút, đừng một mình buồn bực trong lòng thì tâm tình sẽ khá hơn.

Lưu Tử Căng nhất nhất nghe theo.

Tương Nhược Lan thấy không còn sớm, liền cáo từ. Trước khi đi, còn đến chỗ Lưu phu nhân. Lưu phu nhân đã nghe nha hoàn báo lại, dù còn chưa biết có kết quả hay không nhưng vẫn thập phần cảm tạ Tương Nhược Lan.

Tương Nhược Lan trở lại Hầu phủ, đã gần đến giữa trưa. Nàng đến chỗ thái phu nhân đem lễ Lưu phu nhân đáp lại cho thái phu nhân, chuyển đạt ý cảm kích của Lưu phu nhân. Còn nói chuyện của Lưu Tử Đồng, nói sau này còn muốn đến Lưu phủ vài lần.

Thái phu nhân nghe xong gật đầu nói:

- Có thể chữa khỏi bệnh cho Lưu tiểu thư thì đương nhiên là chuyện tốt. Chỉ là...

Bà ngừng đầu nhìn Tương Nhược Lan:

- Người thật sự có thể chữa khỏi cho Lưu tiểu thư?

Tương Nhược Lan cũng không chắc chắn mười phần, nàng đáp:

- Ta sẽ cố hết sức.

Lưu thái y chữa trị, nàng cạo gió lại thêm thực liệu trợ giúp với chứng kinh nguyệt không ổn định chắc là sẽ có hiệu quả tốt.

Lúc này, Cận Thiệu Khang đi đến vấn an thái phu nhân

Thái phu nhân ngạc nhiên nói:

- Hầu gia sao lại về lúc này.

Tương Nhưc Lan cũng có chút kỳ quái, bình thường Cận Thiệu Khang phải tầm cuối giờ Thân đầu giờ Dậu mới hồi phủ. Bây giờ mới là buổi trưa sao hắn đã trở lại? Theo nàng biết, hắn làm việc cực kì cẩn trọng chưa bao giờ đến muộn về sớm.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống vị trí của mình, tay hơi bóp trán, cau mày nói:

- Hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, cảm giác rất đau đầu. Đã tìm đại phu châm cứu cũng tốt lên được một chút nhưng bây giờ lại bắt đầu đau, không làm được gì nên về phủ nghỉ ngơi.

Tương Nhưc Lan nhìn về phía hắn, phát hiện sắc mặt hắn quả thật không tốt, mắt lơ đãng, không chút tinh thần.

Thái phu nhân có chút lo lắng nói:

- Nếu như thế Hầu gia về phòng nghỉ ngơi sớm đi.

Cận Thiệu Khang gật đầu, đang chuẩn bị đứng dậy, thái phu nhân đột nhiên lại nhìn về phía Tương Nhưc Lan nói:

- Hay là để Nhưc Lan xoa bóp cho ngươi, lần trước ta đau đầu, Nhưc Lan xoa bóp vài cái đã thấy rất tốt.

Lúc này Tương Nhưc Lan đang uống trà, nghe thái phu nhân nói xong mà suýt thì phun ra, cố gắng lắm mới nhịn lại được.

Cái gì? Để nàng xoa bóp cho con khi này!

Nàng quay đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, hắn sẽ không đồng ý... không phải hắn ghét nàng đến tận xương tủy sao? Như thế cho dù đau đến chết chắc chắn cũng không muốn nàng đụng vào người hắn.

Cận Thiệu Khang nghe mẫu thân nói, nghĩ đến Tương Nhưc Lan sẽ tiếp xúc mình rất gần đã định cự tuyệt. Nhưng quay đầu thấy nàng nhìn thẳng mình, đôi mắt như hắc ngọc phẳng phai sự chờ mong (đúng là chờ mong nhưng là mong bị cự tuyệt cơ, anh thích ăn dưa bở), trong lòng nóng lên, miệng định nói từ chối nhưng lại thành...

- Cũng được! Hắn nói

Cũng được? Hắn đồng ý! Tương Nhưc Lan nhìn hắn, lửa giận trong lòng bốc lên. Ngày thường coi vợ bé như bảo bối mà nâng niu, bây giờ đau đầu lại muốn mình hầu hạ, muốn lão nương hầu hạ người, nghĩ hay thật!

Bên kia thái phu nhân tưởng rằng Tương Nhưc Lan được cơ hội tốt mà vui mừng phát điên (được cả mẹ cả con), thấy nàng không nói, nghĩ thầm, chẳng lẽ là cao hứng mà quên hết cả nên mở miệng nói:

- Nhưc Lan, ngươi xoa bóp giúp Hầu gia nhé! Nhưc Lan, sao thế? Sao lại ngại người?

Tương Nhưc Lan nhìn thái phu nhân, trong lòng vội tỉnh táo. Bây giờ không phải lúc giận dữ hay từ chối. Con khi kia là bảo bối của thái phu nhân, nếu cự tuyệt thì chắc chắn bà sẽ không vui, không biết trong lòng sẽ nghĩ gì! Từ lần trước nhìn thái phu nhân mặt lạnh trừng phạt hạ nhân, nàng đã không nghĩ thái phu nhân là người nhu hòa.

Đắc tội lãnh đạo cao nhất Hầu phủ, cuộc sống sau này phải làm thế nào?

Tương Nhưc Lan thở dài trong lòng, quên đi, chỉ là xoa bóp, coi như phục vụ thủ trưởng là được. Nàng đứng dậy:

- Vâng, có điều tay nghề Nhưc Lan không tốt, chỉ sợ không giúp được Hầu gia!

Thái phu nhân cười nói:

- Nhưc Lan không cần khiêm nhường, công phu của ngươi rất tốt.

Tương Nhưc Lan tươi cười, cực không tình nguyện đi tới sau lưng Cận Thiệu Khang, còn chưa chạm đến đầu hắn lại nghe thái phu nhân nói:

- Ở chỗ này sao tiện, các ngươi về Thu Đường viện đi.

Về..... về Thu đường viện.....

Tương Nhưc Lan đang cười cũng cứng đờ, cả người như hóa đá.

Bên tai lại nghe được Cận Thiệu Khang không lạnh không nóng nói:

- Cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Con Khỉ Kia Mất Tự Nhiên!

Ra khỏi Tùng hương viện, Cận Thiệu Khang không nhanh không chậm đi về phía trước, Trương Nhược Lan hữu khí vô lực đi theo sau.

Nhìn thân ảnh cao lớn phía trước, trong lòng Trương Nhược Lan có chút lo lắng.

Đây sẽ không là dẫn sói vào nhà chứ... Vạn nhất hấn nổi thú tính thì làm thế nào...

Cự tuyệt? Dùng lí do gì? Cũng không thể nói, con khỉ kia, ta chê người ốm, người đừng chạm vào ta, nàng không dừng cảm như thế...

Nhưng không cự tuyệt chẳng lẽ thật sự tùy ý hấn... Trương Nhược Lan rùng mình, thực sự hấn rất ốm...

Nhưng lại nghĩ lại, con khỉ kia là người rất thủ lễ, chắc chắn ban ngày hấn sẽ không có tà niệm trong đầu. Mình có khi là lo thừa. Có lẽ hấn thực sự chỉ muốn xoa bóp, cũng không muốn động chạm đến mình. Vợ bé của hấn nhiều như thế, ai vậy xinh đẹp như hoa chắc chắn sẽ không có tà niệm gì.

Trương Nhược Lan không như Vu Thu Nguyệt hết lòng để ý Cận Thiệu Khang, sớm hiểu rõ thói quen của Cận Thiệu Khang. Nếu nàng biết Cận Thiệu Khang năm ngày một lần thì đã chẳng cần lo lắng thế này.

Đang sau, Ánh Tuyết lại vô cùng hưng phấn, Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn nàng, trong lòng rất buồn bực. Có gì đáng vui như thế? Như là nhật được báo bồi vậy...

Phía trước, tâm tình Cận Thiệu Khang cũng rất bất ổn.

Quý khiến thần sai thế nào mà hấn lại đáp ứng? Rõ ràng mình đã từng thề là sẽ tuyệt đối không bước vào Thu đường viện nửa bước. Bây giờ hấn đáp ứng, nàng chắc hấn rất đắc ý. Bây giờ về mặt nàng như thế nào, thẹn thùng? Khoan... Nữ tử có thể trước mặt bao nhiêu người bất Hoàng thượng tứ hôn thì còn biết gì là thẹn? Hấn rất muốn quay đầu lại nhìn nàng nhưng cổ lại cứng ngắc, không thể nào động đậy.

Lại nghĩ, nàng thấy mình đến Thu đường viện sẽ hiểu lắm cái gì không... Nhưng nói đi nói lại, sao mình lại đáp ứng đến đây?

Trong đầu loạn thành một đoàn, không thể giải thích rõ

Đi được vài bước, đầu hơi bết dính, lúc này hấn có lí do hoàn chỉnh để không đến Thu đường viện, chính là chẳng biết tại sao, hai chân lại không nghe lời, từng bước từng bước đi về Thu đường viện.

Đầu óc Cận Thiệu Khang càng rối loạn...

Trừ An đi bên cạnh thấy chủ tử khi thì nhíu mày, khi thì bĩu môi về mặt rất kì lạ trong lòng nhất thời cũng rất đồng tình, xem ra chủ tử bị đau đầu rất nghiêm trọng.

Hai người cứ mơ mơ hồ hồ đi đến Thu Đường viện. Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng bước đứng ở cửa còn đang nghĩ, chẳng lẽ mình thật sự muốn vào.

Trương Nhược Lan thấy hấn như thế, trong lòng vui vẻ, hấn đổi ý?

Ánh Tuyết phía sau nóng nảy, vát và lăm Hưu gia mới đến đây một lần, không thể hổng việc được.

Ánh Tuyết lập tức bước lên nói to:

- Hưu gia tới, Hưu gia tới!

Những lời này như bom nổ trong sân, bên trong lập tức náo loạn lên.

Cận Thiệu Khang thấy vậy, tâm trạng cảm thấy nhẹ nhàng kì lạ, đi vào trong, nha hoàn bên trong quỳ rạp xuống, vẫn an to đến điếc tai như ốc, đầy vẻ hưng phấn. Khóe miệng Trương Nhược Lan như bị rút gân.

Ánh Tuyết bên cạnh tươi cười đắc ý với nàng, về mặt như đã lập công lớn khiến Trương Nhược Lan càng thêm buồn bực.

Cận Thiệu Khang ngẩng cao đầu, mắt lạnh vô tà nhìn xuyên đám người, đi thẳng vào phòng, khí thế khiến người ta không dám ngăn đầu.

Tương Nhựt Lan dù có không tình nguyện cũng đành theo vào.

Đám người Ánh Tuyết bùng nước lên, hầu hạ bọn họ rửa tay rồi bưng trà lên. Xong đâu đó, rất ăy ý mà lui xuống. Lúc ra khỏi cửa còn tự cho là đúng mà đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, trong phòng lập tức yên tĩnh đến quỷ dị. Tương Nhựt Lan có cảm giác giận không thở nổi.

Cận Thiệu Khang nhìn bốn phía, từ sau khi nàng vào đây, đây là lần đầu tiên hắn đến Thu đường viện.

Không có cảm ki thi họa, chỉ có thủy tiên nở rộ, mọi thứ trong phòng bày biện rất hợp lí khiến người ta có cảm giác rất thoải mái. So với phòng Vu Thu Nguyệt, phòng Tương Nhựt Lan không nhả trí bằng nhưng lại gọn gàng, giản khiết hơn hẳn.

Hắn không nghĩ tới phòng nàng sẽ như vậy... cách bài trí này thực ra lại rất hợp ý hắn.

Ánh mắt hắn cuối cùng nhìn giường lớn bằng gỗ tử đàn nạm vàng khắc hoa, trên giường có chăn gấm phấn hồng, thêu uyên ương trông vô cùng ân ái. Trái tim hắn đột nhiên đập mạnh, vội vàng rời mắt.

Hắn xoay người, mặt không đổi sắc nhìn ghé bên cạnh bàn, nhắm mắt, nhũn mảy, khuôn mặt tuấn mỹ như rơi vào bóng ma, lạnh lùng như điêu khắc mà thành.

Tương Nhựt Lan nhìn Cận Thiệu Khang như đang nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ thầm, cũng không thể cứ dây dưa như thế. Xoa bóp cho hắn xong sớm một chút, để cho hắn sớm rời đi!

Nghĩ vậy, nàng hít sâu một hơi, nói:

- Hầu gia, bây giờ ta xoa bóp cho người?

Cận Thiệu Khang gật đầu, cũng mở mắt.

Tương Nhựt Lan bữu môi, giả bộ lạnh lùng cái gì. Nàng đâu biết lúc này Cận Thiệu Khang hồi hộp khác thường, chỉ có thể dùng thái độ trầm mặc để che dấu tâm trạng.

15 tuổi hắn đã có thông phòng, cho dù là lần đầu đối mặt với chuyện nam nữ hắn cũng không khẩn trương như thế này. Huống chi, bây giờ căn bản không phải chuyện như thế.

Cảm giác Tương Nhựt Lan đang dần tiến về phía mình, cảm nhận được nàng ở phía sau, lưng hắn tê tê dại dại. Hương thơm tự nhiên như hoa lan lặng yên tỏa ra xung quanh khiến hắn có cảm giác như đang bị vây hãm.

Một bàn tay nhỏ bé, ấm áp đặt lên trán hắn, toàn thân hắn hơi chấn động, trái tim đột nhiên mất đi sự ổn định bình thường.

Tương Nhựt Lan sao hiểu người trước mặt nghĩ gì trong lòng. Nàng xoa bóp các huyệt đầu ấn đường, toàn túc, ngư yêu, ti túc không, thái dương trên đầu hắn, cảm giác được hắn cứng đờ người nên hỏi:

- Hầu gia, lực có mạnh quá hay không?

Cận Thiệu Khang hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định tâm thần, đáp:

- Không có, tốt lắm.

Tiếp theo không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Tương Nhựt Lan cảm giác được không khí thế này khiến nàng không thoải mái, nàng bắt đầu thử nói chuyện với hắn.

- Hầu gia, người có hay bị đau đầu không?

Đầu tiên, Cận Thiệu Khang không trả lời, Tương Nhựt Lan còn tưởng hắn không thêm đề ý đến mình thì đột nhiên hắn đáp:

- Không phải, hôm nay mới đau như thế. Chắc là tôi qua bị lạnh.

Tương Nhựt Lan đảo mắt, cùng người nói chuyện phiếm thật sự mệt mỏi. Nàng dứt khoát ngậm miệng, không đề ý hắn.

Nhưng là hắn lại bắt đầu nói chuyện:

- Tương Nhựt Lan, người học những thứ này từ đâu?

Động tác của Tương Nhựt Lan hơi bị hăm lại nhưng trong chốc lát lại khôi phục bình thường.

- Trước kia cha ta có rất nhiều bằng hữu là đại phu, trong đó có hai người đã từng ở nhà ta một thời gian, ta thích chơi cùng bọn họ, bọn họ rảnh rỗi thì dạy ta

Uy Vũ tướng quân có rất nhiều bằng hữu là đại phu là sự thật, trong đó có hai người từng ở trong tướng quân phủ một thời gian cũng là sự thật, Trương Nhược Lan thường đến chơi với bọn họ cũng là sự thật. Chỉ có câu cuối cùng là nói dối. Hai vị đại phu kia nhìn thấy Trương Nhược Lan đã đau đầu thì làm sao lại dạy nàng được? Đương nhiên chi tiết này Cận Thiệu Khang không thể biết được.

Nhưng lúc này Cận Thiệu Khang lại có trực giác rằng nàng có chuyện gì giấu diếm hắn, loại cảm giác này khiến hắn khó chịu. Hắn lạnh lùng nói:

- Ta vẫn không biết trên đời này còn có thần y lợi hại như thế. Không bằng ngươi nói ra tước danh của bọn họ, ta mời bọn họ đến để phát dương quang đại (phát triển) y thuật cũng là một chuyện tốt.

Trương Nhược Lan cười khan hai tiếng:

- Ta khi đó tuổi còn nhỏ, không nhớ rõ tước danh của họ!

Cận Thiệu Khang hừ lạnh một tiếng:

- Không nhớ rõ tước danh của họ, nhưng bản lĩnh bọn họ dạy thì lại nhớ rất rõ. Trương Nhược Lan ngươi đúng là kì tài.

- Đa tạ Hầu gia khích lệ! Trương Nhược Lan giả ngu.

Cận Thiệu Khang lại hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Giữa trưa, nhiệt độ lên cao, Trương Nhược Lan vì dùng sức mà người càng lúc càng nóng, không bao lâu, trán, lưng đều toát mồ hôi. Mà Cận Thiệu Khang được nàng xoa bóp lại dần thoải mái, bắt đầu lơ mơ buồn ngủ. Trương Nhược Lan thấy mình mệt mỏi mồ hôi ròng ròng mà hắn lại hưởng thụ thoải mái như thế trong lòng rất khó chịu. Đúng lúc nàng định dừng tay, đột nhiên, đầu Cận Thiệu Khang ngã về phía sau, đụng vào ngực nàng. Trương Nhược Lan cả kinh lùi về phía sau mà Cận Thiệu Khang vì cảm giác mềm mềm áp áp kia mà thức dậy.

Hắn vội đứng lên, quay người nhìn nàng đã thấy đôi mắt trong sáng của nàng đang nhìn mình. Hai gò má nàng vì “ngượng ngùng” mà ửng đỏ (thật ra là vì quá nóng – lời tác giả), gò ngực nhô cao hơi phập phồng...

Trong đầu hắn đột nhiên nhớ đến chân hồng thêu uyên ương kia, tiêu phúc (:’>) đột nhiên nóng lên, hắn kinh hãi lùi về phía sau vài bước, đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài.

Trương Nhược Lan trừng mắt nhìn bóng lưng hắn đang hoảng loạn chạy, tức đến đỏ bừng mặt. Rõ ràng là nàng bị ăn đậu hũ mà sao hắn lại làm như hắn bị lợi dụng thế không biết.

Nhưng lập tức lại âm thầm thấy may, cuối cùng cũng bình an qua được cửa này...

Nhưng là, hắn vẫn là phu quân của mình, chuyện này sao có thể tránh cả đời.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Ánh Tuyết đi vào, vẻ mặt thất vọng:

- Phu nhân, Hầu gia sao lại đi rồi?

Vậy ngươi còn muốn thế nào? Trương Nhược Lan tức giận nói:

- Xoa bóp xong thì đi chứ sao?

Ánh Tuyết vội la lên:

- Phu nhân sao không giữ Hầu gia lại, tốt xấu gì thì dùng cơm xong hãy đi.

Nhắc tới ăn cơm, bụng Trương Nhược Lan có phản xạ kêu lên vài tiếng, nàng lập tức chuyển đề tài sai Ánh Tuyết:

- Ánh Tuyết, ta đói bụng!

Ánh Tuyết cũng biết không nên nhiều lời, cúi đầu ừ ừ đáp:

- Ta bụng thức ăn lên cho phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ta Chán Ghét Nàng

Cảnh Thúy viên là tiểu viện phong cảnh đẹp như trong tranh, tuy không lớn nhưng vị trí rất tốt, cách đó không xa là hồ nước, lúc nào cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp. Hơn nữa, vừa sang mùa hạ, từ mặt hồ thổi tới từng trận gió mát khiến người ta thư thái toàn thân.

Tiểu viện này nguyên là thư phòng của lão Hầu gia, sau khi lão Hầu gia qua đời thì thành thư phòng của Cận Thiệu Khang, sau này Cận Yên Nhiên lớn lên thích cảnh trí nơi đây, Cận Thiệu Khang thương yêu muội muội nên chuyển thư phòng đến Sở thiên các, đem tiểu viện này cho muội muội ở.

Lúc này Cận Yên Nhiên đang ngồi ở bàn sách, trong lòng tức giận sao chép Bản Nữ kinh, bên cạnh là những tờ giấy chữ viết tú nhả, đây là thành quả một ngày của nàng.

Ngoài cửa có tiếng nha hoàn Đông Tuyết thông báo:

- Tiểu thư, Hầu gia tới!

Cận Yên Nhiên bĩu môi không ngẩng lên, tiếp tục viết, bộ dáng đầy vẻ tức giận.

Cửa “cót két” một tiếng, sau đó là tiếng bước chân quen thuộc.

Cận Yên Nhiên vẫn không ngẩng đầu, tay viết chữ không ngừng.

- Sao thế, còn đang giận ca ca, thật sự không để ý đến ca ca sao?

Bên tai truyền đến tiếng Cận Thiệu Khang ôn nhu. Cận Yên Nhiên không hiểu sao mặt đỏ bừng, nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, nước mắt rom rớm.

- Ca ca bây giờ không thương Yên Nhiên nữa. ca ca coi thường người.

Cận Thiệu Khang cười cười, đi tới bên bàn, dưới ánh nến cẩn thận nhìn một chút rồi khen:

- Chữ Yên Nhiên càng ngày càng đẹp.

Nghe ca ca khen sắc mặt Cận Yên Nhiên mới hơi tốt lên chút, nàng ngẩng đầu liếc nhìn Cận Thiệu Khang, sáng giọng:

- Đây cũng nhờ công của ca ca, lần nào cũng phạt người ta chép Bản Nữ kinh, bây giờ ta có thể đọc Bản Nữ kinh như cháo chảy rồi.

Cận Thiệu Khang buông tờ giấy trong tay, chỗ chỗ lại tập giấy muội muội đã viết, ôn nhu nói:

- Đó không phải là tốt cho người sao, con gái phải có quy củ sau này mới được phu quân yêu thương, mẹ chồng sủng ái.

Cận Yên Nhiên là người trực tính, thấy ca ca đến đây thăm nàng, bây giờ lại còn ôn nhu nói chuyện với nàng, sự tức giận trong lòng tiêu tán hơn nửa. Nàng ngẩng đầu, nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Tựa như Thu Nguyệt tàu tàu, đúng không?

Thu Nguyệt? Cận Thiệu Khang nhớ ra những biểu hiện hiền lương đại độ của Vu Thu Nguyệt mà hơi gật đầu.

Cận Yên Nhiên cao hứng, buông bút nói:

- Thu Nguyệt tàu tàu là nữ tử xinh đẹp, hiền huệ, thiện lương nhất (๑e) mà ta gặp. Từ chính thất biến thành thiếp cũng không một câu oán hận, vẫn nhỏ giọng nhẫn nhịn Trương Nhượng Lan, nếu đổi là ta nhất định không làm được.

Thật sự không có nửa câu oán hận -? Cận Thiệu Khang nhớ lại lời nói của Vu Thu Nguyệt trong Tùng Hương viện, chỉ sợ lòng nàng cũng không bình tĩnh như vậy. Nhưng như Yên Nhiên nói, từ chính thất thành thiếp thất sao lại không có nửa câu oán hận?

Nhắc tới chuyện này, Cận Thiệu Khang nhớ ra mục đích tới đây, hần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn nàng nghiêm mặt nói:

- Yên Nhiên, ta biết người không thích Trương Nhượng Lan, chính là bây giờ nàng đã là Hầu phu nhân thánh chỉ ngự ban, sau này người không thể không quy không củ với nàng như thế nữa. Những lời nói của người đều bị hạ nhân nhìn thấy, nếu truyền ra ngoài thì mọi người sẽ coi người như thế nào? Ca ca cũng không phải muốn phạt người, chỉ là muốn cho người biết, người còn vô lễ như vậy thì người bị tổn thương cuối cùng chính là người.

Cận Yên Nhiên cảm giác được ca ca quan tâm, trong lòng cảm động, nàng tựa vào Cận Thiệu Khang giống như hồi còn nhỏ, cảm giác thật an toàn. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Ca ca, người biết ta tại sao chán ghét Trương Nhượng Lan như vậy? Ta ghét nàng không phải vì nàng trước kia hung ác, cũng không phải tính cách nàng

điều ngoa. Mà bởi vì, nàng đã phá hỏng hạnh phúc của ca ca.

- Ca ca và Thu Nguyệt tẩu tẩu trai tài gái sắc, ông trời tác hợp. Ta vẫn nhớ lần đầu tiên Thu Nguyệt tẩu tẩu tới phủ, ta thấy người cùng nàng gặp nhau sau hoa viên, lúc ấy cảnh tượng đẹp như bức tranh. Về mặt ca ca rất ôn hòa, các người nói chuyện rất vui vẻ. Lúc ấy ta nghĩ, nếu ca ca có thể lấy một nữ tử xinh đẹp, ôn nhu như vậy làm thê tử, trò chuyện vui vẻ, cầm sắt cùng mình như vậy cả đời ca ca nhất định rất hạnh phúc.

Giọng Cận Yên Nhiên nhẹ nhàng đầu tình cảm, Cận Thiệu Khang nghe xong không nhịn được vươn tay vỗ vỗ đầu nàng. Trí nhớ cũng theo về ngày đó, hẳn gặp Vu Thu Nguyệt, chỉ tùy tiện hàn huyên một lúc, Vu Thu Nguyệt xuất khẩu thành thơ khiến hẳn rất ngạc nhiên tài hoa của nàng. Nhớ lại, khi ấy tâm tình hẳn rất bình tĩnh, không rung không động. Không lâu sau, mẫu thân nhắc tới chuyện cầu thân với nàng, hẳn đáp ứng vì hẳn cảm giác nếu Vu Thu Nguyệt làm thê tử của hẳn rất thích hợp. nếu không có Trương Nhược Lan làm thay đổi cục thế, có lẽ hẳn cùng Vu Thu Nguyệt sẽ như lời Cận Yên Nhiên: cầm sắt cùng mình (buồn nôn)

Nhưng khi Trương Nhược Lan bức hôn, lúc ấy Vu Thu Nguyệt khóc nói với mình, chỉ cần có thể cùng hẳn ở chung nàng nguyện ý làm thiếp. Lúc đó hẳn thật sự cảm động mới thỉnh cầu Hoàng thượng ban nàng làm bình thê....

- Nhưng tất cả đều bị Trương Nhược Lan phá hỏng!

Cận Yên Nhiên hận nói:

- Nàng sao xứng với ca ca? Nhưng lại ngang ngạnh chen vào giữa ca ca và Thu Nguyệt tẩu tẩu làm tâm lý Thu Nguyệt tẩu tẩu không thoải mái. Nữ tử ca ca thích lại bị nàng đè đầu, luôn chịu sự coi thường của nàng, ca ca sao có thể vui vẻ? Giống như bức tranh đẹp bị người ta vẽ mực lung tung lên, tất cả mỹ cảm cũng đều bị phá hỏng. Cho nên ta chán ghét nàng, thấy nàng dương dương đắc ý thì chỉ muốn mắng nàng.

Thấy muội muội nghiêng răng nghiêng lợi nói xấu Trương Nhược Lan, trong lòng hẳn đột nhiên không thoải mái, hẳn rút tay về, do dự nói:

- Thật ra.... Nàng đã rất cố gắng.

Hắn nhớ đến ngày đó nhìn thấy nàng chăm chú luyện tập bước đi, một lần sai lại một lần sửa, đầu đầy mồ hôi nhưng cũng không ngừng nghỉ.

Cận Yên Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu:

- Ca ca, người tới đây là để nói hộ nàng?

Trong lòng Cận Thiệu Khang có chút phiền chán, hẳn đứng dậy, ánh mắt khôi phục sự trấn định, im lặng.

- Thời gian không còn sớm, người cũng đừng viết quá muộn, cẩn thận hại mắt.

Nói xong phất tay áo rời khỏi phòng muội muội.

Cận Yên Nhiên tròn to mắt nhìn bóng lưng Cận Thiệu Khang, thật lâu tinh thần cũng chưa hồi phục lại.

Vu Thu Nguyệt đang thưởng thức bình hoa lưu kim pháp lang từ Cổ Bảo trai. Nàng dù chỉ là thiếp nhưng thái phu nhân rất rộng rãi với nàng, biết nàng thích đồ cổ, liền sai chương quỹ (chú) Cổ Bảo trai đưa trân phẩm đến cho nàng lựa chọn.

Lúc này, nha hoàn Lệ Châu mới được thăng làm đại nha hoàn vội vàng đến nói: Hầu gia giữa trưa đến Thu Đường viện.

Vu Thu Nguyệt trong lòng cả kinh, trượt tay. “Choang” một tiếng, đôi bình hoa giá trị mấy trăm lạng bạc lập tức rơi xuống đất, vỡ tan.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt vừa tức vừa vội, lúc này bạt tai Lệ Châu:

- Nô tài chết bầm, người không thể chờ ta buông bình hoa xuống rồi nói?

Lệ Châu quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ:

- Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội!

Lúc này, mấy nha hoàn nghe tiếng động vội chạy đến, nha hoàn Nguyệt Đào do thái phu nhân sai đến cũng tới nơi.

Nguyệt Đào nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất hỏi:

- Di nương, xảy ra chuyện gì?

Vu Thu Nguyệt vội vàng thu hồi vẻ mặt tức giận, chỉ vào Lệ Châu đang quỳ nói:

- Lệ Châu không cẩn thận đánh vỡ bình hoa.

Nguyệt Đào thoáng nhìn Lệ Châu mặt sưng đỏ một bên không nói gì, chỉ sai tiểu nha hoàn đem dọn dẹp sạch sẽ. Sau đó, xoay người lui ra ngoài.

Vu Thu Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng Nguyệt Đào, nghiêng răng nói:

- Thật đúng là không chỗ nào không có mặt

Sau đó đi tới bên cạnh Lệ Châu, đề thấp giọng hỏi:

- Hầu gia ở đó bao lâu?

- Nghe nói ngồi trong đó không lâu thì đi ra.

Vu Thu Nguyệt cắn môi, âm âm độc độc nói:

- Bát phụ, thế mà dám muốn đoạt Hầu gia cùng ta, còn không soi lại gương.

(Hiện lương thực đức đầy, tằm chưa)

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Phong Ba Lại Nổi

Sáng hôm sau, theo lệ Trương Nhược Lan đến thỉnh an thái phu nhân. Sáng hôm nay, thái phu nhân vừa mới dậy, bà sợ Trương Nhược Lan chờ bên ngoài thấy chán nên sai Liễu Nguyệt gọi nàng vào phòng.

Trong phòng, thái phu nhân mặc quần áo, bọn nha hoàn đang hầu hạ rửa mặt chải đầu. Thái phu nhân ngồi trước gương, nhìn Trương Nhược Lan qua gương đồng cười nói:

- Người đứng là vô dụng, hôm qua ta đã tạo cơ hội mà người lại không giữ được Hầu gia lại.

Trong lòng Trương Nhược Lan ai oán vô cùng, lão thái thái, thật ra bà không cần nhiệt tình như thế... Nhưng nét mặt lại lộ ra sự cảm kích:

- Mẫu thân, ta biết hảo ý của người, nhưng Nhược Lan không được Hầu gia thích, Nhược Lan...

Nàng cúi đầu như rất khổ sở:

- Nhược Lan bây giờ không còn ý nghĩ gì khác, chỉ cần mẫu thân thương yêu Nhược Lan là tốt rồi.

Cho nên, lão thái thái, ta van người đừng làm chuyện như thế nữa!

Thái phu nhân cười nói:

- Nói gì vậy, người tuổi còn trẻ, bây giờ có ta thương người, tương lai ta không còn, người vừa làm sao bây giờ?

Trương Nhược Lan vội vàng đi tới bên người thái phu nhân, giúp bà bóp bóp bả vai, cười nói:

- Mẫu thân nhất định sẽ trường mệnh bách tuế!

Thái phu nhân cười cười, vỗ vỗ tay nàng, nghiêm mặt nói:

- Thu Nguyệt sở dĩ được Hầu gia thích đơn giản vì nàng thông thư đạt lý. Người đó, khi có thời gian học cầm kì thi họa một chút, đến lúc đó, Hầu gia tự nhiên sẽ chú ý tới người.

Được, có những lời này, ta cái gì cũng không dám học nữa.....

Chẳng lẽ nữ tử cổ đại học cầm, kì, thi, họa đều dễ lấy lòng nam nhân? Thật quá bi ai...

Trương Nhược Lan vừa cùng thái phu nhân hàn huyên vừa hầu hạ bà ăn điểm tâm rồi trở về phòng. Hôm nay nàng hơi hưng phấn một chút vì chút nữa Vu Thu Nguyệt sẽ đến vấn an nàng.

Chúng kiến kẻ một lòng muốn đối phó mình lại quỳ rạp trước mặt mình, cung kính dâng trà là cảm giác thế nào?

Nếu hỏi Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan sẽ nói cho người, là rất sáng khoái!

Lúc này, Vu Thu Nguyệt quỳ gối trước mặt nàng, hai tay bưng trà quá đỉnh đầu, cung kính nói:

- Tỷ tỷ, mời uống trà.

Trương Nhược Lan ngồi ngay ngắn trước mặt nàng, khoe miệng hơi nhàn nhạt ý cười, nhưng cũng chưa nhận trà.

Vu Thu Nguyệt biết nàng cố ý làm khó mình, trong lòng hận vô cùng, bát phụ, để xem người đắc ý được bao lâu! Nàng lại cao giọng:

- Tỷ tỷ, mời uống trà!

Trương Nhược Lan thấy hai tay nàng hơi run rẩy, biết nàng cũng mỏi tay, không muốn làm khó nữa. Nàng đón lấy chén trà trong tay Vu Thu Nguyệt.

Đến khi tay vừa chạm vào chén thì tay Vu Thu Nguyệt đột nhiên run lên, chén trà rơi xuống, toàn bộ chén trà nóng bỏng rơi vào tay Vu Thu Nguyệt. Nước trà là sáng sớm vừa đun, hơn nữa khí trời nóng bức, Vu Thu Nguyệt mặc quần áo mỏng, da tay nàng lập tức đỏ bừng, chốc lát sau đã bắt đầu sưng rộp.

Vu Thu Nguyệt ngã xuống đất, kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế.

Nha hoàn Lệ Châu bên người Vu Thu Nguyệt lập tức nhào tới khóc ròng:

- Di nương, di nương, người sao rồi?

Nàng vừa ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan vừa lớn tiếng nói:

- Phu nhân, tại sao người muốn làm thế với di nương nhà ta!

Mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch, đau đến nước mắt ròng ròng nhưng vẫn vương tay cản Lệ Châu:

- Lệ Châu! Đừng nói lung tung... đừng nói gì nữa...

Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Lệ Châu khóc lớn, quay đầu bảo nha hoàn cùng đến đi gọi đại phu.

Trương Nhược Lan nhìn cảnh trước mắt trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Chuyện khi này nàng rất hiểu, rõ ràng là Vu Thu Nguyệt tự đánh đổ chén trà. Như thế nào? Nàng lại muốn giở trò. Vu Thu Nguyệt này vì đạt được mục đích mà lòng dạ quá ngoan tuyệt, ngay cả chính bản thân mình cũng có thể hạ độc thủ như thế...

Nha hoàn trong Thu Đường viện gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Ánh Tuyết sai người dọn dẹp, lại đưa Vu Thu Nguyệt lên giường. Vậy mà Lệ Châu gắt gao ôm lấy Vu Thu Nguyệt, lớn tiếng nói:

- Các người đừng động đến di nương, ai cũng không được động đến di nương nhà ta! Ai biết các người lại hạ độc thủ gì.

Lúc này, Cận Yên Nhiên vọt vào:

- Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?

Nàng lo lắng hỏi. Thì ra nha hoàn khi này không đi gọi đại phu mà lại gọi Cận Yên Nhiên đến.

Lệ Châu thấy Cận Yên Nhiên như thấy cứu tinh, nàng quỳ rạp xuống trước mặt Cận Yên Nhiên, khóc ròng nói:

- Tiểu thư, người phải làm chủ cho di nương nhà ta! Di nương! Di nương...

Cận Yên Nhiên vội vàng tiến lên xem xét, nhìn thấy thương thế trên người Vu Thu Nguyệt, cả kinh hỏi:

- Đây là xảy ra chuyện gì?

Lệ Châu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, sau đó nói với Cận Yên Nhiên:

- Di nương kính trà cho phu nhân, lúc đầu phu nhân không chịu tiếp trà, đến khi di nương nhà ta mệt mỏi mới ra tay đánh đổ chén trà trong tay di nương. Trong chén là nước trà nóng, di nương nhà ta bị bỏng thành thế này...

Nói đến đây khóc nghẹn ngào.

Tương Nhựt Lan lạnh lùng nhìn Lệ Châu vừa khóc vừa vu khống, lửa giận ban đầu dần hạ xuống. Một kẻ không được lại có kẻ tiếp theo. Những người này không có việc gì làm?

Ánh Tuyết thấy Lệ Châu chìa mũi nhọn về chủ tử mình vội lớn tiếng nói:

- Người nói hươu nói vượn cái gì, rõ ràng lúc đó di nương nhà người không cầm chắc chén. Mọi người đều thấy rõ ràng, người đừng có ngậm máu phun người.

Lệ Châu khóc phàn bác:

- Sao di nương nhà ta lại không cầm chắc chén? Hơn nữa rõ ràng nàng biết nước trà nóng, nàng không sợ bị bỏng sao? Người đương nhiên là nói đỡ cho chủ mình.

- Người!

Ánh Tuyết không nói được gì. Lúc ấy trong phòng, trừ mình và Liên Kiều cũng chỉ có Vu Thu Nguyệt và hai nha hoàn, nếu nha hoàn bên người không thể làm chứng thì ai có thể chứng minh phu nhân trong sạch.

Nghe xong Lệ Châu nói, Cận Yên Nhiên vội vàng nhìn Vu Thu Nguyệt, vẫn nay, chủ yếu bị bỏng ở tay, chỉ có một chút ít trên mặt, không có gì đáng ngại.

Nhìn Vu Thu Nguyệt hôn mê bất tỉnh, trong lòng Cận Yên Nhiên sinh ra sự căm hận ngút trời, nàng ngẩng đầu, nhìn Tương Nhựt Lan nói:

- Tương Nhựt Lan, người ngoan tâm đến thế này! Thu Nguyệt tẩu tẩu là quý thiếp không tới lượt người đánh chửi. Ta sẽ bẩm báo thái phu nhân và Hầu gia. Tương Nhựt Lan người nhất định sẽ bị trừng phạt.

Nói xong, nàng sai người đem Vu Thu Nguyệt về Cẩm Tú viên mời đại phu đến điều trị.

Chuyện này nhanh chóng đến tai thái phu nhân, không bao lâu, thái phu nhân sai người gọi Tương Nhựt Lan và những người có liên quan đến.

Trước khi đi, về mặt Ánh Tuyết lo lắng:

- Phu nhân, nếu thái phu nhân không tin chúng ta thì làm sao bây giờ? Thái phu nhân sẽ dùng gia pháp ?

Liên Kiều sợ đến nước mắt ứa ra:

- Vu di nương bị bỏng như thế, chỉ sợ mọi người sẽ không tin chúng ta.

Tương Nhựt Lan trấn định anh ừ Ánh Tuyết và Liên Kiều:

- Không cần lo lắng, các người cần nói những việc đã thấy. Không được hoảng loạn. Ta không làm thì không ai đổ tội lên đầu ta được.

Tùng Hương viện

Lúc Thái phu nhân nhận được tin thì đang xem kinh phạt, nghe vậy vứt cuốn kinh lên bàn, nhíu mày nói:

- Những người này sao không để cho ta yên tĩnh

Bà thở sâu vài lần, bình ổn lửa giận trong lòng:

- Vu di nương bị thương có nghiêm trọng không?

Nha hoàn tới báo tin đáp:

- Bị bỏng ở cổ và tay, đại phu nói tuy chỉ là bị bỏng nhưng vì trời nóng nên phải cẩn thận chiếu cố, nếu không sẽ để lại sẹo.

Thái phu nhân trầm tư một hồi, quay đầu nói với Liễu Nguyệt:

- Kêu Nguyệt Đào và Đỗ Quyên đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phong Ba 1

Tương Nhượng Lan đến Tùng Hương viện thì thái phu nhân đã ngồi ngay ngắn tại ghế chủ vị, khề cau mày, ánh mắt phi thường đích nghiêm túc.

Cận Yên Nhiên và Vương thị ngồi cạnh bên. Giữa đại sảnh, Lệ Châu và Tiểu Thanh là hai nha hoàn của Vu Thu Nguyệt đang quỳ. Các nha hoàn khác đều bị sai đi chỉ để lại Liễu Nguyệt, có lẽ thái phu nhân không muốn làm to chuyện.

Tương Nhượng Lan đi vào đi, thần sắc thông thả hành lễ với thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên ở bên thấy nàng bộ dáng chính trực trong lòng tức giận, vốn định nói mấy câu nhưng lại nhớ ra những lời Cận Thiệu Khang dạy, bủi môi nuốt lại những lời định nói. Nàng trừng mắt nhìn Tương Nhượng Lan một cái, hừ lạnh quay đầu đi.

Thái phu nhân về mặt bình tĩnh gật đầu:

- Ngươi ngồi xuống đi.

Đội Tương Nhượng Lan ngồi xuống xong, thái phu nhân lại hỏi:

- Chuyện tình lúc đó, bên cạnh người ngươi có những ai, có mang đến không.

Tương Nhượng Lan chỉ vào Ánh Tuyết và Liên Kiều đáp:

- Lúc ấy bên người ta chỉ có hai người này.

Ánh Tuyết và Liên Kiều quỳ xuống khấu đầu với thái phu nhân, Ánh Tuyết thì còn tỉnh táo nhưng Liên Kiều thì khăn trương, giọng nói phát run.

Thái phu nhân bưng chén trà bên người nhẹ nhấp một ngụm, lạnh lùng nhìn qua mọi người, trầm giọng nói:

- Ta đã sớm nói qua, trong nhà mọi sự dĩ hòa vi quý, thế thiếp nhất định phải hòa thuận chung sống, không được ghen ghét. Các ngươi coi thường gia pháp Cận gia sao?

Nói đến đây, bà đặt mạnh chén trà lên bàn, cái chén vang lên một tiếng thanh thúy, mọi người tâm thần đều chấn động.

Bốn nha hoàn quỳ phía dưới càng cả kinh, không dám ngẩng đầu.

Vương thị ngồi đối diện nghe thế nhìn về phía Tương Nhượng Lan, khóe miệng cười như không cười, ánh nhìn có chút hả hê.

Tương Nhượng Lan cảm giác được ánh mắt của nàng, nhìn thẳng qua, ánh mắt lạnh lẽo như thấy được lòng nàng ta. Vương thị không chịu được ánh nhìn sắc bén đó, lặng lẽ quay đầu.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt được nha hoàn đỡ đến. Nàng đã thay quần áo, cổ tay và cổ đều băng bó lại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tiêu tụy như vô cùng suy yếu.

Cận Yên Nhiên thấy nàng vội đứng lên nghênh đón, quan tâm nói:

- Thu Nguyệt tửu tửu, sao ngươi lại đến đây, thương thế của ngươi nghiêm trọng như thế, phải nằm trên giường nghỉ ngơi chứ. Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ lấy lại công bằng cho ngươi.

Vu Thu Nguyệt cảm kích cầm tay nàng, nói:

- Cảm ơn sự quan tâm của ngươi.

Nàng bước lên hai bước, Cận Yên Nhiên thấy nàng lão đảo sắp ngã vội diu tới, Vu Thu Nguyệt vào trong sảnh, nhìn thái phu nhân khẩn thiết nói:

- Thu Nguyệt vừa tỉnh, nghe thấy chuyện này kinh động đến thái phu nhân nên vội vàng tới! Thu Nguyệt đến không phải để lấy lại công bằng, chuyện này....

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tương Nhượng Lan, ánh mắt toát ra tia sợ hãi, Cận Yên Nhiên có thể cảm nhận được tay nàng run nhè nhẹ, trong lòng có chút thương xót.

Vu Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Tương Nhượng Lan rồi như hạ quyết tâm, thần sắc kiên nghị:

- Chuyện này không phải do tỷ tỷ, là do Thu Nguyệt không tốt, không cầm chén cho chắc. Thu Nguyệt không muốn vì chuyện này mà nhà cửa không yên khiến thái phu nhân và Hầu gia mệt mỏi. Xin thái phu nhân không truy cứu chuyện này nữa.

Nói xong nàng buông tay Cận Yên Nhiên ra, quỳ xuống trước mặt thái phu nhân.

Lệ Châu ở sau không phục nói:

- Di nương sao lại nói thế, rõ ràng là phu nhân...

Vu Thu Nguyệt quay đầu lại quát:

- Lệ Châu câm miệng! Ta đã bảo ngươi không được nói lung tung. Ngươi lại làm chuyện xé to ra như vậy, ngươi thật sự làm ta quá thất vọng.

Nàng nói những lời này như đang giải vây cho Trương Nhược Lan nhưng những người nghe lại cảm giác nàng vì trong nhà hòa thuận mà nhẫn nhục.

Lệ Châu rơi nước mắt, giống như đau lòng vì chủ tử bị ủy khuất, buồn bã kêu:

- Di nương...

Nghe thấy nàng ta nói, hốc mắt Vu Thu Nguyệt đỏ ửng, nàng vươn tay muốn lau nước mắt. Vừa đưa tay lên thì mới phát hiện đó là tay bị thương nên vội đổi sang tay kia. Động tác này đương nhiên mọi người đều chú ý đến thương thế của nàng. Như thế, vừa khiến mọi người đồng tình lại vừa khiến người ta cảm giác được nàng bị thương nghiêm trọng như thế mà không một câu oán hận lại còn giải vây cho người, thật không dễ dàng gì.

Trương Nhược Lan lạnh lùng nhìn hai chủ tớ một xướng một họa, trong lòng thầm than một tiếng: hay cho vợ kịch khổ tình, hay cho một con chó con đáng thương.

Nhưng thật ra nàng ta là kẻ ác tâm.

Nhưng diễn xuất của Vu Thu Nguyệt lại rất thành công, ít nhất cũng làm cảm động Cận Yên Nhiên, Cận Yên Nhiên kéo tay nàng, đau lòng nói:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, chúng ta biết tâm ý của ngươi nhưng không thể như thế được. Ngươi không thể mềm yếu như thế. Ngươi càng sợ nàng nàng lại càng coi thường ngươi. Hôm nay chỉ là làm ngươi bị bóng, ai biết sau này còn làm ra chuyện gì!

Vừa nói vừa nhìn thái phu nhân nói:

- Mẫu thân, chuyện này quyết không thể cho qua, nhất định phải tra rõ, trả lại công bằng cho Thu Nguyệt tẩu tẩu.

Nàng quay đầu nhìn Trương Nhược Lan nhấn mạnh từng chữ:

- Nếu để tùy ý người này ngông cuồng như thế, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

Vương thị cũng xen vào:

- Đúng thế, cũng may lần này tiểu đại tẩu thương thế không nghiêm trọng nhưng còn lần sau? Tiểu tẩu là Quý thiếp Hoàng thượng khâm ban, lúc đó chỉ sợ thể diện của Hầu gia cũng không còn.

Nhắc tới Hầu gia, thái phu nhân không thể bình tĩnh, đời này bà quan tâm nhất chính là đứa con này. Con rất vất vả mới có ngày hôm nay, bà tuyệt đối không để kẻ nào khiến con mất mặt.

Chuyện lần này không nghiêm trị không được! Thái phu nhân nghĩ thầm. Nếu thật sự là Trương Nhược Lan làm thì phải cho nàng giáo huấn, dạy nàng học thu liễm. Phải cho nàng biết, nếu nàng đã vào Cận gia, là người Cận gia thì phải tuân thủ quy củ của Cận gia, Đừng nói bây giờ thái hậu đã không còn sủng ái nàng, cho dù Thái hậu còn sủng ái nàng thì cũng không thể quản lý chuyện bà bà dạy dỗ con cháu.

Nghĩ vậy, thái phu nhân nói với Vu Thu Nguyệt đang lau nước mắt:

- Lòng ngươi ta hiểu, nhưng chuyện lần này không phải chỉ là chuyện của mình ngươi. Nó quan hệ đến thể diện Cận gia ta. Chuyện này không thể cho qua được.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, như là rất khó xử nói:

- Thái phu nhân

Thái phu nhân khoát tay nói:

- Ngươi không cần nói nữa, ngồi qua một bên đi.

Vu Thu Nguyệt lúc này mới ngồi xuống vị trí của mình. Mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt Trương Nhược Lan lại lộ ra vẻ hoảng sợ. Trương Nhược Lan hận không бата tại nàng được.

Cận Yên Nhiên ngồi cạnh nàng an ủi:

- Đứng sợ nằng, người càng sợ nằng, nằng càng đắc ý.

Tương Nhựt Lan làm như không nghe, nàng nhìn thái phu nhân, muốn xem xem bà làm thế nào để tra ra chân tướng.

Thái phu nhân làm như thập phần tức giận, bà chỉ vào nha hoàn trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, các người thành thật nói cho ta, nếu có nửa câu không thật thì đừng trách ta độc ác.

Bốn nha hoàn sắc mặt trắng bệch, kẻ nhát gan thì run run người. Bốn người vội vàng dập đầu tỏ ý không dám nửa câu nói dối.

Đầu tiên là Lệ Châu nói tình huống khi đó. Nàng nói Tương Nhựt Lan không chịu nhận chén trà của Vu Thu Nguyệt, nói mười phần chân thật lại thêm:

- Sau phu nhân vờ tay đi, vừa mới động vào chén trà trên tay di nương thì chén trà đã đổ, nước trà nóng rơi xuống người di nương, lúc ấy di nương đau đến ngất đi, trước khi té xỉu còn sai con không được nói gì. Nhưng là, con thấy di nương bị chịu tội như thế trong lòng sao có thể thoải mái. Sau nhìn thấy tiểu thư, nhất thời không nhịn được nên nói hết tất cả, xin thái phu nhân trách phạt.

Nói xong, dập đầu với thái phu nhân, nước mắt lưng tròng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phong Ba 2

Vu Thu Nguyệt lau nước mắt, sờ sờ đáng thương như bị chịu ủy khuất, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý. Tội này của Tương Nhựt Lan sẽ khiến Hầu gia càng thêm ghét nàng hơn nữa có lẽ chính mình cũng được miễn vấn an nàng, thái phu nhân sẽ động gia pháp giáo huấn nàng, nếu Tương Nhựt Lan bị đánh thì sẽ ghi hận với thái phu nhân, không ngừng gây sự lại càng hoàn mỹ. Lúc đó, mình chỉ cần sinh con trai, địa vị đương gia của Hầu phủ sớm muộn cũng rơi vào tay mình. Vị trí Hầu phu nhân của nàng cũng chỉ là sắt vụn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Vu Thu Nguyệt đắc ý đến thiếu chút nữa không duy trì được vẻ mặt ủy khuất.

Giữa sân, đến lượt Ánh Tuyết nói, Ánh Tuyết hơn hẳn Hồng Hạnh, nói chuyện rất rõ ràng:

- ...Lúc ấy tay Vu di nương run lên, chén trà mới rơi xuống, ta và Liên Kiều đều thấy rõ, căn bản không liên quan đến phu nhân.

Cận Yên Nhiên đột nhiên lên tiếng:

- Người là nha hoàn bên người tẩu tẩu, lời nói của người không đủ làm chứng.

Tương Nhựt Lan vốn không lên tiếng đột nhiên cười lạnh nói:

- Tiểu cô, nếu Ánh Tuyết nói không thể tin thì Lệ Châu là nha hoàn bên người Vu di nương nói có thể tin sao? Ta biết tiểu cô là người công bằng, nhìn nhận vấn đề cũng phải công bằng mới được.

Trong lòng Cận Yên Nhiên không phục nhưng không nghĩ ra lời gì để phản bác lại, chỉ có thể ngồi đó buồn bực, tức giận.

Lệ Châu vội vã dập đầu:

- Thái phu nhân, những điều nô tỳ nói đều là sự thật, nếu có nửa câu nói dối thì xin bị trời đánh.

Ánh Tuyết cũng không cam yếu thế, đồng dạng cũng thề độc rằng mình không nói dối.

Nghe đến đó, thái phu nhân trong lòng hơi hiểu, chuyện lần này tuyệt sẽ không là ngẫu nhiên. Không biết là Tương Nhựt Lan trong lòng ghen ghét hay là Vu Thu Nguyệt kế hoạch chu toàn hãm hại Nhựt Lan. Mặc dù bây giờ Vu Thu Nguyệt thực sự bị thương nhưng bà lại không có chứng cứ gì để trừng phạt Nhựt Lan. Dù sao đối với đứa con đầu này, thái phu nhân vẫn có chút hảo cảm.

Lúc này, Vương thị đột nhiên đứng lên nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, cho ta hỏi bọn nha đầu này mấy câu.

Thái phu nhân nhìn nàng, hơi trầm ngâm, nhân tiện nói:

- Người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi

Đề nàng hỏi xem, có lẽ sẽ phát hiện điều gì.

Vương thị xoay người, tay vuốt vuốt tóc, hắng giọng.

Mọi người đều nhìn về phía nàng.

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, tâm tình rất phức tạp, vừa có chút chờ mong, lại có chút lo lắng.

Vương thị nhìn về phía nha hoàn của Trương Nhược Lan, lạnh giọng nói:

- Ta hỏi người, lúc đầu phu nhân có phải rất lâu không nhận trà của di nương.

Ánh Tuyết cúi đầu đáp:

- Cũng không phải là lâu...

Còn chưa nói xong Vương thị lớn tiếng quát:

- Câm miệng! Ta không hỏi người, ta hỏi nàng.

Nàng chỉ tay về Liên Kiều.

Liên Kiều run lên, bối rối trả lời:

- Cũng... cũng không phải rất lâu...

Ánh Tuyết có chút lo lắng địa nhìn Liên Kiều một cái.

Vương thị cúi đầu, chăm chú nhìn nàng, chuyển mắt hỏi:

- Không lâu là bao lâu? Có đến một nén nhang không?

Trong lòng Liên Kiều phát hoảng, đầu trống rỗng:

- Một nén nhang... một nén nhang

Áp úng nói không rõ.

Vương thị cúi đầu Liên Kiều cả giận nói:

- Nô tỳ chết bầm, ta hỏi người người không trả lời, là muốn lừa gạt thái phu nhân?

Liên Kiều sợ phát khóc, càng hoảng loạn:

- Không có..... Không có..... Ta không có lừa gạt.

- Thế có đến một nén hương không?

- Có..... Không không, không có không có.....

Liên Kiều lảo đảo nói.

Vương thị lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc là có hay không có, điều nô này, còn dám nói dối cẩn thận ta rút da người.

Liên Kiều khóc lên:

- Ta không nhớ rõ, ta không nhớ rõ!

Trương Nhược Lan dù tính tình dịu ngoa nhưng đối với những nha hoàn cùng lớn lên bên mình rất ít khi đánh chửi. Bọn nha hoàn này chưa bao giờ bị như thế, bị Vương thị hù dọa nên hoàn toàn rối loạn.

Vương thị đắc ý cười, xoay người sang chỗ khác, nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, ngài thấy đó, phu nhân quả thật cố ý không tiếp chén trà của tiểu tấu

Nàng quay người nhìn Trương Nhược Lan mỉm cười, nói:

- Phu nhân, ta biết lời của ta sẽ đắc tội người, chính là chuyện hôm nay ta đã nhìn không được, vì thể diện Hầu phủ, dù đắc tội người thì những lời này ta cũng phải nói ra.

Nàng hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Phu nhân không chịu nhận trà của tiểu tẩu nói lên trong lòng phu nhân oán hận tiểu tẩu. Về phần vì sao oán giận ta không nói mọi người đều biết. Đàn bà ghen ghét lên là chuyện gì cũng có thể làm. Tiểu tẩu biết rõ chén trà nóng tự nhiên là phải cầm chén trà cho vững. Để đổ trà lên người mình, rõ ràng là có người cố ý, có lẽ phu nhân hay là....

Nàng nói tới đây hơi do dự, quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt, đột nhiên như hạ quyết tâm, nghiêng răng nói:

- Có lẽ là phu nhân muốn phá hủy gương mặt của tiểu tẩu cũng chưa biết chừng. Chỉ may là tiểu tẩu né mau, tránh được cái họa hủy dung! Tiểu tẩu! người nói thật đi, ta nói có đúng không?

Vương thị biết, nói như vậy nhất định đắc tội Trương Nhược Lan. Quan hệ của mình với nàng sẽ không thể tốt đẹp. Nhưng mình theo nàng thì có gì hay? Vu Thu Nguyệt chính là biểu muội mình, Trương Nhược Lan tuyệt sẽ không bao giờ giúp mình. Như vậy, không bằng toàn tâm toàn ý giúp Vu Thu Nguyệt đẩy Trương Nhược Lan xuống hố. Sau này biểu muội quản gia, chính mình sẽ được nhờ.

Cận Yên Nhiên nghe Vương thị nói lại càng nhận định Trương Nhược Lan có tội. Cảm giác được Vương thị đoán vô cùng hợp lý, nói không chừng thực sự Trương Nhược Lan nghĩ muốn hủy dung Thu Nguyệt tẩu tẩu, nghĩ rằng như thế sẽ được ca ca yêu thích.

Đến ngay cả thái phu nhân cũng thấy Vương thị nói rất hợp lý.

Vu Thu Nguyệt không lên tiếng, chỉ là lắc đầu, nước mắt càng tuôn rơi tựa như Vương thị nói đúng sự ủy khuất của nàng. Cận Yên Nhiên thấy nàng không ngừng lau nước mắt vội la lên:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người đừng khóc nữa, người nói chuyện đi

Vu Thu Nguyệt vẫn lắc đầu, khóc:

- Yên Nhiên, quên đi, quên đi.....

Hai từ “quên đi” xem như chứng thật lời Vương thị nói

Cận Yên Nhiên vội vàng nhìn về phía thái phu nhân, kêu lên:

- Mẫu thân, người đã thấy được thực tình là thế. Mẫu thân phải làm chủ cho Thu Nguyệt tẩu tẩu.

Trương Nhược Lan lạnh lùng nhìn hết thấy, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ỉu oải. Hăm hại như vậy, tính toán, một lần lại một lần lập mưu, thủ đoạn không hết, có ý gì? Nàng không muốn hại người, thậm chí trượng phu nàng cũng không muốn. Nàng chỉ muốn đường đường chính chính mà sống. Tại sao không chịu để nàng yên!

Nàng thật sự muốn như vậy? Một lần lại một lần bị hãm trong quỷ kế, một lần lại một lần phải giải thích, phản kích?

Trong lòng Trương Nhược Lan đột nhiên có lửa giận.

Mẹ kiếp! Sao lão nương phải diễn trò cùng người hết lần này sang lần khác.

Nàng đứng lên đi về phía Vu Thu Nguyệt, giờ tai tát nàng ta một cái (như là giải đúng chỗ ngứa của mình)

“Bốp” một tiếng thanh thúy, mặt Vu Thu Nguyệt lập tức hiện rõ vết ngón tay. Nàng sợ ngây người, mở to mắt nhìn Trương Nhược Lan đến quên cả khóc.

Nhưng Trương Nhược Lan cũng chưa ngừng lại, nàng nhanh chóng bung lên một chén trà bên cạnh Vu Thu Nguyệt, hất thẳng vào mặt nàng ta.

Nước trà nóng nhanh chóng rót xuống, trên mặt Vu Thu Nguyệt nước chảy ròng ròng, nhanh chóng làm ướt quần áo nàng ta, trông rất chật vật

Vu Thu Nguyệt như bị sét đánh, không dám nhúc nhích ngồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phong Ba 3

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh

Mọi người trợn mắt nhìn Trương Nhược Lan, thật không dám tin vào mắt mình.

Nàng... nàng... dám đánh người trước mặt thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên là người phản ứng lại đầu tiên, nàng giận dữ đứng lên, chỉ vào Trương Nhược Lan quát:

- Trương Nhược Lan, bát phụ người, dám trước mặt chúng ta đánh người! Người có coi mẩu thân ta vào mắt không?

Vu Thu Nguyệt “ôa” lên một tiếng khóc lớn, lần này nàng khóc thật sự, nàng đau quá! Nàng lớn như thế này, đây là lần đầu tiên bị bạt tai.

Trương Nhược Lan cũng không thèm để ý Cận Yên Nhiên đang tức giận giơ chân giơ tay, nàng trừng mắt nhìn Vu Thu Nguyệt, chỉ thẳng mũi nàng ta, quát:

- Vu Thu Nguyệt, người cảm miệng cho ta, người còn dám khóc nữa có tin ta lại bạt tai người!

Nhìn ánh mắt Trương Nhược Lan lạnh lùng, ngoan tuyệt mà Vu Thu Nguyệt bị dọa, nàng không tự chủ được mà không dám khóc lớn, chỉ nhỏ giọng nấc nấc, càng tỏ vẻ đáng thương.

- Vu Thu Nguyệt! Người giả bộ đáng thương cái gì! Ta đã muốn đánh người từ lâu rồi! Người lúc nào cũng giả bộ bị ta coi thường mà trông thật đáng thương, hao hết tâm tư mà vu hãm ta. Ta nói cho người! Vu Thu Nguyệt! Ta Trương Nhược Lan từ trước đến giờ muốn đánh là đánh, muốn mắng thì mắng. Ta nghĩ gì sẽ làm thế. Người nghĩ rằng ta cũng như người, ngoài mặt tỏ ra nhu nhược kì thật trong bụng toàn tính kế phá hoại! Chỉ biết dùng nước mắt để nhận đồng tình! Ta muốn coi thường người, ta muốn đánh người, ta sẽ quang minh chính đại mà làm. Ta khinh thường thủ đoạn mờ ám của người.

Trương Nhược Lan đã nhìn rất lâu, lần này nói ra thấy thật thống khoái, trong lòng vui sướng vô cùng.

- Trương Nhược Lan. Người không những không biết hối cải còn dám đánh người trước mặt chúng ta. Người thật sự nghĩ chúng ta sợ người?

Cận Yên Nhiên thấy Trương Nhược Lan hoàn toàn không thèm để ý đến mình nên tức giận.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn nàng, nói thật, nàng nhìn tiểu cô “chính nghĩa” này quá lâu rồi.

- Tiểu cô, người cảm giác ta coi thường nàng. Ta hỏi người, từ đầu đến cuối con mắt nào của người nhìn thấy ta coi thường nàng. Chuyện lần này, người ở đâu? Người chính mắt trông thấy? Sao người lại tin tưởng nàng như vậy? Là vì nàng bị thương? Nhưng người cũng quên rồi, đây chỉ là bị bỏng cũng chẳng có gì, cũng lắm chỉ là vết thương nhỏ, đôi lại được người toàn tâm toàn ý tín nhiệm, vết thương này chịu cũng đáng. Tiểu cô, tuổi người cũng không còn nhỏ, cập kê rồi cũng xuất giá, cũng có mẹ chồng, nếu người ta vừa khóc người đã tin tưởng nàng, đến lúc đó, người chính là người chịu đau khổ (quá chuẩn luôn)

- Trương Nhược Lan, người.....

Cận Yên Nhiên tức giận vô cùng, nàng chạy đến bên cạnh thái phu nhân, kéo tay bà, mắt đỏ hồng nói:

- Mẩu thân! Người xem nàng nói đó. Mẩu thân, người mau gọi người đến đánh nàng.

Thái phu nhân vỗ vỗ lưng Cận Yên Nhiên, nhỏ giọng an ủi vài câu, ngàng đầu nhìn Trương Nhược Lan, lãnh đạm nói:

- Nhược Lan, người đừng quá đáng! Trước mặt ta cũng dám đánh người, trong mắt người còn có mẹ chồng này.

Vương thị nhân cơ hội đổ dầu vào lửa nói:

- Trước mặt thái phu nhân cũng dám đánh người đủ biết nàng kiêu ngạo thế nào! Không cần phải nói nữa, chuyện lần này nhất định là nàng cố ý.

Trương Nhược Lan quay đầu trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh một tiếng nói:

- Vương thị, chuyện đại phòng chúng ta bao giờ thì đến lượt người nói. Ta đường đường là nhất phẩm phu nhân, bao giờ thì đến lượt người chỉ thẳng vào mặt! Người hao tâm bán lực diễn xuất như thế chẳng lẽ nghĩ rằng ta không biết tâm tư của người? Người chỉ là phụ nhân ngu xuẩn thôi. Cần thận trọng gì không được mà lại mất mặt nắm thóc!

Vương thị bị nàng nói đúng tâm tư, chột dạ, khí thế khi nãy tan biến, vội ngồi xuống rồi ngập ngừng nói:

- Ta có tâm tư gì, tất cả đều là vì Cận gia....

Nói xong, len lén nhìn thoáng qua sắc mặt thái phu nhân, đột nhiên cảm giác như đang ngồi trên gai.

Tương Nhựt Lan không thèm nhìn nàng, quay đầu nhìn thái phu nhân nói:

- Mẫu thân! Người biết con trước kia như thế nào rồi. Tương Nhựt Lan ta sợ dĩ có tiếng ác như thế vì ta thẳng thắn, không biết thế nào là giả bộ. Nhưng từ khi ta gả vào Hầu phủ, ta vẫn nghĩ thay đổi bản thân, thay đổi ấn tượng của các người, ta vẫn cố gắng để các người tiếp nhận. Nhưng không có nghĩa là ta chịu người khác ô nhục! Một lần lại một lần, hoàn toàn không biết thu liễm! Buồn cười, Tương Nhựt Lan ta muốn coi thường một thiếp thất cần gì phải lòng vòng như thế? Mẫu thân, chuyện lần này hoàn toàn không liên quan đến ta. Vu Thu Nguyệt vì sao lại bị thương chính nàng tự hiểu. Nếu ta có chủ tâm thì sẽ như khi này hất thẳng vào mặt nàng, nàng có thể né tránh? Còn có thể ngồi đây khóc lóc giả bộ đáng thương?

Vu Thu Nguyệt nghe thế vội bước lên hai bước, quỳ xuống trước mặt thái phu nhân:

- Thái phu nhân, ta vốn không muốn làm lớn chuyện, không muốn tỷ tỷ bị trừng phạt. Ta thật tình thích Hầu gia, muốn cùng Hầu gia chung một chỗ mới làm thiếp, ta sao có thể như tỷ tỷ nói, cố ý khiến nhà cửa không yên? Tỷ tỷ nói ta giả tạo thật sự là hiểu lầm ta. Vu Thu Nguyệt ta là người như thế nào mọi người đều hiểu

Nàng quay đầu nhìn Tương Nhựt Lan nói:

- Vừa nãy tỷ tỷ nói lung tung sao có thể bôi nhọ ta.

Tương Nhựt Lan cúi đầu nhìn nàng, cười lạnh một tiếng nói:

- Vu Thu Nguyệt, người không nên mở miệng lại nói làm thiếp làm thiếp như là cực kì bị ức khuất. Đúng! Chính thật ta là ta buộc Hoàng thượng dụ chỉ tứ hôn, đó là bản lãnh của ta, người không làm được. Chính là ta chưa bao giờ bức người làm thiếp. Theo ta biết, là người cam tâm tình nguyện vào làm thiếp. Nếu người thấy ức khuất, không hài lòng thì không cần bước vào cửa nhà. Nhưng người đã vào thì phải nhận mệnh. Người hầu hạ Hầu gia cho tốt, sinh nhi dục nữ, ai cũng không coi thường người. Người cho rằng không ai biết thủ đoạn của người! Người nghĩ rằng Tương Nhựt Lan ta là kẻ ngu ngốc, không phải là đối thủ của người, có thể dễ dàng đá ta đi. Ta nói cho người, ta Tương Nhựt Lan dù tính tình phóng túng nhưng không phải là đứa ngốc, người chọc vào ta? Người cũng không nghĩ lại Tương Nhựt Lan ta là ai, là người muốn làm gì thì làm? Hôm nay ta chỉ cho người một bạt tai, lần sau người còn tính kể với ta, hừ hừ.

Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt, cười lạnh hai tiếng, khiến Vu Thu Nguyệt sợ hãi:

- Tương Nhựt Lan ta danh tiếng nhiều năm như thế cũng không phải vô duyên vô cớ, người có lá gan này thì cứ thử xem.

Những người trong sảnh cũng bị khí thế của Tương Nhựt Lan ép mà không nói ra lời. Vương thị co đầu rút cổ không dám nhìn, Cận Yên Nhiên bị nàng nói liên tiếp mà không nói được gì, thái phu nhân âm trầm nghiêm mặt, mím môi, ánh mắt lóe lên.

Bốn nha hoàn đang quỳ, Ánh Tuyết và Liên Kiều sùng kính nhìn chủ tử, Lê Châu, Tiểu Thanh thì mặt tái nhợt, cả người run rẩy.

Mà đặc sắc nhất chính là Vu Thu Nguyệt, mặt nàng lúc xanh lúc trắng, nghĩ muốn giải thích, phản bác nhưng thật sự không dám. Nàng thật sự Tương Nhựt Lan tức giận mà gây bất lợi cho mình.

Nàng đột nhiên cảm giác được mình rất nhỏ bé, vốn tưởng tâm cơ thủ đoạn của mình là rất cao. Nhưng trước mặt Tương Nhựt Lan lại chỉ như một trò đùa.

Tương Nhựt Lan hít sâu một hơi, nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, Nhựt Lan đã nói hết lời, tin hay không tin, tin thái phu nhân tự có suy nghĩ của mình, Nhựt Lan cáo lui!

Nói xong, nàng gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều đang quỳ dậy, không quay đầu đi thẳng ra Tùng Hương viện.

Trở lại Thu Đường viện, Tương Nhựt Lan mặt không thay đổi đi vào phòng, sai:

- Ánh Tuyết, mang roi của ta ra.

Ánh Tuyết đưa roi cho Tương Nhựt Lan.

Tương Nhựt Lan nhận roi dùng sức rung lên, roi “vút” một tiếng vung một vòng trong không trung rồi đập thẳng xuống đất.

Nói ta là bát phụ? Hôm nay ta ngang ngược cho các người xem, nếu ai dám đụng đến một sợi tóc gáy của ta...

Lão nương nhỏ rằng người!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Thất Vọng

Tối đến, Cận Thiệu Khang từ phủ nha về liền đến luôn Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân

Vừa đến Tùng Hương viện đã thấy Cận Yên Nhiên và mẫu thân ngồi bên cửa sổ đang nói gì đó, ánh mắt Cận Yên Nhiên như là rất kích động. Hai người nghe có động, đều quay đầu lại, thái phu nhân cười nói:

- Hầu gia, người quay lại vừa đúng lúc, muội muội người cứ lải nhải mãi bên tai ta, phiền muốn chết.

Cận Thiệu Khang đi qua, Liễu Nguyệt sai nha hoàn hầu hạ hắt nước, lấy khăn lau tay, lại mang trà giải nhiệt.

Cận Thiệu Khang uống một ngụm trà nhìn Cận Yên Nhiên cười nói:

- Yên Nhiên, có phải lại làm nũng mẫu thân đòi mua gì?

Cận Yên Nhiên đi đến, ngồi xuống cạnh hắn, kéo tay hắn nói:

- Ca ca, theo lí, người khổ cực một ngày mới về nhà, ta không nên đem việc này ra làm người phiền bức nhưng là chuyện này, người không biết không được!

Cận Thiệu Khang thấy muội muội nói nghiêm trọng như thế, buông chén trà, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Cận Yên Nhiên nhíu mày, giọng nói tức giận:

- Ca ca, người không biết hôm nay Trương Nhược Lan kiêu ngạo thế nào đâu

Rồi kể lại Trương Nhược Lan làm bóng Vu Thu Nguyệt, chẳng những không nhận sai lại còn cắn ngược, nói Vu Thu Nguyệt vu hãm nàng, cuối cùng còn trước mặt các nàng tát Vu Thu Nguyệt mà mắng mỏ. Cuối cùng còn nói những lời cực kì kiêu ngạo với bọn họ. Một chữ cũng không thiếu thuật lại cho Cận Thiệu Khang.

- Ca ca, ta chưa bao giờ thấy ai cuồng vọng như nàng. Nàng còn nói nàng có thể làm Hoàng thượng tứ hôn là bản lĩnh của nàng, còn nói Thu Nguyệt tâu tâu nếu đã vào cửa thì nên nhận mệnh. Càng quá đáng là nàng còn nói Thu Nguyệt tâu tâu tự đổ trà vào người để vu hãm nàng, nói Thu Nguyệt tâu tâu là lương thiện tam đào (kẻ nhiều mặt) tiểu nhân, ca ca, hoàng thành ai chẳng biết nữ nhi Vu gia thông thư đạt lí, ôn nhu nhân thực. Chúng ta biết Thu Nguyệt tâu tâu lâu như vậy, nàng vẫn ôn nhu, thiện lương. Thu Nguyệt tâu tâu sao có thể là loại người như nàng nói. Một người sao có thể ngụy trang lâu như vậy?

Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn thái phu nhân, không phục nói:

- Mẫu thân rõ ràng thấy Trương Nhược Lan đáng người còn không lấy gia pháp để trị nàng, để nàng thoải mái đem nha hoàn rồi đi. Nhìn Thu Nguyệt tâu tâu thương tâm mà trong lòng ta rất khó chịu! Ca ca chuyện này người nên làm chủ cho Thu Nguyệt tâu tâu, nếu ngay cả người cũng không giúp nàng thì không ai có thể giúp nàng.

Cận Yên Nhiên một hơi nói xong chỉ thấy ca ca hơi nhíu mày chứ không tức giận như mình vốn tưởng, vội hỏi:

- Ca ca, người có nghe ta nói gì không?

Thái phu nhân ngồi một bên nói:

- Ca ca người mới vừa quay lại, còn chưa kịp thở người lại nói chuyện phiền toái này cho hắn, người về trước đi, đừng làm phiền ca ca người nữa. Chuyện này người cũng không cần lo, chỉ cần học nữ công gia chánh cho tốt là được, chuyện của hắn thì bớt lo đi.

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt thái phu nhân nghiêm túc lại thấy ca ca quả thật có vẻ mệt mỏi liền đứng dậy bưng trà, không tình nguyện lui ra.

Sau khi Cận Yên Nhiên rời khỏi, Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân:

- Mẫu thân, người có tin là Trương Nhược Lan làm bóng Vu Thu Nguyệt?

Thái phu nhân nhún nhát cười cười:

- Nếu ta thật sự nhận định Nhược Lan làm thì sẽ không dung nàng, người biết đó, ta hận nhất là những người gây rối nhà cửa không yên! Ta đã cố ý hỏi các nha hoàn Nguyệt Đào, Đỗ Quyên bên cạnh các nàng. Hôm qua, trong phòng Thu Nguyệt đánh vỡ một cặp bình hoa, trưa ngày hôm qua không phải

người đến Thu đường viện? Chiều qua phòng nàng lại vỡ một bình hoa quý, việc này nói là trùng hợp thì quá miễn cưỡng.

Cận Thiệu Khang không nhận được ngời thẳng người, nhìn thái phu nhân hỏi:

- Thế nha hoàn trong Thu Đường viện nói thế nào?

Thái phu nhân thấy con vội vàng, nhàn nhạt cười nói:

- Đổ Quyên nói, nàng ở đó mấy hôm, chưa bao giờ nghe Nhượng Lan nói bất kì câu oán hận gì, bình thường nhân hạ thì đọc sách hoặc cùng nha hoàn bên người chơi một loại cờ rất kì quái, hoặc sẽ đi khắp nơi trong phủ du ngoạn. Hôm qua, người đột nhiên rời đi cũng không hề câu giận phát tác. Hầu gia, từ khi Nhượng Lan vào Hầu phủ quả thật vì người mà thay đổi rất nhiều. Chẳng lẽ... Hầu gia cho là nàng làm bóng Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang day day lông mày, nhớ ra bàn tay mềm mại nhỏ bé kia bắn huyết, trong lòng nóng lên. Hắn nhẹ nhàng cười cười:

- Tuy rằng ta không thích nàng nhưng cá tính của nàng ta còn hiểu một chút. Nàng thô lỗ, lỗ mãng, sao lại có nhẫn nại mà làm thủ đoạn này? Mẫu thân còn chưa thấy lúc nàng vung roi đánh người, vừa ngoan vừa tuyệt. Nếu nàng thật sự muốn làm bóng Thu Nguyệt, chỉ sợ mặt Thu Nguyệt đã bị hủy, chứ sao chỉ là vết thương nhỏ kia.

- Người này lòng luôn không thỏa mãn...

Phu nhân nhẹ nhàng thở dài:

- Lúc đầu chúng ta cho nàng hy vọng quá nhiều, nhưng lại để nàng lấy thân phận thiếp mà vào cửa, trong lòng nàng chỉ sợ cũng là nghĩ tranh giành thôi.

Cận Thiệu Khang đương nhiên hiểu mẫu thân nói ai, hắn nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nữ tử nhìn qua ôn yểu như vậy...

- Vu đại nhân một nhà bốn người thiếp, chỉ sợ trong nhà cũng không yên tĩnh. Thu Nguyệt lớn lên trong hoàn cảnh này có chút tâm tư cũng là bình thường. Các di nương phụ hầu người làm gì có ai là không có lòng tranh đoạt? Cũng may mệnh ta tốt hơn các nàng, còn có thể chắn trụ các nàng, nếu không loại chuyện như hôm nay sao lại không có?

Nói đến đây thái phu nhân nhẹ nhàng cười:

- Trong hoàng thành không ít tiểu thư không xuất giá nhưng chắc cũng chỉ có Yên Nhiên là đơn thuần như vậy! Chỉ tại ta bao bọc nàng quá kĩ...

Nói rồi thở dài

Mặc dù Cận Thiệu Khang cũng biết đó là tâm tư của các danh môn tiểu thư nhưng nghĩ Vu Thu Nguyệt trước kia biểu hiện ôn yểu, đại độ, trong lòng vẫn có sự thất vọng. Thì ra nhìn qua như là nữ tử không tranh với đời, thanh lệ thoát tục cũng chỉ là một nữ tử thể tục đối trá mà thôi...

Nhưng thật ra Tương Nhượng Lan vì mình mà một mực nhẫn nại, một mực cố gắng, nhưng mình lại không hề coi nàng vào mắt, nàng không chút oán hận khiến hắn thấy bất ngờ... Nhưng những bất ngờ nàng gây cho hắn sao chỉ có điểm này?

Nghĩ vậy, trong lòng hắn nóng lên.

- Nàng thật sự trước mặt mẫu thân tát Vu Thu Nguyệt?

Thái phu nhân cười khổ nói:

- Cũng không phải vậy? Lúc ấy ta thiếu chút nữa không thể nhận được, sau nghĩ đến tính tình nàng như vậy mà đến giờ mới phát tác, coi như không dễ dàng gì. Người không thấy khí thế của nàng khi đó, ta cũng thiếu chút nữa mà bị nàng chắn trụ.

Cận Thiệu Khang tưởng tượng nàng hai mắt sáng lên, thần khí bừng bừng, đột nhiên tiếc nuối bỏ qua cảnh đặc sắc này.

- Nhưng cũng chỉ là chút lừa gạt, không phải là không tốt, ít nhất có thể khiến người dưới an phận, ta xem Thu Nguyệt chắc sẽ không dám làm loạn nữa! Sau này Thu Nguyệt chỉ cần sửa sai, đẳng hoàng sinh nhi dục nữ thì người vợ này vẫn còn không tệ.

Thái phu nhân nhàn nhạt nói:

- Chỉ là Hầu gia, Thu Nguyệt sở dĩ có dã tâm như vậy cũng là vì người chuyên sủng mà thành. Người lạnh nhạt với chính thất như vậy, đương nhiên giúp thiếp thất càng làm cay. Điểm này, phụ hầu người hơn người nhiều.

Cận Thiệu Khang hơi xấu hổ, hắn quay đầu đi, một hồi mới nói:

- Mẫu thân, nàng bức bách ta như thế, khiến ta thành trò cười trong mắt người khác, nếu ta lại thuận theo ý nàng...

Nói đến đây dừng lại, trên mặt có chút ngưng ngừng.

Thái phu nhân đã hiểu rõ ý tứ của hần, bà cười nói:

- Hần gia, không nghĩ tới người tâm tính vẫn còn như tiểu hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Trùng Phạt

Cầm tú viên

Vu Thu Nguyệt mặc bộ váy lụa mỏng trắng như tuyết khiến những đường con trên cơ thể nàng đều lộ rõ. Tóc đen xõa ra không cài bất kì trang sức gì nhưng lại càng khiến nàng trông mềm mại, xinh đẹp.

Nàng nửa nằm trên giường, tư thế nhu mì nhất, khẽ nhắm mắt chờ Cận Thiệu Khang đến. Nàng muốn để hần thấy sự nhu nhược này mà yêu thương. Tương Nhược Lan trước mặt thái phu nhân tát nàng mà không bị trừng phạt, xem ra thái phu nhân đã bắt đầu nghi ngờ nàng. Lúc này nàng phải nắm chặt Hần gia mới được

Lúc này, cửa “cốt kết” một tiếng được đẩy ra, sau đó Lệ Châu đi vào. Vu Thu Nguyệt mở mắt thấy là nàng liền hỏi:

- Hần gia?

Lệ Châu cúi đầu sợ sệt trả lời:

- Hần gia...Hần gia đến Tòng Hương viện ăn cơm cùng thái phu nhân sau trở về Sở thiên các...

- Cái gì?

Vu Thu Nguyệt cả kinh bật dậy, quần áo lằng lộn, tóc dài rối tung nhìn qua rất chật vật. Nhưng bây giờ nàng bất chấp, đôi mắt xinh đẹp mở to đầy sợ hãi.

Hần gia sao lại không tới thăm ta? Hần không thể không biết chuyện hôm nay! Hần biết rõ ta bị thương tại sao không đến xem? Chẳng lẽ....sắc mặt nàng càng lúc càng trắng, chẳng lẽ hần tin lời bất phụ kia, bắt đầu nghi ngờ ta?

Lệ Châu đứng bên thấy nàng phát run hỏi:

- Di nương, người sao vậy?

Tâm tình Vu Thu Nguyệt phiền chán, cảm gối trúc trên giường ném xuống đất, Lệ Châu sợ hãi đến mềm nhũn vội quỳ xuống, trong mắt rung rung ánh lệ.

Vu Thu Nguyệt chỉ vào nàng cả giận nói:

- Người còn khóc được. Nhất định là người làm lộ ra sơ hở mới khiến thái phu nhân không tin ta. Người còn nghĩ đến việc hầu hạ ca ca ta sao, ta nói cho người, cửa cũng không có đâu.

Lệ Châu cả kinh vội lê đến trước mặt Vu Thu Nguyệt, ôm chân nàng:

- Di nương, rõ ràng người đã đáp ứng ta, người nói chỉ cần ta giúp người...

- Cầm miệng!

Vu Thu Nguyệt một cước đá văng nàng ra, nhẹ quát:

- Nếu người còn dám nhắc tới chuyện này nữa, ta đem bán người đi.

Lệ Châu quỳ rạp trên mặt đất khóc, cũng không dám nói thêm nửa chữ.

Thu đường viện

Vốn Tương Nhược Lan đã chuẩn bị sẵn, nếu thái phu nhân dùng gia pháp với nàng, nàng nhất định không khuất phục. Nhưng đợi đến lúc mặt trời lặn

xuống núi cũng không thấy chuyện gì. Ánh Tuyết đi tới trước mặt nàng nói:

- Phu nhân, hẳn là không có việc gì rồi!

Tương Nhượng Lan cũng biết không có việc gì nữa nhưng chỉ là nàng có chút không hiểu, chẳng lẽ chuyện cứ thế mà qua? Bỏ qua chuyện bị bóng không nói, nàng thực sự tát Vu Thu Nguyệt, cho dù thái phu nhân không để ý thì con khi kia... Nàng đánh bảo bối của hắn mà hắn cũng không để ý? Suy nghĩ của những người cổ lỗ này lúc con lúc trắng, nàng đúng là không đoán được.

Bất kể thế nào, chỉ cần các người không đến làm khó ta, ta cần gì nghĩ các người nghĩ gì!

Trong lòng lén lút thờ dài một hơi, việc hôm nay, toàn là nhờ ý khí nhất thời. Cần thận nghĩ lại, nếu nàng thật sự đánh người chấp hành gia pháp mà thái phu nhân sai tội, hậu quả thật khó đoán! Dù sao những chuyện xấu của Vu Thu Nguyệt nàng cũng không có chứng cứ nhưng nàng tát Vu Thu Nguyệt thì nhiều người đều thấy.

Hôm nay nàng đã là dâu con Cận gia thì có thể đi đâu? Đã không có ai cho nàng chỗ dựa rồi, thật sự lại còn đắc tội với thái phu nhân thì sau này còn có thể sống trong Hầu phủ sao?

Chuyện này cứ lặng lẽ qua đi cũng tốt. ít nhất Vu Thu Nguyệt thấy mình tát nàng, thái phu nhân cũng không trừng phạt mình, sau này sẽ không có gan làm càn nữa...

Hầu phủ này, chỉ cần Vu Thu Nguyệt không gây phiền phức cho nàng, con khi kia không đến tìm nàng phiền toái thì tốt rồi. Chỉ là, cả đời này cũng không biết thế nào là yêu...

Ai, thật sự là đáng tiếc, nàng vẫn chưa bao giờ thử qua cảm giác khi yêu...

Đáng chết cái gì là Hoàng thượng tứ hôn!

Tương Nhượng Lan cả đêm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm giác phải bám chặt cây đại thụ thái phu nhân. Cho nên sáng sớm hôm sau, nàng theo lệ thường đến thỉnh an thái phu nhân.

Nàng đi vào phòng thái phu nhân, nhìn bà đang trang điểm, giọng nói đáng thương:

- Mẫu thân

Sau đó cúi đầu như đang xấu hổ.

Thái phu nhân thấy nàng tới, trong lòng cao hứng nhưng lại cũng tức nàng hôm qua làm càn trước mặt bà, cố ý làm mặt lạnh, không để ý đến nàng.

Tương Nhượng Lan nói:

- Con dâu lỗ mãng, vẫn xin mẫu thân trách phạt!

Thái phu nhân lúc này mới quay đầu lại, nhìn nàng nói:

- Người cũng biết là lỗ mãng? Bây giờ người đã là nhất phẩm phu nhân, tính tình nóng nảy phải sửa đi. Nếu không, vốn người không sai cũng thành sai!

Tương Nhượng Lan trong lòng khẽ động, nói như vậy, thái phu nhân thật sự tin nàng!

Nàng trong lòng nhảy lên, vội vàng đi tới bên người thái phu nhân, trùng hợp lúc này Liễu Nguyệt đã chải đầu cho thái phu nhân xong, lui về phía sau. Tương Nhượng Lan vội nhảy vào chỗ trống này, vừa bóp bóp vai thái phu nhân, vừa nhỏ nhẹ nói:

- Mẫu thân, con lúc đó không lo lắng được nhiều như vậy. Con cũng biết Hầu gia thích nàng nên không làm khó nàng. Ngay cả sân của nàng con cũng không bước đến. Nhưng quy củ là quy củ, con bảo nàng đến vấn an con có gì sai, vậy mà nàng lại làm như thế để vu hãm con, con sao chịu nổi sự tức giận đó. Nhất thời không nhịn được mới đánh nàng. Con không hề có ý không tôn kính mẫu thân!

Thái phu nhân được Tương Nhượng Lan bóp vai rất thoải mái, lại thấy nàng nhỏ nhẹ nói nên cũng thấy có lý, bà xoay người, nhìn Tương Nhượng Lan cười nói:

- Người biết sai rồi là tốt rồi!

Tiếp theo nhíu mày:

- Về phần Thu Nguyệt...

Tương Nhượng Lan vội vàng nói tiếp:

- Con đang muốn thỉnh cầu thái phu nhân, Vu di nương có thương tích, nàng lại là người Hầu gia thích, chuyện lần này cho dù là...

Chuyện lần này căn bản là không rõ ràng. Vu Thu Nguyệt là khúc thịt trong lòng con khỉ kia, lại bị thương, chắc thái phu nhân sẽ không phạt nàng ta, đã như vậy không bằng nàng thuận theo ý bà lại tỏ được sự độ lượng của mình.

Thái phu nhân có chút bất ngờ nhìn nàng, bà còn tưởng rằng Nhưộc Lan sẽ yêu cầu bà trừng phạt Thu Nguyệt, không nghĩ tới nàng lại hiểu chuyện như vậy! Có thể thấy được nàng thật sự là thích con mình, cho nên mới ủy khuất mà cầu toàn để con vui vẻ.

Trong lòng thái phu nhân không khỏi dâng lên một chút thương xót.

Kỳ thật bà cũng không định nghiêm trị Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt là nữ nhi Vu gia, trên người lại bị thương, vạn nhất dùng gia pháp mà không chịu được xảy ra chuyện thì cũng không dễ mà ăn nói với Vu gia.

- Cũng không thể cứ bỏ qua như vậy, phải làm cho nàng biết thu liễm mới được, như vậy đi, ta bắt nàng sao 100 lần kinh Phật, khấu trừ nửa tiền tháng này của nàng.

Trừng phạt này đúng là không đau không ngứa. ...Tương Nhưộc Lan nói thầm trong lòng nhưng ngoài mặt tươi cười:

- Tạ ơn mẫu thân.

Thái phu nhân cười vỗ vỗ tay nàng, bảo nàng cùng mình dùng bữa sáng.

Đang ăn, Liễu Nguyệt đột nhiên tiến đến bẩm báo:

- Thái phu nhân, trong cung người đến

Thái phu nhân ngẩng đầu

- Là ai?

Lúc này, một cung nữ mặc cung trang màu mặt ong đi tới, bước đi ưu nhã, khí độ thong dong

Tương Nhưộc Lan nhìn bà, chậm rãi đứng lên, trong chốc lát, nàng như thấy mùa xuân!

- Diệp cô cô!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bệnh Của Thái Hậu

Người tới tầm 30 tuổi, da mặt trắng, mi thanh mục tú, khí độ bất phàm, quả đúng là cung nữ bên người Thái hậu – A Diệp.

Tương Nhưộc Lan thấy nàng sao lại không vui? Diệp cô cô tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến đây, nhất định là Thái Hậu muốn gọi nàng tới, có lẽ là muốn nàng tiến cung.

Nàng gạt bát com sang một bên, đi tới bên cạnh A Diệp, hai mắt sáng người, cười nói:

- Diệp cô cô, sao người lại đến đây.

Lúc này, thái phu nhân cũng đứng lên, khách khí cười nói:

- Đúng là Diệp cô cô đại giá quang lâm, hoan nghênh.

Đương kim thái hậu là thân mẫu của Hoàng thượng, mà A Diệp là cung nữ thái hậu tín nhiệm nhất, ngay cả Hoàng thượng cũng tôn kính gọi nàng là Diệp cô cô, cho nên các nữ quyến của quan lại trong triều cũng đều gọi nàng như thế.

A Diệp thi lễ với thái phu nhân, cung kính cười nói:

- Thái phu nhân nói như thế thật sự khiến nô tỳ không dám nhận!

Thái phu nhân lại khách khí đôi câu, tiếp theo sai Liễu Nguyệt châm trà.

A Diệp không ngồi rồi nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, nô tỳ hôm nay đến đây, thứ nhất là Thái hậu sai nô tỳ đến thăm thái phu nhân, thứ hai...

Nàng quay đầu, nhìn Trương Nhược Lan hơi cười:

- Thứ hai là thái hậu rất nhớ Hầu phu nhân, muốn mời Hầu phu nhân tiến cung

Trong lòng Trương Nhược Lan vui sướng nhảy nhót, nàng rất nhẫn nhịn mới ngăn được ý muốn cười to. Nhưng tâm tình hưng phấn vẫn biểu hiện rõ qua đôi mắt sáng bừng và khóe miệng tươi cười kia.

Thật tốt quá! Thái hậu cũng không phải không để ý tới Nhược Lan, thái hậu còn nhớ đến Nhược Lan, sau lưng nàng vẫn còn chỗ dựa chắc chắn.

Tin này khiến nàng nở hoa trong lòng.

Có thái hậu là chỗ dựa. địa vị của nàng trong Hầu phủ càng thêm ổn định. Cho dù sau này Vu Thu Nguyệt sinh con thì thế nào? Nàng nếu đăng hoàng thì không sao, còn muốn âm thầm ra tay với nàng thì nàng sẽ đem con của Vu Thu Nguyệt đến chỗ mình, cho nàng ta tức chết!

Thái phu nhân nghe xong ánh mắt chợt lóe, sau đó nhàn nhạt cười nói:

- Thật đúng là cảm tạ Thái hậu thương nhớ. Chẳng biết Thái hậu gần đây thân thể khỏe không?

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt A Diệp buồn bã:

- Gần đây thân thể Thái hậu có chút không khỏe, còn đang điều dưỡng!

Trương Nhược Lan trong lòng nhảy lên, vội hỏi:

- Thái hậu như thế nào?

Thái hậu, ngài nhất định phải trường mệnh bách tuế a!

A Diệp muốn nói lại thôi:

- Vẫn là bệnh cũ.....

Thái phu nhân thấy nàng không muốn nhiều nên cũng không tiếp tục hỏi, xoay người bảo Trương Nhược Lan chuẩn bị một chút cùng Diệp cô cô tiến cung.

Trương Nhược Lan thu thập một phen rồi đi theo A Diệp ra khỏi Hầu phủ, theo A Diệp đến đây đích còn có hai cung nữ, hai tiểu thái giám. Dọc theo đường đi, hạ nhân Hầu phủ đều thấy cảnh này, hơn nữa nhìn phục sức của A Diệp cũng đoán được thân phận của nàng, lại nhìn đến bên cạnh thấy Trương Nhược Lan, không khỏi kính sợ cúi đầu sát đất.

Cửa Hầu phủ có một chiếc xe xa hoa chờ sẵn, A Diệp đỡ Trương Nhược Lan lên rồi cũng ngồi lên. Cung nữ và thái giám đi theo xe, đoàn người hướng về hoàng cung.

Trong xe, Trương Nhược Lan một mực nhớ lại xem Thái Hậu là bệnh gì. Nhưng chỉ nhớ được Thái hậu bình thường hay phải uống thuốc nghỉ ngơi chứ cũng không có chút trí nhớ gì về bệnh tình của bà. Trương Nhược Lan không khỏi trách cứ một tiếng. Nhược Lan kia (đã die) cũng chả quan tâm gì đến thái hậu.

Nhưng Thái hậu vẫn rất thích nàng, thật sự kì quái

Từ lúc lên xe, sắc mặt A Diệp vẫn rất ưu phiền, im lặng không nói, chẳng biết nghĩ gì. Trương Nhược Lan nhìn nàng một chút, nhẹ nhàng hỏi:

- Diệp cô cô, nhìn người như không vui.

Trong trí nhớ, A Diệp cũng rất thương yêu Trương Nhược Lan.

A Diệp lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn Trương Nhược Lan mỉm cười:

- Nhược Lan tiểu thư..... Không, bây giờ phải gọi là Hầu phu nhân, người cũng biết, Thái hậu nghe được những việc gần đây người làm phi thường vui vẻ.

Trương Nhược Lan ngồi gần A Diệp, thân thiết cầm tay nàng nói:

- Diệp cô cô, người vẫn gọi ta Nhược Lan đi, gọi là Hầu phu nhân xa cách lắm. Diệp cô cô cũng như người thân của ta, ta thích nghe cô cô gọi tên ta.

- Được.... Diệp cô cô ngạc nhiên cười cười: – thật đúng là khác rồi, miệng lại dẻo thế này

Vừa nói vừa thân thiết cầm tay nàng.

Tương Nhược Lan lại hỏi:

- Thái hậu biết cái gì?

Tự nhiên lại nhớ ra mà vờ nàng tiến cung!

- Ngày hôm qua, mấy phu nhân đến thăm Thái hậu, nói chuyện phiếm thì nhắc đến ngựoi. Nói đến ngựoi có lẽ độ, chu đáo trong trà hội Hầu phủ, hoàn toàn như thay đổi thành người khác. Còn nói ngựoi đã xin lỗi với mọi người, các phu nhân đều rất khen ngợi ngựoi. Thái hậu rất vui vẻ, giữa trưa còn ăn được nửa bát cháo. Gần đây khẩu vị Thái hậu không tốt, có thể ăn được nửa bát cháo là đã rất tốt rồi... Thái hậu nói với ta muốn gặp ngựoi, sai ta mời người vào cung!

Nói tới đây, A Diệp thờ dài, Tương Nhược Lan thấy ánh mắt nàng, rốt cuộc không nhịn được hỏi:

- Diệp cô cô, ngựoi không vui như thế, có phải bởi vì thân thể thái hậu.

Hốc mắt A Diệp đỏ hồng lên, nắm chặt tay nàng khiến lòng Tương Nhược Lan cũng cứng đờ theo, chẳng lẽ bệnh của Thái hậu rất nghiêm trọng?

- Nhược Lan tiểu thư, không đối ngựoi, thái hậu thân thể không tốt lắm. Mấy ngày nóng thì thỉnh thoảng phát run, chảy mồ hôi lạnh, cả người mơ màng buồn ngủ. Hai sáng nay đến giờ dậy cũng không dậy được, lại bất tỉnh, cả người lạnh toát khiến ta sợ hãi...

Nói tới đây, A Diệp lau nước mắt, bộ dáng như vẫn còn sợ hãi vô cùng

Tương Nhược Lan cũng muốn khóc, nàng sao lại không may như vậy, thật vất vả thái hậu mới lại làm nui dựa cho nàng, vậy mà lại bệnh nặng! Thái hậu tuổi không còn trẻ, thời đại này y thuật vốn còn kém, đừng...

Tương Nhược Lan cũng không dám tiếp.

Tương Nhược Lan rất muốn hỏi xem Thái hậu bị bệnh gì nhưng Diệp cô cô chỉ nói là bệnh cũ. Nếu còn hỏi nữa không phải chứng tỏ trước kia mình không hề để ý gì đến Thái Hậu? Thế không phải là tự lộ mặt xấu?

Trong lòng nàng không khỏi mắng Tương Nhược Lan kia một trận.

- Thái y nói như thế nào?

Tương Nhược Lan hỏi nàng.

- Thái y nói, sờ đi khẩu vị Thái hậu không tốt là vì dùng thuốc lâu ngày. Nhưng thái hậu bị bệnh này phải dùng thuốc lâu dài, không uống thuốc thì biết làm sao?

Ánh mắt A Diệp rất lo lắng.

Tương Nhược Lan cũng rất lo lắng, ngựoi nói ra xem Thái hậu bị bệnh gì có được không!

- Thái hậu luôn yêu thương ngựoi, đợi ngựoi đến thì cố gắng khuyên Thái hậu ăn một chút, có lẽ Thái hậu sẽ hưng phấn, có khẩu vị một chút

A Diệp nói với nàng.

Tương Nhược Lan gật đầu:

- Diệp cô cô, ngựoi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp Thái hậu vui vẻ, để người ăn thêm chút gì đó!

Quên đi, không thể làm gì khác hơn là phải nhìn thấy Thái hậu mới biết được thái hậu mắc bệnh gì, xem trong kiến thức dưỡng sinh mà mình biết có thể giúp được chút nào chẳng.

Diệp cô cô nhìn Tương Nhược Lan, vui mừng cười:

- Nhược Lan tiểu thư trưởng thành, hiểu chuyện hơn nhiều, trước ngựoi còn không thích tiến cung, còn nói trong cung nhiều quy củ, không có gì chơi đùa.

Tương Nhược Lan cười cười:

- Diệp cô cô, trước kia Nhược Lan không hiểu chuyện, nhất định làm cho thái hậu không vui!

Diệp cô cô vỗ vỗ tay nàng, quay đầu nhìn về phía rèm cửa thỉnh thoảng bị gió thổi bay, nhẹ giọng nói:

- Thái hậu..... Sẽ không thật sự giận ngươi đâu.....

Đang nói chuyện, xe ngựa đã vào đến cung, đi thẳng tới Từ Trữ cung.

A Diệp cúi xuống xe ngựa, vừa vào trong điện đã thấy một đoàn hoảng loạn, thái giám, cung nữ chạy tới chạy lui, vẻ mặt kinh hoàng.

A Diệp kéo một cung nữ lại, run rẩy nói:

- Sao.... có chuyện gì xảy ra?

Cung nữ kia mặt tái nhợt nghiêm mặt trả lời:

- Thái hậu..... Thái hậu té xỉu, nô tỳ phải đi mời Lư Viện Sĩ tới đây!

A Diệp tay run lên, buông cung nữ kia ra, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch, nàng quên cả Trương Nhược Lan phía sau, kéo váy chạy vào trong điện.

Sắc mặt Trương Nhược Lan cũng chẳng tốt hơn chút nào, bây giờ nàng không có thời gian ca thán vận mệnh không may, vội đi theo sát A Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hôn Mê

Trong phòng lại càng loạn.

Mấy chiếc ghế khắc hoa dát vàng đổ ngã trên mặt đất, các cung điện như rắn mất đầu, bụng chậu nước, vắt khăn lông... chạy tới chạy lui.

Vài tên thái giám đầu đầy mồ hôi đỡ Thái hậu trên giường, sau đó ba bốn cung nữ quạt hầu, lau mồ hôi, vuốt ngực. Trong đó có một cung nữ mặc cung trang xanh biếc, vừa quay đầu thấy A Diệp như thấy cứu tinh, lo lắng nói:

- Cô cô, người đã trở lại!

Vừa nói xong nước mắt ứa ra:

- Thái hậu vừa nãy đột nhiên té xỉu, gọi sao cũng không được, ta đã sai người đi với Lư Viện Sĩ.

Sau đó thấy Trương Nhược Lan vội thi lễ với nàng.

A Diệp và Trương Nhược Lan đi tới bên người Thái hậu, chỉ thấy trên người Thái hậu mặc phượng bào xanh, tóc dài lảm loạn, râu rơi đầy giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi, bất tỉnh nhân sự.

A Diệp ở bên cạnh kêu vài tiếng, thái hậu không hề phản ứng, A Diệp quay đầu đi, nước mắt rơi xuống.

Trương Nhược Lan không biết thái hậu rốt cuộc là bị bệnh gì nên cũng không có cách nào, chỉ có thể ở bên cạnh mà sốt ruột. Nàng quay đầu nhìn A Diệp hỏi:

- Diệp cô cô, trước đó Thái hậu đã từng hôn mê thế này chưa?

Diệp cô cô lắc đầu nức nở nói:

- Không có, chứng tiêu khát đã bị nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên xuất hiện loại tình huống này.

Chứng tiêu khát? Không phải là tiểu đường sao!

Trương Nhược Lan trong lòng cả kinh, ngẩng đầu lên.

Đây chính là một bệnh phiền phức, ngay cả y học hiện đại phát triển cũng không có cách nào chữa khỏi tận gốc, chỉ có thể dùng thuốc mà duy trì, nếu không cẩn thận sẽ dẫn đến biến chứng sẽ trở nên nghiêm trọng đến chết người.

Nàng nhìn khuôn mặt Thái hậu đột nhiên muốn khóc. Thái hậu đã bị bệnh nhiều năm như thế, nếu không vì bà là Thái hậu có được ngự y chữa trị, thuốc

thang bậc nhất thì chỉ sợ đã không trụ nổi nhiều năm như vậy, sớm qua đời vì biến chứng. Nhưng là ở thời đại này, y thuật dù tốt nhưng vẫn có hạn, lại không có thuốc đặc trị, Thái hậu có thể chống chọi được bao lâu đây?

Thái hậu nếu không còn thì mình không còn ai có thể dựa vào nữa. ...

Không được, đây chính là ngọn núi duy nhất mình có thể dựa vào, nhất định phải giữ được tính mạng bà, có thể giữ được bao lâu thì được! Trong lòng Trương Nhược Lan hạ quyết tâm.

Nàng nhanh chóng nhớ lại về những tư liệu dưỡng sinh của bệnh tiểu đường. Cũng may trước kia mẹ của thủ trưởng của nàng cũng hơi nhiễm tiểu đường, vì đề cập trên vui lòng, nàng cố ý học nhiều công phu về việc chữa trị tiểu đường, sau này đến thăm nhà thủ trưởng, cùng mẹ của sếp nói chuyện rất ăn ý. Cuối cùng, nàng trở nên rất thân thiết với mẹ sếp, mẹ sếp vẫn thường mời nàng đến nhà ăn cơm. Như vậy, cũng nhanh chóng kéo gần khoảng cách, khiến cho sếp nhớ đến nàng.

Kết quả là, có bản hợp đồng lợi nhuận lớn, sếp lại mắc chuyện khác nên giao luôn khách hàng đó cho nàng. Nàng vẫn còn nhớ khi đó, thủ trưởng nói:

- Cô (đây là thời hiện đại nên tớ chuyển ngôi kiểu hài điện) vì đạt được mục đích mà có thể nghĩ ra nhiều tâm tư, và cũng có thể làm được, người có thể hiểu được mục đích của chính mình như thế, tôi rất tán thưởng. Hy vọng cô sẽ không khiến tôi thất vọng.

Kết quả đương nhiên không làm cho thủ trưởng thất vọng, Trương Nhược Lan thành công kí kết hợp đồng, nháy mắt cơ hội thăng chức tới gần nhưng lại cũng trong nháy mắt mà đến đây. ...

Trương Nhược Lan lắc đầu, thu hồi suy nghĩ, nếu đã đến nơi đây cho dù oán hận cũng không được việc gì. Cứ tích cực đối mặt tất cả, cố gắng thay đổi tình huống, làm cho cuộc sống mình thoải mái hơn mới là đúng đắn. Nàng trầm ngâm nhớ lại các phương thức chữa bệnh tiểu đường.

Bệnh đường tiết niệu chia làm hai loại, một loại là phải dùng thuốc đặc trị lâu dài, một loại khác chỉ cần tránh dùng đồ ăn có nhiều đường là được. Nhưng tuyệt đại đa số lại rơi vào loại thứ nhất. Mà thời đại này thì rõ ràng không có thuốc kháng sinh, đặc trị, Thái hậu không dùng thuốc mà có thể trụ được lâu như vậy, chắc hẳn bà thuộc loại thứ hai.

Trương Nhược Lan quay đầu lại nói với Diệp cô cô vừa lau nước mắt, vừa lau mồ hôi cho Thái hậu nói:

- Diệp cô cô, trước có phải Thái hậu hay toát mồ hôi lạnh, cảm giác đau tim rồi từ từ bất tỉnh, gọi cũng không đáp?

Diệp cô cô ngẩn người, sau đó nói:

- Đúng là như thế, sao người lại biết.

Trương Nhược Lan không trả lời nàng tiếp tục hỏi:

- Vậy có bị đi ngoài? Có nóng lên không?

- Có đi ngoài nhưng không nóng lên

Diệp cô cô lau nước mắt, kinh ngạc nhìn nàng:

- Nhược Lan tiểu thư, sao người lại biết?

Trương Nhược Lan làm gì có tâm tư mà trả lời nàng. Nàng suy nghĩ những điều Diệp cô cô vừa nói đồng thời với việc Thái hậu bị mất khẩu vị, vài ngày cũng không ăn được cơm, trong lòng đã hiểu có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, một nhóm người theo sau hai người mặc quan phục màu lam, đầu đội mũ đen tiến tới. Một người vóc dáng bình thường, tướng mạo đoan chính, vẻ mặt nghiêm túc, còn có chòm râu ba tấc tầm khoảng hơn 40 tuổi. Phía sau là một nam tử trẻ tuổi, thân hình cao lớn, mặt như quan ngọc cũng là người nàng biết. Đối phương thấy nàng thì nao nao trong lòng, lập tức gật đầu xem như chào hỏi.

Diệp cô cô nhìn thấy hai người, cũng không quan tâm câu trả lời của Trương Nhược Lan, lập tức đi về phía hai người hành lễ rồi nói với nam tử lớn tuổi hơn:

- Lưu Viện Sĩ, Thái hậu té xỉu.

Lưu Viện sĩ ý bảo Diệp cô cô không nên bối rối, nghiêm túc nói:

- Cô cô đừng hoảng, đợi bản quan nhìn một chút

Sau đó quay đầu nói với nam tử kia:

- Lưu thái y, theo ta đến đây

Vừa nói vừa đi về phía Thái hậu.

Mọi người ở đây đều biết, Lư thái y này chính là Lư Từ Cầm con của Lư viện sĩ.

Lư Từ Cầm vâng một tiếng đi theo cha, ánh mắt chuyên chú, đi qua Trương Nhược Lan thì cũng không nhìn nàng một cái.

Trương Nhược Lan lui qua một bên, nàng cũng không phải thầy thuốc, cho nên công việc chữa trị này vẫn phải để đại phu chân chính làm.

Thấy Lư viện sĩ bắt mạch cho Thái hậu vừa bảo Diệp cô cô cho nhìn thần sắc Thái hậu. Sai đó trầm ngâm một hồi, quay đầu bảo Lư Từ Cầm mở hộp gỗ ra, lấy ra ngân châm, tiêu độc qua lửa, châm vào vài đại huyệt.

Không lâu, Thái hậu dần tỉnh, phát ra tiếng rên rĩ suy yếu.

Diệp cô cô cùng cung nữ bọn thái giám đều vui mừng, vội vàng vây quanh. Diệp cô cô quỳ gối bên giường thái hậu, khóc nói:

- Thái hậu, người tỉnh lại rồi, thật sự khiến nô tỳ bị dọa chết!

Thái hậu mặc dù tỉnh lại vẫn rất suy yếu, hừ hai tiếng, con người giật giật, thấy Trương Nhược Lan, bà vươn tay về phía nàng. Trương Nhược Lan vội vàng đến cầm tay bà.

Thái hậu nhìn nàng, khóe miệng nổi lên ý cười nhợt nhạt.

Bên kia Diệp cô cô cảm ơn Lư viện sĩ, thuận tiện khen hấn là thần y.

Lư Viện sĩ khiêm nhường một phen rồi xoay người kê đơn thuốc phái người đi sắc, vừa dặn dò Thái hậu phải nghỉ ngơi nhiều, ăn nhiều một chút:

Diệp cô cô khó xử nói:

- Lư viện sĩ, khẩu vị Thái hậu không tốt, không chịu ăn gì, cho dù miễn cưỡng ăn cũng sẽ nôn ra.

Lư Viện sĩ nhíu mày, trong lòng biết rõ đây là vì Thái hậu dùng thuốc lâu dài nên tràng vị (dạ dày) bị hao tổn. Nhưng bệnh của Thái hậu không dùng thuốc không được, tình huống vạn phần khó xử.

Đang ở lúc này, đột nhiên có một tiếng nói sang sảng:

- Không bằng trước cho Thái hậu uống chút nước đường, Thái hậu sẽ thoải mái hơn nhiều.

Lư Viện sĩ nghe thấy lời ấy đột nhiên giận dữ quát:

- Kẻ nào ở đây hồ ngôn loạn ngữ. Bệnh của thái hậu chính là tiêu khát phải kị đồ ngọt, sao có thể dùng nước đường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thuyết Phục

Lư Viện sĩ gầm lên một tiếng khiến mọi người đều giật nảy mình. Phải biết rằng hấn không phải là người dễ phát hỏa, huống chi đây còn là tẩm cung thái hậu.

Mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía Trương Nhược Lan, như vậy, Lư Viện sĩ cũng biết người vừa nói lời hoang đường khi nãy chính là Trương Nhược Lan.

Lư Viện sĩ đi tới phía Trương Nhược Lan, Diệp cô cô thấy sắc mặt Lư Viện sĩ không tốt vội đi tới bên người Trương Nhược Lan, ngậm nhắc nhở thân phận của nàng cho Lư Viện sĩ.

Lư Viện sĩ nghe nói đây chính là Hầu phu nhân đã từng cứu phu nhân mình, sắc mặt hơi hòa hoãn xuống nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh.

Hấn nhìn Trương Nhược Lan hỏi:

- Hầu phu nhân, xin hỏi Hầu phu nhân chính là đại phu?

Trương Nhược Lan cười khan một tiếng:

- Ta không phải.

Lưu viện sĩ nhướn mày, sắc mặt càng trầm:

- Hầu phu nhân, phạm là hành y phải luôn luôn nghiêm cẩn, nó liên quan đến tính mạng con người, không thể chấp nhận nửa tía sơ sót! Bản quan cũng nghe nói Hầu phu nhân rất có hiểu biết trong việc thực liệu, nhưng Hầu phu nhân hoàn toàn không thông y lý, như vậy đừng tùy tiện đưa ra chủ ý, tránh xảy ra sai sót. Nếu không phải bản quan ở đây, Hầu phu nhân có biết hậu quả thể nào không?

Tương Nhược Lan lúc này cũng có chút hối hận, tại sao không đợi Lưu viện sĩ đi rồi mới cho Thái hậu uống nước đường? Như vậy sẽ không phiền toái thể này. Nhưng lại nghĩ, Thái hậu không thể dùng những đồ ngọt là điều ai cũng biết, nếu mình cho Thái hậu uống nước đường thì các cung nữ cũng sẽ ngăn lại. Cuối cùng, vẫn là nên nói cho Lưu viện sĩ mới là cách tốt nhất.

Nhưng mà trung y thì mình không biết, tây y thì hẳn không thông, nên nói thể nào đây.

Hơn nữa, Thái hậu vốn quen thuộc với bộ dáng bình thường của Tương Nhược Lan, nếu mình nói ra, có thể nghi ngại mình hay chăng?

Tương Nhược Lan càng nghĩ càng rối

Lưu Từ Căng bên cạnh biết rõ tính cha, thấy cha nghiêm túc dạy dỗ Tương Nhược Lan như thế, lại thấy sắc mặt Tương Nhược Lan không vui, tưởng rằng nàng không xuống được thang, vội đi tới, hòa nhã nói với Tương Nhược Lan:

- Hầu phu nhân, bệnh tiêu khát quả thật không thể dùng những đồ ngọt, như thế chỉ khiến bệnh tình nghiêm trọng hơn. Ta cũng biết là phu nhân vô cùng quan tâm Thái hậu nên mới nói lỡ. Viện sĩ đại nhân tính tình thẳng thắn, nói chuyện mạo phạm, xin thứ lỗi!

Nói xong cúi người trước Tương Nhược Lan một cái.

A Diệp bên cạnh cũng nói:

- Đúng thế, Hầu phu nhân chỉ là nhất thời nói lỡ, Lưu viện sĩ không nên để ý

Dù Lưu viện sĩ phẩm cấp không cao nhưng y thuật rất cao. Hơn nữa, tính tình bộc trực, trong mắt chỉ có bệnh nhân và y thuật, không tham dự chuyện tranh đấu cung đình. Bệnh của Thái hậu vẫn nhờ hắn chữa trị mới có thể chịu được lâu như vậy nên vẫn nhận được sự kính trọng của mọi người

Lúc này, Tương Nhược Lan chỉ cần tùy ý phụ họa hai câu thì chuyện sẽ qua. Nhưng Tương Nhược Lan biết nếu lúc này không cho Thái hậu bổ sung glucoso thì chỉ e Thái hậu sẽ lại ngất xỉu, mà đã ngất cũng sẽ không dễ dàng tỉnh lại nữa.

Nàng nghĩ trước nghĩ sau, trong lòng sắp xếp từ ngữ hồi lâu cuối cùng đành nói với Lưu viện sĩ:

- Viện sĩ đại nhân, ta cũng biết chứng tiêu khát không thể ăn đồ ngọt, nhưng ta cũng đã nghe người ta nói qua, chứng tiêu khát chính là tiểu ra đường, không biết có đúng không?

Lưu viện sĩ cau mày, gật đầu nói:

- Không sai!

- Người đó nói, bệnh tiêu khát sở dĩ tiểu ra đường là vì lượng đường trong máu bệnh nhân quá cao. Lưu viện sĩ, có phải là đạo lý này!

Về mặt Lưu viện sĩ bắt đầu chú ý:

- Không sai. Quả thật là như thế

Tiếp theo tự lẩm bầm “đường trong máu” từ này dùng rất chính xác...

Tương Nhược Lan lại nói:

- Người nọ còn nói, chứng bệnh tiêu khát đều phải dùng thuốc, không ngừng cân bằng âm dương, tạng phủ, hẳn là có tác dụng ức chế lượng đường.

Lưu viện sĩ một mực gật đầu, đây chỉ là những người học qua y lý thì sẽ biết, như vậy “người nọ” trong miệng Hầu phu nhân hẳn cũng là người tinh thông y lý, biết điều đó cũng không có gì lạ. Cho nên nét mặt Lưu viện sĩ cũng không có gì đặc biệt. Cho đến khi Tương Nhược Lan nói đến một câu:

- Nguyên nhân Thái hậu té xỉu chính là ở đây!

Lưu viện sĩ biến sắc:

- Hầu phu nhân ý chỉ là thuốc của bản quan kê có vấn đề

Những người y thuật cao đều có chút tự phụ, huống chi là Lưu viện sĩ vốn đứng ở trên cao. Vừa nghe có người nghi ngờ mình, lập tức dựng hết lông mao.

Các cung nữ bên cạnh đều biết Trương Nhược Lan là người như thế nào, biết rõ nàng không thông y thuật, thấy nàng nghi ngờ y thuật của Lưu viện sĩ không khỏi trách thầm nàng đang làm loạn.

Đương nhiên, nét mặt vẫn không dám có chút bất kính.

Phía sau, A Diệp cầm chiếc gối thêu hoa hồng đặt ở sau lưng cho Thái Hậu ngồi dựa.

- Thái Hậu, người xem Nhược Lan tiểu thư lại bắt bẻ Lưu Viện sĩ đại nhân, có cần nô tỳ ngăn lại? A Diệp nói với Thái hậu.

Thái hậu nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn bóng lưng Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười nói:

- Nhìn nàng thật vui, có thể khiến Lưu râu mép kia tức thành dạng này cũng không dễ dàng gì!

Trương Nhược Lan thấy Lưu viện sĩ tròn mắt, tức giận đến râu mép dựng ngược, biết hẳn hiểu lầm ý mình vội khoát tay nói:

- Không phải, không phải, ta tuyệt đối không ý này. Viện sĩ đại nhân y thuật cao siêu là điều ai ai cũng biết, sao ta lại nghi ngờ Viện sĩ đại nhân được.

Trong bụng âm thầm mắng, Lưu viện sĩ tính tình sao lại nóng nảy như thế, so ra, con trai hẳn còn khá hơn nhiều.

Nghĩ vậy, nàng nhìn Lưu Tử Căng đã thấy hẳn đang nhìn mình, khóe miệng có ý cười mơ hồ. Khuôn mặt tuấn tú vì ý cười này mà càng nhu hòa, tựa như ánh nắng mùa xuân, ấm áp mà ôn nhu. ...

Thấy nàng nhìn qua, khóe miệng Lưu Tử Căng đang cười cứng đờ lại, hơi mắt tự nhiên quay đầu đi.

Trương Nhược Lan thở than một tiếng, mặc dù tính tình tốt nhưng cũng rất kì quái..

Bên kia Lưu Viện sĩ nghe Trương Nhược Lan nói như vậy, sắc mặt thoáng hòa hảo hơn nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Vậy ý phu nhân là gì?

- Người nọ nói rằng, lượng đường trong máu nhiều không được mà thiếu đi cũng không được. Nếu quá nhiều sẽ bị thành bệnh tiêu khát, nhưng thiếu đi sẽ khiến tim suy, toát mồ hôi lạnh, toàn thân phát run, bất tỉnh, đau đầu tinh thần kém tập chung, khoan đã, cái này gọi là hạ đường huyết. Cũng rất hại cho thân thể.

Lưu Viện sĩ chăm chú nghe, sự tức giận dần biến mất mà thay vào đó dần trở nên trịnh trọng. Lưu Tử Căng không tự chủ được nhìn sang Trương Nhược Lan, thấy nàng nói chuyện tràn ngập tự tin, thần thái như muốn bay lên, đôi mắt như hắc ngọc sáng bừng. Rõ ràng khuôn mặt không xuất sắc nhưng lại mơ hồ tỏa ra hào quang, bất tri bất giác hấp dẫn ánh nhìn mọi người.

Trong lòng Lưu Tử Căng dâng lên cảm xúc vừa tê dại lại vừa chua xót.

- Lượng đường trong máu vốn là có trong các đồ ăn thường ngày mà vào cơ thể. Lúc trước, Diệp cô cô nói, mấy hôm nay khẩu vị Thái hậu không tốt, chưa ăn được gì nhưng vẫn dùng thuốc. Thuốc để ức chế đường trong máu nhưng trong người Thái hậu lại không hề có chút đường nào bổ sung vào máu. Cứ như vậy, thái hậu giống như người nọ nói, mắc chứng hạ đường huyết. Mà Diệp cô cô đã từng nói, quả thật mấy hôm nay, Thái hậu hay giật mình, toát mồ hôi lạnh, cảm giác suy tim, hơn nữa buổi sáng đều là hôn mê bất tỉnh. Đó đều là bệnh chứng của hạ đường huyết. Muốn tránh khỏi tình trạng này, quan trọng là phải kịp thời bổ sung lượng đường trong cơ thể, thứ hai là phải điều tiết việc dùng thuốc. Cho nên, lúc trước ta mới đề nghị cho Thái hậu uống nước đường!

Nàng nhìn Lưu Viện sĩ đang ngây ngốc, nhỏ giọng hỏi:

- Chẳng biết người nọ nói như thế có đúng không?

Về mặt Lưu Viện sĩ thận trọng, hẳn không trả lời Trương Nhược Lan mà chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, thỉnh thoảng dừng lại vuốt vuốt râu, vẻ mặt trầm tư.

Các cung nữ thấy Trương Nhược Lan nói một hồi lại có thể khiến Lưu viện sĩ thận trọng như thế, trên mặt vừa sợ vừa lạ.

- Có đạo lý, có đạo lý.

Đột nhiên, Lưu Viện sĩ dừng lại, dùng sức phun ra vài chữ này, vẻ mặt hưng phấn, như là đột nhiên nghĩ thông suốt điều gì!

- Không nghĩ tới bây giờ lại có kì sĩ như thế quả là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (mình giỏi nhưng còn nhiều người khác giỏi hơn), bề học mệnh mỏng. ...

Lưu Viện sĩ vuốt râu mép không ngừng cảm thán, hẳn quay đầu nhìn về phía Trương Nhược Lan hai mắt sáng lên hỏi:

- Chẳng biết người này bây giờ đang ở nơi nào? Hầu phu nhân có thể nói cho tại hạ.

Tương Nhược Lan cười, mới vừa rồi vẫn còn bán quan, bây giờ lại thành tại hạ, Lư Viện sĩ thật là đáng yêu. Nàng sớm đã nghĩ tới Lư Viện sĩ sẽ hỏi như vậy nên cũng đã chuẩn bị sẵn đáp án

- Người này đã qua đời. Tương Nhược Lan lắc đầu thở dài một tiếng.

Lư Viện sĩ về mặt buồn đau:

- Thật sự là thiên đồ anh tài. Thiên đồ anh tài (trời ghen với người tài)

- Ta có thể cho Thái hậu uống nước đường? Tương Nhược Lan hỏi.

Lư Viện sĩ đương nhiên không phản đối nữa, A Diệp thấy vậy liền sai người bưng nước đến. Tương Nhược Lan tự mình pha đường, nàng không biết chỉ số đường huyết của Thái hậu là bao nhiêu, nên cũng không dám cho nhiều, thử xem thế nào đã.

Cơ hội liên lạc tình cảm như thế này đương nhiên Tương Nhược Lan không bỏ qua, nàng tự tay bưng tới cho Thái hậu

Lư Viện sĩ không tới gần, đứng ở xa xem xét tình huống.

- Thái hậu cẩn thận. Tương Nhược Lan vừa bón cho Thái hậu vừa nhỏ giọng dặn dò.

Thái hậu cười cười, sắc mặt vô cùng nhu hòa.

A Diệp bên cạnh vừa giúp Thái Hậu lau miệng vừa thuận miệng hỏi:

- Nhược Lan tiểu thư gặp thần y kia khi nào vậy?

Tương Nhược Lan thần sắc như thường, cười trả lời:

- Diệp cô cô, người cũng biết ta thích chạy nhảy bên ngoài. Có một hôm nghe người ta nói ở ngoại ô có thần y, ta nghĩ Thái hậu bị tiêu khát nhiều năm, không bằng đi hỏi thử xem. Sau đó, ta đến tìm, cho hấn rất nhiều bạc hấn mới nói cho ta về phương pháp trị liệu chứng tiêu khát. Lúc đầu ta cũng không mấy tin nhưng bây giờ, xem ra đúng là thần y. . .

Tương Nhược Lan thở dài

- Đáng tiếc chết sớm, bằng không nhất định đem hấn đến nhìn Thái hậu.

Thái hậu trong miệng đầy nước đường, không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Tương Nhược Lan càng thêm nhu hòa. A Diệp cũng cười khen:

- Nhược Lan tiểu thư thật có lòng, không uống Thái hậu thương người như vậy!

Tương Nhược Lan cúi đầu, trong lòng có chút ngượng ngùng. Đang uống nước đường, đột nhiên ngoài điện có tiếng xướng:

- Hoàng thượng giá lâm!

Diệp cô cô quay đầu lại nhìn một chút, sau đó nhìn thái hậu cười nói:

- Nhất định là Hoàng thượng nghe nói thái hậu té xỉu, hạ triều rồi vội vã đến đây, quần áo cũng chưa kịp thay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sét Đánh Trời Quang

Cảnh Tuyên đế mặc long bào, long hành hổ bộ (dáng đi uy nghi như rồng, hổ) bước vào. Trong điện, trừ Tương Nhược Lan đang cho Thái Hậu uống nước đường còn lại đều quỳ xuống thỉnh an Hoàng đế. Chờ Tương Nhược Lan đứng lên đang định buông bát thì Cảnh Tuyên đế đã xuyên qua đám người, đi thẳng về phía Thái hậu

Dải lụa vàng theo bước chân dồn dập của hấn mà tung bay, long bào thêu tỉ mỉ cùng minh châu trắng nõn phản chiếu ánh nắng, lộ ra quang mang chói mắt, hiện lên sự cao quý vô cùng. Uy nghiêm vương giả khiến cho người bên cạnh không dám hé môi.

Cảnh Tuyên đế đi tới bên giường Thái hậu, thấy Tương Nhược Lan chuẩn bị ngừng tay mà vẫn an hấn, lập tức vung tay:

- Miễn lễ, cần làm gì thì làm đi!

Nói rồi ngồi xuống bên giường Thái hậu, khỏe mắt cũng không liếc Trương Nhược Lan một cái.

- Thái hậu, người thế nào, có khỏe không? Cảnh tuyên để quan tâm hỏi.

Lúc này, Thái hậu đã uống gần hết bát nước đường, thân thể có chút khí lực, thư thái hơn nhiều, bà nhìn Cảnh Tuyên để cười nói:

- Nhờ có Lưu Viện sĩ và Nhược Lan mà ta thấy khỏe lên nhiều.

Cảnh Tuyên để ngăn ra. Nhờ Lưu Viện sĩ thì nhất định rồi, còn Nhược Lan.. hẳn hừ lạnh trong lòng. Thái hậu quá sùng ái Nhược Lan rồi, chuyện gì tốt cũng muốn kéo nàng vào, cũng không nghĩ lại xem có thể tin hay không. Hắn nhìn xuống, không đáp lại, về mặt lộ rõ sự không tin. Lúc này Lưu Viện sĩ đi lên:

- Xin cho lão thần bắt mạch lại cho Thái hậu.

Hoàng đế tránh ra một chút cho Lưu Viện sĩ bắt mạch cho Thái hậu, lát sau, về mặt vui mừng, đứng lên cung kính cúi đầu trước Hoàng thượng:

- Bẩm Hoàng thượng, thái hậu đã không sao rồi.

Cảnh Tuyên để vươn tay đỡ Lưu Viện sĩ, khen:

- Lưu viện sĩ thật là diệu thủ hồi xuân, không hổ là đệ nhất danh y triều ta.

Lưu viện sĩ khom lưng nói:

- Lão thần không dám nhận Hoàng thượng khen, lần này Thái hậu có thể chuyển nguy thành an, tất cả đều là công của Hầu phu nhân.

Trương Nhược Lan?

Ngay cả Lưu Viện sĩ cũng nói như vậy, Cảnh Tuyên để không thể không tin. Trong lòng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan phía sau. Trương Nhược Lan vội vàng cúi đầu ra về cung kính nhưng trong lòng nôn nóng vô cùng.

Chẳng biết hoàng đế có thể thưởng gì? Công lao này không phải là nhỏ... chắc là sẽ được thưởng vàng ngọc gì đó rồi! Ai ngờ hoàng đế chỉ nói một câu:

- Trương Nhược Lan, người biết xem bệnh từ khi nào?

Cảnh Tuyên để biết Trương Nhược Lan đã lâu, vẫn đều xưng hô như thế, cho nên dù lúc này Trương Nhược Lan đã gả cho người hẳn vẫn không sửa được cách xưng hô.

Trương Nhược Lan dựa theo mẹ dạy, đầu tiên là cung kính hành lễ theo đúng phép tắc trong cung với Hoàng thượng rồi mới đáp:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Nhược Lan sao biết chữa bệnh, chỉ có điều trước đó ta từng nghe người nói chuyện, vừa khéo có thể giúp Thái hậu lần này thôi. Nói tới nói lui vẫn nhờ Lưu Viện sĩ mới khiến Thái hậu tỉnh lại

Vừa nói vừa nhìn Cảnh Tuyên để đã thấy hắn đang ngậy ngốc nhìn lại mình

Một lát sau, Cảnh Tuyên để quay đầu nhìn thái hậu cười nói:

- Thái hậu, trăm không nhìn lầm chứ, Trương Nhược Lan lại hành lễ với trăm, còn là cung lễ nữa!

Lúc này tinh thần Thái hậu khôi phục không ít, bà cười nhìn Trương Nhược Lan, vươn tay, Trương Nhược Lan vội đi về phía bà, Thái hậu nắm tay nàng, nhìn Hoàng thượng cười nói:

- Ai gia đã nói với người rồi đó thôi, Nhược Lan nhất định sẽ thay đổi người còn không tin, bây giờ đã tin ai gia chưa?

Hoàng đế cười cười, quay đầu nhìn Lưu viện sĩ hỏi tình hình bệnh của Thái hậu, không bàn tiếp về đề tài này.

Lúc này. Bên ngoài vừa truyền đến tiếng thái giám thông báo, cái gì Hoàng hậu, Thục phi, Lương phi còn một chuỗi dài phi tử, Trương Nhược Lan nghe được không khỏi bội phục Thái giám kia phổi khỏe, đọc một chuỗi tên dài mà không đứt một hơi.

Trách không được trong các tiểu thuyết luôn nói Hoàng cung là đầm rồng hang hổ.

Tiếp theo, một đám nữ tử đầy người châu quang bảo khí, hương thơm ngào ngạt theo gió ủa vào. Đi đầu là nữ tử mặc phượng bào đỏ, đầu cài trâm phượng bằng vàng, lóe sáng dưới ánh mặt trời, đây chắc hẳn là đương kim hoàng hậu.

Trương Nhược Lan tò mò đánh giá hoàng hậu, thấy nàng ước chừng hơn 20 tuổi, da dẻ trắng nõn, mềm mịn, mày cong, mắt to, nhìn rất xinh đẹp. Nhưng

đáng tiếc vóc người hơi đầy đà, phá hư vẻ đẹp của nàng.

Sau nàng là 7,8 mỹ nữ đủ loại. Trong đó, nổi nhất chính là một nữ tử mặc cung trang màu hồng, da dẻ cực kì trắng trẻo như thoa phấn, gò má ửng hồng càng tăng vẻ diễm lệ của nàng khiến người ta vừa nhìn đã không nhìn được mà muốn tiến lên vuốt ve. Đôi mắt đan phượng quyền rũ phong tình, ánh mắt như câu đi hồn phách của người khác.

Vu Thu Nguyệt dù xinh đẹp nhưng so với nàng chỉ như một mỹ nhân đầu gỗ (tức là nhìn giả, không sống động, k sánh bằng) mà thôi.

Tương Nhựt Lan không khỏi than thầm một tiếng, hoàng đế thật sự có diễm phúc, có một đoàn mỹ nữ như vậy.... Tiếp theo lại âm thầm thấy may mắn, may mà Tương Nhựt Lan không gả vào hoàng cung, nếu không chính mình cũng không thể độ nổi bất kể ai trong đám oanh oanh yến yến này. Hơn nữa, rõ ràng cũng sẽ không phải một nhóc lo lắng... Con khi kia dù cũng có vợ nhỏ nhưng Vu Thu Nguyệt vẫn còn để đối phó.

Hoàng hậu mang theo các mỹ nhân hành lễ với Hoàng thượng và Thái hậu, các mỹ nhân yêu kiều cúi đầu, Hoàng thượng nhíu mày cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Tương Nhựt Lan khoe miệng như bị rút gân, nhiều phụ nữ như vậy, cẩn thận lao lực mà chết.

Đám mỹ nhân đi tới vẫn an Thái hậu nhưng đôi mắt lại dính lên người Hoàng thượng, ánh mắt Hoàng thượng quét qua đám mỹ nhân, cuối cùng dừng lại trên người nữ tử đẹp nhất kia, nữ tử kia lập tức ném cho Hoàng thượng một cái mị nhãn, thả câu, Hoàng thượng nhíu mày, đôi mắt đào hoa đầy ý xuân như đang rất hưởng thụ. Một nữ tử bên cạnh ghen ghét lộ rõ, bĩu môi nhìn về phía Hoàng thượng, rõ ràng cũng đang cầu xin, Hoàng thượng lại nhìn nàng ta cười cười, mắt hoa đào cười diễm diễm, nàng kia nhẹ nhàng cúi đầu, về mặt thẹn thùng.

Chi tiết nhỏ đó Tương Nhựt Lan nhìn không sót chút nào, thiếu chút nữa khiến nàng cười đến rút gân mặt.

Cái này còn vui hơn xem phim nha.

Đang nhìn vui vẻ, đột nhiên Hoàng thượng nhìn về phía nàng, mắt sắc như dao. Tương Nhựt Lan trong lòng rung mình, vội quay đầu đi cũng không dám nhìn thêm nữa.

Không lâu sau, Thái hậu mệt mỏi, Hoàng thượng cùng đám mỹ nhân đều lui đi. Ngoài điện truyền đến tiếng các nàng cười nói như đang mềm mại cầu Hoàng thượng đi dạo Hoa viên cùng các nàng, mà Hoàng thượng còn có chuyện muốn làm nên không đi cùng. Tiếp theo truyền đến tiếng những mỹ nhân đang tiếu nói...

Tương Nhựt Lan vừa nghe, vừa không nhìn được cười cười, hoàng cung này khắp nơi đều có những người phụ nữ bất mãn...

- Nhựt Lan, đang cười cái gì? Thái hậu đột nhiên hỏi nàng.

Tương Nhựt Lan vội vàng thu liễm lại suy nghĩ, trả lời:

- Thái hậu bình yên vô sự, Nhựt Lan trong lòng thấy rất vui vẻ.

Thái hậu kéo tay nàng ngồi xuống giường, cười nói:

- Sao ta đột nhiên cảm giác Nhựt Lan đã trưởng thành? Khó khiến người khác không yêu thương.

- Nhựt Lan hôm nay đã có gia đình sao còn không hiểu chuyện được? Trước kia khiến Thái hậu quan tâm lo lắng, Nhựt Lan rất xấu hổ trong lòng.

Thái hậu nhìn A Diệp cười cười:

- Nghe xem này, đây lại là Nhựt Lan nói.

Giọng nói chứa đầy sự vui vẻ

A Diệp cười nói:

- Nhựt Lan tiểu thư quả thật thay đổi rất nhiều

Thái hậu nhìn về phía Tương Nhựt Lan, ánh mắt rất từ ái, bà nhẹ nhàng nói:

- Nhựt Lan, người nhất định rất thích An Viễn hầu...

Vừa nói vừa lắc đầu, than nhẹ một tiếng

- Thôi thôi, chỉ cần người vui vẻ, chỉ cần người sống tốt, ta cũng an tâm.....

Lúc này, Lưu Viện sẽ lại kê đơn thuốc rồi xin cáo lui. Tương Nhựt Lan thấy Thái hậu có vẻ mệt mỏi cũng xin cáo từ, lúc gần đi, sợ hãi nói:

- Thái hậu, sau này ta có thể đến thăm người không?

Thái hậu thấy bộ dáng của nàng, trong lòng có chút thương xót, nhớ ra trước đó mình lạnh lùng với nàng nhất định khiến nàng sợ hãi, lập tức kéo tay nàng nói:

- Hoàng cung cũng là nhà của ngươi, lúc nào ngươi muốn đến đều được.

Tương Nhược Lan hai tròng mắt sáng ngời, tâm lý vui vẻ như nở hoa. Như vậy chẳng những có thể nâng cao thân phận của mình, mà quan trọng hơn nữa là nàng sẽ có nhiều cơ hội để giúp Thái hậu điều dưỡng cơ thể.

Tương Nhược Lan vui vẻ phát điên mà rời khỏi hoàng cung.

Tin Tương Nhược Lan được thái hậu triệu tiến cung như có cánh mà bay khắp mọi ngõ ngách trong Hào phủ. Vu Thu Nguyệt tức giận đến ném hết tất cả những thứ trên giường xuống mặt đất. Vương thị thì bị Triệu di thái thái mắng cho một trận:

- Đã bảo ngươi đừng quản chuyện của đại phòng, ngươi còn không chịu nghe. Hôm nay, Tương Nhược Lan lại được Thái Hậu sủng ái, sau này đương gia Hào phủ không phải nàng thì ai? Đến lúc đó ngươi có giày mà đi!

Wang thị về mặt cầu xin nói:

- Ta vậy mà nhảm? Rõ ràng nàng cãi lời Thái Hậu, Thái hậu đã không để ý đến nàng, ai biết nàng lại có thể quay người.

Mà trong Thu đường viện, ai nấy vui vẻ phát điên, đi đâu cũng đều ngẩng cao đầu. Ngày xưa kẻ nào coi thường các nàng hôm nay lại phải cầu cạnh mà ôm chân các nàng.

Cảm thụ sâu nhất chính là Tương Nhược Lan, hôm nay bất kể là nha hoàn ở đâu, gặp nàng đều cung cung kính kính hành lễ, gọi Hào phu nhân, cho dù là cách xa, thoáng thấy Tương Nhược Lan cũng sẽ có ý đến trước mặt nàng mà cung kính.

Đây là chỗ tốt của việc có núi dựa lưng, Tương Nhược Lan có thể thể nghiệm thật sâu sắc điều này.

Duy nhất không thay đổi là Cận Thiệu Khang, vẫn không nghe, không hỏi chuyện Thu đường viện. Ánh Tuyết lén lút hỏi thăm, mấy ngày này Hào gia vẫn chỉ ở Sở Thiên các, một ngày là Hoa Thanh hầu hạ. Ánh Tuyết thờ dài, không vui nói với tiểu thư.

Nhưng thái phu nhân thấy con vẫn lãnh lạc Tương Nhược Lan, cũng có chút đứng ngồi không yên, phải biết rằng hôm nay không như ngày xưa. Hôm nay, Tương Nhược Lan lại được Thái hậu sủng ái, nếu nàng nói gì đó trước mặt Thái hậu, không biết Thái hậu sẽ làm gì.

Tối hôm đó, thái phu nhân thừa dịp Cận Thiệu Khang và Tương Nhược Lan cũng vắng an bà, bà nhắc lại chuyện này.

Thái phu nhân nói:

- Hào gia, theo đạo lý, loại chuyện này ta không dám trông nom, nhưng phụ hầu ngươi sớm qua đời, ta là mẫu thân của ngươi, là con dâu Cận gia không thể không lo lắng cho chuyện hương khói Cận gia. Nhược Lan là chính thất Cận gia chúng ta dùng kiểu tám người khiêng mà cưới hỏi... là người có tư cách nhất sinh hạ trưởng tử Hào phủ ta. Vì để bảo trì thể diện Hào phủ, làm cho Hào phủ an bình. Hào gia, từ tháng này trở đi, mỗi ngày mừng một, mười lần đều phải nghỉ ở Thu Đường viện. Sớm sinh trưởng tử cho phụ hầu ngươi được an tâm nơi chín suối.

Lời này với Tương Nhược Lan mà nói như sét đánh trời quang khiến nàng ngất ngốc không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đánh Vào

Viên phòng. Đây là vấn đề Tương Nhược Lan sợ phải đối mặt nhất nhưng nàng cũng biết đây là vấn đề sớm muộn mà thôi. Hào phu nhân của Hào phủ cũng không phải chỉ là để đó cho người xem, vẫn cần phải làm nhiệm vụ nối dõi tông đường. Trước nàng bị Thái hậu thất sủng, thái phu nhân còn có thể để mặc Cận Thiệu Khang lựa chọn. Nhưng bây giờ một lần nữa nàng lại được sủng, thái phu nhân đương nhiên sẽ không để nàng chịu lạnh nhạt một lần nữa.

Thật đúng là mọi việc có chỗ lợi thì cũng có chỗ hại. Nàng vẫn thầm nghĩ muốn Thái hậu là chỗ dựa cho mình, nhưng lại không nghĩ...

Nhưng hôm nay thì làm thế nào cho phải? Cự tuyệt? Dùng lý do gì? Tuyệt đối không thể nói mình chê hèn dơ bẩn, phỏng chừng Thái hậu nghe xong cũng

không tha cho nàng.

Các quý phu nhân chốn này có ai là không cùng nữ nhân khác chung chồng. Chỉ riêng nàng thanh cao, cao quý? Nói những lời này ra chắc hẳn sẽ bị các phu nhân trong hoàng thành thóa mạ đến chết!

Nhưng cũng không thể ngồi chờ chết được!

- Mẫu thân, xin đừng ép buộc Hầu gia, Hầu gia bên ngoài đã rất vất vả rồi, về nhà nên để hẳn được tùy tâm sở dục!

Tương Nhượng Lan vô cùng thành khẩn nói với thái phu nhân.

Con khi kia không thích là chắc chắn rồi, tin chắc là hẳn cũng không đồng ý với quyết định này.

- Nhượng Lan. Ta biết ngươi hiểu chuyện, chính là chuyện lần này quan hệ đến hương khói Cận gia, không thể theo ý Hầu gia được

Đầu tiên, thái phu nhân ôn nhu nói với Tương Nhượng Lan, sau đó, quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang đang trầm mặc nói:

- Hầu gia, nếu ngươi vẫn coi ta là mẫu thân thì ngươi phải nghe ta lần này, nếu ngươi cố ý không chịu thì sau này đừng gặp ta nữa, ta coi như không có đứa con như ngươi.

Tương Nhượng Lan toát mồ hôi lạnh, thái phu nhân nói như vậy, hiểu tử Cận Thiệu Khang sao có thể phản đối

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang lập tức quỳ gối trước mặt thái phu nhân, nói:

- Mẫu thân, người nói như vậy con thật sự không có chỗ nào đặt chân nữa, mẫu thân không nên tức giận, con nghe lời người là được.

Thái phu nhân như đạt được tâm nguyện, khuôn mặt đang nghiêm khắc tươi cười, bà đỡ Cận Thiệu Khang lên nói:

- Mẫu thân cũng không phải bức ngươi, mẫu thân cũng là nghĩ cho Cận gia thôi, hy vọng Hầu gia hiểu được.

- Con hiểu.

Tương Nhượng Lan nhìn cảnh mẫu tử từ từ hiểu (mẫu thân hiền con thảo) trước mắt, đột nhiên cảm giác thật đau đầu.

Nhìn xem, ánh mắt Cận Thiệu Khang đáp ứng mẫu thân hẳn trông thật bi tráng, trong lòng càng không nhận được mắng thăm. Làm như là sắp chết đến nơi, có bản lĩnh, đừng thử vào ta xem! Thái phu nhân lại nói:

- Hôm nay là 15. Chờ ta sai người chuẩn bị

Vừa nói vừa cầm tay Tương Nhượng Lan:

- Hy vọng không lâu là có thể nghe tin tốt của Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan cúi đầu, trong lòng thâm mắng, lão nương cũng không phải heo nái, muốn sinh đẻ thì còn có ba tiểu thiếp đó, cần gì phải làm khó ta.

Vừa nghĩ vừa không nhận được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cận Thiệu Khang, vẫn thấy khuôn mặt hân lạnh lùng, nghiêm khắc, không nhìn được tâm tình gì

Như là cảm giác được ánh mắt Tương Nhượng Lan, Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn lại nàng, con mắt nâu lóe lóe rồi lại quay đi.

Một lúc sau, Trương mục mục bước vào nói đã chuẩn bị rất tốt, thái phu nhân cao hứng bảo Cận Thiệu Khang về Thu Đường viện trước, giữ lại Tương Nhượng Lan để dặn dò một số việc.

Cận Thiệu Khang đi rồi, thái phu nhân kéo tay Tương Nhượng Lan cười nói:

- Ta hiểu rõ tâm ý của ngươi với Hầu gia, hôm nay chuyện cần làm ta cũng đã làm (giả tạo bỏ xừ, ngày xưa thì mặc kệ đấy thôi), mọi chuyện sau này phải do ngươi thôi. Ngươi hầu hạ Hầu gia cho tốt, lâu ngày, Hầu gia nhất định sẽ thương ngươi.

Tương Nhượng Lan biết bây giờ nên nói cười cảm ơn, đa tạ, nàng là kẻ mặt dày, trợn mắt nói dối cũng không phải là chuyện gì to tát nhưng giờ khắc này, cổ họng như tắc lại, một chữ cảm ơn cũng không thể nào nói ra được.

Lão thái thái giáo hoạt, rõ ràng là thấy mình được sủng, lại nói như là đang nghĩ cho mình. ...

Tương Nhượng Lan trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Thái phu nhân thấy nàng cúi đầu không nói còn nghĩ là nàng thẹn thùng, cười cười cũng không để ý, sau đó dặn dò mấy câu rồi để Tương Nhượng Lan rời đi.

Tương Nhựt Lan trở lại Thu đường viện, nhìn nha hoàn trong sân cao hứng, mặt sáng long lanh thì biết con khi kia đã tới.

Phượng mụ mụ thấy Tương Nhựt Lan vội vàng chào đón lau nước mắt cảm khái:

- Phu nhân, người cuối cùng là khổ tận cam lai!

Tương Nhựt Lan cũng muốn khóc, khổ tận cam lai? Giờ mới bắt đầu khổ thôi!

Nàng đi vào phòng, Ánh Tuyết cười cười vén rèm cho nàng.

Rèm vừa mở ra, một mùi hương mềm mại, tinh tế lan ra khiến người khác như nhũn ra.

Tương Nhựt Lan đi vào, chỉ thấy Cận Thiệu Khang ngồi ở ghế khắc hoa lần trước, tay cầm một quyển sách, ánh nến đỏ bên bàn soi rõ thần thái, có lẽ cảm giác được nàng đến.

Tương Nhựt Lan nhìn hẩn một cái, vừa muốn chạy cho xa lại chẳng biết nên làm gì, rất không tự nhiên.

Bên kia, Cận Thiệu Khang dù tay đang cầm sách nhưng rốt cuộc là sách viết những gì hẩn cũng không rõ. Từ khi Tương Nhựt Lan bước vào, trong óc hẩn tê dại, cả người cứng nhắc, ngay cả hô hấp tựa như cũng dồn dập, khó thở. Cảm giác được Tương Nhựt Lan đi vào trong góc, trong đầu càng rối loạn.

Nàng chạy đến nơi đó làm gì?

Nếu tại Cẩm Tú viên, lúc này Vu Thu Nguyệt đã sớm đến trước mặt hẩn, nhu nhựt mà dính chặt vào người hẩn, nhỏ nhẹ nói chuyện cho hẩn vui vẻ. Cả ba người đàn bà bên cạnh hẩn ai chả như vậy, chỉ có điều, Vu Thu Nguyệt đọc nhiều sách, nói chuyện càng hợp ý hẩn mà thôi.

Hẩn thân là nam tử, từ trước đến giờ chẳng bao giờ phí tâm đoán xem rốt cuộc đàn bà đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần tiếp nhận sự hầu hạ ôn nhu của các nàng là được, nhưng là cùng Tương Nhựt Lan ở chung một chỗ, đầu óc hẩn rất hỗn loạn, loại cảm giác này không cách nào nắm giữ, rất khó chịu.

Hai người đều rối như tơ vò, tự chiếm một mảnh lãnh địa riêng, không can thiệp vào chuyện của nhau, không ai nói câu gì. Trong phòng lâm vào không khí quỷ dị mà rất mập mờ

Đang trong lúc xấu hổ, Ánh Tuyết dẫn theo Hoa Anh, Liên Kiều và Đỗ Quyền mang bồn tắm vào, chuyển vào sau bình phong, chuẩn bị nước tắm cho bọn họ.

Xuyên qua bức bình phong thêu hoa, có thể mơ hồ thấy được động tác của các nàng.

Tương Nhựt Lan nhìn nhìn, mặt đỏ lên, chẳng nề lại tắm rửa sau bình phong cho hẩn xem. Nàng nhìn về phía Cận Thiệu Khang đã thấy hẩn đang nhìn mình. Ánh nến vàng lặng yên chiếu vào mặt hẩn, khiến khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng lại tỏa ra vẻ nhu hòa, đôi mắt như lóe sáng dưới ánh nến khiến hẩn có một vẻ đẹp yêu mị, không thật

Tương Nhựt Lan quay đầu đi. Tim đột nhiên đập mạnh, hẩn nhìn mình như vậy làm gì. Hẩn sẽ không muốn. không thể nào, không phải hẩn rất chán ghét mình sao.

Trên mặt chẳng biết tại sao hơi nóng lên.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đỏ mặt, cúi đầu, nhãn nhó bất an, đột nhiên cảm giác rất thích thú, nghĩ thầm, nàng cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy?

Đột nhiên ngực nóng lên, cả người cũng nóng bừng.

Mùi hương trong phòng càng lúc càng nồng, phía sau bình phong, hơi nước tỏa ra dần dần lan ra khắp phòng, vây quanh người nàng, nửa người nàng có cảm giác như bị vây trong hơi nước này, mông mông lung lung, mơ hồ như tiên tử.

Cận Thiệu Khang thấy vậy cảm giác như đuối mũi nhưng chỉ cần Tương Nhựt Lan nhìn lại hẩn sẽ lại giả vờ đọc sách. Với hành động ngây ngô này hẩn cũng rất bất đắc dĩ, không hiểu tại sao.

Lúc này, bọn nha hoàn đi tới nói nước đã chuẩn bị xong, rồi lui cả xuống.

Nha hoàn vừa đi, trong phòng lại yên tĩnh.

Một lát sau, Tương Nhựt Lan thật sự là không chịu được không khí quỷ dị này, nàng nhìn Cận Thiệu Khang đang đọc sách nói:

- Hầu gia. Người ... tắm trước!

Giọng hẩn lãnh trầm truyền qua sau quyển sách:

- Trước đó ta đã tắm rồi, người tắm đi!

Ta tắm...

Tương Nhược Lan nhìn bình phong gần như trong suốt kia một chút rồi lại nhìn Cận Thiệu Khang đang đọc sách.

- Hầu gia.....

- Ủm?

- Người có thể đi ra ngoài một chút? Ta không quen lúc tắm rửa có người ở đây.

Cận Thiệu Khang buông sách, ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng mặt đỏ hồng, hai mắt nhìn xuống, lông mi run rẩy, trông như đang thẹn thùng. Trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vui sướng, ấm áp.

- Ta vẫn sẽ ngồi đây! Đây là phòng ta

Hắn mới là chủ nhân thực sự của nơi này, hắn không cần đi ra ngoài, cũng... không muốn đi ra ngoài.

Tương Nhược Lan nhất thời cứng họng, Thu Đường viện tuy là phòng nàng nhưng hắn mới là chủ nhân thực sự.

Nàng nhìn một chút, thấy chỗ Cận Thiệu Khang đang ngồi cũng không thể trực tiếp nhìn thấy bình phong, an tâm hơn một chút.

Lại lập tức thấy mình quan tâm đúng là dư thừa. Thứ nhất, hắn không có bất kì hứng thú với mình (sai!) thứ hai, nếu hắn thật sự có hứng thú với mình thì mình có thể thoát?

Mình chính là thê tử của hắn.

Mặc dù lí trí có thể nghĩ như vậy nhưng tình cảm cũng khó có thể nhận, sống qua hai kiếp, lần đầu tiên lại cho hắn? Quá đau khổ.

Phải nghĩ biện pháp mới được!

Nàng đi tới sau bình phong, cởi quần áo, nhanh chóng chui vào bồn tắm lớn đủ cho hai người, một bên nhanh chóng tắm rửa, một bên lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Cũng may không có bất cứ động tĩnh gì.

Bên ngoài, Cận Thiệu Khang nghe tiếng nước róc rách từ sau bình phong, trong đầu không khỏi tưởng tượng nàng khi tắm sẽ như thế nào. Tiểu phúc đột nhiên có loại rung động quen thuộc.

Trong lòng hắn cả kinh, hôm nay còn chưa tới năm ngày như bình thường, hắn ngồi đây vốn không định làm gì, chỉ định ứng phó với mẫu thân thôi. Bình thường, hắn cũng không hề ham mê tình dục, luôn có thể tự khống chế.

Nhưng là hôm nay, chuyện gì xảy ra, còn cả hôm đó.... tại sao lại dễ dàng bị nàng đốt tình như vậy?

Hắn hít sâu một hơi, vận khí đè xuống sự khó chịu ở tiểu phúc.

Nhưng tiếng nước róc rách không ngừng luôn khiến thần kinh hắn bất an. Khiến hắn mấy lần muốn xông vào bình phong.

Hắn kiểm chế chính mình, nhưng vẫn không nhịn được nhìn về phía bình phong mờ ảo hiện lên nửa trên cơ thể nàng, chiếc cổ thon dài...

Qua bình phong thêu hoa mơ hồ thấy bóng dáng nàng.

Nàng tay cầm bát nước dội lên người, sau đó cả người chìm xuống bồn, một giây, nàng đột nhiên đứng lên.

Cận Thiệu Khang mở to hai mắt, trong đầu như có tiếng sét vang lên.

Bình phong mờ ảo khiến hắn nhìn được những đường cong của nàng, bộ ngực cao ngạo ngẩng, lưng thon, bụng phẳng cùng chiếc mông cong. Mỗi đường nét đều hoàn mỹ như vậy khiến người ta cảm giác thật yêu kiều, tràn ngập sức sống.

Tìm hắn đập dồn dập, miệng lưỡi khô khốc.

Nàng vươn chân qua bồn gỗ, đôi chân thon dài...

Máu toàn thân như dồn về một chỗ, loại lửa nóng này hắn chưa bao giờ cảm nhận.

Hắn thở mạnh một hơi, dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, há miệng thở khê, trái tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Hắn vội vàng vội vàng vội vàng vận khí, muốn đè xuống lửa nóng này, nhưng chân khí lại loạn thành một đoàn, hoàn toàn mất đi khống chế...

Hắn ngơ ngác ngồi đó, ngực phập phồng kịch liệt, loại lửa nóng này cứ một lần rồi lại một lần đánh sâu vào lòng hắn. cảm giác này khiến hắn không nhận được mà rên rỉ lên.

Trong không khí, mùi hương càng nồng, nhiệt độ càng lúc càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Hoảng Sợ Giã Dưa

Là vì mới tắm xong sao? Tại sao càng lúc càng nóng?

Tương Nhược Lan một bên mặc trung y bằng lụa do Ánh Tuyết chuẩn bị, một bên nói thầm trong lòng. Da thịt trắng nõn lộ ra một tầng ửng hồng tựa như nhiệt khí toát ra từ lỗ chân lông.

Lúc xuyên qua, lần đầu tiên tắm rửa nàng mới phát hiện da dẻ bên trong trắng nõn, chắc hẳn vì bình thường Tương Nhược Lan thường hành tẩu bên ngoài, chịu nắng chịu gió nên da mặt mới đen, thô mà thời đại này làm gì có mỹ phẩm gì hữu hiệu. Nhưng trong thời gian này, mỗi ngày đều ở trong Hầm phủ không đi ra ngoài, da thịt dần trở nên mịn màng, nàng vốn nghĩ tìm trung dược bào chế thành mỹ phẩm cho da mặt trắng hơn một chút. Nhưng lại nghĩ, tự mình làm đẹp lên để làm cái gì? Nếu gặp kẻ có sắc tâm thì đúng là tự làm tự chịu.

Tương Nhược Lan mặc quần áo xong đi ra bình phong, thấy Cận Thiệu Khang tựa trên ghế, khẽ nhắm hai mắt hình như đang ngủ, có lẽ vì ngồi gần ánh nến nên da mặt cũng ánh hồng.

Xoay chuyển ánh mắt nhìn lên giường, chỉ thấy lụa trắng được trải gọn gàng. Tương Nhược Lan biết đây là khăn kiểm chứng trinh tiết nữ tử, mai sẽ phải đưa cho thái phu nhân.

Tương Nhược Lan nhú nhú mày, nghĩ muốn tránh xa chiếc giường, bất tri bất giác lui về phía sau hai bước, lui tới phía cửa sổ.

Mùi hương trong không khí càng lúc càng đậm, thân thể lại càng nóng bừng khiến người ta hận không thể cởi sạch quần áo.

Cận Thiệu Khang bất động, nàng cũng bất động, trong phòng yên tĩnh như có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mình cứ đứng ở đây cả đêm? Tương Nhược Lan nhìn Cận Thiệu Khang thấy hắn vẫn nhắm mắt lại nghĩ có lẽ hắn đang ngủ? Nếu hắn thật sự đang ngủ, mình có phải lên giường ngủ thẳng không. Ngày mai nói với thái phu nhân là con bà không muốn động đến ta, như thế nào cũng không trách tội lên đầu mình được.

Nghĩ vậy, nàng đi về phía giường hai bước nhưng lại lập tức dừng lại.

Không được, nếu như ta cứ ngủ thẳng trên giường hắn lại làm chuyện bậy bạ thì làm sao bây giờ?

Lúc này Tương Nhược Lan hận không đá văng Cận Thiệu Khang ra xa. Cũng không trách được nàng, kiếp trước nàng còn chưa biết thế nào là tình yêu thì bây giờ sao biết nên làm gì để đối phó tình huống này.

Cận Thiệu Khang không phải đang ngủ, hắn chỉ là không biết nên đối mặt với tình huống khác thường của thân thể như thế nào, mới nhắm mắt để tránh tình huống khó xử.

Nhưng lại cảm giác được Tương Nhược Lan đi tới đi lui, tưởng rằng nàng đang khổ sở vì bị mình lạnh nhạt. Nhớ ra trong khoảng thời gian này, nàng vì mình mà rất cố gắng, vì mình vui vẻ mà ân cần, tâm trạng không khỏi dâng lên tia thương xót. (anh không thương thì chị mới sướng đấy ạ)

Thôi, mình còn kiên trì làm cái gì, lấy thì cũng đã lấy rồi, nàng lại hết lòng vì mình mà sửa đổi, sao mình phải làm tổn thương nàng? Cùng nàng làm đôi vợ chồng chính thức, để nàng sinh con cho mình.... Nghĩ tới đây, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, đột nhiên cảm thấy được như vậy cũng tốt...

Lòng buộc chặt buồng lòng, cỗ lửa nóng khi nãy như ngựa hoang thoát cương, bùng lên khiến hắn thiếu chút nữa không khống chế được bản thân.

Hắn đột nhiên đứng dậy.

Bên kia, Tương Nhược Lan đang tự suy nghĩ, đột nhiên thấy Cận Thiệu Khang đứng dậy, sợ đến lui về phía sau mấy bước, bật lên:

- Người muốn làm gì?

Lời vừa ra khỏi miệng liền không nhận được muốn cười, sao lại nói như thỏ trắng trong phim Châu Tinh Trì thế này.

Hắn muốn làm gì, cái này thật không nghĩ rõ được?

- Đêm rồi, ngủ đi

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc, giọng nói khàn khàn khiến lòng Trương Nhược Lan thấy tê ngứa.

- Hầu gia ngủ trước đi! Ta... tóc ta còn chưa khô

Trương Nhược Lan thật vất vả tìm được cớ, vì thực sự nàng cũng đang nói thật, nàng đã cố ý làm tóc ướt.

Nhưng nàng cũng không biết, đây là một động tác vô cùng nữ tính. Tay kéo kéo quần áo khiến những đường cong trên người nàng như ẩn như hiện, câu hồn người. Tóc đen phi tán trên vai, khiến nàng đặc biệt quyến rũ.

Cận Thiệu Khang thở sâu một hơi, nếu không phải lâu nay tu dưỡng tốt thì chắc chắn hắn đã giống những kẻ háo sắc mà nhào tới rồi. Hắn vất vả mới nhìn lại sự xúc động này, toàn thân như căng ra, đau đớn.

Nhìn nhìn tay mình rồi lại nhìn Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan nhìn hắn không hiểu. Chẳng lẽ hắn muốn nàng cởi đồ cho hắn?

Nàng vội vàng xoay người, làm bộ thương thức phong cảnh bên ngoài.

Ta không thêm, nghĩ hay nhỉ!

Cận Thiệu Khang không thể tránh được, cũng không thể làm gì hơn là tự mình thay quần áo, thậm chí nói, nàng vẫn còn phải học quy củ nhiều, ngay cả thay quần áo cho phu quân cũng không. ...

Hắn mặc trung y, nằm trên giường, thấy khăn lụa trắng trải sẵn không nhìn được mà cười lên.

Trương Nhược Lan tựa vào cửa sổ vừa mong hắn nhanh ngủ đi, vừa mong tóc mình đừng vội khô. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng hắn:

- Sau này không nên gội đầu buổi tối, không tốt cho cơ thể, sẽ bị đau đầu.

Trương Nhược Lan trừng mắt nhưng cũng không có quay đầu lại.

Mùi thơm trong phòng nồng khiến nàng không chịu được, xoay người tìm được lò hương, bung ra khỏi phòng.

Lúc vào thấy Cận Thiệu Khang hỏi:

- Người làm gì thế?

- Cũng không biết Ánh Tuyết đốt hương gì, quá nồng khiến đầu ta hơi choáng.

Trương Nhược Lan đáp.

Hương!

Trong đầu Cận Thiệu Khang chợt lóe linh quang, ý thức được một điều.

Đều là tại mùi hương tác quái, nhất định là mẫu thân sai người chuẩn bị, bà sợ mình không muốn cùng Trương Nhược Lan viên phòng mới sai đốt hương này.

Trách không mình xúc động như thế, thì ra là tại hương tác quái.

Cận Thiệu Khang hơi bình thường lại, thì ra không phải định lực của mình có vấn đề.

Sau khi bung lò hương ra ngoài, gió từ cửa sổ thổi vào khiến không khí thanh tân không ít, Cận Thiệu Khang lại vận khí ép sự nóng bức trong người xuống.

- Ngủ đi, sáng mai ta còn phải vào triều sớm!

Cận Thiệu Khang nói xong liền nằm xuống bên trong, quay lưng ra ngoài.

Đây là ý gì? Trương Nhược Lan nhìn bóng lưng hắn nghĩ thầm, ý hắn là hắn sẽ không làm gì khác?

Trương Nhược Lan cũng có chút mệt mỏi. Nàng bước về phía giường, thấy hắn không nhúc nhích, đoán rằng hắn chắc đang ngủ.

Nàng đi tới bên giường, nhẹ nhàng nằm xuống, kéo chăn lại một chút, xoay lưng về phía hắn.

Cận Thiệu Khang cảm giác được nàng tới gần, cảm giác được nàng ngủ bên cạnh mình, tiếp theo là mùi hương thơm ngát của nàng lặng yên tràn ngập xung quanh, tiểu phúc lại nóng lên, lại bắt đầu động... d...u...c (tờ da mặt mỏng lắm, ai hiểu thì hiểu nhé)

Còn có hơi ấm của nàng, luôn luôn nhắc nhở sự tồn tại của nàng. Tim hắn lại bắt đầu đập loạn.

Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cảnh xuân sau bình phong...

Thân thể lại càng bị thiêu cháy.

Mùi hương đáng chết, vậy mà lại có tác dụng lớn như vậy.

Cận Thiệu Khang âm thầm mắng một tiếng, nhưng thật sự là không nhịn được, hắn lén lút xoay người, vươn tay ôm eo nàng.....

Tương Nhược Lan vốn đã buông lỏng cảnh giác, mơ màng ngủ, nhưng bất thành lỉnh có cánh tay vươn đến khiến cho nàng mở to hai mắt, sâu ngủ trong người chạy sạch.

Cái tay kia như đang lần dò, thấy Tương Nhược Lan không có động tĩnh thì bắt đầu không có quy củ mà chạy loạn, tiếp theo, lồng ngực nóng rực vây sau lưng nàng, hơi thở đậm mùi nam tính vây quanh nàng.

Tương Nhược Lan có thể khẳng định chính mình không muốn, nhưng không biết vì sao, tim không khống chế mà đập mạnh

Cái tay kia dần dần chuyển lên ngực nàng, bàn tay nóng rực bao quanh ngực mềm mại của nàng, nàng nghe tiếng hắn rên rỉ tựa như đạt được khát vọng mà vui sướng thỏa mãn...

Thân thể nàng dần nóng lên, hô hấp dồn dập, đồng thời trong đầu cũng loạn lên.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để hắn như vậy? Cùng bày tiểu thiếp của hắn hầu hạ hắn, chờ hắn ngủ xong với người này rồi lại đến ngủ với mình?

Không được, không được, nàng người mặc dù không có cách rời đi, nhưng cũng không có thể để hắn chiếm tiện nghi như vậy!

Chẳng lẽ nàng thật sự sẽ như những người đàn bà cổ đại kia, cùng người khác chia xẻ một trượng phu? Vì tranh giành trượng phu mà sút đầu mẻ trán

Thật là đáng sợ, quá ghê tởm!

Lúc này, phía sau Cận Thiệu Khang chậm rãi ngẩng đầu, hít sâu một hơi trên tóc nàng.

Tóc nàng không có mùi hương nồng nặc như người khác mà lại thanh thanh nhàn nhật, ngửi vào vô cùng thoải mái khiến người ta như tê dại đến tận đáy lòng

Hắn không nhịn được hôn nhẹ lên tóc nàng, sau đó hôn dần đến tai nàng, nhẹ nhàng vươn lưỡi liếm vành tai khéo léo, cảm nhận được nàng hơi run lên.

Lúc này trong lòng hắn nóng như lửa lại mềm mại như nước. Loại cảm giác hỗn độn này hắn chưa bao giờ cảm thấy, một loại cảm giác rất khoái lạc.

Hắn nhẹ nhàng quay người nàng, để nàng đối mặt với mình, đã thấy nàng chớp hạ mắt, lông mi không ngừng rung động, gò má đỏ ửng như thẹn thùng, sợ hãi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, nàng cũng có thời khắc đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy.

- Nhược Lan, đừng sợ, sau này ta đối đãi với nàng thật tốt.

Hắn vỗ về tóc nàng nhẹ giọng nói.

Giọng nói rất nhẹ rất mềm, trong không gian yên tĩnh này, trong thời khắc mập mờ này khiến cho lòng nàng rung động.

Nàng chậm rãi nhìn hắn, hai mắt hắn trong bóng tối rất đen, rất sáng như có ngọn lửa trong đó, hắn chăm chú nhìn nàng, hơi cười, nụ cười xinh đẹp lộ ra má lúm đồng tiền.

Thật sự là khuôn mặt khiến mọi nữ nhân động tâm nhưng khuôn mặt này, nụ cười này, vòm ngực này cũng không thuộc về riêng nàng...

Nàng có thể cảm giác được thành ý của hắn, nàng cảm giác được những lời này là thiệt tình.

Nhưng là...

Hắn nói sẽ đối xử tốt với nàng tuyệt đối không phải là điều nàng chờ mong. Hắn có thể cho nàng là một phần tư tình cảm của hắn mà thôi, có lẽ nhiều hơn một ít hoặc ít hơn một ít nhưng mãi mãi cũng không phải là toàn bộ.

Nàng nhìn hắn, trong một khắc này, lòng nàng đột nhiên cứng như đá.

- Vậy đối với ta tốt hơn hay là đối với Vu Thu Nguyệt tốt hơn?

Nàng từ nhỏ cũng chỉ có một mình, cho nên nàng biết, bất kể lúc nào, đầu tiên cũng phải nghĩ cho mình, có đôi khi cùng với làm thương tổn chính mình, không bằng làm thương tổn người khác!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Khăn Lụa

Kiếp trước. Trương Nhược Lan đã đọc qua một cuốn sách thảo luận về việc đàn ông ghét nhất là gì. Tác giả viết vài điều, nàng không nhớ hết nhưng điều thứ nhất nàng rất có ấn tượng. Đàn ông ghét nhất đàn bà luôn nhảm chán hỏi xem anh ta có yêu cô hay không, yêu bao nhiêu ???

Hôm nay, đem ra ứng phó với tình huống trước mắt cũng được. Nàng biết, cùng một nam nhân phong kiến mở miệng ra là Bản Nữ kinh, tam tòng tứ đức, nói những chuyện một vợ một chồng, nam nữ ngang hàng thì chỉ phí lời mà thôi. Đối mặt với tình huống này, cách tốt nhất là khiến cho đối phương chán ghét mình, làm cho hắn không còn chút tâm tư nào mà nghĩ đến chuyện này nữa.

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang nghe nàng nhắc đến Vu Thu Nguyệt, ý cười thu lại, có chút khó chịu nói:

- Sao lại đột nhiên nhắc tới nàng ấy?

- Ta muốn biết!

Trương Nhược Lan kiều kiều mặt mặt nói:

- Trước Vu Thu Nguyệt vì làm cho mọi người chán ghét ta mà làm nhiều chuyện xấu như vậy, có phải trong lòng ngươi vẫn có nàng.

Cận Thiệu Khang thu hồi cánh tay đang ôm eo nàng:

- Chuyện này, mẫu thân đã trừng phạt nàng rồi. Tin rằng sau này nàng sẽ thành thật hơn. Nói thế nào đi nữa ngươi vẫn là chính thất, nàng không thể nào làm gì ngươi được.

Trương Nhược Lan thấy hiệu quả không tồi lại thêm một đao:

- Hầu gia, Vu Thu Nguyệt kia thích nhất giả bộ đáng thương thật ra trong bụng toàn tính kế đen tối, ngươi đừng để nàng lừa.

Vừa nói vừa nhướn mày, hừ lạnh nói:

- Ta biết nàng ta xinh đẹp, đương nhiên Hầu gia thích nàng. Nhưng cũng đừng quá sủng nàng khiến nàng không biết phân tấc

Trước mặt nam nhân, nói xấu một người phụ nữ khác, chắc chắn hắn sẽ không thích, sẽ cảm giác người phụ nữ này lòng dạ hẹp hòi.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang trầm xuống. Nàng còn không yên? Thì ra ả nhảm trước kia đều là giả bộ cho hắn xem. ... bây giờ mới lộ đuôi hồ ly!

- Trương Nhược Lan, thân là nữ tử, thứ nhất không được hay đồ kị! Như thế chỉ khiến người khác chán ghét. Ngươi là chính thất càng phải tự mình làm gương. Ngươi có biết, trước mặt ta, Vu Thu Nguyệt chưa bao giờ nói ngươi nửa câu không tốt.

- Cho nên ta nói nàng ta giả dối, rõ ràng là hận ta mà còn có thể nhìn ta cười. Như thế đủ biết nàng ta xảo trá thế nào.

Trong lòng Cận Thiệu Khang dâng lên cảm giác phiền chán, nhu tình mất ý khi này biến mất không còn một mảnh, hắn lạnh mặt xoay lưng về phía nàng, làm bộ không để ý đến nàng.

- Hầu gia, Hầu gia, ngươi đừng ngủ, ngươi nói đi. Rốt cuộc là đối đãi với nàng tốt...

Trương Nhược Lan kéo tay áo hắn, không chịu buông tha.

- Đem rồi, ngủ đi!

Cận Thiệu Khang lạnh lùng kéo ống tay, cũng không nói thêm lời nào.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, đặc ý cười cười nằm xuống. Nàng biết, đêm nay có thể an tâm ngủ ngon rồi.

Tốt nhất là từ nay về sau hắn càng thêm chán ghét nàng, đừng tới nữa là được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tương Nhượng Lan bị tiếng ồn đánh thức. Nàng mở mắt, thấy trời tờ mờ sáng, mà Cận Thiệu Khang đã lướt qua người nàng xuống giường.

Tương Nhượng Lan đứng lên, thấy Cận Thiệu Khang tự mình mặc quần áo, nhân tiện hỏi:

- Có cần ta gọi Ánh Tuyết vào không?

Cận Thiệu Khang vừa định gật đầu, nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì, vẫy tay bảo nàng đừng nói. Hắn đi tới bên giường, nhìn tấm khăn lụa trắng như tuyết trầm tư một hồi.

Tương Nhượng Lan nhìn theo ánh mắt hắn cũng nhìn sang chiếc khăn, đương nhiên là vẫn trắng.

Lại thấy hắn quay người định tìm cái gì, nhìn thấy trên bàn có con dao nhỏ, liền tiến đến cầm lại.

Tương Nhượng Lan kinh ngạc nhìn hắn chẳng biết hắn muốn làm cái gì. Chẳng nhẽ lại định xé rách chiếc khăn cho hả giận? Đừng có ngây thơ...

Lại thấy hắn vươn tay trái, nhanh chóng vén tay, tay phải cầm dao rạch lên một nhát, máu tươi trào ra.

Tương Nhượng Lan cả kinh “A!” lên một tiếng

- Hầu gia, người làm cái gì vậy?

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc, trừng mắt nhìn nàng nói:

- Đừng lộn xộn!

Sau đó cúi người, nhỏ máu tươi lên khăn lụa, một giọt một giọt rơi xuống khăn như đóa mai hồng.

Tương Nhượng Lan lập tức hiểu dụng ý của hắn, hắn là tạo bằng chứng giả cho nàng.

Chính là.....

- Hầu gia, cần gì làm như vậy? Chúng ta nói thật với mẫu thân là được rồi!

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười lạnh một tiếng, nói:

- Để hạ nhân trong phủ biết người vào cửa một tháng còn không viên phòng cùng ta, người rất có mặt mũi?

Vừa nói vừa tìm mảnh vải sạch lau miệng vết thương.

Hắn là vì ta? Tương Nhượng Lan nhìn cánh tay đang chảy máu, trong lòng âm thầm tự nhủ, không rõ làm cảm giác gì.

- Hầu gia, ta giúp người băng bó một chút, khí trời nóng, vết thương dễ bị sưng mủ

Nàng xuống giường, đi tới bên người hắn, nhìn vết thương của hắn một chút, cũng không phải rất sâu lại nhìn con dao kia, cũng không dính máu

Tương Nhượng Lan vẫn cầm bình rượu đến để sát trùng cho hắn, lại bôi thuốc, định băng bó cho hắn. Hắn co tay lại, buông tay áo xuống, thản nhiên nói:

- Chỉ là vết thương nhỏ thôi, so với năm đó lúc đi bình tây, chút vết thương này có đáng gì.

Vừa nói vừa giương mắt nhìn nàng:

- Người có thời gian thì xem sách bàn về nữ tắc một chút, đừng học một số kẻ tâm địa nhỏ nhen.

Tương Nhượng Lan thấy hắn nói thẳng không nhịn được đáp lại:

- Hầu gia nữ tử thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ không ai là không ghen ghét đố kỵ. Chỉ là có một số người có thể nhẫn, một số người không nhẫn được mà thôi.

Cận Thiệu Khang trầm mặc một hồi, đột nhiên nói:

- Người ta nhẫn được sao người lại không nhẫn?

Tương Nhượng Lan cười lạnh nói:

- Tại sao ta lại phải nhẫn?

Vừa nói vừa nằm lại, đắp chăn, quay lưng về phía hắn.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân hắn đi ra ngoài, đột nhiên, tiếng bước chân dừng lại, sau đó hắn lạnh lùng nói:

- Vì ngươi có Thái hậu là chỗ dựa?

Tương Nhược Lan không nhúc nhích. Không để ý đến hắn. Nghe thấy hắn hừ lạnh một tiếng, mở ra cửa đi ra ngoài, cao giọng gọi Trữ An, trở về Sở Thiên các.

Nam nhân phong kiến này. Tương Nhược Lan nằm trên giường tức giận nghĩ, nói gì với hắn cũng vô dụng. Đương nhiên với hắn chuyện tam thê tứ thiếp là chuyện đương nhiên, hơi có lòng đố kỵ thì chính là đại ác.

Chẳng lẽ mình lại muốn cùng hắn nguyền nguyền cả đời như vậy? Lần này tránh được vậy còn lần sau? Vạn nhất mang thai còn phải sinh con cho hắn?

Tương Nhược Lan càng nghĩ càng thấy không đáng giá.

Đáng chết Hoàng thượng tứ hôn, chẳng lẽ không có cách nào hòa ly?

Nhưng chuyện đời không có gì là tuyệt đối. Nàng không thử sao biết là không thể?

Vì hạnh phúc tương lai của chính mình, nhất định phải thử một lần.

Nghĩ vậy, nàng xoay người ngồi dậy, gọi bọn Ánh Tuyết vào cho mình rửa mặt, thay quần áo. Hôm nay nàng muốn tiến cung.

Chỉ chốc lát sau, Trương mục mục bên người thái phu nhân tiến đến, đem chiếc khăn trên giường đi, thấy vết máu trên khăn, Trương mục mục tươi cười.

Rửa mặt xong, Tương Nhược Lan đến Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân. Thái phu nhân thấy chiếc khăn kia rồi rất vui vẻ, cầm tay nàng nói chuyện hồi lâu, đại ý là bảo nàng sớm cho Cận gia khai chi tán diệp (sinh con). Vu Thu Nguyệt bên cạnh dù vẫn tươi cười nhưng Tương Nhược Lan nhìn ra nụ cười này cứng nhắc.

Tương Nhược Lan cố ý nhìn nàng đắc ý cười vài lần, nhìn sắc mặt Vu Thu Nguyệt từ xanh thành trắng, trong lòng rất vui vẻ. Lúc này, trong lòng nàng cũng có chút cảm ơn con khi kia. Nếu không có hắn, chỉ sợ lúc này đã là Vu Thu Nguyệt đắc ý cười nàng! Dù nàng không thêm để ý nhưng cảm giác đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Rời khỏi chỗ thái phu nhân, Tương Nhược Lan liền tiến cung.

Mặc dù con gái cưới chồng không được tùy ý ra ngoài nhưng nàng lại có ý chỉ của Thái hậu nên thái phu nhân cũng không tiện ngăn trở.

Tới Từ Trữ cung, Thái hậu vừa mới ngủ dậy, đang ngồi trước gương để A Diệp chải đầu.

Thái hậu thấy nàng lập tức tươi cười, vẫy vẫy nàng nói:

- Nhược Lan, giúp ta nhìn một chút hôm nay dùng trâm gì thì tốt?

Tương Nhược Lan đi qua, trước mặt Thái hậu là một gỗ đen, hoa vàng, cầm lấy chiếc trâm vàng không tước (công) cẩn thận cài lên tóc Thái hậu.

Thái hậu vuốt tóc. Cung nữ đem gương soi phía sau, bà nhìn gương ánh mắt rất hài lòng nhưng lại nói:

- Trâm này rất đẹp nhưng ta cài có phải quá lòe loẹt hay không?

Tương Nhược Lan cúi lưng, nhìn Thái hậu cười nói:

- Thái hậu, da dẻ người trắng như vậy đừng nói cài cây trâm không tước này, cho dù là trâm cầu kì hơn cũng đều đẹp

Một câu nói lập tức khiến Thái hậu vui vẻ, bà quay đầu nhìn A Diệp nói:

- Hôm nào ta phải hỏi Cận lão phu nhân, nhà bà có phải ngày nào cũng cho Nhược Lan ăn mặt hay không mà miệng nàng nói câu nào cũng ngọt như thế.

- Thái hậu, ta nói thật mà. Không phải cố ý đùa khiến người vui vẻ.

Tương Nhược Lan cười nói. Bên cạnh, A Diệp thấy thái hậu cao hứng cũng phụ họa vài câu, Thái hậu cười đến không mím lại môi được.

Lúc này, bên ngoài thông báo, Lưu thái y tới.

- Mỗi ngày ba lần xem mạch, Lưu thái y đều đúng giờ như vậy, cũng làm khó cho hắn

Thái hậu quay đầu sai A Diệp chuẩn bị thưởng cho hắn.

Lưu thái y một thân quan phục đi đến, thấy Trương Nhược Lan cũng bất ngờ, còn hơi cười cười. Tươi cười rất đẹp lòng, thỏa mãn.

Hắn đi tới trước mặt thái hậu thỉnh an.

Trương Nhược Lan cười hỏi hắn:

- Lưu thái y, hôm nay Lưu viện sĩ sao không tới?

Lưu Tử Căng đáp:

- Mỗi ngày ba lần thỉnh mạch, hai lần đều đều là ta tới, buổi tối Viện sĩ đại nhân mới tới, căn cứ vào đó mà điều chỉnh dùng thuốc.

Trương Nhược Lan hiểu, cái này cùng với kiểm tra lượng đường trong máu không khác lắm. Nếu có vấn đề thì có thể phát hiện kịp thời. Thái y này cũng rất nhanh trí.

Đội Lưu Tử Căng chẩn mạch xong, Trương Nhược Lan đem mấy bản thực liệu đã chuẩn bị đến trước mặt hắn

- Lưu thái y, đây là đại phu trước kia ta đã nhắc đến đưa cho ta mấy phương thức thực liệu để trị chứng tiêu khát. Phiên Lưu thái y cho Lưu Viện sĩ xem qua xem có thể dùng?

Lưu Tử Căng nhận lấy rồi nhìn qua đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Khổ qua và mướp có thể trị bệnh tiểu đường

Trương Nhược Lan gật đầu nói:

- Hai thứ đó đều có thể làm giảm lượng đường trong cơ thể, hơn nữa rất an toàn, dùng lâu dài cũng sẽ không có phản ứng xấu.

Lưu Tử Căng nhìn vài tờ giấy này, cười nói:

- Thật đúng là khiến hạ quan được mở mắt. Ta sẽ đem cho Viện sĩ đại nhân xem

Sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan cười nói:

- Hầu phu nhân tốn không ít tâm tư viết ra

Những lời này làm cho hảo cảm của Trương Nhược Lan cho hắn tăng lên, nghĩ thầm, người này thật sự là biết ý!

- Chỉ cần có lợi cho thái hậu, cho dù là tốn nhiều công sức hơn cũng đáng.

Trương Nhược Lan nói.

Thái hậu nghe xong trong lòng đương nhiên cao hứng, lập tức ban thưởng cho nàng một chiếc vòng tay phi thủy xanh biếc. Trương Nhược Lan được thưởng, trong lòng rất vui vẻ.

Lưu thái y xem mạch xong định rời đi. Lúc gần đi nhìn Trương Nhược Lan muốn nói lại thôi, Trương Nhược Lan biết hắn có lời muốn nói với mình. Nàng nói với Thái hậu một tiếng rồi đuổi theo.

Ở ngoài điện, gọi hắn quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Con Sâu Bệnh

Ngoài điện, mấy chậu mộc lan đang nở rất đẹp. Một đóa lại một đóa, một cây lại một cây, trắng như tuyết, mùi hương nồng nàn.

Lưu Từ Cánh đứng dưới một gốc mộc lan, quay đầu nhìn Trương Nhược Lan thì lễ:

- Chẳng biết Hầu phu nhân gọi hạ quan có chuyện gì?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Khi này ta thấy Lưu thái y như có chuyện muốn nói với ta, chẳng lẽ là ta nhìn nhầm?

Lưu Từ Cánh cười, da dẻ trắng như ngọc hơi ửng hồng. Thấy vậy, Trương Nhược Lan thăm hăm mộ, nam nhân này da đẹp như thế để làm gì. ...

Da dẻ trên người Trương Nhược Lan so với trên mặt còn trắng hơn một chút nhưng so với Lưu Từ Cánh thì vẫn không bằng

Lưu Từ Cánh ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan, đôi mắt thanh nhuận mờ hồ mỉm cười:

- Phu nhân có thể nhìn ra?

Người làm rõ ràng như vậy còn nói cái gì có thể không thể? Trương Nhược Lan nói thầm trong lòng.

Lúc này, tầng mây sáng sớm tản ra, trong phút chốc, sáng bừng vạn dặm. Hắn quay lưng về phía mặt trời, trên người nhiễm một tầng ánh sáng thanh lệ. Hắn đứng dưới tầng cây mộc lan thơm ngát tựa như trích tiên, thanh đạm, ôn nhuận, xuất trần thoát tục

- Phu nhân, hạ quan muốn cảm ơn phu nhân, hai ngày trước, xá muội, xá muội. ...

Nói tới đây, khuôn mặt như bạch ngọc lại ửng đỏ.

Trương Nhược Lan nghe đến đó, trong đầu động linh quang, nói luôn:

- Lưu tiểu thư đã tới kì nguyệt sự?

- A. Đúng

Lưu Từ Cánh không nghĩ nàng lại nói thẳng như vậy, há mồm, cứng lưỡi nhìn nàng. Mặt càng đỏ bừng, điếm lệ vô cùng.

Trương Nhược Lan nghe được Lưu Từ Đồng có nguyệt sự, trong lòng rất cao hứng nên cũng không để ý Lưu Từ Cánh ngại ngùng, nàng do dự nói:

- Tính lần trước cạo gió cũng được vài ngày rồi, qua hai ngày nữa ta sẽ đến phủ để lại cạo gió cho Lưu tiểu thư, chắc không lâu sau, Lưu tiểu thư sẽ khỏi hẳn.

Hai ngày nữa sẽ tới nhà hắn? Trong lòng Lưu Từ Cánh không nhin được mà có chút vui sướng.

- Vậy đa tạ phu nhân.

Trương Nhược Lan khoát tay nói:

- Lưu thái y không cần khách khí, đây đều là chuyện ta phải làm, có thể làm Lưu tiểu thư khỏe lại, ta rất vui vẻ!

Lưu Từ Cánh khách khí vài câu, quay đầu lại đã thấy không còn sớm, liền cáo từ lui ra.

Trở lại nội điện, lại nghe A Diệp hạ lệnh mang đồ ăn sáng lên. Nghe Thái hậu nói:

- Hôm qua, Hoàng thượng nói, hôm nay hạ triều rồi sẽ tới ăn sáng cùng ta, chờ hắn một chút

Trương Nhược Lan nghe được liền cười nói:

- Hoàng thượng lúc nào cũng đều nghĩ tới thái hậu, thật sự là hiếu thuận!

Lời này khiến Thái hậu rất vui vẻ.

Không lâu, hoàng đế mặc hoàng bào lờ lờ tỏa sáng đi đến, nhìn như là hạ triều, thay quần áo rồi mới tới. Hắn vừa đi, vừa cười nói:

- Thái hậu, nhi thần không nuốt lời !

Ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan, ngẩn ra, buột miệng

- Trương Nhược Lan, người sao lại ở đây

Nói gì vậy? Trương Nhược Lan trong lòng hơi xấu hổ, ta cũng không phải đến nhìn người.

Xấu hổ thì xấu hổ nhưng vẫn phải hành lễ. Đây là chỗ tốt của hoàng đế, bất kể khiến người ta mất mặt thế nào, người ta vẫn phải cười theo.

Thái hậu nghe nói thế mất hứng:

- Là ai gia bảo Nhượng Lan tới, như thế nào, hoàng đế có ý kiến?

Có thể làm cho hoàng đế cũng phải tươi cười thì cũng chỉ có thái hậu thôi.

- Thái hậu sao nói vậy, nhi thần chỉ là thuận miệng thôi.

Vừa nói vừa đi tới bên người thái hậu bên người, quay đầu gian tà nhìn Trương Nhượng Lan một cái. Sao lần nào Thái hậu cũng giúp nàng? Nàng có chỗ nào tốt? Chẳng đẹp lại càng không nhu thuận. Thật là kì quái.

Trương Nhượng Lan quay mặt đi, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lạnh

Thái hậu sao lại tức giận với con, lập tức lại trò chuyện cùng hân.

- Người nói người sẽ tới, ta cố ý sai người hầm canh gà cho người tắm bổ. Hoàng thượng gần đây quốc sự vất vả, gầy đi không ít

Trương Nhượng Lan không nhìn được trong lòng mắng thầm. Chỉ sợ không phải bởi vì quốc sự, nhớ ra lúc trước nhìn thấy oanh oanh yến yến, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh quần nữ đoạt nhất nam (nhiều người phụ nữ tranh một người đàn ông). Thật vất vả mới nhìn được cười.

- Dù lũ lụt phiền toái nhưng cũng không làm khó được nhi thần, Thái hậu yên tâm

Mẫu tử hàn huyên vài câu, thái hậu liền sai người mang đồ ăn sáng lên.

Một đám cung nữ thái giám bưng đủ các món ăn tinh xảo lên đầy một bàn, Trương Nhượng Lan thấy mà hoa cả mắt

Cháo cũng có năm bảy loại, còn những đồ ăn khác, các loại thịt cùng với hoa quả tráng miệng.

Quá xa xỉ, hai người bọn họ ăn hết? Trương Nhượng Lan lại cảm thán trong lòng.

Thái hậu đứng dậy, Trương Nhượng Lan vội vàng đi tới cúi chào thái hậu, Cảnh Tuyên để thấy thế bĩu môi, tỏ vẻ ân cần cái gì...

Thái hậu cùng hoàng đế ngồi xuống, thái hậu ngồi xong quay đầu nói với Trương Nhượng Lan:

- Nhượng Lan, cùng ngồi ăn

Trương Nhượng Lan vội vàng lắc đầu:

- Nhượng Lan đã ăn rồi.

Cùng hoàng đế ngồi chung một bàn nhất định tiêu hóa không tốt.

Một tiểu thái giám đem ngân châm thử độc, A Diệp và người hầu bên cạnh Hoàng thượng bắt đầu gấp đồ ăn.

A Diệp chỉ vào một chén cháo rất nhuyễn trên rắc hành hoa nói với Thái hậu:

- Thái hậu, đây là gạo nếp Minh Nguyệt quốc tiến cống, ăn rất ngon, Thái hậu có muốn nếm thử không?

Thái hậu vừa nghe liền có hứng thú, vội nói được..

Nhưng Trương Nhượng Lan nghe được “gạo nếp”, liền nhíu mày.

Bên kia, A Diệp thấy thái hậu có hứng thú, vội vàng múc đầy một bát, mong Thái hậu có thể ăn nhiều hơn một chút

Hoàng đế thấy thái hậu có khẩu vị, tâm lý cũng rất cao hứng, cũng bảo thái giám bưng một bát cháo này lên.

Trong chén bạch ngọc là cháo hồng hồng xanh xanh, tản ra mùi hương thơm ngát mê người, Thái hậu nhất thời có hứng, cầm lấy thìa ngọc, nhẹ ăn một miếng, chỉ thấy mùi hương mềm mại, ngọt miệng, cảm giác mềm mại đến tận đáy lòng. Thái hậu ăn rất hài lòng, Hoàng thượng thấy Thái hậu ăn ngon cũng rất vui vẻ, trên mặt tươi cười. Gần đây khẩu vị Thái hậu không tốt khiến hân cũng không được an tâm.

- Truyền xuống, sau này Từ Trữ cung ngày nào cũng dùng loại gạo này!

Thấy thái hậu thích ăn, hoàng đế dứt khoát đem tất cả gạo được tiến cống này đến Từ Trữ cung!

Thái hậu thấy hoàng đế hiếu thuận. Trong lòng đương nhiên cao hứng.

Lúc này, Trương Nhược Lan đột nhiên mở miệng nói:

- Hoàng thượng, loại gạo này Thái hậu không thể dùng thường xuyên.

Thái hậu ngẩn ra, buông thìa ngọc trong tay, đột nhiên không thấy ngon nữa.

Hoàng đế lập tức nhíu mày, hơi tức giận nói:

- Vì sao?

Hai mẫu tử bọn họ cao cao hứng hứng ăn cơm, nàng lại nói cái gì. Chẳng lẽ nghĩ Thái hậu sùng ái thì có thể ở trước mặt hần mà hoa chân múa tay sao?

A Diệp thấy thái hậu thật vất vả mới ăn được nửa bát cháo, nhưng vì Trương Nhược Lan mà dừng lại, trong lòng cũng có chút không vui:

- Nhược Lan tiểu thư, khó khăn lắm thái hậu mới thích ăn thứ gì đó

Trương Nhược Lan đi tới bên người thái hậu, lấy đi bát cháo trước mặt bà, lại đem một bát cháo kiểu mạch đến trước mặt Thái hậu:

- Thái hậu, Hoàng thượng.

Trương Nhược Lan nhìn hai người nói:

- Ta biết Hoàng thượng một lòng có hiếu muốn Thái hậu thường xuyên ăn nhiều. Nhưng cháo này rất nhiều tinh bột, thỉnh thoảng ăn thì không sao nhưng nếu thường xuyên dùng sẽ bất lợi với bệnh tình của thái hậu. Thái hậu nên ăn đồ ăn không quá nhiều tinh bột. Giống gạo thô như kiểu mạch này mới thực sự phù hợp với Thái hậu

Thái hậu bán tín bán nghi:

- Có chuyện đó sao?

Cảnh Tuyên đế buông thìa, nhìn Trương Nhược Lan một chút rồi cười lạnh một tiếng nói:

- Trương Nhược Lan, ngươi nói hay lắm, ngươi biết cái gì? Ở chỗ này giả vờ giả vịt, chẳng qua là muốn được sủng ái thôi!

Hoàng thượng có cần lúc nào cũng như thế này không... Trương Nhược Lan trong lòng phát hỏa nhưng không dám phát tác, nàng nhìn Hoàng thượng, không nhanh không chậm nói:

- Hoàng thượng, ngươi có thể chứng minh ta nói sai sao?

Cảnh Tuyên đế nhất thời á khẩu, trong lòng cực kỳ căm tức, bèn tỏ vẻ uy nghiêm của thiên tử, đứng lên chỉ vào nàng hét lớn:

- Trương Nhược Lan lớn mật, dám vô lễ với trẫm! Chẳng lẽ nghĩ rằng trẫm không dám trị tội ngươi.

Nói thật, hần sớm đã thấy nàng không thuận mắt!

Cái gì, như vậy thôi đã bị trị tội? Trương Nhược Lan trong lòng run rẩy, nhìn ánh mắt hoàng đế lạnh lùng, trên lưng toát mồ hôi lạnh. Mẹ kiếp! Chẳng qua là có chút thân phận đã áp bức người khác.

- Hoàng thượng, không nên hù dọa Nhược Lan! Thái hậu lên tiếng.

- Thái hậu, chính vì người cứ dung túng nàng mới khiến nàng không kiêng kị gì. Hôm nay Trẫm phải cho nàng biết thế nào là phép tắc.

A Diệp thấy hoàng đế thật sự tức giận, cũng có chút luống cuống, vội vàng nhỏ giọng Nói với Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan tiểu thư, nhanh quỳ xuống thỉnh tội!

Trương Nhược Lan bất đắc dĩ quỳ xuống, nói thật, nàng còn không có lá gan đối chọi cùng hoàng đế. Nhưng là nàng trong lòng cũng không phục. Hóa khí bưng bưng, cuối cùng, nàng không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên đế nói:

- Hoàng thượng trị thần phụ tội gì? Là vì thần phụ quan tâm đến thái hậu? Thần phụ đã làm sai chỗ nào, xin Hoàng thượng nói rõ để thần phụ tâm phục khẩu phục!

Cũng dám nói với hần như vậy, rõ ràng là khiêu khích! Cảnh Tuyên đế nhìn nàng, nhướng mày.

Nhưng là nàng sai ở đâu? Thật đúng là không nói ra được...

Cảnh Tuyên đế á khẩu không trả lời được, tức giận đến biến sắc

Tương Nhựt Lan cũng không dám làm cho hoàng đế không xuống thang được, vội vàng nói:

- Hoàng thượng, thành phần của gạo nếp phần lớn là dễ bị phá hủy, lượng đường trong đó rất dễ hấp thu vào cơ thể khiến ảnh hưởng đến bệnh tình thái hậu nên không thể dùng nhiều cho dù Thái hậu thích nhưng vẫn không nên thường xuyên ăn nó. Ta biết đó là một điều khó chịu, cũng biết Hoàng thượng quan tâm Thái hậu. Cho nên, dù mạo phạm đến chân long thiên tử, thần phụ cũng không thể không nói! Nếu lời nói thần phụ có chỗ nào động chạm, vẫn xin Hoàng thượng niệm tình thần phụ “xích thành chi tâm” (có lòng thành) với Thái hậu mà lượng thứ thần phụ!

Vừa nói vừa dập đầu với Hoàng thượng.

Hoàng đế nghe lời của nàng, sắc mặt tốt lên rất nhiều, nghe đến câu cuối mà suýt thì bật cười.

- Tương Nhựt Lan, bốn chữ “xích thành chi tâm” dùng trên người người thật là hồng bét bốn chữ.

Tương Nhựt Lan cúi đầu lên lên bĩu môi, ngậm mắng hần một tiếng, cái gì mà rỗng a, rõ ràng hay là một con sâu, con sâu bệnh!

- Được rồi, Nhựt Lan một lòng vì ta, người xem đã dọa nàng sợ rồi.

Thái hậu thấy Hoàng thượng vòng vo không nói vội vàng nói đỡ.

Hoàng đế đứng bên Tương Nhựt Lan đành quỳ gối nói:

- Tương Nhựt Lan, về lời người nói, trẫm sẽ hỏi Lưu Viện sĩ, nếu người có nửa câu nói dối, bất kể người có “xích thành chi tâm” trẫm cũng sẽ trị người tội khi quân!

- Thần phụ không dám

Tương Nhựt Lan hận không thể thóa mạ thẳng vào mặt tên Hoàng thượng kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Gạt Bỏ Thành Kiến

Thái hậu cùng Cảnh Tuyên để lại ngồi xuống bàn lần nữa.

Thái hậu ăn một miếng cháo kiều mạch Tương Nhựt Lan mang đến, nhú mảy:

- Quá thô (hơ, chắc chê không ngon)

Cảm giác vẫn không thể bằng được bát cháo khi nãy.

Thật ra, Ngự thiện phòng làm cháo kiều mạch đã rất ngon rồi, chỉ vì bình thường Thái hậu luôn luôn cảm y ngọc thực, lúc nào cũng ăn những đồ ăn mềm mại, ngon lành nên mới không thích kiều mạch.

Miền cưỡng ăn hai chén, Thái hậu liền buông thìa như mất hứng thú ăn. Hoàng đế thấy vậy không khỏi trừng mắt nhìn Tương Nhựt Lan, nàng đúng là thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa.

Tương Nhựt Lan thấy thái hậu không chịu ăn cũng hơi nóng lòng. Phải biết rằng thân thể thái hậu mới khỏe hơn một chút, phải thường xuyên ăn uống tầm bô, không ăn không được. Vạn nhất bà thật sự có chuyện, Hoàng thượng nhất định đổ tội lên đầu mình, như thế cũng chẳng phải vui vẻ gì. Nghĩ vậy, nàng đảo mắt, trong lòng cũng có chủ ý.

Nàng đi tới bên cạnh thái hậu, dùng thìa ngọc nhẹ nhàng khuấy bát cháo kiều mạch, vừa mỉm cười nói với Thái hậu:

- Thái hậu người đừng nhìn kiều mạch lớn lên nhìn xấu xí nhưng tính cách của nó rất kiên cường.

Thái hậu nghe xong bật người vui vẻ

- Kiều mạch còn có tính cách?

Bên kia, ánh mắt Hoàng thượng cũng lộ ra vẻ hứng thú, nhưng miệng lại hừ lạnh:

- Làm gì có chuyện.

Tương Nhược Lan không để ý tới hấn, coi như hấn không tồn tại, nói với Thái hậu:

- Thái hậu, người biết không? Kiều mạch có thể sống ở vùng đất khô cằn, không cần phải quá màu mỡ, lại rất nhanh được thu hoạch. Kiều mạch như loài cỏ dại cứng cỏi, lại có tác dụng lớn hơn hẳn cỏ dại. Kiều mạch chính là một trong các loại lương thực mà nông dân yêu thích nhất!

- Thật sao?

Rất ít có người cùng thái hậu nói tới những chuyện này nên thái hậu nghe được rất hứng thú. Ngắc đầu cười khanh khách nhìn Tương Nhược Lan tựa như chờ nàng nói tiếp.

- Kiều mạch không chỉ có tính cách kiên cường, hơn nữa, nó còn như đại phu vậy.

Tương Nhược Lan thấy thái hậu nghe được vui vẻ, càng nói càng cao hứng. Nàng từ từ quên mất sự sợ hãi với Hoàng thượng, vung chân múa tay, đôi mắt đen sáng bừng, hấp dẫn mọi ánh mắt trong điện.

- Có sách được viết rằng: “thực trảng vị, ích khí lực, tặc tinh thần” (tốt cho dạ dày, cơ thể) còn nói nó có thể chống cảm lạnh! Lá của nó có thể cầm máu, còn ngừa cả trúng gió. Hơn nữa, Thái hậu, nó rất có công dụng với chứng bệnh tiểu đường của người, nếu thường ngày ăn kiều mạch, thì người có thể không phải uống thuốc rồi!

- Thần kì như vậy sao!

Thái hậu vừa mừng vừa sợ. Bên cạnh, Cảnh Tuyên để đột nhiên nói:

- Tương Nhược Lan, người biết những chuyện này từ bao giờ?

Tương Nhược Lan ngắc đầu nhìn hấn, dương dương đắc ý nói:

- Hoàng thượng, ta trước kia ngày ngày chạy ở bên ngoài, dù không được nhiều người thích nhưng cũng không phải là vô dụng. Ít nhất, đó là ta có thể mở mang tầm mắt, nhìn được nhiều thứ, gặp được nhiều người, những chuyện này đều là nghe người khác nói

Nàng bình thường đối với tôn ti thứ bậc cũng khá miễn cảm, luôn có thể tự nhắc nhở chính mình, nhưng là lúc này nói đến chuyện nàng am hiểu, cảm giác tự tin và kiêu ngạo khắc sâu cứ tự nhiên mà thoát ra.

Lúc này, nàng nói đến hai gò má ửng đỏ, mắt như hắc ngọc sáng bừng lên, môi đầy đặn nói liên hồi, mang theo vẻ tươi cười tự tin. Lúc này, khuôn mặt vốn bình thường lại chứa đầy sức sống, một mị lực đặc biệt khác hẳn những nữ tử trong hậu cung.

Cảnh Tuyên để nhìn nàng, đột nhiên cảm giác Tương Nhược Lan không hề khó coi như trước kia....

Thái hậu dùng thìa nhẹ khuấy bát cháo kiều mạch, cười cười nói:

- Dù vẫn nói người không thể nhìn tướng mạo, thì ra lương thực cũng có đạo lý này. Kiều mạch nhìn thô dã lại có nhiều điểm tốt như vậy. Giống như con người, có một số người nhìn bên ngoài không có gì đặc biệt nhưng lại khiến người ta yêu thích

Cảnh tuyên để nghe xong, không khỏi nhìn thái hậu một cái, nghĩ thầm, lời này chính là nói cho ta nghe sao? Tương Nhược Lan nói rất cao hứng, xoay người nhìn thái hậu cười nói:

- Thái hậu, này kiều mạch chỉ là cây hạt trông không đẹp nhưng hoa của nó rất đẹp đó!

Nàng mỉm cười, nhớ lại kiếp trước từng đọc qua một bài thơ, nàng nhẹ nhàng, nhu hòa ngâm ra:

“Thu tuyết như dương liễu

Thu tuyết tú kiêu gia

Văn hạ hà xứ tuyết

Liên huê kiều mạch hoa”

Thái hậu người nghĩ xem, đó là cảnh đẹp như thế nào, so với mẫu đơn, thược dược cũng không kém chút nào nha!

Nghe nàng nói nhẹ nhàng, trước mắt mọi người như hiện ra cảnh đẹp như trong bài thơ. Một vùng hoa kiều mạch nở trắng như tuyết, gió thổi qua, hoa kiều mạch cũng cùng tuyết bay trong không trung (coi như nghĩa bài thơ rồi nhá). Mà trong vùng đất tuyết rơi này, có một nữ tử mắt đen láy, cười sáng lạn như hoa....

Vừa nghĩ, mọi người như chìm đắm trong bức họa xinh đẹp này, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

- Nghe Nhượng Lan tiểu thư nói như vậy, nô tỳ thật muốn xem hoa kiều mạch xinh đẹp như thế nào!

A Diệp say mê nói với Trương Nhượng Lan.

- Đừng nói là nguoi, cả ta cũng muốn xem. Nhượng Lan vừa nói đúng là có thể đem người chết thành người sống.

Thái hậu kéo tay nàng cười nói.

Trương Nhượng Lan thấy có thể khiến cho thái hậu có hứng thú với kiều mạch, trong lòng rất cao hứng. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng Hoàng thượng:

- Trương Nhượng Lan, nguoi biết làm thơ?

Trương Nhượng Lan trong lòng thành thích, ngại rồi, nhất thời quên mất, thế giới này không phải trước kia. Nói Trương Nhượng Lan đột nhiên biết làm thơ thì quả là kì lạ. Vạn nhất bởi thế mà lộ ra thân phận, phiền toái cực lớn. Nàng trước kia vốn cũng không thích thơ, chẳng qua trong sách đường sinh viết về kiều mạch có bài thơ này câu từ đơn giản, tả cảnh lại đẹp nên nàng mới nhớ như vậy.

Bất đắc dĩ không thể làm gì khác là khi quân:

- Hoàng thượng, Nhượng Lan trong bụng có gì người còn không biết? Bài thơ này sao có thể do ta làm, là ta nghe người khác nói, cảm giác rất thích liền nhớ trong lòng thôi.

Tính ra cũng không nói là khi quân.

- À. Nghe ai nói. Thơ làm rất khá, hẳn là nhân tài

Hoàng đế hỏi đến cùng.

Trương Nhượng Lan cố cứng cỏi nói:

- Chỉ là ngẫu nhiên nghe người khác đọc, cũng không hỏi tác giả làm gì vì thơ vốn cũng chẳng phải là sở trường của Nhượng Lan

- À?!

Hoàng đế nhìn nàng, mắt hoa đào sinh ánh sáng diễm diễm, lóe ra không chừng, ánh mắt này như có thể nhìn thấu lòng nàng. Thấy vậy, Trương Nhượng Lan trong lòng chột dạ.

Đột nhiên hần nhẹ nói một câu, không rõ ý tứ mỉm cười:

- Muốn tìm cũng không khó, chỉ cần đem bài thơ này dán lên toàn thành, ta không tin không tìm được tác giả. Ở Đại Lương chúng ta, nhân tài không thể để mai một được.

Vừa nói, hần đứng lên, bước đến gần nàng, nhìn thẳng nàng, nhẹ nhàng nói:

- Trương Nhượng Lan, nguoi nói có phải hay không?

Trương Nhượng Lan chỉ cảm thấy một khối áp lực vô hình bao phủ nàng, nàng không khỏi cúi đầu, trên trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng hối hận muốn đập đầu vào tường. Đã nhắc nguoi phải cẩn thận, vậy mà lần này lại nâng đá tự đập vào chân mình! Vạn nhất đến lúc đó không tìm được người làm bài thơ này, có thể trị nàng tội khi quân không!

Nhưng hôm nay cười hồ hồ khó xuống, chỉ có thể tiếp tục mà thôi. Thần phạt trên trời bảo vệ con, có lẽ thế giới này thật sự sẽ có người có tài năng tương tự mà làm bài thơ này.

Nàng nghiêng răng nói:

- Hoàng thượng anh minh.

Con sâu xấu xí chết tiệt, hỏi cặn kẽ thế làm gì? Có người đọc thơ, nguoi ngồi nghe thôi là được rồi...

Cảnh tuyên đế mỉm cười, xoay người lại ngồi xuống vị trí của mình. Trương Nhượng Lan chỉ cảm thấy áp lực nhẹ xuống, trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

Nàng quay đầu đi tiếp tục khuyên thái hậu ăn cháo kiều mạch:

- Thái hậu. Trừ những điều ta nói ở trên, kiều mạch còn có một điểm tốt

Nàng nói nhỏ vào tai Thái hậu:

- Nó có thể làm đẹp da, giảm béo.

Thái hậu hai mắt sáng ngời, quay đầu:

- Thật sao?

Tương Nhược Lan trịnh trọng gật đầu, xem ra bất kể phụ nữ ở tuổi tác nào, nhu cầu làm đẹp cũng rất cao

- Đáng tiếc mùi.....

Thái hậu mặc dù đã động tâm, nhưng là kiều mạch ăn không ngon cũng vẫn do dự.

Tương Nhược Lan rất kiên nhẫn:

- Thái hậu, cháo kiều mạch ăn không ngon nhưng nếu nghiền nó thành bột, làm mì sợi, ăn vừa ngon mà tác dụng cũng không giảm đi.

- Thật sao?

Thái hậu lại sáng bừng mắt.

- So với trân châu còn thật hơn

Cảnh tuyên đế ngồi một bên nhìn Tương Nhược Lan giống như đang dỗ trẻ con mà dỗ Thái hậu ăn thứ mà bà không thích, còn nói diễn cổ, đọc thơ, khiến cả người thái hậu như buông lỏng thật sự là nàng đã thành công!

Thái hậu hoàn toàn bị Tương Nhược Lan dụ dỗ, lúc này sai Ngự Thiện phòng làm một bát mì kiều mạch.

Cảnh tuyên đế dùng điểm tâm cũng xong, thấy không còn sớm bèn đứng dậy cáo từ. Lúc ra đến cửa không nhìn được quay đầu lại, thấy Tương Nhược Lan đứng sau Thái hậu, vừa bóp vai cho bà, vừa cúi người nói gì đó với Thái hậu, hai mắt sáng bừng, rất linh động. Mà thái hậu tươi cười không ngớt, tựa hồ được nàng dỗ rất vui vẻ.

Cảnh tuyên đế quay đầu lại, mỉm cười, đột nhiên hiểu ra, tại sao thái hậu lại sùng ái Tương Nhược Lan như vậy.....

Cảnh tuyên đế đi không lâu, ngự thiện phòng làm một bát mì kiều mạch bung lên, nấu bằng nước canh gà, lại thêm thịt bò rất câu kì, mùi thơm phức. Thái hậu ăn rất ngon miệng, hơn nữa còn sai mỗi ngày đều muốn ăn một bát mì kiều mạch.

A Diệp thấy thái hậu ăn ngon, vô cùng cảm kích Nhược lan.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một hồi, Tương Nhược Lan lại mang tiền đồng đến cạo gió cho Thái hậu. Thái hậu và A Diệp rất tin tưởng Nhược Lan, không có nửa điểm nghi vấn.

Tương Nhược Lan vừa cạo gió cho Thái hậu, vừa nhắc tới mục đích tiến cung.

Đầu tiên, nàng suy nghĩ, cảm thấy không thể hỏi thẳng thái hậu vì trước kia Tương Nhược Lan không để ý đến Thái hậu, kiên quyết muốn lấy Cận Thiệu Khang, bây giờ chính mình làm sai lại muốn bà giúp mình kháng chỉ. Chắc hẳn Thái hậu đem nàng tổng ra ngoài mắt.

Việc này tạm hoãn lại, hôm nay... cứ thăm dò trước đã.

- Thái hậu, có phải lời Hoàng thượng nói là kim khẩu ngọc ngôn (lời vàng ý ngọc) không thể sửa đổi?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hận

Thái hậu nằm trên giường, nhắm hai mắt, nghe những lời này của Tương Nhược Lan cũng không để ý nhiều thuận miệng đáp:

- Đó là đương nhiên. Nếu hoàng đế lời nói trước sau bất nhất thì các quan bên dưới sẽ làm việc ra sao, thiên hạ đại loạn mất

Đạo lý này Tương Nhược Lan cũng hiểu nhưng là...

- Chẳng lẽ không có ngoại lệ? Một lần cũng chưa từng có? Nếu là tình huống đặc thù?

Thái hậu mở mắt ra, lộ ra thần sắc chú ý:

- Theo ta được biết, hoàng đế đều là nhất ngôn cửu đỉnh, những lời đã nói sẽ không thay đổi. Còn tình huống đặc thù thì cũng phải xem đó là tình huống gì, liên quan đến giang sơn xã tắc, bách tính lê dân, có lẽ cũng sẽ có ngoại lệ không biết chừng.

Giang sơn xã tắc, bách tính lê dân... Chuyện của nàng có liên quan gì đến hai cái này. Chẳng lẽ nói không thể hòa ly? Cả đời định sẵn là Hầu phu nhân? Trương Nhược Lan rất phiền não.

Bên kia, thái hậu đứng dậy, A Diệp vội bước lên mặc quần áo cho bà, thái hậu xoay người nhìn Nhược Lan, hỏi:

- Nhược Lan, sao đột nhiên hỏi chuyện này?

Trương Nhược Lan nhìn khuôn mặt từ ái của thái hậu mà rất muốn nói thật với bà, nói nàng hối hận rồi, không muốn ở chung với Cận Thiệu Khang. Nhưng lý trí lại gắt gao bùng miêng nàng lại, bởi vì nàng nghĩ đến nguyên nhân muốn rời đi quá vô lý, căn bản thái hậu sẽ không thể hiểu. Nàng không đoán trước được Thái hậu sẽ phản ứng ra sao. Nói tới nói lui, nàng cũng không phải là con ruột của bà, bà cũng sẽ không tiết chế mà dung túng nàng. Nàng vất vả lắm mới lại được Thái hậu sủng ái, không thể để mất đi nhanh chóng được.

- Không có gì, ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.

Trương Nhược Lan cúi đầu

Cạo gió cho Thái hậu xong, Trương Nhược Lan liền rời khỏi Từ trũ cung.

Trương Nhược Lan đi rồi, thái hậu nói với A Diệp:

- Đứa bé này có tâm sự

Sau đó lại hỏi:

- Nữ tử cùng vào cửa với Nhược Lan là người như thế nào? Đẹp hơn Nhược Lan?

A Diệp trả lời:

- Là con gái Vu đại nhân, nghe nói là xinh đẹp như hoa, thông thư đạt lý, ở kinh thành rất có tiếng tốt

Thái hậu thở dài:

- Nam tử đều là chú trọng bề ngoài, điều này có hại với Nhược Lan

Sau đó ánh mắt chợt lóe:

- Nhưng cũng không sợ Nhược Lan chịu khổ, nàng là nữ nhi của Uy vũ tướng quân, nếu Cận gia bọn họ làm khó nàng, đừng trách ai gia không nể mặt.

Thái hậu trầm tư một hồi, sau đó sai A Diệp một số chuyện. A Diệp nghe xong cười nói:

- Cứ như vậy, ai cũng không dám làm gì Nhược Lan tiểu thư.

Thái hậu thở dài một hơi:

- Nhưng ai gia cũng không thể giúp nàng giữ được trái tim phu quân...

- Sự sủng ái của Thái hậu đương nhiên quan trọng hơn việc An Viễn hầu yêu thích. A Diệp an ủi.

- Nhưng là ai gia có thể bảo vệ nàng bao lâu đây?

Ngày thứ hai, thái hậu phái người thưởng An Viễn hầu phu nhân cực lớn. Ngoại trừ châu báu, trang sức ra, còn khiến người khác cực chú ý chính là Thái hậu khâm thưởng cho kim cầm y (áo lụa vàng). Mặc cầm y này giống như Thái hậu tới, ngay cả thái phu nhân và An Viễn hầu cũng phải hành lễ với nàng. Đây là vinh sủng vô cùng. Gián tiếp cũng tăng lên địa vị Hầu phu, không khí lúc này vui vẻ vô cùng. Đồng thời cũng càng ổn định địa vị của Trương Nhược Lan tại Hầu phủ.

Sau đó, thái phu nhân và Trương mục mục nhắc tới chuyện này:

- Đây là Thái hậu cảnh cáo ta

Bà yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Hôm nay Hầu gia đã viên phòng với Nhược Lan, bắt đầu từ mai cho Vu di nương uống thuốc.

- Hy vọng Nhược Lan sẽ nhanh chóng có tin vui. Thái phu nhân nhẹ nhàng thở dài.

Sau năm ngày Cận Thiệu Khang viên phòng cùng Trương Nhược Lan, Vu Thu Nguyệt hao hết tâm sức mà nấu canh, buổi tối đợi Cận Thiệu Khang về phủ tự mình bưng đến thư phòng hắn, lời nói nhẹ nhàng sám hối, lại thề thốt.

- Hầu gia, ta biết sai rồi, ta chỉ là quá quan tâm Hầu gia! Cho nên mới ghen ghét tỷ tỷ có thể đường đường chính chính đích ở bên cạnh Hầu gia. Còn ta vĩnh viễn chỉ có thể đứng sau hai người, Hầu gia trong lòng ta rất khó chịu.

- Ta cứ nghĩ rằng như vậy sẽ khiến cho người chán ghét tỷ tỷ, có thể chú ý đến ta một chút, ta đã làm chuyện thật ngu xuẩn.

- Nhưng là những lời tỷ tỷ nói hoàn toàn khiến ta thức tỉnh, ta mới hiểu được ta sai như thế nào. Bất kể ra sao, tỷ tỷ cũng là chính thất, ta có suy nghĩ như vậy thật sự không nên. Sau này ta cũng không ghen ghét nữa, ta chỉ cần có thể thấy Hầu gia là tốt rồi.

Vu Thu Nguyệt mắt đầy lệ nói xong, cuối cùng ngẩng đầu lên mang hoa vũ nhìn Cận Thiệu Khang, nhu nhược, yếu đuối.

- Hầu gia, người có thể tha thứ Thu Nguyệt? Nếu người không thể tha thứ Thu Nguyệt, Thu Nguyệt sống cũng không còn nghĩa lý gì...?

Vu Thu Nguyệt biểu diễn một phen cũng không hẳn kích động nhu tình của Cận Thiệu Khang. Nhưng nàng là thế thiếp của mình, đã gả cho mình, không phạm phải sai lầm lớn, chẳng lẽ mình cứ lạnh nhạt với nàng.

Lúc này, Cận Thiệu Khang nhớ ra Trương Nhược Lan nói:

“Nữ tử thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ không ai là không ghen ghét đố kỵ...”

Vu Thu Nguyệt ghen ghét, nàng đương nhiên cũng sẽ ghen ghét

Nhưng Vu Thu Nguyệt có thể nhẫn sao nàng lại không thể? Không thể quá dung túng nàng, nếu không, sau này nhà sẽ không được yên.

Đêm đó, Cận Thiệu Khang đi cầm tù viên.

Ngày thứ hai, Vu Thu Nguyệt tỉnh dậy, đang tự trang điểm trước gương, nhớ ra cảnh đêm qua, khóe miệng cười đắc ý.

Chỉ cần đẻ cho nàng sinh con trước Trương Nhược Lan, kết quả cuối cùng thế nào cũng chưa nhất định? Thái hậu? Thái hậu có thể trường mệnh bách tuế?

Lúc này, Trương mụ mụ bưng một bát sứ thanh hoa đến.

Bát tỏa hơi nghi ngút, tản mát ra mùi thuốc rất nặng.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt thay đổi, nàng từ từ bước lên, hai mắt nhìn chăm chăm cái bát:

- Đó..... Đó là cái gì?

Trương mụ mụ đặt bát xuống trước mặt Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Là thái phu nhân sai lão nô bưng tới, di nương nhân lúc còn nóng uống đi!

Vu Thu Nguyệt nhìn bát thuốc đen ngòm, sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng đương nhiên biết nó là cái gì. Uống nó, cho dù mỗi ngày Hầu gia tới đây thì mình cũng không thể có thai. Một loại hận ý như rắn độc bò khắp lòng nàng.

Tại sao, người đã cướp đi mọi thứ của ta lại còn muốn bức bách ta. Người ý vào thái hậu sủng ái, có thể coi thường ta sao? Trương Nhược Lan, ta sẽ không để yên cho người.

- Di nương, ta khuyên người uống đi... Sau nửa năm vẫn còn cơ hội. Trương mụ mụ hòa nhã nói.

Nhưng đến lúc đó Trương Nhược Lan đã có trường tử, cơ hội đó thì có ích gì.

Tay Vu Thu Nguyệt gắt gao nắm chặt xiêm y, các đốt ngón tay trắng bệch, móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng nàng không thể thấy đau.

Nàng không thể phản kháng, nếu không, nàng sẽ mất đi thái phu nhân, sẽ mất đi Hầu gia!

Nàng cúi đầu, bưng bát, trước mặt Trương mụ mụ uống một hơi cạn sạch, Trương mụ mụ hài lòng cười, quay về phục mệnh.

Trương mụ mụ chân trước vừa đi, Vu Thu Nguyệt lập tức móc họng cổ hết sức ỏi hết ra chậu gỗ.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt tái nhợt, cả người là mồ hôi, vịn lên giá gỗ thờ hỗn hển, hai mắt đáng sợ.

Tương Nhượng Lan, người không đạp ngã được ta đâu! Những gì thuộc về ta, ta sẽ lấy lại hết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Than Bại

Tương Nhượng Lan không biết chuyện này. Thái phu nhân cũng không nói cho nàng. Thái phu nhân chỉ cần Vu Thu Nguyệt không mang thai trước Tương Nhượng Lan là được nhưng cũng không muốn vì thế mà Tương Nhượng Lan được đà.

Đêm đó, khí trời nóng nực rất khó chịu, Tương Nhượng Lan ngồi trong phòng, dù Ánh Tuyết, Liên Kiều không ngừng quạt mát nhưng mồ hôi vẫn đổ ròng ròng.

Tương Nhượng Lan nhìn hai người vừa mệt vừa nóng liền khoát tay nói:

- Quên đi, ta đi ra ngoài một chút, có lẽ sẽ mát mẻ hơn

Thấy Ánh Tuyết chuẩn bị đi theo, liền cười nói:

- Các người cũng mệt rồi... cứ ở đó đi. Ta đi một mình không sao. Chỉ là đi trong phủ không đến nỗi bị lạc đường.

Tương Nhượng Lan ra khỏi Thu đường viện, chạy về phía hồ, nghĩ tới nghĩ lui, cả Hầu phủ chỗ này là mát mẻ nhất. Lúc này nàng vô cùng nhớ chiếc điều hòa cũ kĩ trong phòng mình, dù chạy hơi ồn ào nhưng ít nhất có thể khiến nàng mát mẻ, dễ chịu.

Đi qua một khúc hành lang, dọc theo một con đường nhỏ rải sỏi hai bên, không bao lâu, trước mắt trở nên sáng bừng. Một hồ nước lớn tựa chiếc gương sáng, phản chiếu ánh trăng trên bầu trời. Bên hồ dương liễu lá lướt, cách đó là vườn hoa đang tỏa hương thơm ngát.

Bốn phía yên tĩnh, trời vốn nóng bức đều trở nên dần dần mát mẻ, gió từ mặt hồ thổi tới, làm tan biến sự bức bối của nàng, khiến lòng nàng dần tĩnh lại.

Nàng chậm rãi đi tới một gốc cây liễu, cành liễu rủ xuống, theo gió nhẹ phát phơ qua mặt nàng, giống như đôi tay tình nhân, ôn hòa mà mềm mại.

Tương Nhượng Lan đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn mặt hồ bình tĩnh không gợn sóng. Nàng nhớ lại những lời hôm đó Thái hậu nói, trong lòng không khỏi lại phiền chán.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Hòa ly – con đường này đi không thông! Chẳng lẽ muốn cả đời ở lại đây? Cho dù nàng lấy lòng mọi người, được mọi người yêu quý thì cũng được cái gì?

Cuộc sống an nhàn nhưng buồn tẻ, cùng ba vợ nhỏ chung một người chồng. Hơn nữa, nam nhân này lại còn là điển hình cho những người đàn ông phong kiến. Suy nghĩ hay là mình nên cam tâm tình nguyện, an phận trở thành một trong những người đàn bà của hắn.

MK! Thế này cũng chẳng hay ho gì.

Rất nhanh sẽ lại tới ngày mừng một, nàng lại phải đổi mặt thế nào? Kiện quyết cự tuyệt sẽ mang lại hậu quả thế nào. Ngay cả Thái hậu cũng sẽ cảm giác rằng nàng rất không biết điều.

Người đã làm mất thể diện người ta, người ta cũng đã tiếp nhận người, còn muốn thế nào nữa?

Đúng vậy, đây là thế giới nam tôn nữ ti (nam tôn quý, nữ thấp kém). Nam nhân chỉ cần có thể mưa móc cùng chiêm thì dù có sùng ái một tiểu thiếp hơn một chút thì cũng đã là tốt lắm rồi.

Nàng còn muốn thế nào?

Tương Nhượng Lan càng nghĩ càng phiền, nàng cúi người nhặt một viên đá trên đất, hung hăng ném về phía mặt hồ.

Dưới ánh trăng, mặt hồ bị viên đá kia ném vào mà gợn sóng, ánh sáng lấp lánh.

- Người đang tức giận?

Phía sau đột nhiên có một tiếng nói trầm thấp.

Tương Nhượng Lan xoay người nhìn sang đã thấy Cận Thiệu Khang đứng ở sau nàng không xa. Hắn mặc trường bào màu đen, vải mềm mại nhẹ nhàng

dán trên người hần, mơ hồ lộ ra cơ thể cường tráng.

Hần đứng trong bóng cây, khuôn mặt nửa sáng nửa tối.

Tương Nhựt Lan thấy hần lại càng tức, đã muộn thế này, không đến chỗ tiểu thiếp còn đến đây làm gì?

- Trời nóng bức, lòng có chút phiền muộn

Tương Nhựt Lan nhàn nhạt đáp, sau đó đi về phía trước:

- Hầu gia ở đây hóng mát, ta cũng không làm phiền!

Lúc đi ngang qua người hần, đột nhiên hần vươn tay, kéo lấy tay nàng.

Tương Nhựt Lan dừng lại, quay đầu nhìn hần, hơi nhướn mày:

- Hầu gia...

Cận Thiệu Khang từ trong gốc cây đi ra, ánh trăng bàng bạc ôn nhu phủ lên khuôn mặt hần, khiến ngũ quan tuần mỹ của hần càng hiển lộ. Hần nhìn nàng, hai mắt lóe ra tia sáng khó hiểu.

- Ngươi cuối cùng đang tức cái gì?

Hần gắt gao kéo nàng, bàn tay nóng rực áp lên da tay nàng:

- Chuyện trước kia ta đều có thể không cần, chỉ là Thu Nguyệt... nàng đã vào cửa, nhưng nàng cũng chỉ là thiếp thất. Chủ nhân Hầu phủ vẫn là ngươi!

Hần không hiểu nàng còn muốn như thế nào. Hôm đó vô lý cãi cọ, mấy hôm nay lại lạnh lùng. Không phải nàng rất để ý đến hần? Tại sao lại như vậy?

- Ta biết, Hầu gia ngươi buông tay

Tương Nhựt Lan mặt không thay đổi nhìn hần. Nàng cũng không có ý định cải tạo tư tưởng vốn đã là thâm căn cố đế của hần. Nàng biết nàng không có mị lực này.

Nhìn ánh mắt nàng, Cận Thiệu Khang đột nhiên có loại cảm giác trống rỗng khiến hần rất khó chịu.

Hần buông tay nhìn nàng quay bước, từ đi rồi xa hần. Một tâm trạng khó nói nảy lên trong lòng, hần bật thốt:

- Lúc đâu không phải ngươi nhất định phải gả cho ta? Bây giờ là vì sao?

Tương Nhựt Lan sững sờ, ngừng lại.

Đúng vậy. Nàng sao có thể trách hần, nếu không phải Nhựt Lan tùy tiện. Bây giờ hần và Vu Thu Nguyệt đã là một cặp đẹp đôi, Vu Thu Nguyệt tâm nguyện được thỏa mãn đương nhiên sẽ là Hầu phu nhân hiền lương thực đức. Tuyệt đối không vì hai thông phòng mà khiến hần không thoải mái.

Ở thế giới này, Vu Thu Nguyệt là bình thường. Còn nàng yêu cầu ngang hàng, chung thủy, một vợ một chồng mới là không bình thường.

Đổi mắt nhìn lại, những danh gia vọng tộc quanh mình làm gì có nhà nào không có tam thê tứ thiếp? Thế giới này y thuật không phát đạt, hài tử sinh ra xác suất sống được lâu không cao. Cho nên những gia tộc phú quý sẽ có nhiều thê thiếp. Thứ nhất là thỏa mãn sắc dục bản thân và còn một nguyên nhân quan trọng khác cũng là vì dễ khai chi tán diệp. Sinh nhiều con nhưng có thể sống sót trưởng thành được mấy người.

Hần lớn lên trong hoàn cảnh này, ngươi yêu cầu hần chung thủy chẳng phải là làm khó hần...

Nhưng, nàng cũng có gì sai? Với nàng nam nữ ngang hàng, quan niệm một chồng một vợ cũng là thâm căn cố đế. Tuyệt đối sẽ không vì bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào mà thay đổi. Không ai có thể ép buộc nàng. Đây là một trong những nguyên tắc làm người của nàng. Nếu ngay cả nguyên tắc cũng muốn thỏa hiệp thì cuộc sống còn ý nghĩa gì!

Sao nàng lại xuyên qua đến đây... chẳng lẽ kiếp trước nàng đã làm chuyện sai lầm, đây là ông trời đang trừng phạt nàng?

Mk! Lão nương mặc kệ. Nghĩ nghĩ, sự ngang ngạnh trong nàng lại nổi lên. Muốn trách cứ trách. Việc gì lão nương phải ủy khuất chính mình?

Lúc này, Cận Thiệu Khang thấy nàng dừng bước, tưởng nàng thay tâm đổi ý. Hần liền đứng ở đó chờ Tương Nhựt Lan lại đây nói ngọt ngào. Thấy nàng chậm chạp bất động, thờ dài, nghĩ thầm, được... có đôi khi cũng nên dỗ dành phụ nữ.

Hần nhìn trái nhìn phải một chút, thấy chung quanh không người nào, liền đi tới phía sau Tương Nhựt Lan, cầm tay nàng. Hần nhớ ra, đây là lần đầu tiên cầm tay nàng, cảm giác mềm mại khiến trong lòng rung động.

Hần thấp giọng nói:

- Nhược Lan, trước kia ta có chút lạnh lùng với nàng, nhưng là bây giờ ta..

Hắn hắng giọng hai tiếng, hơi mất tự nhiên nói:

- Ta biết sau khi nàng vào cửa đã rất cố gắng. Nhược Lan, mặc dù bắt đầu chúng ta không vui vẻ nhưng cuộc sống sau này vẫn có thể hạnh phúc, tốt đẹp, nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng cũng sẽ không dung túng Thu Nguyệt cười lên đầu nàng. ...

Tương Nhược Lan quay đầu lại, Cận Thiệu Khang thấy nàng nhìn qua vội quay đi. Khuôn mặt luôn lạnh lùng lại có vẻ mất tự nhiên. Nhưng một lúc sau, hắn lại quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy nhu hòa, khóe miệng hơi mỉm cười, má lúm đồng tiền dưới ánh trăng hiền lộ.

Tương Nhược Lan nhìn hắn, nhẹ nhàng cười, để cho con khi này nói ra những lời này cũng không dễ dàng gì. Chắc ngoài mẫu thân hắn cũng chẳng bao giờ trước mặt bất kì người đàn bà nào mà nói năng mềm nhẹ như thế.

Không phải hắn thích mình chứ!

Nàng nhẹ nhàng rút tay về, cười nhìn hắn

Hầu tử à, thích ta chính là bất hạnh của ngươi đó!

Bởi vì vô luận như thế nào ta cũng sẽ không thích ngươi!

Nhìn nàng chậm rãi rút về tay. Vốn đang cười đến vân đạm phong khinh, Cận Thiệu Khang dần trầm mặt xuống.

- Nhược Lan! Thanh âm lãnh trầm

- Hầu gia, lúc đầu quả thật ta một lòng muốn gả cho ngươi vì ta thấy ngươi anh minh thần vũ, uy vũ bất phàm, tưởng rằng ngươi sẽ giống như cha ta. Nhưng mà ta sai rồi. Hầu gia, bây giờ ta rất hối hận quyết định ban đầu. Ta biết là ta phá hoại cuộc sống của ngươi. Tương Nhược Lan ta có lỗi với ngươi. Sau này ngươi có thể coi ta không tồn tại. Muốn thích ai thì cứ thích người đó. Ta tuyệt đối sẽ không nói nửa câu khiến ngươi không vui. Sau này ngươi cũng không cần phải tới viện của ta nữa.

- Tương Nhược Lan, những lời này là có ý gì, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?

Sắc mặt Cận Thiệu Khang xanh mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

- Hầu gia có lẽ không biết, cha ta thủy chung chỉ có một mình mẫu thân ta. Cho dù bà mất, cha ta cũng chưa bao giờ thay đổi. Nhược Lan tưởng rằng Hầu gia cũng sẽ như cha ta với mẫu thân ta, nhất tâm nhất dạ với ta. Nhưng sau này, ta phát hiện ta sai rồi, trong lòng Hầu gia có nhiều người lắm. Nhược Lan tuy không tính là một đại gia khuê tú gì nhưng cũng không có hứng thú làm một trong số đó.

Cận Thiệu Khang bước lại gần, nắm bả vai nàng, ánh mắt vừa như lửa lại tựa như băng, lóe ra tâm tình trong lòng hắn:

- Tương Nhược Lan, ngươi có biết ngươi đang nói gì? Coi ngươi không tồn tại, ngươi có biết là sẽ như thế nào? Ngươi không được sùng, không có con, ngươi có biết ngươi sẽ sống như thế nào? Tuyệt đối khó chịu hơn ngươi nghĩ nhiều. Ngươi đừng ngây thơ, tưởng rằng Thái hậu sủng ái là có thể coi rẻ tất cả.

Tương Nhược Lan ngừng đầu nhìn hắn, ánh mắt kiên định vô cùng:

- Hầu gia, người tới gần ta như vậy, dường như ta có thể ngửi thấy mùi của Vu Thu Nguyệt. Cho dù ta sống như thế nào cũng sẽ tốt hơn là ngươi gần gũi với nữ nhân khác rồi lại trở về gần gũi ta. Hầu gia, ngươi có biết ta không thích như thế không?

- Hôm đó là ngươi cố ý. Cận Thiệu Khang nghiêng răng nói.

- Không sai, ta đúng là không muốn ngươi động đến ta

Tương Nhược Lan nhìn thẳng hắn, nói từng từ từng chữ.

- Ngươi

Cận Thiệu Khang giận dữ vung tay nhưng nhìn đôi mắt quật cường không hề sợ hãi của nàng lại không thể nào xuống tay. Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm đến dọa người, hắn đẩy nàng ra, lạnh lùng nói:

- Tương Nhược Lan, rất nhanh ngươi sẽ hiểu ngươi đã sai nhiều như thế nào!

Hắn xoay người, nhanh chóng rời đi.

Là sai? Tương Nhược Lan nhìn bóng lưng hắn mà nhàn nhạt cười. Có lẽ là sai lắm nhưng là kiên trì sống theo nguyên tắc của mình cũng không phải là vô giá trị.

Nhưng nàng cũng không phải là người có thể để người ta tùy ý nắm trong lòng bàn tay. Tương lai của nàng, nhất định nàng sẽ nghĩ mọi cách để nắm trong tầm tay mình. Tuyệt sẽ không bạc đãi chính mình!

Có câu nói như thế này: Mọi thứ đều có thể (nothing's impossible). Có lẽ nàng sẽ làm cho người ta nhìn xem, không có sự sùng ái của phu quân, ở thế giới này nàng vẫn có thể sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Cho Người

Ngày hôm sau, Trương Nhược Lan tưởng rằng nhất định sẽ bị thái phu nhân trách mắng. Dù sao trong xã hội nam quyền này, nàng lại nói với phu quân mình những lời như thế là đại nghịch bất đạo đến cỡ nào. Nàng không thể tưởng tượng được thái phu nhân sẽ phản ứng ra sao.

Chắc chắn là không thể dùng gia pháp, nàng có kim cầm y, thái phu nhân sẽ không dám đánh. Nhưng cuối cùng Hầu phủ vẫn là do bà làm chủ, bà còn nhiều cách khiến mình khó chịu.

Nàng âm thầm suy đoán phản ứng của thái phu nhân, cũng nghĩ ra một số biện pháp ứng phó.

Nhưng không nghĩ tới là khi nàng đến Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân, thái phu nhân vẫn đối xử với nàng như trước, kéo tay nàng nói chuyện phiếm như không hề hay biết gì.

Trương Nhược Lan trong lòng kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ con khi kia không nhắc tới chuyện này cho thái phu nhân? Nhưng có lẽ là vì con khi kia cảm thấy chuyện này nếu nói ra sẽ rất mất mặt. Minh lại bị thê tử chê bỏ.

Trương Nhược Lan cười thầm, nhưng bất kể như thế nào cũng tốt, có thể gạt thái phu nhân là được. Sống thoải mái hơn được một ngày thì cứ sống.

Sau đó, nàng nói với thái phu nhân muốn đến Lưu phủ một chuyến, tiếp tục chữa trị cho Lưu Tử Đồng, thái phu nhân cười đáp ứng, lại hỏi về bệnh tình của Lưu tiểu thư một chút. Cận Yên Nhiên nghe thế liền nói:

- Đi Lưu phủ? Ta cũng muốn đi, nghe nói Lưu tiểu thư gần đây bệnh tình khá hơn nhiều, ta cũng muốn đi xem một chút!

Nghe được bên ngoài đồn đại Trương Nhược Lan trị hết bệnh cho Lưu Tử Đồng nàng luôn không tin. Không bằng tự nhìn thấy thì hơn.

Trương Nhược Lan làm sao không hiểu ý, nàng cười nói:

- Được, cùng đi!

Hai người ngồi xe ngựa đi Lưu phủ, đầu tiên là đến chỗ Lưu phu nhân hỏi han một chuyến.

Mới hơn mười ngày không gặp, Lưu phu nhân đã có thể xuống giường, khí sắc cũng tốt hơn nhiều. Nhìn thấy Trương Nhược Lan, vội vàng bước lên hành lễ, cười nói:

- Lại phải làm phiền Hầu phu nhân.

Trương Nhược Lan hoàn lễ, đầu tiên là chuyển lời hỏi thăm của thái phu nhân rồi hỏi:

- Thân thể Lưu phu nhân thế nào rồi?

Nói tới đây, Lưu phu nhân vẻ mặt đầy cảm kích:

- Nhắc tới chuyện này, lão thân thật không biết nên cảm tạ Hầu phu nhân thế nào. Từ khi dựa theo những phương pháp thực liệu của Hầu phu nhân, thân thể khá lên rất nhiều. Bây giờ, cũng không phải uống nhiều thuốc như trước, lão thân cảm thấy cuộc sống vui vẻ nhiều lắm.

Nói tới đây, mọi người đều cười rộ lên.

Tiếp theo, Lưu phu nhân lại sai Vân Tiểu đưa ra lễ vật đã chuẩn bị sẵn, hai tay đưa đến tận tay Trương Nhược Lan:

- Đây là chút tâm ý của lão thân, xin Hầu phu nhân đừng chê.

Trương Nhược Lan cười tiếp nhận, liền mồm cảm ơn.

Cận Yên Nhiên ngồi một bên hồ nghỉ nhìn Trương Nhược Lan, nghĩ thầm, chẳng lẽ nàng thật sự biết chữa bệnh?

Trương Nhược Lan cùng Lưu phu nhân hàn huyên vài câu xong liền cùng Cận Yên Nhiên đi về phòng Lưu Tử Đồng. Hôm nay, Lưu Tử Đồng đã về lại vườn cũ, có thể thấy được tâm tình của nàng đã tươi vui không ít.

Đi đến đó thì Lưu Tử Đồng mời từ hoa viên tản bộ về. Nàng nhìn thấy Trương Nhược Lan, đầu tiên sắc mặt vui mừng nhưng chợt nhớ ra là trước kia chính nàng là kẻ đầu sỏ hại mình, lại trầm mặt xuống.

- Trương Nhược Lan, ngươi lại tới làm gì?

Sau đó nhìn Cận Yên Nhiên, sắc mặt khá hơn một chút:

- Cận tiểu thư tới!

Cận Yên Nhiên đến kéo tay nàng cười nói:

- Lâu rồi không thấy ngươi, hôm nay có ý cùng tẩu tẩu đồng thời đến xem ngươi!

Nàng dù thấy sắc mặt Lưu Tử Đồng có những nốt mụn nhưng không lộ ra một chút kinh ngạc hay cười nhạo tựa như không phát hiện ra khiến tâm lý Lưu Tử Đồng thoải mái không ít, cười nói:

- Vậy sau này ngươi thường xuyên đến đây chơi.

- Được! Cận Yên Nhiên cười đáp ứng. Hai tiểu cô nương nhìn nhau cười, vô cùng vui vẻ.

Trương Nhược Lan ở một bên nhìn, bất đắc dĩ nghĩ. Thì ra tiểu cô mặt lạnh chỉ nhằm vào mình ta.

Lại nhìn Lưu Tử Đồng, thấy mụn trên mặt nàng đã không còn đáng sợ như hôm trước, mặt cũng tròn lên, tinh thần rất khá liền cười nói:

- Lưu tiểu thư. Ta đến để cạo gió cho ngươi.

Nha hoàn Mai Hương bên người Lưu Tử Đồng nhìn Trương Nhược Lan cười nói:

- Hầu phu nhân, ngài đã tới, chúng ta ngày nào cũng ngóng trông người tới! Lần trước người cạo gió cho tiểu thư xong, vài ngày sau tiểu thư đã tới nguyệt sự. Thật là thần kì! Hầu phu nhân, xin người nhất định chữa bệnh cho tiểu thư, Mai Hương xin dập đầu với ngài!

Vừa nói rồi lập tức quỳ xuống dập đầu ba cái.

Lưu Tử Đồng dậm chân nói:

- Mai Hương, ngươi cầu nàng làm cái gì!

Sau đó nhìn Trương Nhược Lan hừ một tiếng, kéo tay Cận Yên Nhiên đi vào phòng.

Mai Hương đứng dậy nói với Trương Nhược Lan:

- Hầu phu nhân, ngài đừng phiền lòng. Thật ra, trong lòng tiểu thư rất cảm ơn người, mấy ngày nay vẫn nhớ đến người!

Tinh tinh trẻ con sao nàng lại đi so đo. Trương Nhược Lan vỗ vỗ tay Mai Hương, cười cười bước vào.

Trong phòng, hai tiểu cô nương đang ngồi nói chuyện, nghe Cận Yên Nhiên hỏi:

- Tử Đồng, tẩu tẩu ta thật sự chữa được bệnh cho ngươi.

Giọng nói lộ vẻ không tin.

Lưu Tử Đồng không muốn nhưng vẫn gật đầu.

Cận Yên Nhiên về mặt kinh ngạc:

- Sao có thể thế được. Còn chưa bao giờ nghe nói nàng biết chữa bệnh.

- Ta cũng không dám tin, nhưng là thật sự nàng cạo cạo trên người ta một lúc, qua vài ngày bệnh của ta đã khá lên nhiều.

Hai tiểu cô nương mắt to tròn mắt nhỏ.

Trương Nhược Lan bên cạnh rửa tay xong rồi cười nói:

- Luru tiểu thư, bắt đầu thôi.

Luru Từ Đồng nghe lời ngồi lên giường, như là nhớ ra cái gì nói với Mai Hương:

- Phái người đến Thái y viện gọi ca ca ta, nói là Hầu phu nhân đã tới.

Tương Nhượng Lan vừa bắt đầu cạo gió vừa hỏi:

- Sao thế?

Luru Từ Đồng nói:

- Ca ca ta nói muốn thỉnh giáo người chuyện cạo gió, dặn ta rằng nếu người đến thì báo cho hần.

Tương Nhượng Lan lúc này mới nhớ ra, lần trước đáp ứng hần mấy ngày sau sẽ tới Luru phủ. Nhưng là sau khi Thái hậu ban thưởng có nhiều việc bận rộn nên quên khuấy đi mất, đến hôm nay mới tới.

Mai Hương lên tiếng đi ra ngoài.

Lúc này, Cận Yên Nhiên bước lên, tròn mắt khẩn cầu Luru Từ Đồng:

- Ta có thể ở đây nhìn không?

- Người ở đây nói chuyện với ta cũng tốt. Cạo gió hơi đau, người nói chuyện cùng ta cũng giúp ta phân tán lực chú ý. Luru Từ Đồng cười nói.

Cận Yên Nhiên vừa nói chuyện với Luru Từ Đồng vừa ngạc nhiên nhìn thủ pháp Tương Nhượng Lan vô cùng thuần thục cạo gió cho Luru Từ Đồng. Nhìn Tương Nhượng Lan chăm chú, đột nhiên cảm giác lúc này Tương Nhượng Lan không đáng ghét như bình thường.

Sau đó, lại thấy trên người Luru Từ Đồng đỏ bừng lên, không khỏi bung miệng, ánh mắt sợ hãi.

Luru Từ Đồng thấy, vội vàng vỗ tay nàng an ủi nói:

- Không có việc gì không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường, qua vài ngày là tốt rồi

Tương Nhượng Lan không ngừng tay:

- Luru tiểu thư hôm nay phối hợp thể này. Ta rất muốn thưởng cho người.

- Ta không cần người thưởng. Luru Từ Đồng bĩu môi trả lời.

- Ta tặng người thuốc cao có thể trị mụn trên mặt người người cũng không muốn.

Luru Từ Đồng hưng phấn vội vàng quay đầu, hai mắt sáng bừng:

- Thật sao?

Nhưng ngay lập tức lại ngại ngùng:

- Ta cũng không phải rất muốn.

Tương Nhượng Lan bật cười, đúng là tiểu cô nương:

- Là ta nghĩ tới người, muốn người giúp ta thử xem hiệu quả, được chứ!

Tiểu cô nương làm ra vẻ miễn cưỡng:

- Được, ta giúp người một lần.

Cạo gió xong, Cận Yên Nhiên thừa lúc Tương Nhượng Lan ra ngoài rửa tay, nhỏ giọng hỏi Luru Từ Đồng:

- Từ Đồng, sao ta cảm giác được người không hề hận nàng, không phải lúc đầu chính nàng đã đẩy người xuống nước.

Luru Từ Đồng nhìn Tương Nhượng Lan đang rửa tay ngoài cửa sổ, bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Lúc đây ta cũng rất hận nàng. . . . Nàng quay đầu nhìn Cận Yên Nhiên: – Nhưng suy nghĩ kỹ, nàng rất đáng thương, chúng ta đều có cha mẹ, huynh đệ, tỷ muội nhưng nàng lại không có gì cả. . . . Mẫu thân ta nói, trẻ con không có mẫu thân rất đáng thương, tính cách có bướng bỉnh một chút cũng khó tránh khỏi. Bây giờ nàng đã gả cho ca ca người, mọi người đều thấy nàng đã thay đổi. Có thể thấy nàng vẫn muốn làm người tốt. Bây giờ nàng phí tâm giúp ta

trị bệnh, ta cũng không hận nàng nữa...

Lưu Tử Đồng thấy Cận Yên Nhiên không nói, lại hỏi:

- Ta thấy ngươi cũng không thích nàng.

Cận Yên Nhiên bĩu môi:

- Ngươi không biết đó thôi, ở nhà nàng toàn coi thường tiểu tẩu.

Lưu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Ta cảm giác được Trương Nhược Lan mặc dù tính tình hơi ngang ngược, không quy củ nhưng nàng không phải là người xấu! Hơn nữa...

Nàng nhỏ giọng nói vào tai Cận Yên Nhiên:

- Những di nương cũng không phải là người tốt. Bệnh của mẫu thân ta chủ yếu là vì các di nương khiến cho bà tức giận, các nàng rất quý quái.

Rồi lại thở dài:

- Ta rất sợ sau này cũng phải đối mặt với việc này, nhưng thật không có cách nào, ngay cả ca ca ta cũng có thông phòng chứ đừng nói đến những nam nhân khác.

- Nhưng ta cảm giác tiểu tẩu của ta không phải là người xấu.

Lưu Tử Đồng che miệng cười:

- Yên Nhiên, ngươi thật buồn cười, chẳng lẽ trên trán nàng sẽ khắc hai chữ người xấu.

Cận Yên Nhiên thấy nàng chê cười mình, tức giận hừ một tiếng.

Lưu Tử Đồng thấy nàng tức giận kéo tay nàng nói:

- Được rồi, ta nói sai rồi. Chúng ta không nói chuyện đó, nói chuyện khác đi. Gần đây có chuyện gì hay? Tháng sau nếu ta khá hơn, có lẽ sẽ cùng mẫu thân tiến cung dự sinh nhật Hoàng hậu nương nương, đến lúc đó sợ không biết gì, nhất định sẽ bị người chê cười!

Cận Yên Nhiên lúc này mới quay mặt, nhắc tới chuyện bát quái trong các phủ.

Trương Nhược Lan rửa tay xong, đem hoa đào bạch diện cao đưa cho Lưu Tử Đồng nói:

- Đây là dùng hoa đào, dưa chuột, bạch đinh hương và mật ong mà chế thành cao, mỗi ngày dùng hai lần. Đắp lên mặt chừng một khắc thì rửa sạch. Cách điều chế đã nói cho ngươi rồi, ngươi yên tâm dùng! Cái này trị mụn nghe nói hiệu quả rất tốt.

Lưu Tử Đồng vui mừng nhưng lại tỏ vẻ không cần nói:

- Ta chỉ giúp ngươi thử hiệu quả thôi.

Trương Nhược Lan cười cười, không nói.

Lúc này, Lưu Tử Đồng xuống giường, lấy từ trong tủ ra một vật màu trắng, từ từ đi đến bên cạnh Trương Nhược Lan, không nhìn nàng, chỉ đưa tay ra:

- Cho ngươi!

Trương Nhược Lan nhìn tay nàng, chỉ thấy nàng cầm một con búp bê bằng lụa trắng, ngũ quan theo chỉ kim tuyến, quần áo rất đẹp đẽ. Dù có hơi cũ nhưng rất khéo léo, tinh xảo.

Lưu Tử Đồng chớp chớp mắt, không nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Đây là thứ ngày đó ngươi muốn xem. Cho ngươi.

Trương Nhược Lan trong lòng nóng lên, nhận lấy búp bê vải, cổ họng như tắc lại. Hai kiếp làm người, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhận được món quà hữu tình như vậy. Lại còn do tiểu cô nương kém mình 10 tuổi tặng...

Nàng cầm tay Lưu Tử Đồng, nghẹn ngào nói:

- Tử Đồng, cảm ơn ngươi.

Lưu Tử Đồng không nói gì, không lâu sau, quay đầu lại nhìn Trương Nhược Lan cười cười, mặt hơi ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiếp Cận

Không lâu sau, Luru Từ Căng vội vã đi vào phòng.

Có lẽ là bên ngoài nhiệt độ quá cao, Luru Từ Căng mặt ửng đỏ, trên trán đầy mồ hôi, tóc bết vào trán, dù có vẻ hơi chật vật nhưng không tổn hại gì đến khí chất thanh dật tuấn nhã của hần.

Luru Từ Đồng thấy ca ca, liền cười nói:

- Ca ca, ngươi đầu đầy mồ hôi, là vội chạy về sao.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, mặt Luru Từ Căng càng đỏ bừng, lúc sau mới ấp a ấp úng:

- Ta...ta sợ để Hâu phu nhân đợi lâu

Vừa nói vừa khom lưng vái Trương Nhược Lan, nhân cơ hội che đi sự xấu hổ:

Trương Nhược Lan hoàn lễ:

- Ta không sao, vẫn còn sớm.

Cận Yên Nhiên biết Luru Từ Căng cũng bước lên hành lễ. Luru Từ Đồng thấy huynh trưởng mặt đầy mồ hôi liền sai Mai Hương bưng nước đến cho hần rửa mặt.

Luru Từ Căng rửa mặt xong, cả người có vẻ thanh sáng hơn nhiều,

Trương Nhược Lan nhìn hần cười nói:

- Luru thái y là có việc muốn hỏi ta?

Lúc này, Luru Từ Đồng bên cạnh chen vào:

- Ca ca, ngươi có chuyện gì cùng Hâu phu nhân nói thì đi ra ngoài nói đi, Cận tiểu thư ở đây.

Cận Yên Nhiên dù có quen biết với Luru thái y nhưng dù sao cũng là cô nương chưa xuất giá. Ở cùng một phòng với nam tử không phải là chuyện hay.

Luru Từ Căng hiểu ý vội mời Trương Nhược Lan sang phòng khác.

Phòng này cửa sổ mở rộng, đối diện là đình viện rất nhiều nha hoàn nên cho dù Trương Nhược Lan và Luru Từ Căng có một mình đứng ở đây cũng không có vấn đề gì.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng bọn nha hoàn nói giỡn không ngừng, dù có chút ồn ào nhưng không hiểu sao Luru Từ Căng không thấy phiền toái mà ngược lại còn mơ hồ vui mừng.

Hai người cách một cái bàn nhỏ, ngồi đối diện nhau, không lâu sau đã có nha hoàn dâng trà.

Đầu tiên, Trương Nhược Lan xin lỗi hần:

- Hai ngày trước vì Thái hậu thưởng tứ, bận rộn tiến cung tạ ơn, tế tổ v.v.. nên không đúng hẹn tới được, xin Luru thái y đừng để ý.

Luru Từ Căng lắc đầu nói:

- Hâu phu nhân khách khí, Hâu phu nhân có thể tới đây tại hạ đã cảm kích vô cùng, sao dám trách tội phu nhân?

Hần tất nhiên sẽ không nói cho nàng, hôm đó hần đã cố ý xin nghỉ một ngày, ở nhà chờ nàng.

Chỉ là, nguyên nhân là cái gì? Thật sự là để thỉnh giáo chuyện cạo gió? Hần không dám nghĩ nhiều.

- Chỉ là tại hạ thấy cạo gió có hiệu quả thần kì nên muốn thỉnh giáo phu nhân ít nhiều.

Tương Nhựt Lan mỉm cười, trong lòng thầm khen một tiếng, thật đúng là hiếu học!

- Thật ra cạo gió rất đơn giản, đối với Lưu Thái y lại càng dễ dàng. Lưu Thái y là người biết các huyệt vị và kinh mạch quanh cơ thể người, có bệnh tật gì thì cạo vào phần kinh mạch, huyệt vị tương ứng là được

Sau đó lại nói rõ hơn về bệnh của Lưu Tử Đồng.

Lưu Tử Đồng đương nhiên là hiểu rõ.

- Chỉ là không biết thủ pháp và lực đạo thế nào cho vừa?

Lưu Tử Đồng từ nhỏ đã say mê y học, hơn nữa còn được sự dạy dỗ của cha cho nên mới trẻ tuổi như vậy mà đã có thể trở thành Thái y đương triều. Lúc này, nghe Tương Nhựt Lan nhắc đến y thuật bèn đặt toàn bộ tâm tư mà lắng nghe.

Tương Nhựt Lan suy nghĩ một chút, đôi mắt lưu chuyển nhưng cũng không tìm được từ ngữ thích hợp để nói cho hắn hiểu. Nàng bèn bảo:

- Lưu Thái y, người vờn tay ra.

Lưu Tử Đồng không kịp suy nghĩ đã vờn tay trái ra, ngửa lòng bàn tay lên.

Lại thấy Tương Nhựt Lan lấy một đồng tiền trên người, hơi nghiêng về phía trước, tay cầm đồng tiền, nhẹ cạo cạo vào lòng bàn tay hắn vài cái.

Đồng tiền lạnh lẽo nhẹ nhàng nạo nạo trong lòng bàn tay khiến hắn cảm giác tê dại, ngứa ngứa. Lưu Tử Đồng vì Nhựt Lan đột nhiên lại gần mà cả người cứng đờ, tay không khống chế mà nhẹ nhàng run rẩy.

Một mùi hương thơm ngát như có như không từ từ vây lấy hắn, những tạp âm bên ngoài trong nháy mắt biến mất. Mà giọng nói Tương Nhựt Lan lại càng thêm rõ ràng, tựa như có thể tiến thẳng vào lòng hắn.

- Thủ pháp thì như thế này.... về phần lực đạo thì dựa vào cảm giác, bao giờ thấy hiện lên vết hồng thì thôi...

Giọng nói vô cùng mềm nhẹ giống như có bàn tay nhẹ vỗ về trái tim hắn, một cảm giác tuyệt vời mà không thể nói rõ.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng đã thấy khuôn mặt nàng cách hắn không xa. Nàng hơi cúi đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn tay hắn. Lông mi dài hạ xuống hơi rung động. Gò má ửng hồng khỏe mạnh, da tay nàng mềm mại như phấn khiến người ta không nhìn được mà muốn chạm mãi vào. Mũi nàng hé ra rồi lại mím lại, căng mọng như cánh hoa, ướt át....

Khiến cho người ta không nhìn được, không nhìn được muốn....

Lưu Tử Đồng chỉ cảm thấy ngực nóng bừng, thân thể cũng nóng lên.

- Lưu Thái y, người rất nóng? Lòng bàn tay chảy nhiều mồ hôi quá

Đột nhiên nàng ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng hắn.

Đôi mắt như đá quý, con ngươi trong suốt vô cùng, phản xạ ánh nắng mặt trời chiếu vào tạo nên một ánh sáng đẹp đẽ thanh lệ, chiếu thẳng vào lòng hắn.

Trong nháy mắt này, tựa hồ như có điều gì đó trong cơ thể hắn nhanh chóng lan tràn từng ngõ ngách, một cảm giác khiến hắn ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Đã trưởng thành, hắn đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, trước mắt là nàng đang mỉm cười trong nắng, còn hắn từ từ vùi lấp vào bóng tối.

- Lưu Thái y. Người..... người sao vậy? Có vấn đề gì?

Tương Nhựt Lan cảm giác được ánh mắt tò mò của hắn

Lưu Tử Đồng vội đứng dậy, sắc mặt đột nhiên rất khó coi:

- Hầu phu nhân..... Ta đột nhiên, đột nhiên nhớ ra thái y viện còn có chút chuyện chưa xử lý, tại hạ phải lập đến đó!

Nói xong, cũng không đợi Tương Nhựt Lan trả lời, xoay người khỏi đại sảnh, vài bước đã ra đến sân viện của Lưu Tử Đồng

Tương Nhựt Lan nhìn hắn như bị lửa đốt mông mà chạy ra ngoài, hoàn toàn mất đi vẻ ưu nhã thông dong thường ngày, nghĩ thầm, xem ra chuyện Thái y viện có vẻ rất nghiêm trọng!

Lưu Từ Cánh vừa đi, Trương Nhược Lan và Cận Yên Nhiên cũng không ở lại lâu, hai người cáo từ Lưu Phu nhân rồi lên xe ngựa trở về.

Trên xe ngựa, lúc đầu Cận Yên Nhiên cũng im lặng như khi đi, coi Trương Nhược Lan là không khí, không nói một lời. Nhưng xe ngựa từ trong ngõ đi ra đường lớn, đột nhiên bị nghiêng sang một bên, Cận Yên Nhiên không tự chủ được ngã về phía trước may mà Trương Nhược Lan kịp thời đỡ nàng lại, nếu không chắc đã lăn ra ngoài xe.

Cận Yên Nhiên ngồi xuống xong, quay đầu nhìn Trương Nhược Lan, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn.

Trương Nhược Lan cười cười:

- Chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như vậy

Cận Yên Nhiên trầm mặc một hồi, lại nói:

- Tiểu tẩu và tẩu tẩu cũng là người một nhà, tẩu tẩu cũng không thể đối xử với nàng tốt hơn sao?

Trương Nhược Lan vừa cười vừa nói:

- Tiểu cô, người vẫn cho rằng ta coi thường nàng ta. Nhưng người ngắm lại xem, ta đã bao giờ yêu cầu nàng ta làm gì quá đáng, đã bao giờ ngăn cản ca ca người đến chỗ nàng? Ta đã bao giờ đến tìm nàng khiêu khích? Người cẩn thận suy ngắm sẽ thấy, mỗi lần tranh chấp đều là nàng ta khơi mào trước...

Thấy Cận Yên Nhiên định há mồm phản bác, Trương Nhược Lan chặn ngang, nhều mày nói

- Đừng nói với ta chuyện lần trước nàng ta bị bỏng. Nếu người vẫn tin tưởng nàng thì ta cũng không còn gì để nói

Cận Yên Nhiên cúi đầu, hai tay vô thức nắm chặt gấu áo, một lát sau mới nói:

- Chuyện lần trước ta cũng mơ hồ biết các người ai đúng ai sai. Nhưng ta cũng biết tâm lý của Thu Nguyệt tẩu tẩu nhất định rất khổ...

Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn Trương Nhược Lan:

- Trương Nhược Lan, người cũng không thể phủ nhận rằng người làm tổn thương nàng trước. Cho dù người có nhường nàng một chút cũng không có gì là quá đáng.

Trương Nhược Lan hừ lạnh một tiếng:

- Chỉ sợ ta nhường nàng một bước nàng sẽ tiến lên ba bước. Đến lúc đó ai sẽ nói cho ta?

Cận Yên Nhiên vội quay người, kéo tay áo nàng:

- Không đâu, Thu Nguyệt tẩu tẩu không phải là loại người như thế.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn nàng, cô gái ngây thơ này. Nhược Lan cười lạnh:

- Tiểu cô, ta thật không hiểu sao người cứ phải giúp nàng?

Cận Yên Nhiên từ từ buông tay áo nàng, quay người lại nhỏ giọng nói:

- Không phải ta giúp đỡ nàng, ta chỉ không muốn ca ca vì các người mà mệt mỏi.

Nàng cúi đầu, cầm chiếc khăn lụa thêu hoa mai, nhẹ nhàng nói:

- Người biết không, ca ca có được ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng gì. Sau khi phụ Hân qua đời, chức vụ của phụ hầu cũng rút đi. Đợi ca ca thủ hiếu xong, tất cả đã thành của người khác, An Viễn hầu phủ cũng đã từng có lúc tiêu điều...

Nghe đến đó, Trương Nhược Lan không khỏi ngạc nhiên nói:

- Không phải vẫn nói Hân gia và Hoàng thượng có giao tình không bình thường? hình như Hân gia là bạn đọc sách thuở nhỏ của Hoàng thượng?

Cận Yên Nhiên cười lạnh nói:

- Tẩu tẩu, chuyện này người không hiểu. Bạn đọc sách là chuyện từ bao giờ. Ca ca và thái tử lúc đó thân thiết là vì có phụ hầu. Người đi trà lạnh, hơn nữa ca ca thủ hiếu ba năm, bên cạnh Hoàng thượng sẽ có người thay thế vị trí của ca ca. Hoàng đế mỗi ngày trăm công nghìn việc sao có thể nhớ đến ca ca?

- Cho nên Hầu gia mới có thể tự xin đi dẹp loạn ở phía tây?

Cận Yên Nhiên gật đầu:

- Ca ca nói muốn cho mẫu thân nhận được sự tôn trọng như trước, muốn cho ta có thể gả cho gia đình tốt, không phải chịu ủy khuất. Năm đó, dù ta còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu hần nói gì. Trước khi đi, hần quỳ gối trước mặt mẫu thân nói từng câu từng chữ ta đều nhớ rõ.

Nói tới đây, hốc mắt Cận Yên Nhiên hơi đỏ lên.

- Sườn trái ca ca có một vết sẹo nửa thước, ca ca thiếu chút nữa vì nó mà mất mạng. Trừ vết thương đó, trên người hần còn có rất nhiều những vết thương lớn nhỏ. Mọi người đều nói An Viễn Hầu thiếu niên anh hùng nhưng có ai biết đó đều là ca ca dùng tính mạng đổi lại.

Nói tới đây, nàng hơi nghẹn ngào:

- Khi đó, ta biết Thu Nguyệt tẩu tẩu sẽ lấy ca ca thì ta thực sự rất vui. Thu Nguyệt tẩu tẩu không chỉ xinh đẹp còn ôn nhu hiền thực, thông thư đạt lý, cùng với ca ca quả thật xứng đôi. Ta nghĩ rằng sau này ca ca sẽ sống rất hạnh phúc, không nghĩ...

Nàng nhìn Trương Nhượng Lan một cái, ẩn ý sự trách cứ.

Trương Nhượng Lan nghe đến xuất thần, không để ý nàng trách cứ, trong lòng suy nghĩ, Cận Thiệu Khang này đối xử với người thân rất tốt.

Cận Yên Nhiên thở dài:

- Việc đã đến nước này, nói cái gì cũng đều vô nghĩa. Ta cũng biết người thật lòng thích ca ca. Nếu người thật sự muốn tốt cho ca ca, sau này đừng làm khó Thu Nguyệt tẩu tẩu nữa. Các người làm loạn khiến nhà cửa không yên, ca ca cũng không vui lòng. Về phần Thu Nguyệt tẩu tẩu, địa vị của nàng không như người, sẽ không uy hiếp gì đến người được (vẫn còn tin con khọm kia là vẫn không có thuốc chữa)

- Ta chưa bao giờ làm khó nàng, người tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Hơn nữa, người yên tâm, từ nay về sau chỉ cần nàng không chọc đến ta, ta cũng không để ý đến nàng.

Hầu phu sau này sẽ chỉ là nơi nàng sống chứ không phải là gia đình của nàng. Trước kia, vì sinh tồn nàng phải bài trừ tất cả sự uy hiếp. Nhưng bây giờ, nàng đã không còn là Trương Nhượng Lan tứ cố vô y (k có chỗ dựa). Vu Thu Nguyệt có được sủng thế nào cũng không ảnh hưởng gì đến nàng. Hơn nữa, Vu Thu Nguyệt cũng không phải kẻ ngu, chắc không dám làm phiền nàng nữa. Đã như vậy, việc gì nàng phải để ý tới nàng ta.

Về phần thái hậu có thể bảo vệ nàng được bao lâu? Nàng tin tưởng cuối cùng nàng cũng sẽ có cách. Bất kể thế nào, so với việc cùng một đám phụ nữ chia sẻ một người đàn ông cũng tốt hơn nhiều.

Cận Yên Nhiên nhận được câu trả lời hài lòng, cũng không nói gì nữa. Lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Trương Nhượng Lan lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Bên ngoài, Ánh Tuyết trả lời:

- Phu nhân, hình như là xe ngựa phía trước đụng phải người, mọi người đang ủa ra xem, cả đường đều bị chặn lại, không thể đi tiếp.

Cận Yên Nhiên nghe thấy, tò mò xóc rèm cửa lên, lén lút nhìn ra ngoài, nhìn một lúc liền nói:

- A! Là xe ngựa của Từ tiểu thư.

- Từ tiểu thư nào?

Không thể không nói, hoàng thành này rất nhiều tiểu thư, đi tới chỗ nào cũng gặp.

- Không phải là muội muội của Thục phi nương nương sao? Ý vào Thục phi nương nương được sủng, ngày thường vô cùng kiêu ngạo. Hôm nay không biết đụng phải ai mà lại bị chặn lại

Nói xong, nàng quay đầu, nhìn Trương Nhượng Lan nói:

- Tẩu tẩu, hay là chúng ta đi xem một chút, Từ Uyển Thanh này ta sớm đã không thấy thuận mắt. Hôm nay nhìn nàng ta bộc lộ sự xấu xa đi.

Nói thế như đánh trúng ý Trương Nhượng Lan, khó được cảnh nào nhiệt để xem, sao lại bỏ qua. Nhưng nàng mặt không đổi sắc nói:

- Không được, nếu để ca ca người biết lại giáo huấn ta.

Cận Yên Nhiên cúi đầu, bĩu môi nói:

- Người không nói, ta không nói, ca ca sao biết được?

Tương Nhược Lan mỉm cười, không nói cái, hai người xuống xe, xuyên qua đám người đi tới phía trước, theo sau là nha hoàn sai vặt. Mọi người đứng xem thấy các nàng một thân cao quý, cũng đều nhường đường.

Hai người nhìn vào giữa, chỉ thấy trước xe ngựa Từ tiểu thư là vài đại hán nông phu, vẻ mặt bọn họ đều nén tức giận. Trước đó là một phụ nữ nông thôn ôm một đứa trẻ 5,6 tuổi mà khóc lớn. Đứa trẻ mặt vàng như nghệ, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh, trên người có vài vết máu, nhìn như thể chắc bị thương không nhẹ.

Cận Yên Nhiên nhỏ giọng nói với Tương Nhược Lan:

- Không phải là liên quan đến mạng người chứ, người xem, đứa trẻ kia

Giọng nói lộ vẻ thương tiếc.

Lúc này, xa phu ngồi trên xe gioroi vào nông phu gần nhất, hung thần ác sát quát:

- Còn không mau tránh ra, cũng không nhìn xem là xe của ai, dám ngăn cản, không muốn sống nữa chắc?

Roi quát ra, trên mặt nông phu kia hiện lên vết máu đỏ, trán nông phu nổi gân xanh, hai tay nắm chặt thành quyền lộ rõ sự giận dữ nhưng vẫn cố nhẫn nại:

- Rõ ràng xe ngựa nhà người đụng vào con ta, lại còn định vỗ mông bỏ đi sao? Đây chính là dưới chân thiên tử, thân phận của người là gì thì cũng không có đạo lý này. Các người phải tìm thầy thuốc chữa trị cho con ta, đền bạc cho chúng ta, nếu không hôm nay đừng hòng rời đi

Hai gã nông phu bên cạnh cũng phụ họa.

Xa phu đương nhiên không coi những người này vào mắt, hất quơ roi cười lạnh:

- Thì ra là muốn lừa bạc. Ta nói cho người, một cái cũng không có đâu. Rõ ràng là con người tự mình lao ra, đụng vào xe lại còn kêu oán. Các người nghĩ muốn làm to chuyện cũng không hỏi xem tiểu thư chúng ta là ai.

Mọi người xung quanh nghe vậy đều bất mãn thì thầm

- Rõ ràng là xe này chạy nhanh, đứa trẻ không né kịp.

- Đúng thế, ta cũng nhìn thấy, thế này không phải là trợn mắt nói dối?

- Hừ, các người nói nhỏ thôi. Trong xe này là tiểu thư Từ phủ. Để nàng nghe thấy thì các người chịu đủ.

- Tiểu thư Từ phủ a.....

Mọi người nghe được là tiểu thư Từ phủ, tất cả đều im bật...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Ta Chọc Giận Người Thì Thế Nào

Giờ đã gần đến buổi trưa, mặt trời nóng bức chiếu vào khiến người nóng đến bất tỉnh. Nhưng cho dù là thế, mọi người đang xem vẫn không có ý lui đi, họ đều là những người không xem được đến kết quả cuối cùng thì sẽ không bỏ qua. Có thể thấy được đặc tính ưa náo nhiệt này chẳng phân biệt bất kỳ thời đại nào.

- Phu nhân, tiểu thư, hai người vẫn lên xe đi là hơn. Mặt trời chói như vậy cẩn thận bị cảm nắng. Ánh Tuyết đứng một bên can.

Cận Yên Nhiên không chịu, không quay đầu lại nói:

- Dù sao xe cũng không đi được, ngồi trên xe càng nóng, người cảm ít nước đến đây là được rồi.

Ánh Tuyết thấy tiểu thư không lên tiếng, bắt đầu đi đành phải làm theo.

Lúc này, Tương Nhược Lan tìm tòi trong trí nhớ về Từ tiểu thư. Trong trí nhớ, Tương Nhược Lan và Từ tiểu thư này cũng hay cãi cọ, chẳng ưa gì nhau.

Chỉ là tính Trương Nhược Lan trực sáng, táo bạo không như Từ tiểu thư tâm tư lắt léo vài lần đều bị thua dưới tay nàng, vì nàng mà bị Thái hậu cùng hoàng đế giáo huấn. Cho nên, dù không thích Từ tiểu thư nhưng cũng không dám đi trêu chọc nàng.

Cận Yên Nhiên nghe xa phu kia nói xong, khề hừ một tiếng nói với Trương Nhược Lan:

- Đúng là chó cậy chủ, cũng chỉ là một nô tài mà cũng dám cuồng ngôn.

Người phụ nữ ôm đứa trẻ kia nghe xa phu nói thế đột nhiên khóc rống:

- Con ta đã bị đụng thành như thế này, các người không thể nói như vậy được. Làm gì có cha mẫu thân nào dùng tính mạng con mình để đi lừa bạc. Ta cầu các người nhanh tìm đại phu lại đây! Ta đập đầu với các người.

Vừa nói nông phu kia vừa ôm hài tử đập đầu về phía xe ngựa mấy cái.

Xa phu không nhịn được, giờ roi về phía bọn họ nói:

- Muốn chết à! Còn không mau tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Cha đứa nhỏ kia tức giận đến lông mày dựng ngược lên, đứng dậy định tiến lên đánh tên xa phu kia. Nhưng hai gã nông phu bên cạnh vội vàng kéo hãm, khuyên nhủ:

- Đại ca, cũng không thể động thủ được. Đây vào những người này chúng ta không chịu nổi tội đâu. Vẫn nên nói chuyện từ từ, cầu chút bạc cho đại phu xem Bảo Nhi thì quan trọng hơn!

Xa phu kia nghe thế càng kiêu ngạo, hung hăng chỉ cha đứa nhỏ mà thóa mạ một hồi.

Mọi người xung quanh thấy vậy đều tức giận mà không dám nói. Một số người bắt đầu khuyên nông phu kia:

- Đại tẩu từ à, trước cứ mang đứa nhỏ đến y quán. Nếu không sợ không kịp.

- Quên đi, những người cao quý đó các người không dây vào được đâu, cứu tính mạng đứa nhỏ quan trọng hơn.

Nông phu khóc rống nói:

- Chúng ta không có tiền. Hôm nay chúng ta vào thành đều đem hết tiền mua nông cụ (đồ dùng làm nông), trên người chúng ta không có tiền... Xin quý nhân có lòng tốt cho chúng ta ít tiền cho đại phu xem con ta.

Mọi người đều thấy bọn họ là những kẻ áo vải thô tầm thường, bên cạnh còn có cây cuốc, biết là bọn họ không nói dối, không khỏi lộ thần sắc đồng tình. Ánh mắt nhìn xa phu lại thêm mấy phần tức tối. Nhưng tức tối thế nào thì cũng không có ai dám ra mặt.

Trương Nhược Lan và Cận Yên Nhiên bên cạnh dù cũng rất bất bình nhưng cũng chỉ nghĩ cho bọn họ ít tiền, không muốn giữa đường cùng Từ tiểu thư tranh chấp. Dù sau Từ tiểu thư sau lưng có chỗ dựa, có thể dùng bạc giải quyết vấn đề thì không cần phải để chính mình gặp phiền phức.

Đúng lúc Trương Nhược Lan định sai Ánh Tuyết cầm chút bạc cho mẫu tử kia, đột nhiên trong xe ngựa có tiếng nói:

- Trương Lão Cẩn, người làm cái gì thế. Có chút chuyện này cũng không đối phó được. Bọn tiểu thư còn phải tiến cung gặp Thực phi nương nương, nếu chậm trễ người có chịu nổi tội không?

Xa phu nghe thấy tiểu thư quát lại càng phiền, giờ roi chỉ bọn họ:

- Cút mau! Cút mau! Nếu không ta đánh chết các người.

Đám nông phu kia đã trúng vài roi, cả người nóng lên đau đớn, cha đứa trẻ hoàn toàn nổi giận, rống một tiếng đánh về phía xa phu:

- Lão tử liều mạng với người.

Xa phu kia đá hất một cước, cả giận nói

- Còn dám ra tay? Chúng bay đâu, đánh chết tên này cho ta

Năm, sáu kẻ sai vật nghe sai khiến đồng loạt ủa lên. Chốc lát sau, những người này đã bị đánh ngã trên mặt đất, tay chân bị giữ chặt không thể đánh trả.

Mẫu thân đứa nhỏ thấy trượng phu và huynh đệ bị đánh lại thấy con mình đã là đi, khóc rống lên, chớp mắt đã hôn mê bất tỉnh.

Trương Nhược Lan thấy vậy cũng không nhịn được. Dù nói không nên xen vào người khác tránh phiền toái cho mình nhưng cũng không thể thấy chết không cứu.

- Dừng tay

Nàng xông lên, chỉ vào xa phu hét lớn:

- Giữa đường đánh người, trong mắt các người có vương pháp nữa không?

Cận Yên Nhiên cũng đi theo ra, nàng nhìn quanh, trong lòng hơi sợ, len lén kéo tay Trương Nhượng Lan, nói nhỏ:

- Bọn họ nhiều người, cẩn thận phiền toái.

Xa phu mới đầu còn ngăn ra, sau đó chỉ thấy là hai nữ tử thì trong lòng buông xuống. Mặc dù quần áo hai người hoa quý nhưng Trương Lão Căn hiển nhiên không nhìn vào mắt, hần chống nạnh, cười lạnh nói:

- Phu nhân nơi nào cũng dám quản chuyện Từ phủ.

Nói xong nhìn mấy gã sai vặt quát:

- Đánh tiếp.

Trương Nhượng Lan tức vô cùng. Chỉ vào xe ngựa quát to:

- Từ Uyển Thanh, người dựa vào cái gì vô pháp vô thiên như thế!

Vừa mới dứt lời liền nhanh chóng bước đến chỗ Trương Lão Căn hần nhìn thấy Trương Nhượng Lan đến không nghĩ nhiều giờ roi quát Trương Nhượng Lan. Nàng nghiêng người tránh thoát, roi ngựa quát vào không trung “vút” một tiếng. Chớp mắt, Trương Nhượng Lan vươn tay đoạt được cái roi, dùng sức giật lấy, Trương Lão Căn bị té xuống xe ngựa, ngã lăn mấy vòng trên mặt đất.

Roi ngựa đến tay, đối với Trương Nhượng Lan mà nói là như hổ thêm cánh. Nàng cầm roi hung hăng đánh Trương Lão Căn hai roi, hần kêu la thảm thiết nhưng bất luận là né tránh thế nào thì roi cũng như có mắt đều roi đúng người hần. Mỗi roi quát xuống đều đánh ra máu, đánh cho hần trầy da tróc thịt.

Mấy gã gia nô thấy Trương Lão Căn bị đánh liền bỏ lại hai gã nông phu, xông về phía Trương Nhượng Lan.

Trương Nhượng Lan đánh đến cao hứng, chỉ cảm thấy toàn thân máu sôi trào lên, dường như còn chưa phát tiết hết đã có người xông đến. Nàng quát to một tiếng rồi vung roi đánh mấy gã sai vặt, roi như linh xà khiến người ta không nhìn rõ. Trương Nhượng Lan lẫn trong bóng roi, trở thành trung tâm chú ý, động tác nhanh nhẹn, quần áo bay lên như tiên tử đang múa nhưng sát khí thì tựa Tu La.

Nhất thời, bốn phía tĩnh lặng, mọi người mất to, miệng há hốc nhìn cảnh tượng đặc sắc tuyệt luân này, chỉ cảm thấy Trương Nhượng Lan như có quang mang muôn trượng, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Roi trong không khí phát ra tiếng rít, tựa như linh xà, nhanh như chớp đánh vào những kẻ gia nô kia khiến bọn họ hoàn toàn không có lực kháng cự. Vài lần xông lên lại bị roi hung hăng đánh lui, cuối cùng đều té trên mặt đất, đau đến thảm thiết xin tha.

Không bao lâu, tất cả gia nhân Từ phủ bị Trương Nhượng Lan đánh ngã hết trên mặt đất.

Trương Nhượng Lan cũng không muốn động đến mạng người, thấy đã đủ liền vận lực thu roi lại. Roi ngựa như có linh tính quay lại, quấn quanh cánh tay nàng, từ xa giống như một con rắn nhỏ. Trương Nhượng Lan cầm roi đứng thẳng, một phen này mặt không đỏ, thở không hổ hển, có thể thấy thân thể Trương Nhượng Lan có bao nhiêu khí lực. Nhìn bọn ác nô bị đánh không dậy nổi, trong lòng Trương Nhượng Lan có cảm thụ sướng (vui vẻ). Đột nhiên hiểu được vì sao trước kia Trương Nhượng Lan thích vung roi, thì ra có đôi khi, động thủ so với động khẩu hữu hiệu hơn nhiều.

Không biết là người nào lớn tiếng nói “hay!” một tiếng, bốn phía nhất thời như nổ tung, tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

- Hay quá! Cô nương thật có bản lĩnh!

- Đánh hay lắm! Thật sự là hả giận!

- Lũ chân chó này nên được giáo huấn như thế!

Cứ như thế, những tiếng khen vang lên không ngớt.

Mà trên lầu hai một tòa lầu (quán rượu), bên cửa sổ một phòng kín có hai nam tử, những việc vừa rồi bọn họ đều nhìn thấy tất cả. Trong đó có một gã cô rầu nói với nam mặc quan phục mặt không đổi sắc:

- Hầu gia, có cần hạ quan đi xử lý!

- Không cần!

Cận Thiệu Khang nhìn nữ tử tay cuốn trường tiên (roi dài), anh tư hào sảng, nhẹ nhàng cười:

- Bản hầu muốn xem một chút xem nàng sẽ giải quyết thế nào.

Dưới lầu, ba gã nông phu từ từ đứng dậy, đi tới trước Trương Nhượng Lan, quỳ xuống dập đầu cảm tạ ân cứu mạng. Trương Nhượng Lan thấy bọn họ bị đánh đến sưng mặt, trong lòng lại càng thương xót, càng tức giận Từ Uyển Thanh tàn nhẫn, nàng nói với bọn họ:

- Mau xem đại tẩu và hài tử ra sao?

Nàng quay đầu lại, vừa định thay mặt bọn họ đòi bồi thường, nhưng đột nhiên nghe thấy cha hài tử kia kêu lên đau đớn:

- Mẹ đứa trẻ! Mẹ đứa trẻ! Bảo nhi! Bảo Nhi a.

Hai nam tử còn lại cũng khóc gọi đại tẩu.

Trương Nhượng Lan trong lòng cả kinh, cũng vội vàng qua xem. Cận Yên Nhiên vốn đứng bên cạnh xem cũng vội đi tới. Đứng bên cạnh mẫu tử kia nhìn Trương Nhượng Lan nói:

- Tẩu tẩu, bọn họ không sao chứ?

Trương Nhượng Lan xem xét xong, ngẩng đầu nói với cha đứa trẻ đang khóc:

- Đừng vội, vợ con ngươi không sao! Chỉ là cảm nắng thôi

Sau đó sai bọn họ đem hai nải thân con đến ven đường có bóng râm, vừa day huyết cốc đẳng, trung hợp một chút, người nông phu kia đã tỉnh lại. Trương Nhượng Lan lại sai Ánh Tuyết đi tìm chút nước đường đến cho nông phu uống.

Trương Nhượng Lan mới vừa đứng lên định tới đi xem hài tử. Đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một tiếng quá kiêu nhượng

- Trương Nhượng Lan, chính là người đánh thương gia nô của ta?

Trương Nhượng Lan xoay người, thấy một nữ tử tầm 14,15 đứng trước xe ngựa, vóc người mảnh mai mặc bộ váy màu vàng, dùng khăn che mặt, xuyên qua lớp khăn che mờ mờ có thể thấy được ánh mắt ngạo nghễ của nàng.

Nữ tử này là Từ Uyển Thanh, muội muội của Thục phi được sủng ái nhất.

Trương Nhượng Lan ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn nàng:

- Không sai, là ta! Từ Uyển Thanh, người muốn hoành hành bá đạo ở hoàng thành này cũng phải đem theo mấy kẻ chân chó hữu dụng một chút. Vô dụng thể này thật khiến người ta buồn cười

Nàng liếc bọn ác nô trên đất, cười lạnh một tiếng.

Từ Uyển Thanh nhún mày:

- Trương Nhượng Lan, ngươi lại tới chọc ta?

Trương Nhượng Lan nhướng mắt, nhìn thẳng nàng:

- Ta chọc giận ngươi thì thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Không Cho Đi

Mọi người vây xem thấy nữ hiệp này hoàn toàn không sợ hãi Từ tiểu thư không khỏi âm thầm ủng hộ nàng.

Cận Thiệu Khang ở trên lầu nhìn, đột nhiên cảm giác được, Trương Nhượng Lan không sợ ai, kiêu ngạo như thế kỳ thật rất đáng yêu. ... Nhưng lại nhớ ra những lời đêm đó nàng nói với hắn, sắc mặt lại lạnh xuống. Hắn hừ nhẹ một tiếng, thu hồi ánh mắt, cầm lấy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Coi như ngươi không tồn tại, được, ta càng muốn xem không có ta giúp thì ngươi sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Dưới lầu, Cận Yên Nhiên mặc dù không thích Trương Nhượng Lan, nhưng nàng cũng hiểu được thế nào là thân sơ, bây giờ phải nhất trí chống lại người

ngoài, nàng đứng ra nói giúp:

- Từ Uyên Thanh, rõ ràng là gia nô nhà ngươi đánh người trước, hôm nay tài nghệ không bằng người trách được ai đây!

Từ Uyên Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, nghiêng răng nói:

- Được các người bây giờ kêu ngạo. Hy vọng các người cứ kêu ngạo được thể cho đến cùng.

Nói xong đá vào Trương Lão Căn quất:

- Nô tài chết bầm, còn không đứng lên đưa bốn tiểu thư tiến cung!

Trương Lão Căn hừ hừ tức tức đứng lên, vừa định lên xe ngựa, lại nghe được Trương Nhược Lan lớn tiếng nói:

- Ánh Tuyết, dắt xe ngựa nhà chúng ta lại đây, chặn trước xe này.

Ánh Tuyết tuân lệnh, vội vàng thoát ra khỏi đám người, chỉ chốc lát sau, liền đem xe ngựa Hầu phủ dẫn tới đây, đám người tự nhiên nhường đường, xe thông thoáng mà dừng lại trước xe Từ phủ, vừa vặn chặn đường đi.

Từ Uyên Thanh tức giận đến mặt đỏ bừng, chỉ vào Trương Nhược Lan cả giận nói:

- Trương Nhược Lan, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi dựa vào cái gì không cho ta rời đi!

Trương Nhược Lan quay lại bên đứa bé kia, nhìn Từ Uyên Thanh nói:

- Từ Uyên Thanh, hôm nay ngươi không xin lỗi, không bồi thường bọn họ thì cũng đừng mong chạy được.

Nói xong cúi xuống xem xét thương thế của đứa bé. Da đứa trẻ qua thật rất nóng, tuy có vài vết thương nhưng đều là ngoại thương cũng không đủ để làm cho đứa bé hôn mê bất tỉnh. Trong lúc suy tư ngẩng đầu hỏi nông phụ mới tỉnh lại:

- Trước khi hài tử hôn mê có phải nói đau đầu, khát nước, hơn nữa chảy rất nhiều mồ hôi?

Nông phụ nước mắt lưng tròng nói:

- Đúng vậy, ta tưởng là Bảo Nhi buồn ngủ.

Trong lòng Trương Nhược Lan đã hiểu, trước khi đứa bé bị đụng xe đã bị cảm nắng hơn nữa lại bị va chạm nên bị hù dọa mà hôn mê bất tỉnh. Tình trạng của hân còn nghiêm trọng hơn mẫu thân hân.

Nàng ngẩng đầu, hỏi những người xem chung quanh:

- Gần đây có y quán?

Trong đó có một người đáp:

- Cách chỗ này hai dặm phố có một y quán, khoảng chừng một khắc là đến

Một khắc là nửa giờ, ngoại thương thì không sao nhưng cảm nắng thì không thể chịu được.

Bên kia Từ Uyên Thanh kêu lên:

- Buồn cười, đứa trẻ kia là tự mình lao tới, liên quan gì đến bốn tiểu thư? Để cho bốn tiểu thư xin lỗi cũng không sợ khiến bọn họ tổn thọ

Trước nàng không thừa nhận, lúc này lại càng không chịu nhận.

Ba gã nông phu bị đánh biết Từ phủ lợi hại, không muốn gây chuyện nữa, cha đứa bé nói với Trương Nhược Lan:

- Cảm ơn vị phu nhân ra tay cứu giúp, hài tử sống hay chết đều do ông trời an bài, cũng không cần phu nhân phải phiền toái.

Nói xong mắt chứa lệ muốn ôm đứa bé đi.

Trương Nhược Lan ngăn cản hân:

- Hài tử nhà ngươi bây giờ sống chết không phải do ông trời quyết định mà là do ta quyết định. Bây giờ ngươi mà rời đi thì thật sự hài tử không thể cứu

Một tính mạng đó, Trương Nhược Lan không thể không để ý đến. Thấy vẻ mặt nông phụ vừa kỳ vọng lại vừa do dự nói:

- Các người đừng sợ, chỉ là ta không đành lòng thấy hài tử gặp chuyện không may. Tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho các người.

Có lẽ là lời nói của Trương Nhược Lan đầy thành ý cảm động bọn họ, nông phu kia kéo tay trượng phu nói:

- Cha đứa bé, vị phu nhân này có tâm Bồ Tát, bản lĩnh cao siêu, có thể cứu ta, nhất định cũng có thể cứu Bảo Nhi. Cha đứa bé, chúng ta để hài tử lại...
Vừa nói nước mắt lại trào ra.

Nông phu mắt đục đỏ ngầu, nhìn một chút đứa con gầy yếu trong lòng rồi thả xuống

Trương Nhược Lan đầu tiên là day huyết nhân trung, hợp cốc, thái dương nhưng đứa bé vẫn nhắm chặt mắt, không có nửa điểm phản ứng. Trương Nhược Lan nhú mày, bảo nông phu kia cởi bớt quần áo đứa bé, lại sai Ánh Tuyết đến từ điểm mua chút đồ ăn.

Nàng lấy ra đồng tiền, bắt đầu cạo huyết ấn đường, ngách trung của đứa bé, đến khi đỏ ửng lên lại bảo nông phu giúp xoay đứa bé lại. Vì sợ đứa bé có nội thương hay bị gãy xương nên động tác vô cùng nhẹ nhàng. Trương Nhược Lan lại cạo phía sau lưng, từ huyết đại chùy cho đến chí dương.

Mọi người xung quanh dần xúm lại, vừa tò mò nhìn Trương Nhược Lan vừa chụm đầu, ghé tai bàn tán.

- Đây là đang làm cái gì?
- Không biết, nhưng mà ta thấy đứa trẻ này chắc khó qua, người xem sắc mặt nó...
- Thật đáng thương...

Một số người có hảo cảm với Trương Nhược Lan bắt đầu nhắc nhở:

- Phu nhân, hài tử cứu không sống được, người nên đi nhanh đi, Từ gia này không đắc tội được đâu.

Đám nông phu thấy cả đứa bé lẫn Trương Nhược Lan một đầu đầy mồ hôi mà không có chút phản ứng bắt đầu mất niềm tin, lau nước mắt.

Cận Yên Nhiên sớm tò mò mà tới gần, thấy Trương Nhược Lan mặt đầy mồ hôi cũng lấy ra khăn tay giúp nàng lau mặt. Trương Nhược Lan ngẩng đầu thấy là nàng thì cười cười. Cận Yên Nhiên ngưng ngưng đứng dậy, hai tay vô thức xiết chặt khăn lụa.

Trên lầu, trong phòng kín, hai người cũng nhìn hết một màn này. Quan viên có râu nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, những việc tôn phu nhân làm hôm nay thật đúng là làm cho người ta bội phục! Chỉ là...

Từ tiểu thư này không chỉ là muội muội của Thục phi nương nương mà còn là nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư

Cận Thiệu Khang không lên tiếng, hần nhìn bóng dáng xinh đẹp đang chăm chú kia. Ánh mắt bất tri bất giác nhu hòa như nước.

Bên kia Từ Uyển Thanh bắt đầu cũng có chút tò mò với động tác của Trương Nhược Lan, sau lại thấy mọi người đều chú ý đến Trương Nhược Lan, liền nghĩ lên lên rồi đi. Chỉ cần nàng rời khỏi đây thì có thể làm cho Trương Nhược Lan và bọn nông dân kia được đẹp mặt.

Nàng chậm rãi đi lùi về phía sau, mới vừa đi hai bước, liền nghe được Trương Nhược Lan cao giọng phân phó:

- Ánh Tuyết, người coi chừng Từ tiểu thư, đừng làm nàng đi ra ngoài lạc đường!

Trước khi đám nông phu này còn chưa an toàn rồi đi thì không thể để Từ Uyển Thanh rời đi.

Ánh Tuyết vội vàng mang theo nha hoàn vây Từ Uyển Thanh ở giữa, Ánh Tuyết thì lễ với Từ Uyển Thanh nói:

- Từ tiểu thư. Phu nhân nhà ta là có thiện ý, vẫn xin tiểu thư lượng giải.

Từ Uyển Thanh tức giận đến phôi sắp nổ tung, nàng đẩy Ánh Tuyết ra, không để ý gì mà vọt về phía trước đồng thời phẫn nộ quát:

- Bây giờ bọn tiểu thư càng muốn rời đi, các người ai dám trở ta, cẩn thận cái mạng nhỏ

Nàng nói ra đầy khí thế khiến bọn nha hoàn Hầu phủ không dám đắc tội, chỉ dám đứng đó không ngăn cản lại. Ánh Tuyết một người làm sao ngăn được Từ Uyển Thanh.

Trương Nhược Lan vừa tức vừa vội, nhưng lúc này nàng không thể dừng tay. Đột nhiên, Cận Yên Nhiên xông ra, chặn Từ Uyển Thanh lại:

- Từ Uyển Thanh, bọn họ không dám cản người nhưng ta dám cản người.

Từ Uyển Thanh chỉ vào nàng:

- Cận Yên Nhiên, người cút ngay, nếu không ta không khách khí với người!

- Từ Uyển Thanh, người quá đáng rồi, đừng thương người cũng không dám thừa nhận. Hôm nay người không bồi thường bọn họ thì đừng mơ mà rời khỏi đây. Ta một chút cũng không sợ người

Cận Yên Nhiên cũng không yếu thế đáp lại.

Bên cạnh, mọi người đều không nhịn được chỉ chỗ, trách Từ Uyển Thanh kiêu ngạo làm càn.

Từ Uyển Thanh đã bao giờ chịu tức giận như vậy, bộc lộ sự xấu xa như thế này, xấu hổ đến mất đi lí trí. Nàng dương tay tát Cận Yên Nhiên, đánh rớt khăn che mặt của Cận Yên Nhiên xuống đất. Cận Yên Nhiên không nghĩ tới nàng dám trước mặt nhiều người đánh mình, bùm mặt, ngây ngốc nhìn đối phương. Trong lòng nàng tức giận, nhục nhã vô cùng, muốn đánh lại mà không dám sợ đến nước mắt ứa ra.

Nhưng dù như thế, vẫn là nửa bước rời, không cho Từ Uyển Thanh đi.

Hai người đang giằng co, chợt nghe Trương Nhược Lan truyền đến tiếng nói.

Trước đó, Trương Nhược Lan cạo gió cho đứa trẻ mà đứa trẻ cũng không hề phản ứng khiến nàng hơi hoảng. Sau đó, lại cạo đến huyết tâm du, thiên tông, cho đến nội quan thì đứa trẻ đột nhiên A lên một tiếng.

Trương Nhược Lan vừa vui mừng vừa sợ hãi thở phào một hơi. Lúc này mới phát hiện lưng ướt đầm mồ hôi.

Đám nông phu thấy đứa trẻ tỉnh lại, cao hứng đến vừa cười vừa khóc, sau đó dập đầu tạ ơn Trương Nhược Lan. Mọi người đứng xem hoan hô ầm ĩ tựa như nàng cứu được con của mình vậy.

Trương Nhược Lan từ trên người lấy ra hai tờ ngân phiếu 100 lạng và một ít bạc vụn đưa cho bọn họ nói:

- Các người nhanh mang đứa trẻ đi tìm đại phu rồi nhanh chóng rời khỏi thành.

Nông phu coi như trắng thẩn vội nói:

- Phu nhân cứu mạng chúng tôi sao chúng tôi còn dám lấy bạc của phu nhân.

- Đây không phải là ta cho các người. Nói rồi nàng liếc qua Từ Uyển Thanh nói – đó là tiểu thư kia bồi thường cho các người.

Hai trăm lạng bạc này, đương nhiên nàng có bản lĩnh để đòi Từ Uyển Thanh.

Đám nông dân thấy vậy định ôm đứa trẻ rồi đi, bên cạnh lại có người háo tâm nhắc:

- Phu nhân có ơn lớn với các người, các người nên lưu lại đợi quan huyện đến làm chứng cho phu nhân.

- Đúng thế, phu nhân, không thể để bọn họ đi, nếu không người sẽ làm thế nào?

Đám nông dân kia nghe xong khó xử, đứng ngây ngốc ở đó.

Trương Nhược Lan phất tay nói với bọn họ:

- Không sao, các người cứ đi đi, hải từ cần đến đại phu quan trọng hơn. Ta dám đánh những người ngày đương nhiên là sẽ không sợ bọn họ. Các người không cần lo lắng cho ta!

Bọn họ có thể lưu lại làm chứng, tự nhiên là sẽ giúp cho nàng nhưng sau này bọn họ sẽ gặp rắc rối. Những người này sống đã rất khổ cực, sao còn làm khó họ. Còn mình cùng lắm cũng chỉ bị Hoàng thượng và Thái hậu giáo huấn một phen thôi. Huống chi, trận này, ai thua ai thắng còn chưa biết được.

Đám nông phu đi rồi, Trương Nhược Lan xoay người đi về phía Từ Uyển Thanh, thấy Cận Yên Nhiên bung mặt, nước mắt rưng rưng, về mặt phần nộ khăn che mặt rớt xuống một bên thì biết ngay là đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng nàng dâng lên lửa giận, bước nhanh tới bên Cận Yên Nhiên hỏi:

- Yên Nhiên, nàng ta động động thủ đánh người?

Cận Yên Nhiên bùm mặt không lên tiếng, nhưng nước mắt rơi xuống như mưa

Bên kia, Từ Uyển Thanh lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Cũng dám cản đường ta, ta đã cảnh cáo nàng...

Còn chưa nói hết câu thì bên tai ừ đi, một tiếng bốp lớn vang lên, sau đó khăn che mặt rớt xuống đất, nửa mặt nóng bỏng, đau đớn.

Từ Uyển Thanh bung mặt, chậm rãi ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn Trương Nhược Lan, phát ra tiếng thét chói tai:

- Trương Nhược Lan, người dám đánh ta!

Trương Nhược Lan nhìn nàng lạnh lùng cười, sau đó nói từng từ:

- Người đánh Yên Nhiên cũng như đánh ta. Từ Uyển Thanh, chẳng lẽ người cho Trương Nhược Lan ta là loại người dễ bị đánh mà không dám chống trả sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Giáo Huấn

Trên lầu, Cận Thiệu Khang nhìn thấy muội muội chịu nhục. Vội vàng chạy xuống lầu, khi hắn đi qua đám người tới đó thì vừa lúc thấy Trương Nhược Lan đánh Từ Uyển Thanh.

- Người đánh Yên Nhiên cũng giống như đánh ta.....

Trong nháy mắt này, trong lòng Cận Thiệu Khang không rõ là cảm giác gì.

Bên kia, Từ Uyển Thanh sao chịu được tức giận này, giờ tay muốn đánh lại đã bị Trương Nhược Lan dễ dàng nắm lấy, nhướn mi lại giờ tay lên

Từ Uyển Thanh hét lên một tiếng, nhắm mắt rút cổ đội ăn tát. Nhưng tay Trương Nhược Lan cũng không rơi xuống mặt nàng. Mờ mắt đã thấy một nam tử anh vũ bất phàm đứng trước mặt Trương Nhược Lan, gắt gao nắm chặt tay nàng.

Trương Nhược Lan thấy Cận Thiệu Khang tới, cũng biết cái tát này thế nào cũng không đánh nổi nữa. Nàng nhìn Từ Uyển Thanh lạnh lùng hừ một tiếng:

- Coi như số người may

Nói xong rút tay ra khỏi tay Cận Thiệu Khang, lui về phía sau mấy bước.

- Ca ca!

Cận Yên Nhiên thấy Cận Thiệu Khang thì vội chạy tới bên cạnh hắn, òa lên khóc.

Từ Uyển Thanh đương nhiên là biết Cận Thiệu Khang. Nhưng nàng ý vào cha là nhị phẩm Thượng thư, tỷ tỷ là sủng phi đương triều nên cũng không coi hắn vào mắt. Nàng ngẩng cao đầu nhìn Cận Thiệu Khang nói:

- An viễn hầu, hôm nay thế muội người giữa đường làm nhục ta, người định ăn nói với cha ta thế nào đây.

Cận Yên Nhiên giờ có ca ca dựa vào, lo lắng giảm đi nhiều, lập tức phản bác lại:

- Rõ ràng là người ra tay trước. Chẳng lẽ bị người đánh còn không cho người đánh lại? Người đừng quá bá đạo.

Cận Thiệu Khang cười cười, đầu tiên là khom người với Từ Uyển Thanh rồi không nhẹ không nặng nói:

- Hôm nay, đầu tiên là xa giá Từ tiểu thư đụng thương người chẳng những không bồi thường mà vẫn dung túng nô tài đánh người giữa đường, nếu không phải phụ nhân ta ngăn cản, kịp thời cứu người. Hôm nay chỉ sợ Từ tiểu thư đã động đến mạng người rồi. Tiểu thư không những không biết cảm ơn còn giữa đường làm nhục muội muội ta, ta thật sự chẳng biết tiểu thư tại sao nói khí khái đến như vậy. Vốn nghĩ Từ đại nhân là Lễ bộ thượng thư đương nhiên là người đọc sách thánh hiền hiểu rõ đạo lý. Đương nhiên sẽ không vì chuyện thế này mà làm khó bản hầu.

Từ Uyển Thanh sắc mặt lúc hồng lúc xanh, cha vô cùng trọng danh dự, nếu để ông biết chuyện này không chừng sẽ không giúp mình mà ngược lại sẽ giáo huấn mình một phen.

- Không phải bản tiểu thư đụng phải người kia mà là tên tiểu tử đó tự mình lao ra

Hôm nay, nàng chỉ có thể dựa vào đó mà xoay chuyển tình huống.

Cận Thiệu Khang nghe xong, sắc mặt trầm xuống:

- Từ tiểu thư, có một số việc không phải người muốn phủ nhận là có thể phủ nhận được! Chuyện này chẳng những là bản hầu tận mắt nhìn thấy mà mọi người ở đây cũng tận mắt nhìn thấy. Từ tiểu thư có thể lừa gạt mình, ức hiếp người nhưng sao có thể tránh được những lời nói thật của dân chúng

Câu cuối cùng nói ra, sắc mặt lạnh lẽo, khí thế sắc bén khiến mọi người đều lạnh run

Mọi người xung quanh thấy Cận Thiệu Khang một thân quan phục lại không chút sợ hãi Từ tiểu thư, hiển nhiên là đại quan triều đình nên lá gan bọn họ cũng to lên. Người một lời, ta một lời trách cứ Từ Uyển Thanh

Từ Uyển Thanh tức giận trừng mắt nhìn những người, bọn họ vội vàng cầm khăn cúi đầu. Nhưng bản thân Từ Uyển Thanh cũng biết, nếu nhất quyết truy cứu thì mình cũng chẳng có chỗ tốt mà đứng.

Cận Yên Nhiên nhìn ca ca, ánh mắt đầy sùng kính, sau đó nàng quay đầu nhìn Từ Uyển Thanh nói:

- Từ Uyển Thanh, hôm nay ngươi tát ta một cái, nhưng tẩu tẩu ta...

Nói tới đây, nàng nhìn về Trương Nhược Lan đầy vẻ phức tạp:

- Nhưng tẩu tẩu ta cũng đánh ngươi một cái tát, chúng ta xem như huề nhau!

Trương Nhược Lan tiếp lời nói:

- Từ Uyển Thanh, chuyện xé ra to đối với ngươi cũng không có gì hay.

Từ Uyển Thanh uất hận nhìn Trương Nhược Lan, hung hăng dậm chân:

- Trương Nhược Lan, hôm nay ta một người đương nhiên không đấu lại các ngươi nhưng các ngươi cũng đừng vội mừng. Việc này ta không để yên đâu

Vừa nói vừa quay người lên xe ngựa, nhìn bọn gia nô nằm lăn trên đất quát:

- Đứng dậy hết cho ta. Một đám phế vật vô dụng.

Sau đó nhìn Trương Nhược Lan:

- Trương Nhược Lan, ngươi còn muốn ngăn ta sao?

Trương Nhược Lan mỉm cười, đi tới trước mặt nàng, chìa tay ra:

- Khi này ta giúp tiểu thư bồi thường 200 lượng bạc cho người bị nạn, bây giờ tiểu thư trả lại ta chứ!

Từ Uyển Thanh lạnh lùng cười:

- Trương Nhược Lan, ngươi đừng mơ lấy được một đồng của ta. Ngươi thích làm người lương thiện như vậy thì đi mà làm?

- Tiểu thư không đền?

Trương Nhược Lan thu tay, vẻ mặt bất cần:

- Không sao, hôm nào ta tự mình đến đòi Thượng thư đại nhân là được. Nhưng chỉ sợ đến lúc đó Thượng thư đại nhân lại hỏi ta nguyên nhân vì sao, đến lúc đó ta đành đem những việc tiểu thư làm nói cho Thượng thư đại nhân nghe.....

Vừa nói vừa lắc đầu rồi chậm rãi quay đi.

- Quay lại!

Từ Uyển Thanh tức giận kêu lên, Trương Nhược Lan cười mỉ mỉ quay lại nhìn nàng. Từ Uyển Thanh thấy nàng đắc ý thì giận đến mặt trắng bệch, vừa sai nha hoàn đưa hai tờ ngân phiếu 100 lượng đến cho nàng. Trương Nhược Lan nhận lấy rồi mới sai xa phu của mình dắt xe, thả Từ Uyển Thanh đi.

Xe đi được vài bước, Từ Uyển Thanh vương đầu ra cửa sổ, nhìn Trương Nhược Lan kêu:

- Trương Nhược Lan, ngươi chờ đi, nhất định ta sẽ cho ngươi sáng mắt.

Cận Yên Nhiên nhìn xe ngựa Từ Uyển Thanh biến mất ở góc đường mới quay lại kéo tay Cận Thiệu Khang cười nói:

- May mà ca ca kịp thời đến ngăn cản Từ Uyển Thanh bằng không thì chuyện không biết sẽ như thế nào nữa

Trương Nhược Lan và Từ Uyển Thanh đều là những người điêu ngoa bậc nhất, chưa biết chừng sẽ đánh nhau giữa đường, đến lúc đó thì thật là mất mặt.

Trương Nhược Lan nhìn Cận Thiệu Khang một cái, lạnh lùng nói:

- Chắc hẳn Hầu gia không phải là kịp thời chạy tới, mà là tới đã lâu rồi

Nếu không phải Cận Yên Nhiên bị đánh thì chắc hẳn cũng không ra mặt.

- Có người đã nói muốn ta coi nàng ấy không tồn tại

Cận Thiệu Khang nhàn nhạt đáp lại.

Tương Nhược Lan nhất thời không nói gì, cũng đứng, nàng không làm nghĩa vụ, thì sao có thể yêu cầu quyền lợi?

Cận Yên Nhiên không hiểu bọn họ nói gì nhưng nàng vẫn biết bọn họ không vui về gì. Nàng nghĩ rằng Tương Nhược Lan trách ca ca không kịp thời ra tay hỗ trợ, vội vàng nói đỡ:

- Ca ca lúc trước không xuất hiện. Nhất định là thấy tẩu tẩu thừa sức ứng phó chuyện này. Sau sợ tẩu tẩu bị hại mới lựa thời cơ thích hợp mà xuất hiện!

Tương Nhược Lan nào cần gì hắn giúp đỡ, hừ lạnh quay người đi về xe ngựa, vừa đi vừa nói:

- Cho dù hắn không xuất hiện thì ta cũng xử lý tốt. Cho dù náo loạn đến chỗ Hoàng thượng thì nàng cũng chẳng thắng được ta.

- Người thật sự không sai?

Cận Thiệu Khang đứng sau lưng nàng quát.

Lúc này đã giữa trưa, đám người cũng dần dần rời đi, ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng tấp. Tương Nhược Lan xoay người híp mắt nhìn hắn, hắn mặc măng bào thêu kim tuyến lấp lánh sáng, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh nắng tựa như ảo ảnh.

- Ta có cái gì sai?

Giọng Tương Nhược Lan không tự giác mà thấp xuống.

- Người thân là nhất phẩm phu nhân lại đánh nhau với người giữa đường, bất kể là nguyên nhân gì cũng là không nên! Chuyện này có rất nhiều cách xử lý, người lại chọn cách tồi tệ nhất. Nếu thực sự đến tai Hoàng thượng, Từ tiểu thư đương nhiên bị trách phạt nhưng người ... người cho rằng người có thể an bình?

Cận Thiệu Khang nghiêm mặt giáo huấn nàng.

Tương Nhược Lan cảm giác được giọng nói của hắn như rất gần mà lại rất xa, đôi mắt nâu dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang yêu dị giống như đôi mắt của con báo, cơ cảnh, lợi hại mà lại có thể câu hồn nhiếp phách.

Tương Nhược Lan không khỏi cười cười, nàng nghĩ đến đầu thế. Thân thể đột nhiên lão đảo trước mắt tối sầm, ngã gục. Cuối cùng chỉ cảm nhận được một lồng ngực ấm áp, còn có thanh âm như mắt không chế.

- Nhược Lan. ...

Tại sao lại cảm giác được thanh âm như mắt không chế? Tương Nhược Lan còn chưa kịp tìm đáp án thì đã chìm vào bóng tối mịt mù.

Chẳng biết qua bao lâu, Tương Nhược Lan từ từ tỉnh lại, giọng nói thanh nhuận của Lưu Tử Căng truyền vào tai.

- Hầu phu nhân là bởi vì phơi nắng quá lâu nên mắt nhiều mồ hôi mới bị cảm nắng, hạ quan đã châm cứu, đợi phu nhân tỉnh lại uống chút thuốc là không sao rồi.

Cảm nắng? Tương Nhược Lan nghĩ thầm, cũng khó trách, vừa đánh nhau, vừa cạo gió. Dù thân thể khỏe mạnh nhưng cũng không chịu được tự mình hành hạ mình như thế.

- Phu nhân tỉnh! Ánh Tuyết nói.

Sau đó là tiếng bước chân dồn dập, lập tức khuôn mặt tuấn mỹ của Cận Thiệu Khang xuất hiện trước mắt nàng.

Ánh mắt hắn rất kì quái, như là vui mừng xen lẫn sợ hãi nhưng nhìn cẩn thận thì cũng không phải. Cuối cùng ánh mắt phức tạp này dần ẩn xuống, khuôn mặt lại lạnh lùng.

- Tỉnh rồi? Giọng nói nhàn nhạt

Sau đó Cận Yên Nhiên chạy đến, nàng vươn tay sờ trán Tương Nhược Lan, cười cười nói:

- Tồi rồi, vừa nãy thật sự là hù chết chúng ta mất thôi, người người nóng bừng bừng.

Nàng quay đầu thoáng nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Ca ca rất lo lắng, ta chưa bao giờ thấy ca lo sợ, gấp rút như vậy!

Lo lắng? Gấp rút? Tương Nhực Lan nhìn Cận Thiệu Khang. Hửn? không thể nào, mình có phải là Vu Thu Nguyệt đâu. ...

Cận Thiệu Khang thấy Tương Nhực Lan hoài nghi nhìn mình, mặt hơi trầm xuống, xoay người sang chỗ khác. Một lát sau lại quay lại, về mặt kín bưng nói với Tương Nhực Lan:

- Sau này ngươi vẫn ít xen vào việc của người khác đi!

- Ca ca, tẩu tẩu vừa mới tỉnh lại, ngươi lại giáo huấn người!

Tương Nhực Lan cảm giác rất kỳ quái, hôm nay Cận Yên Nhiên uống nhầm thuốc rồi à. Câu nào câu nấy đều là nói đỡ nàng.

- Hầu gia

Tương Nhực Lan thoáng ngồi dậy, Ánh Tuyết vội lấy gối thêu hoa đặt sau lưng cho nàng dựa. Tương Nhực Lan ngồi nhìn Cận Thiệu Khang nói:

- Sau này nếu ta gặp phải loại chuyện này ta vẫn sẽ xen vào bởi vì ta không thể thấy chết không cứu. Có lẽ đúng như ngươi nói, chuyện sẽ có rất nhiều cách giải quyết nhưng lúc đó, ta không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thể dùng cách hợp với ta nhất. Có lẽ sẽ có hậu quả bất lợi cho ta, có lẽ ta cũng sẽ hối hận, nhưng lúc ấy, ta không thể so đo nhiều như thế!

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đã làm sai còn định nói lí

Nhưng giọng nói cũng hòa hoãn đi, không còn trách cứ nặng nề.

Lưu Từ Cầm một bên kê đơn thuốc, nhìn Cận Thiệu Khang có thể quang minh chính đại đứng bên giường nàng còn mình chỉ có thể đứng ngoài trong lòng có chút đau xót, buồn bã cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Trùng Phạt

Rèm thủy tinh tinh xảo hoa mỹ.

Trong phòng, một nữ tử mặc áo lụa vàng, quần lụa trắng mỏng, mi thanh mục tú khóc lóc kể lể với nữ tử mặc váy hoa sen trắng ngồi trước bàn trang điểm.

- Tỷ tỷ, Tương Nhực Lan kia chẳng những đánh nô tài của muội mà còn giữa đường tát muội, tỷ tỷ người phải làm chủ cho ta.

Nữ tử đang ngồi trước gương trang điểm nghe vậy quay mặt đi, da trắng như phấn hồng, phượng nhãn câu hồn nhiếp phách quả đúng là Thục phi đang được sủng ái bậc nhất.

Nàng nhử mi nhìn muội muội đang quỳ trên đất hỏi:

- Uyển Thanh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi nói rõ ràng cho ta, đừng dấu diếm nửa câu tránh để ta cũng bị liên lụy.

Từ Uyển Thanh không dám giấu diếm tỷ tỷ, lập tức đem chuyện mình đụng thương người nói hết ra.

Thục phi càng nghe càng giận, tức giận đến quăng luôn chiếc hộp gỗ trên bàn xuống đất, trang sức trân châu phi thủy bên trong tán loạn, sáng lên lấp lánh.

Các cung nữ vội vàng quỳ xuống dọn dẹp

Từ Uyển Thanh cả kinh. Ngừng tiếng khóc, cúi đầu, rụt cổ, không dám nói thêm một tiếng.

Thục phi đứng lên tức giận đi qua đi lại, sau đó đứng trước Từ Uyển Thanh, cúi đầu nàng một cái, cả giận nói:

- Ngươi có đầu óc hay không! Nếu đụng người thì bồi thường chút bạc là được sao lại để chuyện lớn như vậy.

Từ Uyển Thanh nức nở nói:

- Ta làm sao biết được đó có phải là điều dân lừa bạc hay không, nếu mỗi người đều như thế thì thế diện Từ gia để đi đâu

Thân phận nàng như vậy có đúng chết một kẻ thường dân mà cũng phải bồi thường? Huống chi đứa trẻ đó còn chưa chết.

- Chuyện hôm nay làm loạn như vậy thì thế diện của Từ gia chúng ta có sao?

Thục phi giận dữ vô cùng:

- Còn nữa, ta đã cảnh cáo người đừng có đi trêu chọc Trương Nhược Lan, ta không thể lần nào cũng đỡ cho người được. Hôm nay nàng đã gả cho An Viễn hầu lại có thái hậu là chỗ dựa. Người gây sự với ai cũng được lại đi gây sự với nàng. Hôm nay chịu nhục thì còn trách ai?

- Cận Thiệu Khang cùng lắm là quan tam phẩm, sao phải sợ hắn. ...

Từ Uyển Thanh lẩm bẩm

Thục phi giận dữ đến bật cười:

- Quan tam phẩm? Ta nói cho người, An Viễn hầu bình loạn có công lớn được Hoàng thượng cực kì coi trọng. Đến như cha là Thượng thư nhị phẩm nhìn thấy hắn cũng còn khách khách khí khí.

Thục phi hít sâu một hơi, lại nói:

- Cũng may chuyện lần này hắn còn không muốn làm lớn nếu không lần này cả cha và ta cũng bị người làm liên lụy. Bây giờ bên đông cung (hoàng hậu) lúc nào cũng chăm chăm theo dõi người còn muốn làm ta thêm loạn! Ta nói cho người, sau này thành thật một chút cho ta, nếu còn làm sai thì đừng trách tỷ tỷ không để ý gì đến người!

Từ Uyển Thanh thấy chỗ dựa duy nhất cũng không giúp gì nàng, trong lòng nóng nảy, mắt lưu chuyển. Nàng vùng lên ôm chân Thục phi khóc ròng nói:

- Tỷ tỷ, là ta không tốt khiến người thêm mệt mỏi. Nhưng mà cũng tại ta quá tức giận. Trương Nhược Lan kia rõ ràng biết ta là muội muội của người còn dám đánh ta, rõ ràng là không coi người ra gì. Trước khi nàng đánh ta, ta nói với nàng rằng ta là muội muội của Thục phi, đáng lẽ phải để cho tỷ tỷ chút mặt mũi! Ai ngờ nàng nói... nàng nói

Thục phi nhú mày:

- Nàng nói cái gì?

Thường thì khi ở vị trí càng cao thì càng không chịu được người khác không coi mình ra gì.

- Nàng nói, cùng lắm chỉ là Thục phi, còn không phải là hoàng hậu. ...

- Cái gì!

Phượng nhãn Thục phi lộ vẻ giận dữ, nàng rõ ràng được sủng nhưng lại không thể so với Hoàng hậu, vẫn luôn bị Hoàng hậu chèn ép, đó vốn là nỗi đau của nàng. Hôm nay Từ Uyển Thanh nói một câu này đúng là đánh vào tử huyệt của nàng. Nàng hừ lạnh:

- Sao cơ! Có Thái hậu sủng ái nên không coi bản cung ra gì? Hay cho Trương Nhược Lan kia! Sớm muộn gì người cũng biết được sự lợi hại của bản cung.

Từ Uyển Thanh nhìn tỷ tỷ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, cúi đầu lạnh lùng cười. Trương Nhược Lan người sẽ nhanh chóng hối hận vì dám đắc tội ta.

Một lát sau, Thục phi đỡ Từ Uyển Thanh lên từ tốn nói:

- Hôm nay người về trước đi, chuyện này không được nói cho ai, để nó sóng êm gió lặng qua đi. Người yên tâm, tỷ tỷ sẽ giúp người hả giận.

Sáng sớm ngày thứ hai, thái phu nhân cùng Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên và Vương thị, Triệu di thái thái cùng đến Thu Đường viện thăm Trương Nhược Lan.

Thái phu nhân không biết chuyện hôm qua, chỉ tưởng rằng lúc quay về Trương Nhược Lan bị cảm nắng. Đến khi Cận Thiệu Khang nói với nàng muốn giấu thái phu nhân khiến nàng thấy hơi kì lạ.

Lúc ấy, Cận Thiệu Khang hơi mất tự nhiên trả lời nàng:

- Chỉ là ta không muốn Yên Nhiên bị phạt.

Trương Nhược Lan hiểu hắn rất yêu thương muội muội. Nàng đương nhiên cũng không muốn thái phu nhân biết chuyện vì đến lúc đó người bị trách phạt

không chỉ một mình Cận Yên Nhiên.

Tương Nhựt Lan nhìn thấy thái phu nhân vội vàng ngồi thình an bà, thái phu nhân đến đê nàng nằm xuống, cười nói:

- Ta đến đây để thăm ngươi chứ không phải để quấy rầy ngươi nghỉ ngơi:

Lúc này, Tương Nhựt Lan đành thôi, sai Ánh Tuyết dâng trà.

Vu Thu Nguyệt và Vương thị cũng tiến lên thình an. Thương thế của Vu Thu Nguyệt đã tốt lên nhiều, da dẻ lại như lúc đầu. Nàng ta một câu tý tý hai câu tý tý vô cùng thân thiết tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, lại còn đón bát thuốc trong tay Liên Kiều muốn hầu hạ Tương Nhựt Lan uống thuốc. Tương Nhựt Lan kiên quyết từ chối, nàng sợ nhìn thấy nàng ta giả mù sa mưa mà sẽ nôn ra mất.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, về mặt ủy khuất lui xuống. Nhưng rất đáng mừng chính là Cận Yên Nhiên không còn như nửa thần chính nghĩa mà nhảy ra chỉ trích,

Thái phu nhân nhàn nhạt cười nhìn hết thấy, thấy nhà cửa có thể duy trì sự yên lặng, hòa hảo bên ngoài là được, còn về phần các nàng nghĩ gì thì không cần nghĩ nhiều. Các nàng có thể nghĩ nhưng còn có gan làm hay không thì chưa chắc.

Mà Vương thị thì sắc mặt thay đổi đến 180 độ, đến trước mặt Tương Nhựt Lan cầm một bình sứ nhỏ, tươi cười nói:

- Phu nhân, Lành Ngưng đan này rất tốt cho bệnh cảm nắng, ta đã sai người đặc biệt tìm được, xin phu nhân đừng chê cười.

Vu Thu Nguyệt đứng bên lạnh lùng nhìn Vương thị ân cần với Tương Nhựt Lan, âm thầm hừ một tiếng.

Tương Nhựt Lan nhìn chiếc bình trong tay nàng, nhàn nhạt cười, nghĩ thầm. Chỉ một lọ thuốc mà muốn ta xí xóa, thế thì quá tiện cho ngươi rồi. Nhưng vẫn nói:

- Phiền đệ muội rồi!

Rồi sai Ánh Tuyết cất lấy.

Trước khi đi, Triệu di thái thái đã nói với Vương thị, nếu Tương Nhựt Lan không nhận đồ của nàng thì có nghĩa là Tương Nhựt Lan không tha thứ nàng, cuộc sống sau này phải tự mà cầu phúc. Khiến Vương thị vẫn vô cùng lo lắng, nay thấy nàng nhận thuốc cuối cùng cũng có thể thở phào.

Tương Nhựt Lan nhìn thái phu nhân thấy bà hơi cười như rất hài lòng với mình. Nàng biết thái phu nhân vẫn luôn mong nhà cửa thuận hòa, trước mặt bà nên tỏ vẻ độ lượng một chút. Dù sao có lẽ nàng còn phải sống trong Hầu phủ một thời gian dài, vẫn phải tôn trọng ý của thái phu nhân, nhưng mà...

Vương thị còn không đắc ý được bao lâu thì lại nghe Tương Nhựt Lan nói:

- Thuốc ta nhận đó. Nhưng hôm nay mọi người tề tụ đông đủ khiến ta nhớ đến một việc.

Vương thị vội vàng lấy lòng nói:

- Phu nhân nhớ ra chuyện gì?

Tương Nhựt Lan nhìn nàng một chút rồi lại nhìn Vu Thu Nguyệt, vỗ tay cười:

- Các ngươi không nhớ trước kia cùng ta đánh cuộc đã thua, vẫn còn nợ ta một việc?

Mặt Vương thị và Vu Thu Nguyệt cứng đờ, ngay cả Cận Yên Nhiên cũng hơi mất tự nhiên. Các nàng biết Tương Nhựt Lan là muốn mượn cơ hội tính sổ nhưng trước kia chính mình đã...(còn ai nhớ đoạn chúng nó to còi muốn ép Tương Nhựt Lan không được lật lọng nhất quyết đánh cuộc k:)). Bấy giờ trước mặt thái phu nhân lại ra mặt xin xỏ thì đúng là không thể làm được.

Tương Nhựt Lan nhìn thái phu nhân cười nói:

- Mẫu thân, người đã nói người sẽ làm chứng!

Thái phu nhân hiểu rõ tâm ý của nàng, đã nói vậy chắc chắn nàng sẽ không làm gì quá đáng nên cười nói:

- Đúng vậy, vẫn còn không thấy ngươi nhắc đến, ta cũng tò mò không biết ngươi muốn gì.

- Đây không phải là bận rộn mà quên mất? Tương Nhựt Lan cười nói.

Vương thị biết rõ không thể thoát được, liền cứng đầu hỏi:

- Chẳng biết phu nhân muốn chúng ta làm gì.

Tương Nhựt Lan cười mỉa hoặc, đôi mắt vòng vo lưu chuyển khiến trái tim của ba người cũng chuyển theo.

- Như vậy đi!

Đầu tiên Trương Nhược Lan nhìn Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Vu di nương giọng nói nhu hòa, đọc sách nhất định rất dễ nghe. Tháng này mỗi buổi trưa Vu Thu Nguyệt đến đây đọc sách nửa giờ cho ta nghe đi.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt đại biến. Từ chỗ nàng đến Thu Đường viện mất khoảng nửa khắc, giữa trưa mặt trời nóng rực như vậy mà phải đến đến đi đi, da dẻ vừa mới khôi phục chẳng phải sẽ lại đen đi.

Vừa định lên tiếng đã nghe Trương Nhược Lan cười nói:

- Mẫu thân, người thấy thế nào?

Thái phu nhân cười nói:

- Là thua người chứ không phải thua ta, đương nhiên là theo ý của người.

Hiển nhiên là không phản đối.

Vu Thu Nguyệt hận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Về phân đệ muội?

Trương Nhược Lan kéo dài tiếng cuối, con người vừa chuyển, cười khanh khách địa nhìn Vương thị, trái tim Vương thị cũng kéo lên tận cổ họng:

- Nghe nói đệ muội thêu thùa rất đẹp, không bằng làm cho ta một bộ quần áo thêu bách hoa, một tháng có thể làm xong chứ.

Một tháng? Thế chẳng phải là trừ ăn cơm, ngủ, tất cả thời gian đều phải thêu quần áo? Nhưng mà có cách nào? Vương thị đành phải đau đớn mà chấp nhận.

- Nghe nói tiểu cô ghét nhất nghe kinh Phật, tháng này Phật tiểu cô mỗi ngày đến chỗ mẫu thân đọc kinh nửa canh giờ cho mẫu thân nghe!

Trương Nhược Lan nhìn nàng hơi cười, nói thật, hôm qua lúc quan trọng Cận Yên Nhiên dám đến ngăn cản Từ Uyển Thanh mà bị trúng một bạt tai, nàng vừa hơi bội phục lại có chút áy náy. Trừng phạt này hầu như là có cũng như không. Nếu nàng không muốn đọc thì thái phu nhân làm gì đến nỗi bức nàng?

Cận Yên Nhiên đương nhiên hiểu rõ thiện ý của nàng, nhìn nàng mỉm cười.

Mọi người đều biết sự trừng phạt này với ba người khác hẳn nhau, bên trọng bên khinh nhưng ai dám kháng nghị?

Ngồi một lúc, thái phu nhân muốn để Trương Nhược Lan nghỉ ngơi nên đứng dậy rời đi. Vương thị và Triệu di thái thái cũng đi theo, Vu Thu Nguyệt định đi thì thấy Cận Yên Nhiên đứng bất động nên dừng lại nói với nàng:

- Yên Nhiên, còn chưa đi?

Cận Yên Nhiên lắc đầu:

- Tiểu tẩu... cứ đi trước. Ta ở lại đây một lát.

Vu Thu Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng nhưng cũng không tiện ở lâu, đành phải một mình rời đi. Nhưng thấy người vẫn luôn bảo vệ mình đột nhiên cùng kẻ thù của mình thân thiết, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Đợi mọi người đi rồi, Cận Yên Nhiên ngồi bên giường Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Đại tẩu, cảm ơn người.

Trương Nhược Lan nhìn nàng cười nói:

- Cảm ơn ta cái gì?

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu, mặt hơi ửng hồng:

- Cảm ơn người hôm qua giúp ta xả giận, khi nãy lại giờ cao đánh kẻ.

Nói xong không nhịn được bật cười. Trương Nhược Lan kéo tay nàng, cười nói:

- Hôm qua ta giúp người, trừ ra vì người là tiểu cô của ta, còn có nguyên nhân quan trọng hơn!

- Nguyên nhân gì? Cận Yên Nhiên tròn mắt

Lúc này nhìn gần, Trương Nhược Lan mới phát hiện nàng và Cận Thiệu Khang có cùng một đôi mắt nâu giống nhau, vô cùng xinh đẹp.

- Bởi vì chúng ta là chiến hữu!

Trương Nhược Lan đầy hào khí nói:

- Hôm qua chúng ta sống vai tác chiến đối phó với địch nhân. Người nào coi thường người thì khác gì coi thường ta. Đương nhiên ta sẽ không ngồi yên mà không để ý, hơn nữa....

Trương Nhược Lan nhìn nàng cười

- Người không biết, lúc hôm qua người ngăn cản Từ Uyển Thanh rất có khí thế, quả không hổ là danh môn hổ nữ.

Nói xong giờ ngón tay cái lên với nàng.

Cận Yên Nhiên chưa bao giờ được khen như thế nên trong lòng vô cùng vui mừng, lại có chút tự hào, bất tri bất giác trong lòng lại có thêm hảo cảm với Trương Nhược Lan.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Thú Vị

Trương Nhược Lan ở trong sân nghỉ ngơi hai ngày. Trong lúc này, Thái hậu sai Diệp cô cô đến thăm nàng một lần cũng ban thưởng không ít thuốc men quý giá. Đợi khỏi hẳn, Trương Nhược Lan tất nhiên là phải vào cung tạ ơn.

Đi đến Từ Trữ cung thì Thái hậu đã dùng bữa sáng xong. Trước kia các phương pháp thực liệu của Trương Nhược Lan đã được Lưu Viện sĩ thông qua nên chính thức áp dụng vào ba bữa của Thái hậu.

Thái hậu đợi nàng dập đầu vấn an xong thì vẫy nàng ngồi bên cạnh mình:

- Sắc mặt không tệ, chắc hẳn đã khỏe rồi.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Điều tốt lắm. Bình thường thân thể ta đã khỏe mạnh, chút bệnh nhỏ này sao làm khó được ta

Vừa nói vừa vung tay:

- Thái hậu xem, bây giờ lại sinh long hoạt hổ rồi.

Thái hậu và Diệp cô cô đều bật cười. Thái hậu vừa cười vừa vỗ vai nàng nói:

- Nào có nữ tử dùng sinh long hoạt hổ mà miêu tả chính mình.

Lần này, các cung nữ trong điện đều không nhịn được mà cũng cười rộ lên.

Trương Nhược Lan thấy sắc mặt thái hậu hồng nhuận, da dẻ nhuận trạch, cười nói:

- Khí sắc Thái hậu tốt lắm. những phương tử này người ăn có quen không?

Diệp cô cô đứng bên đáp:

- Thái hậu thích nhất món canh bò câu non hầm câu kỳ, ngày nào cũng ăn rất ngon.

Trương Nhược Lan còn chưa kịp trả lời đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng xướng vang:

- Hoàng thượng giá lâm.

Chính là mỗi ngày Hoàng thượng đều theo lệ đến vấn an Thái hậu.

Cảnh tuyên đế mặc một bộ long bào, thần khí thanh sảng bước vào, anh minh thần vũ, khí thế bất phàm.

Đầu tiên, hấn thỉnh an Thái hậu. Sau đó, Trương Nhược Lan tiến lên hành lễ rồi đứng sau Thái hậu.

Diệp cô cô lại đem một chiếc ghế khắc hoa cho hoàng đế ngồi. Hoàng đế ngồi xong nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan đứng sau thái hậu nói:

- Gần đây sao ta không thấy người tiền cung?

Dứt lời bỏ thêm một câu:

- Lần nào trầm gặp cũng thấy người khiến Thái hậu rất vui vẻ, coi như là người có công lớn.

Trương Nhược Lan cúi đầu cười nói:

- Được ở bên cạnh Thái hậu thần phụ cũng rất vui vẻ

Nhưng trong lòng lại âm thầm: sâu thối, biết rõ ta có công cũng không ban thưởng ta, chưa bao giờ thấy hoàng đế nào nhỏ nhen như vậy....

- Gần đây thân thể Nhược Lan không khỏe, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian!

Thái hậu trả lời thay Trương Nhược Lan.

- Thân thể không khỏe?

Cảnh tuyên đế kinh ngạc nhìn Trương Nhược Lan, đột nhiên cười, mắt hoa đào lóe ra quang mang:

- Trương Nhược Lan, người cũng bị bệnh?

Con người này, sao không nói được câu nào dễ nghe?

- Thần phụ không thể so với Hoàng thượng là chân long thiên tử, thần phụ chỉ là người phàm, đương nhiên sẽ bị bệnh.

Giọng Trương Nhược Lan không cao không thấp. Cảnh tuyên đế nhìn nàng ha ha cười, sau đó quay đầu nói với Thái hậu:

- Thái hậu, người có phát hiện nha đầu này càng ngày càng thú vị?

Trương Nhược Lan trong bụng mắng hấn, bảo ai thế?

Thái hậu đồng ý:

- Hôm nay Nhược Lan nói năng càng lúc càng hay. Mọi người đều nói nữ tử xuất giá đều sẽ thay đổi, quả nhiên là không sai.

Nói đến đây, Thái hậu quay người nhìn Trương Nhược Lan cười nói:

- Trước ai gia vẫn phản đối hôn sự này, hôm nay xem ra An Viễn hầu quả là người thích hợp với Nhược Lan nhất.

Trương Nhược Lan cười khan hai tiếng, trong lòng vừa định ôm oán hai câu, nhưng nhìn đến Cảnh Tuyên đế thì oán khí trong lòng giảm bớt. Bất kể nói như thế nào, so với gả cho hoàng đế siêu cấp ngựa giống này còn tốt hơn nhiều. Ai ngờ lúc này hoàng đế đột nhiên chuyển đề tài:

- Vừa nãy bước vào thấy các người nói chuyện rất vui vẻ, đang nói gì vậy??

A Diệp đáp:

- Đang bàn về phương pháp thực liệu của Nhược Lan tiểu thư, trong đó có canh bò câu non hầm cầu kỷ được Thái hậu rất thích.

- Canh bò câu non hầm cầu kỷ?

Hoàng đế lặp lại, nhìn Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan biết siêu cấp đại boss đang chờ mình giải thích!

Làm hoàng đế thật tốt... tùy tiện nói một câu, bất kể người ta có thích hay không vẫn phải đáp lời, người này đúng là mệnh tốt...

- Hoàng thượng, chim bồ câu non có tác dụng chữa chứng tiểu đường, cầu kỷ có thể hấp thụ lượng đường trong máu. Canh này dùng để trị liệu bệnh tiểu đường hiệu quả rất tốt.

- A! Cảnh tuyên đế nghe xong rất cao hứng: đã như vậy thì sai Ngự thiện phòng ngày nào cũng làm cho Thái hậu ăn.

Nói thật, Trương Nhược Lan nhìn hoàng đế kia rất không vừa mắt, nàng cố tình muốn hạ bót nhục khí của hắn.

- Hoàng thượng, Canh này tuy tốt nhưng cũng không nên ngày nào cũng dùng

Trương Nhược Lan mỉm cười nhìn hắn nói.

- Vì sao?

Cảnh tuyên đế nhíu mày. Trương Nhược Lan này sao lần nào cũng quét sạch sự hưng phấn của hắn?

Thái hậu cùng Diệp cô cô đều nở to hai mắt nhìn Trương Nhược Lan, vẻ mặt cảm thấy rất hứng thú. Trương Nhược Lan mỗi lần nói đều rất thú vị, bọn họ thích nghe..... khó khi nào thấy hoàng đế kinh ngạc. Lại càng thú vị!

Trương Nhược Lan nhìn hắn cười nói:

- Hoàng thượng, cai quản giang sơn, thiên hạ, ngài làm rất tốt...

Cảnh tuyên đế gật đầu, sắc mặt hơi hoàn hảo, câu nói này là thật

- Nhưng nhắc tới thực liệu chữa bệnh, Hoàng thượng lại không bằng thần phụ.

Hoàng đế nhíu mày, những lời này nghe vào tai rất không dễ chịu...

Trương Nhược Lan dương mi, đôi mắt như hắc ngọc như phát sáng, thần thái như bay lên, từ từ hấp dẫn ánh mắt của Cảnh Tuyên đế.

Trương Nhược Lan nhìn thẳng hắn, cười nói:

- Hoàng thượng, thần phụ biết người không phục, nhưng mỗi việc đều cần sự chuyên chú. Không ai có thể thông hiểu tất cả mọi chuyện trên thế gian này. Cho nên có đôi lúc, Hoàng thượng cũng phải nghe ý kiến của người khác.

Cảnh tuyên đế nhíu mày, lời này là không sai, nhưng là từ miệng nàng nói ra khiến hắn cảm giác trong lòng khó chịu.

- Người đang giáo huấn trẫm. Giọng nói rõ ràng về mặt hứng.

Trương Nhược Lan cũng không giống lần trước mà quý gối, sợ trên sợ dưới. Lần này nàng thần nhiên trả lời:

- Hoàng thượng, thần phụ không dám giáo huấn Hoàng thượng, chỉ là thần phụ cho rằng Hoàng thượng là minh quân hiếm có từ cổ chí kim, nhất định có thể tiếp nhận đề nghị của thần phụ!

Lời này nghe có vẻ không đúng:

- Vậy theo người nói, nếu trẫm không tiếp thu ý kiến của người thì không phải là minh quân?

Trương Nhược Lan cười thần nhiên:

- Hoàng thượng, thần phụ nói đều là vì tốt cho Thái hậu, sao Hoàng thượng lại có thể không nghe?

Cảnh tuyên đế bị nàng nói nhiều đến u u mê mê. Bình thường có ai dám nói như thế với hắn. Nhưng những lời của nàng lại không có bất kỳ sai sót gì khiến hắn không thể phản bác, rất khó chịu.

Trương Nhược Lan nhìn hắn ngây ngốc, thiếu chút nữa thì cười phá lên.

Một lát sau, hoàng đế chán nản khoát khoát tay

- Thôi thôi, người nói thẳng nguyên nhân là được!

Bên cạnh, thái hậu cùng Diệp cô cô đều quay đầu cười trộm

- Hoàng thượng, ăn thịt thì nên thay đổi vì mỗi loại thịt có chứa những dinh dưỡng khác nhau. Mỗi ngày, Thái hậu chỉ nên ăn một lượng thịt vừa phải, nếu Hoàng thượng để Thái hậu chỉ chuyên ăn thịt bò cẩu, chẳng những sẽ khiến Thái hậu thấy ngán mà cũng ảnh hưởng đến việc hấp thụ dinh dưỡng từ thực vật của Thái hậu.

Cảnh tuyên đế cười cười, mắt hoa đào cười mỉ mỉ:

- Nói vậy cũng có chút đạo lý...

- Trong các phương pháp thực liệu trừ canh bồ câu non hầm cầu kỷ còn có nhộng tằm, gà tơ hầm sâm, canh thỏ hầm sơn dược, thịt ếch nấu rau họ...

(hôn mê vì các món này mất) mỗi món ăn này đều có hiệu quả rất tốt với bệnh tiểu đường, dùng lần lượt, thay đổi có thể điều chỉnh khẩu vị của thái hậu mà cũng không ảnh hưởng đến việc hấp thu dinh dưỡng của Thái hậu.

Thái hậu ngồi một bên cười nói:

- Những thứ đó ăn cũng ngon, chỉ là... Thái hậu nhú nhú mày: – mỗi ngày đều phải uống nước khổ qua rất đắng, còn đắng hơn thuốc.

Lần này Cảnh tuyên đế vội vàng nói, kéo tay Thái hậu ra về hiếu tử:

- Thái hậu, thuốc đắng giả tật, dù khó uống người cũng chịu khó một chút..

Cái này chắc hẳn không sai

Nào ngờ vừa dứt lời, Trương Nhược Lan lại nói:

- Hoàng thượng, nước khổ qua quả thật khó uống, nếu Thái hậu không uống được thì có thể nghiền thành bột, mỗi lần dùng 2 tiền (đơn vị đo lường), mỗi ngày dùng 3 lần.

Cảnh tuyên đế mày dợn lên, Trương Nhược Lan này có phải cố ý không. Sao lần nào cũng hủy đi đường lui của hắn. Hắn tà nghệ nhìn Trương Nhược Lan, vừa lúc này Trương Nhược Lan len lén nhìn hắn, ánh mắt chạm nhau, Trương Nhược Lan liền “ách” một tiếng rồi quay đầu đi.

Cảnh tuyên đế ngây ngốc, có phải hắn nhìn nhầm không? Sao hắn cảm giác đôi mắt nàng như mắt con mèo nhỏ, đôi mắt linh động chứa tia đắc ý.

Một cỗ hỏa khí dâng lên nhưng trong lòng hắn lại từ từ hạ xuống. Đến cuối cùng, hắn nhin không được nhẹ bật cười.

Thú vị...

Bên kia, Trương Nhược Lan trong lòng hả giận nhiều. Sau đó cũng không nói lý với Cảnh tuyên đế nữa. Sau đó, nàng chỉ cùng Thái hậu nói chuyện nhưng nàng luôn cảm giác có một ánh mắt gắt gao nhìn thẳng nàng, khiến nàng dựng tóc gáy.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh sáng vàng rực chiếu vào rèm cửa càng tăng thêm vẻ hoa lệ.

Nàng quay đầu lại nhìn thái hậu cười nói:

- Thái hậu, bây giờ mặt trời không gay gắt, Nhược Lan cùng người đi ra ngoài một chút đi. Vận động rất có lợi với thân thể người.

Thái hậu ngồi trong điện lâu như vậy cũng muốn đi ra ngoài đi một chút, nói thể rất hợp tâm ý của bà. Bà đứng dậy cười nói với hoàng đế:

- Hoàng thượng, ai gia không cùng người nữa.

Cảnh tuyên đế đứng lên. Vuốt vuốt cằm bào, cằm bào dưới ánh nắng mặt trời lộ ra quang mang chói mắt, khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn càng hiện rõ vẻ quý khí

Sau đó, hắn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Trương Nhược Lan rồi nhìn Thái hậu nói:

- Hôm nay nhi thần cũng muốn ra ngoài một chút, sẽ đi cùng Thái hậu

Vừa nói vừa đi sang bên trái Thái hậu.

Thái hậu vừa đi, vừa trêu ghẹo hắn:

- Đi dạo cùng bà già như ta thì có gì vui, người đi tìm Thực phi của người chẳng phải vui hơn.

- Hôm nay nhin thần cùng đi theo Thái hậu, Thái hậu phải chẳng sợ nhi thần khiến người không vui. Hoàng đế cười nói.

Thái hậu rất cao hứng, cười đến không mím được miệng:

- Người có thể đi cùng ai gia, ai gia cầu còn không được.

Cảnh tuyên đế cười cười, ánh mắt lại nhìn về phía Trương Nhược Lan bên phải Thái hậu.

Trương Nhược Lan cảm giác được ánh mắt hắn, trong lòng sợ hãi, hắn nhìn nàng làm cái gì? Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ đến loại ngựa giống có ba ngàn giải lệ này sẽ coi trọng mình. Huống chi trước đó hắn vô cùng chán ghét nàng.

Chẳng lẽ khi này nói chuyện khiến hắn ghi thù?

Chương 78: Hiền Huệ

Thái hậu ở giữa, Cảnh tuyên đế cùng Tương Nhượng Lan hai bên. Phía sau một đám cung nữ thái giám, đoàn người thông thả đi về phía ngự hoa viên.

Đọc theo đường đi, mặt trời âm áp, núi già son, cây cối um tùm. Tuy là giữa mùa hạ nhưng vì ánh mặt trời không gắt, gió nhẹ hiu hiu, cho nên cũng không thấy nóng bức.

Tương Nhượng Lan đỡ tay Thái hậu từ từ đi tới. Nàng thoáng nhìn Cảnh Tuyên đế phía trước chỉ thấy hần hai tay chấp sau lưng, lưng thẳng, bước đi trầm ổn, mỗi bước đi y phục lại bay lên, kim quang lóng lánh tạo nên khí thế duy ngã độc tôn (chỉ có 1 mình mình là cao nhất)

Tương Nhượng Lan cùng Thái hậu nói chuyện, thỉnh thoảng chọc đùa Thái hậu cười lên. Cảnh Tuyên Đế đôi khi cũng quay lại nói vào đôi câu, khuôn mặt tuấn vĩ mang theo ý cười ôn hòa, khi nói chuyện, ánh mắt lại như vô tình đảo qua Tương Nhượng Lan, mắt hoa đào lóe lên không chừng khiến trong lòng Tương Nhượng Lan có chút sợ hãi.

- Thái hậu, người nhìn xem, quả núi kia có giống con voi không? Tương Nhượng Lan chỉ vào ngọn núi già trước cao hướng nói với Thái hậu.

Thái hậu nhìn một chút. Cười hỏi:

- Con gì cơ?

Tương Nhượng Lan ngậy người, chẳng lẽ nơi này không có voi? Theo nàng biết, voi là động vật thuộc rừng rậm nhiệt đới. Hoàng thành có lẽ là ở phương bắc cho nên Thái hậu sống lâu năm trong thâm cung không biết được voi là con gì.

Tương Nhượng Lan thấy thái hậu có hứng thú, liền cười giải thích:

- Đó là một loài động vật rất lớn. ...

Cảnh Tuyên Đế một bên xen vào:

- Lớn bao nhiêu? Có lớn bằng cọp, gấu không?

Tương Nhượng Lan nhìn hần nói:

- Hoàng thượng, nếu so với cọp hay gấu thì đều lớn hơn nhiều. Một con voi lớn thì có ba con hổ cũng không bằng được.

Cảnh Tuyên Đế hừ ra lỗ mũi, lộ vẻ không tin:

- Trẫm từng đến rừng rậm lớn nhất phía bắc săn thú cũng chưa bao giờ thấy con vật nào to lớn như vậy. Tương Nhượng Lan, ngươi đừng bốc phét trước mặt Thái hậu.

Cầm đèn chạy trước ô tô, Tương Nhượng Lan không muốn cãi nhau với hần, chỉ nói thầm trong lòng một câu: thế giới lớn như vậy, ngươi cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Lúc này, thái hậu cười nói:

- Hoàng đế đừng nói thế, ai gia thích nghe Nhượng Lan! Dù là bốc phét cũng thích nghe!

Nói thế làm cho Tương Nhượng Lan có chút sáng lạn, không nhịn được đắc ý nhìn hoàng đế một cái, đã thấy hần đang nhìn lại mình, mắt hoa đào mị mị, này rậm thoáng dương không giống vui vẻ mà cũng chứa ra tức giận. Chỉ là ánh mắt đó khiến nàng thấy mất tự nhiên.

Tương Nhượng Lan vội vàng quay đầu đi không nhìn hần, nói với Thái hậu:

- Thái hậu, con voi có tai rất lớn, mũi dài. Mũi voi tựa như cánh tay người, có thể cuốn lên rất nhiều vật, thậm chí cả con người! A! đúng rồi, trong Từ Trữ cung không phải có bức tượng phù điêu đó chính là răng nanh của voi còn gọi là ngà voi.

Thái hậu rất ngạc nhiên:

- Răng voi lớn như vậy có thể tưởng tượng được voi lớn như thế này

Sau đó nhìn Cảnh Tuyên Đế cười nói:

- Hoàng thượng, xem đi, Nhược Lan cũng không phải là bốc phét.

Cảnh tuyên đế bước chậm lại, sóng vai cùng Thái hậu nhưng hai mắt lại nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Trương Nhược Lan, chuyện người hiểu biết đúng là không ít, chẳng những biết phương pháp thực liệu. Ngà voi này là cống phẩm từ phương nam, nói như vậy voi chắc cũng là con vật phương nam. Người chưa bao giờ bước ra khỏi hoàng thành mà biết được cả việc ở phương nam thật đúng là không đơn giản!

Trương Nhược Lan hắc hắc cười hai tiếng:

- Đây là ta nghe người nói thôi. Chính ta cũng chưa từng gặp qua.

- Người có muốn nhìn một lần không?

Cảnh tuyên đế hỏi nàng

- Tất nhiên là muốn thấy nhưng thần phụ đã có gia đình, cần phải giữ đúng bổn phận, giúp chồng dạy con, cũng không dám chạy loạn nữa. Phương nam này không thể đi được.

Thái hậu cười nói:

- Lời này ai gia thích nghe, ai gia tốn bao nhiêu tâm huyết cũng không làm cho người hiểu được đạo lý này. Không nghĩ tới chỉ gả cho An Viễn hầu hơn một tháng mà người đã thay đổi nhiều như vậy, ai gia đúng là chỉ có một chữ “phục” với An Viễn hầu.

Trương Nhược Lan cười theo, nhưng trong lòng lại thầm mắng, cái này chả liên quan gì đến con ngựa giống kia.

Cảnh tuyên đế lúc này lại lạnh lùng nói:

- Người thích hẳn như vậy.

Trương Nhược Lan ngượng ngừng cười, không biết nên trả lời như thế nào, thái hậu tưởng rằng nàng thẹn thùng, liền cười nói:

- Hoàng thượng sao có thể hỏi nữ tử vấn đề này? Hơn nữa đáp án không phải đã rất rõ ràng? Nhược Lan nếu không thích An Viễn hầu thì sao ban đầu lại muốn người tứ hôn?

Cảnh tuyên đế nhàn nhạt cười cười, quay đầu đi không nhìn Trương Nhược Lan, chậm chậm đi về phía trước.

Vừa đi khoảng chừng thời gian một chén trà đã tới Ngự hoa viên.

Bên trong hoa viên là đầy kì hoa dị thảo, kì thạch ngọc tọa (ghế ngọc), còn những tượng đồng mạ vàng, bồn hoa vô số, đình đài hoa mỹ, những cây cổ thụ cao lớn, mặt đất dùng đá cuội trắng rải hai bên. (lược cái đoạn phát rồ này đi nhá)

Trương Nhược Lan cùng thái hậu đi dạo một lúc, Cảnh Tuyên Đế yên lặng không nói gì khiến không khí có chút buồn chán. Thái hậu đi một lúc thì cũng thấy mất hứng hái, Trương Nhược Lan thấy bà có chút mệt mỏi thì dìu bà vào một tòa đình gần đó nghỉ ngơi.

Mấy người vừa ngồi xuống đã thấy không xa là một đám phi tần quần áo hoa lệ theo sau hoàng hậu mặc phượng bào đang oanh oanh yến yến đi tới. Nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế ai nấy đều vui mừng lẫn sợ hãi, vội nhanh chân đi qua bên này.

Hành lễ xong xuôi, hoàng hậu ngẩng khuôn mặt phong nhuận nhìn Cảnh Tuyên Đế cười nói:

- Hoàng thượng hôm nay sao lại có nhã hứng như vậy.

Cảnh tuyên đế nói:

- Thấy Thái hậu cao hứng thì cùng đi với người.

Thái hậu thấy không khí nào nhiệt thì cũng rất thích, nghe hoàng đế nói xong thì cười nói:

- Cùng ai gia thì không nói một lời, bây giờ Hoàng hậu, Thục phi đều tới thì vui vẻ lên hẳn!

Vừa dứt lời, một nữ tử mặc váy lụa hồng nhạt xinh đẹp đi tới bên người Thái hậu, cười mềm mại nói:

- Thái hậu sao lại nhắc đến thần thiếp như vậy, thần thiếp không phải như thế!

Hoàng hậu đương nhiên Trương Nhược Lan biết, nếu nói thế này, nữ tử này chắc hẳn là sủng phi đương triều, Thục phi - tỷ tỷ Từ Uyển Thanh

Trương Nhược Lan lạnh lẽo đánh giá nàng vài lần, thấy nàng chính là nữ tử điểm áp quần phượng lần trước gặp khi Thái hậu té xỉu. Cung phi phong lưu

đến tận xương, giai nhân thế này chẳng trách được sủng ái.

Ngày đó, Từ Uyển Thanh tức giận xung thiên, nhất định sẽ kể lại với Thục phi. Nhưng mấy ngày qua đều gió êm sóng lặng, rất rõ ràng rằng Thục phi không phải là loại bại nữ như Từ Uyển Thanh, biết chuyện xé to sẽ chẳng được cái gì tốt. Nhưng có thể thành sủng phi nhất định không phải là hạng người đơn giản. Ai biết được nàng có ghi hận lên mình không? Đề phòng một chút thì tốt hơn.

Thái hậu nhìn Thục phi nhàn nhạt cười rồi kéo tay hoàng hậu, cười nói:

- Ai gia cũng nói hoàng hậu sao không thấy hoàng hậu ôm oán.

Thục phi ngượng ngừng cười cười, lui ra phía sau vài bước, vừa lúc lui đến bên Cảnh Tuyên Đế. Ngẩng đầu cười mỉa hoặc với Cảnh Tuyên Đế, Cảnh Tuyên Đế trong lòng rung động, không nhìn được cầm tay nàng.

Các phi tử nhìn thấy cảnh này đều bĩu môi ghen ghét và hâm mộ. Bên kia, Hoàng hậu như không nhìn thấy, nhàn tĩnh cười với Thái hậu:

- Thần thiếp cũng bị Thái hậu trêu chọc nhiều rồi, bây giờ cũng không còn cảm giác nữa!

Thái hậu cười cười, vỗ vỗ tay nàng nhưng âm thầm thở dài. Hoàng hậu ngẩng đầu, nhìn về phía Tương Nhục Lan, cười nói:

- Hầu phu nhân vừa tiến cung đã đến cùng Thái hậu? Thật là có tâm!

Lời nói tươi cười lộ ra thiện ý.

Tất cả trước mắt Tương Nhục Lan đều nhìn trong mắt. Rất rõ ràng hoàng hậu không được sủng như Thục phi nhưng Thái hậu lại thích Hoàng hậu hơn Thục phi nhiều. Đương nhiên Thái hậu không thích thấy phi tần áp đảo chính cung, bởi vì như thế rất dễ khiến hậu cung không yên.

Xem ra bất kể là thân phận gì, làm mẹ chồng đều hi vọng thế thiếp hòa thuận, nhiều con nhiều phúc. Tương Nhục Lan khách khí trả lời hai câu, Hoàng hậu vừa cười vừa kéo tay nàng:

- Sau này cũng đến cung ta chơi, ta không có tỷ muội, chẳng biết tại sao, vừa thấy Hầu phu nhân đã có cảm giác rất thân thiết.

Tương Nhục Lan có chút thụ sủng nhược kinh, mặc dù biết đây là bởi vì mình được Thái hậu sủng ái nhưng những lời của hoàng hậu cũng khiến nàng có chút bay bổng.

Thái hậu ở một bên cười nói:

- Đã như vậy, sau này Nhục Lan nên tới Khôn Trữ cung nhiều một chút, Hoàng hậu là người hiền huệ bậc nhất, người có thể học hỏi nàng rất nhiều.

Kỳ thật Tương Nhục Lan không muốn thân cận cùng phi tần trong hậu cung, huống chi rõ ràng hoàng hậu không được sủng ái. Minh nếu quá thân cận với hoàng hậu ai biết sẽ gây phiền toái gì. Chuyện phế hậu lập sủng phi trong sử sách ghi lại quá nhiều, mình không thể không minh bạch mà bị chết tung xác được.....

Nhưng nàng thấy hoàng hậu thân thiết kéo tay nàng thì hai mắt sáng bừng lên, lập tức suy nghĩ, thay đổi ngay chủ kiến khi nãy. Nàng nắm chặt tay hoàng hậu, cười nói:

- Hoàng hậu không chê thần phụ, thần phụ sau này sẽ làm phiền người!

Hoàng hậu như là rất vui vẻ. Nàng tháo chiếc vòng tay bạch ngọc dương chi rồi đeo vào tay Tương Nhục Lan, cười nói:

- Cái này coi như là lễ gặp mặt, phu nhân đừng chê.

Tương Nhục Lan vừa nhìn vòng tay đã biết giá trị không nhỏ trong lòng nở hoa sao còn có thể chê bai gì.

Hoàng hậu cùng Tương Nhục Lan hàn huyên vài câu rồi sau đó nói chuyện cùng Thái hậu. Các phi tần còn lại thấy Tương Nhục Lan như thế liền vội vàng tiến lên trò chuyện, thân cận với nàng. Nên biết rằng Tương Nhục Lan được Thái hậu cực sủng, lại là phu nhân của An Viễn Hầu vốn được hoàng đế coi trọng, có quan hệ tốt với nàng đương nhiên là có lợi không có hại. Đó là đạo lý sinh tồn của các phi tử, tự nhiên họ sẽ không bỏ qua cơ hội kết giao với nàng.

Trừ Thục phi dính chặt lấy hoàng đế thì các phi tần khác đều tươi cười nói chuyện với Tương Nhục Lan. Tương Nhục Lan cười đến cứng cơ mặt, tay nhận lễ vật sắp nhũn ra.

Đang lúc Tương Nhục Lan cùng các phi tần trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên thấy Cảnh Tuyên Đế lo lắng hô:

- Uyển Nghi, Uyển Nghi, người làm sao vậy?

Mọi người nghe tiếng đều nhìn qua đó đã thấy Thục phi té xỉu trong lòng Cảnh Tuyên Đế, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Cảnh tuyên đế gắt gao ôm nàng, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Hoàng hậu vội tiến đến, lo lắng hỏi:

- Hoàng thượng, Thục phi làm sao vậy?

Cảnh Tuyên Đế rất gấp gáp:

- Trẫm cũng không biết, đang rất tốt tự nhiên ngắt đi!

Sau đó ngẩng đầu, cao giọng hô:

- Truyền thái y, mau truyền thái y!

Hoàng hậu nói:

- Hoàng thượng, nơi đây không tiện, vẫn nên... trước tiên đưa Thục phi về cung thì hơn.

Cảnh tuyên đế gật đầu:

- Vẫn là hoàng hậu chu đáo nhất! Quả đúng là Hiền Huệ của trẫm!

Hoàng hậu đứng ở đó si ngốc nhìn bóng Cảnh Tuyên Đế vội vã rời đi, trên mặt cô đơn vô hạn.

Tương Nhược Lan đứng một bên thấy vậy thì lắc đầu, tên Hiền Huệ nhưng cũng có ý nghĩa gì?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tình Cảm Ấm Áp

Cảnh tuyên đế mang Thục phi rời đi, Hoàng hậu và chúng phi cũng theo sau.

Thái hậu đứng lên, hỏi Tương Nhược Lan:

- Nhược Lan, ngươi có muốn xem một chút không?

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Không muốn, ta dìu Thái hậu về Từ Trữ cung

Chuyện hậu cung này nàng quan tâm nhiều làm gì!

Thái hậu cười cười, như là rất hài lòng với đáp án này. Tương Nhược Lan dìu thái hậu về Từ trữ cung. Trên đường, thái hậu vừa đi, vừa nói với nàng:

- Hoàng hậu là nữ nhi của Lại bộ thượng thư Đỗ đại nhân, tính tình coi như thuần lương, sinh hạ Nhị hoàng tử. Tiểu tử kia thật sự là ai gặp cũng yêu...

Nói đến đây, vẻ mặt Thái hậu đầy từ ái:

- Chỉ mới ba tuổi đã thuộc lầu Tam tự kinh.

Thái hậu nhìn Tương Nhược Lan, nhẹ nhàng cười cười:

- Nhược Lan, ngươi hiểu ý của ta không?

Tương Nhược Lan nháy mắt mấy cái, cười nói:

- Ý Thái hậu là địa vị của hoàng hậu rất ổn định

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, vui mừng cười:

- Nhược Lan của ta thật thông minh.

Nhược Lan của ta...

Tương Nhượng Lan trong lòng nóng lên, hai tròng mắt có chút cay cay, nhẹ nhàng gọi:

- Thái hậu...

Lòng nàng chưa bao giờ ấm áp như vậy.

Thái hậu cười cười, tiếp tục nói:

- Bây giờ đã hiểu vì sao ta bảo ngươi nên tích cực qua lại với hoàng hậu chưa!

Sau đó, thờ dãi nói:

- Nếu ngươi có thể khiến hoàng hậu yêu thích, sau này dù ta không còn...

- Thái hậu...

Nước mắt Tương Nhượng Lan trào ra, nàng dùng chân, nắm chặt cánh tay Thái hậu, tựa đầu vào vai bà:

- Thái hậu không nên nói thế, nhất định Thái hậu sẽ trường mệnh bách tuế.

Thái hậu sờ sờ đầu nàng, khẽ cười nói:

- Đồ ngốc! Khóc cái gì! Ai chẳng sẽ có ngày như vậy. Mọi người đều tụng hô Thái hậu thiên tuế. Nhưng ta và họ đều hiểu, ta không có khả năng thiên tuế! Thân thể ta ta tự rõ.

- Thái hậu tin tưởng Nhượng Lan, Nhượng Lan sẽ làm thái hậu trường mệnh bách tuế.

- Ta biết Nhượng Lan hiếu thuận, không uổng công ta thương ngươi như vậy. Sau này, ngươi tới Từ Trữ Cung rồi đến Khôn Trữ cung một chuyến. Cảm tình con người là bồi dưỡng mà ra, ngươi và nàng không có xung đột lợi ích, lại là chính thất của An Viễn hầu. Ngươi dụng tâm với nàng, nàng sẽ thích ngươi, Nhượng Lan...

Thái hậu nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn bà, da dẻ bà bình thường vốn rất đẹp, dưới ánh mặt trời lại lộ ra những nếp nhăn nơi khóe mắt khóe miệng. Nhưng gương mặt già yếu này lại khiến nàng thấy vô cùng áp áp, vô cùng thân thiết.

- Ngươi mỗi lần đến Từ Trữ cung đều tỏ ra vui vẻ, nghĩ mọi cách để khiến ta vui, hỏi cái gì ngươi cũng đều nói tốt, sống tốt lắm, An Viễn Hầu tốt với ngươi, thái phu nhân cũng tốt với ngươi...

Tương Nhượng Lan lắc đầu, nói xen vào:

- Thái hậu, ta không lừa ngươi, ta thật sự sống rất tốt, ta luôn cố gắng sống thật tốt.

Thái hậu vuốt tóc nàng, ánh mắt thương yêu vô hạn:

- Hải tử đáng thương, sao ta lại không biết gì? An Viễn hầu sủng ái Vu thị hơn ngươi rất nhiều. Thậm chí một tháng hẳn không đến phòng ngươi. Hôm nay, ở Hậu phủ ngươi nhìn như bối cảnh vô hạn là vì có ta ở phía sau. Nhưng ngươi đừng sợ, sau này dù ta không còn thì vẫn còn Hoàng hậu và thái tử sau ngươi, bọn họ vĩnh viễn không dám đối xử tệ với ngươi.

Tương Nhượng Lan nắm tay Thái hậu, nước mắt từ từ rơi xuống, không phải chưa có ai đối tốt với nàng nhưng tất cả đều có điều kiện, loại tốt này rồi sẽ phai nhạt, khi thấy rõ bản chất của nó sẽ khiến ngươi thấy lạnh lẽo. Chỉ có thái hậu, lòng tốt của Thái hậu là vô điều kiện. Bà chưa bao giờ bắt buộc nàng làm cái gì. Cho dù Nhượng Lan không chịu học quy củ, cho dù không chịu nghe lời của bà gả cho con bà, nhưng là bất kể thế nào bà cũng sẽ nói: Nhượng Lan của ta....

Đó là may mắn của Nhượng Lan, cũng là may mắn của nàng.

- Thái hậu, đã lâu rồi Nhượng Lan muốn hỏi Thái hậu, sao Thái hậu lại đối với Nhượng Lan tốt như vậy, tựa như mẫu thân của Nhượng Lan vậy?

Tương Nhượng Lan không nhịn được hỏi

Thái hậu nhẹ nhàng cười, khóe mắt hiện ra mấy nếp nhăn nhưng mỗi nếp nhăn lại hiện ra sự ôn nhu khắc sâu.

- Ta vẫn chờ ngươi hỏi ta....

Thái hậu xoay người chậm rãi đi lên phía trước:

- Đừng vội, sẽ có ngày ta nói cho ngươi

Giọng bà nhẹ nhàng, từ tốn nhưng lại ẩn chứa một loại tình cảm đặc biệt, điều này khiến Tương Nhượng Lan cảm giác được trong lòng Thái hậu có chuyện xưa, mà chuyện xưa này, nhất định có liên quan đến nàng.

Tương Nhựt Lan lau nước mắt, đuổi theo thái hậu, tiếp tục đi về phía trước.

Mặt trời ló ra khỏi tầng mây, rắc lên tầng kim quang nhàn nhạt lên hai người, từ xa nhìn đến như một bức họa ấm áp mà tươi đẹp.

Từ ngày đó, Tương Nhựt Lan trừng phạt Vu Thu Nguyệt và Vương thị, Vương thị mỗi ngày trừ ra đến vấn an thái phu nhân thì hầu như không ra khỏi phòng, chăm chú theo dõi y cho Tương Nhựt Lan. Nàng rất dụng tâm, hy vọng Tương Nhựt Lan thấy thế sẽ gờ bó sự chán ghét trước kia. Nàng hy vọng đường thi cử của phu quân có thể dựa vào quan hệ với An Viễn Hầu mà được hanh thông. Vạn nhất lại trượt thì hy vọng sau này Tương Nhựt Lan có thể giao chút việc tốt cho hắn, địa vị của phu quân cao hơn một chút thì con đường sau này của con mình cũng sẽ tốt hơn.

Cùng lúc Vương thị chăm chú theo dõi y, mỗi ngày, giữa trưa Vu Thu Nguyệt đều đứng hẹn đến Thu đường viện đọc sách cho Tương Nhựt Lan.

Tương Nhựt Lan sợ nàng bị cảm nắng lại thành phiền phức, mỗi ngày đều chuẩn bị trà lạnh giải nhiệt cùng nước ô mai ướp đá cho nàng uống khiến Vu Thu Nguyệt không có lấy chút cơ hội giả bệnh.

Mặc dù Vu Thu Nguyệt đi trong bóng mát lại dùng quạt che đầu, trên đường cũng cố gắng đi nhanh nhưng vì giữa trưa, mặt trời cực nóng nên da tay nàng vừa mới phục hồi lại chút mềm mại thì chưa đầy nửa tháng cả người đã đen sạm đi. Hôm nay, nhìn qua còn đen hơn Tương Nhựt Lan, vì thế mà dung nhan xinh đẹp cũng giảm xuống mấy phần. Nhưng trước mặt Tương Nhựt Lan Vu Thu Nguyệt không dám làm gì, còn phải nhẫn nhịn đọc sách cho nàng. Nhưng mỗi lần về đến phòng mình, nhìn da dẻ đen sạm trong gương thì hận không thể đập phá tất cả. Chính là vì e ngại nha hoàn của thái phu nhân đành phải nhẫn nhịn xuống, nhẫn đến suýt thì nội thương.

Vu Thu Nguyệt từng tìm Cận Yên Nhiên kể khổ, nước mắt lưng tròng khiến người ta đồng tình, nhưng Cận Yên Nhiên lại chỉ thờ dãi nói:

- Ta còn tưởng đại tẩu sẽ dùng cách gì ác độc để trừng phạt chúng ta, không nghĩ lại chỉ đơn giản như vậy. Tiểu tẩu, nguoi đừng vội, bây giờ dù hơi đen một chút nhưng qua mùa đông sẽ lại trắng lại. Dù sao ban đầu là chính chúng ta muốn đánh cuộc, rồi lại thua nàng. Đánh cuộc thì dám nhận thua, không thể nói gì được.

Nói xong khiến Vu Thu Nguyệt tức đến hộc máu. Còn muốn đợi qua mùa đông? Chẳng lẽ nàng lại dùng khuôn mặt đen này mà gặp Hầu gia suốt một mùa đông!

Nhưng là nàng dù có tức giận, có không thích bao nhiêu thì mỗi ngày vẫn phải đến Thu đường viện. Nàng không dám làm trò mờ ám gì nữa, chuyện lần trước nàng vẫn còn sợ hãi. Mơ hồ cảm giác được Tương Nhựt Lan không phải là kẻ dễ dàng bị nàng đánh lên

Thời gian cứ như vậy, một ngày lại một ngày qua đi, rất nhanh đã lại tới mùa đông. Tương Nhựt Lan vẫn nghĩ Cận Thiệu Khang sẽ không quay lại phòng nàng thì đêm mùa đông đó, Cận Thiệu Khang bất ngờ đi đến Thu đường viện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Hơi Nước Liều Nhiễu

Đêm đó, Tương Nhựt Lan tắm rửa xong. Ngồi trước cửa sổ đợi tóc khô, nhìn trăng sáng đến xuất thần, chợt nghe tiếng bên ngoài nha hoàn đang thỉnh an Cận Thiệu Khang!

Tương Nhựt Lan sững sốt, sao hắn lại tới? Vợ vàng nhìn ra phía cửa chỉ thấy rèm trúc vén lên, sau đó thân ảnh cao lớn của Cận Thiệu Khang xuất hiện trước mắt nàng.

Cận Thiệu Khang xoay người sai nha hoàn mang nước tắm vào, quay đầu lại đã thấy Tương Nhựt Lan ngồi trước cửa sổ, tóc dài xõa trên vai, một thân áo lụa tuyết trắng là lướt trên cơ thể nàng. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ lẳng lẳng chiếu vào người nàng khiến nàng thanh nhã, linh tú như Hằng Nga tiên tử

Tìm Cận Thiệu Khang hơi động nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt nàng thì lại nhủ mảy. Ánh mắt nàng coi chừng hắn không cần quá mức lợi hại như thế chứ.

- Hầu gia sao lại tới đây?

Tương Nhựt Lan cảm giác rất kì quái, chẳng phải nàng đã nói rõ ràng với hắn? Hắn là người kiêu ngạo như thế sao còn có thể lại đến đây?

- Hôm nay là mùa đông!

Cận Thiệu Khang nhàn nhạt nói rồi xoay người đi tới ghế khắc hoa bên kia, ngồi xuống.

Tương Nhượng Lan đứng lên, đi tới trước mặt hắn, nhìn hắn nói:

- Ta biết hôm nay là mừng một, chính là, đêm đó ta đã nói qua.....

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu. Lạnh lùng cắt đứt nàng:

- Tương Nhượng Lan, những lời đêm đó không nên nhắc lại.

Mặt hắn lạnh lùng bạnh ra, thanh âm lãnh lệ!

- Hầu gia, những lời đêm đó ta nói đều là thiệt tình. Tương Nhượng Lan nhìn hắn nói.

- Đủ rồi.

Cận Thiệu Khang đứng lên, thân hình cao lớn tạo thành áp lực khiến người khác hít thở không thông, bóng dáng hắn bao phủ nàng:

- Người tốt nhất dừng lại đi! Trước không nói đến ý nghĩ của người là đáng cười thế nào. Lúc đầu là người cố ý giả cho ta, hôm nay người đã là chính thất của ta, điều này cả đời cũng không thể sửa. Chuyện do người lựa chọn, bây giờ người lại nói hối hận, chẳng lẽ mặc người làm gì thì làm? Tương Nhượng Lan, đừng quên nơi này là phủ An Viễn hầu. mỗi ngày mẫu thân ta đều cầu thần bái phật mong người sớm ngày cho Hầu phủ thêm đình (chỉ cái suất đình điếu gì ngày xưa ý, ai học Tất đèn chắc nhớ), người muốn ta nói với mẫu thân thế nào? Hắn hỏi dừng lại – hay là người cho rằng ta nên nói thật với mẫu thân? Nói người muốn chuyện gì? Người thử hỏi xem liệu Thái hậu có đồng ý không?

Tương Nhượng Lan nhất thời nói không ra lời, đêm đó là tâm tình buồn bực nhất thời xúc động nói ra, đó cũng không hẳn là những điều nàng nghĩ. Trong khoảng thời gian này, cẩn thận nghĩ lại nàng cũng biết đêm đó nàng đã lỗ mắng. Thân là chính thất lại yêu cầu chuyện gì là chuyện không thể dễ dàng tha thứ ở xã hội này. Trong lòng nghĩ lại, âm thầm mong muốn thì còn có thể chứ đường hoàng mạnh mẽ nói ra như nàng chắc chẳng có ai.

Cận Thiệu Khang nói rất đúng, đến cả Thái hậu cũng sẽ không đồng ý với nàng! Đến lúc đó sợ rằng mình cũng chẳng có được gì tốt đẹp....

Nhưng không như vậy thì nàng nên làm thế nào? Cùng vài nữ tử khác chia sẻ một người đàn ông cũng không phải là chuyện dễ dàng tiếp nhận.

Đang lúc Tương Nhượng Lan không biết nên trả lời hắn thế nào thì Anh Tuyết và mấy nha hoàn mang nước tắm vào.

Tương Nhượng Lan nói với Anh Tuyết:

- Anh Tuyết, ta đã tắm rồi.

Không đợi Anh Tuyết trả lời, bên kia Cận Thiệu Khang đã nói:

- Là ta muốn tắm!

Tìm nàng nhảy lên quay đầu nhìn về phía hắn.

Hắn đứng trước bàn, ánh nến trên bàn chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối khiến khuôn mặt hắn càng có nét góc cạnh cũng hiện rõ sắc mặt lãnh trầm của hắn.

Hắn muốn ở đây tắm rửa? Hắn sẽ không nghĩ.....

Tìm nàng lúc lên cao lúc xuống thấp, nhưng trước mặt nha hoàn sao có thể nói ra!

Bên kia bọn nha hoàn đang đổ nước vào bồn.

Đội nha hoàn làm xong, Cận Thiệu Khang đứng trước mặt Tương Nhượng Lan cởi áo ngoài lộ ra thân trên trần trụi, hạ thân mặc quần lụa đen. Tương Nhượng Lan thấy vậy mặt hơi đỏ lên vội vàng quay người. Dù không phải chưa từng gặp qua nam nhân cởi trần nhưng không biết vì sao, động tác này của Cận Thiệu Khang khiến nàng rất không tự nhiên.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng bối rối quay đi, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên nổi lên ý cười nhàn nhạt.

Hắn để áo ngoài lên giường rồi đi về phía sau bình phong.

Nghe thấy tiếng bước chân của hắn biến mất sau bình phong Tương Nhượng Lan mới quay đầu lại. Nàng thoáng nhìn về phía bình phong đã thấy thân ảnh cao lớn của hắn. Lúc này, hắn bước chân dài vào thùng nước, giữa chân có một vật như ẩn như hiện, to lớn chớp lên....

Oành một tiếng, Tương Nhượng Lan chỉ cảm thấy cả người máu dồn hết lên mặt. Nàng vội vàng che mặt, một giây sau, nàng nhảy dựng lên giường, kéo chăn trùm kín người. trong không gian bức bí này, dường như nàng nghe được tiếng tim mình đập thình thịch.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe tiếng Cận Thiệu Khang gọi:

- Nhục Lan!

Tương Nhục Lan giả chết không để ý đến hắn. Nàng cảm giác lúc này hắn gọi nàng tuyệt đối không có gì hay ho.

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang để tiếp câu sau:

- Lại đây chà lưng cho ta

Thanh âm hắn hàm chứa mệnh lệnh, tựa như đó là điều đương nhiên.

Tương Nhục Lan ở trong chấn liếc mắt, trong lòng thâm mắng, muốn lão nương hầu hạ người, không có cửa đâu!

- Tương Nhục Lan! Đột nhiên hắn cao giọng.

Tương Nhục Lan sợ bọn nha hoàn trong viện nghe thấy sẽ bàn tán linh tinh, bắt đắc dĩ đành phải đứng lên.

Chẳng phải chỉ là chà cái lưng?

Tương Nhục Lan tâm không cam tình không nguyện trả lời:

- Tới!

Đi vào sau bình phong đã thấy Cận Thiệu Khang ngồi trong thùng nước đối mặt với mình. Chung quanh hơi nước tràn ngập, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn chìm trong hơi nước dày đặc, tóc dài hơi ướt nhẹ dính lên mặt khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng lại thêm phần tuấn mỹ.

Bờ vai rộng rãi, cánh tay gác lên thành bồn, bộ ngực thoáng ẩn thoáng hiện trong nước, trước ngực phập phồng như ẩn như hiện trong nước như hai đóa hoa nhỏ trong veo....

Mặt không tự chủ được bắt đầu nóng lên, Tương Nhục Lan vội vàng cúi đầu, không muốn nhìn mình quẩn bách.

Nàng đi về phía sau lưng hắn, cầm lấy khăn vải Ánh Tuyết đã chuẩn bị sẵn nhưng cầm khăn trên tay rồi vẫn chậm chạp không thể hạ xuống.

- Sao thế?

Thấy nàng chậm chạp không động, Cận Thiệu Khang mở miệng hỏi thuận tiện vờn tay, duỗi cổ về phía sau, vuốt tóc dài ẩm ướt về phía trước.

Duỗi tóc nhẹ nhàng vuốt qua cổ hắn, tạo nên từng tia nước, những tia nước giọt từng giọt trên da thịt hắn phát ra ánh sáng trong suốt.

Tương Nhục Lan hơi mấp máy môi, đột nhiên cảm giác miệng lưỡi có chút khô khan.

Nàng hít sâu một hơi, đè lại trái tim đang đập loạn. Nghĩ thầm, hoảng cái gì? Coi như là tắm cho Ba Ba là được (Ba Ba là con chó trong cô nhi viện, trước kia Tương Nhục Lan thường tắm cho nó). Nàng cầm khăn lau lau trên lưng hắn, ngón tay lơ đãng chạm đến da thịt hắn tựa như chạm vào điện, hai người không hẹn mà cùng nhẹ nhàng run lên.

Tương Nhục Lan lau vài cái, da thịt hắn bắt đầu ửng hồng, nhìn kỹ, trên lưng hắn rất nhiều vết thương, sâu có, nông có, ngắn có, dài có. Các vết sẹo cơ hồ trải rộng trên lưng hắn.

Tương Nhục Lan nhớ ra những lời Cận Yên Nhiên nói, không nhịn được hỏi:

- Hầu gia, những vết thương trên người người là do binh Tây mà thành?

Cận Thiệu Khang yên lặng một hồi rồi mới nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tương Nhục Lan trong lòng nói thầm, lúc sai người thì nói nhiều lắm sao bây giờ lại quý chữ như vàng thế này.

- Sao? Hù dọa người. Cận Thiệu Khang đột nhiên nói?

- Không có, ta cha là tướng quân, trên người cũng có rất nhiều vết thương, ta sao lại bị hù dọa.

Tương Nhục Lan vừa nhẹ nhàng chà lưng cho hắn, vừa nói:

- Chỉ là cha ta cả đời đánh giặc, vết thương cũng không nhiều như người! Hầu gia, không phải người là đại tướng quân sao? Sao phải liều mạng như thế?

Tương Nhục Lan nửa tò mò nửa muốn đánh tan sự xấu hổ này mà tìm đề tài.

Cận Thiệu Khang cười lạnh một tiếng:

- Khi đó ta mới chỉ 16 tuổi, không liều mạng đánh thắng vài trận thì ai sẽ tin phục đại tướng quân như ta?

Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng nàng lại có cảm giác rất nặng nề khó nói.

Hắn mới mười sáu tuổi đã phải kiến công lập nghiệp để chấn hưng gia nghiệp, phải tu thân trước sĩ tốt, không nề hà sống chết, nhất định rất khổ cực!

- Người phấn đấu cũng không dễ dàng gì! Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói câu.

Đơn giản vài chữ, nhưng làm cho lòng Cận Thiệu Khang nóng lên, tim đập loạn mấy nhịp, một cảm giác không rõ tràn ngập khắp ngực hắn. Những người đàn bà bên cạnh hắn luôn khen ngợi công lao hắn, khen hắn anh dũng nhưng có ai hiểu được những khổ cực hắn phải trải qua?

Mặt hắn dần dần nhu hòa, khóe môi bất tri bất giác mà nhàn nhạt tươi cười.

Chỉ là, hắn dường như rất không quen loại cảm giác này, vội vội vàng vàng chuyển đề tài.

- Trương Nhược Lan, người không thể mạnh tay hơn một chút? Ngày thường giương nanh múa vuốt, đến khi làm việc thì lại tay yếu chân mềm

Trương Nhược Lan vừa nghe lời này thì tức giận, mk! người đúng là coi ta là nô tỳ à, hoa chân múa tay mà yêu cầu.

Mạnh tay à!

Nàng nường mày, cắn chặt răng, đem toàn bộ sức lực tích tụ vào cánh tay, hùng hăng chà vài cái.

Hắn nhẹ cúi người về phía trước, buồn bực hừ một tiếng. Trên lưng lập tức hiện ra vài vết đỏ rực.

- Trương Nhược Lan!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, một giây sau, hắn xoay người lại, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà nắm lấy hai cổ tay nàng.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt nâu như mờ mịt hơi nước, sương khói mờ lung khiến ánh mắt hắn nhu hòa hơn rất nhiều

Hắn hơi đứng lên lộ ra thân trên xích lỏa, thân hình hoàn mỹ, cơ thể săn chắc, da dẻ hơi ửng hồng trong nước... tất cả biểu lộ ra một loại mị lực vô cùng nam tính.

Hắn cúi đầu, cười như không cười mà nhìn nàng:

- Trương Nhược Lan, người cố ý đúng không

Lúc nói chuyện, tóc hắn nhẹ cọ lên mặt nàng khiến nàng tê dại ngứa ngứa như cọ vào dây thần kinh của nàng.

Trương Nhược Lan mặt đỏ lên, liều mạng chối:

- Là người bảo ta mạnh tay người buông tay ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.

- Ta cũng muốn xem xem người không khách khí thể nào!

Hắn nhìn nàng, đột nhiên cười lộ ra má lúm đồng tiền. Một khắc này, Trương Nhược Lan như thấy tinh quang đầy trời lại như thấy trăm hoa nở rộ, một khắc này, dường như nàng quên cả hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thủy Mãn Mà Dật

Sau bình phong nhiệt độ dâng cao. Không bao lâu thì mặt Trương Nhược Lan chảy ra những giọt mồ hôi tinh tế dính lấy áo lụa mỏng, cả người khó chịu.

Cận Thiệu Khang tươi cười sáng rõ khiến nàng như hoa mắt, có chút choáng váng ngây ngất. Nàng vội vàng cúi đầu, trong lòng tự khinh bỉ chính mình. Bây giờ là lúc hoa si (si mê, ngây ngẩn 1 đối tượng) sao? Thanh tỉnh một chút, tỉnh táo một chút!

Chính là.....

Hắn kẻ sát nàng như thế, gần đến nỗi nàng có thể nghe thấy tiếng tim hắn đập thành thịch, gần đến nỗi nàng có thể ngửi thấy mùi hương sau khi tắm của

hắn. Mùi thơm này theo hơi nước mà càng trở nên dày đặc, cùng với hơi thở nam tính lạnh lẽo vây quanh nàng. . .

Nàng dù đang không ngừng nhắc nhở chính mình, nhưng trong lòng nàng, tim vẫn đập không ngừng, toàn thân như bị đốt lửa, có chút nóng lên.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn nữa. Hai tay còn đang bị hắn khống chế, nàng giấy dựa, nhưng hắn lại càng dùng sức giữ lại. Độ sức mạnh với hắn thì đúng là hơi buồn cười.

- Đó là sự không khách sáo của người?

Cận Thiệu Khang vững vàng bắt được nàng, khẽ cười nói.

Hắn nhìn nàng, nàng bây giờ thật sự khiến hắn động tâm. Nàng hơi cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, gương mặt ửng hồng, tóc dài xõa xuống, đôi mắt như hắc ngọc hơi ướt át nhìn lên. Thấy vậy, tim hắn càng đập mạnh không thôi.

Rõ ràng không phải là rất xinh đẹp nhưng lại luôn có thể khiến tim hắn đập mạnh, khơi gợi được những xao động sâu nhất trong lòng hắn, khiến hắn không thể nắm giữ, không thể khống chế. . . .

Loại dục vọng quen thuộc này kéo tới, một trận rồi lại một trận đánh sâu vào lòng hắn. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt, hắn nắm chặt cổ tay nàng, từ từ kéo nàng vào lòng mình.

Cảm giác được hắn khác lạ, trong lòng Trương Nhược Lan vừa hoảng vừa loạn. Trái tim như muốn vọt ra khỏi cổ họng. Nàng ý thức lại, bắt đầu giấy dựa. Nhưng rất rõ ràng, tất cả mọi phản kháng trước mặt hắn đều là phí công.

Vài giây qua đi, hắn tựa hồ không nhận được. Lông mi vừa nhú, nhẹ nhàng nói:

- Đừng động!

Giọng nói trầm thấp lộ ra sự ham muốn nồng đậm xuyên qua lỗ tai, tiến thẳng vào lòng nàng.

- Đây, người thả ta ra, ta. Ta còn chà lưng cho người nữa!

Trương Nhược Lan vừa giấy dựa vừa tức giận nói.

Hắn nhìn nàng, con người như có ánh nước, sáng lờ lờ (mắt chó chiếu đèn pin mới thế à), tràn ngập nhu tình cùng ý cười:

- Người còn kì nữa thì da trên lưng ta chắc bị lột sạch

Vừa dứt lời, tay lại dùng lực mạnh, cả người nàng ngã vào ngực hắn.

- A!

Trương Nhược Lan kêu nhỏ một tiếng, mặt đã dán vào vòm ngực hắn. mát mẻ mà ướt át, da thịt như đồng, lộ ra mùi hương của nam nhân. Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy một trận choáng đầu hoa mắt.

- Mặt của nàng nóng quá. . .

Hắn nhỏ giọng nói một câu rồi buông cổ tay nàng ra, vòng tay ôm nàng, đôi tay cường tráng dần dần khép chặt, nàng nghe được hắn thở dài một tiếng thỏa mãn.

- Người. người thả ta ra! Nếu không ta thật sự không khách khí đâu!

Trương Nhược Lan chỉ yên lặng trong chốc lát rồi lại bắt đầu giấy dựa. Bây giờ nàng cảm thấy rất kì quái, trong trong cơ thể giống như là có hai người, một người có chút tham luyến vòng ngực cường tráng này, mà người kia thì thủy chung vẫn thanh tịnh, không ngừng nhắc nhở nàng, một khi trầm luân thì sẽ là vạn kiếp bất phục!

Cận Thiệu Khang khẽ cười một tiếng, căn bản không đem sự uy hiếp của nàng vào lòng, ngược lại càng thêm ôm chặt nàng, giam cầm nàng trong lòng ngực mình

Ngực càng lúc càng gấp cũng lại càng lúc càng nóng khiến nàng hít thở không thông, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, một giây sau, không do dự mà hung hăng cắn vào ngực hắn.

- A!

Cận Thiệu Khang kêu to một tiếng, lập tức thả nàng ra! Giữa ngực có dấu răng thật sâu, thậm chí còn có tơ máu.

Trương Nhược Lan vừa thoát khỏi ngực hắn vội vàng lui về phía sau vài bước, nhìn hắn đắc ý nói:

- Ta đã nhắc nhở người rồi đó! Nhưng người còn không tin, giờ không trách được ta. Tốt rồi, chắc Hài gia tắm cũng gần xong, không cần đến ta nữa.

Ta... ra ngoài trước.

Nói xong quay người chạy ra ngoài bình phong.

Đến một khắc nàng sắp ra khỏi bình phong, đột nhiên từ phía sau có một cánh tay bắt được tay nàng. Một cổ lực mạnh truyền đến, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy như trời rung đất chuyển, sau một khắc nàng đã ngã vào bồn tắm.

Nước trong bồn lập tức đầy tràn ra, nháy mắt đã thấm ướt cả người nàng. Ngay sau đó, một vòm ngực nóng bỏng hướng về phía nàng, giam cầm nàng trong bồn tắm không thể nhúc nhích.

Tương Như Lạc Lan nổi giận, mk, không xong, không được! Định chơi cường gian!

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, vừa định mồm máy hần máy câu nhưng đột nhiên lại phát hiện mặt hần ngay gần kề, ngũ quan tuần mỹ có một sức hút kinh tâm động phác, hai mắt như đầm nước sâu không thấy đáy nhưng lại thấy rõ khuôn mặt ửng đỏ của nàng trong đó, đôi môi góc cạnh nhẹ nhàng mở ra, lộ ra một loại khát vọng, một loại mê hoặc....

Ngực nàng nhẹ nhàng phập phồng, mỗi lần lại như dán vào ngực hần, loại cảm giác này khiến cho lỗ chân lông trên người nàng như nổ tung, tản mát ra độ nóng bùng bùng.

Nàng đột nhiên cảm giác rất khát. Nóng quá, nàng đặt tay lên ngực hần, muốn đẩy hần ra nhưng hần lại động thân trước, lại càng dán chặt vào người nàng, làm cho nàng không cách nào kháng cự, cách một lớp quần áo ướt đầm, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người hần.

Nàng nhìn hần cả người bần rùn vô lực, ngay cả giọng nói cũng mềm nhũn:

- Hầu gia, thả ta ra đi, quần áo ta ướt rồi...

Môi nàng hé ra rồi lại hợp lại, ướt át triền miên như đang câu dẫn hần.

- Nếu đã ướt thì dứt khoát cởi ra...

Ánh mắt Cận Thiệu Khang gắt gao nhìn nàng, giọng nói thấp thấp nói ra những lời này, một giây sau hần cúi đầu, phong bế lại đôi môi của nàng.

Vừa nóng lại vừa ướt át, có một sự khát cầu vô tận, hơi thở hần khiến môi nóng rực, cùng nàng dây dưa không ngừng khiến tứ chi nàng như mềm nhũn, trong nháy mắt này, tựa như hần đã dung nhập vào thân thể nàng.

Đầu óc nàng trống rỗng, hoàn toàn không có cách nào phản ứng, đôi môi của hần, hơi thở của hần, độ ẩm của hần, vòng ôm của hần tất cả đều kích thích thần kinh của nàng khiến cho nàng có một cảm giác khó nói, cũng thấy khó chịu.

Nàng từ chối đẩy ra nhưng đôi lại hần càng mạnh mẽ giam cầm, càng kịch liệt hôn nàng. Từ từ, nàng nhắm mắt lại, phản kháng cũng ngừng xuống. Nàng cảm giác được tay hần trong nước vuốt ve người nàng, từng chút, từng chút khiến ý chí nàng như rã ra, khiến cho thân thể nàng càng bần rùn vô lực, sau đó hần từ từ cởi bỏ quần áo của nàng, da thịt lửa lò tiếp xúc với nước lạnh khiến nàng không tự chủ được run lên nhè nhẹ....

Môi hần rời khỏi môi nàng, một đường đi xuống, lướt qua gương mặt nàng, vành tai, cổ rồi lại xuống thấp nữa. Bả vai, xương quai xanh... từng chút từng chút hôn, cần khiến nàng không nhịn được run rẩy, càng làm cho hần khát cầu nàng, làm cho nàng vô lực phản kháng.....

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cơ thể nàng vô cùng mềm mại, da dẻ nhẵn nhụi hơi ửng hồng, bộ ngực nàng từ từ trồi lên mặt nước, hần nhìn vùng núi tuyết trắng, tròn tròn mà mặt đỏ bừng, trong một khắc hần như một đứa trẻ không hiểu chuyện, không khác chế được chính mình.

Hần gầm nhẹ một tiếng, chôn mặt xuống giữa nhũ phong của nàng...

Tương Như Lạc Lan nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay nắm được thành bồn tắm, cả người trở nên miễn cưỡng, nàng hơi run rẩy, vô lực ngửa đầu ra sau, tóc dài đen mượt rơi xuống tạo thành cảnh đẹp nhất...

Nước trong bồn dần dần lạnh đi nhưng thân thể hai người lại càng lúc càng nóng...

- Như Lạc Lan... Như Lạc Lan...

Đôi môi hần vừa hôn vừa ngọt ngào gọi, Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nâng đầu nàng lên, nhìn thẳng nàng. Ánh mắt hần ôn nhu mà mê ly tựa như có thể hòa tan hết thấy.

- Như Lạc Lan... ta nhất định sẽ đối với nàng thật tốt...

Hần nhìn nàng, khóe miệng cười như gió mùa xuân.

Tương Như Lạc Lan nhìn hần tươi cười, trong lúc nhất thời chẳng biết mình đang ở nơi nào.

Đột nhiên địa, hần tách hai chân nàng, đại vật nóng rực dán lên đùi nàng, lén lút tới gần bộ vị miễn cưỡng nhất của nàng.

Lúc này khiến cho ý thức của nàng thanh tỉnh không ít. Nàng cúi đầu nhìn cơ thể mình đầy dấu hôn, trên chấy lập tức chảy mồ hôi lạnh

Nàng làm sao vậy? Nàng đang làm cái gì? Nàng thế mà lại khuấy phục dục vọng của hắn.

Trong chốc lát này, bản năng của nàng từ từ lui xuống, ý trí từ từ chiếm thượng phong.

Nếu mình làm theo dục vọng, thuận theo hắn một lần thì sẽ có lần hai, lần ba.... Cuộc sống sau này có lẽ sẽ có vô số lần khác. Hắn thấy ta khi trước đã nói những lời đó, chưa bao lâu lại dễ sẽ coi những lời đó là thủ đoạn của ta, sau này càng không nghĩ đến ý nghĩ của ta nữa, mà ta? Cứ như vậy thì kiên trì để làm gì? Không phải rất buồn cười? Đến cuối cùng vẫn là cùng những người phụ nữ khác chia sẻ một người đàn ông. Cùng bọn họ mình tranh ám đấu mà tranh sùng, chẳng lẽ đó là cuộc sống sau này của ta.

Hơn nữa vạn nhất..... Vạn nhất, ta quen với sự tồn tại của hắn, quen với nhu tình của hắn thì sao còn có thể bình tâm mà sống như trước đây?

Tương Nhượng Lan càng nghĩ càng kinh hãi, trong nháy mắt mà lòng lạnh băng.

Bên kia, Cận Thiệu Khang không cảm giác được nàng khác lạ, đang chuẩn bị tiến vào thân thể nàng, đột nhiên cảm giác được nàng khép chân lại.

Hắn tưởng rằng nàng sợ hãi, vừa vuốt ve nàng vừa thì thầm vào tai nàng:

- Nhượng Lan, đừng sợ, ta sẽ rất cẩn thận...

Đôi tay hắn ôn nhu, tiếng nói thì thầm như chiếc lông tơ nhẹ nhàng cọ vào lòng nàng, bản năng lúc này tựa như lại trỗi dậy.

Tương Nhượng Lan nhận thấy thế, vội vàng hạ quyết tâm, nàng đẩy mạnh Cận Thiệu Khang ra, hắn không kịp phòng bị nên bị nàng đẩy sang bên kia, hắn khiếp sợ nhìn nàng:

- Nhượng Lan?

Tương Nhượng Lan đem quần áo trong bồn vớt lên, phủ lên người rồi nhìn hắn nói từng chữ từng câu:

Hầu gia, ta nói rồi, trên người người có mùi của nữ nhân khác, ta không thích!

Sắc mặt Cận Thiệu Khang trầm xuống, hắn hơi rít lên:

- Tương Nhượng Lan, nàng nói lời ngu ngốc gì! Vừa này nàng rõ ràng.....

- Vừa rồi ta đã rất cố gắng nhưng ta phát hiện, đến cuối cùng ta cũng không thể miễn cưỡng chính mình. Hầu gia, người có thể coi ta ngu, ta vô vớ gây chuyện nhưng ta không thể nào miễn cưỡng chính mình, ta một lòng một dạ đối đãi người, ta cũng hy vọng người đối đãi với ta một lòng một dạ. Trong lòng Hầu gia có nhiều người lắm, ta không thích!

Tương Nhượng Lan nhìn hắn từ từ nói, như đang kể lại một chuyện thật, giọng nói không cao không thấp, không nhanh không chậm, không có tức giận, không có oán khí, nhưng thái độ này càng làm cho hắn kinh hãi, bởi vì, hắn cảm giác sự quyết tâm của nàng, sự quyết tâm không thể dao động

Sao lại có người phụ nữ như vậy, yêu cầu chuyên sùng cũng thẳng thắn như vậy.

- Nhượng Lan, không nên gây chuyện! Thu Nguyệt đã vào cửa, không có sai lớn, nàng muốn ta lạnh nhạt với nàng ấy là không công bằng với nàng ấy

Giọng hắn dần lạnh xuống. Tương Nhượng Lan lắc đầu:

- Hầu gia, người sai rồi, ta chưa bao giờ bảo người lạnh nhạt với bất kì ai. Người có thể coi ta không tồn tại, ta không cần sự công bằng của người.

Cận Thiệu Khang giận dữ tiến lên nắm chặt cánh tay của nàng:

- Nàng nói thật ư?

Tương Nhượng Lan lẳng lặng nhìn hắn, nét mặt không chút sợ hãi:

- Trải qua lần này, Hầu gia chẳng lẽ còn nhìn không ra quyết tâm của ta?

Trong lòng Cận Thiệu Khang dâng lên sự căm giận ngút trời, hắn nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tất cả đều là nàng lựa chọn, hôm nay ta... Cận Thiệu Khang ta cũng không phải là người nàng muốn thế nào thì như thế, tùy ý để nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay

Nói xong hắn cúi xuống, hôn nàng.

Lần này hắn vừa thô bạo vừa kịch liệt, mang theo sự tức giận có thể nói là đang phát tiết.

Tương Nhượng Lan thật vất vả mới né thoát được, mở miệng nói:

- Hầu gia, người có còn nhớ người đánh cuộc thua vẫn còn nợ ta một việc.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, như là đã biết nàng muốn nói gì.

- Hầu gia, chuyện ta muốn người làm đó là sau này không được ta đồng ý thì đừng động đến ta

Tương Nhượng Lan nhìn thẳng mắt hắn, từng từ nói rõ ràng.

Cận Thiệu Khang gất gao nhìn thẳng nàng, trong ánh mắt như có một ngọn lửa. Nhưng từ từ, ngọn lửa tức giận lắng xuống, trở nên lạnh băng.

- Nàng biết nàng làm như vậy sẽ có hậu quả gì?

Tương Nhượng Lan gật đầu:

- Ta biết, sau này ta không có hài tử, tương lai trong hầu phủ sẽ vô cùng xấu hổ. Con của Vu Thu Nguyệt sẽ kế thừa hết tất cả, tương lai có lẽ nàng sẽ có năng lực cạnh tranh với ta.

- Không phải có lẽ, tương lai nàng ta nhất định sẽ cười lên đầu nàng, nàng không có con Thái hậu cũng không giúp được nàng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng lạnh lùng nói. Tương Nhượng Lan nhìn hắn cười cười:

- Hầu gia, người có tin không, cả đời này nàng không thể cười lên đầu ta được. Vu Thu Nguyệt nàng cho dù sinh mười con trai cũng không phải là đối thủ của ta.

Lời nói của nàng lộ rõ sự tự tin vừa làm hắn trầm mê lại khiến hắn tức giận.

Hắn lạnh lùng xoay người, trước mặt nàng bước ra bốn tám. Tương Nhượng Lan thấy vậy mặt hơi đỏ lên, quay đầu đi. Sau đó nghe thấy tiếng hắn mặc quần áo sột soạt, sau đó là tiếng bước chân hắn rời đi.

Tương Nhượng Lan quay đầu lại, nhìn hắn đi ra bình phong, tiếp theo nghe được tiếng vén rèm. Nàng nghĩ thầm: lần này hắn là chọc giận hắn, nhìn hắn thế này ngày mai nhất định sẽ bị thái phu nhân trách mắng, chẳng biết thái phu nhân có nói cho Thái hậu? Nếu Thái hậu biết thì sẽ phản ứng ra sao?

Nghĩ tới đây, Tương Nhượng Lan cúi đầu, thở dài, nhưng lập tức lại lấy lại tinh thần, cố gắng, không nên nổi giận! Tương Nhượng Lan, không có chuyện gì là không giải quyết được!

Nàng ra bên ngoài, lập tức sững sờ

Đã thấy Cận Thiệu Khang mặc trung y trắng đứng ở cửa sổ. Ánh trăng bàng bạc nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt góc cạnh của hắn. Gió nhẹ thổi tóc dài vào áo hắn, nhìn qua hắn thanh nhã tựa như trích tiên

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Vết Hôn

Tương Nhượng Lan nhìn hắn, cảm giác rất kỳ quái. Nàng vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng vén rèm, còn tưởng là hắn đã đi! Nhưng sao hắn vẫn còn ở đây, vừa này nàng cự tuyệt hắn như vậy chẳng lẽ hắn không tức giận.

Trước cửa sổ, Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc nhìn bên ngoài đến xuất thần, chẳng biết suy nghĩ cái gì, nghe được tiếng động, hắn quay đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Đổi quần áo đi, để thế dễ bị cảm!

Tương Nhượng Lan ừ một tiếng, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, hắn bây giờ vẫn còn quan tâm đến chuyện này? Hắn là kẻ cao ngạo như thế bị nàng cự tuyệt hắn là lập tức đi ra sau này không thêm để ý đến nàng mới đúng. Bây giờ thái độ của hắn thật sự kì quái, nhìn kiểu gì cũng thấy rất quý dẽ.

Tương Nhượng Lan lấy trong tủ ra một bộ quần áo, đi về phía sau bình phong thay rồi mới đi ra. Bây giờ nàng không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, không biết nên nói cái gì. Nàng dứt khoát cái gì cũng không nói, trực tiếp đi về phía giường, quay lưng về phía hắn, nhắm mắt lại. Vì khi này vận động khiến nàng hơi mệt mỏi nên không lâu sau đã tiến vào mộng đẹp.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng cảm giác được bên người có chút khác lạ nhưng nàng đang ngủ say, cũng không có tỉnh lại.

Trong lúc ngủ mơ, nàng cảm giác được có cái gì nhẹ nhàng ve vuốt mặt nàng, ngứa ngứa, tê dại. Nàng không nhìn được cười cười, sau đó dường như có người nói:

- .. ta vừa đi thì chuyện sẽ bị xé to ra.... Lòng ta thật lâu không thể bình lặng lại mà nàng có thể ngủ ngon như vậy.... tiểu tử vô lương tâm.... nếu thật sự có thể coi nàng không tồn tại thì tốt biết bao...

Tương Nhược Lan giật giật mí mắt, những lời này truyền vào tai nàng nhưng cũng không truyền đến lòng nàng.

Sáng sớm, Tương Nhược Lan bị Trữ An gọi tỉnh.

- Hài gia, Hài gia, đến giờ lâm triều rồi!

Bên người có người nhẹ nhàng “Ủm” một tiếng, Tương Nhược Lan lập tức mở mắt, khuôn mặt tuấn tú của Cận Thiệu Khang đập ngay vào mắt nàng. Mũi hân và mũi nàng cọ vào nhau, Tương Nhược Lan cả kinh, vội vàng ngẩng đầu, Cận Thiệu Khang cũng lập tức mở mắt.

Hắn nhìn nàng, hai tròng mắt thâm thúy u ám, như suối chảy, như là muốn cuốn nàng vào sâu.

- Nếu là nàng chủ động chạm vào ta không tính là ta vi ước!

Hắn đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

- Ủm?

Tương Nhược Lan không nghe rõ ràng. Nàng theo ánh mắt hắn nhìn đã thấy tay mình vòng lên lưng hắn như bám rễ vào đó.

Mặt đỏ bừng lên như bị thiêu cháy, nàng vội vàng thu hồi tay, lòng bàn tay có chút tê dại, như là vẫn lưu lại độ ấm cơ thể của hắn.

Nàng ngập ngừng nói một câu:

- Ta không phải là cố ý đâu.... Trong lòng xấu hổ không thôi.

Cũng may hắn cũng không tiếp tục đề tài này, đứng lên, nghiêm nghị nói:

- Bảo các nàng vào đi.

Tương Nhược Lan cũng biết thượng triều không thể chậm trễ, vội vàng đứng dậy kêu bọn Ánh Tuyết vào hầu hạ hắn rửa mặt thay quần áo.

Cận Thiệu Khang vẫn nghiêm nghị, mặt hắn như tỏa ra hàn khí khiến bọn người hầu căng thẳng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Tương Nhược Lan thấy Liên Kiều hầu hạ hắn thay quần áo, quay đầu lại thấy Hồng Hạnh đứng ngoài sân ngẩn cổ nhìn vào liền kêu nàng vào. Hồng Hạnh vui vẻ, bỏ chiếc chổi quét trong tay, vội vàng tiến vào.

Tương Nhược Lan hỏi nàng:

- Thương thế thế nào?

Hồng Hạnh quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Tương Nhược Lan nói:

- Phu nhân, thương thế của nô tỳ tốt lắm

Nói xong liếc nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Thấy hắn hoàn toàn không chú ý đến mình không khỏi tức giận. Nàng đã cố ý mặc quần áo mới, trang điểm một phen, dậy từ sáng sớm là hy vọng trước khi đi Hài gia có thể nhìn thấy mình một chút

Tương Nhược Lan gật đầu:

- Tốt lắm, bây giờ người đem vài người đến phòng bếp bưng điểm tâm đến đây

Bây giờ đã không còn sớm, để hắn về Sở Thiên các dùng điểm tâm thì chắc sẽ bị chậm. Mặc dù nàng không thích hắn, nhưng cũng không thể để hắn hân hân đối bụng vào triều!

Bên kia Cận Thiệu Khang liếc nàng một cái, không lên tiếng nhưng sắc mặt hòa hoãn hơn nhiều.

Hồng Hạnh tuân lệnh, cúi đầu ừ ừ “vâng” một tiếng rồi không cam lòng đi ra ngoài. Nàng còn tưởng tiểu thư sai nàng đến hầu hạ Hài gia thay quần áo.

Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua Ánh Tuyết đang chuyên tâm giúp Hài gia thay quần áo, trong lòng vừa ghen tỵ vừa hận, đó vốn là vị trí của nàng!

Nàng không dám chậm trễ, cúi đầu tức giận kéo vài người đi vào phòng bếp, trên đường đi linh quang chợt lóe.

Chẳng lẽ, tiểu thư có chủ ý khác? Ánh Tuyết xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ tiểu thư muốn dùng nàng để trói buộc Hầu gia.

Nghĩ vậy, Hồng Hạnh hận đến dậm chân, tao đề từ, tao đề từ (kẻ chen chân quá nhiều)! Ta tuyệt đối sẽ không để người vừa ý.

Không khí bữa sáng vẫn rất quý dị, nhìn Cận Thiệu Khang vẻ mặt âm trầm, Trương Nhược Lan tiêu hóa không nổi. Nhưng nàng cũng có thể hiểu cảm xúc của hắn. Đôi lại là bất kì ai gặp chuyện hôm qua thì cũng không thể vui vẻ được!

Cận Thiệu Khang ăn một bát cháo xong thì đứng dậy ra sân. Trương Nhược Lan đưa hắn đến cửa viện, trở lại thấy vẫn còn sớm thì ngủ thêm chút nữa.

Tiếp theo qua vài ngày cũng không hề thấy thái phu nhân có động tĩnh gì. Nếu thái phu nhân biết chuyện này chắc chắn sẽ không có khả năng nhịn được. Hiển nhiên, Cận Thiệu Khang cũng như lần trước giấu nhem xuống!

Chỉ là tại sao hắn muốn làm như vậy?

Mặc dù biết hắn có chút hảo cảm với mình nhưng nàng cho rằng hảo cảm này chỉ là chút hấp dẫn của phụ nữ với nam nhân, tuyệt đối không có khả năng là tình cảm sâu đậm gì cả. Rất đơn giản, một nam nhân có thể đồng thời sở hữu nhiều người đàn bà thì sao có thể trông chờ hắn có tình cảm sâu nặng với ai? Một người không thể cùng một lúc yêu nhiều người, trừ phi ai hắn cũng không yêu!

Cho nên, nàng không dám ảo tưởng rằng hắn làm như vậy, là bởi vì yêu nàng.

Hắn là vì mặt mũi của chính mình. Nàng là chính thể, không phải là người bình thường, hừ không thể hừ, lạnh nhạt cũng không thể quá mức lạnh nhạt. Tuy nói là nàng sai nhưng nếu truyền ra ngoài mọi người sẽ nghĩ rằng hắn ngay cả thể diện cũng không trông nom được, sẽ thành trò cười cho mọi người. Cho nên hắn có tức giận thế nào cũng vẫn phải tỏ vẻ bên ngoài không có gì.

Là như thế này? Mặc dù có chút khiên cưỡng nhưng ngoài lí do này thì nàng không thể nghĩ ra bất kì lí do nào khác.

Quan tâm hắn làm gì? Chỉ cần hắn không động đến nàng thì cứ như vậy cũng tốt, vừa có thể gạt thái phu nhân cũng có thể gạt Thái hậu! Nàng cũng không tổn thất gì.

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan lập tức bình thường lại.

Trưa nay, như thường lệ Vu Thu Nguyệt đến Thư đường viện đọc sách cho nàng nghe.

Vu Thu Nguyệt này, tiếp xúc vài lần sẽ phát hiện đây là nữ tử rất có tài, chữ viết rất đẹp. Có đôi khi còn có ý chuẩn bị trước mặt nàng, làm đôi bài thơ. Nhưng Trương Nhược Lan lại không có năng lực thẩm thấu, có điều nghe cũng thấy êm tai.

Một nữ tử như vậy, có mỹ mạo, xuất thân không tồi mà lại không mình không bạch bị tiểu thư điều ngoa như Trương Nhược Lan đẩy đi, trong lòng có oán hận cũng không có gì là khó hiểu.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt ngồi đối diện nàng, dùng thanh âm nhu hòa uyển chuyển đọc một quyển sách truyền kì về một nhân vật nào đó, phải nói, nàng đọc sách rất dễ nghe.

Đang đọc đều đều, đến khi Trương Nhược Lan mơ màng buồn ngủ đích, nàng đột nhiên dừng lại.

Đột nhiên yên tĩnh làm cho Trương Nhược Lan có chút không quen, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía nàng, chỉ thấy tay Vu Thu Nguyệt gặt gao nắm quyển sách kia, hai mắt nhìn chăm chăm vào một điểm trên người nàng, ánh mắt lợi hại như đao như muốn lóc da nàng ra.

Dần dần, trong mắt lại rom róm.

Trương Nhược Lan kinh dị thấy nàng khác lạ, nhìn theo ánh mắt nàng.

Ánh mắt nàng nhìn ngực mình, mà chỗ đó, vì tư thế ngồi nên cổ áo nửa ẩn nửa hiện, hiện ra một đám vết hôn lớn nhỏ.

Đó là dấu hôn hôm đó Cận Thiệu Khang lưu lại, những chỗ khác cũng tán dần đi rồi nhưng ấn kí trên ngực lại vẫn còn chưa tán, lại còn rất rõ ràng.

Mặt Trương Nhược Lan đỏ bừng, vội vàng ngồi thẳng, kéo lại quần áo che đi vết hôn đó.

Tựa hồ thấy nàng chột dạ, ánh mắt Vu Thu Nguyệt càng làm căng, ánh mắt đó như muốn đâm vào nàng.

Trương Nhược Lan cảm giác được không đúng, nàng sao lại chột dạ? Đừng nói bọn họ không làm gì kể cả có làm cũng không cần xem sắc mặt Vu Thu Nguyệt.

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Vu Thu Nguyệt, nhẹ nhàng cười nói:

- Người đang nhìn cái gì?

Bị Trương Nhược Lan hỏi như vậy, Vu Thu Nguyệt không dám làm càn nữa, nàng ta rũ mị, nháy mắt mấy cái, nước mắt rơi xuống.

- Không... Không có gì...

Nàng cầm lấy sách định đọc tiếp nhưng giọng nói nghẹn ngào, không ra câu cú, nước mắt không ngừng rơi.

Thấy nàng như vậy, Trương Nhược Lan cũng chẳng vui về gì.

Ai nói nữ tử cổ đại biết rõ tam tòng tứ đức thì sẽ không ghen ghét? Chỉ cần thích một người, trong mắt sẽ không chịu được một hạt cát.

Ở trong nháy mắt này, Trương Nhược Lan không thể nào hình dung tâm tình của mình.

- Quên đi, người đi đi, sau này không cần đọc sách nữa.

Trương Nhược Lan nhìn nàng nói.

Trước chi là nghĩ trút giận nhưng thấy da dẻ nàng ta càng lúc càng đen, nàng cũng chẳng thấy vui về gì. Có ý nghĩa gì? Chẳng có ý nghĩa gì hết.

Nói đến nói đi, Vu Thu Nguyệt cũng là kẻ bị hại, coi khinh nàng ta cũng chẳng để làm gì.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu đứng lên, cái gì cũng không nói, quay người đi ra ngoài, hai vai không ngừng run rẩy.

Bên ngoài ánh mặt trời chói lọi chiếu thẳng vào mặt nàng nhưng nàng cũng không có tâm tư quan tâm điều đó. Trong lòng nàng chỉ nghĩ được một điều.

Hắn chưa bao giờ lưu lại bất kì ấn kí gì trên người ta...

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt có ý trang điểm đi tới hồ Cận Thiệu Khang sẽ hay đi dạo. Trong lòng nàng có cảm giác sợ hãi. Chỗ dựa duy nhất trong Hầu phủ của nàng là sự sủng ái của Cận Thiệu Khang, nếu ngay cả điểm này cũng không còn thì nàng còn có cái gì?

Nàng nóng lòng muốn chứng thực điều này.

Đi đến đó đã thấy Cận Thiệu Khang đứng dưới gốc cây nhìn mặt hồ xuất thần, quần áo trắng như tuyết dưới ánh trăng sáng rõ lên, cả người như tiên, thanh trần thoát tục.

“Tự thử tình Thần phi tạc dạ

Vị thủy phong lộ lập trung tiêu” (ý hỏi là vì ai mà sầu muộn, suy tư)

Vu Thu Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, ân cần vô hạn nói:

- Hầu gia, người có tâm sự?

Cận Thiệu Khang quay đầu, thấy là nàng, nhẹ nhàng cười cười

- Thu Nguyệt, đã muộn thế này, sao còn đến đây?

Vu Thu Nguyệt tựa đầu tựa vào vai hắn nhìn ánh trăng trên mặt hồ, sâu kín nói:

- Hầu gia đã lâu rồi chưa tới thăm Thu Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Một Tiến Một Lùi

Cẩm tú viên

Ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa, cả phòng tràn ngập ánh trăng

Một nữ tử vóc người mảnh mai, mặc áo lụa trắng, tóc xanh xõa xuống vai, hai chân trần chạy về phía nam tử cao lớn đứng trước cửa sổ, thân hình linh

động tựa như tiên tử.

- Hài gia...

Nữ tử kiều mỹ địa gọi một tiếng, nam tử ở cửa sổ quay đầu lại ngũ quan tuấn mỹ mà không mất sự kiên nghị.

- Hài gia, đêm đã khuya. Hài gia, ngày mai còn phải vào triều, không bằng đi nghỉ sớm đi?

Nữ tử ý ôi trong lòng, sóng mắt lưu chuyển, vô hạn kiều mỹ.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, Cận Thiệu Khang không khỏi có chút tâm viên ý mãn. Mấy hôm trước bị Trương Nhược Lan khỏi mào lửa tình lúc này lại từ dâng lên. Hài thuận tay ôm eo Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt cười duyên một tiếng, thuận thế vươn tay trắng nõn ôm cổ hân. Thân mình mềm mại gát gao dán sát cơ thể hùng tráng của hân, nhẹ nhàng cọ xát khiến hân càng hưng phấn.

Hân cúi đầu hôn tóc nàng, một mùi hương nồng nàn xông thẳng vào khứu giác, trong đầu hân đột nhiên hiện lên một câu nói:

- Trên người ngươi có mùi của nữ tử khác, ta không thích...

Chẳng biết như thế nào, đột nhiên hân cảm giác vô vị, lửa nóng trên người tản đi không ít.

Hân nhẹ nhàng thả nàng ra.

Vu Thu Nguyệt đang trong cơn ý loạn tình mê cảm giác hân đột nhiên lạnh như băng, trong lòng vô cùng hoảng loạn, khiến nàng không thờ nổi.

- Hài gia!

Nàng tiến gần hân, ôm lấy eo hân, nước mắt rơi xuống:

- Hài gia có phải ghét bỏ Thu Nguyệt không? Có phải cảm giác Thu Nguyệt đen đi nhìn rất xấu!

Nàng ngẩng đầu, nhìn hân, trong mắt tràn ngập nước mắt, vô cùng đáng thương:

- Hài gia, Thu Nguyệt sẽ nghĩ cách để trở nên giống như trước, Hài gia đừng ghét bỏ Thu Nguyệt.

Nước mắt của nàng trong suốt dưới ánh trăng, từng giọt từng giọt như trên châu.

Trong lòng Cận Thiệu Khang dâng lên sự thương xót. Nàng có gì sai? Nàng gả cho mình làm thiếp, chẳng lẽ mình thật sự cả đời lạnh nhạt với nàng? Thân là nam tử, sao có thể đối với đàn bà bên người mình như thế.

Hân vươn tay, lau đi nước mắt trên mặt nàng. Vu Thu Nguyệt vội nắm tay hân, hôn lên tay hân. Nước mắt vẫn rơi xuống tay hân không ngừng khiến hân cảm giác bỏng rát.

- Hài gia, từ lần đầu Thu Nguyệt thấy Hài gia đã luôn nghĩ đến Hài gia. Ta biết, trong lòng Hài gia, Thu Nguyệt không phải là quan trọng nhất nhưng không sao cả, chỉ cần Hài gia đôi khi nhớ đến Thu Nguyệt, đôi khi có thể đến cùng Thu Nguyệt là Thu Nguyệt đã thỏa mãn rồi. Hài gia, người nhất định phải thương Thu Nguyệt với người một tâm một dạ, nếu Hài gia không để ý đến Thu Nguyệt thì Thu Nguyệt sống không bằng chết!

Cận Thiệu Khang nhìn nàng:

- Trong lòng ta không chỉ có mình ngươi cũng không sao?

Trong lòng Vu Thu Nguyệt nhói lên, ý của hân là tiện nhân Trương Nhược Lan kia đã tiến vào lòng hân? Nhớ ra nàng đã nhìn thấy vết hôn hôm trước, nó như rắn độc vây kín người nàng, nhưng vẻ mặt nàng vẫn ra vẻ đáng thương vô cùng.

- Hài gia anh mình thần vũ, ta sao dám yêu cầu Hài gia chỉ thích một mình Thu Nguyệt? Chỉ cần trong lòng Hài gia còn có Thu Nguyệt...a...

Còn chưa nói xong, Cận Thiệu Khang đã ôm lấy nàng, đi về phía giường...

Nhược Lan, người không thèm để ý ta sẽ đem hết cho người khác. Đến lúc đó, người sẽ hối hận?

Thu đường viện

Xế chiều, bên ngoài vô cùng nóng, Trương Nhược Lan trốn ở trong phòng đọc sách, Hoa Thanh và Liên Kiều ở sau quạt cho nàng.

Trong khoảng thời gian này, nàng chỉ xem sách y thuật, nàng muốn biết chút ít về y thuật ở thời này.

Nàng phát hiện, thế giới này đối với thực liệu và dưỡng sinh đều chỉ rất qua loa, rất nhiều đồ ăn có công dụng như thuốc cũng không hề biết. Cái này cơ

bản là có chút liên quan đến khoa học kỹ thuật. Bọn họ không có máy móc để phân tích thành phần trong mỗi loại thực vật nên đương nhiên không thể biết tường tận tác dụng của nó. Giống như nam qua (quả mướp) để trị bệnh đái tháo đường nhẹ vẫn là thời cận đại mới tìm ra.

Đang bị sách viết về kinh mạch, Âm Dương Ngũ Hành làm cho đầu chóng váng não phình lên, đã thấy Phương mụ mụ vén rèm đi vào.

- Phương mụ mụ có việc?

Phương mụ mụ muốn nói lại thôi, ánh mắt rụt rè:

- Phu nhân bây giờ có rồi không, mụ mụ có chút việc muốn nói với phu nhân

Tương Nhưộc Lan buông quyển sách trên tay:

- Ta bây giờ nhàn đến phát hoảng, mụ mụ có thời gian trò chuyện cùng ta cùng tốt

Vừa lúc có việc muốn nói với bà

Phương mụ mụ tiến đến, liếc nhìn Hoa Anh, Liên Kiều một cái, Tương Nhưộc Lan hiểu ý, sai hai người đi xuống.

Tương Nhưộc Lan mời bà ngồi xuống, đối với bà vú từ khi Nhưộc Lan còn nhỏ đã vô cùng chăm sóc nên Tương Nhưộc Lan rất là tôn trọng.

- Phương mụ mụ có chuyện gì?

Tương Nhưộc Lan tự mình rót trà cho bà.

Phương mụ mụ thụ sủng nhược kinh, cuống quýt khoát tay:

- Điều này để lão nô tự làm là được, sao dám động đến phu nhân?

Tương Nhưộc Lan cười:

- Mụ mụ đừng khách khí, Nhưộc Lan từ nhỏ không có mẫu thân, trong lòng Nhưộc Lan, mụ mụ và mẫu thân như nhau.

Vừa nghe lời này hốc mắt Phương mụ mụ đỏ hoe, vội lấy khăn lau nước mắt.

- Tiểu thư, vốn việc này không nên tới phiền ngài, chính là Hồng Hạnh nha đầu kia.....

Có liên quan đến Hồng Hạnh? Tương Nhưộc Lan con người vừa chuyển, nhân tiện nói:

- Có phải Hồng Hạnh muốn hầu hạ trong phòng?

Phương mụ mụ cúi đầu, như là khó có thể mở miệng:

- Ta cũng biết yêu cầu này là quá đáng, Hạnh Nhi vừa mới phạm lỗi bị thái phu nhân trừng phạt. Nhưng nàng từ nhỏ đến lớn vẫn theo hầu bên tiểu thư, chuyện bên ngoài căn bản không hiểu. Máy hôm nay ta thấy nàng cũng vài người cãi cọ, tối qua, nàng quỳ gối trước mặt ta, khóc lóc van xin. Nói là không có mặt mũi nào tự mình đến cầu người. Nàng cũng không hy vọng còn có thể làm đại nha hoàn bên người tiểu thư, chỉ cần có thể ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư là tốt rồi.

Nói xong, bà len lén ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua sắc mặt Tương Nhưộc Lan thấy nàng nhìn mình, nét mặt già nua hơi đỏ lên.

Nghe bà nói xong, Tương Nhưộc Lan liền cười nói:

- Kỳ thật ta cũng có việc liên quan đến Hồng Hạnh muốn thương lượng cùng mụ mụ.

Phương mụ mụ thoáng cúi người về phía trước:

- Chuyện gì?

- Hôm trước ta đến chỗ thái phu nhân vấn an thì thái phu nhân có đề cập đến một việc.

Tương Nhưộc Lan bưng chén trà hoa cúc trước mặt uống một ngụm, mát mẻ dễ chịu, hương thơm ngan ngát.

- Trương mụ mụ bên người thái phu nhân người có biết không.

Phương mụ mụ gật đầu.

Tương Nhưộc Lan tiếp tục nói:

- Con của bà là Trương Đồng Sơn làm việc trong Hầu phủ, là quản sự việc trông nom xe ngựa. Tuy không phải là làm gì lớn nhưng nghe nói là người rất trung hậu. Trương mụ mụ nói với thái phu nhân là muốn được hỏi cưới Hồng Hạnh nên thái phu nhân hỏi ý ta. Ta cũng chưa đáp ứng ngay, muốn hỏi ý các người.

Làm mẫu thân sao có thể không quan tâm đến việc chung thân đại sự của con gái. Phương mụ mụ là người ngay thẳng sao biết được suy nghĩ trong lòng con. Hôm nay nghe được là gả cho tiểu quản sự trong phủ, sau này coi như cũng có chỗ dựa vào, hơn nữa còn không phải xa cách mình, sau này mẹ con tiện bề chăm sóc nhau nên rất vui mừng, hỏi lại Trương Nhượng Lan:

- Phu nhân, vậy Trương quản sự kia có phải là người thật thà...

Nói xong ngượng ngừng cười cười:

- Không phải ta không tin, chỉ là ta chỉ có một đứa con gái, không cần nó đại phú đại quý, nhưng hy vọng nó an an ổn ổn

Lời này làm cho Trương Nhượng Lan thật hâm mộ, thì ra hài tử có mẫu thân đều hạnh phúc như vậy, bất kể thế nào cũng có một người quan tâm, lo lắng cho mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Mụ mụ người yên tâm, ta và Hồng Hạnh cùng lớn lên bên nhau, sao ta lại không lo lắng cho nàng. Ta thấy nàng cũng lớn tuổi, giữ bên người sợ làm chậm trễ hôn sự của nàng. Ta đã sai người tìm hiểu qua, Trương Đồng Sơn kia tính cách hiền hậu lại chăm chỉ, sau này nhất định sẽ được thăng tiến, Hồng Hạnh gả cho hắn không sai đâu. Mụ mụ nên đi thương lượng với Hồng Hạnh đi.

Phương mụ mụ nghe xong rất là cao hứng, liền thanh cảm ơn Trương Nhượng Lan rồi đi ra. Ra đến ngoài tìm được Hồng Hạnh thì thấy nàng đang cúi đầu một tiểu nha hoàn mắng:

- Mất chó của người mù rồi sao, cũng không nhìn xem ta là ai mà dám sai bảo ta. Người là cái thá gì.

Phương mụ mụ vội vàng đi qua kéo nàng:

- To mồm cái gì? Đây là ngoại viện, để người nghe được không tốt đâu.

Tiếp theo lại nhỏ giọng nói:

- Đi theo ta, ta có tin tức tốt muốn nói cho người.

Hồng Hạnh nghe nói thế, vui vẻ vô cùng, tưởng rằng sẽ được vào phòng hầu hạ nên vội vàng đi theo.

Đợi Phương mụ mụ đóng cửa lại thì vội hỏi:

- Mẫu thân, có phải là tiểu thư đã đáp ứng?

Nhất định phải vào phòng, không vào phòng, ngay cả cơ hội thấy Hầu gia cũng không có thì sao có thể...

Phương mụ mụ kéo tay nàng cười nói:

- Còn tốt hơn chuyện đó nhiều.

Sau đó kể lại những điều Trương Nhượng Lan vừa nói.

- Khó cho tiểu thư còn nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của người, tìm cho người hôn sự tốt này. Sau này người thế này cũng là vợ quản sự, thế nào cũng không bị thiệt.

Phương mụ mụ cười đến không ngậm được miệng nhưng Hồng Hạnh nghe xong mặt lúc hồng lúc trắng. Phương mụ mụ cười một hồi thấy sắc mặt con gái không tốt, ngạc nhiên nói:

- Hồng Hạnh, người sao thế? chuyện tốt như vậy còn không hài lòng?

Hồng Hạnh vùng tay, dậm chân nói:

- Mẫu thân, chuyện này có gì là tốt mà người vui như vậy. Nói đi nói lại cũng chỉ là gả cho một nô tài, có gì đáng vui.

Nói xong tức giận quay đi, ngồi xuống ghế, mặt đỏ phừng phừng

Phương mụ mụ nhìn nàng một cái:

- Hạnh Nhi, đó cũng không phải là nô tài bình thường, hắn là quản sự, tiểu thư nói tương lai nhất định sẽ được trọng dụng.

Hồng Hạnh cười lạnh:

- Quân vài chiếc xe ngựa mà cũng gọi là quân sự, hơn nữa sau này cho dù hắn có làm tổng quản Hầu phủ thì vẫn chỉ là nô tài.

Nói xong nàng phỉ một cái.

- Nô tài thì sao? Chúng ta đều đều là nô tài, hay ngươi còn muốn làm chủ tử!

Phương mụ mụ tức giận. Hồng Hạnh đột nhiên đứng lên, nhìn mẫu thân:

- Ta vốn là nha hoàn hồi môn của tiểu thư, tương lai cũng có thể làm chủ tử.

“Bốp” một tiếng, Phương mụ mụ tát Hồng Hạnh một cái, tức giận đến phát run:

- Những lời này mà cũng dám nói ra, ngươi có biết xấu hổ không?

Hồng Hạnh bụm mặt, mắt đỏ bừng phẫn bác:

- Mẫu thân, chẳng lẽ ta nói sai? Đại nha hoàn hồi môn sau này đều là chủ tử, ngay cả Triệu di thái thái trước kia cũng là nha hoàn hồi môn của thái phu nhân là gì. Tại sao ta lại không làm chủ tử mà đi gả cho nô tài làm gì. Ta không lấy chồng! Ngươi nếu thật là vì tốt cho ta thì giúp ta nói với tiểu thư cho ta vào phòng hầu hạ, không thì tiện nhân Ánh Tuyết đoạt lấy phúc phận của ta.

Nói xong liền chạy ta khỏi phòng.

Phương mụ mụ nhìn bóng lưng nàng tức giận suýt ngất.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tính Toán 1

Mặc dù Hồng Hạnh không đồng ý gả nhưng Phương mụ mụ cũng không phải là kẻ hồ đồ, biết việc này cũng không thể tùy ý nàng. Lần này cự tuyệt dù tiểu thư có nói đỡ sẽ không có chuyện gì nhưng lần sau sẽ không có chuyện tốt như thế này nữa. sau khi quyết định chủ ý liền trở về nói với Trương Nhược Lan là đáp ứng chuyện hôn sự này.

- Hồng Hạnh đồng ý rồi?

Trương Nhược Lan có chút lo lắng, cố ý hỏi lại. Phương mụ mụ sợ lại bị phá ngang, vội vàng nói dối:

- Chuyện tốt như vậy sao Hồng Hạnh lại không đáp ứng được, nàng rất vui mừng nhưng là thẹn thùng nên không dám đến tạ ơn phu nhân.

Trương Nhược Lan cũng không hoài nghi, hôm sau đến nói lại với thái phu nhân, Trương mụ mụ cũng rất vui. Thật ra Trương mụ mụ thích Ánh Tuyết nhưng lại thấy Ánh Tuyết xinh đẹp, thanh tú nên sợ phu nhân đã có dụng ý khác nên cũng không dám nói. Mà bên người phu nhân các nha hoàn đều nhỏ tư chất sẽ không tốt. Còn Hồng Hạnh kia, cũng xinh đẹp, thân thể phát triển hơn nữa nàng lại là nha hoàn cùng lớn lên với phu nhân, nha hoàn bình thường không thể so sánh bằng. Dù tính cách có chút điều ngoa nhưng nghĩ khi gả về nhà mình sẽ trông nom, dạy dỗ là được, nàng giúp đỡ con mình thì tiền đồ của con càng tốt.

Trương mụ mụ vui vẻ đem truyện này báo cho tất cả mọi người.

Hôm đó, Hồng Hạnh đang hóng mát trong phủ, có vài tiểu nha hoàn biết tin tức đi tới chúc mừng nàng.

- Hồng Hạnh, nghe nói hi sự của ngươi cùng Trương quân sự sắp tới rồi, sau này làm vợ quân sự cũng đừng quên chúng ta.

Mặt Hồng Hạnh trắng bệch:

- Các ngươi nghe ai nói?

Tiểu nha hoàn cười nói:

- Còn cần gì ai nói, Trương mụ mụ gặp ai cũng khoe, cả phủ đều biết chuyện,

Hồng Hạnh tức giận vội chạy vào trong viện tìm Phương mụ mụ, tức giận bùng bùng kéo bà vào phòng, đóng cửa rồi quát mắng thân:

- Mắng thân, ta đã nói ta không lấy chồng? Sao hôm nay lại có người chúc mừng ta.

Phương mụ mụ vừa nhìn qua cửa sổ xem động tĩnh bên ngoài vừa trả lời Hồng Hạnh:

- Hôm nay phu nhân đã nói với thái phu nhân, chuyện này đã định rồi, người muốn cũng phải gả mà không muốn cũng phải gả.

Sau đó lại cúi đầu nài:

- Người cũng không nghĩ lại, nếu tiểu thư thật sự không để ý đến người thì sẽ đưa ra hôn sự này? Còn muốn làm chủ tử sao, người đừng mơ nữa.

- Đó không phải là tiểu tiện nhân Ánh Tuyết kia nịnh hót tiểu thư, đoạt vị trí của ta.

Hồng Hạnh né tránh tay mắng thân, tức giận vô cùng vừa nói vừa lao ra:

- Không được, ta phải nói cho tiểu thư, ta không muốn lấy Trương quân sự!

Phương mụ mụ vội vàng kéo nàng lại, gấp đến suốt phát khóc:

- Hạnh Nhi, người nói cái gì, định làm loạn cái gì, người còn không biết thái phu nhân lợi hại ra sao? Người quên vết sẹo trên người rồi sao!

Hồng Hạnh cả người run run, không khỏi dừng bước, nàng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không cam lòng, “oa” một tiếng rồi khóc lớn.

- Ta không muốn cả đời làm nô tỳ

Nàng lau nước mắt ngẩng đầu nhìn mắng thân nói:

- Mắng thân, đều do người, ta ghét người!

Nói xong bụng mặt chạy ra ngoài. Phương mụ mụ kêu lên hai tiếng, nước mắt rớt xuống. Hồng Hạnh lao ra sân, trốn ở góc khuất mà khóc, xung quanh đều là giả thạch và cây cối, là nơi hóng mát rất tốt.

Hồng Hạnh khóc một trận, nghe được gần đó có tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn qua, đã thấy Ánh Tuyết từ chỗ khác đi tới. Hồng Hạnh vừa thấy nàng thì lửa giận bùng lên, vội nàng đến gần, liền xông ra quát to:

- Tiểu tiện nhân, bây giờ người được như ý rồi.

Ánh Tuyết bị Hồng Hạnh dọa đến giật bắn mình, ôm ngực lui về phía sau, thấy là Hồng Hạnh thì nhú mày nói:

- Hồng Hạnh, người làm cái gì? Làm ta sợ muốn chết!

Hồng Hạnh nhìn nàng dù nhú mày vẫn xinh đẹp tú lệ, càng ghen tỵ dương tay tát Ánh Tuyết một cái.

Ánh Tuyết không kịp đề phòng, ăn trọn một tát. Nàng không phải là tiểu nha hoàn đánh không dám kêu trước đây, ngẩng đầu nhìn Hồng Hạnh, cả giận nói:

- Hồng Hạnh, sao người lại đánh người!

Hồng Hạnh nhú mày:

- Ta còn muốn đánh tiểu xướng phụ người nữa

Vừa nói lại vung tay lên.

Ánh Tuyết nhanh tay nhanh mắt nắm được cổ tay nàng, mặt trầm xuống:

- Đi, theo ta đến gặp phu nhân, chúng ta tới chỗ phu nhân nói cho rõ ràng.

Hồng Hạnh giật tay nàng ra, nhảy dựng lên mắng:

- Hay cho tiểu xướng phụ nhà người, dám dùng phu nhân uy hiếp ta. Ta biết nhất định là người giật dây phu nhân đem ta gả đi. Người đừng cho là ta không biết tâm tư của người. Người cho là người đá ta đi thì người có thể bỏ lên giường Hầu gia làm chủ tử sao? Ta khinh con chó má nhà người, hôm nay ta với người liều mạng!

Vừa nói vừa nhào tới giật tóc Ánh Tuyết, hai người làm loạn thành một đoàn.

Ánh Tuyết vất vả lắm mới đẩy được Hồng Hạnh ra, nàng đứng lên, tức giận đến cả người phát run, không kịp sửa sang lại chính mình, chỉ vào nàng cả

giận nói:

- Hồng Hạnh, chỉ dựa vào những lời vừa rồi người nói, để người ta nghe được thì người chết thế nào cũng không biết!
- Người muốn tố ta, đi mà nói, làm cho mọi người biết dã tâm của người.
- Người.

Ánh tuyết tức giận đến nói không ra lời:

- Hôm nay người như con chó điên, ta không để ý tới người!

Nói xong xoay người rời đi.

Hồng Hạnh nhìn bóng lưng nàng, nhớ mình tát nàng một cái trong lòng vừa vui vẻ nhưng lại nghĩ cuối cùng mình phải gả cho một nô tài, không nhịn được lại khóc lên.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói mềm mại:

- Hay cho một nha đầu ngu xuẩn, gặp chuyện không nghĩ ra cách giải quyết lại chỉ biết khóc.

Hồng Hạnh cả kinh hồn phi phách tán, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Lúc này nàng đã thấy không có ai, giờ sao lại có tiếng người. Chẳng lẽ nơi này vẫn có người, những lời vừa rồi người này đều nghe được.

Nàng run rẩy quay đầu lại, thấy phía sau toàn giả sơn có một thân ảnh mảnh khảnh, dung nhan xinh đẹp, trong tay cầm một chiếc quạt thêu mai hồng, cười đến đoan trang nhân nhã, cũng là Vu Di Nương.

Sắc mặt Hồng Hạnh càng lúc càng trắng, chân mềm nhũn ngã xuống đất, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Vu Di Nương từ từ đi ra, khẽ cười nói:

- Nhìn người hoảng sợ kia. Người yên tâm, chuyện khi này ta sẽ không nói cho người khác.
- Thật không?

Hồng Hạnh vội vàng quỳ xuống đập đầu trước mặt Vu Thu Nguyệt:

- Tạ ơn Di Nương, tạ Di Nương!

Nói xong đứng lên lui ra.

- Chờ một chút.

Vu Thu Nguyệt gọi giật nàng lại.

Hồng Hạnh quay đầu lại, trong lòng run sợ hỏi:

- Di Nương còn có cái gì sai bảo?

Vu Thu Nguyệt cười cười, phe phẩy cây quạt từ từ đi tới bên cạnh nàng, cười khẽ nói:

- Chuyện này người cứ như vậy mà bỏ qua? Ánh Tuyết kia độc ác như thế, người cứ vậy mà tha cho nàng?

Những lời này đều nói trúng tâm ý Hồng Hạnh, nàng cúi đầu:

- Đổi lại là người thì có cách gì, thái phu nhân đã định rồi, không thể sửa đổi.
- Ai nói thế?

Vu Thu Nguyệt nhẹ phe phẩy quạt, nàng liếc nhìn Hồng Hạnh:

- Ta có một cách, vừa có thể giúp người không cần gả cho gã nô tài kia lại có thể giúp người thành đại nha hoàn bên người phu nhân một lần nữa

Sau đó lại lấy chiếc quạt nhẹ vỗ lên vai nàng:

- Như vậy, nguyện vọng của người không bao lâu sẽ thành sự thật!

Hồng Hạnh bị nàng nói đúng tâm sự, mặt hơi đỏ, nhưng lập tức, nàng ngẩng đầu, cảnh giác nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Di nương vì sao phải giúp ta?

Vu Thu Nguyệt cười cười:

- Ngươi đừng khẩn trương, ta không phải là kẻ tính kế như vậy. Lần trước là nha hoàn của ta lỡ mắng hại ngươi bị đánh, lòng ta có chút không yên nên mới muốn giúp ngươi. Nếu ngươi không tin ta, vậy quên đi, dù sao đến lúc đó người hối hận cũng không phải là ta.....

Vừa nói liền xoay người định rời đi. Còn chưa đi được hai bước, phía sau truyền tiếng Hồng Hạnh nói:

- Chờ một chút!

Khóe miệng Vu Thu Nguyệt cười lạnh, đến khi quay lại thì nụ cười lại trở nên ôn nhu vô cùng.

- Ngươi thật sự có biện pháp giúp ta?

Hồng Hạnh nhìn nàng, hai mắt sáng lên, sau còn nói:

- Ta sẽ không giúp ngươi hại tiểu thư.

Vu Thu Nguyệt cười đến gập bụng:

- Nha đầu ngốc. Ta cũng không cái loại người đó

Vừa nói vừa ngoắc tay vẫy nàng:

- Ngươi lại đây.

Phía cuối chân trời, tia sáng cuối cùng từ từ biến mất, cả Hâu phủ chìm trong hắc ám, các viện bắt đầu thấp đèn.

Ở chuồng ngựa ngoại viện Hâu phủ, một đồng tử tầm tám, chín tuổi chạy đến chỗ một nam tử tầm hai mươi tuổi, mặc áo xanh.

- Trương đại ca, khi này có một tỷ tỷ muốn ta đem thứ này cho ngươi!

Vừa nói rồi đem một hương nang (túi thơm) màu xanh cho nam tử kia.

Nam tử mặt mũi đoan chính, hân đón lấy hương nang, nhìn một chút, ngạc nhiên nói:

- Là ai đưa cho ngươi?

Đồng tử nói:

- Tỷ tỷ đó nói là người của Thu đường viện, nàng nói nhất định ngươi biết nàng là ai!

Nam tử nghe vậy, mặt hơi đỏ lên, nghĩ thầm, chẳng lẽ là nàng.

Nam tử này chính là Trương Đồng Sơn, con trai Trương mục mục, chuyện hôn sự này hắn sớm biết nên nghe nói như vậy, tự nhiên là nghĩ đến Hồng Hạnh.

Cùng sống trong phủ, hạ nhân đương nhiên biết nhau, nhớ ra Hồng Hạnh kia đôi mắt to tròn, trong lòng hắn nóng lên. Lại nghe đứa bé kia nói:

- Tỷ tỷ còn nói đêm nay giờ Tuất hai khắc chờ ngươi ở Bách Lý đình sau hoa viên, nói có việc muốn nói cùng ngươi.

Trương Đồng Sơn nghĩ thầm, có việc tại sao hẹn buổi tối? Lại nghĩ, đúng rồi, cô nương người ta da mặt mỏng, sợ bị người thấy nên mới làm về bí ẩn như vậy.

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười, móc ra hai đồng tiền đưa cho đứa bé kia, đứa trẻ cầm tiền cười hi hi chạy ra.

Buổi tối, Trương Nhược Lan vẫn như trước một mình đi ra ngoài tản bộ. Ánh Tuyết ở trong phòng dọn dẹp, sai bảo nha hoàn nấu nước, ướp nước ô mai cho phu nhân về tắm rửa. Quay đầu nhìn bên ngoài chưa thấp đèn vội ra thấp nến, tránh phu nhân đi về bị tối mà ngã.

Kiểm tra tốt một hồi vừa định đi vào đã thấy Hồng Hạnh mò hôi mò kê vọt vào, vừa thấy Ánh Tuyết đã kéo nàng sang một bên, vội nói:

- Ánh Tuyết, vừa này có người chạy tới báo cho ta, phu nhân bị ngã ở hậu hoa viên.

Ánh Tuyết vừa nghe đã nóng ruột:

- Người? Ở đâu?

- Người báo tin đã đi rồi!

- Ta hỏi là phu nhân ở đâu?

- Phu nhân ở Bách Lý đình ở hậu hoa viên. Hồng Hạnh nhìn nàng nói: Ánh Tuyết, người đi trước, ta bảo thêm vài người tới.

Ánh Tuyết không nghi ngờ gì, trong lòng lo lắng an nguy của Trương Nhược Lan, vội vàng chạy đến hậu hoa viên.

Hồng Hạnh nhìn bóng lưng nàng, lạnh lùng cười, thấy tả hữu không có ai thì về phòng mình.

Trong phòng, hai tiểu nha hoàn đang ăn chút quả Hồng Hạnh cho, một nha hoàn thấy Hồng Hạnh vào thì cười nói:

- Hồng Hạnh tỷ đi đâu vậy?

Hồng Hạnh ngồi xuống bên cạnh các nàng:

- Chẳng lẽ không cho ta đi vệ sinh một chút?

Hai tiểu nha hoàn nghe thế cười rộ lên.

Hồng Hạnh đứng lên, cười đề nghị:

- Trong phòng nóng như vậy, chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi!

Một tiểu nha hoàn nói:

- Bây giờ đi ra ngoài có sợ Ánh Tuyết tỷ tỷ mắng không?

- Sợ cái gì, phu nhân không có đây, tất cả có ta chịu cho

Vừa nói vừa kéo hai nha hoàn kia đi ra ngoài, đi theo hướng Ánh Tuyết rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tính Toán 2

Hậu hoa viên Hầu phủ, trừ phía hồ xung quanh không có gì, còn lại đều là cây cối um tùm, u tĩnh âm u. Những cây thông cổ thụ cao vô cùng, ban ngày có thể tránh nắng, mang đến sự mát mẻ, buổi tối cũng ngăn đi ánh trăng (thế thì hay cái gì nhỉ). Nhất là xung quanh Bách lý đình cơ hồ không có chút ánh trăng, khắp nơi bóng cây bao phủ không nhìn thấy gì.

Cho nên Hồng Hạnh nói phu nhân té ngã ở đây Ánh Tuyết không hề nghi ngờ bởi vì nơi đây rất tối, té ngã cũng là chuyện thường.

Nàng đi dọc theo con đường rải sỏi, trong lòng có chút hối hận không mang theo đèn lồng. Dần đến Bách lý đình thấy có thân ảnh mờ mờ. Ánh Tuyết tưởng Trương Nhược Lan, vội vàng xông lên kéo người nọ, miệng kêu một tiếng

- Phu nhân!

Đến gần mới phát hiện có chút không đúng, đôi phương thân thể hơi cao, trong lòng cảnh giác, buông tay lui về phía sau:

- Ai?

Trong bóng tối truyền đến tiếng nam nhân:

- Hồng Hạnh cô nương. Là người?

Ánh Tuyết cẩn thận nhìn rồi lấy làm kinh hãi:

- Trương quân sự, chính là người?

Đôi phương cũng nhận ra tiếng của nàng: – Ánh Tuyết cô nương? Lại nói tiếp: Ánh Tuyết cô nương sao lại đến đây?

- Nghe nói phu nhân nhà ta bị ngã ở đây? Quản sự có thấy phu nhân nhà ta không?

- Không có, ta ở chỗ này khá lâu rồi, trừ cô nương cũng không có ai đến!

Ánh Tuyết trong lòng dâng lên một cảm giác bất an, cảm giác được chuyện có chút không đúng:

- Sao muộn thế này quản sự còn đến đây?

Trong bóng tối, Ánh Tuyết nghe được hần ngưng ngưng cười cười:

- Ta..... Ta có hẹn với người....

Ánh Tuyết nhớ ra lúc trước hần gọi tên Hồng Hạnh, trong lòng nhảy lên:

- Là Hồng Hạnh?

Nghe thấy tên này, Ánh Tuyết toát mồ hôi lạnh, lăm lăm: “không hay rồi!” Nàng lập tức quay đầu lại

Nhưng là đã không kịp

- Các người đang làm cái gì!

Một tiếng nói thanh thoát quát lên trong ban đêm yên tĩnh khiến những con chim bên cạnh sợ hãi vội bay lên.

Ánh Tuyết nhìn ra đã thấy con đường gần đó có ba người đứng, ở giữa là một người tay xách đèn lồng, ánh đèn soi lên khuôn mặt nàng ta đang kinh sợ, cũng chính là Hồng Hạnh.

- Ánh Tuyết, Trương quản sự, đã muộn thế này, các người ở đây làm gì?

Giọng nói lạnh lùng.

Hai nha hoàn bên cạnh nhìn Ánh Tuyết lại nhìn Trương quản sự, thần sắc kinh ngạc, hoài nghi.

Hồng Hạnh không đợi Ánh Tuyết trả lời. Vứt đèn lồng lên mặt đất, khóc rống nói:

- Đòi gian phu dâm phụ các người, các người làm chuyện gì với ta thế này? Ta phải nói cho phu nhân

Nói xong bùm mặt chạy đi

Hai tiểu nha hoàn nhìn Ánh Tuyết một chút rồi vội đuổi theo Hồng Hạnh.

Vốn chuyện này là chuyện Thu đường viện, tùy ý Trương Nhược Lan xử lý là được, nhưng lúc Hồng Hạnh khóc chạy đi thì gặp phải Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên và Vương thị đang tản bộ. Ba người thấy vậy vội hỏi hai tiểu nha hoàn phía sau. Hai tiểu nha hoàn không dám giấu diếm vội kể hết sự tình.

Cận Yên Nhiên nghe vậy cả giận nói:

- An Viễn hầu phu chúng ta lại có loại chuyện xấu xa này, chuyện này không thể để yên được

Lập tức chạy về Tùng Hương viện báo lại cho thái phu nhân.

Thái phu nhân cũng giận dữ, lập tức cho người đem Hồng Hạnh, Ánh Tuyết và cả Trương Đồng Sơn nhốt lại, đến hôm sau thì nghiêm tra.

Trương Nhược Lan, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, Vương thị cũng đều có mặt. thái phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, phía dưới Hồng Hạnh, Ánh Tuyết, Trương Đồng Sơn và hai tiểu nha hoàn đang quỳ.

Hồng Hạnh vừa khóc lóc vừa tố:

- Thái phu nhân, ta an an tâm tâm đợi gả, tưởng rằng tìm được như ý lang quân, nhưng ai ngờ tới, bọn họ lại gạt ta..... Cũng không biết bọn họ có quan hệ này đã bao lâu rồi, nếu hôm đó ta không nhìn thấy thì còn không biết gạt ta đến khi nào. Thái phu nhân, phu nhân, hai người phải làm chủ cho ta

Vừa nói vừa cuống quýt đập đầu đến chảy máu.

Tiếp theo hai tiểu nha hoàn cũng nói chuyện các nàng nhìn thấy.

Thái phu nhân sắc mặt thâm trầm, cô nam quả nữ tại chỗ đó tư hội, nhìn thế nào cũng không làm người ta thấy quang minh chính đại.

Trương mục mục bên cạnh gấp đến độ đỏ cả mắt, quỳ gối bên người thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, Đồng Sơn lớn lên thế nào người đều biết, Đồng Sơn tuyệt đối không phải người như thế!

Vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía con:

- Đồng Sơn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người nói thật xem nào!

Thái phu nhân nhìn về phía hấn, nhớ ra hấn từ trước tới nay vẫn luôn trung hậu, sắc mặt hơi hoãn, nói:

- Đồng Sơn, người giải thích thế nào?

Trương Đồng Sơn dập đầu với thái phu nhân rồi đem chuyện đồng tử truyền tin nói ra, lại đem cả túi màu lam kia cho thái phu nhân xem.

Thấy chiếc túi thơm kia, Ánh Tuyết và hai tiểu nha hoàn đều ngẩn ra, bởi vì bọn họ đều nhận ra đây là túi thơm của Ánh Tuyết!

- Nô tài tưởng rằng người phò ước chính là Hồng Hạnh cô nương, không nghĩ tới lúc đến lại thấy Ánh Tuyết cô nương, nhưng lúc ấy Ánh Tuyết cô nương nói là đến tìm phu nhân nhà nàng.

Hồng Hạnh nhìn thấy túi thơm, khóc càng lớn, nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, đây là túi thơm của Ánh Tuyết.

Tiếp theo nhìn Ánh Tuyết, cả giận nói:

- Ánh Tuyết, ta vẫn coi người là tỷ muội, sao người lại làm như thế, người thích Trương quân sự thì cứ nói thẳng ra, tại sao lại làm ra chuyện này...

Ánh Tuyết thấy túi thơm xong vội vàng nhận:

- Thái phu nhân minh giám, túi thơm này là của ta nhưng đã làm mất.

Vừa nói vừa nhìn về phía Hồng Hạnh:

- Có lẽ là bị kẻ cố ý nhặt đi, làm ra chút chuyện mà giả họa cho ta.

Vừa nói vừa đem chuyện Hồng Hạnh lừa nàng rằng phu nhân bị ngã nói ra.

Hồng Hạnh sớm đã chuẩn bị tốt, nàng chỉ vào Ánh Tuyết phản bác:

- Ánh Tuyết, chuyện tới hôm nay, người còn không biết hối cải? Còn nói dối như vậy. Cả tối nay ta và Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn đều ở cùng một chỗ, căn bản là chưa hề thấy người, Tiểu Thanh Tiểu Hoàn có thể làm chứng!

Tiểu Thanh Tiểu Hoàn vội vàng làm chứng, Hồng Hạnh quả thật cùng các nàng ở chung một chỗ, chỉ là các nàng quên mất chuyện Hồng Hạnh rời đi vệ sinh một lúc.

Ánh Tuyết còn tưởng Hồng Hạnh đã mua chuộc Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn, tức đến mặt trắng bệch, nhưng lúc đó không có ai bên cạnh nên không ai có thể làm chứng cho nàng!

- Ánh Tuyết. Người dám cùng đứa bé truyền tin kia đối chất? Trương Nhược Lan đề nghị.

Ánh Tuyết vội vàng nói:

- Nô tỳ ngay thẳng, không có gì không dám.

Thái phu nhân sai người truyền đưa trẻ kia đến, hỏi hấn rốt cuộc là ai muốn hấn truyền lời. Đứa bé nhìn những người đang quỳ. Đêm đó, người nọ đứng ở nơi bí mật, hấn cũng không thấy rõ người đó, chỉ nhớ nàng ta búi tóc hai búi, mà búi tóc buộc sợi dây xinh đẹp.

Mọi người ở đây chỉ có một người như thế.

Đứa bé chỉ vào Ánh Tuyết, nói:

- Là tỷ tỳ kia?

Lúc này Ánh Tuyết mới luống cuống, mới ý thức được đối phương tính toán đến thiên y vô phòng (k lộ dấu vết), tựa như hằm cá, từng bước từng bước khiến nàng thật sâu.

Nàng vọt tới trước mặt đứa trẻ lắc lắc bả vai hần nói:

- Người nhìn cho kĩ, rốt cuộc là ai, có phải là có người nào dạy người không!

Đứa bé nhìn nàng mà bị hù dọa “Oa” một tiếng khóc lớn.

Thái phu nhân giận dữ, quát:

- Điều nô to gan, chuyện đến nước này mà còn dám nói láo! Đứa nhỏ này chỉ là một kẻ si ngốc sẽ không nói dối

Thì ra đứa nhỏ này thử năm tuổi đã bị sốt nặng trừ đó trí tuệ không phát triển, nói hần nói dối thì sao thái phu nhân tin được.

Ánh Tuyết trầm miệng khó cãi, tình thế cấp bách vội quỳ đến trước mặt Trương Nhược Lan, ôm chân nàng nói:

- Phu nhân, người tin tưởng nô tỳ, nô tỳ nói đều là thật! Nô tỳ tuyệt đối không có tư ước cùng Trương quân sự,

Hồng Hạnh ở một bên khóc:

- Ánh Tuyết, tới tận bây giờ, vì sao người vẫn còn cắn ngược ta. Ta cũng không trách người, nếu người sớm nói cho ta biết người thích Trương quân sự, ta nhất định sẽ không đáp ứng hôn sự này.

Sau đó cũng đến cạnh Trương Nhược Lan, khóc ròng nói:

- Tiểu thư, chúng ta cùng lớn lên bên nhau, Hồng Hạnh dù tính tình tùy tiện nhưng tuyệt không có lòng dạ xấu xa, Hồng Hạnh sao lại làm loại chuyện giả họa này. Tiểu thư nếu không tin, Hồng Hạnh xin chết để chứng tỏ sự trong sạch.

Vừa nói vừa đập đầu vào góc bàn bên cạnh Trương Nhược Lan, nếu không phải Trương Nhược Lan nhanh tay đẩy ra chỉ e rằng thực sự sẽ xảy ra chuyện liên quan đến mạng người

Cứ như vậy, không người nào hoài nghi Hồng Hạnh nữa, ngay cả Trương Nhược Lan cũng mơ hồ cảm giác được ai thiệt ai giả. Hôn sự là Hồng Hạnh đồng ý, vừa là tự mình bắt được hai người tại hiện trường, lại có nhân chứng, muốn nói nàng có tâm cơ thiết kế để hại Ánh Tuyết, Trương Nhược Lan thật đúng là không dám tin. Xem bộ dáng như là Ánh Tuyết gây nên. Nhưng gần một tháng này, nàng hiểu rõ Ánh Tuyết, cảm giác được Ánh Tuyết không phải loại người này. Nhưng không phải người ta nói yêu thì sẽ mất đi lý trí? Chẳng lẽ Ánh Tuyết vẫn thích Trương quân sự, thấy Hồng Hạnh được gả mà nóng nảy?

Nàng nhìn Trương quân sự, thấy hần hiền hậu, vẻ mặt trắng trẻo, cũng có bộ dáng có thể hấp dẫn phụ nữ.

Kỳ thật nàng thấy đây cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là nữ tử nóng lòng hẹn nam tử gặp mặt, cũng không làm ra chuyện gì cầu thả, có cái gì đâu. Nhưng nàng cũng biết, ở cái thời đại này nặng nhất là lễ nghi, không tha cho loại chuyện này, huống chi chỉ là một nô tài. Cho nên Ánh Tuyết mới không dám thừa nhận?

Hồng Hạnh quỳ xuống trước mặt thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, nô tỳ cảm kích hảo ý của thái phu nhân, chính là, chuyện tới nước này, nô tỳ cũng không mặt mũi nào mà gả cho Trương quân sự nữa, nếu Ánh Tuyết thích Trương quân sự, vẫn xin thái phu nhân thành toàn cho nàng ấy.

Thái phu nhân nhìn Ánh Tuyết, lạnh lùng nói:

- Ánh Tuyết, người xem Hồng Hạnh đã nói như vậy, người còn không biết hối cải?

Ánh Tuyết thấy chuyện tới bước này, nếu vẫn phủ nhận, chỉ sợ sẽ chọc giận thái phu nhân động đến gia pháp, nói không chừng giận dữ còn đem bán mình. Chuyện này chỉ do mình không cẩn thận, để Hồng Hạnh tính kế, bây giờ ngoài nhẫn nhục mà sống thì cũng chẳng biết làm gì hơn nữa.

Lập tức Ánh Tuyết quỳ trên mặt đất, đầu cúi rạp nói:

- Thái phu nhân..... vâng, nô tỳ biết sai rồi, là nô tỳ hẹn Trương quân sự ra ngoài

Trừ Trương Nhược Lan ra, còn lại mọi người đều khinh bỉ nhìn nàng. Ánh Tuyết vừa then vừa tức, nước mắt chảy ròng.

Thái phu nhân nghĩ nàng ở trong phủ tư hội nam nhân, hủy đi danh dự Hầu phủ vốn định đem nàng bán đi, nhưng là Trương Nhược Lan lại cầu xin. Sau thái phu nhân nể mặt Trương Nhược Lan mới đổi ý, đánh Ánh Tuyết 20 trượng, giáng xuống một cấp. Mà thái phu nhân thấy Hồng Hạnh lần này biểu hiện rất tốt, lại thấy nàng trước vẫn là đại nha hoàn của Nhược Lan nên lại thăng cấp cho nàng.

Mà hôn ước của Hồng Hạnh và Trương Đồng Sơn cũng bị hủy,

Sau này, Trương mục mục thừa dịp trừ thái phu nhân tâm tình tốt, muốn xin lấy Ánh Tuyết, thái phu nhân cũng đáp ứng luôn. Không lâu sau, Ánh Tuyết gả cho Trương đồng sự thành vợ của quân sự nhưng vẫn hầu hạ trong Thu Đường viện, chỉ là không hầu hạ cạnh người Trương Nhược Lan như trước.

Nhưng Tái ông mất ngựa không biết là hoa hay phúc, thật lâu sau này, Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết thành vợ của tổng quản Hầu phủ uy phong lẫm lẫm, trong lòng chẳng biết có bao nhiêu hối hận quyết định ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thân Cận

Hồng Hạnh trải qua chuyện này lại được quay về làm nha hoàn hầu hạ bên Trương Nhượng Lan. Nàng từ nhỏ đã hầu hạ Trương Nhượng Lan, phương diện này coi như tận tâm. Trước kia Trương Nhượng Lan không thích tính cách nông nổi của nàng nhưng có lẽ qua lần giáo huấn trước, Hồng Hạnh đã thu liễm rất nhiều, cách xử sự cũng trầm ổn hơn. Trương Nhượng Lan cũng dần dần không chán ghét nàng như trước.

Trương Nhượng Lan sẽ không dành quá nhiều cảm tình cho những người bên mình, từ từ nhỏ đến lớn đều là như thế. Nha hoàn và mụ mụ dù vẫn ở bên cạnh nàng, hết lòng hết sức hầu hạ nàng, nàng cũng sẽ bảo vệ bọn họ, đối tốt với bọn họ. Nhưng đó cũng chỉ như là báo đáp chứ không phải coi bọn họ thành bằng hữu, thành thân nhân.

Những người bên cạnh chỉ cần không mang phiền toái cho nàng, không liên lụy nàng thì bất kể là ai nàng cũng không để ý.

Ánh Tuyết vẫn hầu hạ ở Thu đường viện, Trương Nhượng Lan thấy nàng biết chữ, lại tỉ mỉ nên cho nàng hầu hạ ở thư phòng, thuận tiện quản lý tiền bạc của nàng, kể cả tiền mỗi tháng Hầu phủ cho Thu đường viện cùng với lợi tức thu được từ ba nông trang của nàng.

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết đã lấy người khác, hơn nữa còn thừa nhận chuyện này trước thái phu nhân sẽ không còn cách nào để xoay người nên cũng không đặt nàng vào lòng. Hôm nay, Thu đường viện bất luận là tư sắc hay địa vị thì không còn nha hoàn nào hơn được nàng, vì thế nàng càng đắc ý.

Mà Ánh Tuyết bị oan như thế sao lại từ bỏ chuyện giải oan? Nhưng là khổ nỗi không có chứng cứ, cũng không dám đến trước mặt Trương Nhượng Lan kêu oan. Dù sao địa vị của Hồng Hạnh trong lòng phu nhân cũng không tầm thường, làm việc tùy tiện chỉ khiến phu nhân chán ghét. Nàng trong lúc này đã suy nghĩ kỹ, hiểu rõ Hồng Hạnh, cảm giác được Hồng Hạnh không có khả năng nghĩ ra được kế hoạch chu toàn như thế, chắc chắn là có người giúp nàng. Vì vậy, Ánh Tuyết từ đó rất để ý đến những việc làm thường nhật của Hồng Hạnh, muốn từ đó phát hiện dấu vết.

Mà Trương Nhượng Lan cũng không biết những tâm tư này của bọn nha hoàn. Lúc này, cách vài ngày nàng sẽ vào cung một chuyến. Theo lời Thái hậu nói, mỗi lần cũng tới Khôn Trữ cung một chút trò chuyện cùng Hoàng hậu.

Thái hậu tính toán dù không sai nhưng đó là để cho Trương Nhượng Lan được sủng ái. Nhưng nàng tự biết đường mình, vốn chính mình không chịu viên phòng thì cho dù hoàng hậu thích thì có làm sao? Lý không đúng, tình không ngay, chắc hoàng hậu cũng không giúp nàng.

Nhưng trò chuyện cho hoàng hậu vui vẻ, tương lai nếu có cơ hội hòa ly, chắc sẽ nói đỡ cho mình vài câu với hoàng thượng. Tóm lại, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, có quan hệ tốt với nàng tuyệt đối là không sai!

Hôm nay, nàng vào cung, đầu tiên là xoa bóp cho Thái hậu, sau đó cùng Thái hậu đi dạo một vòng. Thái hậu vui vẻ thì đến Khôn Trữ cung.

Đại cung nữ Trữ Hinh bên người hoàng hậu nghiêng đón nàng:

- Hầu phu nhân tới vừa lúc, hoàng hậu tâm tình buồn bực, nô tỳ cũng không biết nên như thế nào khuyên giải!
- Hoàng hậu ở đâu?
- Ở bên trong điện. Hầu phu nhân mời theo ta

Trương Nhượng Lan trong lòng thở dài một tiếng, đi theo Trữ Hinh đi vào nội điện.

Hoàng hậu buồn bực đương nhiên là có nguyên nhân. Ngày đó Thực phi đột nhiên té xỉu, Hoàng thượng tìm thái y chẩn mạch thì biết là có thai. Hoàng đế hưng phấn sách phong Thực phi thành Quý phi.

Có thể thấy được vị trí của Thực phi trong lòng hoàng đế.

Hôm nay tiếng tăm Thực phi rất thịnh, mơ hồ áp đảo Đông cung, bất luận là thân đàn bà hay là hoàng hậu thì sao hoàng hậu có thể thấy vui.

Nơi này, nam nhân chỉ lo chuyện phong phong hoa tuyết nguyệt của chính mình, coi chuyện tam thê tứ thiếp là chuyện đương nhiên, chưa bao giờ nghĩ tới cảm thụ của những người đã bà bên mình. Mà đáng tiếc lại là những người đàn bà cũng cho rằng đây là chuyện đương nhiên, chưa bao giờ đấu tranh cho cảm thụ của chính mình, nam du tôn, nữ du ti là số mệnh không cách nào chạy thoát.

Tới cuối cùng, mình có thể vẫn kiên trì hay không? Trương Nhược Lan thở dài.

Vào nội điện. Đã thấy hoàng hậu mặc áo lụa màu xanh thêu hoa mai, ngăn người nhìn mình trong gương.

Trương Nhược Lan đi qua hành lễ.

Hoàng hậu hữu khí vô lực bảo nàng bình thân, cho nàng đến gần.

Nàng nhìn Trương Nhược Lan qua gương, nhẹ nhàng hỏi:

- Nhược Lan, người xem bản cung có phải đã già?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Nương nương đang tuổi thanh xuân, sao lại nói già?

Hoàng hậu vỗ về khuôn mặt mình nhẹ nhàng lắc đầu:

- Già rồi, da dẻ không còn mịn màng như xưa, mắt cũng không sáng như xưa. Trước kia Hoàng thượng nói ta giống một đóa hoa mềm mại, nhưng bây giờ...

Nàng đứng lên quay một vòng trước gương:

- Từ khi sinh hạ Lỗi Nhi xong, thân thể hoàn toàn thay đổi, sao còn tìm được bóng dáng khi xưa.

Hoàng hậu tiếp xúc với Trương Nhược Lan vài lần thì rất thích nàng sáng sủa, hoạt bát nên có đôi lúc cũng sẽ tâm sự với nàng.

Nghe đến đó, Trương Nhược Lan hai mắt sáng ngời, cơ hội của nàng đã tới rồi sao?

Nàng đi tới bên người hoàng hậu, cười nói:

- Thời gian đối với mỗi người đều công bằng, nếu không trên đời sao lại có nhiều lão nãi nãi, lão bà bà? Cho dù là Quý phi nương nương cũng không tránh được ngày đó.

Hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, tâm tình cũng không thấy khá lên, thở dài một tiếng:

- Đúng vậy, chờ chúng ta già hết còn có nhiều cô nương tuổi trẻ mỹ mạo tiến đến...

Rồi lại nói đến Quý phi:

- Bất kể nói thế nào Quý phi cũng trẻ hơn ta vài tuổi, ta cũng không thể so với nàng được.

- Nhưng hoàng hậu cuối cùng vẫn là hoàng hậu. Điểm này, quý phi sao có thể sánh bằng người!

Hoàng hậu chẳng biết nghĩ tới cái gì, nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, không nói gì:

Trương Nhược Lan vừa cười vừa nói:

- Nương nương, thật ra muốn trẻ lại cũng không phải khó khăn. Thần phụ dù không thể khiến hoàng hậu mãi mãi thanh xuân nhưng là giúp nương nương nhìn qua vẫn trẻ trung thì cũng có cách.

Hoàng hậu nghe vậy, hai mắt sáng ngời, cầm tay Trương Nhược Lan, hưng phát nói:

- Thật vậy chăng? Nhược Lan thật sự có biện pháp? Đúng, Nhược Lan có thể trị chứng tiêu khát của thái hậu, nhất định cũng có thể giúp ta.

Vừa nói, nàng cúi đầu, nhìn về phía chính mình:

- Người có cách nào giúp ta gầy đi một chút? Sinh Lỗi Nhi xong, ta béo lên không ít, cũng bảo thái y xem, kê thuốc nhưng cũng không có tác dụng.

Trương Nhược Lan nhìn một chút, thấy nàng chủ yếu là eo bị phì, chắc hẳn là do sinh xong bồi bổ quá nhiều, hơn nữa ngực cũng bị xẹp, chắc hẳn là do bình thường không chịu hoạt động.

- Nương nương yên tâm, ta nhất định sẽ làm nương nương gầy đi.

Hoàng hậu cao hứng nói:

- Chỉ cần người có thể làm cho bản cung gầy đi, nhất định bản cung sẽ trọng thưởng.

Tương Nhược Lan cười:

- Nhược Lan không cần nướng nướng thường, Nhược Lan thiết tình thích nướng nướng, chỉ cần nướng nướng vui vẻ, Nhược Lan cũng vui vẻ!

Lời này làm cho hoàng hậu thấy thoải mái.

Tương Nhược Lan đầu tiên là sai Trữ Hinh mang tinh dầu đến rồi sai nàng canh giữ ngoài điện, đừng để ai vào. Sau đó bảo hoàng hậu nằm ở trên giường.

Hoàng hậu nhìn nàng coi hết quần áo mình, thoa tinh dầu lên người không khỏi tò mò hỏi:

- Nhược Lan, ngươi đang làm cái gì vậy?

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hoàng hậu cười:

- Cái này gọi là xoa bóp (thời hiện đại chúng mình gọi là massage) giảm béo, thông qua xoa bóp kinh mạch mà giúp đánh tan mỡ thừa trong cơ thể, rất tốt cho việc giảm béo.

Nàng sờ đi có thể chắc chắn như vậy vì trước kia nàng cũng đã từng làm. Nàng từng đến thẩm mỹ viện làm thêm, massage giúp người giảm béo, kiểm thêm cũng không tệ.

(... một đoạn 5 dòng về massage huyết gì huyết gì, xin lỗi tớ cắt)

Hoàng hậu nhìn vậy cảm giác rất khác lạ

Tương Nhược Lan vừa xoa bóp cho hoàng hậu vừa nói:

- Nướng nướng, sau này cứ ba lần ta lại đến xoa bóp cho người. Nếu người làm theo những gì ta nói, nhất định chỉ trong một tháng sẽ có hiệu quả.

Hoàng hậu thấy nàng như vậy, biết nàng không dám lừa mình, trong lòng càng vui vẻ:

- Vậy bản cung phải làm cái gì?

- Đầu tiên, mỗi sáng sớm hoàng hậu phải ăn một chén cháo loãng, cháo này phải dùng sơn dược, đậu đỏ, gạo tẻ, đậu bạch, và táo đỏ mà nấu lên. Mỗi ngày dùng làm ăn sáng. Đợi thân phụ sẽ viết lại giao cho Trữ Hinh. Còn nữa, mỗi ngày không nên ăn quá nhiều, ăn thịt thì chỉ nên ăn thịt gà hay cá, ăn nhiều rau và hoa quả.

Hoàng hậu cười nói:

- Nghe rất đơn giản, còn cần làm cái gì?

- Còn uống mật ong pha dấm, tức là hòa mật ong và dấm trắng tỉ lệ ¼ dùng trước khi ăn sáng khoảng một chung trà và sau khi ăn trưa, ăn tối thì uống ngay, như vậy rất tốt cho tiêu hóa, đồng thời cũng rất đẹp da.

Tương Nhược Lan vừa cười:

- Nếu nướng nướng muốn có hiệu quả cao thì phải chịu khổ một chút.

- Là muốn bản cung làm cái gì?

Hoàng hậu kiên định nói:

- Chỉ cần có thể gầy đi, bản cung không sợ khổ.

Tương Nhược Lan cười cười, xem ra vô luận là thời đại gì, thân phận gì phụ nữ vẫn vô cùng quan tâm đến việc làm đẹp.

- Thật ra cũng rất đơn giản, chỉ mà mỗi ngày kiên trì vận động, chỉ cần làm theo những động tác đó thì có thể khiến cho eo của người thon gọn. Nhưng sẽ rất mệt.

Hoàng hậu nói:

- Chỉ cần có tác dụng, bản cung không sợ khổ. Mỗi ngày làm cũng không sao!

Tương Nhược Lan xoa bóp cho hoàng hậu xong lại dạy hoàng hậu làm một số động tác thể dục cho eo trên giường, hoàng hậu dù tập rất mệt nhưng ánh mắt rất kiên quyết.

- Cảm giác bụng có nóng lên, bản cung cảm giác nhất định có hiệu quả.

Hoàng hậu tràn ngập tin tưởng.

Tương Nhựt Lan dạy các động tác cho nàng, bản thân mình cũng rất mệt mỏi. Hoàng hậu cho nàng nghỉ ngơi một hồi lại sai Trữ Hình mang ô mai ướp đá cho nàng.

Lúc gần đi, hoàng hậu dặn dò nàng:

- Chuyện này chỉ có bản cung và người biết thôi, không nên nói cho người khác.

Tương Nhựt Lan hiểu cảm giác này, phụ nữ đều muốn giấu kín bí quyết làm đẹp của mình đây là một loại tâm lý rất kì diệu.

Nàng lập tức đáp ứng

Cứ như vậy, cùng với việc xoa bóp, hoàng hậu cảm giác được bụng dần nhỏ xuống, hảo cảm với Tương Nhựt Lan càng tăng. Phải biết rằng, Tương Nhựt Lan đã giải quyết được sự khổ não lớn nhất của nàng. Bình thường, Tương Nhựt Lan cũng dạy nàng không ít phương pháp làm đẹp, hơn nữa lại còn nói chuyện rất vui vẻ khiến hoàng hậu càng lúc càng thân thiết với nàng.

Một lần Hoàng hậu vô ý nhắc tới việc Hoàng thượng thường xuyên bị đau đầu, Tương Nhựt Lan liền dạy hoàng hậu phương pháp xoa đầu. Nàng cười với hoàng hậu:

- Nương nương nếu trước khi xoa bóp tắm nước hoa hồng, sau đó mặc bộ lụa mỏng, nhất định sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Hoàng hậu nghe xong, mặt đỏ lên, cười mắng

- Xú nha đầu, người đang nói cái gì!

Nhưng lại âm thầm ghi nhớ những lời này của nàng

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hy Vọng

Tối hôm đó, theo lệ hoàng đế nghỉ ở Khôn trử cung. Trước khi hoàng đế đến, hoàng hậu đã theo lời Tương Nhựt Lan nói, tắm nước hoa hồng thơm ngát. Da dẻ vì mỗi ngày đều xoa mặt ong mà trở nên mềm mịn, tóc đều gội mỡ dê (xin lỗi nha nhưng nó thật sự là mỡ dê) mà trở nên mềm mượt vô cùng. Trữ Hình lại theo Tương Nhựt Lan dạy trang điểm giúp hoàng hậu có một vẻ đẹp diễm đạm, trong gương là một nữ tử ôn yển như nước.

Trữ Hình khen:

- Nương nương hôm nay thật đẹp, nhất định sẽ làm Hoàng thượng thích!

Đây là lời thật, trải qua nửa tháng cố gắng, hoàng hậu gầy xuống rất nhiều, mặt cũng nhỏ đi, ngũ quan thanh tú hơn nhiều.

Hoàng hậu nghe xong thật cao hứng, vội thay quần áo. Nàng thân là hoàng hậu, không thể quá táo bạo như Tương Nhựt Lan nói mặc lụa mỏng mà nàng mặc bộ váy lụa vàng thêu bách hoa, theo như lời Tương Nhựt Lan nói:

- Nam nhân đều thích nữ tử tươi sáng, thanh cao một chút.

Hoàng đế vốn mang theo tâm tình phiền chán đến Khôn Trử cung. Mười bốn tuổi đã cùng hoàng hậu đại hôn, chung sống với hoàng hậu đã hơn mười năm. Hoàng hậu vì hân sinh hạ hai công chúa một hoàng tử, dung mạo và vóc người khác hẳn khi xưa. Hoàng cung là nơi nào, là nơi không bao giờ thiếu nữ nhân mỹ mạo trẻ tuổi. Hứng thú của hoàng đế với nàng đương nhiên giảm đi. Mỗi tháng hai lần đến Khôn trử cung chỉ là để cho hoàng hậu có chút mặt mũi, không muốn khiến nàng quá mức khó xử, dù sao nàng vẫn là hoàng hậu!

Ai ngờ đi tới Khôn trử cung, một nữ tử xinh đẹp trẻ trung chào đón, tóc đen tỏa sáng, da dẻ như bạch ngọc, hai mắt long lanh ẩn tình, quần áo màu vàng bó sát cơ thể nàng là lướt có đường cong, cả người như bức tranh động lòng người khiến Cảnh Tuyên Đế động tâm.

Đang nghĩ đây có phải là cung nữ trong cung hoàng hậu không thì đột nhiên nữ tử kia hành lễ với hắn, thân nhiên cười:

- Hoàng thượng, nhìn thần thiếp như vậy làm gì? Không nhận ra thần thiếp rồi?

Hoàng đế nghe được giọng nói, thiếu chút nữa té ngã, quả thực không dám tin tai mắt mình:

- Hoàng hậu? Nhân Nhã? (tên nghe bị làm sao ý nhờ)

Nghe Cảnh tuyên đế gọi tên mình, trong lòng hoàng hậu ngọt ngào, nàng đi qua kéo tay hoàng đế, thân thể nhẹ nhàng dựa lên người hắn:

- Còn không phải là thần thiếp.

Thanh âm mềm mại.

Tương Nhược Lan cùng nàng nói qua:

- Nam nhân, bất kể là loại nam nhân gì, đều thích phụ nữ thỉnh thoảng làm nũng, như vậy sẽ khiến bọn họ có cảm giác thỏa mãn, phụ nữ quá đúng đắn, họ mặt ngoài tôn kính như trong lòng kính nhi viễn chi (chỉ nhìn chứ k đến gần)

Quả nhiên có đạo lý!

Thấy hoàng đế đã lâu mới lại cười ôn nhu với mình, hoàng hậu không biết cảm tạ Tương Nhược Lan trong lòng bao nhiêu lần.

Hoàng hậu dịu dàng ngồi xuống giường, thấy hắn lấy tay bưng trán liền ôn nhu nói:

- Hoàng thượng có đau đầu không, hay là để thần thiếp giúp Hoàng thượng giải ưu?

Vừa nói vừa đi về phía sau, dựa vào hắn, làm cho đầu hắn dán vào ngực mình. Trong thời gian này, ngày nào hoàng hậu cũng làm theo các Tương Nhược Lan chỉ, dùng mặt ong thoa lên nhũ phong, ngực trở nên săn chắc hơn nhiều. Hoàng đế dựa vào sao lại không có cảm giác gì?

Ngón tay hoàng hậu nhẹ điểm lên huyệt vị trên đầu hoàng đế, cảm giác tê dại khiến hắn thấy rất thoải mái, đầu nhẹ không ít, chớp mũi truyền đến mùi hương nhàn nhạt, thân thể hoàng hậu mềm mại càng khiến hắn tâm viên ý mãn, tay hắn dần không có quy củ.

- Hoàng thượng...

Hoàng hậu mềm mại nhẹ kêu một tiếng, trước nàng phải giữ lễ đoan trang của một hoàng hậu cũng không phải là nàng không có sự nhu mì của phụ nữ. Một tiếng Hoàng thượng này khiến Cảnh Tuyên Đế ngứa ngáy tận xương.

- Hoàng hậu sao lại biết trị chứng đau đầu?

Hoàng đế tay vừa không quy củ vừa hỏi

- Đó là Hậu phu nhân dạy ta. Cái này cũng không có gì cần giấu diếm.

- Hậu phu nhân

Tay Cảnh Tuyên Đế như bị kiềm hãm. Trong đầu hiện ra đôi mắt thông minh, linh động của Tương Nhược Lan.

- Sao nàng ta lại dạy người cái đó?

- Gần đây nàng hay tới tẩm cung của thần thiếp, thần thiếp nói chuyện Hoàng thượng bị đau đầu nên nàng dạy thần thiếp làm cách này. Hoàng thượng có thoải mái hơn không?

- Không sai.....

Bàn tay linh xảo mềm mại tiếp tục phủ lên đầu hoàng đế, Cảnh Tuyên Đế thu hồi tay, quy củ lại không ít.. Hắn nhắm hai mắt, từ từ trong đầu hắn, hoàng hậu phía sau đã thành khuôn mặt tươi cười của Tương Nhược Lan.

Tiểu phúc Cảnh Tuyên Đế nóng lên, xoay người đặt hoàng hậu dưới thân....

Liên tiếp ba ngày sau, hoàng đế đều nghỉ ở Khôn Trữ cung, hướng gió trong hậu cung lại chuyển, danh tiếng của Quý phi bị đè xuống không ít.

Trong Từ Trữ cung, Thái hậu cười nói với Tương Nhược Lan:

- Hoàng thượng cuối cùng biết hoàng hậu tốt!

Tương Nhược Lan len lén bĩu môi, biết hoàng hậu tốt ở đâu? Chẳng qua thấy hoàng hậu lại xinh đẹp nên có cảm giác mới mẻ thôi.

Thái hậu vừa cười nói:

- Trong thời gian này hoàng hậu vẫn nhắc tới người, xem ra nàng rất thích người. Nhược Lan, lần này người làm tốt lắm.

Nhìn thái hậu hiền lành tươi cười, trong lòng trở nên mềm xuống, nàng kéo tay Thái hậu, ý ôi nói:

- Thái hậu, nếu Nhược Lan sau này đã làm sai, người có thể còn thương yêu Nhược Lan?

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, nói:

- Nếu biết rõ là sai, tại sao còn muốn làm?

- Chính là có đôi khi, rõ ràng biết là sai, nhưng vẫn muốn làm như thế.

Thái hậu nghe xong sùng sốt một hồi, hai mắt nhìn về phía trước, lộ ra thần sắc mê mang. Một lát sau, mới thở dài, nhẹ giọng nói:

- Đúng là có lúc như thế...

Ra khỏi Từ trũ cung đi tới cung hoàng hậu, hoàng hậu biết nàng hôm nay sẽ đến, sớm đã chờ ở đó.

Vừa thấy Tương Nhược Lan đã sai hạ nhân lui xuống, đưa lễ vật đã chuẩn bị trước:

- Đây là bộ trang sức bằng phi thúy do Minh Nguyệt quốc tiến cống, nghe nói bây giờ chỉ còn một bộ này thôi. Bây giờ, bản cung tặng nó cho ngươi, xem như bản cung cảm tạ ngươi.

Tương Nhược Lan nhìn bộ trang sức đó, vòng tay lớn nhỏ mười chiếc, tỏa ra ánh sáng đẹp vô cùng vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ. Thấy vậy, hai mắt Tương Nhược Lan sáng bừng nhưng lập tức lại dấy ra.

- Nhược Lan là thật lòng yêu kính nương nương mới giúp nương nương chứ không phải vì nương nương sẽ ban thưởng. Nương nương làm như vậy. Thật sự là làm cho Nhược Lan thương tâm.

Nếu nhận thứ này, hoàng hậu sẽ cảm giác được không còn nợ gì nàng, sau này có việc cầu thì cũng sẽ không tận tâm.

Châu báu ngọc thạch làm gì có người phụ nữ nào không thích, hơn nữa đây còn là cực phẩm. Hoàng hậu thấy Tương Nhược Lan không chớp mắt đã đây về thì biết nàng không phải là kẻ tham món lợi nhỏ mà thật tình muốn dựa vào mình! Người biết thời thế, bối cảnh xuất thân tốt vừa có thể giúp mình, có chuyện gì mà lại không làm?

Tương Nhược Lan không được sùng mọi người đều biết. Hoàng hậu biết nàng chẳng qua là cầu một chỗ để che chở mà thôi, mà chuyện này với nàng cũng chỉ là nhấc tay chỉ lao.

Hoàng hậu cười nói:

- Nhược Lan đã vậy, sau này bản cung sẽ coi ngươi là người của mình.

Tương Nhược Lan nghe xong, trong lòng biết sau này mình lại có thêm một ngọn núi để dựa.

Tiếp theo Tương Nhược Lan giúp hoàng hậu xoa bóp xong, vừa trộn lòng trắng trứng gà với trần châu đắp mặt cho hoàng hậu. Đang đợi mặt nạ khô, hoàng hậu có chút khó hiểu hỏi Tương Nhược Lan:

- Nhược Lan, ngươi hiểu biết nhiều như vậy đáng lẽ An Viễn hầu sẽ thích chứ?

Tại sao lại bại trên tay kẻ khác?

- Vu thị và Hầu gia tình cảm thâm hậu, ta không thể so sánh...

Tương Nhược Lan suy nghĩ một chút, cảm giác được hôm nay có lẽ là cơ hội tốt, tiện thể nói:

- Trước kia là ta quá xúc động buộc Hoàng thượng tứ hôn, hôm nay ta đã có chút hối hận...

Nàng nhìn hoàng hậu thử dò xét:

- Hoàng hậu, nếu ta thỉnh cầu Hoàng thượng, muốn hấn thu hồi thánh mệnh, giải trừ hôn ước thì có được không?

Hoàng hậu thoáng ngồi dậy, cho dù cả mặt đắp mặt nạ nhưng cũng có thể nhìn thấy sự kinh ngạc của nàng.

- Nhược Lan, ngươi nói thật sao! Lúc đầu ngươi trước mặt nhiều người ép Hoàng thượng hạ chỉ, chuyện này vốn đã khiến triều đình nghị luận. Bây giờ ngươi lại muốn cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước. Đừng nói Hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn, không thể sửa đổi, hơn nữa, Hoàng thượng cũng không chịu nổi sự mất mặt này đâu. Đến lúc đó người không may sẽ là ngươi. Nhược Lan, ngươi nên bỏ ý nghĩ này đi.

Tương Nhược Lan bị hoàng hậu nói như vậy khiến bị hù dọa, sẽ nghiêm trọng như thế? Xem ra thỉnh cầu Hoàng thượng cho phép hòa ly là không được rồi, dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn...

Đang lúc Trương Nhược Lan cúi đầu ủ rũ, lại nghe hoàng hậu nói:

- Nhưng ta nhớ hình trước hình như có một lần hoàng đế thu hồi thánh chỉ...

Trương Nhược Lan nhất thời vui vẻ.

- Thật vậy chăng? Là chuyện gì xảy ra?

- Cụ thể là chuyện gì thì bản cung không nhớ kỹ. Nhưng bản cung nhớ, thần tử kia là lập công lớn, Hoàng thượng ban thưởng phòng ốc, ruộng tốt nhưng hần nhất quyết cự tuyệt chỉ muốn hoàng đế thu hồi ý chỉ từ hôn khi trước, sau đó hoàng đế cũng thu hồi.

Hoàng hậu nói giống như là trong đêm nhìn thấy ánh đèn, cho Trương Nhược Lan phương hướng.

Chỉ cần lập công lớn, thì có thể thỉnh cầu hoàng đế thu hồi thánh chỉ?

Tuy lập công lớn rất gian nan nhưng ít ra còn có hy vọng! Có lẽ mình không cần cả đời ở vậy trong Hậu phủ

Trương Nhược Lan cảm giác được, đây tin tức tốt nhất gần đây.

- Nhược Lan, nhưng bản cung vẫn khuyên ngươi, cho dù ngươi được giải trừ tứ hôn thì sau này ngươi sẽ thế nào? Ngươi chỉ cần sinh hạ trưởng tử (con trưởng) thì cho dù Vu thị được sủng cũng vẫn phải cung kính trước mặt ngươi.

Trương Nhược Lan mặt ngoài vắng vẻ trong lòng cũng không nghĩ như vậy.

Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, thân là chính thất, lại có con trai, địa vị coi như là ổn trọng như nàng có vui sướng? Hao hết tâm tư được vài ngày Hoàng thượng ân sủng đã cao hứng đến đem những thứ quý trọng nhất tặng hết cho nàng.

Đây là giá trị của thân phận đàn bà?

Vẫn quên đi thì hơn...

Trừ phi có thể có suy nghĩ giống như những người phụ nữ ở đây, nhận mệnh, nếu không cả đời cũng không thể vui vẻ.

Nhưng Trương Nhược Lan chẳng biết cái gì là nhận mệnh, nàng chỉ biết là tính cách quyết định vận mệnh, đường là dựa vào chính mình đi tới!

Chỉ cần có một tia hy vọng, nàng không thể buông tha!

Đang nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến Trữ Hinh thông báo:

- Hoàng thượng giá lâm!

Hoàng hậu bị hù dọa nhảy dựng lên, bừng mặt la lên:

- Sao Hoàng thượng lại tới lúc này?

Tiếp theo nhìn gương đồng rồi luống cuống lên:

- Ta như thế này sao có thể thấy Hoàng thượng.

Trương Nhược Lan vội vàng chỉ gian trong:

- Hoàng hậu vào rửa sạch mặt đi, ta giúp ngươi kéo Hoàng thượng lại.

Bây giờ cũng không có cách nào, hoàng hậu luôn dặn dò:

- Nhớ phải giữ Hoàng thượng lại!

Thấy hoàng đế đang vào, hoảng sợ chui vội vào bên trong.

Trương Nhược Lan xoay người nhìn Cảnh Tuyên Đế mặc quần áo lụa vàng cúi người thi lễ:

- Thần phụ xin thỉnh an Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Mập Mò

Cảnh Tuyên Đế một thân hoàng bào, khí vũ hiên ngang, xuân quang đầy mặt đi nhanh vào.

Trong điện chỉ có Cảnh Tuyên Đế và Trương Nhược Lan, cung nữ, thái giám đều ở ngoài hầu hạ.

Cảnh Tuyên Đế không hề ngạc nhiên khi thấy Trương Nhược Lan ở đây, trực tiếp ngồi xuống ghế rồi mới quay lại nói với Trương Nhược Lan:

- Miễn lễ!

Trương Nhược Lan đứng yên lặng một bên đợi hoàng đế hỏi lại nghe được hần nói:

- Trương Nhược Lan, bây giờ ngươi coi hoàng cung là nhà rồi? Ba ngày hai lượt chạy vào cung.

Trương Nhược Lan nghe vậy trong lòng “đột” một tiếng, nghĩ thầm, Hoàng thượng nói lời này có có ý gì? Nàng len lén ngẩng đầu nhìn sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lại thấy hần mắt hoa đào mị mị nhìn mình, khóe miệng hơi cười, không giống như đang tức giận.

- Ý Hoàng thượng là bảo thần phụ sau này không nên tiến cung? Trương Nhược Lan hỏi ngược lại.

Cảnh tuyên đế ngẩn ra, sau đó cười ha ha:

- Hay cho Trương Nhược Lan ngươi, càng ngày mò càng nhọn, ngươi hỏi thế này trẫm cũng không biết trả lời thế nào.

Giọng hần đột nhiên trở nên hòa hoãn mang theo chút mê hoặc:

- Trương Nhược Lan, sao trẫm cảm thấy bây giờ ngươi không còn giống trước kia?

Trương Nhược Lan hơi ngẩng đầu:

- Hoàng thượng, thần phụ đã là vợ người ta, đương nhiên không thể phóng túng tùy tiện như trước được.

- Không đúng, không chỉ là như thế....

Cảnh tuyên đế đột nhiên đứng lên, chậm rãi đến trước mặt Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan cúi đầu đã thấy dưới y bào hần thêu mảnh long giương nanh múa vuốt cực sống động, đồng thời mùi Long Tiên hương xông vào mũi.

- Trước kia nghĩ đến ngươi trẫm sẽ thấy đau đầu nhưng ngươi bây giờ lại khiến trẫm thấy thú vị....

Hần nói từng chữ, thanh âm dụ hoặc làm cho Trương Nhược Lan âm thầm kinh hãi.

Con sâu bệnh này hôm nay bị làm sao thế? Thái độ quá kì quái, giọng nói cũng quá mức mập mờ!

- Hoàng thượng nói đùa.

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười hai tiếng, càng đến gần nàng, Trương Nhược Lan cúi đầu, chỉ cảm thấy toàn thân như tê dại. Cái loại cảm giác này rất khó chịu.

- Nghe nói ngươi có thể trị đau đầu, trước kia sao không thấy ngươi nói. Trẫm trước khi đau đầu ngươi cũng không trị cho trẫm. Nhược Lan.....

Hần khẽ sát tai nàng nói:

- Thế này có tính là tội khi quân?

Trương Nhược Lan cả kinh vội vã lui về phía sau vài bước:

- Hoàng thượng, thần phụ chỉ có chút tài mọn, sao dám đụng đến long thể của Hoàng thượng

- Không dám dùng trên long thể trẫm nhưng lại dám dạy hoàng hậu?

Cảnh Tuyên Đế lại đến gần hơn.

Cảnh tuyên đế tới gần gây cho Trương Nhược Lan một loại áp lực nặng nề, trán nàng toát mồ hôi lạnh. Nàng bắt đầu lùi lại về phía sau vài bước. Nhưng vừa lùi lại chạm tới chân ghế khiến cả người lao đảo ngã về phía sau.

Thời khắc máu chót, cảnh tuyên đế nhanh tay nhanh mắt kéo tay nàng, còn chưa đợi nàng phản ứng lại hấn thoáng dùng lực, kéo nàng đến bên cạnh mình, thân thể nàng thiếu chút nữa thì dán lên người hấn.

Hấn nhìn nàng, khoe miệng khẽ cười, nhẹ giọng nói:

- Nhược Lan hoảng cái gì, cần phải cẩn thận một chút!

Tương Nhược Lan nhìn mặt hấn ngay gần sát, hai mắt mở to, khiếp sợ đến tim ngừng đập. Nhưng chỉ một giây sau nàng lập tức phản ứng lại, rời ra khỏi vòng không chế của hấn, lui về ba bước, lắp bắp nói:

- Hoàng hậu..... Hoàng hậu đang ở trong phòng tắm rửa... đợi... đợi lát nữa sẽ ra, thần phụ cáo lui.....

Nói xong cũng không đợi Cảnh Tuyên Đế trả lời, xoay người tức tốc chạy ra Khôn trử cung.

Tương Nhược Lan mới vừa đi ra ngoài, hoàng hậu đã sửa sang xong, thấy Cảnh Tuyên Đế đứng trước cửa khoe miệng cười như không cười ánh mắt rất đặc biệt.

- Hoàng thượng sao lại tới lúc này

Hoàng hậu tươi cười nghênh đón.

Cảnh tuyên đế thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hoàng hậu, mỉm cười:

- Trẫm đến thăm hoàng hậu, hoàng hậu không vui?

Hoàng hậu kéo cánh tay Cảnh Tuyên Đế, ngẩng đầu lên nhìn hấn cười:

- Hoàng thượng đến thăm thần thiếp, thần thiếp vạn phần mừng rỡ.

Vừa nói vừa nhìn bốn phía:

- Nhược Lan? Mới vừa rồi còn ở đây?

- Nhìn thấy trẫm đến đương nhiên tự biết điều lui xuống.

Cảnh tuyên đế mặt không đổi sắc đáp.

Một đường chạy ra Khôn trử cung, Tương Nhược Lan thở hồng hộc, suýt thì ói ra.

Nhớ ra cảnh khi nãy, trái tim vẫn đập run sợ.

Sâu bệnh hôm nay làm sao thế? Khi nãy là hấn vô tình hay cố ý? Hấn là vô tình rồi. Hấn thân là Hoàng thượng, có thể nào có cách cư xử thất lễ với thể tử của thần tử được!

Nhưng là vô tình sao ánh mắt hấn, lời nói của hấn rất mập mờ.

Tương Nhược Lan không dám nghĩ tiếp nhưng trong lòng có cảm giác rất khó chịu. Vừa nãy nếu để người ngoài thấy, kết quả thật không dám tưởng tượng.... Tương Nhược Lan càng nghĩ càng kinh hãi, trên lưng chảy mồ hôi lạnh, vai run lên. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, sau này phải tránh xa hoàng đế ra. Nếu không phải muốn duy trì quan hệ với hoàng hậu và Thái hậu thì ngay cả hoàng cung cũng không nên đến mới được.

Tương Nhược Lan tâm phiền ý loạn, dọc theo đường đi cúi đầu miên man suy nghĩ, căn bản không chú ý tới cách đó không xa có Từ Quý phi và muội muội Từ Uyển Thanh.

Từ Uyển Thanh đỡ Từ Quý Phi chỉ vào Tương Nhược Lan đang cúi đầu đi, hận hận nói:

- Nương nương, người thấy chưa, ta không nói sai! Tương Nhược Lan căn bản không đem nương nương để vào mắt, rõ ràng thấy nương nương, cũng không lại đây vấn an!

Từ quý phi lạnh lùng liếc bóng lưng Tương Nhược Lan, sắc mặt trầm xuống.

Đại cung nữ Thục Dược bên người đột nhiên nói:

- Gần đây Hầu phu nhân rất hay qua lại với hoàng hậu, hầu như cách vài ngày sẽ đến Khôn Trử cung một lần. Mà gần đây hoàng hậu đột nhiên gầy đi rất nhiều, nghe nói là Hầu phu nhân có bản lĩnh về mặt này, không biết có phải do nàng ta..

Nhớ ra gần đây Hoàng thượng thường xuyên lâm hạnh hoàng hậu, mình vừa mang thai lại bị lạnh nhạt một bên, sắc mặt Từ quý phi càng thêm khó coi. Nàng không nói gì, xoay người đi tiếp nhưng ánh mắt trở nên âm lạnh vô cùng.

Sau hôm đó, liên tiếp mấy ngày Trương Nhược Lan đều ở nhà xưng bệnh không vào cung. Vì thế, thái hậu, hoàng hậu phái người tới cửa an ủi, tặng không ít đồ phẩm.

Thái phu nhân thấy con dâu được trong cung yêu thích nhưng vẫn tôn trọng mình, trong lòng đương nhiên rất thích.

Hôm nay, Trương Nhược Lan vội tới thỉnh an bà, bà liền giữ nàng lại, nói với nàng:

- Sau này, cứ đến giờ tỵ thì ở lại đây.

Trương Nhược Lan nói:

- Mẫu thân có chuyện gì sai bảo?

Thái phu nhân cười nói:

- Bây giờ người vào cửa đã gần hai tháng, đã quen thuộc các nơi trong phủ, cũng nên học quản gia rồi.

- Quản gia?

Một khi cảm quyền ở Hầu phủ tức là chính thức thành chủ mẫu Hầu phủ.

- Tất nhiên! Chẳng lẽ người còn muốn bà gia ta phải tiếp tục lao tâm lao lực? Người trước theo ta quan sát trong hai tháng, chờ cho thực sự quen thuộc thì ta sẽ giao việc cho người làm.

Nếu đổi lại là Vu Thu Nguyệt thì thái phu nhân đã không cẩn thận như thế vì trước khi xuất giá nàng đã học qua rồi. Nhưng Trương Nhược Lan lại không thế, ngay cả quy củ tối thiểu bà vẫn phải dạy, trong hầu phủ nhiều chuyện như thế, nếu có chút lơ là thì sẽ loạn hết, bà có hơi lo lắng chuyện này.

Trương Nhược Lan trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi. Có thể quản gia thì địa vị tại đây sẽ từng bước ổn định, cơ bản nếu không có gì khác thường thì cả đời cũng không thể hòa ly, sống như thế này cũng có thể thoải mái. Đương nhiên có một vấn đề không hay chính là chuyện viên phòng giữa nàng và Cận Thiệu Khang.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật nàng hẳn là nên cảm tạ Cận Thiệu Khang, bất kể hẳn là vì nguyên nhân gì nhưng hẳn giúp nàng giấu diếm chuyện này đã là rất tốt cho nàng. Tuy nói có thể lừa gạt được nhất thời, lừa không được một đời nhưng được đến đâu hay đến đó. Dù sau mình hưởng thụ vinh diệu của An Viễn hầu phu nhân mà không nỗ lực vì hẳn thì cũng không công bằng với hẳn. Dù sao, hẳn là người thời đại này, quan niệm thâm căn cố đế cũng không phải hẳn sai.

Quan niệm của song phương không thể dung hợp thì cũng không nên nhất định cứ gán vào, cả hai bên sẽ không thấy tốt đẹp. Nếu hẳn chịu lui một bước thì mình cũng nên lùi một chút!

Đang miên man suy nghĩ thì cảm giác được thái phu nhân kéo tay mình, Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn bà, thấy bà đang cười hỏi:

- Nhược Lan, cùng Hầu gia ở chung được không?

Chẳng biết như thế nào, Trương Nhược Lan nghĩ đến tối mừng một kia, trên mặt hơi đỏ lên. Thái phu nhân rất hài lòng với vẻ mặt nàng, vỗ vỗ tay nàng:

- Xấu hổ cái gì? Đàn bà đều phải như thế. Người cố gắng nếu có thể khiến Hầu gia ngoài mừng một và mười lần vẫn đến chỗ người thì tức là vị trí của người trong lòng Hầu gia cũng ổn định đó.

Trương Nhược Lan cười cười, không biết nên nói cái gì.

- Hy vọng người có thể nhanh chóng mang thai, sinh hạ trường tử Hầu phủ, đến lúc đó ta không còn gì cầu mong.

Thái phu nhân nhìn bụng nàng, vẻ mặt rất chờ mong.

Cầm tú viên

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người giúp ta thêu cái thắt lưng được không? Thêu hình con bướm

Cận Yên Nhiên ngồi bên cạnh Vu Thu Nguyệt cười thỉnh cầu. Vu Thu Nguyệt đang thêu một chiếc khăn lau mồ hôi, khăn trắng thêu cây trúc, vừa nhìn đã biết là thêu cho Hầu gia. Nàng nghe vậy quay đầu nhìn Cận Yên Nhiên cười cười:

- Thắt lưng không phải vừa mới thêu cho người một chiếc?

- Vài ngày nữa là cũng tẩu tẩu tham gia thọ yến của hoàng hậu, ta muốn đeo chiếc khác, cái lần trước đã cũ rồi. Cận Yên Nhiên cười nói

- Thọ yến của hoàng hậu...

Vu Thu Nguyệt ngừng động tác trên tay, trong lòng chưa xót vô cùng, những trường hợp này không có phần của nàng.

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt nàng, cũng biết nàng khổ sở:

- Thu Nguyệt tẩu tẩu, người đừng buồn, chờ ta trở lại sẽ kể cho người nghe!

Vu Thu Nguyệt miễn cưỡng cười cười, nghe nàng nói lại có có ý nghĩa gì!

- Ta vốn định nhờ Liễu Nguyệt giúp ta nhưng mẫu thân gần đây bận dạy tẩu tẩu quản gia, Liễu Nguyệt bận rộn hầu hạ nên không có thời gian.

Tay Vu Thu Nguyệt run lên, kim đâm vào tay, máu tươi nhỏ ra chảy lên chiếc khăn tay đang thêu.

Cận Yên Nhiên nóng nảy vội sau nha hoàn vào hầu hạ.

Vu Thu Nguyệt thật vất vả mới cười được:

- Không sao, làm gì có chuyện thêu thừa không bị kim đâm

Lại nói:

- Người yên tâm, mấy ngày này ta sẽ giúp người làm.

Cận Yên Nhiên thấy nàng không có việc gì, cùng nàng trò chuyện một hồi rồi hài lòng đi ra.

Đội Cận Yên Nhiên vừa đi, Vu Thu Nguyệt cầm chiếc kéo trên bàn cắt nát chiếc khăn tay vừa làm rồi vứt xuống đất. Tức giận đến nước mắt chảy ròng ròng.

Chẳng lẽ, nàng phải trở mắt nhìn bát phụ kia cướp đi tất cả của mình?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Trách Nhiệm

Rất nhanh lại tới ngày 15. Đêm nay, không ngoài dự liệu, Cận Thiệu Khang lại tới Thu đường viện.

Nhưng lần này lại có sự khác biệt, lần này Trương Nhược Lan tươi cười nghênh đón hắn. Hắn đã đến đây diễn trò cùng nàng, chẳng lẽ nàng không cười với hắn được?

- Hầu gia ăn cơm tối chưa?

Nhìn Trương Nhược Lan tươi cười, Cận Thiệu Khang rất ngạc nhiên, hắn nhìn nàng một chút, sau đó ngồi xuống ghế, đáp:

- Hôm nay về muộn, còn chưa ăn.

Thật ra hắn đã ăn, chỉ là đột nhiên cảm giác ngồi ăn thêm với nàng hắn cũng không tệ.

Trương Nhược Lan đầu tiên là sai bọn Hồng Hạnh bưng nước lên cho hắn rửa tay, lại sai người bưng thức ăn lên.

Từ khi Cận Thiệu Khang vào cửa, Hồng Hạnh đã rất vui vẻ, thấy Trương Nhược Lan gọi thì vội bưng chậu nước tiến đến cạnh Cận Thiệu Khang, đưa khăn cho hắn rồi thẹn thùng cúi đầu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn, trong lòng chờ mong Hầu gia có thể nhìn nàng một cái, nhưng Hầu gia từ đầu tới cuối cũng chẳng nhìn nàng lấy một lần khiến nàng vô cùng tức giận.

Cận Thiệu Khang rửa tay rửa mặt xong, Hồng Hạnh cũng không còn lý do gì để lưu lại, bắt đầu đi bưng chậu nước lui xuống. Bên kia, Liên Kiều và Hoa Anh cũng bưng thức ăn lên bàn. Trương Nhược Lan sai bọn họ ra ngoài, không gọi thì không được tiến vào.

Đội các nàng Liên Kiều đi xuống, Trương Nhược Lan quay lại nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, những đồ ăn ta chuẩn bị này không biết có hợp khẩu vị của người không, chẳng qua là ta thấy trời nóng bức nên chuẩn bị ít đồ ăn giải nhiệt.

Cận Thiệu Khang tò mò nhìn theo, chỉ thấy trên bàn bày trí vài chiếc đĩa hoa tinh tế, trên đĩa là những món ăn trông tinh xảo, đẹp đẽ.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bàn. Trương Nhược Lan chỉ vào từng đĩa giới thiệu:

- Đây là nộm vịt, thịt bò muối, cánh gà nướng, cá hấp đậu, tìm cách thủy

Vừa nói vừa chỉ một bát canh xanh biếc, bung đến trước mặt Cận Thiệu Khang:

- Cháo này là trong phòng ta nấu, trong bếp không có đâu.

Cận Thiệu Khang thấy nàng nhỏ nhẹ như vậy, trong lòng càng lúc càng kinh ngạc nhưng bề ngoài lại bất động thanh sắc:

- Đây là canh gì, sao lại xanh biếc thế này.

- Đây là canh hạt sen, mùi thơm mát mà rất ngọt, thanh nhiệt giải nóng. Trời nóng thế này, mỗi ngày Hầu gia ở bên ngoài bên ba, uống canh này nhiều có thể tiêu trừ nóng trong người (DR. Thanh), Hầu gia thử xem, nếu thích, ta sẽ dạy cho phòng bếp, sau này thường xuyên làm cho Hầu gia ăn.

Vừa nói, vừa đưa thìa cho hắn. Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái, cầm lấy chiếc thìa trong tay nàng, chiếc thìa còn lưu lại hơi nóng của nàng khiến trong lòng hắn có một cảm giác khác thường.

Hắn múc một muỗng nhỏ uống một ngụm, canh này chẳng những ngon lành mà còn thơm ngát. Canh mềm mịn, hạt sen trắng ngọt ngào, một thìa thôi cũng khiến hắn cảm giác thư thái, hương khí như lan tràn khắp người.

- Canh ngon.

Cận Thiệu Khang khen, sau đó uống thêm vài ngụm.

- Biết Hầu gia thích ăn thịt vịt, không bằng ném thử món nộm vịt này đi, ta đã sai phòng bếp lột da và xương rồi, tuyệt đối Hầu gia sẽ không thấy ngấy.

Vừa nói vừa gấp vào bát cho hắn.

Cận Thiệu Khang cầm đũa ăn, cảm giác khác hẳn những món vịt béo ngậy hắn đã từng ăn, cái này khiến hắn cảm giác rất khác lạ, vị nhàn nhạt, ăn rất ngon.

- Hầu gia thích ăn thì ăn nhiều một chút

Trương Nhược Lan cũng ngồi bên cạnh hắn, tự múc một bát canh rồi từ từ ăn.

Nhất thời, hai người đều yên lặng không nói gì, chỉ nghe tiếng đồ sứ va chạm thanh thúy.

Cận Thiệu Khang thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái, Trương Nhược Lan cũng đôi khi sẽ gấp đồ cho hắn. Khi Trương Nhược Lan vừa gấp một miếng thịt bò cho hắn thì Cận Thiệu Khang đột nhiên buông chiếc đũa, ngẩng đầu nhìn nàng:

- Trương Nhược Lan, nàng làm cái gì vậy?

Trương Nhược Lan nói:

- Ta cảm giác thịt bò này rất ngon nên mới gấp cho Hầu gia, chẳng lẽ Hầu gia không thích ăn thịt bò?

Nàng chưa bao giờ hầu hạ một người ăn cơm, quả nhiên là không thể thích ứng.

Cận Thiệu Khang nhìn thẳng nàng, chăm chú nói:

- Nhược Lan, đột nhiên nàng như vậy là vì cái gì?

Nếu là lúc trước hắn sẽ rất vui mừng lẫn sợ hãi, nghĩ rằng đây là một cách thức yêu sùng (tức là yêu cầu sùng ái), nhưng thái độ lần trước của nàng kiên quyết như vậy, lần này đột nhiên lại thế này khiến hắn thật sự không hiểu nàng đang nghĩ gì. Nhưng sự đời vốn thế, càng không biết lại càng nóng lòng muốn biết.

Trương Nhược Lan rõ ràng ý tứ của hắn, thì ra hắn rất kỳ lạ với sự khác thường của mình. Trương Nhược Lan cười cười, nhiều lắm chỉ là cho hắn ăn một bữa cơm mà đã khiến hắn giật mình như thế, có thể thấy được trước kia mình đối xử với hắn không chút kiêng nể, cũng đúng, mình đã bao giờ đặt hắn vào lòng.

Nhưng cuộc sống sau này mình không thể cứ như lúc trước. Hắn thế này thì nàng cũng không thể để hắn bị hại gì, cái này gọi là hỗ trợ lẫn nhau, hai bên cùng có lợi, chỉ như thế thì hợp tác mới lâu dài.

Trương Nhược Lan buông đũa trong tay, nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười nói:

- Hầu gia, kỳ thật trong lòng Nhượng Lan rất cảm tạ người

Cận Thiệu Khang hơi chớp mắt, dưới ánh nến mờ lung, trông mắt đen bóng, góc cạnh trên gương mặt dần dần trở nên nhu hòa.

- Cảm ơn ta cái gì

Giọng nói trầm thấp trong không gian yên tĩnh lại có một cảm giác hùng hậu.

Tương Nhượng Lan nhìn hắn:

- Cảm ơn Hầu gia đã giấu diếm hết thảy cho ta, ta cũng không phải là người không biết tốt xấu. Sau này, trừ việc không thể giúp Hầu gia sinh nhi dục nữ (sinh con đẻ cái), ta nhất định sẽ làm tròn trách nhiệm của thê tử

Lòng Cận Thiệu Khang từ từ trầm xuống, hắn khuấy khuấy bát canh, chén canh vẫn thơm ngát nhưng hắn cảm giác không còn thấy ngon. Hắn nhìn nàng:

- A! Bản hầu rất muốn nghe xem nàng làm thế nào để làm tròn trách nhiệm thê tử.

Tương Nhượng Lan nhìn hắn cười nói:

- Hầu gia, hôm nay ta đã theo mẫu thân học quản gia, sau này ta nhất định sẽ trông nom nhà cửa chu toàn, không để Hầu gia lo lắng. Sau này con cái Hầu gia ta nhất định cũng sẽ đối xử tốt, sẽ không để bọn họ chịu ủy khuất. Ta cũng sẽ học tốt quy củ, ra ngoài tuyệt sẽ không để Hầu gia mất thể diện, đương nhiên, Hầu gia đến đây ta cũng sẽ chăm sóc Hầu gia tốt!

Cho đến một ngày ta rời đi. Nàng nói thêm một câu trong lòng

Cận Thiệu Khang nghe vậy, hồi lâu không lên tiếng rồi mới cười lạnh hai tiếng:

- Xem ra, Cận Thiệu Khang ta không lấy sai người!

Tương Nhượng Lan đương nhiên nghe ra hắn sự châm chọc của hắn, cúi đầu không nói, đây là những gì nàng có thể làm, nếu còn muốn hơn thì sẽ chẳng có gì.

Nàng có thể nắm giữ được bao nhiêu thì sẽ có đến bao nhiêu đó. Không thể tùy tiện ăn khổ được.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh nến đỏ chiếu lên khuôn mặt nàng, khuôn mặt vốn bình thường nhưng lại có cảm giác nhu mỹ khiến người ta động tâm, như là cảm giác được ánh mắt của hắn, nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe miệng dù cười nhưng trong mắt lạnh băng.

Không có bất cứ độ ẩm gì.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác xúc động nóng nảy, cách bàn cầm lấy tay nàng.

- Nhượng Lan, chẳng lẽ nàng muốn cả đời như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tắm Rồi Ngủ Đi

Ánh nến hơi chập chờn rồi đột nhiên sáng bùng, ánh lên đôi mắt thâm trầm mà như sáng ngời của hắn.

Bàn tay ấm áp của hắn bao trùm tay nàng, gút gao nắm lấy ra sự cố chấp.

Tương Nhượng Lan nhìn hắn, nhẹ nhàng thu hồi tay. Cận Thiệu Khang nhìn bàn tay trống rỗng của mình, cảm giác mất mát đến sâu trong lòng hắn.

- Hầu gia, trước kia Nhượng Lan tính tình tùy tiện, cũng quá ngây thơ. Nghĩ rằng thích Hầu gia thì nhất định cũng phải nhận được Hầu gia yêu thích như vậy. Nhưng không nghĩ Hầu gia cùng lấy Vu Thu Nguyệt một ngày, ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng là ở phòng nàng. ... lúc ấy trong lòng Nhượng Lan khó chịu hẳn Hầu gia không biết!

Cho nên Tương Nhượng Lan mới không để ý tất cả mà mang theo roi vào phòng Vu Thu Nguyệt, huyền não đến long trời lở đất, khi ấy, nàng ta cũng đã không nghĩ đến sự sống chết của mình nữa rồi.

Thấy nàng nhắc tới chuyện này, trong lòng Cận Thiệu Khang hồ thẹn:

- Nhượng Lan, lúc ấy chỉ là ta quá tức giận. ... mà Vu Thu Nguyệt vốn là mẫu thân định lấy nàng là chính thất...

Hắn có chút không nói rõ được, trầm mặc một hồi cuối cùng mới bắt đầu nói:

- Ta không biết nên nói như thế nào.....

Hắn không biết nên giải thích ra sao. Lúc ấy hắn không bao giờ nghĩ sẽ có cục diện hôm nay.

Tương Nhượng Lan cười cười:

- Hầu gia không cần giải thích, hết thấy đều là Nhượng Lan sai, Nhượng Lan tùy tiện ép Hầu gia lấy Nhượng Lan, chưa bao giờ bận tâm đến ý nghĩ cả Hầu gia, đương nhiên Hầu gia sẽ tức giận. Việc này, Nhượng Lan có thể hiểu...

Những lời này làm trong lòng Cận Thiệu Khang có một tia hy vọng, hắn nhìn về phía nàng:

- Nhượng Lan, trước kia là ta không tốt, sau này nhất định ta sẽ bồi thường nàng.

- Một người con gái cả đời chỉ có một lần động phòng hoa chúc, Hầu gia bồi thường thế nào?

Tương Nhượng Lan nhìn thẳng hắn như là muốn thấu rõ lòng hắn.

Cận Thiệu Khang á khẩu không trả lời được.

- Quên đi

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng cười cười:

- Kể từ ngày đó, Nhượng Lan đã biết mình sai bao nhiêu, đồng thời cũng hiểu Hầu gia không phải người trong lòng Nhượng Lan. Nhưng sai cũng đã sai rồi, Nhượng Lan chỉ có làm như vậy, mới có thể làm cho chính mình không bị thương tâm. Cho nên Hầu gia không cần lo cho Nhượng Lan, đây đều là quả đắng của Nhượng Lan...

Nói tới đây, Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng thở dài. Nhượng Lan trông quá đáng nhưng lại để Nhượng Nam (chắc mọi người chưa quên tên thật ở hiện đại của nàng chứ) nhận.

Thôi thôi. Cũng là bởi vì làm Nhượng Lan nên tính mạng nàng mới có thể kéo dài, coi như là hòa nhau.

Nghe nàng đem tất cả trách nhiệm tự đổ lên đầu, trong lòng Cận Thiệu Khang có sự giận dữ không thể phát tiết, đồng thời cảm giác mất mát vô cùng khiến hắn không thể nào chịu được.

- Hầu gia ăn xong rồi?

Tương Nhượng Lan thấy không khí đột nhiên trở nên trầm buồn, liền chuyển đề tài.

Cận Thiệu Khang gật đầu. Tương Nhượng Lan đi tới cửa, gọi Hồng Hạnh vào thu dọn. Bọn Hồng Hạnh vào thu dọn rồi bưng trà lên. Trong lúc này Hồng Hạnh len lén nhìn Cận Thiệu Khang, sau đó ra ngoài len lén hỏi Liên Kiều:

- Người có đề ý không? Sắc mặt Hầu gia rất xấu.

Liên Kiều nhìn trái phải một chút, thấy xung quanh không có ai mới không nhận được mà nói thẳng:

- Sắc mặt Hầu gia đúng là không tốt. Xem ra Hầu gia mặc dù đáp ứng thái phu nhân, chính là trong lòng. Nói tới đây thì không dám nói tiếp.

Hồng Hạnh cũng không nói tiếp nhưng trong lòng lại thầm nói: tiểu thư thật là, chính mình nếu không được sủng, tại sao không cho nàng cơ hội thử xem Vạn nhất nàng có thể được Hầu gia thích thì đó cũng là chuyện tốt cho tiểu thư mà.

Nghĩ tới đây, trong lòng có chút tức giận bất bình.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang ngồi trên ghế, bưng một chén trà, nhìn như bình tĩnh, nhưng chén trà trong tay phải lại chạm lên tiếng, tiết lộ sự phiền muộn trong lòng hắn.

Trong lòng hắn quả thật không cách nào bình tĩnh, hắn nghĩ thế nào cũng không ra, rõ ràng nàng thích mình nếu không cũng sẽ không màng đến làm cung phi mà lại gả cho hắn. Nhưng đột nhiên lại nói mình không phải là người trong lòng nàng, tình nguyện cả đời sống như quả phụ cũng không nguyện ý sinh nhi dục nữ cho hắn! Chỉ vì hắn có nữ nhân khác? Buồn cười, những người có quyền thế ai chẳng tam thê tứ thiếp, ngay cả thứ đệ (Thiệu Đường) hắn cũng có ba người thiếp. Hắn cùng lắm chỉ có một Thu Nguyệt, cũng không phải là quá sủng ái nàng ta, hắn có gì sai?

Cha nàng, Uy Vũ tướng quân sao lại so sánh với mình!

Sự thật là nếu Uy vũ tướng quân không phải thường xuyên xuất chinh, sao lại không tục huyền? Khiến cho ngay cả con trai cũng không có, con gái không ai trông nom, dạy dỗ, đến cả phủ tướng quân cũng bị triều đình thu về! Chẳng lẽ đây mới là đúng?

Đúng là tầm mắt đàn bà!

Đương nhiên, sự kiêu ngạo của hần không cho phép hần tranh luận việc này với nàng, chẳng lẽ hần phải cầu xin nàng? Hần sẽ không có người đàn bà nào muốn sinh nhi dục nữ cho hần? Hần rất muốn nhìn xem nàng có thể thật sự kiên trì cả đời như lời nàng nói hay không.

Xem có dễ dàng như vậy không, lần trước..... Lần trước.....

Trong đầu không khỏi hồi tưởng cảnh tượng lần trước ôm nàng vào lòng. Không nghĩ da dẻ nàng lại mềm mịn như vậy, miệng lưỡi hần tựa như vẫn lưu lại mùi hương mềm mại ôn nhu của da thịt nàng...

Ngày đó, nàng động tình như vậy.....

Cận Thiệu Khang vừa nghĩ đến đó, thân thể lại nóng bừng lên, hần vội vàng vận kinh đề xuống dục niệm trong lòng, nàng không muốn, chẳng lẽ hần vẫn cường bức nàng? Thân là nam nhân, làm như vậy quá hèn hạ!

Hần cảm giác được, mình nên lập tức phát tay áo đi, nhân cơ hội lạnh lùng nàng một đoạn thời gian có lẽ nàng sẽ phục tùng mình! Nhưng làm như thế nàng sẽ rất khó xử, hơn nữa quan trọng nhất là hần không muốn làm như vậy, hần kỳ thật..... Kỳ thật rất ngóng trông ngày mừng một và ngày mười lăm...

Nghĩ tới đây, hần bất đắc dĩ thở dài, đây là có chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt bắt đầu không tự chủ được mà tìm kiếm bóng dáng Trương Nhược Lan. Là? Người đâu rồi? Hần đứng dậy tìm kiếm chung quanh. Một lát sau đã thấy nàng bụng một bàn cờ tiến vào.

Nàng hôm nay mặc váy lụa màu lam nhạt thêu bách điệp, đi lại khiến tay áo và ống quần nhẹ nhàng phiêu động khiến nàng như Lãng Ba tiên tử vậy.

Thấy nàng nhìn lại, Cận Thiệu Khang vội vàng ngồi xuống, thu hồi ánh mắt làm bộ như đang chăm chú uống trà nhưng hai mắt vẫn không nhịn được mà liếc về phía nàng.

Thấy nàng ngồi xuống đối diện mình, cầm bộ cờ vây đặt trên bàn nhỏ, sau đó nghe nàng nói:

- Hầu gia, hay là chúng ta chơi cờ?

- Chơi cờ?

Cận Thiệu Khang kinh ngạc, bất chấp mọi thứ quay đầu nhìn nàng:

- Nàng biết chơi cờ?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Hầu gia, hôm nay chúng ta không chơi cờ vây, cờ vây nào có gì hay, chúng ta chơi một loại cờ khác.

Thực ra nàng không biết chơi cờ vây nhưng làm người phải biết che dấu sự vụng về của mình, không phải sao?

Trước khi Cận Thiệu Khang đến Trương Nhược Lan đã nghĩ, nếu mừng một và 15 hần sẽ đến không thể mỗi lần mất to trùng mất nhỏ. Tốt nhất là tìm chút chuyện mà làm, chẳng những giết thời gian mà cũng dễ dàng phân tán sự chú ý của hần... và mình.

Không thể phủ nhận, con khi này một khi dùng mị lực muốn thắng lại phải có ý chí rất lớn...

Tìm chút chuyện làm, ai cũng không phải miên man suy nghĩ.

- Dùng cờ vây không đánh cờ vây thì làm cái gì

Cận Thiệu Khang tức giận nói

Trương Nhược Lan đem quân cờ màu trắng đẩy về phía hần:

- Chúng ta chơi ngũ tử kì (caro), rất đơn giản, bọn nha hoàn bên người ta chơi cũng được, Hầu gia nhất định học rất nhanh

Sau đó nói ra quy tắc một lần.

Bọn nha hoàn bên người không phải là đối thủ, đánh cũng không vui, hy vọng con khi này hữu dụng một chút.

Tương Nhượng Lan và Cận Thiệu Khang cùng chơi, không ngoài dự liệu, Tương Nhượng Lan ván đầu tiên đã nhanh chóng thắng hẳn.

- Chơi lại, chơi lại! Cận Thiệu Khang có hứng thú.

Ván thứ hai, Tương Nhượng Lan cảm giác Cận Thiệu Khang như đã tìm được đường, bắt đầu chặn nài nhưng chặn cũng không phải là mấu chốt, Tương Nhượng Lan lại thắng lần hai.

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, cười an ủi hắn:

- Hầu gia mới học đã được thế này là rất tốt rồi

Nhưng nụ cười an ủi này trong mắt Cận Thiệu Khang nhìn lại có sự đắc ý khiến hắn ngứa ngáy trong lòng, nghiêng răng nói:

- Đánh lại, đánh lại!

Bất tri bất giác sự phiền muộn trước đó dần hạ xuống.

Tương Nhượng Lan thắng nên rất cao hứng, con người vừa chuyển, lại có chủ ý quỷ quái, nài ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang nói:

- Hầu gia, hay là chúng ta đánh cược luôn, như vậy chơi càng hay.

Cận Thiệu Khang nhìn nài. Dưới ánh nến, đôi mắt nài như quân cờ đen bằng ngọc, lóe sáng, tràn ngập sự giảo hoạt, có sự đáng yêu khó nói rõ.

Cận Thiệu Khang mỉm cười:

- Đánh cược gì?

Tương Nhượng Lan vươn một ngón tay:

- Một ván một lạng bạc

Nói không chừng có thể thành việc buôn bán cho nài. Nài càng nghĩ càng hưng phấn, hai mắt cũng càng lúc càng sáng bừng lên

- Nài chắc chắn? Cận Thiệu Khang nhướn mày.

Tương Nhượng Lan dùng sức gật đầu.

Một khắc sau

- Hầu gia, lại thắng người một lạng bạc nữa, thật ngại quá

Tương Nhượng Lan vừa giả mù sa mưa nói vừa cười hi hi chìa tay ra. Cận Thiệu Khang móc tờ ngân phiếu 50 lạng đưa cho nài.

- Thật ra chúng ta là phu thê, theo đạo lý không cần phân chia rõ ràng như vậy nhưng là trò chơi, không rõ ràng không hay, Hầu gia người nói có phải hay không?

Nói đùa, nài là cao thủ chơi cờ này đã lâu chẳng lẽ lại thua con khi mới bái sư học nghệ kia?

Nài trầm nghĩ, một tháng nài cũng chỉ được 20 lạng bạc, đánh bạc thế này đã hơn cả một tháng tiền của nài rồi, chẳng biết bỗng lộc một tháng của con khi kia là bao nhiêu?

Lời này thiệt giả..... Cận Thiệu Khang nhìn nài cười không mỉm được miệng, trong lòng tràn ngập khinh bỉ, nhưng thấy nài thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mình mỉm cười, nhìn nài đắc ý dương dương cùng mình nhỏ nhẹ nói chuyện, thấy thắng cờ rõ ràng vui vẻ muốn chết vẫn liều mạng giả bộ khiêm nhường. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác vui sướng, một sự vui sướng không thể kháng cự khiến hắn bất giác cũng không nhịn được cười

Chẳng lẽ là thua nên choáng váng.....

Sau nửa canh giờ

Tương Nhượng Lan vẻ mặt thất vọng nhìn Cận Thiệu Khang vạch một vạch lên tờ giấy, bạc vừa thắng đều phải ới lại cho hắn.

Nài ai oán nhìn hắn, người này đầu óc rốt cuộc là cái gì cấu tạo, chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể đánh bại “cao thủ” nài, đã vậy càng đánh nước cờ càng cao mình.

Cận Thiệu Khang một tay gác lên bàn, tà ghế dựa vào, ngồi nghiêng sang một bên, ánh nến lạng yên chiếu vào người hắn, khiến nụ cười của hắn có mấy phần lười nhác. Hắn đột nhiên vươn tay, ngón tay thon dài chỉ vào bàn cờ, lấy tư thế của người thắng nói:

- Nhắc nhở nàng một câu, nàng hết cờ rồi.

- A!

Tương Nhượng Lan kẻ sát mặt vào bàn cờ, bây giờ mới phát hiện mình rơi vào thế bí, dù đi nước nào cũng sẽ thua.

- Không biết kẻ người dạy gì cả! Hành vi này của người đứng là khi sư diệt tổ!

Tương Nhượng Lan nghiêng răng nghiêng lời nhìn hấn.

Hấn nhìn lại nàng cười cười, má lúm đồng tiền bên trái lại xuất hiện, chẳng có nửa phần xấu hổ gì.

Một lạng bạc cũng không còn, Tương Nhượng Lan thở dài, giấy sau, nàng từ từ ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt đen láy lóe lóe:

- Cho ta đi lại một bước được không?

Cận Thiệu Khang đứng đây, ánh mắt đầy sự khinh thường:

- Làm gì có kiểu xin xỏ suông như thế.

Không xin không được mà, một lạng bạc ời, bây giờ thắng hấn thật khó.

Cận Thiệu Khang không để ý đến nàng, cầm bút vạch lên một vạch, lại học theo giọng nàng nói:

- Thật ra chúng ta là phu thê theo đạo lý không cần phân chia rõ ràng như vậy nhưng là trò chơi, không rõ ràng không hay, nàng nói có đúng không, phu nhân....

Còn chưa nói xong, tay cầm bút đột nhiên bị nàng kéo. Cận Thiệu Khang quay đầu lại đã thấy mặt nàng kẻ sát, đôi mắt sâu thẳm khiến hấn không tự chủ được lún sâu vào.

- Cho ta chơi lại một bước, một bước thôi!

- Cho nàng quay về một nước không phải là không thể được.....

Hấn nhìn mắt nàng, trong mắt nàng có hình ảnh hấn, thậm chí hấn còn thấy được mình mỉm cười:

- Chỉ là, ta muốn.... thu chút lời...

Không nhận được hấn nghiêng người, hôn lên mắt nàng.

Vừa chạm vào đã rời đi nhưng cả hai người đều ngẩn ra.

Tương Nhượng Lan buông tay ngồi xuống, cúi đầu, dưới ánh nến mặt nàng đỏ bừng. Nàng chỉ thấy mắt trái nàng có chút tê dại, cảm giác này khiến nàng rung động, vốn định nói hấn không giữ lời, nhưng ngẩng đầu cũng thấy hấn đang ngượng ngùng đứng yên nên cũng không nói gì.

Cận Thiệu Khang quả thật có chút ngượng ngùng, dù sao trước đã nói... sẽ không động đến nàng nhưng trong nháy mắt đó lại không kìm lại được.

- Đêm đã khuya, đi tắm rồi ngủ đi!

Cận Thiệu Khang sờ sờ mũi, lên tiếng đề nghị.

Tương Nhượng Lan nghe vậy cất bàn cờ đi, thế này cũng không cần đi lại nữa. Cận Thiệu Khang thấy nàng dọn cờ mới nhớ ra còn chưa đánh hết ván, hấn nhìn nàng mỉm cười, má lúm đồng tiền lại hiện ra, khẽ cười nói:

- Xin xỏ suông

Tương Nhượng Lan làm như không nghe thấy, xoay người bảo nha hoàn tiến đến thu dọn, lại bảo người đem nước tắm lên cho Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang tắm trước, đi vào bình phong, Tương Nhượng Lan đem một chiếc bàn chà lưng mới làm đưa cho hấn.

Cận Thiệu Khang nhìn, cũng không nhận:

- Đây là cái gì?

Tương Nhượng Lan cầm chiếc bàn chà lưng làm động tác chà lưng:

- Dùng cái này kỳ lưng vừa tiện vừa thoải mái.

Cận Thiệu Khang hiểu ý của nàng, hừ nhẹ một tiếng:

- Bản hầu không cần chơi cái này!

Rồi xoay người đi vào bình phong. Chỉ là lần này cũng không gọi Trương Nhược Lan vào cộ lưng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nửa Đêm Thức Giấc

Cận Thiệu Khang tắm rửa xong mặc trung y màu trắng đi ra. Trương Nhược Lan bảo nha hoàn tiến lên đổi nước tự mình vào tắm. Lần này nàng cũng không lo Cận Thiệu Khang sẽ đột nhiên chạy vào. Nàng cảm giác Cận Thiệu Khang trừ tư tưởng phong kiến thâm căn cố đế thì vẫn còn có ưu điểm của hân.

Ví dụ như nói người này có chút phong độ quân tử hân sẽ không bắt buộc nàng làm những việc nàng không muốn. Giống lần trước, nếu hân thật sự cậ mạnh làm loạn thì nàng chẳng lẽ thật sự sẽ đẩy được hân?

Đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng tiếp tục hợp tác với hân. Nếu hân là loại người cảm thù thì nàng thực sự đã lo chạy trốn rồi.

Tắm xong mặc trung y đi vào, thấy Cận Thiệu Khang đang nằm ở đầu giường đọc sách.

Trương Nhược Lan đi qua:

- Hầu gia đọc sách gì vậy?

Cận Thiệu Khang khua khua sách trước mặt nàng:

- Để ở đầu giường nàng, là sách y, bình thường nàng thích xem sách này?

Vừa nói vừa dịch vào bên trong.

- Đúng vậy, là bị bằng hữu làm đại phu của phụ thân ta ảnh hưởng nên ta rất có hứng thú với y thuật dưỡng sinh, những năm gần đây vẫn xem loại sách này.

Trương Nhược Lan nhân cơ hội giải thích vì sao nàng biết nhiều chuyện về y học.

Nàng ngồi xuống chỗ Cận Thiệu Khang khi nãy, nơi này vẫn còn lưu lại độ ấm của hân, rất không thoải mái. Nàng kéo góc áo hân:

- Cho ta ngủ bên trong, chỗ này người nằm nóng lên rồi.

Cận Thiệu Khang giật áo mình, buông sách rồi nằm xuống:

- Làm gì có chuyện đàn bà ngủ trong

Nói xong nằm đưa lưng về phía nàng.

Trương Nhược Lan nhìn bóng lưng hân không nói gì, đàn bà sao lại không được ngủ bên trong? Nhớ lại cũng đúng là mỗi lần hân đến đều ngủ bên trong, mình ngủ bên ngoài. Nàng vẫn tưởng là đúng dịp cũng không để ý. Hôm nay nghe khẩu khí này thì ra là cố ý.

Chả hiểu thế này là có đạo lý gì.

Trương Nhược Lan thì thầm trong miệng, cũng không tranh với hân. Ngủ bên ngoài thì ngủ bên ngoài, dù sao trời bây giờ ngủ bên ngoài mát hơn.

Nàng xuống giường, tắt nến rồi lên giường nằm xuống, xoay người, cũng đưa lưng về phía hân. Trong lúc nàng sắp ngủ, đột nhiên phía sau Cận Thiệu Khang quay người lại, hô hấp nóng rực của hân phả vào cổ nàng.

Nàng vừa nhắm mắt đã giật mình mở to mắt, ngáp cảnh giác.

Một lúc sau, trừ cảm giác hơi thở nóng bùng của hân thì cũng không thấy gì khác. Nàng cũng lơ lửng tâm tình, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng bị Cận Thiệu Khang gọi tỉnh. Đang ngủ say bị đánh thức, thật sự có chút bức mình, nàng quay đầu lại:

- Thế nào?

Cận Thiệu Khang cũng đã mở mắt:

- Ta muốn đi giải.

Tương Nhược Lan hận không một cước đã chết hấn:

- Thế Hầu gia đi đi, ở sau bình phong có bô.

Cũng chẳng phải tiểu hài tử, chẳng lẽ còn muốn nàng coi quần hộ.

Cận Thiệu Khang mở mắt, một tay nâng đầu, lại dương dương nói:

- Dưới giường có bô nhỏ, ngươi giúp ta cầm một chút.

Tương Nhược Lan nhìn hấn, trừng lớn hai tròng mắt:

- Hầu gia muốn tiểu trên giường.

Không phải chứ, lại còn có chuyện này nữa? Hơn nữa, như thế rất kinh. ...

- Có vấn đề gì?

Cận Thiệu Khang đáp, tiếp theo vừa đẩy nàng:

- Nhanh lên một chút, hầu hạ phu quân nửa đêm thức dậy, cũng là một trong những trách nhiệm của thê tử.

Tương Nhược Lan không nói gì, xoay người sang chỗ khác lờm lờm rồi cúi người lấy bô nhỏ dưới giường, không quay đầu lại, trực tiếp đưa cho hấn. Nghĩ thâm, trách không được muốn nàng ngủ bên ngoài, thì ra là muốn nàng hầu hạ hấn.

Hồi lâu không thấy hấn cầm, Tương Nhược Lan quay đầu lại:

- Sao thế?

Cận Thiệu Khang trừng mắt nhìn nàng:

- Câu này ta hỏi nàng mới đúng? Nàng không cầm giúp ta sao ta tiểu được?

Tương Nhược Lan tưởng rằng mình nghe lầm, ngồi thẳng dậy, nhìn hấn nói lại từng chữ:

- Hầu gia nói là để ta cầm bô sau đó ngroi. ...

Nàng chỉ vào hạ thân hấn rồi chỉ vào bô nhỏ, nhìn thẳng hấn.

- Đúng, chính là như thế.

Cận Thiệu Khang gạt đầu, vẻ mặt như đang nói chuyện rất đương nhiên:

- Chẳng lẽ nàng không biết?

“Oanh” một tiếng, cả người Tương Nhược Lan thiếu chút nữa thì bị đốt cháy, lửa giận bùng bùng.

Mk! Đây là cái đạo lý gì.

Một giây sau, Tương Nhược Lan dúi bô nhỏ vào lòng hấn, quay người nằm xuống, không thêm để ý đến hấn nữa.

Phía sau truyền đến tiếng Cận Thiệu Khang bất mãn:

- Nay, Tương Nhược Lan nàng làm cái gì! Đây là chuyện thê tử phải làm.

Tương Nhược Lan tức giận đến cơ hồ muốn chửi bậy:

- Ta không làm, ta chết cũng không làm, nếu làm thê tử thì phải làm chuyện đó, Hầu gia ngroi dứt khoát hưu ta đi!

Cận Thiệu Khang bị nàng nói thiếu chút nữa nghẹn không thở được, làm gì có loại đàn bà như vậy? Mỗi lần nói làm sai cũng có thể thẳng thắn như có lý

như thế! Hấn từ nhỏ đến lớn, chỉ cần ở nhà, chưa bao giờ nửa đêm tỉnh dậy lại không được hầu hạ như thế?

Hưu nàng, nàng nói cũng hay lắm, chính nàng xin thánh chỉ, bây giờ lại bảo hấn hưu nàng?

Cận Thiệu Khang tức giận đến thất khiếu xì khói, nhưng lại chẳng có cách nào, bắt đắ dĩ đành phải bước qua nàng, xuống giường ra bình phong giải quyết, xong rồi lại trở về giường.

Vừa mới nằm lại nghe Trương Nhược Lan cười cợt hỏi:

- Sao Hầu gia không tự cảm?

Cận Thiệu Khang trong lòng tức giận, vốn không muốn để ý đến nàng nhưng một lát sau, không nhịn được trả lời:

- Không quen, tự mình cảm không tiêu được.

Vừa dứt lời, liền nghe được nàng cười.

Cận Thiệu Khang vừa thẹn vừa giận, nghĩ muốn phát tính tình để duy trì tôn nghiêm nhưng lại không phát tính được, một lát sau, mình cũng không nhịn được cười rộ lên.

Hai người đưa lưng về nhau, đều mở mắt, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Sáng sớm, Trương Nhược Lan cùng bọn nha hoàn giúp Cận Thiệu Khang chuẩn bị rồi tiễn hấn ra ngoài. Cận Thiệu Khang đi rồi, Trương Nhược Lan về ngủ tiếp. Mà Hồng Hạnh cũng không có việc gì nên một mình đi ra ngoài.

Nàng vô cùng buồn bực, nàng hao hết tâm tư, thật vất vả mới có thể đến gần Hầu gia, chính là Hầu gia ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng, tiểu thư hình như cũng không có ý tứ này. Nếu tiểu thư có ý thì đã để cho nàng hầu hạ Hầu gia tắm rửa..

Vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác lại đi tới góc yên tĩnh mà lần trước nàng cũng Vu Thu Nguyệt bàn chuyện.

Nàng tựa vào khối giả sơn không lâu sau liền thấy Vu di nương là là lướt lướt đi tới. Hồng Hạnh thấy nàng thì muốn quay đi. Hôm nay, cảm giác của nàng với Vu Thu Nguyệt rất phức tạp. Vừa hơi cảm tạ nàng chỉ đường cho mình, để mình không cần phải lấy hạ nhân nhưng lại cảm giác được người này rất đáng sợ, thậm chí nên tránh xa nàng một chút thì hơn.

Nhưng mới vừa đi được hai bước, phía sau liền truyền đến tiếng Vu Thu Nguyệt mềm mại:

- Hồng Hạnh, làm gì nhìn thấy ta thì muốn đi?

Hồng Hạnh bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác hơn là xoay người, trên mặt tươi cười, đầu tiên là hành lễ rồi nói:

- Chỉ là nô tỳ không nhìn thấy di nương, cũng không phải cố ý trốn tránh ngài.

Vu Thu Nguyệt đi tới trước mặt nàng, phe phẩy quạt cười duyên:

- Hồng Hạnh, ta cũng không nói ngươi trốn tránh ta.

Hồng Hạnh đỏ bừng mặt, ấp úng không biết nên nói cái gì.

Vu Thu Nguyệt lại phe phẩy quạt:

- Thấy ngươi thật tốt, ta có chuyện đang muốn tìm ngươi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mâu Thuẫn

Trong lòng Hồng Hạnh hơi hoảng, lui về phía sau vài bước, nhìn Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Chẳng biết di nương có chuyện gì tìm Hồng Hạnh?

Vu Thu Nguyệt cũng không vội vã nói ngay, chỉ mỉm cười nhìn Hồng Hạnh, ý vị không rõ khiến lòng tơ Hồng Hạnh dưng dưng. Nàng nhẹ phe phẩy quạt vừa nhìn xung quanh, xác định bốn phía không người mới quay đầu nhìn Hồng Hạnh:

- Hôm nay theo như ý nguyện của ngươi, không cần gả cho Trương quân sự vừa được lại làm đại nha hoàn bên người phu nhân.. trước chúc mừng ngươi một tiếng.

Hồng Hạnh cười khan một tiếng, cúi đầu nói:

- Nhắc tới chuyện này, còn phải đa tạ chủ ý của di nương

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, nhướn mi:

- Ta bày chủ ý cho ngươi, ngươi chỉ nói một câu đa tạ là xong?

Hồng Hạnh trong lòng đột một tiếng:

- Nô tỳ chưa rõ ý của di nương.

Vu Thu Nguyệt cười lạnh:

- Trên đời này không có chuyện gì là không phải trả giá cả, Hồng Hạnh ngươi hiểu ý ta chứ

Hồng Hạnh trong lòng phát lạnh, Vu di nương này nói với nàng như vậy thì làm gì có chuyện gì hay ho. Chắc hẳn muốn sai mình giúp nàng ta hại tiểu thư. Vậy nàng phải làm thế nào đây. Đừng nói nàng và tiểu thư bên nhau nhiều năm, hơn nữa thực lực bây giờ của tiểu thư đương nhiên là rất ổn định, sau này tuyệt đối sẽ thành đương gia Hầu phủ, mình cũng sẽ thành người được người khác kính nể, cần gì phải cũng Vu di nương làm chuyện hại người không lợi mình?

Vu di nương cho rằng giúp nàng chút chuyện thì có thể thu thập được nàng? Thế thì cũng quá ngây thơ rồi.

- Trong sân còn chút chuyện, Hồng Hạnh không tiện ở lâu, xin cáo lui.

Vừa nói vừa hành lễ với Vu Thu Nguyệt rồi quay người rời đi.

- Ngươi trấn định thế này, xem ra là không sợ ta đem truyện lần trước nói ra.

Phía sau truyền đến tiếng Vu Thu Nguyệt.

Hồng Hạnh quay đầu lại, nhìn nàng cười nói:

- Di nương sẽ không làm như vậy, làm như vậy đối với di nương thì có gì tốt? Hồng Hạnh đương nhiên sẽ không thoát khỏi trách phạt, nhưng còn Di nương? Chỉ sợ cũng không được yên ổn.

Vu Thu Nguyệt cười duyên hai tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt nàng:

- Xem ra ngươi còn thông minh hơn tượng tượng của ta.

Hồng Hạnh đắc ý ngẩng đầu lên đã thấy Vu Thu Nguyệt nhìn lại mình. Nàng dùng quạt che miệng, nhỏ giọng nói:

- Nhưng là nếu ta đem chuyện ngươi và Ánh Tuyết lần trước ở đây, thêm mắm dặm muối nói ra? Không biết mọi người sẽ nghĩ thế nào? Có thể sẽ kết hợp hai chuyện làm một không? Đến lúc đó Hầu phủ sẽ nhìn ngươi thế nào? Phu nhân nhà ngươi có còn tin tưởng ngươi? Nếu truyền tới tai thái phu nhân thì thái phu nhân sẽ nghĩ sao? Bà sẽ làm thế nào? Ngươi có muốn đoán thử không?

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, chiếc quạt thêu hoa xinh đẹp che đi một phần khuôn mặt nàng lại càng thêm kiều mỵ dị thường, cũng làm cho ánh mắt nàng âm ngoan mà kinh người.

Hồng Hạnh nghe vậy sắc mặt vội biến, tức giận nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Đến lúc đó, nếu thái phu nhân hỏi, ta nhất định sẽ không quên di nương!

- Ha ha... Vu Thu Nguyệt liên tục lắc đầu:

- Vừa mới khen ngươi thông minh ngươi lại hồ đồ rồi. Thái phu nhân sao lại hỏi đến ngươi? Ngươi chỉ là một nha hoàn mà thôi, hơn nữa nếu chuyện xé to chẳng phải nói lần trước bà xử lý sai lầm? Bà sẽ chỉ lên lút xử lý ngươi, tùy tiện tìm một bà mối rồi bán ngươi hoặc gả ngươi cho một hạ nhân khác, đến lúc đó ngươi sẽ trả thù ta mà nói ra hết thấy? Đừng nói thái phu nhân không nhất định sẽ tin tưởng ngươi, cho dù tin tưởng ngươi, cũng chỉ là trách phạt ta một phen, mà ngươi.....

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, tươi cười chột tắt, âm trầm trầm nói:

- Chết chắc!

Sắc mặt Hồng Hạnh trở nên trắng bệch, đầu óc choáng váng, mắt hoa, tứ chi như nhũn ra, nàng lao đảo vài bước, ngã ngồi dưới đất.

- Ngay từ đầu ngươi đã không có lòng tốt...

Hồng Hạnh hận không thể khóc lớn một hồi, lúc ấy nàng sao lại mà xui quỷ khiến đi nghe lời nàng ta?

- Ngươi có thể không nghe ta nói. Đây đều là sự lựa chọn của ngươi. Trách được ai?

Vu Thu Nguyệt cười lạnh.

Hồng Hạnh che mặt, trong lòng phi thường sợ hãi, nàng không muốn bị bán, không muốn tùy tiện bị gả cho hạ nhân, nàng không muốn sống loại cuộc sống hạ lưu đó.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Vu Thu Nguyệt:

- Di nương muốn ta làm cái gì!

Vu Thu Nguyệt nhẹ nhàng cười:

- Rất đơn giản, sau này Thu đường viện có chuyện gì, ta đều phải biết rõ ràng! Đặc biệt là về Hầu gia, nếu có chuyện trọng yếu ta đã biết, mà ngươi không nói, ngươi biết có hậu quả gì rồi đó!

Nói rồi ngừng cười, giọng nói âm lạnh.

Hồng Hạnh trong lòng rung mình, lắc đầu:

- Không được, ta không thể phản bội tiểu thư!

Vu Thu Nguyệt cảm quát gõ nhẹ đầu nàng, cười lạnh nói:

- Nha đầu ngốc, ngươi trung tâm với nàng thì được cái gì? Kết quả nàng cũng vẫn gả ngươi cho hạ nhân! Nàng có bao giờ nghĩ ngợi cho ngươi? Lần trước ngươi bị đánh, nàng có giúp ngươi cầu tình? Trong lòng nàng, ngươi cũng chỉ là một nô tỳ mà thôi! Sao ngươi không tự mình ngấm lại? Ngươi nên tự tìm đường lui cho mình thì hơn. Trong lòng Hầu gia, ai quan trọng hơn ngươi hẳn cũng rõ ràng, chuyện tương lai không ai đoán trước được, ngươi giúp ta sau này ngươi sẽ có chỗ tốt. Có lẽ, chuyện phu nhân ngươi không thể giúp ngươi thì ta lại có thể giúp ngươi?

Hồng Hạnh nghe đến đó. Không khỏi ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt có chút tỏa sáng, Vu Thu Nguyệt nhìn thấy, biết nha đầu ngu ngốc này đã động tâm, trong lòng nàng cười lạnh, nói tiếp:

- Nếu ngươi có thể giúp ta, ta cũng không quan tâm bên người Hầu gia thêm một hai người, đến lúc ta không tiện (mang thai hoặc nguyệt sự) thì để cho người của mình hầu hạ Hầu gia tốt hơn để kẻ khác nhiều, điểm này, so với phu nhân nhà ngươi ta hào phóng hơn nhiều.

Nói xong, nàng cảm quát vỗ vỗ đầu Hồng Hạnh, khẽ cười nói:

- Ngươi là một người thông minh, biết như thế nào làm mới là tốt cho chính mình. Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ nữa, nếu không quyết tâm thì vẫn sẽ bị phu nhân nhà ngươi gả ra ngoài, đến lúc đó, còn có người nào ngươi có thể giúp ngươi? Ngươi ngấm kỹ đi!

Nói xong, Vu Thu Nguyệt cười khẽ rồi xoay người, ống quần vung thành một vòng xinh đẹp, từ từ rời đi.

Vu Thu Nguyệt rời đi rồi, Hồng Hạnh từ từ đứng lên, nàng kinh ngạc nhìn về phía trước, trong đầu loạn thành một đoàn, hai ý nghĩ kịch liệt đấu tranh.

Một là điều nàng được dạy từ nhỏ, đó là sự trung thành, trong lòng nàng, phản bội chủ tử hậu quả rất đáng sợ, vạn nhất bị phát hiện sợ là chỉ có đường chết. Hơn nữa, nàng cũng Tương Nhược Lan cùng lớn lên bên nhau, nói nàng hoàn toàn không có tình cảm thì không đúng.

Nhưng là, Hồng Hạnh lại nghĩ, nếu ta nghe Vu di nương nói. Nàng thật sự đem những lời đó truyền ra ngoài. Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng cảm giác được Vu Thu Nguyệt nói rất có đạo lý.

Vu di nương nói rất đúng, ta chỉ là một nha hoàn, thái phu nhân nghe được lời đồn này, chắc sẽ không vui mà đuổi ta ra ngoài, tiểu thư khẳng định sẽ không quan tâm đến ta, nếu không lần trước nàng cũng không đem ta gả cho nô tì.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không muốn phản bội tiểu thư, nhưng là ta lại càng không muốn thái phu nhân bán đi hoặc là gả lung tung.

Hồng Hạnh càng nghĩ càng phiền, cuối cùng không nhịn được quát to một tiếng, nổi cơn điên chạy về phía trước.

Chạy như điên về Thu đường viện, từ xa đã thấy Ánh Tuyết đang chuẩn bị đi vào. Hồng Hạnh vội bình ổn nội tâm, làm bộ không có chuyện gì đi vào.

Ánh Tuyết thấy nàng đi từ ngoài vào, nhú mảy nói:

- Lúc này là lúc phu nhân dậy, sao ngươi còn rong chơi bên ngoài.

Hồng Hạnh liếc nàng, tức giận nói:

- Ánh Tuyết, ngươi nên nhớ rõ thân phận mình bây giờ, ngươi có tư cách gì giáo huấn ta!

Ánh Tuyết trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Hồng Hạnh ngươi đừng quá phận, chuyện lần trước là thế nào, trời biết đất biết ngươi biết ta biết, ngươi cũng không nên quá kiêu ngạo!

Hồng Hạnh cười lạnh nói:

- Ta không hiểu ngươi nói lời này có ý gì? Ta chỉ biết ngươi đã thừa nhận chuyện này trước mặt thái phu nhân, sao thế, hôm nay lại muốn phản cung?

Sau đó cười:

- Phản cung thì có tác dụng gì, hôm nay ngươi đã thành vợ Trương Đồng Sơn kia, tốt nhất vẫn thu hồi lại tâm tư đó của ngươi đi.

Ánh Tuyết tức giận đến phát run, dùng chân, cười lạnh nói:

- Là ngươi trong lòng có tâm tư mới đúng. Ngươi cho là đẩy ta ra thì ngươi có thể đạt được tâm nguyện? Hầu gia có từng nhìn ngươi một cái, ngươi cuối cùng cũng chỉ như ta mà thôi! Bớt đắc ý đi.

Nàng nói trúng tâm sự của Hồng Hạnh, mặt Hồng Hạnh trắng bệch, dương tay muốn đánh nàng nhưng Ánh Tuyết nhanh mắt nhanh tay bắt được cổ tay nàng:

- Ngươi ở đây đánh ta, không sợ phu nhân hỏi ta nói cho ngươi không còn đường lui.

Hồng Hạnh cười lạnh:

- Ngươi đi nói đi, cũng làm cho mọi người biết tâm tư này của ngươi, cho phu quân của ngươi hiểu rõ ngươi hơn một chút.

Nói thế cũng có chút uy hiếp, Ánh Tuyết cũng không muốn đem chuyện xé ra to, sợ nàng kia nói ra những câu không lọt tai nên vẫn nhẫn nhịn nàng ta. Hôm nay phu quân và Trương gia đều đối xử tốt với nàng, nếu những lời hồ đồ đó truyền đến tai họ, ai biết bọn họ sẽ nghĩ gì về nàng? Nghĩ đến đó, Ánh Tuyết hừ lạnh, đẩy nàng ra, đi vào trong.

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết sợ mình, không khỏi nhìn theo bóng lưng nàng phi một tiếng, cười đắc ý rồi cũng vào theo.

Mới vừa vào sân, đã thấy một tiểu nha hoàn nói:

- Hồng Hạnh tỷ tỷ, phu nhân thức dậy, tìm ngươi khắp nơi đó!

Hồng Hạnh vội vàng vào phòng đã thấy Trương Nhượng Lan thức dậy, Liên Kiều đang hầu hạ mặc quần áo.

Trương Nhượng Lan nhìn thấy nàng, thuận miệng hỏi:

- Sáng sớm chạy đi đâu?

Hồng Hạnh cúi đầu đáp:

- Thấy phu nhân chưa dậy nên ra ngoài đi dạo một chút

Vừa nói vừa quay người thu dọn trong phòng.

Nhưng thấy nước và khăn lau sau bình phong không hề động đến, không khỏi có chút sùng sốt.

Trương Nhượng Lan cùng Cận Thiệu Khang dù chưa bao giờ viên phòng nhưng bọn nha hoàn bên ngoài cũng không biết. Cho nên mỗi đêm, trước khi bọn họ đi ngủ, bọn nha hoàn sẽ đưa nước và khăn lau sạch sẽ để đó. Hai lần trước, Cận Thiệu Khang chú ý nên đã làm bẩn nước và khăn lau. Nhưng tối hôm qua, Cận Thiệu Khang quên mất mà Trương Nhượng Lan thì lại chẳng biết gì nên nước và khăn lau vẫn sạch sẽ.

Hồng Hạnh nhìn kỹ, nghĩ thầm, chẳng lẽ tối hôm qua Hầu gia không có..... Xem ra Hầu gia thật sự không thích tiểu thư, một tháng hai lần cũng không muốn động đến tiểu thư.

Nếu cứ như vậy, chắc Vu di nương sẽ sinh được thứ trưởng tử, tình hình sau này thật là không biết trước được..

Nàng đột nhiên lắc đầu, trong lòng mâu thuẫn muốn chết, nàng như sao lại muốn làm thế, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ phản bội tiểu thư?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thọ Yến 1

Hôm nay, Trương Nhược Lan quyết định tiến cung xem một chút. Tình cảm cần phải dựa vào thời gian dài không gián đoạn mà duy trì, cứ ần trốn thế này mãi cũng không phải là biện pháp.

Nhưng Trương Nhược Lan cũng không đi sớm như bình thường nữa, ở nhà ăn điểm tâm xong, cùng thái phu nhân nói chuyện phiếm, đợi qua thời điểm hoàng đế đến vẫn an Thái hậu rồi mới đi.

Đến Từ Trữ cung thì vừa khéo thấy Thái hậu và Diệp cô cô từ Ngự hoa viên quay về, thấy Trương Nhược Lan liền cười hỏi:

- Thân thể đã khá hẳn chưa?

Trương Nhược Lan đi qua đỡ tay Thái hậu, cười đáp:

- Chỉ là chút bệnh vặt, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi.

Diệp cô cô ở phía sau cười nói:

- Nhược Lan tiểu thư, người lâu như vậy chưa tiến cung, Thái hậu rất nhớ người.

Thái hậu cười quay đầu lại nhìn Diệp cô cô một cái:

- Bây giờ ai già đã quen Nhược Lan làm bạn rồi! Còn nữa, Nhược Lan kể chuyện Tôn hầu tử đi (anh Ngô Không)

Trương Nhược Lan làm ra vẻ khổ sở:

- Thì ra không phải Thái hậu nhớ Nhược Lan mà chỉ là muốn nghe Nhược Lan kể chuyện!

Vừa nói vừa thở dài một hơi khiến Thái hậu cười vui vẻ, quay lại nói với Diệp cô cô:

- Người xem xem đứa nhỏ này, càng ngày càng không quy củ rồi!

Trương Nhược Lan lúi cúi kéo cánh tay của bà lắc lắc. Cười nói

- Bởi vì thái hậu thương yêu Nhược Lan, Nhược Lan mới dám làm càn như vậy.

Vừa nói vừa dựa Thái hậu, nhẹ nhàng nói:

- Thái hậu, Nhược Lan cũng rất nhớ Thái hậu.

Đây là lời nói thật, ở Thái hậu, Trương Nhược Lan cảm nhận được một tình cảm ấm áp mà chưa bao giờ nàng có, khiến cho nàng cảm giác vô cùng ấm áp, nàng rất quý trọng. Nếu nói trước kia chỉ là lấy lòng thì bây giờ chính là thật lòng mà muốn thân cận Thái hậu.

Thái hậu quay đầu nhìn nàng mỉm cười, khóe miệng khóe mắt đều hiện lên vài nếp nhăn nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự vui mừng của bà:

- Hải tử này...

Thái hậu cầm tay Trương Nhược Lan, sự ấm nóng ở bàn tay Thái hậu truyền đến lòng nàng. Trương Nhược Lan cười cười với Thái hậu, dịu dàng vào nội điện.

Cũng như mọi lần, Trương Nhược Lan sai người mang nước muối đến cho Thái hậu ngâm chân.

Thái hậu cười nói:

- Cứ ngâm chân nước muối thế này cũng có thể trị chứng tiểu đường?

- Kiên trì trong ba tháng, nhất định sẽ có hiệu quả

Vừa nói, Trương Nhược Lan lại ngồi xuống chân bà, dùng khăn sạch đặt lên đùi rồi đặt chân thái hậu lên đùi mình.

Thái hậu ngạc nhiên nói:

- Đây là làm cái gì?

- Cái này gọi là xoa bóp chân, có thể thuận khí hoạt huyết, rất có ích với thân thể. Trước Thái hậu chưa hồi phục nên Nhược Lan không dám làm, bây giờ thái hậu thân thể khá hơn nhiều. Có thể yên tâm làm!

- Trương Nhược Lan lấy tay nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân thái hậu.

Ở thế giới này, rửa chân xoa chân là việc làm thấp kém, chỉ do hạ nhân làm. Thái hậu thấy nàng làm như thế, vội vàng rút chân về:

- Nhược Lan việc này để cho nô tỳ làm là được!

Bên cạnh Diệp cô cô nhìn thấy, cũng vội vàng tiến lên muốn đỡ Nhược Lan ra. Nhược Lan cười ngăn cản Diệp cô cô, cẩn thận xoa bóp chân Thái hậu, cười nói:

- Thái hậu, xoa bóp chân này cũng không phải chỉ là như rửa chân, trong đó còn rất nhiều điều quan trọng các nàng không biết được.

Nói xong lại cúi đầu xoa bóp.

Thái hậu thấy Trương Nhược Lan thân là Hầu phu nhân nhưng trước mặt nhiều người không hề cố kỵ mà xoa bóp chân cho mình, trong lòng rất cảm động, cảm giác trước nay mình bảo vệ, thương yêu nàng thật đáng giá.

- Thái hậu, có mạnh tay quá không.

Trương Nhược Lan thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hỏi.

- Không sai, rất tốt!

Bà nhìn Trương Nhược Lan tinh thần chăm chú, nói một câu thật lòng:

- Nhược Lan, nếu người là nữ nhi của ta thì thật tốt

Trước mặt dù cũng yêu Nhược Lan, nhưng cũng không như hôm nay, thật lòng hy vọng nàng là con gái mình.

- Thái hậu...

Trương Nhược Lan không ngẩng đầu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng rõ ràng:

- Nhược Lan không có một chút ấn tượng nào với mẫu thân, nhưng là

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thái hậu, trong mắt mơ hồ có ngấn lệ:

- Trong lòng Nhược Lan, mẫu thân hẳn cũng hiền từ như Thái hậu vậy.

Thái hậu gật đầu, muốn cười, hai mắt và mũi đều có chút cay cay. Bà quay đầu đi, lặng lẽ lau nước mắt.

Rời khỏi Từ trữ cung, Trương Nhược Lan đến Khôn trữ cung, hoàng hậu thấy nàng thì rất vui vẻ, kéo tay nàng nói thọ yến của hoàng hậu sắp đến.

Bây giờ, hoàng hậu lại được sủng, thần thái như bay lên, khi nói chuyện cũng mi phi sắc vũ:

- Lần thọ yến này làm ba ngày liền.

Trương Nhược Lan vội vàng nói:

- Chúc mừng hoàng hậu, đây chính vinh sủng lớn lao.

- Cũng không hẳn vậy

Hoàng hậu nửa nằm trên giường, thân thể gầy đi khiến nàng thêm phần là lướt, phong tình, lông mày dương lên, trong mắt có sự đắc ý vô cùng:

- Cuối cùng có thể đẹp được duệ khí của một số người.

Một số người này đương nhiên là Từ quý phi, nhưng lần này Trương Nhược Lan cúi đầu không nói tiếp.

Hoàng hậu thấy nàng không nói, cũng không tiếp tục đề tài này, cười kéo tay nàng:

- Thọ yến lần này bản cung sẽ có đại lễ tặng cho ngươi!

Đại lễ? Tương Nhược Lan trong lòng nhảy nhót, không biết là cái gì?

Còn chưa tới ngày này, Tương Nhược Lan đã bắt đầu chờ mong.

Thọ yến của hoàng hậu có ba ngày, ngày đầu tiên là làm lễ lớn nhất. Hoàng đế, hoàng hậu tiếp nhận lễ vật từ vương công đại thần cùng với các địa phương dâng tặng. Sau đó thiết yến tại Phụng thiên điện, ngày này Tương Nhược Lan không phải tới. Nhưng Cận Thiệu Khang phải xuất tịch, dâng tặng đại lễ. Thái phu nhân đã chuẩn bị hậu lễ chu đáo.

Ngày thứ hai, cũng là tại Phụng thiên điện tổ chức thiết yến, bao gồm hoàng hậu, phi tần, công chúa, hoàng tử, cùng với các vương công đại thần và gia quyến. Buổi tối còn có diễn xướng, bắn pháo hoa, Tương Nhược Lan, Cận Thiệu Khang và Cận Yên Nhiên đều xuất tịch.

Ngày thứ ba đó là hoàng hậu cùng hậu phi, công chúa, mệnh phụ, quý nữ thiết gia yến, ngày này Cận Thiệu Khang không đến.

Ngày đầu tiên Tương Nhược Lan mặc dù không đi, nhưng cũng có thể cảm giác được trong hoàng cung rất náo nhiệt. Bởi vì, sáng hôm nay, không ít xe ngựa chạy về phía hoàng cung, tiếng vỗ ngựa dồn dập, có thể thấy được sự tấp nập. Ngay cả thái phu nhân cũng nói với Tương Nhược Lan:

- Thật quá náo nhiệt, xem ra hoàng hậu lại một lần nữa được sủng rồi!

Rồi dặn dò nàng:

- Ngày mai những người có mặt mũi đều tiến cung, quy củ ngươi còn nhớ không? Đừng làm Hài gia mất thể diện!

Tương Nhược Lan cười nói:

- Mẫu thân yên tâm, Nhược Lan nhất định không để người mất mặt.

Cận Yên Nhiên cũng ở bên cạnh cười:

- Mẫu thân, còn có ta mà, ta sẽ luôn theo sát tẩu tẩu.

Thái phu nhân dí trán nàng một chút:

- Ta lại càng lo ngươi đó! Nếu ngươi mà làm mất mặt Hài phủ thì đến Biệt viện mà ở.

Cận Yên Nhiên nóng nảy, kéo tay thái phu nhân làm nũng:

- Mẫu thân, người nói cái gì này, nữ nhi nhất định không làm mất thể diện Hài phủ.

Thái phu nhân cười:

- Chỉ mong như thế!

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng. Tương Nhược Lan đã dậy bắt đầu trang điểm. Hôm nay không phải bình thường, đương nhiên phải ăn mặc trang trọng.

Hôm nay phải chuẩn bị hai bộ quần áo, ngọc yến buổi trưa phải mặc triều phục, buổi tối mới có thể đổi lại thường phục.

Chuẩn bị quần áo xong, Tương Nhược Lan dẫn theo Hồng Hạnh, Liên Kiều ra ngoài đi cùng huynh muội Cận Thiệu Khang.

Đi ra ngoài thì, Cận Thiệu Khang đã ngồi sẵn trong xe ngựa, hần mặc măng bào, đai lưng có minh châu, khiến hần càng thêm anh vũ bất phàm, quý khí mười phần!

Hần vốn không nhận được, thấy Tương Nhược Lan nhủu mi định trách vài câu nhưng nhìn Tương Nhược Lan lại cứng đờ lại, từ từ hòa hoãn xuống chỉ nhẹ nhàng nói:

- Muộn thế? Giờ đã không còn sớm.

Tương Nhược Lan bất đắc dĩ xoa xoa tay, ý bảo hần nhìn mình:

- Hài gia, ngươi nhìn xem, bận bịu chải tóc này, ta vốn dậy sớm nhưng vẫn thành ra bị muộn, nhưng cũng không trách ta được!

Cận Thiệu Khang nhìn nàng từ trên xuống dưới, chỉ thấy nàng mặc triều phục màu đen, thêu bách điều bằng kim tuyến năm màu. Cổ đeo chuỗi châu liên, từng viên tròn tròn sáng bóng, đầu chải gọn gàng, cài kim bộ điều và vài cây trâm phi thủy, bạch ngọc, tán mắt ra ánh sáng trắng lóa, khiến mặt nàng trông trắng như tuyết, rất đáng yêu.

Chưa bao giờ thấy nàng mặc trang phục như vậy, thì ra, nàng trang điểm lên, cũng ...đẹp như vậy.

- Lên xe đã, nhanh tiến cung. Hắn vươn tay ra với nàng.

Tương Nhựt Lan đưa tay ra đặt ở trong tay hắn, Cận Thiệu Khang cảm lấy tay nàng, chỉ cảm thấy tay nàng mềm mại dị thường, phẳng phất như không có xương, trong lòng không khỏi rung động, bàn tay này vùng roi hung mãnh như vậy nhưng thật ra lại mềm mại như thế.

Hắn hơi dùng lực một chút, kéo nàng lên xe, Tương Nhựt Lan xoay người, thấy hắn vẫn nhìn mình ngẩn người, nhân tiện nói:

- Hầu gia, đã không còn sớm, người còn chưa lên?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, chân dài nhẹ nhàng nhảy lên xe.

Tựa như nàng thành con người khác, trước kia tưởng rằng nàng điêu ngoa tùy hứng, không thể nói lý, nhưng ai ngờ, có lúc nàng lại đáng yêu ôn nhu như vậy?

Cận Yên Nhiên cũng lên xe, bình thường vốn đã xinh đẹp, nay mặc trang phục như vậy càng kiều diễm động lòng người.

Nàng rất hưng phấn, vừa nhìn thấy Tương Nhựt Lan liền ngồi xuống bên cạnh nàng, còn Cận Thiệu Khang ngồi đối diện hai nàng.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng một lượt cười nói:

- Tàu tẩu mặc thế này...

Vừa nói vừa quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang

- Ca ca, người nói hôm nay tàu tẩu có xinh đẹp không?

Cận Thiệu Khang nhìn Tương Nhựt Lan, mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện:

- Hôm nay vẫn còn là xinh đẹp.

Tương Nhựt Lan quay đầu đi, hơi không nhịn được cười, xuyên qua lâu như vậy hôm nay mới được người khen đẹp.

Chỉ là, cái gì gọi là hôm nay? Vẫn còn?..... con khi này, ngay cả khen người cũng không khiến người thấy vui.

Xe chốc lát đã tới hoàng cung.

Trước cửa cung đẩy xe, đủ các loại to nhỏ, các đại thần, phu nhân theo thứ tự xếp hàng, các cung nữ thái giám dẫn vào cung

Vương công đại thần xuống xe gặp nhau trên mặt đất tươi cười, chào hỏi. Mà Cận Thiệu Khang lại là hồng nhan trước mặt Hoàng thượng, đương nhiên là đối tượng các vương công đại thần để ý.

Nhất thời, Tương Nhựt Lan chỉ cảm thấy bên tai tràn ngập đủ loại các thanh âm

- An viễn hầu, hữu lễ

- Cận đại nhân, hữu lễ.

Nhìn lại Cận Thiệu Khang đã thấy hắn vẻ mặt mỉm cười hòa đồng, phong dung đáp lễ từng người, không hề khiến ai thấy bị lạnh nhạt. Nhất thời, hắn như là trung tâm của một vùng hào quang chói mắt.

Cận Thiệu Khang phong dung mà chống đỡ, ôn nhu, hòa nhã như vậy, Tương Nhựt Lan chưa bao giờ thấy. Nàng không khỏi có chút tò mò nhìn hắn.

Đột nhiên, hắn quay đầu lại nhìn nàng, nhíu mày:

- Nàng nhìn ta như vậy làm gì?

Tương Nhựt Lan mặt hơi nóng lên nhưng miệng nào có chịu kém thế:

- Ta chỉ là tò mò, người rõ ràng đang cười, như thế nào không thấy má lúm?

Nhắc tới má lúm, Cận Thiệu Khang nghiêm mặt:

- Nói hừu nói vượn!

Nhưng là vừa quay mặt đi lại không nhìn được cười, nụ cười này khiến má lúm đồng tiền hiện ra, một quý phụ bên cạnh nhìn thấy không khỏi đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thọ Yến 2

Vào cung. Thái giám dẫn các vương công đại thần đi về phía Phụng Thiên điện mà nữ quyến thì theo cung nữ đến Khôn trử cung.

Khôn trử cung giăng đèn kết hoa hi khí dương dương.

Trong đại điện, đã có rất nhiều phi tần, mệnh phụ ngồi đó, mỗi người đều trang phục hoa lệ, châu quang bảo khí, không khí tràn ngập mùi phấn hương nồng nặc nhưng còn chưa thấy hoàng hậu, nghĩ là còn đang chuẩn bị.

Tương Nhượng Lan và Cận Yên Nhiên đầu tiên là vấn an các phi tần, sau đó không ít mệnh phụ vội đến vấn an hai nàng.

Trong đó không hề ít người quen, Lưu phu nhân vừa thấy nàng vội kéo Lưu Từ Đồng đến.

Mẫu thân con hai nhìn thấy Tương Nhượng Lan đều tươi cười, Tương Nhượng Lan thấy mặt Lưu Từ Đồng đã gần bình thường, chỉ còn lại chút ần kí mờ hồ thì cười hỏi:

- Lưu tiểu thư, bình cao hôm trước ta đưa thế nào?

Mặt Lưu Từ Đồng hơi đỏ lên cười nói:

- Hiệu quả tốt lắm Cảm ơn người.

Tiếp theo thân thiết lời kéo tay Tương Nhượng Lan nhìn tả hữu một chút, cười nói:

- Tương Hầu phu nhân hôm nay thật xinh đẹp.

Đột nhiên nhớ ra những trường hợp này không thể gọi trực tiếp tên của người khác.

Tương Nhượng Lan được khen như bay lên mây, không thêm khiêm tốn nói:

- Ý lời này tức là mọi ngày ta không xinh đẹp?

Vừa dứt lời liền nghe được một tiếng cười lạnh, Tương Nhượng Lan các nàng nhìn lại. Đã thấy Từ Uyển Thanh và một đám quý nữ đứng đó không xa, nhìn nhìn Tương Nhượng Lan, nhỏ giọng nói chuyện che miệng cười, đầy ý châm chọc.

Cận Yên Nhiên vừa thấy nàng liền nhíu mày, nhỏ giọng thuyết:

- Là Từ Uyển Thanh, lại đụng phải nàng ta, thật đáng ghét!

Lưu Từ Đồng thấy nàng nói đầy sự chán ghét thì khó hiểu. Cận Yên Nhiên kéo tay nàng kể lại ngày song phương kết oán.

Lưu Từ Đồng nhìn thoáng qua Từ Uyển Thanh, hơi nhíu mày.

- Không nghĩ tới nàng kiêu ngạo như vậy!

Bên kia Từ Uyển Thanh thấy Lưu Từ Đồng cau mày nhìn nàng, vừa cùng Cận Yên Nhiên thấp giọng nói cái gì, biết các nàng đang nói đến mình thì trực tiếp đi về phía bọn họ. Phía sau, một đám quý nữ về mặt như sắp được xem kịch vui.

- Cận Yên Nhiên, người vừa nói xấu gì ta?

Từ Uyển Thanh tuy nói Cận Yên Nhiên nhưng mắt lại nhìn về phía Tương Nhượng Lan.

Cận Yên Nhiên đương nhiên không cam lòng yếu thế:

- Thế nào, Từ tiểu thư, người có rất nhiều chuyện xấu để ta nói?

Chung quanh các quý nữ đều bụng miệng cười, Từ Uyển Thanh mặt có chút khó coi, trừng mắt nhìn Cận Yên Nhiên:

- Cận Yên Nhiên, người bớt nói hươu nói vượn đi, nếu không ta nhất định sẽ cho người đẹp mắt!

- Từ Uyển Thanh, hôm nay là trường hợp gì mà người cũng dám ở đây kêu loạn?

Tương Nhược Lan tiến lên một bước, nhẹ nhàng đẩy Từ Uyển Thanh vào giữa vòng tròn các nàng, quay đầu lại nhìn nàng cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ là người căn bản không đem Hoàng hậu nương nương để vào mắt?

Từ Uyển Thanh bị nàng đẩy, trong lòng tức tối nói:

- Mã thí tinh (một kiểu chữ, thí = xỉ hơi) ! Tương Nhược Lan, người trừ việc đánh người, đánh rắm ra thì còn có thể làm cái gì. Bây giờ còn ra vẻ đoan trang đứng ở đây, ta xấu hổ thay cho người

Vừa nói, như là nhớ ra được cái gì, bụng miệng cười:

- A! Đúng rồi, quên mất, người còn có thể vung roi!

Các quý nữ bên cạnh Từ Uyển Thanh đều có giao hảo với nàng, dù không dám trước mặt Tương Nhược Lan nói những lời khó nghe như vậy nhưng đều nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ, khóe miệng tươi như không cười, kiểu này so với những lời nói sắc bén còn khiến người khác thấy khó xử hơn.

Cách đó không xa, Từ quý phi cùng một ít cung phi đều mỉm cười xem kịch, cũng không hề ngăn cản Từ Uyển Thanh, Từ quý phi còn nói:

- Uyển Thanh, đừng khiến Hầu phu nhân tức giận, nếu không bị đánh bản cung cũng không giúp được người!

Các cung phi mệnh phụ bên cạnh nhớ ra những việc trước đây của Tương Nhược Lan, đều không nhịn được che miệng cười.

Tình cảnh này với Tương Nhược Lan mà nói là vô cùng xấu hổ.

Cận Yên Nhiên nhìn Từ Uyển Thanh rồi lại nhìn sắc mặt Tương Nhược Lan càng lúc càng trầm, chỉ sợ Tương Nhược Lan không nhịn được ra tay đánh người, thế diện Hầu phủ sẽ bị mất nên kéo kéo tay áo Tương Nhược Lan.

Động tác này Từ Uyển Thanh nhìn thấy rõ lại càng đắc ý:

- Cận Yên Nhiên, người cũng sợ tẩu tẩu người sẽ làm mất mặt Hầu phủ?

Cận Yên Nhiên mặt đỏ lên, vội vàng thu tay về

Tương Nhược Lan nhìn Từ Uyển Thanh, lửa giận trong lòng bắt đầu tăng, nếu không phải cố kỵ hôm nay là đại lễ, nàng hận không đánh cho Từ Uyển Thanh một tát. Nhưng lúc này, sao có thể gây chuyện, càng gây chuyện càng mất thế diện, càng tức giận là càng trúng kế của nàng. Lập tức quay người, không đi để ý tới nàng. Coi như chó điên sủa bậy.

Chính là nàng có thể nhẫn được nhưng có người lại không nhẫn được.

- Ai nói Hầu phu nhân cái gì cũng không hiểu!

Lưu Từ Đồng một bên đột nhiên đứng ra, lớn tiếng nói:

- Hầu phu nhân biết chữa bệnh, mẫu thân ta và ta đều do Hầu phu nhân chữa khỏi.

Từ Uyển Thanh thấy đang tốt tự nhiên lại có người ra giúp nàng, trong lòng càng tức, nhìn qua thấy là Lưu Từ Đồng, cười nói:

- Lưu Từ Đồng người đứng là hào phóng, năm đó, nàng đẩy người vào nước khiến người bị bệnh lâu như vậy, trốn ở trong nhà không dám đi ra. Hôm nay bệnh vừa khỏe một chút thì đã quên những vết thương? Người phải cẩn thận đó, chuyện đó một lần nữa xảy ra cũng không ai nói chắc?

Từ Uyển Thanh từng chữ nhắc lại chuyện cũ là khiến Tương Nhược Lan mất hết thế diện trước mặt mọi người, báo thù khi trước.

- Người...

Lưu Từ Đồng da mặt mỏng, không dám cùng nàng tranh luận nhiều, nàng lui về phía sau hai bước, tức giận đến nước mắt sắp chảy ra.

- Từ tiểu thư nói thế sai rồi.

Từ Uyển Thanh ngẩn ra, trong lòng phiền não không thôi, hôm nay sao lắm người nói đỡ cho Tương Nhược Lan vậy? Không phải trước kia mọi người đều rất chán ghét nàng?

Không chỉ là nàng, cung phi mệnh phụ xung quanh cũng ngạc nhiên. Trương Nhược Lan dù vẫn được Thái hậu sủng ái nhưng việc làm của nàng mọi người đều không vừa mắt. Một số bữa tiệc công khai còn lạnh nhạt phúng mã sinh sự, chỉ cần không phải trước mặt Thái hậu thì ai sẽ nói chuyện giúp Trương Nhược Lan, đều là đứng một bên xem nàng bị chê cười.

Hôm nay là chuyện gì xảy ra, chẳng những có người giúp nàng nói chuyện, nhưng lại là người trước kia nàng đã đắc tội.

Từ Uyển Thanh quay người sang, đã thấy người lên tiếng giúp nàng chính là mẫu thân của Lưu Từ Đồng, Lưu phu nhân.

Lưu phu nhân mặc dù chỉ là ngũ phẩm mệnh phụ, nhưng lại là trưởng bối của Từ Uyển Thanh, trước mặt mọi người, Từ Uyển Thanh cũng không dám làm càn.

Nàng nhìn con tức trong lòng.

- Chẳng biết văn bối nói sai ở đâu?

Lưu phu nhân đi tới bên người Từ Uyển Thanh, vốc người không cao nhưng vẻ mặt đầy chính khí mà có khí thế bức người. Đầu tiên, bà xoay người thì lễ với Từ Quý phi:

- Chẳng biết nương nương dung thứ lão thân nói mấy câu?

Từ Quý phi làm sao ngăn cản được, hôm nay cũng không phải thọ yến của nàng, nàng cũng chỉ như mọi người ở đây, đều là khách nhân.

- Hôm nay là ngày vui vẻ, Lưu phu nhân có gì muốn nói thì cứ nói đừng ngại!

Lưu phu nhân vừa xoay người nhìn Trương Nhược Lan cười, tươi cười có sự trấn an như là đang nói, yên tâm, lão thân nhất định giúp ngươi! Làm cho Trương Nhược Lan rất cảm động.

- Làm người không ai là không có sai lầm, các vị ở đây, có ai dám nói chính mình chưa bao giờ phạm sai lầm?

Lưu phu nhân vừa nói vừa nhìn bốn phía, xung quanh quả không ai dám chạy lên nói mình chưa bao giờ sai lầm.

- Chẳng lẽ Từ tiểu thư chưa bao giờ làm sai chuyện gì?

Môi Từ Uyển Thanh giật giật, nhưng quay lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Cận Yên Nhiên, nhớ ra chuyện lần trước trên đường nên không dám lên tiếng.

Lưu phu nhân tiếp tục nói:

- Trước hầu Phu nhân là không hiểu nhiều quy củ, lão thân là người thẳng thắn cũng không nói vòng vo, lúc đó lão thân cũng không thích Hầu phu nhân.

Nghe đến đó, Lưu Từ Đồng có chút gập:

- Mẫu thân, đây là nghĩ giúp Hầu phu nhân?

Trương Nhược Lan lại vỗ vỗ tay nàng, cười nói:

- Đừng nóng vội, ta dám khẳng định, mẫu thân ngươi là muốn giúp ta!

- Không sai, trước nàng là đem tiểu nữ đẩy vào nước khiến tiểu nữ bị bệnh gần một năm. Nhưng sau nàng lại tự mình tới cửa xin lỗi, lao lực tìm cách chữa trị cho tiểu nữ. Vài lần đến cạo gió trị liệu cho tiểu nữ, lại cùng tiểu nữ nói chuyện giải sầu, khiến tâm tình tiểu nữ từ từ khá lên, bệnh tình cũng khá hơn. Nàng bây giờ đường đường là nhất phẩm phu nhân thân, có thể làm đến nước này, phần tâm ý, thành tâm này chẳng lẽ mọi người không thấy là rất khó có được? Nói lại, hôm nay mọi người cũng có thể thấy Hầu phu nhân đang cố gắng thay đổi chính mình. Mọi người có thể nói nàng không có quy củ? Nàng không biết thiện thoái? Mọi người có thể chỉ ra Hầu phu nhân đã nói gì không hợp với thân phận của nàng?

Lưu phu nhân hỏi vài câu khiến Từ Uyển Thanh á khẩu không trả lời được, chung quanh ánh mắt mọi người nhìn Trương Nhược Lan cùng từ từ thay đổi, đều dùng ánh mắt chú ý đến nàng.

Lưu phu nhân cũng không dừng lại ở đây, mà nhìn Từ Uyển Thanh trước mặt, từng từ từng chữ nói:

- Lão thân thật sự không hiểu vì sao Từ tiểu thư thấy mà không coi vào mắt sự thay đổi của Hầu phu nhân, ngược lại cứ nói những chuyện trước kia không buông. Tại nơi đông người này khiến Hầu phu nhân khó xử? Hầu phu nhân tự trọng thân phận, không cùng ngươi so đo, chính là ngươi không chỉ một mà lại năm lần bảy lượt khiêu khích nàng, chẳng lẽ đây là phong phạm của Từ tiểu thư? Còn nữa, Từ tiểu thư nói Hầu phu nhân cái gì cũng đều không hiểu, chính là lão thân nói cho ngươi, y thuật của Hầu phu nhân rất cao minh, chính lão gia nhà ta cũng rất tán thưởng, không chỉ bệnh của tiểu nữ mà bệnh của lão thân cũng là hầu phu nhân giúp lão thân điều dưỡng khỏi. Từ tiểu thư không tin có thể hỏi Vương phu nhân các nàng. Hôm đó tại trà hội Hầu phủ, các nàng cũng chính mắt thấy Hầu phu nhân giúp lão thân chuyển nguy thành an!

Trương Nhược Lan lại tỏ vẻ chịu ủy khuất, cúi đầu, một mực nhẫn nhục, vẻ mặt như muốn chuyển lớn hóa nhỏ, so với Từ Uyển Thanh trước đó kiêu

ngạo khác hẳn nhau. Lúc này, không cần nói gì đã thành công được mọi người đồng tình.

Bị Lưu phu nhân chỉ tên, Vương phu nhân và một số phu nhân tham gia trà hội ngày đó dù không muốn phiền toái cũng nói hai ba câu tốt đẹp với Trương Nhượng Lan.

- Không sai, chuyện này là thần phụ tận mắt nhìn thấy!

Một phu nhân khác nói thêm:

- Sự thay đổi của Hầu phu nhân mọi người đều thấy được, hôm nay quả thật không nên đem chuyện cũ nói ra, như vậy đối với Hầu phu nhân cũng không công bình.

Mọi người đều yên lặng gật đầu, ánh mắt nhìn Trương Nhượng Lan nhu hòa hơn nhiều.

Mà Từ Uyển Thanh bị Lưu phu nhân nói một phen, mặt lúc xanh lúc hồng, lửa giận tràn hông nhưng lại không nói được bất kỳ câu gì, đứng đó xấu hổ, hận không tìm được lỗ nê mà chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Thọ Yến 3

Đang lúc Từ Uyển Thanh xấu hổ đến muốn tìm chỗ mà trốn, đột nhiên trong điện truyền đến tiếng xướng:

- Hoàng hậu giá lâm!

Tiếp theo, hoàng hậu nghi thái vạn ngàn đi vào, mặc phượng bào đại hồng (đỏ), đầu đội kim phượng quan, cao quý điển nhã, khí thế bất phàm.

Hoàng hậu ngồi tại chính vị, mỉm cười, ánh mắt lưu chuyển có một loại uy nghi cao cao tại thượng.

Mọi người theo sau Từ quý phi đều tập trung ở điện, nhất tề quỳ xuống thỉnh an hoàng hậu.

Hoàng hậu hai tay nhẹ nâng, tay áo dài vung lên, trang sức minh châu, ngọc quý sáng lên khiến người nhìn hoa mắt.

- Tất cả bình thân, hôm nay là ngày vui vẻ không cần câu nệ, mọi người ngồi đi.

Mọi người đứng lên, đều lui sang hai bên ngồi xuống.

Trương Nhượng Lan cũng cùng Cận Yên Nhiên lui sang, chuẩn bị ngồi vào chỗ của mình lại nghe hoàng hậu gọi:

- Hầu phu nhân.....

Trương Nhượng Lan quay đầu lại. Nhìn về phía hoàng hậu ngồi trên ghế phượng đang cười với nàng, hoàng hậu vậy:

- Hầu phu nhân, lại đây ngồi bên cạnh bản cung.

Bên cạnh hoàng hậu có một chiếc ghế nhỏ, gần sát ghế phượng của hoàng hậu, biểu hiện cho sự vinh sủng vô hạn. Trước đó, mọi người đều đoán đây sẽ là vị trí của ai, hầu hết đều đoán là người mới được phong là Quý phi lại vừa mang thai để thể hiện hoàng hậu là người hiền lương.

Chính là người nào cũng không nghĩ đến, vị trí đó lại lưu lại cho Trương Nhượng Lan.

Thái hậu sủng ái Trương Nhượng Lan không giả, nhưng mà từ lúc nào quan hệ của Trương Nhượng Lan và Hoàng Hậu lại tốt như vậy?

Mọi người kinh ngạc nhìn Trương Nhượng Lan, không khỏi một lần nữa đánh giá lại nàng.

Trương Nhượng Lan hiểu đây là hoàng hậu công khai biểu thị là chỗ dựa cho mình, sao nàng lại khách khí, nàng uyển chuyển thi lễ:

- Vâng.

Rồi không chút khách khí ngồi bên cạnh Hoàng hậu.

Vị trí này rất gần hoàng hậu, tất cả phi tần mệnh phụ đều ở phía dưới nàng, Trương Nhược Lan ngồi ngay ngắn ở đó, đầu ngẩng cao, tư thái hào phong không chút khiếp sợ, rất có khí thế khiến mọi người dưới đài nhìn đều có chút kính nể.

Từ quý phi vốn tự tin rằng vị trí đó thuộc về mình, không nghĩ hoàng hậu lại cho Trương Nhược Lan ngồi ở chỗ đó, còn trên cả mình. Đó là dè ép hay nhục nhã nàng! Nàng tức giận đến đau bụng, mặt ngoài vẫn còn muốn giả dạng không thèm để ý. Mà ngồi ở dưới, Từ Uyển Thanh thấy Trương Nhược Lan như vậy, trong lòng vừa tức vừa đố kỵ, hận không tiến lên tát nàng một cái!

Mọi người ngồi xong xuôi, cung nữ Khôn trứ cung tiến lên dâng trà. Hoàng hậu cười nói:

- Chúng ta ... trước tụ họp nói chuyện ở đây, lát nữa đến Phụng thiên điện!

Tiếp theo nhìn một vòng đại điện, nói:

- Khi này bản cung đến ngoài cửa, nghe được có một người cao đàm khoát luận (nói mạch lạc), ngôn ngữ rất là sắc bén, không biết là người nào?

Mọi người nhìn mặt hoàng hậu không rõ nàng là vui hay giận, chẳng biết hoàng hậu có ý gì. Rất nhiều người đoán chẳng lẽ những lời khi này của Lư phu nhân khiến hoàng hậu mất hứng?

Lư Từ Đồng khẩn trương cầm tay mẫu thân.

Trương Nhược Lan nhìn thoáng qua hoàng hậu mặt không đổi sắc cũng không hiểu được tâm ý của hoàng hậu. Thầm nghĩ, Lư phu nhân vì nàng mới nói vậy, vạn nhất hoàng hậu trách tội Lư phu nhân, mình như thế nào để cầu tình cho phu nhân!

Mà bên kia, Từ Uyển Thanh có chút hả hê nhìn Lư phu nhân, nghĩ thầm, người khi này lớn tiếng dạy bảo ta, phá hỏng không khí hào hứng, hoàng hậu đương nhiên mất hứng, lại nghĩ, không biết hoàng hậu có thể phạt Lư phu nhân, nếu thế thì thật tốt, coi như trút được giận.

Nàng thấy không ai lên tiếng, đang muốn chỉ điểm Lư phu nhân thì đột nhiên Lư phu nhân đứng dậy, lướt qua vài chiếc bàn nhỏ, quỳ xuống trong sảnh:

- Mới vừa rồi là thần phụ nói, mạo phạm tới hoàng hậu, vẫn xin hoàng hậu trách phạt!

Mọi người đều ngừng thở, chẳng biết hoàng hậu sẽ trách phạt Lư phu nhân thế nào. Trong lòng đều có chút sợ hãi thay Lư phu nhân, dù sao Lư phu nhân cũng là người thẳng thắn, tính tình cũng tốt.

Chỉ có Từ Uyển Thanh hy vọng hoàng hậu xử phạt càng nặng càng tốt.

Trên ghế phượng, Hoàng hậu yên lặng nhìn Lư phu nhân đang quỳ, không nói một lời, trong điện không khí càng lúc càng ngưng trọng.

Đang lúc Trương Nhược Lan không nhận được định nói vài câu cầu tình cho Lư phu nhân, đột nhiên hoàng hậu vỗ tay cười, nụ cười khiến mọi người ngây ngốc.

- Những lời Lư phu nhân nói khi này thật rất đặc sắc, bản cung vốn đã tới sớm, chính là vì muốn nghe Lư phu nhân nói hết mới chậm chạp không vào. Nói rất hay, nói xong thật thông khoái! Lư phu nhân mau đứng lên, bản cung có thưởng!

Lập tức thưởng Lư phu nhân một đôi phi thủy ngọc như ý.

Lư phu nhân vốn sợ đến không dám thở mạnh. Nhưng đột nhiên lại được thưởng, sự biến hóa nhanh như chớp này khiến bà khó mà thích ứng, nhất thời ngây ra, may mà một vị phu nhân nhắc nhở mới nhớ ra nên lạy tạ. Bà nhận thưởng trở về chỗ ngồi, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh trên lưng chảy ròng ròng, không khỏi thâm than nguy hiểm thật.

Từ Uyển Thanh thấy Lư phu nhân chẳng những hữu kinh vô hiểm (gặp nguy nhưng không sao) còn được thưởng, tức giận đến mặt mũi trắng bệch. Mọi người dù cũng rất ngạc nhiên nhưng lại càng suy nghĩ sâu xa cách xử trí này.

Hoàng hậu làm như vậy, chính là làm chỗ dựa cho Trương Nhược Lan?

Đang đoán, lại thấy hoàng hậu đột nhiên nghiêm túc nói:

- Hiện giờ, Hầu phu nhân nhất tâm nhất dạ điều trị thân thể Thái hậu giúp cho Thái hậu khôi phục, là người có công rất lớn. Sau này, bất kỳ trường hợp nào, nếu còn có người công khai nói những lời tổn hại đến thể diện của Hầu phu nhân, bản cung sẽ không dễ dàng tha thứ đâu!

Câu nói cuối cùng là nhìn Từ Uyển Thanh mà nói, ánh mắt lạnh lùng khiến Từ Uyển Thanh không khỏi khiếp đảm.

Những lời này khiến mọi người càng hiểu, Trương Nhược Lan có chỗ dựa càng lúc càng vững chắc, sau này thấy nàng thì phải biết điều mà tươi cười...

Trương Nhược Lan được hoàng hậu nói những lời này mà cũng bị hù dọa. Thật đúng là con hổ hung hãn.

Bên tai truyền đến hoàng hậu nhỏ nhẹ:

- Nhược Lan, phần đại lễ này của bản cung, người có hài lòng?

Tương Nhựt Lan quay đầu lại nhìn hoàng hậu cười:

- Cảm ơn hoàng hậu!

Tiếp đó, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm. Mọi người nịnh nọt hoàng hậu, khen hoàng hậu trẻ ra, xinh đẹp rất nhiều, để hậu ân yêu, khiến hoàng hậu vô cùng cao hứng mà sắc mặt Từ quý phi càng lúc càng khó coi. Nó lại khiến hoàng hậu càng đắc ý, ánh mắt nhìn Tương Nhựt Lan càng nhu hòa, tóm lại, không khí yến hội mặt ngoài rất vui vẻ, hào hứng.

Lúc này, mọi người lại rất có hứng thú với Tương Nhựt Lan, đều bàn luận về nàng.

- Hầu phu nhân y thuật thật sự tốt như vậy sao?

- Hẳn là đúng... các người xem. Bây giờ khí sắc Lưu phu nhân tốt như thế, lại còn cả hoàng hậu khi này nói bệnh của Thái hậu là Hầu phu nhân chữa trị?

Lập tức, ai nấy vui vẻ lên.

Thế giới này y thuật cũng không phát triển, uống thuốc và châm cứu hiệu quả cũng chỉ có hạn, rất nhiều người không thể chữa trị tận gốc những căn bệnh của mình, dù không trí mạng nhưng đều chịu khổ rất nhiều, nếu có thể được Hầu phu nhân điều dưỡng chẳng phải rất tốt.

Một số phu nhân không có giao tình với Tương Nhựt Lan đều đến gần Lưu phu nhân, nhờ bà giúp mình giới thiệu.

Một lát sau, có thái giám đến mời hoàng hậu tới Phụng thiên điện. Hoàng hậu lúc này mới đứng dậy dẫn mọi người đến Phụng thiên điện.

Phụng thiên điện tọa lạc hướng bắc nam, ngồi lưu ly hoa lệ, kim bích huy hoàng.

Trong điện vương công đại thần đã tề tựu, cả triều cùng tung hô bách tuế. Tương Nhựt Lan cùng tần phi mệnh phụ đi vào từ cửa phụ, tới chỗ ngồi của nữ quyến.

Tương Nhựt Lan cách bình phong thấy Cận Thiệu Khang ngồi dựa vào bàn bên trái, lúc này, hắn cũng nhìn về phía mình. Tương Nhựt Lan vội chỉ cho Cận Yên Nhiên xem:

- Nhìn ca ca người hết nhìn đông nhìn tây, chính là không hợp quy củ?

Cận Yên Nhiên vừa nhìn, cười nói:

- Tẩu tẩu, ca ca hắn là đang tìm người!

- Tìm ta làm cái gì?

Tương Nhựt Lan nói, tiếp theo vừa nhìn Cận Thiệu Khang qua bình phong một cái.

Không lâu thì khai tiệc, loại thịnh yến này rất nhiều quy củ, dù món ăn phong phú nhưng ăn cũng chẳng có khẩu vị gì, hết chúc rượu, chúc mừng... đến hơn một canh giờ mới hết bữa trưa. Làm cho người ta so với không ăn cơm lại càng khổ cực.

Sau yến, nam nhân đều nghỉ ngơi một chút rồi theo hoàng đế đi du viên. Mà nữ quyến cũng có thể thay triều phục, có thể nghỉ ngơi trong cung điện cũng có thể đến Ngự hoa viên tham gia trà hội. Trà hội này rất náo nhiệt có thể chơi trò chơi, ngâm thơ, vẽ tranh... là tiết mục những người tuổi trẻ thích nhất.

Tương Nhựt Lan đối ngâm thơ vẽ tranh, múa hát không có hứng thú gì. Trong bụng cũng chẳng hiểu biết gì nhiều, nên cũng không muốn bộc lộ sự thiếu sót trước mặt mọi người. Nhưng Cận Yên Nhiên lại rất thích, một mình đi lại không có gan nên nằng nặc kéo Tương Nhựt Lan đi.

Không có cách nào, Tương Nhựt Lan không thể làm gì khác hơn là theo Cận Yên Nhiên đi tới ngự hoa viên.

Ngự hoa viên lúc này đã rất náo nhiệt. Nữ quyến chia ra các đình viện, hoặc ngâm thơ, làm câu đối hoặc là nói chuyện nhàn thoải trong gia đình. Mà náo nhiệt nhất là Từ Thiên thu đình lớn nhất Ngự hoa viên, bên trong có đến hai mươi người đang chơi trò chơi. Lưu Từ Đồng cũng ở bên trong, thấy Tương Nhựt Lan và Cận Yên Nhiên, lập tức vẫy vẫy các nàng đến.

- Các người cũng đến chơi. Lưu Từ Đồng cười nói.

Cận Yên Nhiên tò mò nhìn bên trong một chút, tiếp theo đã nghe mùi rượu thơm lừng, cười nói:

- Mùi rượu lâu năm thật thơm. Các người đang chơi cái gì?

Tương Nhựt Lan lại tò mò:

- Hiện giờ có thể uống rượu? Hôm nay không phải là thọ yến của hoàng hậu sao. Vạn nhất uống rượu say thì làm sao?

Lưu Từ Đồng đáp Trương Nhược Lan:

- Chỉ là chút rượu thôi, không say đâu

Rồi nhìn Cận Yên Nhiên nói:

- Chúng ta đang chơi tửu lệnh, rất vui, Yên Nhiên chơi tửu lệnh rất được, cùng tiến lên chơi đi.

Tiếp theo nhỏ giọng nói:

- Từ Uyển Thanh cũng ở bên trong, thắng được vài lần rất đắc ý, các người vào đánh tan nhục khí của nàng!

Trương Nhược Lan vừa nghe Từ Uyển Thanh ở bên trong, lập tức khoát tay:

- Không nên không nên, ta sao biết chơi cái này, ta đi trước, Yên Nhiên đi vào chơi đi.

Mình mà vào không phải là tự rước nhục.

Trương Nhược Lan vừa muốn xoay người đi người, phía sau liền truyền đến tiếng Từ Uyển Thanh kêu ngao:

- Hầu phu nhân sao vội đi thế, cũng vào chơi đi? Hay là Hầu phu nhân sợ thua?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Kịch Thích

Một nữ tử mặc váy phấn hồng thấy Từ Uyển Thanh nói những câu khiêu khích vội khuyên:

- Uyển Thanh, người đừng đi trêu chọc Hầu phu nhân, hôm nay Hầu phu nhân có hoàng hậu là chỗ dựa, người cẩn thận mà không ngóc đầu lên được,

Từ Uyển Thanh luôn luôn mắt cao hơn đầu, kêu ngao vô cùng. Chỉ là không giống Trương Nhược Lan đã man, cho nên mới không có tiếng quá ác liệt. Hôm nay bị tức giận như thế, cho dù cũng biết nên thu liễm lại nhưng chỉ cần thấy Trương Nhược Lan lửa giận lại bùng lên, không thể nào nhẫn nhịn được.

- Sợ cái gì, ta có nói gì sai? Chỉ là chơi chơi trò chơi mà thôi, nếu nàng tài sơ học thiển, mất thể diện cũng là tại ta?

Tiếp theo ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan cười nói:

- Hầu phu nhân, chỉ là trò chơi tiếp chữ rất đơn giản, tiểu hài tử cũng có thể chơi!

Ý châm chọc là người chẳng lẽ không bằng một đứa trẻ

Lưu Từ Đồng lúc này cũng nói:

- Thật sự rất đơn giản, chơi rất vui, nhiều người chơi mới vui!

Các quý nữ trong đình cũng đều yêu cầu Trương Nhược Lan đi vào chơi.

Trương Nhược Lan thấy Lưu Từ Đồng nói như vậy mới yên lòng, tiếp chữ, nghe ra cũng không phải rất khó, mình chắc cũng có thể ứng phó!

Cận Yên Nhiên sớm đã bị mọi người nói mà hăng hái, thấy Trương Nhược Lan không phản đối nữa, lôi kéo nàng vào Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình, hơn mười thiếu nữ và vài mệnh phụ còn trẻ ngồi trên bàn tròn lớn, trên bàn dùng đĩa vàng bày biện dưa hấu, nho, mấy loại hoa quả, bên cạnh còn có vài bầu rượu nhỏ, trước mặt mỗi người đều có một chén rượu

Trong không khí xông lên mùi rượu, mọi người ai nấy mặt ửng hồng nhưng cũng không ai lộ ra vẻ say.

Mọi người nhường chỗ cho hai người mới đến ngồi rồi sai cung nữ cầm lên hai cái chén.

Một phu nhân mặc sa y xanh biếc lại nói lại quy củ một lần nữa. Đại loại, tùy lệnh, trước tiên là nói về câu thơ bốn chữ, từ cuối đó người kế tiếp phải nói

một câu bắt đầu bằng chữ đó. Hơn nữa không được quá lâu, nếu không tiếp chữ được phải phạt một chén.

Tiếp theo từ lệnh là “hung hữu thành trúc”, sau đó một người tiếp “trúc báo bình an”. Các phu nhân tiểu thư ở đây đều là người từ nhỏ đọc sách, mấy trò đơn giản này đương nhiên không làm khó được các nàng.

- An phú tôn vinh
- Vinh hoa phú quý
- Quý nhĩ tiện mục
- Mục vô hơn từ

Đến phiên Từ Uyển Thanh:

- Từ hư ô hữu

Kế tiếp là Lưu Từ Đồng:

- Hữu mục cộng đồ
- Đồ vật tư nhân
- Nhân trung kỳ kí
- Kí tử long đồng

Cận Yên Nhiên:

- Đồng chất bản bản

Đến phiên Trương Nhược Lan, nàng dù không giỏi ngâm thơ, đối câu những thành ngữ thì không làm khó được nàng:

- Bản bản có lễ

Cứ như vậy, đến một phu nhân, nàng ta nhất thời không nghĩ ra, mọi người không hện mà cùng bắt nàng uống rượu, phu nhân đó cũng cười uống một chén.

Tiếng nữ tử cười vui hấp dẫn không ít người đến, có thêm mấy người đến tham gia, có không ít mệnh phụ phi tần ở bên xem

Từ Uyển Thanh thấy càng lúc càng đông mà chơi thể này không làm được Trương Nhược Lan, nàng cố tình làm cho Trương Nhược Lan ở trước mặt mọi người lộ ra sự vụng về nên lên tiếng đề nghị:

- Loại này chơi tiếp quá đơn giản, chơi nữa cũng không vui, không bằng chúng ta tăng thêm độ khó được không?

Không ít người đều muốn nhân dịp này mà biểu hiện chút tài hoa, đương nhiên đồng ý. Nhưng Cận Yên Nhiên nhớ ra tẩu tẩu mình, vội vàng lên tiếng phản đối.

- Mọi người chỉ là chơi cho vui, làm phức tạp như thế làm gì, đơn giản mới vui vẻ

Lưu Từ Đồng hiểu ý nàng cũng nói giúp một bên. Từ Uyển Thanh nhìn các nàng cười lạnh nói:

- Nếu các ngươi sợ, có thể không chơi

Cận Yên Nhiên và Lưu Từ Đồng bị nàng nói thể mặt hơi đỏ lên. Nếu bây giờ quay người đi chẳng phải trở thành trò cười. Mà Trương Nhược Lan dù có chút chột dạ nhưng Từ Uyển Thanh nói như vậy cũng không thể rồi đi, đây chẳng phải nói cho mọi người là mình cái gì cũng không biết? Dù người sống nên biết giấu đi sự dốt của mình nhưng chưa đâu đã trốn cũng quá mất thể diện. Chẳng những là mất mặt mình mà còn mất thể diện Hầu phủ nữa.

- Vậy người nói muốn chơi thể nào:

Trương Nhược Lan nhìn Từ Uyển Thanh nói

Bất kể nói như thế nào, ...cứ thử xem -. Vạn nhất thật sự không được cũng chẳng sao. Nàng thể nào mọi người cũng rõ. Chỉ là Từ Uyển Thanh thật sự quá ghê tởm, lúc nào cũng không tha nàng, thật không biết thu liễm. Đứng lãnh lên sọ rồi thì quên đau, chính nàng khi trước nói mà nàng cũng không tự nhớ.

Trương Nhược Lan trừng mắt nhìn nàng, trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận

Từ Uyên Thanh thấy nàng đáp ứng có chút ngạc nhiên nhưng cũng chỉ nghĩ nàng cùng lắm là tỏ vẻ cứng rắn vậy mà thôi. Trong bụng Trương Nhược Lan thì có được mấy chữ.

Hầu phu nhân? Hôm nay không cho người bại dưới tay ta không được!

- Lần này chúng ta xuất đề gồm ba chữ, tiếp chữ thì làm thơ tam cú (thơ ba câu), mỗi câu có một chữ trong đề mục, nếu không tiếp được, uống rượu thôi cũng không hay, không bằng người này múa cho mọi người xem, thế nào?

Mọi người vốn là thích náo nhiệt, đương nhiên thích càng vui càng tốt, các mệnh phụ, phi tần xung quanh đều nói hay, rất ủng hộ khiến Trương Nhược Lan các nàng không có đất mà phản đối.

Từ Uyên Thanh rất là đắc ý, mỉm cười:

- Luật lệ là ta đưa ra, không bằng để ta mở đầu..

Nàng trầm ngâm một hồi, liền chậm rãi nói:

- Xuất đề: Lệ nhân hành. Tiếp: Lệ châu nhuận nhân tiều tụy. Hành khước ý phiên lần hồi đầu. Rồi ra đề: Tùng trúc mai!

Từ Uyên Thanh xuất thơ rất hay được mọi người khen ngợi nàng có tài, Từ Uyên Thanh cũng càng đắc ý, mắt liếc sang Trương Nhược Lan đầy khiêu khích

Trương Nhược Lan lúc này cũng bất chấp sự khiêu khích của Từ Uyên Thanh, nàng có chút nhức đầu, nàng chưa bao giờ ngâm thơ đối câu thì sao mà làm được cái này, đúng là khó khăn không nhỏ.

Chẳng lẽ thật sự nhảy múa ở đây? Múa đẹp còn chẳng sao nhưng mình tự biết mình, kiếp trước có khi nào tiếp xúc với vũ đạo, lại chân tay thô lậu, hát hò chẳng ra sao để người khác chê cười?

Trò chơi vẫn đang tiếp tục.

Lần này, các thiếu nữ cũng đều trầm ngâm suy nghĩ mới có thể tiếp chữ được. Nhưng mọi người ai cũng không chịu thua, đều cố vắt óc mà bộc lộ sự xuất sắc.

- Tiếp: Tùng thanh đỉnh, trúc mới thùy, mai lãng khốc hàn ngạo nghiêm đông. Xuất: Hành lộ nan

”Tiếp: Hành hiệp sự, lộ từ từ, nam vô tình đã hữu nghĩa. Xuất: Xa cách ly

.....

Các cô nương đều tiếp chữ không sai, những lời tán thưởng liên tiếp. Các phu nhân phi tần ở bên ngoài cũng khen ngợi khiến không khí càng nóng bỏng.

Mà Trương Nhược Lan càng lúc càng chột dạ, nàng nghe cong một trận, cảm giác không nắm chắc, chắc lẽ để Từ Uyên Thanh chê cười mình? Thật sự là không cam lòng a.....

Rất nhanh đến phiên Lưu Từ Đồng cùng Cận Yên Nhiên, hai người xuất thân danh môn, tự nhiên là thuận lợi mà tiếp. Sau đó đến lượt Cận Yên Nhiên xuất đề cho Trương Nhược Lan, Cận Yên Nhiên suy nghĩ một lúc mới đưa cho nàng một xuất đề đơn giản: Nhất chi hoa

Nhưng tiếc nuối là, dù nàng cho rằng đơn giản nhất thì với Trương Nhược Lan vẫn là khó khăn

Nhất chi hoa? Nàng chỉ biết quái hiệp nhất chi mai.....

Như thế nào đem nhất chi hoa mà làm thành ba câu thơ

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trương Nhược Lan còn đang rối, Cận Yên Nhiên bên cạnh cũng gấp đến toát mồ hôi. Không thể nào, đơn giản như vậy cũng không tiếp được? An Viễn hầu phu nhân ca múa trước mặt mọi người... trong lòng càng nghĩ càng thâm.

Mọi người thấy Trương Nhược Lan mãi không tiếp được, vẻ mặt dần dần mất kiên nhẫn, chỉ là thấy nàng có núi lớn phía sau mới không dám thúc giục cho nàng, nếu đổi lại làm là người khác đã sớm đã bị mọi người buộc nhận thua

Từ Uyên Thanh thấy Trương Nhược Lan quả nhiên như mình đoán tiếp không được, trong lòng đắc ý phi thường, nàng cũng không vội vã lên tiếng, nàng muốn mọi người thấy bộ dáng quần bách của Trương Nhược Lan.

Chữa bệnh thì có gì đặc biệt hơn người, thực nữ cũng không yêu cầu phải biết chữa bệnh. Nhưng nói đến tài tình và tính tình, Trương Nhược Lan nàng cho dù biết chữa bệnh cũng không thay đổi được sự thật nàng là người ngu ngốc.

Bên kia Trương Nhược Lan thấy các phu nhân đang xì xào thì dần toát mồ hôi lạnh. Có lẽ lúc sắp chết mới tìm thấy đường sống, thời khắc mấu chốt, nàng đột nhiên nhớ ra kiếp trước đã từng xem một vở kịch ở cô nhi viện, nội dung vở kịch nàng không nhớ rõ nhưng tên vở kịch cho nàng chút linh cảm

Vở kịch đó tên là...

- Nhất tiền mai..... Trương Nhược Lan chậm rãi mở miệng

Trương Nhược Lan đột nhiên mở miệng làm mọi người đang xì xào đột nhiên an tĩnh xuống. Từ Uyển Thanh sững sờ, lập tức gắt gao nhìn thẳng Trương Nhược Lan, nàng không tin, nàng không tin Trương Nhược Lan vô học có thể tiếp được.

- Nhất tiền mai, chi..... Chi đầu hương.....

Cận Yên Nhiên vui mừng, kéo tay Trương Nhược Lan cô vũ nói:

- Tẩu tẩu, còn một câu!

Trương Nhược Lan trán toát ra mồ hôi lạnh, nàng biết còn một câu, nàng đang cố gắng nghĩ

Trong đầu không khỏi hiện ra một bức tranh hàn mai, tuyết trắng mỏng lung, hoa mai phi vũ đầy trời...

Trương Nhược Lan ánh mắt chợt lóe, mỉm cười. Thông dong đọc:

- Nhất tiền mai, chi đầu hương, hoa hạ phiêu diêu lâm hương.

Thiên thu đình đầu tiên là yên tĩnh, chỉ chốc lát sau liền âm âm tiếng khen.

- Ý cảnh thật tốt!

- Không nghĩ Hầu phu nhân chẳng những y thuật rất cao, ngay cả tài năng cũng khiến người khác bất ngờ.

Những mệnh phụ vốn định nhờ vả Trương Nhược Lan nhân cơ hội mà thổi phồng Trương Nhược Lan lên tận trời, khen Trương Nhược Lan như một tài nữ. Trương Nhược Lan dù bình thường mặt dày nhưng lúc này cũng có chút ngượng ngùng.

Từ Uyển Thanh một bên thấy Trương Nhược Lan lần này lại được mọi người khen ngợi, tức giận đến dậm chân!

Trương Nhược Lan đắc ý hơn nữa cũng không quên kẻ đầu sỏ. Buồn cười, Trương Nhược Lan nàng là dễ coi thường chăng? Nàng quay đầu nhìn Từ Uyển Thanh một bên mặt không chút máu.

- Từ tiểu thư, chơi như vậy cũng không có gì hay, người có dám chơi trò chơi khác kích thích hơn không?

Những lời này làm cho các cô nương luôn quý quý củ củ hưng phấn, một bên giật dây Từ Uyển Thanh:

- Từ tiểu thư, cùng Hầu phu nhân so đi!!!

Nhìn Trương Nhược Lan tươi cười mười phần chắc chắn, trong lòng Từ Uyển Thanh dâng lên cảm giác bất hảo, ý thức lại, nàng định cự tuyệt nhưng lại bị Trương Nhược Lan nói trước:

- Từ tiểu thư, không phải người sợ chứ, nếu người không dám, cũng không sao?

Chung quanh một số người bình thường cũng không thích Từ Uyển Thanh cùng với Lưu Từ Đồng và Cận Yên Nhiên trên:

- Từ tiểu thư, bình thường không phải người nói cảm kì thi họa của người rất cao? Sao lại không dám so với Hầu phu nhân?

Từ Uyển Thanh luôn luôn sĩ diện, thấy mọi người như vậy khó mà xuống đài, không thể làm gì khác là cứng đầu đáp ứng:

- Được, ta so với người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thẹn Quá Hóa Giận

Ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo các vương công đại thần chậm rãi đi về phía này Ngự hoa viên.

Cảnh Tuyên Đế mặc long bào đi trước, đôi lúc cùng chúng thần tán gẫu, tâm tình tốt thì khen ngợi một số đại thần có công, thỉnh thoảng có đại thần quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Quay đầu lại thấy Thiên Thu đình dị thường náo nhiệt liền sai thái giám đến xem có chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, thái giám quay lại bẩm báo:

- Là nữ quyến ở đó chơi tửu lệnh, các nương nương và mệnh phụ đều cũng ở đó.

Cảnh tuyên đế nghe xong liền háng hái:

- Tửu lệnh mà lại náo nhiệt như thế...

Vừa nói vừa quay đầu nói với các đại thần:

- Hay là chúng ta cũng qua đó thử xem, nhìn xem đám phụ nữ chơi tửu lệnh thì như thế nào?

Các đại thần sao dám dị nghị.

Cảnh tuyên đế hạ lệnh:

- Chúng ta lên lút đến, đừng quá rầy các nàng, nếu không các nàng thấy trẫm sẽ lại vừa quý vừa lay, cũng không có gì hay!

Mọi người cúi đầu xưng vâng.

Như vậy, Cảnh Tuyên Đế cầm đầu đám người tới gần Thiên Thu đình.

Thiên thu đình

Các quý nữ cũng không để ý chuyện bên ngoài, các nàng đều rất hưng phấn.

Từ Uyển Thanh dù đáp ứng chơi nhưng vẫn có chút lo lắng:

- Hầu phu nhân, người muốn chơi cái gì kích thích với ta? Nếu là đánh nhau, vung roi thì Uyển Thanh trực tiếp nhận thua là được!

Tương Nhục Lan cười nói:

- Từ tiểu thư đúng là thích nói đùa, hôm nay sao bản phu nhân lại làm chuyện phá hoại không khí như vậy. Hơn nữa cùng Từ tiểu thư đánh nhau.....

Nàng khẽ cười một tiếng:

- Thắng cũng không có gì hay, sao lại là chuyện kích thích được?

Giọng nói đầy vẻ khinh thị khiến Từ Uyển Thanh cảm giác rất mất mặt nhưng cũng không biết phản bác ra sao.

- Vậy Hầu phu nhân muốn so cái gì?

Từ Uyển Thanh lạnh lẽo thờ phào một hơi, chỉ cần không phải đánh nhau, bất kể là cảm kỳ thi họa, Tương Nhục Lan cũng không phải là đối thủ của nàng!

Các cô nương cũng mở to mắt nhìn Hầu phu nhân, vô cùng tò mò không biết nàng có chủ ý gì hay. Trong khoảnh khắc này, mọi người đột nhiên cảm giác được bất phụ Tương Nhục Lan này cũng là một người rất có mị lực. Mị lực của nàng không phải là vì sau lưng nàng có núi để dựa mà là từ chính bản thân nàng, cả người nàng tràn ngập một loại... một loại cảm giác khoái ý vô cùng.

Mọi người cũng không phải kẻ ngốc, đều nhìn ra được là Hầu phu nhân có chủ ý muốn khiến Từ Uyển Thanh tự tìm phiền toái.

Tương Nhục Lan nói:

- Chúng ta một ván định thắng thua! Ta ra một câu đối, nếu người đối được, người muốn ta làm gì cũng được. Nhưng nếu người đối không được, người phải múa cho mọi người xem

Là như thế? Hai mắt Từ Uyển Thanh sáng bừng, đây chính là sở trường của nàng, nhưng nếu Tương Nhục Lan lại cố tình chơi khó nào...

- Câu đối thi được, nhưng đó phải là câu Hầu phu nhân có thể đối được.

Tương Nhục Lan biết tâm tư nàng, lập tức mỉm cười:

- Đó là đương nhiên!

Từ Uyển Thanh lại càng vững tâm, Trương Nhược Lan cũng có thể đối được thì câu đối đó sao có thể là cao minh. Nàng bắt đầu suy nghĩ xem nên bắt Trương Nhược Lan làm gì để giải hận trong lòng.

Ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế thấy vậy không khỏi cảm thấy buồn cười. Trương Nhược Lan là người thế nào hẳn quá rõ ràng, nàng cũng chỉ biết được vài chữ thôi, đối câu? Nàng?

Hắn nhìn về phía sau, tìm thấy thân ảnh Cận Thiệu Khang nói:

- Là An Viễn hầu dạy?

Những lời này dù không đầu không đuôi, nhưng Cận Thiệu Khang cũng hiểu, hắn đáp:

- Không phải, thần chưa bao giờ dạy nàng những thứ đó.

Cảnh tuyên đế không lên nói nữa, quay đầu nhìn nữ tử cười đầy tự tin kia, khóe miệng khẽ cười nhàn nhạt.

Trong đình, Từ Uyển Thanh nhìn Trương Nhược Lan:

- Hầu phu nhân, mời ra câu đối.

Trương Nhược Lan cũng không học gì những thứ này, đối với liền nàng biết rất ít. Nhưng trong đầu nàng lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc với một câu đối trong tiểu thuyết của Kim Dung – Anh Hùng xạ điêu, đó là đoạn thư sinh bên người Đoàn hoàng đế ra câu đối với Hoàng Dung. Câu đối đó rất hay, làm khó không ít văn nhân tài tử. Giờ đem ra cho tiểu cô nương này, chắc hẳn không có vấn đề:

- Ngươi hãy nghe cho kỹ

Trương Nhược Lan mỉm cười, nói từng câu từng chữ:

- Cầm sắt tỳ bà, bát Đại vương nhất ban đầu diện

Câu đối đưa ra, mọi người choáng váng. Các thần tử bên người hoàng đế đều lắc đầu cười khò.

Từ Uyển Thanh lạnh lùng cười, nhìn Trương Nhược Lan cả giận nói:

- Hầu phu nhân, ta sớm biết ngươi sẽ chơi xấu. Sao ngươi lại đem câu đối này ra hỏi ta, câu đối này không ai đối được, sao ta có thể? May mà ta đã phòng trước, theo lời khi này, Hầu phu nhân có thể đối lại mới là thắng.

Trương Nhược Lan này chẳng hề muốn thắng mà phát điên. Trương Nhược Lan nghe nàng nói, quay đầu hỏi Cận Yên Nhiên:

- Sao cơ, câu đối này đã từng có người ra?

Không thể nào.....

Cận Yên Nhiên xấu hổ khi thấy những ánh mắt khinh thường của mọi người, đến trước mặt Trương Nhược Lan, nhẹ giọng nói:

- Câu đối này hơn mười năm qua không ai đối lại được, quả thật là tuyệt đối, tẩu tẩu, nếu ngươi không đối lại được thì sẽ phải nhận thua.

Nàng thở dài, chẳng biết Từ Uyển Thanh thắng thì sẽ làm gì để hạ nhục tẩu tẩu. Đó là đánh cuộc, hoàng hậu nương nương cũng không thể bao che.

Trương Nhược Lan thiếu chút nữa phì cười, vận mệnh của mình cũng thật hay, lại là người duy nhất đối được câu tuyệt đối ở thế giới này. Ngoài đình, một số đại thần thảo luận:

- Cầm sắt tỳ bà bốn chữ là có tám chữ vương.

- Quả thật khó đối, lão phu đã suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra được câu dưới.

- Hầu phu nhân lấy câu tuyệt đối này làm khó tiểu cô nương, thật...

- Cũng may Từ tiểu thư đã nghĩ từ trước, sớm nói... xem ra Hầu phu nhân phải nhận thua rồi.

Vừa nói vừa nhìn Cận Thiệu Khang tỏ vẻ đồng tình. Phu nhân mình trước mặt bao người lại bộc lộ sự xấu xa, đương nhiên đáng để đồng tình.

Nhưng Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt sáng bừng của Trương Nhược Lan, trong lòng hắn có cảm giác khác thường, hắn có cảm giác, nàng sẽ có thể hung hữu thành trúc (biến nguy thành an)

Nhưng sao có thể, sĩ tử văn nhân khắp thiên hạ cũng không thể đối được, nàng sao có thể đối ra?

Mà cảnh tuyên đề vẫn rất hứng thú xem

Trong đình, Từ Uyển Thanh vỗ tay cười nói:

- Hầu phu nhân, nếu người không thể đối lại thì chỉ có thua. Trước mặt nhiều người như vậy, nói không thể không giữ lời. Ta đang suy nghĩ nên để người làm cái gì?

Vừa nói ánh mắt quét tới quét lui trên người Trương Nhược Lan, vẻ mặt không có hảo ý!

- Từ tiểu thư, người đừng vui mừng quá sớm. Sao người lại biết ta không đối ra được câu đối này.

Trương Nhược Lan lúc này biết nếu đối ra sẽ khiến mọi người ngạc nhiên. Nhưng nếu không đối thì sẽ chỉ có thể chịu nhục, vậy sao không oanh oanh liệt liệt đối ra. Dù sao lúc này, danh tiếng của mình cũng đang tăng cao, thêm một chuyện cũng chẳng là gì.

Từ Uyển Thanh căn bản không tin, cười nói:

- Hầu phu nhân, ta khuyên người vẫn nên giấu đi sự ngu dốt đi, đừng nói ra khiến người khác chê cười.

Trương Nhược Lan nhướn mày:

- Người nghe cho kĩ đây: Câu trên: Cầm sắt tỳ bà, bát Đại vương nhất bực như nhau đầu diện.....

Nói tới đây nàng có ý dừng lại một chút. Nhìn quanh bốn phía. Bốn phía yên lặng như tờ, tĩnh đến có thể nghe được tiếng thở, mọi người không chớp mắt nhìn nàng.

Trong phút này, Trương Nhược Lan cảm giác có chút hư vinh. Sau đó nàng rành mạch nói:

- Câu dưới là: Si mị võng lọng, tứ tiểu quý các tự đổ tràng!

Cầm sắt tỳ bà bát vương, si mị võng lọng tứ quý, đối với nhau quả rất hay

Cẩn thận phân tích, Thiên Thu đình như bùng nổ. Câu tuyệt đối hơn mười năm, biết bao văn nhân không đối được nay lại do một người đàn bà đối ra. Mà người đàn bà này lại là Trương Nhược Lan! Bát phụ Trương Nhược Lan! Giờ khắc này, người nào cũng tâm tình kích động.

Ngoài đình, một số ít đại thần cũng kích động thiếu chút nữa thì đã cao hứng khen ngợi. Cảnh Tuyên Đế gờ tay ý chỉ bọn họ yên lặng, mọi người đều rùng mình, thu liễm tâm thần, an tĩnh xuống.

Mà trong đình, các cô nương ngậy ngốc như gà gồ, vừa hưng phấn kích động lại vừa sùng bái kính nể, nhưng chỉ chốc lát, mọi người đều kích động ca ngợi, tất cả loạn lên sao có thể đề ý đến động tĩnh phía ngoài.

Từ Uyển Thanh ở bên kinh ngạc nhìn tất cả, vẫn chưa hết khiếp sợ mà phục hồi tinh thần... Vậy mà có thể đối ra, không có chút gì xảo trá.

Trương Nhược Lan này là đã xảy ra chuyện gì? Đó là Trương Nhược Lan trước kia bị mình chèn ép? Tại sao nàng đột nhiên trở nên lợi hại như thế, lợi hại khiến mình cảm giác bản thân thật bé nhỏ?

Từ Uyển Thanh thu liễm bản thân, muốn thừa lúc hỗn loạn tránh đi... trước trốn đi, chẳng lẽ lại thật sự múa trước mặt nhiều người, nàng không phải là con khỉ điên trò.

Nhưng Trương Nhược Lan vẫn chăm chú nhìn nàng, thấy nàng vừa động thì nói:

- Từ tiểu thư, muốn đi đâu vậy? Không phải người đã quên chuyện chưa làm?

Tuy nói người nên đối với người nể tình, nhưng có một số người không thể quá nể nang, càng nể tình lại càng kiêu ngạo. Như vậy chỉ có thể còn kiêu ngạo hơn nàng, hung hăng mà ép nàng xuống.

Lúc này mọi người lại chú ý đến Từ Uyển Thanh, thấy rõ Từ Uyển Thanh muốn trốn, ai nấy đều nhìn nàng khinh bỉ.

- Đúng là! Dám đánh cuộc thì dám chịu thua, thế mà còn muốn trốn!

- Bình thường kiêu ngạo là thế, giờ lại thành rùa đen rút cổ.

Những lời này không nhẹ không nặng, không cao không thấp truyền vào tai Từ Uyển Thanh. Từ Uyển Thanh vừa thẹn vừa giận, mặt trắng bệch như tờ giấy!

Nàng xoay người nhìn Trương Nhược Lan, ánh mắt giống như rắn độc.

- Từ tiểu thư, phiền người múa thôi mà. Rất đơn giản thôi, Từ tiểu thư thân là khuê tú, sẽ không làm chuyện xấu mặt trước mặt mọi người đâu.

- Ta không...

Từ Uyên Thanh quát to một tiếng, nàng lúc này có chút kích động, bắt đầu nói không suy nghĩ:

- Trương Nhược Lan, ngươi dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy. Cho dù ngươi biết chữa bệnh thì có thể làm thê tử tốt chăng...

Nàng bây giờ rất nhục nhã, rất phẫn nộ, nàng đã mất đi lý trí, cái gì cũng không cố kỵ, thậm chí cố đã kích Trương Nhược Lan.

- Ngươi không thay đổi được sự thật, ngươi là người đàn bà thất bại! Ngươi sống chết muốn gả cho An Viễn hầu lại bị An Viễn hầu gạt sang một bên. Hoàng thành ai chẳng biết, ngươi chỉ là Hầu phu nhân trên danh nghĩa, An Viễn hầu còn chẳng thèm nhìn ngươi lấy một lần! Trương Nhược Lan, thân là đàn bà, ngươi có cái gì mà ra vẻ uy phong!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Diễn Trò?

Lời vừa nói ra, hiện trường yên lặng. Ai nấy ngưng thở nhìn cảnh trước mắt, đều suy đoán Trương Nhược Lan sẽ làm gì?

Trương Nhược Lan bức hôn thật sự đúng là trò cười trong mắt mọi người, là chuyện trà dư tửu hậu trong nhà các đại quan. Mà chuyện Cận Thiệu Khang đem tân hôn lạnh nhạt với nàng đã sớm bị kẻ có tâm truyền ra. Chuyện đã qua lâu, mọi người vốn cũng dần quên, nhưng hôm nay Từ Uyên Thanh đột nhiên nhắc tới, mọi người không khỏi nhớ lại. Đều đồng tình với tình cảnh xấu hổ của Trương Nhược Lan lại có cảm giác buồn cười.

Không ít người đều lặng lẽ quay đầu, dùng khăn lụa che miệng lại.

Trương Nhược Lan vừa bức mình vừa buồn cười, Từ Uyên Thanh này đầu óc chẳng lẽ bị biến thành đá? Vì đã kích nàng, hoàn toàn không để ý hậu quả! Nói thật, những lời này của nàng cũng rất độc, nếu đổi lại là Trương Nhược Lan thật sự chỉ sợ đã sớm tức điên rồi. Nhưng với nàng mà nói, những lời này chẳng có chút lực sát thương nào. Chỉ là những ánh mắt giễu cợt xung quanh đúng là làm cho nàng có chút xấu hổ.

Cận Yên Nhiên thấy Từ Uyên Thanh nói chuyện nhà mình khiến mặt mũi tẩu tẩu mất sạch, kinh sợ lớn tiếng nói với Từ Uyên Thanh:

- Từ Uyên Thanh, ngươi nói hưu nói vượn cái gì! Ngươi biết cái gì, dám nói lung tung ở đây. Đó là những chuyện thực nữ nên làm?

Từ Uyên Thanh thấy đề được khí thế của Trương Nhược Lan, sao dễ dàng buông tha, nàng cười lạnh một tiếng:

- Là ta nói hưu nói vượn?

Tiếp theo nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Ngươi cho là chuyện của ngươi mọi người không biết? Ngươi dám nói, ngươi không bị An Viễn hầu lạnh nhạt? Nếu ta là ngươi đã trốn trong nhà, tránh để xấu hổ với mọi người.

Vừa dứt lời, lại nghe ngoài đình có người nói:

- Chẳng biết Từ tiểu thư nghe những lời này từ đâu?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy An Viễn Hầu Cận Thiệu Khang một thân măng bào tiến vào. Càng làm cho mọi người kinh hãi chính là Hoàng thượng và các đại thần đều đứng cách đó không xa. Mà cha Từ Uyên Thanh Lễ bộ Thượng thư Từ đại nhân cảm giận nhìn nữ nhi, tức giận đến toàn thân phát run. Hiển nhiên chuyện trước đó Hoàng thượng đã thấy rõ.

Từ Uyên Thanh toàn thân mồ hôi lạnh toát, hai gò má mềm nhũn, vội quỳ xuống, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mọi người vội vàng đứng dậy dập đầu vãn an hoàng đế.

- Hãy bình thân.

Cảnh tuyên đế chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào.

Mọi người đứng dậy, Từ Uyên Thanh cũng muốn đứng lên theo, nhưng lại nghe cha quát lớn:

- Nghiệt tử, quỳ xuống!

Từ Uyển Thanh cả người run lên, thiếu chút ngã lảo ra.

Bên kia, Cận Thiệu Khang đi tới gần Trương Nhược Lan, trước mặt mọi người ôn nhu nói với nàng:

- Trời nóng thế này sao không nghỉ ngơi đi, lần trước bị cảm nắng, nàng vẫn nói với ta là không thoải mái, giờ mới khỏe lên một chút đã lại quên.

Nghe hắn ôn nhu. Nhìn ánh mắt hắn, Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi toàn thân.

Đúng là quá mức nhập vai...

Nhưng nàng cũng biết, Cận Thiệu Khang là giữ lại thể diện cho nàng, cho Hầu phủ nên cũng diễn lại.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười nói:

- Hầu gia, Nhược Lan cũng không phải người kiêu nhược, huống hồ hôm nay là ngày vui, đương nhiên là muốn xem náo nhiệt...

Giọng nói mềm mại nhu hòa, tự nàng cũng thấy rộn...

- Được, nàng thích thế nào thì cứ làm thế. Nhưng nhớ chú ý thân thể mình là được. Đừng làm ta lo lắng.

Cận Thiệu Khang ôn nhu cười, nụ cười này có lực sát thương lớn với tất cả phụ nữ xung quanh

Mọi người đều ngây dại

Những ai biết An Viễn hầu đều biết, An Viễn Hầu là người rất lạnh lùng, hiếm khi thấy hắn tươi cười. Dù có cười cũng chỉ là khách khí mà cười. Giọng nói cũng chỉ lạnh lùng nhàn nhạt, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có cao thấp phập phồng gì hết.

Chính là bây giờ, bất kể ai cũng có thể thấy nụ cười này là xuất phát từ nội tâm hắn, bất kể ai cũng nghe thấy giọng nói Cận Thiệu Khang đầy sự sùng nịnh, bất kể ai cũng có thể nhìn thấy nét mặt hắn đầy nhu tình. Rất tự nhiên không có chút nào giả dối.

Đây là vẻ mặt chỉ có thể có khi nhìn người yêu thương thôi!

Mọi người không khỏi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ những lời đồn đại trước kia là giả? An Viễn hầu không hề lạnh nhạt Trương Nhược Lan?

Cận Thiệu Khang nhìn phía Từ Uyển Thanh như gà gồ quỳ dưới đất, nhàn nhạt cười nói:

- Từ tiểu thư, làm khó người quan tâm chuyện Hầu phủ ta như thế, nếu người muốn biết, bản hầu nói cho người...

Nói tới đây, Cận Thiệu Khang đột nhiên cầm tay Trương Nhược Lan trước mặt mọi người. Bàn tay to ấm áp đan tay với Trương Nhược Lan, khiến Trương Nhược Lan có cảm giác được bảo vệ.

Trương Nhược Lan trong lòng cười thầm, chính mình làm sao vậy? Lại có ảo giác này? Chẳng lẽ là quá nhập vai?

Một bên, Cảnh Tuyên Đế nhìn bọn họ hai tay gắt gao nắm chặt, đột nhiên cảm giác rất khó nhìn, không khỏi nhíu mày.

- Bản hầu cùng Nhược Lan mặc dù vừa mới bắt đầu rất không vui vẻ. Nhưng trải qua thời gian này đã hiểu được...

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn về phía Trương Nhược Lan, ánh mắt nhu hòa như có thể hòa tan nàng:

- Bản hầu phát hiện, Nhược Lan kỳ thật là một nữ tử rất tốt, một nữ tử như vậy thành phu nhân của bản hầu...

Hắn mỉm cười, trong ánh mắt chớp động sự ôn hòa:

- Thật sự là phúc khí của bản hầu!

Mặc dù biết rõ hắn đang diễn kịch, nhưng trong lòng Trương Nhược Lan vẫn không thể không chế mà dâng lên một cảm giác cảm động.

Bởi vì nàng hiểu rõ, Cận Thiệu Khang là người lúc nào cũng coi trọng quy củ. Để cho hắn ở đây, trước mặt nhiều người nói ra những lời này là vô cùng khó khăn. Nàng rất cảm động.

Từ Uyển Thanh quỳ trên mặt đất nhìn cảnh này, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Giờ khắc này, nàng cảm giác được mình mới là trò cười...

Mà bên cạnh một số mệnh phụ nhìn Trương Nhược Lan đầy vẻ hâm mộ. Một người đàn bà có thể khiến phu quân mình nói ra những lời này thì cả đời còn cầu gì nữa? Một số nữ tử chưa xuất giá lại đây ảo tưởng trong lòng. Phu quân tương lai của mình nếu có thể như An Viễn hầu là tốt rồi...

Trong lúc mọi người đều chìm đắm trong không khí ấm áp này, đột nhiên, Cảnh Tuyên Đế bước lên, nhẹ nhàng ho khan, kéo sự chú ý của mọi người lại.

Hoàng đế chấp tay sau lưng, chậm rãi đi và, ánh mắt lạnh lùng nhìn Từ Uyển Thanh đang quỳ quay đầu lại hỏi Từ đại nhân:

- Từ ái khanh, đây là nữ nhi của người?

Nghe thấy hoàng đế đột nhiên nhắc tới chính mình, Từ Uyển Thanh cả người run lên, nước mắt ứa ra. Nàng quỳ gối bên chân hoàng đế, đầu cúi thấp. Nàng cũng biết những lời khi này là quá khích nhưng vẫn dám nói như thế, thứ nhất là vì trong lòng quá tức giận, thứ hai nàng vẫn nghĩ tỷ tỷ sẽ là chỗ dựa cho mình, hoàng hậu dù có trách tội cũng sẽ không quá nặng.

Nhưng không ngờ, những lời này lại tới tai hoàng đế và phụ thân. Nàng vốn luôn không hề có kỵ gì bây giờ cũng biết sợ hãi, không biết Hoàng thượng sẽ xử phạt mình thế nào.

Từ đại nhân quỳ xuống, cúi đầu:

- Hạ thần giáo dưỡng không nghiêm, vô cùng xấu hổ. Xin Hoàng thượng trách phạt.

Cảnh tuyên đế thân nhiên nói:

- Từ đại nhân, người thân là Lễ bộ Thượng thư, nhưng nữ nhi mình lại trước chốn đông người, công khai làm nhục mệnh phụ phu nhân, người cũng cảm giác xấu hổ?

Từ Uyển Thanh toàn thân càng run, phát ra tiếng khóc rí rí.

Từ đại nhân trên trán chảy mồ hôi lạnh, cuống quýt dập đầu:

- Thần biết tội, thần trở về nhất định sẽ nghiêm trị!

Cảnh tuyên đế hừ nhẹ một tiếng:

- Từ đại nhân, người ngay cả nữ nhi cũng không dạy dỗ cho cẩn thận, trăm thật sự hoài nghi người có thích hợp với chức Lễ bộ Thượng thư!

Từ đại nhân cả kinh, vội liên tục dập đầu:

- Thần biết tội. Thần biết tội!

Lúc này, Hoàng hậu và Từ quý phi nghe báo cũng vội tới.

Từ quý phi vừa tiến đến đã quỳ gối trước mặt hoàng thượng, vừa dập đầu, vừa nói:

- Hoàng thượng, đều là thần thiếp sai, là thần thiếp bình thường quá dung túng muối muối, mới khiến nàng hôm nay thất lễ như vậy, xin Hoàng thượng trách phạt thần thiếp

Nàng ngẩng đầu, si ngốc nhìn Hoàng thượng, hai hàng lệ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp, lê hoa mang vũ, sờ sờ thương cảm.

Cảnh tuyên đế thờ dài, đỡ nàng lên nói:

- Không liên quan đến ái phi, ái phi có thai đừng quá lo buồn.

Lừa giận khi này bất tri bất giác giảm xuống một nửa, hẩn nhìn về phía hoàng hậu, nói:

- Hôm nay là sinh nhật hoàng hậu, chuyện này khiến hoàng hậu mất vui, để hoàng hậu xử lý đi!

Vài chục năm vợ chồng, hoàng hậu đương nhiên biết tâm ý hẩn, nhưng Từ Uyển Thanh dựa hơi Từ quý phi mà không coi lời nàng ra gì cũng khiến nàng rất căm ghét. Nàng suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, Từ Uyển Thanh làm nhục triều đình mệnh phụ, bản về tội phải chịu trượng hình!

Nghe đến đó, Từ Uyển Thanh “A” lên một tiếng. Hoàng hậu lạnh lùng liếc nàng một cái, nói tiếp:

- Nhưng niệm tình nàng nhỏ tuổi không hiểu chuyện, bản cung xử lý nhẹ, phạt Từ Uyển Thanh ở nhà cấm túc nửa năm, lo học quy củ cùng lễ nghi cho tốt! Từ Uyển Thanh, bản cung xử trí thế người có tâm phục?

Nửa năm? Từ Uyển Thanh trong lòng kêu khổ, nhưng nàng sao dám phản đối? Nàng dập đầu với hoàng hậu:

- Tạ ơn ân điển hoàng hậu!

Cảnh tuyên đế thấy hoàng hậu xử trí có để ý đến mặt mũi Từ quý phi, trong lòng rất hài lòng, thầm nghĩ hoàng hậu hiền lương.

Hoàng hậu tiếp tục nói:

- Hơn nữa, người phải xin lỗi Hầu phu nhân!

Từ Uyển Thanh mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi tới trước mặt Trương Nhược Lan, hành lễ với Trương Nhược Lan, thấp giọng nói xin lỗi.

Cảm nhận được ánh mắt của người xung quanh, Từ Uyển Thanh cảm thấy đây là chuyện mất thể diện nhất đời nàng. Trong lòng dâng lên sự sợ hãi với Trương Nhược Lan.

Xin lỗi xong, Từ Uyển Thanh không còn mặt mũi mà ở lại nên mang theo nha hoàn về phủ.

Hoàng hậu sai người đưa nàng về nhà, bắt đầu cuộc sống cảm túc.

Một con phong ba lại lặng xuống

Từ Uyển Thanh đi rồi, mọi người cũng hết hăng hái, đều tản đi, Hoàng thượng cùng vương công đại thần tiếp tục du viên, lúc gần đi, Cận Thiệu Khang nhẹ nói “xin lỗi” bên tai nàng rồi mới buông tay nàng đi khiến Trương Nhược Lan ngây người.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Trương Nhược Lan cùng Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng trở lại điện nghỉ ngơi.

Trên đường, Cận Yên Nhiên cao hứng nói với Trương Nhược Lan:

- Tẩu tẩu, hôm nay xả hết giận. Nửa năm này cũng không phải gặp con quý đáng ghét kia.

Lưu Tử Đồng xen mồm nói:

- Nếu nửa năm sau nàng lại tới làm bậy thì làm sao bây giờ?

Lưu phu nhân lại nói:

- Ta thấy Từ tiểu thư hẳn là không dám làm gì Hầu phu nhân nữa!

Lúc này, Lưu Tử Đồng đi bên Trương Nhược Lan, nhẹ nói:

- Hầu phu nhân, thì ra An Viễn hầu đối tốt với người như vậy, thật khiến người ta hâm mộ.

Cận Yên Nhiên cười nói:

- Ca ca ta ngay tại trước mặt nhiều người nói những lời này, đừng nói các người, ngay cả ta cũng cảm giác rất bất ngờ!

Trương Nhược Lan cười cười, nghĩ thầm, hành động của con khi kia thật tài tình. Bao nhiêu người bị hắn lừa! Cười ta là phúc khí của hắn? Thật đúng là phiên hắn nói ra khỏi miệng.

Mấy người vừa nói vừa vào đại điện nghỉ ngơi, không ngờ lại gặp Trương Phình Đình!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tuyển Tú

Trương Phình Đình mặc một bộ váy vàng thêu hoa cúc, đầu cài năm cây trâm bảo thạch năm màu, vòng tay cũng là bảo thạch năm màu dưới ánh mặt trời tạo nên ánh sáng rực rỡ vô cùng, khiến khuôn mặt xinh đẹp càng thêm yêu kiều.

Nhìn thấy Trương Nhược Lan, nàng tươi cười vui vẻ chào đón, chạy vào giữa Lưu Tử Đồng và Trương Nhược Lan khiến Lưu Tử Đồng đành lùi ra.

Trương Phình Đình thân thiết kéo tay Trương Nhược Lan, cười nói:

- Đường tử, nghe nói khi này người dạy dỗ Từ Uyển Thanh một trận, thật khiến người ta vui vẻ nha!

Cận Yên Nhiên quay đầu nhìn nàng nhàn nhạt cười nói:

- Người nghe ai nói thế, chúng ta không chinh nàng, chỉ là nàng vô lý khiến Hoàng hậu nương nương xử phạt!

Vuốt đuôi ngựa (nhìn) lại bị ngựa đá, về mặt Trương Phình Đỉnh đang tươi cười trở nên cứng đờ:

- Nhất định là ta nghe lầm rồi

Trương Nhược Lan cười cười, không lên tiếng làm cho Trương Phình Đỉnh càng xấu hổ.

Cũng may lúc này, Cận Yên Nhiên nhiên lên tiếng:

- Đúng rồi! Lúc chiều đều không thấy người đâu, người không đến Ngự hoa viên?

Trương Phình Đỉnh nói:

- Mẫu thân ta hơi bị choáng váng, mệt mỏi nên nghỉ ngơi, ta ở bên mẫu thân.

Lưu phu nhân nghe xong tươi cười:

- Thật là một hài tử hiếu thuận.

Lúc này, một số mệnh phụ thấy Trương Nhược Lan tới vội vàng tươi cười niềm nở, thân cận. Trương Nhược Lan nhân cơ hội gỡ tay Trương Phình Đỉnh ra, đối với “đường muội” này, tâm lý nàng có chút bài xích.

Trương Phình Đỉnh thấy Trương Nhược Lan định rời đi vội vàng tiến lên kéo tay nàng nói nhanh:

- Đường tỷ, lúc xem kịch buổi tối, ta tới tìm người!

Trương Nhược Lan vội vã nói:

- Nói sau đi!

Rồi vội vàng rời đi.

Trương Phình Đỉnh nhìn bóng lưng Trương Nhược Lan, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, đường tỷ tựa hồ khác trước kia rất nhiều! Trước kia nàng sẽ không lãnh đạm với mình như thế. Vì sao? Chẳng lẽ là vì lâu ngày không gặp? Không được, chuyện đó còn cần đường tỷ giúp đỡ, xem ra sau này phải thân cận với nàng hơn mới được!

Quay đầu lại đã thấy Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng đang nói chuyện liền tới đó, ba cô nương chào hỏi rồi đứng đó nói chuyện phiếm.

Trương Phình Đỉnh hỏi hai nàng:

- Tuyển tú năm nay các người có tham gia?

Lưu Tử Đồng đáp:

- Đương nhiên, nữ tử nhà quan từ 13-17 tuổi đều được tham gia tuyển tú.

Rồi lại cười:

- Nhưng lần trước ta bị bệnh một năm, chắc hẳn không được tuyển.

Trương Phình Đỉnh cười cười nhìn Cận Yên Nhiên, thấy nàng xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn thì trong lòng có chút đề phòng nhưng vẫn tươi cười:

- Cận tiểu thư dung nhan như hoa, nhất định được tuyển tú!

Cận Yên Nhiên mỉm cười, đáp:

- Nói đến dung mạo xinh đẹp thì Trương tiểu thư mới đúng

Những lời này làm cho Trương Phình Đỉnh rất vui vẻ, vừa khen Cận Yên Nhiên vài câu nữa. Đang trò chuyện thì có cung nữ tìm đến nói là mẫu thân nàng tìm, Trương Phình Đỉnh tạm biệt hai người rồi đi theo cung nữ.

Trương Phình Đỉnh đi rồi, một nữ tử đi tới hỏi hai người Cận Yên Nhiên:

- Vừa rồi Trương tiểu thư hỏi các người chuyện tuyển tú chẳng?

Lưu Tử Đồng cười nói:

- Sao ngươi lại biết?

Nữ tử đó cười lạnh:

- Cả chiều nàng gặp ai cũng hỏi chuyện này thôi! Cũng là mệnh nàng tốt!

Cận Yên Nhiên tò mò, hỏi:

- Thế là thế nào?

Nữ tử kia nói:

- Quy củ của triều đình các ngươi cũng biết, một một gia tộc, một đời chỉ có một cung phi. Vốn đường tử của nàng tức Hầu phu nhân bây giờ phải vào cung, nàng sẽ không có tên trong danh sách tuyển tú. Nhưng không ngờ đường tử nàng không vào cung, gả cho An Viễn Hầu nên tự nhiên nàng được thay vị trí. Nhưng cũng phải nói, dựa vào dung mạo, tài năng của nàng cũng không phải không có hy vọng. Huống chi nàng còn có Hầu phu nhân đỡ sau lưng, Hầu phu nhân chỉ cần nói với Thái hậu một tiếng, giữ lại bài tử là chuyện đương nhiên rồi!

Nói xong, vừa hâm mộ vừa đỏ kị bỏ đi. Cô nương đó đi rồi, Lư Tử Đồng nhỏ giọng nói với Cận Yên Nhiên:

- Tiến cung thì tốt lắm sao? Sao ai cũng muốn tiến cung!

- Đúng thế! Cả đời đều chỉ ở trong cung. Ngay cả gặp mặt người thân cũng rất khó khăn, nhưng mà...

Cận Yên Nhiên nói nhỏ vào tai Lư Tử Đồng:

- Mẫu thân ta nói, lần này tuyển tú ta sẽ không tiến cung mà chỉ dựa vào tuyển tú để tìm chuyện hôn sự tốt. Cho nên ta cũng không sợ!

Ba năm một lần tuyển tú không chỉ là tìm thể thiếp cho hoàng đế. Hoàng đế lựa chọn xong, còn lại đều sẽ chỉ hôn cho hoàng thân hôn quốc thích, vương công đại thần.

Lư Tử Đồng cười nói:

- Vậy thì tốt. Ta cũng không vội. Ta vốn có bệnh, nhất định bài tử sẽ bị lược bỏ!

Cận Yên Nhiên nghe xong hơi lo lắng:

- Vậy bệnh của ngươi có ảnh hưởng đến hôn sự của ngươi?

Lư Tử Đồng lắc đầu:

- Mẫu thân ta nói là không đâu.

- Vậy thì tốt

Cận Yên Nhiên yên lòng. Lư Tử Đồng thấy nàng thật lòng lo lắng cho mình trong lòng rất cảm động, cùng nàng tâm sự.

Bên kia, Trương Nhược Lan bị một đám mệnh phụ vây quanh, quẹo vào một góc hoa viên hàn huyên một hồi, sau một lúc nàng mới hiểu được dụng ý của bọn họ. Thì ra bọn họ đều muốn mời nàng đến phủ để giúp các nàng điều dưỡng thân thể nhưng ngại thân phận của nàng nên còn ngượng ngùng mở miệng.

Trương Nhược Lan trong lòng hơi động. Trước đó, nàng giúp Lư phu nhân điều dưỡng thân thể xong, Lư phu nhân tặng cho nàng lễ vật không nhỏ.... Hơn nữa, thu nhập một năm của mình cũng không có nhiều. Hầu phủ mỗi tháng cho hai mươi lạng bạc, ba nông trang một năm cũng chỉ được ba, bốn trăm lạng, một năm tích cóp cũng không được bao nhiêu bạc. Sau này, mình và con khi kia hòa ly, không những phải nuôi sống mình mà còn phải nuôi các nha hoàn hồi môn, vạn nhất ở thế giới này không có việc cho mình làm để kiếm tiền thì làm thế nào? Cũng không thể để Thái hậu nuôi mình!

Nhưng nếu mình có thể giúp các nàng điều dưỡng thân thể, khẳng định các nàng sẽ không để mình làm không công. Như vậy, không những có thể kiếm được tiền mà còn quen thuộc với các loại bệnh, tích lũy kinh nghiệm, nói không chừng sau này có thể phát triển thành việc làm của mình...

Nghĩ tới đây, Trương Nhược Lan đã quyết định, nhưng cũng phải nghĩ xem nên nói thế nào với thái phu nhân. Dù sao, nếu suốt ngày chạy ra ngoài, thái phu nhân có thể sẽ không thích.

Trương Nhược Lan không cự tuyệt các nàng, chỉ nói là muốn về thương lượng với người nhà. Các mệnh phụ thấy vậy càng thêm vui mừng, càng tỏ vẻ thân thiết với Trương Nhược Lan.

Ăn tối vẫn tại Phụng thiên điện nhưng cũng không còn nhiều trình tự rắc rối như lúc trưa, mọi người có thể an an tĩnh tĩnh ăn.

Dùng bữa tối xong, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị đến Sướng Xuân viên xem kịch.

Cận Yên Nhiên cùng Lưu Tử Đồng ăn tối xong thì cùng đi. Trương Nhược Lan đến Từ Trữ cùng với Thái hậu, muốn định cùng Thái hậu đến, Thái hậu lại nói tối mới đến, để nàng tự đi trước.

Trương Nhược Lan đi từ Từ Trữ cung ra, đến Sướng xuân viên.

Ánh nắng chiều giống như ánh lửa ở phía chân trời, tùy ý mà hiện ra sự diễm lệ

Trương Nhược Lan vừa đi vừa thưởng thức cảnh trí hoàng hôn trong hoàng cung.

Đi qua một đoạn hành lang dài thì thấy Lưu Tử Căng phía trước.

Trương Nhược Lan thấy người quen, theo ý thức gọi:

- Lưu thái y.

Lưu Tử Căng đi phía trước thấy có người gọi tên hắn, dừng chân, quay đầu, thấy là Trương Nhược Lan thì khuôn mặt trấn định lại chuyển biến thành tươi cười. Hắn hành lễ với nàng rồi nói:

- Thì ra là Hầu phu nhân!

Trương Nhược Lan trong lòng đã coi hắn thành bằng hữu, đã lâu không gặp cho nên thấy hắn thì rất vui. Nàng đứng cách hắn khoảng chừng hai thước, thấy hắn mặc triều phục màu đen, triều phục thêu chỉ kim tuyến rực rỡ, dưới ánh mặt trời tựa như một loại ánh sáng diễm lệ, khiến da hắn càng trắng như bạch ngọc, tóc dài đen như mực khiến người ta cảm giác rõ ràng chỉ là triều phục rất cứng nhắc nhưng hắn mặc lên lại có cảm giác xuất trần thoát tục

Trương Nhược Lan hành lễ rồi cười hỏi:

- Sao hôm nay cả ngày cũng không thấy Lưu thái y?

Đây chỉ là một câu tùy ý nhưng lại khiến trong lòng Lưu Tử Căng có cảm giác vui mừng khó nói. Nàng có để ý đến mình? Nhưng lại nghĩ ngay đến thân phận của nàng, sự vui mừng lại hóa thành chán nản vô tận...

- Hôm nay có mấy vị đại nhân thân thể không tốt, hạ quan vẫn phải chiếu cố!

Trương Nhược Lan cười nói:

- Thì ra là như thế, Lưu thái y thật đúng là tận tâm

Lại hỏi:

- Bây giờ ngài đến Sướng xuân viên?

- Đúng vậy!

- Ta cũng muốn đến đó!

Trương Nhược Lan vừa nói vừa chậm rãi đi về phía trước, Lưu Tử Căng đợi nàng đi qua một khoảng mới chậm rãi đi theo phía sau nàng.

Kỳ thật, đáng lẽ phải đợi Trương Nhược Lan đi xa hẳn mới nên đi thì mới đúng quy củ. Nhưng hắn không nỡ bỏ qua cơ hội được ở chung với nàng mà vất vả lắm mới có được này.

Hắn không có ý nghĩ gì cũng không dám có vọng tưởng gì. Hắn chỉ muốn cùng nàng từ từ đi cùng nhau quãng đường này, có thể nghe giọng nói nàng, nhìn bóng lưng nàng cũng rất thỏa mãn rồi.

Trương Nhược Lan đi vài bước, đột nhiên tới chuyện lần trước dạy hắn cạo gió, liền quay đầu lại cười hỏi hắn:

- Lần trước nói với ngài về chuyện cạo gió, sau có dùng đến không?

Nàng mỉm cười, lúc đó, phía cuối trời có một tia nắng chiều chiếu lên mặt nàng. Trong đôi mắt đen láy của nàng có một loại ánh sáng đẹp tinh khôi, nụ cười của nàng có vẻ ôn nhu xinh đẹp, như có một sức mạnh vô hình từng chút từng chút đánh sâu vào lòng hắn.

Về mặt hắn trở nên rất nhu hòa, rất ấm áp.

- Nhắc tới đó còn phải cảm tạ Hầu phu nhân. Cạo gió hiệu quả không như châm cứu nhưng cũng có tác dụng phụ trợ cho việc trị liệu. Rất có ích cho ta!

- Vậy thì được rồi, nếu sau này ta có chuyện gì khó hiểu trong vấn đề y thuật, có thể đến thỉnh giáo ngài?

Nhớ ra, trước xem mấy loại sách y này, có một số chỗ nàng không hiểu rõ.

- Hầu phu nhân y thuật cao minh, còn phải thỉnh giáo hạ quan chuyện gì?

Tương Nhược Lan quay đầu lại cười nói:

- Ta nói rồi, ta không hiểu y thuật, chỉ là học được một số phương pháp thực liệu, dưỡng sinh mà thôi. Chỉ là ta muốn hiểu hơn một số phương diện trong y thuật, xem một ít sách y thuật nhưng có rất nhiều chỗ không hiểu.

Lưu Tử Căng hơi bất ngờ:

- Không nghĩ Hầu phu nhân hiểu học như vậy

Thật khiến người ta kính nể.

- Sự học vốn rất rộng!

Tương Nhược Lan ngược ngừng cười cười.

- Nếu là như thế, sau này phu nhân có chuyện gì khó hiểu, nếu có thể giải đáp, hạ quan sẽ dốc lòng giúp đỡ. Mỗi ngày hạ quan đều chẩn mạch cho Thái hậu, Hầu phu nhân có vấn đề gì thì có thể tìm ta vào lúc đó

Như vậy, có thể thấy nàng nhiều hơn vài lần rồi

Tương Nhược Lan khoe miệng tươi cười càng sâu, hai mắt lóe sáng:

- Vậy... cảm tạ Lưu thái y!

Vừa dứt lời, đột nhiên nghe được cách đó không xa có người gọi nàng:

- Nhược Lan!

Thanh âm trầm thấp.

Hai người theo tiếng nhìn lại, đã thấy bên cạnh một con đường nhỏ có một người đứng đó. Thân hình cao lớn, măng bào uy nghi, khuôn mặt không rõ thân sắc nhưng trên người hắt lên một loại khí âm trầm.

Chính là Cận Thiệu Khang.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chua

Sắc trời càng lúc càng tối, ánh nắng chiều ở phía chân trời chỉ còn lại chút vệt đỏ phả lên những đám mây. Sau đó, sắc trời dần hôn ám.

Cận Thiệu Khang từ trong bụi cây đi ra, trời chiều màu vàng chanh phủ lên người hắn, khiến hắn có thể hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, làm cho người ta nhìn không thể dời mắt.

Hắn chậm rãi đi tới bên người Tương Nhược Lan, nét mặt nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lùng, khó gần.

Đầu tiên, hắn nhìn Lưu Tử Căng:

- Lưu thái y.

Chào hỏi xong xuôi rồi mới quay đầu nói với Tương Nhược Lan:

- Nàng đi đâu vậy, làm cho ta tìm mãi!

Lời nói lộ ra sự thân thiết.

- Ta đến chỗ Thái hậu.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn hỏi:

- Tìm ta có việc?

- Muốn nhân lúc còn chưa diễn tuồng, đưa nàng đi thăm thú một chút

Vừa nói vừa tiến lên, phui đi một phiến lá trên vai nàng:

- Sao không mang theo nha hoàn?

- Ta để Hồng Hạnh đi cùng Yên Nhiên. Hoàng cung ta rất quen, không ai đi theo cũng không sao.

Động tác thân thiết của hắn khiến nàng hơi mất tự nhiên.

Có một người cũng mất tự nhiên chính là Lưu Tử Căng ở bên cạnh đã bị biến thành không khí. Hắn xấu hổ cười cười, vái Cận Thiệu Khang rồi nói:

- Hầu gia cùng phu nhân đi thông thả. Hạ quan đi trước!

Cận Thiệu Khang nhìn hắn cười cười:

- Mời Lưu thái y.

Lưu Tử Căng đi qua hai người rồi chạy về phía trước. Đi được một đoạn, hắn không nhịn được dừng chân, quay đầu lại

Trời chiều càng lúc càng nhu hòa, Cận Thiệu Khang cùng Tương Nhược Lan vai kề vai từ từ đi qua một con đường khác, Cận Thiệu Khang thỉnh thoảng cúi đầu nói gì đó, Tương Nhược Lan cũng thường xuyên ngẩng đầu nhìn hắn, nói lại cái gì. Khuôn mặt hai người có chút mơ mơ hồ hồ nhưng bức tranh đó cũng rất hài hòa, vừa nhìn đã biết đây là hai người có quan hệ mật thiết.

Lưu Tử Căng dừng chân nhìn thật lâu, mãi cho đến khi bóng hai người hoàn toàn biến mất mới chậm rãi quay đi, thở dài thật sâu.

Bên kia, Tương Nhược Lan đi theo Cận Thiệu Khang đi dọc theo một con đường nhỏ, từ từ mà đi.

Con đường nhỏ vừa được giả sơn và rừng cây bao quanh, ít người lui tới, cảnh trí rất thanh u.

Tương Nhược Lan nhìn một chút rồi nói:

- Con đường này hình như ta chưa đi bao giờ. Đi theo đường này có thể đến Sương xuân viên?

Ai ngờ Cận Thiệu Khang đáp:

- Ta không biết, ta cũng là lần đầu tiên đi đường này

Tương Nhược Lan nghe hắn nói mà bật cười:

- Vậy mà cũng dẫn ta đi theo đường này, ta còn tưởng ngươi biết đường. Vạn nhất chúng ta lạc đường, không thể tới Sương Xuân viên đúng giờ thì làm sao?

Cận Thiệu Khang tỏ vẻ bất cần:

- Không kịp thì thôi, Hoàng thượng vừa đến thì sẽ diễn tuồng, bọn họ sẽ không đặc biệt chờ đợi chúng ta. Tuồng này có gì mà hay, y y nha nha, phiền chết đi được.

Thế cũng đúng. Nàng tới thế giới này cũng đã từng xem hí kịch một lần tại Hầu phủ đến hơn một canh giờ, nàng cũng chẳng nghe hiểu gì, chẳng biết bọn họ diễn cái gì nữa!

Tương Nhược Lan gật đầu, không nói gì, Cận Thiệu Khang cũng không nói tiếp. Không khí dần lạnh xuống. Tương Nhược Lan có cảm giác rất cổ quái, cảm thấy Cận Thiệu Khang hơi là lạ, có sự lạnh lùng khác lạ, giọng nói cũng như đang trách cứ, như thể có ai thiếu nợ hắn.

Tương Nhược Lan không hiểu tâm tình hắn cũng lại chẳng để ý mà tìm hiểu, nàng nhìn xung quanh xem vị trí nơi này.

Nhưng Cận Thiệu Khang thấy nàng không để ý đến mình, yên lặng mãi không được, chủ động gọi đề tài.

- Nàng và Lưu thái y quen thân như vậy từ khi nào?

Dù đã cực lực khắc chế nhưng giọng nói vẫn lộ ra một chút ghen tuông.

Tương Nhượng Lan đang chăm chú phân biệt phương hướng, không chú ý giọng nói hần, thuận miệng đáp:

- Lư thái y? Cũng không tính là rất quen

Nàng quay người đạp lên một phiến đá cao, híp mắt nhìn phía xa, thấy cách đó có ánh đèn sáng ngời, trong lòng vui vẻ, hần đó là Sướng xuân viên.

- Không quen?

Cận Thiệu Khang vô thức theo sát nàng:

- Vậy nàng vẫn cùng hần nói chuyện như thế?

Lại còn cười với hần, lại cười rất vui vẻ. Mà mình lại chưa bao giờ được nàng cười vui vẻ như thế?

Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái:

- Bất kể trong lòng nàng nghĩ như thế nào, nàng bây giờ đã là Hầu phu nhân, bình thường ngôn hành (lời nói, hành động) cũng phải chú ý một chút. Không thể không quy củ như trước kia được, bất kể đến chỗ nào cũng phải dẫn theo nha hoàn, hơn nữa....

Tương Nhượng Lan càng nghe càng thấy không đúng, không khỏi xoay người, nhìn thẳng hần.

Hần thấy thần sắc nàng không tốt, không khỏi thấp giọng đi:

- Hơn nữa phải hiểu được ty kỳ, sao có thể ở một mình với một nam tử, lại còn nói chuyện phiếm, quá không...

Hần nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng trầm, hai chữ “quy củ” vội nuốt vào trong bụng.

- Trước kia ta và Lư thái y gặp nhau vài lần tại Lư phủ và hoàng cung, hần hỏi ta về một số vấn đề cạo gió, thực liệu. Hôm nay, ta đi đường gặp hần, thuận tiện hàn huyên vài câu, như vậy cũng tính là không quy không củ?

Nàng biết xã hội phong kiến nam nữ không được thân cận quá, nàng cũng rất chú ý rồi. Chẳng qua là nói có mấy câu mà cũng cần giáo huấn nàng như thế?

Đã gặp qua mấy lần? Mỗi lần đều cười nói như thế? Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy trong lòng như có lửa đốt, không tự giác mà cao giọng:

- Đúng! Đó là không quy không củ, sau này, bất kể nàng đi đâu cũng phải đem theo nha hoàn, bất kể tình huống nào cũng không được một mình cùng nam tử ở chung một chỗ....

Hần rất muốn bổ thêm một câu: không được nói chuyện. Nhưng lại cảm giác như thế quá mức ngây thơ..

Kỳ thật mới vừa rồi hần cũng thấy nàng và Lư thái y vẫn duy trì khoảng cách. Nhưng thấy nàng cười với Lư Tử Cầm vui vẻ như vậy khiến hần mất hứng, trong lòng không thoải mái. Tựa như một bảo vật vốn thuộc về mình không cần thận để người khác nhìn ra ánh sáng của nó, khiến hần hận không thể lập tức cắt dấu bảo vật này cho thật kỹ.

Tương Nhượng Lan mặc dù có thể hiểu được hần là nam nhân phong kiến, nhưng là.... Nhưng là thế này thì cũng là thái quá.

Nàng nhìn hần, tức giận nói:

- Hầu gia, người có thể cùng người đàn bà khác chàng chàng thiết thiết, sinh nhi dục nữ, thậm chí còn không phải là một người. Ta chỉ cùng người khác trò chuyện hai câu cũng không được?

Cận Thiệu Khang thấy nàng lại nhắc tới chuyện này. Sắc mặt trầm xuống:

- Hai chuyện này sao có thể đánh đồng?

Tương Nhượng Lan càng nghĩ càng giận, đứng trên hòn giả sơn, nhìn hần quát:

- Sao không thể bàn luận, đều là đạo lý như nhau thôi. Người không muốn ta quá thân cận với nam tử khác, chẳng lẽ ta muốn phu quân của mình cùng nữ tử khác chàng chàng thiết thiết sao? Ta bây giờ còn chỉ nói hai câu thôi, nếu ta cũng như người..

- Tương Nhượng Lan!

Cận Thiệu Khang quát lớn, cắt đứt lời nàng, tiến lên nắm hai vai nàng:

- Nàng nói hươu nói vượn cái gì! Đây là những lời nữ tử có thể nói?

Giống hần? Nàng cùng nam nhân khác.....

Trong đầu hắn hiện lên một bức tranh, sương mù mờ lung, một đôi nam nữ thân thể xích lỏa (nude) đang trần miên. Chỉ là nam tử đó không phải là hắn. Trong chốc lát, gân xanh trên trán hắn nổi lên, hai tay không nhin được bóp mạnh như là muốn bóp nát bả vai nàng.

Tương Nhược Lan đau đến thiếu chút nữa không thở nổi, nàng dùng sức đẩy hắn:

- Ngươi buông tay, buông tay! Hồn đàn!

Nhưng Cận Thiệu Khang như điên cuồng, hai tay như kim sắt kẹp chặt nàng.

Tương Nhược Lan đau đến chịu không được, đập vào hắn, hai tay dùng sức đẩy hắn.

Cận Thiệu Khang ý thức lại, lui về phía sau vài bước, né tránh cú đá dùng toàn lực của nàng, đồng thời cũng buông tay ra.

Đột nhiên mất đi sự kiềm chế của hắn, nàng lại dùng lực quá mạnh, nhất thời mất đi trọng tâm, ngã về phía sau, ngã từ trên khối đá, cả người té bịch xuống đất.

Tương Nhược Lan té ngã đau đến nhăn mao kim tinh (sao bay vòng vòng) bả vai cũng đau đến vô cùng, nhất thời nước mắt tuôn rơi.

Bên kia Cận Thiệu Khang thấy Tương Nhược Lan té ngã xuống đất, đột nhiên thanh tỉnh, vội vàng đến gần:

- Nhược Lan, nàng thế nào, té có đau không?

Lúc này Tương Nhược Lan thấy hắn giống như là thấy kẻ thù giết cha, thấy hắn tới gần, vừa đá hắn vừa khóc nức:

- Ngươi cút ngay, hồn đàn, đi coi thường đàn bà! Ngươi là cái đồ cổ lỗ sĩ, đồ phong kiến, con lợn đã man không nói lý! Ta là dùng kiệu tám người khiêng mới về làm phu nhân nhà ngươi. Ta mặc kệ, ta muốn hòa ly, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

Nàng tức đến mất đi lý trí, nghĩ cái gì thì nói cái đó.

Thấy nàng khóc lóc như thế, vừa khóc vừa nằm trên đất không dậy nổi, Cận Thiệu Khang chưa từng thấy nàng như thế bao giờ. Trong ấn tượng của hắn, nàng đều là kiều ngạo vô cùng, đã bao giờ thấy nàng khóc nhiều như thế. Hắn không khỏi luống cuống, mỗi tiếng khóc của nàng lại khiến tim hắn như bị cào thêm một vết, đau đớn.

Hắn vọt tới bên người nàng, bắt kẻ nàng đá tú tung lên hắn, cũng bắt kẻ nàng mắng hắn cái gì, từ từ đỡ nàng ngồi dậy:

- Nhược Lan, đau lắm đúng không? Ta đi tìm thái y đến nhé.

Tương Nhược Lan đau đến vô cùng, trong lòng rất hận hắn, cả giận nói:

- Ta không cần ngươi giả mềo khóc chuột, ngươi buông tay!

Vừa nói, vừa không nghĩ ngợi, dương tay tát hắn.

"Bốp" một tiếng thanh thúy, trong ban đêm yên tĩnh lại càng vô cùng rõ ràng.

Hai người đều ngây dại, Tương Nhược Lan nhất thời cũng quên khóc, ngơ ngác nhìn hắn bị tát đến quay mặt sang một bên.

Nàng..... dám đánh hắn, hắn chính là An viễn hầu, là trượng phu của nàng, là "trời" của nàng. Nàng lại đánh hắn!

Không biết nơi này sẽ trừng phạt nữ tử đánh lão công như thế nào?

Tương Nhược Lan mở to hai mắt nhìn hắn, trong lòng rối loạn vô cùng.

Lại thấy hắn chậm rãi địa quay đầu lại, nghiêm mặt, không nói một lời, nhưng là nàng cảm giác được hắn tức giận, bởi vì tay hắn đỡ nàng trở nên cứng ngắc. Nàng cũng khản trương, trong lòng hạ quyết tâm, nếu hắn thẹn quá thành giận đánh nàng, nàng nhất định kêu to lên, khiến người lại đây! Nàng không thể chịu bị hắn đánh được nữa.

Đang lúc nàng âm thầm đề phòng, Cận Thiệu Khang đột nhiên ngừng đầu, nhìn nàng, nét mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì nhưng ánh mắt cũng rất nhu hòa.

Hắn thấp giọng nói:

- Xin lỗi, mới vừa rồi ta nhất thời xúc động, không có chú ý..... nàng té có đau không?

Tương Nhược Lan nhìn hắn, ngây ngẩn người, hắn lại đi xin lỗi nàng...

Bị đánh đến choáng váng?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tình Cảnh Đây...

Thấy nàng nhìn mình đầy cảnh giác, Cận Thiệu Khang hơi mất tự nhiên quay đầu, nhìn về phía chân nàng, lại hỏi:

- Chân té bị đau?

Vừa nói vừa vươn tay muốn kiểm tra chân nàng.

Tương Nhược Lan vội vàng thu chân:

- Không phải, không phải chân.

- Vậy là chỗ nào....

Hắn quay đầu nhìn nàng. Giọng nói rất ôn nhu.

Tương Nhược Lan nhìn hắn, cảm giác được lúc này hắn có chút quý dè. Nhưng vì vậy mà tức giận trong lòng giảm đi không ít. Nhưng vị trí bị đau lại khó mà mở miệng.

Thấy nàng không lên tiếng, Cận Thiệu Khang tưởng nàng rất đau, nóng lòng vội nói:

- Nàng xoay người, ta giúp nàng xem

Vừa nói vừa định động tay.

Tương Nhược Lan sao có thể cho hắn xem, tình thế cấp bách khiến nàng vội nói:

- Là mộng.....Nàng cúi đầu: Là mộng bị đau.

Cận Thiệu Khang ngăn ra, nhìn về phía nàng, thấy nàng cúi đầu, thần sắc nhăn nhó ngưng ngưng, không khỏi cười ra tiếng.

Tương Nhược Lan nghe tiếng cười, thẹn quá thành giận, một quyền đánh tới hắn:

- Ngươi còn cười, đều tại ngươi.

Cận Thiệu Khang nhanh tay nhanh mắt đỡ tay nàng, sau đó ôn nhu nắm tay nàng nói:

- Đúng, đều là tại ta, là ta không tốt. Nếu không, cho nàng đánh thêm một chút nữa, cho nàng hết giận được không

Hắn cầm tay nàng đặt ở bên mặt kia của hắn.

Trời đã tối sầm, ánh trăng xuyên qua nhánh cây chiếu lên người hắn. Hắn nhiễm một tầng ánh sáng nhàn nhạt khiến khuôn mặt hắn nhu hòa vô cùng. Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt toát ra sự lo lắng, ôn nhu khiến tim nàng đập loạn.

Tương Nhược Lan rút tay, cúi đầu, không lên tiếng, qua một hồi lâu mới nói:

- Ta cũng không phải là cố ý

- Ta biết.

Hắn giương mắt nhìn nàng cười cười:

- Cho dù là cố ý, ta cũng nhận.

Tương Nhược Lan cúi đầu không lên tiếng, nhưng khóe miệng không tự chủ được mà cong cong lên.

- Nàng như vậy chắc không thể đi được rồi

Hắn như đang lăm bằm lằm bầu, sau đó ngồi xổm xuống, kéo tay nàng qua vai hắn.

- Làm cái gì? Nàng hỏi.

- Cồng nàng, chẳng lẽ nàng muốn tự đi ra ngoài?

Tương Nhược Lan muốn cậy mạnh nhưng vừa mới động, hông lại đau đến toàn thân, không thể làm gì khác là để mặc hắn cồng nàng.

Một chốc đã như bay lên trời, lúc này, nàng mới biết hắn cao lớn như thế nào. Nằm trên lưng hắn, tầm nhìn cũng rộng mở ra không ít...

Tay nàng bám vào vai hắn, hắn đi hai bước, đột nhiên hơi động khiến nàng sợ đến nỗi vội vàng ôm chặt cổ hắn:

- Ngươi cẩn thận một chút. Nếu để ta té ngã nữa ta không để yên cho ngươi đâu!

Tương Nhược Lan cảnh cáo hắn

- Vậy nàng cũng ôm chặt đi!

Cảm giác vòng tay nàng ôm mình từ từ chặt lại, hắn cúi đầu, khóe miệng nổi lên ý cười đắc ý.

Hắn cồng nàng chậm rãi đi về phía trước, hơi thở trầm ổn, hiển nhiên cồng nàng chẳng phải là vấn đề gì.

Tương Nhược Lan nằm trên lưng hắn, tâm tình từ từ trầm tĩnh lại, cũng từ từ cảm nhận được sự tồn tại của hắn

Bờ vai của hắn rất rộng, lưng rất phẳng, cả cơ thể rất rắn chắc, rất ấm áp, hai tay hắn ôm lấy đùi nàng, thân thể hơi cúi về phía trước để nàng có thể thoải mái hơn. Tư thế này, khiến người ta không tự kìm hãm được mà dâng lên một cảm giác an toàn.

Nàng từ từ cúi đầu, tựa vào vai hắn, nhìn trắng sáng trên bầu trời. Ánh trắng tựa như con diều trong tay nàng, nàng đi tới đâu, nó cũng cùng đi tới.

Lúc này, trong lòng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hắn.

Hắn cúi đầu, thanh âm từ dưới truyền lên.

- Bây giờ còn đau không?

Nàng gật đầu, đột nhiên nhớ ra hắn không nhìn được nên nói:

- Vẫn còn đau, ngươi dùng sức nắm vai ta như vậy như muốn bóp nát xương ta, sao lại không đau.

Tương Nhược Lan vô tình tố cáo.

Hắn hơi dừng chân một chút rồi lại đi về phía trước:

- Ta không cố ý.... lúc đó... ta rất giận dữ, một thoáng mất đi lý trí, ta cũng không biết là lại dùng lực mạnh như thế.

Tương Nhược Lan bĩu môi:

- Có cần phải tức giận như thế? Cùng lắm chỉ là cùng Lưu thái y nói mấy câu...

Dù hắn là kẻ phong kiến nhưng cũng không thể quá mức như thế.

Hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, thiếu chút nữa khiến nàng bật ngựa về phía sau, nàng sợ đến nỗi vội ôm chặt cổ hắn, hắn vội vàng khom lưng.

- Nhược Lan

Hắn đột nhiên gọi tên nàng, giọng nói rất nghiêm túc:

- Nếu lần sau ta thấy như vậy thì ta vẫn sẽ tức giận.

Hắn hơi dừng lại, giọng nói hạ thấp xuống:

- Ta nhìn thấy nàng cười với hắn, ta sẽ tức giận.

Tương Nhược Lan nghe nói như thế, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị, hắn không phải là ghen chứ....

Nếu thích một người, để ý một người thì sẽ có ghen. Chẳng lẽ hắn thật sự thích ta? Tương Nhược Lan suy nghĩ một chút, cảm giác được cái này là không

thể nào. Trước kia hẳn chán ghét Trương Nhược Lan như vậy, sao giờ lại thích nàng? Hẳn là cái loại cảm giác muốn sở hữu tác quái.

- Nhưng sau này, ta vẫn có thể gặp Lưu thái y, ta còn rất nhiều vấn đề về y thuật cần thỉnh giáo hắn. Ta vẫn sẽ nói chuyện với hắn.

Tay Cận Thiệu Khang cứng lại:

- Nàng nói cái gì?

Trương Nhược Lan tiếp tục nói:

- Cho dù bây giờ ngươi quăng ta xuống ta vẫn nói như vậy, nhưng là... ta sẽ mang theo nha hoàn, sẽ không cùng hắn một mình một chỗ

Cái gì cần kiêng kỵ thì nên kiêng kỵ.

Tay Cận Thiệu Khang thoáng buông lỏng, nhiều lần ở chung, hắn cũng dần hiểu được tính nàng. Một khi nàng đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Nếu dám bức bách nàng thì sẽ chẳng có kết quả gì hay

- Nàng học y thuật làm cái gì, chẳng lẽ nàng còn muốn làm đại phu?

- Đây chỉ là việc ta muốn làm, có thể làm đại phu hay không cũng không quan trọng.

- Chuyện nàng nên làm chính là giúp ta sinh nhi dục nữ, quản lý gia trạch.

- Hầu gia, ta tưởng rằng vấn đề này chúng ta đã nói rõ ràng.

- Nhưng ta không thể hiểu được ý nghĩ của nàng

- Cũng như hôm nay, Hầu gia không thể tha thứ ta cùng nam tử khác cùng một chỗ. Hầu gia thấy ta cười với người khác, ngươi sẽ tức giận. Nhưng mỗi ngày, Vu Thu Nguyệt cười với người thì ta sẽ phải tha thứ? Ngươi luôn nói nam nữ khác biệt, nhưng trong cảm giác mỗi người, nam nữ không có gì khác nhau cả. Ngươi không thể dễ dàng chấp nhận, ta cũng như vậy. Hôn sự của chúng ta là nợ ban, ta không có cách nào, ta chỉ có thể không để mình rơi vào mê vọng thì mới không khổ sở. Nếu Hầu gia không thể hiểu, ta cũng không có cách nào.

Hắn cả người cứng đờ, dừng bước:

- Nếu hôn sự của chúng ta không phải là nợ ban?

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười:

- Hầu gia, nếu không phải nợ ban, ngươi sao sẽ lấy ta? Chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Hầu gia và ta cùng lắm chỉ là người qua đường mà thôi.

Cận Thiệu Khang dừng lại hồi lâu, không nói gì cho đến khi Trương Nhược Lan thúc giục mới tiếp tục đi tiếp.

Sau đó, Cận Thiệu Khang cũng không nói gì, chỉ có Trương Nhược Lan nói hai câu chỉ đường. Không khí yên tĩnh.

Đường dần dần rộng ra, đã có thể nghe được tiếng ồn ào ở Sương xuân viên, bọn họ đi về phía ánh lửa sáng bùng phía trước.

Cũng sắp đến Sương xuân viên, Trương Nhược Lan đột nhiên nhớ ra một chuyện, cúi đầu, nói nhỏ vào tai hắn:

- Đúng rồi, chuyện hôm nay cảm ơn ngươi.

- Chuyện hôm nay? Chuyện gì?

Hơi thở ấm áp của nàng phun vào gò má hắn, Cận Thiệu Khang nhất thời như phát mộng.

- Lúc ở Ngự hoa viên.

Nhắc tới chuyện đó, tâm tình Cận Thiệu Khang buông lỏng một chút:

- Nàng cảm ơn ta? Ta nghĩ nàng sẽ hận ta?

Trương Nhược Lan cười:

- Là! Tại sao ta lại hận ngươi

Cận Thiệu Khang đột nhiên quay đầu lại, mặt chạm vào tóc nàng, mũi người thấy mùi hương thơm ngát nhàn nhạt của nàng, trong lòng có chút rung động. Đồng thời, hơi thở hắn cũng phả lên mặt nàng, lông mi hắn nhẹ cọ lên gương mặt nàng, tê dại, ngứa ngứa, cảm giác này như truyền đến tận đáy lòng.

Hai người đều cúi đầu, có chút ngượng ngùng, gương mặt hơi chút nóng lên.

- Điều là vì ta mới có những lời đồn này, khiến nàng khó xử. Ngay từ đầu, ta chỉ để ý đến cảm xúc của mình, chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh của nàng.

Tương Nhược Lan cười cười, tiếng cười nhẹ nhàng vang nhiều trong tai hắn không thôi.

Lúc này ánh trăng đọng trên ngọn cây, bên cạnh có tiếng côn trùng kêu, còn có chút ánh sáng đom đóm lập lờ.

Tình cảnh này khiến lòng Cận Thiệu Khang như say. Hắn lặng lẽ bước chậm lại, hy vọng kéo dài khoảng thời gian này một chút, dài một chút....

- Không nghĩ nàng sẽ nói những lời đó, thật sự khiến ta bất ngờ.

Tương Nhược Lan nói:

- Ta đã nói rồi, chuyện này đều vì tính tình phóng túng của ta mà thành, trách nhiệm phần lớn là tại ta, đương nhiên, người cũng không phải toàn vô trách nhiệm, nhưng là, chuyện này ta tuyệt đối không hận người. Lúc đó, người có thể diễn trò cùng ta, giải vây cho ta. Ta đã rất cảm kích!

- Diễn trò?

Hắn dừng lại, cẩn thận buông nàng, sau đó xoay người nhìn thẳng nàng:

- Nàng cho rằng ta diễn trò?

Tương Nhược Lan cười, hỏi lại:

- Chẳng lẽ Hài gia thực sự cho rằng lấy được ta là phúc khí của người?

Những lời này, đánh chết nàng cũng không tin.

Cận Thiệu Khang cầm tay nàng, vừa định nói cái gì, lại nghe có tiếng bước chân hướng về phía bọn họ.

- Ca ca tẩu tẩu, tìm được các người rồi!

Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng và cả Diệp cô cô mang theo một đám cung nữ thái giám cầm đèn lồng đi tới.

- Chuyện gì xảy ra, sao lại nhiều người như vậy?

Tương Nhược Lan cười hỏi.

Diệp cô cô cười nói:

- Kịch đã diễn còn không thấy các người, Thái hậu biết người đã sớm đến đây, sợ người gặp phải chuyện gì nên sai người đi tìm.

Sau đó, phát hiện Tương Nhược Lan chột vạt, cả kinh nói:

- Nhược Lan tiểu thư, người làm sao vậy?

Mặt Cận Thiệu Khang có chút xấu hổ, Tương Nhược Lan nói:

- Vừa rồi không cẩn thận bị ngã, may mà gặp được Hài gia, nếu không thật không biết nên làm gì?

Diệp cô cô kiểm tra thương thế của nàng, ánh mắt đầy vẻ đau lòng:

- Bảo người mang theo người vẫn cứ không vâng lời, hôm nay xảy ra chuyện, ngay cả một người bên cạnh cũng không có, cũng may gặp được Hài gia.

Vừa nói vừa kêu mấy cung nữ tiến lên đỡ, Tương Nhược Lan đi từng bước, đau đớn mà kêu lên.

Lưu Tử Đồng lo lắng nói:

- Hình như rất nghiêm trọng, ta đi tìm ca ca ta đến.

- Không cần!

Cận Thiệu Khang cùng Tương Nhược Lan đồng thời nói.

Bị thương ở chỗ này, hắn/nàng sao có thể để Lưu Tử Đồng xem xét?

- Ta về nhà thoa thuốc là được rồi.

Tương Nhược Lan rất cảm ơn hảo ý của Lưu Tử Đồng.

Diệp cô cô thấy Tương Nhược Lan bị thương nghiêm trọng, dứt khoát phái người nói lại với thái hậu và hoàng hậu, lại phái người đưa Tương Nhược Lan về gia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Lưu Mạnh

Diệp cô cô phái người nói với thái hậu. Thái hậu nghe nói Tương Nhược Lan bị thương, nóng lòng vội vàng sai người đưa nàng đến Từ Trữ cung lại sai thái y xem qua, đem thuốc bôi một lần. Trong suốt buổi xem kịch, Thái hậu và hoàng hậu ba lần sai người xem nàng ra sao, mãi cho đến khi xác định nàng không sao hai người mới yên tâm.

Tối nay, Tương Nhược Lan dù không xem kịch, không nhìn náo nhiệt nhưng chuyện của nàng cũng không ai có thể gặp được.

Đội nàng nghỉ ngơi một lúc, thái hậu mới bảo Diệp cô cô phái xe đưa nàng hồi phủ, cũng sai Cận Thiệu Khang cùng nàng trở về.

Trở lại Hào phủ, trong phủ bởi vì Tương Nhược Lan bị thương mà chấn động, thái phu nhân, Triệu di thái thái đều thay nhau đến xem.

Thái phu nhân ngồi ở bên giường nhìn Tương Nhược Lan không thể cự quấy, thở dài nói:

- Đang khỏe mạnh sao lại té thành thế này.

Quay đầu trách cứ Hồng Hạnh:

- Người hầu hạ chủ tử thế nào thế?

Hồng Hạnh vốn rất sợ thái phu nhân, nghe vậy vội quỳ xuống, dập đầu nói:

- Xin thái phu nhân trách phạt.

Tương Nhược Lan vội vàng nói:

- Không phải tại Hồng Hạnh, là ta bảo nàng không cần đi theo.

Thái phu nhân nhíu mày:

- Bên người sao lại không có nha hoàn đi theo. Thế không hợp quy củ, sau này không nên lặp lại.

- Vâng, mẫu thân.

Tương Nhược Lan thở dài, đi đâu cũng đều có người đi theo làm gì còn tự do nữa. Nhưng có cách nào? Ai bảo nàng xuyên đến xã hội phong kiến này.

Thái phu nhân quay đầu lại trách cứ con:

- Hầu gia cũng sai, vào cung, Hầu gia phải chiếu cố thể từ nhiều hơn một chút mới đúng.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nói:

- Mẫu thân nói đúng, tất cả đều là con sai.

Thái phu nhân nhớ ra con không thích thể từ này, cũng không đành lòng trách cứ hẳn, chỉ nói:

- Nhược Lan hôm nay bị sợ, Hầu gia đêm nay lưu lại cùng Nhược Lan.

Tương Nhược Lan nóng nảy, vội vàng ngắt đầu:

- Mẫu thân, không cần phiền toái Hầu gia, Nhược Lan không có việc gì!

Nàng nhìn Cận Thiệu Khang, nghĩ thầm, hẳn là hẳn sẽ không đồng ý! Đêm nay nàng nói với hẳn nhiều như vậy, hẳn hẳn đã rõ ý của nàng.

Một tháng hai lần thì thôi không nói, nếu hấn muốn tới thì tới. Cuộc sống đồng sàng cộng chằm lại thêm ra, hôm đó suýt thì giả biến thành thật, như thế quá nguy hiểm.

Ai ngờ, Cận Thiệu Khang không thêm nghĩ đã đồng ý, coi đó là chuyện rất đương nhiên.

Tương Nhựt Lan len lén trừng mắt nhìn hấn một cái, ai biết sau lưng hấn như mọc thêm mắt, đột nhiên quay đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng cười như không cười.

Thái phu nhân lại dặn dò vài câu, sai bọn nha hoàn hầu hạ chu đáo rồi mới cùng mọi người rời đi.

Thái phu nhân đi rồi. Tương Nhựt Lan nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, bây giờ thái phu nhân đi rồi, người cũng trở về nghỉ ngơi đi... ta không có việc gì, người không cần ở lại cùng ta

Cận Thiệu Khang đi tới bên giường, ngồi xuống:

- Ta đã đáp ứng mẫu thân rồi, lời mẫu thân không thể cãi

Trong lòng đột nhiên cảm giác có chút khó chịu, người khác hao hết tâm tư khiến hấn yêu thích cũng không được, mà nàng lại nghĩ mọi cách mà đẩy hấn ra.

Thế mà hấn lại vẫn một lần rồi một lần tới đây. Thế là có chuyện gì?

Nghe hấn nói như vậy, Tương Nhựt Lan cũng không tiện nói gì nữa, cũng không thể đuổi hấn ra ngoài, làm càn cũng nên có mức độ thôi. Tóm lại, nơi này là xã hội nam quyền, để cho nam nhân mất mặt là chuyện không hay ho gì. Dù sao hấn cũng sẽ không động đến mình, kệ hấn đi.

Cận Thiệu Khang thấy nàng không nói chuyện, lại hỏi nàng:

- Bây giờ thấy đỡ hơn chưa?

Tương Nhựt Lan gật đầu:

- Trong cung đã bôi thuốc một lần rồi, không còn đau nhiều nữa, nhưng vẫn không thể động, động đây là sẽ đau.

Nhắc tới thuốc, Cận Thiệu Khang đột nhiên nhớ ra, móc trong ngực một chiếc bình nhỏ màu đỏ:

- Thái y có nói, trước khi đi ngủ phải bôi thêm một lần nữa

Vừa nói vừa xoay người, chạm lên người nàng.

Tương Nhựt Lan cả kinh, quay đầu, trừng mắt nhìn hấn:

- Người muốn làm gì?

- Bôi thuốc!

Cận Thiệu Khang lắc lắc bình thuốc trong tay.

Tương Nhựt Lan xanh mặt, kéo chăn đến tận miệng:

- Không cần phiền Hầu gia, để ta bảo Hồng Hạnh là được

Nói đùa à, nàng bị thương ở chỗ đó, chẳng lẽ lại cời quần trước mặt hấn?

Cận Thiệu Khang biết nàng sẽ không đáp ứng, kỳ thật chỉ nghĩ đùa đùa nàng, lúc này thấy nàng phản ứng như vậy, cảm giác rất vui vẻ:

- Nhựt Lan, chúng ta là vợ chồng, nàng thẹn thùng cái gì? Huống hồ...

Hấn đột nhiên đến nàng, mắt chớp chớp nhìn nàng, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện:

- Trên người nàng có chỗ nào ta chưa nhìn qua!

Lúc này, nếu Trữ An ở bên nhất định sẽ cả kinh mà té xỉu, bởi vì Hầu gia bình thường luôn trung quy trung củ mà cũng nói ra những lời như thế này!

Nghe thế, trong đầu Tương Nhựt Lan không tự giác mà lại hiện lên cảnh sau bình phong tối đó, máu toàn thân nháy mắt dồn lên mặt, mặt đỏ như sắp chảy máu.

Nàng cúi đầu, tay gắt gao nắm chặt chần. Vừa xấu hổ lại ngượng ngùng, nhất thời hận không thể lập tức đào lỗ chui xuống.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy, lúc này mới ý thức được lời mình nói. Lớn như vậy nhưng hắn chưa bao giờ nói ra những lời thất lễ như vậy. Nhất thời cũng thấy ngượng ngùng, xấu hổ dị thường nhưng trong lòng lại mơ hồ vui mừng, cảm giác rất kì quái.

Mặt hắn nóng lên, chân tay vô thức, không dám nhìn thần sắc của nàng, một lát sau, hắn đặt lọ thuốc trên đầu giường, lắp bắp nói:

- Ta ra ngoài gọi...gọi nha hoàn vào bôi thuốc cho nàng.

Vừa nói vừa xoay người vội vã đi ra.

Vừa nói xoay người cấp vội vã đi ra cửa phòng.

Tương Nhược Lan nhìn bóng lưng hắn, vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ nhỏ một câu: “Lưu manh”. Lập tức cũng không nhịn được cười rộ lên.

Cận Thiệu Khang đi ra cửa phòng đến trước viện, muốn gọi một nha hoàn vào nhưng nha hoàn cả sân hắn chẳng biết tên ai. Một bên, Hồng Hạnh thấy hắn đi ra vội vàng cười bước đến, ngọt ngào nói:

- Hầu gia có gì sai bảo?

Nhưng Cận Thiệu Khang cũng chẳng nhìn nàng, chỉ sai bảo một caai:

- Đi vào bôi thuốc cho phu nhân.

Chỉ cần không phải là Tương Nhược Lan, Cận Thiệu Khang tự nhiên sẽ khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt khiến người sợ hãi.

- Vâng

Hồng Hạnh khó mà chịu được hơi thở lạnh lùng của hắn, bất tri bất giác cúi đầu, sau đó nhìn hắn lướt mình đi ra khỏi sân

Nhìn bóng lưng anh tuấn của hắn, Hồng Hạnh nghĩ thầm

- Đêm nay không phải thái phu nhân muốn Hầu gia nghỉ ở đây? Sao lại đi rồi, thì ra bắt đầu chỉ là diễn trò mà thôi. Xem ra, tiểu thư thật sự không được Hầu gia yêu thích.

Kết luận như thế, tâm tình Hồng Hạnh là lạ, không rõ là vui hay buồn.

Hồng Hạnh vào phòng đi tới trước giường.

- Phu nhân, Hầu gia sai ta vào bôi thuốc cho người.

- Thuốc ở kia.

Tương Nhược Lan chỉ về phía đầu giường.

Hồng Hạnh cầm bình thuốc, xoay người kéo chần, cẩn thận cởi quần nàng ra, thấy thương thế của nàng không khỏi “a” lên một tiếng.

- Tiểu thư, thương thế của người nghiêm trọng thế này!

Mông bầm tím một khoảng lớn.

- Không sao, người bôi thuốc cho ta... qua vài ngày là được rồi.

Hồng Hạnh đổ thuốc lên da nàng, nghĩ nhẹ nhàng xoa bóp, nhưng vừa chạm đến Tương Nhược Lan lại hô đau, không thể làm gì khác hơn là chỉ nhẹ nhàng thoa thuốc lên.

Đang xoa, nghe tiểu thư hỏi:

- Hầu gia đâu?

Hồng Hạnh nhìn gáy Tương Nhược Lan, đáp lại:

- Vừa nãy ta thấy Hầu gia ra sân.

Ra sân, là đi? Tương Nhược Lan nhớ ra bộ dáng xấu hổ khi nãy thì cười cười, hắn nói những lời đó cũng thật không hay ho gì.

Hồng Hạnh không thấy vẻ mặt Tương Nhược Lan, thấy nàng không nói gì thì tưởng nàng đang buồn khổ.

Bôi thuốc xong, Hồng Hạnh giúp nàng mặc quần, Trương Nhược Lan nhớ ra trên vai cũng bị thương nên nói:

- Cũng bôi thuốc lên vai cho ta nữa.

Khi này ở Từ trữ cung cũng không nhắc tới vết thương trên vai nàng, sợ người khác nhìn thấy kì quái, cho nên lúc ở trong cung cũng không bôi thuốc.

- Phu nhân, trên vai cũng bị thương?

Hồng Hạnh cảm giác kì quái, thấy Trương Nhược Lan muốn ngồi dậy, vội vàng đến đỡ nàng.

Đội Trương Nhược Lan ngồi dậy, Hồng Hạnh theo lời sai bảo, cởi quần áo trên người nàng. Vừa nhìn thấy vết thương, hai người đều lấy làm kinh hãi.

Chỉ thấy hai bả vai hiện rõ vết năm ngón tay tím lại, trên làn da tuyết trắng lại càng hiện rõ.

Trương Nhược Lan trong lòng thầm mắng, con khi chết dẫm, trách không được lại đau như thế. mk! Mới chỉ cho hấn một bạt tai cũng quá tiện nghi cho hấn rồi.

Mà Hồng Hạnh bên cạnh như hít phải khí lạnh, hai tay bùng miệng, tròn mắt nhìn, vẻ mặt khó tin.

- Tiểu thư, vết tím này...

Cũng không thể nói là té được, về phần là ai làm, ngoài Hầu gia thì còn có thể là ai?

Hầu gia chán ghét tiểu thư như vậy, còn động thủ với nàng?

Trương Nhược Lan thấy ánh mắt nàng, trầm mặt:

- Hồng Hạnh, chuyện đêm nay không được nói ra ngoài, nếu không ta sẽ không dễ dãi đâu.

- Vâng, phu nhân

Như thế càng khiến Hồng Hạnh khẳng định tiểu thư bị Hầu gia cư xử thô bạo, cũng không dám đề cho người khác biết.

Hồng Hạnh giúp Trương Nhược Lan bôi thuốc, năm ngón tay sâu như là khảm vào da thịt, có thể thấy được lúc ấy Hầu gia chán ghét tiểu thư như thế nào.

Nàng nhìn khuôn mặt Trương Nhược Lan bình thường, da dẻ không tính là trắng, mũi không phải là cao, miệng cũng không phải là khéo léo. Tướng mạo này đương nhiên không được nam nhân yêu thích. Nhưng là mình....mình....mình dù không phải là hoa nhường nguyệt thẹn nhưng so với tiểu thư cũng đẹp hơn nhiều...

Nếu tiểu thư cho nàng cơ hội, chắc chắn nàng có thể làm cho Hầu gia đến Thu đường viện nhiều hơn vài lần, nàng nhất định sẽ giúp tiểu thư giữ chân Hầu gia...

Nhưng là tiểu thư tại sao lại không cho nàng cơ hội.

Đúng rồi, tiểu thư có lẽ không nghĩ tới, tiểu thư không thông minh, bên người lại không có ai nhắc nhở nàng, nàng căn bản không ý thức được chuyện này. Đây rõ ràng là chuyện tốt, sao tiểu thư lại không đáp ứng? Có lẽ nàng nên nói với tiểu thư?

Hồng Hạnh trong lòng bưng bưng, càng nghĩ càng cảm giác là đúng. Chỉ cần tiểu thư đáp ứng nàng, nàng cũng không sợ sự uy hiếp của Vu di nương. Nàng cũng không cần phản bội tiểu thư đã cùng mình lớn lên.

Chỉ cần tiểu thư đáp ứng, nàng sau này cũng là chủ tử rồi, sẽ có nha hoàn hầu hạ, cầm y ngọc thực.....

Chỉ cần nàng nhắc nhở tiểu thư một chút, chưa biết chừng tiểu thư sẽ đáp ứng nàng. Tại sao lại không đáp ứng? nàng nhất định có thể giúp tiểu thư giữ chân Hầu gia!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: May Là Như Thế

Tương Nhượng Lan cảm giác động tác của Hồng Hạnh càng lúc càng chậm, hơi thở lại càng lúc càng gấp, cảm thấy kì quái. Nàng thoáng quay đầu, hỏi:

- Hồng Hạnh, sao thế?

Hồng Hạnh hít sâu một hơi, phút chốc hạ quyết tâm. Nàng đứng lên, lui về phía sau hai nước, quỳ xuống trước giường Tương Nhượng Lan. Về mặt rất kiên quyết!

Tương Nhượng Lan thấy vẻ mặt này của nàng lại càng hoảng sợ, nàng kéo áo nhìn Hồng Hạnh nói:

- Ngươi làm cái gì thế?

Hồng Hạnh lại dập đầu ba cái, rồi thẳng lưng, nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Phu nhân, Hồng Hạnh có chuyện muốn nói

- Chuyện gì?

Tương Nhượng Lan có cảm giác, chuyện Hồng Hạnh muốn nhờ không phải là chuyện gì hay.

- Hồng Hạnh nói.... trước tiên, Hồng Hạnh phải nói rõ, Hồng Hạnh tuyệt không có tư tâm gì, Hồng Hạnh chỉ một lòng trung thành với phu nhân, tất cả để vì phu nhân mà suy nghĩ, xin phu nhân tin tưởng Hồng Hạnh trung thành!

Hồng Hạnh càng nói như vậy, trong lòng Tương Nhượng Lan càng sợ hãi. Kinh nghiệm của nàng cho thấy, càng nóng lòng nói là trung thành thì càng không thể tin được.

- Ngươi nói đi!

Ngực Hồng Hạnh phập phồng, chớp mũi toát ra mồ hôi, cả người trông vô cùng khẩn trương. Nàng hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Tiểu thư, xin cho Hồng Hạnh cơ hội để hầu hạ Hầu gia!

Bên kia, Cận Thiệu Khang ánh chừng Tương Nhượng Lan đã thoa thuốc xong, quay về Thu đường viện. Vừa rồi hắn đi ra ngoài để ổn định tâm tình, giảm bớt sự ngượng ngùng khi nãy, không phải như Hồng Hạnh nghĩ là một đi không trở về.

Hắn đi vào sân, bọn nha hoàn thấy Hầu gia lại vào thì rất cao hứng, Liên Kiều định vào thông báo nhưng Cận Thiệu Khang lại khoát khoát tay, ý bảo nàng không nên nói. Hắn rất muốn xem, Tương Nhượng Lan thấy hắn quay lại thì sẽ tỏ thái độ ra sao.

Hắn đi qua cửa, đến tiền sảnh, vừa đến cửa phòng, định đẩy cửa đi vào, vừa lúc nghe được Hồng Hạnh nói:

- Tiểu thư, xin cho Hồng Hạnh cơ hội để hầu hạ Hầu gia!

Ý thức lại, Cận Thiệu Khang ngừng tay.

Hồng Hạnh, là ai?

Trong phòng, Tương Nhượng Lan đương nhiên hiểu rõ ý của Hồng Hạnh. Thời gian này, trước mặt Cận Thiệu Khang, Hồng Hạnh luôn luôn trang điểm cẩn thận. Nàng không phải không biết, chỉ là nàng không để ý tới. Nếu Hầu gia muốn thì nàng sẽ không ngăn cản!

Chính là cũng không đại biểu rằng nàng đồng ý làm chuyện này.

Hồng Hạnh thấy Tương Nhượng Lan không lên tiếng, tưởng rằng nàng còn không nghe rõ, lại nói:

- Tiểu thư, ý của Hồng Hạnh là...

Dẫu sao vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, nhắc tới chuyện đó vẫn có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, nói năng lắp bắp.

- Ý của Hồng Hạnh là.... Hồi lâu, nàng lại đỏ xầu hổ mở miệng.

Tương Nhượng Lan có chút không nhịn được, nói hộ nàng:

- Ý của ngươi là muốn lúc Hầu gia tắm rửa thì gọi ngươi vào hầu hạ. Ngươi muốn cơ hội này?

Không phải chỉ là như thế, cần gì phải rào trước đón sau,

Ngoài phòng, Cận Thiệu Khang nghe rõ là chuyện gì xảy ra, không phải là lại có nha hoàn muốn bay lên đầu cây làm phượng hoàng. Loại chuyện này trong các gia đình giàu có đều rất phổ biến, trước kia hắn cũng không có cảm giác có gì là không ổn. Nhưng lúc này, hắn lại cảm giác rất không thoải mái.

Nàng sẽ làm? Nàng sẽ đưa nữ nhân khác lên giường hấn sao? Vì nàng không muốn sinh nhi dục nữ cho hấn nên nàng sẽ để người khác hầu hạ hấn.

Hồng Hạnh không nghĩ tới Trương Nhược Lan lại nói thẳng ra như vậy, mặt càng đỏ. Nhưng nghe ra tiểu thư không hề tức giận khiến nàng có thêm không ít dũng khí.

- Tiểu thư, chỉ cần Hồng Hạnh được Hầu gia sủng ái, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của tiểu thư! Sau này, Hồng Hạnh sẽ giúp tiểu thư, cố gắng làm cho Hầu gia thường xuyên đến Thu Đường viện. Tương lai Hồng Hạnh có sinh con cũng sẽ giao cho tiểu thư nuôi dưỡng. Hồng Hạnh sẽ toàn tâm toàn ý trợ giúp tiểu thư ổn định địa vị tại Hầu phủ! Tiểu thư chúng ta cùng lớn lên bên nhau, trừ Hồng Hạnh, tiểu thư có thể tin tưởng ai? Bây giờ, trong mắt Hầu gia không có tiểu thư, đợi đến khi Vu di nương sinh hạ thứ trưởng tử nhất định sẽ trở thành uy hiếp lớn cho tiểu thư. Vu di nương không hề đơn giản, đến lúc đó sẽ gây bất lợi cho tiểu thư. Nhưng Hồng Hạnh không như thế, Hồng Hạnh là người của tiểu thư, cả đời Hồng Hạnh sẽ không phản bội tiểu thư, cho dù tương lai được Hầu gia sủng ái, Hồng Hạnh cũng vẫn là nô tỳ của tiểu thư. Chỉ cần tiểu thư cho Hồng Hạnh cơ hội, nhất định Hồng Hạnh có thể giúp tiểu thư giữ Hầu gia lại.

Hồng Hạnh nói xong, nín thở nhìn nàng, lắng lắng chờ đợi đáp án của nàng.

Tiểu thư sẽ đồng ý! Tiểu thư không ngu, nàng không thể giữ được Hầu gia, đương nhiên phải tìm cách. Trước kia còn có Ánh Tuyết, giờ Ánh Tuyết đã lập gia đình, bên người nàng còn có ai hơn được mình? Tiểu thư nhất định sẽ đáp ứng.

Trương Nhược Lan nghe nàng nói xong, sợ run một hồi rồi không nhịn được cười ra tiếng.

Thì ra, trong mắt mọi người, nàng là một kẻ không được chồng yêu thương, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng cảm giác được nàng bất lực, phải dựa vào nha hoàn mới có thể giữ được chân người đàn ông.

Cho dù được Thái hậu, hoàng hậu sủng ái cũng không so được với sự yêu thích của phu quân. Trong mắt mọi người, nàng cuối cùng vẫn là kẻ thất bại.

Có một số việc, nàng hình như đã nghĩ quá đơn giản.....

- Tiểu thư.....

Hồng Hạnh thấy Trương Nhược Lan cười không ngừng, trong lòng có chút sợ hãi.

- Hồng Hạnh, người dựa vào cái gì cho rằng người nhất định sẽ được Hầu gia sủng ái, cho dù ta cho người cơ hội này, người làm thế nào mà giành được?

Hồng Hạnh vừa nghe lời này, trong lòng vui mừng:

- Chỉ cần tiểu thư cho Hồng Hạnh cơ hội, Hồng Hạnh nhất định sẽ đem hết sức lực để được Hầu gia sủng ái.

Nam nhân nào không ham sắc. Nàng dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng xinh đẹp hơn tiểu thư nhiều. Hơn nữa, trong hoàn cảnh đó, Hầu gia sao có thể không động tâm? Nếu vận khí của nàng tốt, có thể mang thai, cả đời sẽ được sống trong vinh hoa phú quý.

Ngoài cửa, Cận Thiệu Khang nghe Trương Nhược Lan nói, trong lòng trầm xuống, cảm giác vô cùng thất vọng và phẫn nộ. Hấn xoay người định rời đi thì đúng lúc này, trong phòng lại nghe giọng Trương Nhược Lan vang lên:

- Có lẽ sẽ như thế. Nhưng Hồng Hạnh. Loại chuyện này ta sẽ không làm!

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, trong nháy mắt này, hấn tựa như từ trong bóng tối đi ra phía ánh sáng.

Trong phòng, Hồng Hạnh hoàn toàn không thể hiểu được.

- Tại sao, tiểu thư! Ta biết người rất thích Hầu gia, chính là.....

Trương Nhược Lan thu ngưng cười, nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Hồng Hạnh, nếu ta thích Hầu gia, cho dù không được sủng, muốn được hấn chú ý thì cũng sẽ không đem nữ nhân khác đưa đến giường hấn. Nếu ta không thích hấn, ta cũng sẽ không vì ích lợi của mình mà không chế vận mệnh của người khác, cho dù chuyện này là người tự nguyện. Nhưng chuyện này rất ghê tởm, rất đáng xấu hổ, ta khinh thường! Ta chưa bao giờ sợ Hầu gia cả đời không đến Thu đường viện, chưa bao giờ sợ Vu di nương uy hiếp địa vị của ta. Cho dù sợ ta cũng không làm. Hồng Hạnh, nếu Hầu gia thích người, muốn thu người, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản, ta còn sẽ làm chuyện này cho người thật chu đáo. Nhưng người muốn ta ngầm làm chuyện này. Không được! Bất kể là tình huống gì, đáp án của ta vĩnh viễn đều là - không được!

Hồng Hạnh nghe xong lời của nàng nói, sắc mặt từ đỏ thành trắng, sau đó mới phục hồi tinh thần nói:

- Tiểu thư...

Nàng còn muốn nói nữa như Trương Nhược Lan không còn sự nhẫn nại mà nói tiếp:

- Chuyện hôm nay, ta coi như không phát sinh! Người cũng không cần lo lắng ta sẽ làm gì người. Chỉ cần Hầu gia thích người, ta tuyệt đối không có ý kiến,

nếu Hàu gia không có tâm tư này thì người cũng nên an phận một chút. Có một số thứ, mới nhìn rất đẹp, nhưng nếu cố giành giật, đến một ngày người sẽ thấy nó xấu xí, người sẽ thất vọng. Thân phận nào thì cũng sẽ có chuyện đồng dạng cho nó. Mặc dù là bất đắc dĩ nhưng đó là cách làm an toàn nhất. Hy vọng, người có thể hiểu lời ta nói! Người ra ngoài đi.

Hồng Hạnh đã biết chuyện này hoàn toàn không có hy vọng, trong lòng nàng thất vọng vô cùng, tim như chìm xuống đáy vực.

Nếu Hàu gia thích nàng, nàng còn cần đến cầu tiểu thư? Đây đều là tiểu thư muốn từ chối mà thôi. Nói đến nói đi, nàng sợ sau này mình được sủng sẽ cười lên đầu nàng! Nàng trung thành với tiểu thư thì sao? Nàng vì không phản bội tiểu thư mà mạo hiểm cự tuyệt Vu di nương nhưng như thế thì sao, nàng được cái gì?

Hồng Hạnh đứng lên, xoay người, cúi đầu ủ rũ đi ra. Vừa đẩy cửa đã thấy Cận Thiệu Khang đứng ngoài, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Hồng Hạnh sợ đến hồn phi phách tán, “à” lên một tiếng rồi ngã sấp xuống đất. Nàng ngẩng đầu, hoảng sợ vô cùng nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tương Nhược Lan nghe thấy Hồng Hạnh kêu hoảng, vươn người ra hỏi:

- Hồng Hạnh, xảy ra chuyện gì?

Vừa dứt lời, đã thấy Cận Thiệu Khang âm trầm nghiêm mặt đi tới cạnh Hồng Hạnh.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Sau này, chỉ cần ta tới đây, người không được phép xuất hiện trước mặt ta, nếu không, lập tức đem bán.

- Hàu gia.

Hồng Hạnh khóc gào một tiếng.

Cận Thiệu Khang không hề nhìn nàng, nhẹ nhàng phun ra một chữ:

- Cút!

Hồng Hạnh không dám nói gì nữa, vội cút ra khỏi cửa.

Hồng Hạnh đi rồi, Cận Thiệu Khang xoay người đóng cửa phòng rồi từ từ đi đến gần Tương Nhược Lan. Hắn nhìn nàng, ánh mắt nhìn nàng rất lạ, như là vui vẻ, như là kích động lại như là cảm động. Tóm lại là một loại ánh mắt làm cho Tương Nhược Lan cảm giác rất mất tự nhiên.

- Hàu gia, người không phải đi rồi sao?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nàng thật sự muốn ta đi? Có lẽ ngày mai sẽ lại có người tới đây muốn giúp nàng nữa đó.

Tương Nhược Lan cười cười:

- Vừa nãy người đều nghe thấy? Hàu gia, người đừng trách Hồng Hạnh, khi nãy người khiến nàng sợ hãi.

Cận Thiệu Khang hơi ngạc nhiên:

- Nàng lại nói thay cho nàng ta?

Nếu đổi lại thành người khác, lập tức sẽ đem nàng đuổi ra ngoài.

- Thật ra nàng cũng không có gì sai. Cuộc sống sung sướng ai mà không muốn. Trong phủ này, có mấy nha hoàn không có tâm tư này, chẳng lẽ các nàng cũng là người xấu?

Đó là xã hội nam quyền, các nữ nhân muốn sung sướng thì chỉ có ý nghĩ bò lên giường chủ tử. Nói tới nói lui, nếu nam nhân không có tâm tư này thì bọn hạ nhân sao dám nghĩ như thế?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, yên lặng nhìn thật lâu, sau đó nhẹ nhàng cười:

- Nhược Lan, cho tới bây giờ có lẽ không có ai thực sự hiểu rõ nàng...

Hắn nhìn nàng, ánh mắt mềm mại như nước, như là phải đem nàng hòa tan:

- Nhưng may là như thế....

Hắn cúi người, nhẹ hôn lên tóc mai nàng

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thỏa Lòng

Buổi tối Trương Nhược Lan chỉ có thể nằm sấp mà ngủ.

Cận Thiệu Khang nghiêng người nằm bên cạnh nàng, một tay chống đầu nhìn nàng không chớp mắt.

Trương Nhược Lan mặc dù quay mặt ra ngoài nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của hắn. Ánh mắt quý dị này đâm vào ót nàng khiến nàng tê dại. Một lúc sau, nàng sợ không nhận được, quay đầu lại, hỏi hắn:

- Hầu gia, người nhìn ta như thế làm cái gì, có gì không đúng à?

Nàng nhìn thẳng hắn, đôi mắt hắn u ám như ẩn dấu rất nhiều tâm tình nhưng về mặt lại rất đạm bạc, không thấy được bất kỳ điều gì khác lạ.

- Nhược Lan, trước kia ta cho rằng ta rất hiểu rõ nàng, nhưng càng ở chung, ta càng phát hiện không hiểu rõ nàng. Tỷ như y thuật của nàng, tỷ nhưng những ý nghĩ kì quái của nàng, tỷ như câu đối hôm nay. Nhược Lan, có đôi khi ta sẽ có một loại ảo giác, ta cảm giác được, nàng căn bản không phải là Trương Nhược Lan mà ta đã biết.

Tìm nàng đột nhiên đập mạnh nhưng nét mặt lại tươi cười rất khoa trương:

- Hầu gia nói những lời này là có ý gì, chẳng lẽ Hầu gia nghĩ ta là giả mạo?

Cận Thiệu Khang chớp mắt, cười cười:

- Đương nhiên ta sẽ không hoài nghi như thế, một người lớn sống sờ sờ không phải là dễ dàng giả mạo được. Đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi.

- Y thuật ta cũng không biết nhiều, cũng không có cơ hội mà bộc lộ cho nên mọi người không biết. Ý nghĩ của ta cũng không hề kì quái, chỉ là người không thể hiểu mà thôi, về phần câu đối hôm nay...

Trương Nhược Lan mỉm cười:

- Chẳng lẽ Hầu gia thật sự nghĩ rằng ta có thể đối ra, ta có bao nhiêu chữ chẳng lẽ Hầu gia còn không rõ?

- Không phải nàng đối ra thì là ai? Cận Thiệu Khang hỏi.

- Một vị bằng hữu của cha ta đã sớm đối ra. Nhưng ông ấy không màng danh lợi, không muốn nổi tiếng, chỉ đối ra tự mình thưởng thức, không truyền ra ngoài nên không ai biết. Ta chỉ là nhớ được mà thôi. Nếu thực sự muốn ta đối, chỉ sợ ngay cả câu đối đơn giản cũng không đối xong.

Nói thật vẫn tốt nhất, nếu thực sự để người ta nghĩ nàng là tài nữ, mỗi ngày lại có người đến khiêu chiến thì nàng chết chắc.

- Thì ra là như thế...

Cận Thiệu Khang cũng không hoài nghi. So với việc Trương Nhược Lan thật sự có thể đối được câu tuyệt đối hơn mười năm qua, lời giải thích này còn hợp lý hơn.

- Lúc ấy, nàng khiến chúng ta vô cùng kinh ngạc, các đại học sĩ xung quanh ta ai nấy cả kinh thiếu điều té ngã.

Cận Thiệu Khang cười nói.

Trương Nhược Lan vẫn nhìn hắn, thấy hắn đột nhiên tươi cười, nàng cũng cười khiến hắn cảm giác hơi là lạ.

- Nàng cười cái gì?

Trương Nhược Lan nhìn hắn, cười nói:

- Hầu gia cũng khiến người khác rất ngạc nhiên.

- Ta có gì mà khiến người khác ngạc nhiên.

Có lẽ là loại không khí dễ thở này, có lẽ là trước đó, trong cung hai người đã từng có một đoạn đi chung, có lẽ là vì hai người nhiều lần tiếp xúc mà cảm giác dần quen thuộc. Trương Nhược Lan cảm thấy mình không còn chán ghét hắn như lúc đầu. Bây giờ, nàng có thể coi hắn như bằng hữu, cùng hắn nói chuyện phiếm.

- Hầu gia lại cũng cười nói giống như thế này, ta vẫn tưởng rằng Hầu gia là người không bao giờ nói những lời đùa cợt. Trước kia ngày nào người cũng bày ra cái dạng mặt này...

Vừa nói, Trương Nhược Lan học theo biểu hiện bình thường của hắn, trề mắt xuống, vẻ mặt này rất nghiêm túc khiến hắn nhìn thấy mà phì cười.

Hắn cười rộ lên, mặt mày giãn ra, ánh mắt sáng ngời, má lúm đồng tiền xuất hiện. Cả khuôn mặt như phát ra ánh sáng chói mắt khiến Trương Nhược Lan như bị đui mù, không nhận được lại hoa si (ngây dại, si mê) một chút.

- Hầu gia, cười như vậy cả người như trẻ đi năm tuổi liền.

Trương Nhược Lan nâng mặt nhìn hắn nói.

Cận Thiệu Khang thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, đột nhiên tâm tình cực tốt, ý cười càng sâu:

- Nàng muốn bản hầu ngày nào cũng cười tươi với người khác?

Trương Nhược Lan trong đầu tưởng tượng tình hình này, không tự chủ được mà rùng mình, mặt nghiêm lại vẫn tốt hơn.

- Được rồi, Hầu gia rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?

Trương Nhược Lan có chút tò mò, không ai nói cho nàng tuổi của hắn.

Chưa bao giờ có người nói chuyện với hắn thoải mái như vậy, thái độ nhân từ là mẫu thân nên lúc nào cũng uy nghiêm, Vu Thu Nguyệt thì lấy lòng, cẩn thận, Nhược Lâm và Hoa Thanh lúc nào cũng nhìn sắc mặt hắn, hoảng loạn sợ hắn không vui. Chỉ có nàng mới thoải mái nói chuyện với hắn như thế này, cảm giác này rất ấm áp cũng rất thân thiết.

Có thể cùng nàng nói chuyện như thế này cũng rất thoải mái, cho dù nàng không muốn cùng hắn viên phòng, hắn cũng thấy rất

Hắn chống đầu, nhìn nàng. Hắn có thể thấy rõ từng sợi lông mi của nàng, có thể thấy trong mắt nàng có bóng dáng của hắn, hắn có thể nghĩ thấy được trên người nàng mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Loại cảm giác này thật tốt.

- Hai mươi ba? Hai mươi tư? Hay là hai mươi lăm?

Trương Nhược Lan tiếp tục hỏi. Mười tám tuổi đã ra chiến trường, năm năm sau quay lại, hắn là tầm tuổi này.

- Hai mươi tư. Cận Thiệu Khang trả lời.

Hai mươi tư, Trương Nhược Lan cười cười, so ra thì còn nhỏ hơn mình kiếp trước hai tuổi. Tại thời đại đó, nam nhân hai mươi tuổi vẫn còn rất trẻ, chỉ đang chuẩn bị bắt đầu xây dựng tương lai mà thôi. Nhưng hắn lại đã từ chiến trường trở về, làm quan đến tam phẩm, cũng không lạ bình thường trông hắn lại già dặn như thế.

- Hai mươi tuổi có thể làm quan cao như vậy, Hầu gia cũng rất cố gắng.

Theo nàng biết, hắn bây giờ làm quan, vị trí có thể tương đương với thứ trưởng quốc phòng ở thời hiện đại.

- Không có cái gì cố gắng cả, nếu không phải có cha ta, ta cũng không có cơ hội này.

Thiếu chút nữa quên hắn là con nhà thế gia, xuất phát điểm cao hơn người khác nhiều. Nhưng cũng không nghĩ hắn khiêm nhường như vậy.

- Hầu gia bình thường ở phủ nha làm cái gì?

- Xem các việc từ bên dưới trình lên, dạo này thì bận chuyện cấm vệ quân.

- Khó trách mỗi ngày Hầu gia đi sớm về muộn, ta gả vào lâu như vậy cũng chưa thấy Hầu gia nghỉ ngày nào? Hầu gia không được nghỉ?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, ánh mắt lấp lánh:

- Xem ra nàng vẫn rất quan tâm tới ta!

- Ách...

Tương Nhượng Lan cười khan hai tiếng:

- Chỉ là có chút tò mò, tùy tiện hỏi thôi.....

Con khi này thật tự ki, ai thêm quan tâm hấn.

- Không còn sớm nữa, sáng mai Hầu gia còn phải lên triều, ngủ sớm một chút đi.

Tương Nhượng Lan cũng buông tay, nằm xuống

Thấy nàng quay đầu đi, Cận Thiệu Khang cảm giác có chút mất mát, hấn nhẹ nhàng thở dài, cũng nằm xuống. Hấn nghiêng người nhìn nàng. Tóc dài của nàng xõa ra, hơi cọ vào mặt hấn, cảm giác mềm mượt vô cùng, mùi thơm ngát khiến hấn như say.

Hấn không nhịn được vươn tay muốn vuốt tóc nàng. Nhưng tay vừa đến gần đầu nàng thì lại cứng ngắc giữa không trung, cũng không thể nào tiến lên được. Qua một lúc, hấn thu tay, tức giận tự vỗ đùi mình “ba” một tiếng.

- Có muối?

Tương Nhượng Lan nghe được tiếng động hỏi.

- Đúng vậy, có muối, một con muối rất to

Cận Thiệu Khang cũng hồ đồ đáp lại.

Ngày thứ hai, sau khi Cận Thiệu Khang vào triều, Vu Thu Nguyệt đến thăm Tương Nhượng Lan.

- Tôi hôm qua hơi không khỏe, tỷ tỷ quay về thì ta đã đi ngủ nên không thể đến thăm tỷ tỷ, xin tỷ tỷ đừng trách.

Vu Thu Nguyệt đứng bên giường Tương Nhượng Lan, vè mặt then thùng.

Tương Nhượng Lan nhàn nhạt cười nói:

- Không sao, đi nương ngồi đi.

Vu Thu Nguyệt ngồi xuống vừa quay đầu nhìn triều phục Cận Thiệu Khang thay để lại đây, trong lòng dâng lên con ghen.

Tương Nhượng Lan thấy nàng hai mắt nhìn chăm chăm triều phục của Cận Thiệu Khang, vội nhìn Liên Kiều, ý bảo nàng thu thập đồ của Hầu gia. Tránh để nàng ta lại bày trò nước mắt dâng trào trước mặt mình, nhìn đã thấy phiền.

Vu Thu Nguyệt thấy Liên Kiều mang triều phục đi, chua chua nói một câu:

- Hầu gia đối với tỷ tỷ thật tốt, thấy tỷ tỷ hoảng sợ, vẫn cố ý lưu lại cùng tỷ tỷ.

Tương Nhượng Lan nhàn nhạt cười nói:

- Hầu gia là phu quân ta, đương nhiên là tốt với ta.

Nghe được hai chữ “phu quân”, mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch. Nàng không có tư cách nói hai chữ này. Đành miễn cưỡng lấy lại tinh thần mới không khiến mình quá thất thố.

- Tỷ tỷ, ta có loại thuốc này trị thương rất tốt. Tỷ tỷ thử xem.

Vừa nói vừa giao cho Hoa Anh đứng bên cạnh.

Tương Nhượng Lan thản nhiên nói:

- Di nương có tình thật cảm ơn.

Tương Nhượng Lan cảm giác mệt vô cùng, rõ ràng hận mình đến chết nhưng vẫn còn giả bộ hiền huệ trước mặt người khác.

- Tỷ tỷ trên người có thương tích, muội muội cũng không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi nữa.

Nói xong, Vu Thu Nguyệt hành lễ rồi lui ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đây, nàng đứng phải Hồng Hạnh, nàng khẽ nhướng mắt nhìn Hồng Hạnh rồi ra khỏi Thu đường viện, nhìn trái phải một chút rồi chuyển qua một con đường, đi về góc tĩnh lặng khi trước.

Tối đó một lúc, Hồng Hạnh cũng đến.

Đợi nàng vừa đến, Vu Thu Nguyệt bắt đầu oán trách:

- Sao lâu vậy? Ta nóng sắp chết!

Hồng Hạnh nói:

- Di nương, ta còn phải tránh tai mắt người khác. Bây giờ, Ánh Tuyết kia lúc nào cũng chăm chú theo dõi ta. Phải lựa dịp nàng đi hầu hạ phu nhân mới ra ngoài được đó.

Vu Thu Nguyệt mặt không còn chút máu, nhũn mảy nói:

- Được rồi, bót rườm lời đi. Ta bây giờ chỉ hỏi ngươi, ngươi có đáp ứng đề nghị của ta hay không. Nếu có thì ai nấy đều vui vẻ, còn không...

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng:

- Kết quả thế nào ngươi cũng biết rồi đấy!

Hôm nay, địa vị của Trương Nhược Lan càng lúc càng ổn định, Vu Thu Nguyệt cũng càng lúc càng nóng lòng. Nếu có thể để nàng biết được mọi thứ trong Thu đường viện thì nàng sẽ nghĩ ra cách đối phó với Trương Nhược Lan.

Hồng Hạnh trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

- Di nương, ngươi đã nói ngươi sẽ hoàn thành tâm nguyện cho ta, là thật chẳng?

Tối hôm qua nàng suy nghĩ cả đêm, nếu tiểu thư không nể tình nghĩa chủ tớ thì nàng sao phải đối nghịch Vu di nương, tự mình đẩy mình vào hiểm cảnh? Đến lúc đó, nếu thái phu nhân thật sự muốn xử trí nàng, chẳng lẽ tiểu thư sẽ cứu nàng? Ngày hôm qua Hầu gia đi mà lại quay về cũng còn không biết có phải là tiểu thư cố tình, cố ý để Hầu gia nghe những lời này làm cho Hầu gia chán ghét chính mình. Nếu trung với tiểu thư đã không có bất kì hy vọng gì sao không thử cách khác. Vu di nương nói đúng, người sống sướng hay khổ là do tự mình mà thôi.

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng lạnh lùng cười:

- Ngươi cùng lắm chỉ là muốn làm chủ tử, chỉ cần ngươi cung cấp tin tức hữu dụng, ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi! Tuyệt không nuốt lời!

Hồng Hạnh nhìn nàng một chút, chớp mắt nói:

- Nói suông thế này Hồng Hạnh không thể tin tưởng.

- Vậy ngươi muốn làm sao?

Hồng Hạnh nhìn nàng, kiên định nói:

- Hồng Hạnh muốn di nương thề!

Vu Thu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nghĩ thầm, bằng vào cái loại tiện nhân như ngươi cũng xứng để ta phải thề thốt? Nhưng nàng cũng muốn Hồng Hạnh toàn tâm toàn ý giúp nàng, không lấy được tín nhiệm của nàng không xong, lập tức thề.

- Ông trời trên cao, chỉ cần Hồng Hạnh toàn tâm toàn ý giúp ta Vu Thu Nguyệt, ta nhất định giúp nàng thành chủ tử, nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt!

Thời đại này người nào người nấy cũng đều tin tưởng quỷ thần, lập lời thề thì sẽ không dễ dàng dám vi phạm. Cho nên Hồng Hạnh thấy nàng thề như vậy thì hoàn toàn tin tưởng nàng. Từ giờ khắc này trở đi, chủ tử của nàng không còn là Trương Nhược Lan nữa mà là Vu Thu Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chân Tướng

Hồng Hạnh thấy nàng thề độc, tâm trạng thoải mái, cười nói:

- Nếu di nương đã hào sảng như thế, Hồng Hạnh cũng cung cấp một ít tin tức cho di nương để tỏ thành ý.

Vu Thu Nguyệt nghe vậy tâm trạng vui vẻ:

- Tin tức gì?

Hồng Hạnh đến gần nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng:

- Theo ta thấy, thời gian này dù Hầu gia nghỉ trong phòng phu nhân, trừ lần đầu tiên ra thì hai người cũng không hề chung đụng.

- Thật sao!

Vu Thu Nguyệt vừa mừng vừa sợ, hai mắt sáng bừng

Hồng Hạnh thấy nàng cao hứng, cười nói:

- Tin tiếp theo có thể sẽ càng khiến di nương vui vẻ, tối hôm qua ta thoa thuốc cho tiểu thư phát hiện trên người tiểu thư có vết bầm tím do Hầu gia đánh, rất nghiêm trọng. Ta cảm giác Hầu gia đến Thu đường viện chỉ là cho mọi người xem để giữ lại mặt mũi Hầu phủ thôi. Những lời hôm qua Hầu gia nói tại Thiên Thu đình hẳn cũng là vì thế nhưng trong lòng Hầu gia vô cùng chán ghét phu nhân. Cho nên, di nương không cần gấp, chỉ cần di nương có thể sinh hạ trưởng tử thì người thắng cuối cùng sẽ là di nương!

- Ngươi nói đều là thật?

- Đương nhiên, di nương hoàn toàn có thể tin tưởng ta, ta chính là đại nha hoàn bên người phu nhân, không có ai hiểu rõ chuyện của phu nhân hơn ta.

Vu Thu Nguyệt xoay người sang chỗ khác, khoe miệng không nhịn được cười, sau đó tươi cười càng lúc càng sâu, cuối cùng không nhịn được bật ra tiếng cười.

Tương Nhược Lan a Tương Nhược Lan, thân là đàn bà, người thật đáng thương. Nàng vuốt vuốt bụng, ý cười dần thu lại, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng, sắc bén.

Chỉ cần ta sinh hạ hài tử, Tương Nhược Lan, những khuất nhục ngươi cho ta, ta nhất định sẽ trả lại ngươi gấp bội!

Bên kia, thu đường viện, Ánh Tuyết hầu hạ Tương Nhược Lan đọc sách.

Ánh Tuyết thấy nàng dựa vào giường khó chịu như thế, thuận miệng nói:

- Phu nhân, đợi thương thể tốt hơn xem cũng không muộn, người đọc thể có hại cho mắt.

Tương Nhược Lan chống một tay, tay kia lật sách, nghe vậy đáp:

- Học tập phải dưỡng thành thói quen, một khi đã thành thói quen, thì kiên trì làm, nếu gặp phải chút chuyện đã muốn nghỉ ngơi, chậm trễ, lâu dần thì sẽ thành một thói quen lười biếng. Đến cuối cùng cũng sẽ không thành được chuyện gì!

Ánh Tuyết kính nể, cười nói:

- Phu nhân nói rất có lý, thường nói dễ làm khó, phu nhân có thể kiên trì như vậy càng khiến Ánh Tuyết kính phục. Nhưng học tập quan trọng, thân thể lại càng quan trọng, phu nhân nên nghỉ cho đôi mắt mà nghỉ ngơi một chút.

- Nói cũng có lý!

Tương Nhược Lan cười gấp quyển sách trên tay lại, ngẩng đầu nhìn Ánh Tuyết cười nói:

- Nghỉ ngơi một chút, chúng ta trò chuyện đi

Lại nói:

- Ngươi bưng chiếc ghế đến ngồi trước mặt ta đi, nếu không ta ngẩng đầu nhìn ngươi rất đau cổ.

Ánh Tuyết bưng một chiếc ghế nhỏ đến ngồi trước mặt Tương Nhược Lan.

Tương Nhược Lan nhìn Ánh Tuyết, thấy nàng búi tóc kiểu phụ nhân (gái có chồng), trên đầu cài trâm vàng, cổ tay đeo vòng ngọc, quần áo cũng khá đẹp, nét mặt ửng hồng, khí sắc rất tốt, liền cười hỏi:

- Xem ra Trương quân sự đối với ngươi rất tốt!

Ánh Tuyết cúi đầu, ngượng ngùng cười cười, nét mặt hiện ra một tầng đỏ ửng, càng thêm minh diễm động lòng người:

- Đồng Sơn đối với ta rất tốt, rất quan tâm ta.

Tương Nhược Lan cười cười, vươn tay cầm tay nàng:

- Coi như là trong sai có đúng!

Ánh Tuyết nghe vậy cả kinh ngẩng đầu lên:

- Phu nhân đã biết?

Tương Nhược Lan cười khởL

- Khi trước ta chỉ là đoán, bây giờ cũng có thể hoàn toàn khẳng định rồi!

Vốn chuyện của Ánh Tuyết nàng cũng không để trong lòng nhưng tối qua Hồng Hạnh nói một phen khiến nàng cảm giác ý nghĩ đó của Hồng Hạnh không phải ngẫu nhiên mà sớm đã có ý đó. Như vậy, nàng nhớ ra chuyện Ánh Tuyết, cẩn thận ngẫm nghĩ lại từng câu nói của Ánh Tuyết và Hồng Hạnh, càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

Từng chuyện từng chuyện nhìn như không chút sơ hở nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại sẽ cảm thấy quá ư đúng dịp. Tại sao truyền tin vừa khéo lại là đứa trẻ ngu ngơ? Sao Ánh Tuyết không tự mình đem túi thơm giao cho Trương quân sự? Loại tin vật này không phải là phải đem trao tận tay đối phương? Sao lại để một người xa lạ giao hộ? Ánh Tuyết nói Hồng Hạnh lừa nàng đến hậu hoa viên, tại sao hôm đó đột nhiên Hồng Hạnh lại đem người cùng đến hậu hoa viên mà vừa khéo gặp được Ánh Tuyết và Trương quân sự.

Quá nhiều sự trùng hợp đồng thời thì cũng quá kì quái. Chỉ trách nàng chưa từng đem chuyện của nha hoàn để vào lòng, chưa từng chính thức quan tâm các nàng, cho nên cũng không cẩn thận suy nghĩ chuyện này. May mà Trương quân sự đối tốt với Ánh Tuyết, bằng không, nàng không có mặt mũi nào mà nhìn nha đầu vẫn chăm sóc mình này.

Nhắc tới chuyện này, Ánh Tuyết liền cảm thấy ỳ ạch, cúi đầu lau nước mắt:

- Lúc ấy ngay cả Trương quân sự như thế nào ta cũng không biết, lại bị Hồng Hạnh vu là tư hội với hắn. Nếu không có phu nhân cầu tình chỉ sợ đã bị đuổi ra ngoài.

Tương Nhược Lan lòng áy này:

- Chỉ trách ta lúc ấy không cẩn thận điều tra chuyện này!

Ánh Tuyết lắc đầu:

- Ta không trách phu nhân, kế hoạch của Hồng Hạnh thiên y vô phùng, mọi thứ sắp đặt rất kín kẽ, ta hoàn toàn bị vây hãm không thể tìm ra sơ hở, đành phải thừa nhận chuyện đó! Ta là người trong cuộc còn như thế, phu nhân là người ngoài sao biết được tận tường. Chỉ là, sao phu nhân biết được?

Tương Nhược Lan suy nghĩ một chút, cũng còn không đem tư tâm của Hồng Hạnh nói cho Ánh Tuyết, chuyện này quan hệ rất lớn. Hơn nữa là chuyện riêng của Hồng Hạnh, nàng cảm giác không nên nói ra ngoài thì hơn.

- Gần đây ngẫu nhiên nhớ ra chuyện này, càng nghĩ càng khả nghi, liền gọi Tiểu Thanh Tiểu Hoàn hỏi lại, mới biết được lúc đó dù Hồng Hạnh ở cùng các nàng nhưng có ra ngoài một lần. Thời gian đó, có thể làm rất nhiều chuyện. Cho nên ta mới bắt đầu hoài nghi, không nghĩ tới thật sự là như thế!

Tương Nhược Lan thở dài, Hồng Hạnh trước mặt dù tùy tiện nhưng vẫn coi như là trung tâm với nàng. Nhưng bây giờ Hồng Hạnh nếu làm đến loại chuyện này, nàng cũng không dám tin Hồng Hạnh nữa.

Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng dậy quỳ xuống:

- Phu nhân trước ta sợ người không tin ta, cho nên vẫn không nói, chính là bây giờ nếu phu nhân đã biết được chân tướng, có một số việc Ánh Tuyết không nên gạt phu nhân.

Tương Nhược Lan thấy nàng nói rất thận trọng, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

- Hồng Hạnh... Hồng Hạnh có ý đồ với Hầu gia, nàng sợ dĩ muốn làm như vậy là muốn đoạt lấy vị trí đại nha hoàn để tiếp cận Hầu gia. Trước đó nàng vẫn ba lần bảy lượt úp úp mở mở với ta, nói ta trong lòng có tư tâm, nhưng thật ra người có tư tâm mới là nàng.

- Thì ra chuyện này người cũng biết. Tương Nhược Lan cười cười.

- Phu nhân cũng đã biết?

Ánh Tuyết kinh ngạc vô cùng, phu nhân chắc chắn là không có ý đem Hồng Hạnh cho Hầu gia, nếu không trước cũng không định gả nàng cho Trương

quản sự. Nhưng nếu đã biết Hồng Hạnh có dã tâm mà còn giữ nàng. Theo nàng biết, phạm là chủ tử biết chuyện này, sẽ len lén ngầm xử lý nha hoàn đó, tùy tiện tìm một cơ mà đuổi ra ngoài, tuyệt sẽ không ai giữ nha hoàn đó lại

- Nàng thích Hầu gia cũng không phải là sai..... Chỉ là, nàng vì tư tâm của mình mà lại hao hết tâm tư thăm hỏi người khác, đây là chuyện ta không thể chấp nhận được.

Vừa nói, Trương Nhược Lan vừa nhìn về phía nàng, cười nói:

- Cũng may, ngươi bây giờ sống tốt, Trương quản sự biết được sự thật không?

- Hắn vốn đã có chút hoài nghi, sau lại hỏi ta, ta nói thật cho hắn. Hắn thấy ta bất đắc dĩ mà gả cho hắn, cảm giác như ủy khuất ta nên càng đối xử tốt với ta.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Trước ta quả nhiên không nhìn lầm, Trương quản sự là người tốt.

Ánh Tuyết tiếp tục cười:

- Bây giờ ta thật sự còn có chút cảm tạ Hồng Hạnh, nếu không có nàng ta, ta không thể gả cho Đồng Sơn. Ta vốn không cầu đại phúc đại quý, ta thậm chí nghĩ muốn một nam nhân thiệt tình đối đãi với mình. Bây giờ ta rất thỏa mãn!

Trương Nhược Lan nắm tay nàng:

- Khó được ngươi thấu tình đạt lý như vậy.

Có thể biết quý trọng cuộc sống trước mắt, hiểu được thế nào là đủ không phải là ai cũng có thể làm. Lại nói:

- Ngươi... đi làm chuyện của mình đi. Chuyện Hồng Hạnh ta muốn suy nghĩ kỹ.

Nên xử lý Hồng Hạnh thế nào, cần phải nghĩ thật kỹ.

Ánh Tuyết theo lời lui ra, đi tới cửa thì, đột nhiên xoay người lại nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, có chuyện ta cảm giác rất kì lạ, Hồng Hạnh không phải là người thông minh, sao có thể nghĩ ra được kế hoạch thiên y vô phòng như thế?

- Ngươi hoài nghi có người ở sau lưng sai bảo?

Ánh Tuyết gật đầu nói:

- Ta đúng là hoài nghi như vậy cho nên trong thời gian này vẫn theo dõi nàng.

Trương Nhược Lan hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Ánh Tuyết lắc đầu:

- Không có gì, ta chỉ có ban ngày ở đây, gian không đủ.

- Ta biết rồi. Trương Nhược Lan đáp.

Ánh Tuyết ra khỏi phòng.

Xế chiều, Trương Nhược Lan nằm trên giường, chợt nghe có người nói:

- Phu nhân, cảm thấy khá hơn chưa?

Trương Nhược Lan nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy là Phương mụ mụ liền cười nói:

- Hôm nay khá hơn hôm qua nhiều

Lại thấy bà bưng một cái bát hoa thì hỏi:

- Cái gì thế?

Phương mụ mụ cười đi tới, ngồi bên giường, đặt bát ở chiếc ghế đầu giường nói:

- Phu nhân xem!

Tương Nhược Lan quay đầu nhìn thoáng qua, thấy là hai quả trứng gà luộc, vẫn còn bốc hơi:

- Trứng gà?

Phương mụ mụ vừa xốc chảo mỏng của nàng vừa cười nói:

- Phu nhân quên rồi sao. Trước kia phu nhân bên ngoài đánh nhau bị thương, mụ mụ đều chữa thương cho người như vậy. Người còn nói cách này của mụ mụ còn tốt hơn dùng thuốc.

Bà coi quần của Tương Nhược Lan, thấy mông nàng tím bầm, hai mắt đỏ lên:

- Phu nhân, người đã lập gia đình rồi phải tự chăm sóc mình cho tốt chứ. Sao lại té như thế này? Nếu để lại thương tật thì phải làm thế nào?

Tương Nhược Lan nghe giọng bà ghen ghét, quay đầu lại thấy vẻ mặt bà đau lòng, biết bà thật sự quan tâm Tương Nhược Lan, trong lòng cũng có chút cảm động, vội vàng an ủi:

- Không có việc gì, mụ mụ, cũng không phải rất nghiêm trọng, qua vài ngày là tốt rồi. Mụ mụ mau chữa thương cho ta đi!

Phương mụ mụ nhớ ra mục đích tới đây, vội vàng lau khô nước mắt, cầm quả trứng lăn nhẹ lên mông nàng. Trứng gà nóng khiến Tương Nhược Lan vừa thấy hơi đau lại vừa thấy rất thoải mái.

- Trứng gà luộc có thể đánh tan máu bầm, mỗi ngày mụ mụ làm cho người một lần, nhất định sẽ nhanh khỏe lại.

Tương Nhược Lan nằm trên giường, nhẹ nhàng nói:

- Phương mụ mụ, cảm ơn người vẫn tốt với ta như vậy.

Mặc dù biết bà chỉ là đối tốt với Nhược Lan, nhưng bây giờ nàng lại đang hưởng thụ tình cảm ấm áp này của bà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cảnh Cáo

Thấy tiểu thư một tay mình nuôi lớn nói ra lời này, trong lòng Phương mụ mụ rất cảm động, bà cúi đầu, tay càng thêm nhẹ nhàng.

- Ta nhớ rõ khi tiểu thư mới sinh chỉ như một con mèo, lúc phu nhân mang thai người, thân thể không khỏe, sinh hạ người xong vẫn bệnh không dậy nổi. Dù rất muốn tự mình nuôi dưỡng người, cũng không thể. Lúc ấy ta sinh hạ Hồng Hạnh chưa được bao lâu, còn chưa cai sữa nên để người ăn sữa của ta, người ghé vào lòng ta, thân thể bé nhỏ, nhắm mắt lại, dùng sức bú sữa. Bộ dáng đó cho tới giờ ta vẫn nhớ rõ. Người còn bé trắng trẻo như tuyết, trông rất đáng yêu.

Nói tới đây, Phương mụ mụ như là nhớ lại bộ dáng khi bé của Tương Nhược Lan, cười rất ôn nhu.

- Tiểu thư càng ngày càng lớn, phu nhân không còn, lão gia hầu như đều xuất chinh bên ngoài, tiểu thư rất cô đơn, mỗi ngày đều theo ta, nắm áo ta. Ta nhớ khi còn bé mới học nói, tiểu thư muốn gọi ta là mẫu thân, ta mất rất nhiều thời gian mới sửa lại cho tiểu thư. Nhưng khi đó, trong lòng ta rất vui vẻ, vì trong lòng ta, tiểu thư cũng như con đẻ của ta.

Tương Nhược Lan nằm trên giường, yên lặng nghe bà nàng nói chuyện, trong lòng dâng lên sự ưu thương mơ hồ. Dù Nhược Lan cũng không có cha mẫu thân, thân nhân như mình nhưng Tương Nhược Lan còn hạnh phúc hơn nàng. Bởi nàng ấy biết cha mẫu thân mình là ai, bởi vì bên cạnh nàng có rất nhiều người đối xử tốt với nàng. Không như mình, ngay cả cha mẫu thân là ai cũng không biết, cũng chưa bao giờ có người đối xử tốt với nàng như thế.

- Sau này, tính tình tiểu thư thay đổi những vẫn rất tôn trọng ta, chưa bao giờ nói nửa câu nặng lời với ta, với Hồng Hạnh cũng rất tốt. Tiểu thư mới gả vào Hầu phủ, Hầu gia không thích tiểu thư, ta rất lo lắng nhưng lại không thể giúp gì cho tiểu thư. Bây giờ, tiểu thư khổ tận cam lai, chẳng những Hầu gia chịu tiếp nhận tiểu thư mà thái phu nhân cũng coi trọng tiểu thư. Rất nhanh người sẽ thành chủ mẫu đương gia Hầu phủ, sự lo lắng của ta cuối cùng cũng có thể buông lỏng. Hôm nay, ta đã không còn gì mong ước hơn. Chỉ hy vọng Hồng Hạnh có thể sớm hiểu chuyện, có nơi có chốn dựa vào.

Nói tới đây, Phương mụ mụ thở dài:

- Đáng tiếc, hôn sự lần trước không thành, Trương quản sự kia ta rất vừa ý.

Trong giọng nói có sự tiếc hận vô hạn.

Tương Nhược Lan nói:

- Có lẽ trong lòng Hồng Hạnh có ý nghĩ khác?

Phương mụ mụ nhớ ra những lời trước đó nữ nhi nói, cau mày:

- Một nha hoàn có thể có ý nghĩ gì?

Nói đến đây, Phương mụ mụ đột nhiên ngừng tay, quỳ xuống trước mặt Tương Nhược Lan

Tương Nhược Lan vội vàng nói:

- Mụ mụ, người làm cái gì vậy, mau đứng lên.

Phương mụ mụ cố chấp không chịu đứng lên:

- Tiểu thư, Hồng Hạnh vẫn theo tiểu thư, tuy là nha hoàn nhưng cũng được sống cuộc sống như tiểu thư, đây là ân điển của tiểu thư. Có lẽ chính vì thế mà làm cho tính tình nó trở nên kiêu ngạo. Tiểu thư, nếu sau này Hồng Hạnh khiến người tức giận, dù người đánh chửi, bắt nó làm việc nặng cũng được, nhưng là...

Nói tới đây, Phương mụ mụ khóc:

- Nhưng xin tiểu thư đừng bán Hồng Hạnh đi, cho nàng một đường sống, mụ mụ cầu tiểu thư...

Vừa nói vừa dập đầu lạy Tương Nhược Lan ba lạy.

Tương Nhược Lan vội vàng đỡ bà lên. Phương mụ mụ là người thật tình quan tâm đến mình hơn nữa còn đã lớn tuổi, vừa quỳ vừa lạy như thế nàng sao dám nhận.

- Mụ mụ, người mau đứng lên, ta đáp ứng người, cho dù Hồng Hạnh đã làm sai chuyện gì, ta cũng sẽ cho nàng cơ hội sửa đổi!

- Cảm ơn tiểu thư!

Phương mụ mụ lúc này mới đứng lên. Bà lau nước mắt, tiếp tục lạy trối cho Tương Nhược Lan cho đến khi trứng lạnh đi mới dọn dẹp rồi lui ra.

Phương mụ mụ đi rồi, Tương Nhược Lan bắt đầu suy nghĩ kỹ chuyện này.

Bây giờ có thể khẳng định, nàng đã không thể nào tin nhiệm Hồng Hạnh như trước. Hơn nữa, Ánh Tuyết nói rất đúng, chuyện lần trước chỉ sợ không phải một mình Hồng Hạnh làm, sau lưng hẳn có người sai khiến. Người này là ai? Trong lòng nàng đã có đáp án mơ hồ.

Đã như vậy Hồng Hạnh quyết không thể giữ lại bên người nữa, như thế chẳng phải là tự chôn một khối thuốc nổ cạnh người?

Chuyện này cũng không thể để cho thái phu nhân biết, như vậy Hồng Hạnh sẽ rất bị thâm, nàng dù sao cũng là nha hoàn cùng lớn lên với Nhược Lan, vừa là nữ nhi của Phương mụ mụ. Nếu thật sự bị thái phu nhân đuổi ra ngoài, kết quả bị thâm, lòng nàng cũng sẽ không thấy vui vẻ.

Buổi tối, nàng gọi một mình Hồng Hạnh vào phòng.

Hồng Hạnh cúi đầu đứng trước giường nàng, hai tay vô ý thức nắm chặt góc áo, trong lòng có chút thấp thỏm mà phần lớn lại là chột dạ.

- Hồng Hạnh...

Tương Nhược Lan thoáng ngồi dậy, Hồng Hạnh vội vàng tiến lên dìu nàng, đặt một chiếc gối sau lưng nàng.

Tương Nhược Lan lẳng lặng nhìn nàng, sau đó chỉ vào chiếc ghế đằng trước:

- Người ngồi xuống đi.

Hồng Hạnh theo lời ngồi xuống cũng không dám ngẩng đầu nhìn nàng. Bên tai nghe được Tương Nhược Lan nói:

- Từ ngày mai trở đi, người không cần hầu hạ trong phòng, làm việc ở bên ngoài đi.

Hồng Hạnh cả kinh ngẩng đầu, vội vàng quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn nàng hỏi:

- Tiểu thư, tại sao? Là bởi vì những lời hôm qua Hồng Hạnh nói? Tiểu thư không phải nói có thể coi chuyện này như không có? Sao còn muốn đuổi Hồng Hạnh ra khỏi phòng?

Tương Nhượng Lan nhìn nàng, mặt không chút thay đổi:

- Hồng Hạnh, nếu chỉ là chuyện hôm qua, ta sẽ không làm như vậy, chính là ngươi đã làm cái gì ngươi tự hiểu

Thấy tiểu thư sắc mặt âm trầm, tìm Hồng Hạnh đập nhanh, nghĩ thầm: “Những lời này của tiểu thư là có ý gì? Chẳng lẽ....chẳng lẽ tiểu thư biết ta và Vu di nương câu kết? Làm sao có thể, mỗi lần gặp mặt chúng ta đều rất kín đáo!”

Mặc dù nghĩ thế, mặt Hồng Hạnh vẫn hơi trắng bệch đi, nàng cúi đầu:

- Ta chưa rõ ý của tiểu thư?

Tương Nhượng Lan không muốn cùng nàng vòng vo, nói thẳng luôn:

- Ngươi làm gì với Ánh Tuyết thì ngươi tự hiểu.

- Tiểu thư, là Ánh Tuyết nói gì với ngươi? Tiểu thư không nên tin tưởng nàng, nàng nhất định là đồ kỳ ta làm đại nha hoàn mới hồ ngôn loạn ngữ, trước đó, không phải nàng đã thừa nhận rồi? Bây giờ lại nói bậy trước mặt tiểu thư đúng không? Đúng là tiểu nhân.

Hồng Hạnh mặt đỏ lên.

Tương Nhượng Lan nhìn nàng tỏ vẻ chính trực, trong lòng có chút thất vọng. Nàng vốn hy vọng Hồng Hạnh có thể thẳng thắn với nàng.

- Ta đã hỏi qua Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn, các nàng nói ngươi mặc dù cùng các nàng một chỗ nhưng từng đi ra ngoài một lần.

Hồng Hạnh vội vàng nhận:

- Đó là ta đi nhà xí...

Tương Nhượng Lan cắt lời nàng:

- Buổi tối ngươi dắt Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn đi ra ngoài tản bộ, hậu hoa viên lớn như vậy, ngươi lại mang theo hai người đi đến nơi tối tăm như thế, bình thường vốn là nơi chẳng ai đến.

- Tiểu thư, đó là ta nhất thời cao hứng! Ngươi nhất định phải tin tưởng ta, ta cùng tiểu thư lớn lên cùng nhau...

- Đủ rồi!

Trong lòng Tương Nhượng Lan dâng lên cảm giác phiền chán:

- Nếu không phải nể tình ngươi cùng ta lớn lên ta sẽ không hỏi ngươi. Chuyện rốt cuộc là như thế nào, trong lòng ngươi rõ nhất. Nếu ngươi còn không thừa nhận, ta sẽ tự mình điều tra. Kế hoạch của ngươi dù nhìn như thiên y vô phùng, nhưng là âm mưu thì sẽ có sơ hở, ta cuối cùng sẽ tra ra chân tướng, đến lúc đó, chuyện xé ra to, ta chỉ đành để ngươi cho thái phu nhân xử trí!

- Tiểu thư!

Hồng Hạnh kêu sợ hãi kêu to, nước mắt òa ra:

- Tiểu thư, đừng, Hồng Hạnh biết sai rồi, Hồng Hạnh biết sai rồi.

Nàng kéo tay Tương Nhượng Lan, khóc hô:

- Hồng Hạnh chỉ là nhất thời hồ đồ, Hồng Hạnh không muốn gả cho Trương quân sự, chính là mẫu thân cứng rắn ép ta.

- Chỉ vì thế ngươi có thể hãm hại người khác? Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng rút tay về.

Hồng Hạnh vội vã dập đầu:

- Hồng Hạnh biết sai, Hồng Hạnh biết sai!

Tương Nhượng Lan nhìn thân thể nàng hơi run lên, hít sâu một hơi, lại hỏi:

- Ta hỏi ngươi, kế hoạch này là một mình ngươi nghĩ ra?

Hồng Hạnh cúi đầu, mắt mở to, trên lưng toát mồ hôi lạnh

Tiểu thư đã biết cái gì? Có nên nói ra hay không? Không được, không thể nói, nếu nói ra, tiểu thư nói cho thái phu nhân, người thứ nhất có kết quả không tốt chính là mình.

- Là Hồng Hạnh tự nghĩ ra. Hồng Hạnh cắn răng nói.

Tương Nhượng Lan trầm mặc xuống, sự yên tĩnh khiến tim Hồng Hạnh như bị treo cao.

Một lát sau, Tương Nhượng Lan mới lên tiếng:

- Hồng Hạnh, người làm ra loại chuyện này, ta không thể nào giữ người bên người nữa. Niệm tình chúng ta lớn lên bên nhau, chuyện này ta sẽ không bầm cáo thái phu nhân, chính là.....

Giọng Tương Nhượng Lan trầm xuống:

- Sau này người tự mình lo lắng đi. Đừng tưởng có thể giấu diếm bất kì ai. Có đôi khi, chuyện người cho rằng rất kín kẽ sẽ có lúc bị người khác nhìn thấu. Sự nhân nại của ta cũng có giới hạn thôi. Nếu người gây ra chuyện gì bất lợi cho ta, bất lợi cho Thu đường viện, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu!

Hồng Hạnh nghe vào tai, tim đập loạn, cả người không tự chủ được mà run rẩy:

- Nô tỳ biết, nô tỳ tuyệt sẽ không làm chuyện có lỗi với phu nhân!

- Người đi làm việc đi. Từ mai trở đi, không cần vào phòng hầu hạ nữa. Không có sự cho phép của ta thì đừng vào phòng.

- Vâng!

Hồng Hạnh run rẩy đứng lên, lui ra ngoài.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng nàng thờ dài. Nàng từng nghĩ nhân cơ hội này đem xé ra cho thái phu nhân biết, nếu người giữ trò quỷ sau lưng là Vu Thu Nguyệt, như vậy, mục đích của nàng khẳng định không phải là để giúp Hồng Hạnh. Nàng có lá gan giật dây người bên cạnh mình, sao mình lại phải tha nàng! Nhưng nếu vậy, tình cảnh của Hồng Hạnh sẽ rất nguy hiểm, nàng dù có cầu tình thế nào, thái phu nhân cũng không dung được một nha hoàn ngấm ngầm giữ trò, dối trên lừa dưới. Kết quả của Hồng Hạnh chỉ sợ rất thâm, đến lúc đó, Phương mụ mụ nhất định sẽ khó mà sống.

Hy vọng Hồng Hạnh bị mình cảnh cáo xong có thể an phận một chút, không còn qua lại gì với Vu Thu Nguyệt. Vạn nhất Vu Thu Nguyệt không chết tâm, còn dám nhúng tay làm loạn Thu đường viện, đến lúc đó, chưa biết chừng Hồng Hạnh sẽ là một quân cờ của nàng ta.

Bên kia, Hồng Hạnh lao đảo trở lại phòng, nằm trên giường, toàn thân run rẩy.

Tiểu thư nói những lời đó là có ý gì, chẳng lẽ thật sự nàng đã biết cái gì? Kế hoạch đó rõ ràng là thiên y vô phòng, sao nàng còn có thể nhận ra. Có phải những hành vi của mình tiểu thư đã biết rõ?

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, cảm giác được những việc mình làm thật sự là vô cùng nguy hiểm. Một khắc này, Hồng Hạnh đột nhiên cảm giác được tiểu thư là người cao thâm khó lường, hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng của mình, mình còn tưởng rằng có thể giấu diếm nàng.

Phản bội chủ tử là tội lớn nhất của hạ nhân, nếu bị phát hiện thì mạng cũng khó giữ. Minh sau này nên thành thật một chút... vạn nhất lại bị tiểu thư phát hiện, tiểu thư chắc thật sự sẽ không dung tha mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tình Thân

Ngày hôm sau, An Viễn Hầu có khách quý.

Trong Tùng hương viện, thái phu nhân vẻ mặt tươi cười tiếp đãi Tương Phình Đình và mẫu thân nàng là Kiều thị.

Kiều thị ngồi ở vị trí khách nhân, cười nói với thái phu nhân:

- Đã nghĩ nên sớm đến đây nhưng lại sợ đường đột, lần này nghe nói Nhượng Lan bị thương, mới tới cửa đến thăm.

Thái phu nhân cười nói:

- Tương phu nhân quá khách khí rồi, các người là thân nhân duy nhất của Nhượng Lan, cũng như là cha mẫu thân của Nhượng Lan, đúng ra chúng ta là người một nhà, nên thường xuyên qua lại mới đúng.

Đào mắt nhìn về phía Trương Phình Đĩnh, cười hỏi:

- Đây là lệnh ái? Thật sự là cô nương xinh đẹp!

Trương Phình Đĩnh về mặt thẹn thùng cúi đầu, sau đó đứng lên vãn an thái phu nhân.

Thái phu nhân sai người đưa lên đôi vòng tay ngọc coi như là lễ gặp mặt.

Tiếp theo cùng hàn huyền vài câu rồi thái phu nhân sai Liễu Nguyệt đưa các nàng đến Thu đường viện.

Từ sớm đã có nha hoàn đến truyền tin.

Trương Nhược Lan cảm giác rất kỳ quái, nhà đại bá này từ khi nàng thành hôn tới nay đã không hề lui tới, sao hôm nay đột nhiên đến tận cửa?

Mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng là Trương Nhược Lan sống trong phủ nhà các nàng vài năm, coi như là có on đường dục, hôm nay lại đây thăm mình, về tình về lý không thể chậm trễ.

Nàng bảo Ánh Tuyết vào giúp mình trang điểm một chút, miễn cưỡng ngồi trên gối mềm.

Từ sau khi đem Hồng Hạnh ra khỏi phòng, Trương Nhược Lan cũng không cất nhắc ai lên làm đại nha hoàn, chỉ gọi Ánh Tuyết hầu hạ mình, cho nàng đãi ngộ như đại nha hoàn nhưng buổi tối vẫn cho nàng trở về, để cho Liên Kiều – mấy nha hoàn nhị đẳng hầu hạ.

Chỉ chốc lát, mẹ con Kiều thị được một đám nha hoàn dẫn vào phòng.

Trương Nhược Lan giả vờ muốn đứng lên hành lễ, Kiều thị vội vàng đè nàng lại, ôn nhu nói:

- Nhược Lan, người có thương tích, cứ nằm đi. Chúng ta cũng không phải người ngoài, năm đó người còn ở nhà, bá mẫu cũng coi người như con gái ruột của mình.

Trương Nhược Lan vừa lúc không muốn đứng dậy nên cũng theo lời bà mà ngồi lại giường. Ánh Tuyết một bên hầu hạ bọn họ ngồi xuống rồi sai nha hoàn bưng trà lên.

Kiều thị nhìn trong phòng một chút, phòng đơn giản nhưng không mất đi sự xa hoa:

- Hầu phủ quả nhiên là Hầu phủ, rốt cuộc cũng có sự khác biệt, Nhược Lan thật có phúc

Trương Nhược Lan nhàn nhạt cười cười, nói:

- Nhược Lan chỉ là bị chút thương tích lại làm phiền bá mẫu tới cửa thăm hỏi, thật là ngại quá.

Trương Phình Đĩnh nghe vậy ngồi vào bên giường, cầm tay nàng cười nói:

- Đường tỷ đừng khách khí như vậy. Mẫu thân ta vừa mới nói rồi, mẫu thân coi người như nữ nhi, làm mẫu thân đến thăm nữ nhi có gì mà ngại.

Trương Nhược Lan mỉm cười:

- Muội muội nói phải

Lúc này, mẫu thân con Kiều thị đều thấy kỳ quái. Thái độ của Trương Nhược Lan cũng hơi lãnh đạm, trước kia vốn không phải như vậy. Trương Nhược Lan tuy không hề thân thiết với Kiều thị nhưng vẫn thích trò chuyện cùng nàng, quan hệ với Trương Phình Đĩnh có thể nói là phi thường thân thiết, Trương Nhược Lan có tâm sự gì cũng nói với Trương Phình Đĩnh.

Nhưng hôm nay, chẳng có lấy một phần vui vẻ, nhiệt tình, giống như là bèo nước gặp nhau.

Kiều thị không khỏi thầm nghĩ thất sách, trước thấy Trương Nhược Lan không được Hầu gia sủng, lại bị Thái hậu thất sủng nên bình thường không dụng tâm với nàng. Có lẽ là thế nên khiến quan hệ dần xa cách, ai ngờ hôm nay chẳng những Trương Nhược Lan lại được Thái hậu, An Viễn hầu sủng ái, ngay cả hoàng hậu cũng kính trọng nàng vài phần. Nay không giống xưa, phải cố gắng lung lạc nàng mới được.

Nghĩ vậy, Kiều thị cũng đi tới trước mặt Trương Nhược Lan, vuốt vuốt mặt Trương Nhược Lan. Đột nhiên thân thiết như thế khiến cả người Trương Nhược Lan nổi da gà.

Kiều Thị nhìn nàng, hốc mắt dần đỏ lên:

- Hải tử đáng thương, gầy đi bao nhiêu, mấy hôm nay chắc phải chịu khổ rồi. Trước kia ở nhà, người cũng là hai ngày ba lượt bị thương khiến bá mẫu rất lo lắng nhưng lại không đành lòng trách cứ người, chỉ có thể tìm thuốc tốt trị thương cho người, hy vọng người có thể nhanh khỏi hẳn.

Trương Phình Đĩnh vội vàng tiếp lời:

- Nói đến cũng thật buồn cười, lúc ấy, trong thành, các hiệu thuốc lớn, một khi có thuốc trị thương tốt nhất định sẽ đem đến Trương phủ đầu tiên. Lúc đó ta còn đồ kỵ với đường tỷ nha. Ta muốn mua yên chi, phấn sáp thì mẩu thân còn chậm chạp không chịu mua, nhưng mua thuốc trị thương cho đường tỷ thì không thêm suy nghĩ. Bây giờ trong nhà vẫn còn rất nhiều. Đúng rồi, chúng ta cũng mang lại đây một ít, có một số trước kia người đã dùng nói rất tốt đó.

Nói xong quay đầu lại bảo nha hoàn của mình đưa lên mấy chiếc bình nhỏ.

Phương mụ mụ một bên đi tới nhận lấy, nhìn kỹ, liền cười nói:

- Đúng! Chính là mấy loại này, trong này còn có loại mà lần này ta không mua được, còn đang thấy phiền não, không nghĩ phu nhân lại đem tặng, lão nô cảm ơn tấm ý của phu nhân với tiểu thư.

Vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt Kiều thị. Kiều thị vội vàng đỡ bà lên, ôn nhu cười nói:

- Phương mụ mụ, người vẫn đi theo Nhược Lan cũng giống như thân nhân của Nhược Lan thì cũng là thân nhân của chúng ta. Người thân không cần phải đa lễ.

Lời này làm cho Phương mụ mụ rất cảm động, quay đầu đi, lại bắt đầu gạt lệ.

Trương Nhược Lan vẫn nhìn mẩu thân con Kiều thị biểu diễn. Nhìn bọn họ nói hai ba câu đã khiến Phương mụ mụ cảm động, quên cả việc họ từng cố ý nuốt tài sản của mình, trong lòng không khỏi bội phục.

Nhưng như thế không có nghĩa là nàng sẽ quên những kẻ ngấm ngầm lấy đi tài sản của mình, loại người như thế thì thật sự có “tình thân” với mình sao?

Hơn nữa chuyện Trương Phình Đình giết giây Trương Nhược Lan cầu Hoàng thượng tứ hôn, đến bây giờ vẫn làm cho nàng rất không thoải mái.

Khiến cho nàng cảm giác càng quái dị chính là thái độ của Kiều thị với Trương Nhược Lan trong quá khứ.

Không phải là không tốt mà là quá tốt!

Kiều thị không miễn cưỡng Trương Nhược Lan học quy củ, Trương Nhược Lan mới đến Trương phủ cũng mời mụ mụ dạy quy củ cho nàng. Mới bắt đầu, Trương Nhược Lan sợ hoàn cảnh mới nên miễn cưỡng học hai ngày. Nhưng Trương Phình Đình lại nói với nàng là mụ mụ đó nói bấy bả, bảo Trương Nhược Lan đi giáo huấn lại mụ mụ này. Trương Nhược Lan rút roi ra dọa dẫm, vốn cũng sợ hãi Kiều thị. Nhưng không ngờ Kiều thị lại ôm nàng vào lòng nói:

- Hải tử đáng thương, không có cha mẹ đã rất đáng thương rồi, cần gì miễn cưỡng người làm việc người không thích. Quên đi, sau này người không thích học thì thôi.

Cũng chính vì như thế nên lúc Thái hậu sai cung nữ trong cung đến dạy quy củ, Trương Nhược Lan cũng dám vùng roi.

Không chỉ có như thế, Trương Nhược Lan ở bên ngoài gây họa, Kiều thị cũng không trách phạt nàng, lại luôn nói nàng đáng thương giúp nàng gánh họa khiến lá gan Trương Nhược Lan càng lúc càng lớn, gây họa càng lúc càng nhiều. Cuối cùng, mang tiếng bát phụ khiến mọi người chán ghét.

Kiều thị có thật là thương yêu Nhược Lan, thương cảm Nhược Lan? Nàng sao cảm giác được Kiều thị đang từng bước, từng bước làm hư Nhược Lan? Là ảo giác? Hay nàng lấy lòng dạ tiểu nhân mà so bụng quân tử?

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan không lạnh không nóng nói:

- Cảm ơn bá mẫu quan tâm!

Trương Phình Đình thấy Trương Nhược Lan vẫn không lạnh không nóng, nhớ ra nàng vẫn thích nghe nịnh nọt nên lại nói:

- Đường tỷ, bây giờ trong hoàn thành đều bàn luận hôm đó đường tỷ đối thông câu tuyệt đối tại Ngự hoa viên, ai nấy đều nói tỷ là tuyệt thế tài nữ đó! Câu đối khắp thiên hạ không ai đối ra người cũng có thể đối được, lại còn đối rất chính.

Kiều thị tiếp lời:

- Bá mẫu cũng rất ngạc nhiên, khi đó mời tiên sinh cho người nhưng người lại không cần. Thì ra là bản thân đã tự học hỏi được nhiều, thật là thông minh.

Một câu nói, lại khiến cho tất cả công lao như là của bà ta vậy.

Trương Nhược Lan nhìn các nàng cười:

- Ngoại nhân chẳng biết tận tường nên truyền bậy cũng thôi. Các người chẳng lẽ còn không biết ta thế nào? Nói ta là tài nữ, các người cũng tin. Câu đối này là người khác đối, ta chỉ là may mắn thì biết thôi. Sau này các người đừng nói như vậy nữa.

Vỗ mông ngựa không thành công, mẩu thân con Kiều thị ngượng ngùng không tìm được đề tài khác.

Các nàng không nói lời nào, Trương Nhược Lan cũng không lên tiếng, trong phòng không khí có chút ngại ngùng. Đương nhiên, người xấu hổ cũng là mẫu thân con Kiều thị mà thôi.

Một lát sau, Kiều thị mới tìm được đề tài mới, phá tan sự tĩnh lặng:

- Nhược Lan, gần đây Hầu gia bận việc.

Trương Nhược Lan cũng không thể làm cho các nàng quá khó xử, thuận miệng đáp:

- Hình như thế... nghe nói là bận chuyện cấm vệ quân.

Trương Phình Đình bên cạnh hai mắt sáng ngời, vội vàng nói:

- Gần đây cấm vệ quân có điều động các quan viên, Hầu gia là Binh Bộ Thị Lang, nhất định là bận chuyện này.

Vừa dứt lời, Kiều thị ngồi đối diện hung hăng trừng mắt nhìn nàng, Trương Phình Đình vội vàng cúi đầu.

Trương Nhược Lan xem hết vào mắt, cảm giác được có chút kỳ quái, nhưng không lên tiếng.

Kiều thị thấy nàng không lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là lại phải nói:

- Nhược Lan, ngươi còn nhớ Nhị ca ca?

Nhị ca ca? Trong đầu Trương Nhược Lan hiện lên hình ảnh mơ hồ, nàng gật đầu.

Kiều thị tiếp tục cười nói:

- Ta nhớ khi còn ở nhà, ngươi thích nhất là chơi đùa cùng Nhị ca, vẫn hay quần quít lấy Nhị ca đòi Nhị ca dạy võ. Nhị ca ngươi nói nữ nhi không nên học võ, nhưng vì thích ngươi cho nên mới dạy ngươi một chút công phu.

- Nhi ca ca thật là thiên vị, hắn có một bộ cung tiễn rất tốt, ta xin hắn rõ lâu hắn cũng không cho ta mà lại cho ngươi.

Trương Phình Đình bĩu môi nói. Kiều thị lại nói:

- Ngẫm lại cũng rất kì quái. Đại bá phụ ngươi và đại ca đều là người đọc sách nhưng ngươi và Nhị ca lại giống nhau thích võ. Vài năm trước, hắn từ biên cương đánh giặc trở về vẫn làm trong cấm vệ quân nhưng cũng chỉ làm chức vụ nhân nhả, anh hùng không có nơi dụng võ khiến hắn rất buồn phiền. Ta là mẫu thân thấy hắn không vui trong lòng cũng khó chịu. Năm trước, hắn thành hôn, hôm nay, bên thông gia dù không nói gì nhưng kẻ sáng suốt cũng nhìn ra bọn họ chê cười Nhị ca ngươi không có danh vọng gì. Nhị ca ngươi buồn chán mỗi ngày đều ở nhà uống rượu.

Nói tới đây Kiều thị thở dài, hốc mắt ửng hồng.

Bên cạnh, Trương Phình Đình cũng đỏ mặt, nàng đột nhiên cầm tay Trương Nhược Lan, nói:

- Đường tỷ, ta luôn coi ngươi là tỷ muội ruột thịt, phụ mẫu ta cũng coi ngươi là con ruột, Nhị ca đối xử với ngươi còn hơn cả người thân. Đường tỷ, lần này ngươi giúp Nhị ca ca có được không?

Trương Nhược Lan trong lòng cười lạnh, nói lâu như vậy, thì ra đây mới là mục đích các nàng đến!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Lại Nữa Rồi.

Phi thủy bắt lưu ngoại nhân điền, nếu có cơ hội có thể cho người nhà làm thì đương nhiên nên giúp, giúp cho nhà mẫu thân đẻ thì rất tốt, sau này chính mình cũng sẽ có chỗ dựa.

Nhưng là điều đó chỉ tốt khi nhà mẫu thân đẻ có thể tin tưởng. Bây giờ, Trương Nhược Lan với “nhà mẹ đẻ”, thân nhân này lại đầy cảnh giác nên cũng không muốn giúp bọn họ.

Hơn nữa, dựa vào quan hệ bây giờ của mình và Cận Thiệu Khang, có muốn giúp cũng khó chứ, mình thì có tư cách gì mà nhờ hắn giúp đỡ.

Tương Nhượng Lan đang nghĩ làm thế nào để đưa đẩy chuyện này lại nghe Kiều thị trách cứ Tương Phình Đình:

- Phình Đình, nói thế rất không có quy củ, chuyện của nam nhân sao đàn bà có thể xen vào? Người không nên làm khó đường tỳ người.

Sau đó quay đầu ôn nhu nói với Tương Nhượng Lan:

- Nhượng Lan, người không cần đem những gì Phình Đình nói để vào lòng, chuyện này người không cần xen vào đừng để Hài gia không vui. Bá mẫu biết người có tâm là được!

Bà nói như vậy đúng là ngoài dự liệu của Tương Nhượng Lan, bất kể bà ta có tâm tư gì, Tương Nhượng Lan vẫn thấy nên nói rõ thái độ của mình là hơn:

- Cảm ơn bá mẫu đã suy nghĩ cho Nhượng Lan, Nhượng Lan cũng muốn Nhị ca ca, nhưng đúng như lời bá mẫu nói, đây là chuyện công của Hài gia, Nhượng Lan là đàn bà lắm miệng, có lẽ chỉ khiến Hài gia không thích.

Tương Phình Đình nghe xong lời của nàng, mặt hơi biến sắc nhưng Kiều thị lại vẫn vui vẻ tươi cười cầm tay Tương Nhượng Lan nói:

- Bá mẫu hiểu, chuyện này người không cần để ý, an tâm nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.

Sau đó, Kiều thị cũng không nói chuyện này nữa, chỉ cùng Tương Nhượng Lan nói chuyện đông tây, chủ yếu là nói chuyện xưa khi Tương Nhượng Lan còn ở Tương phủ, trong lời nói lộ ra bà yêu thương, che chở Tương Nhượng Lan như thế nào. Nhượng Lan và các huynh muội thân tình ra sao....

Tương Nhượng Lan chỉ ngồi nghe, không phải là tình thân mình đã trải qua cho nên cũng chẳng có cảm giác gì.

Không lâu sau, mẫu thân con Kiều thị liền đứng dậy cáo từ. Tương Nhượng Lan đương nhiên muốn giữ lại dùng cơm nhưng Kiều thị cười khéo léo từ chối.

- Không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, người nói chuyện cùng chúng ta như vậy cũng mệt rồi, ăn cơm còn nhiều cơ hội.

Sau đó, Kiều thị cũng mời nàng khi nào thương thế tốt thì đến Tương phủ chơi, Tương Nhượng Lan chỉ cười cười, không nói là có hay không.

Mẫu thân con Kiều thị ra khỏi Hài phủ, ngồi trên xe ngựa của mình.

Trên xe, Tương Phình Đình phần nộ nói:

- Tương Nhượng Lan kia vừa được An Viễn hầu, Thái hậu, hoàng hậu sủng ái thì không thêm coi chúng ta vào mắt nữa. Mẫu thân xem, nàng ta tỏ thái độ không nóng không lạnh như thế, đúng là không lương tâm, hoàn toàn không nhớ những ân đức của chúng ta.

Kiều thị vội vàng bịt miệng nàng lại, nhủ mảy nói:

- Người lắm miệng cái gì, bên ngoài đều là người Hài phủ, để người nghe được rồi truyền tới tai nàng, sau này người đừng hòng được nàng nhìn đến nữa con mắt.

Tương Phình Đình gỡ tay mẫu thân ra, nói nhỏ:

- Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải xem sắc mặt nàng? Vừa nãy chuyện của Nhị ca, người nhìn nàng tỏ thái độ gì kia.

Kiều thị nhướn mày, cười cười:

- Người đó, còn quá non, có một số việc không thể nói ra được. Bây giờ nếu Nhượng Lan được sủng, hôm nay chúng ta đến đây sao Hài gia lại không biết. Lần này Hài gia phụ trách điều động quan viên cấm vệ quân, tên Nhị ca người đã ghi trong danh sách đó, hẳn đương nhiên hiểu ý của chúng ta. Chúng ta là thân nhân duy nhất của Nhượng Lan, chút mặt mũi đó hẳn sẽ vẫn giữ cho chúng ta. Cho nên, chúng ta nhất định phải giữ quan hệ cùng Nhượng Lan, phải cho nàng biết, chúng ta là thân nhân duy nhất của nàng, chúng ta tốt thì nàng tốt, chỉ cần nàng được sủng, chúng ta cũng sẽ không thiếu phần.

Vừa nói, bà vươn tay sửa sang lại mái tóc cho nữ nhi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhi, cười nói:

- Còn nữa, nếu mùa thu này tuyển tú được nàng giúp chuyện nhất định sẽ rất thuận lợi, lúc đó được Hoàng thượng sủng ái, người sẽ chẳng phải nhìn sắc mặt của nàng nữa. Nữ nhi ngoan, tạm thời nhẫn đi..

Bà quay đầu đi, thanh âm trở nên lạnh trầm:

- Chúng ta mất rất nhiều tâm tư mới có hôm nay, không thể để thành công cốc được.

Tương Phình Đình tỉnh táo lại, nhìn mẫu thân mỉm cười, miệng cười như hoa:

- Con biết rồi, mẫu thân.

Buổi tối, trời còn chưa tối, Cận Thiệu Khang đã tới Thu đường viện.

Tương Nhược Lan nhìn hấn sừng sốt một hồi:

- Hầu gia... hôm nay sao nguoi...

Sao hôm nay hấn lại tới nữa?

Mặc dù biết hấn sẽ không động chạm đến mình nhưng nàng thấy hai người thường xuyên ở chung một chỗ không phải là chuyện tốt.

Cận Thiệu Khang đi tới bên giường, nhìn nàng nói:

- Hôm nay đỡ hơn tí nào không, hôm qua vốn định lại đây nhìn nàng một chút nhưng chuyện ở phủ nha bận rộn, lúc về thì đã muộn quá rồi, nghĩ rằng nàng đã ngủ nên không tới.

Tương Nhược Lan nghe vậy lòng buông lỏng, thì ra chỉ lại đây xem một chút.

- Hầu gia, hôm nay ta khá hơn nhiều, đã có thể ngồi được rồi, chắc qua hai ngày nữa là khỏi hấn.

- Vậy thì tốt. Cận Thiệu Khang cười cười, như là rất vui vẻ.

Lúc này, Liên Kiều bước lên, cung kính hỏi:

- Hầu gia có cần thay quần áo?

Lúc này, Cận Thiệu Khang vẫn mặc triều phục, Liên Kiều hỏi như vậy cũng có thể như là hỏi hấn đêm nay có ở lại đây không?

Cận Thiệu Khang gật đầu:

- Thay quần áo ..

Lời vừa nói ra, Tương Nhược Lan ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì.

Liên Kiều vui mừng, vội vàng gọi Hoa Anh và mấy nha hoàn khác đến hầu hạ Cận Thiệu Khang thay triều phục, vừa bưng nước lên cho hấn rửa mặt mũi, cuối cùng mang trà lên rồi mới lui xuống hết.

Rửa mặt rồi thay thường phục, Cận Thiệu Khang tinh thần sáng khoát, hấn ngồi ở ghế khắc hoa, nhàn nhàn phẩm trà.

Tương Nhược Lan hỏi hấn:

- Hầu gia ăn cơm chưa?

Bình thường, Cận Thiệu Khang luôn ăn cơm tối cùng thái phu nhân.

- Vẫn chưa. Đến thỉnh an mẫu thân rồi tới luôn đây.

Lại nói:

- Lần trước canh hạt sen ăn ngon lắm, sau này sai phòng bếp làm vài lần đều cảm giác không giống với nơi này.

Tương Nhược Lan nói:

- Hôm nay trong viện cũng làm canh này, nếu Hầu gia thích thì chút nữa ăn nhiều một chút.

Tiếp theo lại bảo Liên Kiều chuẩn bị cơm tối.

Ăn xong cơm tối thì trời cũng tối hấn, Tương Nhược Lan thấy không còn sớm, liền bảo Liên Kiều mang nước lên cho bọn họ tắm rửa.

Tương Nhược Lan tắm rửa rất mất thời gian nên để Cận Thiệu Khang tắm trước, cho hấn đi ngủ sớm một chút.

Cận Thiệu Khang tắm xong đi ra, nha hoàn đổi nước rồi đỡ Tương Nhược Lan vào.

Hai ngày này Liên Kiều và Hoa Anh thấy nàng bị thương đi lại không tiện nên muốn hầu hạ nàng tắm rửa, nhưng là Tương Nhược Lan lại không quen. Tắm rửa đều là bọn nha hoàn đỡ vào bồn nước sau đó để bọn họ ở ngoài bình phong chờ, bao giờ nàng tắm xong thì đỡ nàng ra.

Nhưng hôm nay, Cận Thiệu Khang ở trong phòng, Liên Kiều và Hoa Anh vốn sợ hấn nên dìu Tương Nhược Lan vào bồn tắm xong thì đều lui ra ngoài hết, nghĩ đợi lúc nào phu nhân gọi thì vào hoặc có khi Hầu gia đỡ phu nhân ra cũng chưa biết chừng.

Nhưng không nghĩ tới, từ gian tắm rửa đến ngoài cửa lại có một khoảng cách lớn, lại cách qua một tấm bình phong và cửa, Tương Nhược Lan tắm xong,

gọi Liên Kiều mấy lần cũng không thấy ai vào.

Cận Thiệu Khang ngồi đọc sách đầu giường, nghe thấy nàng gọi thì hỏi:

- Sao thế?

- Hầu gia có thể gọi một nhà hoàn vào cho ta được không, ta không thể tự ra khỏi bồn tắm được.

Cận Thiệu Khang trở mình, thấy hình ảnh qua bình phong mờ mờ, sương khói liễu liễu, trong đầu lại hiện lên tình cảnh đêm đó, trong lòng nóng lên, không nhìn được nói:

- Ta tới giúp nàng

- Không cần!

Tương Nhượng Lan nói như chém đinh chặt sắt, trong lòng thầm mắng: đồ sắc lang, định thừa lúc người khác gặp nạn mà hôi của, ta không cho người cơ hội này!

- Hầu gia gọi Liên Kiều vào đi.

Cận Thiệu Khang ngược ngừng đi xuống giường, tới cửa sổ nhìn ra thấy mấy nha hoàn đứng ngoài sân trò chuyện. Hắn lui ra phía sau, xoay người nhìn phía bình phong nói:

- Lũ nha hoàn càng ngày càng không quy củ, không biết chạy đâu hết rồi, để ta sai Trữ An tìm bọn này về, chỉnh cho một trận mới được.

Tương Nhượng Lan tin là thật, nghĩ bọn nha hoàn có thể là thấy Cận Thiệu Khang ở đây nên lui hết xuống rồi. Đều là các cô nương nhỏ, không nên làm các năng sự hãi.

- Vừa nãy ta quên mất, ta sai các nàng đi làm chuyện khác, các nàng có lẽ đi làm rồi. Ta tự mình ra cũng được.

Vết thương trên người cũng khá hơn nhiều, chắc tự ra khỏi bồn tắm cũng không sao

- Thật sự không cần ta giúp?

- Không cần!

Tương Nhượng Lan hướng về chỗ hắn nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tương Nhượng Lan vịn lên thành bồn, một chân từ từ nhấc lên bước qua bồn khiến mông lại đau, nàng đau đến nghiêng răng, nhắm chặt mắt mà cố nhịn, buông chân xuống. Lại cẩn thận gơ chân kia lên. Nhưng chân kia lại bị trượt đi, mắt thấy sắp ngã đến nơi, nàng vội vã ôm chặt bồn tắm, không nhìn được mà sợ hãi kêu lên thành tiếng.

Cận Thiệu Khang ở bên ngoài đang chán nản, nghe thấy nàng kêu cũng không suy nghĩ gì vội vọt vào, ôm ngang lấy nàng.

Cứ như vậy, Tương Nhượng Lan hoàn toàn lơ lửng nằm trong lòng hắn.

Nhuộm ngọc ôn hương trong lòng, ánh mắt Cận Thiệu Khang không khỏi di chuyển khắp người nàng.

Da dẻ trắng như tuyết hơi ửng hồng, trên da còn đọng lại vài giọt nước, dưới ánh nến tại nên ánh sáng lóe ra khiến nàng như giọt sương sớm trong đoá hoa, mềm mại, ôn nhuận.

Trên người mỗi một chỗ đều hoàn mỹ tới vô cùng, cổ thon dài, khuôn ngực săn chắc, eo nhỏ mềm mại, chân dài trắng nõn...

Trong khoảng thời gian này Cận Thiệu Khang vẫn không tới gần nữa, thấy tình cảnh trước mắt, máu trong người sôi trào, tiểu phúc nóng rực khiến hắn vô cùng khó chịu. Trên tay không khỏi dùng thêm sức lực đem thân thể kiều nhu của nàng dựa sát vào hắn.

Mùi hương thơm như hoa lan tràn ngập quanh hắn khiến cả người hắn như chìm trong sương mù.

Tương Nhượng Lan đang chột vạt, chợt thấy cả người nhẹ bẫng, quay đầu lại đã thấy mình nằm trong lòng Cận Thiệu Khang. Lại thấy hắn cũng không hề chớp mắt nhìn nàng, mặt ửng hồng, mắt như đầm nước sâu, có một thần sắc kì dị thì nàng mới nhớ ra bản thân không một mảnh vải. Lập tức ngược ngừng vô cùng, mặt đỏ bừng, cội vàng kêu to lên:

- Này, người không được nhìn, nhắm mắt lại!

Đôi tay luống cuống không biết nên che ngực hay che hạ thân, cuối cùng gờ lên bụng kín mắt hắn.

- Người mau buông ta ra

Mặc dù Cận Thiệu Khang trăm lần không muốn nhưng bản thân có phong độ quân tử, không thể miễn cưỡng người khác được.

Hắn vô cùng không muốn buông tay ta, Trương Nhược Lan từ từ trượt xuống người hắn. Đến khi chạm đất, bụng chạm phải một vật cứng rắn, cúi đầu chỉ thấy trung y của hắn không biết tán ra từ khi nào, lộ ra vùng ngực rắn chắc cùng với quần dài màu trắng. Mà chỗ giữa quần dài lại có một vật nhỏ cao, như là đỉnh trướng.

Trương Nhược Lan lập tức ý thức được đó là cái gì! Toàn thân như bị thiêu cháy, bối rối quát to một tiếng, muốn đẩy hắn ra. Nhưng trên mặt đất chỗ nào cũng là nước, nàng vừa động chân thì đã bị trượt, cả người nhào vào lòng hắn, Cận Thiệu Khang vội vàng ôm lấy nàng, như vậy, thân thể nàng gất gao dán lên ngực hắn.

Cảm giác được ngực nàng mềm mại, Cận Thiệu Khang mất rất nhiều sức lực mới không chế được bản thân không áp nàng xuống dưới thân.

- Lân này là nàng vọt tới lòng ta, không phải tại ta nhé.

Hắn rất vất vả mới nói ra được những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Đồ Ngoan Tâm!

Thấy nàng dựa vào lòng mình không nhúc nhích, Cận Thiệu Khang thấy hơi kì quái, như thế này không giống nàng chút nào.

- Sao nàng còn không đứng lên.

Hồi lâu mới nghe được nàng nhỏ giọng đáp:

- Chân ta đau...

Trương Nhược Lan khóc không ra nước mắt, thật là, mỗi lần cùng hắn một mình một chỗ đều chẳng có chuyện gì hay ho cả.

- Ta ôm nàng lên giường

Cận Thiệu Khang trầm mặc một chút rồi nói. Bây giờ cũng chỉ đành như vậy, Trương Nhược Lan đỏ mặt nói:

- Chờ... chờ ta mặc quần áo đã

Vừa dứt lời, đã bị hắn ôm ngang người:

- Bây giờ còn mặc cái gì, đợi mặc rồi chẳng biết còn bị thương chỗ nào nữa, lên giường đã

Sau đó còn bỏ thêm một câu:

- Cũng không phải chưa thấy qua.....

Trương Nhược Lan mắc cỡ không góc nổi đầu dậy. Nàng ôm cổ hắn, cả người tựa vào người hắn, không cho hắn nhìn được nàng. Nhưng như vậy, mỗi lần bước đi, bộ ngực của nàng lại nhẹ cọ xát vào ngực hắn. Cảm giác này vừa kích thích lại vừa khó chịu, sự ngọt ngào này hành hạ từng tế bào của Cận Thiệu Khang, khiến hắn càng lúc càng nóng bừng, chỗ nào đó càng lúc càng căng lên khiến hắn hận không thể kêu to một tiếng.

Đầu óc hắn như bất tỉnh, hai chân như nhũn ra, mỗi bước đi vô cùng gian nan. Hai tay hắn dần dần ôm chặt, càng lúc càng gấp, càng lúc càng gấp

Trương Nhược Lan lúc này cũng không chịu nổi sự cọ xát đầy kích thích này. Không chỉ Cận Thiệu Khang mà người nàng cũng dần nóng lên khiến nàng muốn tách ra xa hắn một chút nhưng hắn đột nhiên lại gất gao ôm chặt nàng khiến nàng không thể nhúc nhích.

Bộ ngực nàng dán vào da thịt xích lửa của hắn, thân thể hắn rất nóng, nóng vô cùng. Nhiệt độ nóng bỏng này tựa hồ như khiến nàng tan chảy, hắn thờ dốc càng lúc càng mạnh, hơi thở nam tính vây quanh nàng khiến nàng như ngừng thở.

Điểm chết người chính là, hông của nàng lại bị một vật cứng rắn dính sát vào, theo từng bước chân mà cọ xát vào người nàng khiến nàng không tự chủ được cũng run rẩy theo.

- Nhược Lan, Nhược Lan...

Hắn nhẹ gọi vào tai nàng, thanh âm khàn khàn, trầm thấp, mang theo khát vọng vô tận cũng mơ hồ có sự cầu xin.

- Thế này... nóng quá, người nhanh lên.

Tương Nhược Lan liều mạng ổn định tâm thần.

Cận Thiệu Khang trầm mặc một hồi sau đó mới nói:

- Đồ ngoan tâm.

Rồi lại nhẹ cắn lên tai nàng, cảm giác vừa đau vừa tê dại khiến nàng không nhịn được rên rỉ lên. Một tiếng rên rỉ này khiến lồng ngực hắn căng lên, cúi xuống hôn lên tóc nàng.

Tương Nhược Lan từng đầu ngón chân như co rút lại nhưng nàng ép chính mình không được ngẩng đầu. Nàng cảm giác, chỉ cần nàng vừa ngẩng đầu, kết quả sẽ hoàn toàn nằm ngoài sự khống chế của nàng.

- Đồ ngoan tâm!

Lần này Cận Thiệu Khang tăng giọng nói, mang theo chút hung hăng.

Tương Nhược Lan cúi đầu càng sâu lắm như không nghe thấy.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như thế không thể làm gì khác hơn là hít sâu một hơi, điều chỉnh hơi thở của mình, đi về phía trước, đi tới cửa sổ thì đột nhiên, từ ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn cười nói.

Cận Thiệu Khang ngăn ra, thăm than không xong rồi. Một giây sau, Tương Nhược Lan ngẩng đầu lên, chăm chú nghe động tĩnh bên ngoài, nghe rõ là tiếng Liên Kiều, quên sạch tình trạng xấu hổ này, tức giận trừng mắt nhìn Cận Thiệu Khang.

- Hầu gia, không phải người nói bọn nha hoàn không ở đây?

Tương Nhược Lan tức giận hỏi. Cận Thiệu Khang cười khan hai tiếng:

- Có lẽ..... Có lẽ các nàng vừa trở lại.

Tương Nhược Lan vẫn nhìn hắn chăm chú không chớp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người gạt ta.

Cận Thiệu Khang hơi chột dạ quay đầu đi:

- Ta... ta...

Mắt chớp chớp không ngừng, nhìn từ bên này thấy lông mi hắn không ngừng rung động.

Tương Nhược Lan thấy hắn như vậy còn khó hiểu:

- Hầu gia, người làm chuyện hoang đường này?

Quả thực không dám tin. Cận Thiệu Khang xấu hổ vô cùng, đột nhiên cảm giác rất mất mặt. Tương Nhược Lan tức giận, há mồm cắn lên vai hắn.

- A!

Cận Thiệu Khang hét lên:

- Nàng có hiểu quy củ không thế, mỗi lần đều cắn người!

- Quy củ? Hầu gia còn dám nhắc đến hai chữ này. Tương Nhược Lan phản bác: - Người gạt ta nói nha hoàn không có ở đây, hại ta thiếu chút nữa ngã xuống, giờ còn nói quy củ...

Còn chưa nói hết, Hoa Anh và Liên Kiều đẩy cửa bước vào. Các nàng nghe tiếng kêu, tưởng chủ tử gọi vào.

- Phu nhân...

Liên Kiều còn chưa nói xong đã bị cảnh trước mắt hù dọa, cả người hóa đá.

Hầu gia quần áo hỗn loạn ôm phu nhân, phu nhân toàn thân trần truồng...

Mặt hai nha hoàn nhất thời biến thành màu gan lợn, không hện mà cùng bung mặt, xoay người đóng cửa đi ra. Sau khi rời khỏi phòng, nhắm mắt đóng cửa lại.

Tương Nhược Lan nhìn cửa đóng chặt, trong lòng phát hỏa.

- Cậ Thiệu Khang, ngươi hỗn đản!

Tương Nhược Lan mắng to, sau đó hung hăng đánh hấn một quyền.

Cậ Thiệu Khang ôm nàng, mặc dù cảm giác hơi mất mặt nhưng cũng không nhịn được mà cười to lên.

- Ngươi còn cười! Đều tại ngươi, sau này ta còn nhìn bọn nha hoàn thế nào!

Tương Nhược Lan tức giận đến nước mắt rớt xuống

Cậ Thiệu Khang thấy nàng như vậy, mới vội ngưng cười, bước vội tới giường thả nàng xuống rồi đi tới bình phong mang quần áo của nàng vào

Tương Nhược Lan xoay người, quay lưng về phía hấn mặc quần áo, nhưng cả vai và mông đều đau nên rất bất tiện.

Nàng xoay người gọi Liên Kiều, nhưng nha đầu này có lẽ là thẹn thùng mà chạy đi, kêu vài lần cũng không vào, gọi Hoa Anh cũng thế.

Cậ Thiệu Khang đứng một bên nói:

- Đừng gọi nữa, bọn họ không vào nữa đâu.

Tương Nhược Lan tức giận cầm gối đầu đập vào hấn, Cậ Thiệu Khang nhanh mắt đón được, quay đầu lại thấy nàng đang chặt vật mặc áo, nhưng thế nào cũng không thể xỏ tay vào được. Hấn đi tới giúp nàng.

Cúi đầu nhìn thấy vết bầm trên vai nàng.

Cậ Thiệu Khang ngăn ra, sắc mặt trầm xuống, vươn tay vuốt ve chỗ đó, Tương Nhược Lan vội cầm quần áo lên che đi vết bầm.

- Đây là lúc đó ta làm?

Nghiêm trọng như vậy? Đã hai ngày rồi mà vết bầm còn sâu như thế. Tương Nhược Lan thấp giọng nói:

- Không phải ngươi thì là ai, lúc đó ngươi như bị điên, khớp xương cũng thiếu chút nữa bị ngươi bóp nát...

Cậ Thiệu Khang trầm mặc một hồi rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi.....

- Bỏ qua đi..

Tương Nhược Lan lắc lắc đầu, vừa mặc quần áo:

- Ta tát ngươi một cái coi như hòa nhau.

Đột nhiên quay đầu lại, nhìn hấn, cao giọng nói:

- Nếu lần sau còn thế, ta không chỉ tát ngươi một cái thôi đâu.

Cậ Thiệu Khang ngồi xuống cạnh nàng:

- Không có lần sau nữa....

Hấn quay đầu nhìn nàng:

- Ta sẽ không làm tổn thương nàng nữa.

Ánh mắt hấn quá nóng khiến nàng không nhịn được cúi đầu:

- Không còn sớm nữa, ngủ đi.

Nói xong nằm xuống bên ngoài, quay lưng về phía hấn.

Cậ Thiệu Khang nhìn nàng một hồi, sau đó đứng dậy cầm lọ thuốc trên ghế bên giường, ngồi luôn xuống đó.

- Không phải chân nàng mới bị đau, là chỗ nào, ta giúp nàng bôi thuốc.

Tương Nhược Lan vội vàng lắc đầu, rút chân trái vào chân:

- Không cần đâu, mai ta bảo nha hoàn là được.

Cận Thiệu Khang nắm chân trái nàng, kéo ống quần lên, cổ chân hơi đỏ. Sau đó, lại nhìn đến chân nàng, bàn chân nàng rất trắng, rất mềm, từng ngón chân đều khéo léo, rất đáng yêu. Hắn càng nhìn trong lòng càng nhu hòa (đúng là tình nhân trong mắt tựa Tây Thi, có cái ngón chân cũng khen đẹp được)

- Nếu để sang ngày mai, cổ chân lại bị phù lên, cả người bị thương phải nằm trên giường, muốn động cũng không động được.

Tương Nhược Lan tức vô cùng, hắn còn dám nói những lời này?

- Đây là tại ai?

Vừa nói vừa thu chân về.

Hắn nắm chặt chân nàng khiến nàng không thể động đậy:

- Ta biết đều là tại ta nên giờ ta đền tội

Vừa nói vừa đổ thuốc ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ bị đau của nàng.

Từng chút từng chút, vô cùng cẩn thận.

Lòng bàn tay hắn nóng rực, dù xoa bóp hơi đau nhưng rất thoải mái.

Tương Nhược Lan nhìn hắn:

- Không nghĩ người còn làm được thế này.

- Ta khác với nàng tưởng tượng nhiều lắm. Lúc ấy trên chiến trường, rất nhiều lúc phải tự mình chữa thương. Giống như thế này, ta so với đại phu bôi thuốc cũng không kém chút nào đâu!

Nói xong hắn ngừng đầu nhìn nàng cười cười, hai lọn tóc dài dán bên mặt khiến khuôn mặt hắn trở nên nhu hòa rất nhiều, khiến nàng cười hắn như gió xuân mơn man ấm áp.

Tìm Tương Nhược Lan đập mạnh.

Một lúc sau, Tương Nhược Lan nói:

- Được rồi, không còn đau nữa

Vừa nói vừa rút chân về:

- Cũng không còn sớm nữa, Hầu gia ngủ đi.

Cận Thiệu Khang đi ra phía sau bình phong rửa tay, đi ra thấy Tương Nhược Lan nằm ở bên ngoài, hắn lướt qua người nàng, vào nằm bên trong.

Hắn nằm nghiêng nhìn sau lưng nàng, trung y lụa trắng nhẹ nhàng dán lên người nàng khiến những đường cong trên người nàng hiện rõ. Tóc đen mượt xoắn xuống, đuôi tóc cọ lên mắt hắn ngứa ngáy, tê dại mà lòng hắn cũng ngứa ngáy, tê dại.

- Hôm nay người nhà mẹ người đến đây?

Hắn rất thích ở cùng nàng một chỗ, không muốn ngủ sớm như vậy.

- Bá mẫu ta và đường muội tới, Hầu gia nghe mẫu thân nói?

Tương Nhược Lan vẫn nằm im không động đậy.

- Ừm, mọi người nói chuyện gì...

Cận Thiệu Khang cầm một lọn tóc của nàng lên, cuốn quanh ngón tay.

Tương Nhược Lan đáp:

- Chẳng nói gì nhiều, họ đến thăm ta thôi.

Cận Thiệu Khang hơi ngạc nhiên, chẳng cần nàng nói hắn cũng biết thừa mục đích họ tới. Hắn cho nàng cơ hội, hắn nghĩ rằng nàng sẽ nhân cơ hội nói chuyện đó ra nhưng nàng lại chẳng nói gì.

Hắn cười cười, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nhu hòa.

- Người sống ở Tương gia thế nào, bọn họ với nàng có tốt không?

Chẳng biết tại sao, hắn bắt đầu tò mò tất cả những chuyện liên quan đến nàng.

- Ở đó vài năm, tốt hay không tốt ta không nói rõ được.

Thấy nàng vẫn quay lưng về phía chính mình, Cận Thiệu Khang có chút không vui:

Nàng xoay người lại, làm gì có chuyện vừa nói vừa quay lưng về phía người khác, không quy củ!

Lại là quy củ! Tương Nhượng Lan lờ mờ, quay người đối mặt với hắn, hơi thở hắn phả vào mặt nàng, nàng thoáng lui về phía sau.

- Tốt hay không tốt không phải tự mình biết rõ? Sao lại không nói được?

- Bá mẫu chưa bao giờ nói nặng lời với ta, ta muốn cái gì thì sẽ cho ta thứ đó. Nhưng ta không có cảm giác gia đình, có lẽ vì nơi nào cũng không phải là nhà của ta.

- Vậy còn Hầu phủ? Hầu phủ có cho nàng cảm giác gia đình?

Tương Nhượng Lan nhìn hắn không lên tiếng, Cận Thiệu Khang cũng trầm mặc, một lát sau, hắn nói:

- Không còn sớm nữa, ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chuyên Sủng

Hai hôm sau, thương thế trên người Tương Nhượng Lan đỡ hơn rất nhiều, đã có thể đi lại, bả vai cũng không còn đau nữa.

Hai ngày này, Tương Phình Đình luôn tới thăm nàng, cùng nàng nói chuyện phiếm, kể một ít lời đồn đại trong hoàng thành. Tương Nhượng Lan mặc dù không muốn đề ý tới nàng nhưng vẻ mặt tươi cười và ánh mắt vô cùng thân thiết của nàng khiến Tương Nhượng Lan không thể quá lãnh đạm với nàng.

Tương Phình Đình lại nói:

- Chờ thêm hai ngày nữa, thương thế của đường tỷ tốt hơn chúng ta cùng đi dạo phố. Nghe nói Trần bảo trai mới có rất nhiều châu báu trang sức, chúng ta cùng đi xem nhé?

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Đợi thương thế khá lên ta phải theo thái phu nhân học quản gia. Người cũng biết chuyện này ta vốn không thông, cần phải học rất nhiều. Buổi chiều còn phải đến các phủ khác bái phỏng. Hôm đó ở trong cung, rất nhiều phu nhân mời ta tới làm khách, thịnh tình khó khước. Nếu muốn đi dạo phố chắc phải qua một đoạn thời gian nữa.

Tương Phình Đình thấy bát phụ khí xưa người gặp người ghét nay lại được hoan nghênh như thế trong lòng có chút đố kỵ nhưng nghĩ đến mình còn có chuyện phải nhờ vả nên lại tươi cười nói:

- Đường tỷ hôm nay được hoan nghênh như vậy, muội muội cao hứng thay người.

Tương Nhượng Lan nhìn nàng cười cười, có chút đắc ý nói:

- Nói đến nói đi đều là nhờ phúc của muội muội, nếu không nhờ muội muội nói cho ta ý hay như vậy thì ta sao được như hôm nay. Trong cung tuy tốt nhưng ta tài sắc bình thường sao có thể được Hoàng thượng đề ý, và cũng không được như bây giờ.

Tương Phình Đình cười khan hai tiếng, trong lòng nói không rõ là cảm giác gì.

Bên kia, Vu Thu Nguyệt tí mỉ chuẩn bị com tối rồi sai nha hoàn đi mời Cận Thiệu Khang đến.

Nha hoàn Lệ Châu theo sự sai bảo của Vu Thu Nguyệt đợi Cận Thiệu Khang hồi phủ liền đến trước cửa Tùng Hương viện chờ, đợi Cận Thiệu Khang thành an thái phu nhân xong thì vội tiến lên nghênh đón.

- Hầu gia.

Lệ Châu tiến lên hành lễ.

Cận Thiệu Khang dừng bước, nhớ mang máng đây là nha hoàn ở Cẩm Tú viên:

- Chuyện gì?

- Hôm nay là sinh nhật của di nương, di nương cả trưa đã chuẩn bị com tối, muốn mời Hầu gia tới.

Lúc này Cận Thiệu Khang mới nhớ ra hôm nay quả đúng là sinh nhật Vu Thu Nguyệt, trong thời gian này bận rộn nên cũng không nhớ rõ.

Hắn nhíu mày, do dự một hồi, Lệ Châu sợ hãi nhìn hắn, sợ hắn cự tuyệt, bởi vì di nương đã nói, bất luận thế nào cũng phải mời được Hầu gia, nếu không di nương lại cấu lên thì nàng chính là người chịu tai vạ đầu tiên.

- Được, bảo di nương nhà ngói, buổi tối ra sẽ tới.

Cận Thiệu Khang suy nghĩ một hồi rồi đáp.

Lệ Châu trong lòng buâng lỏng:

- Tạ ơn Hầu gia!

Hoan thiên hỉ địa (vui vẻ, nhớ phim thất tiên nữ quá) trở về báo cáo.

Cận Thiệu Khang đứng tại chỗ ngây người một hồi, Trữ An bên cạnh thấy thế, biết hắn trong lòng có chuyện khổ não. Hắn tĩnh mặc ở bên không lên tiếng, tùy ý chủ tử suy nghĩ. Lại được một hồi, nghe chủ tử hỏi:

- Trữ An, đã bao lâu ta không tới Cẩm tú viên?

- Hồi bẩm chủ tử, hơn hai mươi ngày.

Không đến Cẩm Tú viên, lúc nghỉ ở Sờ thiên các cũng không sai người hầu hạ nhưng lại tới Thu đường viện ba lần.

Cận Thiệu Khang sợ run, lâu như vậy sao? Khó trách Thu Nguyệt sai nha hoàn tới nhắc nhở mình, có lẽ nàng cũng sợ mình không nhớ sinh nhật nàng..

Nhớ tới thời gian này, bản thân tựa hồ cố ý không muốn đến Cẩm tú viên, làm như vậy là đúng sao?

Nhớ ra đôi mắt long lanh đầm lệ của Vu Thu Nguyệt, trong lòng hắn dâng lên chút xin lỗi. Thu Nguyệt ủy thân làm thiếp cho mình, mình là nam nhân, sao có thể vì muốn Nhược Lan vui vẻ mà lạnh nhạt với nàng?

Cận Thiệu Khang đi về phía Cẩm tú viên:

- Đi Cẩm tú viên

Tới cửa Cẩm tú viên, Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng bước, nhìn hai chữ Cẩm tú trên biển, hơi ngây ngốc, cũng không biết thế nào, hai chân không thể nào nhích thêm nửa bước.

"... trên người người có mùi nữ nhân khác, ta không thích..."

"...người không thể dễ dàng tha thứ, ta cũng không có cách nào dễ dàng tha thứ..."

Trữ An thấy chủ tử đột nhiên dừng lại, liền nhẹ nhàng nhắc nhở một câu:

- Hầu gia, tới rồi.

Cận Thiệu Khang hoàn hồn, mình đang nghĩ cái gì? Nàng làm loạn mình cũng loạn lên theo nàng sao?

- Vào đi thôi.

Cận Thiệu Khang bước chân vào Cẩm tú viên, chưa bao giờ cảm thấy hai chân nặng nề như lúc này.

Vu Thu Nguyệt nghe được thông báo đã sớm ra cửa đón.

Hôm nay, nàng mặc áo màu vàng bằng sa (con khộm này rất thích màu vàng), quần trắng thêu hoa, thắt lưng lụa mềm vàng, tay cầm chiếc quạt thêu mẫu đơn đứng đó cười tạo nên cảm giác rất phong lưu.

Thấy Cận Thiệu Khang bước về phía mình, Vu Thu Nguyệt bước lên, uyển chuyển cúi chào:

- Hầu gia

Nói rồi nàng ngẩng đầu nhìn hần cười, sóng mắt lưu chuyển, rất ôn nhu phong tình.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười trong đầu lại hiện lên câu nói: “... *Hầu gia thấy ta cười với người khác sẽ tức giận nhưng Vu Thu Nguyệt ngày nào cũng cười với người, ta phải tha thứ?...*”

Cận Thiệu Khang nhẹ lắc đầu, lại suy nghĩ cái gì? Nhập ma chắc? rõ ràng biết nàng vô lý gây lộn sao còn để ý những lời nàng nói.

Cận Thiệu Khang, người đường đường là nam tử hán đại trượng phu. Sao có thể để một phụ nhân áp đặt như vậy.

- Hầu gia, người sao vậy? Không thoải mái?

Vu Thu Nguyệt thấy hần bất an, quan tâm hỏi.

- Không có gì.

Cận Thiệu Khang nhìn miệng nàng hơi cong cong.

Vu Thu Nguyệt cười đi tới cạnh hần, ôm tay hần, thân thể Cận Thiệu Khang hơi cứng đờ nhưng vội thả lỏng xuống. Vu Thu Nguyệt cảm giác được sự biến hóa rất nhỏ này, trong lòng dù kì quái nhưng về mặt vẫn ôn nhu cười:

- Cảm ơn Hầu gia nhớ đến sinh nhật Thu Nguyệt. Thu Nguyệt làm mấy món ăn, lại chuẩn bị rượu ngon chờ Hầu gia tới.

Nàng tươi cười dù mỹ lệ, giọng nói dù ôn nhu, nhưng vẫn không thể khiến tâm tình của hần bình ổn. Hần miễn cưỡng lấy tinh thần, mỉm cười:

- Được, cũng lâu rồi chưa nghe người đánh đàn.

Vu Thu Nguyệt ý cười càng sâu:

- Chỉ cần Hầu gia thích, mỗi ngày Thu Nguyệt sẽ đàn cho Hầu gia nghe.

Cận Thiệu Khang cười cười, không nói. Vu Thu Nguyệt liếc nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hần, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng lại vội an ủi mình, ít nhất bây giờ Hầu gia ở đây, trong lòng Hầu gia vẫn có mình.

Rượu thơm, đồ ăn ngon, thịnh soạn tinh mỹ.

Vu Thu Nguyệt cả đêm hao hết tâm tư để Cận Thiệu Khang thích, ngâm thơ, đối cảm, đàn hát, tươi cười, nói năng nhỏ nhẹ. Có thể nói là dùng toàn lực, Cận Thiệu Khang cũng cảm giác được nàng dụng tâm lương khổ, nhưng lại không cách nào mà đón nhận được.

Trong lòng hần dâng lên cảm giác bất an, hần cũng không rõ mình tại bất an cái gì, nhưng không thể nào buông lỏng bản thân. Nhưng hần không nghĩ là, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên khuôn mặt tươi cười của Nhược Lan, đôi mắt như hắc ngọc linh động kia.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Hần không thể nào giải thích tình trạng này.

Hai người đối ẩm mấy chén, Vu Thu Nguyệt hơi ngà ngà say, nàng ngồi lên đùi Cận Thiệu Khang, nhẹ nhàng tựa vào vai hần, lộ ra cổ trắng nõn.

- Hầu gia, qua hôm nay, Thu Nguyệt 18 tuổi rồi.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn nàng, cười xin lỗi:

- Hôm nay bận rộn, không kịp chuẩn bị lễ vật gì cho người, người muốn cái gì, nói ra xem

Lúc này, bất kể Vu Thu Nguyệt muốn đồ quý trọng thế nào, Cận Thiệu Khang cũng sẽ thỏa mãn nàng, giống như là một loại bồi thường.

Vu Thu Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, cọ cọ đùi hần, đây là một loại khiêu khích rất rõ ràng nhưng hôm nay Cận Thiệu Khang không hề có cảm xúc.

Lòng nàng chìm xuống, sâu kín nói:

- Hầu gia, Thu Nguyệt không muốn gì hết, Thu Nguyệt chỉ hy vọng trong lòng Hầu gia có thể nghĩ đến Thu Nguyệt, ngẫu nhiên đến xem Thu Nguyệt là được rồi.

- Thu Nguyệt...

Cận Thiệu Khang dừng lại một hồi:

- Gần đây ta có chút bận rộn...

Bận rộn? Nhưng sao lại có thời gian tới Thu đường viện. Nàng không cam lòng, có cảm giác rất hận nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười:

- Thu Nguyệt biết, Thu Nguyệt không trách Hầu gia.....

Vừa nói vừa ngẩng đầu, nhìn hấn, cười nói:

- Hầu gia, Thu Nguyệt có thể cầu người một việc?

Cận Thiệu Khang hỏi:

- Chuyện gì?

Vu Thu Nguyệt thay đổi tư thế, ngã xuống đùi hấn, ngửa đầu lên nhìn, như thế này, một khoảng da thịt lớn trước ngực lộ ra.

Nàng cười uyển chuyển:

- Hầu gia, cữu cữu (em, anh của mẫu thân) ta người biết rồi đó, hấn đóng ở ngoại thành đã rất nhiều năm rồi. Lần này có thể thừa dịp điều động Cẩm vệ quân mà đưa hấn vào kinh? Hầu gia nếu có thể thì xếp cho cữu cữu ta một chỗ tốt!

Vu Thu Nguyệt cười nhìn hấn, cứ tưởng rằng hấn sẽ không cự tuyệt, dù sao chuyện này đối với hấn mà nói chỉ là nhấc tay chỉ lao.

Ai ngờ, Cận Thiệu Khang trầm mặt xuống, yên lặng nhìn nàng một lúc. Thấy vậy, lòng Vu Thu Nguyệt hoảng lên, nàng ngưng cười không biết làm sao.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Cận Thiệu Khang lại hòa hoãn xuống, mỉm cười:

- Điều cữu cữu vào kinh không khó, chỉ là chức quan thì không phải một mình ta làm chủ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, trong lòng càng loạn:

- Thu Nguyệt chỉ là thuận miệng mà thôi, Hầu gia không cần để trong lòng.

Cận Thiệu Khang vỗ vỗ tay nàng, đứng dậy. Vu Thu Nguyệt cả kinh, kéo tay áo hấn:

- Hầu gia, đêm nay không thể ở đây?

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng đẩy nàng ra, mỉm cười nói:

- Đêm nay ta còn có việc.

Nói xong xoay người ra khỏi phòng. Vu Thu Nguyệt đuổi theo gọi:

- Hầu gia, Hầu gia

Nhưng Cận Thiệu Khang không hề quay đầu, Vu Thu Nguyệt tựa cửa nhìn bóng lưng hấn mà rơi nước mắt.

Nàng làm sai cái gì? Nàng giúp đỡ người nhà của mình thì có cái gì sai? Hấn thân là phu quân của nàng, chẳng lẽ ngay cả việc đó cũng không thể làm?

Cận Thiệu Khang ra khỏi Cẩm Tú viên, chấp tay sau lưng, từ từ bước lên con đường nhỏ.

Bên cạnh Trữ An nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Hầu gia, đi Thu đường viện ?

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện mình đang đi về phía Thu đường viện, hấn dừng chân, trong thời gian này tựa như đến đó rất nhiều... bản thân hấn cũng nhớ nàng nhiều hơn...

Chuyện sủng? Đây vốn không phải là quy củ của Cận Thiệu Khang.

Hấn xoay người:

- Về Sở thiên các

Trữ An cúi đầu hỏi:

- Để nô tài đi bảo Hoa Thanh cùng Nhượng Lâm chuẩn bị một chút.

Cận Thiệu Khang lắc đầu:

- Không cần, trong thời gian này ta muốn được tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Khi Quân

Đội đến khi thương thế không còn nghiêm trọng nữa, Trương Nhượng Lan đem Liên Kiều, Hoa Anh vào cung tạ ơn.

Đầu tiên là tới Từ trử cung, bây giờ đã qua giờ vấn an, Trương Nhượng Lan không phải lo sẽ đụng phải Hoàng thượng.

Thái hậu thấy nàng thì rất cao hứng, lời kéo hỏi han mãi đến khi xác định nàng hoàn toàn không có việc gì, thương thế đã tốt lên thì mới yên lòng.

- Bây giờ An Viễn hầu đối với ngươi đã tốt rồi

Thái hậu cười hỏi nàng, Diệp cô cô xen mồm cười nói:

- Bây giờ trong hoàng thành ai chẳng biết, cưới Nhượng Lan tiểu thư là phúc khí của An viễn hầu?

Trương Nhượng Lan đi qua dựa vào người thái hậu:

- Ta biết thế nào thái hậu cũng giữu cọt ta.

- Không phải giữu cọt ngươi, là vui mừng thay cho ngươi.

Thái hậu xoay người lại vuốt vuốt tóc mai nàng, vẻ mặt từ ái:

- An Viễn hầu là người như thế nào mọi người ai cũng biết. Nếu không phải vô cùng thích ngươi thì sẽ không bao giờ nói những lời này trước mặt mọi người.

Trương Nhượng Lan cười cười, nghĩ thầm, xem ra cho tới bây giờ không ai không nghĩ như vậy rồi.

Thái hậu thấy nàng không nói còn nghĩ là nàng thẹn thùng, cầm tay nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại nói:

- Bây giờ xem ra, ngươi gả cho An viễn hầu là chính xác, nếu thật sự cho ngươi vào cung, chỉ sợ ngươi không được vui vẻ như bây giờ.

Tuyệt đối đúng, nếu sau khi Trương Nhượng Lan vào cung nàng mới xuyên qua, thế thì đúng là bi thảm cuộc đời. Tranh sủng không tranh được, cung đấu đầu không thắng, chẳng lẽ thật sự muốn diễn Đào phi ký (tuồng quý phi bỏ trốn)?

Vẫn may, vẫn may, như vậy so ra, Hầu phủ còn tốt hơn nhiều.

Ít nhất... ít nhất... cho tới giờ hấn cũng không bức bách mình.

Ra khỏi Từ trử cung thì tới chỗ hoàng hậu. Sinh nhật của hoàng hậu, hoàng hậu đã che chở cho nàng, khiến nàng có thể ngẩng cao đầu trước mặt mọi người, phần nhân tình này không thể không cảm tạ.

Ai ngờ hoàng hậu lại cười nói:

- Nhượng Lan không cần cảm ơn ta, còn chưa bằng được những gì ngươi làm cho ta, chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi.

Vừa nói, nàng tựa vào ghế thái phi, trông vô cùng quỵến rũ, phong tình vô hạn.

Nàng sâu kín thở dài:

- Trong hoàng cung, sự sủng ái của Hoàng thượng là tất cả, nếu không được Hoàng thượng sủng ái, cho dù thân phận ngời cao tới đâu cũng không có cảm giác an toàn.

Nói tới đây, nàng nhìn Trương Nhược Lan, mỉm cười:

- Nhược Lan chẳng những giúp bản cung gây đi, lại giúp ta hiểu rất nhiều chuyện trước kia ta không biết. Hôm nay bản cung được thánh sủng là công của Nhược Lan. Người giúp bản cung, bản cung đương nhiên sẽ không bạc đãi người.

- Tạ ơn Hoàng hậu nương nương

- Trước mặt bản cung không cần câu nệ. Nhắc tới mới nhớ, bản cung thật hâm mộ người.

Hoàng hậu nhìn nàng cười:

- An viễn hầu là anh hào đương thời, 18 tuổi đã đơn thương độc mã xông vào trường địch đốt lương thảo, lấy 5000 quân đánh tan 3 vạn đại quân, lấy ít thắng nhiều, khiến địch kinh hãi. Được một nam nhân như vậy thiết tình đối đãi, Nhược Lan, người thật là có phúc.

Trương Nhược Lan vâng vâng dạ dạ nhưng trong lòng lại nghĩ, thiết tình đối đãi? Người mà hần thiết tình đối đãi hơn còn đây, phúc khí cái nỗi gì.

Hàn huyên một hồi, xoa bóp cho hoàng hậu xong rồi mới ra khỏi Khôn trử cung.

Đã sắp sang thu, mặt trời không gay gắt như trước kia, hơn nữa cây cối hai bên đường rậm rạp nên cũng không có cảm giác nóng bức.

Liên Kiều và Hoa Anh đi theo sau Trương Nhược Lan, các nàng vẫn là lần đầu tiên tới gần Khôn trử cung nên tò mò nhìn khắp nơi.

- Khôn trử cung thật khí phái, không hổ là chỗ ở của hoàng hậu. Liên Kiều cười nói.

Hoa Anh tuổi nhỏ hơn, nghe vậy cười nói:

- Liên Kiều tỷ tỷ, người trước kia cùng Hồng Hạnh tỷ tỷ đi theo phu nhân tới hoàng cung nhiều lần rồi, ta mới là lần đầu tiên, trong mắt ta, chỗ nào của hoàng cung cũng đều khí phái.

Trương Nhược Lan cười cười, lại nghe nàng nói:

- Vẫn nghe nói cảnh sắc ngự hoa viên rất đẹp, không biết là đẹp như thế nào? So với hoa viên Hào phủ thế nào?

Liên Kiều cười nói:

- Đúng là tiểu cô nương không biết gì, ngự hoa viên đương nhiên đẹp hơn hoa viên Hào phủ nhiều.

Trương Nhược Lan thấy các nàng hăng hái bưng bưng, thì nói:

- Các người có muốn đi xem một chút không, chúng ta có thể đi một con đường khác xuất cung, vừa vặn đi ngang qua ngự hoa viên.

Hai tiểu cô nương vỗ tay nói tốt.

Trương Nhược Lan mang các nàng đi về một con đường khác.

Còn chưa tới ngự hoa viên, đã thấy Hoàng thượng một thân hoàng bào và thái giám thân cận Hoàng công công đi tới từ bên kia.

Trương Nhược Lan cả kinh, lúc này Hoàng thượng sao lại đến nơi này?

Bây giờ nghĩ tránh đi cũng không kịp nữa, Trương Nhược Lan đành phải lên hành lễ với Cảnh Tuyên đế. Phía sau, Liên Kiều còn tốt, Hoa Anh lần đầu tiên thấy Hoàng thượng, sợ tới suýt té ngã trên mặt đất, may mà Liên Kiều kịp thời đỡ lại mới không thất lễ.

Cảnh tuyên đế hai tay chấp sau lưng nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Trương Nhược Lan, thương thế trên người khỏi hẳn chưa?

- Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, đã tốt rồi ạ

Cảnh tuyên đế cười cười:

- Khá lên là tốt rồi, đêm đó tưởng rất hay, tiếc là người không được xem.

Trương Nhược Lan cúi đầu:

- Sau này vẫn có cơ hội.

Lại nghe Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười:

- Đúng sau này còn có cơ hội.

Tương Nhượng Lan không muốn cùng hắn nói chuyện nhiều, cùng hắn cùng một chỗ mỗi phút mỗi giây đều rất mất tự nhiên. Nàng nghiêng người, cung kính nói:

- Thần phụ không làm phiền Hoàng thượng nữa, thần phụ xin cáo lui.

Vừa nói vừa dẫn Liên Kiều, Hoa Anh lui vài bước, muốn đi ra cung.

Vừa mới chuyển người, tưởng rằng mọi sự đại cát, đột nhiên nghe phía sau truyền đến một tiếng quát nhẹ:

- Chậm đã.

Tương Nhượng Lan thân thể cứng đờ, trong lòng than khổ, chậm rãi quay người:

- Chẳng biết Hoàng thượng còn gì sai bảo.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng cười như không cười rồi hơi quay người nói với Hoàng công công:

- Các người đi trước đi.

- Vâng thưa Hoàng thượng.

Hoàng công công vung quạt trần, chỉ Liên Kiều và Hoa Anh vẫn đứng sững đó. Hai người không dám cãi thánh mệnh, đành phải đi theo Hoàng công công lui xuống.

Tương Nhượng Lan nhìn hai người rời đi rồi lại nhìn Cảnh tuyên đế từ từ tới gần mình mà không có cách nào né tránh.

Trong lòng nàng có nhận thức khác sâu, Cảnh tuyên đế không phải là Cận Thiệu Khang, sẽ không có chuyện một lần rồi lại một lần tha thứ mình, nàng không dám làm quá trớn.

Thế này có tính là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, Tương Nhượng Lan cười khổ trong lòng.

Cảnh tuyên đế chấp tay sau lưng. Chậm rãi tới trước mặt nàng.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu lên sau người hắn khiến mặt hắn như phủ trong bóng tối, càng thêm uy nghiêm.

Tương Nhượng Lan chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng khẩn trương tới cực độ, nàng không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

- Nhượng Lan, người hình như rất sợ trẫm? Tại sao?

- Hoàng thượng uy nghiêm, ta nghĩ trong thiên hạ không có người không sợ, huống hồ, cô nam quả nữ, không hợp đạo lý.

Tương Nhượng Lan cúi đầu nói

- Không hợp đạo lý? Cảnh Tuyên đế bật cười: - chưa bao giờ nghĩ sẽ nghe được người nói ra những từ này.

- Hoàng thượng, Nhượng Lan đã trưởng thành, cũng không còn là cô nương điệu ngoa bốc đồng kia, Nhượng Lan cũng biết, cái gì cần tuân thủ thì phải tuân thủ.

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, nhìn hắn, đột nhiên phát hiện hắn gần trong gang tấc, suýt nữa thì trán nàng đập vào cằm hắn.

Tương Nhượng Lan sợ hãi vô cùng, mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy ròng ròng, nàng vội lui về phía sau nhưng lại đụng tới một tòa giả sơn, không còn đường lui.

Càng làm cho nàng kinh hãi là Cảnh tuyên đế lại tiếp tục bước tới

Tương Nhượng Lan trốn sang trái, hắn vươn tay trái chặn lên tòa giả thạch. Tương Nhượng Lan né sang phải, hắn lại vươn tay phải đặt lên giả thạch kia. Cứ như thế, thân hình cao lớn của hắn hoàn toàn bao phủ nàng, mùi Long tiền hương trên người hắn vây quanh nàng, có một loại khí thế khiến nàng không dám thở.

Cả quá trình, Cảnh Tuyên đế đều như xem kịch mà cười, dường như nàng càng bối rối, hắn lại càng vui vẻ, đôi mắt đào hoa lóe ra không ngừng.

Về mặt này khi Tương Nhượng Lan phát hiện ra, nàng lại tỉnh táo lại. Nàng ngừng lại tất cả sự phản kháng cùng giãy dụa, đứng thẳng đó, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào của hắn, ánh mắt nàng vừa sắc vừa lạnh.

- Hoàng thượng muốn là gì? Hoàng thượng có thể có hành vi này với thần phụ? Người không sợ người nhìn thấy mà bị người trong thiên hạ chê cười.

Cảnh tuyên đế ngẩn ra, như là kinh ngạc với phản ứng của nàng, vẻ mặt vui thú dần thu liễm, nhưng vẫn không buông tay.

Hắn cúi đầu, nhìn thẳng hai mắt nàng, nhìn gần như vậy hắn mới phát hiện hai mắt nàng vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đen láy, sâu thẳm như một dòng suối không thấy đáy, có thể hút hồn người.

- Sau khi trưởng thành, Nhược Lan quả nhiên càng thù vị...

Hắn cũng nhìn nàng không chớp mắt, bạc môi hơi cười:

- Sẽ biết nói xạo, giả hoạt như hồ ly, linh động như thỏ. Còn có thể có cái gì..... Được rồi, còn có thể chữa bệnh, biết làm thơ, biết đối câu... An Viễn hầu nói quả không sai có thể lấy được người thật là phúc khí.

Tương Nhược Lan lạnh lùng nhìn hắn:

- Hoàng thượng không nên nói thế với thần phụ. Cho dù trước kia thần phụ và Hoàng thượng rất thân quen nhưng bây giờ thần phụ đã là vợ người, về tình về lý, Hoàng thượng hẳn nên có chút tôn trọng tối thiểu với thần phụ.

Vừa dứt lời, Tương Nhược Lan thừa dịp hắn không chú ý, nhanh chóng đẩy hắn ra

Nếu không phải hắn có quyền thao túng sự sinh tử của người trong thiên hạ thì Tương Nhược Lan đã cho hắn hai bạt tai. Hắn trước ghét Tương Nhược Lan không để đâu cho hết, bây giờ thấy mình khác trước thì lại dám tới đây đưa!

Tương Nhược Lan xoay người rồi đi.

Mới đi hai được bước, cánh tay lại bị hắn kéo, Tương Nhược Lan không thể nhịn được nữa, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn:

- Hoàng thượng, người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, sắc mặt âm trầm:

- Tương Nhược Lan, người mắc phải sai lầm lớn rồi, người gạt trăm hay lắm. Tội khi quân này người đáng bị trị thế nào?

Tương Nhược Lan chưa rõ ý tứ của hắn:

- Ta khi quân khi nào.

- Người ngay từ đầu đã không muốn gả cho ta, người ẩn dấu bản thân mình, để cho ta thấy người thô tục, nhìn đã thấy chán, người muốn gả cho An Viễn hầu, hẳn tốt như vậy sao? Được, người rất thông minh, người thành công rồi, người nên tiếp tục lừa gạt đi chứ không nên đem về mặt thật bộc lộ ra, người đang cười nhạo ta sao? Cười nhạo ta tự tay đẩy khối ngọc thô ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Trêu Đùa

Mặt trời bị mây che, trời đất đột nhiên tối sầm xuống.

Cảnh tuyên đế gắt gao kéo cánh tay nàng, nhìn Tương Nhược Lan không chuyển mắt, hai mắt lạnh trầm. Cứ như vậy khiến người ta sinh ra một loại áp lực, khiến Tương Nhược Lan thờ cũng không thông.

Cánh tay bị hắn kéo đau quá, Tương Nhược Lan có thể kết luận, cánh tay này chắc chắn sẽ bị nổi lên vết bầm. Nhưng cánh tay đau là chuyện nhỏ, khiến nàng đau đầu chính là không thể giải thích hàm nghĩa những lời hắn nói.

Tương Nhược Lan thấy hắn tức giận mà muốn cười. Người này nếu xuyên tới thời hiện đại, không đi viết tiểu thuyết thì cùng thật là tiếc.

Trí tưởng tượng thật phong phú!

Tương Nhược Lan nhìn hắn nói:

- Hoàng thượng, thần phụ chưa bao giờ gạt người, thần phụ vốn chỉ là người như thế. Chỉ là sau khi thành thân thì cũng biết phải tu thân dưỡng tính, biết cái gì là đúng cái gì là sai mà cố gắng thay đổi thôi, thần phụ không biết chữa bệnh, không biết làm thơ, cũng không biết đối câu. Đó là thần phụ nghe được từ người khác, không phải là bản lĩnh của thần phụ.

Cảnh tuyên đế nghe vậy, lực trên tay càng lớn, giọng càng thêm lãnh lệ:

- Sao cơ, chuyện tới nước này người còn muốn lừa gạt ta? Trước người đọc bài thơ trước mặt Thái hậu thật sự là nghe người khác đọc... sao ta treo bảng bỏ cáo đã lâu mà không tìm ra người đó. Còn có y thuật của người, trước người nói người tới ngoại ô gặp được thần y. Ta cũng sai người điều tra qua, năm ngoái ngoài thành chẳng có thần y nào tới cả. Chẳng lẽ thần y đó chỉ gặp một mình người? Còn có câu tuyệt đối lần trước ở Thiên thu đình, người giải thích sao? Nghe người khác nói? Như vậy người này là ai vậy, người nói xem bắt kẻ hán đã chết hay còn sống, bắt kẻ hán ở nơi đâu, ta cũng có biện pháp tra ra!

Tương Nhựt Lan á khẩu không trả lời được, trong lòng hận đến nhe nanh múa vuốt. Người này sao vậy? Sao lại phí tâm tư điều tra mấy việc này, chẳng lẽ hoàng đế lại nhân hạ như thế?

Thiệt là, hôm nay bảo nàng nói thế nào? Chẳng lẽ nói mình là xuyên không? Chỉ sợ con sâu mọt này sẽ tìm đạo sĩ tới mà yểm bùa mình mất.

Cảnh tuyên đế thấy nàng không nói gì, lạnh lùng cười:

- Sao rồi, không phản đối nữa. Ta hận nhất người khác lừa gạt ta! Quy củ có lẽ có thể trong khoảng thời gian ngắn học được. Nhưng tính cách, học thức thì sao có thể trong thời gian ngắn mà có thay đổi lớn như thế? Nhựt Lan, người thật sự coi ta thành kẻ ngốc?

Tay hán lại dùng lực lớn kéo nàng tới gần hán, Tương Nhựt Lan muốn giãy nhưng lại phát hiện sức mình không đủ.

Hán kéo nàng lại gần, ôm lấy eo nàng, gất gao ôm nàng vào ngực, tay kia giờ lên kéo cằm nàng bắt nàng phải nhìn hán. Đầu hán dần cúi xuống, chớp mũi cơ hồ chạm vào chớp mũi nàng, môi cơ hồ tới sát môi nàng, hơi thở hán phun lên mặt nàng khiến nàng phải nín thở.

Tương Nhựt Lan liều mạng ngửa đầu về phía sau muốn cách xa hán một chút, nhưng hán lại cũng cúi đầu theo, hơi thở hán bám sát vào nàng khiến nàng không còn chỗ trốn.

Hán coi chừng nàng, ánh mắt chúc chúc:

- Sao người dám trêu ta như thế? Người vốn là phụ nữ của ta, bất kể ta có thích hay không, bất kể ta có thể nhớ tới người hay không, cũng không do người có nguyện ý hay không, người hán phải ở lại trong hoàng cung, đó mới là vị trí của người. Người hán là phải như những người đàn bà khác, nghĩ mọi cách để khiến ta yêu thích, hao hết tâm tư khiến ta chú ý. Mà người, người lại nghĩ mọi cách để ta chán ghét người, hao hết tâm tư để rời khỏi ra. Đã như vậy, người nên gạt ta cho tới cuối cùng. Sao lại trước mặt ta lộ ra hào quang của mình, sao lại muốn cho ta hối hận, làm cho ta khó chịu, người có biết hậu quả không?

Hán nói làm cho Tương Nhựt Lan âm thầm kinh hãi, trán và mũi đều toát mồ hôi lạnh, cho tới giờ nàng mới ý thức được chuyện nghiêm trọng thế nào. Hoàng đế sở dĩ như vậy là vì sự tự tôn của đế vương bị coi thường, một khi hán thực sự tức giận, hậu quả khó có thể đoán trước.

Thiệt là, tất cả mọi người không có hoài nghi mình, ngay cả nha hoàn thân cận cũng bị nàng giấu tốt, sao hết lần này tới lần khác lại là hán. Chẳng lẽ thân là đế vương thì vốn là những người đa tâm đa nghi?

Nàng thử giải thích:

- Hoàng thượng, người thật sự hiểu lầm rồi, chuyện tuyệt đối không phải giống như người nghĩ, Nhựt Lan thật sự không lừa gạt người.

Hán đột nhiên cười, mắt hoa đào lóe sáng:

- Vậy người khẩn trương cái gì, người chốt dạ là vì cái gì, người dám nói người gần đây không trốn tránh ta? Nhựt Lan trước kia không cơ trí như vậy...

Tương Nhựt Lan nhìn xuống sự xúc động muốn bóp chết hán:

- Hoàng thượng, sao người không nhìn lại xem người đang làm cái gì. Nhựt Lan dù ngu độn thế nào cũng biết thân là phụ nữ có chồng tuyệt đối không nên cùng nam nhân khác có hành vi thân mật như vậy. Ta có thể không khẩn trương, có thể không chốt dạ? Chuyện này nếu như bị người bắt gặp, Hoàng thượng, người có thể có 1001 lý do để giải thích nhưng ta dù có 1001 cái miệng cũng không thể nói rõ được. Ta có thể không trốn người? Buồng tay, mau buông tay, Hoàng thượng, người thật sự muốn hại chết ta sao?

Nói tới câu cuối, nàng tức giận đến phát điên.

Ai ngờ Cảnh tuyên đế cũng không để ý sự tức giận của nàng, cúi đầu hít sâu một hơi trên tóc nàng:

- Nhựt Lan, người dùng cái gì mà thơm như vậy? Còn có, thân thể của người cũng rất mềm, ôm thật thoải mái.....

Vừa nói hán vừa ôm nàng chặt hơn.

Tương Nhượng Lan vươn tay dùng sức đẩy ngực hắn ra:

- Hoàng thượng, nơi này là ngự hoa viên, người không sợ bị người nhìn thấy? Hôn sự của ta cùng với An viễn hầu đích là người ban cho, bây giờ người lại có hành vi này, muốn làm thế nào để bịt miệng thiên hạ?

Trong lòng nàng mắng to, hôn quân, lưu manh, bản thân đã có nhiều đàn bà như vậy còn không thỏa mãn, ngay cả thê tử của thần tử cũng muốn dấy.

Tương Nhượng Lan đẩy khinh bỉ hắn, nhưng khinh bỉ chỉ là khinh bỉ, nàng không có cách nào đối phó với hắn.

Cũng may xú trùng mặc dù hoang dã vô đạo nhưng cũng chưa tới mức táng tận lương tâm. Hắn thả nàng ra.

Vừa rời khỏi ngực hắn, Tương Nhượng Lan như thỏ chạy ra xa hắn.

Cảnh tuyên đế thấy nàng như thế, mày kiếm nhíu chặt. Nàng chán ghét hắn như vậy?

- Hoàng thượng, thần phụ cáo lui.

Tương Nhượng Lan xoay người bước đi.

Lần này, Cảnh tuyên đế không ngăn cản nàng nữa, kỳ thật hắn cũng không định đối với nàng thế nào. Chỉ là nghĩ mình bị nàng đùa bỡn trong tay thì trong lòng dâng lên lửa giận. Loại lửa giận này chỉ cần nhìn thấy nàng thì sẽ bùng lên không thể không chế.

- Tương Nhượng Lan, chuyện còn chưa xong đâu.

Hắn nhìn bóng lưng nàng nhẹ nhàng nói ra.

Nàng trêu hắn như vậy còn muốn cùng An viễn hầu sống cuộc sống ngọt ngào?

Vừa nghĩ ngày đó ở Thiên thu đình, bọn họ mười ngón tay đan vào nhau, nhìn nhau cười, tay hắn không nhịn được nắm chặt thành quyền.

Tương Nhượng Lan vội vàng vàng ra khỏi Ngự hoa viên. Tới đường lớn thấy Liên Kiều và Hoa Anh thì hai nha đầu thần sắc đều khẩn trương:

- Phu nhân, người không sao chứ?

Tương Nhượng Lan lắc đầu:

- Ta không có việc gì.

Sau đó, vô cùng nghiêm túc nói với các nàng:

- Chuyện này các người phải thủ khẩu như bình, người nào cũng không được nói ra, nếu không, ta tuyệt sẽ không dung tha.

Hai nha đầu mặt trắng bệch vội vàng nói:

- nô tỳ biết.

Trở lại Hào phủ, Tương Nhượng Lan tự nhốt mình trong lòng suy nghĩ chuyện này. Nàng không nghĩ rằng mình làm gì sai. Chính mình vốn đã chẳng phải là Tương Nhượng Lan, tự nhiên không thể sống theo tính cách của nàng. Thực liệu cho Thái hậu là chuyện nên làm, bằng không sao hôm nay nàng có thể được Thái hậu và Hoàng hậu sủng ái. Nếu nói có gì sai, chính là không nên đối ra câu tuyệt đối kia ở Thiên Thu đình, nhưng lúc đó nàng làm sao biết được câu đối đó là tuyệt đối ở thế giới này?

Chỉ đổ thừa nàng không may, đừng tới hoàng đế đa nghi kia.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng có thể cự tuyệt Cận Thiệu Khang, có thể lớn tiếng nói không, thậm chí đánh hắn cũng không thành vấn đề, chính là trước mặt hoàng đế lúc nào cũng có thể lấy được mạng nhỏ của mình, nàng có thể làm sao bây giờ? Hắn khó chịu tùy tiện tìm một lý do xóa sổ nàng. Cho dù Thái hậu tức giận trách cứ hắn thì nàng làm sao sống lại được. Nếu hắn muốn cưỡng đoạt nàng thì nàng làm thế nào?

Nói cho con khi? Nhưng nói cho hắn thì thế nào? Hắn có cách gì? Hắn có thể làm gì cho mình? Huống chi quan hệ của bọn họ vẫn chỉ là như vậy...

Nói cho Thái hậu? Thái hậu nhất định sẽ trách cứ hắn, chính là như vậy là có thể giải quyết vấn đề? Tên xú trùng bị tức giận vì Thái hậu mắng, chỉ sợ lại đổ hết lên đầu mình. Mình chẳng phải lại càng thảm hơn. Hắn là Hoàng thượng, muốn sửa mình, chỉ cần tìm một lý do là đã giữ thể diện cho An viễn hầu, kể cả chẳng cần lý do thì con khi kia có làm gì được hắn?

Nghĩ tới thời Minh, thê tử Từ Đạt là Tạ thị cũng chỉ là gặp hoàng hậu nói một câu: “hoàng cung này ...!”. Kết quả, Chu Nguyên Chương sai võ sĩ đánh chết, Từ Đạt còn phải nhịn nhục khấu đầu tạ ơn. Bởi vậy có thể thấy được, hoàng đế muốn mạng mình thì cũng chỉ là chuyện con con.

Tương Nhượng Lan càng nghĩ càng kinh sợ, càng nghĩ càng bối rối, hoàn toàn nghĩ không ra cách giải quyết. Không thể làm gì khác hơn là quyết định tạm thời không tiến cung, đợi hoàng đế dần quên chuyện này rồi tính.

Hôm sau, Tương Nhượng Lan sai người tiến cung nói cho Thái hậu và hoàng hậu, thời gian này nàng theo thái phu nhân học quản gia, tạm thời không thể vào cung.

Hy vọng Hoàng thượng chỉ là nhất thời cao hứng, qua một thời gian thì có thể đem chuyện này quên đi.

Thái hậu cùng hoàng hậu biết chuyện này là quan trọng nên cũng nhắc nàng chuyên chú học tập, có rảnh thì hãy tiến cung.

Thời gian tiếp đó, Tương Nhượng Lan an tâm ở trong phủ, không đi đâu, chuyên tâm học quản gia với thái phu nhân.

Thật sự học mới phát hiện quản gia so với nàng tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều.

Mỗi buổi sáng, thái phu nhân đều mất hơn một canh giờ để hỏi quản sự các viện. Tất cả các quản sự làm việc đều phải tới chỗ thái phu nhân báo cáo rồi nhận sai bảo. Chuyện làm tốt thì phải về báo lại. Bây giờ đúng lúc phát tiền hàng tháng, Tương Nhượng Lan một bên nhìn người tới người lui mà đầu choáng não căng.

Thái phu nhân cười nói với nàng:

- Sao rồi, thấy nhàm chán?

Tương Nhượng Lan vội vàng lấy lại tinh thần:

- Không đâu, chỉ là cảm giác hơi phức tạp.

Thái phu nhân cười cười:

- Ta vừa mới bắt đầu cũng là như vậy, một khi làm quen tay, sẽ không có cảm giác này nữa. Như này còn tốt, tới cuối năm, các dịp lễ tết hay trong nhà có chuyện thì mới phức tạp. Nhưng người cũng đừng lo lắng, từ từ học là được.

Tương Nhượng Lan gật đầu nói vâng. Nàng cũng chẳng phải là quá lo lắng, chuyện dù có phức tạp hơn, nàng cũng có lòng tin mình có thể làm tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chỗ Dựa

Hôm nay, Tương Nhượng Lan đang ở Tùng hương viện cùng thái phu nhân bàn chuyện.

Nói qua lại là bàn về việc Lý quản sự mua vải. Lý quản sự chừng 40 tuổi, người gầy, bộ dáng khôn khéo.

- Thái phu nhân, trước đây mua vải vóc từ cửa hàng Vương Ký, tất cả đều là tơ tằm nên mỗi trượng (m) hai phân tiền, nô tài cảm thấy không đáng nên tới các nhà bán vải khác xem qua, nô tài cảm thấy cửa hàng Vân Cẩm mới mở cũng rất được, màu sắc chất lượng không kém mà chỉ một phân tiền một trượng.

Tương Nhượng Lan nghe xong trong lòng không khỏi nghi hoặc, theo nàng biết, vải vóc trong phủ vẫn đều mua của nhà Vương Ký. Hầu phủ nhiều người, hàng năm phải mua vải vóc rất nhiều, theo đạo lý là khách hàng lớn của Vương Ký. Vương Ký là người buôn bán lâu năm sao có thể tùy ý tăng tiền? Trừ phi là không tăng không được, hơn nữa nhất định còn có ưu đãi cho khách hàng. Nhưng Vân Cẩm mới mở lại đưa ra ưu đãi lớn như vậy, nếu có thể sao Vương Ký lại không làm.

Bên kia thái phu nhân lại không hề hoài nghi, gật đầu nói:

- Nếu thế, sau này cứ mua vải vóc của Vân Cẩm. Chỉ cần chất lượng màu sắc không kém là được.

Lý quản sự đáp:

- Nô tài tự mình xem qua rồi, chất lượng tuyệt đối không thua Vương Ký.

- Lý quản sự làm việc là ta yên tâm rồi.

Lý quản sự đáp:

- Tạ ơn thái phu nhân tín nhiệm

Lý quản sự đi làm rồi thái phu nhân nói với nàng:

- Lí quản sự là từ nhà mẹ đẻ ta tới, rất được việc, là người đáng tin cậy, cho nên ta mới để hẳn quản chuyện mua bán.

Nghe thái phu nhân nói xong, sự nghi ngờ trong lòng Trương Nhược Lan giảm xuống, nghĩ thầm, có lẽ chính mình đa tâm.

Lý quản sự đi không bao lâu, Triệu Di Thái Thái lại tới Tùng hương viện.

Bà đầu tiên vấn an thái phu nhân rồi thái phu nhân cho bà ngồi xuống, hỏi:

- Bây giờ tới là có chuyện gì?

Triệu Di Thái Thái ngồi một bên, có chút khó khăn, ngẩng đầu nhìn thái phu nhân, môi giật giật, muốn nói lại thôi.

Thái phu nhân cười nói:

- Có cái gì thì cứ nói thẳng.

Triệu Di Thái Thái lúc này mới đáp:

- Tháng trước, Đường Nhi thu phòng một nha hoàn...

Thái phu nhân nghe vậy nhún mày:

- Đây là thế nào? Không phải người nói Thiệu Đường một lòng đọc sách? Sao lại có chuyện này?

Trương Nhược Lan ở một bên nghe, trong lòng cũng cười lạnh không ngừng? Là nha hoàn thứ mấy? Không tính hai người đã chết thì đây là người thứ tư. Loại nam nhân gì thế không biết?

Triệu Di Thái Thái đề mi thuận mắt:

- Ta cũng biết Đường Nhi quá phận, ta cũng đã mắng hẳn rồi.

Thái phu nhân suy nghĩ một chút:

- Đuổi ra ngoài đi. Loại hồ ly tinh chuyên câu dẫn chủ tử giữ lại làm gì?

- Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy.

Triệu Di Thái Thái ngẩng đầu, giọng nói có chút dòn dập:

- Nhưng hai hôm nay ta mới biết chuyện này, vốn định bắt thái phu nhân đem nô tỳ này đuổi đi. Nhưng hôm qua mới phát hiện..... Mới phát hiện.....

Triệu Di Thái Thái nhìn thoáng qua sắc mặt thái phu nhân, thấp giọng nói:

- Nhưng Hương Vân kia đã có thai...

Thái phu nhân nghe vậy trong mắt hiện lên một tia tàn khốc nhưng nhanh chóng thần nhiên nói:

- Nếu như thế thì đành sẽ phòng thôi.

Triệu Di Thái Thái vội vàng quỳ xuống:

- Tạ ơn thái phu nhân.

Triệu Di Thái Thái vui vẻ đi về, thái phu nhân nhìn bóng lưng bà cười lạnh một tiếng:

- Tưởng rằng ta không biết chủ ý của nàng, sinh nhiều nữa thì có tác dụng gì, con không thể tranh giành, sinh nữa cũng phí mà thôi.

Như là bị kích thích, thái phu nhân quay đầu nói với Trương Nhược Lan:

- Người cũng nhanh chóng lên, Hứa gia bây giờ đã 24 rồi còn chưa có trưởng tử..

Lại nói:

- Mỗi ngày ta sai người đưa thuốc bỏ người có dùng không?

Tương Nhược Lan đáp:

- Đều dùng.

Trong lòng mơ hồ có chút xin lỗi, thái phu nhân tận tâm hết sức như thế, nếu biết nàng cố ý không chịu cùng Hầu gia viên phòng, không biết sẽ tức giận thế nào. Nhưng nàng không thể vì bà vui vẻ mà miễn cưỡng chính mình.

Thái phu nhân cười cười, cầm tay nàng:

- Nghe nói mấy ngày trước, mấy hôm liền Hầu gia đều tới phòng người.

- Hầu gia thấy ta bị thương, quan tâm thương thế của ta.

Thái phu nhân lắc đầu nói:

- Không chỉ là thế đâu. Con ta ta hiểu, hẳn có thể thường xuyên tới phòng người chắc chắn là trong lòng hẳn rất thích người.

Tương Nhược Lan cúi đầu không nói lời nào, nàng nhớ ra hôm đó Cận Thiệu Khang xoa chân cho nàng.

Có lẽ ... có lẽ hẳn có chút thích chính mình, cũng giống như hẳn thích Vu Thu Nguyệt, Hoa Thanh, Nhược Lâm. Cái sự thích này không phải là cái nàng muốn.

Bên kia, Vu Thu Nguyệt sau đêm sinh nhật đó, Cận Thiệu Khang rời khỏi phòng nàng khiến nàng vẫn bất an. Mãi đến hôm đó, nàng phát hiện ra một chuyện mừng. Nhưng nàng không biểu lộ gì. Đầu tiên nói với thái phu nhân là muốn trở về nhà một chuyến. Thái phu nhân thấy nàng gả vào cửa lâu như vậy cũng chưa về nhà nên sai chuẩn bị lễ vật xe ngựa. Cho nàng có thể vinh quang mà về nhà mẹ đẻ.

Nàng sau khi rời khỏi đó, đầu tiên là len lén xác định một việc rồi mới tới Vu phủ.

Bái kiến cha mẹ tổ tiên xong, Vu phu nhân kéo nữ nhi vào phòng.

Vu phu nhân kéo nàng ngồi xuống giường, bắt đầu rơi nước mắt.

- Người ở Hầu phủ có tốt không? Hầu gia với người thế nào? Mấy ngày nay ta nghe không ít lời đồn, nghe nói Hầu gia đối với Tương Nhược Lan kia rất tốt, Tương Nhược Lan kia có gây khó dễ cho người.

Vu Thu Nguyệt lấy khăn tay lau nước mắt cho mẫu thân:

- Mẫu thân, người yên tâm, ta ở Hầu phủ tốt lắm. Hầu gia cũng tốt với ta lắm. Tương Nhược Lan dù là chính thất nhưng cũng không làm khó được thiếp thất ta.

Vu phu nhân nghe được hai chữ thiếp thất trong lòng đau xót:

- Vu gia ta là thư hương môn đệ, người là đích nữ (con gái vợ chính) gả cho ai chẳng là chính thất, người không nghe ta nói, hết lần này tới lần khác muốn gả cho Hầu gia làm thiếp. Nói Tương Nhược Lan tuyệt sẽ không là đối thủ của người, chủ mẫu đương gia Hầu phủ sớm muộn cũng là vật trong túi, nhưng sao giờ lại thành thế này.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu nói:

- Cha dù là ngũ phẩm nhưng quan vị không quan trọng, không có thực quyền, ta tuyển tú sẽ chẳng thành, không gả cho Hầu gia thì chỉ có thể lấy một tiểu quan. Dù là chính thất thì có ý nghĩa gì? Gả cho Hầu gia là ta đánh cuộc cuộc đời ta, dù ban đầu hơi không thuận nhưng ta chưa thua...

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía mẫu thân, hai mắt sáng kinh người:

- Vì bây giờ ta đã có chỗ dựa.

Thấy mẫu thân lộ vẻ nghi hoặc, Vu Thu Nguyệt đổi đề tài:

- Chuyện cũ cừu lần này...

- Thế nào?

Vu phu nhân lập tức chuyển tới chuyện này. Vu Thu Nguyệt nhàn nhạt cười nói:

- Hầu gia nói điều vào kinh là không thành vấn đề.

- Vậy chức quan...

Vu Thu Nguyệt cúi đầu

- Hầu gia nói hần sẽ cố gắng

Từ Vu phủ quay về, Vu Thu Nguyệt gọi Hồng Hạnh tới.

Hồng Hạnh len lén đi tới, trên đường dạo dác nhìn quanh, vòng vo hồi lâu, xác định không ai đi theo mới tới nơi cùng Vu Thu Nguyệt ước hẹn.

Bây giờ đã đêm muộn, Vu Thu Nguyệt hẹn nàng chính là nơi trước kia Ánh Tuyết gặp Trương quân sự, là Bách lý đình tối nhất hậu hoa viên...

- Hồng Hạnh, dạo này Thu đường viện có gì?

Vu Thu Nguyệt vừa thấy nàng liền hỏi.

Hồng Hạnh rụt cổ, còn đang nhìn quanh, lúc nào cũng cảm giác từ trong bóng tối sẽ nhảy ra một người.

- Vu di nương, ta chỉ sợ sau này không thể giúp ngươi rồi, phu nhân đã biết ta làm hại Ánh Tuyết cho nên không cho ta hầu hạ trong phòng, mọi chuyện trong phòng ta đều không biết.

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng cười:

- Nói như vậy, ngươi đối ta đã thành vô dụng, ta sao còn phải giúp ngươi giấu diếm? Mai ta đem chuyện đó nói ra ngoài?

Nàng vất vả lắm mới thu được một tai mắt trong Thu đường viện, sao có thể dễ dàng buông tha?

Hồng Hạnh cả kinh, quỳ gối trước mặt Vu Thu Nguyệt cầu xin:

- Di nương, ta xin ngươi buông tha ta.. ta thật sự không làm được? Ngươi hại ta thì được cái gì? Hôm nay ta không được phu nhân tín nhiệm bị đuổi ra ngoài hậu hạ, ngươi còn bức ta đến đường cùng sao.

Vu Thu Nguyệt ngồi xuống trước mặt nàng, cầm quạt gỗ gõ đầu nàng:

- Ngươi sai rồi, là phu nhân nhà ngươi bức ngươi vào đường cùng. Nàng không cho ngươi cơ hội, nàng đuổi ngươi ra khỏi phòng, nàng cho ngươi không thể tiếp xúc Hầu gia. Không lâu sau, nàng sẽ tùy tiện gả ngươi cho hạ nhân. Ngươi là nô tỳ chỉ có thể gả cho nô tài. Tương lại sinh con ra thì con ngươi đòi đòi kiếp kiếp cũng là nô tài. Hồng Hạnh, nếu ngươi không vì chính mình thì đó sẽ là mệnh của ngươi.

- Nhưng ta còn có thể làm cái gì.....

Hồng Hạnh nhỏ giọng khóc:

- Hầu gia không thích ta, phu nhân bây giờ đề phòng ta, ta đi tới nơi nào cũng cảm giác như bị người coi chừng, ta không dám làm gì hết, ta sợ. Cho dù giúp di nương thì di nương có thể làm gì cho ta.

- Thì ra là ngươi không tin ta.... Vu Thu Nguyệt cười lạnh: - ngươi không cho rằng ta có thể giúp ngươi là ngươi sai lầm rồi. Hồng Hạnh, bây giờ ta tuyệt đối có khả năng này.

Hồng Hạnh ngừng khóc ngẩng đầu nhìn nàng. Vu Thu Nguyệt nói nhỏ mấy câu vào tai nàng.

Hồng Hạnh cả kinh bật dậy:

- Di nương, lời này là thật?

- Ta sẽ đem chuyện này ra nói đùa? Bây giờ ta chỉ thiếu một cơ hội thôi, cơ hội này, ta cần ngươi giúp! Chỉ cần ngươi giúp ta, Hồng Hạnh, ta tuyệt đối có thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Hồng Hạnh trầm mặc một hồi, Vu Thu Nguyệt vẫn kiên nhẫn đợi không nói gì. Thật lâu sau, Hồng Hạnh mới ngẩng đầu lên, nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Ta... ta có thể thử lại, nhưng di nương, ngươi đừng gạt ta.

Vu Thu Nguyệt mỉm cười, tươi cười vô hạn kiêu my:

- Ta đã thử độc, ngươi quên rồi?

Sáng sớm hôm sau, Vương thị đem xiêm y tới Thu đường viện.

Về mặt Vương thị tiểu tụy, hai bông mắt sưng đỏ. Trương Nhược Lan đương nhiên biết vì sao. Hôm qua, nha hoàn Hương Vân mang thai đã được sĩ phòng.

- Phu nhân, người xem đi, xiêm y này người có hài lòng?

Vương thị cầm xiêm áo đặt trên bàn.

Trương Nhược Lan nhìn một chút, gắm đoạn màu phấn hồng, trên thêu những đóa hoa màu trắng, nhụy hoa vàng, lá cây xanh biếc, thêu vô cùng khéo léo, xinh đẹp.

- Làm tốt lắm, công phu thêu thùa của đệ muội quả là danh bất hư truyền, ta rất thích, cảm ơn người.

Nét mặt Vương thị chẳng có chút vui vẻ:

- Thêu thùa giỏi thì có tác dụng gì...

Mặc dù vẫn không thích Vương thị, chính là nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng Trương Nhược Lan cũng chẳng vui vẻ gì, cũng không biết nên hỏi han gì.

Cũng may Vương thị cũng không nói tiếp đề tài này, chỉ muốn Trương Nhược Lan mặc thử xem có chỗ nào không vừa thì sửa lại.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang theo quy định tới Thu đường viện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Uống Rượu

Từ khi nàng bị thương ở trong cung, Cận Thiệu Khang tới hai ngày rồi những ngày sau hẳn không tới khiến Trương Nhược Lan thờ dài một hơi.

Lúc này, Liên Kiều lại nói cho nàng:

- Phu nhân, hôm sinh nhật Vu di nương, Hầu gia chỉ ở đó ăn bữa tối nhưng cũng không ở lại. Vu di nương tức giận tới cả đêm đánh đàn!

Nói xong bụng miệng cười trộm.

Trương Nhược Lan khước miệng giật giật:

- Người vui vẻ thế làm gì?

Về mặt Liên Kiều trông có phần hả hê...

- Đương nhiên rồi. Liên Kiều vênh mặt lên đắc ý nói: - như vậy có thể thấy rõ, trong lòng Hầu gia, phu nhân ở vị trí quan trọng nhất.

- Sao người biết được?

Liên Kiều bật ra:

- Ngày đó...

Sau đó vội bụng miệng cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Trương Nhược Lan tự nhiên biết nàng muốn nói cái gì, nhớ ra đêm đó mình xích lửa nằm trong lòng Cận Thiệu Khang bị các nàng thấy, mặt cũng nóng lên.

- Không có Vu di nương thì còn Hoa Thanh, Nhược Lâm. Hầu gia không phải ngày nào cũng nghỉ ở Sở thiên các? Trương Nhược Lan thuận miệng nói

Liên Kiều xua tay:

- Không có không có, phu nhân, ta hỏi Trữ An rồi, trong thời gian này Hầu gia cũng không sai Hoa Thanh, Nhược Lâm hầu hạ, buổi tối chỉ có một người.

- Trữ An?

Tương Nhược Lan hồ nghi nhìn nàng:

- Người và hân thân nhau khi nào, ngay cả việc này, hân cũng nói cho người.

Liên Kiều cười hai tiếng, hơi cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

Mùng một đó, Cận Thiệu Khang tới chỗ thái phu nhân thỉnh an rồi trực tiếp tới Thu đường viện.

Đi đường, hân đi nhanh vô cùng, hận đường không thể ngăn hơn, trong lòng nóng lên như chất chứa điều gì đó, rất nhanh sẽ được phát ra.

Trữ An đằng sau vội vã chạy theo, trong bụng thầm mắng: - muốn tới đó như thế sao, có ai cản trở người? Bây giờ đi nhanh như tù nhân được phóng thích... =))

Cận Thiệu Khang đi tới cửa Thu đường viện thì dừng bước thở sâu mấy lần, khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc bình thường, chấp tay sau lưng, thông dong đi vào.

Đó là cái gọi là uy nghiêm!

Trữ An phía sau miệng giật giật: giả bộ, người sẽ giả bộ... Cận Thiệu Khang ở đằng trước gọi một tiếng, Trữ An vội cúi đầu, về mặt cung kính đi tới.

Đi qua sân thì đã có một nha hoàn vào phòng báo:

- Phu nhân, Hầu gia tới.

Trong phòng có tiếng động nhỏ, sau đó rèm xóc lên. Tiếp đó là một nữ tử cười xinh đẹp đi ra, thần thái như bay lên, hai mắt linh động. Nàng mặc một chiếc áo lụa màu vàng thêu hoa sen, quần trắng như tuyết. Rõ ràng tư sắc không phải xuất chúng nhưng lại khiến người càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng vui vẻ.

Cận Thiệu Khang dừng bước nhìn nàng. Chỉ cảm thấy thời gian này lòng trống rỗng, chỉ trong khoảng khắc này đã được lấp đầy. Cảm giác này thật tốt, tựa như lúc trời đông giá rét, đột nhiên nghênh đón mùa xuân, trong lòng đầy vui mừng.

Khuôn mặt hân bất tri bất giác gian nhu hòa xuống:

- Nhược Lan.

- Hầu gia. Tương Nhược Lan bước lên uyển chuyển thi lễ.

- Hầu gia đã ăn cơm tối? Tương Nhược Lan vừa nói vừa đón hân đi vào

- Chưa ăn.

Không biết tại sao, trước mắt nàng, hân không muốn bộc lộ sự hân hoan trong lòng ra.

Tương Nhược Lan nhìn hân bày ra vẻ mặt nghiêm khắc thì nhàn nhạt cười nói:

- Ta đã chuẩn bị canh hạt sen Hầu gia thích ăn cùng vài món ăn thanh lương giải nhiệt.

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc ư một tiếng, sau đó đi vào phòng.

Liên Kiều Hoa Anh bước lên giúp hân đổi thường phục, lại bưng nước lên cho hân rửa mặt. Tất cả xong xuôi, Tương Nhược Lan sai người bưng cơm tối lên.

Có lẽ là vì một khoảng thời gian không tới, hơn nữa vì trong lòng Cận Thiệu Khang có cảm giác vì điều này, một mực giả bộ lạnh lùng nên hai người không biết nên nói gì, hơi ngại ngùng.

Cận Thiệu Khang rất không thích cảm giác này, hân nhìn món ăn đầy bàn nói:

- Có rượu không? Hôm nay đột nhiên muốn uống chút rượu.

- Rượu?

Tương Nhược Lan nhìn hân một chút, đột nhiên nghĩ tới từ say rượu làm loạn, trong lòng hơi hoảng:

- Hầu gia, ngày mai người còn phải thượng triều, không nên uống rượu thì hơn.

- Phu quân muốn uống chút rượu, thân là thê tử sao lại ngăn cản? Việc thê tử nên làm là lập tức bưng rượu tới. Đây cũng là một trong những trách nhiệm

của thê tử. Cận Thiệu Khang bày ra vẻ nghiêm khắc giáo huấn nàng.

Tương Nhựt Lan đảo mắt lờ mờ, chẳng có cách nào, đành đứng dậy ra cửa sai nha hoàn bưng rượu lên.

Nàng nhỏ giọng bảo Liên Kiều:

- Nhớ kỹ, mang rượu nhẹ nhất lên, đem loại uống bao nhiêu cũng không say.

Tránh con khi kia mượn rượu nổi điên.

Chỉ chốc lát sau, Liên Kiều bưng một chiếc khay, trên khay có một bình bạch ngọc và hai chén bạch ngọc nhỏ. Liên Kiều định châm rượu cho bọn họ, Cận Thiệu Khang lại sai nàng đi xuống.

Sau khi Liên Kiều lui xuống, Cận Thiệu Khang bưng chén nói:

- Nào, uống cùng ta một chén.

Tương Nhựt Lan cười cười:

- Hầu gia, ta không uống rượu.

- Nói cái gì thế, ta nghe nói từ lượng của nàng tốt lắm. Cận Thiệu Khang nói.

Có đúng không? Tương Nhựt Lan ngây ngốc, chẳng lẽ thân thể này có từ lượng tốt?

- Đó là trước kia ta không hiểu quy củ, bây giờ đã gả cho Hầu gia, sao có thể làm càn như trước. Uống rượu không phải là thực nữ nên làm.

- Uống rượu đúng là thực nữ không nên nhưng chỉ là ở nhà uống cùng phu quân hai chén thì được.

Vừa nói, hân vừa nâng chén rượu lên.

Thật đúng là miệng quan, nói thế nào cũng được. Tương Nhựt Lan trong lòng mắng thầm hân nhưng cũng không còn lý do nào để cự tuyệt, đành bưng chén lên. Nàng nghĩ khối thân thể này từ lượng tốt, uống đôi chén chắc không thành vấn đề.

Tương Nhựt Lan bưng chén lên uống một hơi cạn sạch, buông chén rượu thì lại thấy Cận Thiệu Khang nhìn mình cười cười, má lúm như ẩn như hiện.

- Nàng nóng vội như thế làm gì, từ từ uống

Ai, nhất thời không chú ý, trước kia uống rượu cùng khách hàng đều là hào khí bùng bùng mà một hơi cạn sạch.

Đúng, từ từ uống, từ từ uống, từ từ uống mới không say.

Ai ngờ Cận Thiệu Khang lại nói:

- Nếu nàng thích uống như vậy cũng được, cho dù là uống rượu, chỉ cần ở nhà thì ta sẽ giúp nàng chịu trách nhiệm.

Vừa nói, hân cũng uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, hân cầm bầu rượu châm từ cho Tương Nhựt Lan:

- Thêm chén nữa, lâu rồi cũng chưa uống cho sảng khoái.

Tương Nhựt Lan muốn kéo chén về đã không kịp, trơ mắt nhìn hân rót ly rượu đầy tràn cho mình.

Nhưng cũng may rượu không gắt, vẫn còn có chút ngọt, gần giống rượu vang nhẹ, chắc hân sẽ không say.

- Hầu gia, người ăn đi, bụng rỗng uống rượu không tốt.

Tương Nhựt Lan không ngừng gấp đồ ăn cho hân, phân tán sự hăng hái muốn uống rượu của hân.

Thế nhưng đêm nay chẳng biết vì sao hân rất hăng hái, một chén lại một chén, chén đầy cạn sạch. Lúc đầu Tương Nhựt Lan còn hơi e dè nhưng sau uống vào vừa cao hứng lại vừa ý vào từ lượng của khối thân thể này tốt nên cũng uống cùng hân. Rất nhanh, bình rượu đã cạn thấy đáy.

Cận Thiệu Khang lại sai Liên Kiều lấy thêm bình nữa.

Tương Nhựt Lan thấy mình uống xong chẳng có cảm giác gì, gan càng to, lại cùng hân uống cạn bình nữa.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, rượu này vừa uống thì sẽ không có gì nhưng để lâu thì sẽ ngấm. lúc này, Tương Nhựt Lan cảm giác toàn thân nóng lên,

trong đầu ngất ngất mơ màng mà Cận Thiệu Khang trừ mặt hơi đỏ lên thì vẫn bình thường.

Có lẽ là tác dụng của men rượu, Trương Nhược Lan từ từ đứng dậy, nàng bây giờ còn coi là tỉnh, biết mình làm cái gì nói cái gì, chỉ là tâm tình có chút hưng phấn, lực khắc chế yếu đi rất nhiều, sự cẩn thận bình thường giờ chạy sạch.

- Rượu này quá nhẹ uống nhiều như vậy cũng chả có cảm giác gì.

Trương Nhược Lan cầm lấy chén rượu nhỏ giọng ôm oán. Bên kia Cận Thiệu Khang tức giận nói:

- Không phải nàng bảo nha hoàn mang lên loại nhẹ nhất sao? Nghĩ ta muốn nàng uống rượu để giờ trò

Lúc này, Cận Thiệu Khang cũng không tinh táo đậm mực như thường nữa.

- Thì ra người đều nghe được.

Trương Nhược Lan ngượng ngừng cười cười, sau đó nâng chén rượu ngồi vào vị trí cạnh hắn/

Lần đầu tiên thấy nàng chủ động đến gần mình, Cận Thiệu Khang đột nhiên cảm giác được hôm nay đưa ra việc uống rượu đúng là một chủ ý hay. Tâm tình dần thư sướng hơn.

- Nàng dù nói nhỏ nhưng ta vẫn nghe được.

- Đây là công phu trong truyền thuyết? Trương Nhược Lan cười mơ hồ

Nhìn miệng nàng cười, nhìn hai má nàng đỏ ửng, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng hắn trở nên mềm mại, ấm áp. Hắn tựa lưng vào ghế, nghiêng người nhìn nàng. Ánh nến chập chờn chiếu lên mặt hắn, đôi mắt nâu như phát sáng, mỗi góc cạnh hơi cười vô cùng ôn nhu, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy mắt hắn đầy nhu tình nhìn nàng khiến nàng đầu vầng mắt hoa. Nếu đổi lại là bình thường Trương Nhược Lan sẽ trốn tránh nhưng lúc nàng, nàng lại vươn tay bưng miệng hắn lại.

- Không được cười, không được cười với ta như vậy.

Nàng mơ mơ hồ hồ nhìn hắn.

Hắn nhìn thẳng nàng, ý cười trong mắt càng sâu, càng dịu dàng, môi càng không tự giác mà cong hơn.

- Tại sao?

Khi nói chuyện, bờ môi hắn cọ cọ vào lòng bàn tay nàng khiến tay nàng tê tê dại dại mà lòng nàng cũng tê tê dại dại.

- Người không phải không biết người lớn lên thành bộ dáng gì. Mỗi lần người cười với ta như vậy khiến ta như hoa si (ngây dại), ta không thích bộ dáng này chút nào.

Nàng hơi lắc đầu lẩm bẩm nói.

- Ta lớn lên thành bộ dáng gì?

Hắn bắt tay nàng, nắm chặt, chậm rãi kéo nàng gần sát mình, lại vẫn cười nhìn nàng, má lúm đồng tiền lại hiện ra.

Trương Nhược Lan hoàn toàn không có chú ý tới điều đó, nàng làm mặt khổ chỉ vào hắn:

- Đúng là như thế, đúng là như thế. Một đại nam nhân sao lại có má lúm đồng tiền. Quả đúng là yêu nghiệt, yêu nghiệt! Cổ Thiên Lạc, Huỳnh Hiểu Minh cái gì cũng chỉ như người mà thôi. Một đại nam nhân sao có thể lớn lên thành bộ dáng này...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tim Lạnh

Trong phòng, nền đỏ lay động không ngừng, trong không khí tràn ngập mùi rượu say lòng người.

Cận Thiệu Khang lại lên lút kéo nàng gần một chút, ngón tay nhẹ điểm chóp mũi nàng:

- Nói hươu nói vượn, cái gì yêu nghiệt, đó cũng không phải là từ có thể nói với phu quân

Giọng nói bất tri bất giác mang theo một tia sùng nịch:

- Còn nữa, Cổ Thiên Lạc, Huỳnh Hiểu Minh là ai?

Bị hấn hỏi câu này, nàng mới ý thức được mình lỡ miệng, khoát tay nói:

- Không có gì, hai người ngày trước từng gặp.

Ngẩng đầu thấy hấn vẫn cười như trước, không khỏi vươn tay bẹo hai má hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không được cười, không được cười.

- Làm loạn

Hấn kéo tay nàng rồi ôm lấy nàng, để nàng tựa vào ngực mình. Hấn cúi đầu nhìn nàng, càng cười như gió mùa xuân:

- Như vậy không tốt?

Tương Nhược Lan cúi đầu, không nhìn hấn cười, vô lực tựa đầu vào ngực hấn, nghe thấy tiếng tim hấn đập chần động bên tai, quanh quẩn trong lòng nàng.

- Không tốt, có gì tốt, cho dù lớn lên tuần mỹ, bên người lại có vài người đàn thì thì có gì tốt? Hôm nay nhìn ta cười, ngày mai sẽ nhìn người khác cười, có cái gì tốt?

Ý cười trên mặt Cận Thiệu Khang dần thu liễm:

- Ta lắm đàn bà? Ta chỉ là một thê một thiếp thôi, nàng xem Thiệu Đường, hôm qua lại nạp thêm một thiếp.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu, nhìn hấn:

- Hấn ta căn bản là cận bã được chưa, người đi so với hấn? Theo ta thấy, những nam nhân có thiếp thì đều là đồ bỏ đi.

Thấy hấn bất động, Tương Nhược Lan lắc lắc đầu:

- Quên đi, nói với người không thông, giữ lại chút nước miếng thì hơn. Cũng may ta không ôm hy vọng với người...

Nàng đứng dậy, lăm bắm một câu:

- Đồ hư hỏng, cho ta uống rượu định nhân cơ hội làm loạn.

Nàng ngồi lại vị trí khi nãy, tựa đầu vào bàn càng lúc càng mơ hồ.

Ngoài phòng, Liên Kiều và Hoa Anh canh giữ bên ngoài, hai người đang nói chuyện phiếm thì đột nhiên Hoa Anh ôm bụng, mặt cứng lại:

- Ai u, Liên Kiều tỷ, bụng ta đau quá, ta đi nhà xí một chút, người ở đó nhé.

Liên Kiều nói:

- Được, ta ở đây nhìn, người nhanh lên một chút nhé

Hoa Anh vừa đi chưa được bao lâu, bụng Liên Kiều cũng hơi lâm râm đau, lúc đầu nàng còn cố chịu nhưng là càng chịu càng đau, đau đến mặt trắng bệch. Nàng không ngừng nhìn quanh, ngoái trông Hoa Anh nhanh về nhưng mãi vẫn không thấy Hoa Anh quay lại.

- Nha đầu chết tiệt kia, sao còn chưa quay lại.

Liên Kiều đau đến suýt khóc nhưng lại không dám rời đi. Nếu chủ tử gọi bên ngoài không có ai cũng không phải là chuyện đùa, hôm nay Hầu gia tới đây, nàng không dám có sai sót gì.

Muốn gọi một nha hoàn bên ngoài tới giúp mình canh chừng nhưng các nha hoàn bên ngoài đều là chút tiểu nha hoàn, không hiểu chuyện hầu hạ trong phòng nên nàng không thể yên tâm, nàng gấp vô cùng thì đột nhiên lại nhìn thấy Hồng Hạnh.

Liên Kiều thấy nàng như nhìn thấy cứu tinh, vội gọi giật lại:

- Hồng Hạnh tỷ tỷ!

Hồng Hạnh quay đầu lại, đi tới:

- Liên Kiều, gọi ta chuyện gì?

- Hồng hạnh tỷ tỷ, giúp ta một chút, Hoa Anh đi nhà xí còn chưa trở lại, người trông chừng giúp chúng ta được không?

Hồng Hạnh do dự nói:

- Không được, bây giờ phu nhân không cho ta vào phòng hầu hạ rồi!

- Bây giờ chắc phu nhân sẽ không gọi người đâu, nếu thật có chuyện thì cũng chỉ có người mới làm được, những nha đầu này không hiểu biết. Đến lúc đó ta sẽ nói với phu nhân. Hồng Hạnh tỷ tỷ ta van người đó, ta thật sự không nhìn được.

Hồng Hạnh lúc này mới ra vẻ khó khăn nói:

- Được... nhưng vạn nhất phu nhân trách tội xuống, người nhất định phải nói cho ta

- Được! được! Liên Kiều nói xong thì vội xoay người bỏ chạy

Hồng Hạnh nhìn bóng lưng nàng, khóe miệng nổi lên tia cười lạnh:

- Đêm nay còn nhờ các người chịu tội, cứ chờ ở nhà xí đi!

Nàng nhìn trái phải một chút, thấy xung quanh không có ai thì lên lút đi tới gần cửa, dán lỗ tai lên đó nghe lén chuyện bên trong.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang thoáng tới gần nàng, kéo tay nàng, ôn nhu nói:

- Nhược Lan, ta đồng ý với nàng, sau này ta sẽ không lấy nữ nhân nào vào cửa có được hay không? Chính là Thu Nguyệt đã vào cửa, đã là người của Cận gia, ta không thể làm chuyện quá đáng.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu, nhìn hắn:

- Hầu gia, sao người còn không hiểu, ta chưa bao giờ yêu cầu người làm cái gì a, ta cũng không có muốn người lãnh lạc Vu Thu Nguyệt, ừm không muốn người không để ý tới hai nha hoàn thông phòng, ta cũng không muốn người làm những chuyện quá đáng.

Cận Thiệu Khang nhú mày:

- Đã như vậy, sao nàng vẫn không chịu.....

Hắn dừng lại một chút, thanh âm thoáng ép xuống:

- Không chịu viên phòng cùng ta, chẳng lẽ không phải nàng muốn chuyên sủng?

Ngoài cửa, Hồng Hạnh cả kinh vội bưng miệng, hai mắt tròn to. Tiểu thư lại dám yêu cầu chuyên sủng? Chẳng lẽ tiểu thư còn chưa cùng Hầu gia viên phòng?

Trong phòng, Tương Nhược Lan nhìn hắn cười cười, ánh mắt mê ly:

- Hầu gia, tại sao người nhất định phải cùng ta viên phòng, không phải người rất chán ghét ta sao, là ta cho người chịu sự nhục nhã chưa bao giờ có. Đêm động phòng hoa chúc đó, người cũng khinh thường không để ý ta là gì. Người đã có ba người đàn bà bên cạnh, thêm ta không nhiều, bớt ta không ít. Người coi ta như vật trang trí, cùng ta cả đời diễn kịch không được sao? Người mặc dù rất đẹp, mặc dù có lúc ta sẽ hoa si với người, nhưng ta biết, người tuyệt đối không phải là loại nam nhân ta thích. Ta không thích cùng nữ nhân khác tranh giành một nam nhân. Hôm nay ôm ta, ngày mai ôm người khác.....

Nói đến đây, Tương Nhược Lan run lên, vẻ mặt hiện ra một thần sắc chán ghét, vẻ mặt này đánh sâu vào lòng hắn khiến hắn đau đớn.

Hắn chậm rãi đứng dậy, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

- Người đã có rất nhiều rồi cần gì cứ miến cưỡng ta, cá và tay gấu chỉ có thể chọn một, không có chuyện người chiếm hết tiện nghi được, không có chuyện ta không may như thế! Nếu người thật sự cảm giác được rất thiết thòi thì chúng ta đến tìm Hoàng thượng, xin hắn giải trừ hôn ước của chúng ta. Người lấy một chính thất hiền lương thực đức hay dứt khoát đưa Vu Thu Nguyệt phù chính chẳng phải là hơn sao?

Ngày thường những lời không dám nói, hôm nay vì men rượu mà nàng nói hết ra.

- Ầm!

Cận Thiệu Khang một chương đạp lên bàn khiến những chén đĩa trên bàn rơi hết xuống đất, vỡ tan tành, cũng khiến Tương Nhược Lan trong phòng và

Hồng Hạnh ngoài phòng giặt mình.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn hắn, đã thấy hắn mặt xanh mét, trên trán nổi gân xanh, khuôn mặt âm trầm dọa người. sủu rượu trong người nàng chạy đi hơn nửa

Nàng..... Nàng vừa rồi nói cái?

- Tương Nhược Lan, nàng có biết nàng đang nói cái gì?

Những lời này gần như là hét lên, thanh âm lớn như muốn phá vỡ nóc nhà. Ánh mắt hắn âm lệ dọa người, phảng phất như muốn nuốt chửng nàng. Nàng chưa bao giờ thấy hắn như vậy, cho dù là đêm đầu tiên xuyên qua, hắn cũng tức giận nhưng không đáng sợ thế này!

Ngoài phòng, Hồng Hạnh sợ đến lui vội về sau ba bước không dám nghe tiếp. Vừa lúc này, Hoa Anh và Liên Kiều cùng quay lại, thấy sắc mặt Hồng Hạnh tái nhợt vội hỏi:

- Hồng Hạnh tỷ tỷ, sao thế

Hồng Hạnh chỉ vào phòng:

- Hầu gia phát hỏa rồi! Các người ở đây đi, ta...ta.. ta đi làm việc đây.

Nói xong xoay người bỏ chạy.

Hoa Anh cùng Liên Kiều còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì lại nghe thấy trong phòng có tiếng quát:

- Tương Nhược Lan, nếu nàng chán ghét ta như vậy, sao ban đầu còn muốn gả cho ta?

Hai người sợ đến chân mềm nhũn, toát mồ hôi hột, chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi còn tốt, mới chỉ một chút...

Trong phòng, Tương Nhược Lan nhìn khuôn mặt tức giận của Cận Thiệu Khang, lòng dưng lên nói:

- Hầu gia.... Bình tĩnh một chút.....

Đề nghị hoàn toàn nghe được thật không hay...

Nàng tiến lên kéo ống tay áo hắn.

Cận Thiệu Khang dùng sức vùng lên, hắn chưa bao giờ khó chịu như bây giờ, trong lòng nàng, hắn là cái gì? Nàng sao có thể có ánh mắt này, tựa như nhìn thấy vật đáng sợ, ghê tởm nhất trên đời. Nàng sao có thể dễ dàng nói ra câu giải trừ hôn ước kia, chẳng lẽ nói, từ đầu đến cuối, hôn sự của bọn họ, trong mắt nàng chỉ là trò đùa trẻ con?

Cho dù là trên chiến trường bị thương đến trí mạng cũng không đau đớn như bây giờ. Loại đau đớn này là từ xương tủy mà ra, nhanh chóng lan tràn khắp người hắn, khiến hắn đau đến không thở được.

Hắn tiến lên từng bước, khăn khăn kéo nàng lại, cúi đầu nhìn mặt nàng. Sắc mặt hắn trong xanh có trắng, ánh mắt bi thống vô cùng.

Chẳng biết tại sao, nhìn ánh mắt này của hắn, lòng Tương Nhược Lan đột nhiên trầm xuống.

Hai người dựa vào nhau gần như vậy, gần tới nỗi có thể ngửi thấy hơi rượu trong hơi thở của nhau.

Sau đó, hắn chậm rãi mở miệng:

- Nhược Lan...

Giọng ép xuống rất thấp.

- Nàng vốn chưa bao giờ thực sự thích ta. Trong lòng nàng, ta chưa bao giờ tồn tại.

Hắn lắc đầu, trong mắt hơi ngấn lệ nhìn nàng không chớp mắt:

- Không, nàng không có tim, cho dù có, tim của nàng cũng là băng lạnh...

Một giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, hắn vội vàng quay đầu đi, không cho nàng nhìn thấy sự quẫn bách của hắn. Sau đó, hắn lướt qua người nàng, chạy ra ngoài cửa.

Ra tới cửa, hắn đột nhiên ngừng bước.

Tương Nhược Lan xoay người, nhìn hắn.

- Như nàng mong muốn, sau này, ta sẽ coi nàng không tồn tại. Hấn nói.

Sau đó, hấn đi ra phòng, thân ảnh lập tức biến mất trong bóng đêm.

Tương Nhược Lan xoay người, không nhìn được vuốt vuốt ngực lấm bầm nói:

- Tìm ta không phải lạnh băng.... sao lại nói như thế, khiến ta thật khó chịu...

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nhìn ánh nến chập chờn mà ngẩn người.

Uống rượu ngộ sự a.....

Bên kia, Hồng Hạnh vội chạy tới Cẩm Tú viên tìm Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt vốn đã ngủ nhưng lại nghe Lê Châu bẩm báo, biết Hồng Hạnh nhất định là có chuyện quan trọng tìm nàng, vội vàng thức dậy đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Sinh Chuyện

Bách lý đình bốn phía cây cối rậm rạp, ánh trăng không soi lọt, chung quanh yên lặng tăm tối.

Vu Thu Nguyệt cẩn thận mò tới nơi này, híp mắt nhìn quanh, nàng đề phòng tai mắt nên không đem theo đèn lồng.

Nàng chậm rãi tới gần Bách lý đình, đột nhiên sau gốc cây lớn có tiếng:

- Di nương.

Vu Thu Nguyệt vuốt ngực quay lại thấy là Hồng Hạnh thì nhỏ giọng oán giận:

- Làm ta sợ muốn chết.

Lại hỏi:

- Muốn như vậy tìm ta có chuyện gì?

Hồng Hạnh đi tới bên người nàng, ghé vào tai nàng nói lại chuyện vừa nghe trong Thu đường viện.

Vu Thu Nguyệt càng nghe càng kinh dị, đến cuối cùng thì trợn mắt há mồm.

- Nàng dám yêu cầu chuyên sủng! Nàng điên rồi? Bởi vì Hầu gia không thể chuyên sủng nàng cho nên nàng vẫn không chịu cùng Hầu gia viên phòng?

Nàng quả thực không dám tin những gì đã nghe. Trên đời này lại có nữ tử cuồng vọng như thế.

Nhưng chỉ khiếp sợ được chốc lát, tâm tình nàng dần tỉnh táo lại, nàng nhớ ra mấy ngày nay Hầu gia khác thường, nhớ ra Hầu gia đã lâu không tới Cẩm tú viên, nhớ ra sinh nhật đêm đó hấn vừa tới đã đi, nhớ ra chuyện Lê Châu hỏi được tin Hầu gia không để Hoa Thanh, Nhược Lâm hầu hạ.

Lòng của nàng càng lúc càng trầm, càng lúc càng hoảng, càng lúc càng loạn.

Sự khác thường của Hầu gia là nói lên cái gì? Chẳng lẽ Hầu gia thật sự định chuyên sủng nàng? Hấn thật sự quan tâm bát phu kia như vậy?

Nàng cắn chặt môi, lòng trận trận đau đớn.

- Hầu gia đáp ứng nàng? Nàng hỏi Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh lắc đầu:

- Không có, Hầu gia nói như vậy đối với di nương là quá đáng nên không đáp ứng. Sau vì phu nhân nói ra nhiều điều khó nghe, còn nói muốn giải trừ hôn ước với Hầu gia khiến Hầu gia thực sự tức giận. Bây giờ chắc đã rời Thu đường viện.

Nghe Hồng Hạnh nói như thế, trong lòng Vu Thu Nguyệt thoáng ổn hơn:

- Sao lại không tức giận, đúng là nữ tử chẳng biết trời cao đất rộng!

Vu Thu Nguyệt cười lạnh:

- Nàng tưởng rằng nàng là cái gì, tưởng rằng như thế là có thể làm cho Hầu gia say mê? Ta sớm biết bát phụ này có vấn đề, nhưng không ngờ, nàng ta lại tặng ta đại lễ thế này. Ta không lợi dụng thì quả là nên xin lỗi chính mình!

Hồng Hạnh nhìn khuôn mặt âm lạnh của nàng, trong lòng rét run:

- Di nương định làm thế nào?

- Thái phu nhân vẫn tưởng rằng Hầu gia cùng nàng cảm sát cùng minh, nếu để bà biết chuyện này, chắc chắn sẽ có tuồng hay!

Vừa nghĩ tới Hầu gia vẫn giấu diếm cho bát phụ kia, trong lòng Vu Thu Nguyệt nảy lên sự hận thù. Bát phụ đó có gì tốt mà để Hầu gia đối xử với nàng như thế? Nàng so với mình thì hơn chỗ nào.

Ai cũng nghĩ nàng thay đổi, ai cũng nhìn nàng bằng con mắt khác. Vu Thu Nguyệt nàng cho mọi người xem rõ, bát phụ đó chưa từng thay đổi, chỉ là một kẻ điêu ngoa, cuồng vọng mà thôi. Đến lúc đó, thái phu nhân còn có thể tin tưởng nàng? Mọi người còn có thể thích nàng?

Nàng muốn mở to hai mắt nhìn cảnh Trương Nhược Lan thê thảm! Nàng muốn xem nàng ta có thể cuồng vọng đến đâu.

Hồng Hạnh nghe xong lời nàng nói, xoa tay nói:

- Không được, ta sẽ không đi mật báo với thái phu nhân, nếu như thế ta sẽ thành phản đồ của Thu đường viện, chẳng có kết quả gì tốt. Mẫu thân sẽ không dung tha ta, chuyện nay đánh chết ta cũng không làm!

Vu Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi chẳng lẽ không phải là phản đồ của Thu đường viện? Đúng là làm kỹ nữ còn bày đặt trinh tiết?

- Di nương, ngươi...

Hồng Hạnh tức giận đến mặt trắng bệch, nhưng không biết nên phản bác thế nào.

Vu Thu Nguyệt vội quay đi:

- Nói cho ngươi, muốn thái phu nhân biết còn có cách khác. Ngươi yên tâm, ta không để ngươi đứng mũi chịu sào.

Nói xong, nàng dặn dò Hồng Hạnh vài câu.

Sáng hôm sau, Trương Nhược Lan vì say rượu còn chưa dậy, Liên Kiều và Hoa Anh canh giữ ở bên ngoài.

Hồng Hạnh đi tới cửa viện, ngoác ngoác với các nàng, hai nàng thấy thì uể oải đi qua.

Hồng Hạnh nhìn các nàng nói:

- Các ngươi là làm sao vậy, sắc mặt như quỷ thế này.

Liên Kiều thở dài một hơi, cúi đầu ủ rũ nói:

- Đừng nói nữa, tối qua chắc chúng ta ăn phải cái gì, đau cả một đêm, sáng nay còn suýt không dậy được.

- Không sao chứ!

Hoa Anh lắc đầu:

- Buổi sáng Phương mụ mụ đưa thuốc cho chúng ta rồi, giờ khá hơn nhiều.

Hồng Hạnh đứng ở cửa viện, quay mặt thấy Đỗ Quyên đang đi tới, mà Liên Kiều và Hoa Anh lại quay lưng lại nên không nhìn thấy.

Hồng Hạnh đợi Đỗ Quyên tới gần thì nói:

- Có phải đêm qua Hầu gia tức giận bỏ đi?

Bên kia, Đỗ Quyên nghe được, vội chạy tới gần lên lên nghe.

Hồng Hạnh ra về không phát hiện, khước miệng cười lạnh.

Liên Kiều không để ý nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy, không hiểu sao tối qua Hầu gia phát hỏa, đúng là hù chết người!

Hồng Hạnh ra về thần bí cười:

- Ta biết là chuyện gì xảy ra, dù sao bây giờ cũng không có người ngoài, nói cho các người cũng không sao. Đó là tối qua ta ở ngoài phòng nghe được...

Rồi kể lại chuyện tối qua một lượt.

Chuyện này nếu lộ ra, đầu tiên thái phu nhân sẽ nghi ngờ nha hoàn bên người, đến lúc đó mình có thể sẽ bị Liên Kiều, Hoa Anh khai ra. Bây giờ nói ra, vừa có thể kéo hai nàng xuống nước vừa giảm bớt hiểm nguy cho mình, có thể để Đỗ Quyên nghe rồi báo lại cho thái phu nhân là nhất cử lưỡng tiện. Nàng không khỏi địa bội phục tâm tư kín đáo của Vu di nương.

Mắt thấy Đỗ Quyên run lên rồi quay người vội rời đi, Hồng Hạnh lúc này mới nói dối:

- Việc này là rất bí mật, các người không được nói ra ngoài.

Hai người che miệng lại, mặt trắng bệch:

- Chúng ta đương nhiên sẽ không nói ra ngoài.

Hồng Hạnh cười cười:

- Vậy được, ta... đi trước. Nói xong, quay người rời đi.

Liên Kiều nhìn theo bóng lưng nàng nói:

- Nếu là chuyện bí mật thì nói với chúng ta làm gì, đáng ghét!

Trong phòng, Trương Nhược Lan cũng không như bình thường vội dậy mà nhìn nhìn giường rồi ngẩn người.

Hồi tưởng lại ánh mắt, giọng nói của Cận Thiệu Khang đêm qua, Trương Nhược Lan có cảm giác, từ giờ hẳn sẽ không trở lại Thu đường viện nữa.

Đây là kết quả nàng mong muốn, nhưng tối ngày này sao lòng nàng cũng chẳng thấy vui. Hơn nữa, còn sinh nhiều chuyện nữa.

Đầu tiên, phải giải thích với thái phu nhân thế nào. Hầu gia ngay cả mừng một, 15 cũng không tới thì thái phu nhân chắc chắn sẽ không ngồi yên mà nhìn. Đến lúc đó, Hầu gia sẽ nói ra chân tướng? Nếu thái phu nhân biết được chân tướng, sẽ có phản ứng gì? Nếu thái hậu biết, thì sẽ như thế nào?

Nàng thở dài một hơi, mày nhíu chặt rất là khổ não.

Nhưng lập tức, nàng ngồi bật dậy, mím môi.

Lúc đầu, nàng quyết định kiên trì nguyên tắc của chính mình thì không phải đã sớm đoán được sẽ có hậu quả này? Đã như vậy, bất kể phía trước là cuồng phong, bạo vũ thì nàng cũng phải đối mặt. sợ hãi, trốn tránh đều là vô dụng.

Lấy lại tinh thần, Trương Nhược Lan, từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện là một mình người đối mặt, người đã làm được đến nước này, lần này, người cùng có thể làm tốt.

Ta không đi coi thường người khác, chính là quyết không thể để cho người khác tới coi thường ta!

Nàng rời giường, bảo Ánh Tuyết Liên Kiều vào giúp nàng rửa mặt.

Trang điểm xong, vừa chuẩn bị định tới Tùng hương viện vấn an thái phu nhân thì Trương mụ mụ bên người thái phu nhân mang theo vài nha hoàn đi tới thu đường viện.

Trương Nhược Lan nhìn Trương mụ mụ về mặt nghiêm túc, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không ổn.

Ánh Tuyết nhìn thấy mẹ chồng của nàng, tưởng bà tới tìm mình vội lên đón:

- Mẫu thân, có chuyện gì.

Trương mụ mụ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đầu tiên là hành lễ với Trương Nhược Lan rồi nói:

- Phu nhân, thái phu nhân mời phu nhân lập tức tới, còn có các nha hoàn hầu hạ trong phòng cũng tới theo.

Lòng Trương Nhược Lan trầm xuống, xem ra thái phu nhân đã biết.

- Được, bây giờ ta tới ngay.

Trương Nhược Lan mang theo bốn nha hoàn hầu hạ trong phòng đi tới. Hoa Anh và Liên Kiều nhớ ra những lời khi nãy Hồng Hạnh nói, hai nàng nhìn nhau, trong mắt đầy sự bối rối.

Lúc này, Ánh Tuyết cũng hầu hạ trong phòng nên cũng định đi theo nhưng Trương mụ mụ kéo nàng lại nói nhỏ:

- Tí nữa thái phu nhân hỏi người cái gì, người phải trả lời thật, không được giấu diếm.

Ánh Tuyết thấy thần sắc bà trịnh trọng thì vội hỏi:

- Mẫu thân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trương mụ mụ thờ dãi một hơi:

- Lâu rồi ta chưa thấy thái phu nhân giận dữ như thế... người cứ làm theo lời ta là được.

Ánh Tuyết hoảng sợ, không nói gì nữa.

Đoàn người đi tới Tùng hương viện, vừa bước tới cửa đã cảm giác không khí ngưng trọng. Các nha hoàn bình thường đầy sân không thấy đâu, ở cửa còn có một gia đình cầm côn đứng đó.

Liên Kiều và Hoa Anh thấy thế thì sợ đến run người, hai nàng vịn vào nhau mà đi mới không ngã.

Trương mụ mụ cố ý nhìn thần sắc Trương Nhược Lan, thấy nàng gặp cảnh này cũng không biến sắc không khỏi âm thầm lấy làm lạ.

Đi vào trong phòng đã thấy thái phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, sắc mặt âm trầm, bên người trừ Liễu Nguyệt thì không còn nha hoàn khác, chỉ còn bốn gia đình cầm trượng đứng hai bên.

Còn chưa đợi Trương Nhược Lan thính an, thái phu nhân liền chỉ vào Liên Kiều, Hoa Anh, bốn nha hoàn quát lớn:

- Đánh các nha đầu này hai mươi trượng cho ta.

Vừa dứt lời, bốn gia đình vọt tới, một cước đá ngã các nha hoàn, giờ côn lên đánh. Nhất thời, tiếng khóc vang khắp phòng.

Trương Nhược Lan quỳ xuống, vội la lên:

- Mẫu thân, người làm cái gì vậy?

Thái phu nhân nhìn nàng, thanh sắc lạnh lùng:

- Người thật sự không biết ta là làm cái gì? Nhược Lan, từ đầu đến cuối, trong mắt người có mẹ chồng này hay không?

Trương Nhược Lan quay đầu lại thấy Hoa Anh đã hôn mê bất tỉnh, vội vàng vọt qua chắn trên người nàng, gia đình nhất thời không kịp dừng ta, một côn đánh vào đùi nàng. Trương Nhược Lan đau đến hô lên.

Thái phu nhân cả kinh, vội vàng quát:

- Dừng tay!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Có Thai

Gia đình đánh trượng theo lời thái phu nhân mà dùng toàn lực đánh cho nên một trượng này đánh lên người Trương Nhược Lan thật sự là đau thấu tim gan, nghĩ thầm, khó trách mỗi lần nha hoàn bị đánh đều thành ra đau đến chết. Trượng ngừng đánh, mấy nha hoàn đều khóc âm lên.

Tương Nhượng Lan nhìn các nàng mà lòng sinh áy náy, là nàng liên lụy đến bọn họ. Nàng chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu, nhìn thái phu nhân nói:

- Mẫu thân, người có chuyện gì cứ hỏi thẳng ta là được, có tức giận gì thì cứ trút lên ta, không liên quan gì đến các nàng, các nàng không biết gì cả! Các nàng còn nhỏ, thân thể yếu đuối, không nên đánh nặng như vậy.

Thái phu nhân nhìn nàng lạnh lùng nói:

- Các nàng có bị đánh cũng không hề oan, sai của chủ tử đầu tiên là do nô tài sai. Người làm những chuyện như thế, cho dù ta đánh chết các nàng cũng không quá đáng!

Nói xong bà hít sâu một hơi, nói với Liễu Nguyệt:

- Dẫn các nàng đi.

Liễu Nguyệt lĩnh mệnh, đi ra ngoài kêu vài người đem bốn nha hoàn dẫn đi thoa thuốc.

Đợi các nàng đi hết, thái phu nhân đứng dậy, chậm rãi đi tới cạnh Tương Nhượng Lan.

- Nhượng Lan, từ khi người gả vào Hầu phủ, ta làm mẹ chồng đối với người thế nào?

Tương Nhượng Lan cúi đầu:

- Mẫu thân đối với Nhượng Lan rất tốt.

- Rất tốt.....

Thái phu nhân cười lạnh một tiếng:

- Nếu rất tốt, vì sao người lại làm ra loại chuyện này.

Bà nhìn Tương Nhượng Lan, ánh mắt lạnh lẽo:

- Không phải mãi đến bây giờ người cũng không chịu viên phòng với Hầu gia?

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, nhìn bà:

- Vâng. Lúc này chỉ có thể nói thật, mọi lời hoa ngôn xảo ngữ đều vô dụng.

Sắc mặt thái phu nhân càng trầm:

- Vậy khăn lụa khi trước chỉ là để lừa gạt ta.

- Xin lỗi.....

- Trong khoảng thời gian này, người cũng một mực lừa gạt ta.

Tương Nhượng Lan trong lòng tràn ngập xin lỗi:

- Mẫu thân, ta...

Thái phu nhân cao giọng:

- Đừng gọi ta là mẫu thân, ta không dám! Mỗi ngày sai người mang thuốc bỏ cho người uống, không phải trong lòng người đều chê cười bà già ta?

Tương Nhượng Lan kéo tay bà:

- Mẫu thân, người trước hết nghe ta nói.....

Thái phu nhân dùng sức vung tay, vẻ mặt giận dữ nói:

- Chuyện tới hôm nay, người còn muốn nói gì nữa? Nhượng Lan, hôn sự này là người chính mình cầu thánh chỉ! Chúng ta cũng rất vất vả mới tiếp nhận được người, Hầu gia không thích người nhưng ta lại thay người ép hắn, ta dạy người quản gia, nhất lòng nhất ý muốn giao Hầu phủ cho người, người rõ ràng biết ta muốn có cháu bé như thế nào, người trước mặt ta hoa ngôn xảo ngữ, sau lưng làm đủ thủ đoạn. Chuyện sủng! người dựa vào cái gì!

- Mẫu thân, ta biết ta lừa người là ta không đúng, chính là ta cho tới bây giờ không hề yêu cầu chuyên sủng!

- Được!

Thái phu nhân lập tức nói:

- Vậy đêm nay ngươi lập tức viên phòng cùng Hầu gia.

Tương Nhược Lan quay đầu, nhẹ nhàng nói:

- Không được, ta không làm được!

- Không làm được!

Thái phu nhân tròn tròn mắt:

- Nhược Lan, ngươi là chính thê của Hầu gia, sao lại không làm được?

- Mẫu thân.....

Tương Nhược Lan nhìn bà:

- Lúc đầu quả thực ta rất thích Hầu gia, thích đến nỗi không để ý tất cả mà bắt Hoàng thượng tứ hôn, trở thành trò cười cho mọi người. Nhưng ta không nghĩ tới, cùng ta vào cửa còn có một người đàn bà khác, không nghĩ tới, đêm động phòng đó, Hầu gia đến phòng nữ nhân khác. Lúc Vu Thu Nguyệt không chịu kính trà với ta, ta cũng không nghĩ các ngươi không thèm nói một tiếng. Lúc ấy, các ngươi có phải định coi ta như không khí cả đời? Bây giờ so với ban đầu các ngươi làm thì có gì khác biệt?

Thái phu nhân chớp mắt, giọng nói hòa hoãn xuống:

- Chúng ta không nghĩ tới... trước Hầu gia trong lòng không thoải mái hẳn ngươi cũng hiểu, nhưng sau này không phải chúng ta cũng tiếp nhận ngươi?

- Ta có thể hiểu tâm tình của Hầu gia, nhưng hiểu cũng chỉ là hiểu. Mẫu thân, ngươi cũng là đàn bà, chẳng lẽ ngươi hy vọng phu quân của mình ôm nữ nhân khác trong lòng?

Thái phu nhân xoay người, hai vai hơi rung:

- Không hy vọng thì thế nào? Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường, chúng ta là đàn bà, phải nhận mệnh!

- Không phải như thế, cha ta chỉ có một mình mẫu thân.

Thái phu nhân quay đầu lại trầm giọng nói:

- Không phải ai cũng giống cha ngươi.

- Nhưng ta từng hy vọng Hầu gia cũng giống như cha ta, nhưng hẳn không phải... Ta không yêu cầu hẳn chuyên sủng, ta chỉ là không muốn viên phòng với hẳn.

Thái phu nhân tức giận đến mặt xanh mét, bà nhìn nàng:

- Nói như vậy, ngươi đã quyết định.

Tương Nhược Lan nói:

- Mẫu thân, ta không có cách nào cũng nữ nhân khác hầu hạ Hầu gia.

Thái phu nhân cười lạnh:

- Ngươi đừng nói nhẹ nhàng như thế, ngươi có biết hậu quả không? Bây giờ Hầu phủ vẫn do ta làm chủ, mà tương lai Hầu phủ do ai làm chủ cũng là ta quyết. Có một số việc, thái hậu cũng không giúp được ngươi!

- Ta hiểu. Tương Nhược Lan nhẹ nhàng gật đầu.

Thái phu nhân mím chặt môi, lạnh lùng nhìn nàng một hồi. lát sau mới nghiêng răng mà nói:

- Được.

Lúc này, Liễu Nguyệt đột nhiên chạy vào

- Thái phu nhân, sáng sớm Vu di nương té xỉu, nha hoàn trong viện mời lang trung tới xem, nói là... nói là... Nàng nhìn Tương Nhược Lan muốn nói lại thôi.

Thái phu nhân liếc Tương Nhược Lan một cái rồi nói:

- Có cái gì thì cứ nói:

Liễu Nguyệt nói:

- Lang trung nói, Vu di nương có thai!

- Cái gì!

Thái phu nhân đầu tiên là ngẩn ra sau đó vui mừng nói:

- Mau mời Lư thái y.

Nói xong, bà quay đầu nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, cười cười:

- Nhược Lan, cùng đi nhìn một chút.

Cầm tú viên

Vu thu nguyệt nằm ở trên giường, Cận Yên Nhiên cùng Vương thị vây quanh, hai người đều tươi cười rất vui vẻ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu không nói, thấy thái phu nhân và Trương Nhược Lan đến thì ngẩng đầu lên tỏ vẻ kinh hoàng.

- Thái phu nhân, ta thật sự không biết là chuyện gì xảy ra.

Thái phu nhân đi qua, vỗ tay nàng an ủi:

- Bây giờ không cần nói gì, đây là thiên mệnh, là ông trời cho người hài tử này

Vừa nói, bà vừa liếc Trương Nhược Lan một cái.

Ý vào thái hậu đích sủng ái có thể muốn làm gì thì làm, không coi bà bà này vào mắt? hừ...

Mà Trương Nhược Lan cũng đang suy nghĩ, thật đúng là khéo, chân trước chuyện nàng vừa bị lộ thì chân sau Vu Thu Nguyệt phát hiện có bầu, cũng chẳng biết là có gì liên hệ không... nhưng nét mặt nàng cũng chỉ nhàn nhạt, nhìn không ra bất cứ tâm tình gì.

Vu Thu Nguyệt nhìn thần sắc của hai người, trong lòng không khỏi đắc ý, nàng vừa lúc còn chưa biết nói chuyện mình có thai như thế nào, không ngờ bát phụ này lại đem cho nàng cơ hội tốt như thế!

Nàng không nhịn được nhìn về phía Trương Nhược Lan, ánh mắt lóe lên, Trương Nhược Lan nhìn thấy thì nheo mắt, trừng mắt nhìn lại rồi liếc về bụng nàng, khóe miệng cười lạnh.

Vu Thu Nguyệt ý thức lại vội ôm bụng, trong lòng hoảng sợ, không rõ nàng lại muốn làm cái gì?

Trương Nhược Lan thấy nàng hoảng hốt như vậy trong lòng cười thầm, mk! Hù cho người sợ đến chết!

Cận Yên Nhiên đứng bên thấy Trương Nhược Lan, đoán nàng không thoải mái thì đi tới cạnh, cầm tay nàng, nhỏ giọng an ủi:

- Tẩu tẩu, đừng buồn, rất nhanh thôi người cũng sẽ có hài tử.

Trương Nhược Lan nhìn nàng cười cười.

Tươi cười còn chưa tắt thì lại nghe thái phu nhân nói:

- Còn chưa viên phòng thì có hài tử thế nào.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Cận Yên Nhiên hỏi:

- Lời này là ý gì.

Vương thị cũng đứng, vẻ mặt kinh ngạc:

- Cái gì là chưa viên phòng, Hầu gia không phải vẫn tới Thu đường viên?

Trong phòng, bọn nha hoàn cũng là hai mặt nhìn nhau.

Thái phu nhân nhìn về phía Trương Nhược Lan, lạnh lùng nói:

- Các người hỏi nàng.

Trương Nhược Lan nhìn thái phu nhân một cái, cúi đầu, thái phu nhân quả thực rất tức giận, xem bà như thể chắc hẳn muốn làm lớn chuyện. Định làm lớn tới đâu? Tôi chỗ Thái hậu?

Làm lớn thì làm lớn, chưa biết chừng cũng là cơ hội của mình!

- Tẩu tẩu, mẫu thân nói lời này là ý gì? Cận Yên Nhiên mở to mắt hỏi nàng.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu lên, nhìn Cận Yên Nhiên:

- Xin lỗi, ta vẫn lừa các người, ta chưa bao giờ cùng Hầu gia viên phòng.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng kinh ngạc đến không nói được gì. Những người khác sắc mặt cũng không tốt hơn tí nào, Vu Thu Nguyệt tỏ vẻ khó tin:

- Tỷ tỷ, là thật sao? Vì sao người làm như vậy, Hầu gia đối với người tốt như thế.

Trương Nhược Lan nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói:

- Vu di nương, sao người lại khẳng định là ta không chịu? Có lẽ là Hầu gia không muốn? Hình như người sáng sớm biết cái gì mà lại nói khẳng định như thế.

Thì ra lại là người làm trò quỷ, Trương Nhược Lan hận không tát nàng một cái.

Vu Thu Nguyệt mặt không chút máu:

- Không phải... Ta chỉ là đoán... Đoán...

Khóe mắt len lén nhìn sắc mặt thái phu nhân.

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng cùng đến.

Cận Thiệu Khang vừa bước vào đã nói:

- Xảy ra chuyện gì mà gọi ta hỏi phủ gấp như thế, lại còn mời Lưu thái y, là ai bị bệnh?

Thái phu nhân đi tới bên người hắn cười nói:

- Bệnh gì đâu, đừng nói lời bậy bạ, là Hầu gia sắp làm cha!

Làm cha?

Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng đều ngăn ra, không hẹn mà cùng nhìn về phía Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn lại Cận Thiệu Khang:

- Chúng mừng Hầu gia, Vu di nương hình như mang thai.

Nhìn đôi mắt trong suốt mà sáng ngời của nàng, hô hấp của Cận Thiệu Khang như bị kiềm hãm, sắc mặt trắng bệch nhìn Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt vẻ mặt thẹn thùng, hạnh phúc nhìn hắn:

- Hầu gia... nàng vươn tay về phía Cận Thiệu Khang

Nhưng Cận Thiệu Khang cũng không để ý, quay lại nhìn Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan né tránh ánh mắt hắn, nhìn về phía bên kia.

Hôm nay, hắn là nam nhân đã có con, lại càng không còn quan hệ gì với mình nữa. Vẫn là nghĩ cách nhanh chóng hòa ly thì hơn!

Vu Thu Nguyệt ngượng ngùng thu tay về, cúi đầu, nắm chặt chân.

Một bên, thái phu nhân đi tới cạnh Lưu Tử Căng nói:

- Lưu thái y, sáng nay đã mời lang trung tới xem nhưng lão thân còn lo lắng, muốn Lưu thái y xem lại lần nữa!

Lưu Tử Căng đảo ứng một tiếng nhưng vẫn liếc nhìn Trương Nhược Lan. Trong lòng đột nhiên có cảm giác đau lòng, nàng thích Hầu gia như vậy, hôm nay thiếp thất... lại có thai trước nàng, trong lòng nàng khó chịu thể nào...

Hắn âm thầm thở dài, đi tới bên giường xem mạch cho Vu Thu Nguyệt, sau đó quay đầu nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, quả thực là có thai.

Thái phu nhân nghe vậy cười đến không khép được miệng lại rồi nói:

- Vẫn xin Lưu thái y xem kỹ hộ, nên ăn gì, nên kiêng gì nói cho chúng ta biết, bởi vì... Bà ngẩng đầu liếc qua Trương Nhược Lan: Bởi vì hài tử này có lẽ sẽ là người thừa kế Hầu phủ chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Không Được

Thái phu nhân nói ra giống như tiếng sét nổ bên tai mọi người, tất cả mọi người trợn mắt, há hốc mồm.

Đầu tiên là Hầu gia và phu nhân nhìn như ân yêu kỳ thật vẫn chưa viên phòng, ngay sau đó thái phu nhân tuyên bố thứ tử có thể thành thế tử. Hai chuyện này quá lớn khiến mọi người khó lòng tiếp nhận được.

Vu Thu Nguyệt cố hết sức vẫn không thể giấu được vẻ vui mừng và sợ hãi trên mặt.

Quả thực là ngoài vui ý muốn! Đúng là không phí công chút nào! Chỉ cần nàng sinh hạ con trai, con trai của nàng sẽ là thế tử, con trai của nàng trở thành thế tử, thân là mẫu thân, sao nàng phải cúi đầu dưới Trương Nhược Lan.

Chỉ cần nàng sinh hạ con trai!

Các nha hoàn nhìn Trương Nhược Lan vẻ mặt không thay đổi rồi lại nhìn Vu Thu Nguyệt đắc ý, lén lút trao đổi ánh mắt.

Xem ra, Hầu phủ gió lại đổi chiều...

Trương Nhược Lan không phải không cảm giác được ánh mắt của mọi người, mọi người càng thương hại nàng thì nàng càng bình tĩnh. Chỉ cần nàng một ngày còn ở trong phủ thì đừng nghĩ đến việc chê cười nàng, ai cũng đừng nghĩ cười lên đầu nàng.

Trong lúc mọi người đang từ từ tiêu hóa hai chuyện này, đột nhiên, Cận Thiệu Khang lớn tiếng nói:

- Mẫu thân, hài tử của Thu Nguyệt là thứ tử, thứ tử sao có thể thành thế tử.

Vu Thu Nguyệt nghe vậy thì tươi cười cứng đờ, cúi đầu mím chặt môi. Mà Trương Nhược Lan bên cạnh cũng hơi kinh ngạc. Hôm qua hắn tức tối như thế mà vẫn nói quy củ...

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn Cận Thiệu Khang nói từng chữ từng câu:

- Không sai. Chỉ có đích tử mới có tư cách thành thế tử? Nhưng Hầu gia, người có đích tử? Nếu Nhược Lan vẫn không viên phòng với người, người tìm đâu ra đích tử!

Lưu Từ Cẩn đang kê đơn thuốc, nghe đến câu này, tay cầm bút run lên, một giọt mực rơi xuống vấy bẩn tờ giấy nhưng hắn dường như không biết, cả người ngây dại.

- Mẫu thân...

Cận Thiệu Khang tắc lời, trong lòng thất kinh, mẫu thân biết chuyện này khi nào?

- Hầu gia, người còn muốn đầu ta tới bao giờ? Người còn tự ủy khuất chính mình tới khi nào?

Thái phu nhân dương cao giọng, thanh sắc lạnh lùng.

Chung quanh hạ nhân câm như hến.

Cận Thiệu Khang nhìn thoáng qua hạ nhân xung quanh cùng Lưu Từ Cẩn đang cúi đầu kê đơn, nhỏ giọng nói:

- Mẫu thân, chuyện này để sau hãy nói.

- Nơi này không có người ngoài, có gì là không nói được! Tuy là chuyện xấu trong nhà, người cũng không cần sợ người biết, để mọi người tới nói câu công bằng cho Cận gia.

Thái phu nhân càng nói càng lớn tiếng, ánh mắt nhìn Trương Nhược Lan lạnh tới cực điểm.

Trương Nhược Lan đứng ở một bên, tự coi mình là người ngoài, không để ý tới những lời thái phu nhân nói. Nàng có thể hiểu tâm tình lúc này của thái phu nhân nhưng cũng không phải là nàng nhận nàng sai. Tất nhiên, nàng không sai, nàng cần gì phải tâm hoảng ý loạn mà chột dạ!

Nhưng phản ứng này càng làm thái phu nhân tức giận. Bà coi biểu hiện này của Trương Nhược Lan là vì nàng có Thái hậu để dựa vào mà không sợ.

Bởi vì ý vào thái hậu sủng ái mà có thể làm loạn? Hừ, bà sẽ cho nàng biết, không có bà nâng đỡ, trong hậu phủ này, Trương Nhược Lan nàng chẳng là cái gì.

- Mẫu thân, chuyện này không thể trách Nhược Lan! Cận Thiệu Khang nói.

- Hầu gia! Thái phu nhân cả kinh nói: - ta không nghe lầm chứ, thân là thê tử không chịu viên phòng, người còn nói không thể trách nàng?

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, trong lòng đau đớn, bát phụ này có cái gì tốt. Làm chuyện quá đáng như vậy, Hầu gia chẳng những giúp nàng giấu diếm, bây giờ còn nói đỡ cho nàng!

Cận Yên Nhiên và Vương thị hoàn toàn bị những sự kiện trước mắt mà không nói nên lời.

Mà Trương Nhược Lan cũng rất ngạc nhiên. Hôm qua hẳn rõ ràng tức giận như vậy, đáng vẻ như hận không thể cắn xé ta, còn nói từ nay về sau sẽ coi ta không tồn tại, sao giờ lại nói đỡ ta?

Nàng không khỏi nhìn về phía Cận Thiệu Khang, thấy hắn nhìn mình, trong mắt hắn hiện lên vẻ lo lắng.

Hắn đang lo lắng cho ta? Không thể nào.....

- Mẫu thân, chuyện này không nghiêm trọng như vậy, trước đó là ta quá đáng khiến Nhược Lan giận ta nên mới như thế. Sau này sẽ tốt, người làm như vậy sẽ khiến Lưu thái y chê cười.

Cận Thiệu Khang cười nói, vẻ như đang chuyện lớn hóa nhỏ.

Mình cố tình giúp con giáo huấn con dâu một trận lại bị con hủy đường, thái phu nhân tức không có chỗ phát tác, giận đến quay người đi ra. Cận Yên Nhiên thấy mẫu thân tức giận thì vội đi theo.

Trương Nhược Lan nhìn thoáng qua Cận Thiệu Khang, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu. Nàng bước lên hành lễ:

- Hầu gia, ta.. ra ngoài trước.

Xoay người chào Lưu Tử Căng rồi ra khỏi phòng Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt thấy mọi người đều đi, trong lòng vui vẻ, nghĩ nhân cơ hội này cùng Hầu gia nói hai câu tình cảm, nàng ngẩng đầu, tình ý vô hạn gọi một tiếng:

- Hầu gia...

Nhưng lại thấy Cận Thiệu Khang xoay người, vội đuổi theo Trương Nhược Lan.

- Hầu gia! Hầu gia!

Nàng vươn tay, gọi theo hai tiếng nhưng không gọi được thân ảnh kia, tay nàng từ từ buông thõng rồi nắm chặt lại, nước mắt dâng đầy, chớp mắt một cái, nước mắt chảy dài.

Vương thị ở một bên thấy thế, vội vàng an ủi:

- Biểu muội, đừng nóng vội, chờ người sinh hạ trưởng tử Hầu phủ tất cả sẽ tốt lên. Vừa này người không nghe thái phu nhân nói sao?

Vu Thu Nguyệt dùng sức gạt đầu, đứng, đợi nàng sinh trưởng tử, tất cả sẽ lại tốt thôi.

Lưu Tử Căng một bên thấy hết thấy, thở dài một hơi, nhưng, hắn có thể làm gì?

Trương Nhược Lan ra Cẩm tú viên đi về Thu đường viện, vừa mới chuyển qua một khúc rẽ thì đã nghe phía sau Cận Thiệu Khang gọi:

- Nhược Lan, Nhược Lan.

Tương Nhược Lan dừng bước, xoay người nhìn lại, thấy Cận Thiệu Khang bước vội về phía mình. Vừa tới gần, hắn đã kéo tay nàng, kéo nàng vào góc nhỏ.

- Nhược Lan, là nàng nói hết với mẫu thân? Hắn hỏi nàng.

Tương Nhược Lan cười cười, thấp giọng nói:

- Nếu ta có dũng khí như vậy thì đã sớm nói, còn chờ đến bây giờ?

Còn có thể cùng người diễn trò? Để người ăn đậu hũ bao nhiêu lần như thế...

Lại nói:

- Được rồi, khi này cảm ơn người nói đỡ ta.

Vừa nói vừa nhìn hắn cười cười đầy cổ quái.

Cận Thiệu Khang biết nàng cười cái gì. Tối hôm qua chính hắn nói như chém đinh chặt sắt, nhưng còn chưa hết một ngày cũng không kiên trì được. Nhưng nhìn nàng cười, trong lòng hắn lại thấp phần vui vẻ. Cảm giác đau đớn, khó chịu tối hôm qua đã biến mất không tăm tích. Quên đi quên đi, cho dù là vì để cho chính mình thoải mái một chút, hắn không muốn khiến nàng tức giận.

- Nàng cười cái gì. Tiểu tử vô lương tâm. Hắn nhìn nàng

- Tối qua người không phải đã nói ta không có tim? Tương Nhược Lan bĩu môi, không nhịn được cười cười.

Cận Thiệu Khang nhìn nhìn, không nhịn được gắt gao ôm chặt nàng. Tương Nhược Lan còn chưa phản ứng lại thì cả người đã rơi vào ngực hắn, lồng ngực hắn rộng rãi mà rắn chắc, trong ngực có tiếng tim đập mạnh, một hơi thở nam tính quen thuộc nhanh chóng vây lấy nàng.

Tương Nhược Lan tựa vào trong lòng hắn, một khắc này, nàng quên giấy dũa.

- Nhược Lan, nàng đừng cố chấp như vậy có được không, sinh cho ta một hài tử được không?

Cầm hắn cạo lên đỉnh đầu nàng, thanh âm trầm thấp quanh quẩn bên tai nàng.

- Không được.... Tương Nhược Lan rời khỏi ngực hắn: - Không được, Hầu gia, ta không làm được.

Nàng xoay người đi về.

- Nhược Lan, Thu Nguyệt sẽ sinh hạ trưởng tử, hài tử đó sẽ kế thừa hết tất cả của ta. Nhược Lan, nếu nàng không có hài tử, sau này nàng làm thế nào?

Giọng của hắn dường như là đau đớn mà nói. Hắn rất muốn có hài tử, nhưng một khắc kia biết mình có hài tử, trong lòng hắn không hề vui vẻ. Hắn chỉ nghĩ được, nàng nên làm sao bây giờ? Nàng nên làm sao bây giờ...

Tương Nhược Lan dừng bước:

- Trước kia ta cũng rất sợ điều này, nhưng bây giờ cảm giác được điều này cũng chẳng quan trọng như thế.

Nàng quay đầu lại, nhìn hắn cười cười:

- Ta chính là Tương Nhược Lan, ta cuối cùng sẽ có cách sống thật tốt.

Tiếp theo, nàng lại nói:

- Hầu gia, tối hôm qua ta nói, người cảm thấy thế nào?

- Nói cái gì? Trong lòng Cận Thiệu Khang rung mình.

- Chúng ta tới trước mặt Hoàng thượng thỉnh cầu giải trừ hôn ước, Hoàng thượng có lẽ sẽ đáp ứng.

Để tất cả chấm dứt đi.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong lòng đau đớn:

- Nhược Lan, nàng rất hận ta đúng không?

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Không phải, ta không hận Hầu gia, Hầu gia cũng chẳng làm gì sai. Chỉ là, ta không thể thích Hầu gia. Trước kia không thể, bây giờ càng không thể.

Một khi thích hấn thì sự đau khổ cũng bắt đầu.

Mặt trời đột nhiên bị mây ngăn trở, cả trời đất sầm xuống, hiện ra một thần sắc u ám hết như tâm tình lúc này của hấn.

Hấn nhìn khuôn mặt khéo léo kia dưới góc ngô đồng, đôi mắt đen láy, đột nhiên hấn hiểu cái gì gọi là thương tâm. Hấn cúi đầu, khóe miệng chua xót, yết hầu như bị chẹn lại.

Nhìn hấn như thế, hai mắt Trương Nhược Lan cũng trầm xuống.

Qua một hồi lâu, hấn mới nói:

- Nhược Lan, đó không phải là chuyện đơn giản, đó là thánh chỉ, nàng yêu cầu như thế không phải là nghi ngờ quyết định của Hoàng thượng? Cãi thánh chỉ chính là tội chết? Nhược Lan, chẳng lẽ nàng nguyện chết cũng không nguyện theo ta?

Câu cuối cùng nói ra vô cùng gian nan.

Trương Nhược Lan xua xua tay:

- Không đúng không đúng, ta rất sợ chết.

Trong lòng dù đau đớn thế nào vẫn bị bộ dáng của nàng trêu cười, Cận Thiệu Khang đi tới, vuốt vuốt tóc nàng khiến tóc nàng rối tung, sau đó lại ôm nàng vào lòng:

- Đã như vậy, nàng ở lại bên ta, ta sẽ không bức nàng, cả đời này ta sẽ bảo vệ nàng. Có được không, Nhược Lan?

Trương Nhược Lan tựa vào lòng hấn. Một chữ “được” thiếu chút nữa thì thốt ra lại bị nàng cứng rắn nuốt lại. Nguyên nhân là gì nàng nhất thời cũng không rõ.

Cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua, dù trước mặt mọi người Cận Thiệu Khang nói đỡ cho Trương Nhược Lan nhưng trong lòng thái phu nhân cũng không tha thứ cho nàng. Con dâu này, hư không thể hư, đánh không thể đánh, bởi vì có thái hậu đằng sau mà phải nể mặt. Nhưng cho dù như thế, cũng không ngăn cản được bà quyết tâm khuất phục đứa con dâu này.

Bà cảm giác được, phải khiến đứa con dâu này hoàn toàn khuất phục, phải để cho nàng biết ý thức mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Người Có Muốn Thử Xem

Cho nên trong khoảng thời gian này, bà khắp nơi coi trọng Thu Nguyệt, ví dụ như tặng bạc hàng tháng cho Vu Thu Nguyệt hơn hấn Trương Nhược Lan, lý do là vì có bầu nên tốn kém hơn.

Còn miễn Vu Thu Nguyệt vẫn an mỗi ngày, bất kể là Tùng hương viện hay Thu đường viện, lý do là có bầu, thân thể không tiện.

Trong phủ mưa son trên hải vị, tốt nhất đều đem tới Cẩm tú viên rồi mới tới Tùng Hương viện và Thu đường viện, lý do là, có bầu phải bồi bổ.

Mà việc Trương Nhược Lan mỗi ngày học quản gia cũng bị thái phu nhân lãng lãng hủ bỏ, chuyện này thì lý do cũng không có.

Mà lúc này, vì chuyện trong cung, nên Cận Thiệu Khang rất bận. Mà Trương Nhược Lan cũng không kể khổ với hấn cho nên hấn cũng không biết.

Dần dần, bọn hạ nhân trong phủ cũng cảm giác được gió đổi chiều, các quân sự, nha hoàn tới Cẩm tú viên càng lúc càng nhiều, tặng lễ vật, vẻ mặt tươi cười lấy lòng, tạo quan hệ, nói tốt... Cẩm tú viên vốn luôn lạnh lùng đột nhiên trở nên náo nhiệt. Mà Thu đường viện lại càng lúc càng lạnh lùng, những người vợ của quân sự bình thường đều tới vẫn an dần dần không còn bóng dáng.

Đàn bà không có con là không có tương lai, đã như vậy, cần gì phải lui tới Thu đường viện mà khiến Cẩm tú viên không hài lòng.

Ánh Tuyết nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, những người này đúng là gió chiều nào che chiều ấy.

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Mặc kệ nó, hôm nay không thiếu đồ ta ăn, cũng chẳng thiếu đồ ta mặc, cũng không bớt bạc của chúng ta, cần gì quản bọn họ.

Ánh Tuyết có chút lo lắng:

- Nhưng là, phu nhân, sau này vạn nhất Vu di nương thực sự sinh con trai...

Tương Nhượng Lan hừ lạnh một tiếng:

- Cho dù nàng sinh một đàn con trai, chỉ cần nàng dám cười lên đầu ta, lão nương sẽ cho nàng được đẹp mặt.

Bên kia, Trương mụ mụ từng lên lút hỏi qua thái phu nhân:

- Thái phu nhân, làm như vậy nếu để Thái hậu biết, Thái hậu có...

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Thái hậu cho dù thương yêu Tương Nhượng Lan thế nào cũng không thể khiến Cận gia chúng ta tuyệt tự được, là Tương Nhượng Lan nàng không chịu viên phòng cùng Hậu gia. Hôm nay ta hậu đãi quý thiếp có bầu, hậu đãi trưởng tôn, Thái hậu sao có thể trách ta.

Những lời này qua nha hoàn bên người thái phu nhân mà truyền tới tai Vu Thu Nguyệt khiến Vu Thu Nguyệt được ăn một viên định tâm đan lớn, từ đó lại càng kiên cường.

Hôm đó, Vu Thu Nguyệt dẫn theo Lệ Châu và Ngọc Liên tới hậu hoa viên tản bộ thì gặp Tương Nhượng Lan.

Vu Thu Nguyệt nhẹ nắm tay Lệ Châu, sau đó, cứ thế đi qua Tương Nhượng Lan, coi như không nhìn thấy.

Tương Nhượng Lan nhìn nàng một cái, cũng chẳng thèm để ý đến nàng, cùng Ánh Tuyết, Liên Kiều đi qua.

Tới khi gần sát bên người, Lệ Châu đột nhiên đẩy Liên Kiều một cái, Liên Kiều không đứng vững, kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Lệ Châu nhìn Liên Kiều cười lạnh một tiếng, ánh mắt vô cùng cuồng ngạo:

- Đi cẩn thận một chút, nguoi không có mắt à? Nếu đụng phải di nương nhà chúng ta, đụng phải trưởng tôn, cẩn thận thái phu nhân lột da nguoi!

Liên Kiều không phục, đứng lên phản bác:

- Chúng ta đi đường chúng ta, các nguoi đi đường các nguoi, mắt nào của nguoi thấy ta đụng vào di nương.

Lệ Châu trừng mắt:

- Còn dám cãi!

Nói rồi vung tay tát Liên Kiều một cái.

Liên Kiều sợ hãi vội nhắm mắt lại, nhưng cái tát này lại mãi không rơi xuống, vừa mở mắt đã thấy cổ tay Lệ Châu bị phu nhân nắm chặt, Lệ Châu đau tới mặt trắng bệch.

Qua một giây, Tương Nhượng Lan buông tay, không chớp mắt, vung tay tát Lệ Châu một cái, khiến nàng ngã lăn xuống đất.

Lệ Châu ngã lăn hai vòng rồi mới dừng lại rồi khóc lớn, chạy tới bên người Vu Thu Nguyệt, ôm chân nàng khóc lớn:

- Di nương, nguoi làm chủ cho nô tỳ.

Vu Thu Nguyệt hôm nay được thể muốn diệt uy phong của Tương Nhượng Lan. Nhưng chẳng những không diệt được uy phong của nàng mà nha hoàn bên người lại bị nàng tát. Tức giận thế này bảo nàng làm thế nào nuốt trôi.

Lập tức, nàng chỉ tay vào Tương Nhượng Lan, mở to mắt, cả giận nói:

- Nguoi dựa vào cái gì đánh nha hoàn bên nguoi ta!

Tương Nhượng Lan gạt tay nàng ra, nhún mày nói:

- Ta ghét nhất là có nguoi chỉ tay vào mặt ta!

Sau đó, nhìn Lệ Châu khóc bù lu bù loa trên đất, cười lạnh nói:

- Ta dựa vào cái gì? Chỉ dựa vào nha hoàn bên người người không biết trên dưới, thấy ta chẳng những không hành lễ còn dám hô hô quát quát, còn dám đánh người của ta, cái tát này là nàng tự tìm.

Nói xong, nhìn Vu Thu Nguyệt cười:

- Nô tài và chủ tử sao lại cùng có đức hạnh này, đều thích ăn đánh?

- Người...

Vu Thu Nguyệt nhớ ra trước đây từng bị nàng tát, tức đến run người:

- Thái phu nhân đã nói...

Tương Nhược Lan lập tức cắt đứt nàng:

- Không sai, thái phu nhân đã nói người không phải hành lễ với ta nhưng không nói nha hoàn bên người người cũng không phải hành lễ với ta. Hôm nay các nàng nhìn ta mà như không thấy, sao, không coi ta vào mắt?

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng cười lạnh hai tiếng, tựa như đang nói: dựa cái gì mà phải coi người vào mắt.

Tương Nhược Lan cũng tức giận, nàng chỉ vào Lệ Châu và Ngọc Liên nói:

- Bây giờ bản phu nhân phạt các người quý ở đây hai canh giờ...

Vu Thu Nguyệt lập tức quát:

- Người dựa vào cái gì...

Tương Nhược Lan không để ý đến nàng, chỉ nhìn Ngọc Liên và Lệ Châu đang do dự, trầm giọng nói:

- Các người có quý hay không?

Vừa nói làm bộ vung lên tay.

Một bên mặt Lệ Châu bóng rắt lên đầu đến vô cùng, biết nàng lợi hại, thấy nàng vừa vung tay, hai chân mềm nhũn quỵ xuống. Bên cạnh, Ngọc Liên thấy Lệ Châu quý cũng sợ tuy thế của Tương Nhược Lan, vội quỵ xuống.

Vu Thu Nguyệt thấy hai nha hoàn của mình vô dụng như thế, tức giận tới mặt xanh mét.

Tương Nhược Lan quay đầu sai nha hoàn của mình:

- Liên Kiều, người đưa Vu di nương về Cẩm tú viên, đừng để nàng té, Ánh Tuyết, người ở đây nhìn các nàng, nếu các nàng dám quý không đủ 2 canh giờ thì quay lại nói cho ta.

Hai người cúi đầu xưng vâng, Liên Kiều đi tới cạnh Vu Thu Nguyệt nói:

- Di nương, mời!

Vu Thu Nguyệt nhìn Tương Nhược Lan xoay người đi, một hơi không thèm nhìn lại, nhìn bóng lưng nàng quát:

- Tương Nhược Lan, hôm nay người dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như thế?

Tương Nhược Lan nghe thế, cười lạnh một tiếng, quay đầu lại, đi tới bên người nàng, nhìn nàng lạnh lùng nói:

- Vu Thu Nguyệt, người dựa vào cái gì mà hô lớn gọi nhỏ ta?

Vừa nói, ánh mắt lướt qua bụng nàng, ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn nàng:

- Là bởi vì có hài tử này

Trong lòng Vu Thu Nguyệt đột nhiên sợ hãi, bụng bụng lui về sau hai bước, cảnh giác nói:

- Người muốn làm cái gì, nếu người dám làm gì hài tử của ta, thái phu nhân và Hầu gia tuyệt đối sẽ không tha cho người!

- Không đâu, không đâu..

Tương Nhược Lan vươn tay sờ bụng nàng, khoe miệng cười quỷ dị khiến Vu Thu Nguyệt càng sợ hãi.

Tương Nhượng Lan nói:

- Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ăn nhiều một chút, ta đợi ngươi sinh một hài tử trắng mập.

Vu Thu Nguyệt lạnh dọc sống lưng, lui về phía sau mấy bước:

- Lời này của ngươi là ý gì?

Tương Nhượng Lan đột nhiên trầm mặt xuống, nhìn thẳng nàng, một chữ một chữ nói:

- Vu Thu Nguyệt, ta đã cảnh cáo ngươi, đừng tới trêu chọc ta! Có đồ ngươi ăn, có áo ngươi mặc, có con ngươi sinh! Sao ngươi đem lời ta thành gió thổi bên tai! Hôm nay ta không đi tìm ngươi gây phiền toái, ngươi nên thấp hương cảm ơn tổ tông bảo vệ! Thế mà còn dám tới trêu chọc ta? Chẳng lẽ tưởng rằng, trong bụng hơn nhiều một miếng thịt là ta phải sợ ngươi? Tương Nhượng Lan ta là ai, sao đến giờ ngươi còn không hiểu?

Nàng tới gần Vu Thu Nguyệt, vươn tay trở vào ngực nàng, nói:

- Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, ngươi thành thật, quy củ một chút cho ta, tương lai hài tử này sinh ra, có lẽ ta sẽ có thể cho ngươi nuôi bên người. Nếu ngươi còn dám nhỗ lông ta, Vu Thu Nguyệt...

Nàng gắt gao nhìn thẳng Vu Thu Nguyệt, ánh mắt sắc như dao:

- Ngươi có tin không, hài tử vừa ra sinh, ta sẽ đem nó tới bên ta, từ nay về sau, nó là con ta. Ta dạy nó nói chuyện, dạy nó tập đi, dạy nó hận ngươi, dạy nó chán ghét ngươi, làm cho nó cả đời không nhận ngươi! Vu Thu Nguyệt, ngươi muốn thử xem không.

Tương Nhượng Lan mỗi lần tới gần, Vu Thu Nguyệt lại lui về phía sau vài bước, mỗi một câu nói của nàng, sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng một phần. Đến cuối cùng, nàng ta cả người đầy mồ hôi lạnh.

Nàng lắp bắp nói:

- Ngươi đừng... đừng dọa ta... ta... ta là quý thiếp, ta có thể nuôi hài tử bên người, thái phu nhân... thái phu nhân sẽ không đáp ứng ngươi!

Tương Nhượng Lan lạnh lùng cười:

- Được, nếu ngươi không tin, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi tin, ngươi cũng đừng hối hận!

Trong lòng Vu Thu Nguyệt cả kinh, chân mềm nhũn, cả người đảo về phía sau. Tương Nhượng Lan nhanh mắt nhanh tay đỡ nàng lại, cười nói:

- Vu di nương, cẩn thận một chút, đừng làm té hài tử của ta.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng như tờ giấy, cả người run rẩy, nước mắt dâng lên.

Thấy nước mắt nàng, Tương Nhượng Lan đau đầu, nàng gọi Liên Kiều tới đỡ Vu Thu Nguyệt, cuối cùng nói:

- Muốn đấu với ta, không biết tự lượng sức mình!

Nói rồi xoay người rời đi, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng nàng, sờ sờ bụng mình, đột nhiên mất hết khí lực, suýt ngã xuống đất, may mà Liên Kiều và Ánh Tuyết kịp thời đỡ lấy nàng.

Trong Tùng hương viện, thái phu nhân nghe Vu Thu Nguyệt khóc tố xong, cả kinh nói:

- Nàng thật sự nói như vậy?

Vu Thu Nguyệt bịt mắt khóc:

- Thái phu nhân, phu nhân nói không phải thật chứ? Chẳng lẽ hài tử của ta cả đời sẽ bị nàng cướp đi? Thái phu nhân, ngươi phải làm chủ cho ta a!

Thái phu nhân ngực không ngừng phập phồng, qua một hồi lâu mới nói:

- Ngươi đừng vội, cứ an tâm sinh hài tử, ta sẽ không để nàng được như ý!

Nhưng trong giọng nói vô cùng lo lắng.

Vu Thu Nguyệt nghe xong, khóc càng thương tâm.

Thái phu nhân bị nàng khóc mà càng bức mình không khỏi cá giận nói:

- Nếu đã sợ nàng như vậy thì còn muốn động đến nàng làm gì?

Vu Thu Nguyệt không còn gì mà nói, chỉ khóc nhưng trong lòng hận Trương Nhược Lan tới cực điểm, cũng ủy khuất tới cực điểm

Tại sao, mình rõ ràng đã có chỗ dựa vững như vậy mà còn bị nàng ngăn chặn không xoay nổi mình? Chẳng lẽ cả đời mình bị nàng dẫm nát dưới chân?

Nghĩ vậy, nước mắt càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đánh Trượng

Những lời Trương Nhược Lan nói với Vu Thu Nguyệt sau hoa viên vừa lúc bị mấy kẻ hạ nhân quét dọn hoa viên nghe được. Không bao lâu đã truyền khắp hầu phủ.

Trưa đó, mấy kẻ hạ nhân làm xong chuyện, ngồi nói chuyện phiếm.

Một người nói trước:

- Có nghe không? Hình như phu nhân cố ý đoạt lấy hài tử của Vu di nương.

- Có thể như thế? Một người khác hỏi.

- Đương nhiên có thể!

Một nha hoàn khác vùng tay lên, thu hút sự chú ý của mọi người:

- Phía sau phu nhân là ai, là thái hậu, là hoàng hậu! có muốn đoạt hài tử của Vu di nương cũng chỉ là một câu nói thôi.

- Nhưng đoạt được thì thế nào? Chỉ cần một ngày Vu di nương còn sống, cuối cùng đứa trẻ cũng biết ai mới là mẫu thân của mình! Máu mủ ruột già, đến lúc đó sợ phu nhân cũng chỉ là trắng tay.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu, lại có một người nói:

- Người xem, các quân sự trong phủ đều tới Cẩm tú viên, mà thái phu nhân lại toàn lực che chở di nương, có thể thấy được, vị kia mới là chủ tử thật của Hầu phủ.

- Đúng thế, nghe nói phu nhân vẫn không cùng Hầu gia viên phòng, cứ như thế, Hầu gia lạnh tâm, cho dù sau này phu nhân đem hài tử nuôi bên người, dưới tay thái phu nhân và Hầu gia, hài tử vẫn sẽ thân cận với Vu di nương.

- Đúng, lời này có đạo lý, đàn bà a, đúng là nên để nam nhân yêu thích mới là đúng đắn. Sau này, Vu di nương sinh hạ hài tử Hầu gia, chỉ sợ càng được Hầu gia yêu thương, vốn Vu di nương đã được người yêu thích hơn phu nhân..

- Lưu thái gia, lời này người cũng dám nói, nếu như bị phu nhân nghe được, cẩn thận lột da của người ra!

Lưu thái gia cười cười:

- Ai dám lột da ta, lão nương sẽ bắt kẻ đó ra, đánh cho chết luôn.

Mọi người cười ầm lên rất vui vẻ, đột nhiên phía sau có tiếng quát:

- Lũ điều nô kia, nói hươu nói vượn cái gì.

Mọi người ý thức quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, cả người ai nấy như bị hất một chậu nước lạnh, lạnh từ xương tủy lạnh ra.

Không xa phía sau, Hầu gia mặc triều phục chấp tay sau lưng, sắc mặt còn đen hơn đêm tối, ánh mắt âm lệ dọa người.

Bọn hạ nhân sợ đến hồn phi phách tán, đều quỳ rạp xuống đất, dập đầu như tể sao kêu tha mạng.

Cận Thiệu Khang tức giận đến cả người phát run, chỉ vào bọn họ cả giận nói:

- Các người là lũ điều nô, dám nói loạn sau lưng, những lời về phu nhân, đám nô tài như các người xứng để nói! Đúng là ghê tởm. Trữ An, sai người tới, mỗi người đánh 50 trượng lớn, phạt tiền nửa năm.

50 trượng lớn chẳng phải là muốn đánh rớt nửa cái mạng? Bọn hạ nhân dập đầu cầu xin tha thứ, khóc lớn nước mắt chảy dài.

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc, quay đầu nói với Trữ An:

- Người ở đây trông, nếu thiếu trượng nào thì tính lên đầu người tắt.

- Vâng

Trữ An chưa bao giờ thấy chủ tử tức giận như vậy, sợ tới không dám thở mạnh.

Cận Thiệu Khang quay đầu rồi đi, trở về Sở thiên các, chỉ chốc lát sau, Trữ An quay lại phục mệnh. Đi vào thư phòng đã thấy Hài gia đứng ở cửa sổ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Trữ An khẽ gọi thì thấy chủ tử không có phản ứng. Thời gian này, chủ tử thường xuyên như thế, thường ngăn người rất lâu, có khi sẽ cười khúc khích, có khi về mặt u sầu, hoàn toàn khác hẳn bộ dáng nghiêm túc lạnh lùng khi trước. Khiến cho người hầu bên người như hần khó mà đoán được.

Vừa định xoay người đi ra ngoài, lại nghe chủ tử đang ngăn người đột nhiên hỏi:

- Trữ An, hần người nghe được cái gì chứ!

Trữ An xoay người:

- Chẳng biết Hài gia là hỏi...

- Là chuyện về phu nhân, dạo này ta đi sớm về muộn cũng không tới Thu đường viện, rốt cuộc trong phủ xảy ra chuyện gì? Ta không rõ ràng lắm, nhưng người hần phải nghe được cái gì chứ

Trữ An cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

- Về phu nhân, quả là nô tài có nghe được chút chuyện.

- Bây giờ nói hết ra cho ta.

Đêm đó, Cận Thiệu Khang tới Thu đường viện.

Nha hoàn trong viện vừa thấy Cận Thiệu Khang thì mừng rỡ vô cùng. Mấy ngày nay, Thu đường viện chịu đủ lạnh lùng, mọi người đều hiểu, Hài gia tới là quan trọng thế nào. Đặc biệt là Liên Kiều, Hoa Anh biết Hài gia từng tức giận rồi đi, giờ thấy Hài gia ở lúc mầu chốt tới Thu đường viện, kích động tới muốn rơi lệ.

Cận Thiệu Khang đi vào phòng, Trương Nhược Lan tiến lên hành lễ, Cận Thiệu Khang thấy nàng vẫn như cũ mà thần thái sáng láng thì sự lo lắng trong lòng dần buông xuống. Có lẽ hần lo lắng thừa rồi, nữ tử này, bất kể là tình huống gì vẫn có thể cười mà sống.

Lúc đầu hần không phải là bởi vì như thế mới từ từ chú ý tới nàng, sao lại quên rồi?

- Hài gia đã ăn cơm tối chưa? Trương Nhược Lan cười hỏi hần.

Cận Thiệu Khang cười mà không đáp, yên lặng nhìn kỹ nàng. Liên Kiều vốn bụng nước vào, thấy thần sắc Hài gia như thế thì lại lén lút lui ra.

- Trước khi ta tới cũng đã chuẩn bị bị nàng chê cười, nhưng nàng lại không nhắc tới một câu, khiến ta có chút thất vọng. Cận Thiệu Khang cười nói.

Trương Nhược Lan nhớ ra lần trước hần nói sẽ coi nàng không tồn tại thì cũng cười cười, nhẹ giọng nói:

- Ta biết Hài gia tới nơi này là vì tốt cho ta, sao ta lại cười Hài gia? Nhược Lan cũng chẳng phải là kẻ không biết tốt xấu.

Nói thật, tình cảnh của nàng hôm nay, có thể có hần bảo hộ đương nhiên là tốt, hần có thể tới, đương nhiên nàng sẽ không đuổi hần đi.

Mãi tới lúc này Cận Thiệu Khang mới biết được, hảo ý của mình được đối phương hiểu là chuyện khoái trá cỡ nào. Lòng hần nóng lên, không nhịn được bước lên ôm nàng vào lòng.

Trương Nhược Lan tựa vào lòng hần mà liếc mắt. Con khi này, giờ ăn đậu hũ của nàng càng lúc càng thuần thực, càng ngày càng tự nhiên! Muốn đẩy hần ra nhưng tay vừa chạm tới ngực hần thì lại không dùng được lực.

Một lát sau, nàng buông tay, bĩu môi, quên đi, xem tại người tình nguyện bị ta chê cười cũng tới, cho người ôm một lát.

Cận Thiệu Khang thấy nàng không gãy dựa, trong lòng vui vẻ, hai tay ôm càng chặt hơn.

Hai người cùng ăn cơm tối, tắm qua, thấy còn sớm thì nằm trên giường nói chuyện phiếm.

Chẳng biết tại sao, Trương Nhược Lan cũng không còn phòng bị hắn như trước. Có lẽ nàng biết hắn thật sự sẽ không thương tổn nàng. Nàng nghiêng người nhìn hắn, chống tay đỡ đầu, Cận Thiệu Khang cũng nằm như thế, tóc hai người xõa xuống, lặng lặng giao triền một chỗ.

- Đạo này Hầu gia bận việc, hiếm khi thấy Hầu gia.

- Nàng muốn gặp ta sao? Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười, đôi mắt nâu chột lóe.

Khóe miệng Trương Nhược Lan giật giật:

- Hầu gia, người đúng là tự luyện!

- Tự luyện? Cận Thiệu Khang nghĩ tới đại người: - từ này rất mới mẻ.

- Có phải là cảm giác được từ này để hình dung về người rất phù hợp?

Cận Thiệu Khang nhú mày:

- Nàng nói như vậy, ta cảm giác đây không phải là từ tốt.

- A a

Trương Nhược Lan cười cười, đôi môi đầy đặn cong lên khiến hắn không nhịn được mà muốn hôn.

Nhưng hắn không nhúc nhích. Bọn họ bây giờ dù có thể dễ dàng trò chuyện nhưng trong lòng hắn cũng rất nặng nề. Có một số việc, hắn không để ý, không muốn để ý, nhưng khi đôi mắt nàng thì việc này sẽ bắt trí bất giác biến thành tảng đá lớn trong lòng hắn, khiến hắn không thể tự nhiên được.

Tỷ như thiếp thất của hắn, tỷ như hài tử kia. Đó vốn là chuyện hắn coi là đương nhiên, nhưng hôm nay lại thành cái gai trong lòng hắn. Thậm chí hắn từng nghĩ tới, nếu không có những thứ đó thì tốt rồi. Sự biến hóa này là từ đâu mà có?

- Nhược Lan, những chuyện này mẫu thân làm khiến nàng khó chịu, sao nàng không nói cho ta biết?

Hắn nhẹ nhàng hỏi, nếu không phải hôm nay hắn về sớm sẽ không nghe được những lời đó, sẽ không biết được việc này.

Trương Nhược Lan lắc đầu:

- Không khó chịu, ta nghĩ trong lòng mẫu thân càng khó chịu hơn ta. Bà đối với ta rất tốt, nhưng ta lại lừa bà lâu như thế. Bà tức giận như thế, ta có thể hiểu.

Thái phu nhân là đàn bà phong kiến, coi nam nhân là trời, con cháu nổi dõng là trọng, mình là chính thất mà không chịu sinh con trưởng, không tức mới là lạ.

Cận Thiệu Khang ôn nhu cười, không khỏi vươn tay vuốt tóc mai nàng. Cảm giác nàng kháng cự thì vội rút tay về.

Lại nói:

- Nàng muốn đem hài tử của Thu Nguyệt tới đây nuôi? Chú ý này rất tốt, sau này hài tử nuôi bên người, có ta ở đây, không ai dám nói lung tung.

Trương Nhược Lan nhìn hắn:

- Người không sợ Vu di nương thương tâm khổ sở?

Như thế này thật không giống hắn.

Cận Thiệu Khang chớp mắt xuống, trầm mặc một lúc rồi mới nói:

- Nhược Lan, ta không thể có được nhiều...

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong không gian yên tĩnh, quanh quẩn trong ngực nàng, tựa như sương khói, xua không tan. Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy lòng bị bị kiến cắn, tê tê ngứa ngứa mà đau.

Như là muốn che dấu tâm tình này, nàng cười rộ lên, ra vẻ dễ dàng nói:

- Ta mới không thèm nuôi con của nàng ta, đó là dọa nàng ta! Để nàng đừng có tới gây chuyện với ta nữa, ta không có nhẫn nại mà đi đối phó nàng. Cho dù ta không sợ bạt tai người nhưng bạt nhiều, tay cũng sẽ đau. Cứ như vậy, có lẽ sau này nàng thấy ta sẽ vòng sang đường khác mà đi, ta có một đoạn

thời gian thanh tỉnh rồi,

Nàng dùng dùng, chậm rãi nói:

- Hải tử nuôi bên cạnh thân mẫu mới là tốt nhất, ai cũng không thể thay thế được địa vị của mẫu thân. Không phải ai cũng có phúc khí này. Rõ ràng có phúc khí đó, rõ ràng có mẫu thân, cũng không thể ở bên mẫu thân là chuyện rất tàn nhẫn. ta chỉ là nói một chút cho sướng miệng. Dù ta không phải là người tốt cho lắm, dù có lúc cũng sẽ vì chính mình mà làm thương tổn người khác, nhưng là loại chuyện này ta không làm được.

Không ai hiểu rõ sự bi ai của trẻ con không có mẫu thân quan tâm thương yêu như nàng.

Cận Thiệu Khang lặng lẽ nhìn nàng, sau lưng nàng, ánh nến chiếu khiến cả nàng như nhiễm ánh hồng quang nhàn nhạt khiến nàng có một vẻ đẹp yên lặng, nhu hòa, động lòng người:

- Nhượng Lan, nếu ngay cả nàng cũng không phải là người tốt thì thế giới này không có người tốt nữa

Cận Thiệu Khang nghiêng người hôn lên đôi mắt sáng bừng của nàng.

Kể tiếp liên tiếp vài ngày, Cận Thiệu Khang đều nghỉ ở Thu đường viện, lấy hành động thực tế nói cho người trong phủ vị trí của Trương Nhượng Lan trong lòng hắn. Mà hắn vì Trương Nhượng Lan đánh phạt hạ nhân cũng truyền ra, Cứ như vậy, làm cho trong phủ tình hình tương lai của phủ càng khó đoán, mơ hồ. Nhưng có một số người đã thấy rõ, lúc này, trong lòng Hầu gia, phu nhân vẫn có địa vị rất trọng yếu. Bất kể tương lai như thế nào, lúc này, đặc tội Thu đường viện là không hay ho.

Mà bên kia, chuyện Trương Nhượng Lan không chịu viên phòng và Vu Thu Nguyệt mang thai đã nhanh chóng truyền khắp kinh thành. Không bao lâu, tin truyền tới cung, Thái hậu hoảng sợ vội truyền Trương Nhượng Lan, Cận Thiệu Khang và thái phu nhân vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Uể Oải.

Từ từ cung

Thái hậu một thân triều phục, ngồi ngay ngắn tại ghế phượng, âm trầm nghiêm mặt, lộ ra uy nghi hiếm thấy.

Trương Nhượng Lan, Cận Thiệu Khang, thái phu nhân đều quỳ bên dưới.

- Cận môn Hoàng thị, người bắt mặn với Hoàng thượng tứ hôn? Thái hậu nhìn thái phu nhân trầm giọng hỏi.

Thái phu nhân dập đầu nói:

- Thần phụ không dám

- Nếu như thế, vì sao Nhượng Lan vào cửa chưa đầy nửa năm, thiệp thất đã có mang? Người rõ ràng là coi rẻ hoàng gia! Thái hậu nói càng lúc càng sắc.

Trương Nhượng Lan trong lòng âm thầm than lên. Thái hậu bình thường ôn hòa, lúc nổi giận lại đáng sợ như vậy, chẳng biết bà biết mình không chịu viên phòng thì sẽ trách mình như thế nào.

Nói đến nói đi, Trương Nhượng Lan có thể thẳng lưng đứng trong Hầu phủ tới nay, tuyệt đại bộ phận là nhờ Thái hậu. vạn nhất Thái hậu cũng không bao dung mình, thật sự là không biết nên làm thế nào nữa.

Thái phu nhân không hoảng không cãi:

- Thái hậu, thần phụ tuyệt không có ý này!

Sắc mặt Thái hậu hơi hòa xuống:

- Đã như vậy, hắn người biết nên làm thế nào rồi

Nếu Vu thị không phải là quý thiếp Hoàng thượng phong, bà đã sớm đưa rượu độc tới Hầu phủ mà nhỏ cổ tận gốc, sao cần phiền toái tới giờ.

Trương Nhượng Lan trong lòng hoảng lên, lời này của Thái hậu là ý gì, chẳng lẽ bà muốn thái phu nhân đánh sảy đứa trẻ trong bụng Vu Thu Nguyệt?

Thái phu nhân ngẩng đầu, nhìn thái hậu, nói:

- Thái hậu, thần phụ không thể làm như vậy!

Thái hậu dùng sức đập tay vịn ghế:

- Lớn mật! Cận môn Hoàng thị, người dám chống lại ai gia?

- Thái hậu, thần phụ vẫn hậu đãi Nhượng Lan, thương yêu Nhượng Lan, vẫn hy vọng Nhượng Lan có thể sinh hạ trưởng tử cho An Viễn hầu. Chính là, thần phụ lại phát hiện con dâu thần phụ vẫn thương yêu không chịu viên phòng cùng An viễn hầu. Như thế nói rõ, Nhượng Lan chưa đem mình thành người của Hầu phủ. Thiếp thất không thể có thai trước chính thất mới vào cửa nửa năm là không sai. Nhưng thiếp thất đó uống thuốc tránh thai mà vẫn có thể mang thai, chính thất không chịu viên phòng, có thể thấy đây là thiên ý, nếu Nhượng Lan không đem mình trở thành con dâu Hầu phủ, sao thần phụ lại không thể giữ lại hài tử trời ban cho Hầu phủ.

Vừa nói, thái phu nhân vừa đập đầu:

- Thái hậu vốn luôn nhân từ, xin thể tình Hầu gia còn nhỏ đã xông pha chiến trường, mấy năm nay vẫn luôn vào sinh ra tử cho triều đình, tận tâm hết sức, giờ còn không có tử tự. Xin Thái hậu từ bi cho Cận gia ta lưu lại một tia huyết mạch mà truyền hương khói tới đời sau.

Thái phu nhân nói những lời này không nhanh không chậm, thanh âm không cao không thấp, nhưng từng chữ sắc bén, có lực khiến Thái hậu nhất thời không nói được gì mà cũng khiến Trương Nhượng Lan bối phục.

Trước bậc vương giả vẫn có thể bảo trì khí độ này, quả không hổ là đương gia Hầu phủ.

Bất luận là lão Hầu gia đã mất, hay An viễn hầu bây giờ đều là người có công lớn với triều đình. Mà huyết mạch Cận gia đơn bạc là chuyện ai cũng biết, hôm nay thái phu nhân nói những lời này khiến Thái hậu cũng không thể làm gì quá phận.

Huống chi, Trương Nhượng Lan cũng làm những chuyện khó mà lý giải.

Nhưng bất kể như thế nào, thái hậu tuyệt không để Trương Nhượng Lan phải chịu chút ủy khuất nào, thiếp thất sinh thứ trưởng tử trước, không chỉ mất thể diện mà còn ảnh hưởng lớn tới tương lai. Thân thể bà không khỏe, còn không biết có thể sống bao lâu, cho nên khi bà còn sống thì sẽ quét sạch chướng ngại cho Trương Nhượng Lan.

- Hoàng thị, người luôn miệng nói là Nhượng Lan không muốn viên phòng cùng An viễn hầu, nhưng theo ai gia biết, không phải có chuyện như thế.

Thái hậu nhìn về phía Trương Nhượng Lan, nói từng câu từng chữ:

- Nhượng Lan, rốt cục là người không muốn viên phòng cùng An viễn hầu hay An viễn hầu không muốn viên phòng cùng người? Người nói rõ cho ai gia.

Nghe thấy lời ấy, thái phu nhân trong lòng giận dữ, thái hậu muốn điên đảo trắng đen? Nhưng cho dù là điên đảo trắng đen thì bà biết làm thế nào?

Thái phu nhân cúi đầu, nhẫn tức giận, hai tay nắm chặt lại. Bà quay đầu nhìn Trương Nhượng Lan bên cạnh, ánh mắt như phun lửa. Có Thái hậu bảo vệ như thế, nàng còn không nhân cơ hội đem nước bẩn đổ vấy lên đầu Hầu gia? Chẳng lẽ sau này Hầu phủ không nhìn mặt nàng không được? Chẳng lẽ nàng muốn chuyện sùng sẽ không như ý nàng không được?

Tâm tình Cận Thiệu Khang rất phức tạp. Ý của Thái hậu hần hiểu, bà không dung được hài tử trong bụng Vu Thu Nguyệt, nếu hần thừa nhận thì Nhượng Lan sẽ không phải khó chịu nhiều nhưng hài tử kia chỉ sợ....

Đó, dù sao cũng là máu mủ của hần...

Tất cả mọi người không lên tiếng, trong đại điện có một sự áp lực nặng nề.

Trương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu, thái hậu nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt có sự ám chỉ rất rõ.

- Nhượng Lan, nói cho ai gia, là An viễn hầu không chịu viên phòng cùng người có đúng không?

Chỉ cần đem sai đồ lên An viễn hầu, bà hoàn toàn có lý do phế hài tử kia mà không ai nói gì. Một câu này, tựa như là ám chỉ rất rõ ràng. Ai dám nói Thái hậu nửa câu không đúng?

- Thái hậu...

Trương Nhượng Lan thành khẩn đập đầu với Thái hậu:

- Không liên quan đến An viễn hầu, là Nhượng Lan không chịu viên phòng.

Mặc dù nàng chán ghét Vu Thu Nguyệt, nhưng nàng cũng không muốn hại chết hài tử của nàng ta. Minh không chịu viên phòng cùng hần chẳng lẽ còn muốn hại chết hài tử của hần. Như thế quả mức bá đạo rồi!

Thái phu nhân có chút ngoài ý muốn nhìn Trương Nhược Lan một cái, mà sắc mặt Cận Thiệu Khang cũng không có gì thay đổi, dường như sớm biết nàng sẽ nói như thế.

Thái hậu không nghĩ tới Trương Nhược Lan lại nói như vậy, bà nhíu mày, hít sâu một hơi, sau đó nhìn Trương Nhược Lan, lại một lần nữa cường điệu:

- Nhược Lan, ngươi không phải sợ, nói thật đi, tất cả có ai gia làm chủ cho ngươi rồi.

Trương Nhược Lan lại đập đầu mới Thái hậu:

- Thái hậu, Nhược Lan nói thật. Là Nhược Lan không muốn cùng Hầu gia viên phòng.

Thái phu nhân quay mặt lại, ánh mắt hòa hoãn không ít.

Lúc này, một bên, Cận Thiệu Khang đột nhiên nói:

- Thái hậu, chuyện này đều là vì ta. Là vì trước kia vì thần làm tổn thương Nhược Lan nên Nhược Lan mới như thế. Xin Thái hậu đừng trách cứ Nhược Lan, hết thảy mọi tội lỗi, một mình vì thần gánh chịu.

- Khanh Nhi, đừng nói lung tung. Thái phu nhân vội la lên.

Trương Nhược Lan cũng kéo tay áo hắn. Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn nàng cười trấn an như là đang nói: Yên tâm, mọi chuyện đều có ta.

Thái hậu mím môi không nói, lạnh lùng nhìn bọn họ. Một lát sau, vỗ vỗ tay vịn, trầm trầm nói:

- Hoàng thi, An viễn hầu, các ngươi tạm thời lui ra, Nhược Lan, ngươi lưu lại, ai gia có chuyện hỏi ngươi.

Hai người theo lời lui ra. Trương Nhược Lan vẫn quỳ trên mặt đất.

Thái hậu chậm rãi đi tới cạnh Nhược Lan.

- Xem ra, ai gia làm tiểu nhân là uống rồi. Chẳng lẽ ngươi không hiểu ý ta? Khi nãy ngươi chỉ cần phụ họa ta một câu, ta có thể diệt trừ đứa trẻ kia cho ngươi.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn thái hậu, chậm rãi nói:

- Thái hậu, Nhược Lan có thể hiểu được tâm ý Thái hậu yêu thương Nhược Lan, Nhược Lan biết thái hậu làm như vậy tất cả đều là vì Nhược Lan.

- Nếu biết, tại sao không theo lời ta nói mà làm?

Trương Nhược Lan đập đầu:

- Thái hậu, nếu người thật sự muốn tốt cho Nhược Lan, xin đáp ứng một yêu cầu của Nhược Lan.

Thái hậu khẽ thờ dài:

- Cơ hội đã mất, hôm nay ai gia còn có thể làm cái gì cho ngươi?

Trương Nhược Lan nhìn thái hậu, từng chữ từng câu nói:

- Thái hậu, xin người giúp ta nghĩ cách giải trừ hôn ước của ta và An Viễn Hầu. Ta biết, chúng ta là thánh chỉ tứ hôn, hòa ly rất khó nhưng nhất định là có cách đúng không?

Chuyện tới hôm nay, đúng là cơ hội tốt để hòa ly!

- Ngươi nói cái gì? Hòa ly?

Thái hậu tròn to mắt nhìn nàng:

- Lúc đầu không phải ngươi một lòng một dạ muốn gả cho hắn, hôm nay thánh chỉ đã hạ, hôn sự đã thành, lại muốn hòa ly? Nhược Lan đây không phải là trò trẻ con, không phải là chỗ cho ngươi làm loạn.

Trương Nhược Lan kéo lấy quần áo thái hậu, vội vàng nói:

- Thái hậu, ta không có làm loạn. Lúc đầu, Nhược Lan không hiểu biết, nhất thời xúc động cầu thánh chỉ, chính là sau khi gả đi mới biết chuyện không như tưởng tượng. Thái hậu, Nhược Lan muốn giống như mẫu thân, tìm một phu quân một lòng một dạ như cha. Hôm nay, An Viễn hầu có thiếp có con Nhược Lan không muốn ở lại bên người hắn

- Nhượng Lan.....

Thái hậu đột nhiên khom lưng kéo nàng lên, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn:

- Trên đời này..... Trên đời này có mấy nam tử có thể giống cha ngươi...

- Thái hậu quay mặt đi, khóe mắt có chút ẩm ướt

- Thái hậu...

Tương Nhượng Lan có chút kỳ quái, như thế nào mỗi lần nói đến cha, thái hậu đều kích động như thế.

Hồi lâu sau, thái hậu mới ổn định tâm tình, quay đầu, bà kéo tay Tương Nhượng Lan nói:

- Nhượng Lan, thánh chỉ lúc đầu là ngươi trước mặt mọi người cầu, hôm nay ngươi lại muốn hòa ly, ngươi đem thánh chỉ vứt đi đâu. Cho dù Hoàng thượng đáp ứng ngươi, chỉ sợ đám quan lại sẽ không ngồi yên không để ý. Thánh chỉ triều đình là thứ ngươi muốn cầu thì cầu muốn hỏi là hỏi? Hơn nữa, lý do của ngươi rất không ổn, đến lúc đó, ngôn quan sẽ nói ngươi phạm tội đại bất kính! Nhượng Lan, chuyện này một khi làm lớn, kết quả có lẽ ngay cả ta cũng không thể khống chế!

- Nghiêm trọng như vậy?

Tương Nhượng Lan kinh ngạc. Nàng mặc dù muốn hòa ly, muốn tự do, nhưng là cũng không định đem tính mạng mình ra trao đổi.

- Đây là thánh chỉ, ngươi cho là giống như dân chúng bình thường, muốn hòa ly tìm tới quan nha báo là được? Chuyện này ngươi nói với ta thì được, đừng nhắc tới trước mặt ai.

Ánh mắt và giọng nói của Thái hậu rất nghiêm túc.

- Chẳng lẽ cả đời ta đều phải ở Hầu phủ? Tương Nhượng Lan cúi đầu, lẩm bẩm nói.

- Ta thấy An viễn hầu không phải không có tình nghĩa với ngươi, nếu không khi này đã không nói đỡ cho ngươi. Về phần thiếp thất...

Thái hậu vỗ vỗ vai nàng:

- Phạm là nhà có chút gia thế đều không tránh được tam thê tứ thiếp, ngươi cho dù rời khỏi Hầu phủ thì sau này chẳng lẽ sẽ không gặp phải chuyện như thế? Có lẽ sẽ còn khó xử hơn.

Tương Nhượng Lan trong lòng vô cùng uể oải, đã không có sức mà đáp lại thái hậu

Thái hậu tiếp tục nói:

- Ta thấy An viễn hầu tốt lắm. Dù thứ trưởng tử kia là phiền toái nhưng không sao, lần này không được, lần sau ta còn có cách.

Tương Nhượng Lan lắc đầu:

- Không cần, Thái hậu không cần để ý hải tử kia. Cho dù không có hải tử đó, ai dám cam đoan không còn hải tử tiếp theo. Với ta mà nói, có phải trưởng tử hay không thì không có gì khác biệt. Hải tử là vô tội.

Thái hậu nhìn nàng một chút, sau đó ôm nàng vào trong lòng:

- Hải tử, sao ngươi giống hệt cha ngươi như vậy, đều dễ mềm lòng, ngươi muốn ta phải làm thế nào bây giờ?

Bà ôm lấy Tương Nhượng Lan, hai mắt kinh ngạc nhìn về phía trước, suy nghĩ bay tới một nơi rất xa.

- Thiển Di, bất kể kết quả thế nào, lòng ta với nàng vĩnh viễn không thay đổi.

- Thiển Di, vì sao nàng phải làm như vậy, nàng rõ ràng biết lòng ta chỉ có nàng, nàng làm như vậy là hại Liễu Nhi.

- Thiển Di, nàng đừng khuyên ta nữa, nàng nói muốn Liễu Nhi thay nàng ở bên ta, bây giờ Liễu Nhi đã chết, lòng của ta cũng đã chết. Ta thậm chí nuôi Nhượng Lan lớn lên, có đôi khi nhìn con bé, ta đã nghĩ, thiếu chút nữa, con bé là con của chúng ta.

- Thiển Di, cả đời này, ta có thể có những ký ức với nàng đã là vui vẻ rồi, sau khi ta chết, nàng giúp ta chăm sóc Nhượng Lan cho tốt...

Bá Viễn, Bá Viễn, chàng xem, Nhượng Lan giống hệt chàng như vậy. Là thiếp có lỗi với chàng, nhưng thiếp nhất định sẽ bảo vệ Nhượng Lan.....

Bá Viễn.....

Thái hậu trong lòng đau đớn, không nhận được mà rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Da Mặt Dày

Ra Từ trử cung, Tương Nhược Lan thấy Cận Thiệu Khang còn đứng chờ trước cửa Từ trử cung nhưng không thấy thái phu nhân.

Tương Nhược Lan đi qua, hỏi:

- Mẫu thân đâu?

Cận Thiệu Khang đáp:

- Bà về trước rồi. Lại hỏi: - Thái hậu có trách cứ nàng?

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Không có.

Cận Thiệu Khang nói:

- Chuyện khi nãy cảm ơn nàng.

Tương Nhược Lan biết hắn là nói chuyện khi nãy nàng đã nói thật, vì nàng nói thật nên hài tử trong bụng Vu Thu Nguyệt tránh được một kiếp. Tương Nhược Lan nhìn hắn một chút, trầm nghĩ, cuối cùng vẫn là máu chảy ruột mềm, trong lòng hắn vẫn rất quan tâm đến hài tử này.

Kỳ thật, Cận Thiệu Khang không phải không có ưu điểm, nếu hắn không có thiệp thất, nàng sẽ không ngại ngừng cùng hắn sống thật tốt, nhưng bây giờ chẳng những hắn có thiệp lại còn có con. Nàng không có khả năng với hắn nữa.

Trời cao lại không cho nàng hòa ly, mệnh nàng sao lại khổ như thế?

Nàng xoay người đi về phía trước:

- Không còn sớm nữa, chúng ta cũng về thôi.

Cận Thiệu Khang cũng đi nhanh tới bên cạnh nàng rồi bước chậm lại, cùng nàng sóng vai đi về phía trước.

Hai người chậm rãi đi trên con đường đá nhỏ, cây cối hai bên che chắn, ánh sáng vàng rờ xuyên qua lá cây chiếu lên người nàng tạo nên ánh sáng lóng lánh.

Hai người đi một đoạn dài không nói, cứ lặng lẽ mà đi, ngẫu nhiên có tiếng gió thổi, những tán lá xào xạc, cũng chẳng biết từ đâu truyền đến tiếng cười của những nữ tử.

Cuối cùng, Cận Thiệu Khang không nhịn được nữa mà phá tan sự yên tĩnh:

- Xây ra chuyện gì mà không nói không rằng?

Tương Nhược Lan lắc đầu, vốn định nói không có việc gì nhưng suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu nói với hắn:

- Hầu gia, khi nãy ta nói với Thái hậu chuyện hòa ly của chúng ta.

- Hòa ly?

Cận Thiệu Khang hoảng sợ nhắc lại hai chữ này. Hai chữ này hắn đã nghe nàng nhắc tới hai lần nhưng hắn vẫn chỉ nghĩ nàng chỉ nói thế thôi chứ không có gan làm. Nhưng không ngờ nàng lại chăm chú để ý chuyện này như vậy.

- Thái hậu nói như thế nào?

Hắn dừng bước, xoay người, khẩn trương nhìn nàng.

Tương Nhượng Lan đang phiền não cũng không để ý tới ánh mắt hắn:

- Thái hậu nói không thể làm được, nói ngôn quan sẽ không bỏ qua ta, sẽ tham tấu ta tội bất kính! Chẳng phải chỉ là ly hôn? Nghiêm trọng như thế sao?

Tâm tình nàng càng phát tác thì càng phiền não, không nhịn được lầu bầu:

- Thánh chỉ đáng ghét như thế sao?

Nghe đến đó, tìm Cận Thiệu Khang từ từ hạ xuống, hắn nhìn Tương Nhượng Lan, rất nghiêm túc nói:

- Nhượng Lan, nàng đừng nói lung tung, những lời này để người khác nghe được thì tội đại bất kính này thành sự thật rồi.

Sau đó hắn chuyển mắt:

- Nàng có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?

- Nghiêm trọng thế nào? Tương Nhượng Lan cũng đang hiếu kỳ chuyện này.

- Một khi tội thành thì đầu rơi xuống đất thậm chí chu di cửu tộc, nhẹ thì cũng bị biếm làm nô tỳ, cả đời đừng nghĩ tới việc ngóc đầu lên.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng nói từng câu từng chữ, nói đến chỗ máu chốt còn cố ý tăng giọng. Thấy Tương Nhượng Lan càng nghe mặt càng đen, ánh mắt càng do dự thì tâm tình hắn trở nên tốt hơn.

Tương Nhượng Lan phiền chán cơ hồ muốn ôm đầu mà chửi người, mk, xã hội phong kiến này quá coi thường người khác.

Sau đó, nàng nheo mắt nhìn hắn:

- Người không gạt ta...

Sắc mặt Cận Thiệu Khang muốn bao nhiêu đứng đắn thì có bấy nhiêu:

- Ta là người như thế?

Hình như không phải..... Tương Nhượng Lan quay đầu lại, trong lòng buồn buồn bức bức không vui, nàng một cước đá bay viên đá cuội dưới chân, hận hận nói:

- Một ngày nào đó ta sẽ nghĩ cách hòa ly.

Bằng không chẳng lẽ thật sự cả đời làm quả phụ? Hai kiếp làm người mà một lần luyến ái cũng không quá, cũng quá là cầu huyệt.

Bên cạnh, mặt Cận Thiệu Khang trầm xuống:

- Nàng chán ghét ta như vậy.

Tương Nhượng Lan quay đầu nhìn hắn:

- Hầu gia, không phải ta nhắm vào ngươi, ta chán ghét bất cứ nam nhân nào tam thê tứ thiếp, tam tâm nhị ý! Loại nam nhân này chả có gì tốt, cho dù là tôn quý hơn nữa ta cũng không thích!

Cận Thiệu Khang đen mặt liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng nói:

- Nàng bây giờ nói chuyện càng lúc càng làm càn!

Tương Nhượng Lan che miệng, ngượng ngùng cười cười. Trước kia còn cẩn thận nhưng chẳng biết từ khi nào, trước mặt hắn nàng càng lúc càng lớn mật!

- Đúng là quá dung túng nàng rồi!

Cận Thiệu Khang nhỏ giọng nói một câu, lướt qua nàng, đi thẳng về phía trước.

Tương Nhượng Lan ở phía sau nhe răng trợn mắt đang muốn đuổi theo. Khóe mắt chợt liếc thấy bên trái không xa có một thân ảnh màu vàng, lòng nàng cả kinh, vội vàng bước nhanh vài bước, vượt qua Cận Thiệu Khang, kéo tay hắn bước nhanh.

Cận Thiệu Khang lầu bầu một câu:

- Vội cái gì?

Nhưng lại rất thích cảm giác thân cận nàng như vậy, khóe miệng tươi cười, bước theo nàng nhanh chóng rồi đi.

Tương Nhượng Lan kéo hần bước nhanh đi, cố rời khỏi tầm mắt của hoàng đế rồi mới bước chậm lại.

Bên kia, Cảnh tuyên đế dừng bước nhìn Tương Nhượng Lan và Cận Thiệu Khang vội vội vàng vàng rời đi, hỏi Hoàng công công bên người:

- Trước là phu thê An viễn hầu?

Hoàng công công nói:

- Để nô tài truyền An viễn hầu tới đây diện giá?

Cảnh tuyên đế nhìn thân ảnh yếu đuối phía trước, khóe miệng nổi lên ý cười nhàn nhạt:

- Không cần!

Muốn tránh trẫm? Trẫm cho ngươi không có chỗ thoát!

Từ hoàng cung quay về, thái độ của thái phu nhân với Tương Nhượng Lan vẫn không lạnh không nóng, cũng không khôi phục việc học quản gia nhưng cũng không chèn ép Thu đường viện như trước.

Mà Vu Thu Nguyệt sau khi bị Tương Nhượng Lan giáo huấn lần đó thì cũng thành thật, quy củ hơn nhiều. Chẳng những mỗi ngày đều vâng an, bất kể chỗ nào thấy Tương Nhượng Lan cũng tỏ dáng hiền thực nhu mì. Xem ra là rất sợ khiến Tương Nhượng Lan tức giận mà cướp đi con nàng.

Cận Thiệu Khang bây giờ cơ hồ đem Thu đường viện thành chỗ nghỉ của hần. Mỗi ngày đều ở lại Thu đường viện, có đôi khi còn đem chuyện công về làm. Thư phòng của Tương Nhượng Lan bị hần chiếm hơn nửa.

Nhưng cách vài ngày hần sẽ tới Cẩm tú viện thăm Vu Thu Nguyệt một chút, cùng nàng ăn một bữa cơm, hỏi han thân thể nàng. Vu Thu Nguyệt bây giờ không thể viên phòng, có đôi khi cũng muốn hần lưu lại cùng nàng một đêm nhưng Cận Thiệu Khang lấy đủ mọi lý do mà từ chối. Sau đó, lại trở về Thu đường viện.

Tương Nhượng Lan cảm giác mình và hần mỗi ngày đều đồng sàng cộng chăn như thế rất không ổn, cũng từng ám chỉ hần không cần mỗi ngày tới đây.

Nhưng hần lại rất có khí thế mà nói:

- Hầu phu này có chỗ nào bản hầu không thể đến? Bản hầu thích ở đâu thì ở đó!

Được, nàng còn có thể nói cái gì, cũng không thể nói, được ngươi không đi, ta đi!

Quên đi, cũng không phải đóng phim, hơn nữa, nàng có thể đi đâu?

Nhưng nói lại, ở cùng hần cũng không khó chịu. Hần rất quy củ, trong lúc dù muốn có động tác thân mật gì, chỉ cần nàng không muốn thì hần sẽ lập tức dừng lại. Hơn nữa đôi mắt với nàng thì ánh mắt hần vô cùng tự nhiên, khuôn mặt không lúc nào cũng nghiêm khắc cau có như trước. Lúc nói chuyện phiếm thì hần cũng có rất nhiều chuyện để nói. Hần nhắc tới chuyện bình tây khi trước, nhắc tới phong tục nhân tình nơi đó, thường sẽ khiến nàng mê mẩn lắng nghe.

Tối nay, bọn họ nằm trên giường lại nói về chuyện này.

Hần nói:

- Ở tận cùng phía tây có một sa mạc lớn mênh mông vô cùng, cát trắng như tuyết, lúc hoàng hôn vô cùng đẹp. Nhưng một khi thân vùi trong chốn sa mạc này, cảnh sắc đẹp đẽ đó sẽ biến thành sự tuyệt vọng vô cùng, rất là đáng sợ. Ta từng đem một đội nhân mã muốn xuyên qua sa mạc mà tới phía sau quân doanh của địch để tập kích. Lúc ấy đã có người cảnh cáo ta, nhưng khi đó còn trẻ ngựa non háu đá, vừa muốn lập công nên cũng không coi lời cảnh cáo đó vào lòng...

Nói tới đây, hần ngừng lại, như là không muốn nhiều lời.

Nhưng Tương Nhượng Lan lại hỏi:

- Sau này. Sau này như thế nào?

Ánh mắt Cận Thiệu Khang trở nên thâm trầm:

- Sau đó, chúng ta lạc đường trong sa mạc, thức ăn, nước uống cũng không còn. Sau đó, chúng ta giết ngựa, giết lạc đà. Rồi lại lạc vào bầy sói vây, ba trăm người chỉ còn lại hơn mười người. Sau đó, chỉ còn ta và một tùy tùng tới được phía sau quân doanh địch. Khi đó, sự hối hận và bi phẫn khiến ta muốn tự sát. Nếu không phải ta còn nhiều trách nhiệm phải gánh vác thì đã lấy chết đền tội.

Tương Nhượng Lan nhớ ra hoàng hậu từng nói qua:

- Mọi người nói ngươi từng một người một ngựa vọt vào phía sau quân doanh của địch, thiêu hủy lương thảo của địch, là lần đó?

Cận Thiệu Khang cười khổ, tâm tình có chút buồn bã:

- Đúng vậy, mọi người đều nói ta anh dũng vô địch, nhưng cũng không biết ta không phải một người một ngựa. Bởi vì những người khác, đều vì ta còn trẻ cuồng ngạo mà chết trên sa mạc...

Nói tới cuối, giọng càng lúc càng thấp, có một sự đau thương không cách nào giấu.

Tương Nhượng Lan thấy thế, không nhịn được cầm tay hắn, nói:

- Bọn họ đều là chiến sĩ, từ khi lên chiến trường thì hẳn phải xác định sẽ có ngày chết. Dù quyết định của ngươi có chút khinh suất, nhưng sau đó ngươi một người dùng toàn lực hoàn thành nhiệm vụ đó, để máu của bọn họ không uổng, tính mạng không mất oan, ta nghĩ bọn họ sẽ không trách ngươi!

Cận Thiệu Khang đầu tiên là trầm mặc một hồi, sau đó giương mắt lên nhìn nàng, đôi mắt nâu như lóe sáng, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện:

- Nhượng Lan, thực ra nàng có thích ta.

Tương Nhượng Lan buông tay hắn ra, lườm hắn một cái:

- Ngươi nằm mơ.

Hắn nghiêng người tới gần nàng, không chịu buông tha:

- Như vậy sao nàng lại quan tâm ta như thế.

Vừa nói, vừa ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào ngực hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên trước mắt, chóp mũi hắn cọ lên chóp mũi nàng, trong mắt hắn có bóng dáng của nàng.

Ngực hắn nóng rực, hơi thở càng nóng tựa như hòa tan nàng.

Lòng của nàng đột nhiên hơi loạn

- Ai quan tâm ngươi, chẳng qua là ta tùy tiện nói hai câu thôi. Nàng giả dụ: - thả ta ra.

- Không thả, hôm nay nói cái gì cũng không thả!

Hắn nhìn nàng hơi cười, tươi cười khiến nàng hoa mắt.

- Hầu gia, gần đây mặt ngươi càng lúc càng dày! Tương Nhượng Lan nhìn hắn nghiêng răng nói.

Cận Thiệu Khang vẫn cười vô sỉ:

- Có đôi khi cảm giác da mặt dày hơn một tí cũng không tồi.

- Thật muốn để mọi người nhìn bộ dáng ngươi bây giờ, An viễn hầu thì ra là một kẻ vô lại.

- Trừ nàng ra, không ai có thể nhìn thấy ta như thế này!

Tương Nhượng Lan tức giận, đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, nàng nhìn hắn, cười quý dị:

- Hầu gia, ngươi có thả hay không?

Cận Thiệu Khang ôm càng chặt, kiên định nói:

- Không buông.

Tương Nhượng Lan nhướn mày, đột nhiên vươn hai tay sờ tới hông hắn, ngón tay dùng sức cù hắn.

Cận Thiệu Khang cả người cứng đờ, thân thể như tê dại, ngẩng đầu lên người lớn tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Cù Cho Ngựa.

Trăng sáng sáng tỏ, sao sáng như ngọc.

Liên Kiều và Hoa Anh đứng canh ở trong sân, hai người vì không ngủ nên Liên Kiều kể chuyện ma quỷ.

Đúng khi nói đến chỗ máu chột, Liên Kiều mở to hai mắt, từng từ từng chữ nói, không khí mười phần đáng sợ:

- ... ánh nến đột nhiên tắt, trong phòng vang lên một trận cười vừa sắc vừa chói...

Như là ứng cảnh, trong phòng phía sau hai người đột nhiên vang lên tiếng cười kinh thiên động địa.

Hai người sợ đến ngã lăn xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

- Má ơi, quỷ tới?

Một lát sau, hai người mới ý thức được đây là tiếng cười của Hầu gia thì lại càng kinh ngạc, không khỏi cẩn thận lắng nghe.

Tiếng cười đó một trận lại một trận vang lên, cứ tiếp diễn mãi không ngừng như là chứa sự vui vẻ cực độ lại như là chứa sự đau đớn cực độ. Một hồi đè nén, một hồi lại bộc phát, một trận thâm trầm như biển, một trận cao vút như núi, trong lúc đó, mơ hồ tiếng nam tử ní non mập mờ, khiến người ngoài nghe lòng như bị hòa tan.

Hai người nghe xong, hiểu được là xảy ra chuyện gì, đỏ mặt bùng miệng nhìn nhau cười, lén lút rời xa một chút.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang cười không ngừng được, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng. Vì không ngừng giãy dụa mà tóc lẳng loạn, quần áo xộc xệch. Nhưng cho dù thế, tay hắn vẫn gắt gao ôm lấy nàng, không buông lỏng chút nào.

- ... Ha ha... Nhục Lan... Dừng tay... Ta khó chịu...

Hắn vừa cười vừa nói, giọng nói đầy áp lực nhưng nghe vào tai lại nhuyễn tơi lòng người.

- Vậy ngươi còn không buông tay!

- Không buông... không buông... nói thế nào cũng không buông...

Tương Nhục Lan tay lại càng dùng lực, Cận Thiệu Khang không chịu được nữa, cười đến không thở nổi, hắn cuối cùng cũng buông lỏng tay nắm trên giường, người co rúm lại, không ngừng run rẩy. Mặt và ngực đều ướt mồ hôi, tạo nên màu hồng mê người, hai mắt nửa khép nửa mở, má trái lúm đồng tiền như đóa hoa nở rộ.

Nhìn nhìn, Tương Nhục Lan ngừng tay lại lúc nào không hay, trong đầu đột nhiên hiện ra từ: mị thái. Nàng không nghĩ từ này có thể dùng cho nam nhân, nhưng một khắc này, khiến nàng cảm giác, từ này dùng với hắn là cực thích hợp.

Yêu nghiệt, thật sự là yêu nghiệt.....

Tương Nhục Lan nhìn đến đuôi mù, tim đột nhiên mất quy luật mà đập loạn.

Bên kia, sau khi Tương Nhục Lan dừng tay, Cận Thiệu Khang cũng từ từ bình thường lại, như vì cười lớn quá lâu nên thân thể vẫn còn hơi run rẩy, ngực không ngừng phập phồng, có hơi thở gấp.

Một lát sau, hắn mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hắn giơ tay lên, vuốt tóc sau đầu sau, lộ ra cái trán cao rộng, ngũ quan vừa tuấn mỹ vừa kiên nghị. Vạt áo trước ngực hơi xả ra, một vùng ngực rắn chắc, bóng loáng hiện lên trước mắt nàng, đặc biệt là hai điểm nhỏ như ẩn như hiện bên hai vạt áo quả thực khiến nàng đau mắt.

Chỉ như rồi lại chỉ cương, vừa kiên mà lại vừa mị, hoàn toàn trái ngược nhưng lại vô cùng hòa hợp trên người hắn, hình thành một loại mị lực động lòng người.

Tương Nhục Lan nằm bên giường nhìn hắn, nhất thời trong đầu trống rỗng.

Bình tĩnh trở lại, Cận Thiệu Khang cũng ý thức được sự khác thường của nàng, hắn nghiêng người, chống đầu, hai mắt không chớp nhìn thẳng nàng, sau đó vươn tay vuốt má nàng, đôi môi cong lên đẹp vô cùng.

Giọng hắn trầm trầm:

- Đây là hoa sĩ?

Nói rồi trong mắt tràn đầy sự đắc ý, cũng tràn đầy xuân ý.

Tương Nhược Lan tim đập loạn, không tự chủ được mà lấp bắp:

- Ai... ai...hoa sĩ?

Cận Thiệu Khang vẫn cười, mặt tới sát gần nàng, má lúm đồng tiền lại hiện rõ.

- Ta cười như vậy nàng sẽ hoa sĩ?

Mặt Tương Nhược Lan nóng bừng lên, tức giận kêu to:

- Ta không hoa sĩ! Ta không thèm hoa sĩ! Ta chỉ là...

Còn chưa nói hết, bất giác trước mắt tối sầm, đôi môi bị hấn hôn lấy.

Tương Nhược Lan toàn thân run rẩy, hai mắt mở to.

Nhẹ nhàng mon man một chút, hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Không sao, dù nàng hoa sĩ, ta cũng thích nàng hoa sĩ!

Hấn nhẹ nhàng cười, vừa lại tới gần hôn nàng, lần này không còn nhẹ nhàng mon man như trước nữa.

Hai tay hấn gắt gao ôm chặt lấy nàng, dùng sức kéo, nàng rơi xuống dưới thân hấn, nàng đá hấn, hấn dùng chân chặn lại. Nàng định cù hấn, ta hấn hoàn toàn không chế được tay nàng. Giờ phút này, sức mạnh trên từng tác cơ thể hấn bộc phát, vũng vàng ngăn chặn nàng khiến nàng không thể nhúc nhích.

Tới cuối cùng, nàng hoàn toàn vô lực, xụi lơ dưới thân hấn, bị hấn hôn mãnh liệt, trong đầu mơ mơ màng màng, chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu.

Sao lại có người miệng có lực hút như vậy...

Hút nàng từng chút từng chút một cuốn sâu.

Cũng không biết qua bao lâu, thiên toàn địa chuyển, hấn buông lỏng môi nàng ra, đôi môi dần đi xuống dưới ngực nàng, thiêu đốt nụ hoa mẫn cảm của nàng.

Tương Nhược Lan cả người run lên, hơi mở mắt.

- Đừng... thanh âm rất nhỏ, yếu ớt phun ra.

Cận Thiệu Khang dừng lại, ngóc dậy khỏi người nàng, cúi đầu thở gấp, tóc dài từ hai bên phân tán rơi xuống khuôn ngực lõa của nàng, theo sự thở dốc của hấn mà cọ xát lên da thịt nàng khiến nàng ngứa ngáy tới ngón chân co rút lại.

Hấn hít sâu một hơi rồi nằm xuống cạnh người nàng.

Nàng sửa sang quần áo lại rồi không nhúc nhích nhìn lên trướng thêu, trong đầu trống rỗng. Cảm giác được bên người, Cận Thiệu Khang hơi thở dần vũng vàng lại. Một lát sau, hấn xoay người, ôm lấy eo nàng.

Nàng run lên, vừa định giẫy dụa, bên tai lại nghe hấn nói:

- Đừng động, ta không làm gì cả, chỉ muốn ôm nàng, chỉ ôm một chút thôi, một chút là tốt rồi...

Giọng nói nhỏ trầm mang theo một tia cầu xin.

Tương Nhược Lan ngừng giẫy dụa, lẩm bẩm nói:

- Chỉ một lát thôi.

- Ừm

Giọng nói của hấn đầy sự hưng phấn, sau đó tới gần hơn, chôn đầu vào cổ nàng, dùng sức mà hít hà hương thơm của nàng.

Nhưng Tương Nhược Lan không ngờ tới chính là, một chút như vậy kéo dài mãi cho đến sáng mai...

Ngày hôm sau, lúc bọn nha hoàn hầu hạ Cận Thiệu Khang mặc quần áo đều ngạc nhiên phát hiện trên mặt Cận Thiệu Khang mang theo ý cười. Dù sự tươi cười này rất đậm nhưng còn hơn khuôn mặt lạnh đáng sợ như trước, tươi cười như gió xuân ấm áp.

Bọn nha hoàn mặt đỏ hồng, cúi đầu dấy vẻ thẹn thùng.

Tương Nhượng Lan ở bên cạnh bữu môi, người này vừa sáng ra đã lại gây họa!

Ăn điểm tâm xong, Cận Thiệu Khang lên triều, lúc gần đi, quay đầu lại nhìn Tương Nhượng Lan cười cười, mắt mày ẩn tình cho tới khi ra khỏi cửa.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng hần hồi lâu mà thất thần.

Người này đang dùng mỹ nam kế?

Quá hèn hạ, quá vô sỉ!

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tương Nhượng Lan mơ mơ hồ hồ dậy rồi dọn dẹp một phen tới thính an thái phu nhân. Nhìn thái phu nhân cố ý lạnh nhạt với mình mà tươi cười với Vu Thu Nguyệt, nhìn Cận Yên Nhiên và Vương thị không lạnh không nóng, Tương Nhượng Lan cảm giác được nhăm chán vô cùng.

Nhưng cũng may mọi người chỉ lạnh nhạt với nàng chứ không ai tới tìm nàng gây phiền toái.

Vừa muốn cáo từ rồi đi, lúc này một thái giám được Trương mục mục dẫn tới.

Trương mục mục nói:

- Thái phu nhân, trong cung có người tới.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tương Nhượng Lan, tưởng rằng là người của Thái hậu. Nhưng Tương Nhượng Lan cũng không biết công công kia.

Đang tự nghĩ hoặc, công công kia vung phát trần lên, đầu ngẩng cao, giọng sắc bén:

- Nô tài là phụng mệnh Hoàng thượng tới đây truyền khẩu dụ!

Thái phu nhân vừa nghe là khẩu dụ của Hoàng thượng, vội vàng cùng tất cả quỳ xuống.

Tên công công kia lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng khẩu dụ, nghe nói Cận môn Trương thị Nhượng Lan y thuật bất phàm, đặc truyền Trương thị Nhượng Lan vào cung điều trị cho Từ quý phi, khâm thủ!

Từ quý phi? Không phải là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh? Tương Nhượng Lan trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không hay.

Bên cạnh thái phu nhân nhìn nàng một cái, sau đó cùng mọi người dập đầu:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Công công cười nói:

- Hầu phu nhân, người chuẩn bị một phen rồi theo nô tài vào cung.

Thái phu nhân đứng lên, bảo Trương mục mục cho công công phí bồi dưỡng, cười nói với công công:

- Vẫn xin công công đợi một chút, để ta dặn dò con dâu đôi câu.

Tên công công kia lặng lẽ đoán số bạc trong tay, gật đầu, thái phu nhân lại sai Trương mục mục dẫn công công kia đi nghỉ ngơi.

Công công đi rồi, thái phu nhân cuối cùng cũng nhìn Tương Nhượng Lan cái, chăm chú hỏi:

- Từ quý phi bây giờ có long tự, không giống bình thường, người có nắm vững?

Tương Nhượng Lan cúi đầu nói:

- Con dâu còn chưa xem qua, khó mà nói.

Thái phu nhân lạnh lùng nói:

- Không cầu có công, nhưng cầu an bình. Mọi việc không nên quá liều lĩnh. Hôm nay vinh nhục của người không phải là vấn đề của mình người là liên quan tới trăm người Cận gia chúng ta. Ta không cầu người có gì cống hiến với Cận gia chúng ta nhưng tuyệt đối không được để liên lụy tới Cận gia chúng ta!

Mặc dù trong khoảng thời gian này, Cận Thiệu Khang vẫn ở lại Thu đường viện, nhưng một ngày Tương Nhượng Lan còn chưa mang thai thì thái phu

nhân cũng không tin tưởng nàng.

Tương Nhượng Lan gật đầu nói:

- Ta biết, xin mẫu thân yên tâm.

Thái phu nhân ừ một tiếng:

- Người trở về chuẩn bị đi.

Tương Nhượng Lan ra Tòng hương viện không bao lâu, liền nghe được phía sau có người gọi, quay đầu nhìn lại thì là Cận Yên Nhiên. Chỉ thấy nàng thần sắc phức tạp đi tới, vẻ mặt ra bộ đậm mặc nhưng trong mắt lộ vẻ quan tâm.

- Yên Nhiên, có chuyện gì? Tương Nhượng Lan hỏi.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng một cái, quay đầu đi, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng.

- Từ quý phi là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh, Từ Uyển Thanh vì người mà thành trò cười bị cầm tù nửa năm... người..... người phải cẩn thận!

Tương Nhượng Lan cười cười:

- Yên Nhiên, cảm ơn người. Người yên tâm, ta sẽ cẩn thận.

Cận Yên Nhiên mắt tự nhiên nói:

- Ta không phải quan tâm người, người đối với ca ca ta như vậy, đến giờ ta vẫn rất tức giận. Ta chỉ sợ người liên lụy tới Cận gia chúng ta!

Nói xong, bữu môi rời đi.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng nàng, bất đắc dĩ địa cười cười, huynh muội này đúng là giống nhau, đều không tự nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Điều Kiện

Từ quý phi ở Vĩnh hòa cung

Vĩnh hòa cung chia làm hai viện, cửa theo hướng chính nam, viện chính là gian nhà lớn ba gian, ngôi lưu ly, tường đỏ, ...(lược 1 đoạn tả kiến trúc cung đình). Tinh xảo mà hoa mỹ.

Tương Nhượng Lan tới Vĩnh hòa cung rồi còn chưa tiến vào nội điện đã thấy Lưu Từ Cầm cùng một cung nữ mặc cung trang màu xanh nhạt, mi thanh mục tú đứng đó, thấy Tương Nhượng Lan thì cả hai bước lên đón.

Hai người thi lễ với Tương Nhượng Lan, cung nữ kia nói:

- Hầu phu nhân, ta là cung nữ bên người Quý phi nương nương, Thục Dục, phụng mệnh ở đây chờ phu nhân.

Tương Nhượng Lan khách khí nói vài câu, quay đầu nhìn về phía Lưu Từ Cầm:

- Lưu thái y, người cũng ở đây?

Lưu Từ Cầm nói:

- Từ quý phi mang long thai vẫn do Viện sĩ đại nhân tự mình điều lý, hạ quan và Vương thái y phụ trách xem mạch mỗi ngày.

Tương Nhượng Lan âm thầm than, Từ quý phi này đúng là được thánh sủng, có đến ba thái y chuyên phục vụ nàng.

- Đã như thế, sao còn gọi ta tới, chuyện mang thai sinh con này, ta cũng không rõ.

Lưu Từ Cầm nói:

- Đây chính là nguyên nhân ta ở đây đợi phu nhân...

Ngay sau đó, Lư thái y cùng Thước Dược đều đem tình trạng gần đây của Từ quý phi nói ra. Thì ra Từ quý phi này, một tháng qua bị nghén vô cùng nghiêm trọng, cơ bản là ăn gì nôn đấy, ngay cả uống nước cũng nôn, hầu như toàn nôn ra nước chua. Người ta mang thai càng lúc càng béo, Từ quý phi ngược lại càng lúc càng gầy, cơ thể càng suy nhược, vốn thai phụ ốm nghén là hiện tượng bình thường, chỉ cần qua đoạn thời gian này thì sẽ từ từ khá lên. Nhưng phản ứng của Từ quý phi lại vô cùng nghiêm trọng. Các thái y lo lắng, nếu cứ như vậy sẽ khiến nương nương và thai nhi đều nguy hiểm.

Đó là vấn đề thể chất của một người, các thái y đều thúc thủ vô sách, nhưng áp lực Hoàng thượng gây ra lại chỉ tăng mà không giảm. Họ đành đề nghị với Hoàng thượng:

- An viễn hầu phu nhân tinh thông thực liệu, có lẽ nàng sẽ có biện pháp!

- Nói như thế, là Lư viện sĩ đề cử ta tiến cung điều lý thân thể cho Quý phi nương nương? Tương Nhược Lan hỏi.

Lư Từ Căng cùng Thước Dược gật đầu nói đúng.

Tương Nhược Lan buông lỏng một nửa tâm tình. Như thế thì tốt, ban đầu nàng còn lo là âm mưu của Từ quý phi hay Hoàng thượng, nhưng xem ra, quả thật là muốn nàng chữa bệnh.

Chỉ là, nếu nghiêm trọng như vậy, nàng cũng không muốn phản nắm chặt đầu, vạn nhất không được, không biết có thể bị trách phạt không? Con sâu bệnh kia rất biến thái.

- Trước đưa ta đi xem Từ quý phi đã. Tương Nhược Lan nói.

Bất kể như thế nào, ... trước phải xem rồi mới biết.

Thước Dược đưa hai người đi vào nội điện.

Nội điện bài biện so với Khôn trử cung cũng không kém chút nào, có thể thấy được địa vị của Từ quý phi trong lòng hoàng đế.

Chỉ là cửa sổ đóng chặt, trong không khí có một loại mùi khó ngửi.

Từ quý phi dựa vào thành giường, hai mắt khẽ nhắm, da thịt vốn trắng hồng nay trở nên tái nhợt tiêu tụy.

Trước giường, Lư viện sĩ đang bắt mạch cho nàng, hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, lúc sau, ông nói với Từ quý phi:

- Nương nương, hôm nay mạch của nương nương đã rất suy yếu, nếu còn không thể ăn, chỉ sợ chẳng những tổn hại đến thân thể nương nương mà thai nhi sau này dù bình an ra đời thì thể trạng cũng vô cùng yếu ớt, mắc nhược chứng.

Nhược chứng là chỉ những đứa trẻ thân thể suy yếu bẩm sinh, ở thế giới y thuật lạc hậu này, khả năng là sẽ không thể lớn lên được.

Từ quý phi mở mắt, sầm mi khổ mặt nói:

- Bản cung không phải không muốn ăn mà chỉ là thật sự ăn không vào.

Nói tới đây, hốc mắt đỏ bừng lên.

Lúc này, một cung nữ bưng một chén thuốc đi tới cạnh Từ quý phi nói:

- Nương nương, uống chút thuốc đi... đây là thuốc an thai, nhất định phải uống!

Từ quý phi gật đầu, ngồi thẳng dậy, đón lấy chén thuốc trong tay cung nữ, vừa mới bưng lên bên môi, mùi thuốc nồng nặc xông thẳng lên, trong bụng Từ quý phi bốc lên, tay run lên, chén thuốc rơi xuống mặt đất mà Từ quý phi lại vội ôm bụng mà nôn ọe, nôn đến nước mắt chảy ròng, chẳng còn lại khí chất hoa quý bình thường.

Tương Nhược Lan nhỏ giọng nói cùng Lư Từ Căng bên cạnh:

- Thật sự rất nghiêm trọng a.

Lư Từ Căng nói:

- Nếu không cũng sẽ không làm phiền phu nhân! Chẳng biết phu nhân có biện pháp?

Tương Nhược Lan nhẹ giọng nói:

- Ta dù biết một số cách nhưng là chưa từng dùng thử, cũng chẳng biết có tác dụng hay không. Lại hỏi: Vạn nhất không tác dụng chẳng biết sẽ có hậu quả gì?

Lưu Từ Căng ngây ngốc, vừa định trả lời, bên kia Lưu viện sĩ lại gọi hắn. Lưu Từ Căng đi tới bên cha hắn.

Lưu viện sĩ lấy ra một bình thuốc cho Từ quý phi ngửi rồi sai một cung nữ giúp nàng vỗ lưng, lúc này nàng mới vất vả ngừng nôn.

Từ quý phi đầy mặt, đầu và cổ đều là mồ hôi, nàng thờ khể, từ từ ngẩng đầu rồi đột nhiên òa lên khóc.

- Như thế này bao giờ mới hết, ta rất khó chịu, ta rất khó chịu! Ta không cần sinh hài tử nữa, ta không muốn sinh hài tử nữa!

Nàng dùng sức đập lên giường, khóc đến khản giọng.

Cung nữ Thục Dược muốn bước lên an ủi, lại thấy quý phi tâm tình kích động, sợ gặp chuyện không may, vội vàng phái người mời Hoàng thượng lại đây.

Không lâu sau, Cảnh Tuyên Đế, Thái hậu và Hoàng hậu đều tới, có thể thấy được hoàng gia rất coi trọng thai nhi trong bụng Từ quý phi.

Mọi người trong nội điện đều quỳ lạy với ba người, hoàng đế xuyên qua mọi người, vội vàng vàng tới cạnh Từ quý phi, Từ quý phi thấy Hoàng thượng đến, tâm tình càng thêm kích động, khóc ngã vào trong lòng Hoàng thượng.

Thái hậu vẫn không thích Từ quý phi, thấy thế nói:

- Thân là quý phi, sao lại không khống chế được tâm tình như thế, trước mặt mọi người lại thất thố thế này còn ra thể thống gì?

Từ quý phi lúc này mới từ trong lòng Hoàng thượng ngồi dậy, nước mắt rơi.

Cảnh tuyên đế thấy ái phi khổ sở như thế, đau lòng hỏi cung nữ bên cạnh:

- Hôm nay nướng nướng ăn được gì không?

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt sợ hãi, cuối cùng vẫn là Thục Dược đáp lời:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay nướng nướng vẫn ăn cái gì thì nôn cái đó, mãi cho đến bây giờ cũng chưa ăn được gì...

Một bên hoàng hậu đi qua, kéo tay Từ quý phi, vẻ mặt quan tâm:

- Muội muội, người thân mang long thai, không ăn gì thì làm sao được. Phải nghỉ vì long tử, cho dù là ép buộc chính mình cũng vẫn phải ăn một chút. Xem này, mặt gầy đi thành dạng gì nữa!

Vừa nói vừa cố ý xoay người cho hoàng đế nhìn thấy sắc mặt của Từ quý phi.

Từ quý phi lúc này mới ý thức được mình không còn tư sắc như xưa, vội vàng cúi đầu, không cho hoàng đế thấy mặt mình, nhưng khóe mắt vẫn phát hiện được hoàng đế nhíu mày, trong lòng càng thương tâm, nước mắt rơi càng nhiều.

Cảnh tuyên đế trong lòng phiền não, đem lửa giận phát tác trên đám thái y, hắn chỉ vào cha con Lưu viện sĩ, tức giận nói:

- Đám thái y các ngươi rốt cuộc là làm cái gì thế? Tại sao chuyện đơn giản như thế cũng không làm xong, triều đình nuôi đám các ngươi được tác dụng gì? Trầm cảnh cáo các ngươi, nếu bệnh trạng của Từ quý phi không tốt lên hay thai nhi trong bụng có chuyện gì, trẫm nhất định cho các ngươi đầu người rơi xuống đất!

Những lời này vô cùng ngoan tuyệt, chẳng những khiến cha con Lưu thị trong lòng run sợ, mà càng làm cho Tương Nhục Lan cả người toát mồ hôi lạnh.

Trị không hết thì đầu rơi xuống đất? Thật quá bá đạo...

Cha con Lưu thị quỳ trên mặt đất, vội dập đầu, Lưu Viện sĩ nói:

- Hoàng thượng, không phải vì thần vô năng mà vì thể chất của Từ quý phi khác với người thường. Hôm nay, ngay cả thuốc nướng nướng cũng không uống được. Thai phụ không thể châm cứu, vì thần nhất thời cũng không nghĩ ra được cách gì. Nhưng giờ An viên hầu phu nhân đã vào cung, có lẽ cách thực liệu Hầu phu nhân sẽ có tác dụng.

Một câu nói, khiến sự chú ý của mọi người lại dồn lại trên người Tương Nhục Lan.

Tương Nhục Lan hận không thể đá cho Lưu viện khiến một cước, lão già già hoạt giỏi lắm, thật quá cao minh.

Thái hậu lập tức đi tới bên người Tương Nhục Lan, ôn hòa hỏi nói:

- Nhục Lan, người thật sự có cách chữa cho Từ quý phi.

Còn chưa đợi Tương Nhục Lan trả lời, Cảnh tuyên đế đã bước lên nói:

- Sớm nghe nói Hầu phu nhân y thuật cao minh, bệnh của thái hậu cũng có thể trị được, chắc chắn việc chữa cho Từ quý phi chỉ là chuyện trở tay mà thôi! Nếu người có thể chữa cho Từ quý phi, trăm sẽ ban thưởng hậu!

Tiền nghi không thể tham, mũi quý không thể tùy tiện đội!

Tương Nhượng Lan quỳ xuống trước mặt hoàng đế, nói đồng dục:

- Hoàng thượng, thần phụ không muốn lừa gạt Hoàng thượng, thần phụ cũng không dám nắm chắc là có thể chữa được cho Từ quý phi! Cho nên chuyện ban thưởng, thần phụ không dám nhận.

Cảnh tuyên đế trầm mặt xuống:

- Người nói cái gì? người muốn kháng chỉ!

Thái hậu thấy hoàng đế tức giận, vội vàng nói:

- Hoàng thượng, đừng nóng vội, nghe xem Tương Nhượng Lan nói gì đã!

Hoàng hậu cũng nói:

- Bản cung xem ra không phải Hầu phu nhân không muốn chữa cho Từ quý phi mà hẳn là có nguyên nhân khác, Hầu phu nhân, có đúng không?

Vừa nói vừa nháy mắt với Tương Nhượng Lan. Được Thái hậu và hoàng hậu nói đỡ, lá gan trong lòng Tương Nhượng Lan to lên.

- Thần phụ không dám kháng chỉ! Nhưng thần phụ chỉ là biết một ít cách thực liệu, không coi là cao minh, y thuật so với Lưu viện sĩ Lưu thái y càng không so được. Nếu ngay cả bọn họ cũng không có cách thì thần phụ cũng không nắm chắc là có thể trị được cho Từ quý phi. Dân gian vẫn có câu: “Xử thoát thuyết tại tiền đầu” (kiểu dạng mắt lòng trước, được lòng sau ý). Mặc dù là thô tục nhưng không phải không có đạo lý, thần phụ sẽ hết sức chữa cho Từ quý phi, trị được hay không khả năng cũng chỉ có năm phần (50:50). Nếu thần phụ trị được, thần phụ không vãn Hoàng thượng ban thưởng, nhưng vạn nhất không trị được...

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, thoáng nhìn Cảnh tuyên đế một cái, lại cúi đầu, thấp giọng nói:

- Vạn nhất trị không được, Hoàng thượng cũng đừng trách phạt thần phụ!

Lời này vừa nói ra, trong điện ai nấy hoảng sợ ngậy người, Hầu phu nhân này đang nói điều kiện với hoàng đế, Thật to gan.....

Thái hậu cùng hoàng hậu cũng vì Tương Nhượng Lan mà toát mồ hôi lạnh.

Cảnh tuyên đế sợ run một hồi, sau đó hơi cúi người, nhìn nàng quỳ gối trước mặt mình:

- Tương Nhượng Lan, người đang nói điều kiện với trẫm?

Cảm giác được khí thế và áp lực của hoàng đế, Tương Nhượng Lan chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thân thể không khỏi co về phía sau, bộ dáng dù có phần hoảng loạn nhưng những lời nói ra vẫn rất rành mạch:

- Hoàng thượng, thần phụ không dám cùng Hoàng thượng nói điều kiện, chỉ là, không có đại phu nào có thể trị được bách bệnh, cũng chẳng có đại phu nào có thể cam đoan sẽ chữa được hết bệnh, nếu bệnh không trị hết thì đầu rơi xuống đất, Hoàng thượng, như vậy với thần phụ thật quá không công bằng...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

Trong điện yên tĩnh, ai nấy ngừng thở chờ hoàng đế nổi cơn giận dữ. Thái hậu cùng hoàng hậu đều lo lắng nghĩ lý do gì để nói đỡ cho nàng.

Tương Nhượng Lan cúi đầu, trong lòng cũng rối loạn nhưng nàng tuyệt không hối hận vì đã nói ra những lời này. Thừa dịp Thái hậu và hoàng hậu đều ở đây thì nói cho rõ ràng, tránh sau này không chữa được cho Từ quý phi, con sâu nát kia dù không chém đầu mình nhưng lại bày ra những quỷ kế.

Mà phía sau, Từ quý phi dựa vào thành giường, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tương Nhượng Lan, khóe miệng khẽ cười lạnh.

Lúc này, hoàng đế vẫn âm trầm đột nhiên đứng thẳng dậy, cười to hai tiếng, sau đó chỉ vào Trương Nhược Lan, bắt đầu nói:

- Trương Nhược Lan, toàn Đại Lương này, trừ Thái hậu ra cũng chỉ có người dám nói với trẫm như thế.

Vừa nói vừa cười:

- Được, trẫm đồng ý với người, chỉ cần người dốc hết sức thì dù có trị được hay không trẫm cũng sẽ không trị tội người, nhưng theo đúng người nói, sẽ không có thưởng!

Lời này vừa nói ra, không khí nặng nề trong đại điện nhất thời lắng xuống. Thái hậu, hoàng hậu đều tươi cười cũng trêu đùa phụ họa vài câu.

Trương Nhược Lan được sự hứa hẹn của Cảnh Tuyên Đế, trong lòng buông lỏng, vội vàng dập đầu tạ.

Sau khi đứng dậy, vô tình nhìn tới Cảnh Tuyên Đế, đã thấy hần một đôi mắt đào hoa lóe sáng, ý vị khó nói. Thấy Trương Nhược Lan nhìn hần, khoe miệng Cảnh Tuyên Đế cười đầy quỷ dị khiến lòng Trương Nhược Lan sợ hãi, vội chuyển tầm mắt.

Cảnh tuyên đế cười nói:

- Bây giờ để cho chúng ta xem y thuật cao minh của Hầu phu nhân một chút nào.

Vừa nói vừa lui qua một bên, tránh ra một đường.

Trương Nhược Lan không giống như suy nghĩ của hần là sẽ tới bên giường Từ quý phi mà nàng lại xoay người nói với một cung nữ.

- Mở hết cửa sổ trong phòng ra.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người nàng, chẳng biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, nhưng ai nấy đều tò mò vô cùng. Mà Cảnh Tuyên Đế thì vẫn cười nhàn nhạt.

Thược Dược nghe Trương Nhược Lan nói, vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói với nàng:

- Hầu phu nhân, hôm nay gió thổi, không nên mở ra thì hơn, vạn nhất nương nương bị cảm lạnh thì không hay.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Chỉ là mới vào thu, khí trời cũng chỉ mát mẻ, không dễ bị cảm lạnh đâu. Chẳng lẽ các người không cảm thấy trong phòng mùi rất khó ngửi? Ngay cả chúng ta là người bình thường cũng thấy khó chịu huống chi là Từ quý phi đang mang thai. Nàng thở hổn hển như thế, thân thể sao có thể tốt được?

Thấy các cung nữ vẫn còn không tin tưởng, Trương Nhược Lan quay đầu hỏi Lưu viện sĩ:

- Viện sĩ đại nhân, người thấy ta nói đúng không?

Lưu viện sĩ thoáng suy tư, liền gật đầu:

- Đúng là như thế.

Thược Dược nghe được Lưu viện sĩ nói như vậy, lúc này mới đi tới cạnh cửa sổ mở ra, Trương Nhược Lan lại nói:

- Những cửa sổ gần giường thì cũng không cần mở.

Cửa sổ mở ra rồi, không khí lưu thông, mùi khó ngửi khi nãy dần dần tiêu tán, trong điện mọi người tinh thần đều tốt hơn, Từ quý phi cũng thư thái lên nhiều.

Hoàng hậu cười nói:

- Hôm nay bản cung càng lúc càng tin tưởng Nhược Lan có thể trị được cho Từ quý phi.

Thái hậu cũng cười gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Trương Nhược Lan không chú ý tới điều đó, nàng đi tới bên cạnh Từ quý phi, quay đầu nói với Thược Dược:

- Mang một chén nước, một quả táo và một ít mật ong lại đây.

Thược Dược lau bầu một câu:

- Những thứ đó nương nương không thể ăn...

Cảnh tuyên đế trừng mắt, không nhìn được quát:

- Làm càn, bảo người đi thì đi, đừng có nhiều lời nói thừa!

Thục Dục vội vàng quỳ xuống dập đầu xin tội.

Tương Nhục Lan nói với Thục Dục đang quỳ trên mặt đất:

- Bây giờ quý phi nướng nướng cái gì cũng không thể ăn, chẳng lẽ quý phi nướng nướng không ăn thì thật sự không mang cho nàng ăn? Chúng ta muốn làm là nghĩ cách cho nàng ăn.

Thục Dục cuống quýt dập đầu:

- Nô tỳ biết tội.

Cảnh tuyên đế nói:

- Đứng lên đi, Hầu phu nhân bảo người làm như thế nào, người cứ thế mà theo!

Thục Dục vội vàng đứng lên, cũng không dám nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài, một lát sau, đem những thứ Tương Nhục Lan muốn lại.

Tương Nhục Lan tiếp nhận những thứ đó, đầu tiên là cắt táo thành những miếng nhỏ, đặt trong cái bát rồi dầm dầm ra, rồi đổ vào nước, lại thêm một thìa mật ong vào, đảo qua rồi bung tới trước mặt Từ quý phi nói:

- Nướng nướng, người nôn nhiều như thế, nên uống chút nước nếu không sẽ không chịu được.

Từ quý phi vẫn hận Tương Nhục Lan thân thiết cùng hoàng hậu mà không coi nàng ra gì lại hại Từ gia trước mặt mọi người mang tiếng xấu, mãi cho tới giờ vẫn là trò cười cho người. Nàng sao có thể để Tương Nhục Lan được lên mặt trước Hoàng thượng, nàng bưng lấy bát thuốc, thầm quyết định, bất kể thế nào, nhất định phải nôn ra, bây giờ, cái này là chuyện quá dễ với nàng.

Nàng uống một ngụm nhỏ, vừa định giả dạng khó chịu mà nôn ra, nhưng nước vừa vào miệng, hương thơm của táo và mật ong, vị ngọt ngào thanh nhẹ kích thích vị giác nàng. Khiến nàng sinh ra một khát vọng mãnh liệt, mỗi tế bào trong người như kêu gào.

Nàng thật sự là đói bụng đã lâu lắm rồi, cũng khát từ lâu lắm rồi. Khó có được thứ gì mà nàng ăn vào không nôn ra. Những tính toán khi này không kháng cự được bản năng của cơ thể. Bất tri bất giác, nàng đem nước vốn định nôn ra uống vào, bất tri bất giác, bưng bát nước lên uống cạn sạch.

Trong điện, các cung nữ đều kích động mà bưng miệng lại, có người còn quên cả Hoàng thượng trước mặt mà nói:

- Nướng nướng uống rồi, nướng nướng thật sự uống vào!

Mà Cảnh tuyên đế, thái hậu, hoàng hậu cùng với cha con Lưu thị đều lộ ra thần sắc vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Nhưng vui mừng nhất phải nói đến Tương Nhục Lan vẫn đang bày ra thần sắc nghiêm túc. Nàng cẩn thận nhìn kỹ Từ quý phi, trông như sẵn sàng ứng phó những tình huống bất ngờ cũng khiến mọi người khâm trọng theo.

Đúng lúc này, Từ quý phi vốn uống thuốc xong đột nhiên mở to hai mắt, một giây sau, nàng lại nôn hết toàn bộ bát nước khi nãy.

Hoàng thượng, hoàng hậu và một số cung nữ đều lui ra, ai nấy đều lộ ra vẻ khó chịu, nhất là Cảnh Tuyên Đế còn lộ ra thần sắc chán ghét.

Nhưng chỉ có một người lại lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh quý phi, đó chính là Nhục Lan. Nàng cúi người, vờn tay nhanh chóng tìm được huyệt nội quan của Từ quý phi. Lúc này, Từ quý phi vẫn đang nôn, nôn lên quần áo, lên giày nàng, khiến trên người nàng nhiễm mùi chua rất khó ngửi.

Nhưng là với những điều này, Tương Nhục Lan tựa như không để ý, mặt không đổi sắc, không ngừng day huyệt cho Từ quý phi.

Mọi người từ bưng miệng ghê tởm, ai nấy đều buông tay kinh ngạc, hơn nữa còn có sự kính nể không thể che giấu.

Thái hậu cười cười, lắc đầu:

- Hải từ này...

Giọng nói tràn ngập sự sùng nịnh cùng đau lòng. Mà một bên, Cảnh Tuyên Đế, vẻ mặt hần hiện lên sự tươi cười chân thành.

Nhờ Tương Nhục Lan xoa bóp, Từ quý phi đang nôn cũng ngừng lại. Lần này, nôn ra vì có Tương Nhục Lan kịp thời xử lý mà nhẹ nhàng hơn những lần trước rất nhiều, cũng ngắn hơn những lần trước nhiều.

Lúc này, Tương Nhục Lan mới buông tay nàng, thở dài một hơi, lau mồ hôi trên trán:

- Bây giờ, dựa theo cách ta vừa làm, mang một chén nước như thế tới cho Quý phi nướng nướng uống. Lần này chắc hẳn sẽ không ói ra nữa. Sau này,

cứ nửa canh giờ đều cho nướng nướng uống một chén nước như thế. Táo và mật ong sẽ bảo vệ dạ dày của nướng nướng, uống nhiều thì chứng nôn của nướng nướng sẽ tốt lên.

Một bên, Thược Dược tâm phục khẩu phục bản lĩnh của Trương Nhược Lan, lần này nghe theo nàng sai bảo mà không nói gì.

- Trưa thử cho nướng nướng ăn chút bánh bao xem, tốt nhất là cắt nhỏ bánh bao ra, không cho thêm dầu mỡ gì, cứ thử thôi, ăn được bao nhiêu thì ăn. Còn nữa, dù ăn ít ăn nhiều thì một ngày cũng chia làm sáu bữa, mỗi bữa ăn ít một chút, trừ những thứ không thể ăn, muốn ăn gì thì ăn, ăn xong nằm xuống nghỉ ngơi một khắc. Như thế sẽ tránh được việc nôn mửa. Nếu có nôn, cứ làm theo ta khi này, xoa bóp huyết nội quan, có thể khiến chứng nôn mửa ngừng lại. Còn nữa, nên ăn nhiều táo... cứ như vậy đã, chờ thêm hai ngày, thân thể Quý phi tốt hơn, ta sẽ đưa ra các bài thực liệu.

Thược Dược rất dụng tâm mà nhớ lấy.

Nói xong, Trương Nhược Lan đứng lên, lúc này mới phát hiện cả người dơ bẩn, lại nhiễm mùi khó ngửi, mặt nàng nhẩn lại, “a” lên một tiếng.

Cảnh tuyên đế nhìn thấy nàng như thế không nhịn được cười lớn, Thái hậu và hoàng hậu cũng không nhịn được mà cười. Lưu Từ Căng dù cũng cười nhưng trong mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Trương Nhược Lan thấy mọi người tươi cười mà trong lòng ảo não, đặc biệt là cách cười của Cảnh Tuyên Đế làm cho nàng hận không tát cho hắn một cái. Nàng âm thầm giẫm chân, cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Đang lúc chẳng biết làm sao, thái hậu cười nói:

- Nhược Lan không cần phải gấp, đến Từ trử cung tắm rửa đi.

Hoàng hậu cũng cười nói:

- Nơi này tương đối gần Khôn trử cung, đến khôn trử cung tắm đi!

Từ quý phi cũng đành mở miệng:

- Đều là bản cung làm hại, vẫn nên ở đây tắm đi.

Thái hậu, hoàng hậu, Từ quý phi đều nhiệt tình mời khiến Trương Nhược Lan cảm giác được mình như cái bánh bao thơm, ai cũng muốn lấy.

Nhưng lúc này, sấu bệnh hoàng đế chán ghét lại nói:

- An viễn hầu phu nhân trị bệnh Từ quý phi có công, trăm ban cho đến tắm tại Ôn bích trì!

Trong điện bởi vì lời Cảnh tuyên đế mà yên lặng xuống, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Ôn bích trì, đó là suối nước nóng trong cung, là nơi hoàng đế chuyên tắm rửa, bình thường cũng chỉ có hoàng hậu, sủng phi hay công chúa mới có cơ hội đến, chưa từng có người ngoài cung được tới Ôn bích trì tắm, quả thực là vinh sủng vô tận.

Thái hậu cười nói:

- Hoàng thượng hôm nay khai ân đó, Nhược Lan mau tạ ơn

Trương Nhược Lan bất đắc dĩ quỳ xuống tạ, nhưng trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Tắm ở chỗ hoàng đế, sao có cảm giác như là con hươu tắm rửa sạch sẽ để đưa vào miệng sói?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đùa Giỡn.

Có sách ghi lại, tắm suối nước nóng không chỉ khiến cơ thể thư giãn, khớp xương giãn ra, tiêu trừ đi một nhọc còn giúp giãn nở mạch máu giúp tuần hoàn máu.

Hơn nữa, thường xuyên tắm suối nước nóng còn có tác dụng rất tốt trong việc dưỡng sinh, làm đẹp.

Lúc này Trương Nhược Lan đang ngắm mình trong Ôn Bích tuyến ngự dụng của Cảnh Tuyên Đế, vừa hưởng thụ cảm giác thư thái, vừa thăm mắng hoàng đế mệnh tốt.

Phải biết rằng cho dù là thời hiện đại cũng rất ít có người mệnh tốt được thường xuyên tắm suối nước nóng, huống chi còn như hần, thiết đặt suối nước nóng trong nhà.

Chỉ là nghe nói suối nước nóng chỉ có quanh khu có núi lửa, chẳng lẽ xung quanh hoàng cung có núi lửa? Thật khó hiểu.

Trương Nhược Lan lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa. Nàng nhanh chóng tắm sạch người. Thành thật mà nói, từ lúc tới đây, nàng vẫn có cảm giác có nguy cơ, dù biết là không thể nhưng vẫn luôn lo sợ hoàng đế sẽ nhảy từ góc nào đó ra.

Cảm giác được thái độ của xú trùng với mình rất kì quái, nói hần có tâm tư với mình. Nhưng bản thân tư sắc bình thường, bất kì lão bà nào của hần cũng đẹp hơn nàng nhiều, không thể nào vì nàng mà bắt kẻ những ngôn quan mà đi đùa giỡn thê tử của thần tử. Một khi truyền này truyền ra thì sẽ không phải là chuyện nhỏ, thể diện không còn!

Nhưng nếu nói hần không có tâm tư gì với mình, vậy những hành vi và lời nói mập mờ ở Ngự hoa viên hôm đó là thế nào?

Chẳng lẽ thật sự nghĩ nàng lừa gạt, thân là hoàng đế mà bị lòng tự tôn là mê muội? Nhưng nếu như thế thì cũng quá nhảm nhí...

Nàng tắm xong, cầm lấy khăn tắm cung nữ đã chuẩn bị xong, đi ra khỏi suối rồi mặc quần áo các cung nữ đã chuẩn bị.

Vốn có cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa kỹ lưỡng, nhưng nàng vốn không quen có người lạ giúp mình tắm nên bảo các nàng lui ra chờ ở cửa.

Mặc quần áo xong, Trương Nhược Lan ra khỏi phòng tắm, các cung nữ bên ngoài hành lễ với nàng. Nàng cảm giác bản thân thần thanh khí爽, thăm nghĩ thật thoải mái.

Hoàng đế như lại không hề xuất hiện, xem ra nàng đa tâm, cho dù là hoàng đế thì vô si cũng có mức độ.

Trương Nhược Lan theo đường cũ trở về, chuẩn bị tới Từ trữ cung chào Thái hậu rồi ra cung, ngày mai sẽ lại vào cung xem bệnh cho Từ quý phi.

Đi qua một con đường nhỏ tới một rừng núi đá giả sơn thì đột nhiên ở thạch động bên cạnh có một cánh tay kéo nàng vào.

Trương Nhược Lan lao đảo ngã sấp xuống một lòng ngực rắn chắc, hai mắt nhất thời không thể thích ứng với bóng tối trong động, không rõ kẻ trước mắt là ai.

Kính hoàng, Trương Nhược Lan vội kêu to:

- Ai...

Nhưng vừa mới nói thì miệng đã bị người bưng kín lại, sau đó, một thanh âm vô cùng quen thuộc trầm thấp vang lên bên tai:

- Đừng lên tiếng, là trẫm!

Trương Nhược Lan mở to hai mắt nhìn, lúc này hai mắt đã từ từ thích ứng với bóng tối trong động, nương theo ánh sáng từ cửa động hắt vào, nàng thấy rõ người trước mắt đúng là Cảnh Tuyên Đế.

Hần vẫn mặc long bào khi này, một tay ôm eo nàng một tay bưng miệng nàng, khóe miệng mỉm cười, mắt hoa đào lóe ra u quang. Thấy Trương Nhược Lan bình tĩnh trở lại, hần chậm rãi buông tay đang bưng miệng nàng, sau đó, ôm lấy người nàng đặt nàng dựa vào tường đá.

Hần cúi đầu, thoáng tới gần nàng, nhẹ giọng nói:

- Sao không tắm lâu hơn một chút mà đã ra sớm như thế? Nên biết đây là cơ hội hiếm có, không phải ai cũng có cơ hội tắm tứ dục (ban tắm) như thế.

Trương Nhược Lan hai tay đặt lên ngực hần, cố gắng kéo dài khoảng cách hai người, nhưng thân thể Cảnh Tuyên Đế lại như Thái Sơn, đẩy không ra, mà nàng càng đẩy thì hần lại càng áp chế đến gần nàng hơn.

Trương Nhược Lan bị tình cảnh quỷ dị trước mắt hù dọa, kinh hoàng không thôi, lắp bắp nói:

- Ôn bích.. tuyến... long khí... quá thịnh, thần phụ không có phúc hưởng...

Cảnh tuyên đế cười nhẹ :

- Nhược Lan, sao bất kì điều gì nàng nói đều trở nên thú vị như thế?

Lúc hần nói, hơi thở ấm áp phả lên tai nàng khiến nàng nổi da gà toàn thân.

- Hoàng thượng, có chuyện gì thì ra ngoài nói, nơi này quá tối.

Vừa nói, Trương Nhược Lan đột nhiên dùng lực đẩy tay hắn ra, cất bước định ra ngoài nhưng vừa mới đi được một bước lại bị Cảnh Tuyên Đế ôm quay lại, lại áp chế nàng lại tường đá. Lần này, cả người hắn dán lên người nàng khiến nàng không thể nhúc nhích.

Mùi Long tiên hương nhàn nhạt vây quanh khứu giác nàng.

- Nhược Lan, bên ngoài nhiều người, để ai trông thấy đều không hay.

Trương Nhược Lan đột nhiên dâng xúc động muốn bóp chết hắn:

- Hoàng thượng, nếu người biết không hay sao còn muốn làm như vậy? Thân phụ là thê tử của An viễn hầu! Hoàng thượng không sợ việc làm bây giờ bị người trong thiên hạ nhạo báng? Chẳng lẽ Hoàng thượng không sợ tương lai sử sách ghi lại về Hoàng thượng sẽ ghi lại chuyện người làm nhục thê tử của thân tử?

Cảnh tuyên đế gật đầu, rất chăm chú nói:

- Sợ, rất sợ, mặc dù trẫm là thiên hạ chí tôn nhưng vẫn rất coi trọng danh dự.

Hắn nhìn nàng nhếch miệng cười:

- Cho nên mới phải ở lại chỗ này a, không cho người biết là được?

Nếu hai tay không phải bị khống chế, nàng sớm đã tức giận mất lý trí mà tát hắn.

- Thả ta ra, thả ta ra!

Trương Nhược Lan trừng mắt nhìn hắn, không ngừng giãy dụa:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thân là Hoàng thượng là có thể muốn làm gì thì làm? Nếu còn không buông ra ta sẽ hét lớn, để cho người ta thấy Hoàng thượng tôn quý thực ra là người như thế nào.

Phần nộ cùng khuất nhục làm cho Trương Nhược Lan mất đi tỉnh táo, nói năng đã dần không khách khí

Cho dù là Cận Thiệu Khang cũng chưa bao giờ dùng thủ đoạn cường thế mà áp bức nàng! Đây là một loại nhục nhã, một sự khinh thị rất rõ ràng, khiến nàng vô cùng khó chịu, tựa như là linh dương chờ chết mà còn bị thợ săn vờn.

- Nhược Lan, thân là hoàng đế tuyệt đối có thể muốn làm gì thì làm, chỉ cần thủ đoạn cao minh là được! Nàng muốn hét lên cũng được, một người thấy thì ta giết một người diệt khẩu, hai người thấy thì ta giết hai người.

Trương Nhược Lan hừ lạnh một tiếng:

- Nếu người thấy là hoàng hậu, phi tần, chẳng lẽ ngươi cũng có thể giết diệt khẩu?

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói:

- Nếu thực sự có tình huống này, chỉ đành giết nàng, đến lúc đó đổ tất trách nhiệm lên đầu nàng là được, phụ nhân có chồng còn câu dẫn hoàng đế, chẳng biết đời sau sẽ đánh giá nàng thế nào?

- Ngươi...

Trương Nhược Lan trong lòng run lên:

- Hoàng thượng, rốt cuộc là tại sao ngươi lại đối xử với ta như thế? Tất cả đều là ngươi hiểu lầm, ta chưa bao giờ lừa gạt ngươi, ta có thể thề với trời.

Lúc này, một trận bước chân truyền đến, từ xa tới gần mà chạy tới chỗ này.

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười, căn bản là không tin lời nàng, hắn cúi đầu nhẹ nói vào tai nàng:

- Nàng đoán xem, lúc này tới là nô tài hay là chủ tử? Không bằng nàng kêu một tiếng xem thế nào?

Vừa nói vừa vờn đầu lưỡi, khẽ liếm vành tai nàng khiến Trương Nhược Lan run lên, thiếu chút nữa thì hét lớn. Nhưng nàng vội ngậm miệng, nuốt lời vào bụng.

Bên tai lại truyền đến tiếng hắn cười nhẹ, thanh âm mập mờ triền miên tới vô cùng, tựa như là tình nhân nhưng cũng khiến lòng Trương Nhược Lan sợ hãi.

Ngoài động tiếng bước chân càng lúc càng gần, mơ hồ còn có tiếng nói chuyện truyền đến.

- Gọi đi, sao lại không gọi, xem ra tới là nô tài!

Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cắn tai nàng, hai tay từ từ ôm chặt nàng, môi dán lên tóc mai nàng.

Tương Nhượng Lan không dám gọi, sợ bởi vì mình mà khiến người bên ngoài không toàn mạng, không thể vì mình không bị nhục mà hại tính mạng người khác. Nàng cắn chặt môi, liều mạng chịu đựng, nhưng cảm giác nhục nhã và phẫn nộ khiến nàng run rẩy.

Hơi thở hắt càng lúc càng dồn dập, ngực càng lúc càng gần, gần đến mức khiến nàng không thể nhúc nhích, gần đến nàng hít thở không thông. Nàng dùng sức lắc đầu né tránh nhưng không cách nào né được đôi môi nóng rực của hắn.

- Rất khó chịu? Nhượng Lan

Hắn nhẹ nói bên tai nàng:

- Nhưng làm thế nào bây giờ? Nàng càng khó chịu, ta càng vui vẻ.

- Biến thái.....

Tương Nhượng Lan quay đầu cảm tức nghiêng răng phun ra hai chữ này.

- Xem ra là đang mừng ta.

Hắn ngừng đầu, nhìn nàng cười lạnh:

- Tương Nhượng Lan, nàng rất tức giận? Nhưng tất cả là nàng tự tìm. Khi nàng trêu đùa ta thì nên biết rõ rằng ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ mục đích! Chưa có ai dám đối với ta như thế! Nàng phải trả giá đắt!

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không bao lâu, hai người thấy hai thái giám đi qua cửa động, sau đó, tiếng bước chân càng lúc càng xa rồi hoàn toàn biến mất.

Cảnh tuyên đế buông nàng ra, lui về phía sau vài bước, khẽ cười nói:

- Hai kẻ này còn không biết chúng đã đi một vòng qua quỹ môn quan!

Tương Nhượng Lan biết trước mặt kẻ tự phụ, kiêu ngạo, hèn hạ lại vô sỉ thì không thể nào giải thích được. Nếu có thể, nàng hận không thể dùng những từ ngữ độc ác nhất mà mắng hắn. Nhưng nàng biết, như thế chỉ khiến lửa giận của hắn càng tăng, khiến hắn càng làm chuyện quá đáng hơn mà thôi. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hai tay nắm chặt thành quyền, cực lực tự khắc chế chính mình. Sau đó nàng hít sâu một hơi, không nói gì, xoay người rời khỏi thạch động. Lúc nàng sắp ra khỏi thạch động, phía sau vang lên giọng lạnh trầm của Cảnh Tuyên Đế:

- Từ mai trở đi, mỗi ngày nàng phải tiến cung điều lý thân thể cho Từ quý phi, cho đến khi Từ quý phi hoàn toàn khỏe mạnh mới thôi. Nhượng Lan, nàng hẳn là biết nếu kháng chỉ sẽ có hậu quả thế nào!

Hắn đi tới bên người nàng, cúi đầu, gần sát tai nàng thổi nhẹ một hơi, nhìn nàng run lên mà đắc ý cười lên:

- Hình như càng ngày chơi càng thú vị!

Nói xong, hắn ngửa đầu cười to vài tiếng, lướt qua nàng mà ra ngoài.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng hắn, tức giận đến nước mắt cũng rơi xuống.

Bị thành con khi làm xiếc cho thiên hạ chỉ tôn chơi đùa lại không thể phản kháng. Chẳng lẽ cứ để tùy ý hắn muốn làm gì thì làm?

Hôm nay chỉ là ôm một cái, nhưng còn ngày mai, ngày kia... chẳng lẽ mình để tùy ý hắn làm nhục.

Tương Nhượng Lan nắm chặt tay, tức đến nghiêng răng.

Bất kể là ai cũng đừng nghĩ đến việc coi thường ta!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Đối Sách

Buổi tối, Cận Thiệu Khang thấy nàng tâm sự nặng nề thì hỏi:

- Sao thế? Cả tối buồn buồn bức bức không vui? Là chuyện trị liệu cho Từ quý phi có khó khăn?

Tương Nhược Lan lắc đầu, nói:

- Trị liệu cho Từ quý phi tuy có chút khó khăn nhưng hôm nay xem ra, phương pháp thực liệu của ta vẫn có chút hiệu quả, hẳn là không có vấn đề gì.

- Vậy sao nàng không vui? Cận Thiệu Khang ngạc nhiên nói.

- Ta...

Tương Nhược Lan xoay người nhìn hần, muốn nói lại thôi, cuối cùng, nàng không nói gì, quay người sang chỗ khác.

Mặc dù trong khoảng thời gian này nàng và Cận Thiệu Khang rất thân cận nhưng trong lòng Tương Nhược Lan, hần vẫn không phải là người đáng để nàng toàn tâm tin tưởng, ai biết hần biết được chuyện này thì sẽ phản ứng thế nào? Cho dù hần tin tưởng nàng thì hần có thể làm gì cho nàng?

- Không có chuyện gì, có lẽ là tại thời tiết thay đổi.

Tương Nhược Lan xoay người, đưa lưng về phía hần, buồn buồn bức bức nói một câu.

Chắc chắn nàng có chuyện gạt ta! Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong lòng có chút chua xót. Cảm giác không được tin nhiệm thật khó chịu, dù mình đã làm tất cả vẫn không thể khiến nàng tiếp nhận mình?

Còn phải làm thế nào? Rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể nhận được sự tiếp nhận của nàng, để cho nàng hoàn toàn tiếp nhận mình, tin tưởng mình?

Cận Thiệu Khang tới sát lưng nàng, nhẹ ôm eo nàng:

- Nhược Lan, bất kể thế nào, chỉ cần ta còn một ngày, ta sẽ bảo vệ nàng.

- Hầu gia, người cần phải bảo vệ Vu Thu Nguyệt, bảo vệ con của các người, bảo vệ Hoa Thanh, Nhược Lâm. Người chỉ có một đôi tay, người làm sao bảo vệ hết được?

Tương Nhược Lan nhẹ nhàng đẩy tay hần ra.

Cận Thiệu Khang ngậy người, không thể nói gì, hần nhìn tay mình bị đẩy ra, trong lòng buồn bức, đau khổ. Hần xoay người, thở dài một hơi.

Tương Nhược Lan cũng thở dài, mình xuyên qua tới đây, tựa hồ chẳng có mấy ngày được an ổn. Yêu cầu của nàng vẫn không cao, nàng cũng chẳng cần tình yêu, biết hòa ly rất khó, nàng cũng không giống trước kia mà chăm chăm vào việc đó nữa, nàng chỉ muốn an an ổn ổn sống bình thân đến hết đời. Không được phu quân sủng ái cũng được, không có được những niềm vui của một nữ tử bình thường cũng được, nàng đã không để ý rồi, sao còn những chuyện phiền toái tới tìm nàng?

Lần này, nàng phải làm thế nào để vượt khỏi ải này?

Không tiến cung là kháng chỉ, tội chết!

Tiến cung, nhất định sẽ bị hoàng đế dây dưa nhục nhã, vạn nhất ngày nào đó bị người phát hiện, hồng hạnh xuất tường, cũng là tử tội.

Tương Nhược Lan càng nghĩ càng phiền lòng, trước kia bất kể gặp phải khó khăn gì nàng cũng không hề khiếp sợ, đều cảm giác mình nhất định có thể vượt qua khó khăn. Nhưng lần này, nàng thật sự lo lắng.

Bởi vì, đối thủ quá mạnh mẽ, đối thủ đứng ở cao cao tại thượng, nắm giữ sự sống chết của mình. Mình trừ phi không sợ chết, nếu không thì dựa vào cái gì mà chống lại?

Nhưng là, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, bất kể là gian nan thế nào, nàng chưa bao giờ nghĩ buông xuôi mạng sống của mình, sợ chết, nàng nhận.

Tương Nhược Lan nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ được cách giải quyết. Cuối cùng, quyết định nếu hoàng đế quá mức quá đáng thì nói cho Thái hậu... trước giải quyết tình thế bế tắc này, về phần hoàng đế có phản ứng gì thì đi tới đâu tính tới đó.

Mãi cho đến đêm khuya Tương Nhược Lan mới ngủ.

Ngày hôm sau, Tương Nhược Lan mang Liên Kiều và Hoa Anh vào cung.

Tới Vinh hòa cung thì Thục Dục nói cho nàng, hôm qua, Từ quý phi uống bốn chén nước táo mật ong, giữa trưa ăn một chiếc bánh bao sau đó lại nôn, nhưng đến tối ăn được hai chiếc bánh bao mà không ói ra.

Thục Dục cười nói:

- Hầu phu nhân thật sự là cao minh, từ khi quý phi nương nương ốm nghén đến nay, đó là bữa đầu tiên ăn mà không nôn.

Vừa nói vừa dẫn Trương Nhược Lan vào nội điện.

Trong nội điện, Lưu Từ Cầm đang xem mạch cho Từ quý phi, Trương Nhược Lan đầu tiên là thỉnh an Từ quý phi rồi hỏi Lưu Từ Cầm:

- Lưu thái y, hôm nay mạch tượng của Quý phi nương nương tốt hơn không?

Lưu Từ Cầm quay đầu lại nói:

- Khá hơn hôm qua, có chút khí sắc nhưng vẫn còn rất suy yếu.

- Nghe nói hôm qua đã có thể ăn được một ít, đó là bắt đầu tốt, hôm nay có thể kê đơn thuốc chống nôn.

Lưu Từ Cầm gật đầu nói đúng, đứng dậy đi tới một bên, viết một phương thuốc, giao cho người hầu đi theo đi sắc thuốc.

Trương Nhược Lan đi tới bên giường, nhỏ giọng hỏi Từ quý phi:

- Nương nương, hôm nay cảm giác thế nào, buổi sáng có khó chịu buồn nôn?

Từ quý phi tựa vào trên giường, giường mắt nhìn:

- Vẫn còn có chút buồn nôn, chẳng biết Hầu phu nhân có cách giải quyết?

- Buổi sáng ăn được gì không?

Thược Dược bên cạnh nói:

- Không có, buổi sáng nương nương buồn nôn vô cùng, không ăn được gì.

Trương Nhược Lan nói:

- Nhưng nếu không ăn gì thì dạ dày càng bị kích thích, nôn nghén càng lúc càng nghiêm trọng.

Nàng suy nghĩ một chút rồi sai Thược Dược:

- Đem gừng giã nhỏ pha vào sữa bò nóng, sau đó bung lên cho nương nương thử xem. Gừng có thể giúp ngừng nôn, có lẽ nương nương sẽ uống được.

Thược Dược tuân lệnh, vội vàng đi chuẩn bị.

Lúc này, Từ quý phi đột nhiên giường mắt nhìn Trương Nhược Lan:

- Tắm rửa ở Ôn Bích tuyền thoải mái?

Trương Nhược Lan cẩn thận trả lời:

- Nước ở Ôn Bích tuyền quá nóng, thần phụ không quen, so ra, thần phụ thích tắm trong bồn hơn.

- Hừ!

Từ quý phi lạnh lùng cười, nói nhỏ đủ cho Trương Nhược Lan nghe:

- Nói người thô tục quả chẳng sai. Ôn Tuyền này có thể giãn gân hoạt huyết, được xưng là thuốc thần tiên, ngay cả bốn cung cũng chỉ được Hoàng thượng cho mỗi tháng một lần tới đó, không ngờ Hoàng thượng lại tứ dục cho ngoại nhân như người?

Vừa nói, vừa quét tới quét lui trên người nàng.

Trương Nhược Lan trong lòng cả kinh.

Sao lại quên chuyện này rồi, hôm qua trước mặt nhiều người Hoàng thượng tứ dục, còn không biết mọi người nghĩ gì! Vạn nhất trở thành lời đồn thì cũng không phải là chuyện nhỏ.

Nghĩ vậy, trên lưng Trương Nhược Lan toát mồ hôi lạnh, lập tức lại nghĩ, có lẽ đây là Hoàng thượng cố ý! Hắn cố ý muốn cho mình khó xử!

Trương Nhược Lan hận đến nghiến răng.

- Kỳ thật, thần phụ vẫn là nhờ hồng phúc của nương nương, nguyên nhân chính là vì Hoàng thượng coi trọng nương nương, coi trọng long tử trong bụng nương nương, cho nên thần phụ có thể khiến nương nương ăn được mới làm Hoàng thượng cao hứng mà ban thưởng. Nói đến nói đi, thần phụ còn phải

cám ơn nương nương, nếu không phải như thế, thần phụ cũng chẳng thể nào biết được thuốc thần tiên này là như thế nào.

Nhưng cũng may mình không phải là mỹ nhân, cho dù mọi người có nghĩ thì cũng chẳng nghĩ tới như thế.

Lời này khiến lòng Từ quý phi rất thoải mái, nàng mỉm cười, nói:

- Coi như là vận mệnh của người, người tận tâm điều dưỡng cho bổn cung. Chỉ cần bổn cung sinh hạ long tử trắng mập, bổn cung nhất định không bạc đãi người.

- Thần phụ đương nhiên sẽ hết sức.

Tương Nhưộc Lan nhân nhin nói. Quả đúng là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh, sự kiêu ngạo này thật đúng là giống nhau như đúc, nhưng Từ quý phi đạo hạnh cao hơn nhiều, còn biết che dấu. Là loại người tiểu lý tàng đao (trong nụ cười giấu đao)

Lúc này, thực Dược bùng sữa nóng thêm gừng đi tới, Từ quý phi đón lấy uống một ngụm, trong lòng lại khó chịu, Tương Nhưộc Lan lập tức day huyệt võ lung cho nàng. Từ quý phi thở sâu vài hơi rồi cũng không nôn ra. Cứ như vậy uống được một

Uống xong, Tương Nhưộc Lan để nàng nằm một khắc rồi dặn Thực Dược, một khắc sau thì đưa Từ quý phi ra ngoài đi dạo.

Thực Dược không nhịn được có chút nghỉ ngơi:

- Nhưng thân thể nương nương suy yếu như thế...

Vận nhất xảy ra chuyện gì, nàng không chịu được trách nhiệm.

Tương Nhưộc Lan cười nói:

- Chỉ là tàn bộ, không sao đâu, vận động có lợi cho cơ thể, cũng có thể khiến nương nương có cảm giác thèm ăn.

Lưu Từ Căng kê đơn xong đi tới nói:

- Nghe Hầu phu nhân là không sai đâu.

Thực Dược gật đầu, lại hỏi Tương Nhưộc Lan hôm nay nên để Từ quý phi ăn gì, Tương Nhưộc Lan đã sớm nghĩ rồi:

- Buổi sáng cho quý phi nương nương ăn đậu tương, khi nấu nhớ không thêm bất kỳ dầu mỡ gì.

Quay đầu lại thấy Lưu Từ Căng đang cầm bút ghi lại cái gì đó thì liền cười hỏi:

- Lưu thái y, người đang làm cái gì vậy?

Lưu Từ Căng ngượng ngùng cười cười:

- Hạ quan nghĩ ghi lại phương thức thực liệu của phu nhân, sửa sang lại thành sách, có thể tạo phúc cho thế gian!

Thật đúng là đại phu tốt, Tương Nhưộc Lan cười cười, quay đầu lại nói tiếp với Thực Dược:

- Buổi tối, nấu canh cá chép, dùng nước trong nấu, chỉ thêm một chút gừng mà thôi

Thực Dược mở to hai mắt nhìn:

- Cả muối cũng không cho?

Thế thì ăn thế nào được?

- Người cảm thấy khó ăn, nhưng với phụ nữ có thai thì rất ngon đó, nếu không tin, buổi tối cho quý phi thử xem. Tương Nhưộc Lan cười nói.

Dặn dò xong, Tương Nhưộc Lan cũng không muốn ở lại Vĩnh hòa cung. Nàng luôn cảm giác được ánh mắt sắc lạnh của Từ quý phi. Lúc này, Lưu Từ Căng cũng chán mạch xong, thu thập đồ đạc dời đi.

Tương Nhưộc Lan nhìn hẩn, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nàng đợi Lưu Từ Căng ra khỏi thì lập tức xin cáo lui, sau đó bước vội ra ngoài, đuổi theo Lưu Từ Căng.

Lưu Từ Căng quay đầu, nhìn Tương Nhưộc Lan thở hồng hộc, cười nói:

- Hầu phu nhân, có chuyện gì?

Tương Nhưộc Lan vừa thở vừa gật đầu:

- Đúng, muốn bàn với người về việc thực liệu, không bằng chúng ta cùng đi đi.

Lưu Từ Căng tới thái y viện, tới thái y viện rồi thì cách cửa cung cũng không xa, có Lưu Từ Căng bên cạnh thì hoàng đế dù vô si thế nào cũng sẽ không trước mặt thần tử mà dây dưa với mình!

Mình mang theo hai nha hoàn, cùng Lưu Từ Căng tới chỗ quý phi xem bệnh chắc hẳn cũng chẳng ai nói vào nói ra.

Nghĩ vậy, tâm tình Trương Nhược Lan cũng buông lỏng xuống.

Một bên, Lưu Từ Căng nhìn Trương Nhược Lan hết nhũ mày, thờ dài rồi lại vui vẻ ra mặt, trái tim cũng theo vẻ mặt nàng mà lúc cao lúc thấp. Nhưng là nhìn nàng thôi đã có một cảm giác vui vẻ khó nói.

Giờ khắc này, hẳn hy vọng con đường này càng xa càng tốt.

Hai người ra khỏi Vĩnh Hòa cung, đi qua con đường dài, hai bên là tường đỏ khiến người ta có một cảm giác rất áp lực.

Trương Nhược Lan nói:

- Lúc này, ta nhân rồi, ta sẽ ghi lại những phương pháp thực liệu ta biết, hôm nào đó sẽ đem cho Lưu thái y xem, nếu Lưu thái y thấy không sai thì có thể tâu lên triều đình, để Lễ bộ in thành sách, phát cho các tỉnh huyện, chẳng phải là cách tốt nhất để tạo phúc cho dân.

Đây là khi này nàng nghe Lưu Từ Căng nói mà nghĩ ra, đương nhiên, nàng cũng chẳng phải hoàn toàn có lòng tốt muốn tạo phúc cho dân. Nàng ghi cho Lưu Từ Căng cũng chỉ là những phương pháp đơn giản, hơn nữa nguyên liệu dân dã, thích hợp cho dân chúng. Còn những bệnh những người phú quý thì sẽ không ghi lại chi tiết.

Đương nhiên, sách đó phải in tên nàng, như thế thì danh tiếng của nàng cả nước mới biết. Sau này, có rời khỏi Hầu phủ, bắt kẻ đi tới nơi nào, cũng không cần lo lắng chuyện tiền nong!

Đây là đường lui của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Lướt Qua Nhau

- Hầu phu nhân, người nói thật sao, người thật sự đồng ý đem những phương pháp thực liệu đó công khai ra ngoài?

Lưu Từ Căng vừa mừng vừa sợ, có chút không dám tin vào tai mình.

Phải biết rằng, những phương thuốc đặc biệt có các tác dụng tốt vẫn đều bị giữ làm bí phương, chỉ truyền lại cho đời sau. Phương pháp thực liệu của Trương Nhược Lan dù dễ phục chế được nhưng ưu điểm của nàng là nàng biết toàn diện, các loại bệnh tật, đối với mỗi người, nàng làm có thể nói là vô cùng thuận tay, rất có hiệu quả. Nếu Trương Nhược Lan muốn dựa vào điều này mà cầu tiền tài thì không phải không được.

Nhưng bây giờ nàng lại đem truyền ra ngoài khiến Lưu Từ Căng rất ngạc nhiên. Đương nhiên hẳn không biết ý định trong lòng Trương Nhược Lan, cho nên trong mắt hắn, hành động này của Trương Nhược Lan là hoàn toàn vô tư, cao thượng. Giờ phút này, trong lòng hắn khâm phục, tôn kính nàng đến không kể xiết.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Khi này nghe Lưu thái y nói mới nghĩ như thế. Thực ra, phương pháp thực liệu đó là ta nghe người nói qua, ta sợ để lâu sẽ quên. Cho nên mới ghi lại cho nhớ nhưng ta sống trong bốn góc nhà, giữ những phương pháp thực liệu đó cũng chẳng có ích lợi gì nhiều. Chẳng bằng giao cho Lưu thái y, tạo phúc cho dân mới không phụ... tâm huyết của cô nhân! Nhưng mà...

Trương Nhược Lan chuyển giọng, ngưng ngừng cười cười

- Các phương pháp thực liệu này in thành sách rồi phải đề tên ta!

- Đó là đương nhiên!

Lưu Từ Căng vội đáp ứng, không hề cảm giác yêu cầu này của nàng có gì là quá đáng.

- Phu nhân có tấm lòng nhân hậu, chí công vô tư, thật sự làm cho hạ quan khâm phục, hạ quan tự thẹn không bằng.

Tương Nhược Lan mặt nóng bừng, ngượng ngùng cúi đầu:

- Lư thái y quá khen...

Lư Tử Căng nhìn nàng thẹn thùng mà ngáy người, trong ngực nóng lên. Hắn quay đầu đi, nhất thời quên mất mình muốn nói cái gì.

Mà Tương Nhược Lan cũng bối vì có chút chột dạ mà không nói gì, không khí đột nhiên yên tĩnh xuống.

Con đường không tối mà thâm u, tựa như không có điểm cuối, cứ yên lặng như thế càng khiến người cảm giác có áp lực.

Hai nha hoàn vẫn theo sau bọn họ, cách đó không xa, vừa có thể nhìn chủ tử nhưng cũng không nghe được chủ tử nói chuyện.

Tương Nhược Lan yên lặng, trong lòng lại nghĩ tới chuyện hoàng đế mà phiền lòng, không tự chủ được mà thở dài. Lư Tử Căng ở bên cạnh, đương nhiên nghe được tiếng thở dài của nàng, hắn nhớ ra vài ngày trước ở trong Hậu phủ nghe được những lời đó. Nhớ ra Vu thị... có thai trước nàng, nhớ ra những lời lạnh lùng của thái phu nhân với nàng. Cha hắn cũng có ba người thiếp, đương nhiên hắn biết được sự lợi hại này, nghĩ là nàng đang phiền não vì việc này, trong lòng không khỏi có chút đau lòng cho tình cảnh của nàng.

Một nữ tử huệ chất lan tâm như thế, nữ tử cố gắng vì ý trung nhân mà thay đổi, một nữ tử thiện lương vô tư tại sao lại không được An viễn hầu thương yêu mà để cho một thiếp thất... mang thai trước nàng, khiến nàng phải chịu cảnh xấu hổ như thế, khiến nàng phải thương tâm khổ sở như thế!

Đúng là chẳng biết quý trọng, nếu là hắn..... Nếu là hắn.....

Lòng Lư Tử Căng càng lúc càng nóng.

Nếu là hắn, tuyệt sẽ không để cho nàng chịu nửa tia ủy khuất, tuyệt sẽ không để cho nàng có chút thương tâm khổ sở!

Nhất thời khó mà khống chế, Lư Tử Căng hỏi:

- Phu nhân gần đây có ổn không?

Đột nhiên nghe hắn nói, Tương Nhược Lan nao nao, lập tức đáp:

- Cũng không có gì không tốt...

Cho dù không tốt hơn nữa thì cũng không thể nói ra miệng, chỉ đành một mình chịu đựng.

- Phu nhân, mọi chuyện nghĩ thoáng một chút, trời cao nhất định thương người tốt, sẽ không để phu nhân chịu khổ.

Lư Tử Căng quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói ra những lời này, trong lời nói có sự quan tâm, làm cho Tương Nhược Lan có chút cảm động.

Thật đúng là người ôn nhu, cho dù là với người bình thường cũng đầy thiện ý.

Tương Nhược Lan nhìn hắn, mỉm cười:

- Cảm ơn người, Lư thái y, ý tốt của người ta sẽ nhớ kỹ.

Ánh mắt nàng khiến Lư Tử Căng hơi chột dạ, hắn vội vàng quay đầu đi, trong miệng có chút khô khô:

- Được rồi, Lư thái y, người lấy thẻ từ chưa?

Đây là chuyện Tương Nhược Lan vẫn rất hiếu kỳ. Thời đại này sớm cưới sớm sinh, theo đạo lý, tuổi như hắn thì sớm có thẻ từ mới đúng, nhưng đến Lư phủ mấy lần cũng không thấy thẻ từ của hắn, chẳng lẽ hắn còn chưa thành thân?

Lư Tử Căng trầm mặc một hồi, không lên tiếng.

Tương Nhược Lan lúc này mới nhớ ra đây cũng không phải là chuyện có thể tùy tiện hỏi người khác ở thời đại này, không khỏi có chút xấu hổ:

- Là ta đường đột rồi, Lư thái y coi như ta chưa hỏi!

Lư Tử Căng lắc đầu, thở ra một hơi rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Hạ quan 18 tuổi đã đính hôn, chỉ là sau khi đính hôn, mẫu thân của đối phương qua đời phải thủ hiếu nên mới kéo dài tới giờ chưa thành hôn. Có lẽ cuối năm nay, cùng có lẽ là đầu năm sau sẽ thành hôn.

Mình là kẻ đã có hôn ước, nàng cũng đã gả cho người, Lư Tử Căng ơi Lư Tử Căng, người suy nghĩ cái gì thế? sao lại có ý niệm xấu xa này trong đầu,

ngươi không sợ làm vậy bản năng?

Lưu Từ Cầm đột nhiên rất hận chính mình.

Nhưng Trương Nhược Lan nào biết được ý nghĩ trong đầu hắn, nghe vậy thì cười nói:

- Thì ra là thế, vậy Nhược Lan ở đây chúc mừng Lưu thái y trước. Không biết ta có thể hỏi một chút, đối phương là cô nương nhà ai?

Đối với Lưu Từ Cầm, Trương Nhược Lan có nói hảo cảm khó nói, vẫn luôn mong hắn có thể hạnh phúc.

- Là trưởng nữ Lý Minh Hoa của Công Bộ lang trung Lý đại nhân.

Trương Nhược Lan cảm giác được cái này tên rất quen thuộc, cẩn thận nghĩ, nhớ lại đã từng nghe Cận Yên Nhiên và Lưu Từ Đồng nói chuyện phiếm nhắc tới, có vẻ hai người đánh giá Lý Minh Hoa rất cao, nói là nữ tử hiền huệ và ôn lương cung kiệm, cùng Lưu Từ Cầm chẳng phải là một cặp trời sinh?

Trương Nhược Lan vui vẻ thay hắn, cười nói:

- Chúc mừng Lưu thái y có được hiền thê, Lý tiểu thư đó cũng là nữ tử có phúc.

Lưu Từ Cầm ngạc nhiên:

- Có phúc.

- Đương nhiên là có phúc, theo Nhược Lan thấy, Lưu thái y tuyệt đối là người đáng để phó thác chung thân.

Những lời Trương Nhược Lan nói là phát ra từ nội tâm. Lưu Từ Cầm tâm địa thiện lương, tính cách ôn nhu, nhất định sẽ đối xử tốt với nữ tử bên người. Ở thời đại này, nam tử như Lưu Từ Cầm tuyệt đối là người đáng mơ ước.

Lưu Từ Cầm dừng bước, xoay người nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Ngươi thật sự nghĩ như thế?

Giọng nói có chút kích động.

Trương Nhược Lan cười gật đầu.

Lưu Từ Cầm nhìn miệng cười của nàng mà trong lòng đột nhiên đau xót, thiếu chút nữa ức chế không được tâm tình của mình. Hắn quay người, bước vội về phía trước.

Muộn rồi, cái gì cũng muộn rồi. Tại sao ba năm trước hắn không phát hiện được điểm tốt của nàng? Tại sao ba năm trước đây, hắn chưa bao giờ chú ý tới nàng. Nếu khi đó hắn có thể vượt qua thành kiến thế tục mà phát hiện điểm tốt của nàng, thì hôm nay, nàng sẽ không phải chịu khổ như thế, hắn cũng không khó chịu thế này.

Nhưng mà, thời gian sẽ không quay lại, hắn cùng nàng lúc đó, cùng lắm chỉ là duyên phận lướt qua nhau mà thôi.

Thấy Lưu Từ Cầm đột nhiên đi nhanh, Trương Nhược Lan tưởng rằng mình nói khiến hắn ngượng ngùng, thậm tự trách mình miệng ăn nói không có giới hạn. Thấy hắn càng đi càng xa, đột nhiên nhớ ra mục đích mình muốn đi cùng hắn, vội gọi giật lại:

- Lưu thái y, chờ ta một chút.

Nói xong, bước nhanh tới.

Lúc này, dù đuổi kịp Lưu Từ Cầm nhưng hắn cũng không nói thêm gì. Hai người yên lặng đi tới Thái y viện, Lưu Từ Cầm hành lễ cáo từ rồi xoay người đi vào.

Trương Nhược Lan mang theo Hoa Anh, Liên Kiều ra cửa cung, quả nhiên không gặp phải hoàng đế. Trong lòng nàng thầm thở phào một hơi, quả là kẻ hay, sau này mỗi ngày đều đi cùng Lưu Từ Cầm là được, cho đến khi Từ quý phi kháng phục cũng chẳng còn lâu nữa. Đến lúc đó, hạn chế tiến cung, tránh được bao lâu thì tránh.

Đáng tiếc, tính toán của Trương Nhược Lan cũng chẳng được lâu!

Hôm sau, nàng tới Vinh hòa cung đã thấy bắt mạch cho Từ quý phi là một thái y xa lạ.

Trương Nhược Lan đi qua, hỏi Thục Dược:

- Hôm nay sao không phải là Lưu thái y xem mạch?

Thục Dược đáp:

- Cẩm phi mắc bệnh, Hoàng thượng chỉ định Lưu thái y đi trị liệu.

Tương Nhược Lan mở to mắt:

- Hoàng thượng quản cả những chuyện này?

Bình thường, thái y chẳng phải do Thái y viện sai đi.

Thược Dược mấy ngày nay có chút thân cận với Tương Nhược Lan nên cũng nói một câu:

- Theo lý ra, Hoàng thượng chẳng quản chuyện này, có lẽ là Hoàng thượng lại coi trọng Khải tường cung...

Là như thế? Trong lòng Tương Nhược Lan nghi ngờ.

Chấn mạch cho Từ quý phi là Vương thái y, hẳn nói tình huống của quý phi cho Tương Nhược Lan, tuy là khá hơn nhưng vẫn suy yếu. Tương Nhược Lan lại đem thực liệu hôm nay nói cho Thược Dược. Đến lúc cáo lui thì Vương thái y đã sớm đi. Nhưng cho dù chưa đi thì Tương Nhược Lan cũng không thể yêu cầu một nam tử xa lạ đi cùng mình.

Nàng ra khỏi Vĩnh hòa cung, muốn tới Từ trữ cung thỉnh an Thái hậu nhưng lại nghĩ tới lúc này là vừa khéo Hoàng thượng đi thỉnh an Thái hậu. Vạn nhất gặp phải chẳng phải là càng phiền toái? Cũng may trước khi tới Vĩnh hòa cung, nàng đã thỉnh an Thái hậu, cho dù không tới từ biệt Thái hậu thì cũng chẳng sao.

Lúc này Hoàng thượng vẫn an Thái hậu, hẳn sẽ không tới đây đưa mình, nhưng để ngừa vạn nhất, Tương Nhược Lan quyết định không đi qua núi đá già nữa mà đi con đường hôm qua đi cùng Lưu Từ Cầm. Đường đó không có bất kì chỗ khuất nào, cho dù hoàng đế muốn cũng không dám dính vào.

Tương Nhược Lan theo đường đó mà đi, nhưng tới trước một rừng cây nhỏ, nàng sững sốt mà dừng bước.

Trước mắt là rừng cây rậm rạp, ở giữa có một con đường đá quanh co khúc khuỷu, hai bên là những hòn giả sơn, nhìn không thấy điểm cuối.

Tương Nhược Lan trên lưng toát mồ hôi lạnh, hôm qua đi cùng Lưu Từ Cầm sao không để ý tới rừng cây này. Bây giờ nên làm thế nào? Nên lui lại hay tiếp tục đi?

Nhưng đường kia lại đi qua rừng đá già, vừa nhớ tới thạch động tối như mực kia, Tương Nhược Lan không nhìn được mà phát run.

Đừng sợ, đừng sợ! Hoàng thượng đang ở chỗ Thái hậu, cho dù không ở đó, lúc này hẳn cũng có nhiều việc chính vụ, hẳn là vua một nước, làm sao có thời giờ mà chơi đùa nàng?

Đúng, có lẽ là mình đa tâm.

Nàng không ngừng tự an ủi mình, nhưng trong lòng không thể nào an tĩnh.

Chân nàng vừa bước tới lại rút lại, vừa bước tới lại rút lại do dự không quyết, vô cùng sầu não.

Bên cạnh, Hoa Anh Liên Kiều thấy lạ hỏi:

- Phu nhân, sao lại không đi? Đã không còn sớm!

Tương Nhược Lan cắn răng một cái, đi lên con đường đá, chậm chậm đi về phía trước, dọc theo đường đi, luôn không ngừng nhìn quanh, trong lòng run sợ, khủng hoảng không thôi.

Nàng trong lòng vừa tức vừa hận, từ khi sinh ra tới nay nàng chưa bao giờ phải chịu loại hành hạ này. Tim như co lại, ngay cả thờ cũng không thông, ánh mắt vô cùng khản trương. Loại hành hạ này khiến nàng không thể chịu được.

Vừa nghĩ tới hẳn có lẽ đứng ở chỗ nào đó đặc ý mà nhìn bộ dáng hoảng sợ của mình, trong lòng dâng lên sự hận ý. Nhưng nàng không có cách nào không sợ, nghĩ đến những việc hẳn định làm với mình thì sao có thể không sợ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phản Kháng

Con đường nhỏ vô cùng an tĩnh, hai bên cây cối thâm u. Đi được mấy bước thì lại có một khối núi giả lớn hơn người, phần nhỏ nhất cũng cao đến nửa người, tất cả trông đều quái dị.

Cũng không biết là do tâm lý hay sao mà Trương Nhượng Lan luôn cảm giác trong rừng luôn có ánh mắt theo dõi nàng, cảm giác lạnh lùng khiến nàng sợ hãi.

Đi trên đường kia thỉnh thoảng còn thấy thái giám cung nữ đi ngang qua, nhưng là ở chỗ này, trừ ba người các nàng ra thì không thấy một bóng người. Ngay cả hai nha hoàn cũng có chút kỳ quái

- Nơi này thật vắng, một người cũng không có!

Điều này làm cho trong lòng Trương Nhượng Lan càng thêm khẩn trương. Tim nàng dựng lên, không nhìn quanh nữa, vội vã bước nhanh lên, muốn rời khỏi rừng cây này càng nhanh càng tốt.

Phía sau Hoa Anh Liên Kiều chẳng biết vì sao, lớn tiếng nói:

- Phu nhân, chờ chúng ta một chút!

Trương Nhượng Lan cũng không quay đầu lại:

- Các người mau lên...

Còn chưa nói xong, đột nhiên phía sau có tiếng rơi nhẹ. Trương Nhượng Lan quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hoa Anh, Liên Kiều ngã trên đất, hai mắt nhắm nghiền, phía sau là hai gã nam tử cao lớn cầm y vệ mặt không đổi sắc. Trong đó, một gã tay để tư thế đao còn chưa hạ xuống, có thể thấy hai nha hoàn là bị bọn họ đánh ngất.

Trương Nhượng Lan kinh hãi, bước nhanh tới quát:

- Các người là ai!

Vừa nói vừa vung quyền đánh một kẻ.

Nhưng Trương Nhượng Lan dù có công phu dùng tiên cao nhưng quyền cước thì chỉ chẳng là gì, vài cái đã bị một gã giữ lại không thể động đậy, Trương Nhượng Lan giãy vài cái, hô to:

- Có thích khách!

Vừa hô một tiếng, đã thấy trước đó không xa, sau một khối giả thạch, Cảnh Tuyên Đế mặc long bào đi tới.

Trương Nhượng Lan đã hiểu, nàng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như phun hỏa:

- Hoàng thượng, là người sai người đánh nha hoàn của ta bất tỉnh?

Vừa này mình hô thích khách mà không thấy thị vệ tới, có thể thấy thị vệ quanh rừng cây đã sớm bị hắn điều đi.

Cảnh Tuyên Đế phát tay với hai gã cầm y vệ kia. Hai gã buông tay Trương Nhượng Lan, sau đó mỗi người ôm một nha hoàn nhanh chóng rời đi.

Trương Nhượng Lan vội la lên:

- Người định làm gì bọn họ?

Cảnh tuyên đế đi tới bên người nàng, cười nói:

- Nhượng Lan, ta không làm thế nào, cũng chỉ có thể giết các nàng diệt khẩu, nàng nghĩ ta làm như thế nào?

- Người....

Trương Nhượng Lan tức giận đến nói không ra lời, nàng hít sâu một hơi, bình tĩnh lại một chút rồi quay đầu không để ý tới hắn.

Trong lòng nàng dâng lên sự quật cường, hắn càng muốn thấy nàng kinh hoàng, thất thố, nàng càng không cho hắn vừa lòng.

Nhưng trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng khi Cảnh Tuyên Đế tới gần, nàng không khỏi bối rối lui về phía sau vài bước.

Cảnh tuyên đế cười lớn, mắt hoa đào tràn đầy trêu chọc:

- Nhượng Lan, hình như nàng rất quen với Lưu thái y.

Trương Nhượng Lan căm tức nhìn hắn:

- Thì ra thật sự là ngươi cố ý điều Lưu thái y đi! Hoàng thượng, chỉ vì trêu ta, ngươi không cảm thấy ngươi làm quá đáng?

- Không đâu.

Cảnh Tuyên Đế nhướn mày cười nói:

- Mỗi ngày ở trong cung, cuộc sống buồn chán, có người cùng chơi thật rất tốt! Tương Nhượng Lan, bây giờ nàng đã không chịu được? Nhưng ta mới chỉ vừa bắt đầu thôi.

Nói rồi hắn đột nhiên kéo tay nàng, kéo nàng vào rừng cây. Tương Nhượng Lan kinh hãi giãy dụa, tình thế cấp bách cũng không quản hắn là Hoàng thượng hay không mà đá hắn, đánh hắn. Nhưng những điều này cũng chẳng thấm vào đâu so với hắn. Hắn không thèm để ý nàng giãy dụa, nắm chặt cổ tay nàng, kéo nàng tới sâu trong rừng cây rồi đẩy nàng vào gốc cây. Lưng Tương Nhượng Lan đau đốn, buồn bực hừ một tiếng.

Cảnh tuyên đế lập tức dán lên. Hai tay hắn áp lên thân cây, nhốt nàng vào lòng hắn. Hắn cúi đầu, tóc dài rơi lên mặt, lên cổ khiến nàng khó chịu. Nàng vươn tay dùng sức đẩy ngực hắn ra, không cho hắn tiến gần nữa.

- Nhượng Lan.

Cảnh tuyên đế cười nhẹ hai tiếng:

- Ở trước mặt ta, giãy dụa hơn nữa cũng là vô dụng, sao nàng còn không hiểu rõ điểm này?

Tương Nhượng Lan không để ý đến hắn, lực đẩy trên tay vẫn không giảm.

Cơ thể hắn nặng nề áp sát khiến tay nàng kẹt cứng trước ngực không thể nhúc nhích. Tương Nhượng Lan muốn đá hắn thì chân hắn lại áp sát, vững vàng áp chế nàng. Tương Nhượng Lan dùng hết sức cũng không thể đẩy hắn ra được. nàng sức cùng lực kiệt không đẩy dụa nữa nhưng quay đầu sang chỗ khác không nhìn hắn.

- Như vậy mới đúng! Nàng sao đầu lại ta?

Hắn tới gần nàng, môi vờn lên mặt nàng, từ từ chuyển sang tai nàng rồi cắn lên vành tai nàng, lại nhỏ giọng nói:

- Nàng đang run, rất tức giận? Thế là được, Nhượng Lan, khi ta biết được nàng trêu chọc ta, sự tức giận của ta không kém nàng chút nào.

Tương Nhượng Lan nhắm chặt mắt, cắn chặt môi dưới, chịu đựng tất cả. Nàng chờ hắn giống như lần trước, ôm hai cái xả bớt giận rồi sẽ thả nàng đi!

Môi hắn nóng rực rồi khỏi vành tai nàng, chậm rãi tới gần cổ nàng, hít thật sâu:

- Nàng thật thơm, lần đó tại Ngự hoa viên ta vẫn nhớ còn nhớ. Trên người nàng dùng hương liệu gì, thanh thanh nhàn nhạt, khiến người thương tiếc, trong hậu cung, không có nữ tử nào có được mùi thơm này của nàng..

Bờ môi của hắn vuốt ve cổ nàng, thỉnh thoảng còn vươn lưỡi khẽ liếm, hơi thở nóng rực phun lên da nàng khiến cả người nàng lông tơ dựng đứng.

- Hoàng thượng, ngươi đừng quá đáng.

Tương Nhượng Lan nghiêng răng nói.

- Thật thơm... thật thơm... Nhượng Lan, sớm biết nàng thơm như vậy, cho dù là vì mùi thơm của nàng, ta cũng không để nàng đi..

Cảnh tuyên đế hoàn toàn không để ý lời nàng nói.

Cảnh tuyên đế vừa mới bắt đầu chỉ là định nhìn nàng chịu nhục, tức giận khổ sở. Nhưng mùi hương của nàng tựa như hoa lan, giống như là mùi hoa tháng ba lan tỏa trong không khí, khiến hắn bất tri bất giác trầm mê. Môi hắn lưu luyến trên cô nàng, nhẹ nhàng, chậm rãi cắn cắn, hít sâu mùi hương này.

Hai tay của hắn gắt gao ôm lấy nàng, không ngừng vuốt ve trên lưng nàng. Ngực càng lúc càng nóng, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Lúc này, Tương Nhượng Lan cũng không phải là người không biết gì chuyện nam nữ, đương nhiên nàng biết phản ứng của hắn có ý nghĩa gì. Trong lòng nàng loạn lên, chưa bao giờ hoảng loạn như bây giờ.

Những chuyện nàng vẫn coi trọng, vẫn kiên định, không phải để hắn làm nhục ở đây.

- Hoàng thượng, ta xin lỗi ngươi.

Nước mắt Tương Nhượng Lan bất tri bất giác chảy xuống, nàng thực sự rất sợ hãi:

- Điều là ta không tốt, điều là ta sai, ta không tự lượng sức mà khiêu chiến quyền uy của ngươi, là ta chẳng biết tốt xấu, xin lỗi, xin lỗi.....

Nàng khóc, nàng nhớ ra lần đó Ánh Tuyết bị bức mà phải thừa nhận chuyện mình chưa bao giờ làm, thì ra là cảm giác này, bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ, si nhục.

- Hoàng thượng, người cao cao tại thượng, người đại nhân, đại lượng, cần gì so đo với kẻ ngu phụ như ta. Người buông tha ta đi, ta đã có gia đình, người làm như vậy, là bức ta tới đường chết! Muốn làm thế nào người mới hả giận, ta quỳ xuống, ta dập đầu lạy người được không...

Nước mắt Tương Nhục Lan không ngừng, giọng nói run rẩy.

Có lẽ là tiếng khóc của nàng ảnh hưởng tới dự vọng của hắn, hắn ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử nước mắt mờ hồ trong lòng, cười lạnh nói:

- Quỳ xuống, dập đầu, nàng nghĩ rằng ta muốn như thế? Mỗi ngày người quỳ xuống dập đầu cho ta còn ít sao, ta nhìn đến phát chán rồi!

Hắn dừng dừng, lại nói:

- Nhưng nàng đột nhiên xin ta như thế, thật chẳng thú vị gì! Nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi mới hay! Được rồi...

Hắn như là nhớ ra cái gì, cúi đầu nhìn nàng, mắt hoa đào lóe sáng:

- Thiếu chút nữa quên một việc, nghe Hoàng hậu nói, nàng vẫn chưa viên phòng cùng An viên hầu?

Nghe Cảnh tuyên đế đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng Tương Nhục Lan căng thẳng, cảnh giác nhìn hắn, nhất thời quên khóc

Hắn muốn làm gì?

Thấy bộ dáng Tương Nhục Lan khản trương, cảnh tuyên đế cười tà mị:

- Khản trương như thế? lại nói: - ta còn nghe hoàng hậu nói, nàng từng muốn hòa ly?

Tương Nhục Lan toàn thân như bị đẩy vào hầm băng, không tự chủ được mà run lên.

Cảnh tuyên đế chậm chậm nói:

- Ta đột nhiên nghĩ tới một ý hay, nếu nàng muốn hòa ly như thế, không bằng ta thành toàn cho nàng. Ta tìm một lý do để nàng và An viên hầu hòa ly, sau đó.....

Hắn cúi đầu, chớp mũi đụng lên chớp mũi nàng, sau đó ngẩng đầu, tiếp tục nói:

- Sau đó ta bắt với Thái hậu, nạp nàng vào cung, Thái hậu vẫn muốn nàng gả cho ta, tin chắc bà tuyệt sẽ không phản đối, đến lúc đó chúng ta không phải có thể từ từ chơi?

Hắn nhìn chăm chú về mặt nàng, nhẹ nhàng cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Tương Nhục Lan cuống quýt lắc đầu:

- Không, ta không muốn hòa ly, ta chỉ là nói bừa thôi, ta không muốn hòa ly!

Đồ điên, biến thái, bệnh thần kinh! Tương Nhục Lan trong lòng tức giận mà mắng. Nếu để nàng tiến cung chịu sự hành hạ, nhục nhã của hắn, nàng tình nguyện chết.

Có lẽ chết đi, sẽ trở về, trở về căn phòng đơn sơ kia, trở lại chiếc giường chật chội, trên đầu là chiếc điều hòa cũ kỹ kêu ro ro. Sau đó, thăng chức, mua nhà mới, sống cuộc sống của chính nàng.

- Bây giờ nói cũng đã muộn, bởi vì ta cảm thấy như thế có vẻ rất thú vị.

Hắn nhìn nàng cười

- Ta nói rồi, ở trước mặt ta, nàng không có đường phản kháng

Tay hắn chạm lên môi nàng, bấu môi, lẩm bẩm nói:

- Môi tuy không đẹp nhưng tựa như rất mê người, không bằng thử xem..

Vừa nói hắn vừa cúi đầu, bịt kín môi nàng.

Tương Nhục Lan tựa như phát điên đẩy hắn, đánh hắn, đá hắn, nhưng hắn vẫn dễ dàng chế trụ nàng lại, gắt gao giam cầm nàng, thô bạo tách môi nàng ra, vươn lưỡi xâm nhập miệng nàng mà điên cuồng đoạt hương.

Tương Nhục Lan chưa bao giờ hận một ai như bây giờ, cũng chưa chịu sự nhục nhã như thế bao giờ, sự phẫn nộ của nàng đã tới đỉnh điểm.

Từ trước đến giờ, nàng là người thục thời, cần lấy lòng thì nàng sẽ mặt dày mà lấy lòng, cần tranh thủ thì nàng cũng không để ý đến tự tôn mà tranh thủ. Nhưng một khi bức nàng đến đường cùng thì nàng cũng sẽ không để ý đến tất cả mà phản kháng!

Lúc này, sự phẫn nộ này hoàn toàn phá hỏng lý trí của nàng, nàng cũng không muốn chịu đựng nữa, dựa vào cái gì mà nàng phải chịu đựng.

Nàng hung hăng cắn đầu lưỡi hần, Cảnh Tuyên Đế ăn đau đầy nàng ra, một tia máu tươi phun ra khỏi miệng hần, đỏ đến chói mắt.

Cảnh tuyên đế lau máu tươi bên miệng, kéo áo lên nhìn, nhất thời phát hỏa. Hần trừng mắt nhìn nàng, sự Yên Nhiên, trêu chọc tất cả đều biến mất không thấy, lúc này chỉ là sự phẫn nộ cùng khó mà tin:

- Trương Nhược Lan, nàng dám cắn trâm! Nàng có tin trâm lấy mạng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Người Cứ Lấy Đi Cũng Được

Cảnh tuyên đế Lý Đồng Chiêu vừa sinh ra đã là hoàng tử, 10 tuổi thì được lập làm thái tử, hai mươi tuổi đăng cơ trở thành Thiên tử, từ nhỏ thông minh cơ trí, rất được tiên đế sủng ái. Từ khi làm thái tử đến lúc đăng cơ có thể nói là xuôi chèo mát mái. 25 năm trên đời, hần muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, trừ tiên đế, hần chưa từng sợ hãi một ai. Hần vẫn luôn đứng trên cao mà nhìn xuống mọi người, tất cả đều trung thành, tôn kính, kính sợ, phục tùng thậm chí là ái mộ hần, không muốn xa lánh hần là chuyện đương nhiên, chưa ai dám ngỗ nghịch với hần, lại càng đừng nói đến chuyện lừa gạt hần.

Cho nên khi hần biết được Trương Nhược Lan vẫn luôn lừa gạt hần, trăm phương ngàn kế để thoát khỏi hần thì hần mới có thể tức giận như thế.

Trương Nhược Lan nàng là cái gì, đẹp không đẹp, tài không tài, chỉ là biết chút y thuật mà đã không coi hần vào mắt? Có thể trở thành cung phi của hần là điều biết bao cung nữ mơ tưởng, nàng dám không thèm, nghĩ mọi cách để lấy nam nhân khác?

Sự tôn nghiêm của đế vương, sự tôn nghiêm của nam nhân khiến hần không thể chấp nhận được chuyện này. Nếu đổi là nữ tử khác có lẽ hần sẽ tìm có gì đó giết nàng, chuyện này với hần mà nói chỉ là việc nhỏ. Nhưng chẳng biết tại sao, hần lại không thích xử lý nàng nhẹ nhàng như thế, hần càng muốn như thế này, từ từ hành hạ nàng, nhìn nàng tức giận đến phát run nhưng không thể không cắn răng chịu đựng, điều này khiến hần thấy rất thú vị, rất kích thích, giống như là thợ săn đuổi con mồi, chậm rãi hưởng thụ niềm vui khi thấy con mồi gầy dựa.

Trước khi tiên đế băng hà, hần vẫn luôn rất quy củ, tuân thủ lễ nghi, như vậy mặc dù chiếm được sự sủng ái của tiên đế nhưng cuộc sống đó vô cùng nhàm chán. Đàn bà trong cung đẹp muôn hình vạn trạng nhưng nhất của nhất động của bọn họ đều như rập khuôn mà ra. Trước hần rất thương thức sự đoan trang này, nhưng càng lâu càng thấy nhàm chán. Bây giờ, mỗi ngày có thể đùa giỡn Trương Nhược Lan, thật là thể nghiệm mới vô cùng thú vị.

Vốn hần cũng không nghĩ thật sự sẽ làm gì nàng, dù sao Trương Nhược Lan cũng là thê tử của thần tử, lại được Thái hậu rất sủng ái, nếu muốn làm gì vượt quá giới hạn thì hần vẫn phải nghĩ đến hậu quả. Chỉ đùa nàng một chút để sự tức giận trong lòng phát tiết ra là được.

Nhưng không ngờ nàng dám phản kháng, nàng dám cắn hần! Nàng dựa vào cái gì!

Cảnh tuyên đế trong miệng toàn mùi máu tươi, đầu lưỡi đau đến tê dại, trong lòng hần căm giận ngút trời.

Hần chỉ vào Trương Nhược Lan, hung hăng nói:

- Trương Nhược Lan, nàng dám cắn trâm! Nàng có tin trâm lấy mạng ngươi!

Nàng sợ chết, nhưng để tránh chết, nàng đã nhẫn nại hần, khẩn cầu hần, nhưng thế không có nghĩa là nàng vẫn sẽ nhẫn nại như thế, ai cũng có giới hạn của nó, hần quá đáng. Nàng chưa bao giờ sợ hần, nàng cũng càng không muốn nhẫn nại chịu đựng nữa.

- Hoàng thượng, mỗi ngày ngươi đùa bỡn ta như vậy, cảm giác rất vui đúng không? Ngươi cũng chỉ dựa vào thân phận của ngươi mà thôi, ngươi thế này thì gọi là gì, là cây mạnh ép kẻ yếu! Đây là chuyện một minh quân nên làm? Mỗi ngày ngươi không còn chuyện gì để làm? Chỉ nghĩ được cách làm thế nào để khiến ta khó chịu, khiến ta khó xử! Hoàng thượng, ngươi đúng là minh quân thiên cổ khó gặp.

Trương Nhược Lan nhìn hần nhẹ nhàng cười, tươi cười lại tràn ngập châm chọc.

Cảnh tuyên đế mở to mắt nhìn, quả thực không dám tin vào tai mình:

- Làm càn! Nàng... nàng dám nói trẫm như thế! Nàng thật sự nghĩ trẫm không dám giết nàng?

- Hôm nay ta chết còn không sợ thì có cái gì không dám!

Tương Nhượng Lan nói từng từ từng chữ, nếu phải chết, như vậy trước khi chết, nàng phải nói hết sự tức giận trong lòng cho thống khoái.

- Hoàng thượng, rốt cuộc ta làm sai cái gì! Ngươi luôn nói ta lừa gạt ngươi, nhưng là ai nói ta nhất định phải gả cho ngươi. Ta và ngươi có hôn ước, nhưng ngươi đã hạ ý chỉ muốn nạp ta vào cung? Ta đúng là không muốn gả cho ngươi, ta tại sao phải gả cho ngươi, ngươi có nhiều đàn bà như vậy, tam cung lục viện 72 tần phi, ta tại sao lại phải thành một trong số đó? Tại sao ta không thể tìm một phu quân thật tình đối xử với ta? Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi nguyện ý lấy ta sao? Ngay từ đầu ngươi đã không thích ta, năm ta 10 tuổi vào cung, tiên đế muốn ngươi lấy ta, ngươi cũng không thích ta. Chẳng lẽ từ khi mười tuổi đó ta đã lừa gạt ngươi? Ngươi không thích ta, không phải bởi vì ta lỗ mãng, cũng không phải bởi vì ta thô tục, mà là bởi vì ta không đủ yêu kiều, không đủ mỹ mạo! Lúc đó, sự thô tục, lỗ mãng của ta trở thành lý do cực tuyệt tốt nhất của ngươi.

- Cho nên từ đó tới giờ ngươi vẫn không nạp ta vào cung! Hoàng thượng, ngươi không nhìn đến ta, cần gì phải nói như thế, cần gì phải đổ trách nhiệm lên người ta! Rõ ràng ngươi không muốn, bằng không, rõ ràng hành động ta trước mặt mọi người cầu tử hôn hoang đường như thế mà ngươi vẫn làm loạn theo ta. Ngươi vẫn không muốn ta, đây là lựa chọn của ta, là quyết định của ngươi. Đã như vậy, sao bây giờ còn muốn là chuyện vô si như thế!

Câu cuối cùng, Tương Nhượng Lan như là hét lên. Vứt bỏ sự sợ hãi trong lòng, Tương Nhượng Lan nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

Cảnh tuyên đế quát lên một tiếng lớn:

- Nàng câm mồm! Trẫm muốn giết nàng!

Hắn mở to hai mắt nhìn, tức giận đến phát run, chẳng còn lấy một chút sự ung dung nhàn nhã bình thường.

Tương Nhượng Lan lạnh lùng nhìn hắn.

Cảnh Tuyên Đế hít sâu mấy hơi, chấp tay sau lưng, mặt trận xanh trắng. Hắn lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị người chỉ vào mặt hắn. Hắn cảm giác mình nên bóp cổ nàng để nàng im miệng, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại chậm chạp không làm như vậy, ngược lại nghe lấy từng câu từng chữ nàng nói. Dù những lời của nàng khiến hắn tức giận vô cùng nhưng hắn vẫn nhẫn nại nghe hết. Thậm chí hắn còn có cảm giác kỳ quái, hắn rất muốn nghe xem, từ miệng nàng còn có thể nói ra những lời gì.

Tương Nhượng Lan không sợ uy hiếp của hắn, tiếp tục nói:

- Hoàng thượng, bây giờ người đối với ta như vậy là vì cái gì? Rốt cuộc ngươi muốn đạt được điều gì trên người ta, chỉ có nhục nhã ta mới thỏa mãn được sự tự tôn đáng buồn cười của ngươi, được... được!

Nàng cảm tức đến mắt đỏ ngầu nhìn hắn, cắn răng nặng nề gật đầu, ánh mắt quật cường mà cứng cỏi, sau đó tự tay cởi đi áo bào màu lam nhạt thêu bách hoa, có lẽ là vì tâm tình quá kích động mà tay run run, không thể tháo thắt lưng ra được. Nàng cắn răng một cái “xoạt” một tiếng, dùng sức mà xé áo ra.

Bên cạnh, Cảnh Tuyên Đế vẫn nhìn nàng, lúc bắt đầu những lời nàng nói khiến hắn rất tức giận, có mấy lần không nhịn được mà muốn bước lên bóp cổ nàng. Nhưng động tác này của nàng khiến hắn kinh ngạc, nhìn nàng trước mặt hắn cởi áo, không hiểu sao hắn có chút bối rối.

Hắn lui ra phía sau hai bước:

- Nàng... nàng đang làm cái gì vậy?!

Tương Nhượng Lan cởi áo bào, cầm áo nơi tay. Giờ đã sang thu, nàng vẫn mặc trung y ở bên trong, trung y trắng như tuyết khiến lúc này, mặt nàng tựa như hoa sen, thánh khiết.

Cảnh tuyên đế ngây ra, quên cả tức giận.

Tương Nhượng Lan cầm áo ở trên tay:

- Ngươi muốn chính là cái này? Không có được thì không cam tâm đúng không? Kẻ hèn hạ kia, ngươi cứ lấy đi cũng được.

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên giơ tay, hung hăng ném chiếc áo bào vào mặt hắn.

Cảnh tuyên đế mắt thấy chiếc áo ném về phía mình, hắn hoàn toàn có thể né tránh, chính là không biết tại sao, hắn toàn thân tựa như không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn chiếc áo nện vào mặt mình.

Áo bào mềm mại trùm lên mặt hắn, mang theo hương thơm nhàn nhạt của nàng, qua kẽ hở, hắn thấy gương mặt nàng tái nhợt, liễu mạng khác chế nước mắt. Đôi mắt nàng tràn ngập hận ý, môi mím chặt quật cường.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên đầy tâm tình, nhưng đợi hắn phát hiện ra thì trong lòng lại trở nên trống rỗng động.

Hắn chậm rãi cầm lấy chiếc áo trên đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

Tương Nhượng Lan gắt gao coi chừng hắn, lạnh lùng chờ đợi vận mệnh của mình. Nàng đã quyết định, nếu hắn thực sự bước lên, nàng sẽ đập đầu vào

cây! Có thể trước khi chết làm nhục hấn một trận coi như là xả giận!

Ai ngờ, Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ngây ra một hồi rồi đột nhiên bỏ chiếc áo trong tay xuống, xoay người chạy đi, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, một hồi đã ra khỏi rừng cây.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng, hấn nhất thời chẳng biết xảy ra chuyện gì.

Hấn... cứ thế đi? Hay là hấn sai người tới giết mình?

Tương Nhượng Lan không hiểu hấn nghĩ gì. Nhưng nàng tịnh không có ý chạy trốn, vì nàng biết, nếu hấn muốn giết mình, chạy trốn tới đâu cũng là vô dụng, lại còn thêm khổ.

Nàng vẫn đứng ở nơi đó, đứng ngây ngốc, cũng chẳng biết qua bao lâu, bên người đột nhiên có tiếng chim kêu hoảng bay lên trời cao, đánh thức nàng lại.

Lâu như vậy cũng không có người đến, hấn chắc không giết mình?

Sức lực cả đời mà cầm cự trong lúc này nháy mắt biến mất, nàng cả người mềm nhũn té ngã trên mặt đất, toàn thân không ngừng run run.

Cho tới bây giờ nàng mới biết sợ hãi, mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa sẽ chết! Lá gan khi nãy của nàng là không nên, nói ra nhiều lời đại nghịch bất đạo như thế, cầu hoàng đế kia sao có thể buông tha cho nàng?

Đúng rồi, hấn nhất định là đang suy nghĩ cách ác độc hơn để trị mình.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Không quan tâm nữa, bây giờ nàng không thể nghĩ nhiều như vậy, nàng phải nghỉ ngơi, đợi nàng nghỉ ngơi tốt rồi sẽ quay lại đối mặt với tất cả.

Rằng nàng run run lên, từ từ mặc áo lại, sửa sang lại tóc, sau đó, đi ra rừng cây đã thấy Hoa Anh, Liên Kiều nằm ở trước bìa rừng. Thấy hai nàng bình an vô sự, cuối cùng Tương Nhượng Lan cũng yên tâm.

Nàng đi qua lay các nàng dậy. Hai tiểu nha đầu hồ đồ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tương Nhượng Lan miễn cưỡng cười:

- Vừa rồi có thích khách đánh bọn người hôn mê, sau đó thị vệ tới bắt thích khách đi rồi. Khiến ta thật hoảng sợ.

Lúc này Tương Nhượng Lan mắt đục đỏ ngầu, tóc có chút rối loạn, nhưng cùng với lời giải thích này thì lại rất hợp lý, khiến hai nha hoàn không chút hoài nghi.

Tương Nhượng Lan dặn dò các nàng:

- Đây là bí mật hoàng cung, ngàn vạn lần không được nói ra ngoài, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân, các người coi như không có chuyện gì là được!

Hai người trong lòng cả kinh, vội vàng gật đầu, thề tuyệt sẽ không nói ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Thực Tế.

Tương Nhượng Lan trở lại Hào phủ, cũng không tới thỉnh an thái phu nhân mà trực tiếp quay về Thu đường viện.

Trở lại trong phòng, nàng sai người lui ra, đóng cửa lại, đứng trước gương xem xét chính mình. Từ lúc ngồi trên xe ngựa, nàng đã phát hiện cổ tay trái bị hoàng đế nắm lại đã bầm tím, mà trên cổ cũng mơ hồ đau đớn, nhớ ra hoàng đế đã cắn trên cổ mình, trong lòng nàng có dự cảm không hay.

Lúc này, nàng nhìn qua gương đồng, phát hiện trên cổ có hai vết đỏ rõ ràng, vừa nhìn đã biết là dấu răng. Tương Nhượng Lan tức vô cùng, trong lòng dùng tất cả những từ thô tục mà nàng biết để mắng Cảnh Tuyên Đế từ đầu tới chân một lần.

Nàng buồn bực sai nha hoàn mang nước lên, tắm rửa sạch sẽ, tìm thuốc cao đánh tan máu bầm thoa lên, lại chọn bộ quần áo kín nhất thay vào rồi nằm lên giường định ngủ một giấc cho thoải mái.

Lúc đầu lật qua lật lại không ngủ được, nghĩ đến chuyện hoàng đế đột nhiên rời đi, không biết sau này nên làm thế nào ứng phó hoàng đế. Sau đó lại cảm giác, trước mắt cần lo nhất là làm thế nào lấy cớ để trong thời gian này Cận Thiệu Khang không ngủ lại Thu đường viện.

Hai người cùng nằm trên một cái giường, nếu như bị hấn phát hiện dấu răng đó mà không bị hấn nghĩ là hồng hạnh vượt tường mới là lạ! Theo nàng biết, ở thời đại này, đàn bà mắc tội hồng hạnh vượt tường sẽ phải nhốt trong rọ lợn thả trôi sông, cho dù nàng có thể không chết thì danh dự cả đời cũng sẽ bị hủy.

Mặc dù khi đối mặt với hoàng đế, nàng giận dữ mà vút tính mạng ra sau đầu nhưng chuyện đã qua, dùng khí đó cũng biến mất, nàng vẫn rất quý trọng mạng mình.

Vốn là như thế, có thể sống tốt thì ai đồng ý chết.. không phải bị câu hoàng đế bức đến không còn đường lựa chọn thì sao nàng phải thế?

Nghĩ nghĩ, mơ mơ màng màng đã tiến vào mộng đẹp.

Cũng không biết qua bao lâu, mơ mơ hồ hồ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng Cận Thiệu Khang và Liên Kiều.

- Phu nhân ở bên trong?

- Vâng ạ. Ở trong một lúc rồi đã ngủ, giờ vẫn chưa dậy.

- Sớm như vậy đã ngủ.

Tiếp theo liền truyền đến tiếng đẩy cửa, Trương Nhược Lan lập tức bừng tỉnh, phản ứng đầu tiên là trùm chăn kín người, chỉ để lộ ra cái đầu.

Nghe bước chân hấn trầm ổn đi tới, sau đó cảm giác được hấn lại gần, mùi hương nam tính của hấn tràn ngập.

- Nhược Lan, Nhược Lan!

Hấn khẽ gọi, nhẹ lay lay nàng.

Trương Nhược Lan không cách nào giả bộ ngủ tiếp, đành mở mắt, giả như vừa tỉnh lại:

- Hầu gia, người đến rồi.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên giường, nhìn nàng, quan tâm hỏi:

- Nghe nha hoàn nói, nàng sau khi trở về thì đi ngủ? Sao thế, có phải là bệnh không? Vừa nói vừa vươn tay sờ sờ trán nàng.

Từ chỗ hoàng đế biết được cái gì gọi là âm hiểm, hèn hạ, lúc này nghe được những lời quan tâm, động tác ôn nhu của Cận Thiệu Khang, đột nhiên nàng có cảm giác ấm áp.

- Hầu gia, hình như ta bị bệnh rồi, sau khi rời hoàng cung thì không thoải mái, đau đầu, người cũng nhức mòi, ngực khó chịu.

Trương Nhược Lan giả vờ khó chịu.

Cận Thiệu Khang rất lo lắng:

- Nghiệm trọng như thế? Để ta gọi đại phu tới xem!

Vừa nói vừa đứng dậy sai hạ nhân.

Trương Nhược Lan dưới tình thế cấp bách vội kéo tay hấn:

- Không cần đâu, người quên rồi sao, ta cũng biết y thuật, tự kê đơn thuốc là được.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, nhìn tay nàng kéo tay hấn, mỉm cười, lại ngồi xuống, nhẹ cầm tay nàng, xoa xoa tay nàng khiến lòng nàng dâng lên cảm giác quái dị, định rút lại thì hấn lại nắm chặt lấy.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, cười nói:

- Nàng không phải thường nói nàng không biết y thuật, chỉ biết chút phương pháp thực liệu? Ta cũng không yên tâm, vẫn nên mời đại phu đến xem thì hơn, cùng lắm đợi xác định bệnh rồi dùng phương pháp thực liệu của nàng trị là được.

Thấy hấn kiên trì, Trương Nhược Lan có chút hoảng hốt, thật sự là muốn tìm đại phu đến xem?

- Hay là mời Lưu thái y lại đây. Trương Nhược Lan đề nghị.

Cận Thiệu Khang nghe được cái tên này, đầu tiên là nhũu mảy nhưng lại giãn ra, thản nhiên nói:

- Lưu thái y quả thật y thuật cao minh...

Vừa nói vừa nhìn nàng một cái

- Hình như nàng rất quen hần. Trong giọng nói có chút ghen tuông.

Tương Nhược Lan cười cười, không lên tiếng.

Cận Thiệu Khang gọi Trữ An đến, bảo hần đi mời Lưu thái y lại. Trữ An đi rồi, Tương Nhược Lan nói với Cận Thiệu Khang:

- Đã không còn sớm nữa, hay là Hầu gia dùng cơm tối trước đi.

Cận Thiệu Khang gật đầu:

- Vậy nàng gọi nha hoàn vào cho ta thay quần áo.

- Hầu gia, lúc này nên về Sở thiên các đi, thân thể ta không khỏe, chẳng những không thể hầu hạ Hầu gia, có khi còn lây bệnh cho Hầu gia. Tương Nhược Lan nhắc.

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Nàng hầu hạ ta khi nào! Huống hồ thân thể ta khỏe lắm, không thể dễ lây bệnh như thế được.

Vừa nói hần vừa xoa xoa trán nàng, động tác thân mật này Tương Nhược Lan không quen, lén né tránh, Cận Thiệu Khang thu tay lại, trong mắt có sự mất mát.

- Hôm nay nàng không khỏe, ta ở Sở thiên các cũng không an tâm, không bằng ở bên nàng.

Hần chớp mắt xuống, giọng nói trầm trầm, trong đó lộ ra tình cảm khiến nàng nhất thời cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Tiếp theo, Cận Thiệu Khang tự sai nha hoàn tiến lên thay thường phục cho hần, trong lúc đợi Lưu Từ Căng thì dùng cơm tối. Tương Nhược Lan sợ trước mặt hần ăn cơm sẽ lộ ra vết bầm ở cổ tay nên đưa đẩy nói không muốn ăn. Nhưng Cận Thiệu Khang vẫn sai nha hoàn bưng đồ đến bên giường hầu hạ nàng ăn một chút.

Tương Nhược Lan mặc dù thật đói bụng, nhưng là vì biểu diễn nên đành chỉ ăn vài miếng rồi nói nàng ăn không vô. Cận Thiệu Khang đứng bên nhìn, không ép nàng nhưng sắc mặt ưu sầu khiến trong lòng Tương Nhược Lan có chút áy náy.

Bên kia, rất nhanh thái phu nhân đã nghe được tin này từ Đỗ Quyên.

- Người nói, phu nhân không khỏe, Hầu gia sai người tìm Lưu thái y tới bắt mạch.

Thái phu nhân hỏi Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nói:

- Đúng thế, nô tỳ nghe được rất rõ, nô tỳ cảm giác nếu là bệnh bình thường sẽ không cần mời đến Lưu thái y nên mới đến bẩm báo thái phu nhân.

Thái phu nhân hơi nhũu mảy, nghi hoặc hỏi Trương mục mục bên cạnh:

- Người thấy thế nào?

Trương mục mục suy nghĩ một chút, đột nhiên vui vẻ nói:

- Thái phu nhân, gần đây Hầu gia vẫn ở Thu đường viện, chẳng lẽ...

Thái phu nhân mắt sáng rực lên:

- Ý người là Nhược Lan có tin mừng!

- Lão nô đoán vậy.

Thái phu nhân bật người đứng dậy đi ra ngoài:

- Đến Thu đường viện xem một chút.

Cầm tú viên, Vu Thu Nguyệt cũng đồng dạng nhận được tin này, chỉ có điều, ánh mắt nàng không phải vui mà là buồn, nàng nghiêng răng nói:

- Phu nhân có bệnh, theo lý ta phải đi xem một chút! Đi, đi Thu đường viện!

Thái phu nhân, Vu Thu Nguyệt, cả Vương thị và Cận Yên Nhiên thấy có kịch xem cũng chạy tới Thu đường viện thì cũng vừa lúc Lưu Từ Căng đến.

Tương Nhược Lan thấy nhiều người như vậy đột nhiên tới, có chút hoảng sợ, nàng lặng lẽ kéo chặt chân.

Cũng may mọi người không biết Tương Nhược Lan bị bệnh gì, sợ là bệnh lây truyền nên cũng không dám tới quá gần, đặc biệt là Vu Thu Nguyệt thì dẫn như chỉ đứng mép cửa.

Lưu Từ Căng chặn mạch cho Tương Nhược Lan, một lát sau, có chút kinh ngạc nhìn nàng. Tương Nhược Lan biết hắn nhìn ra manh mối thì vội vàng nói:

- Lưu thái y, ta đau đầu, nhức người, ngực khó chịu, là bị phong hàn?

Lúc nói, nàng nhìn Lưu Từ Căng không chớp mắt, trong lòng hy vọng hắn có thể hiểu rõ ý nàng.

Lưu Từ Căng đương nhiên hiểu, hắn gật đầu nói:

- Không sai, là bị phong hàn, nghỉ ngơi vài ngày, uống chút thuốc là khỏi hẳn.

Vừa nói vừa đứng dậy đi kê đơn.

Cận Thiệu Khang nghe vậy thở dài một hơi, thái phu nhân nghe vậy thì lại có chút thất vọng, bà không cam lòng lại hỏi Lưu Từ Căng:

- Chỉ là bị phong hàn, không có gì khác?

Lưu thái y cầm bút cười nói:

- Quả thật là phong hàn.

Vu Thu Nguyệt đứng bên nhẹ cười, vẻ mặt thả lỏng. Thái phu nhân thất vọng, không khỏi quay đầu lạnh lùng nói với Cận Thiệu Khang:

- Chỉ là chút bệnh vặt còn làm phiền đến Lưu thái y.

Lưu thái y vội nói:

- Bất kể bệnh nặng hay nhẹ, với đại phu đều như nhau, đều phải chăm chú chữa trị.

Thái phu nhân nể mặt Lưu Từ Căng, không tiện nói thêm gì, vừa định đi thì lại nghe Tương Nhược Lan nói:

- Phong hàn này có phải là bệnh lây không, có phải lúc này ta nên chú ý một chút, tránh lây cho người khác.

Lưu thái y vốn là giúp nàng, lúc này nghe nàng nói thế đương nhiên biết nàng có dụng ý, để theo nàng nói:

- Đúng thế, lúc này cần phải chú ý.

Thái phu nhân vội vàng xoay người lại, đầu tiên là nói với Vu Thu Nguyệt đứng một bên:

- Ngươi mang bầu, đến đây làm gì, không phải ta đã sớm miễn cho ngươi không phải hành lễ? Mau về phòng ngươi đi.

Đồng thời cũng bảo Cận Yên Nhiên nhanh về. Vu Thu Nguyệt ôn nhu nói:

- Nghe nói tỷ tỷ không khỏe, trong lòng lo lắng, xem đến xem một chút.

Thái phu nhân gật đầu, sắc mặt hơi hoãn:

- Tin chắc Hâu gia và phu nhân đã biết tâm ý của ngươi, đi về phòng đi.

Vu Thu Nguyệt mềm mại đáp vâng một tiếng, khẽ động chân nhưng ánh mắt lại nhìn Cận Thiệu Khang vô cùng buồn bã.

Thái phu nhân nhìn thấy, quay đầu lại nói với Cận Thiệu Khang:

- Hâu gia, lúc này ngươi cũng đừng ở lại đây, Hâu gia đang bận rộn đừng để thân thể bị bệnh, đợi Nhược Lan bình phục ...

Cận Thiệu Khang vội vàng nói:

- Chính là vì Nhược Lan không khỏe nên ta mới càng phải ở bên chăm sóc.

Thái phu nhân đột nhiên cao giọng:

- Hầu gia đừng quên, Thu Nguyệt mới là người người nên quan tâm chiếu cố, trong bụng nàng là cốt nhục Cận gia ta! Hầu gia tự hỏi lòng xem, từ khi Thu Nguyệt mang thai, người đã từng ở lại Cẩm Tú viên một đêm, có từng quan tâm đến Thu Nguyệt? Người làm như vậy không công bằng với Thu Nguyệt,

Vu Thu Nguyệt trong lòng đau xót, quay đầu đi, nước mắt rơi xuống.

Cận Yên Nhiên và Vương thị thấy thái phu nhân tức giận, ở một bên không lên tiếng, nhưng nhìn Vu Thu Nguyệt đồng tình.

Thái phu nhân nói một phen khiến Cận Thiệu Khang á khẩu không trả lời được, hắn không khỏi nhìn về phía Vu Thu Nguyệt, nàng cảm giác được ánh mắt hắn, vội quay đầu lại, nước mắt doanh trùng.

- Hầu gia... Thanh âm nghẹn ngào, như là không nói nên lời.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong lòng mơ hồ có chút áy náy.

- Thái phu nhân, xin thứ cho ta nói thẳng

Một bên, Lưu Tử Căng đột nhiên lên tiếng, mọi người không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía hắn:

- Bây giờ Cận phu nhân mới là người bệnh, vẫn xin mọi người đừng ở đây khắc khổ, tránh quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi!

Thái phu nhân hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Được! Lưu thái y nói rất đúng, chúng ta đi!

Bà dẫn mọi người rời đi, quay đầu lại thấy Cận Thiệu Khang vẫn đứng đó, vội kéo hắn:

- Còn đứng đây làm gì, không nghe Lưu thái y nói? Không nên quấy rầy Nhượng Lan nghỉ ngơi, theo ta đi ra ngoài!

Vừa nói vừa kéo hắn đi ra.

Cận Thiệu Khang đi theo bà ra cửa, đến cửa, không nhịn được quay đầu lại nhìn Trương Nhượng Lan một cái. Trương Nhượng Lan mỉm cười, phất tay với hắn.

Trương Nhượng Lan nhìn bóng lưng hắn, nhẹ nhàng thở dài. Đây không phải là lỗi của hắn bởi vì đây là thực tế, không thể thay đổi, không thể biến mất.

Nếu nàng không thể thích ứng, nàng chỉ có thể nghĩ cách rời đi.

Chính là vừa nghĩ tới “hòa ly” trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt châm chọc của hoàng đế và những lời nói vô sỉ của hắn.

“... sau khi hòa ly, ta lại đón nàng vào cung... đến lúc đó chúng ta từ từ chơi...”

Trương Nhượng Lan không khỏi rung mình, bật người đem hai chữ “hòa ly” vứt lên tận chín tầng mây.

Nếu nói Hầu phủ là hang sói thì hoàng cung là hang hổ, cũng không nên chạy ra hang sói để nhảy vào hang hổ...

Bây giờ Hầu phủ với nàng mà nói chính là nơi tị nạn.

Không nói thực tế gì nữa. Chỉ là nói với thái hậu vậy thôi, không nên tạo cơ hội cho cầu hoàng đế !

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Lưu Lại.

Sáng sớm hôm sau, Trương Nhượng Lan liền sai người tiến cung nói rõ bệnh của mình, giờ nàng ngã bệnh đương nhiên không thể vào cung, đến gần Từ quý phi, là tình huống đặc thù nên cũng không tính là kháng chỉ. Nàng lại đem giấy ghi thực đơn mấy ngày sau cho Từ quý phi đưa vào cung.

Chắc phải đợi thương thế trên người biến mất mới có thể nói khỏe hắn mà tiến cung. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng vĩnh viễn không phải tiến cung, như vậy cũng sẽ không bị hoàng đế dây dưa. Nhưng lại nghĩ rằng ý nghĩ đó của mình quá ngây thơ, hoàng đế nếu muốn đối phó mình, có vào cung hay

không thì có khác gì nhau?

Cuối cùng dẹp hết tất cả, không nghĩ gì nữa, thả lỏng tâm tình, đợi ngày đó đến rồi hãy phiền não tiếp.

Tương Nhưộc Lan ban ngày đóng cửa không ra, bọn nha hoàn trừ phi có việc cần không thì cũng không cho bọn họ vào. Nàng ở trong phòng viết phương pháp thực liệu cho Lưu thái y, cũng bổ sung thêm một số phương pháp dưỡng sinh trường thọ.

Lại một ngày trôi qua.

Đến tối thì Cận Thiệu Khang tới Thu đường viện. Tương Nhưộc Lan ở trong phòng nghe thấy giọng hắn thì vội nằm lên giường, tóc vốn không chải búi, giờ thành lớp lá chần rất tốt.

Không lâu sau, Cận Thiệu Khang đẩy cửa mà vào, Trữ An ở phía sau cũng vào theo, trên tay hắn là một lồng đựng thức ăn lớn.

Tương Nhưộc Lan thoáng ngẩng đầu:

- Hầu gia sao lại tới đây? Lúc này, Hầu gia không nên đến mới đúng.

Cận Thiệu Khang một thân quan phục, vẻ mặt phong trần, hiển nhiên là vừa về đã tới đây ngay.

- Ta nói rồi, ta không cần kiêng kỵ mấy thứ đó.

Hắn cười cười, đi tới bên giường, nhìn sắc mặt nàng rồi sờ trán nàng hỏi:

- Nhưộc Lan, hôm nay khá lên không?

Tương Nhưộc Lan đáp:

- Vẫn có chút không thoải mái nhưng cũng đỡ hơn hôm qua nhiều. Lại hỏi: Hầu gia mới về?

Cận Thiệu Khang gật đầu, quay đầu nhìn Trữ An. Trữ An tiến lên, đặt lồng đựng thức ăn lên bàn, cẩn thận mở ra, một luồng khí nóng phun ra, mùi thức ăn thơm ngát tràn ngập phòng.

Từ chỗ Tương Nhưộc Lan có thể thấy trong lồng đựng hai bát men sứ trắng lớn, nhưng không thấy rõ đây là cái gì.

- Hầu gia, đây là cái gì? Tương Nhưộc Lan hỏi.

Trữ An mở hộp ra, bung một chiếc bát ra, đặt ở trên bàn.

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Đây là cháo ở Túy Nguyệt lâu, là từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành. Ngay cả tiên đế cũng từng khen không ngớt lời. Không phải hôm qua nàng nói ăn không có khẩu vị sao. Ta nghĩ, cháo này nhất định nàng sẽ thích ăn, cho nên hôm nay trở về tiện mua thêm cho nàng một phần.

Vừa nói vừa xoay người đi tới trước bàn, bung bát lên, nhìn thoáng qua bát cháo còn lại rồi nói với Trữ An:

- Đưa tới Cẩm tú viên đi.

Trữ An xúng vâng, xách lồng ra khỏi phòng.

Trữ An đi rồi, Cận Thiệu Khang bung bát cháo ngồi bên giường, dùng thìa khuấy thổi thổi cho bớt nóng:

- Dậy đi, nhân lúc còn nóng thì ăn.

Tương Nhưộc Lan nào dám ngồi dậy, ngồi dậy thì vết cắn trên cổ sẽ lộ rõ nên nói:

- Bây giờ ta không muốn ăn, hầu gia... cứ để đó đi, đợi chút nữa ta ăn.

Cận Thiệu Khang cười cười, bung bát cháo tới trước mặt nàng, ôn nhu nói:

- Nghe lời, ăn một chút, mãi không ăn sao được, nha hoàn nói hôm nay nàng còn chưa ăn gì, nào, thử một chút, hương vị rất ngon.

Tương Nhưộc Lan đen mặt, đồ trẻ con à? Nghe lời...

Nhưng trong lòng lại có một cảm giác ảm áp. Nhớ lại kiếp trước, lúc nàng ngã bệnh thì có ai quan tâm nàng ăn uống được gì? Lại càng không phải nói đến như bây giờ, có người hao hết tâm tư để dành mình ăn.

Không phải không cảm động. Chính là không có cách nào nhận ý tốt này của hắn.

- Hầu gia, thật sự ăn không vô. Trương Nhược Lan nhỏ giọng nói.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, đặt bát cháo xuống ghế nhỏ bên giường, nhẹ giọng nói:

- Nhược Lan, nàng trách ta mua cháo cho nàng còn mua thêm cho Thu Nguyệt?

Vốn không định để nàng biết, nhưng cảm giác lừa nàng lại càng không hay nên mới trước mặt nàng sai Trữ An đưa sang Cẩm tú viên.

Trương Nhược Lan nhìn hắn, nhất thời có chút ngây ra, sau đó nhớ ra khi nãy hắn nói với Trữ An thì mới ý thức được hắn mua cháo cho cả mình và Vu Thu Nguyệt.

- Mẫu thân nói, thời gian này Thu Nguyệt ốm nghén, không ăn được gì... Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói.

- Hầu gia, người không cần giải thích chuyện này với ta. Người muốn làm thế nào thì cứ làm như thế.

Đây là những lời nói thật của Trương Nhược Lan, nàng vẫn không viên phòng cùng hắn, có tư cách gì trông nom chuyện của hắn cùng thê thiếp? Huống chi, thiếp thất này còn mang thai với hắn. Nhưng lời này, Cận Thiệu Khang nghe vào lại nghĩ thành ý khác.

Hắn nhìn nàng một cái:

- Nhược Lan, nàng tức giận? Hay là thật sự không thèm để ý?

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười:

- Hầu gia, người hắn biết rõ ta rồi. Nếu ta để ý, chỉ nghĩ đến nữ nhân khác có hài tử với phu quân ta, ta sẽ rất thương tâm. Vì không để cho mình thương tâm, ta chỉ có cách không thèm để ý. Hơn nữa, nếu ta để ý thì có thể thay đổi được tất cả?

Cận Thiệu Khang há mồm, định nói gì nhưng khi nhìn đến đôi mắt trong suốt của nàng thì những lời đến mồm lại nuốt ngược lại. Vì hắn biết, nàng không phải là nữ tử dễ thay đổi, một khi nàng đã hạ quyết tâm, nói gì cũng chỉ là thừa.

Lòng hắn trầm xuống, có chút khó chịu. Hắn muốn tức giận nhưng lại nghĩ đến chuyện gây sự với nàng rồi, chính mình lại chẳng dễ chịu gì, tất cả sự tức giận và không cam lòng lại nén xuống.

Hắn ra về để dàng nói:

- Quên đi, không nói chuyện đó nữa, nàng là đồ vô lương tâm.

Hắn đứng dậy:

- Ta còn phải đi thỉnh an mẫu thân, nàng nghỉ ngơi đi.

Vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước thì quay đầu lại:

- Cháo nên ăn lúc còn nóng, để lạnh ăn không ngon đâu.

- Hầu gia!

Trương Nhược Lan đột nhiên gọi một tiếng, Cận Thiệu Khang dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng

- Cảm ơn người.

Trương Nhược Lan nhìn hắn, hai mắt lưu chuyển, tươi cười như hoa, tóc xõa xuống trán, một khắc này, sự xinh đẹp của nàng khó có thể hình dung.

Lòng hắn nóng lên, không nhịn được, bước nhanh về phía nàng. Trương Nhược Lan bị ánh mắt của hắn hù dọa, còn chưa phản ứng lại thì hắn đã ôm lấy nàng, hôn lên môi nàng, nụ hôn như lửa nóng, dây dưa triền miên như xâm nhập đến cốt tủy.

Trương Nhược Lan phải tốn sức lớn mới có thể đẩy hắn ra.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt u ám thâm thúy, nhẹ nhàng thờ hào hèn:

- Đồ vô lương tâm...

Hắn nhẹ nói một câu, giọng nói trầm thấp mập mờ. Sau đó đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trương Nhược Lan vỗ vỗ đôi môi bị sưng của mình, nhìn bóng lưng hắn, ngây ngốc hồi lâu.

Sau khi rời khỏi Thu đường viện, Cận Thiệu Khang đi tới tùng hương viện, vấn an thái phu nhân.

Hành lễ với bà rồi, cùng bà hàn huyên, đang nói mấy chuyện sau khi trời vào thu phải lo liệu, Liễu Nguyệt đột nhiên dẫn nha hoàn Lệ Châu bên người Vu Thu Nguyệt vào.

Lệ Châu tiến vào, quỳ xuống trước mặt thái phu nhân, vội kêu:

- Thái phu nhân, di nương nhà tôi từ lúc trưa nay vẫn cứ khóc, bất kể chúng nô tỳ khuyên thế nào cũng vô dụng, chúng nô tỳ không biết nên làm thế nào?
- Tại sao có thể như vậy?

Thái phu nhân nhíu mày, bà chỉ vào Lệ Châu:

- Là lũ nô tài các ngươi khiến di nương tức giận!

Lệ Châu vội xua tay:

- Thái phu nhân, chúng nô tỳ sao dám làm di nương tức giận, nhưng lúc di nương khóc vẫn... vẫn...

Vừa nói hai mắt len lén nhìn Cận Thiệu Khang.

Thái phu nhân nhìn Cận Thiệu Khang, hiểu ý của nàng:

- Thu Nguyệt có thai, tâm tình kích động như thế không tốt cho hài tử.

Bà quay đầu, nhìn về phía Cận Thiệu Khang, trầm giọng nói:

- Hầu gia, ngươi đi xem Thu Nguyệt một chút! An ủi nàng!

Cận Thiệu Khang trầm mặc một hồi, mới đáp:

- Vâng, mẫu thân.

Cận Thiệu Khang theo Lệ Châu tới Cẩm tú viên, vừa vào đến phòng đã thấy Vu Thu Nguyệt ngồi dựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt, nhãn quyền sưng đỏ, tay cầm một chiếc khăn, nước mắt ròng ròng.

Nghe có động tĩnh, nàng ngẩng đầu, thấy là Cận Thiệu Khang, trên mặt lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ, khuôn mặt lê mang hoa vũ trông có một vẻ đẹp đáng thương.

- Hầu gia.

Nàng nhẹ gọi một tiếng, xuống giường, loạng choạng đi tới bên Cận Thiệu Khang, ôm hân:

- Hầu gia, cuối cùng ngươi cũng đến nhìn Thu Nguyệt..

Vừa nói vừa gắt gao ôm eo hân, ô ô khóc lên. Cận Thiệu Khang nghe nàng khóc, nhẹ nhàng thờ dài, hân nhẹ nhàng đẩy nàng ra, sau đó nói:

- Ngươi mang thai, hân là nên chiều cố thân thể mình, khóc như vậy cẩn thận tổn thương thân thể.

Vừa nói vừa đỡ nàng ngồi xuống giường, lại nói:

- Mới vừa rồi ta sai Trữ An mang cháo đến, ngươi ăn chưa!

- Ăn!

Vu Thu Nguyệt vừa nói vừa lau nước mắt:

- Ăn rất ngon, Hầu gia, cảm ơn Hầu gia còn nghĩ tới Thu Nguyệt

Cận Thiệu Khang trong lòng có chút hồ thẹn. Lúc mua cháo hân vốn không nghĩ tới nàng, là Trữ An nhắc thì hân mới mua thêm một phần.

- Nếu ngươi thích, sau này ta sai Túy Nguyệt lâu mỗi ngày đem tới cho ngươi.

Vu Thu Nguyệt kéo tay hân, tựa vào vai hân, tươi cười hạnh phúc:

- Cảm ơn Hầu gia!

- Nghe nha hoàn nói, buổi trưa ngươi khóc? Nếu ngươi cảm thấy buồn bực thì mỗi ngày nên đi hoa viên cho thư thả.

Vu Thu Nguyệt nắm chặt tay hắn:

- Thu Nguyệt chỉ là quá nhớ Hàu gia thôi, ngay cả hài nhi trong bụng cũng nhớ phụ hầu nữa!

Vừa nói vừa cầm tay Cận Thiệu Khang đặt lên bụng mình.

Nàng nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Mỗi ngày con đều nói với ta là muốn gặp phu thân.

Ánh mắt Cận Thiệu Khang dừng trên bụng nàng, có chút cười cười:

- Mới được hơn hai tháng, hài tử còn chưa thành hình.

- Nhưng ta cảm giác được như thế! Vu Thu Nguyệt nhìn hắn cười, có chút làm nũng nói.

- Nói hươu nói vượn!

Cận Thiệu Khang rút tay về nhưng ánh mắt vẫn còn dừng trên bụng nàng.

- Hàu gia...

Vu Thu Nguyệt nhìn hắn, đột nhiên mềm giọng khẩn cầu:

- Buổi tối ở lại có được hay không?

Cận Thiệu Khang ngẩng người, sau đó đứng dậy:

- Ta còn có một số việc cần làm, mai sẽ đến thăm ngươi.

Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Vu Thu Nguyệt bước lên ôm hắn từ đằng sau, cầu khẩn:

- Hàu gia, ngươi chán ghét Thu Nguyệt rồi sao? Ngươi có biết trong thời gian này ta có bao nhiêu khổ. Ta biết, mấy ngày nay ngươi đều ở lại chỗ tỷ tỷ, ta không dám ghen ghét, chính là..... Chính là lòng ta rất đau. “ Tư quân như minh chúc, tiên tâm thả hàm lệ” (k có hứng thú với những lời Vu Thu Nguyệt xỏ ra nên k edit) lòng của ta như bị dao chém. Ta biết ta không tốt bằng tỷ tỷ, không thể so sánh với tỷ tỷ. Nhưng là, chỉ hôm nay, Hàu gia, hôm nay ở lại được không, ở lại bên ta và hài tử, để cho hài tử có cơ hội cùng phụ thân một chỗ. Ta biết bây giờ ta không thể nào hàu hạ hàu gia. Chỉ cần hàu gia ở bên ta, ta sẽ an tâm, ta sẽ thỏa mãn rồi. Hàu gia, chỉ hôm nay thôi có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Rốt Cục Thì Ta Tính Là Cái Gì

Vu Thu Nguyệt mỉm cười cẩn thận hàu hạ Cận Thiệu Khang ăn tối.

- Hàu gia, canh này là ta tự tay nấu, ngươi nếm thử, có đủ như hay không?

Vừa nói vừa múc một bát đưa tới trước mặt Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang nhìn bát canh trước mặt nói:

- Bây giờ ngươi mang thai, cũng không cần làm những chuyện này.

Vu Thu Nguyệt hơi cúi đầu, cười nói:

- Ta vẫn nhớ trước kia hàu gia thích nhất là canh này, Thu Nguyệt thăm muốn để hàu gia ăn ngon.

Sau đó nói tiếp:

- Hầu gia thử xem xem, mùi vị thế nào, Thu Nguyệt nấu từ trưa đó!

Đang chuẩn bị ăn canh, Cận Thiệu Khang nghe vậy, liếc nàng một cái, Yên Nhiên nói:

- Chuẩn bị từ trưa? Người biết hôm nay bản hầu sẽ đến?

Vu Thu Nguyệt tươi cười cứng đờ, sau đó cười khan hai tiếng:

- Ta cũng không biết Hầu gia lúc nào sẽ đến, ngày nào cũng đều chuẩn bị canh này thôi.

Cận Thiệu Khang cười cười, không nói cái gì nữa. Hắn như thế nào lại không biết nàng nghĩ gì. Nha hoàn kia khóc kể một phen chỗ thái phu nhân là nàng cố ý an bài. Hắn có thể hiểu dụng ý của nàng, chỉ là nàng muốn hắn đến gặp nàng nhưng trong lòng hắn đột nhiên dâng lên cảm giác không vui. Mặc dù bên cạnh Vu Thu Nguyệt một mực cười nói, nhưng hắn vẫn có cảm giác tỉnh mạch. Cùng Nhược Lan một chỗ sẽ không như vậy, mỗi một câu nói, nụ cười của nàng đều khiến hắn phi thường vui vẻ. Khiến lòng hắn ấm áp, thời gian qua rất nhanh, tựa như cả đêm chỉ nhoáng một chút mà thôi.

Chính là hắn không thể không đến đây, nữ tử này là hắn cầu chỉ mà lấy vào cửa, trong bụng nàng là máu thịt của hắn, lúc nàng ôm hắn khóc xin hắn lưu lại, hắn thật sự không đành lòng đẩy nàng ra.

Chỉ là cùng nàng một đêm, Nhược Lan cũng biết nàng có bầu không thể cùng hắn, như thế, nàng có thể tức giận không?

Hắn đột nhiên cười tự giễu, Cận Thiệu Khang ơi là Cận Thiệu Khang, người cũng quá đề cao chính mình rồi. Nhược Lan sẽ không tức giận, nàng căn bản là không thêm đề ý.....

Trước đó, nàng đã thích mình như vậy...

“... Nhược Lan cảm thấy, kiếp này không gả cho Hầu gia không thể...”

Tình cảm sâu như vậy, sao có thể nói thu là thu lại được? Không thấy sự cố gắng của hắn? Không thấy nỗ lực của hắn? Thật đúng là đồ vô lương tâm. .

Trong lòng Cận Thiệu Khang chua xót không thôi.

Bữa tối, Vu Thu Nguyệt tự nói tự cười, cùng Cận Thiệu Khang miên man suy nghĩ mà qua đi.

Sau khi ăn xong, Vu Thu Nguyệt nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia vất vả một ngày, cũng mệt mỏi rồi, không bằng tắm rửa cho thoải mái. Thu Nguyệt sai người chuẩn bị nước nóng ở sương phòng bên cạnh cho hầu gia tắm?

Cận Thiệu Khang không chuẩn bị nhưng cũng nói:

- Cũng được.

Vu Thu Nguyệt đưa Cận Thiệu Khang sang sương phòng. Sương phòng cách phòng chính không xa, bài trí đơn giản. Một chiếc giường lớn, một tủ quần áo, một chiếc bàn nhưng tất cả đều là gỗ đào, chần nệm trên giường cũng rất tinh xảo.

Vừa vào cửa là có thể ngửi thấy mùi hương thơm khiến gân cốt người ta như nhuyễn ra. Cận Thiệu Khang khẽ nhíu mày, ánh mắt lóe lên.

Giữa sương phòng có một chiếc bình phong tách ra, bên trong hơi nóng bốc lên.

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Tất cả đều chuẩn bị tốt rồi, Hầu gia vào đi thôi, Thu Nguyệt lui xuống trước.

Vừa nói vừa xoay người đi ra cửa rồi đóng cửa lại.

Cận Thiệu Khang đi vào, cởi quần áo ngồi vào bồn.

Bên kia, sau khi Vu Thu Nguyệt đi ra thì kéo Ngọc Liên đến.

Ngọc Liên cúi đầu, mặc một bộ sa y trong suốt, da dẻ trắng như tuyết đỏ ửng lên, trong vô hạn thẹn thùng, nhìn qua đúng là sở động lòng người. Ánh mắt Vu Thu Nguyệt hung hăng nhìn lên bộ ngực đầy của nàng, sau đó, hít thật sâu một hơi, khôi phục tâm tình của mình.

- Chuyện ta giao cho người, người đã nhớ chưa?

Ngọc Liên đỏ mặt đáp:

- nô tỳ nhớ kỹ.

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, nói từng từ từng chữ:

- Đêm nay nếu ngươi có thể lưu lại hầu gia, sau này vinh hoa phú quý vô cùng còn nếu thất bại, ta sẽ tìm một kẻ hạ nhân mà gả ngươi ra! Ngươi phải nhớ cẩn thận.

Ngọc Liên sợ run cả người, vội nói

- Di nương yên tâm, nô tỳ nhất định cố hết sức.

- Đi thôi!

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng, xoay người, ánh mắt hiện lên một tia lạnh. Sau khi Ngọc Liên rời đi, Lệ Châu khó chịu nói:

- Di nương, Ngọc Liên nhát gan như thế, chỉ sợ làm không xong.

Vu Thu Nguyệt quay đầu tức giận nói:

- Ta cũng biết ngươi là gan lớn, nhưng ngươi tự nhìn lại bản thân đi.

Lệ Châu nhìn lại người mình, không cam lòng mà bĩu môi.

Từ sau khi Ngọc Liên rời đi, Vu Thu Nguyệt lo lắng chờ đợi, trong lòng vừa mong Ngọc Liên có thể được Hầu gia thích lại vừa nghĩ tới cảnh Ngọc Liên hầu hạ dưới thân Hầu gia, không nhận được mà ngọn lửa đỏ kị bốc lên.

Nàng không ngừng tự an ủi mình, không sao, không sao, chỉ cần nàng vượt qua ải trước mắt, chỉ cần nàng giữ được Hầu gia ở Cẩm tú viên, dựa vào tính ghen tuông của Trương Nhược Lan thì chắc chắn sẽ huyền não Hầu phủ đến long trời lở đất. Đến lúc đó Hầu gia nhất định sẽ chán ghét nàng ta! Chỉ cần đợi nàng sinh hài tử, nàng sẽ có cách đoạt lại tình cảm của hầu gia. Đến lúc đó, Ngọc Liên cũng chẳng là gì (tính hay nhờ)

Kiên nhẫn một chút, Vu Thu Nguyệt, chuyện nhỏ không nhẫn thì mưu lớn không thành. Nàng nắm chặt tay, đốt ngón tay trắng bệch ra.

Lệ Châu ở một bên nhìn nàng lúc lạnh lùng, lúc nghiêng răng nghiêng lợi mà trong lòng run lên.

Lúc này, sương phòng cách vách đột nhiên truyền đến tiếng quát của Cận Thiệu Khang, sau đó là tiếng Ngọc Liên khóc kêu.

Vu Thu Nguyệt vội bật dậy, sắc mặt trắng bệch, toàn thân như nhũn ra.

- Nguy rồi..... Nguy rồi, đồ vô dụng, chút chuyện nhỏ cũng làm không xong.

Vu Thu Nguyệt lập tức vọt vào sương phòng.

Trong sương phòng có mùi hương thơm nồng. Cận Thiệu Khang tóc dài ẩm ướt dính bên vai, khoác áo mỏng, dưới mặc quần dài, sắc mặt xanh mét vô cùng đáng sợ.

Mà Ngọc Liên thì quần áo lằng lộn, ánh mắt chật vật, quỳ rạp trên mặt đất khóc rống không thôi.

Vu Thu Nguyệt thấy sắc mặt Cận Thiệu Khang thì càng hoảng sợ, cả kinh nói:

- Hầu gia, xảy ra chuyện gì, là Ngọc Liên hầu hạ không chu đáo?

Loại chuyện này tại nhà nàng thường xuyên xảy ra, nàng cũng chẳng cảm giác được có gì là không ổn.

Cận Thiệu Khang trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt vô cùng âm trầm. Hắn chỉ vào Ngọc Liên trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Nàng là người sai vào?

Vu Thu Nguyệt mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng là nàng hiểu bây giờ Hầu gia rất tức giận. Nàng vội vàng quỳ xuống, kinh hoảng nói:

- Hầu gia, Thu Nguyệt biết thân là thiếp thất không có tư cách an bài người cho hầu gia, là Thu Nguyệt làm sai, nhưng là Thu Nguyệt sợ mình không thể hầu hạ Hầu gia khiến hầu gia mất hứng, Thu Nguyệt là toàn tâm toàn ý nghĩ cho Hầu gia.

Vừa nói người nàng vừa run rẩy, trong mắt rung rung ra vẻ yếu ớt vô tội.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười lạnh, sau đó vung tay lên đẩy chiếc lò hương trên bàn xuống đất. “Xoảng” một tiếng, tro hương đổ ra, tàn mát mùi hương nồng nặc:

- Hay lắm, toàn tâm toàn ý, hay cho nghĩ cho ta! Thế mà còn dùng thủ đoạn ti tiện này. Vu Thu Nguyệt, rốt cục ngươi mang tâm tình gì mà đẩy nàng ta đến bên ta.

Hắn nói càng lúc càng trầm, đến cuối cùng, mỗi chữ như búa tạ ngàn cân đánh vào lòng nàng.

Nhìn hương lò trên mặt đáy, sắc mặt Vu Thu Nguyệt tái nhợt như tờ giấy, môi không ngừng run run, nàng vô cùng luống cuống. Cận Thiệu Khang đối với nàng luôn luôn ôn nhu, chưa bao giờ có nửa câu nặng lời, cũng chưa bao giờ có thần sắc đáng sợ như bây giờ.

Nàng tới gần, ôm lấy chân hắn, nước mắt tuôn ra:

- Hầu gia, người đừng tức giận. Thu Nguyệt biết sai rồi, người có thể đánh Thu Nguyệt, mắng Thu Nguyệt, nhưng ngàn vạn lần đừng giận Thu Nguyệt. Thu Nguyệt là thật lòng thích hầu gia, Thu Nguyệt chỉ là nghĩ nên hầu hạ Hầu gia thật tốt mới làm như vậy. Hầu gia, nể tình hài tử của chúng ta, người đừng trách Thu Nguyệt!

Nàng khóc đến khàn cả giọng, nhưng hầu gia khi xưa luôn ôn nhu lúc này lại đứng đó, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Vu Thu Nguyệt trong lòng sợ hãi vô cùng, nàng thật sự không nghĩ ra, chuyện như thế nào lại biến thành như vậy?

Mỗi lần mẫu thân đem nha hoàn cho cha, cha đều rất vui vẻ. Tại sao, phản ứng của Hầu gia lại như vậy.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng:

- Vu Thu Nguyệt, người luôn nói người thiết tình thích ta, nhưng trong lòng người, rốt cục thì ta tính là cái gì?

Hắn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

- Hầu gia, Hầu gia!

Vu Thu Nguyệt khóc gào phía sau, nhưng thấy bóng dáng hắn kiên quyết rời đi. Nàng không khóc nổi nữa, bởi vì nàng đột nhiên có cảm giác, hầu gia thực sự rất tức giận...

Mãi cho đến khi bóng dáng Cận Thiệu Khang hoàn toàn biến mất, Vu Thu Nguyệt mới quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Liên. Ngọc Liên run rẩy, nhìn sắc mặt âm trầm của Vu Thu Nguyệt mà trong lòng sợ hãi.

- Di... nương, nô tỳ... nô tỳ đã cố hết sức... nô tỳ vừa vào, còn chưa nói gì... đã bị Hầu gia đẩy ra...

- Cảm ơn!

Vu Thu Nguyệt tiến lên tát nàng một cái đến ngã nhào xuống đất, ánh mắt vô cùng oán hận:

- Dám làm hỏng chuyện của ta, nô tài vô dụng thế này, ta còn nuôi người làm gì.

Vừa nói vừa quay đầu sai Lệ Châu:

- Đi gọi tổng quản tới, nói Ngọc Liên phạm lỗi lớn, cho bà mỗi đến bán đi.

- Tiểu thư, tiểu thư đừng mà, từ nhỏ ta đã hầu hạ người! Tiểu thư...

Ngọc Liên quỳ trên mặt đất dập đầu không ngừng.

- Kéo xuống!

Vu Thu Nguyệt không nhìn nàng, phẫn nộ quát.

Chuyện này huyền náo rất lớn, mặc dù Vu Thu Nguyệt cố đè xuống nhưng vẫn lan truyền khắp trong phủ. Chưa được hai ngày, thái phu nhân và Tương Nhục Lan đều biết chuyện.

Tương Nhục Lan cảm giác rất kỳ quái, Vu Thu Nguyệt này không phải rất yêu con khi kia? Sao lại đẩy nữ nhân khác lên giường hắn? Chẳng lẽ vì lợi ích, ngay cả người mình yêu cũng có thể chia sẻ? Thật đúng là không thể hiểu...

Chẳng lẽ đây là phương thức sinh tồn của nữ nhân cổ đại? Thật đúng là bí ẩn.....

Thái phu nhân biết được chuyện này xong cũng tức giận không thôi, thân là thiếp thất dám dùng mê hương để câu dẫn Hầu gia. Truyện này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải Hầu phủ sẽ thành trò cười trong mắt người khác. Dựa vào tính của bà, việc này không nghiêm trị không thể, nhưng lại nghĩ đến nàng đang có mang mà đành nhẫn xuống. Chỉ gọi Vu Thu Nguyệt đến giáo huấn một trận.

Sau đó, thái phu nhân nghiêm lệnh cấm không cho bất kì kẻ nào trong phủ nhắc tới chuyện này, nếu có kẻ dám lăm miệng sẽ trách phạt.

Chuyện này mặc dù thái phu nhân cố đè xuống, nhưng có một số chuyện đã thay đổi thì sẽ thay đổi. Từ đó trở đi, một đoạn thời gian dài, bất kể thái phu nhân nói thế nào, Cận Thiệu Khang cũng không đặt chân đến Cẩm tú viên nữa bước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chỉ Tay Vu Khống

Năm ngày sau, vết thương trên người Trương Nhược Lan đã khá lên, đang lúc nàng chuẩn bị tiến cung thì trong cung đột nhiên có lệnh truyền triệu nàng tiến cung. Hỏi rõ nguyên nhân xong, Trương Nhược Lan càng hoảng sợ.

Từ quý phi lại có lạc hồng.

Với phụ nữ có thai đột nhiên xuất hiện lạc hồng thì hầu như đó là triệu chứng trước khi sảy thai. Ở thời hiện đại, khi chảy máu thì đi bệnh viện uống thuốc là được nhưng ở thời đại y học không phát triển này thì một khi xuất hiện lạc hồng, thường tám chín phần là thai nhi sẽ không giữ được.

Từ quý phi mang long tử, hôm nay lại xuất hiện lạc hồng, chuyện này rắc rối to rồi.

Trương Nhược Lan vội vội vàng vàng vào cung, tới Vĩnh hòa cung thì đã thấy hoàng đế thái hậu hoàng hậu còn có một ít phi tần đã ở đó. Các thái y do Lưu thái y dẫn đầu ai nấy vội vàng chẩn mạch cho Từ quý phi. Từ quý phi nằm trên giường khẽ khóc lóc.

Trương Nhược Lan vẫn an ủi người hoàng đế. Đối mặt với Cảnh tuyên đế thì nàng có chút run rẩy, nhưng có lẽ Cảnh tuyên đế bận quan tâm bệnh tình Từ quý phi nên chỉ nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói:

- Bình thân.

Ánh mắt cũng không có gì đặc biệt.

Trương Nhược Lan lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị tìm cung nữ Thuộc Dược hỏi rõ tình huống thì trên giường Từ quý phi thấy nàng thì ngừng khóc, chỉ vào Trương Nhược Lan thê lương kêu:

- Là ngươi! Nhất định là ngươi! Là ngươi âm thầm hại bản cung!

Mọi người cũng bị lời của nàng làm cho hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhìn Trương Nhược Lan, vẻ mặt không hiểu, Trương Nhược Lan cảm giác mình như bị sét đánh ngang ta, quá bất ngờ

Nàng hai mắt nhìn thẳng Từ quý phi nói:

- Chuyện gì liên quan đến ta, mấy hôm nay ta còn không tiến cung.

- Trương Nhược Lan, ngươi còn muốn chối!

Từ quý phi hét rầm lên:

- Bản cung trước đó còn tốt, cho dù nôn mửa thế nào cũng không xảy ra loại chuyện này. Lưu viện sĩ vẫn nói thai nhi và bản cung đều khỏe, nhưng chỉ có sau khi dùng thực liệu của ngươi thì đột nhiên xuất hiện lạc hồng. Ngươi còn dám nói không liên quan đến ngươi! Nhất định ngươi làm gì đó vào đồ ăn, muốn mưu hại hoàng tử!

Mưu hại hoàng tử. Bốn chữ này như sét đánh trời quang khiến mọi người đều trợn mắt há mồm!

Mưu hại hoàng tử, nhẹ thì đầu rơi xuống đất, nặng thì lăng trì xử tử!

Thái hậu là người đầu tiên phản ứng lại bà bước lên, nhìn Từ quý phi trầm giọng nói:

- Từ quý phi, mưu hại hoàng tử là tội lớn, chuyện chưa rõ ràng thì không được nói bậy! Nhược Lan mấy hôm nay còn không tiến cung thì chẳng biết Từ quý phi dựa vào cái gì nói là Nhược Lan hại ngươi? Nếu chỉ bằng của ngươi đoán đã muốn định tội cho Nhược Lan, ai gia là người thứ nhất không đồng ý!

Từ quý phi khóc nói:

- Thái hậu, thần thiếp mặc dù không có chứng cứ gì, nhưng là sau khi thần thiếp dùng phương pháp thực liệu của nàng thì bụng dưới vẫn có chút đau. Bởi vì mỗi ngày thái y xem mạch không thấy khác lạ nên thần thiếp vẫn nghĩ là bình thường. Nhưng không ngờ càng ngày càng đau, đến hôm qua thì xuất hiện máu! Việc này, tỳ nữ bên người thần thiếp cũng biết!

Lúc này, cung nữ Thục Dục quỳ xuống nói:

- Hoàng thượng, nương nương nói là sự thật, dạo này bụng nương nương vẫn hơi đau, có mấy lần tối còn không ngủ được. Bởi vì mỗi ngày xem mạch, thái y đều nói tình hình ổn định nên nương nương mới không có đề ở trong lòng, bây giờ nghĩ lại, đúng là rất khả nghi a!

Thục Dục nói như là đụng tới chuyện thương tâm của Từ quý phi, nàng đột nhiên òa lên khóc. Thái y bên cạnh hoảng tới toát mồ hôi:

- Xin nương nương đừng kích động, như vậy càng không tốt cho thân thể.

Nhưng Từ quý phi kích động mà hoàn toàn không để ý đến những lời thái y nói. Nàng đột nhiên gãy xuống giường, run rẩy đi tới trước mặt Cảnh tuyên đế, đột nhiên hai chân mềm nhũn, Cảnh tuyên đế sợ nàng bị thương, vội vàng ôm lấy nàng.

Từ quý phi ngẩng đầu, nhìn Cảnh tuyên đế, nước mắt rơi xuống, khóc rống nói:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp vất vả lắm mới có hoàng tử, dù mang thai khổ cực nhưng thần thiếp vẫn rất vui (tôm, con nào hôm trước nói k thích sinh con), không ngờ tới hôm nay, hài tử của thần thiếp và Hoàng thượng bị kẻ gian hãm hại. Hoàng thượng người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp.

Vừa nói vừa ngã vào lòng Cảnh tuyên đế khóc đến khàn cả giọng.

Đột nhiên, Thục Dục chỉ vào Từ quý phi thét to:

- Lại chảy máu, lại chảy máu!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy quần áo trắng của Từ quý phi loang lổ vết máu rất đáng sợ. Lúc này, một số phi tần nhất gan la hoảng lên. Từ quý phi thấy máu đầy quần thì hét lên một tiếng, hai mắt giật giật rồi hôn mê bất tỉnh.

Trong điện nhất thời loạn thành một đoàn, cảnh tuyên đế trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Trừ hoàng hậu, thái hậu, An viễn hầu phu nhân ra, tất cả đều lui đi.

Đám phi tần theo lời đều lui ra.

Cảnh tuyên đế ôm Từ quý phi đến giường, Lư viện sĩ và vài thái y khác vừa day nhân trung, vừa châm cứu cầm máu. Một lát sau, Từ quý phi dần tỉnh lại, câu đầu tiên là:

- Hài nhi mệnh khổ của ta... rồi lại khóc lên.

Cảnh tuyên đế lo lắng hỏi Lư viện sĩ:

- Lư viện khiến, hoàng tử có thể bảo trụ không?

Lư viện sĩ về mặt khó xử

- Vì thần cũng không nắm chắc

Nghe thấy lời ấy, Từ quý phi càng kích động, vừa kéo Cảnh tuyên đế:

- Hoàng thượng, đúng là Trương Nhược Lan hại thần thiếp rồi. Hoàng thượng mau bắt nàng lại, nghiêm hình thì không sợ nàng không khai.

Thái hậu cả giận nói:

- Từ quý phi không nên hồ ngôn loạn ngữ, người định đánh cho Nhược Lan khai.

Hoàng hậu cũng tới bên Từ quý phi mà an ủi:

- Muội muội ngàn vạn lần phải tỉnh táo. Bản cung có thể hiểu tâm tình muội muội, nhưng nói chuyện này do An viễn hầu phu nhân làm thì bản cung không thể tin. Hầu phu nhân có gì mà cần phải mưu hại hoàng tử?

Từ quý phi mắt đầy lệ, giương mắt nhìn về phía hoàng hậu, nghiêng răng nói:

- Trừ nàng còn có thể là ai? Chỉ có nàng có nhiều cách cao siêu như thế. Nàng muốn hại thần thiếp, có thể thần không hay quý không biết. Về phần lý do, thần thiếp cũng không rõ, có lẽ là vẫn ghi hận chuyện muội muội Uyển Thanh của ta, cũng có lẽ...

Trong mắt nàng chợt lóe:

- Có lẽ là bị người sai bảo cũng không chừng... tóm lại giao cho Đại lý tự điều tra đi!

Hoàng hậu nghe vậy sắc mặt hơi biến nhưng Từ quý phi như không thấy, quay sang nói với Lư viện sĩ:

- Lư viện sĩ, thân thể bản cung vẫn do Lư viện sĩ theo dõi, người nói, thân thể bản cung thế nào? Sao lại phát sinh chuyện thế này?

Cảnh tuyên đế đầu tiên là quay đầu nhìn Trương Nhược Lan vẫn trầm mặc một bên, sau đó nói với Lư viện sĩ:

- Lư viện sĩ, trả lời quý phi.

Lư viện sĩ trầm ngâm trong chốc lát, cúi đầu đáp:

- Hoàng thượng, mạch của quý phi nương nương vẫn ổn định, mặc dù trước bởi vì ốm nghén mà mạch tượng có chút suy yếu, nhưng là thai nhi vẫn ổn định. Theo lý, trừ khi bị động chạm với bên ngoài thì sẽ không có tình huống này.

Lư viện sĩ nói xong, Từ quý phi chớp mắt mà Trương Nhược Lan lại thấy Thục Dục khẽ run lên nhưng lại lập tức bình tĩnh lại.

- Hoàng thượng người nghe không, trong cung có ai dám bất kính với thần thiếp? thần thiếp sao có thể bị va chạm gì? Một ngày ba bữa của thần thiếp đều do Trương Nhược Lan an bài, trừ mấy chén thuốc của Thái y viện đưa tới thì là ăn đồ ăn Trương Nhược Lan bố trí. Thuốc của Thái y viện đương nhiên không có vấn đề, như vậy không phải Trương Nhược Lan thì là ai?

Từ quý phi kéo tay hoàng đế khóc nói

Thái hậu nói:

- Đó là phương pháp thực liệu, sao có thể có hại cho thân thể?

Từ quý phi nói:

- Những phương pháp này thần thiếp không hay không rõ, trước kia vì tin tưởng Hầu phu nhân nên mới theo. Nhưng là giờ nghĩ lại, ai biết thực liệu đó có vấn đề gì không? Theo thần thiếp biết, trong lúc mang thai, một số đồ ăn là không thể ăn được. Trương Nhược Lan hiểu biết hơn chúng ta, có lẽ nàng biết cũng không chừng!

Lời này nói ra, hoàng hậu cùng thái hậu không thể nói thêm gì, muốn nói cho Trương Nhược Lan nhưng không tìm ra lời nào phản bác. Nói thật, nếu Từ quý phi nhằm vào không phải là Trương Nhược Lan, nói không chừng, hoàng hậu và thái hậu cũng sẽ đồng ý với Từ quý phi.

Ở thời đại quân chủ chuyên chế này, những người hoàng tộc chẳng cần chứng cứ xác thực, họ chỉ cần có chút nghi ngờ thì muốn giết người có khó gì.

Nghe đến đó, Cảnh tuyên đế lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trương Nhược Lan, nói:

- Trương Nhược Lan, tại sao người không nói lời nào, chẳng lẽ nói, Từ quý phi nói đều là sự thật?

Từ quý phi đang khóc có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cảnh tuyên đế một cái, nghĩ thầm, mình đã nói như thế rồi, theo đạo lý, cho dù Trương Nhược Lan là nhất phẩm phu nhân, nhưng mắc chuyện mưu hại hoàng tử, cũng hẳn là nên giao cho Đại lý tự điều tra. Cứ như vậy, cho dù Trương Nhược Lan tẩy sạch được hiềm nghi thì không chết cũng bị lột da.

Chính là Hoàng thượng hình như lại cho nàng cơ hội giải thích? Những lời này thái hậu nói còn có chút đạo lý, nhưng tại sao lại là Hoàng thượng nói?

Từ quý phi đột nhiên nhớ ra quan hệ giữa Hoàng thượng và An viễn hầu, trong lòng thầm nghĩ mình tính sót. Sao lại quên An viễn hầu là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng? Hoàng thượng tự nhiên phải giữ thể diện cho An viễn hầu.

Nhưng Từ quý phi cũng không lo lắng, nàng căn bản không tin Trương Nhược Lan có thể chứng minh mình trong sạch. Nàng có lạc hồng là sự thật, sắp không giữ được hoàng tử cũng là sự thật, Trương Nhược Lan dù giải thích thế nào cũng không đổi được sự thật này.

Bên kia, vừa mới bắt đầu, Trương Nhược Lan bị Từ quý phi chỉ tay vu khống mà hơi hoảng. Nhưng nàng dần bình tĩnh lại mà nghĩ kỹ lại tất cả

Đầu tiên, phương pháp thực liệu của mình tuyệt đối không có vấn đề. Đó là những chuyên gia ở thời hiện đại đặt riêng cho phụ nữ có thai, sao có thể vừa ăn đã bị chảy máu.

Những lời khi nãy của Lư viện sĩ đã chứng minh, thân thể Từ quý phi cũng không có vấn đề, bởi vì tự thân mà xuất hiện lạc hồng, xem ra cũng không phải.

Duy nhất có thể chính là bị va chạm, có lẽ mấy ngày này Từ quý phi đã bị va chạm. Mới vừa rồi lúc Lư viện sĩ nói, phản ứng của Thục Dục không phải rất khả nghi?

Cho nên Trương Nhược Lan lớn mật đoán, có lẽ là Từ quý phi không cẩn thận bị va chạm nên có máu chảy, nàng sợ Hoàng thượng tức giận nên đương nhiên muốn tìm kẻ thế tội. Mà nàng lại cùng mình trước đó có oán, đồ ăn của nàng lại do mình lo, đương nhiên mình là kẻ thế tội tốt nhất. Vừa có thể hả giận lại có thể trốn tránh trách nhiệm, chẳng phải là một hòn đá ném hai chim?

Trương Nhược Lan nhìn Từ quý phi lạnh lùng cười, nàng nghĩ rất hay, chỉ là nàng đã quên rồi sao, muội muội nhà nàng vì sao mà căm tức?

Tương Nhược Lan nàng dễ bị coi thường thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ngửa Bài

Trong điện tĩnh lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tương Nhược Lan.

Thái hậu thấy Tương Nhược Lan chậm chạp nói liền đi tới cạnh nàng, vỗ lưng nàng an ủi nói:

- Nhược Lan, Hoàng thượng hỏi ngươi thì ngươi nói, đừng sợ, cứ từ từ nói.

Rồi cao giọng:

- Chỉ cần ai gia còn một ngày, sẽ không để bất luận kẻ nào oan uổng ngươi!

Từ quý phi tựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt, hữu khí vô lực. Nghe vậy ngẩng đầu nhìn thái hậu:

- Thái hậu, thần thiếp biết ngươi thương Nhược Lan, nhưng long nhi trong bụng thần thiếp không phải là càn vô tội? Thần thiếp cũng không muốn làm oan Hâu phu nhân, nhưng chuyện này trừ Hâu phu nhân còn có thể là ai? Còn ai có bản lĩnh này? Có thể làm mọi chuyện đến thiên y vô phùng, ngay cả thái y cũng tra không được? Thái hậu, cũng xin người xem tâm tình bi thương sắp mất long nhi của thần thiếp mà cho thần thiếp một lời công bằng.

Bị nàng nói như vậy thành ra thái hậu thiên vị Nhược Lan! Thái hậu giận đến mặt đỏ bừng nhưng nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Lưu viện sĩ cùng đám thái y thấy quý phi nhắc tới mình thì không khỏi nhìn nhau, không hèn mà cùng cúi đầu, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Chuyện lần này lớn như vậy, bọn họ sao gánh nổi trách nhiệm.

Một bên hoàng hậu thần nhiên nói:

- Có phải Vĩnh hòa cung có người không đáng tin...

Từ quý phi quả quyết nói:

- Hoàng hậu, nô tài trong cung thần thiếp đều đã đi theo thần thiếp nhiều năm, đều là người đáng tin. Chuyện ăn uống của thần thiếp chỉ có hai cung nữ bên người lo, lại là hai người được tín nhiệm nhất. Tuyệt sẽ không mưu hại thần thiếp!

Những lời này khiến hoàng hậu cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Tương Nhược Lan cười lạnh một tiếng, thật đúng là từng chữ đều bức mình vào đường chết a!

Cảnh tuyên đế vẫn để ý Tương Nhược Lan, thấy nàng cười lạnh, không khỏi nhíu mày nói:

- Tương Nhược Lan, ngươi cười cái gì? Trẫm hỏi ngươi, sao ngươi không trả lời, ngươi nên biết, đây là cơ hội giải thích duy nhất của ngươi!

Tương Nhược Lan có chút bất ngờ hấn một cái, hấn không phải rất muốn mạng mình, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao? Cần gì cho nàng cơ hội giải thích? Thật đúng là khó hiểu với bộ não của hoàng đế...

- Hoàng thượng, thần phụ cười không có ý gì khác, thần phụ chỉ là có một việc không nghĩ ra! Tương Nhược Lan đáp.

Cảnh tuyên đế ngồi xuống giường, nhìn nàng, giọng nói ôn hòa bất ngờ:

- Chuyện gì không nghĩ ra?

Tương Nhược Lan cười cười, không nhanh không chậm nói:

- Trước khi thần phụ tiến cung, tưởng rằng Hoàng thượng triệu thần phụ tiến cung là tới chữa cho Từ quý phi, nhưng sao lâu như vậy không có ai hỏi ta có thể bảo trụ long thai không, ngược lại lại đổ cho thần phụ một đồng tội danh mà thần phụ không rõ. Thứ thần phụ nói thẳng, đây là việc không có tí lý trí nào

Tương Nhược Lan nói giống như một tiếng pháo nổ, khiến ai nấy mắt sáng bừng lên.

Cảnh tuyên đế đứng lên, vui vẻ nói:

- Phu nhân nói, phu nhân có thể giữ được long thai trong bụng quý phi?

Đám thái y hai mặt nhìn nhau, Hầu phu nhân này chẳng nhẽ là đang mạnh miệng? Tình huống này ngay cả viện sĩ đại nhân cũng không chắc chắn, nàng dù biết chút phương pháp thực liệu nhưng có liên quan đến hoàng tử cũng không phải là việc nhỏ!

Thái hậu nét mặt đầy ý cười, liên thanh nói:

- Đúng, đúng, sao ai gia lại không nghĩ tới, Nhược Lan có lẽ có cách

Hoàng hậu đi tới bên người thái hậu:

- Thái hậu, đừng nói là người, ngay cả thần thiếp cũng bị Từ quý phi nói một phen mà choáng váng, không nghĩ ra việc này.

Tiếp theo nhìn về phía Từ quý phi, cười nói:

- Muội muội, nếu Nhược Lan có thể giữ được hài nhi trong bụng người, người sẽ không hoài nghi nàng nữa!

Tâm tình Từ quý phi đột nhiên trở nên rất phức tạp, từ lúc thấy lạc hồng, nàng chỉ biết hài tử của mình khó giữ, sau cả Lưu viện sĩ cũng nói là không nắm chắc nên nàng chẳng ôm hy vọng gì. Thống khổ tuyệt vọng càng khiến nàng sinh ra ý nghĩ độc ác, muốn mượn đứa trẻ này mà diệt đi cái gai trong mắt, hài tử của mình không thể chết vô ích như thế được.

Chính là đột nhiên, Tương Nhược Lan lại cho nàng một hy vọng. Đương nhiên có thể giữ lại long thai là lựa chọn tốt nhất, có hài tử nàng mới có tiền vốn mà đi tranh giành. So với hài tử, hãm hại Tương Nhược Lan lại chẳng phải quan trọng nữa.

Nàng nhìn Tương Nhược Lan, thận trọng hỏi:

- Người thật sự chắc chắn có thể bảo trụ long thai cho bản cung?

Kỳ thật cũng không chắc mười phần, nhưng để giúp mình tẩy sạch hiềm nghi, chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống! Bây giờ đám thái y đã không có cách gì, có lẽ cách của nàng có thể dùng được!

Tương Nhược Lan nhìn nàng, mỉm cười:

- Ta quả thật có biện pháp giúp quý phi nương nương giữ được long thai, nhưng trước tiên ta phải biết rõ ràng một việc!

- Chuyện gì?

Từ quý phi vội vàng hỏi, mọi người còn lại cũng hiếu kỳ nhìn Tương Nhược Lan.

Ánh mắt Tương Nhược Lan đảo qua mọi người rồi dừng lại ở Từ quý phi, nàng nhìn Từ quý phi, nhướn mày chậm rãi nói:

- Trước khi bảo thai cho quý phi nương nương, ta phải biết rõ nguyên nhân lạc hồng của nương nương, chỉ có biết rõ nguyên nhân, ta mới có thể theo đó mà đưa ra cách bảo thai, nếu không rõ nguyên nhân, ta không thể làm gì được!

Từ quý phi mặt không chút máu, khí thế dần hạ xuống, nàng cúi đầu:

- Nguyên nhân..... Nguyên nhân...

Tương Nhược Lan cắt đứt lời nàng:

- Nếu quý phi nương nương còn muốn đem tội quy lên đầu ta cũng không cần đâu, phương pháp thực liệu của ta tuyệt đối không có vấn đề, ta mỗi ngày đều theo thái y chẩn mạch cho nương nương mới đưa ra phương pháp thực liệu, về phần thực liệu tin chắc phải cho thái y xem qua rồi mới dùng cho nương nương. Nếu nương nương còn chưa tin, chúng ta có thể làm thí nghiệm, ta có thể đem những phương pháp thực liệu của ta đã dùng cho nương nương cho những phụ nhân mang thai khác dùng, một không đủ thì cho mười, mười người không đủ thì lấy trăm người. Nếu một người trong đó vì thực liệu của ta mà bị như nương nương, như vậy Nhược Lan cũng không còn gì để nói, cam nguyện chịu tội!

Những lời này nói xong không cứng không mềm, hữu lý, hơn nữa, lúc nàng nói lộ ra sự tự tin, khí độ hào phóng khiến những người thấy không tự chủ được mà cũng tin tưởng nàng.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng như vậy, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cảnh trong rừng cây, nàng một thân bạch y, mắt rung rung, cả người thánh khiết mà không khỏi ngây dại.

Mãi cho đến khi giọng nói thanh thúy của Tương Nhược Lan lại vang lên, hấn mới lại đem lực chú ý tập trung trên người nàng.

Tương Nhượng Lan mỉm cười, đôi mắt đẹp lưu chuyển:

- Ta tin không phải phương pháp thực liệu của ta có vấn đề, mà Lưu viện sĩ cũng nói không phải thân thể nương nương có vấn đề, như vậy, nguyên nhân có chút khó hiểu! trước khi nguyên nhân chưa được xác định rõ, ta không thể nào tìm ra cách phù hợp để bảo thai cho nương nương. Cho dù miễn cưỡng dùng cũng không có hiệu quả! Cho nên, vẫn mời nương nương nói rõ một số chi tiết, có lẽ chúng ta có thể suy đoán được nguyên nhân nương nương lạc hồng.

Bây giờ nàng đã giữa bải, nguoi không nói nguyên nhân chính thức, ta cũng không bảo thai cho nguoi. Xem trong lòng nguoi, tính mạng ta là trọng hay long tử trong bụng nguoi quan trọng. Muốn hại ta, long tử của nguoi phải chôn cùng, chọn lớn chọn nhỏ cho nguoi chọn.

- Hơn nữa, nương nương, Tương Nhượng Lan phải nhắc nhở nguoi một chút, thời gian càng lâu, hy vọng bảo thai càng nhỏ, nếu máu chảy nhiều, bảo thai cũng không còn ý nghĩ gì nữa! Cho nên vẫn xin nương nương có thể nhanh nhớ ra đầu mối một chút. Tương Nhượng Lan nhìn nàng cười nói.

Nhìn Tương Nhượng Lan cười, Từ quý phi hận đến nhe nanh nhưng nàng có thể chọn thế nào? Nếu chuyện này có thể đổ lên đầu Tương Nhượng Lan, lật đổ Tương Nhượng Lan và hoàng hậu thì nàng cũng nhận, hài tử sau này sinh cũng được. Nhưng vấn đề là, Tương Nhượng Lan không dễ đối phó như vậy, hoàng hậu nhìn qua ôn nhu nhưng làm việc cũng luôn không lộ ra sơ hở. Nếu cứ kiên trì, chỉ sợ chính mình càng thiệt hơn. Không bằng giữ lại long tử thì hơn.

Nghĩ vậy, Từ quý phi vỗ vỗ trán, giả bộ suy tư, một lát sau thì nhú mày, chậm rãi nói:

- Được Hầu phu nhân nhắc nhở, bản cung nhớ ra một việc. Hôm qua, lúc bản cung tắm rửa, lúc ra khỏi bồn tắm thì trượt chân, bụng đụng phải thành bồn, nhưng lúc ấy bản cung không thấy đau, tưởng rằng không có chuyện gì, cho nên cũng không để ở trong lòng...

Kỳ thật đụng vào rồi bụng có chút đau đớn, không bao lâu thì bắt đầu chảy máu, lúc ấy nàng luống cuống, tưởng rằng hài tử không giữ được, lại sợ Hoàng thượng trách tội nàng không bảo vệ được hoàng tử nên mới bày ra trò âm hiểm này.

Nói xong, nàng len lén nhìn sắc mặt Cảnh tuyên đế, thấy mặt hắn không chút thay đổi, không rõ là tâm tình gì.

Tương Nhượng Lan vỗ tay một cái:

- Ta nghĩ hẳn là đúng là nguyên nhân này! Vừa rồi Viện sĩ đại nhân không phải cũng nói có thể là do va đập? Viện sĩ đại nhân, có phải hay không?

Nàng quay lại nhìn Lưu viện sĩ.

Lưu viện sĩ gật đầu nói:

- Đây là khả năng rất lớn.

Hoàng hậu ở một bên ôn nhu cười:

- Từ quý phi, bản cung không phải nói nguoi, chuyện nghiêm trọng như vật nguoi sao có thể quên, thiếu chút nữa làm oan uổng Tương Nhượng Lan, cũng may nguoi “kịp thời” nghĩ tới, bằng không Tương Nhượng Lan cùng long tử đều... .

Đột nhiên nhớ ra hai chữ “gặp họa” là hai chữ không cát lợi nên vội vàng nuốt vào trong bụng.

Thái hậu cũng tiếp một câu:

- Có thể nhớ ra được là tốt rồi...

Nghe các nàng lãnh trào nhiệt phúng (đá xoáy) Từ quý phi im bật không nói được gì.

Lúc này, Cảnh tuyên đế đột nhiên đứng lên, nhàn nhạt nói:

- Từ quý phi hộ tự bất lực, từ mai trở đi, giáng làm Thục phi (haha, cho chết)

Nói xong, chấp tay sau lưng, quay đầu đi ra phòng.

Từ quý phi nghe thấy lời ấy, sắc mặt trắng nhợt, nàng vươn tay:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng!

Nhưng thân ảnh cao lớn của Cảnh tuyên đế đã biến mất trước cửa

Từ quý phi cả người xụi lơ xuống.

Hoàng hậu đi tới bên người nàng, cười cười:

- Thục phi, nguoi nghỉ ngơi cho tốt!

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “thục phi”

Thục phi tức giận đến phát run, nhưng cũng không dám nói gì.

Hoàng hậu cùng thái hậu rời đi. Lúc này, Trương Nhược Lan đi tới bên giường, cười nói:

- Thục phi nương nương, bây giờ bắt đầu bảo thai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Lương Tâm Mách Báo

Phương pháp bảo thai của Trương Nhược Lan thật ra cũng không có gì đặc biệt. Đầu tiên, thai phụ phải tuyệt đối nằm trên giường tĩnh dưỡng, đến ngay cả đại, tiểu tiện cũng giải quyết trên giường. Sau đó, thuốc an thai của thái y đương nhiên không thể không có đồng thời kết hợp với phương pháp thực liệu của Trương Nhược Lan.

Trong thời gian này, bởi vì bảo thai cho Thục phi, mỗi ngày Trương Nhược Lan đều phải tiến cung. Ban đầu, nàng vẫn đề phòng, lo lắng lại bị hoàng đế dây dưa, trừng trị. Dù sao lần trước nàng to gan nói những lời nghịch đạo như thế, lòng dạ hẹp hòi như hoàng đế kia sao có thể buông tha nàng?

Nhưng kỳ quái chính là, liên tiếp vài ngày, cảnh tuyên đế cũng không hề xuất hiện trước mặt nàng, Trương Nhược Lan dần buông lỏng tâm tình. Trong lòng không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ bị nàng mắng mà lương tâm trở dạ? Còn nghĩ, lần trước chuyện lạc hồng, biểu hiện của hoàng đế cũng rất khả nghi.....

Trương Nhược Lan nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông, nhưng nàng là loại người không nghĩ được thì sẽ bỏ qua, chỉ cần hoàng đế không đến quán quít lấy nàng thì thế giới thái bình, quản gì vì sao hấn làm thế?

Nếu hoàng đế không dây dưa nàng nữa, nàng cũng không cần đem việc này nói cho thái hậu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng thái hậu gần đây lại rất hứng thú với chuyện của nàng, mỗi lần Trương Nhược Lan đến vấn an hay xoa bóp thì đều hỏi chuyện của nàng với Cận Thiệu Khang. Hơn nữa, luôn luôn khuyên nàng sớm viên phòng với Cận Thiệu Khang.

- Nhược Lan, ngươi không nên cố chấp như cha ngươi. Ngươi có biết vì tính cố chấp đó mà cha ngươi đã chịu biết bao khổ cực? Hòa ly ngươi đừng nghĩ nữa, con đường đó không thể đi được. Bây giờ, chuyện duy nhất nên làm chính là sớm viên phòng cùng An viễn hầu, sớm mang thai, chỉ cần ngươi có hài tử, cho dù Vu thị sinh bao nhiêu hài tử cũng chẳng đáng sợ, ai gia khác có biện pháp để mẫu tử bọn họ vĩnh viễn không thể thành chương ngại của ngươi.

Trương Nhược Lan âm ỉ ừ ừ không đáp ứng cũng không phản đối, nàng biết thái hậu là vì quan tâm nàng, nàng cũng biết ý nghĩ của mình thái hậu không thể hiểu và ủng hộ. Nhưng cũng may thái hậu không ép buộc nàng, cho nên nàng cũng không cảm thấy áp lực.

Thái hậu thấy ánh mắt nàng, biết nàng không đem những lời bà nói mà nghe theo. Nhớ lại năm đó, người ấy cũng từng có ánh mắt như thế, cũng từng có cố chấp như thế thì không khỏi thở dài. Cũng giống như năm đó không có cách nào ép buộc được người đó, giờ thái hậu cũng không biết nên làm thế nào với Trương Nhược Lan.

Với chuyện của Trương Nhược Lan, thái hậu cảm thấy hứng thú mà Hoàng hậu thì lại càng có hứng thú với chuyện của Thục phi. Mỗi lần Trương Nhược Lan đến Khôn trử cung thỉnh an thì hoàng hậu luôn hỏi chuyện về Thục phi. Cái này cũng chẳng có gì cần giấu diếm nên Trương Nhược Lan cũng nói thật.

Hôm nay, lúc Trương Nhược Lan đến Khôn trử cung thì hoàng hậu lại nhắc đến Thục phi.

- Thục phi 16 tuổi tiến cung, ba năm nay vẫn rất được thánh sủng, từ quý nhân mà lên thành quý phi. Dù bây giờ nàng bị giáng bậc nhưng theo bản cung thấy, tương lai nếu nàng sinh hạ con trai, chỉ e Hoàng thượng sẽ phong nàng làm hoàng quý phi.

Trương Nhược Lan ngồi ở bên cạnh hoàng hậu, lắng lắng nghe.

Hoàng hậu bưng chén trà trước mặt, nhẹ nhấp một ngụm, tiếp tục nói:

- Nhược Lan có lẽ còn không hiểu rõ Thục phi, người này thù dai, bản cung nhớ trước kia có một phi tần không cẩn thận mạo phạm nàng, lúc đó nàng không biểu hiện gì. Sau đó, phi tần đó bị một con mèo cào rách mặt, mà con mèo đó lại là Thục phi nuôi. Súc sinh gây tội đương nhiên Hoàng thượng sẽ không trách tội Thục phi, chỉ đem con mèo đó đánh chết thôi. Mà tần phi kia vì thế bị hủy dung, nhất thời hổ đồ mà tự vẫn!

Nói tới đây, hoàng hậu nhìn Trương Nhược Lan một cái, thản nhiên nói:

- Nhược Lan, trước vì chuyện Từ Uyển Thanh mà đã đắc tội Thục phi, lần này cũng một phần vì nguoi mà hại nàng bị giáng cấp, dựa vào tính cách Thục phi chỉ sợ sẽ dùng trăm phương ngàn kế mà gây phiền toái cho nguoi. Chuyện lần này là cơ hội tốt nhất, nếu thực sự để nàng sinh hạ hài tử, thành Hoàng quý phi, đến lúc đó nàng càng khó ứng phó, có lẽ ngay cả bản cung cũng khó bảo vệ nguoi...

Trương Nhược Lan vẫn cúi đầu không lên tiếng.

Hoàng hậu kéo tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nhược Lan, bây giờ nếu đã tra ra nguyên nhân lạc hồng, như vậy, việc hài tử của Thục phi có giữ lại cũng không phải là khó với nguoi, đến lúc đó sẽ không tồn tại uy hiếp gì nữa...

Trương Nhược Lan nói:

- Nhưng lúc đó ta đã nói là chắc chắn giữ được long thai, vạn nhất có vấn đề chẳng phải là phạm tội khi quân?

- Thật ra, bản cung thấy hài tử đó giữ được đến giờ cũng đã là kỳ tích. Ngay cả thái y cũng không chắc chắn. Hơn nữa, Thục phi ki huyệt bắt lực, đùng nghiêm trọng như thế mà chân chừ không chịu nói, cứ như thế chắc chắn làm chậm trễ việc trị liệu. Vạn nhất nguoi không thể bảo thai cũng không sao, theo bản cung thấy, trách nhiệm là do nàng. Đến lúc đó, bản cung và thái hậu đương nhiên sẽ cầu tình cho nguoi.

Hoàng hậu nhìn Trương Nhược Lan cười đoan trang mà ôn nhu.

Mà trong lòng Trương Nhược Lan dâng lên hàn ý. Ý của hoàng hậu nàng sao không hiểu, là mượn tay nàng mà hại hoàng tử của Thục phi! Bởi vì đây là cơ hội tốt nhất.

Nói thật, chuyện này đối với Trương Nhược Lan mà nói cũng là rất dễ dàng, chính là.....

Trương Nhược Lan giả bộ nghe không hiểu, cười nói:

- Ta biết hoàng hậu là quan tâm Nhược Lan, sợ Nhược Lan bị Hoàng thượng trách phạt, nhưng nương nương yên tâm, việc bảo thai cho Thục phi có tiến triển rất tốt, Nhược Lan có thể chắc chắn!

Hoàng hậu ngưng cười, nàng nhìn Trương Nhược Lan một hồi, nhẹ nhàng nói:

- Nguoi không sợ mình sẽ có kẻ cựa như phi tần kia.

Trương Nhược Lan nhìn thẳng mắt hoàng hậu, chậm rãi nói:

- Hoàng hậu, Nhược Lan biết lòng nguoi hiểm ác, nhưng là Nhược Lan không sợ điều đó, bởi vì Nhược Lan luôn thẳng thắn, chính trực, bất luận đối mặt ai cũng có thể có đủ lý lẽ của mình. Nhưng một khi ta làm việc bất lương, sau này đối mặt với Thục phi thì sẽ không thể bình tâm tĩnh khí vì ta sẽ chột dạ. Đến lúc đó, Thục phi có thể dễ dàng đối phó với ta. Có đôi khi, nguoi không phải bại vì đối phương, mà là bại bởi chính mình, ta chỉ có cách duy trì lương tâm không hổ thẹn mới có dũng khí đối mặt với mọi chuyện, mới có tin tưởng có thể đối phó với mọi chuyện.

Hoàng hậu nghe vậy yên lặng một lúc lâu, một lát sau, mới nói:

- Bản cung mệt rồi, nguoi... đi trước đi.

Trương Nhược Lan lui ra rồi, cung nữ Trữ Hinh bên người hoàng hậu tức giận nói:

- Không nghĩ Hầu phu nhân này chẳng biết tốt xấu như thế. Nương nương đối tốt với nàng như vậy, chỉ bảo nàng làm chút việc nhỏ, nàng còn giả bộ hồ đồ!

Hoàng hậu đứng lên, nhìn hướng Trương Nhược Lan rồi đi, nhẹ nhàng nói:

- Không thể nói như vậy, hôm nay nàng không vì ta mà hại Thục phi thì ngày sau cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào mà hại bản cung. Nếu hôm nay nàng đáp ứng bản cung, bản cung sẽ cao hứng. Nhưng sau này tuyệt đối sẽ không tin tưởng nàng, như thế này ngược lại lại khiến bản cung có thể tin tưởng nàng. Nàng có y thuật cao siêu, sau này sức khỏe của bản cung và hoàng tử có thể yên tâm giao cho nàng.

Nàng chậm rãi xoay người, nhìn mình qua gương đồng:

- Nguoi không phải bại bởi đối phương, mà là bại bởi chính mình.....

Nàng cười cười, lẩm bẩm nói:

- Thật hâm mộ nàng đến giờ vẫn giữ được trái tim thuần khiết như vậy.

Trương Nhược Lan rời khỏi Khôn trũ cung mới có thể thở lại bình thường. Nàng không khỏi rung mình, lúc này mới phát hiện, trên lưng đã ướt đầm mồ

hồi.

Nàng dừng bước, tựa vào một khối giả sơn mà thở dốc.

Người trong hoàng cung quả nhiên không hề đơn giản, hại chết một người giống như là bóp chết một con kiến. Nhưng nàng lại không làm chuyện này vãn đàm phong kinh được như thế. Nàng vốn được giáo dục không nên coi thường mạng người, huống chi đó còn là một tiểu sinh mệnh vô tội. Thực phi dù đáng ghét hơn nữa nàng cũng không thể nào xuống tay với hài tử trong bụng nàng! Về phần Thực phi có ghi hận với nàng hay không, nàng tự có biện pháp ứng phó.

Nàng lau mồ hôi lạnh trên trán, đang chuẩn bị rời đi, nhưng phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

- Trương Nhược Lan, mặt nàng cũng thật dày!

Thanh âm quen thuộc làm cho Trương Nhược Lan càng hoảng sợ. Ý thức lại, Trương Nhược Lan rút người về sau hòn giả sơn.

- Nàng trốn cái gì, nhìn thấy trẫm còn không quỳ xuống, có phải muốn trẫm trị nàng tội bất kính.

Trương Nhược Lan lúc này mới ra khỏi giả sơn nhìn người trước mắt.

Hoàng bào thêu rồng, đai thắt ngọc bội, khí vũ hiên ngang, khí thế bất phàm, cũng không may lại là Cảnh tuyên đế!

Mặc dù nhìn đẹp đẽ nhưng cũng không thay đổi được sự hèn hạ vô sỉ của hắn. Trương Nhược Lan âm thầm phẫn nộ.

Lần này thấy hắn cũng không còn dùng khí mạnh to, nhớ lại lần trước mình đại bất kính với hắn, Trương Nhược Lan có chút chột dạ. Nàng đi ra khỏi giả sơn rồi hành lễ với hắn. Vì để giữ vững khẩu khí khi xưa mà nàng không quỳ xuống, chỉ hơi phúc thân.

Cảnh tuyên đế nhìn bộ dáng rất có cốt khí của nàng, khoe miệng không nhịn được mà hơi cười. Sau đó, quay đầu lại liếc Hoàng công công. Hoàng công công hiểu ý, y như lần trước, đưa hai nha hoàn bên người Trương Nhược Lan rời đi.

Trương Nhược Lan thấy vậy, trong lòng cảnh giác, vội lui hai bước, tiên phát chế nhân:

- Hoàng thượng, người nếu còn không quy củ với thần phụ. Thần phụ nhất định sẽ nói cho thái hậu. Thần phụ sẽ đem việc này làm lớn, đến lúc đó đừng trách thần phụ không giữ thể diện cho Hoàng thượng.

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười, mắt hoa đào dưới ánh mặt trời lấp lánh, hắn tiến lên vài bước nói:

- Nói cho thái hậu? Như vậy những lời đại nghịch bất đạo hôm đó của nàng cũng nói hết cho thái hậu?

Nhìn Trương Nhược Lan á khẩu không trả lời, ý cười trên miệng Cảnh tuyên đế càng sâu:

- Còn nữa, nếu đem chuyện xé ra to, danh dự của nàng cũng bị hủy, đến lúc đó, để bảo vệ sự tôn nghiêm của hoàng gia, chỉ cần xử tử nàng, sau đó đổ tất cả trách nhiệm lên người nàng, nàng thật sự muốn làm như vậy?

- Hoàng thượng, con giun xéo lắm cũng quằn, cho dù chết, ta cũng phải làm cho người cũng ô danh theo! Trương Nhược Lan nhìn hắn, hận hận nói

- Ha ha....

Cảnh tuyên đế cười to, vẻ mặt vô cùng dễ dãi:

- Trẫm cũng muốn biết nàng làm thế nào để trẫm cũng ô danh theo.

Vừa nói vừa tiến lên vài bước.

Trương Nhược Lan thấy hắn càng lúc càng gần, sắc mặt trắng nhợt, cuống quýt lui về phía sau, nhất thời không chú ý, dưới chân bị trượt lao đảo ngã xuống. Cảnh tuyên đế vội vàng tiến lên, ôm lấy eo nàng, đem nàng ôm vào lòng mình.

Mùi long tiên hương nhàn nhạt tràn ngập mũi nàng, Trương Nhược Lan không khỏi nhớ lại hắn đã từng nhục nhã nàng, còn những dấu ấn thô dã, sắc mặt càng lúc càng trắng, hai mắt tròn to, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy:

- Thả ta ra, thả ta ra! Giọng nói dồn dập mà tràn ngập sợ hãi.

Cảnh tuyên đế nhượng mảy, nhưng lập tức buông nàng ra. Trương Nhược Lan không nghĩ tới hắn thật sự thả mình, nhất thời trọng tâm không ổn định, lao đảo vài cái mới đứng vững được. Cảnh tuyên đế dang tay định đỡ nàng nhưng vẫn nhìn xuống, mãi cho đến nàng đứng vững, mới thu hồi tay, lạnh lẽo lui về phía sau hai bước.

- Nàng sợ trẫm như vậy?

Hắn nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Mũi Nhọn.

Tương Nhượng Lan sao dám cùng hắn nói chuyện phiếm, thấy hắn buông mình ra, vội vàng nói:

- Nếu Hoàng thượng không có chuyện gì khác, thần phụ xin cáo lui trước.

Vừa nói vừa vội vã hành lễ rồi xoay người rời đi.

Mới đi được hai bước, phía sau liền vang lên tiếng Cảnh Tuyên đế phẫn nộ:

- Đứng lại!

Tương Nhượng Lan cả kinh, hơi dừng lại. Nhưng chưa được một giây thì nàng lại bước nhanh về phía trước, càng bước càng xa. Nàng giờ không quản gì nữa, chỉ muốn rời xa kẻ ma quỷ này.

Nhưng phía sau lại vang lên bước chân dồn dập của Cảnh tuyên đế, ngay sau đó, cổ tay bị hắn nắm chặt.

- Trẫm gọi nàng đứng lại, nàng dám đem lời trẫm thành gió bên tai! Cảnh tuyên đế lạnh lùng nói.

Tương Nhượng Lan nhìn quanh một chút, vội la lên:

- Hoàng thượng, nơi này rất gần Khôn trử cung, người không sợ bị người khác thấy?

Cảnh tuyên đế không nhin được mà cười:

- Không phải nàng vừa nói phải làm lớn chuyện, sao còn sợ người thấy!

Thấy nàng gấp đến độ như sắp khóc, lòng Cảnh tuyên đế mềm nhũn, thấp giọng nói:

- Nàng... nàng đừng đi, ta có lời muốn nói với nàng, nàng đồng ý thì ta sẽ để nàng đi.

Tương Nhượng Lan sợ bị người nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng:

- Được, được.

Cảnh tuyên đế buông tay ra, nhìn nàng ôm cổ tay vội lui vài bước như là trốn khỏi chỗ hiểm, mày rậm nhíu lại nhưng cũng không đến gần nàng nữa.

- Không phải nàng nói có dũng khí đối mặt với mọi chuyện, tự tin đối mặt với mọi thứ? Nhìn nàng như bây giờ...Hắn khẽ hừ nhẹ, trong lòng rất khó chịu.

Tương Nhượng Lan ngẩn ra, những lời này sao quen như thế, không phải là những lời vừa nói với hoàng hậu sao?

- Sao ngươi lại biết? Chẳng lẽ ngươi vẫn ở bên ngoài? Sao không cho người vào báo?

Tương Nhượng Lan trong lòng rung mình, vậy những lời khi nấy hoàng hậu nói chẳng phải là cũng bị Hoàng thượng nghe được? Hoàng hậu vẫn đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng không hy vọng hoàng hậu gặp chuyện không may.

Cảnh tuyên đế hừ một tiếng, không trả lời. Hắn biết Tương Nhượng Lan đến chỗ hoàng hậu nên cố ý đến đó. Lúc nọ tài muốn thông báo thì nhất thời hắn nảy ý muốn trêu đùa, không cho nọ tài vào báo, muốn xem phản ứng của Tương Nhượng Lan khi đột nhiên thấy hắn. Không nghĩ tới vào nội điện lại nghe được hoàng hậu và Tương Nhượng Lan nói chuyện.

Nói thật, ý nghĩ của hoàng hậu hắn không bắt ngờ, đàn bà trong hậu cung có ai là đơn giản? Đến ngay cả thái hậu cũng không phải cứ thế mà được như bây giờ? Khiến hắn ngạc nhiên chính là câu trả lời của Tương Nhượng Lan. Bình thường thấy nàng luôn thân thiết với hoàng hậu mà quan hệ với Thực phi lại càng lúc càng tồi tệ, theo lý, hoàng hậu ám chỉ như thế, bắt kẻ là với hoàng hậu hay với nàng thì đều là chuyện tốt. Hắn tưởng nàng sẽ đồng ý, nhưng không ngờ nàng lại nói ra những lời đó.

“...ta chỉ có cách duy trì lương tâm không hổ thẹn mới có dũng khí đối mặt với mọi chuyện...”

Lúc ấy hắn nghe thấy câu đó, phản ứng đầu tiên là muốn cười, không ngờ lại có người nói những lời ngây thơ như vậy? Nhưng chẳng biết như thế nào, những lời này tiến sâu vào lòng hắn, vương vấn không đi.

- Tương Nhục Lan, nàng cũng dám nói nàng luôn chính trực, thẳng thắn? Chưa thấy ai mặt dày như nàng. Cảnh tuyên đế cười nói.

Tương Nhục Lan lúc này mới nhớ ra khi Tương Nhục Lan kia còn sống đã làm những gì, nhớ lại những lời khi nãy nói trước mặt hoàng hậu mà không khỏi đỏ bừng mặt.

Cảnh tuyên đế lần đầu tiên thấy Tương Nhục Lan đỏ mặt, hắn cúi đầu nhìn nàng:

- Tương Nhục Lan, nàng còn có thể ngượng ngùng? Nói xong cười lớn.

Tương Nhục Lan bị hắn cười thì càng thêm ngượng ngùng, hận không thể tát cho hắn một cái

- Nàng không cần ngượng ngùng, trước dù nàng có chút hồ nháo nhưng cũng không chính thức thương tổn quá ai.

Cảnh Tuyên Đế ngưng cười, thấp giọng nói.

Tương Nhục Lan có chút bất ngờ ngẩng đầu, đã thấy vẻ mặt hắn vẫn còn chút đỏ hồng vì khi nãy cười to, nhìn hắn như vậy trông không còn đáng sợ như khi trước.

Lời này nghe như thế nào lại giống như đang an ủi mình? Nàng nghĩ thầm. Nhắc tới Tương Nhục Lan kia làm tổn thương người cũng chẳng ít, Lưu Tử Đồng, Cận Thiệu Khang thậm chí là Vu Thu Nguyệt. Hay là như thế với hoàng đế mà nói cũng không tính là thương tổn

Cảm giác Cảnh Tuyên Đế lại gần mình một chút, Tương Nhục Lan lui ra phía sau vài bước

Cảnh tuyên đế có chút bức mình, tức giận nói:

- Sau này nàng không cần thấy ta như thấy quỷ nữa, ta sẽ không truy cứu chuyện nàng lừa gạt ta.

Có lẽ Tương Nhục Lan tâm tình khẩn trương, nghe được những lời này thì thiếu điều phì cười, hắn đùa mình chắc:

- Hoàng thượng, người nói là thật? Tương Nhục Lan nhìn hắn hỏi.

- Quân vô hý ngôn. Cảnh tuyên đế hừ lạnh một tiếng đáp

Lúc này Tương Nhục Lan thở phào một hơi, khóe miệng tươi cười nhưng lại nhớ ra một việc, thử dò xét:

- Vậy lần trước những lời ta nói với Hoàng thượng?...

Cảnh Tuyên Đế cười:

- Sao thế, thì ra nàng cũng biết sợ! Ta cứ tưởng nàng không sợ trời không sợ đất chứ!

Tương Nhục Lan cúi đầu bĩu môi.

Cảnh tuyên đế ngẩng đầu lên:

- Tội này tạm thời... cứ ghi đó, mạng của nàng ta cũng cứ giữ lại, nếu sau này còn dám nói hươu nói vượn thì sẽ xử cả hai tội!

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Lần này, Tương Nhục Lan cam tâm tình nguyện hành lễ với hắn! Nàng mặc dù có chút ngạc nhiên với sự thay đổi của hoàng đế nhưng bây giờ đó cũng không phải là quan trọng.

Nhìn đôi mắt đen láy của nàng, nhìn sự tươi cười của nàng, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Loại cảm giác vui vẻ này xuất phát từ nội tâm, bất cứ người đàn bà nào cũng chưa cho hắn cảm giác này, Cảnh Tuyên Đế có chút mơ hồ.

- Hoàng thượng, nếu không còn chuyện gì, thần phụ xin cáo lui trước.

Ở cùng hoàng đế một mình một chỗ, cả người đều thấy bất an.

Lần này Cảnh tuyên đế cũng không ngăn nàng, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tương Nhục Lan xoay người đi về phía cửa cung. Đi được hai bước, không nhận được quay đầu lại đã thấy Cảnh Tuyên Đế còn đứng đó nhìn mình. Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây chiếu lên người hắn, long bào thêu kim tuyết như lóe sáng, khiến cho người ta cảm thấy hoa lệ.

Thấy nàng đột nhiên quay đầu lại, Cảnh tuyên đế ngăn ra, sau đó có chút mất tự nhiên mà quay đi, ho khan hai tiếng.

- Hoàng thượng, hoàng hậu nàng....

Tương Nhược Lan do dự mở miệng, nhưng còn chưa nói xong, Cảnh Tuyên Đế trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Việc này nàng không cần phải xen vào!

Thấy nàng bị lời của mình mà bị hù dọa, sắc mặt hần hòa hoãn lại, nhẹ nhàng cười nói:

- Nàng chỉ cần giữ vững lương tâm không thẹn của nàng là được rồi, chuyện khác, nàng không cần xen vào làm gì.

- Thần phụ đã biết.

Tương Nhược Lan xoay người, trong lòng có chút buồn bực, những lời hần nói sao như đang giễu cợt nàng.

Nhưng bị hoàng đế giễu cợt thì sao? Chỉ có thể nhẫn nhịn, nhiều lắm trong lòng mắng thầm hần vài câu thôi.

Tương Nhược Lan buồn buồn bực bực rời đi.

Cảnh tuyên đế đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng nàng, khoe môi nhếch lên cười mỉm, mãi cho đến khi thân ảnh nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra, nhìn bóng dáng một người cũng là chuyện vui vẻ như thế.

Từ ngày đó được sự hứa hẹn của Cảnh Tuyên Đế, Tương Nhược Lan cũng không sợ mỗi lần tiến cung nữa, cả người thoải mái hơn hẳn.

Trong thời gian này, tình huống của Thục phi có chuyển biến tốt, Tương Nhược Lan cũng yên lòng, hài tử này cuối cùng cũng có thể giữ lại, nếu sau này còn bị lạc hồng thì cũng chỉ đành bỏ tay, vì cho dù có cố gắng giữ lại thì sau này cũng sẽ có vấn đề khác.

Lúc mới bắt đầu, Thục phi vì để Tương Nhược Lan dốc sức bảo thai cho nàng mà lời nói cử chỉ đều rất khách khí, cũng rất phối hợp. Nhưng từ khi biết thai nhi hoàn toàn ổn định rồi, thái độ với Tương Nhược Lan dần chuyển biến, lúc thì lãnh trào nhiệt phúng lúc thì châm chích Tương Nhược Lan.

Tương Nhược Lan biết Thục phi đang quy việc bị giáng cấp lên đầu nàng mà ghi hận với nàng, không muốn cho nàng thoải mái là chuyện rất bình thường. Nhưng nếu cứ để mặc nàng, đợi đến khi nàng sinh con thắng Hoàng quý phi chỉ sợ sẽ gây phiền toái lớn cho mình. Bị người như thế rình mò cũng chẳng phải là chuyện dễ chịu gì. Dù mình có Thái hậu làm chỗ dựa nhưng cũng chỉ có lúc, Thái hậu không thể một tay che trời, tựa như chuyện hoàng tử lần này.

Làm thế nào mới diệt trừ mối nhọc này?

Hôm nay, Thục phi lại gây sự:

- Hầu phu nhân, ăn theo phương pháp thực liệu của người, bản cung luôn thấy chóng bụng, người cũng đừng nên có tâm tư gì, nếu hoàng tử của bản cung lại có vấn đề gì, người đừng hòng trốn tội.

Đang bấm huyệt cho Thục phi, Tương Nhược Lan nghe vậy ngừng tay, đứng thẳng dậy nhìn nàng:

- Nếu Thục phi nương nương không tin thần phụ, vậy từ giờ, thần phụ xin Hoàng thượng cho ngừng trị liệu cho nương nương, sau này, mọi chuyện liên quan đến nương nương, thần phụ sẽ không nhúng tay nữa.

Thục phi nghe vậy giật dử:

- Làm càn, dám nói những lời này với bản cung! Người đang uy hiếp bản cung?

Tương Nhược Lan mặt không thay đổi nhìn nàng, không cứng không mềm nói:

- Nương nương, thần phụ tuyệt đối không phải uy hiếp nương nương, thần phụ luôn là người lòng dạ ngay thẳng, có gì nói nấy, nếu hôm nay đã nói tới đây, thần phụ cũng có mấy lời gan ruột muốn nói cùng nương nương, xin nương nương cho người lui ra.

Thục phi nhìn nàng một hồi, cười lạnh nói:

- Được, bản cung xem xem người định nói gì.

Nói rồi, Thục phi sai cung nữ trong tầm điện đi ra ngoài.

- Nương nương, ta biết nương nương vẫn không thích thần phụ, hần không giết được thần phụ! Tương Nhược Lan nói thẳng.

Thục phi ngẩn ra, nàng không nghĩ tới Tương Nhược Lan sẽ nói thẳng như vậy, trừng mắt:

- Làm càn, dám ô nhục bản cung, bản cung nhất định phải tấu minh cho Hoàng thượng, để Hoàng thượng trị tội người.

Vừa nói vừa gọi người tiến vào.

Tương Nhượng Lan không hoảng hốt không vội vàng:

- Thục phi nương nương trước hết nghe ta nói xong rồi hãy quyết định có tấu mình cho Hoàng thượng hay không cũng không muộn!

Thục phi nhìn nàng, vẻ mặt âm lệ:

- Được, người nói đi!

Tương Nhượng Lan càng nói nhiều lời bất kính thì càng có lợi cho nàng.

- Nương nương còn nhớ, nương nương bị ốm nghén không ăn được gì, là ai giúp nương nương? Là thần phụ. Lần này nương nương thiếu chút nữa sảy thai, thái y thúc thủ vô sách, là ai giúp nương nương bảo thai, giữ được hoàng tử? Vẫn là thần phụ!

Thục phi hừ lạnh một tiếng, mặt không chút máu nhìn nàng một cái:

- Hầu phu nhân là đang kể công với bản cung?

- Không phải kể công

Tương Nhượng Lan nhìn nàng mỉm cười:

- Thần phụ đang nói chuyện thật! Đó chính là khi nương nương mang thai, lúc nào cũng có thể cần đến thần phụ, không chỉ là ốm nghén, bảo thai, thời gian nương nương mang thai còn dài như vậy, sau này còn sinh hoàng tử, sinh xong, Thục phi có muốn khôi phục vóc dáng như hoàng hậu nương nương? Không chỉ là thế, hài tử sau này ai dám cam đoan là không mắc bệnh? Đối với hài tử mà nói, thực liệu của thần phụ so với bát thuốc của thái y hữu dụng hơn nhiều! Cuộc sống sau này rất dài, chẳng lẽ Thục phi nương nương có thể cam đoan sẽ không bao giờ cần đến thần phụ?

Vừa mới bắt đầu, vẻ mặt Thục phi vẫn không cho là đúng, nhưng nghe mãi, vẻ mặt dần trở nên trịnh trọng.

Tương Nhượng Lan biết những lời mình nói đã đánh động Thục Phi, nàng nói tiếp:

- Thục phi muốn đối phó với thần phụ đương nhiên là rất dễ dàng nhưng đến ngày Thục phi cần thần phụ trợ giúp thì đi đâu mà tìm thần phụ? Đối phó được thần phụ, nương nương có lợi gì? Nhưng nếu không được thần phụ trợ giúp thì cũng như hai trường hợp lần này, nương nương sẽ có tổn thất ra sao?

Thục phi ngẩng đầu nhìn nàng, như là bây giờ mới nhận thực Tương Nhượng Lan, tinh tế đánh giá nàng rồi cười lạnh nói:

- Trước bản cung hình như quá xem thường Hầu phu nhân...

Tương Nhượng Lan cười cười, cao thâm khó lường:

- Kỳ thật nương nương cùng thần phụ có oán thù gì không thể giải? Chẳng qua là vì Từ Uyển Thanh tiểu thư. Nhưng nương nương, muội từ nhà người tính tình ra sao nương nương đương nhiên hiểu rõ, nàng lần này bị cấm túc chẳng lẽ là vì thần phụ sai? Thứ thần phụ nói thẳng, có lẽ lần này cấm túc với Từ tiểu thư mà nói là chuyện tốt, ít nhất có thể làm cho Từ tiểu thư thu liễm tính tình, tránh gây ra họa lớn hơn cho Từ gia. Thần phụ là người rất đơn giản, những âm mưu quỷ kế không thích hợp với ta, ta cũng kính thường dùng những thủ đoạn đó. Nếu thần phụ thực sự muốn gây bất lợi cho nương nương, thành thật mà nói, thần phụ có rất nhiều cơ hội, hơn nữa nương nương cũng sẽ không tra ra bất kỳ dấu vết nào. Nhưng không phải tới giờ nương nương vẫn bình an? Ốm nghén cũng tốt, hoàng tử cũng được bảo toàn, cho nên, ta thật không hiểu, vì sao nương nương vẫn đối đãi với thần phụ như vậy? Thần phụ hoàn toàn không phải là người có uy hiếp gì với nương nương, dù nương nương không thích ta cũng không cần phải phòng bị ta!

Nói xong, Tương Nhượng Lan hít sâu một hơi:

- Những gì muốn nói thần phụ đã nói xong, nương nương muốn làm thế nào thần phụ không có ý kiến. Nhưng nương nương hẳn cũng hiểu, thần phụ chưa bao giờ là người chỉ biết ngồi chờ chết

Câu cuối cùng, nàng thoáng tăng giọng.

- Nương nương nghỉ ngơi, thần phụ xin cáo lui.

Tương Nhượng Lan mỉm cười, hành lễ với Thục phi rồi xoay người rời đi. Lúc sắp ra đến cửa, phía sau vang lên giọng nói mềm mại của Thục phi:

- Bản cung cùng hài tử trong bụng, sau này vẫn xin Hầu phu nhân phí tâm!

Tương Nhượng Lan quay đầu lại, nhìn Thục phi nhẹ nhàng cười:

- Thục phi yên tâm, thần phụ nhất định sẽ hết lòng!

Có thể để Thực Phi buông lỏng tâm tình với nàng, sau này chắc sẽ không làm khó nàng nữa, Tương Nhượng Lan cũng vui vẻ phục vụ nàng chu đáo

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Ma Chương

Từ hôm Tương Nhượng Lan nói chuyện cùng Thực phi xong, thái độ của Thực phi với Tương Nhượng Lan dù không chuyển biến đến 180 độ nhưng ít nhất cũng không còn lạnh trào nhiệt phúng như trước.

Mấy ngày nay coi như là đoạn thời gian thanh thoi nhất của Tương Nhượng Lan. Trong phủ, thái phu nhân vẫn không lạnh không nóng nhưng cũng không tìm nàng gây phiền toái. Vu Thu Nguyệt cơ bản không dám tới tìm nàng gây sự, trong cung hoàng đế siêu cấp phiền toái cũng không tìm nàng dây dưa, ngay cả Thực phi cũng an phận.

Thái hậu vẫn khỏe mạnh, hoàng hậu vẫn hữu hảo như trước, ở chung cùng Cận Thiệu Khang vẫn bình thản như cũ, cuộc sống yên ổn này khiến Tương Nhượng Lan có cảm giác thư thái, khiến cho nàng cảm giác, cuộc sống cứ thế trôi đi cũng chẳng có gì là không tốt.

Vốn nàng vẫn lo lắng chuyện của hoàng hậu, lần trước hoàng hậu ám chỉ nàng làm sẩy thai Thực phi hoàng đế sao lại không hiểu? Nhưng Khôn trử cung vẫn rất bình thường, Cảnh Tuyên Đế cũng không có hành động gì đặc biệt tựa như chuyện này chưa từng xảy ra.

Chỉ là hoàng hậu có đôi khi nói với nàng, gần đây hoàng đế ít tới Khôn trử cung hơn trước.

Tương Nhượng Lan không biết có nên đem chuyện hoàng đế đã biết nói cho nàng, nhưng lại nhớ ra hoàng đế đã bảo nàng không nên nhúng tay vào chuyện này, đồng thời cũng thấy hoàng hậu biết sẽ chỉ khiến nàng thêm lo lắng chứ chẳng có ích lợi gì cho nên vẫn nhẫn nhịn không nói.

Khi nhắc tới chuyện này, nét mặt hoàng hậu có chút ưu sầu:

- Cuối cùng, nhiều năm như vậy, cho dù bản cung có thay đổi thì trong mắt Hoàng thượng bản cung vẫn là người cũ! Rất nhanh lại có người mới tiến cung, hậu cung này chẳng biết có bao nhiêu người lại ngủ không yên rồi.

- Người mới? Tương Nhượng Lan tò mò hỏi.

Hoàng hậu nhìn nàng một cái, nhàn nhàn đáp:

- Nhượng Lan còn không biết? Tháng sau là ba năm một lần tuyển tú! Chẳng biết lại có bao nhiêu cô nương tuổi trẻ mỹ mạo tiến cung...

- Tháng sau, vậy chẳng phải là rất gần.

Hoàng hậu cười khổ một tiếng:

- Không thấy gần đây bản cung bận rộn nhiều việc sao?

Tương Nhượng Lan nhìn hoàng hậu, trong lòng rất đồng tình, lão công tìm thêm tiểu lão bà, thân là thê tử còn phải bận rộn giúp đỡ, mệt mỏi cũng không được kể, còn không được đồ kị.

Vị trí hoàng hậu này cho dù là cao cao tại thượng nhưng không phải là không có trả giá.

Bên này, Tương Nhượng Lan sống rất thoải mái nhưng bên kia, cuộc sống của Vu Thu Nguyệt vô cùng không ổn.

Từ hôm đó, Cận Thiệu Khang giận dữ bỏ đi, trong khoảng thời gian này hắn cũng không tới Cẩm tú viên. Trước dù mỗi ngày Cận Thiệu Khang đều ngủ lại Thu đường viện nhưng cách một hai ngày cũng sẽ tới Cẩm tú viên xem nàng, hoặc cùng nàng ăn một bữa cơm. Nhưng bây giờ, ngay cả bóng dáng hắn cũng không nhìn không thấy.

Vu Thu Nguyệt không phải không muốn cải thiện quan hệ hai người, nàng tới Sở thiên các cầu kiến, Cận Thiệu Khang không phải không gặp nàng nhưng thái độ rất lạnh nhạt, thường thường Vu Thu Nguyệt sẽ chảy nước mắt nói những lời sám hối, Cận Thiệu Khang mới lạnh lùng nói một câu:

- Biết rồi, ngươi về đi, ngươi có bầu, nên tự chăm sóc bản thân cho tốt.

Sự lạnh lùng của Cận Thiệu Khang càng khiến lòng nàng hoảng sợ, bất luận như thế nào, nàng cũng không thể mất đi sự sủng ái của Hài gia. Vì vậy nàng phải đến cầu thái phu nhân giúp.

Thái phu nhân vốn cũng rất giận nằng nhưng thấy nằng mang thai mà cả ngày khóc lóc rầu rĩ thì lo lắng sẽ không tốt với hài tử trong bụng. Vì vậy có một ngày, thái phu nhân tìm cơ hội khuyên con đến xem Vu Thu Nguyệt một chút.

- Ta cũng biết lần này việc Thu Nguyệt làm là hoang đường, nhưng tâm tình của nằng ta có thể hiểu. Nếu không phải vì lúc này ngươi luôn ở lại Thu đường viện thì nằng cần gì phải làm thế? Nói đến nói đi đều là vì ngươi chuyên sùng tạo thành!

Nói tới đây, sắc mặt thái phu nhân thật khó coi:

- Nếu chuyên sùng của ngươi có thể có kết quả, sùng mà sinh trường tử thì ta cũng nhận, nhưng..

Bà tức giận hừ một tiếng, hỏi hần:

- Bây giờ các ngươi còn chưa viên phòng..

Cận Thiệu Khang không muốn lừa gạt mẫu thân nữa nên cúi đầu, không lên tiếng.

Thái phu nhân tức không có chỗ phát tiết:

- Ngươi xem xem, ngươi xem xem, thế là thế nào? Cũng được, đợi qua hai tháng nữa, qua nửa năm, ta sẽ đem Hoa Thanh và Nhược Lâm sĩ phòng, ta không tin Hầu phủ không có nằng thì sẽ tuyệt hậu?

Cận Thiệu Khang cả kinh, vội vàng phản đối

- Mẫu thân, chuyện này vạn vạn không thể.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn hần cao giọng:

- Có gì không thể? Chi cần hết nửa năm, chính thất không có thai, đừng nói ta chỉ sĩ phòng hai nha hoàn thông phòng, cho dù ta nạp thiếp nữa cho ngươi cũng chẳng ai nói gì được Cận gia ta.

Cận Thiệu Khang đứng lên, trầm giọng nói:

- Mẫu thân, chuyện này người không cần quan tâm, cho dù ngươi sĩ phòng, ta cũng sẽ không đi.

Thái phu nhân tức giận đến ném vỡ chén trà xuống đất:

- Thiệu Khang, ngươi bị ma chướng rồi? Ngươi đang nói cái gì thế? Chỉ vì người đàn bà không biết tốt xấu kia mà bỏ mặc việc hương hỏa của Cận gia? Ngươi đừng là hỗn đản!

Thái phu nhân chỉ vào con, tức giận đến ngực phát run.

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân tức giận thành như thế, trong lòng hổ thẹn, vội quỳ xuống trước mặt bà, Liễu Nguyệt bên cạnh vội vỗ lưng cho bà mới khiến thái phu nhân từ từ bình tĩnh lại.

- Là con bất hiếu khiến mẫu thân tức giận.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn mẫu thân, cười khổ một tiếng:

- Nhưng mà mẫu thân, con tựa như thật sự mắc ma chướng rồi..

Thái phu nhân nhìn hần, tức giận đến nói không ra lời.

Hồi lâu, thái phu nhân mới nói:

- Chuyện khác tạm thời không nói, chính là lúc này Thu Nguyệt không thiết cơm nước, đêm không thể ngủ, như thế không tốt với hài nhi trong bụng nằng, bất kể thế nào, ngươi đến xem nằng một chút để nằng an tâm chịu ăn uống! Hài tử trong bụng nằng cuối cùng cũng là hài tử của ngươi, ngươi cũng không thể vì một nữ tử không chịu viên phòng cùng ngươi mà không để ý đến cốt nhục của chính mình.

- Mẫu thân!

- Ta đã nói đến nước này, nếu ngươi vẫn coi ta là mẫu thân ngươi thì làm theo lời ta nói.

Thái phu nhân nghiêm mặt nói, sau đó phát tay áo ý bảo hần lui ra.

Cận Thiệu Khang ra khỏi Tùng hương viện thì đi tới Cẩm tú viên. Tới Cẩm tú viên thì đã thấy Vu Thu Nguyệt đánh đàn dưới trăng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt u buồn, cả người nhìn qua hình như gầy đi không ít

Nha hoàn thông báo một tiếng, Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, nước mắt rơi xuống, nằng luống cuống đứng lên, không cẩn thận khiến

đàn rơi xuống đất, nhưng nàng cũng không để ý mà trực tiếp chạy về phía Cận Thiệu Khang, lao vào lòng hắn, hai tay găt gao ôm eo hắn.

- Hầu gia, cuối cùng người cũng đến nhìn Thu Nguyệt, cuối cùng cũng tha thứ Thu Nguyệt? Ta biết trong lòng Hầu gia vẫn quan tâm đến ta. Hầu gia, xin người đừng giận Thu Nguyệt nữa, sau này Thu Nguyệt nhất định không làm chuyện này nữa!

Giọng nói của nàng mềm mại đáng thương, đủ làm cho bất cứ ai nghe thấy cũng mềm lòng.

Nhưng Cận Thiệu Khang lại ngăn tay nàng lại, nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định đẩy nàng ra.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, hai mắt rung rung, ngơ ngác nhìn hắn:

- Hầu gia...

- Thu Nguyệt, người có thai, hắn là nên tự chăm sóc mình cho tốt, ban đêm gió lạnh, người mặc ít như vậy chẳng phải sẽ dễ bị nhiễm lạnh

Lời nói dù nghe như quan tâm nhưng giọng hắn lạnh nhạt, vẻ mặt cũng lạnh nhạt như đang kể chuyện, chẳng có bất kì sự ân cần gì.

Vu Thu Nguyệt nhất thời mơ hồ hiểu ý hắn:

- Hầu gia, người còn đang trách Thu Nguyệt, Thu Nguyệt cũng biết không nên dùng thủ đoạn này, nhưng Thu Nguyệt sợ người có thai không thể hầu hạ Hầu gia, Hầu gia sẽ dần dần quên đi Thu Nguyệt. Thu Nguyệt chỉ là muốn giữ Hầu gia lại, muốn Hầu gia đến Cẩm tú viên nhiều hơn một chút, đây đều là vì Thu Nguyệt quan tâm Hầu gia a. Hầu gia, nể tình hài nhi trong bụng Thu Nguyệt, người không thể tha thứ Thu Nguyệt?

Nàng quỳ xuống, kéo góc áo hắn, khóc như đứt ruột đứt gan.

Cận Thiệu Khang đỡ nàng lên:

- Thu Nguyệt, ta không trách người, ta hiểu tại sao người làm như vậy. Trong mắt người, ta cũng lắm chỉ là sự cam đoan cho lợi ích trong tương lai của người, người có thể dùng mê hương để dụ dỗ nữ nhân khác đến bên ta, có thể thấy trong lòng người, ta cũng không quan trọng bằng lợi ích của người. Như thế, người cũng không cần tỏ vẻ thương tâm muốn chết nữa. Chăm sóc quân cờ khác trong bụng người cho tốt, trừ ta ra, nó cũng có thể là cam đoan cho tương lai của người.

Nói xong những lời này, Cận Thiệu Khang không dừng lại, xoay người đi thẳng.

Vu Thu Nguyệt kinh hô một tiếng, bước nhanh lên trước ôm lấy lưng hắn, kinh hoàng nói:

- Hầu gia, không phải như thế, Thu Nguyệt là thật lòng thích Hầu gia! Xin người tin tưởng Thu Nguyệt!

Cận Thiệu Khang không nói thêm gì, gỡ tay nàng ra, từng bước từng bước rời khỏi cẩm tú viên.

Phía sau truyền đến tiếng Vu Thu Nguyệt khóc:

- Hầu gia, Hầu gia!

Nhưng thanh âm này cũng không thể khiến hắn dừng chân.

Ra Cẩm tú viên, Cận Thiệu Khang không có chút nào do dự, tới thẳng Thu đường viện.

Trong Thu đường viện, Trương Nhược Lan đang ở trong phòng đọc sách, nghe thấy nha hoàn thông báo thì buông quyển sách trên tay, đứng dậy nghênh đón Cận Thiệu Khang.

Mới ra tới cửa đã thấy Cận Thiệu Khang vén rèm đi vào, Trương Nhược Lan còn chưa kịp hành lễ thì Cận Thiệu Khang đột nhiên tiến lên ôm nàng vào lòng.

Phía sau, Liên Kiều vốn định đi theo chuẩn bị thay quần áo cho hắn, thấy cảnh này sợ đến phun cả đầu lưỡi, cuống quýt xoay người bảo mọi người rời đi.

Trương Nhược Lan có chút kỳ quái, Cận Thiệu Khang luôn luôn quy củ, tuyệt sẽ không làm bất kỳ động tác thân thiết nào trước mặt người ngoài. Hôm nay làm sao vậy?

- Hầu gia, Hầu gia!

Trương Nhược Lan thử đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn. Trương Nhược Lan thở dài:

- Hầu gia, người còn không buông ta, ta cù người!

Bây giờ hắn hình như càng lúc càng tùy tâm sở dục (thích gì làm nấy). Động một tí lại ôm ôm hôn hôn, không thể dung túng hắn mãi được.

Uy hiếp này rất hữu dụng, Cận Thiệu Khang lưu luyến không muốn buông nàng, hừ nhẹ một tiếng:

- Tinh quái, nàng đúng là lắm trò.

Tương Nhượng Lan xoay người bảo nha hoàn tiến lên giúp hắn thay quần áo.

Thay quần áo xong, Cận Thiệu Khang nói muốn đánh cờ, hai người ngồi bên bàn đánh ngũ tử kỳ (caro)

Lúc này, Cận Thiệu Khang đột nhiên nói:

- Chuyện Cẩm vệ quân đã xong rồi!

Tương Nhượng Lan à một tiếng, tiếp tục suy tư nên đi bước tiếp theo thế nào.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái:

- Nàng không muốn biết tình trạng của đường huynh?

- Đường huynh?

Tương Nhượng Lan ngậy ra, nhớ ra nhị đường huynh nhà đại bá, khó trách gần đây Tương Phình Đình hay tới Hầu phủ, hóa ra là đến thăm dò tin tức.

Cận Thiệu Khang cười cười, nhìn nàng thế này hiển nhiên là không đem việc này để trong lòng. Nhắc tới mới nhớ, nàng gả vào Hầu phủ lâu như thế cũng chưa bao giờ mưu cầu nửa phần tư lợi từ hắn.

Đây là tốt hay không tốt? Cận Thiệu Khang đột nhiên không tìm được lời đáp.

- Đường huynh nàng giờ thăng tới chức chỉ huy ngũ quân doanh.

Tương Nhượng Lan nghiêng đầu, không hiểu đó là khái niệm gì (me too)((.

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Không lâu nữa, đại bá nàng nhất định sẽ tới cảm tạ nàng.

- Cảm tạ ta cái gì...

Còn chưa nói hết, Tương Nhượng Lan đã hiểu ra, nàng nhìn Cận Thiệu Khang:

- Thật ra người không cần làm thế.

Làm ta cũng sẽ không cảm tạ người.....

Cận Thiệu Khang nhàn nhã hạ một quân cờ đen xuống:

- Ta không làm gì cả, chỉ là nhị đường huynh nàng quả thật rất thích hợp với vị trí này. Cẩm vệ quân phụ trách an nguy của hoàng thành cùng Hoàng thượng, không phải là chuyện đùa.

Vừa nói hắn vừa vươn ngón tay thon dài chỉ vào bàn cờ:

- Nhắc nhở nàng một câu, nàng hết cờ rồi.

- A...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Buồn Bực

Khí trời se lạnh, trên giường đã thay chăn, trải nệm và thêm chăn hồng thêu uyên ương.

Nhưng vì Tương Nhượng Lan cảm thấy cùng hắn ngủ một giường hơi nguy hiểm nên vẫn kiên trì chia chăn với hắn.

Hôm nay cũng thế, Cận Thiệu Khang chui vào chăn mình nhìn gáy nàng có chút buồn bực. trước mùa hè, lúc muốn ôm nàng có thể lén lút ôm, nhưng bây giờ cách hai lần chăn vô cùng bất tiện.

Hắn lén lén vươn tay, thò vào chăn nàng, nhưng vừa mới luồn vào đã bị Trương Nhược Lan phát hiện, nàng quay đầu trừng mắt nhìn hắn:

- Làm cái gì?

Cận Thiệu Khang cắn môi, dứt khoát xốc chăn nàng lên mà chui vào.

Trương Nhược Lan nóng nảy liều chết đẩy hắn ra:

- Hầu gia, người đừng có vô lại, chúng ta đã nói rõ rồi, người đã nói sẽ không bức ta, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!

Nhưng Cận Thiệu Khang muốn làm gì nàng sao có thể cản được? Chỉ chốc lát sau, Cận Thiệu Khang đã hoàn toàn chui vào chăn nàng, ôm nàng vào lòng, vùi mặt vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu.

Thật thơm..

Khỏe miệng Cận Thiệu Khang không nhịn được mà nhếch lên ý cười, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu, tức giận đến trắng mắt nhưng không có cách nào, chẳng thể làm gì hơn là giờ đôn sát thủ:

- Hầu gia, người còn không buông ta ra, ta sẽ cù người đó.

Thật vất vả mới ôm được ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng, sao Cận Thiệu Khang có thể dễ dàng buông tay, nghe vậy thì hắn càng dùng sức ôm nàng chặt hơn, không chế tay nàng. Hắn ngẩng đầu, nhìn nàng cười nói:

- Làm thế tử đương nhiên nên làm ấm giường cho phu quân, ta chán lạnh ngủ không quen, nếu không, trước nàng làm ấm chân ta đã.

Trương Nhược Lan tức giận nói:

- Một đại nam nhân, còn cần làm ấm chân cái gì, hơn nữa khí trời bây giờ như thế nào, Hầu gia, người cho ta là trẻ lên ba?

- Nhưng ta thật sự lạnh, chân ta rất lạnh, không tin nàng xem xem!

Vừa nói Cận Thiệu Khang vừa cố ý vận khí khiến máu không lưu thông xuống chân, sau đó cọ chân lên chân nàng.

- Đúng là lạnh...

Trương Nhược Lan nói thầm một câu, nhìn hắn một cái:

- Giờ mới vào thu, không phải người rất lợi hại, sao chân lại lạnh như thế?

Cận Thiệu Khang giả bộ trầm trọng, thở dài một hơi:

- Sau khi rời khỏi sa mạc cũng chẳng biết có phải vì ở trong sa mạc quá khắc nghiệt mà thân thể bị như thế, vừa đến mùa đông thì người lạnh như băng, không để người làm ấm giường không được.

Trương Nhược Lan nhớ ra trước hắn từng kể những gian khổ trong sa mạc, trong lòng không khỏi dâng lên chút thương xót. Lập tức cảm giác được hai chân hắn gắt gao cọ lên chân nàng, bàn chân to vuốt ve chân nàng, dần dần mập mờ vuốt ve nàng, cả người nàng tê tê dại dại khiến nàng rụt chân lại, cười nói:

- Đừng như thế, buồn quá...

Cận Thiệu Khang cảm thấy chân nàng ấm áp tình tứ mềm mại, cọ cọ vào thật thoải mái. Thấy nàng trợn hắn lại gắt gao bám theo, hai chân cuộn lấy chân nàng nhẹ nhàng vuốt ve, da dẻ nàng mềm mại khiến hắn có cảm giác tê dại rất lạ, tiêu phúc (...) đột nhiên nóng rực lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn mắt nàng, đôi mắt nàng đen láy phản chiếu bóng dáng hắn, hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Đừng động, chân ta lạnh, giúp ta làm ấm chân.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, hơi thở phả lên mặt nàng tựa như một cánh tay vô hình. Nhìn ánh mắt thâm thúy của hắn, nhìn hắn nhàn nhạt cười, mặt nàng đột nhiên có chút nóng lên, tim đập loạn.

Mà chân hắn dùng vuốt ve chân nàng, từ từ lướt qua mắt cá chân nàng mà hướng lên vuốt ve bắp chân nàng, ngón chân hắn cứng rắn nhưng không bén nhọn, vuốt qua da có chút cảm giác... Rất thoải mái...

Cả người nàng cảm giác như tập trung tất cả trên ngón chân hân, tim cũng theo đó mà lúc cao lúc thấp.

Tương Nhược Lan đột nhiên cảm giác được có chút nóng, nàng rất nóng, ngực hân rất nóng, tay hân chậm rãi vuốt lưng nàng rất nóng mà hơi thở của hân lại càng nóng..

Chỉ có đôi chân đó vẫn lạnh băng, giống như là khối băng lâu năm, lại càng khiến nàng có cảm giác thư thái.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một tiếng nói, không thể cứ thế được, cứ thế này rất không ổn!

Nàng giật giật, rụt khỏi đôi chân như nhiếp trụ toàn bộ tinh thần nàng kia.

- Vậy người đắp chăn của ta... ta ngủ... của người là được. Chẳng biết tại sao, nàng có chút lắp bắp

- Không được, nàng vừa đi, chăn lại lạnh

Bờ môi hân cọ lên vành tai nàng, lồng ngực nóng rực găt gao dán sát vào nàng.

Nhưng nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lại có chút lạnh, nhìn hân khẽ hừ nhẹ một tiếng:

- Khó trách trước kia mỗi ngày người đều ôm đàn bà ngủ mới được

Là Hoa Thanh và Nhược Lâm!

Cận Thiệu Khang ngẩn ngơ, lửa nóng trên người tắt hơn nửa, đây chẳng phải là tự đào hố chôn mình? Hân vội bỏ cứu:

- Không phải..

Nhưng nhất thời không tìm được lý do gì tốt.

Tương Nhược Lan trừng mắt, thừa dịp hân không để ý, dùng sức đẩy hân ra, sau đó cuốn chặt chăn không để hân có cơ hội chui vào.

Vừa nghĩ tới trước kia hân cũng ôm nữ nhân khác ngủ như vậy, nàng cảm thấy rất không thoải mái!

- Nhược Lan..

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cuốn chăn như cái bánh chưng, cảm giác rất bất đắc dĩ.

Tương Nhược Lan cũng không để ý đến hân mà nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Hân vỗ vỗ bả vai nàng:

- Nhược Lan..

Giọng nói mềm như nước, đầy sự bất đắc dĩ cùng đầy sự sùng nịch.

- Đừng động vào ta. Tương Nhược Lan rụt vai, cứng đầu nói

- Nhược Lan!

Giọng Cận Thiệu Khang trầm xuống, vừa định nhủ mảy trách nàng mấy câu, nhưng đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ khiến hân vui vẻ vô cùng.

Hân tới gần nàng, nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

- Nhược Lan, không phải nàng đang ghen chứ?

Những lời này giống như một chiếc kim đâm vào thịt nàng, Tương Nhược Lan như xù lông lên. Nàng xoay người, mở to mắt nhìn hân, ánh mắt đó như nghe được truyện cười bậc nhất:

- Ta ghen?

Nàng chỉ vào chính mình:

- Ta ghen? Ta chẳng thèm ăn giấm, cho tới giờ căn bản là ta không thích người, ta ghen cái gì, đúng là quá buồn cười.

Vừa nói nàng vừa trừng mắt nhìn hân rồi quay người sang chỗ khác.

Nhưng dù cứng rắn cũng không nhịn được mà toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng run lên.

Ghen? Nàg? Không thể nào? Nàng biết rõ hấn là người đã có đàn bà, có con, đầu óc nàng không phải là đá, sao có thể ghen vì hấn?

Sẽ không đâu, sẽ không đâu, ảo giác, mới vừa rồi nhất định là ảo giác.

Nhất định là trong thời gian này quá gần gũi với hấn mới như thế, phải nghĩ cách mới được.

Bên kia, Cận Thiệu Khang nghe nàng nói “tối giờ căn bản là không thích người” xong, nhiệt tình đầy người lạnh xuống, nhưng trái tim như bị người nhéo, vừa đau đớn lại vừa chua xót, vô cùng buồn bực, vô cùng khó chịu.

Hấn chui về chăn mình, tức giận quay lưng về phía nàng, nhưng trong lòng lại rất khó chịu. Mỗi lần cãi nhau với nàng xong đều có cảm giác này, đến mức hấn thấy thật khó thở.

Tương Nhựt Lan nghe động tĩnh phía sau, hấn tức giận? Nhưng lại nghĩ, tức thì tức, ai thèm quan tâm? Nàng nhắm mắt lại, ép bản thân không nghĩ gì nữa.

Một lát sau, Cận Thiệu Khang thật sự không chịu được nữa, xoay người lại.

- Chuyện lần trước của Thu Nguyệt, nàng biết đó...

Hấn đột nhiên nói, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Tương Nhựt Lan mở mắt nhưng không lên tiếng. Cận Thiệu Khang biết nàng đang nghe, tiếp tục nói:

- Triệu di thái thái là nha hoàn hồi môn của mẫu thân, lúc đầu cũng là mẫu thân tự tay đưa bà cho phụ hầu.

Tương Nhựt Lan cũng từng nghe qua chuyện này, cũng không cảm thấy bất ngờ, điều khiến nàng tò mò chính là hấn muốn nói cái gì?

Nàng lặng lẽ nghe.

- Loại chuyện này thực ra là chuyện rất bình thường. Trong mắt Thu Nguyệt là thế, mẫu thân cũng thấy thế, trước ta cũng cho là như vậy. Ta nghĩ, có lẽ, nếu ta không gặp nàng, có lẽ, đêm đó, trong Cẩm tú viên, ta sẽ có lựa chọn khác...

Phòng ngủ yên tĩnh, nền đỏ chập chờn lóe sáng, trong không khí có mùi hương nhàn nhạt.

Giọng hấn trầm thấp, thông thả, trong không khí dần dần đặc lại khiến người nghe có một cảm giác đặc biệt.

- Nhưng, ta đột nhiên cảm thấy đây là chuyện rất khó để tiếp nhận, bất tri bất giác, ta dường như đem quan niệm của nàng thành quan niệm của mình. Chính ta cũng cảm thấy khó tin, Nhựt Lan, từ lúc nào nàng có ảnh hưởng với ta lớn như vậy?

Tương Nhựt Lan lặng lẽ nghe vẫn không lên tiếng nhưng ánh mắt dần nhu hòa lại.

- Bây giờ ta đã không có cách nào đối mặt với Thu Nguyệt nữa, với Hoa Thanh, Nhựt Lâm thì cũng chẳng có chút tình thần nào. Mỗi ngày đến Thu đường viện tựa như thành một thói quen của ta. Thời gian trước nàng bị bệnh, ta nghỉ ở Sở thiên các, nhưng mỗi đêm đều phải tới Thu đường viện nhìn một chút mới ngủ được. Nhựt Lan, nếu... nếu sau này ta không chạm đến nữ nhân khác, như vậy, nàng có thể tiếp nhận ta không?

Hai mắt Tương Nhựt Lan tròn to, nhìn ánh nến đối diện mà kinh ngạc đến ngẩn người.

Cận Thiệu Khang đợi hồi lâu thấy nàng không nói liền nghiêng người qua, Tương Nhựt Lan cảm giác được vội nhắm mắt lại.

- Đã ngủ chưa?

Cận Thiệu Khang có chút nhụt chí, chán nản nằm lại. Thật vất vả mới lấy được dũng khí... những lời này sao hấn có thể nói lại lần thứ hai.

Sáng hôm sau đây, Tương Nhựt Lan coi như không có chuyện gì mà hầu hạ Cận Thiệu Khang lâm triều. Lúc đó, vài lần ánh mắt Cận Thiệu Khang nhìn nàng chăm chú nhưng nàng chỉ ngẩng đầu nhìn hấn cười khiến hấn không thấy nửa điểm khác lạ. Cuối cùng, hấn tin rằng những lời đêm qua nàng quả thật không nghe thấy.

Nếu không, một nữ tử, nghe được những lời này sao có thể vẫn ung dung như không có gì xảy ra?

Cận Thiệu Khang vô cùng buồn bực. cả sáng hôm đó mặt lạnh như tiền khiến bọn nha hoàn sợ đến co đầu rút cổ.

Tương Nhựt Lan vẫn dùng tư thái bình tĩnh này mà tiễn Cận Thiệu Khang ra cửa. Cho đến khi bóng Cận Thiệu Khang biến mất nàng mới thở dài một hơi, cảm giác chân như nhũn ra.

Nàng sai nha hoàn ra ngoài, ngồi trước bàn trang điểm nhìn mình trong gương, kinh ngạc đến xuất thần.

Mấy tháng nghỉ ngơi, da dẻ dần trắng lên, cũng trở nên mịn màng, như thế này khiến nàng trông bớt thô kệch mà lại tăng phần thanh lệ.

Nhưng cho dù như thế, cũng không tính là mỹ nhân? Cận Thiệu Khang coi trọng nàng ở chỗ nào? Nàng đối xử với hắn cũng chẳng coi là tốt, thậm chí còn thường xuyên khiến hắn tức giận.

Chẳng lẽ, thật sự là định luật của nữ nhân khi xuyên qua?

Tương Nhựt Lan cười khở một tiếng, bên tai không khỏi vang lên những lời hắn nói: “... nếu sau này ta không chạm đến nữ nhân khác, như vậy, nàng có thể tiếp nhận ta không?”

Sao có thể như thế? Có lẽ trong lúc nhất thời, hắn cảm giác nàng xuyên qua tư tưởng mới mẻ, nhưng sống thêm một thời gian, nam nhân phong kiến này thật sự có thể tiếp nhận nàng? Có lẽ hắn sẽ nghĩ mọi cách để cải tạo nàng. Còn cả Vu Thu Nguyệt và hài tử, đúng, nàng có thể lừa mình dối người, coi rằng bọn họ đã ly hôn, nhưng làm gì có người phụ nữ nào đã ly hôn vẫn mang theo con xuất hiện trước mặt mình?

Đến lúc đó, nàng nên xử lý ra sao?

Thật sự phải tin tưởng hắn, phải tin tưởng khả năng đó, thế cũng quá buồn cười.

Chính là.....

- Tương Nhựt Lan ơi Tương Nhựt Lan, người chăm chăm tự hỏi chuyện này có phải là càng buồn cười không?

Tương Nhựt Lan nhìn mình qua gương, về mặt đùa cợt chính mình, lắm lắm nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tuyển Tú

Trong thời gian này, Cận Thiệu Khang dần dần cảm thấy Tương Nhựt Lan có sự khác lạ. Trước kia ở cùng hắn, dù nàng vẫn né tránh những động tác thân mật của hắn nhưng vẫn còn nói chuyện khá nhiều, thường thường nói chuyện trong cung hay trong phủ cho hắn. Hắn rất thích lúc nàng nói chuyện cùng hắn, miệng cười như hoa, ánh mắt linh động. Nhưng bây giờ nàng rất ít khi chủ động nói chuyện cùng hắn, buổi tối cơ bản lên giường không bao lâu là ngủ, khi hắn muốn nói chuyện cùng nàng thì nàng cũng chỉ ậm ừ vài tiếng ứng phó.

Cận Thiệu Khang thân là nam nhân đương nhiên không thể hiểu rõ tâm tư nữ nhân, huống chi nữ tử này là người khó nắm bắt nhất trong những người hắn biết. Hắn đâu biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì. Một ngày hai ngày hắn còn có thể nhẫn nại, nhưng mấy ngày liền như thế, hắn đã cảm giác không chịu được.

Sáng sớm hắn đều tức giận mà đi, nghĩ từ đêm nay sẽ không đặt chân đến Thu đường viện nữa, chẳng lẽ không có nàng không thể! Bây giờ cái gì cũng theo nàng rồi nàng còn muốn thế nào? Còn phải cầu xin nàng?

Nhưng vừa đến tối, bất tri bất giác hai chân lại tới Thu đường viện. Trong lòng đầy bất đắc dĩ, mình làm sao vậy? Nếu để cho người khác biết “sát hầu” từng tung hoành phía tây nay lại bị một nữ tử trị gắt gao như thế chẳng phải sẽ cười đến rách răng? Nhưng hắn khó có thể ức chế khát vọng muốn được gặp nàng.

Người dù đến Thu đường viện nhưng cuối cùng cũng vẫn muốn có thể diện, đối với Tương Nhựt Lan cũng dần lạnh đi, hai người thường cả tối không nói câu gì.

Thời gian này Tương Nhựt Lan cũng không vui vẻ gì, bởi vì nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ? Những lời đêm đó hắn nói gì nàng làm bộ không nghe thấy nhưng không có cách nào không để ý, nàng càng lúc càng thấy mình không thể bình thường đối xử với hắn như trước kia. Ánh mắt hắn, nụ cười của hắn, mỗi động tác nhỏ của hắn thường sẽ khiến tim nàng đập nhanh hơn. Nàng cảm thấy, nếu mình cứ để tiếp diễn như thế này, kết quả sau này sẽ không thể không chế được.

Nàng cảm thấy như đang bị vây vào mê vọng. Để cho nàng không hề đề phòng mà ở bên hắn, tin tưởng hắn, sinh con đẻ cái cho hắn, nàng không thể tin tưởng được. Vu Thu Nguyệt, đứa trẻ kia, còn cả Hoa Thanh, Nhựt Lâm, nàng không thể coi bọn họ không tồn tại. Hắn dù có nói sẽ không động đến các nàng nhưng bọn họ vẫn sống sờ sờ đó, đều là những người có quan hệ thân thiết với hắn, cuộc sống sau này dài như vậy, hắn thật sự có thể buông tha bọn họ?

Nếu đến lúc đó hắn không thể giữ được lời hứa, nàng đã hăm sâu vào đó hoặc đã sinh hạ hài tử thì nàng nên làm thế nào? Hòa ly? Không cần nghĩ cũng thấy càng không có khả năng! Mở một con mắt nhắm một con mắt? Đây không phải là tự ngược mình?

Nàng cũng nghĩ dứt khoát đến biệt viện của mình mà sống, như hồi Phương mục mục mới biết được, từ biệt viện đến kinh thành mất một ngày đường. Giờ nàng thường xuyên phải vào cung, thật sự bất tiện.

Hay là khéo léo bảo Cận Thiệu Khang đừng tới phòng mình? Như vậy khẳng định khiến hắn tức chết, chuyện sẽ càng loạn, đuổi phu quân ra khỏi phòng, ở thời này đúng là quá kinh thiên động địa rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không nghĩ ra cách gì hay. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là quyết định duy trì khoảng cách với hắn, không thể thân thiết như trước.

Một người không biết nên nói như thế nào, một lại cảm thấy nàng vô lý gây sự, cảm thấy không thể dung túng nàng, cho dù trong lòng khó chịu cũng chịu đựng không nói, chờ nàng quay lại vì vậy hai người trở nên lạnh lùng với nhau. Nhưng cho dù sắc mặt đen như đêm nhưng Cận Thiệu Khang vẫn tới Thu đường viện. Trong lòng Trương Nhược Lan có cảm giác khó nói.

Trương Nhược Lan u u mê mê một đoạn thời gian. Nhưng cũng chẳng bao lâu, trong cung có chuyện lớn thu hút sự chú ý của nàng. Đó là tuyển tú ba năm một lần.

Đối với tuyển tú ở thời cổ đại, Trương Nhược Lan sớm đã vô cùng tò mò. Chẳng biết hoàng đế tuyển vợ bé thì sẽ như thế nào? Lần này có cơ hội nàng phải xem cho biết.

Tú nữ Đại Lương đều được tuyển từ thiên kim các quan lại, các địa phương trong cả nước đem nữ tử nhà quan báo cho bộ Hộ, trừ phi là những nữ tử bệnh tật hoặc gia tộc đã có nữ tử đang trong hậu cung thì không phải tuyển tú tiến cung.

Tú nữ từ các nơi đều vào cung ngày mừng một. Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng và Trương Phình Đình đều trong nhóm tú nữ. Mấy trăm tú nữ thông qua chọn lựa của thái giám và nữ quan từ mấy hôm trước thì còn lại hơn trăm người, sau đó theo các nữ quan dạy quy củ trong cung. Rồi sau đó là đề hoàng hậu, Thái hậu, Hoàng thượng tuyển chọn, trở thành phi tần hậu cung. Còn lại sẽ tùy ý Hoàng thượng chỉ hôn cho vương công đại thần. Những người không được tuyển sẽ trở về gia đình.

Lần tuyển chọn đầu tiên ở Trữ tú cung, qua hoàng hậu Trương Nhược Lan biết các nàng đã vào Trữ Tú cung thì tới đây thăm Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng.

Nhóm tú nữ đều là bốn người một phòng. Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng và hai nữ tử khác ở một phòng. Đến chỗ đó, Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng đang ngồi bên giường nói chuyện, hai tú nữ kia thì ngồi trên giường nghỉ ngơi.

Nữ quan trong Trữ tú cung thông báo một tiếng, Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng đương nhiên vui cười đi ra. Hai tú nữ kia thấy người tới là An viễn hầu phu nhân được Thái hậu và hoàng hậu sủng ái thì vội tiến lên hành lễ.

Một người vóc người yếu đuối, khuôn mặt thanh lệ:

- Tiểu nữ Vương Lệ Oánh tham kiến phu nhân.

Người còn lại mi mục như họa, da thịt như tuyết, thật là xinh đẹp:

- Tiểu nữ Lâm Đan Phượng xin thỉnh an phu nhân

Giọng nói vô cùng dễ nghe. Trương Nhược Lan không khỏi nhìn nàng mấy lần, cảm giác nữ tử này nhất định không thoát khỏi tay xú trùng kia.

Lưu Tử Đồng cười đi tới:

- Hầu phu nhân sao lại tới?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Đặc biệt đến xem các người.

Cận Yên Nhiên đứng bên chỉ cười cười, ánh mắt có chút lãnh đạm. Trương Nhược Lan biết nàng đang tức giận thay cho ca ca, cũng không trách nàng. Đột nhiên bên ngoài có tiếng:

- Đường tỳ, người đã đến rồi?

Vừa dứt lời đã thấy Trương Phình Đình cười khanh khách đi vào, đầu tiên là chào hỏi Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng nhưng không hiểu sao lại không đề ý tới hai tú nữ kia. Nàng đi tới bên cạnh Trương Nhược Lan, ôm tay Trương Nhược Lan, ánh mắt vô cùng thân mật:

- Nghe được giọng người nên ta tới đây đó.

Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng không sao, nhưng hai tú nữ kia thì ánh mắt như dính chặt trên tay Trương Phình Đình.

Trương Nhược Lan không dấu vết đẩy nàng ra nói:

- Người không đến ta cũng sẽ tới xem người.

Cho dù bị đẩy ra, vẻ mặt Trương Phình Đĩnh vẫn tươi cười rất thân thiết:

- Đường tử, người tới thật đúng lúc, ta có lời muốn nói cùng người.

Nói xong, nàng kéo Trương Nhược Lan:

- Chúng ta đi ra ngoài nói.

Trương Nhược Lan thật ra cũng muốn nghe xem nàng nói gì, quay lại nói với Lưu Tử Đồng:

- Ta đi rồi sẽ quay lại.

Trương Nhược Lan đi rồi, Lâm Đan Phượng nhìn bóng lưng các nàng, nhỏ giọng hỏi Lưu Tử Đồng:

- Hầu phu nhân là đường tử của Trương tiểu thư?

Lưu Tử Đồng gật đầu nói đúng, Lâm Đan Phượng cúi đầu, không nói gì.

Bên kia, Trương Phình Đĩnh kéo Trương Nhược Lan tới một góc khuất trong Trữ tú cung, xác định xung quanh không có ai mới nói:

- Đường tử, trước người từng nói sẽ nhận lời ta một việc có nhớ không?

Trương Nhược Lan nhìn nàng cười cười:

- Người muốn ta làm gì cho người

Trương Phình Đĩnh cười ngọt ngào nhìn nàng:

- Đường tử, người tìm thời gian nào đó đưa ta đến chỗ Thái hậu vấn an được không?

Trương Nhược Lan nhìn nàng, nghĩ thầm, ý nghĩ thật hay. Minh đưa đường muội đến cho Thái hậu nhìn, Thái hậu đương nhiên sẽ nể nàng vài phần mà giữ lại bài tử của nàng.

Chỉ là, mình vì sao phải giúp nàng?

Trương Nhược Lan cười cười:

- Đường muội, có một số việc không thể gấp, hôm nay người vừa vào đã làm chuyện này thì người khác sẽ nhìn người thế nào, xem Trương gia chúng ta thế nào? Người an tâm ở đây học quy củ đi, chuyện này sau này hãy nói.

Trương Phình Đĩnh đương nhiên hiểu ý chối từ trong lời nói của nàng, tươi cười cứng đờ, trầm mặc một hồi mới hơi mất tự nhiên nói:

- Đường tử, chúng ta là người một nhà, ta vẫn coi người là thân tử tỷ, ta sau này vào cung, tuyệt sẽ không quên đường tử.

- Những thứ đó ta đều biết, tạm thời người đừng nghĩ gì. Cứ an tâm ở đây

Trương Nhược Lan cười đậm mặt:

- Ta có chuyện muốn nói với Yên Nhiên các nàng, ta vào trước.

Nói rồi xoay người đi vào phòng Cận Yên Nhiên.

Trương Phình Đĩnh không tiện ngăn cản, nhìn bóng nàng mà giậm chân, nhỏ giọng nói:

- Đồ vong ân phụ nghĩa!

Nhưng Trương Nhược Lan không muốn giúp nàng, nàng cũng chẳng có cách nào. Nàng không khỏi bắt đầu lo lắng chuyện tuyền tú lần này. Các nữ tử tiến cung mỹ mạo không ít, nàng có rất nhiều đối thủ mạnh, có thể được Hoàng thượng, hoàng hậu để ý hay không nàng đúng là không có gì chắc chắn.

Cha nàng là quan ngũ phẩm không hơn không kém, nàng tiến cung làm phi có thể nói là vinh diệu lớn lao, có thể làm đàn bà của thiên hạ chí tôn, cao cao tại thượng, tôn quý vô hạn, đây mới là người có giá trị. Đến lúc đó ngay cả đường tử kia cũng phải hành lễ với nàng.

Trước, nàng vẫn tưởng rằng Trương Nhược Lan sẽ giúp nàng. Nhưng không ngờ Trương Nhược Lan lại có thái độ này khiến nàng có chút bất ngờ, cũng khiến nàng hoang mang. Nhất thời, nàng không biết nên thương lượng với ai.

Nhưng nàng đã hạ quyết tâm, nếu vào cung, nàng sẽ không thể đi ra. Bất luận thế nào nàng cũng sẽ phải trở thành cung phi tôn quý vô hạn (chờ đi con cờ hó)

Tương Nhượng Lan trở lại chỗ Cận Yên Nhiên, cùng các nàng hàn huyên vài câu, hỏi các nàng có quen hay không, có gì cần thì cứ báo cung nữ tới tìm nàng.

Đang nói, Tương Nhượng Lan đột nhiên nghe được Lâm Đan Phượng và Vương Lệ Oánh nói chuyện.

Đầu tiên hình như là Vương Lệ Oánh khen Lâm Đan Phượng xinh đẹp, Lâm Đan Phượng bùng miệng, cười cười, ôn nhu nói:

- Ta thì có gì là đẹp, biểu tỷ ta mới đẹp!

Wang Lệ Oánh hỏi:

- Vậy biểu tỷ người lần này cũng tiến cung?

Lâm Đan Phượng nói:

- Không có, nhà biểu tỷ ta đã có một tỷ tỷ vào cung, nàng không thể tham gia tuyển tú nữa.

Nghe đến đó, Tương Nhượng Lan nao nao, lập tức hỏi Lưu Tử Đồng:

- Sao vậy, mỗi một gia tộc chỉ có một nữ tử có thể tiến cung?

Lưu Tử Đồng có chút giật mình nhìn nàng:

- Sao thế, chẳng lẽ Hầu phu nhân không biết?

Tương Nhượng Lan cười lạnh một tiếng, cái gì cũng đã hiểu. Thì ra là thế, Tương gia này thật ghê tởm, một nhà cao thấp lại đối phó với một nữ tử như vậy! Hôm nay còn mặt dày vô sỉ muốn nàng giúp?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Chột Dạ

Tương Nhượng Lan rời khỏi Trữ tú cung thì tâm tình quả thật là không tốt.

Từ trước tới nay, nàng vẫn luôn chán ghét Tương Nhượng Lan đời trước, cảm thấy nàng ta đã mang đến cho mình quá nhiều phiền toái. Nhưng đến giờ phút này, nàng mới hiểu được Tương Nhượng Lan cũng là một người đáng thương.

Nàng điệu ngoa, nàng tùy hứng, nàng thô lỗ, nàng bất kính, nàng có đủ các loại khuyết điểm, nhưng như thế có thể trách nàng? Phụ mẫu sớm qua đời, thân nhân duy nhất thì lại tính kế, có thể nói bi kịch của Tương Nhượng Lan một phần lớn là do một nhà bá phụ nàng tạo thành. Kiêu thị cố ý dung túng, Tương Phình Đình xui khiến, từng bước từng bước đẩy Tương Nhượng Lan đến tuyệt lộ!

Chẳng những như thế, bọn họ còn đường hoàng chiếm đoạt gia sản của Tương Nhượng Lan, hôm nay còn mặt dày vô sỉ nói với nàng cái gì mà người một nhà, thân tỷ tỷ?

Thật sự là quá đáng hận, quá ghê tởm!

Muốn đến gặp Thái hậu?

Được ... được... ta thỏa mãn cho người!

Tương Nhượng Lan vừa đi vừa tức hận nghĩ.

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng khàn khàn:

- Làm gì mà mặt mày cau có thế, ai đã đắc tội nàng?

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cách đó không xa, Cảnh Tuyên Đế một thân long bào đứng dưới ánh mặt trời đang nhìn nàng nhếch môi cười, mắt hoa đào cong cong, hàm răng sáng như lóe lên (quảng cáo close up chắc)

Gần đây Tương Nhượng Lan thấy hắn cũng chẳng còn ngạc nhiên nữa. Ba ngày hai lượt Cảnh Tuyên Đế sẽ lại lướt qua trước mặt nàng, mỗi lần đều đột

ngọt xuất hiện. Có đôi khi Trương Nhược Lan nghĩ, con sâu nát này chẳng lẽ học được càn khôn đại na di?

Trương Nhược Lan âm thầm thở dài, tiến lên hành lễ.

- Nhìn đường nàng đi, hẳn là từ Trữ Tú cung đi ra, nhìn thấy mỹ nhân của trẫm chưa? Vừa nãy nhìn nàng tức giận, có phải vì thấy nhiều mỹ nhân như thế mà bị dả kích không? Nàng cũng chẳng cần quá để ý cái này, tướng mạo là trời cho, hâm mộ cũng chẳng được.

Cảnh tuyên đế một hơi nói xong, ánh mắt vẫn mang theo ý cười.

Trương Nhược Lan khước miệng giật giật, nàng cảm thấy con sâu bệnh này nếu không phải là hoàng đế thì chắc đã sớm bị người ta đánh thành đầu heo rồi... cái miệng này thật đáng ghét!

- Hoàng thượng, không có chuyện gì, thần phụ xin cáo lui trước.

Ai thêm tranh cãi với người. Trương Nhược Lan hành lễ rồi lướt qua hắn. Cảnh tuyên đế xoay người theo:

- Trẫm còn chưa nói xong, Trương Nhược Lan, nàng càng lúc càng làm càn.

Trương Nhược Lan cúi đầu, xoay người nhìn hắn, bất đắc dĩ nói:

- Hoàng thượng, người còn muốn nói cái gì? Thần phụ rửa tai lắng nghe.

Cảnh tuyên đế bước thêm hai bước, đến gần nàng thì dừng lại, đột nhiên ngừng cười, ánh mắt có chút chăm chú:

- Nhược Lan, khi nãy sao lại tức giận, nói cho ta nghe.

Chuyện của Trương Phình Đình đương nhiên không thể nói cho hoàng đế nghe, Trương Nhược Lan ngẩng đầu cười nói:

- Vừa nãy không phải Hoàng thượng đã nói rồi sao, ta đứng là vì thấy nhiều mỹ nữ như thế mà bị kích thích! Là kích thích cực lớn

Như thế người đã hài lòng chưa.

- Không cần phải chịu kích thích, nàng cũng xinh đẹp!

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, nhẹ nhàng nói.

- A...

Trương Nhược Lan nghi ngờ mình nghe nhầm

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, mắt hoa đào trở nên nhu hòa:

- Ta nói, nàng cũng rất xinh đẹp.

Trương Nhược Lan nhìn hắn, có chút mơ hồ, một lát sau, nàng cười khan hai tiếng:

- Ta còn phải đến xoa bóp cho Thái hậu, ta đi trước...

Trương Nhược Lan nói rồi quay người chạy đi, cảm giác phía sau vẫn có ánh mắt gắt gao nhìn mình đến nỗi lạnh sống lưng.

Nhất định là mình nghĩ nhiều rồi, nhất định là thế. Hẳn là Hoàng thượng, đàn bà muốn bao nhiêu được bấy nhiêu, chẳng phải trong Trữ tú cung còn hơn 100 mỹ nhân chờ hắn, sao có thể với mình sinh ...

Không nên tự mình đa tình, thật may, đây là thực tế không phải là tiểu thuyết xuyên qua!

Ba ngày sau là lần chọn lựa thứ hai của tuyển tú. Lần này là tiến hành trong Ngự hoa viên, do Thái hậu, hoàng hậu và các tần phụ cùng chọn.

Bốn tú nữ một nhóm cũng chính là bốn người cùng phòng, theo thứ tự tiến lên cho Thái hậu, hoàng hậu xem xét. Dựa vào trang phục, khí chất, nghi thái, tướng mạo mà chọn lựa.

Cảnh náo nhiệt này Trương Nhược Lan đương nhiên sẽ không bỏ qua, cả quá trình nàng vẫn chỉ ở bên cạnh Thái hậu, đôi khi còn đề xuất một số chủ ý. Trước, Lưu Từ Đồng đã nói với nàng, Lưu phu nhân đã chọn cho nàng ta một đám tốt, chờ bị đánh trượt tuyển tú rồi sẽ đính hôn.

Lúc đến lượt Lưu Từ Đồng, Thái hậu thấy nàng thanh tú, trắng trẻo, có vẻ rất thích, đang định giữ bài tử của nàng lại. Trương Nhược Lan nhìn thấy, nhỏ giọng nói với Thái hậu:

- Thái hậu, lúc trước ta đẩy nàng vào hồ nước, nàng bị bệnh một năm.

- Bị bệnh một năm?

Thái hậu nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu, lướt qua bài tử của nàng.

Bên kia, hoàng hậu cùng phi tần cũng giữ lại không ít bài tử, Cận Yên Nhiên, Trương Phình Đình, Lâm Đan Phượng đều được giữ lại.

Thái hậu hỏi Trương Nhược Lan:

- Nghe nói đường muội của ngươi cũng là tú nữ?

Trương Nhược Lan nghe vậy, nhìn Trương Phình Đình một cái. Trương Phình Đình vẫn luôn để ý Thái hậu và Trương Nhược Lan, thấy nàng nhìn qua, Thái hậu theo mắt Trương Nhược Lan nhìn mình mỉm cười thì không khỏi vui vẻ vô cùng.

Thái hậu nhìn thoáng qua Trương Phình Đình, quay đầu lại cười nói với Trương Nhược Lan:

- Nhìn cũng không tồi, đợi chút nữa dẫn đến Từ trữ cung đi.

Trương Nhược Lan trả lời:

- Vâng

Sau nửa canh giờ, chọn lựa chấm dứt, hơn 100 tú nữ còn lại hơn 50, một số được chỉ hôn cho vương tôn quý tộc, một số thì bị đưa về.

Mà 50 người lưu lại này, mười ngày sau sẽ tiến hành thi thố để Hoàng thượng, hoàng hậu, Thái hậu chọn lựa. Đó cũng là lúc chọn tần phi hậu cung.

Sau khi chọn lựa xong, Trương Nhược Lan sai người gọi Trương Phình Đình đến.

- Đường tỷ

Trương Phình Đình vừa thấy nàng đã cười tươi ngọt ngào khiến tóc gáy Trương Nhược Lan dựng đứng.

Trương Nhược Lan nhìn nàng đậm mặt cười:

- Chẳng phải ngươi muốn ta đã ngươi đến thỉnh an Thái hậu? Fì đi thôi?

- Cảm ơn đường tỷ, cảm ơn đường tỷ

Về mặt Trương Phình Đình như nở hoa.

Trương Nhược Lan xoay người, lạnh lùng cười, Trương Phình Đình vội vàng theo đi.

- Đường tỷ, Thái hậu hiền không? Có dễ nói chuyện? Hôm nay bà có hài lòng với ta không? Ta nên làm thế nào bà mới thích ta?

Trương Phình Đình vì quá kích động mà hỏi liên tiếp

Sao có thể không kích động, có thể diện kiến thái hậu thì chuyện tiến cung chắc đến chín phần rồi.

Trương Nhược Lan bị nàng hỏi mà phát phiền, dừng bước, quay đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Ngươi chỉ cần bớt lời đi thì Thái hậu sẽ thích ngươi

Trương Phình Đình nhìn bóng lưng nàng mà khẽ cắn môi. Tạm thời để cho ngươi đắc ý, có ngày ngươi sẽ phải quỳ gối trước mặt ta.

Sau đó lại tươi cười, đuổi theo.

Từ Từ trữ cung, Trương Phình Đình đoan trang hành lễ với Thái hậu. Thái hậu vì Trương Nhược Lan mà cũng vô cùng khách khí với nàng ta, đầu tiên là ban ngồi rồi còn tặng một chuỗi chân trâu gọi là lễ gặp mặt.

Trương Phình Đình nhớ lời Trương Nhược Lan, im lặng ít nói, chỉ mỉm cười nên càng có vẻ ôn thuận nhu hòa, hơn nữa, tướng mạo nàng vốn xinh đẹp nên Thái hậu rất thích.

- Trương cô nương có tài nghệ gì? Thái hậu cười hỏi.

Tim Trương Phình Đình đập loạn, nếu Thái hậu đã hỏi thế thì chắc hẳn là rất hài lòng với mình

- Tiểu nữ cầm kỳ thi họa, xướng khúc nhảy múa, thêu thùa đều có biết một chút

Trương Phình Đình cúi đầu, nét mặt ửng đỏ.

Ý cười trên mặt Thái hậu càng sâu, Trương Nhược Lan cũng có chút giật mình, có thể ở trước mặt Thái hậu nói ra những lời này hẳn phải mười phần chắc chắn. Xem ra, Trương Phình Đĩnh vì chuyện tiến cung mà khổ công từ nhỏ đến lớn a!

Nhưng, người muốn tiến cung thì có thể đẩy người khác vào đường cụt?

- Không sai không sai.

Thái hậu kéo tay Trương Nhược Lan cười nói:

- Đúng là đường muội của người, đúng là cô nương đáng yêu, người ở Trương phủ vài năm, tình cảm với đường muội chắc rất tốt

Trương Nhược Lan thấy Trương Phình Đĩnh rất muốn thể hiện thì nói:

- Cứ để đường muội tự nói thì hơn.

Thái hậu cười nhìn về phía Trương Phình Đĩnh, Trương Phình Đĩnh thẹn thùng cúi đầu nói:

- Trong lòng ta, ta luôn coi đường tỷ là thân tỷ (chị ruột), đường tỷ là người ta thích nhất.

Lời này càng làm cho thái hậu vui vẻ, trong lòng hảo cảm với Trương Phình Đĩnh càng tăng.

Lúc này, Trương Nhược Lan đột nhiên mở miệng:

- Thái hậu, đường muội nói quả không sai, khi đó, ta cũng coi đường muội là thân muội, cái gì cũng nói cho nàng.

- Có đúng không? Hai người thân thiết thật tốt

Thái hậu lại cười, Trương Phình Đĩnh cũng cười rất vui vẻ, nghĩ thầm, Trương Nhược Lan này thật đúng là có thể giúp sức

Trương Nhược Lan cũng cười, nàng nhìn Trương Phình Đĩnh, ánh mắt lạnh như băng.

- Thái hậu, lúc ấy ta không muốn tiến cung, muốn gả cho An viễn hầu, nhưng lại chẳng có cách nào, cũng định buông tay. Nếu không phải đường muội cho ta một chủ ý, dạy ta dùng cách đánh cuộc mà buộc Hoàng thượng tứ hôn thì bây giờ ta có thể sống tốt được thế này?

Lời này vừa nói ra, Trương Phình Đĩnh và Thái hậu đang tươi cười đều cứng đờ. Người trước mặt không chút máu, thân thể bắt đầu run lên, nàng ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan, ánh mắt tràn đầy hận ý!

Sắc mặt từ ái của Thái hậu dần dần lạnh xuống, bà nhìn Trương Phình Đĩnh, nhàn nhạt cười nói:

- Trương cô nương có thể nghĩ ra cách này, quả là thông tuệ

Trương Phình Đĩnh vội quỳ xuống trước mặt, răng va lập cập nói:

- Thái hậu... không phải thế... không phải... lúc đó ta chỉ là nói đùa, không nghĩ đường tỷ cho là thật...

Thái hậu lạnh lùng cười nói:

- Trương cô nương làm sao vậy? Ai gia không trách người, làm chi mà sợ thành dạng này? Mau đứng lên, mau đứng lên!

Trương Phình Đĩnh nào dám đứng lên, quỳ trên mặt đất không run rẩy. Thái hậu quay đầu nói với Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, người đỡ đường muội người lên đi, xem nàng sợ hãi kìa!

Trương Nhược Lan đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, hơi cười nói:

- Đường muội, đứng lên đi, chỉ là nói chuyện trước kia thôi, làm gì mà người sợ thành thế này. Không khéo người ta lại nghĩ người chột dạ? Nhưng rõ ràng là người giúp ta, sao phải chột dạ? Ta đúng là không hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Tỷ Thỉ Trên Điện

Tương Phình Đình quỳ trên mặt đất, sợ đến toàn thân lạnh toát. Nàng sao có thể không sợ, ai nấy đều biết Thái hậu luôn muốn Tương Nhược Lan vào cung làm phi tử. Bây giờ bà biết được mình là kẻ phá ngang chuyện này thì không biết sẽ trừng phạt mình thế nào, ít nhất, chuyện tiến cung là không thể nào.

Nàng vì tiến cung mà đã chuẩn bị lâu như vậy, chịu nhiều khổ cực như vậy, vất vả lắm mới có được ngày này thì lại bị Tương Nhược Lan nói một câu mà hòng bết! Trong lòng nàng dâng lên hận ý, nếu có thể, nàng hận không thể bước lên bóp chết Tương Nhược Lan.

- Thái hậu, lúc ấy tiểu nữ thấy đường tỷ vì chuyện này mà không thiết cơm nước, tiểu nữ lo lắng cho đường tỷ, vốn chỉ là muốn dỗ cho đường tỷ vui mà thuận miệng nói, không nghĩ đường tỷ lại coi đó là thật. Tiểu nữ biết tội, xin thái hậu trách phạt!

Thái hậu vốn quyền uy bậc nhất. Tương tướng quân trước phó thác Nhược Lan cho tiên đế, tiên đế và bà đều có ý cho Nhược Lan gả vào hoàng gia, dù không là hoàng hậu thì nàng cũng tuyệt không phải chịu khổ. Nhưng Tương gia đã biết rõ điều này còn dám sau lưng bà mà dùng thủ đoạn, đúng là khiêu khích uy quyền của bà. Mà mục đích của bọn họ quá lộ liễu, Thái hậu sống lâu trong cung, kinh qua không ít phong vân, sao lại không thấy rõ.

Bà cười lạnh trong lòng rồi nhìn Tương Phình Đình quỳ trên đất, nhàn nhạt cười nói:

- Tương cô nương không cần lo lắng, chuyện Hoàng thượng hạ chỉ cũng đã thành sự thật, bây giờ Nhược Lan gả cho An viễn hầu cũng thành sự thật, truy cứu cũng chẳng được gì. Sắc mặt Tương cô nương không ổn lắm, hay là lui về nghỉ ngơi đi.

Tương Phình Đình nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Thái hậu, mơ hồ hiểu được dụng ý của bà nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là dập đầu tạ, lui xuống.

Thái hậu sinh lòng nghi ngờ với Tương gia, đợi Tương Phình Đình lui xuống, Thái hậu hỏi Tương Nhược Lan cuộc sống tại Tương gia.

Tương Nhược Lan cũng không giấu diếm, đáp:

- ... Bá phụ bá mẫu vẫn đối ta rất tốt, đặc biệt là bá mẫu, biết ta không thích học quy củ, cũng sẽ không bắt buộc ta, có đôi khi ta ở bên ngoài gây sự, bá mẫu sợ ta bị tiên đế trách phạt nên còn giúp ta che giấu!..

Thái hậu càng nghe, sắc mặt càng trầm, cuối cùng, bà khẽ thở dài, cầm tay Tương Nhược Lan nói:

- Đều là thân thể ai gia không ổn, bằng không cũng không để người đến Tương gia, cũng sẽ không..

Không để nàng biến thành như thế khiến hoàng nhi chán ghét. Nếu không Nhược Lan sớm đã thành con dâu mình..

Tương Nhược Lan không nghĩ mình nói vậy lại khiến Thái hậu tự trách, trong lòng đột nhiên có chút bất nhẫn. Nhưng đây đều là vì xả giận cho Nhược Lan, cũng chỉ có Thái hậu mới có thể giúp nàng.

Nàng nắm chặt tay thái hậu:

- Thái hậu, giờ không phải ta vẫn tốt?

Thái hậu lại thở dài một hơi:

- Nếu người thật sự ổn sao còn không chịu viên phòng với An Viễn hầu?

Tương Nhược Lan không nói gì, chuyện này không dễ để giải thích, nhưng hiển nhiên thái hậu vẫn cho rằng, Tương Nhược Lan bây giờ sống không hạnh phúc, chắc chắn, Thái hậu sẽ đem tất cả sai lầm tính trên đầu Tương gia.

- Ai gia mệt rồi, người... lui xuống đi! Thái hậu nói.

Ra khỏi Từ trũ cung đã thấy Tương Phình Đình đang ở Tịch kinh đường chờ nàng.

Tương Nhược Lan bây giờ cũng chẳng thêm để ý đến nàng. Nàng muốn tiến cung, Tương Nhược Lan không muốn nàng vào được cung, tin tưởng bây giờ, Thái hậu cũng sẽ không để nàng tiến cung nữa.

Tương Nhược Lan làm như không nhìn thấy nàng cứ thế mà đi

Tương Phình Đình không nghĩ tới nàng lại không thêm nhìn mình, tức giận đến giậm chân, chỉ vào nàng cả giận nói:

- Tương Nhược Lan, người dám đối xử với ta như thế.

Tương Nhược Lan quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng:

- Nơi này không ít người, người dám ở đây hô to gọi nhỏ, chẳng lẽ quên mất thân phận của mình

Tương Phình Đình hơi tỉnh táo lại, nhìn trái phải thấy không ai để ý mới nhỏ giọng nói:

- Tương Nhượng Lan, rõ ràng lúc đầu chúng ta đã nói ngươi sẽ không nói chuyện này ra bên ngoài, hôm nay sao lại làm trái lời hứa

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi như là hận không thể một ngụm cắn chết Tương Nhượng Lan/

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Ngươi tức cái gì, ta làm gì sao? Thái hậu có trách cứ ngươi? Ngươi “quan tâm” ta, “lo lắng” ta như thế, Thái hậu sẽ càng quan tâm ngươi!

Tương Phình Đình tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nàng chỉ vào Tương Nhượng Lan:

- Ngươi đứng ở đây giả mù sa mưa, ngươi cố ý! Thái hậu biết chuyện này sao có thể không tức giận, ngươi cố ý! Ngươi căn bản là đồ kị ta được tiến cung.

Tương Nhượng Lan nắm lấy tay nàng, dùng sức hất đi:

- Đừng lấy tay chỉ vào người ta, ta không thích!

Tương Phình Đình ôm cánh tay bị nàng giật đau, nước mắt rơi xuống:

- Tương Nhượng Lan, ngươi vong ân phụ nghĩa, là Tương gia chúng ta nuôi ngươi khôn lớn! Phụ mẫu ta coi ngươi như con ruột, ngươi lại đối xử với chúng ta như thế? Lương tâm ngươi thanh thản?

Tương Nhượng Lan thấy nàng lúc này còn dám nói những lời này, không khỏi trầm mặt xuống:

- Các ngươi có ân nghĩa gì với ta? Trước kia ta còn nhỏ không biết, còn thật sự tưởng rằng các ngươi quan tâm ta, tốt với ta, chính là các ngươi nghĩ ta cả đời không biết?

Khí thế của Tương Phình Đình bị hãm lại, lui về phía sau vài bước:

- Lời này của ngươi... là có ý gì. Những lời vô lương tâm này ngươi... ngươi cũng nói được?

- Có đúng không, là ta vô lương tâm?

Tương Nhượng Lan tới gần vài bước, hai mắt nhìn thẳng nàng, nói từng câu từng chữ:

- Tương Phình Đình, lúc đó ngươi đem chủ ý đó dạy ta thực sự là vì tốt cho ta? Chẳng lẽ ngươi không biết làm thế nguy hiểm thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết, cho dù là thành công thì An Viễn hầu cũng sẽ không đối xử tốt với ta? Đương nhiên, căn bản ngươi chẳng lo lắng cho tình cảnh của ta. Ngươi chỉ nghĩ, ta không tiến cung thì ngươi sẽ được tiến cung. Về phần ta sống hay chết, sống như thế nào ngươi cần gì quan tâm.

Sắc mặt Tương Phình Đình càng lúc càng trắng, nàng lắp bắp:

- Không phải như thế, ngươi ngậm máu phun người! Ta lúc ấy chỉ là giải sầu cho ngươi, ta căn bản là không nghĩ nhiều như vậy!

- Ngươi có thể không thừa nhận, bây giờ ngươi thừa nhận hay không cũng không quan trọng. Nhưng ngươi phải trả giá cho những gì mình làm. Ngươi muốn tiến cung, ta càng làm cho ngươi tiến không được!

Nói xong Tương Nhượng Lan xoay người bước đi

Tương Phình Đình vội vội vàng vàng kéo nàng:

- Không nói chuyện đó, nhà ta có ơn dưỡng dục với ngươi, cho dù là thế ngươi cũng không thể làm thế với ta!

Tương Nhượng Lan quay đầu lại, cười lạnh một tiếng:

- Nhà các ngươi nuôi không ta? Triều đình hàng tháng sẽ cho nhà ngươi bạc, tài sản cha ta cũng cho các ngươi một phần! Các ngươi mặt không biến sắc nhận bạc, nhưng thực sự đối xử tốt với ta sao? Mẫu thân ngươi có lòng dạy dỗ ta sao? Cho dù là thế, dù sao ta cũng không phải người nhà các ngươi, các ngươi đối xử với ta không chút tình thân cũng được. Nhưng, các ngươi dám lấy đi tài sản cha ta để lại cho ta, đó là ân nghĩa dưỡng dục của các ngươi.

Tương Phình Đình chột dạ buông tay, mắt đảo quanh:

- Cái gì mà lấy tài sản của ngươi, không có chuyện đó, ngươi đừng nói lung tung!

- Ruộng vườn, trang viên của cha ta, Bộ Hộ đều ghi đủ, chỉ cần tra lại sẽ biết tài sản của cha ta có bao nhiêu, các ngươi đã lấy đi bao nhiêu gia sản của ta! Ngươi cho rằng đây là chuyện các ngươi che giấu được.

- Ngươi.

Tương Phình Đình không còn gì để nói. Lúc đó cha mẹ dám làm như thế là vì coi thường Tương Nhục Lan không hiểu chuyện, không nghĩ giờ nàng cái gì cũng biết.

- Không cãi nữa?

Tương Nhục Lan trừng mắt nhìn nàng:

- Không lâu sau, ngươi sẽ bị loại bài tử, phái xuất cung. Sau khi trở về, nói cho cha mẹ ngươi, đem những thứ không thuộc về bọn họ nộp ra cho ta. Nếu không, đừng trách ta làm lớn chuyện không để mặt mũi lại cho nhà ngươi.

Nói xong xoay người bước đi, cũng không quay đầu lại.

Tương Phình Đình nhìn bóng lưng nàng hận đến giậm chân nhưng cũng chẳng làm được gì.

Chuyện này qua đi, Tương Nhục Lan tưởng rằng Tương Phình Đình bị loại bài tử là chuyện đương nhiên, ngay cả Tương Phình Đình cũng cho là như thế. Mấy hôm sau vẫn chẳng cố gắng gì, chờ đợi cung nữ lớn tuổi đến báo. Nhưng vài ngày nữa, một chút động tĩnh cũng không có, thái độ của nhóm nữ quan với nàng vẫn như trước, lúc đến từng phòng còn ghi tên nàng vào sổ, không có chút khác lạ khiến Tương Phình Đình thấy thật kỳ quái.

Cũng cảm thấy kỳ lạ còn có Tương Nhục Lan, sao Thái hậu còn chưa loại bài tử của Tương Phình Đình? Chẳng lẽ chuyện đó Thái hậu không để trong lòng? Nhưng mà không giống, lúc đó hình như Thái hậu rất tức giận.

Nhưng chuyện này không tiện hỏi Thái hậu, dù sao Thái hậu đã biết chuyện này, nên làm như thế nào bà tự có chủ trương, mình nếu quá quan tâm thì lại thành ra mình có dụng tâm khác. Tương Nhục Lan mặc kệ chuyện này, để mặc Thái hậu tùy ý xử lý.

Cứ như vậy, mãi cho đến trước hôm khảo thí trước điện Tương Phình Đình mới hoàn toàn yên lòng, xem ra, Thái hậu thật sự không trách tội mình! Sau đó không nhìn được mà đắc ý. Chỉ cần hôm nay nàng biểu hiện tốt trước mặt Hoàng thượng, được Hoàng thượng thích thì sau này căn bản chẳng cần nhìn sắc mặt Tương Nhục Lan nữa.

Khảo thí trên điện có Hoàng thượng, hoàng hậu Thái hậu tự mình chọn lựa. Bốn người một tổ, tự giới thiệu bản thân trước mặt Hoàng thượng, biểu diễn tài nghệ và trả lời đề thi của Hoàng thượng, hoàng hậu. Nếu được Hoàng thượng thích sẽ được giữ lại bài tử, được sách phong, chính thức thành phi tần hậu cung, được Hoàng thượng sủng hạnh. Đương nhiên còn có người chưa chính thức được sách phong đã được sủng hạnh. Ba năm trước đây có Thực phi, vừa đến đêm hôm khảo thí trên điện đã được Hoàng thượng lâm hạnh, sách phong làm tần phi.

Tương Phình Đình cùng Lâm Đan Phượng và hai tú nữ khác một tổ. Tổ này, Tương Phình Đình và Lâm Đan Phượng là nổi bật nhất. Nhưng hôm khảo thí, Tương Phình Đình đột nhiên bị sốt, căn bản không thể tham gia khảo thí. Kết quả tổ nàng, vì thiếu đi nàng mà Lâm Đan Phượng dẫn đầu, được Hoàng thượng chú ý, giữ lại bài tử. Mà Cận Yên Nhiên cũng bị lược bài tử. Sau này Tương Nhục Lan mới biết, thì ra Trữ vương thích Cận Yên Nhiên, sớm đã cầu xin hoàng đế. Trữ vương là đệ đệ khác mẹ của Cảnh Tuyên Đế nhưng quan hệ hai người rất tốt, Cảnh Tuyên Đế đương nhiên sẽ không tiếc một mỹ nữ.

Tương Nhục Lan nghe được tin Tương Phình Đình bị bệnh không thể tham gia khảo thí, lúc đầu còn tưởng Thái hậu làm. Nhưng sau khảo thí, Thái hậu cười nói với nàng:

- Xem ra đường muội ngươi nhất định là sẽ bị kiếp nạn này, cũng tốt, bớt đi cho ta không ít chuyện!

Thái hậu nói thần thần bí bí, không rõ ràng nhưng có thể chắc chắn là bệnh của Tương Phình Đình không liên quan gì đến Thái hậu. Hơn nữa, Thái hậu hình như còn có điều gì đó bí mật nữa, Tương Nhục Lan không hỏi, chỉ yên lặng chờ xem chuyện phát triển ra sao.

Không lâu sau, Cận Yên Nhiên chính thức được chỉ hôn cho Trữ vương, phong làm Vương phi. Sách phong xuống cũng là lúc nàng rời cung.

Hôm đó, Tương Nhục Lan đến Trữ Tú cung cùng nàng rời đi, đi ngang qua phòng Tương Phình Đình thì nghe được giọng nói sắc bén của Tương Phình Đình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Nghe Lén

Hôm đó, Tương Nhục Lan đến Trữ Tú cung cùng nàng rời đi, đi ngang qua phòng Tương Phình Đình thì nghe được giọng nói sắc bén của Tương Phình Đình.

Đình.

- Nhất định là ngươì, đêm trước hôm khảo thí nhất định là ngươì kéo chắn của ta, lại mở cửa sổ bên giường ta, hại ta bị nhiễm lạnh mà mắc bệnh, không thể tham gia khảo thí để ngươì có thể thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng.

Một giọng nói khác rất ôn nhu, dễ nghe vang lên. Trương Nhược Lan nhận ra đây là giọng của Lâm Đan Phượng. Nhưng giọng nói đó lại đầy lạnh lùng:

- Tỷ tỷ có chứng cứ không, không có chứng cứ cũng đừng nói lung tung, cẩn thận tự mình mắc phiền

- Chẳng cần chứng cứ ta cũng biết đó là ngươì. Tú Hà nói cho ta đêm đó ngươì đẩy đến bên giường ta.

Tú Hà chắc là một tú nữ khác trong phòng.

- Nàng nói là ngươì tin, thế nếu ta nói là thấy nàng đẩy đứng bên giường ngươì? Ngươì cũng đến trước mặt nàng mà vô cớ gây sự?

Trương Phình Đình dường như vô cùng tức giận, giọng run run:

- Ngươì chờ đó, ta sẽ bảo đường tỷ nói cho Thái hậu và hoàng hậu, để mọi người biết ngươì là nữ nhân âm hiểm.

Lâm Đan Phượng cười cười

- Trương tiểu thư, nếu đường tỷ nhà ngươì thực sự để ý đến ngươì thì bây giờ ngươì đã chẳng cần nhe nanh với ta. Nếu đường tỷ nhà ngươì thực sự để ý đến ngươì thì ngươì cứ bảo nàng nói với Thái hậu một tiếng là xong, lập tức được sách phong, cần gì ở đây gây sự với ta.

Tiếp theo tiếng bước chân vang lên, như là có người muốn đi ra, Trương Nhược Lan vội vàng lánh sang một bên. Không lâu sau, Lâm Đan Phượng đẩy cửa đi ra.

Trong phòng vang lên tiếng khóc của Trương Phình Đình và tiếng đồ vật đổ vỡ.

Trương Nhược Lan đi vào phòng quát:

- Đây là hoàng cung, ngươì bớt làm mất mặt Trương gia đi.

Mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận thân thích này, nhưng trong mắt mọi người Trương Phình Đình vẫn là người thân của nàng.

Trương Phình Đình đang tức giận, sao để ý tới nàng, lại tiếp tục đập phá.

Trương Nhược Lan cười lạnh:

- Đập đi, cứ đập đi, để cho mọi người biết Trương Phình Đình là nữ tử không có tu dưỡng. Ngươì giờ cùng mới mới chỉ bị loại bài tử, nếu để truyền tin này ra, ngươì có thể tìm được nhà nào khá giả gả vào không cũng thành vấn đề rồi.

Nói xong, không thèm để ý nàng ta nữa, xoay người rời đi.

Trương Phình Đình ngậy ngườì, ngừng tay, nằm lên giường khóc rống lên, khóc một hồi, đột nhiên ngừng đầu.

Bây giờ có thể cứu mình chỉ có Trương Nhược Lan thôi, chỉ cần một câu nói của Trương Nhược Lan mình sẽ được giữ lại, nhận sai với nàng, nàng sẽ giúp mình. Dù sao trước kia nàng vẫn đối xử với mình rất tốt (mặt dày phát hời)

Nghĩ vậy, nàng vội vàng lau khô nước mắt mà đuổi theo.

Trương Nhược Lan đi ra khỏi Trữ Tú cung đi ra con đường để xuất cung. Tới đoạn núi giả sơn, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên xuất hiện.

Trương Nhược Lan thật sự có chút kỳ quái, tại sao lần nào Cảnh Tuyên Đế cũng có thể canh ở trước, tựa như là lúc nào cũng biết rõ hành tung của nàng. Trước nàng còn tưởng rằng là đúng lúc, nhưng nào có nhiều lần đúng lúc như thế?

Trương Nhược Lan đi qua hành lễ với hân:

- Chúc mừng Hoàng thượng nạp thêm tân phi như hoa như ngọc. Trương Nhược Lan cười nói.

Những lời này, hoàng hậu đã nói, thực phi đã nói, các phi tần khác cũng đã nói, ai nói thì cũng có ánh mắt khác nhau nhưng không hện mà cùng lộ vẻ ghen tuông. Hân có thể cảm giác các nàng không đủ hiền huệ, nhưng là lúc này, Trương Nhược Lan cười mà nói những lời này, sự chúc mừng thật tình này lại khiến lòng hân không thoải mái.

Hân hơi trầm mặt, hừ nhẹ một tiếng:

- Nếu nàng không gả cho An viễn hầu, hôm nay nàng cũng sẽ là một trong số tú nữ, cũng sẽ được sách phong, trở thành phi tần của trẫm! Hơn nữa khẳng định là được sách phong vị trí cao nhất.

Tương Nhược Lan cúi đầu:

- Hoàng thượng không phải đã nói không truy cứu thần phụ nữa? Sao còn nói chuyện đó nữa?

Cảnh tuyên đế cũng không biết chính mình tại sao lại nhắc tới chuyện này. Ba năm trước đây lúc khảo thí trên điện hán rất cao hứng, mỹ nhân bên dưới khiến hán rất thư sướng, hán cũng rất chú ý quan sát những mỹ nhân đó. Nhưng lần này, hán cũng chẳng có mấy tinh thần mà để ý, không phải tú nữ lần này không đẹp, có mấy người tư sắc thậm chí không thua gì Thục phi, nhưng lại không thể khiến hán kích động hứng phấn, sáng bừng mắt! Duy chỉ có một lần hưng phấn chính là thấy một tú nữ mặc xiêm y trắng như tuyết mùa. Hán không nhìn tú nữ đó nữa, thậm chí không để ý nhan sắc nàng, sự chú ý của hán dồn trên bộ trang phục trắng như tuyết của nàng, sau đó thần xui quỷ khiến mà hán giữ lại bài tử của tú nữ này

Giữ lại rồi mới phát hiện tư sắc của tú nữ này không tính là xuất chúng, hoàng hậu cũng kì quái mà nhìn hán vài lần.

- Nhược Lan...

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, ánh mắt rất chuyên chú, giọng nói rất nhu hòa, trong khoảng thời gian này, hán thường xuyên nói chuyện như vậy với nàng khiến cho Tương Nhược Lan âm thầm kinh hãi.

- Nàng đang hỏi hân...

Một câu nói không đầu không đuôi làm cho Tương Nhược Lan khó hiểu:

- Hỏi hân cái gì?

- Hỏi hân gả cho An Viễn hầu, nghe nói nàng vẫn không chịu viên phòng! Cảnh tuyên đế nói.

Đúng lúc này, Tương Phình Đình đi gần tới. Nàng biết bây giờ Tương Nhược Lan sẽ xuất cung, cũng biết nàng hán là đi đường này cho nên nàng đi đường tắt, hy vọng nhanh chóng đuổi theo được Tương Nhược Lan. Ở đây là vùng phụ cận Trữ tú cung, nàng khá quen với chỗ này.

Tương Phình Đình ra khỏi rừng cây thì thấy Tương Nhược Lan đứng cùng hoàng đế, đồng thời nghe thấy Cảnh Tuyên Đế dùng giọng nói rất đặc biệt nói: “nàng đang hỏi hân...”

Ý thức lại, Tương Phình Đình vội trốn đến sau khối giả sơn.

Tương Nhược Lan cảm thấy thảo luận đề tài này với hán rất kì quái, nàng ngẩng đầu nói:

- Hoàng thượng, đây là chuyện của thần phụ...

- Trả lời trẫm, không phải là nàng hỏi hân rồi!

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế rất cố chấp, giọng nói mang theo sự uy nghiêm không cho phép người khác kháng cự.

- Hoàng thượng, không còn sớm nữa, thần phụ xin cáo lui...

Tương Nhược Lan đột nhiên cảm thấy nên lập tức rời đi.

Cách đó không xa, Tương Phình Đình vô cùng kinh ngạc, Tương Nhược Lan cũng dám có thái độ này với Hoàng thượng! Hơn nữa thái độ của Hoàng thượng với nàng cũng rất kì lạ. Lại đi hỏi thê tử của thần tử vấn đề này sao?

Nàng len lén vươn đầu ra nhìn hai người.

Tương Nhược Lan lướt qua người Cảnh Tuyên Đế, đột nhiên Cảnh Tuyên Đế vươn tay, kéo tay nàng, Tương Nhược Lan cả kinh, quay đầu lại, vội vàng gỡ tay hán ra:

- Hoàng thượng, đừng như vậy.

Sau giả sơn, Tương Phình Đình cả kinh thiếu chút nữa hô lớn. Nàng mở to mắt, gắt gao bưng kín miệng.

- Vậy nàng trả lời trẫm! Cảnh tuyên đế nhìn nàng, ánh mắt lóe lóe

- Thần phụ không hỏi hân

Ánh mắt của Cảnh Tuyên Đế khiến Tương Nhược Lan có chút sợ hãi.

- Vậy sao nàng không chịu viên phòng?

Tương Nhược Lan miễn cưỡng cười cười:

- Đó là chuyện trước kia, bây giờ ta đã viên phòng với An Viễn hầu!

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trầm xuống, giọng nói cũng trầm xuống, lúc này hắn tự nhiên mà bộc lộ ra khí thế của quân vương.

- Nhược Lan, đừng nghĩ lừa trẫm. Chuyện này trẫm dễ dàng có thể tra ra! Chẳng lẽ muốn trẫm bắt nàng nghiệm thân?

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, hơi cao giọng:

- Hoàng thượng! Rốt cục người định làm gì? Sao người lại hỏi ta việc này, mặc dù người là Hoàng thượng, nhưng không có lý do gì mà đi quản chuyện nhà người khác!

Nàng thở sâu một ngụm, nhìn trái nhìn phải rồi nén giọng:

- Thần phụ cáo lui!

Nói xong quay người bước đi.

Bên kia, Tương Phình Đình quả thực không dám tin vào lỗ tai mình. Tương Nhược Lan dám nói như vậy với Hoàng thượng, càng khiến nàng khó tin là Hoàng thượng lại không hề tức giận!

- Nàng nghĩ rằng trẫm nhàn rỗi không có việc gì làm?

Cảnh Tuyên Đế nhìn bóng lưng nàng nói. Hắn rất tức giận nhưng lại không phát tác:

- Ta muốn nói là, nếu nàng hối hận ta có thể giúp nàng!

Ta? Hoàng thượng nói chuyện với Tương Nhược Lan mà lại xưng “ta”. Bọn họ... bọn họ đến tốt cùng là có quan hệ gì! Tương Phình Đình càng nghe càng kinh hãi!

Tương Nhược Lan dừng bước, chậm rãi xoay người:

- Giúp ta? Hoàng thượng muốn giúp ta cái gì?

- Không phải nàng từng nói muốn hòa ly?

Cảnh tuyên đế đến gần nàng, nhỏ giọng nói, trong lời nói lộ ra cảm giác thần bí khó lường, hắn nói từng câu từng chữ:

- Trẫm có thể giúp nàng

Tương Nhược Lan ngây ra, nhất thời không nói gì. Hòa ly là chuyện nàng từng nghĩ tới ngàn vạn lần. Đến hôm qua nàng vẫn suy tính điều này, nhưng hôm nay biết chuyện này có thể, chẳng biết như thế nào trong lòng lại không hề vui vẻ như tưởng tượng.

Bên kia, Tương Phình Đình lại bị những lời này của Cảnh Tuyên Đế làm phát lạnh.

Hôn sự của Tương Nhược Lan là Hoàng thượng tự mình tứ hôn, đó là thánh chỉ, cho dù là Hoàng thượng, cũng không phải có thể dễ dàng đổi ý! Những ngôn quan nhất định sẽ làm lớn chuyện không để Hoàng thượng yên.

Hoàng thượng đã biết rõ còn nói ra những lời này, rốt cuộc quan hệ của bọn họ là gì?

Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra, chân tay nàng lạnh toát, toàn thân run rẩy, lập tức ý thức được chuyện mình nghe được này là nguy hiểm cỡ nào.

Hai chân nàng như nhũn ra, định len lén rồi đi nhưng không nhắc nổi chân, trong lòng vô cùng khủng hoảng. Nhưng càng bối rối lại càng dễ sai lầm. Đột nhiên, chân trái đạp lên một nhánh cây khô, phát ra tiếng “răng rắc” thanh thúy.

Trong nháy mắt, mặt Tương Phình Đình trắng bệch, đồng thời nghe tiếng Cảnh Tuyên Đế quát lên:

- Ai? Cút ra đây!

Tương Phình Đình sợ đến cả người run lên, lão đảo ngã xuống.

- Tương Phình Đình! Sao người lại ở đây

Tương Nhược Lan hỏi Tương Phình Đình đang run rẩy trên đất kia

Tương Phình Đình không có tâm tư để ý tới Tương Nhược Lan, nàng mở to hai mắt nhìn Cảnh tuyên đế, ánh mắt tràn ngập sợ hãi. Nàng run rẩy định đứng lên nhưng tứ chi như không theo sự khống chế của nàng, mãi không đứng lên được, như con vật bị thương gãy dựa trên mặt đất.

- Hoàng... thượng, hoàng... hoàng thượng, tiểu nữ không... không nghe thấy cái gì... không nghe thấy gì hết! Nước mắt bắt tri bắt giác rơi xuống.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, sắc mặt âm trầm, ánh mắt âm lệ:

- Người đâu!

Hoàng Quý dẫn theo mấy thái giám từ bốn phía chạy ra. Cảnh Tuyên Đế nhìn Hoàng Quý gầm lên:

- Nô tài vô dụng, không phải đã bảo người canh giữ bốn phía, sao còn có người đến đây!

Hoàng Quý nhìn thoáng qua Trương Phình Đình đang run rẩy trên mặt đất, sắc mặt trắng nhợt, quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu:

- Chúng nô tài luôn canh giữ, không thấy người đi qua.

Cảnh tuyên đế hít sâu một hơi:

- Tạm không nói chuyện đó nữa!

Hắn lạnh lùng nhìn Trương Phình Đình trên mặt đất một cái, trong ánh mắt đầy sát khí:

- Kéo nàng ta xuống!

Trương Nhược Lan ở bên cạnh chứng kiến hết thấy, vẫn luôn yên lặng. Thấy Cảnh Tuyên Đế nói ra những lời này, lại thấy hai thái giám thô lỗ kéo Trương Phình Đình xuống. Trương Phình Đình khóc lớn xin tha, Hoàng công công đi tới bị miện nàng lại.

Trương Phình Đình gãy dũa, sắc mặt trắng như tờ giấy, ánh mắt đầy sự tuyệt vọng, sợ hãi, nước mắt thấm ướt khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Lòng Thương Người Của Phụ Nữ

Vùng giả sơn bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe tiếng Hoàng công công quát khê bọn thái giám nhanh tay nhanh chân cùng tiếng Trương Phình Đình ú ớ khóc.

Đứng bên Trương Nhược Lan, Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng đến đáng sợ!

Trương Phình Đình sống chết cố gắng, hai chân đạp loạn nhưng hai gã thái giám kia không hề để ý, kéo nàng đi, dường như trong mắt bọn họ, Trương Phình Đình không phải là người mà chỉ là một đồ vật không có ý nghĩa gì.

Trương Phình Đình gãy dũa không có kết quả, cuối cùng chuyển mắt nhìn Trương Nhược Lan. Nàng mở to mắt, gắt gao nhìn Trương Nhược Lan, lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống, trong mắt tràn ngập sự khẩn cầu.

Trương Nhược Lan bị cảnh trước mắt hù dọa, sắc mặt hơi trắng bệch, nàng quay đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế:

- Hoàng thượng, người định đưa nàng đi đâu.

Cảnh tuyên đế chấp tay sau lưng, mặt không đổi sắc nhìn Trương Phình Đình đang gãy dũa, thản nhiên nói:

- Nhược Lan, còn nhớ những lời ta từng nói với nàng?

Hắn quay đầu lại, nhìn nàng, sắc mặt lãnh trầm, cả người hiện ra khí thế oai nghiêm:

- Một người nhìn thấy ta giết một diệt khẩu, hai người nhìn thấy ta giết hai diệt khẩu. Nàng ta đã nhìn thấy những gì không nên nhìn, nghe thấy những gì không nên nghe, còn lý do gì đáng để sống!

- Diệt... Diệt khẩu...

Sắc mặt Trương Nhược Lan càng tái, từ ngày đầu tiên xuyên qua nàng đã biết đây là một thế giới lạnh lùng, không giống thời hiện đại. Nơi này hoàng quyền tối thượng, bất kể lúc nào cũng có thể mang họa sát thân. Nhưng cho tới nay nàng chưa từng thấy từ thần giới lưỡi hái với những người xung quanh nàng.

Nhưng giờ phút này, lập tức sẽ có một người vì mình mà chết. Nàng tựa hồ nghĩ thấy mùi máu tươi. Nàng rất ghét Trương Phình Đình, trước đó một khắc

nàng còn đang tính toán làm thế nào để đuổi nàng ta ra khỏi cung, còn há hê thấy nàng gặp họa. Nhưng như thế cũng không đại biểu rằng nàng có thể tro mắt nhìn nàng ta chịu chết.

Hơn nữa chỉ là bởi vì thấy được nàng và Cảnh Tuyên Đế cùng một chỗ! Chỉ bởi vì như thế, mình có thể an tâm nhìn nàng bị diệt khẩu?

- Chờ một chút.

Tương Nhượng Lan kêu lên, Hoàng Quý nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy Hoàng thượng không có động tĩnh gì thì cũng không nói gì, hai gã thái giám kia cũng không dừng tay.

Tương Nhượng Lan xoay người, nhìn Cảnh tuyên đế:

- Hoàng thượng, nàng là đường muội của thần phụ, nhất định là nàng đến tìm thần phụ không phải cố ý nghe lén. Chẳng lẽ chỉ vì như thế mà giết nàng?

Cảnh tuyên đế gợn tay lên, Hoàng Quý thấy thế vội sai hai thái giám kia dừng tay. Thái giám buông Tương Phình Đình ra, Tương Phình Đình lập tức ngã xuống đất, nhưng nàng liều mạng quỳ xuống, nức nở khóc, không ngừng đập đầu, chốc lát sau trán đã đỏ máu.

Cảnh tuyên đế không nhìn nàng một cái, hẩn trầm mặt nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Nhượng Lan, nàng cũng biết chuyện khi này chúng ta nói nếu truyền ra ngoài sẽ có hậu quả thế nào. Nàng sẽ bị mắc tội danh không tuân theo quy củ, cho dù không chết cũng sẽ bị bắt xuất gia, cả đời làm bạn thanh đăng, không được hoàn tục!

- Nhưng chúng ta rõ ràng không có gì...

Tương Nhượng Lan lẩm bẩm nói, mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ. Ở thời đại vị trí của phụ nữ thấp kém vô cùng, cho dù chỉ có chút chuyện nhỏ cũng có thể khiến danh dự của một người phụ nữ bị quét sạch. Cho dù nàng được phép chứng minh mình trong sạch, nhưng chỉ dựa vào câu Hoàng thượng nói sẽ giúp nàng hòa ly thì nàng trăm miệng cũng khó cãi. Phụ nữ có chồng cùng nam tử nói nói đáp đáp, hơn nữa đối tượng còn là Hoàng thượng, chắc khiến tất cả ngôn quan trong triều nhảy dựng lên cũng chưa biết chừng.

Bên kia, Tương Phình Đình nghe đến đó, bất chấp tất cả, giật khăn vải trong miệng, nhìn hoàng đế khóc rống nói:

- Hoàng thượng, tiểu nữ..... Một chữ cũng không nói ra. Tiểu nữ không thấy gì cả, không nghe gì cả, tiểu nữ sẽ không nói gì hết! Hoàng thượng, xin tha cho tiểu nữ một mạng. Nể mặt đường tỷ, xin tha cho tiểu nữ một mạng!

Cảnh tuyên đế nghe vậy sắc mặt càng âm lệ:

- Sao trăm phải nể đường tỷ người mà tha cho người! Có thể thấy người chết rồi thì chắc ăn hơn. Giữ mạng người lại chưa biết chừng sẽ gặp họa!

Sau đó, vung tay áo nói:

- Hoàng Quý, còn không mau kéo xuống!

- Hoàng thượng, tha mạng, Hoàng thượng, tiểu nữ sẽ không nói gì hết!

Tương Phình Đình khóc lớn, thấy Cảnh Tuyên Đế không có phản ứng thì nhìn Tương Nhượng Lan, khóc nói:

- Đường tỷ, đường tỷ, cứu mạng. Bất kể thế nào chúng ta cũng là tỷ muội, cho dù trong lòng người oán hận chúng ta thế nào thì người vẫn lớn lên trong nhà ta. Đường tỷ, chúng ta cùng lớn lên với nhau, cùng chơi với nhau, ta có gì tốt cũng đều cho người một nửa, đường tỷ, cứu ta...

- Hoàng Quý, người chết rồi? Không bịt miệng nàng ta lại!

Cảnh tuyên đế gầm lên.

Hoàng Quý bịt miệng nàng lại, bọn thái giám lôi nàng đi. Tương Phình Đình sống chết lắc đầu, chân tay vung loạn, giấy sớm đã bị văng đến đâu không biết, tất bị rách, máu chảy đầm đìa. Hoàng Quý sợ Hoàng thượng không chịu được, vội vàng tiến lên đánh ngất nàng. Tương Phình Đình ngheo đầu, không còn ồn ào nữa, hai chân vô lực bị kéo trên mặt đất để lại hai đường máu.

- Nhượng Lan. Nàng không cần lo lắng, đường muội nàng không cần thận chết đuối, đến lúc đó ta sẽ truy phong nàng làm phi, hậu táng nàng, như vậy, nàng coi như chết ngoài ý muốn. Nàng cũng không cần phải vì thế mà bất an

Cảnh tuyên đế nhàn nhạt nói, như thể đang nói "hôm nay thời tiết thật đẹp" vậy.

Tương Nhượng Lan nhìn Cảnh tuyên đế lại nhìn sang Tương Phình Đình bị bất tỉnh.

Như vậy, thật sự có thể an tâm, thật sự có thể lừa mình dối người rằng là nàng không may, không liên quan đến mình? Không đâu, nàng không máu lạnh như thế. Nếu nàng không làm gì, để mặc chuyện này xảy ra, cả đời nàng cũng không quên được ánh mắt tuyệt vọng của Tương Phình Đình, cả đời cũng không quên được hai đường máu đó.

Tương Nhượng Lan đột nhiên xông lên trước, đẩy hai gã thái giám ra, đón lấy Tương Phình Đình:

- Nàng làm cái gì vậy!

Phía sau Cảnh tuyên đế thấp giọng quát:

Tương Nhượng Lan đỡ Tương Phình Đình đặt xuống đất rồi quỳ xuống trước mặt Cảnh Tuyên Đế:

- Hoàng thượng, thần phụ xin người tha cho đường muội! Nàng tuyệt không dám nói lung tung một chữ, tuyệt đối không làm tổn hại đến uy nghiêm của Hoàng thượng, người xem nàng bị hù dọa thành thế này, nàng sao có gan đó.

Cảnh tuyên đế cúi đầu nhìn nàng:

- Nhượng Lan, nàng nghĩ ta sợ nàng ta gây bất lợi cho ta? Trẫm là thiên tử, cho dù là ngôn quan, nhiều lắm cũng chỉ dẫu sợ can gián, có thể làm gì trẫm? Mũi nhọn của bọn họ cuối cùng sẽ chỉ về phía nàng! Vừa rồi ta đã nói với nàng, nàng không chết cũng sẽ bị ép phải xuất gia cả đời. Chuyện xé ra to, trẫm không có khả năng bỏ qua thể diện hoàng thất mà bảo vệ nàng!

- Nếu là như thế, tại sao Hoàng thượng còn muốn làm như vậy?

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên quát lớn

Hoàng Quý ở phía sau chỉ vào nàng, giọng nói the thé:

- To gan, dám vô lễ với Hoàng thượng.

Hai tay Cảnh Tuyên Đế nắm chặt, xanh mặt quát Hoàng Quý:

- Làm càn! Cút hết đi cho trẫm.

Hoàng Quý cúi đầu, vội vàng dẫn đám thái giám rời đi

Cảnh tuyên đế buông tay nắm chặt ra, hắn cúi đầu nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Chuyện này, nàng không cần xen vào nữa, nàng đi trước đi!

Tương Nhượng Lan không động, nàng vươn tay, chỉ vào Tương Phình Đình phía sau:

- Hoàng thượng, nàng mới 15 tuổi, tại sao bắt nàng còn trẻ như thế mà phải dùng tính mạng để trả giá cho sai lầm của người.

- Sai lầm của trẫm?

Cảnh tuyên đế mím chặt môi, trong mắt hiện rõ lửa giận.

Tương Nhượng Lan như là không thấy, nàng từ từ đứng dậy, ngang bằng nhìn hắn, mắt hơi đỏ lên:

- Chẳng lẽ không đúng? Nếu không phải Hoàng thượng hết lần này đến lần khác làm ra những hành vi quá phận với thần phụ, đường muội ta sao có thể bất gặp? Nàng sao có thể bị Hoàng thượng diệt khẩu! Lần này là đường muội của thần phụ, lần sau, lần sau thì là ai? Hoàng thượng nếu không ngừng những hành động đó, một ngày nào đó sẽ lại bị người khác phát hiện! Hoàng thượng có thể giết bao nhiêu người? Tại sao ta phải cùng Hoàng thượng gánh chịu điều này, sao ta phải nhìn bọn họ bị giết để diệt khẩu trước mặt ta! Hoàng thượng, người nếu thật sự suy nghĩ cho ta thì xin đừng tìm ta nữa, cũng đừng hỏi đến chuyện của ta. Lần này cũng xin Hoàng thượng tha cho đường muội ta, nàng tuyệt đối không dám nói nửa chữ!

Cảnh tuyên đế chỉ vào Tương Phình Đình trên mặt:

- Nàng nhất thời mềm lòng mà tha cho nàng ta, cho dù nàng ta không dám nói, nhưng lỡ hôm nào đó nàng ta uống rượu hay ngủ mê thì đều có thể tiết lộ chuyện này. Đến lúc đó, nàng sẽ phải trả giá cho việc mềm lòng của nàng.

- Hoàng thượng, đây là mạng người, bất kể thế nào, nàng không đáng chết, càng không vì cam đoan an toàn sau này của ta mà muốn lấy tính mạng nàng. Hoàng thượng, nếu như thế này tính là lòng dạ đàn bà như vậy người coi như ta mềm lòng thế cũng được, về phần sau này sẽ có kết quả gì thì đều là chuyện của ta. Thật sự nếu có ngày đó, thì người tạo ra bi kịch cũng là ta chứ không phải nàng!

- Nàng..

Cảnh tuyên đế trừng mắt nhìn nàng, gân xanh nổi đầy trán.

Tương Nhượng Lan trong lòng cả kinh, cũng biết bản thân quá kích động mà nói năng quá đáng. Nhưng vừa nghĩ đến hắn dù biết rõ kết quả vẫn không để ý mà trêu chọc nàng thì nàng không thể ngừng lại được.

- Hoàng thượng, thần phụ không thể ngăn cản quyết định của người, nếu Hoàng thượng cứng rắn muốn lấy mạng người để che dấu sai lầm của người,

thần phụ cũng không thể làm gì nhưng...

- Nhưng trong lòng nàng sẽ xem thường ta, hận ta có đúng không? Cảnh tuyên đế lạnh lùng nghiêm mặt nói

Tương Nhượng Lan cúi đầu:

- Thần phụ không dám

Cảnh tuyên đế quay đầu, hừ nhẹ một tiếng:

- Nàng ngoài miệng nói không dám, trong lòng cũng sẽ nghĩ như thế thôi!

Tương Nhượng Lan cúi đầu, không đáp

Cảnh tuyên đế than nhẹ một tiếng:

- Nàng lui xuống trước đi.

Tương Nhượng Lan quay đầu lại nhìn Tương Phình Đình một cái rồi hành lễ với Cảnh Tuyên Đế xong mới lui xuống.

Có thể làm nàng đều đã làm, Tương Phình Đình sống hay chết, phải dựa vào quyết định của Cảnh Tuyên Đế.

Tương Nhượng Lan đi rồi, Cảnh tuyên đế đứng đó ngây người hồi lâu.

Hắn lớn lên trong cung, nhìn người ngu ta trả, người chết ta sống đã quá quen, vì lợi ích của mình, đừng nói một mạng người, cho dù là nhiều hơn thì với người trong cung cũng chỉ là chuyện chớp mắt mà thôi. Chuyện như hôm nay, nếu đổi lại là bất cứ ai khác, không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối là diệt khẩu, mà thậm chí còn sợ không đủ gọn gàng, sạch sẽ.

Nhưng Tương Nhượng Lan, rõ ràng biết hậu quả, nhưng vẫn không đành lòng thương tổn một mạng người vô tội. Thế này rốt cuộc là ngu xuẩn, là ngây thơ, hay là từ bi? Cảnh tuyên đế không thể hiểu được

Hoàng Quý ở xa thấy Tương Nhượng Lan lui xuống thì bước tới, thoáng nhìn Tương Phình Đình trên mặt đất, nhỏ giọng hỏi Cảnh tuyên đế:

- Hoàng thượng, cô nương này xử trí như thế nào!

- Kéo xuống! Cảnh tuyên đế lạnh lùng nói.

Hoàng Quý hiểu ý, sai thái giám kéo Tương Phình Đình xuống. Vừa đi được vài bước, phía sau, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên nói:

- Chờ một chút!

Hoàng Quý quay đầu lại, thấy Cảnh tuyên đế lộ vẻ do dự, một lát sau, Cảnh Tuyên Đế như là bất đắc dĩ khoát tay nói:

- Trước nhốt nàng vào lãnh cung, sai người trông chừng nàng, không để nàng tiếp xúc với bất kì ai.

Hoàng Quý có chút ngạc nhiên, nhìn hắn một cái rồi cúi đầu xưng vâng, lĩnh mệnh đi làm.

Cảnh tuyên đế xoay người, nhìn phương hướng Tương Nhượng Lan rời đi, cười khổ.

“...Ta chỉ có cách duy trì lương tâm không hổ thẹn ...”

Không phải ngu xuẩn, không phải ngây thơ, cũng không phải từ bi, chỉ là một loại kiên trì, kiên trì nguyên tắc của riêng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Rời Bỏ

Trở lại Hào phủ, đã thấy Hào phủ giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt. Tương Nhượng Lan biết, nhất định là tin Cận Yên Nhiên được gả cho Trữ Vương truyền tới. Đi tới Tùng Hương viện thì thấy thái phu nhân tươi cười phát hồng bao cho hạ nhân. Có lẽ là vì tâm tình tốt, hôm nay Tương Nhượng Lan vẫn an ba thì bà còn phá lệ mà nói cười với Tương Nhượng Lan vài câu.

Tương Nhượng Lan bởi vì chuyện khi nãy mà trong lòng nặng nề, chẳng bao lâu thì cũng quay về Thu đường viện.

Quay lại rồi thì cứ ngồi trước cửa sổ ngắm người, nhìn mặt trời chậm rãi ngã về tây, nhuộm cả vườn thành một vùng màu vàng chanh.

Trong đầu vẫn loạn lên

Tương Phình Đình bây giờ sống hay chết? Cuối cùng vẫn là hoàng đế, giết một người cũng chỉ đơn giản như giết một con kiến.

Hắn nói có thể giúp nàng hòa ly, nhìn như là một cơ hội, nhưng nàng luôn có cảm giác không ổn, cũng thấy hắn không chỉ đơn giản là muốn giúp mình. Trong khoảng thời gian này, thái độ, ánh mắt của hắn với nàng luôn khiến nàng bất an. Trong lòng dâng lên một dự đoán, dù có chút khó tin nhưng ý nghĩ đó càng lúc càng mãnh liệt. Nếu điều đó là thật thì sự giúp đỡ của Hoàng thượng tuyệt không phải là lựa chọn tốt?

Hơn nữa, nàng thật sự muốn hòa ly? Nhớ lại, ban đầu nàng có cố gắng hòa ly, nhưng lúc này lại chỉ nghĩ mà chẳng làm gì. Đây không giống tính cách của nàng, nếu thật sự nàng đã hạ quyết tâm thì chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách mà làm!

Tương Nhượng Lan thở dài, lắc đầu, tạm thời không nghĩ nữa

Sắc trời từ từ tối lại. Liên Kiều đi vào hỏi nàng đã bắt đầu dọn cơm chưa:

- Phu nhân, đã không còn sớm... Liên Kiều nhìn nàng nhỏ giọng nói.

- Dọn lên. Tương Nhượng Lan cười nói.

Hắn đêm nay, cũng sẽ không tới đây nữa.....

Bởi vì sự lãnh đạm của mình, Cận Thiệu Khang đã liên tục năm ngày không tới đây. Cũng đúng, hắn là ai, sao có thể ba lần bảy lượt tha thứ cho nàng. Bắt đầu từ lần đó, nàng biết hắn luôn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi nàng quay lại, chờ đợi nàng đón nhận hắn. Nhưng là tính nhẫn nại của nam nhân cũng có hạn. Nàng cũng không phải là quốc sắc thiên hương nghiêng quốc nghiêng thành, hắn có cái gì mà phải tha thứ nàng? Có thể dễ dàng tha thứ nàng lâu như thế đã là rất khó.

Cơm dọn lên, Tương Nhượng Lan không có khẩu vị gì. Nàng khẽ gắp gắp dũa, nàng thích ăn thịt bò, bữa nào phòng bếp cũng sẽ làm thịt bò bưng lên.

Nàng gắp một miếng thịt bò, bên tai tựa hồ nghe có người đang nói:

- Ngày nào nàng cũng ăn thịt bò, cẩn thận có ngày nào đó lại kêu moo moo

Nàng tiếp lời nói:

- Hầu gia cũng ăn không ít, đến lúc đó ngửi cũng trốn không thoát...

Vừa dứt lời, nàng rung động, mình đang làm gì thế, tự nhiên lại làm bầm láp láp!

Chiếc dũa rung lên, miếng thịt rơi xuống bàn:

- Phu nhân...

Ánh Tuyết bên cạnh nhẹ gọi. Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn nàng, thấy trong mắt nàng đầy sự lo lắng, cười cười:

- Ta không sao

- Phu nhân, sao người tự chịu khổ như thế. Nô tỳ đi mời Hầu gia đến được không?

- Không cần....

Tương Nhượng Lan lại cười, nhưng cảm giác khóe miệng có chút chua xót.

Nàng vẫn muốn hắn coi nàng không tồn tại, đây chẳng phải là kết quả nàng muốn? Quá tốt! giờ không phải lo bị người chiếm tiện nghi, cũng không cần lo lắng đề phòng phải kháng cự hắn nữa!

Quá tốt, cần gì nàng phải mời hắn đến đây!

- Phu nhân...

Ánh Tuyết nhìn nàng thử thăm dò:

- Mấy ngày nay Hầu gia không đi Cẩm tú viên, cũng không bảo Hoa Thanh Nhượng Lâm hầu hạ, nghe Mặc Hương nói, thời gian này tính tình Hầu gia không tốt, thường vô duyên vô cớ phát hỏa...

- Ánh Tuyết, ta có hỏi người chuyện đó?

Nhưng là nghe được hẳn không sai người hầu hạ, lòng không nhịn được mà nhẹ nhõm một chút.

Sau khi ăn xong, Trương Nhược Lan ngồi ở bàn đọc sách, ánh nến chiếu ra, mờ mờ khiến nàng phiền lòng. Nàng gấp sách vút xuống bàn, ngẩng đầu lên, đột nhiên cảm thấy trong phòng trống rỗng, lạnh lùng

- Nhược Lan, không còn sớm nữa, còn không nghỉ ngơi?

Trương Nhược Lan cười quay đầu:

- Đến...

Nhưng lại chỉ thấy chiếc giường trống, làm gì có ai ở đó.

Nàng đứng lên, đi tới bên giường, ngồi xuống, cúi đầu.

Thật vô dụng..... Trương Nhược Lan, người thật là vô dụng! cuộc sống này sau này còn dài, người phải thích ứng.

Nàng nằm trên giường, gắt gao cuộn chặt chăn nhưng vẫn thấy lạnh. Nàng ngồi dậy, tung chăn ra, ngủi thấy trên chăn còn đọng lại hơi thở của hắn, lòng nàng đột nhiên lạnh xuống.

Đã qua rồi, tất cả đều đã qua rồi. Bây giờ chỉ là nàng không quen, dù sao ở cùng hắn lâu như thế đã thích ứng với sự tồn tại của hắn. Bây giờ, hắn đột nhiên rời đi, đương nhiên sẽ không quen. An tâm, tất cả đều sẽ qua. Nàng phải bảo vệ lòng mình thật tốt thì sẽ không bị đau lòng.

Nàng nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào giấc mộng.

Nàng thấy mình đi vào một vườn hoa, hồng, vàng, trắng, tím... đủ các loại màu sắc, rất nhiều loài hoa nàng không biết tên. Những cánh hoa đủ màu sắc bay múa trong không trung, xa xa có chiếc cầu vòng tỏa ra ánh hào quang màu hồng. Cảnh sắc đẹp như tiên cảnh.

Nàng vui vẻ chơi đùa trong rừng hoa, những cánh hoa bay múa quanh người nàng. Nhưng dần dần, nàng ngừng lại, bốn phía yên tĩnh, hoa vẫn là hoa, ngoài nàng ra không có một ai.

Nàng cảm thấy rất tịch mịch

Lúc này, trong rừng hoa có một thân ảnh cao lớn đi tới, y phục tung bay, tóc dài tung bay.

Nhìn nhìn, khóe miệng nàng mỉm cười, nàng vẫy tay với hắn:

- Ta ở đây! Ta ở đây!

Thân ảnh kia hơi dừng lại rồi đi về phía nàng, càng tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hoàn toàn hiện rõ trước mặt nàng.

Trán rộng, mũi thẳng, hai mắt thâm thúy, nhưng khi hắn cười, khuôn mặt lại trở nên nhu hòa

- Nhược Lan, nàng ở đây, ta tìm nàng rất lâu.

Hắn cười đi tới, ôm eo nàng, bảy sắc cầu vồng chiếu vào đôi mắt màu nâu của hắn hóa thành ánh sáng mê hoặc.

Hắn nhìn nàng cười nói:

- Sao thế, lại hoa si?

Nàng nhìn hắn hơi cười, hắn ôm chặt nàng, nói:

- Nhược Lan, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?

Nàng tựa vào trong lòng hắn:

- Có, lúc nào cũng nhớ đến người.

- Vậy sao nàng không đến tìm ta?

- Bởi vì ta sợ, ta sợ ta vừa tìm người thì sẽ không buông tay được

- Vậy ở cùng ta một chỗ.

- Chuyện ta lo lắng nhiều lắm, không thể an tâm được.

Hắn đột nhiên buông nàng ra:

- Nhược Lan, nàng còn cứ không hiểu mà cứ định như thế này, ta sẽ rời khỏi nàng.

Nói xong, hắn hờ hững xoay người, rất nhanh đã biến mất trong rừng hoa.

Tương Nhược Lan cả kinh ngồi bật dậy, trước mắt đen tối, làm gì có rừng hoa, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Tim vẫn đập rất mạnh. Nàng tựa vào đầu giường, ôm chần kinh ngạc đến ngẩn người.

Mãi cho đến trời sáng

Sáng hôm sau, Kiều thị đột nhiên tới cửa.

Bà tìm Tương Nhược Lan, ánh mắt lo lắng, Tương Nhược Lan thấy sắc mặt bà thì trong lòng hoảng lên. Chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự giết Tương Phinh Đình?

Kiều thị kéo tay nàng, gấp đến độ sắp khóc:

- Nhược Lan, người giúp bá mẫu đi, giúp ta vào cung hỏi thăm xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Cái gì chuyện gì xảy ra?

Kiều thị nói:

- Phinh Đình không tham gia khảo thí trên diện, vốn là bị loại bài tử. Nhưng tối hôm qua, người trong cung đến nói, Phinh Đình vì người không khỏi, thái y nói không thể ra gió nên phải ở trong cung một thời gian. Vốn cũng chẳng có gì, nhưng bài tử của Phinh Đình lại bị người giữ lại.

Tương Nhược Lan ngạc nhiên nói:

- Bài tử của Phinh Đình bị giữ lại?

- Nhược Lan, người cũng biết, Phinh Đình năm nay 15 rồi, bài tử bị giữ lại thế thì không có cách nào nói chuyện cưới xin. Ba năm sau, Phinh Đình đã 18 tuổi, qua tuổi tuyên tử, không thể lại tuyên, đây không phải là có chủ tâm khiến Phinh Đình nhà chúng ta cả đời không thể thành thân?

Nói tới đây, Kiều thị lau khóe mắt, nắm chặt tay Tương Nhược Lan:

- Ta sợ là Phinh Đình không hiểu quy củ, ở trong cung đã đắc tội vị quý nhân nào mới có thể bị đối xử như thế. Nhược Lan, người giúp bá mẫu tiến cung hỏi thăm, chúng ta cũng có thể nghĩ ra đối sách!

Tương Nhược Lan vừa nghe liền biết là thái hậu làm. Thì ra, nàng chỉ muốn Thái hậu gạt bài tử của Tương Phinh Đình khiến nàng không thể nào hoàn thành tâm nguyện, không ngờ Thái hậu lại làm tuyệt tình như thế, khiến cho nàng cả đời không thể thành thân.

Thật đúng là... người trong cung chẳng ai là đơn giản...

Chỉ có điều, bây giờ nàng quan tâm nhất chính là an nguy của Tương Phinh Đình. Nàng nói với Kiều thị:

- Trước... ta sẽ tiến cung xem thế nào.

Đi tới Từ trữ cung, thái hậu thấy nàng liền cười:

- Hôm nay đến sớm như vậy chắc là nghe được tin tức gì?

Tương Nhược Lan ngồi cạnh Thái hậu, vừa giúp bà xoa bóp vai vừa nói:

- Thái hậu biết ta muốn hỏi cái gì?

Thái hậu cười nói:

- Tất nhiên là chuyện ký danh của Tương Phinh Đình.

Vừa nói vừa ngung cười:

- Chuyện này là chủ ý của ta, người không cần quản. Ta làm như vậy đương nhiên là có lý do của ta. Ta phải bắt nữ nhi nhà bọn họ cả đời không thể gả ra ngoài.

Tương Nhượng Lan đứng sau Thái hậu le lưỡi, lại nghe thái hậu nói:

- Nếu bọn họ tới cầu ngời, ngời cũng đừng mềm lòng, cứ nói ngời không biết gì cả.

Tương Nhượng Lan gật đầu đáp ứng.

Ra khỏi Từ trư cung, Tương Nhượng Lan vốn định đi tìm hoàng đế hỏi thăm chuyện Tương Phình Đình. Nhưng vừa đi được hai bước lại thôi, những gì nàng muốn nói đã nói, có thể làm đã làm. Vận mệnh của nàng ta giờ không do nàng nữa, có hỏi thăm cũng được cái gì? Hơn nữa, sau này bớt tiếp xúc với hoàng đế thì hơn.

Đang lúc Tương Nhượng Lan quyết định buông chuyện này xuống thì gió lại đổi chiều, ngoài dự liệu của mọi người.

Ba hôm sau, Tương Phình Đình chưa qua khảo thí, chưa từng được thị sát đã được Cảnh Tuyên Đế sách phong làm quý nhân! Phong hiệu chữ “Lệ”, cũng là nữ tử sớm được sắc phong nhất trong lần tuyển tú này.

Tương Nhượng Lan cảm thấy rất kỳ quái, hôm đó không thấy hoàng đế để ý đến nàng ta. Chẳng lẽ là hai hôm đó hoàng đế đột nhiên lại để ý đến nàng? Nhớ lại Tương Phình Đình xinh đẹp, Tương Nhượng Lan lại thấy cũng không phải là không thể.

Rốt cuộc vẫn cho nàng được như nguyện. Nhưng nàng tiến cung cũng không phải không có lợi. Ở bên hoàng đế, nàng tuyệt đối không dám nói lung tung. Mình có thể buông lỏng tâm tình.

Chuyện xong, Thái hậu nhắc tới việc này với nàng:

- Tương Phình Đình này vận khí tốt thật, không khảo thí lại được Hoàng thượng vớt lên. Hoàng thượng đến nói với ai gia muốn sách phong nàng, ai gia thiếu chút nữa tức không thở nổi. Nhưng thái độ Hoàng thượng rất kiên quyết, ai gia cũng chẳng còn cách nào

Vừa nói vừa hừ một tiếng:

- Không nghĩ Tương Phình Đình này lại có thủ đoạn hay như vậy, ai gia thật đúng là xem thường nàng rồi. Cũng được! Vào cung rồi cuộc sống sau này còn dài! Ai gia muốn xem xem nàng có thể làm được gì

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Phát Bệnh.

Trong cung đều bàn tán Lệ quý phi mới được tấn phong vô cùng được sủng ái. Chẳng những được ban thưởng ở một mình một cung điện, hơn nữa thái giám, cung nữ hầu hạ đều là những người bên cạnh Hoàng thượng được Hoàng công công sai tới. Đến ngay cả Thục phi từng được sủng như thế cũng chưa từng được Hoàng thượng chiếu cố như vậy.

Các phi tần trong cung nhắc tới Lệ quý nhân này đều vừa đỏ vừa ky.

Nhưng là trong Trường xuân cung mà ai nấy ghen tỵ. Lệ quý nhân Tương Phình Đình một thân hoa lệ nhưng cả người run rẩy quỳ trên mặt đất. Cách đó không xa, một thân ảnh cao lớn màu vàng quay lưng về phía nàng, cả người toát ra một hơi thở lạnh băng khiến người ta rét lạnh đến tận xương tủy.

- Hoàng... Hoàng thượng...

Tương Phình Đình run rẩy dập đầu. Từ sau hôm đó, mỗi lần nhìn thấy hấn nàng không nhịn được mà run rẩy cả người.

Cảnh tuyên đế xoay người lại, nhìn nàng quỳ trên mặt đất, sắc mặt âm trầm, hấn lạnh lùng nói:

- Lệ quý nhân, hôm nay trăm tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi giữ đúng bổn phận, ngươi vĩnh viễn là phi tần, những gì thuộc về ngươi thì sẽ không thiếu đi một phần!

Trở thành cung phi của Hoàng thượng là điều Tương Phình Đình nằm mơ cũng muốn. Nhưng hôm nay mộng ước đã thành, trong lòng nàng lại chẳng có bất kỳ vui mừng gì, chỉ có sự sợ hãi vô hạn.

- Tạ ơn..... Tạ ơn Hoàng thượng, thần thiếp..... Thần thiếp biết nên làm như thế nào!

Tương Phình Đình rất muốn mình tỉnh táo lại nhưng ngay cả hàm răng cũng không chịu khép lại mà run lên.

- Người có thể hiểu là tốt nhất!

Cảnh tuyên đế cười lạnh một tiếng:

- Nhưng trăm vẫn phải nhắc nhở người một câu. Đừng có mang tâm tư quý gì, hơn nữa nên cầu thần bái phật cho chuyện đó không bị truyền ra ngoài. Nếu không, giả sử đến ngày đó, bất kể có liên quan đến người hay không...

Hắn hơi cúi đầu, giọng nói lạnh lẽ, sắc như đao:

- Điều đầu tiên trăm làm là lấy mạng của người!

Tương Phình Đình sợ đến mồ hôi lạnh tuột ra, vội vàng đập đầu thề:

- Không đâu, thần thiếp một chữ cũng sẽ không nói.

- Cả đời này tốt nhất người nên thanh tĩnh một chút, không nên uống rượu cũng không nên nói mơ, tránh để hồ đồ mà tổn đi cái mạng của mình.

Tương Phình Đình cuống quýt đập đầu:

- Thần thiếp hiểu, thần thiếp nhất định giờ giờ phút phút nhắc nhở chính mình!

Cảnh tuyên đế ừ một tiếng, vung tay áo rồi xoay người rời khỏi Trường xuân cung.

Mãi cho đến khi bóng dáng màu vàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Tương Phình Đình mới thở dài một hơi, co quắp ngã xuống đất, nước mắt rơi xuống. Nàng cắn môi dưới không dám khóc lớn tiếng, bởi vì nàng biết, chung quanh đều là người của Hoàng thượng! Nàng ngẩng đầu nhìn cung điện hoa lệ nhưng nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Tuyển tú náo nhiệt cuối cùng kết thúc. Thời gian rất nhanh đã lại sang tháng, khí trời se lạnh, sớm muộn gì đại hàn cũng tới.

Bệnh của thái phu nhân đến thời tiết này sẽ phát bệnh, vô cùng khó chịu

Từ hôm trước trở gò, đùi thái phu nhân đã mỏi, cả người bắt đầu đau đớn. Trước kia đều có Tương Nhược Lan xoa bóp cho bà, sau đó Tương Nhược Lan đem phương pháp dạy lại cho Liễu Nguyệt để Liễu Nguyệt có thể thường xuyên giúp thái phu nhân giãn gân cốt. Nhưng lần này đau đớn hơn trước rất nhiều, Liễu Nguyệt xoa bóp cũng chẳng có mấy tác dụng, thái phu nhân cả đêm vẫn đau đớn, uống thuốc của Lư thái y cũng không khá lên bao nhiêu.

Liễu Nguyệt thấy thái phu nhân khó chịu thì đề nghị:

- Thái phu nhân, hay là mời phu nhân đến đây đi, chắc phu nhân sẽ có cách.

Thái phu nhân nằm trên giường, đau đến rên rỉ nhưng vẫn cắn răng nói:

- Đừng gọi nàng! Đau nhiều năm như vậy ta đều chịu được, ta không tin lần này không được mà phải cầu nàng.

Quan hệ với con dâu xé ra thành thế này, thái phu nhân muốn thể diện, đương nhiên là không muốn xuống thang trước.

Huynh muội Cận Thiệu Khang đứng bên giường đều rất hoảng sợ, hận không thể chịu khổ thay mẫu thân. Cận Yên Nhiên ngồi ở bên giường, lau nước mắt nói:

- Mẫu thân, người cần gì cố chấp để cho chính mình chịu tội, đại tẩu là nhi tử của người, cho dù sai nàng làm chút chuyện cũng là đúng! Để ta sai người đến bảo nàng!

Vừa nói vừa quay đầu lại sai nha hoàn bên người mình đi gọi Tương Nhược Lan, nhưng thái phu nhân vội vàng giữ nàng lại:

- Quên đi, đừng gọi nàng, như vậy càng khiến nàng được thể, cho là Cận gia chúng ta không có nàng không được, người xem gần đây nàng kiêu ngạo thành cái dạng gì, người xem đại ca người thành cái dạng gì rồi...

Cận Yên Nhiên quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, chỉ thấy hắn khuôn mặt tiêu tụy, mắt thâm quầng, cả người gầy đi không ít, trong lòng càng thêm khó chịu:

- Chuyện sao biến thành như vậy, lúc đó rõ ràng nàng nhất định phải gả vào Cận gia, bây giờ lại hành hạ ca ca như vậy

Cận Thiệu Khang không nhịn được nói:

- Yên Nhiên, đừng nói như vậy, đạo này ta vì bận rộn công việc...

Còn chưa nói xong thái phu nhân đã tức đến run lên:

- Người nghe xem! Người nghe xem! Hầu gia thật là con của ta? Đến bây giờ người còn muốn nói đỡ cho người đàn bà đó? Nàng có chỗ dựa vững chắc, ta không có cách nào trị nàng. Nhưng Hầu gia, người thanh tỉnh một chút cho mẫu thân được không? Lần này các người ai cũng đứng đi cầu nàng, ta đau đến chết cũng không cúi đầu với nàng!

Tính cách của thái phu nhân ai nấy đều biết, một khi đã quyết bất luận ai khuyên bảo cũng vô dụng. Đang lúc mọi người không biết nên làm gì thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo.

- Mẫu thân, người dù có tức giận con dâu thế nào cũng không nên để cơ thể chịu khổ sở.

Cận Thiệu Khang nghe giọng nói này, trong lòng loạn lên, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa, Trương Nhược Lan mặc chiếc váy màu sáng, tay cầm theo một chiếc thùng gỗ nhỏ cười đứng nơi đó.

Tính ra đã mười ngày chưa gặp nàng, sao trông nàng gầy đi không ít, lù nhua hoàn đó hầu hạ thế nào vậy! Cận Thiệu Khang nhàu mày.

Như là cảm giác được ánh mắt của hắn, Trương Nhược Lan nhìn lại, hai mắt như trước sáng ngời trong suốt, chỉ là ánh mắt nhìn hắn chứa một tâm tình khó hiểu khiến tim hắn dựng lên.

Bên kia, thái phu nhân thấy là Trương Nhược Lan, quay đầu vào, lạnh lùng nói:

- Người tới đây làm cái gì?

Cận Yên Nhiên đứng lên, do dự một hồi, vẫn thấp giọng kêu một tiếng:

- Đại tẩu.

Trương Nhược Lan tới hành lễ với thái phu nhân rồi nói:

- Nghe nói thân thể thái phu nhân không thoải mái, con dâu đặc biệt đến xem xem có thể giúp gì không?

Thái phu nhân quay đầu, nhìn nàng một cái, khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Không cần đâu, người về đi, ta không sao.

Nếu đổi lại là người khác, Trương Nhược Lan nhất định quay đầu đi. Chẳng ai lấy mặt nóng của mình đi dán vào cái mông lạnh của người ta. Nhưng nàng biết, thái phu nhân còn đang tức giận với nàng. Với lập trường của bà mà nói, bà hoàn toàn có thể tức giận, bây giờ bà đau thành như thế, nàng sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Huống hồ, trước thái phu nhân đối xử với nàng rất tốt. Huống hồ, bà là mẫu thân của hắn...

Trương Nhược Lan đi lên trước, cầm thùng gỗ nhỏ trong tay đặt ở bên giường, cũng không để ý sắc mặt thái phu nhân, quay đầu sai Liễu Nguyệt:

- Đốt một cái lò lửa trong phòng, chút nữa thái phu nhân cởi quần áo có thể sẽ bị lạnh

Liễu Nguyệt biết bản lĩnh của nàng, theo lời nàng mà làm

Thái phu nhân kêu lên:

- Ta nói rồi không cần người quan tâm, người đi ra ngoài!

Trương Nhược Lan làm như không nghe thấy, đi tới bên người Cận Thiệu Khang.

Nhìn người ngày nhớ đêm mong đứng trước mắt, tim Cận Thiệu Khang đột nhiên đập loạn không thể khống chế. Mấy ngày qua, hắn không phải không tức giận, không phải không oán phần, hắn thậm chí còn thề sẽ không đặt chân tới Thu đường viện nữa, vứt nàng về sau đầu, không để nàng khống chế nữa. Nhưng một khắc này, nhìn đôi mắt như hắc ngọc của nàng, tất cả sự oán phần, không cam tâm cũng không biết chạy đi đâu.

Nhưng mà, tâm tình đó hắn đều chôn ở đáy lòng, nét mặt không lộ ra một tia gì.

Lòng Trương Nhược Lan cũng không bình tĩnh được, mười ngày không gặp, tựa hồ hắn đã hoàn toàn buông tay, ánh mắt lãnh đạm như vậy...

Giọng nàng có chút khô khốc:

- Hầu gia, chút nữa ta trị liệu cho mẫu thân thì phải cời y phục, vẫn xin Hầu gia tránh đi.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ngực như là bị cái gì đè nén mà khó chịu vô cùng, hắn gật đầu, xoay người rồi đi.

Trương Nhược Lan nhìn bóng lưng hắn, bĩu môi, nói một câu thì chết chắc? Trong lòng có chút chua xót.

Bên kia, thái phu nhân bởi vì thân thể bị đau mà tính tình vô cùng nóng nảy, bà lại kêu:

- Liễu Nguyệt, người là nha hoàn của ta hay là của nàng mà nghe lời nàng như vậy! Ta còn chưa chết người đã tìm được chủ mới rồi?

Liễu Nguyệt ủy khuất roi nước mắt, vẫn theo Trương Nhược Lan bảo mà mang lên một cái bếp lò.

Trong phòng dần ấm lên.

Trương Nhược Lan đứng một bên rửa tay chuẩn bị, bất kể thái phu nhân nói cái gì, nàng cũng không để ý, cũng không tức giận.

Rửa tay xong, Trương Nhược Lan đi tới bên giường, bảo Liễu Nguyệt giúp đỡ nàng cởi y phục của thái phu nhân ra. Thái phu nhân tức giận, nói cái gì cũng không phối hợp.

- Ta nói rồi không cần người lo, không cần người giả mù sa mưa! Nếu thật sự người đem chúng ta đặt trong lòng sao có thể làm ra việc này, để cho Hầu gia lại thành trò cười trong mắt mọi người.

Tiếp theo vung tay bại tai Liễu Nguyệt, chỉ vào nàng mắng:

- Nô tài chết bầm, người còn mơ hồ không nhận rõ chủ tử, ngày mai ta đuổi người ra ngoài!

Bên cạnh, Cận Yên Nhiên chưa từng thấy mâu thuẫn phát hỏa lớn như thế bao giờ. Nàng quỳ gối bên giường sắp khóc.

Trương Nhược Lan không thể nhịn được nữa, nàng ngừng tay, nhìn thái phu nhân, lạnh lùng nói:

- Mẫu thân, bây giờ người làm thế này là vì cái gì? Vì khiến chính mình khó chịu, khiến Yên Nhiên khó chịu, khiến Hầu gia khó chịu, hay là khiến con dâu khó chịu? Ta nói cho người, ta có khó chịu thế nào cũng không so được với Yên Nhiên, Hầu gia. Người nhìn Yên Nhiên đi. Thái phu nhân, người vì phát tiết con giận với ta mà không để ý đến cảm nhận của bọn họ? Nếu người thật sự không cần ta, ta lập tức đi! Đến lúc đó nhìn xem người khó chịu, lo lắng nhất là ai!

Thái phu nhân chỉ vào nàng, tức giận đến phát run:

- Làm càn, người dám nói như vậy với trưởng bối!

Cận Yên Nhiên kéo áo Trương Nhược Lan, khóc ròng nói:

- Đại tẩu, người nói ít đi một câu

Sau đó lại nhào tới cạnh thái phu nhân, khóc ròng nói:

- Mẫu thân, Yên Nhiên còn có thể ở nhà được bao lâu? Yên Nhiên chỉ mong thấy mẫu thân khỏe mạnh. Mẫu thân, người để đại tẩu chữa bệnh đi, để cho Yên Nhiên trước khi đi có thể thấy mẫu thân khỏe mạnh Yên Nhiên mới an tâm.

Thái phu nhân cũng không nhịn được mà roi nước mắt, bà vuốt đầu nữ nhi, nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Nhược Lan lúc này mới đi tới cùng Liễu Nguyệt giúp thái phu nhân cởi quần áo, Trương Nhược Lan đầu tiên đỡ thuốc lên người bà rồi bắt đầu xoa bóp. Liễu Nguyệt đứng một bên nói:

- Ta cũng vẫn xoa bóp cho thái phu nhân như vậy nhưng đều vô dụng.

Trương Nhược Lan vừa làm vừa nói:

- Đầu tiên phải đúng vị trí huyệt vị, nếu không đúng đương nhiên vô dụng, tiếp theo lực đạo cũng phải thích hợp, quá nặng không được, quá nhẹ cũng không có hiệu quả. Nhưng mà, lần này bệnh của thái phu nhân rất nghiêm trọng, chỉ xoa bóp không cũng không hết được, cũng không thể trách người.

Nghe đến đó, thái phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Ta xem xem người còn có bản lĩnh gì!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Đánh Võ

Cận Thiệu Khang bởi vì lo lắng cho mẫu thân, cũng bởi vì Trương Nhược Lan mà không rời đi. Hắn đứng ở ngoài cửa, gió lạnh từng trận thổi tới, hắn như là không có tri giác mà đứng yên bất động.

Trong phòng, hỏa lò càng đốt càng cháy, độ ẩm càng lúc càng cao.

Trương Nhược Lan xoa bóp cho thái phu nhân nửa canh giờ, đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Thủ pháp của Trương Nhược Lan Liễu Nguyệt không thể so sánh được, thái phu nhân cảm giác thư thái không ít, nhưng mặc dù như thế, sự oán giận của bà với Trương Nhược Lan không bớt một phần.

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt mẫu thân khá lên một chút thì cũng ngừng khóc, đứng một bên lẳng lặng nhìn.

Xoa bóp xong, Trương Nhược Lan ngồi thẳng lên, chỉ cảm thấy eo và bả vai đều đau nhức không thôi, nằng thở dài một hơi. Liễu Nguyệt ở bên đưa một chiếc khăn tới:

- Phu nhân lau mồ hôi.

Trương Nhược Lan nhận lấy, xoa xoa mồ hôi trên trán. Bên cạnh, Cận Yên Nhiên thấy thế, tiến lên nhẹ giọng nói:

- Đại tẩu, vất vả cho người rồi!

Thái phu nhân nghe được, hừ lạnh một tiếng quay đầu lại, vừa định châm chọc hai câu, nhưng lại thấy người Trương Nhược Lan đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, hể mồm mà thở, hiển nhiên khi nãy xoa bóp rất vất vả. Miệng bà giật giật nhưng cũng không nói gì, quay đầu lại.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Phu nhân, bây giờ có phải có thể mặc quần áo cho thái phu nhân rồi?

Trương Nhược Lan lắc đầu nói:

- Chỉ xoa bóp không thì chỉ có thể tạm thời không đau nhưng đêm nay chỉ e không ngủ được

Cận Yên Nhiên tiếp lời nói:

- Vậy phải làm gì bây giờ? Cạo gió?

Trong mắt nàng, Trương Nhược Lan cạo gió là rất thần kỳ

Trương Nhược Lan không nhịn được cười cười nói:

- Với bệnh phong hàn, gió hơi sẽ có hiệu quả hơn cạo gió.

- Gió hơi?

Cận Yên Nhiên không rõ hỏi lại. Thái phu nhân cũng tò mò mà quay đầu lại

Trương Nhược Lan cười cười, cầm lấy cái thùng gỗ nhỏ một bên, lấy ra mấy ống giác bằng trúc lần trước nàng dặn Phương mụ mụ làm

Cận Yên Nhiên và thái phu nhân đều tò mò nhìn nàng

Trương Nhược Lan để cho thái phu nhân xuống, một tay cầm ống giác tay cầm mồi lửa, đốt lửa vào ống, rồi nhanh chóng gắn vào lưng thái phu nhân, trên vai trên lưng liên tiếp gắn vào tám chiếc ống trúc

Trong ống giác lửa đã dập tắt, ống trúc gắt gao dính vào da thịt thái phu nhân khiến thái phu nhân cảm giác nóng. Thái phu nhân chưa bao giờ thấy qua bát hỏa quán, trong lòng có chút hoảng, lập tức hô lên:

- Đau quá, Nhược Lan, người cố ý làm thế, người muốn hành hạ lão thái bà này?

Ngoài cửa, Cận Thiệu Khang nghe mẫu thân kêu lên vốn định vọt vào nhưng lại lập tức dừng bước. Bởi vì hắn biết Trương Nhược Lan tuyệt sẽ không là người như thế, mặc dù trước kia nàng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng bây giờ nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như thế.

Trong phòng, Cận Yên Nhiên thấy mẫu thân hô đau thì hơi hoảng, nàng sờ sờ vào ống trúc, nhưng cảm giác những ống trúc đó như là dính chặt vào người mẫu thân, cầm vào cũng không rơi xuống, không khỏi có chút hoảng sợ.

- Đại tẩu, người đang làm cái gì vậy, đó rốt cuộc là cái gì, tại sao mẫu thân kêu đau!

Trương Nhược Lan nhìn hai mẹ con thái phu nhân đang hoảng, nhẹ nhàng nói:

- Mẫu thân, Yên Nhiên, ta biết thời gian này, trong lòng các người rất chán ghét ta, nhưng các người ngấm lại xem. Ta vào Hầu phủ lâu như vậy đã từng chính thức thương tổn đến ai? Trương Nhược Lan ta dù điều ngoa thế nào cũng quyết không làm chuyện bất hiếu hành hạ mẫu thân!

Nàng dừng lại rồi nói:

- Giác hơi này có thể hấp thụ hàn khí trong cơ thể ra, mẫu thân, tin ta lần này, đêm nay người có thể thấy được hiệu quả.

Những lời này khiến Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu, nhưng một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Đại tẩu, chẳng lẽ người không cảm thấy đã làm thương tổn ca ca ta?

Trương Nhược Lan không nói gì, trong mắt bọn họ đương nhiên là nàng sai. Lúc đầu nàng chọn con đường này, hậu quả đó nàng để đã dự liệu, cũng chẳng có gì oán hận. Nàng ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn lưng thái phu nhân.

Có lẽ là đau đớn trên người giảm bớt, có lẽ là vì những lời Trương Nhược Lan nói, tâm tình thái phu nhân cũng bình tĩnh xuống. Bà nằm trên giường, không quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi:

- Nhược Lan, người còn muốn tùy ý đến khi nào? Ta cũng là đàn bà, ta không phải không hiểu ý nghĩ của người, nhưng chúng ta là đàn bà, là đàn bà phải nhận mệnh. Ta thấy, Hầu gia đã đặt người ở trong lòng, làm đàn bà, còn có cái gì cầu mong hơn nữa? Người nhìn Thiệu Đường xem... Quê Cầm (Vương thị) coi hẳn thành bảo bối? Hầu gia còn tốt hơn Thiệu Đường nhiều. Người thấy hẳn có bao giờ mắt qua mây lại với nha hoàn trong phủ. Hoa Thanh và Nhược Lâm là năm đó ra đưa cho hẳn. Nhược Lan, người cứ thế này sẽ khiến Hầu gia lạnh tâm. Tính cách Hầu gia ta hiểu rõ, chỉ cần lòng hẳn lạnh xuống, người sẽ không thể làm ấm lên được nữa! Đến lúc đó, người hối hận cũng đã muộn!

Trương Nhược Lan lắng lắng nghe, nhưng không lên tiếng.

Cận Yên Nhiên cũng nói:

- Đại tẩu, lúc đầu nếu không phải người cầu thánh chỉ, có lẽ lúc này ca ca ta cùng Thu Nguyệt tẩu tẩu sống rất vui vẻ (lại chém). Nhưng nếu người cứng rắn muốn gả cho ca ca ta, bây giờ sao lại làm thành như thế. Độc sủng? Thân là đàn bà có ai không mong được độc sủng, nhưng ai cũng biết đó là hy vọng xa vời. Tựa như trư vương, bây giờ đã có ba trăm phi, bốn thị thiếp, ta nếu giống người làm loạn như thế, chẳng phải là tự mình tìm chết!

Nói tới đây, Cận Yên Nhiên buồn bã cúi đầu:

- Nếu Trư vương có thể đối tốt với ta bằng nửa phần ca ca ta đối với người thì ta đã rất thỏa mãn rồi, sao còn để cho hẳn thương tâm khổ sở. Đại tẩu người còn như vậy, ta thật sẽ không tha thứ người.

Sửa sang lại tất cả cho thái phu nhân, Trương Nhược Lan ra khỏi Tùng Hương viện, đi về phía Thu đường viện.

Liên Kiều đi trước xách đèn lồng, chiếu sáng một chút đường phía trước, mông mông lung lung, như là chẳng biết đi tới phương nào.

Trương Nhược Lan của đi cứ đi, đột nhiên có cảm giác mê man. Con đường của mình sẽ đi tới đâu?

Nơi này là cổ đại, ý nghĩ của thái phu nhân và Cận Yên Nhiên mới là đúng, nghĩ như vậy mới có thể sinh tồn. Nhắc lại, mình cũng coi như là may mắn, gặp được Cận Thiệu Khang lại có Thái hậu chống lưng mới có thể kiên trì đến bây giờ. Nếu đụng tới người như Cận Thiệu Đường thì chắc chắn mình đã sứt đầu mẻ trán.

Nàng vẫn luôn muốn hòa ly nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sau khi hòa ly thì sẽ thế nào. Đây là thế giới nam tôn nữ ty, nếu nàng không thể tin tưởng Cận Thiệu Khang thì còn ai đáng để nàng tin? Ai có thể làm phu quân của nàng, bây giờ nam tử đều cưới rất sớm, mình hòa ly rồi thì những nam tử tuổi thích hợp mấy ai không có thiếp thất thông phòng. Chẳng lẽ gả cho đứa trẻ 12, 13 tuổi?

Trương Nhược Lan nghĩ vậy, không khỏi rét lạnh người. Thái hậu quyết sẽ không để mình lấy kẻ tiện dân không lấy nổi vợ. Chẳng lẽ thật sự cuối cùng chỉ có thể chung thân không lấy chồng? Đã như vậy không bằng ở trong Hầu phủ làm quả phụ, ít nhất sẽ không phải chịu áp lực dư luận, ít nhất Cận Thiệu Khang sẽ không làm tổn thương nàng.

Vậy còn hòa ly cái gì!

Trương Nhược Lan phiền não lắc đầu, tựa hồ nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông.

- Nhược Lan.

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc.

Trương Nhược Lan dừng bước, quay đầu lại đã thấy thân ảnh cao lớn của Cận Thiệu Khang đứng ở trong bóng đêm dày đặc kia.

- Hầu gia.

Nghe được giọng nói của Trương Nhược Lan, Cận Thiệu Khang chậm rãi đi về phía trước, mãi khi tới gần Trương Nhược Lan mới thấy rõ khuôn mặt hẳn.

- Vừa rồi ta vào xem mẫu thân, bà đã ngủ rồi, hôm nay có thể ngủ ngon, thật vất vả cho nàng.

Cận Thiệu Khang nói, giọng nói nhàn nhạt không nghe ra bất cứ tâm tình gì.

Tương Nhược Lan cúi đầu:

- Hầu gia không cần khách khí, đây là việc Nhược Lan phải làm.

Hắn tới đây là để cảm ơn mình?

Hai người nhất thời không nói gì, đều không biết nên nói cái gì thì tốt.

Liên Kiều xách đèn lồng đứng ở xa xa chờ bọn họ.

Không khí một mảnh yên tĩnh, một khắc này dường như gió cũng ngừng thổi, yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh đến xấu hổ.

- Hầu gia, không có việc gì thì ta về trước.

Tương Nhược Lan xoay người. Không nhớ rõ đã đọc ở đâu, nhìn bóng lưng người không bằng để người nhìn bóng lưng mình. Ai quay lưng trước thì đó là người thắng.

Nhưng bây giờ nàng là người thắng, sao nàng không cảm thấy vui?

Lòng hắn đã nguội lạnh? Giống như thái phu nhân nói, hắn đã buông tay? Cho nên mới có thái độ bình tĩnh như thế mà nói chuyện với nàng.

Lòng Tương Nhược Lan đột nhiên có chút khó chịu.

Đột nhiên, phía sau, tiếng bước chân vang lên, một giây sau, hắn đã đi tới sau lưng nàng, gắt gao kéo lấy tay nàng như là dùng hết sức lực mà nắm giữ.

Nhưng nàng cũng không cảm thấy đau.

- Nhược Lan, nàng chán ghét ta như vậy, ngay cả nói thêm với ta một câu cũng không muốn.

Hắn nhỏ giọng nói. Lúc nói chuyện, cánh tay nắm tay nàng hơi run rẩy.

Cách đó không xa, Liên Kiều cầm đèn lồng không biết nên làm thế nào cho phải. Cận Thiệu Khang nhìn nàng quát:

- Ngươi đi trước đi!

Liên Kiều như được đại xá, nhanh chóng rời đi, cũng xách theo đèn lồng luôn.

Bốn phía dần dần tối sầm xuống, hai người đều chìm vào bóng đêm. Xung quanh bóng cây bao phủ, gió thổi lao xao.

Giọng hắn trầm thấp vang lên trong bóng đêm:

- Nàng thật sự chán ghét ta như vậy? Nàng chỉ cần nói một câu, sau này...

Hắn như hạ quyết tâm:

- Sau này ta sẽ không tới làm phiền nàng nữa!

- Không có, ta chưa từng chán ghét Hầu gia!

Tương Nhược Lan trong lòng quỳnh lên vội nói:

Tay hắn căng thẳng, kéo nàng lại gần hơn một chút, giọng nói có chút vội vàng:

- Thật sao?

Như là có chút khó tin hỏi lại:

- Vậy gần đây nàng làm sao vậy?

Bóng đêm yên tĩnh như là bức tường bảo vệ tốt nhất, giờ khắc này, Tương Nhược Lan đột nhiên không hề do dự, quyết tâm nói hết tất cả.

- Hầu gia, bởi vì ta rất mâu thuẫn. Buổi tối hôm đó, những lời ngươi nói, thật ra ta đều nghe được...

- Tôi hôm đó...

Cận Thiệu Khang suy nghĩ một chút, lập tức hiểu:

- Thì ra đêm đó nàng giả vờ ngủ, nhưng nàng mâu thuẫn cái gì?

- Hầu gia trước kia từng nói tim Nhượng Lan là lạnh lùng, có đôi khi ta nghĩ, nếu lòng của ta thật sự lạnh lùng thì thật tốt. Ta có thể nhìn tất cả những việc Hầu gia làm mà không để vào lòng, ta cũng không cần phiền lòng như bây giờ.

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy tim mình như ngừng đập, toàn tâm toàn ý mong chờ, sự chờ mong này khiến tim hắn có chút đau đớn.

Giọng của hắn hơi run rẩy:

- Nhượng Lan... nàng nói cái gì, ta không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Lựa Chọn

Đêm rất tối, dường như là phải đem tất cả che dấu hết nhưng lại không che dấu được tâm tình mãnh liệt của hai người.

Đêm rất yên tĩnh, tất cả những tiếng động nhỏ đều rất rõ ràng, rõ ràng đến dường như có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Tương Nhượng Lan thoáng giật giật cánh tay, nhẹ nhàng nói:

- Hầu gia, người có thể ... buông tay ta ra đã không? Người nắm tay ta đau quá.

Cận Thiệu Khang vội vàng buông tay, nói xin lỗi:

- Ta không cố ý đâu.

- Ta biết, biết Hầu gia lâu như vậy còn không hiểu cách làm người của Hầu gia?

Tương Nhượng Lan cười cười.

Những lời này làm cho Cận Thiệu Khang cảm thấy vô cùng áy náy, không nhịn được mà vươn tay nắm tay nàng.

Lần này, Tương Nhượng Lan cũng không giãy nữa, nàng nhìn tay hắn nói:

- Hầu gia, từ nhỏ Nhượng Lan vốn chỉ có một mình. Ta vẫn luôn hy vọng sau này lớn lên có thể có người nắm tay ta đi đến hết cuộc đời này. Ừm... giống như phụ thân và mẫu thân ta.

Nàng ngẩng đầu, tiếp tục nói:

- Lần đầu tiên Nhượng Lan thấy Hầu gia thì đã thích Hầu gia, tưởng rằng Hầu gia sẽ là người đó. Cho nên ta bất chấp tất cả mà cầu xin thánh chỉ buộc Hầu gia phải lấy ta. Nhưng sau này, xảy ra một chuyện... Nhượng Lan phát hiện, Hầu gia còn có nữ nhân khác, như vậy, Hầu gia không phải là người mà Nhượng Lan mong muốn. Cho nên, Nhượng Lan quyết định không thích Hầu gia nữa, cũng không có bất kỳ hy vọng gì với Hầu gia nữa.

Cận Thiệu Khang căng thẳng nắm tay nàng, vội vàng nói:

- Nhượng Lan ta nói rồi, sau này ta sẽ không..

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng cắt ngang lời hắn:

- Hầu gia, người đừng ta nói hết đã, Nhượng Lan không muốn không rõ ràng như thế này. Nhượng Lan muốn nói hết những gì trong lòng.

- Nàng nói đi, ta nghe!

Tương Nhượng Lan nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Nhưng Hầu gia, sao Hầu gia vẫn cứ ở bên cạnh ta? Khi ta nói với Hầu gia rằng muốn người coi ta như không tồn tại, người không nên để ý đến ta là được để mặc ta phải chịu thất bại, chịu chê cười, dù sao những điều này ta đã chuẩn bị tinh thần rồi. Khi thái phu nhân bảo người viên phòng, người nói thẳng với thái phu nhân rằng ta chẳng biết tốt xấu, không muốn viên phòng với người là được rồi, tại sao còn giấu diếm cho ta, sao còn muốn cùng ta diễn trò? Khi Từ Uyển Thanh làm nhục ta, người đứng bên nhìn ta bị chê cười, cười ta tự làm tự chịu là được rồi, sao còn tới gánh vác hết thảy cho ta? Khi thái phu nhân trừng phạt ta, bọn hạ nhân xem thường ta, người khoanh tay đứng nhìn, để ta chịu chút đau khổ là được rồi, sao phải bắt chấp mọi thứ mà cho ta chỗ dựa, cho ta niềm tin? Khi ta cãi nhau với người khiến người tức giận, khó chịu, người phát tay áo bỏ đi là được rồi, bên cạnh người thiếu gì nhụy ngọc ôn hương, hoàn toàn có thể vứt ta sang một bên, để mặc toàn phủ chê cười ta, sao phải nhẫn nhịn mà tới nhìn ta? Hầu gia, tại sao người lại làm nhiều thứ như vậy? Nếu người không làm những chuyện đó thì thật tốt biết bao nhiêu.

Cận Thiệu Khang nghe xong những câu hỏi liên tiếp của nàng, trầm mặc một hồi sau đó mới cười khổ:

- Nhượng Lan, nàng nói đó là ta sao? Ta chính là An viễn hầu, sao ta có thể vì một nữ tử mà làm đến bước này? Nếu phụ hầu còn sống, thấy ta vì một nữ tử mà phá hỏng quy củ nhất định người sẽ đánh gãy chân ta...

Tay hắn đột nhiên xiết chặt hơn, kéo nàng vào lòng, gắt gao ôm chặt, lẩm bẩm nói:

- Là chuyện gì xảy ra?

Tương Nhượng Lan tựa vào lòng hắn, nhịp tim đập quen thuộc, cảm giác quen thuộc, mùi hương quen thuộc. Lòng nàng dần an tĩnh lại.

- Nếu ta có thể nhìn nàng chịu khổ, nhìn nàng chịu tội, nhìn nàng không vui, bây giờ sao ta...

Hắn đột nhiên dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Tương Nhượng Lan trong lòng nóng lên, trong lòng tựa như có gì đó pha trộn, va đập như muốn vỡ òa ra.

- Hầu gia, thời gian này ta rất khó chịu, mỗi ngày ta đều nghĩ đến người.

Nàng thấp giọng nói.

Cận Thiệu Khang ngẩn người, cúi đầu cẩn thận nhìn nàng, như là muốn xuyên qua bóng đêm dày đặc mà nhìn thấu đôi mắt nàng:

- Nhượng Lan, nàng nói... cái gì?

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn hắn:

- Hầu gia, lòng Nhượng Lan không phải là lạnh lùng, Hầu gia đối tốt với Nhượng Lan tốt sao Nhượng Lan không biết. Trước kia ta cho rằng ta có thể giữ vững lòng mình, nhưng gần đây, ta mới hiểu được, thì ra bất tri bất giác, Nhượng Lan đã thích Hầu gia..

- Nhượng Lan...

Cận Thiệu Khang ngỡ ngàng, không biết nên phản ứng thế nào nhưng ngay lập tức trong lòng hắn dâng lên cảm giác mừng đến phát điên, cảm giác này đánh sâu vào lòng hắn, thiếu chút nữa khiến hắn thất thố.

- Nhưng Hầu gia, chính là vì thế Nhượng Lan mới khó chịu...

Tương Nhượng Lan xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía hắn, nhẹ nhàng nói:

- Cho dù Nhượng Lan thích Hầu gia cũng không có cách nào tiếp nhận những người đàn bà khác của Hầu gia. Mặc dù Hầu gia nói sau này sẽ không động chạm đến các nàng nhưng ta không biết có nên tin tưởng người hay không. Nhất là Vu Thu Nguyệt, nàng có hải tử của Hầu gia. Cuộc sống sau này dài như vậy, ta sao dám chắc Hầu gia sẽ giữ lời hứa? Ta không biết nên làm như thế nào, cho nên trước mới không để ý đến Hầu gia.

Cận Thiệu Khang hơi đầy nàng ra có chút vội vàng:

- Nhượng Lan, muốn làm thế nào nàng mới có thể tin tưởng ta?

Tương Nhượng Lan nhìn hắn nhẹ nhàng cười:

- Hầu gia, lúc vừa rồi, Nhượng Lan đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Thích Hầu gia là lựa chọn của Nhượng Lan, nếu Nhượng Lan không thể bỏ được Hầu gia thì phải có dũng khí đối mặt với tất cả, nếu không Hầu gia dù có hứa hẹn bất cứ điều gì cũng không thể khiến Nhượng Lan an tâm.

Trước mắt có hai con đường, một là nghĩ mọi cách để hòa ly, chặt đứt dây tình, rời khỏi Hầu phủ. Thứ hai là tin tưởng hắn, đón nhận hắn, cố gắng sống thật tốt.

Nhưng không có con đường nào là đơn giản, thuận lợi. Bất luận là con đường nào nàng cũng không thể trông cậy vào người khác được.

Nhưng lòng nàng muốn ở lại. Nàng cũng mong chờ có một người chân tình đối xử với nàng, nàng hy vọng có thể ổn định cuộc sống. Bên người nếu đã có một nam nhân thiết tình đối đãi với nàng, sao nàng còn phải tốn nhiều thời gian mà tự tìm cô tịch?

Sau này có lẽ sẽ có phiền toái, có lẽ Vu Thu Nguyệt sẽ gây sự. Nhưng nàng tự tin với chính mình, cũng tin vào hắn. Vạ nhất nàng tin sai người thì nàng cũng phải có dũng khí đối mặt với tất cả. Dù sao ở bất kỳ nơi, bất kỳ thời đại nào, lòng người luôn là thứ không thể cam đoan, chắc chắn. Bất kể là ai cũng như vậy.

Cho nên, khi nàng quyết định điều này đã có chuẩn bị gánh chịu mọi hậu quả. Nhưng nàng nhất định sẽ đem tất cả sức lực để sống thật tốt.

Hạnh phúc của nàng phải đến từ sự tin tưởng của nàng chứ không phải là từ sự hứa hẹn của hắn.

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn vô cùng, các loại tâm tình hỗn tạp trong lòng, chua cay mặn ngọt lẫn lộn, muốn nói nhưng như bị tắc nghẹn mà không nói được gì. Đến cuối cùng, hắn chỉ đành than nhẹ một tiếng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn đôi môi nàng.

Nụ hôn này như núi lửa phun trào, phóng thích tất cả nhiệt tình của hắn. Hắn gắt gao ôm nàng, giữa bọn họ không có một khe hở. Môi hắn dấn dưa với nàng, triển miên với nàng như muốn nàng tiến nhập vào cơ thể.

Nàng như bị vùi thân trong biển lửa, hơi thở của hắn, cơ thể hắn nóng như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt nàng khiến máu trong người như sôi trào. Lần này, nàng không gãy dựa, không kháng cự, để mặc mình bị hòa tan trong nhiệt tình của hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, Cận Thiệu Khang mới quyến luyến không muốn mà rời khỏi nàng. Nàng như bị hắn hút hết sức lực, cả người không còn chút sức nào, hoàn toàn phải dựa vào hắn mới có thể đứng vững.

Nàng ôm cổ hắn, hắn dán sát vào mặt nàng thở dốc, ngực phập phồng, tím đập như trống.

- Nhược Lan, ta nhất định sẽ không khiến nàng phải thất vọng.

Hắn nhẹ nhàng cười.

Tương Nhược Lan cũng cười, giờ khắc này, nàng rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Nàng biết lựa chọn của nàng không sai.

Thu đường viện

Trong phòng, nền đỏ phiêu diêu, ánh sáng yếu ớt lặng lẽ chiếu rọi cả phòng.

Hai người nằm trên giường, mặt đối mặt, Tương Nhược Lan vẫn không nhịn được cười.

Cận Thiệu Khang khẽ thở dài:

- Được rồi, đừng cười nữa.

Hắn đã đủ buồn bực rồi.

- Lần này không thể trách ta được, là vận khí của ngươi không tốt!

Hai người trở lại Thu đường viện, Cận Thiệu Khang sao còn nhẫn nhịn được, đương nhiên là nghĩ tới chuyện đó. Nhưng Tương Nhược Lan lại phá hỏng tâm tình hắn mà nói, hôm nay nguyệt sự của nàng tới!

Cảm giác này giống như người đánh một quyền thắng mặt, buồn bực khó mà nói.

Cận Thiệu Khang vươn tay ôm nàng vào lòng, chăm chú nói:

- Ta không trách nàng, Nhược Lan, ta chưa bao giờ trách nàng. Trước kia ta đối với nàng không tốt, đương nhiên nàng không muốn. Hay là chúng ta làm một đêm động phòng hoa chúc nữa nhé?

- Thêm một lần nữa? Không hợp quy củ, mẫu thân sẽ không đồng ý đâu.

Cận Thiệu Khang vuốt ve mặt nàng, cười nói:

- Không sao, ta sẽ nói với mẫu thân, chuyện không hợp quy củ cũng nhiều rồi, thêm chuyện này cũng chẳng sao!

Tương Nhược Lan nhìn hắn cười:

- Ta thật không dám tin đây là lời An viễn hầu nói. Lúc đầu ai lúc nào cũng quy quy củ củ!

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy mà ôn nhu, khóe môi nhếch lên cười nhẹ nhẹ, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện:

- Nhược Lan, ở bên nàng, ta cảm thấy dường như quy củ chẳng quan trọng, chỉ cần nàng vui vẻ!

Nụ cười khóe miệng Tương Nhược Lan càng sâu, trong lòng nhẹ nhàng dâng lên sự ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang ôm chặt lấy nàng, mũi tràn ngập hương thơm của nàng, không khỏi thỏa mãn mà thở dài một hơi

- Có thể ôm nàng như thế này thật tốt!

Nói rồi hấn như tức giận mà cắn mũi nàng khiến nàng kêu lên.

- Sao lại cắn ta. Trương Nhược Lan nói.

- Đây là trừng phạt, ai kêu nàng trước kia không chịu để ta ôm, còn để ta đắp chăn khác. Trên đời này cũng chỉ có mình nàng đối xử với phu quân như thế thôi.

Trương Nhược Lan vươn chân cạy lên chân hấn, tức giận nói:

- Ngươi cũng lừa ta, còn nói cái gì mà bệnh cũ, khiến ta lo lắng...

Cận Thiệu Khang vội vươn chân cuốn chặt chân nàng, cười nói:

- Lúc đó nàng đau lòng?

- Ai thèm đau lòng. Trương Nhược Lan bĩu môi.

Cận Thiệu Khang cười đắc ý:

- Ta thấy chắc chắn là thế rồi. Lúc đó nàng đau lòng, nàng thích ta từ lúc đó.

- Nói hay nhỉ, ai thích ngươi.

- Còn dám không nhận, bản hầu sẽ trừng phạt nàng

Vừa nói hấn vừa đè lên người nàng, hôn nàng thật sâu. Đến khi quần áo hai người xộc xệch, thiếu chút nữa không nhẫn nhịn được thì Cận Thiệu Khang mới nghiêng răng đẩy nàng ra.

Hai người nằm đó thở dốc, không dám ôm nhau nữa.

Một lát sau, Trương Nhược Lan vì muốn kéo lực chú ý của hấn nên bắt đầu tìm đề tài để nói:

- Hầu gia, không, sau này ta có thể không gọi ngươi là Hầu gia? Gọi như thế cảm giác không tự nhiên.

- Vậy nàng muốn gọi ta là gì?

Hai mắt Trương Nhược Lan sáng bừng:

- Nghĩ xem nào, ta gọi ngươi là Thiệu Khang được không?

- Thiệu Khang?

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng nói:

- Được, gọi ta là Thiệu Khang.

- Thiệu Khang

- Ừ

- Thiệu Khang.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Hạnh Nhân Xanh

Sáng hôm sau, khi Trữ An ở bên ngoài gọi Cận Thiệu Khang dậy thì trời còn chưa sáng.

Tương Nhược Lan đột nhiên cảm giác quan lại thời cổ đại cũng thật đáng thương, một năm khó có ngày ngủ đầy giấc.

Nàng giật giật, nhưng phát hiện thân thể hoàn toàn bị Cận Thiệu Khang ôm lấy, không thể động đậy.

Có lẽ là trong thời gian này Cận Thiệu Khang không nghỉ ngơi tốt. Đêm qua tâm tình được buông lỏng mà ngủ rất ngon. Trữ An gọi mấy tiếng cũng không đánh thức được hẳn.

Nàng ngẩng đầu, cẩn thận rời khỏi vòng ngực hẳn. Lúc này nàng mới phát hiện lồng ngực hẳn thật rộng, hai cánh tay rất cường tráng, một vòng ôm này khiến nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nàng vươn tay chạm vào ngực hẳn, cảm giác ngực hẳn rất rắn chắc mà cũng mềm mại khiến cho nàng có cảm giác muốn cời áo hẳn ra xem. . . (biến thái)

Vừa mới sáng sớm mình đã nghĩ gì thế này? Tương Nhược Lan nhìn hẳn, mặt nóng bừng lên

- Thiệu Khang, Thiệu Khang, sáng rồi, dậy thôi, cẩn thận Hoàng thượng đánh đòn ngươi.

Cận Thiệu Khang ừ một tiếng, nhưng chỉ là thay đổi tư thế thoải mái hơn. Tương Nhược Lan hơi hoảng, vào triều không phải là chuyện đùa, đến muộn thật sự sẽ bị đánh đòn.

Hai mắt nàng lưu chuyển, cười xấu xa, sau đó sò đến bên hông hẳn, bắt đầu cọ cọ.

Cận Thiệu Khang giãy dụa rồi phì lên cười. Một giây sau hẳn đã không chế được tay nàng.

- Tiểu bại hoại, vừa sáng sớm đã làm chuyện xấu, nàng xem nàng gây họa này. . .

Vừa nói, hẳn vừa kéo tay nàng sò đến chỗ giữa hai chân hẳn. . .

Dưới tay, một vật cứng rắn như sắt, to lớn đang giương lên. . .

Cả người nàng nóng bừng lên, tay như chạm vào điện mà vội rút về.

- Ngươi! Vô lại! Tương Nhược Lan đỏ mặt nắng.

Cận Thiệu Khang cười lớn, xoay người lại ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nàng. Nhưng lần này hẳn không dừng lại ở môi nàng mà còn đi xuống đến ngực nàng, chạy loạn trên nhũ phong của nàng, thỉnh thoảng còn cắn cắn khiến nàng thở dốc, cả người run rẩy.

- Thiệu Khang. . . Thiệu Khang. . . không còn sớm nữa, đừng làm loạn.

Cận Thiệu Khang thở dài một hơi, nằm trên ngực nàng, hung hăng hôn nàng rồi mới ngẩng đầu lên.

Tóc hẳn rơi xuống ngực nàng, có vài sợi còn dừng lại ở bộ vị mẫn cảm của nàng khiến nàng rên lên lại càng khiến hẳn không nhịn được mà hôn nàng. Qua một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên

- Đồ ngoan tâm. . .

Hắn nhẹ nói bên tai nàng:

- Thật không rời khỏi nàng.

- Thiệu Khang, trời sắp sáng rồi, ngươi mau dậy đi.

Tương Nhược Lan nhẹ nhàng cười.

- Buổi tối chờ ta trở lại cùng dùng bữa.

- Ngươi muốn ăn gì?

Cận Thiệu Khang cúi đầu nói nhỏ một câu vào tai nàng. Tương Nhược Lan xấu hổ đánh hẳn một cái, sáng giọng:

- Bại hoại!

Cận Thiệu Khang cười to, nhảy dựng lên. Tương Nhược Lan cũng đứng dậy, gọi nha hoàn vào hầu hạ.

Hoa Anh hầu hạ Tương Nhược Lan mặc quần áo, Liên Kiều cùng một nha hoàn khác hầu hạ Cận Thiệu Khang mặc triều phục. Hai người một hồi ta nhìn ngươi, ngươi cười ta khiến bọn nha hoàn buồn cười mà không dám cười. Nhưng thấy chủ tử ân yêu như vậy thì cũng vui vẻ thay bọn họ.

Hai người cùng dùng điểm tâm. Lúc sắp đi, Cận Thiệu Khang tới cạnh nàng nhẹ nói:

- Máy hôm nay nàng không khỏe cũng đừng chạy loạn khắp nơi.

Tương Nhược Lan cười đáp ứng.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tương Nhược Lan đến vấn an thái phu nhân. Thái phu nhân vì tới qua giấc hơi, qua một đêm nghỉ ngơi nên bệnh cũng giảm hơn phân nửa, tinh thần cũng khôi phục không ít. Có lẽ là vì nguyên nhân này mà thái độ với Tương Nhược Lan cũng tốt lên, còn sai Liễu Nguyệt lấy ghế cho nàng ngồi.

Vừa ngồi xuống chưa bao lâu thì Vu Thu Nguyệt đến vấn an thái phu nhân.

Bây giờ Vu Thu Nguyệt có thai đã hơn ba tháng nên bụng chưa nổi rõ. Nàng để nha hoàn dìu đỡ rồi hành lễ với thái phu nhân. Thái phu nhân nói:

- Chẳng phải đã miễn cho ngươi hành lễ? Ngươi có mang thai, đừng đi tới đi lui nữa

Vu Thu Nguyệt ôn nhu nói:

- Đây là bổn phận của Thu Nguyệt, huống hồ thân thể Thu Nguyệt giờ vẫn thoải mái, không có gì đáng ngại.

Thái phu nhân lại nói:

- Quả hạnh nhân xanh lần trước ngươi có thích ăn không?

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Nói ra sợ thái phu nhân chê cười, hạnh nhân xanh lần đó đã sớm ăn hết rồi, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm giác thêm thêm.

Chưa nam cay nữ, thái phu nhân cười đến mắt híp lại, ánh mắt nhìn Vu Thu Nguyệt lại càng thân thiết:

- Ở chỗ ta vẫn còn một ít, ngươi thích ăn thì chút nữa lấy về mà ăn.

Vu Thu Nguyệt tỏ ra vui vẻ:

- Tạ ơn thái phu nhân.

Tương Nhược Lan vẫn mỉm cười ngồi nghe. Trước mặt người đàn bà mang thai con với trượng phu mình, trước kia nàng còn có thể không thêm để ý đến nhưng bây giờ nói không để ý là nói dối. Nhưng nàng không ngừng tự nhắc nhở mình rằng nếu đã lựa chọn con đường này, có một số việc phải học cách quên đi, nếu không sẽ chỉ khiến mình phiền não hơn mà thôi.

Chỉ cần Cận Thiệu Khang không quan tâm nàng ta thì nàng cũng chẳng để ý Hầu phủ nuôi thêm hai người. Về phần hài tử, sau này bọn họ cũng sẽ có hài tử.

Thái phu nhân nói một hồi thì cũng bắt đầu thấy mệt. Hai người cáo từ, lúc gần đi, Vu Thu Nguyệt nói với thái phu nhân:

- Lần này Thu Nguyệt có chuyện muốn xin thái phu nhân.

- Chuyện gì?

- Thu Nguyệt bây giờ đã có mang ba tháng rồi, Thu Nguyệt muốn nhân lúc thân thể còn chưa nặng nề muốn về thăm nhà một chút, nói với phụ mẫu một tiếng.

Thái phu nhân cười cười:

- Cái này tất nhiên là được, xe của ta tương đối rộng, thoải mái. Ngồi xe ta mà về.

- Tạ ơn thái phu nhân!

Hai người cùng rời khỏi Thu đường viện.

Gần đây Cận Thiệu Khang thường nghỉ đêm tại Sở thiên các đã huyền não cả phủ, mà đêm qua Cận Thiệu Khang nghỉ lại Thu đường viện còn chưa truyền ra ngoài cho nên bọn họ nhân vẫn len lén nói Tương Nhược Lan thất sủng rồi. Chỉ có điều lần trước thấy bọn hạ nhân lăm miệng bị trừng phạt nên lần này không ai dám nói gì mà thôi.

Vu Thu Nguyệt đi trước, Tương Nhược Lan đi sau. Đột nhiên Vu Thu Nguyệt bước chậm lại, chỉ chốc lát sau hai người đã đi bằng nhau

Vu Thu Nguyệt lấy hạnh nhân xanh thái phu nhân cho bỏ vào miệng, lại đưa một quả cho Tương Nhược Lan cười nói:

- Tỷ tỷ, ăn một quả đi?

Tương Nhược Lan liếc một cái, cười nói:

- Di nương thích ăn thì cứ ăn thôi.

Vu Thu Nguyệt thu tay lại cười nói:

- Cũng đúng, cái này quả chua, chỉ có phụ nữ có thai mới ăn.

Tương Nhược Lan đột nhiên chỉ vào phía trước:

- Cẩn thận, đằng trước có hổ!

Vu Thu Nguyệt hoảng sợ, vội thu chân về, thiếu chút nữa thì nuốt luôn quả hạnh nhân vào bụng, khom lưng dùng sức mãi mới nhổ được quả hạnh nhân xanh ra (cho chết!))

Ngẩng đầu lên thì mặt đã trắng bệch.

Tương Nhược Lan đi tới bên cạnh nàng, cười lạnh nói:

- Di nương có mang, nên toàn tâm chiếu cố hài tử của mình mới đúng, đừng nghĩ chuyện linh tinh nếu không đến lúc đó hối hận cũng đã muộn!

Nói xong, lướt qua người nàng mà đi.

Đi được một đoạn, Ánh Tuyết lặng lẽ nói với Tương Nhược Lan:

- Phu nhân, cần gì nhắc nhở nàng, để mặc nàng ta té ngã, không chừng hài tử kia cũng...

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Bây giờ thái phu nhân rất coi trọng hài tử trong bụng nàng. Lúc đó chúng ta ở bên cạnh, hài tử của nàng gặp chuyện không may, chúng ta cũng không tránh khỏi vạ lây

Còn một chuyện, Tương Nhược Lan không nói ra. Cận Thiệu Khang sau này cũng không để ý đến nàng ta nữa, hài tử này giữ lại cho nàng ta thì hơn.

Tương Nhược Lan đi rồi, Vu Thu Nguyệt kinh hồn bất định. Tức giận với Tương Nhược Lan, gờ tay tát Lệ Châu một cái, quát:

- Đồ vô dụng, nếu hài tử trong bụng ta có chuyện gì nhất định ta sẽ lột da đám nô tài chết bầm các ngươi ra.

Xế chiều, Vu Thu Nguyệt trở lại Vũ phủ, len lén kéo mẫu thân nói:

- Mẫu thân, chuyện nữ nhi nhờ người đã làm chưa?

Vu phu nhân gật đầu nói:

- Người đã mời tới, đang ở trong nội đường.

Hai người vào nội đường, một ông già râu bạc đứng lên hành lễ rồi ngồi xuống giúp Vu Thu Nguyệt chần mạch, một lát sau, hần buông tay.

Vu Thu Nguyệt vội vàng hỏi:

- Đại phu, là nam hay nữ?

Đại phu vuốt chòm râu bạc:

- Phu nhân, lão phu đã chần mạch cẩn thận, theo mạch tượng có thể thấy phu nhân mang thai một thiên kim (hahaha)

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch:

- Đại phu, người cẩn thận xem lại dùm ta đi, có phải người xem nhầm rồi không.

Ông già râu bạc đứng lên vãi một cái:

- Lão phu đã chần mạch nhiều năm, không sai đâu. Nếu phu nhân không tin thì có thể mời người khác xem.

Vu phu nhân cho ông bạc rồi dặn dò vài câu, sai gia đình tiễn ông rồi đi. Đại phu vừa đi, Vu Thu Nguyệt vội đầu vào lòng mẫu thân khóc lớn:

- Ta đã sớm biết, ta sớm biết, mọi người đều nói chua nam, cay nữ. Ta không thích ăn chua, bình thường chỉ thích ăn cay không thích ăn chua. Ta sớm biết trong bụng nhất định là con gái. Thái phu nhân cho ta hạnh nhân xanh, ta nhìn thấy cả người đã run lên nhưng vẫn ra vẻ thích ăn... mẩu thân, sao ta mệnh khổ như thế. Ông trời sao không giúp ta! Đang tốt lành từ chính thất trở thành thiếp, bây giờ ngay cả cơ hội xoay người cũng không cho ta, mẩu thân, ta nhất định phải sinh con trai. Ta nhất định phải sinh con trai.

Vu phu nhân cũng lau nước mắt. Bà đã mất bao tâm huyết nuôi nữ nhi này thành tài mạo song toàn. Sắp thấy nàng được vào Hầu phủ làm chính thất nhưng trời cao lại trêu người để người khác cướp mất. Nữ nhi không cam lòng, tình nguyện làm thiếp thất cũng phải vào Hầu phủ. Nhưng không ngờ An viễn hầu đó như là bị ma xui quỷ khiến mà tình nguyện yêu một bát phụ cũng không để ý tới nữ nhi. Thật vất vả mang thai lại là mang thai một bé gái vô dụng.

Nhưng bà vẫn an ủi nữ nhi:

- Thu Nguyệt, đừng lo lắng, bây giờ mới ba tháng, có lẽ là không đúng, có lẽ đại phu này chẩn mạch sai rồi, chúng ta tìm đại phu khác xem sao.

Vu Thu Nguyệt tuyệt vọng lắc đầu:

- Vô dụng thôi, vô dụng thôi... Ta thích ăn cay như thế, nhất định là con gái... Chắc không lâu nữa thái phu nhân sẽ mời Lưu thái y tới chẩn mạch. Lúc đó ta xong rồi

Nàng vừa khóc vừa đánh lên bụng mình:

- Ai bảo người không biết tranh! Ai bảo người không biết tranh!

Vu phu nhân vừa khóc vừa gỡ nàng:

- Người làm cái gì vậy, cho dù là nữ nhi, cũng là cốt nhục của Hầu gia!

- Nữ nhi thì có ích gì, nữ nhi thì có ích gì

Vu Thu Nguyệt như phát điên kêu lên:

- Nữ nhi có thể kế thừa tước vị? Nữ nhi có thể kế thừa gia sản? Nó chỉ là một thứ nữ, sau này cùng lắm chỉ được một chút ruộng vườn, nó có thể giúp gì cho ta.

Nàng khóc đến tê tâm liệt phế:

- Tất cả hy vọng của ta đã không còn... ta giữ nó lại làm cái gì. Sinh nó ra cũng chỉ thành trò cười! Ta không cần, ta không cần

Vừa nói vừa nổi điên tự đập vào bụng mình.

Vu phu nhân vội giữ tay nàng lại, hai mẩu thân con ôm nhau khóc.

Đúng lúc này, Vương mục mục đứng bên đột nhiên bước lên nói:

- Tiểu thư đừng gấp, lão nô có một cách có lẽ có thể giúp được tiểu thư!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Nhu Tình.

Wương mục mục là nha hoàn bên người nhiều năm của Vu phu nhân, có thể nói là tâm phúc của bà.

Vu Thu Nguyệt đang tuyệt vọng nghe vậy vội ngừng đầu, bước nhanh đến chỗ Vương mục mục hỏi:

- Mục mục, người có cách gì? Nói mau, chỉ cần có thể để ta sinh con trai, ta nhất định sẽ trọng thưởng!

Vu phu nhân cũng ngạc nhiên tới gần Vương mục mục

Wương mục mục vội nói:

- Lão nô chịu đại ân của phu nhân, cũng nhìn tiểu thư lớn lên, lão nô đương nhiên mong tiểu thư sống tốt, không phải vì mong ban thưởng.

Vu Thu Nguyệt thấy bà ta còn đông dài thì hơi không nhịn được nhưng vì đại sự mà đành nhịn lại:

- Thu Nguyệt biết mẹ thương yêu ta, Thu Nguyệt luôn ghi nhớ. Mẹ mau nói đi!

Lúc này, Vương mẹ mới nói:

- Năm ngoài lão nô về quê, nghe nói ở vùng đó có một vị pháp sư rất lợi hại, bất quỷ bất yêu không bán nhưng đáng nể nhất là hắn có thể khiến cho người ta muốn gì thì được như thế. Muốn sinh trai được trai, muốn gái được gái. Chỉ cần làm theo lời dặn của hắn, mỗi ngày lạy tượng thần, sau đó uống nước thần hắn ban thì nhất định sẽ được như mong muốn.

Vu phu nhân nghe xong không khỏi nhủ mảy:

- Còn có chuyện này sao? Như vậy cũng quá là tà đạo? Không phải là lừa người chứ?

Vu Thu Nguyệt nhìn chăm chăm Vương mẹ.

Wang mẹ vội xoa tay, kích động nói:

- Phu nhân, quả thực thần kì như thế! Người nghe ta nói, một người họ hàng của ta vì nhờ làm theo pháp sư này mà sinh được con trai. Đương nhiên cũng không phải không có người không làm được, nhưng pháp sư nói là vì kiếp trước bọn họ làm nhiều điều ác cho nên kiếp này bị trừng phạt. Nhưng cho dù là thế thì lần thứ hai sẽ sinh được con trai. Rất linh đó! Hàng năm những người tới chỗ pháp sư chẳng biết là bao nhiêu mà kể.

Những lời này khiến tim Vu Thu Nguyệt đập nhanh hơn, trong lòng kích động. Nàng quay đầu cầm tay mẫu thân, kích động nói:

- Mẫu thân, người phái người đến quê Vương mẹ hỏi thăm đi, nếu thật sự là thế thì ta sẽ thử một lần.

Vu phu nhân không an tâm:

- Cái này rõ ràng là rất ma quái, cũng chẳng biết có nguy hiểm không. Hơn nữa vạn nhất bị Hắc phủ phát hiện...

Vu phu nhân lo lắng không phải không có đạo lý, chuyện thay đổi giới tính thai nhi vừa nghe đã biết là có ma quái, vạn nhất bị Hắc phủ phát hiện thì không phải là chuyện nhỏ!

Vu Thu Nguyệt ngẩng ra, do dự một rồi rồi cắn răng như hạ quyết tâm nói:

- Mẫu thân, giờ ta đã không còn lựa chọn nào khác! Bất kể thế nào ta cũng phải sinh được con trai, chỉ cần có một tia cơ hội ta sẽ không buông tha! Nếu là nữ nhi, sinh ra cũng là vô dụng. Không bằng mạo hiểm một chút.

Vu phu nhân cảm thấy nữ nhi nói cũng có đạo lý, gật đầu:

- Ta sẽ sai người đi thăm dò.

Hai mẹ con hàn huyên một hồi, Vu Thu Nguyệt nhắc tới đạo gần đây bị lãnh lạc, nước mắt rùng rùng. Vu phu nhân thở dài nói:

- Cũng là vì cha ngươi chức nhỏ mới bị người coi không ra gì...

Nói đến đây là đổi đề tài:

- Nhắc tới chuyện này thiếu chút nữa ta quên mất một việc

Vừa nói vừa sai nha hoàn lấy ra một hộp gỗ nhỏ trong rương. Vu Thu Nguyệt nhìn cái hộp trước mắt hỏi:

- Đây là cái gì?

Vu phu nhân nói:

- Đây là lễ tạ ơn Nhị cữu cữu ngươi đưa. Chuyện lần trước nhờ ngươi xin An viễn hầu đã thành, cữu cữu ngươi đã được điều vào thành. Giờ hắn làm trong đội cận vệ của hoàng thượng, được chức quan không lớn cũng không nhỏ. Cữu cữu ngươi còn nói, một người làm quan cả họ được nhờ, tâm nguyện nhiều năm của hắn cũng không bằng một câu nói của An viễn hầu. Cữu cữu rất cảm kích ngươi.

Vu Thu Nguyệt nhìn lễ vật, khẽ hừ một tiếng nói:

- Thế này thì có là cái gì, nếu ta sinh được con trai thì chẳng những là cữu cữu mà các huynh đệ tỷ muội ta cũng sẽ an bài thỏa đáng. (chém kinh quá:)))

Như vậy mới có thể trở thành hậu thuẫn vững chắc cho nàng được.

Buổi tối, Trương Nhược Lan vẫn chờ Cận Thiệu Khang về mới ăn cơm. Rõ ràng nói sẽ sớm về mà trời tối đen rồi mới vừa về.

Trương Nhược Lan vừa sai nha hoàn hầu hạ tắm thay quần áo rửa mặt, vừa hỏi hân:

- Hầu gia, hôm nay sao về muộn thế.

Cận Thiệu Khang cầm lấy chiếc khăn lông từ tay nha hoàn, vừa lau mặt vừa cười nói:

- Hôm nay trong triều đình có một số việc, cho nên về trễ, được rồi, có tin tốt muốn nói cho nàng, nhất định nghe xong nàng sẽ rất vui.

- Tin tốt gì?

Trương Nhược Lan thấy vậy thì hiếu kỳ hỏi. Lại thấy hân lau mặt như hai bên tai chưa sạch nước thì đi tới cầm chiếc khăn lông cười nói:

- Mặt rửa cũng không xong.

Nói xong nhón gót, vươn tay lau khô mặt cho hân.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng gần ngay trước mắt. Dường như đây là lần đầu tiên, nàng không hề đề phòng, không hề kháng cự mà chủ động đến gần mình. Nhìn nàng cẩn thận, nhẹ nhàng lau mặt cho hân, thỉnh thoảng đôi mắt lại nhìn hân, ánh mắt như hắc ngọc hàm chứa tình ý. Sau đó nàng mỉm cười, đôi môi phong nhuận cười thật xinh đẹp, thật mê người...

Hân lặng yên nhìn nàng, đôi mắt nâu thâm thúy như biển, má lúm đồng tiền như đóa hoa ban đêm, lạnh lẽo nỏ rộ.

Hân không nhận được vрон tay ôm eo nàng, khiến thân thể mềm mại của nàng gắt gao dán chặt lên người hân.

Trương Nhược Lan đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Hầu gia, nha hoàn còn đang ở đây.

Quay đầu lại thì lại phát hiện bọn nha hoàn như là không để ý cảnh này, ai nấy đều tự giác lui xuống. Chỉ có Hoa Anh nhỏ tuổi nhất lúc ra đến cửa thì len lén bung miệng cười, nhìn thấy Trương Nhược Lan nhìn thì vội rút cổ lè lưỡi bước đi.

- Bây giờ không ai ở đây nữa

Cận Thiệu Khang cúi đầu, mũi cao nhẹ cọ lên mũi nàng.

- Vừa về đã không đứng đắn...

Trương Nhược Lan lấy khăn lông đẩy mặt hân ra. Hân giật lấy chiếc khăn, không thèm nhìn và ném ngược về phía sau. Chiếc khăn bay một đường, chính xác rơi vào trong chậu như là sau lưng hân mọc thêm mắt vậy.

- Oa! thật là lợi hại! Trương Nhược Lan khen.

Được người mình yêu khen ngợi, Cận Thiệu Khang đặc ý đến dương mày, nụ cười càng sâu, má lúm đồng tiền càng đẹp, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh nến đỏ như là không thật.

Trương Nhược Lan thấy vậy hai mắt quên cả chớp.

- Nhược Lan, nàng có biết nàng như thế này....

Khuôn mặt Cận Thiệu Khang đột nhiên trầm xuống, hai mắt sâu như muốn hút nàng vào, hân cúi đầu, ngực càng nóng lên, hai tay ôm chặt như muốn nàng khắc sâu vào thân thể hân.

Hơi thở nam tính của hân dần dần dồn dập, càng lúc càng nóng bừng khiến nàng mơ hồ như sắp ngất.

Bỏ đi lớp giáp hộ thân, đối mặt với mị lực thành thực đầy nam tính của hân, nàng hoàn toàn không thể kháng cự.

- Nàng đang hoa si...

Hân nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, nụ cười dịu dàng khiến người nàng như nhũn ra. Giọng nói nhẹ nhàng mang theo một sức hút khiến lòng nàng như có cơn mê mẩn.

Nàng cũng cười, hai mắt lưu chuyển, đôi môi khẽ mở trông vô hạn phong tình.

- Ta hoa si tưởng công ta một chút cũng không được sao?

Ba chữ cuối nhẹ nhàng nói ra giống như một lưỡi câu câu lấy tim hân.

- Được! Tiểu yêu tinh... Ta thích... nàng có biết không, nàng như thế này thật mê người, khiến cho ta muốn...

Hắn mỉm cười, má lúm đồng tiền lại xuất hiện, môi từ từ cúi xuống chặn lấy một nàng.

Sau đó... nụ hôn nóng bỏng đến thiên hôn địa ám... cảnh tượng nhu tình

Hai thân ảnh gắt gao ôm nhau, triều miên hôn, cả người tràn ngập cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Một lúc lâu sau, hai người mới lưu luyến mà tách ra. Hắn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, nàng ôm lấy cổ hắn, hai người trán cọ trán, lẳng lặng nhìn nhau cười.

- Thiệu Khang. Không còn sớm nữa, chúng ta ăn cơm rồi còn đến vấn an mẫu thân.

- Thật chẳng muốn rời xa nàng...

- Đừng làm loạn nữa, ngoan...

Cận Thiệu Khang dờ khóc dờ cười:

- Tiểu yêu tinh!

Lúc này mới quyến luyến không muốn mà buông nàng ra.

Tương Nhược Lan nhìn gương sửa sang lại quần áo, đầu tóc, lại giúp Cận Thiệu Khang sửa lại quần áo. Lúc này lại bị hắn ăn đậu hũ vài lần. Lúc lâu sau, Tương Nhược Lan mới sai nha hoàn vào dọn cơm lên.

Lúc ăn cơm, Tương Nhược Lan hỏi chuyện khi nãy:

- Người nói có tin tốt muốn cho ta biết, là chuyện gì?

Cận Thiệu Khang gấp mấy miếng thịt bò mà nàng vẫn thích ăn vào bát nàng rồi nói:

- Nhược Lan, có thích đi săn thú không?

- Đi săn?

Hai mắt Tương Nhược Lan sáng bừng lên. Trong quá khứ, Tương Nhược Lan vốn chẳng phải là nữ nhân yêu kiều, cười ngượng săn thú đều rất tốt! Tới cổ đại lâu như vậy rồi còn chưa có cơ hội ra ngoài chơi vui vẻ, nghe nói có thể được đi săn, nàng đương nhiên thấy vui.

- Lúc nào đi, hai chúng ta cùng đi thôi sao?

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Nàng vội cái gì, từ từ nghe ta nói đã. Hôm nay lúc lâm triều, vùng săn bắn truyền tin đến nói là có phát hiện ngân hồ.

- Ngân hồ?

- Đúng. Ngân hồ này vô cùng hiếm gặp, rất có linh tính, toàn thân lông trắng như tuyết, không có chiếc lông tạp nào. Tính tình cũng乖巧 hoạt, lanh lẹ. Với thợ săn mà nói, bắt được một con ngân hồ là thành tựu cả đời. Hoàng thượng thích nhất là săn thú, vừa nghe tin này thì vui mừng vô cùng, lập tức quyết định năm ngày sau đi săn bắn.

Tương Nhược Lan ngạc nhiên nói:

- Năm ngày? Hoàng đế xuất hành không phải là chuyện nhỏ, chút thời gian như thế cũng kịp.

- Thực ra là không kịp nhưng ngân hồ cũng sẽ chẳng ở mãi một chỗ. Tới chậm sợ nó bỏ đến nơi khác mất. Hoàng đế ra lệnh một tiếng, không kịp cũng phải kịp. Thời gian này Bộ Lễ có thể sẽ rất bận rộn. Hôm nay bộ Binh cũng an bài Cẩm vệ quân đi theo hộ giá mới kịp được.

Tương Nhược Lan càng nghe càng ngạc nhiên:

- Hoàng đế đi săn, ta cũng có thể đi theo?

Hoàng đế đương nhiên là có thể mang đàn bà, nhưng chẳng lẽ quan viên cũng được mang theo nữ quyến?

Nói tới đây, Cận Thiệu Khang cũng nghi hoặc:

- Có lẽ lần này Hoàng thượng tâm tình tốt nên đặc biệt khai ân, cho phép quan viên đi theo mang nữ quyến. Nói là ngân hồ khó gặp được cho nên muốn

trên dưới cùng vui. Lúc ấy ta nghĩ chắc hẳn nàng sẽ thích.

Nghe được bốn chữ “đặc biệt khai ân” trong lòng Trương Nhược Lan có chút khó chịu nhưng lại nghĩ chắc hẳn thân đa tâm. Nhiều người như vậy hẳn có thể làm gì? Có lẽ là muốn trên dưới cùng vui.

- Sao thế Nhược Lan, nàng không vui?

Cận Thiệu Khang thấy sắc mặt nàng trầm xuống thì hơi lạ.

Trương Nhược Lan vội vàng cười nói:

- Không phải, đương nhiên ta rất vui. Đã lâu không ra ngoài chơi. Lúc đó chúng ta thì xem ai bắt được nhiều hơn.

Cận Thiệu Khang cười lớn, vẻ mặt rõ ràng là không cho là đúng. Nàng muốn so cùng hắn thì đúng là không biết tự lượng sức mình!

P/S (Shishachun): lúc ta viết chương này cảm thấy rất hạnh phúc. Không biết các tình yêu đọc có cảm giác này không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Thỉnh Cầu

Ăn cơm tối xong, hai người đến Tùng hương viện vấn an thái phu nhân.

Hai người thông thả cùng đi.

Dù ở trong phòng biểu hiện của Cận Thiệu Khang như một kẻ lưu manh nhưng chỉ cần vừa bước ra khỏi phòng, có mặt người ngoài thì hắn lại thành quân tử, vô cùng thủ lễ ngay cả đầu ngón tay cũng không chạm vào nàng. Chỉ là lúc nhìn Trương Nhược Lan thì không hề nghiêm khắc mà ánh mắt, nét mặt luôn mang theo ý cười ôn nhu.

Điều này làm cho Trương Nhược Lan cảm thấy, cho dù bắt hắn và nàng cùng đi tới chân trời góc bể thì đó cũng là điều hạnh phúc.

- Lát nữa ta sẽ nhắc tới chuyện động phòng hoa chúc với mẫu thân

Nhân lúc không có ai, Cận Thiệu Khang nhỏ giọng nói với nàng.

Trương Nhược Lan nhìn quanh bốn phía, có chút thận trọng:

- Hầu gia, không cần gấp như vậy.

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Cũng nên bắt đầu chuẩn bị rồi, chờ chúng ta sẵn thú quay lại hẳn là chuẩn bị xong xuôi.

Lúc này một nha hoàn đi tới, Cận Thiệu Khang không nói tiếp đề tài này nữa, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Tất cả để cho ta, ta sẽ làm thỏa đáng, nàng yên tâm.

Trương Nhược Lan cười cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất an tâm.

Đến Tùng hương viện, Vu Thu Nguyệt đã ngồi đó, nàng mới trở về từ nhà mẫu thân để đang nói chuyện với thái phu nhân, đem lễ vật của mẫu thân chuẩn bị cho thái phu nhân.

Bên cạnh còn Vương thị và Cận Yên Nhiên đứng đó

Thấy thái phu nhân cười nói:

- Vu phu nhân cũng thật khách khí, mỗi lần ngưởi về đều tặng nhiều đồ như thế.

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Đó là nên mà

Trong lòng lại có chút buồn bã. Thái phu nhân gọi mẫu thân nàng là Vu phu nhân nhưng nàng lại thấy thái phu nhân gọi bá mẫu của Trương Nhược Lan là thân gia. Nàng là thiếp, không phải là con dâu.

Bọn nha hoàn vào thông báo Hầu gia tới, Vu Thu Nguyệt hai mắt sáng bừng vội quay đầu lại. Nhưng lại thấy Hầu gia và Trương Nhược Lan cùng bước vào, dù hai người một trước một sau nhưng Vu Thu Nguyệt cảm thấy dường như giữa bọn họ có điều gì đó khác lạ.

Thái phu nhân và những người còn lại cũng có cảm giác kì quái này. Bọn họ nhìn nhau ngạc nhiên. Theo họ biết, hai người bọn họ còn đang lạnh lùng không thể ở gần nhau.

Thái phu nhân tựa vào đầu giường, ngạc nhiên nói:

- Sao hai người các người lại cùng đến thế này?

Bên cạnh, Liễu Nguyệt khom lưng nói nhỏ một câu vào tai thái phu nhân, ánh mắt thái phu nhân hơi hòa hoãn xuống, quay đầu nhẹ mắng:

- Sao không nói sớm?

Liễu Nguyệt cười nói:

- Nô tỳ cũng mới nhận được tin, còn chưa kịp báo lại.

Đương nhiên là tin đêm qua Cận Thiệu Khang ngủ lại Thu đường viện.

Thái phu nhân quay đầu lại nhìn hai người cười cười, Trương Nhược Lan hơi ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu, Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn nàng cười, vẻ mặt vô cùng nhu tình.

Vương thị và Cận Yên Nhiên nghe được tin Liễu Nguyệt nói đương nhiên là hiểu. Cận Yên Nhiên mỉm cười, Vương thị thì lên nhìn sang Vu Thu Nguyệt một cái.

Vu Thu Nguyệt ngồi đó nhìn thái phu nhân rồi lại nhìn Cận Thiệu Khang hoàn toàn không để ý đến mình, lòng lạnh lẽo, tim chìm xuống.

Nàng miễn cưỡng nhin lại, tiến lên hành lễ với hai người:

- Hầu gia, phu nhân.

Cận Thiệu Khang nghe giọng nàng, nhu tình trên mặt dần biến mất, quay đầu lại nhìn nàng, thản nhiên nói:

- Thân thể khỏe chứ?

- Thu Nguyệt khỏe, hài tử cũng tốt, cảm ơn Hầu gia quan tâm.

Vu Thu Nguyệt từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp rung rung tràn ngập ai oán và cầu xin.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong lòng khẽ thở dài. Ở bên Trương Nhược Lan, hắn đã biết được cái gì gọi là yêu, đó là tình cảm xuất phát từ trái tim. Loại tình cảm này chưa bao giờ có với Vu Thu Nguyệt. Dù Vu Thu Nguyệt gả cho hắn là vì lợi ích hắn có thể hiểu. Nhưng giữa nàng và Trương Nhược Lan, nếu nhất định phải có một người đau lòng, không có cách nào, hắn chỉ có thể lựa chọn Nhược Lan. Vu Thu Nguyệt đau lòng hắn có lẽ sẽ thấy áy náy, mang nợ nhưng Nhược Lan đau lòng thì hắn sẽ đau lòng.

Hơn nữa, cuối cùng Vu Thu Nguyệt cũng chỉ là thiếp thất, bất kể là địa vị hay tình cảm đều không thể so sánh với Nhược Lan.

Nhưng Vu Thu Nguyệt vào cửa thì cả đời này hắn sẽ không bạc đãi nàng, hắn sẽ cho nàng cả đời áo cơm không lo, cuộc sống an dật, sau này hài tử sinh ra, bất kể là trai hay gái thì hắn cũng sẽ tận lực lo lắng cho tương lai của nó. Nhưng cũng may, những gì nàng muốn cũng chỉ là vậy mà thôi (hàiz nhầm to rồi).

- Cố gắng chăm sóc bản thân cho tốt, có gì cần thì cứ nói. Cận Thiệu Khang nói.

- Tạ ơn Hầu gia. Giọng Vu Thu Nguyệt nghẹn ngào.

Trương Nhược Lan ở một bên nhìn, đương nhiên nàng sẽ không vì hai câu quan tâm của Cận Thiệu Khang này mà ăn giấm. Dù sao Vu Thu Nguyệt cũng có hài tử của hắn, hắn đương nhiên không thể thấy mà không quan tâm. Kiểu quan tâm này nàng còn có thể chịu được.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, muốn nói cùng Cận Thiệu Khang đôi câu nhưng Cận Thiệu Khang lại lướt qua nàng, cùng Trương Nhược Lan đi tới chỗ thái phu nhân.

Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng bọn họ mà không khỏi oán hận.

Bên kia, hai người hành lễ với thái phu nhân, hỏi han một phen. Sau đó, Cận Thiệu Khang nói với thái phu nhân chuyện năm ngày sau sẽ theo Hoàng thượng đi săn thú.

- Đại khái đi một đoạn thời gian, Hoàng thượng cho phép nữ quyến cùng đi. Nhược Lan cũng sẽ đi, trong phủ vẫn xin mẫu thân lo liệu.

Cận Yên Nhiên nghe được cũng đòi đi, thái phu nhân vội mắng bảo nàng ở nhà chờ gả đi khiến nàng đỏ bừng mặt không dám nói gì.

Thái phu nhân vừa dặn dò Cận Thiệu Khang cẩn thận, đừng để Trương Nhược Lan gây họa làm mất thể diện Cận gia.

Thái phu nhân nói xong, Cận Thiệu Khang đột nhiên quỳ xuống nói:

- Xin mẫu thân đáp ứng con một việc.

Trương Nhược Lan không nghĩ tới hắn lại trình trọng như vậy, còn nói trước mặt nhiều người như thế thì nhất thời có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng kéo kéo áo Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia...

Mặt đỏ bừng lên, lộ vẻ nữ nhi động tình.

Mọi người chưa từng thấy Trương Nhược Lan có ánh mắt này không khỏi tròn mắt nhìn nàng.

Thái phu nhân nhìn, càng tò mò:

- Hầu gia muốn nói cái gì?

Cận Thiệu Khang quay đầu lại mỉm cười trấn an Trương Nhược Lan, mặt Trương Nhược Lan càng đỏ bừng mặt nhưng không ngăn cản nữa. Động tác nhỏ này của hai người khiến bọn họ xem đến ngây người mà Vu Thu Nguyệt thì vội đứng dậy, sắc mặt trắng bệch.

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn thái phu nhân, chăm chú nói:

- Mẫu thân, xin đồng ý cho con và Nhược Lan một đêm động phòng hoa chúc nữa!

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng như sấm động trời quang khiến ai nấy thất thần.

Một lát sau, Cận Yên Nhiên không để ý đến phong phạm thực nữ mà la toáng:

- Động phòng hoa chúc? Các ngươi... Các ngươi muốn viên phòng?

Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy mặt nóng bừng lên. Nhưng nàng ngẩng đầu, nhìn thái phu nhân, nhẹ gật đầu.

Về mặt thái phu nhân tươi cười, Cận Yên Nhiên thì cao hứng cầm tay Trương Nhược Lan nói liên thanh:

- Thật tốt quá thật tốt quá!

Vương thị lặng lẽ quay đầu lại nhìn thoáng qua vẻ mặt trắng bệch của Vu Thu Nguyệt, âm thầm thờ dài.

Thái phu nhân kéo tay Trương Nhược Lan, cười nói:

- Nghĩ thông suốt là tốt rồi! Nghĩ thông suốt là tốt rồi! Chỉ cần Nhược Lan có thể nghĩ thông, an tâm giúp Cận gia nói dối tông đường thêm một đêm động phòng thì dù không hợp quy củ, nhưng ta cũng không phản đối. Chỉ là không thể thiết yến đãi khách như trước. Dù sao truyền ra ngoài cũng khiến người ta chê cười.

Chỉ cần Nhược Lan có thể nghĩ lại thì thêm một đêm động phòng có tính là cái gì? Nói đến nói đi, con dâu này bất luận là xét về thân thế bối cảnh hay ứng xử thì bà vẫn khá hài lòng.

Cận Thiệu Khang không ngờ lại thuận lợi như vậy, dập đầu nói:

- Con biết, cảm ơn mẫu thân thành toàn.

Trương Nhược Lan dù nghe câu “nói dối tông đường” thì có hơi không thoải mái, nhưng nghĩ đây là thời cổ đại, việc kế thừa hương hỏa là quan trọng nhất thì cũng bình thường lại. Nàng cũng quỳ xuống, dập đầu theo.

Sau đó, mọi người đều vui vẻ về trò chuyện chuyện này. Vương thị dù có chút thương cảm với tình cảnh của biểu muội nhưng bây giờ là tình huống gì? Nếu Trương Nhược Lan viên phòng với Hầu gia, sau này Cận gia do nàng cai quản. Biểu muội dù có sinh thứ trưởng tử thì cũng chẳng là cái gì. Sau này mình húp cháo hay ăn cơm còn phải nhìn sắc mặt Trương Nhược Lan. Vì thế Vương thị cũng tỏ ra rất vui vẻ, không bận tâm đến biểu muội này nữa.

Vu Thu Nguyệt biết, bây giờ nàng hẳn là phải biểu hiện thật vui vẻ nhưng nàng thực sự cười không nổi.

Tương Nhượng Lan sẽ viên phòng, đó có nghĩa là không lâu sau nàng sẽ sinh hạ trưởng tử. Như vậy mình tính là cái gì, hài tử của mình thì có là gì, cho dù hao hết tâm tư sinh hạ con trai thì cũng chỉ là uống phí mà thôi!

Nàng cúi đầu, hai tay nắm thành quyền, không tự chủ được run rẩy. Cắn chặt răng, dùng hết sức mới ngăn nước mắt không rơi xuống.

Ra khỏi Tùng hương viện, Tương Nhượng Lan nói với Cận Thiệu Khang:

- Sao ngươi lại nói chuyện trước mặt nhiều người như vậy.

Hơn nữa lúc đây còn có cả Vu Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang biết nàng chỉ điều gì, cười nói:

- Dù ta không nói thì chẳng bao lâu bọn họ cũng sẽ biết. Hơn nữa ta viên phòng với nương tử ta thì có gì mà không nói được, cần gì phải kiêng kị.

Lời này đúng, nàng thân là chính thất của hắn, viên phòng với hắn là rất bình thường, Vu Thu Nguyệt thân là thiếp thất, có gì mà không cam lòng. Từ khi nàng đồng ý làm thiếp thì tất cả những điều này còn chưa hiểu?

Tương Nhượng Lan cười cười, không nói thêm gì. Hai người đi về phía Thu đường viện.

Hôm sau, tin Tương Nhượng Lan muốn viên phòng cùng Cận Thiệu Khang đã lan khắp Hầu phủ. Thái phu nhân cũng bắt đầu chuẩn bị đêm động phòng hoa chúc cho bọn họ. Chuyện này nói đến nói đi cũng vẫn có chút hoang đường, làm gì có ai thành hôn một đoạn thời gian rồi còn mới động phòng hoa chúc? Thái phu nhân sợ truyền ra ngoài bị người chê cười nên nghiêm lệnh sai hạ nhân không được đề lộ chuyện này. Việc động phòng cũng chỉ có thể âm thầm mà làm.

Trong thời gian này, Cận Thiệu Khang bận chuyện Cẩm vệ quân nên đều đi sớm về muộn. Hôm nay, vất vả lắm mới về sớm. Hai người ăn cơm tối xong, Tương Nhượng Lan thấy trăng rất đẹp nên bảo hắn ra ngoài đi dạo.

Cận Thiệu Khang đương nhiên sẽ không phản đối, hai người ra Thu đường viện đi tới hậu hoa viên.

Cùng lúc đó, Vu Thu Nguyệt vì phiền lòng, cũng một mình tới hậu hoa viên giải sầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Áy Náy

Đêm lạnh như nước, trăng sáng sao thưa.

Bởi vì đêm đã khuya, hậu hoa viên cũng chẳng còn nhiều người nữa, hành vi của Cận Thiệu Khang càng lúc càng làm cản. Hắn nắm tay nàng, chậm rãi thả bước trên con đường nhỏ. Ánh trăng yên tĩnh phủ lên hai người, cảnh tượng thật nhu hòa.

Hai người vừa tản bộ, vừa trò chuyện, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó. Thời gian trôi rất nhanh, bất tri bất giác đã đi được một vòng quanh hậu hoa viên.

Cận Thiệu Khang sợ nàng mệt nên nói:

- Trước kia có lương đình, chúng ta qua đó nghỉ ngơi một chút rồi trở về.

Tương Nhượng Lan cũng hơi mệt mỏi, nên gật đầu đáp ứng, hai người cười nói đi về phía lương đình.

Mà cách lương đình không xa, Vu Thu Nguyệt đứng trước một khóm hoa. Buổi tối tâm tình nàng bức bối, dẫn Lệ Châu ra ngoài cho thư thả. Đang nghỉ ở lương đình thì thấy hoa cỏ bên cạnh vô cùng tươi tốt, nhớ lại bản thân mọi việc không thuận thì phần hận, đột nhiên nảy ra ý phá hoại. Nàng đi tới, hái hết hoa xuống rồi vứt lên mặt đất, hung hăng dẫm nát. Lệ Châu đứng bên nhìn hành động điên cuồng của nàng mà sợ hãi. Lệ Châu biết tính tình của Vu Thu Nguyệt nên không dám khuyên can.

Đúng lúc này, hai người nghe được cách đó không xa tiếng Cận Thiệu Khang và Tương Nhượng Lan trò chuyện. Vu Thu Nguyệt cả kinh, nhìn thoáng qua rồi vội thôi tắt đèn lồng trong tay Lệ Châu, sau đó kéo nàng trốn vào sau một hòn giả sơn.

Chỉ chốc lát sau đã nghe được tiếng bước chân hai người lướt qua mình, đi vào lương đình.

Tương Nhượng Lan cùng Cận Thiệu Khang ngồi xuống bàn đá trong lương đình, quay đầu nhìn lại thấy hoa cỏ bị giẫm nát. Tương Nhượng Lan chỉ cho Cận Thiệu Khang nhìn:

- Chẳng lẽ là chó dại chạy vào? (chẳng ảJ)))))

Cận Thiệu Khang nói:

- Nô tài trong phủ càng ngày càng không quy củ.

Tương Nhượng Lan có chút tiếc hận:

- Hoa đẹp như vậy, thật đáng tiếc.

- Nếu nàng thích, ngày mai ta sai người mang đến phòng nàng.

Tương Nhượng Lan tựa vào lòng hân, Cận Thiệu Khang nhẹ ôm nàng, hỏi:

- Có lạnh không?

Tương Nhượng Lan lắc đầu:

- Không lạnh

Sau đó chỉ ánh trăng sáng:

- Thiệu Khang, người xem, trăng càng lúc càng tròn. Chờ chúng ta đi săn thú về hân cũng là đến trung thu.

Cánh tay Cận Thiệu Khang dần xiết chặt, cầm cọ lên đỉnh đầu nàng:

- Nàng sai rồi, chờ chúng ta quay lại thì đó là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.

- Sắc quý! Tương Nhượng Lan cười mắng: - lại nghĩ động phòng.

Cận Thiệu Khang cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái:

- Nhượng Lan, nàng nói oan ta rồi, ta nghĩ động phòng là vì lúc đó nàng sẽ chính thức thành thê tử của ta. Nàng không biết ta đợi ngày này đã bao lâu đâu?

Sau giả thạch, sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch. Cho tới giờ nàng mới biết, thì ra hân cũng có thể ôn nhu nói ra những lời tình ý như vậy. Trước kia khi ở cùng nàng, hân chẳng nói nhiều, ánh mắt cũng rất bình thản. Nàng vẫn tưởng rằng đây là bình thường, ai chẳng biết An viễn hầu luôn thủ lễ? Nhưng bây giờ nàng mới biết được, thì ra hân cũng có lúc phóng túng bản thân. Chỉ có điều, đối tượng không phải là nàng.

Tương Nhượng Lan hơi ngẩng đầu:

- Thiệu Khang, thật ra có chuyện ta vẫn không hiểu.

Cận Thiệu Khang cười, ôn nhu nói:

- Chuyện gì?

Thiệu Khang? Vu Thu Nguyệt run lên, hai mắt tròn tròn: tiện nhân, người dựa vào cái gì, dựa vào cái gì!

- Rất cuộc người thích ta vì cái gì? Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng hỏi.

Thật ra bây giờ hỏi cái này cũng chẳng quan trọng, chỉ là nàng vẫn rất tò mò. Minh không xinh đẹp, cũng không ôn nhu, càng chẳng nói là mới mẻ. Hân thích mình vì cái gì?

Lời này vừa nói ra, Cận Thiệu Khang mãi không đáp lời khiến Tương Nhượng Lan đen mặt. Chẳng lẽ câu hỏi này phải nghĩ lâu như vậy?

- Nhượng Lan, nàng hỏi ta như vậy nhất thời ta cũng không trả lời được. Có lẽ là vì nàng xinh đẹp, thiện lương, hiểu thuận, cố gắng, dùng cảm, thông minh, lanh lợi....

Cận Thiệu Khang chậm rãi nói, ngữ điệu như đang nói chuyện rất hiển nhiên, tựa như tất cả những từ ngữ tốt đẹp để tả về nàng đều chẳng có gì là quá đáng, dường như trong lòng hân, nàng cái gì cũng tốt.

Vừa nói hân như mơ hồ:

- Hình như không chỉ có thế, còn nhiều điều khác nữa làm ta muốn nghĩ...

- Đủ rồi, đừng nói nữa..

Nàng xoay người, đột nhiên có chút hối hận hỏi câu hỏi ngu ngốc này. Nàng nhìn hắn, cười nói:

- Linh tinh, ta làm gì tốt được như vậy. Ít nhất là xinh đẹp đã là không đúng rồi.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, tay chạm lên mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ai nói thế, trong mắt ta, ai cũng không xinh đẹp bằng nàng.

Tương Nhục Lan nghe vậy trong lòng ngọt ngào. Nàng cười cười, dựa vào lòng hắn, hai tay vòng qua ôm lấy eo hắn, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Một lát sau, Cận Thiệu Khang nói:

- Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.

Tương Nhục Lan ừ một tiếng, hai người tay nắm tay rời khỏi lương đình.

Mãi cho đến khi chắc chắn bọn họ đã đi xa, Vu Thu Nguyệt ra khỏi giả sơn, mặt nàng tái nhợt như quỷ, âm trầm vô cùng đáng sợ. Nàng nhìn hướng bọn họ rời đi, đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười chói tai.

Hay cho đôi tình chàng ý thiếp, hay cho đôi tình sâu như biển. Tương Nhục Lan, người cướp đi tất cả mọi thứ của ta, bây giờ rất đắc ý đúng không? Đó vốn là của ta. Tình cảm của Hầu gia, vị trí chủ mẫu, vinh quang của Hầu phu nhân, tất cả đều là của ta. Ta sẽ không từ bỏ ý đồ đâu! Ta tuyệt đối không ngồi chờ chết.

Lệ Châu ở bên cạnh nhìn khuôn mặt âm trầm của nàng mà không khỏi rùng mình.

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt suốt đêm không ngủ.

Bây giờ, tâm tư của Hầu gia hoàn toàn chỉ nghĩ đến tiện nhân kia, tiện nhân đó sinh trưởng từ là chuyện sớm muộn. Mình cho dù sinh được thứ trưởng tử cũng chẳng thay đổi được gì. Chẳng lẽ sau này cứ thế cho nàng ngồi lên đầu, nhìn nàng chiếm đoạt mọi thứ của mình, nhìn nàng điều võ dương oai? Vu Thu Nguyệt nàng tài mạo song toàn, nếu có thể cam tâm chịu cho người chen ép thì đã chẳng tự ủy khuất mình mà gả vào Hầu phủ.

Nhưng bây giờ còn có cách gì, phải làm thế nào mới có thể xoay chuyển tình thế, làm thế nào mới lấy lại tất cả?

Mắt Vu Thu Nguyệt lóe ra ánh sáng lạnh, khóe miệng cũng dần nổi lên ý cười lạnh lùng.

Xế chiều hôm sau, Tương Nhục Lan du ngoạn ở hậu hoa viên thì đụng phải Vu Thu Nguyệt đang tản bộ. Tương Nhục Lan chẳng nhìn nàng, xoay người bước đi.

Vu Thu Nguyệt thấy vậy, nhớ ra chuyện tối qua nghe được, lửa giận xông lên, không nhịn được mà nói:

- Tỷ tỷ, sao thấy ta đã đi, chẳng lẽ chột dạ?

Tương Nhục Lan cười lạnh một tiếng, dừng bước, quay người nhìn nàng:

- Lời này của di nương thật kì quái, sao ta phải chột dạ?

Tương Nhục Lan đột nhiên phát hiện Vu Thu Nguyệt hôm nay có chút khác lạ. Trước kia dù nàng ta ghen ghét, không cam lòng với nàng thế nào thì bề ngoài vẫn giả bộ cung kính. Nhưng hôm nay dường như bị điều gì đó kích thích mà gỡ bỏ lớp nguy trang, bộc lộ bộ mặt thật.

Vu Thu Nguyệt từ từ đi tới phía nàng, khóe miệng cười âm hiểm:

- Đầu tiên là chúc mừng tỷ tỷ, sắp viên phòng với Hầu gia, không bao lâu sẽ sinh trưởng tử, sau đó nhận quyền từ tay thái phu nhân, trở thành chủ mẫu của Hầu phủ, uy phong cả đời!

Tương Nhục Lan lạnh lùng nhìn nàng:

- Ta là chính thất, những điều này vốn là đương nhiên! Có gì đáng chúc mừng.

Vu Thu Nguyệt ngừng cười, hai tay nắm chặt, trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người đừng quên vị trí chính thất này người cướp đi từ tay ta. Nếu không vì người chen ngang thì ta mới là chính thất, ta mới là chủ mẫu của Hầu phủ. Giờ người cướp đi mọi thứ của ta còn không để Hầu gia đến nhìn ta. Tương Nhục Lan, người không chút nào áy náy với ta sao? Người có thể thẳng thắn như đó là chuyện đương nhiên, quả đúng là vô sỉ!

- Vu Thu Nguyệt, sao ta phải áy náy với người.

Tương Nhượng Lan nhìn thẳng nàng, từng chữ từng câu, không nhanh không chậm nói:

- Người có thể thích Hầu gia, muốn gả cho Hầu gia, tại sao ta không thể? Lúc ấy người còn chưa gả cho Hầu gia.. đã thế, tại sao ta không thể gả cho Hầu gia!

Thế giới này vốn là quyền lợi quyết định tất cả, cách làm của Tương Nhượng Lan dù có chút thái quá nhưng cũng chẳng tính là sai. Chỉ là nàng (Tương Nhượng Lan đã chết) đã chọn con đường này, nàng đã trả giá cho lựa chọn của mình rồi.

Tương Nhượng Lan tiếp tục nói:

- Ngay từ đầu trong lúc chúng ta cạnh tranh, người xinh đẹp hơn ta, ta có hoàn cảnh tốt hơn người. Hiệp đầu tiên, ta thắng. Nhưng người không nhận thua, có thể! Người cúi mình tự nguyện vào Hầu phủ làm thiếp, khơi mào lần cạnh tranh thứ hai. Lúc ấy người chịu ủy khuất mà mong cầu toàn nên được mọi người thương tiếc, ta vì bức hôn nên bị mọi người khinh thị, cười nhạo, Hầu gia cực kì chán ghét ta. Ta là chính thất nhưng hẳn lại chọn người động phòng hoa chúc, còn đánh ta bị thương. Hiệp thứ hai người thắng.

Nhớ tới đêm động phòng hoa chúc, Vu Thu Nguyệt không khỏi đắc ý:

- Đều là người tự tìm.

Tương Nhượng Lan lạnh lùng cười, tiếp tục nói:

- Người nói không sai, ai cũng phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, cho nên ta thua ta nhận! Cho nên từ lúc đó, một thời gian dài ta thất sủng bị người lờ mờ nguyệt nhưng người còn không từ thủ đoạn, sử dụng cách thức âm hiểm, hận không thể chôn ta xuống bùn, không có ngày ngóc đầu lên.

Vu Thu Nguyệt nhìn trái phải, thấy không có ai thì nói:

- Không sai, ta dùng chiêu âm hiểm nhưng ta chỉ muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về ta. Không phải người nói chúng ta cạnh tranh, đã như thế, sao ta không thể làm như vậy!

- Vu Thu Nguyệt, người phải biết cho rõ, cái gì là thuộc về người? Từ ngày ta gả cho Hầu gia, ta mới là thê tử của Hầu gia, bất kể khi đó Hầu gia có thích ta hay không đều không thay đổi được sự thật ta mới là thê tử của hắn, là thê tử duy nhất. Mà người...

Tương Nhượng Lan vươn tay, chia vào ngực nàng:

- Người mới là người cướp đoạt! Người quay lại tạo ra lần cạnh tranh này, nhưng...

Tương Nhượng Lan trừng mắt, đột nhiên cao giọng:

- Chẳng lẽ mình người xuất chiêu còn ta không được ra tay? Ta và Hầu gia có ngày hôm nay không phải là ta dùng thủ đoạn mà có được. Chúng ta đều phải cố gắng rất nhiều. Bây giờ, Hầu gia thích ta, ta cũng thích Hầu gia, hẳn là phu quân của ta, ta là thê tử của hắn. Tại sao ta không thể đường hoàng, ta không thể coi đó là chuyện đương nhiên. Sao ta phải áy náy với kẻ thua là người!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Săn Thú

Nhưng cho dù nàng có một chút áy náy nàng cũng sẽ không đi tới nước này. Người đàn bà như Vu Thu Nguyệt, nàng ta dựa vào cái gì mà cho rằng mọi thứ là nàng cướp đi.

Tương Nhượng Lan càng nói càng lớn tiếng, từng bước tới gần nàng, Vu Thu Nguyệt dần lui về phía sau, sự đắc ý, kiêu ngạo khi nãy dần biến mất, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

- Vu Thu Nguyệt, người có cái gì mà không cam lòng. Từ khi người quyết định vào phủ làm thiếp, người phải tính đến chuyện có thể mất sủng. Thiếp không thể so với chính thất, chính thất mất sủng vẫn là chính thất, thiếp thất mất sủng thì chẳng là cái gì, người có nghĩ tới điểm này? Người có chuẩn bị cho điều này không? Không có. Người luôn nghĩ Hầu gia chán ghét ta, người luôn nghĩ người xinh đẹp hơn ta, người cho rằng ta thô bỉ, ngu xuẩn, điều ngoa không phải là đối thủ của người. Một ngày nào đó người có thể thay thế ta, căn bản người không nghĩ tới thất bại, người không chừa lại đường lui cho chính mình, dùng mọi cách để đạt được mục đích. Thế nào, hôm nay thua thì lại oán trời trách người, Vu Thu Nguyệt kẻ vô si phải là người!

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt tái nhợt, cả người phát run:

- Ta không thua, ta không thua...

Tương Nhựt Lan khẽ cười một tiếng:

- Người có thể không nhận. Hầu gia luôn ở đâu. Người nói ta không cho hắn tới tìm người, lời này thật đúng là buồn cười. Ta trói hắn hay giam giữ hắn? Nếu người vẫn không cam lòng, cho người thử lại. Nhưng người sinh lòng bất lương, thủ đoạn tiện thì kẻ thua vĩnh viễn chỉ là người!

- Người bảo trọng. Sau này ta và Hầu gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người.

Nói tới đây, Tương Nhựt Lan hừ nhẹ một tiếng:

- Nếu chúng ta bây giờ thay đổi vị trí cho nhau, chắc chắn người sẽ chỉ nghĩ mọi cách mà làm hại hải tử trong bụng ta thôi.

Tương Nhựt Lan nói xong, nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng nàng, tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo, hận đến toàn thân phát run. Nàng cắn chặt răng, nói những lời chỉ có mình nàng nghe rõ:

- Không sai, quả thật ta đã dùng mọi cách, ta không còn đường lui. Nhưng ta không thua. Tương Nhựt Lan, ta không thua. Chỉ cần người không tồn tại, mọi thứ sẽ lại thuộc về ta.

Chỉ cần Tương Nhựt Lan chết, nàng dựa vào hải tử trong bụng thì chắc chắn sẽ được phù chính. Đến lúc đó, nàng đương nhiên có thể đoạt lại lòng Hầu gia. Tất cả lại thuộc về nàng.

Chỉ cần người chết đi!

Tương Nhựt Lan bản lĩnh cao cường, trước kia nàng không có cách nào đụng đến Tương Nhựt Lan. Nhưng bây giờ lại có một cơ hội đến ngay trước mắt.

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt mua chuộc nô tài canh cửa, len lén quay về Vu phủ tìm mẫu thân.

Vừa thấy Vu phu nhân thì đã quỳ xuống:

- Mẫu thân, lần này người nhất định phải giúp nữ nhi, chỉ cần mẫu thân giúp nữ nhi lần này, nữ nhi nhất định có thể xoay người.

Vu phu nhân bị vẻ mặt điên cuồng của nàng hù dọa, vội đỡ nàng lên:

- Thu Nguyệt, từ từ nói, cuối cùng là xảy ra chuyện gì, người đừng dọa ta nữa!

Vu Thu Nguyệt gắt gao nắm tay Vu phu nhân, sắc mặt tái nhợt, hai mắt lạnh đến rợn người:

- Mẫu thân, đưa ta đi gặp Cửu Cửu, bây giờ đưa ta đi.

Trong một tiểu viện nhỏ ở phía bắc hoàng thành, đột nhiên truyền ra một tiếng hét kinh hãi:

- Cái gì?

Tiếng một người đàn bà:

- Đại ca, người nói nhỏ chút, cẩn thận tai vách mạch rừng!

Trong phòng, một đại hán vẻ mặt lo lắng, râu mép dựng ngược, tay chấp sau lưng đi tới đi lui, một lát sau, mới dừng lại nhìn nữ tử xinh đẹp mà tái nhợt ngồi một bên nói:

- Thu Nguyệt, không phải Cửu Cửu không chịu giúp người, việc này là quá mạo hiểm!

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Cửu Cửu Vương Quang, lạnh lùng nói:

- Cửu Cửu, đây không chỉ là giúp ta, cũng là giúp người. Săn thú vốn là việc vô cùng nguy hiểm, chuyện bị tên bắn nhầm hay đã thú cắn chết đều có. Năm nay đương nhiên sẽ không có ngoại lệ. Cửu Cửu là cận vệ của Hoàng thượng, với Cửu Cửu vốn không phải là việc khó.

Vương Quang vội lắc đầu:

- Không được, việc này vô cùng hung hiểm, một khi bị phát hiện thì tính mạng nhà ta từ trên xuống dưới sẽ bị nguy hiểm.

Vu Thu Nguyệt nói:

- Cừu cừu giúp ta lần này đi. Chỉ cần ta trở thành An viễn hầu phu nhân, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của cừu cừu. Từ trước tới nay phú quý đều khó cầu, cừu cừu hẳn cũng biết. Lần này thăng chức là ai giúp? Chẳng lẽ cừu cừu không muốn thăng chức cao hơn? Cừu cừu dựa vào bản thân ngay đến hoàng thành cũng không vào được. Nhưng ta chỉ nói một câu thì lại dễ dàng làm được rồi. Ta chỉ là thiếp mà còn có thể làm được như thế thì một khi ta trở thành chính thất, cừu cừu tuyệt sẽ không chỉ làm quan đến chức này...

Nàng nhìn quanh căn phòng đơn sơ, hừ nhẹ một tiếng:

- Cũng không cần ở chỗ thô sơ như thế này.

Vương Quang nghe nàng nói mà động tâm. Đối với nam nhân mà nói, còn có cái gì so được với công danh lợi lộc? Hắn nhìn Vu phu nhân ngồi bên rồi nói:

- Nhị muội, việc này ngươi thấy thế nào?

Vu phu nhân nhìn hắn, nói từng từ từng chữ:

- Đại ca, vô độc bất trượng phu. Thu Nguyệt là quý thiếp, lại có thai. Chỉ cần chính thất mất đi thì đương nhiên Thu Nguyệt sẽ kế vị. Chỉ là một Hầu phu nhân thôi, nàng thì có thể làm cái gì? Đại ca quá cẩn thận rồi.

Vương Quang chấp tay sau lưng đi lại vài vòng, đột nhiên dừng bước, nét mặt trầm xuống:

- Được, cừu cừu ta sẽ cố gắng làm. Vạn nhất bất lợi, Nhị muội cũng đừng trách ta!

Vu Thu Nguyệt vui mừng bước lên, quỳ gối trước mặt Vương Quang, dập đầu:

- Cừu cừu, chất nữ (cháu gái) tin ngươi. Ngươi nhất định sẽ không làm cho chất nữ thất vọng! sau này chất nữ cũng sẽ không làm cho cừu cừu thất vọng!

Bãi sản thú của hoàng gia ở phía bắc hoàng thành, cách kinh đô khoảng mười ngày đường.

Dù hoàng thượng hạ chỉ khai ân, cho phép các quan viên đều mang theo gia quyến. Nhưng bọn họ đều biết lần sản bản này, hoàng đế là chủ, bọn họ chỉ là khách đi theo, để cho Hoàng thượng vui vẻ và bảo vệ an toàn của Hoàng thượng chứ không phải đến vui đùa nên một số người không mang theo nữ quyến. Có dẫn thì cũng chỉ mang theo một người khỏe mạnh, gan lớn, tránh để lúc đó lại sinh bệnh rồi mè nheo thì Hoàng thượng không vui.

Nhưng thật ra Hoàng thượng mang theo không ít phi tần. Hoàng hậu ở lại cai quản hậu cung, Thục phi có mang không thể đi theo. Các phi tần mang theo là Đức phi, Hiền phi và còn có mấy phi tần được sủng và mấy phi tần mới sách phong Lệ quý nhân Trương Phính Đình, Dung quý nhân Lâm Đan Phụng. Có thể thấy hai người này là hai người được sủng nhất trong tú nữ mới tiến cung.

Các quan viên đi theo phần lớn là võ tướng, các quan văn thì cũng là người biết cưỡi ngựa bắn cung. Sau đó là 3000 cấm vệ quân, 500 cận vệ, ngoài ra còn có thái y, nô tỳ, mã phu (chăn ngựa), tạp dịch sơ sơ cũng đến 5000 người.

Trương Nhược Lan thấy thanh thế trước mắt mà hơi hoảng, không ngờ cảnh hoàng đế đi sản lại hoàng tráng như vậy.

Lúc này, Trương Nhược Lan ngồi trong xe của đoàn gia quyến. Xa xa, cờ xí ợp trời, dần rời xa kinh thành, ngoài cửa sổ núi non trùng trùng điệp điệp, hai bên là những cánh đồng lúa xanh mướt, thỉnh thoảng còn có mấy nông phu làm ruộng, mục đồng chăn trâu. Hơn nữa cuối thu tiết trời mát mẻ tạo thành cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Nhưng dù có đẹp như thế thì nhìn mãi bốn ngày cũng chán. Trương Nhược Lan vừa ngồi trong xe ngựa lắc lư mà nhớ tàu hỏa của thời hiện đại.

- Nghe nói Hầu phu nhân cưỡi ngựa bắn cung rất tốt, lần này có thể thấy phong thái của Hầu phu nhân, đúng là may mắn của ta.

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn Tổng phu nhân cùng xe. Tổng phu nhân hơn hai mươi tuổi, hai má hồng nhuận, nhìn qua rất khỏe mạnh. Tổng phu nhân là thê tử của Hình bộ lang trung - Tổng đại nhân

Trương Nhược Lan cũng biết mình cưỡi ngựa bắn cung rất tốt nhưng lúc này cũng nên khiêm tốn:

- Điểm này sao ta dám so với phu nhân, nghe nói phu nhân từng bắn chết một con sói?

Nói đến chuyện đặc ý của Tổng phu nhân, nàng bắt đầu hào hứng kể chuyện mình từng bắn sói như thế nào.

Đường đi nhàm chán, nghe Tổng phu nhân kể chuyện xưa cũng có chút thú vị hơn.

Đang nghe, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận vó ngựa, ngay sau đó vang lên giọng của Cận Thiệu Khang:

- Nhược Lan, Nhược Lan.

Trương Nhược Lan vươn đầu ra, cười nói:

- Hầu gia.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười hỏi:

- Có mệt không?

- Vẫn tốt, chỉ bị lác nhiều nên hơi chóng mặt. Tương Nhượng Lan khẽ kể khổ.

- Chỗ này đường không bằng phẳng, đi có hơi xóc, nàng cố gắng chịu. Vừa nãy Hoàng thượng nói, nửa canh giờ nữa sẽ hạ trại ở sông nhỏ kia, rất nhanh là được nghỉ ngơi rồi.

Tương Nhượng Lan cười gật đầu.

Cận Thiệu Khang cúi lưng, nhỏ giọng nói:

- Ở bên sông có một bãi rừng, cảnh sắc rất đẹp, chờ hạ trại xong ta dẫn nàng đi xem.

Tương Nhượng Lan hai mắt sáng ngời, gật đầu như giả vờ. Cận Thiệu Khang cười, trong mắt đầy sự yêu chiều. Hắn vẫy tay với nàng rồi giục ngựa đi về phía trước. Hắn vẫn luôn phải đi theo xa giá của Hoàng thượng.

Tương Nhượng Lan quay đầu lại thì lại gặp ánh mắt hâm mộ của Tổng phu nhân:

- Hầu phu nhân thật có phúc, An Viễn hầu quan tâm phu nhân chẳng như tướng công nhà ta. Từ đầu tới cuối cũng chẳng hỏi xem ta mệt hay không.

Vừa nói vừa thở dài.

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Nhất định là Tổng đại nhân không mệt dầy như phu quân nhà ta. Chưa biết chừng lúc này Tổng đại nhân cũng đang lo lắng cho phu nhân, chỉ là ngại đến đây mà mệt.

Lời này Tổng phu nhân thích nghe, lập tức mặt mày hớn hở.

Sau nửa canh giờ, đại đội dừng lại. Nữ quyền đều xuống xe lui qua một bên. Đám cung nữ nô tài bắt đầu dựng trướng bồng. Đám tạp dịch bắt đầu nấu lửa nấu cơm.

Tương Nhượng Lan cùng đám nữ quyền đứng ở một bên, nhìn mọi người vội vàng chuẩn bị, nhìn đỉnh trướng dần dựng lên. Trước ở giữa màu vàng, thêu ngũ long múa vuốt, hẳn là trướng bồng của Cảnh Tuyên Đế.

Tương Nhượng Lan nhìn quanh thấy được bóng dáng Cận Thiệu Khang, thấy hắn ngồi trên lưng ngựa chỉ huy cấm vệ quân hạ trại. Khuông mặt tuấn mỹ nghiêm túc, lúc nói chuyện có một khí thế tỏa ra khiến hắn không ôn nhu như bình thường cũng khiến nàng có cảm giác khác lạ.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại thấy Tương Nhượng Lan đang nhìn, hắn mỉm cười, lúm đồng tiền hiện ra rồi lại quay lại làm công việc của mình.

Tương Nhượng Lan không nhịn được mà mỉm cười.

Qua nửa canh giờ công tác chuẩn bị mới xong. Lúc này, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo một đám người đi tới, mọi người xung quanh quỳ xuống, tiếng vãn an không dứt. Cảnh Tuyên Đế xuyên qua đám người đi thẳng vào trướng bồng. Nhưng đến trước trướng thì đột nhiên quay đầu lại như là đang tìm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Hưu Thê

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế chậm rãi đảo quanh đám người, cuối cùng dừng lại ở đám nữ quyền một hồi sau đó mới quay đầu đi vào trướng bồng.

Sau đó, đám cung nữ dẫn nhóm nữ quyền đi về khu trướng bồng của nữ quyền.

Sau khi mọi thứ an bài xong, Cận Thiệu Khang sai một cung nữ gọi Tương Nhượng Lan ra. Tương Nhượng Lan biết hắn muốn dẫn mình đi du ngoạn nên vui vẻ cùng cung nữ đi ra.

Cận Thiệu Khang đứng cách đó không xa chờ nàng. Trương Nhược Lan đến, cười nói:

- Bây giờ đi?

Cận Thiệu Khang nói:

- Đúng, bây giờ đi. Lát nữa còn phải về ăn cơm chiều.

Vừa nói vừa lấy tay chỉ về phía trước ý bảo Trương Nhược Lan nhìn:

- Chính là bên kia, trước kia đi săn cũng nghỉ ngơi ở đây, phát hiện được một chỗ phong cảnh đẹp, có một con suối trong thẳm đáy. Lúc đó Hoàng thượng vẫn còn là thái tử, chúng ta vẫn tới đó bắt cá.

Vừa nói vừa kéo Trương Nhược Lan đi vào rừng cây nhỏ.

Trong rừng cây khắp nơi đều là những loại cây không biết tên. Phần lớn đều là cây cổ thụ, chẳng biết đã qua bao nhiêu năm tháng. Trên mặt đất đầy lá rụng, thành một tầng dày, đi lên tạo ra tiếng xào xạc.

Trong rừng tĩnh lặng, hiển nhiên không có ai ở đây. Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, dẫn nàng đi về phía trước, vừa đi vừa dặn:

- Cẩn thận nhé, dưới lớp lá cây có nhiều bẫy, hổ trùng, cẩn thận ngã...

Còn chưa nói xong, Trương Nhược Lan đã đập phải chỗ không, cả người ngã sấp xuống. Cận Thiệu Khang nhanh tay vội ôm nàng vào lòng. Trương Nhược Lan kinh hồn, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang hồi lâu mới hồi hồn.

Cận Thiệu Khang ôm nàng cười cười:

- Ta vừa mới nói xong! Lại hỏi: - có bị đau đâu không?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Ta không sao. Chỉ là hơi hoảng sợ.

- Đường phía trước vẫn như thế, để ta dìu nàng đi.

Hắn vươn tay ôm eo nàng cười nói.

- Để người thấy thì không hay đâu

- Không sao, bây giờ không có ai đến.

Cận Thiệu Khang ôm eo nàng đi về phía trước, tới chỗ nhìn như trũng thì ôm nàng nhảy qua. Không lâu sau, trước mắt sáng bừng, ngay sau đó, một khe suối trong như ngọc hiện lên trước mắt, dưới ánh mặt trời lấp lánh lấp lánh.

Bốn phía là một số loài hoa cô không biết tên, trên hoa có mấy giọt nước, dưới ánh mặt trời lấp lánh như trân châu.

Trương Nhược Lan bị cảnh đẹp trước mắt làm cho mê hoặc:

- Nơi này thật đẹp.

Cận Thiệu Khang đỡ nàng ngồi xuống tảng đá lớn rồi nói:

- Qua vài ngày nữa thì tới rừng săn bắn, lúc săn thú nàng đừng chạy loạn, ở đó có nhiều mãnh thú. Vạn nhất gặp phải thì rất nguy hiểm, tốt nhất là đi theo ta.

Mặc dù Trương Nhược Lan (đã chết) biết săn thú, nhưng nàng thì rất sợ mãnh thú, đương nhiên không dám một mình hành động, nghe Cận Thiệu Khang nói thế vội gật đầu. Lúc trước, Cận Thiệu Khang sợ nàng tùy hứng mà bị nguy hiểm, giờ thấy nàng nghe lời như thế thì cũng yên lòng.

Tâm tình buồn lòng, Cận Thiệu Khang chỉ cho nàng nhìn những con cá nhỏ trong suối.

Dòng suối nhỏ trong suốt thẳm đáy, Cận Thiệu Khang chỉ hai con cá đuổi nhau nói:

- Nàng xem, hai con cá này nhất định là phu thê.

Trương Nhược Lan phì cười:

- Sao người biết?

Cận Thiệu Khang nghiêm trang nói:

- Nàng xem, bọn chúng đánh nhau như thế...

Vừa nói hắn đột nhiên ôm eo nàng, để nàng gất gao dựa vào mình, nhìn nàng cười:

- Cũng giống như chúng ta vậy, khẳng định là một đôi phu thê.

Tương Nhược Lan đẩy hắn ra, đứng lên chạy lên phía trước hai bước, cười nói:

- Ai đánh vào ngực, chẳng biết xấu hổ.

Cận Thiệu Khang đứng lên, vừa tay áo, vừa cười:

- Dám nói phu quân nàng không biết xấu hổ, xem ra ta không tha cho nàng được rồi!

Vừa nói vừa đuổi theo nàng. Tương Nhược Lan cười lớn chạy đi. Nhưng chưa qua bao lâu đã bị hắn ôm lấy eo, quay mấy vòng khiến Tương Nhược Lan sợ hãi kêu lên.

Cận Thiệu Khang hơi đẩy nàng ra, để nàng nhìn mặt mình. Nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, đôi mắt trong sáng, trong lòng mừng vui vô hạn.

- Nhược Lan, có thể nhìn nàng thế này, có thể ôm nàng thế này, ta thật hạnh phúc

Tương Nhược Lan trong lòng ngọt ngào, nàng ôm eo hắn, dựa vào lòng hắn.

Nước suối róc rách, gió thổi lá cây xào xạc, trong một khắc này dường như thành tiếng nhạc động lòng người.

Đúng lúc này, rừng cây đột nhiên truyền đến tiếng động lạ. Hai người vội vàng tách ra, Cận Thiệu Khang nhìn lại, lập tức quỳ xuống hành lễ:

- Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.

Tương Nhược Lan cả kinh, ngẩng đầu nhìn qua đã thấy Cảnh Tuyên Đế một thân hoàng bào tôn quý, chấp tay sau lưng từ từ đi tới.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng cười như có như không, ánh mắt này khiến người ta cảm thấy như có một áp lực khó mà nói rõ.

Tương Nhược Lan cũng hành lễ vãn an.

- Bình thân. Cảnh Tuyên đế nhân nhạ nói.

Cận Thiệu Khang đứng dậy. Nhìn về phía sau Cận Thiệu Khang một chút rồi nói:

- Hoàng thượng sao một mình tới đây.

Cảnh tuyên đế nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Xung quanh có ba ngàn cấm vệ quân, còn lo trăm gấp nguy hiểm? An viễn hầu chớ lo lắng.

Vừa nói lại liếc nhìn Tương Nhược Lan nói:

- Nhưng An Viễn hầu lại rất hăng hái.

Tương Nhược Lan nhìn cảnh tuyên đế một cái, lui về phía sau vài bước, trốn sau lưng Cận Thiệu Khang.

Cảnh tuyên đế nhìn thấy, hai mắt hơi híp lại. Cận Thiệu Khang lại túm Tương Nhược Lan thẹn thùng, cũng không để ý, hắn cười nói:

- Trước kia đến phát hiện cảnh sắc chỗ này đẹp nên lần này có cơ hội dẫn nội tử (vợ) đến xem.

- Nội tử

Hai chữ này như một cây kim đâm vào khiến Cảnh Tuyên Đế rất khó chịu. Nhưng mặt vẫn không lộ sắc, nhân nhạ cười nói:

- Nhắc lại nhớ, nơi này là trăm cùng An Viễn hầu phát hiện ra.

Cận Thiệu Khang cười:

- Không ngờ Hoàng thượng còn nhớ.

Cảnh tuyên đế hơi động chân, nhìn lướt qua Trương Nhược Lan:

- Có một số việc, tự nhiên sẽ không quên.

Sau đó, hắn xoay người, nói với Trương Nhược Lan:

- Vẫn mời Hầu phu nhân tạm lui xuống, trẫm có một số việc muốn thương nghị cùng An viễn hầu.

Trương Nhược Lan cầu còn không được, từ khi hoàng đế đến, ánh mắt, giọng nói của hắn đều như tảng đá lớn đè lên ngực nàng khiến nàng không thở được. Chỉ muốn rời xa hắn càng xa càng tốt. Nghe hắn sai bảo thì vội hành lễ rồi lui ra.

Lúc gần đi, Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói với nàng:

- Lúc ra khỏi rừng thì cẩn thận một chút.

Sự quan tâm này khiến Trương Nhược Lan cảm thấy rất ấm lòng. Nàng quay đầu, nhìn hắn cười cười, nhẹ nhàng ừ một tiếng. Nụ cười này Cảnh Tuyên Đế thấy rõ, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

Trương Nhược Lan đi rồi, Cảnh tuyên đế khôi phục lại thần sắc bình tĩnh. Hắn đi tới trước dòng suối, nhìn dòng nước trong suốt, trong nước những con cá đuổi nhau, nhàn nhạt cười nói:

- Trẫm còn nhớ rõ, khi đó cùng phụ hoàng đi săn thú thì cùng người tới đây bắt cá. Kết quả ngã xuống nước, cả người ướt sũng. Người đem quần áo của người cho trẫm mặc rồi lại không dám mặc quần áo đã ướt của trẫm, không thể làm gì khác hơn là cởi trần để cho trẫm mặc đồ. Kết quả là trẫm không làm sao nhưng người lại bị ốm mất mấy ngày.

Cận Thiệu Khang có chút không hiểu vì sao Cảnh Tuyên Đế đột nhiên nhắc tới chuyện năm xưa. Hắn mặt không đổi sắc chỉ đáp:

- Đó là chuyện vì thân nên làm.

Cảnh tuyên đế quay đầu lại cười nói:

- Trẫm biết, người thật sự quan tâm trẫm, cho nên trong lòng trẫm, người không như những người khác. Trong lòng trẫm, người là bằng hữu của trẫm.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nghiêm mặt nói:

- Thân không dám.

Cảnh tuyên đế đi tới bên cạnh hắn, vỗ vai của hắn, cười nói:

- Thiệu Khang, không cần lo lắng như thế. Chúng ta chỉ là nhắc chuyện xưa, đừng câu nệ như vậy.

Vừa nói, hắn vừa thở dài:

- Kỳ thật với người trẫm vẫn có chút áy náy. Gần đây trẫm nghe được một số lời đồn thổi mới biết được, vì trẫm mà người đã chịu khổ rồi!

Cận Thiệu Khang vội vàng nói:

- Hạ thần không dám, chỉ là chẳng biết Hoàng thượng nói là...

Cảnh tuyên đế xoay người sang chỗ khác, chậm rãi nói:

- Trẫm biết lúc đầu hạ chỉ tứ hôn cho người là sai lầm. Nghe nói trước kia người có cô nương tâm đầu ý hợp. Nhưng trẫm lại bức người lấy Trương Nhược Lan làm chính thê, khiến cô nương người thích phải chịu ủy khuất làm thiếp thất, người nhất định rất khổ sở.

Cận Thiệu Khang nhớ lại cảm xúc khi ấy. Lúc nhận được thánh chỉ, trong lòng hắn ngoài tức giận thì cũng là khuất phục. Nếu không phải sau này Vu Thu Nguyệt tìm hắn khóc lóc nói dù làm thiếp cũng phải gả cho hắn, hắn cũng sẽ không xin lấy nàng làm bình thê. Quyết định này hơn một nửa là đánh cược, còn lại cũng là muốn bồi thường cho Vu Thu Nguyệt.

- Hoàng thượng, đây đều là chuyện quá khứ, giờ hạ thần sống rất tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng.

- Nhưng trong lòng trẫm vẫn rất khó chịu. Trẫm nghe nói Trương Nhược Lan gây náo loạn khiến phủ trạch không yên thì trẫm mới biết được quyết định của trẫm là sai lầm cỡ nào.

Hắn đột nhiên xoay người nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt sắc bén:

- Bây giờ trẫm muốn bồi thường người, lần săn thú này, trẫm sẽ an bài cơ hội cho người lập công, đến lúc đó người nhân cơ hội xin hưu thê. Hành động của Trương Nhược Lan vốn đã phạm phải thất xuất chi điều, trẫm sẽ theo đó chuẩn tấu. Chuyện này qua đi, người muốn phủ chính thiếp thất kia cũng được, hay lấy một danh môn thực nữ khác cũng tốt, trẫm nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của người.

Tuy là thánh chỉ, nhưng là nếu bên nữ phạm phát thất xuất chi điều, chỉ cần bên nam có gan nói ra, Hoàng thượng dù có sĩ diện thì cũng phải đáp ứng. Đương nhiên, từ xưa đến nay, hôn nhân thánh chỉ ban, dù có khó chịu với bên nữ thế nào thì phía nam cũng không dám đưa ra yêu cầu này. Đây chẳng phải là đánh vào mặt đế vương, trách Hoàng thượng sai lầm? Hoàng thượng dù có đáp ứng thì trong lòng cũng không thoải mái, mạng nhỏ của mình chẳng phải là gặp nguy. Cùng lắm lấy thêm mấy tiểu thiếp, vứt nữ nhân đó qua một bên là được.

Mà về phía hoàng đế, thánh chỉ tự mình ban đương nhiên không dễ gì mà thay đổi, trừ phi đương sự thỉnh cầu. Đương nhiên, quyền yêu cầu thì bên nam xin hưu thê là đơn giản nhất... Nhưng nếu Trương Nhược Lan xin hòa ly thì lại gặp nhiều khó khăn hơn.

Lúc này, Cảnh tuyên đế lại đưa ra đề nghị tổn hại đến thể diện như vậy khiến Cận Thiệu Khang cảm thấy khó mà tin. Hắn nghĩ thế nào cũng không thể ngờ Hoàng thượng có vô số mỹ nữ lại có ý với thê tử của mình, còn tưởng rằng Hoàng thượng thật sự hối hận, bất chấp thể diện cũng cố bồi thường cho hắn nên trong lòng rất cảm động.

Hắn quỳ xuống, dập đầu nói:

- Tạ long ân của Hoàng thượng, chỉ là, Hoàng thượng nghe được đều là tin đồn. Lúc ban đầu, vì thần không biết rõ nội tử, hiểu lầm nàng. Nhưng dần dần ở chung, vì thần phát hiện nội tử hoàn toàn không phải là nữ tử vì thần từng nghĩ. Nàng là nữ tử hiếm có trên đời, vì thần không hề thấy ủy khuất, ngược lại...

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn Cảnh tuyên đế, trên mặt lộ ra niềm hạnh phúc:

- Ngược lại, vì thần vẫn vô cùng cảm kích Hoàng thượng tứ hôn, nếu không phải nhờ Hoàng thượng, vì thần chỉ sợ sẽ không gặp được nội tử.

Làm sao có được sự vui vẻ, hạnh phúc như bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Đêm Trăng

Dưới ánh mặt trời, Cận Thiệu Khang tươi cười hạnh phúc khiến mắt Cảnh Tuyên Đế như bị đâm đau. Hai tay chấp sau lưng gấu gao nắm chặt, gân xanh nổi lên nhưng vẻ mặt vẫn không chút gợn sóng.

Hắn nhìn Cận Thiệu Khang, thản nhiên nói:

- Những gì trầm nghe thực sự là lời đồn? Nghe nói, vì chuyện này, Thái hậu từng triệu kiến ngự uyển và thân mẫu ngự uyển tiến cung, cuối cùng cũng không có kết quả.

Giọng nói dù nhàn nhạt nhưng lộ ra sự uy nghiêm. Cận Thiệu Khang thất kinh, vội vàng nói:

- Hoàng thượng, đó đã là chuyện quá khứ rồi. Lúc đầu, vì thần cùng nội tử có chút không vui nhưng bây giờ đã không có việc gì rồi. Vì thần cùng nội tử giờ không có một chút vấn đề gì.

- Không có vấn đề gì?

Cảnh Tuyên Đế thâm trầm nhắc lại, nhớ ra khi nãy nhìn thấy bọn họ ôm nhau, cảm giác ghen tuông trong lòng bộc phát. Bất chấp tất cả, hắn nói:

- Nghe nói các ngự uyển còn chưa viên phòng, ngự uyển còn nói một chút vấn đề cũng không có?

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cảnh tuyên đế. Hoàng thượng lại hỏi những chuyện này? Cảnh tuyên đế cũng ý thức được bản thân thất thố, sắc mặt hòa hoãn, nhẹ nói:

- Thiệu Khang, ta vẫn coi ngự uyển là bằng hữu, nghe chuyện này mới không nhìn được mà muốn nhúng tay. Càng hối hận quyết định khinh suất ban đầu, cho nên mới nói với ngự uyển những lời này.

Cận Thiệu Khang hơi hiểu:

- Hoàng thượng không cần lo cho vì thần, bây giờ...

Nhắc tới chuyện này trước mặt người khác đương nhiên không hợp với Cận Thiệu Khang vẫn luôn thủ lễ. Nhưng vừa nghĩ đến hôn sự của hắn và Trương Nhược Lan bị hủy bỏ thì hắn phải nói thật với Hoàng thượng suy nghĩ trong đầu.

Hắn cúi đầu, thấp giọng nói:

- Trước kia vì thần và nội tử có chút không hạnh phúc nhưng giờ nội tử đã tiếp nhận vì thần, lần này sau khi săn thú trở về, chúng ta sẽ... sẽ viên phòng..... Cho nên xin Hoàng thượng yên tâm, quyết định ban đầu của Hoàng thượng không sai, vì thần cũng không có ý định hưu thế.

Nếu lúc này Cận Thiệu Khang ngẩng đầu sẽ thấy phản ứng bất thường của Cảnh Tuyên Đế. Sắc mặt hắn từ xanh mét lại. Vừa nghe chuyện bọn họ sắp viên phòng, Cảnh tuyên đế hoàn toàn không thể khống chế được tâm tình bản thân.

Quyết định ban đầu không sai? Cảnh Tuyên Đế hận không thể nhìn trời cười dài. Sai rồi! Vô cùng sai lầm.

Là hắn tự tay đẩy nàng vào lòng nam nhân khác.

Sai rồi! Sai rồi!

Cảnh tuyên đế đột nhiên cảm giác được trái tim như bị đâm, vừa lạnh vừa đau. Hắn xoay người sang chỗ khác, khống chế tâm tình bản thân, cố sức dùng giọng nói bình tĩnh mà nói:

- Xem ra là trầm hiểu lầm rồi. Thì ra là thế, những lời khi nãy coi như trầm chưa từng nhắc đến, ngươi lui xuống trước đi.

Cận Thiệu Khang hành lễ, lui xuống, không để việc này vào lòng.

Từ khi Cận Thiệu Khang đi, Cảnh Tuyên Đế vẫn đứng bên bờ suối, hai mắt nhìn chăm chăm một điểm như đang chăm chú nhìn nhưng lại như là chẳng nhìn gì cả. Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, mãi cho đến lúc Hoàng Quý đến đây tìm kiếm mới rời đi.

Bên kia, Tương Nhục Lan cẩn thận ra khỏi rừng cây, đi được một đoạn thì gặp Tương Phình Đình như đang tức giận đi ra.

Tương Phình Đình một thân hoa phục, dung nhan vẫn xinh đẹp nhưng vẻ mặt chẳng có gì là vui vẻ, thần sắc dường như còn có chút tiêu tụy.

Chẳng lẽ là gần đây đi đường mệt mỏi? Theo lý, nàng tâm nguyện được hoàn thành hẳn phải vui vẻ mới đúng. Tương Nhục Lan nghĩ thầm. Nhưng với việc liên quan đến nàng, Tương Nhục Lan cũng chẳng có hứng thú biết.

Tương Phình Đình lúc này mặc dù là cung phi, nhưng là chỉ là quý nhân, cấp bậc không cao, mà Tương Nhục Lan là nhất phẩm phu nhân, cho nên thấy Tương Phình Đình thì chỉ cần hành lễ chào hỏi.

Cả quá trình, Tương Phình Đình vẫn chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Tương Nhục Lan hành lễ rồi rời đi, cũng chẳng muốn rườm rà lời với nàng ta. Nhưng vừa quay người thì Tương Phình Đình lại gọi giật lại:

- Đường tỷ!

Tương Nhục Lan quay đầu lại, nhìn nàng:

- Quý nhân gọi thần phụ lại là có chuyện gì?

Tương Phình Đình nhìn nàng, nói từng câu từng chữ:

- Đường tỷ, những gì hôm nay ta có được đều là nhờ ngươi ban tặng. Đại ân đại đức của ngươi ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

Nhờ ta ban tặng? Nàng muốn nói cái gì? Tương Nhục Lan nói thầm, vừa định muốn hỏi cho rõ ràng thì Tương Phình Đình đã xoay người rời đi.

Chẳng lẽ nghĩ rằng ta cứu nàng, cho nên mới có cơ hội tiến cung? Tương Nhục Lan nghĩ nghĩ nhưng lại lắc đầu. Nàng mà nghĩ như thế mới là lạ!

Nàng nhún nhún vai, không đem việc này để vào trong lòng, chạy về trường bông của mình.

Một lát sau, cung nữ đưa cơm tới đến. Sau đó, Cận Thiệu Khang quay về thì sai người chuyển lời hỏi nàng có bình an quay về không. Tương Nhục Lan biết hắn là lo lắng cho mình, nên sai cung nữ chuyển lời lại nói mình bình an đi ra, không bị té ngã gì.

Nhìn bóng lưng cung nữ, lòng Tương Nhục Lan âm áp, cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Cơm tới xong, vùng đất trống bên ngoài nổi lửa, các quan viên tụ tập quanh đó uống rượu, vui chuyện phiếm, một số võ quan còn cời áo lụaen võ. Ánh lửa khiến mặt ai nấy ứng hồng, tươi cười, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói truyền đi rất xa.

Nhóm nữ quyến không tiện tới gần, nhưng cũng không muốn bỏ qua cảnh náo nhiệt này, tùm ba tùm năm tựa vào trường bông, vừa tươi cười nhìn vừa nói chuyện phiếm, tìm kiếm bóng dáng người thân của mình.

Tương Nhục Lan cũng ở trong đó, đứng bên nấy vị phu nhân, trong đó có một người là Vương phu nhân đang kéo tay Tương Nhục Lan cảm ơn nàng.

- Hầu phu nhân, thật cảm tạ ngài, từ lần trước ngài chữa bệnh cho mẹ chồng ta. Bệnh đau hông của mẹ chồng ta suốt mấy chục năm nay đã khá lên rất nhiều. Giờ cứ cách ngày ta lại dùng cách xoa bóp ngài dạy mà xoa bóp cho bà. Giờ bà đối với ta tốt hơn nhiều. Lúc trước nói muốn cho phu quân ta lấy thêm thiếp giờ cũng không nhắc đến nữa. Hầu phu nhân, chẳng những ngài cứu mẹ chồng ta mà cũng là cứu ta nữa! Ta thật không biết nên cảm tạ Hầu phu nhân thế nào.

Tương Nhượng Lan hào phóng nói:

- Chỉ là tiện tay mà thôi, Vương phu nhân đừng để trong lòng, sau này có chuyện gì, cứ tới tìm ta.

Nàng không phải xem bệnh không, Vương phủ đã tạ lễ vòng tay phỉ thúy rất đẹp và không ít bạc.

Nghe Tương Nhượng Lan nói như thế, Vương phu nhân càng cảm kích, nói:

- Hầu phu nhân sau này có chuyện gì cần thì cứ nói.

Tương Nhượng Lan cười cười, lại khách khí vài câu. Những lời cảm kích này, mấy hôm nay nàng nghe cũng không ít.

Đang nói, đột nhiên một cung nữ đi tới, mời Tương Nhượng Lan qua một bên, nhỏ giọng nói vào tai nàng:

- Mời người đến dòng suối nhỏ trong rừng cây một lát.

Tương Nhượng Lan vừa nghe thì cười tưởng rằng là Cận Thiệu Khang tìm nàng. Quay lại nói với đám nữ quyến rằng mình có chút việc rồi chạy vào rừng cây.

Mang theo đèn lồng cẩn thận đi qua rừng cây nhỏ, nàng cảm giác có chút kỳ quái, theo đạo lý, đã muộn thế này, Cận Thiệu Khang hẳn sẽ không để nàng một mình đến đây mới đúng. Nhưng dòng suối nhỏ gần ngay đây, bên ngoài lại có nhiều người, vạn nhất có gì nguy hiểm thì chỉ cần kêu một tiếng sẽ có người đến cứu. Hơn nữa nàng cũng không phải là nữ tử tay trái gà không chặt! Nghĩ vậy, trong lòng bình ổn, chốc lát thôi đã tới bên bờ suối.

Đêm nay ánh trăng sáng tỏ chiếu vào nước, cũng chiếu sáng bốn phía. Dòng suối nhỏ buổi đêm rất yên tĩnh, an bình, so với lúc chiều lại có một vẻ đẹp khác.

Tương Nhượng Lan nhìn quanh một chút, cũng không thấy Cận Thiệu Khang đâu. Nàng nhỏ giọng gọi:

- Thiệu Khang, Thiệu Khang.

Lúc này, một giọng nói trầm ổn từ sau truyền đến:

- Sao thế, nàng cho là An Viễn hầu gọi nàng đến?

Lòng Tương Nhượng Lan cả kinh, vội vàng xoay người, phía sau quả nhiên là thân ảnh cao lớn của Cảnh Tuyên Đế. Hắn mặc cẩm bào thêu kim tuyến, dưới ánh trăng kim tuyến lóe ra ngân quang, vừa tôn quý lại vừa tuần dật.

Tay Tương Nhượng Lan run lên, đèn lồng trên tay rơi xuống đất, lách tách vài tiếng rồi tắt. Bốn phía đột nhiên tối tăm. Mà thân ảnh cao lớn của Cảnh Tuyên Đế vì bóng đêm mà càng hiện ra cảm giác áp lực.

Tương Nhượng Lan lui về phía sau vài bước

- Hoàng thượng, sao lại là ngài?

Dần dần hai mắt thích ứng với bóng tối, diện mạo tuần lãng của Cảnh Tuyên Đế dần hiện rõ dưới ánh trăng. Hắn không chớp mắt nhìn Tương Nhượng Lan, chậm rãi đi về phía nàng vài bước.

- Là ta gọi nàng tới, đương nhiên nàng nhìn thấy ta ở đây

Tương Nhượng Lan lui về phía sau vài bước nữa, trong lòng hồi hận không thôi, nàng sao lại không nghĩ tới hắn? Nàng nên sớm nghĩ tới chuyện này mới đúng. Nhưng ai biết được rằng hoàng đế cũng dám gọi nàng ra giữa chốn đông người này.

- Hoàng thượng, đã muộn rồi, có chuyện gì, để mai nói đi.

Nói xong, Tương Nhượng Lan dậm chân bước đi.

Ai ngờ, Cảnh Tuyên Đế vọt tới trước mặt ngăn cản nàng. Tương Nhượng Lan hoảng hốt vội vàng lui về phía sau, nhưng lại không nghĩ tới phía sau là dòng suối nhỏ. Mắt thấy một bước sẽ ngã xuống suối thì Cảnh Tuyên Đế lại vươn tay, ôm eo nàng, kéo nàng quay lại, kề sát vào ngực hắn.

Trong nháy mắt, mùi long diên hương vây quanh nàng

- Cẩn thận

Cảnh tuyên đế nhếch môi mỉm cười, hàm răng lóe ra ánh sáng trắng dưới trăng:

- Biến thành gà nhúng nước thì chẳng đẹp gì đâu.

- Hoàng thượng, người thả ta ra!

Tương Nhựt Lan nóng nảy, hấn điên rồi? Đây là nơi nào mà hấn cũng dám nổi điên!

- Nhựt Lan, nằng đừng sợ, chỉ cần nằng không lên tiếng thì không ai tới đây. Nhưng vạn nhất nằng lên tiếng khiến người bước vào, có hậu quả gì nằng cũng biết rồi đó.

Cảnh tuyên đế nhìn nằng, nhẹ nhàng nói

Tương Nhựt Lan dùng hết sức cũng không thoát khỏi tay hấn. Nằng mệt mỏi, vô cùng hoảng sợ, mũi cay cay:

- Hoàng thượng, người làm cái gì vậy? Người rút cuộc muốn làm gì, đây đưa thân phụ như vậy người thấy rất thú vị? Nhìn thân phụ bối rối thống khổ, người rất vui vẻ? Rõ ràng người đã đồng ý không làm như thế nữa, quân vô hí ngôn. Nhưng giờ người đang làm gì thế?

Những lời này chẳng những không khiến Cảnh Tuyên Đế buông tay mà ngược lại, hấn càng ôm chặt hơn khiến nằng bất đắc dĩ mà gần sát hấn hơn.

Hấn cúi đầu nhìn nằng. Khoảng cách bọn họ gần như vậy, chỉ cần hấn cúi đầu chút nữa thì có thể chạm đến môi nằng. Tương Nhựt Lan quay mặt đi, nhưng hấn lại vươn tay kéo mặt nằng lại khiến nằng không thể không nhìn vào mắt hấn.

Trong mắt hấn là khuôn mặt đầy phẫn nộ của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Buông Tay

Cả buổi tối, Cận Thiệu Khang mặc dù rất muốn đi gặp Tương Nhựt Lan nhưng lại bị nhóm đồng僚 (quan lại khác) lôi kéo uống rượu nói chuyện phiếm, nhất thời không thoát ra được.

Có mấy người uống rượu định vào rừng cây đi tiểu tiện nhưng vừa tới gần đã có thái giám bước lên cản lại:

- Hoàng thượng có chỉ, đêm nay bất luận ai cũng không được tiến vào!

Mấy quan viên đó nghĩ nhất định là Hoàng thượng đang ở bên trong cùng một mỹ nhân nào đó, đương nhiên không muốn có người đến quấy rầy. Bọn họ lập tức quay về, còn báo cho những người còn lại đừng tới gần rừng cây nhỏ.

Trong rừng cây, Cảnh tuyên đế gất gao ôm Tương Nhựt Lan, chặn mọi đường phản kháng của nằng.

Tương Nhựt Lan không thể nhúc nhích, đành phải căm tức nhìn hấn mà thể hiện sự phẫn nộ của mình.

- Nhựt Lan, sao lại nhìn ta như thế, ta khiến nằng chán ghét như thế?

Ánh mắt của Tương Nhựt Lan khiến hấn rất căm tức. Tại sao nằng lại có thể cười xinh đẹp, ngọt ngào như thế với Cận Thiệu Khang?

Tương Nhựt Lan cười lạnh một tiếng, cái này còn phải hỏi? Còn không rõ ràng? Làm gì có ai bị người khinh bạc mà còn tươi cười được. Nằng không nói gì, vẫn chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn.

Cảnh tuyên đế có chút tức giận. Từ lúc chiều, qua Cận Thiệu Khang biết được bọn họ sắp viên phòng mà lòng hấn không thể bình tĩnh lại. Lúc nào cũng như có lửa đốt khiến hấn đứng ngồi không yên.

Bây giờ, thần sắc lạnh lùng của Tương Nhựt Lan càng khiến hấn không thể khống chế tâm tình. Đây là lần đầu tiên hấn không thể khống chế bản thân?

- Nằng có biết vì sao ta cho quan lại mang theo gia quyến?

Hấn nhìn nằng, hai mắt như có ngọn lửa thiêu đốt mà sáng kinh người.

- Bởi vì gần đây nàng không tiến cung, bởi vì ta muốn gặp nàng. Bởi vì ta muốn lần sẵn thú này lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng.

Tương Nhượng Lan mở to hai mắt, tâm tư của Cảnh Tuyên để với mình, nàng dù thoáng đoán được nhưng không nghĩ hẳn lại nói ra như vậy.

- Hoàng thượng!

Tương Nhượng Lan cao giọng.

- Ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Sao ngươi có thể nói chuyện này với thần phụ? Ngươi là Hoàng thượng, ta là thê tử của thần tử ngươi, ngươi đang làm cái gì vậy! Rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào!

- Ta muốn nàng lại trở về bên ta.

Hắn nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Ta muốn nhìn thấy nàng, thấy nàng cười với ta, trò chuyện với ta. Ta muốn ôm nàng, muốn nàng sinh nhi dục nữ cho ta!

- Điên rồi, điên rồi!

Tương Nhượng Lan toàn thân run rẩy, sau đó bắt đầu liều mạng mà giãy dụa, dùng tất cả sức lực mà vùng khỏi hắn. Vừa thoát khỏi lòng hắn thì vội chạy ra ngoài.

Cảnh Tuyên để như là phát điên mà đuổi sau nàng, nhanh chóng ôm lấy eo nàng từ phía sau. Tương Nhượng Lan sống chết đâm đá, hai người cùng ngã xuống đất. Cảnh Tuyên để nhân cơ hội để nàng xuống rồi cúi đầu, điên cuồng hôn nàng.

Tương Nhượng Lan há mồm định cắn nhưng đầu lưỡi hắn lại hung hăng để giữa răng nàng khiến nàng không thể nào hạ xuống. Tay hắn bắt đầu tháo vạt áo nàng, trường bào của nàng nhanh chóng bị cởi ra, dưới ánh trăng, trung y trắng như tuyết lộ ra ánh sáng thánh khiết.

Tương Nhượng Lan tay chân không thể động, miệng không thể kêu. Lòng nàng phẫn nộ, khúat nhục và hoảng sợ mà nước mắt rơi xuống.

Cảnh Tuyên để đột nhiên ngừng đầu, nhìn nàng dưới ánh trăng một thân trung y trắng như tuyết, nhìn qua xinh đẹp như tiên tử. Đây là cảnh xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của hắn.

Đêm nay hắn vốn chỉ định gặp nàng chứ không định làm đến bước này. Nhưng chuyện từng bước, từng bước lại thành ra thế này, hắn đột nhiên thấy như thế cũng không sai. Trước khi bọn họ viên phòng... biến nàng thành người đàn bà của mình. Chờ khi nàng thành nữ nhân của hắn thì lòng nàng sẽ hướng về hắn. Đến lúc đó, bảo nàng xin hòa ly, dù sẽ có chút phiền toái nhưng hắn là thiên tử, có gì có thể làm khó hắn!

Lòng Cảnh Tuyên Để đột nhiên trở nên vô cùng ôn nhu. Hắn vươn tay, lau nước mắt nàng, nhẹ nói:

- Đừng sợ, Nhượng Lan, qua đêm nay, ta sẽ an bài mọi thứ chu đáo. Ta sẽ giải quyết hôn sự của nàng và An Viễn hầu. Ta sẽ đón nàng vào cung, sau này đối xử với nàng thật tốt, ai cũng không thể so sánh với nàng. Ta sẽ làm cho nàng trở thành người mà đàn bà khắp thiên hạ hâm mộ.

Có bao nhiêu nữ nhân tranh giành sủng ái của hắn mà vỡ đầu mẻ trán? Hắn có thể khiến cho nàng thành người mà mọi nữ tử trong thiên hạ đều hâm mộ thì nàng còn gì để mà cự tuyệt?

Mặc dù sẽ rất phiền toái nhưng không sao, hắn tự tin có thể dẹp yên tất cả. Vừa nghĩ đến chuyện Tương Nhượng Lan sau này có thể trở về bên hắn, sự trống vắng vì lâu ngày không được thấy nàng giờ đã được lấp đầy.

Chỉ cần qua đêm nay, nàng chính là nữ nhân của hắn!

Tay hắn chậm rãi đi xuống, cởi vạt áo trung y của nàng. Còn chưa chạm đến thì lại nghe nàng lạnh lùng nói:

- Ngươi dám động tới ta sẽ hô lớn.

Tay hắn dừng lại, đồng thời nhướng mắt nhìn nàng đã thấy nàng gắt gao nhìn hắn, vẻ mặt quyết tuyệt.

Hắn nhíu mày:

- Nàng mà hô sẽ có người xông tới, sau đó thấy cảnh như thế này, hậu quả thế nào nàng cũng biết rồi. Ta là thiên tử, sai sẽ không tính trên đầu ta mà mọi tội lỗi sẽ do nàng gánh chịu.

Tương Nhượng Lan hừ lạnh một tiếng:

- Ta biết, không phải chỉ là chết. Nhưng sau khi ta chết, mọi người bên ngoài không dám nói gì nhưng trong lòng sẽ khinh bỉ ngươi. Ngươi có thể bịt miệng bọn họ nhưng không thể không chế được suy nghĩ của người khác.

- Nhượng Lan, ta nói thật. Ta thực sự thích nàng, không phải trêu, không phải trừng phạt, chẳng lẽ nàng thà chết cùng không muốn ở cùng ta?

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế hơi trắng bệch.

Tương Nhược Lan nhìn hắn từng câu từng chữ rành rọt:

- Nhưng ta không thích ngươi. Trước kia không thích, bây giờ không thích, sau này cũng sẽ không thích!

Nói cái gì lễ nghi đạo đức với hắn đều là uổng phí, nếu hắn thật sự quan tâm những điều đó thì đêm nay đã không làm chuyện này.

Cảnh tuyên đế giận dữ đứng lên, chỉ tay vào nàng:

- Bất kể nàng có thích hay không, trăm là thiên tử, những gì trăm muốn chưa bao giờ là không chiếm được. Tương Nhược Lan, nàng vốn là của trăm, trăm chỉ lấy lại thứ thuộc về mình. Không ai nào có thể trách cứ trăm!

Tương Nhược Lan từ từ đứng lên, mặc quần áo, sau đó nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Nếu Hoàng thượng thật sự muốn lấy lại thì cũng chỉ là một cỗ thi thể mà thôi. Nếu không tin, Hoàng thượng có thể thử xem xem

- Tương Nhược Lan!

Cảnh tuyên đế trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tương Nhược Lan không hề sợ hãi, tiếp tục nói:

- Nếu sau này Hoàng thượng còn có những hành vi không quy củ với thần phụ, thần phụ sẽ không nhin nữa. Nếu ngay cả chết thần phụ còn không sợ thì thần phụ sợ cái gì?

Tương Nhược Lan nhìn hắn, sửa lại trăm cái đầu rồi quay người ra khỏi rừng cây.

Cảnh tuyên đế trong lòng quỳnh lên, vội kéo tay nàng. Sao hắn có thể cứ thế để nàng rời đi, mặc nàng cùng Cận Thiệu Khang chàng chàng thiếp thiếp, mặc nàng thành nữ nhân của người khác.

Tương Nhược Lan dừng bước, quay lại nhìn hắn, lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Buông tay!

Cảnh tuyên đế cười lạnh:

- Trăm từ chẳng biết cái gì gọi là buông tay...

Còn chưa nói xong, Tương Nhược Lan đã há miệng hô:

- Người...

Vừa phu ra một chữ đã bị Cảnh Tuyên Đế nhanh tay bưng miệng lại.

Cảnh tuyên đế vừa tức vừa hận:

- Nàng thật sự dám kêu, nàng không muốn sống nữa?

Tương Nhược Lan lạnh lùng nhìn hắn, mím chặt môi, không lên tiếng, nhưng ánh mắt đã nói rõ mọi điều.

Bây giờ nàng vất vả lắm mới buông lỏng bản thân, bắt đầu cuộc sống mới ở thế giới này, cùng người nàng yêu ở chung một chỗ, ai cũng đừng nghĩ phá hoại. Ở cổ đại, thất tiết có ý nghĩa gì với một nữ nhân chẳng lẽ nàng còn không hiểu. Nếu như thế sẽ bị Hoàng thượng đem vào hậu cung. Sau này cuộc sống của nàng là gì nàng càng hiểu. Nàng sao có thể để mình rơi vào hố sâu đó.

Hơn nữa, câu hoàng đế này là thật tâm thích nàng? Không đâu, nếu hắn thật sự thích nàng thì tuyệt đối sẽ không đẩy nàng vào chỗ nguy hiểm. Chỉ là tâm lý muốn chiếm giữ của hắn. Nếu hắn dám cưỡng bức, nàng sẽ làm lớn chuyện. Nàng thà chết cũng không để hắn được như ý.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, không nói được cảm giác trong lòng là gì. Lớn như vậy, lần đầu tiên nằm mơ gặp một nữ tử, lần đầu tiên lúc nào cũng thấy nàng hiện hiện trong tâm trí. Nhưng nàng giờ lạnh lùng nói với hắn rằng nàng thà chết cũng không muốn cùng hắn ở một chỗ.

Lòng hắn vô cùng khó chịu, chưa bao giờ khó chịu như thế. Ngực như bị cái gì đó đè nén, ngay cả thở cũng không thở được.

Hắn là thiên tử, hắn cao cao tại thượng, hắn không bao giờ phí tâm suy nghĩ làm thế nào để lấy lòng nữ nhân. Nữ nhân ai nấy đều giao trái tim đến trước mặt hắn, khiến hắn vui vẻ.

Nhưng nếu đối phương hoàn toàn không cần thân phận chí tôn cao quý của hắn thì hắn thật sự không biết làm thế nào để nữ nhân trước mắt này cười với hắn. Hắn không biết phải làm thế nào mới có thể có được lòng nàng.

Tương Nhựt Lan gỡ tay hắn, quay người bước đi. Cảnh Tuyên Đế định kéo tay nàng nhưng giờ lên một nửa thì lại buông thõng xuống.

Không thể bức nàng, nàng thật sự cái gì cũng dám làm.

Nàng có lẽ không tin, hắn còn lo cho tính mạng của nàng hơn cả nàng.

Hắn đứng ở đó, vẫn nhìn theo bóng lưng nàng cho đến khi thân ảnh yếu ớt của nàng biến mất trong rừng cây.

Hắn quay người, chậm rãi đi tới trước dòng suối, mặt nước lấp lánh một tầng ngân quang, cũng phản chiếu bóng dáng cô đơn của hắn.

Hắn nhìn bóng mình cười cười, khóe miệng có chút chua xót. Hắn thì thầm tự nói:

- Lý Đồng Chiêu ơi Lý Đồng Chiêu. Thì ra trên đời này còn có thứ người không thể chiếm được.

Tương Nhựt Lan ra khỏi rừng cây, gió lạnh thổi qua khiến nàng run lên. Thì ra bất tri bất giác quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt. Nàng không tự chủ được mà run rẩy, cũng không biết là vì lạnh hay vì sợ. Nàng đột nhiên trọ chân, ngã xuống, cũng may bên cạnh có một cái cây mới không bị ngã sấp xuống.

Người rõ ràng không đau, cũng không biết tại sao, nước mắt lại rơi xuống. Một lát sau, nàng lau khô nước mắt, tự nói với chính mình:

- Tương Nhựt Lan, không được mềm yếu, chỉ có kiên cường mới có thể đối mặt với mọi chuyện. Giống như trước kia đã từng vượt qua những cửa ải khó khăn. Tương Nhựt Lan, người chưa bao giờ là kẻ yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Phá Đám

Lúc ra khỏi rừng thì chẳng biết Hoàng Quý từ đâu tới dẫn nàng đi theo một con đường bí ẩn đi ra ngoài. Sau khi rời khỏi đó, Tương Nhựt Lan theo ánh trăng mà chạy về trường bông của mình. Rửa mặt rồi ngủ luôn. Bây giờ nàng thật không muốn gặp Cận Thiệu Khang vì nàng sợ mình không nhận được mà nói hết ra. Nhưng nàng biết, chuyện này, Cận Thiệu Khang có biết thì cũng có thể làm gì? Chỉ khiến hắn thêm phiền não. Vạn nhất hắn nhất thời xúc động mà chọc giận Hoàng thượng, kết quả thật khó mà đoán.

Tương Nhựt Lan nghĩ kỹ lại chuyện tối nay. Cuối cùng, nếu Cảnh Tuyên Đế đã buông tha nàng thì có thể thấy hắn cũng không phải là không sợ gì, tựa như mình sợ chết, hắn cũng sợ mất thể diện. Vì thế, sau này nếu vạn nhất còn gặp phải chuyện này thì thái độ phải cứng rắn, quyết không thể để hắn dắt mũi. Đương nhiên, nếu có thể tránh xa hắn thì càng tốt, không thể để tình cảnh như đêm nay xảy ra nữa.

Miên man suy nghĩ thật lâu, nàng dần dần tiến vào mộng đẹp.

Mấy ngày sau, Tương Nhựt Lan vẫn luôn cẩn thận, không bao giờ một mình đi đến đâu, cũng không khinh suất mà tin bất kỳ kẻ nào truyền tin. Nhưng Cận Thiệu Khang đột nhiên lại bận rộn hơn, có đôi khi cả ngày cũng không thể gặp hắn một lần. Buổi tối sau khi hạ trại hắn thường không rảnh hoặc bị Hoàng thượng gọi đi nói chuyện hoặc là Hoàng thượng bảo làm chuyện này nọ khiến các quan lại khác đều hăm mộ, cho rằng Cận Thiệu Khang rất được thánh sủng.

Tương Nhựt Lan đương nhiên biết là điều gì xảy ra. Trong lòng nàng tức giận nghĩ, người cũng không thể sai bảo hắn cả đời.

Nhưng cũng may, hoàng đế cũng chẳng có hành động gì nữa. Một ngày nay, Hoàng thượng vẫn chiêu đãi phi tần. Nhưng chỉ nghe cung nữ bên người truyền tin ra, mấy hôm nay hình như Hoàng thượng cực thích màu trắng. Các phi tần chỉ cần mặc quần áo màu trắng thì Hoàng thượng sẽ thích. Một đêm Dung quý nhân đánh bạo mặc trung y trắng như tuyết vào trường bông, kết quả được Hoàng thượng rất sủng ái, liền tiếp ba ngày đều chiêu đãi nàng, ban thưởng vô số khiến các phi tần khác đỏ mặt ghen tỵ.

Mà Lê quý nhân Tương Phình Đình dường như cũng rất được sủng, có đôi khi du ngoạn thì cũng gọi nàng đi cùng khiến các phi tần khác đều đỏ mặt ghen tỵ. Những lời ghen ghét cũng không ít. Nhưng Tương Phình Đình thì lại khổ không dám nói. Ai mà biết lúc hoàng đế gọi nàng đi cùng thì chỉ toàn hỏi chuyện Tương Nhựt Lan ở nhà nàng trước kia. Trước mặt nàng, Hoàng thượng không hề che dấu tình cảm với Tương Nhựt Lan, hỏi hết sở thích của Tương Nhựt Lan. Khi nàng nhắc tới những chuyện vui của Tương Nhựt Lan thì vẻ mặt Hoàng thượng còn tươi cười. Có đôi khi còn nói:

- Thì ra, nàng mặt lạnh cũng không phải chỉ nhằm vào ta...

Duy nhất một lần nhắc đến chuyện có liên quan đến Tương Nhựt Lan là khi cùng hắn hoan hảo xong. Hắn nói với nàng:

- Chỉ cần người nghe lời, cẩn ngôn thận hành (hành động, lời nói cẩn thận), nề người là đường muối của nàng trăm sẽ không bạc đãi người, sau này người

chỉ cần mang thai thì trăm sẽ phong người làm phi, vinh hoa phú quý không thiếu phần người. Nhưng nếu người dám tiết lộ nửa chữ thì đến lúc đó đừng trách trăm trở mặt vô tình!

Nghe câu này, trong lòng Trương Phình Đình có cảm giác khó mà nói rõ.

Bảy ngày sau, đoàn người cuối cùng cũng đến khu săn thú của hoàng gia.

Khu săn bắn của hoàng gia rất rộng, bên trong cây cối rậm rạp, đủ loại thú rừng.

Vừa đến khu săn bắn, Cảnh Tuyên Đế đã truyền lệnh đi săn ngân hồ.

Hoàng đế săn thú là cảnh tượng hoàng tráng. Đầu tiên là cấm vệ quân tản ra quây vòng khiến cho các loại chim thú đều ở trước mặt hoàng đế, mặc cho hoàng đế săn bắn. Xung quanh hoàng đế chẳng những có quan viên đi theo mà còn có cận vệ đi theo, thậm chí cả mỹ nhân.

Dung quý nhân, Lệ quý nhân, cùng Đức phi, Thục phi đều mặc đồ cưỡi ngựa, anh tuấn hào sảng đi theo Cảnh Tuyên Đế. Mỗi khi Cảnh Tuyên Đế săn được con mồi thì đều vỗ tay hoan hô. Có mỹ nhân đi theo lại càng tăng uy vũ của hoàng đế.

Mà Trương Nhược Lan cũng mặc đồ cưỡi ngựa màu lam, cưỡi một con tuần mã màu nâu đỏ, đi theo phía sau. Mới ngồi lên ngựa thì trong lòng hơi sợ nhưng khi ngồi vào thì cảm giác quen thuộc, tự nhiên lại dăng tới.

Dù Trương Nhược Lan (đã chết) rất giỏi săn thú nhưng nàng vừa nhìn những con thỏ, hươu... thì lại không đủ ngoan tâm mà bắn tên. Đi theo mọi người lâu như vậy cũng chỉ có nàng không bắt được con mồi nào.

Có một số phu nhân trêu ghẹo:

- Hầu phu nhân, sao thế, gả cho người rồi thì không kéo nổi dây cung?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Săn những con thú nhỏ như vậy không thú vị. Ta muốn săn được con thú lớn.

Nàng nói như thế khiến những người xung quanh ngây ngốc mà Trương Nhược Lan thì lại cười thầm trong lòng.

Lúc này, Cận Thiệu Khang đi tới bên nàng, giục ngựa cùng nàng đi:

- Thế nào, chơi vui không?

Trương Nhược Lan bĩu môi:

- Chúng ta nhất định phải đi cùng nhiều người như thế?

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Thứ nhất ta phải đi theo hoàng đế. Thứ hai đi cùng mọi người tương đối an toàn.

Sau đó cười nói:

- Không phải nàng nói muốn so với ta? Sao giờ vẫn tay không, nàng xem ta...

Vừa nói vừa chỉ chiếc xe không xa, trên đó đã có hai con hươu sao, bốn con nai, còn có một con chim ưng.

- Nàng thua thảm rồi!

Trương Nhược Lan cười nói:

- Thế thì tính cái gì, chờ ta săn sói cho người xem!

Cận Thiệu Khang cười cười, tỏ vẻ không tin, sau đó giục ngựa đến sát bên nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng:

- Tôi là tiệc nướng, đến lúc đó ta tới tìm nàng. Nhiều ngày như thế cũng chưa có lúc nào tìm nàng, nhớ ta chưa?

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói:

- Ai nhớ người. Nằm mơ.

Cận Thiệu Khang thở dài, lắc đầu:

- Nếu thế thì tôi ta cũng không tới, cùng đồng liêu uống rượu thì hơn.

Vừa nói vừa vung roi ngựa định đi. Trương Nhượng Lan vội kéo áo hắt, cúi đầu nói:

- Buổi tối ta đợi người.

Bên tai truyền đến tiếng hắt cười, Trương Nhượng Lan đỏ bừng mặt, ngẩng đầu nhìn hắt một cái, sáng giọng nói:

- Cười đi. Không để ý người nữa!

Bộ dáng tự vui tự bực này của nàng khiến Cận Thiệu Khang như đui mù, hận không thể ôm nàng vào lòng.

Cận Thiệu Khang còn muốn cùng nàng nói chuyện thêm thì có người tới nói Hoàng thượng truyền hắt. Bất đắc dĩ, Cận Thiệu Khang đành lưu luyến rồi đi. Vốn bảo Trương Nhượng Lan cùng đi nhưng Trương Nhượng Lan sợ gặp Hoàng thượng nên không đồng ý, chỉ nói:

- Phía trước, sát khí quá nặng, đến gần thấy không vui.

Cận Thiệu Khang cười cười, nghĩ thầm, không phải trước kia nàng đều thích những thứ đó? Chẳng lẽ nữ nhân sau khi thành thân sẽ đổi tính! Nhưng hắt cũng không để ý, dù sao ở phía sau cũng an toàn hơn. Hắt dặn dò nàng mấy câu rồi giục ngựa chạy đi.

Trong lòng Trương Nhượng Lan mắng Cảnh Tuyên Đế chẳng biết bao nhiêu lần.

Mãi cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, mọi người mới từ từ trở về doanh trại nghỉ ngơi.

Cả ngày cũng không phát hiện chút bóng dáng của ngân hồ khiến cho hoàng đế có chút ủ rũ, cả đêm sai không ít cấm vệ quân đi tìm chỗ trốn của ngân hồ.

Nhưng dù không bắt được ngân hồ thì cũng bắt được rất nhiều các loại động vật khác. Trừ Trương Nhượng Lan ra thì hầu như ai cũng có thu hoạch, ít nhất cũng là một con thỏ. Nhưng cũng may Trương Nhượng Lan da mặt dày, với ánh mắt của người khác cũng coi như chẳng có gì.

Mặt trời vừa xuống núi, mọi người đốt lửa, bắt đầu nướng con mồi hôm nay săn được. Chốc lát sau mùi hương thơm tỏa ra bốn phía cùng tiếng mỡ rớt xuống lửa xèo xèo.

Cảnh tuyên đế cùng đám phi tần ngồi ở chính giữa, ánh lửa khiến khuôn mặt họ đỏ bừng. Đám phi tần đều ngồi bên cạnh hắt, bởi vì ra khỏi hoàng cung nên cũng bớt câu nệ, bọn họ tranh thủ kính rượu, trò chuyện cho Hoàng thượng vui. Cảnh Tuyên Đế cũng uống không ít, trên mặt có chút men say.

Trương Nhượng Lan ngồi một bên nhìn, nghĩ thầm, uống thêm nữa đi, tốt nhất là say bất tỉnh nhân sự, tối đừng có phá đám chúng ta.

Lúc này, những người cai quản bãi săn này sai ca nữ lên ca hát nhảy múa cho mọi người xem. Nhiều quan viên nhân lúc uống say mà cũng đứng lên nhảy múa, đám nữ quyền đứng bên vờ tay, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, Cận Thiệu Khang lén lút đi tới phía sau Trương Nhượng Lan, nói nhỏ vào tai nàng:

- Đi theo ta.

Trương Nhượng Lan đặc biệt nhìn sang Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hắt không để ý bên này thì lén lút đi theo Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang kéo nàng tới một thảm cỏ.

Cỏ cao chừng một thước, nằm xuống rất mềm, đôi lúc bị cọ vào người nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến hứng thú của bọn họ.

Hai người yên lặng nằm ở trên cỏ, nhìn trăng sáng trên trời cao

Bầu trời đêm khuya yên tĩnh, rộng lớn khiến Trương Nhượng Lan có cảm giác mình thật bé nhỏ.

Đột nhiên cảm giác lỗ tai ngứa ngứa, Trương Nhượng Lan quay đầu lại thì thấy Cận Thiệu Khang nghiêng người, tay cầm cọng cỏ đuôi chó cọ cọ vào tai nàng.

Trương Nhượng Lan bị ngứa thì cười hi hi, quay người giành lấy cọng cỏ cọ cọ vào cổ hắt. Cận Thiệu Khang cười to, ngã xuống, sau đó ôm nàng lăn vài vòng, cuối cùng để nàng nằm lên người hắt.

Hai tay hắt ôm eo nàng, nhìn nàng mỉm cười nói:

- Vốn nghĩ mang nàng ra ngoài chơi, cuối cùng lại chẳng có mấy lúc ở cùng nàng.

Trương Nhượng Lan nằm trên người hắt, nhìn hắt. Đôi mắt thâm thúy của hắt lóe ra ánh sáng nhu hòa dưới ánh trăng khiến người ta trầm mê trong đó.

- Không sao, so với buồn bực ở nhà thì tốt hơn nhiều.

- Nàng đừng vội, đội Hoàng thượng sẵn được ngân hồ thì nhất định sẽ nghỉ ngơi một ngày. Đến lúc đó chúng ta cả ngày bên nhau, cùng nàng đi săn thú. Đến lúc đó chúng ta so tài, hôm nay không tính

Tương Nhược Lan cười gật đầu, lại nói:

- Hôm nay cũng chưa thấy bóng dáng ngân hồ, có phải ngân hồ đã sớm chạy đến chỗ khác rồi không.
- Lý đại nhân quản lý bãi săn nói hôm qua còn nghe được tiếng kêu của ngân hồ, hẳn là vẫn còn ở đây.
- Hy vọng Hoàng thượng sớm bắt được ngân hồ.

Tương Nhược Lan vừa nói vừa tựa đầu lên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập, ngửi mùi cỏ thơm nhàn nhạt bên cạnh và mùi hương nam tính của hắn. Nàng cười cười, trong lòng yên tĩnh, sự ưu phiền, bức bối mấy ngày qua dần biến mất.

- Thiệu Khang...

Nàng nhẹ nhàng nói:

- Ở bên người thật tốt.

Những lời này làm cho Cận Thiệu Khang vô cùng động tâm, hắn xoay người đặt nàng dưới thân rồi cúi đầu hôn nàng. Ban đầu là ôn nhu, dần dần cuốn lấy chiếc lưới tình hương của nàng khiến Tương Nhược Lan không nhận được mà ôm chặt hắn, vờn lưới dây dưa cùng hắn. Như vậy càng khiến tâm tình hắn dâng cao, gắt gao ôm chặt nàng, điên cuồng hôn sâu, hai người phóng thích sự nhiệt tình này, thiêu đốt không khí xung quanh.

Một lúc lâu sau hắn mới thở hồng hộc buông nàng, khó khăn phun ra:

- Ta đưa nàng về đi thôi. Ta không nghĩ sẽ động phòng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Kinh Mã

Sáng hôm sau đã có người đến báo, ở phía bắc khu săn bắn phát hiện tung tích của ngân hồ. Cảnh Tuyên Đế rất hưng phấn, sai chuẩn bị rồi mang theo đại đội nhân mã hăng hái đi bắt ngân hồ.

Tương Nhược Lan cùng nữ quyến theo sau. Mọi người nhắc tới ngân hồ đều rất hưng phấn, nói mãi không ngừng

- Ngân hồ cũng không dễ bắt đâu. Con thú này nhỏ nhưng rất cơ trí. Dụ dỗ, đặt bẫy đều vô dụng, tốc độ cực nhanh, chỉ chút động tĩnh nhỏ thôi là sẽ lập tức chạy không thấy bóng. Cả đời có thể săn được một con ngân hồ thì đúng là bản lĩnh vô cùng.

Tương Nhược Lan nghe xong cười nói:

- Nếu ngân hồ khó bắt như vậy, có ai từng bắt được chưa?
- Tiên đế từng săn được một lần nhưng bắt được thì đã chết. Tiên đế vì thế mà nuối tiếc rất lâu. Phải biết rằng, nếu có thể thuần phục được một con ngân hồ là điều tuyệt vời nhất. Ngân hồ này trung thành hơn bất cứ loài động vật nào. Cả đời đều chỉ đi theo chủ nhân duy nhất đó.
- Để xem lần này Hoàng thượng có thể bắt sống ngân hồ không. Cho dù không bắt được, có thể cho ta đại khai nhãn giới cũng là một chuyện tốt! Một cô nương cười nói.

Mọi người đều phụ họa, gật đầu nói đúng.

Đang nói, đột nhiên phía trước truyền đến một trận lao xao, không biết là ai kêu lớn:

- Ngân hồ! Ngân hồ!

Tâm tình kích động như sóng truyền khắp đoàn người, ai nấy đều hưng phấn. Mọi người đều vung roi ngựa giục ngựa điên cuồng chạy về phía trước, muốn xem ngân hồ như thế nào. Phía sau đoàn người, đám nữ quyến cũng mặt đỏ hồng, tiếng hoan hô vang lên. Tương Nhược Lan đương nhiên cũng không muốn bỏ qua tình huống khó gặp này, cũng vung roi thúc ngựa chạy đi.

Nhất thời tiếng vó ngựa ầm ầm, bụi đất bay lên, mấy trăm người phi ngựa về phía trước, cảnh tượng rất hùng tráng.

Tương Nhựt Lan giục ngựa chạy vào trong đám người, nàng hai chân ép lên bụng ngựa, vung nhanh roi, rất nhanh đã phi lên trước, tiếng gió vùn vút bên tai thật sáng khoái.

Mắt thấy sắp tiến lên đầu tiên, đột nhiên không hiểu sao một hòn sỏi nhỏ văng lên vừa vặn bắn trúng mắt con ngựa của Tương Nhựt Lan. Ngựa hồng bị đau hoảng sợ giơ cao hai chân, hí một tiếng dài rồi cứ dừng lại như thế. Đám người bên cạnh lướt qua nàng, đi về phía trước.

Tương Nhựt Lan lại càng hoảng sợ, gắt gao kéo dây cương, nhưng ngựa rất đau, hí điên cuồng, hoàn toàn không để ý tới sự không chế của Tương Nhựt Lan. Ngựa như phát điên, lồng lộn chạy về hướng khác, nháy mắt đã biến mất.

Mà những người còn lại chỉ lo vung roi giục ngựa chạy về phía trước, không ai để ý tới Tương Nhựt Lan.

Chỉ có một người duy nhất chú ý tới cảnh này chính là Vương Quang ẩn trong đội cận vệ.

Vương Quang được chất nữ Vu Thu Nguyệt nhờ vả, từ khi đến bãi săn luôn tìm một cơ hội có thể giết Tương Nhựt Lan một cách kín đáo nhất. Nhưng Tương Nhựt Lan không phải là người bình thường, bất kể lúc nghỉ ngơi hay săn thú bên cạnh đều có cấm vệ quân bảo vệ. Vu Thu Nguyệt nói nhẹ nhàng nhưng thật sự khi muốn xuống tay cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đầu tiên, bắn tên. Tương Nhựt Lan vẫn ở giữa đám người, bắn tên chưa chắc đã bắn trúng nàng. Nếu nàng thật sự bị bắn chết, nhất định sẽ có nghi ngờ. Về phần mãnh thú lại càng không thể. Cho dù có mãnh thú thì đó cũng chỉ là con mồi cho Hoàng thượng và đám quan viên săn bắn. Sao có thể để mãnh thú đi đã thương người.

Vương Quang dù coi trọng công danh lợi lộc, nhưng cũng không vì thế mà quá mạo hiểm. Hắn thấy chẳng có lúc nào tốt nên cũng không ôm hy vọng nhiều. Nghĩ đến khi trở về nói rõ với Vu Thu Nguyệt là được. Nhưng lúc nào Tương Nhựt Lan cũng luôn trong tầm theo dõi của hắn.

Cho nên khi tất cả mọi người để ý đến ngân hồ mà quên mất Tương Nhựt Lan thì chỉ có Vương Quang nhìn thấy rõ ràng ngựa của Tương Nhựt Lan bị hoảng sợ mà chạy ra khỏi đám người, đi vào rừng rậm.

Nghĩ một chút, Vương Quang len lén rời khỏi đội cận vệ, lén lút theo sau Tương Nhựt Lan.

Cận vệ quân vốn phụ trách công tác bảo vệ Hoàng thượng, cho nên Vương Quang rời đi cũng không khiến ai để ý.

Bên kia, ngựa của Tương Nhựt Lan vọt vào rừng rậm, chạy như điên trong rừng cây. Bất tri bất giác đã rời đoàn người càng lúc càng xa. Tương Nhựt Lan hoảng đến độ kêu to cứu mạnh nhưng giọng nói lại bị tiếng vó ngựa và tiếng đoàn người hào hứng hò lớn kia vùi lấp.

Ngựa chạy quá nhanh, Tương Nhựt Lan chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía như đang vụt qua. Ngựa nổi con điên, lúc lên lúc xuống không ngừng giật giật, tìm nàng tựa như cũng bị nó lắc rơi ra. Xung quanh đều là cây cối, tùy tiện đâm vào thì không chết cũng trọng thương. Trong cơn kinh hoàng, Tương Nhựt Lan không có cách nào đành gắt gao ôm chặt cổ ngựa, nhắm chặt mắt, cầu xin trời Phật phù hộ. Hy vọng nó không đánh ngã nàng cũng hy vọng nó mau ngừng lại.

Đi thêm một đoạn, cây cối xung quanh cào rách quần áo nàng, hai bắp chân cũng bị rạch qua một đường máu. Tương Nhựt Lan nhịn đau không dám lộn xộn, chỉ sợ kinh động đến con ngựa thì nguy.

Cũng không biết qua bao lâu, con ngựa đột nhiên hí lên một tiếng thê thảm rồi ngã quỵ trên đất. Tương Nhựt Lan bị lăn vài vòng, đụng vào một thân cây mới ngừng lại.

Tương Nhựt Lan đau đến nhe răng nhếch mép, cuống quýt kêu thảm, mãi lâu sau mới có thể động dậy. Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy con ngựa nằm cách nàng không xa, miệng phun bọt mép, tứ chi co quắp, mắt có một lỗ thủng đen ngòm, máu tươi vọt ra. Có lẽ là đã đánh vào tận óc nên mới nổi điên mà chạy như thế (thương con ngựa)

Tương Nhựt Lan kêu rên một tiếng.

Một lát sau, đội khiêu đao trên người dần bình ổn lại nàng mới gãy dựa, vịn vào cây mà ngồi dậy. Hai chân khi nãy bị cào xước giờ vẫn còn run rẩy.

Nàng nhìn quanh một chút, bốn phía ngoài cây ra cũng chỉ là cây, phương hướng mơ hồ. Ngựa chạy loạn xạ không có đường, không thể tìm được đường về.

Bốn phía rất tĩnh lặng, tiếng của mọi người dường như dần dần trở nên xa xôi. Tương Nhựt Lan không biết mình đang ở đâu nhưng nàng biết đây là bãi săn bắn, trong này có rất nhiều mãnh thú. Nàng phải nhanh chóng trở về mới được.

Nàng không dám gọi, sợ dẫn dã thú tới đành phải từ từ lết đi, để lại chút dấu vết có thể có người đi tìm nàng sẽ đến đây.

Không bao lâu Cận Thiệu Khang sẽ phát hiện nàng mất tích, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ đến tìm nàng.

Vương Quang theo sau mà đến không bao lâu đã phát hiện ra Tương Nhựt Lan. Hắn trốn một bên, căng dây cung, nhắm về phía nàng nhưng rồi lại hạ cung xuống.

Không được, nếu nàng chết ở đây, trên người trúng tên, vừa nhìn đã biết là có kẻ cố ý. Hầu phu nhân này rất được thái hậu sủng ái. Hoàng thượng nhất định sẽ điều tra tỉ mỉ, vạn nhất tra đến mình...

Vương Quang trái lo phải nghĩ, không dám xuống tay. Thấy hướng Trương Nhược Lan đi càng lúc càng xa mọi người thì hần lặng lẽ đi theo, tìm thời cơ để hành động.

Năm nay hần đã 40 tuổi rồi, làm binh lính hơn mười năm, chỉ đóng ở biên cương. Vì gia thế không đủ lớn, bản thân cũng chẳng có bản lĩnh nên vẫn chỉ là quan cấp thấp. Hàng năm đều ở bên ngoài, xa rời người thân, nằm mơ cũng nghĩ đến được điều hoàng thành, nhưng vì không có tiền, không có thế nên không thể vào hoàng thành.

Tâm nguyện hơn 10 năm lại được chất nữ giải quyết nhẹ nhàng, chẳng những được vào làm cận vệ hoàng thành còn được thăng một bậc. Hần cho rằng tất cả đều là công của chất nữ. Nếu để chất nữ trở thành chính thất thì sau này mình sẽ được lợi nhiều hơn. Có An Viễn hầu Bình bộ Thị lang làm hậu thuẫn thì chuyện thăng quan phát tài còn phải hỏi sao?

Hần càng nghĩ thì càng hưng phấn. Hần nhìn Trương Nhược Lan đã lạc đường phía trước, sát ý trong mắt càng lúc càng đậm.

Đi một hồi, Trương Nhược Lan cảm thấy mệt mỏi liền ngồi nghỉ dưới một gốc cây. Nàng lau mồ hôi, nhìn cảnh sắc xung quanh chẳng có gì thay đổi, trong lòng càng lúc càng mờ mịt. Chẳng lẽ mình bị lạc đường?

Nếu không cứ ngồi đây chờ Thiệu Khang đến? Nhưng vạn nhất chưa chờ được Thiệu Khang mà dã thú đã đến thì làm sao bây giờ? Không được, vẫn nên nhân lúc trời còn sáng mà rời khỏi rừng cây.

Vương Quang trốn một bên, suy nghĩ mãi không biết làm thế nào mới có thể thành hiện trường giả như nàng bị chết ngoài ý muốn? Thật ra cho dù mình giết nàng cũng không nhất định sẽ tra được đến mình. Ở đây có nhiều người như vậy, sao có thể dễ dàng tra đến mình?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hần không dám mạo hiểm.

Đang do dự, đột nhiên Vương Quang cảm giác bên cạnh có động tĩnh nhỏ. Hần làm lính hơn mười năm, tính cảnh giác rất cao. Hần nhìn ra, thấy cách Trương Nhược Lan vài chục trượng có một đám cỏ cây hơi động. Trong lòng hần run lên, lặng lẽ trèo lên cây đại thụ bên cạnh, thấy rõ trong đám cỏ đó là một con gấu đen lớn đang tìm đồ ăn. Lúc này, Trương Nhược Lan đang nghỉ ngơi, không phát ra tiếng động gì nên con gấu lớn cũng không phát hiện nàng.

Vương Quang nhìn con gấu, không nhìn được cười, đây chẳng phải là cơ hội trời cho?

Hần lén lút dương cung, nhắm về phía Trương Nhược Lan. “Vút” một tiếng, mũi tên bay thẳng về phía Trương Nhược Lan nhưng không trúng vào người nàng, lướt qua nàng, phi vào bụi cỏ bên cạnh, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Trương Nhược Lan lập tức cảnh giác đứng lên, nàng nhìn trái phải:

- Ai? Ai ở đây? Có người? Ta lạc đường rồi! Đây, có người không?

Vương Quang đương nhiên sẽ không lên tiếng, hần nhìn về phía con gấu đen kia. Gấu lớn nghe được tiếng của Trương Nhược Lan, dừng kiếm ăn, quay người lại, đi về phía có tiếng nói.

Vương Quang cười cười, thu hồi cung tên, lén lút trèo xuống cây, theo đường cũ đi ra ngoài tìm ngựa. Cho đến khi xác định cách con gấu lớn một đoạn xa mới dám thúc ngựa phi nhanh.

Phía sau, truyền đến tiếng hét chói tai của Trương Nhược Lan!

Khóe miệng Vương Quang nổi lên ý cười lạnh, An Viễn hầu phu nhân lạc đường bị gấu đen cắn chết cũng chẳng phải là chuyện của hần.

Chẳng bao lâu sau hần sẽ được thăng quan rồi.

Bên kia, Cảnh Tuyên Đế nhìn thấy ngân hồ rồi thì vội thúc roi phóng theo. Nhưng ngân hồ vô cùng狡 hoạt, mất lần đều trốn thoát rồi biến mất không xuất hiện nữa.

Không chỉ là Cảnh Tuyên Đế mà tất cả mọi người đều vô cùng thất vọng.

Bắt được ngân hồ là tâm nguyện từ nhỏ của Cảnh Tuyên Đế. Hôm nay vất vả lắm mới thấy bóng ngân hồ, Cảnh Tuyên Đế sao có thể dễ dàng bỏ qua, lúc này hạ lệnh:

- Trẫm muốn một mình vào rừng săn ngân hồ. Mọi người ở đây đợi, không được đi theo.

Cận Thiệu Khang ở bên vội phản đối:

- Hoàng thượng, như thế quá nguy hiểm, vẫn nên mang theo người thì hơn.

- Nhiều người có tiếng động lớn, sẽ không gặp được ngân hồ. Một mình trẫm đủ tự vệ, không cần người khác bảo vệ.

Một quan viên khác nói:

- Nếu Hoàng thượng đừng phải mất thú....

Rồi sau đó lại có vài quan lại khác bước lên khuyên can. Cảnh Tuyên Đế không muốn mất thời gian nên đồng ý mang theo ba tùy tùng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Đuổi Giết

Cận Thiệu Khang vốn định đi theo nhưng Cảnh Tuyên Đế không cho. Cảnh Tuyên Đế thấy Cận Thiệu Khang có bản lĩnh sợ sau khi bắt được ngân hồ, ngân hồ sẽ bị hắn thuần phục. Ngân hồ tính cách cố chấp, chỉ nhận một chủ tử rồi sẽ không thay đổi nữa, sẽ không vì người là hoàng đế mà nể người này phần. Cho nên Cảnh Tuyên Đế chọn ba gã tùy tùng bản lĩnh bình thường.

Mọi người nhìn theo bóng hoàng đế vào rừng, thủ lĩnh cấm vệ quân sai mọi người canh giữ bên ngoài. Nếu trong rừng có động tĩnh thì lập tức xông vào cứu giá.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhàn hạ, bắt đầu suy đoán xem hoàng đế có sẵn được ngân hồ không.

Cận Thiệu Khang giục ngựa quay đầu lại tìm Trương Nhượng Lan, hắn đi quanh đám người vài vòng cũng không thấy bóng Trương Nhượng Lan.

Trong lòng hắn căng thẳng, hỏi Tổng phu nhân vẫn ở cùng Trương Nhượng Lan.

Ai ngờ Tổng phu nhân nhìn xung quanh một chút, vẻ mặt mờ mịt:

- Hầu phu nhân? Trước ta vẫn thấy nàng, lúc phát hiện ngân hồ thì nàng phi ngựa về phía trước, sao vậy, Hầu phu nhân không ở bên Hầu gia?

Không có. Hắn chưa thấy Nhượng Lan. Hắn có thể khẳng định, trong đoàn người ngựa ở phía trước đó không hề thấy bóng dáng Nhượng Lan, hắn vẫn tưởng rằng Nhượng Lan ở phía sau.

Lưng Cận Thiệu Khang lập tức toát ra mồ hôi lạnh!

Có lẽ nàng đang đùa giỡn mình. Cận Thiệu Khang tự an ủi, Nhượng Lan vẫn rất tinh quái, có lẽ nàng chỉ là đang đùa mình thôi..

Hắn lập tức bắt chấp tất cả, giục ngựa đi vòng quanh đám người, vừa lớn tiếng gọi tên Trương Nhượng Lan.

Nhưng không có ai trả lời hắn, trong đám người đó không có giọng nói thanh thanh đó, cũng không có cặp mắt đen láy đó.

Mọi người thấy Cận Thiệu Khang lo lắng thì đều yên lặng xuống, giúp hắn tìm kiếm, hỏi han lẫn nhau. Nhưng đáp án vẫn chỉ là khi phát hiện ngân hồ có nhìn thấy nàng nhưng sau đó thì dường như không thấy nàng nữa.

Một người nói:

- An viễn hầu, người đừng gấp, có lẽ Hầu phu nhân rút lại phía sau!

Vừa dứt lời, Cận Thiệu Khang vội thúc ngựa phi như điên về phía sau.

Hắn vừa phi ngựa vừa kêu to tên Trương Nhượng Lan. Nhưng đi một đoạn rất xa cũng không nhìn đến bóng Trương Nhượng Lan.

Cận Thiệu Khang trong lòng hoảng loạn như rắn mất đầu, sắc mặt càng lúc càng trắng, khủng hoảng trong lòng càng lúc càng cao. Nhưng bất kể hắn gọi lớn thế nào thì bốn phía cũng chỉ có sự tĩnh mịch, không một tiếng đáp lại.

Hắn đứng đó, tay cầm dây cương run rẩy.

Thủ lĩnh Cấm vệ quân cười ngựa đến bên hắn:

- Hầu gia, hạ quan đã phái người tìm kiếm chung quanh, tin chắc không lâu sau sẽ thấy tôn phu nhân. Hầu gia chớ lo, mất thú ở gần đây hai hôm nay đã săn gần hết, còn sống chắc cũng chạy đến nơi khác rồi. Hầu phu nhân sẽ không bị nguy hiểm đâu.

Cận Thiệu Khang quay đầu ngựa lại, hỏi:

- Lần cuối mọi người thấy phu nhân nhà ta là đang ở đâu?

- Cách nơi này không xa.

- Mang ta đi.

Thủ lĩnh Cẩm vệ quân đưa hần đến chỗ Trương Nhượng Lan mất tích. Cận Thiệu Khang xuống ngựa, chậm rãi đi lại quan sát, tìm kiếm dấu vết. Đột nhiên phát hiện có chỗ cây cối như bị thứ gì đó kéo lê qua.

Cận Thiệu Khang quyết định thật nhanh, xoay người lên ngựa, xông vào rừng cây. Thủ lĩnh đội Cẩm vệ quân vội sai mấy người đi theo sau.

Bên kia, Trương Nhượng Lan nghe được bên người có tiếng động, vội vàng đứng dậy hỏi, nhưng mãi không thấy ai đáp lại. Đang định nhìn khắp bốn phía, đột nhiên phát hiện phía trước có cây lay động. Một giây sau, một con gấu đen đi về phía nàng.

Trương Nhượng Lan sợ đến hô to một tiếng, dưới chân vừa động, trốn vào sau gốc cây, móng tay bám chặt vào cây đến cào rách một mảnh thân cây.

Trương Nhượng Lan đứng sau gốc cây nhìn con vật cao hơn mình đến hai cái đầu, cả người lớn gấp đôi mình, toàn thân đen tuyền, trước ngựa có đám lông trắng, hai tay còn lớn hơn mặt mình, móng tay còn dài hơn ngón tay mình.

Đó là con gấu!

Trương Nhượng Lan sợ đến xanh cả mặt, mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy ròng ròng. Nếu có thời gian, Trương Nhượng Lan hận không thể chỉ lên trời mắng mẹ ông trời, chiếu cố đến nàng thật kỹ.

Lúc này, con gấu chớp đôi mắt to tròn, trong mắt lóe ra ánh sáng hung tàn, miệng mở ra để lộ hàm răng sắc nhọn, nước miếng chảy giọt xuống, phát ra tiếng gầm gừ lớn, lông toàn thân như xù ra.

Con gấu đen thấy trước mắt trống rỗng nhưng cũng không buông tha. Nó quay người đi về phía Trương Nhượng Lan vừa ở đó. Thân thể dù nặng nề nhưng di chuyển không chậm chạp, giò tay định tát về phía nàng.

Trương Nhượng Lan không kịp né tránh, lăn một vòng tránh được cú tát này, nhưng nàng còn chưa kịp đứng dậy, gấu đen đã chạy lên trước, vung hai tay ra đánh nàng.

Dưới tình thế cấp bách, Trương Nhượng Lan rút roi bên hông ra, vọt lên đầu con gấu. Gấu bị đau rống lên một tiếng, lui về phía sau một chút. Trương Nhượng Lan nhân cơ hội vùng chạy về phía một gốc cây lớn. Trốn loại động vật này tốt nhất là trèo lên cây.

Nhưng còn chưa đi được đến hai bước thì con gấu lại đuổi theo. Trương Nhượng Lan xoay người vung một roi.

Hai roi này đánh gấu đen đau đớn nhưng không làm tổn thương đến nó một chút nào, ngược lại lại khơi dậy dã tính của nó. Ánh mắt nó càng hung tợn, gầm lên điên cuồng, đánh ra càng hung mãnh.

Trương Nhượng Lan vận toàn lực để chống đỡ, trường tiên trong tay nhanh như thiểm điện, đánh con gấu từ mọi phía. Con gấu đi lên trước, nàng lui về phía sau nó, vọt vào móng nó, gấu xoay người, Trương Nhượng Lan vung roi đánh như mưa vào gấu, gấu lớn rống lớn nhưng không có cách nào chạm được đến Trương Nhượng Lan.

Nhưng Trương Nhượng Lan chẳng cảm thấy vui chút nào. Nàng càng đánh càng hoảng sợ. Da gấu thô bì, roi dù đánh nó đau nhưng không thể làm nó bị thương. Mà nó thì càng lúc càng hăng còn nàng càng lúc càng mệt mỏi. Vì nàng không ngừng né tránh mà hai chân đã nhũn ra, hai tay vì đánh roi lia lịa mà càng lúc càng tê dại, sắc mặt càng lúc càng trắng, động tác càng lúc càng chậm lại, người càng lúc càng vô lực.

Nhưng con gấu thì càng lúc lại càng hung mãnh, càng điên cuồng, rống lên một tiếng lớn hơn, có khí thế như không giết chết được Trương Nhượng Lan thì không bỏ qua.

Trương Nhượng Lan than khổ. Vừa vung roi vừa xoay người đi về phía gốc cây. Nhưng gấu lớn lại vọt lại, Trương Nhượng Lan không thể làm gì khác là tránh ra, xoay người né về sau gốc cây. Con gấu một tay vung lên đập vào gốc cây, đem thân cây to bằng bắp đùi người đập gãy.

Trương Nhượng Lan hoàn toàn có thể tưởng tượng, một chương này nếu đánh lên người mình thì sẽ có hậu quả gì.

Nhưng ngay cả thời gian để sợ nàng cũng không có vì con gấu đánh xong chương đó lại rít gào vọt về phía nàng.

Trương Nhượng Lan hoảng sợ lui về phía sau, nhưng không ngờ dưới chân là rễ cây trồi lên khiến cả người ngã lăn về phía sau. Gấu lớn như Thái sơn áp lên nàng, nước miếng rớt lên mặt nàng. Trương Nhượng Lan xoay người miễn cưỡng tránh thoát nhưng con gấu lập tức đánh tới một chương, cuối cùng nàng cũng không còn sức để né tránh.

Trong lòng Trương Nhượng Lan than một tiếng: xong rồi!

Nhắm mắt lại, chờ lưỡi hái của tử thần.

Nhưng đúng lúc này, trong không trung truyền đến một tiếng kêu nhỏ, một mũi tên xé không khí mà đến, bắn thẳng vào cánh tay con gấu định đánh về

phía Trương Nhược Lan. Gấu lớn bị đau, rứt tay lại. Trương Nhược Lan liều chết mà chạy trốn

Cách đó không xa truyền đến giọng nói quen thuộc:

- Nhược Lan, là nàng?

Trương Nhược Lan đứng dậy, ngẩng đầu nhìn qua. Cách đó không xa, Cảnh Tuyên Đế mặc đồ cưỡi ngựa màu xanh lam thêu rồng vàng, cưỡi một con ngựa trắng như tuyết, trên tay cầm cung tên lớn. Xem ra khi này một tên cứu mạng nàng là do hắn bắn ra.

Bên người hắn là ba thị vệ, ai nấy đều gương cung bắn về phía gấu lớn.

Còn chưa tới kịp đáp lời, con gấu đen lại đi vung tay tát về phía nàng. Bên kia, Cảnh Tuyên Đế hét lớn:

- Bắn tên!

Đồng thời giục ngựa đi về phía Trương Nhược Lan.

Ba mũi tên phóng ra, đáng tiếc một mũi tên bắn trượt. Mặt khác, một mũi tên bắn vào đùi con gấu, mũi còn lại cắm thẳng vào hông nó. Gấu đen nổi giận gầm lên một tiếng, chạy như điên về phía mấy kẻ bắn tên kia. Ba thị vệ đó hoảng hốt, tên bắn ra lần thứ hai hoàn toàn thất bại. Đợi đến lúc rút tên định bắn lần nữa thì gấu lớn đã chạy đến bên bọn họ. Con ngựa hốt hoảng vội bỏ chạy. Nhưng gấu lớn nổi giận, một chưởng cào trúng mõng ngựa, một khối thịt lớn bị cào xuống. Con ngựa rống thét một tiếng rồi ngã xuống, thị vệ bị lấn xuống, còn chưa kịp đứng lên thì đã bị gấu lớn tát một chưởng mà ngất đi.

Mặt khác, hai con ngựa còn lại cũng có vận mệnh chẳng khác là mấy. Vừa chạy được mấy bước thì bị gấu lớn đuổi theo đập chết. Một thị vệ bị cào rách bụng, thị vệ còn lại bị đánh nát nửa mặt. (hix, thương quá)

Trương Nhược Lan nhìn cảnh này mà sợ hãi thì ngất đi. Nàng đối mặt với gấu lớn bây giờ tuy rằng chắc chắn là hung hiểm vạn phần nhưng chưa bao giờ thấy cảnh máu tanh như vậy.

Lúc này, Cảnh tuyên đế đã giục ngựa chạy vội tới bên cạnh nàng, hắn ở trên lưng ngựa, vươn tay về phía nàng, kêu lên:

- Nhược Lan, đưa tay cho ta!

Sống chết trước mắt, Trương Nhược Lan không chút do dự vươn tay, Cảnh tuyên đế kéo nàng lên ngựa, chạy về phía trước như điên. Phía sau, gấu lớn giải quyết xong ba thị vệ, hai mắt đỏ lên, điên cuồng đuổi theo.

Bốn chân gấu chạm đất, chạy nhanh không kém ngựa. Chưa bao lâu đã rút ngắn khoảng cách. Trương Nhược Lan ngồi sau Cảnh Tuyên Đế, thỉnh thoảng quay đầu lại, bị bộ dáng hung tàn của con gấu kia làm hoảng sợ đến cả người phát run.

- Nhược Lan, mau bắn tên! Cảnh tuyên đế ở trước vội nhắc

Trương Nhược Lan tỉnh lại, vội rút cung tên phía sau. Trước vẫn chưa có cơ hội rút tên, bây giờ có cơ hội nhưng Trương Nhược Lan phát hiện mình không còn sức đến kéo cung. Nàng dùng hết sức cũng không kéo được cung tên.

- Hoàng thượng, ta không kéo nổi cung. Trương Nhược Lan kêu lên.

Cảnh tuyên đế lớn tiếng nói:

- Ôm chặt ta, ta nhất định sẽ mang nàng rời đi.

Lúc này, phía sau, gấu lớn vung tay đập lên đùi ngựa. Con ngựa trắng lộn một vòng trên mặt đất, lập tức hai người cũng bị ngã xuống. Hai người vừa chạm đất thì không ngừng lăn xa, Cảnh Tuyên Đế vươn tay ôm Trương Nhược Lan vào lòng, tránh để đầu nàng bị thương. Cứ như vậy lăn đến cuối dốc. Hai người đụng vào một tảng đá lớn ở đó. Lưng Cảnh Tuyên Đế bị thương, phun ra một búng máu rồi hôn mê bất tỉnh. Trương Nhược Lan cũng bị ngất đi, hai mắt tối sầm không biết chuyện gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Ngọn Lửa

Lúc Trương Nhược Lan tỉnh lại thì trời đã tối, gió lạnh thổi tới, cả người lạnh lạnh, run run.

Tương Nhựt Lan nhất thời có cảm giác chẳng biết mình đang ở đâu. Một lát sau, màn kinh hiểm khi nãy lại hiện lên trong đầu nàng, nhớ đến sự hung tàn của con gấu kia, trong lòng Tương Nhựt Lan cả kinh, giãy dụa một chút. Nhưng vừa động, bên tai truyền đến tiếng rên.

Tương Nhựt Lan cúi đầu nhìn lại đã thấy mình đang nằm trong lòng Cảnh Tuyên Đế. Lưng Cảnh Tuyên Đế tựa vào tảng đá lớn. Theo ánh trăng có thể thấy hần nhú mảy, khoe miệng còn chút tơ máu. Chắc chắn là đụng vào tảng đá nên bị thương, còn nàng vì được hần bảo vệ nên mới không tổn hại gì.

Trong lòng Tương Nhựt Lan có cảm giác khó nói, nàng vỗ vỗ vai hần:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng...

Kêu vài tiếng, Cảnh tuyên đế chậm rãi mở mắt ra, nhìn nàng, ánh mắt vô thần, giọng nói yếu ớt:

- Nhựt Lan..... Nàng không sao chứ?

- Ta..... Ta không có việc gì, Hoàng thượng, người có ổn không?

Cảnh tuyên đế thử nhúc nhích nhưng rồi lại nằm xuống:

- Trên lưng hơi đau.

Tương Nhựt Lan quay đầu lại nhìn phía con dốc vừa dài vừa cao kia, nói:

- Chúng ta bị lăn xuống, lưng Hoàng thượng đụng vào đá nên bị thương.

- Gấu lớn còn đó không?

- Nó không phát hiện đâu, chắc cho rằng chúng ta đã chết rồi.

Tương Nhựt Lan tỏ vẻ dễ dàng cười cười:

- Nghe nói gấu không ăn người chết.

Cảnh tuyên đế khẽ cười một tiếng:

- Thế thì nó đánh chết người để làm gì, đừng nói là vì chơi rất vui chứ

Tương Nhựt Lan cũng cười cười:

- Có lẽ vậy

Cảnh tuyên đế lại nói:

- Có thấy người đến tìm chúng ta không?

Tương Nhựt Lan cẩn thận nghe xong nghe, lắc đầu:

- Con dốc này rất cao, cho dù có cũng không thấy chúng ta. Để ta gọi vài tiếng thử xem

Vừa nói, Tương Nhựt Lan hét to vài tiếng nhưng một là vì nàng mệt mỏi nên tiếng hô cũng không lớn, hai là ở dưới con dốc dài nên cũng khó mà truyền lên. Bọn họ đợi lâu cũng không thấy gì. Nhưng chẳng biết từ hướng nào vang lên tiếng sói tru

Tương Nhựt Lan lại càng hoảng sợ, cũng không dám hô lớn nữa. Bọn họ ngồi đó, nhất thời không biết nên làm gì.

Một trận gió lạnh thổi qua, Cảnh tuyên đế rùng mình. Tương Nhựt Lan hơi hoảng, hoàng đế bây giờ bị thương, chắc chắn không thể chịu lạnh nếu không sẽ có chuyện lớn. Dù trước đó hần có những hành động không hay ho với nàng nhưng lần này nếu không có hần thì mạng của nàng đã chẳng còn. Bất kể thế nào cũng không thể nhìn hần xảy ra chuyện được.

Tương Nhựt Lan đứng lên, Cảnh tuyên đế nhìn thấy, vội vàng kéo tay nàng:

- Nàng đi đâu?

- Hoàng thượng, ta đi tìm xem có chỗ nào có thể tránh gió không. Người bị thương, không thể chịu lạnh được.

Cảnh tuyên đế mỉm cười, ôn nhu nói:

- Nhựt Lan, nàng đang lo lắng cho ta sao?

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra:

- Ngươi vì ta mới bị thương, nếu ta không lo lắng cho ngươi thì ta có còn là con người? Hoàng thượng, ngươi ở đây chờ một lát, ta đi rồi sẽ về.

Tương Nhượng Lan tìm được một huyết động gần đó, nàng quay lại đỡ hắn vào trong động sau đó đi ra ngoài tìm chút củi đốt lên, hai người cũng dần ấm lên.

Hai người đều vừa mệt vừa đói nhất là Tương Nhượng Lan. Nàng chiến đấu với con gấu kia cơ hồ là mất hết sức lực. Nàng biết, nàng phải bổ sung năng lượng thì mai mới có thể lên dốc mà tìm cứu binh.

Nàng nói với Cảnh Tuyên Đế rồi đi ra ngoài tìm con gà rừng. Bụng đói thì có là gì cũng không quan trọng bằng việc ăn no. Gần đó có một nguồn nước, nàng rửa sạch con gà, moi ruột gan rồi mang về động nướng.

Vừa nướng gà Tương Nhượng Lan vừa hỏi:

- Hoàng thượng, sao ngươi lại vừa đúng lúc đến mà cứu ta?

Cảnh tuyên đế nhìn khuôn mặt nàng ửng hồng dưới ánh lửa, nhỏ giọng nói:

- Là nàng mạng lớn, ta vừa lúc đến gần đó bắt ngân hồ, nghe được tiếng gấu kêu thì tìm đến.

- Ngân hồ?

Tương Nhượng Lan quay đầu lại hỏi:

- Hoàng thượng sẵn được ngân hồ chưa?

- Tiểu tử đó rất tinh ranh, cố ý ẩn trốn, chỉ ra ngoài một chút rồi lại biến mất, dẫn dụ ta đi tìm. Đến khi ta tìm không được muốn quay về thì nó chẳng biết lại từ đâu chui ra, cứ dẫn dụ ta mãi đến đây. Có lúc ta thật sự cảm thấy nó đang trêu đùa ta.

Cảnh tuyên đế tức tối nói

Tương Nhượng Lan cười hai tiếng:

- Thú vị như vậy, chỉ cần nhìn thôi là tốt rồi.

Hai người nói chuyện, gà cũng chín tán ra mùi thịt thơm lừng làm cho người ta thèm nhỏ dãi. Tương Nhượng Lan xé đùi gà đưa cho Cảnh Tuyên Đế, nàng ăn đùi gà khác. Nàng rất đói bụng, mặc kệ hình tượng, cứ thế mà cắn xé

Cho dù không có bất cứ gia vị gì nhưng cũng rất vừa miệng.

Lúc này, cửa động đột nhiên có một cái đầu nhỏ lấp ló. Hai mắt đen láy chột lóe, gấu gao nhìn kỹ con gà trong tay Tương Nhượng Lan, cái mũi dài hít hít, lưỡi đỏ au thỉnh thoảng liếm liếm nước miếng ở khóe miệng. (đây là nhân vật cute nhất truyện à)

Tương Nhượng Lan đầu tiên còn không thấy rõ là con gì mà Cảnh Tuyên Đế mãi ăn cũng không để ý. Tương Nhượng Lan thấy vẻ mặt con vật này thật thú vị thì xé một chiếc cánh gà vút về phía nó. Tiểu tử kia vurun cổ há mồm đón lấy, cao hứng cười đến híp mắt lại. Không phải Tương Nhượng Lan thần kinh đâu, nàng cảm thấy hình như tiểu tử đó thật sự đang cười.

Tiểu tử kia đón được cánh gà thì xoay người, chiếc đuôi trắng như tuyết lộ ra. Trong lòng Tương Nhượng Lan hơi động, lặng lẽ kéo kéo góc áo Cảnh Tuyên Đế, ý bảo hắn xem. Cảnh Tuyên Đế vừa nhìn thì đứng bật dậy, thiếu chút nữa thì hô lớn

- Ngân hồ!

Hắn nhỏ giọng nói, trong giọng nói đầy sự kích động. Có vẻ như hắn không thể vội chạy tới bắt.

Ngân hồ nhanh chóng ăn xong cánh gà, lại quay đầu nhìn con gà trong tay Tương Nhượng Lan mà chảy nước miếng.

Cảnh tuyên đế hai mắt hơi lóe sáng, hắn đoạt lấy con gà trong tay Tương Nhượng Lan, lắc lắc, nhỏ giọng dụ dỗ:

- Lại đây, ngươi lại đây, tất cả đều là của ngươi!

Nhưng ánh mắt ngân hồ đột nhiên cảnh giác, xoay người biến mất không thấy bóng dáng.

Tương Nhượng Lan giật lại con gà trong tay Cảnh Tuyên Đế, tức giận nói:

- Ngươi xem, dọa nó chạy mất rồi! Đang yên đang lành, làm gì mà cứ muốn bắt nó? Nó chẳng phải chỉ là một con vật, để cho nó tự do tự tại không phải là tốt hơn!

Nói xong, nàng cầm con gà đi tới cửa động, nhìn quanh một chút đã không thấy bóng dáng ngân hồ đâu. Nàng cao giọng nói:

- Đây, ta biết người ở gần đây, ta mời người ăn gà. Người đừng sợ, ta không bắt người đâu.

Vừa nói vừa đặt con gà trên mặt đất, xoay người đi vào động.

Bây giờ bụng ăn no, mệt mỏi nổi lên. Trương Nhược Lan nằm xuống ở bên kia đồng lửa. Đúng lúc nàng chuẩn bị ngủ thì thấy Cảnh Tuyên Đế chậm rãi đi về phía mình. Trương Nhược Lan lập tức cảnh giác:

- Làm gì?

Giọng điệu này của nàng khiến Cảnh Tuyên Đế rất không vui:

- Bây giờ ta có thể làm gì? Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng một chút.

Nhớ ra hán bị thương, Trương Nhược Lan yên lòng, hán bây giờ thành ra thế này, phỏng chừng không thể làm gì nàng.

- Lưng người vẫn bị đau?

- Cử động như thế này thì vẫn hơi đau

- Vậy người còn động?

Cảnh tuyên đế liếc nhìn nàng một cái:

- Khó có cơ hội cùng nàng một mình một chỗ, cách xa như vậy, nói chuyện cũng phải cao giọng...

Vấn đề là căn bản không thể thấy rõ mặt nàng

Hán nằm xuống bên người nàng, đầu tựa vào đầu nàng, mùi hương nhàn nhạt của nàng tràn ngập trong lồng ngực khiến tâm tư hán dần yên ổn lại.

- Nhược Lan, ở lại bên ta không tốt? An Viễn hầu có thể cho nàng ta cũng có thể cho nàng. Những gì An Viễn hầu không thể cho nàng thì ta vẫn có thể cho nàng. Ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.

Đổi lại là hôm qua, Trương Nhược Lan nghe câu này nhất định sẽ rất phản cảm, tuyệt không hòa nhã cho hán nhìn. Nhưng qua chuyện khi này, Trương Nhược Lan cảm thấy mình nên nói chuyện rõ ràng với hán. Nếu có thể gỡ được khúc mắc trong lòng hán thì tốt cho cả hai bên

Trương Nhược Lan ngồi dậy, đối mặt với hán, ánh lửa chiếu hồng khuôn mặt nàng, khiến nàng đặc biệt quyến rũ, đôi mắt nàng đen láy sáng ngời, tựa như bên trong cũng có ngọn lửa thiêu đốt.

- Hoàng thượng, thật ra không phải người thích ta. Người chỉ tự đem mình lâm vào ngõ cụt, tưởng rằng thích ta. Người giống như đứa trẻ, ta giống như một trong số những đồ chơi của người, người vốn chẳng hề chú ý, thậm chí còn cảm giác khó chịu. Vì vậy, có một ngày, món đồ chơi này biến mất, trong lòng người thật vui vẻ, gặp ai cũng nói món đồ chơi này không phải là của người nữa. Nhưng sau này, có một ngày, người phát hiện đồ chơi này rơi vào tay kẻ khác, còn được người đó thích thú, coi trọng, khiến cho người đó rất vui vẻ. Vì thế, trong mắt người, món đồ chơi đó dường như không còn giống như trước. Trong lòng người khó chịu, cảm giác đây là đồ của ta mà lại để cho người khác chơi thích thú như thế?

- Cho nên người cứng rắn muốn đoạt lại món đồ chơi này. Thật ra, sau khi người đoạt lại rồi sẽ phát hiện, món đồ chơi đó vẫn như vậy, chẳng có gì khác trước, cũng chẳng khác gì đồ thừa của kẻ kia. Đến lúc đó, người sẽ thấy, tốn bao nhiêu công sức như vậy căn bản là phí công, người sẽ hối hận! Hoàng thượng, người xem, đây chỉ là tâm lý chiếm hữu của người thôi, chẳng có ý nghĩa gì. Cần gì vì sự vui vẻ nhất thời mà tốn nhiều công sức như vậy? Cần gì làm chuyện khiến người hối hận? Hoàng thượng, đừng cố chấp nữa, người sẽ cảm giác được thoải mái hơn rất nhiều. Người sẽ cảm thấy, thật ra đó không phải là chuyện không thể. Có đôi khi nghĩ lại còn cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Cảnh tuyên đế yên lặng một hồi, sau đó cười lạnh nói:

- Nhược Lan, nàng còn định lừa mình gạt người đến khi nào? Ta sẽ vì một món đồ chơi có cũng được không có cũng chẳng sao mà không cần tính mạng bản thân? Nghĩ như vậy nàng cảm giác được an lòng sao?

Trương Nhược Lan bị những lời này mà không nói được gì. Quả thật, đúng lúc nguy hiểm như vậy, bên người chẳng có nhiều quân lính. Hán biết rõ rất nguy hiểm, nhưng vẫn còn không chút do dự cứu nàng..... Nàng có thể nói hán nhất thời nổi tính trẻ con?

- Hoàng thượng... Một lát sau, nàng thở dài một tiếng: Ta thật sự là không hiểu...

- Ta cũng không hiểu...

Cảnh tuyên đế chớp mắt nhẹ nhàng nói. Nửa người hán như đang chìm trong ngọn lửa, rỗng vàng thêu trên y phục cười ngựa như lóe sáng, càng tỏ rõ khí thế vương giả của hán.

Chương 161: Tìm Kiếm

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười cười, có ý vị tự giễu:

- Bàn về tư sắc, nàng cũng chẳng so được với cung nữ bên người Thục phi. Bàn về tài năng, nàng vung roi thì được chứ muốn nàng đánh đàn xem? Bàn về ôn nhu, dịu dàng, hiểu ý người, nhìn thái độ của nàng với ta xem, trừng mắt nhìn, còn dám đánh ta, cắn ta, uy hiếp ta! Bất kể thế nào ta cũng có thể trị tội nàng

Hắn lắc đầu tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

- Nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn gặp nàng, muốn cùng nàng một chỗ. Cho dù nàng đánh ta, mắng ta, uy hiếp ta, mặc dù lúc ấy tức giận đến nổi điên, nhưng sau này nghĩ lại thì trong lòng lại vô cùng vui sướng, ngay cả trong mơ cũng mơ thấy nàng. Ta cũng muốn buông, làm ra chuyện cướp đoạt thế tử của thần tử là chuyện rất quang vinh sao? Ta dù không văn thao vũ lược bằng phụ hoàng nhưng cũng không muốn làm một hôn quân bị người khinh bỉ. Nhưng... vài ngày không thấy nàng ta sẽ thấy rất khó chịu, trong lòng vô cùng bất an, làm cái gì cũng không có hứng thú. Ta có cách nào đây? Nhược Lan...

Hắn ngừng đầu, nhìn nàng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, chăm chú, hình thành một loại khí thế bức người:

- Ta không buông nàng được, cho dù có nhiều nữ nhân khác thì trong lòng ta vẫn chỉ nghĩ đến nàng. Ta bất kể là cố chấp hay chiếm hữu, cũng chẳng quan sau này có hối hận không nhưng ta chỉ biết ta không muốn nàng tựa vào lòng nam nhân khác. Ta muốn nàng trở thành nữ nhân của ta. Ta muốn nàng chỉ có thể nhìn ta, cười với ta. Ta bất kể người khác coi là ta gì. Ta là thiên tử, ta đã quyết định thì ai có thể ngăn trở! Ai dám ngăn trở!

Hắn cầm tay nàng:

- Tâm ý của trẫm với nàng chẳng lẽ nàng còn không hiểu? Trẫm chưa bao giờ nói những lời này với bất kì nữ nhân nào, cũng chưa bao giờ lo lắng cho một nữ nhân nào như thế. Nàng còn kháng cự cái gì? Nàng còn thấy chưa đủ? Chuyện sau này trẫm sẽ an bài thỏa đáng, sẽ không để nàng gặp khó khăn, chê trách. Chỉ cần nàng tin trẫm, trở lại bên trẫm, trẫm nhất định sẽ làm nàng trở thành người khắp thiên hạ hâm mộ

Trên tay hắn nhẹ nhàng dùng sức, muốn ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại gỡ tay hắn ra.

Cảnh tuyên đế có chút tức giận:

- Trẫm nói nhiều như vậy nàng vẫn không tin?

Tương Nhược Lan nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Hoàng thượng, người cao cao tại thượng, nghĩ rằng những gì người muốn thì sẽ thuộc về người nhưng tình cảm lại không như thế, không phải người thích thì sẽ thuộc về người. Ta rất cảm kích Hoàng thượng hôm nay quên thân cứu thần phụ, cũng cảm kích tâm ý của Hoàng thượng, nhưng cảm kích chỉ là cảm kích, thần phụ vẫn không thích Hoàng thượng!

- Trẫm có điểm nào kém An Viễn hầu? Cảnh tuyên đế âm trầm nghiêm mặt.

- Hoàng thượng, hẳn dù không có được nhiều thứ như người nhưng hẳn có thể mang đến cho ta những gì ta muốn.

- Nàng muốn gì, nàng nói đi, bất kể là cái gì, trẫm đều cho nàng! Cảnh tuyên đế cứng rắn nói

Tương Nhược Lan nhìn hắn cười cười:

- Hoàng thượng, ta không hề muốn thành người nữ nhân khắp thiên hạ hâm mộ. Ta chỉ muốn sống hạnh phúc, vui vẻ. Hẳn có thể toàn tâm toàn ý đối xử với ta, toàn tâm toàn ý quan tâm ta, trong lòng hẳn, trong mắt hẳn chỉ có một mình ta. Hẳn có thể cho ta cuộc sống an bình ta muốn.

Tương Nhược Lan ghen tuông, muốn chuyên sủng Cảnh Tuyên Đế cũng từng nghe nói qua, cho nên lúc này cũng không thấy kỳ quái. Nhưng là hẳn có thể cho nàng tất cả, duy nhất điểm này hẳn không thể nào làm được.

Tương Nhược Lan nhìn hắn nhẹ nhàng nói:

- Hoàng thượng sao có thể toàn tâm toàn ý với ta? Nếu thật sự là như vậy, ngày chết của ta cũng không xa, trong hậu cung có ai dung nổi ta như vậy. Chẳng lẽ hoàng thượng có thể toàn tâm toàn ý đối xử với tất cả mọi người.

Cảnh Tuyên Đế hơi mỉm môi, cuối cùng không nói gì. Bởi vì Trương Nhược Lan nói tất cả đều là sự thật!

- Hơn nữa, cho dù Hoàng thượng có thể làm được thì Nhược Lan cũng sẽ không thích Hoàng thượng. Bởi một khi Nhược Lan đã thích ai thì sẽ toàn tâm toàn ý với người đó, không còn chỗ để dung nạp bất kì ai.

Nói tới đây, khoe miệng nàng khẽ nổi lên ý cười âm áp, dịu dàng, nụ cười xuất phát từ hạnh phúc, thỏa mãn trong lòng.

Nhưng nụ cười này khiến Cảnh Tuyên Đế vô cùng khó chịu, hắt lạnh lòng nói:

- Nàng tin tưởng hắn như vậy, thiếp thất kia của hắn thì sao? Nàng sao biết được hắn toàn tâm toàn ý đối đãi với nàng. Nhược Lan, đây chẳng phải là sự cố chấp của nàng? Nam nhân sao cả đời chỉ có một nữ nhân!

- Ít nhất, hắn nguyện ý hứa hẹn với ta, ít nhất hắn nguyện ý thử, cho nên ta cũng nguyện ý tin tưởng hắn!

Trương Nhược Lan đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống dập đầu với hắn:

- Hoàng thượng, cảm tạ ân cứu mạng của ngài. Thần phụ không thể báo đáp nhưng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.

Cảnh tuyên đế lạnh lùng nhìn nàng, không lên tiếng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn, thần sắc ôn hòa:

- Nhưng Hoàng thượng, sau này xin ngài buông tha Nhược Lan, để Nhược Lan có thể sống cuộc sống mình muốn được không? Nhược Lan không muốn vui lắp trong hậu cung ngài ngu ta trả, ngài tranh ta đoạt, nếu Hoàng thượng thật sự quan tâm thần phụ, để cho thần phụ an an ổn ổn mà sống. Bên ngài Hoàng thượng không thiếu những người thật lòng quan tâm Hoàng thượng, thích Hoàng thượng. Thứ không chiếm được không phải là tốt nhất. Quý trọng người bên cạnh thì Hoàng thượng mới vui vẻ được. Hoàng thượng biết tính cách của thần phụ rồi, bức bách quyết không thể làm thần phụ khuất phục, đến lúc đó, Hoàng thượng ngoài việc bị mất thể diện thì còn được cái gì đâu?

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, ánh mắt nàng yên lặng, nhu hòa nhưng cũng chứa một sự kiên quyết vô cùng. Nàng là như thế, lúc cần kiên trì nàng sẽ không lùi bước, bất kể đối mặt với ai, bất kể là hậu quả gì. Hắn hận nàng như thế nhưng cũng không thể phủ nhận, đây là điểm hắn bị hấp dẫn nhất.

Buông tha nàng, hắn thật sự sẽ vui vẻ? Thấy nàng và nam nhân khác cùng an ổn sống thì hắn sẽ vui sướng? Sẽ không đâu. Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện này, tim hắn như bị người nheo,

Cảnh tuyên đế không nói được một lời, lạnh lùng đứng lên, xoay người trở lại vị trí trước, nằm xuống, quay lưng về phía nàng, cũng không nói gì nữa.

Trương Nhược Lan nhìn bóng lưng hắn, có chút không hiểu, đây là ý gì? Là đồng ý hay không? Người ta quỳ cũng quỳ, đầu cũng dập rồi, tốt xấu cũng nên nói cho một câu chứ.

Trương Nhược Lan bĩu môi, cũng nằm xuống, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ không biết bên ngoài mọi người đều sốt ruột tìm họ. Cẩm vệ quân phát hiện thi thể của ba thị vệ trong rừng, vừa nhìn đã biết là gặp phải gấu, mà Hoàng thượng lại không thấy đâu.

Lập tức, người đứng đầu Cẩm vệ quân và chủ quản khu săn bắn cả người toát mồ hôi lạnh, nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, đầu một nhà bọn họ có lẽ còn chưa đủ để chém.

Thủ lĩnh Cẩm vệ quân sai người tìm kiếm trong rừng, lớn tiếng hô hào, được sáng rực rừng cây. Nhưng lúc đó, Trương Nhược Lan và Cảnh Tuyên Đế đã một mình ngủ đi, không nghe được tiếng gọi.

Đội bọn họ tỉnh lại thì Cẩm vệ quân đã tìm đến chỗ khác. Vì khi này con ngựa trắng đã bị gấu tha đi, hơn nữa bầu trời tối đen, cho nên cũng không ai chú ý đến con dốc nhỏ kia.

Khi tất cả mọi người đang tìm Hoàng thượng thì chỉ có Cận Thiệu Khang nhất tâm nhất dạ tìm tung tích Trương Nhược Lan. Hắn vào rừng rậm rồi phát hiện một ít dấu vết như quần áo của Trương Nhược Lan và vết máu ngựa. Tìm suốt hai canh giờ, đến sâu trong rừng mới phát hiện xác con ngựa nọ. Đến lúc này, hắn vẫn ép mình phải tỉnh táo. Chỉ cần tỉnh táo mới có thể phát hiện dấu mỗi tìm được Nhược Lan, nhưng khi hắn tìm đến chỗ Trương Nhược Lan gặp gấu thì sự khủng hoảng trong lòng hoàn toàn bộc phát!

Trên mặt đất, một chiếc trường tiên rơi đó, một cây bị đổ, trên mặt đất toàn dấu tay gấu. Tất cả đã nói rõ Nhược Lan từng bị đuổi giết kinh tâm động phách cỡ nào.

Mà bây giờ, nàng ở nơi đâu!

- Nhược Lan, Nhược Lan

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, dùng sức hô lớn, mà đáp lại hắn chỉ có tiếng vọng của núi rừng.

Một khắc này, Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy thiên địa xoay chuyển, đầu óc mông lung, cả người lạnh lẽo vô cùng.

Lúc này, cấm vệ quân đi theo phía sau hấn nói:

- Hầu gia, người đừng vội, mới vừa rồi ta nhận được tin tức, Hoàng thượng gặp phải gấu ở gần đây rồi mất tích. Có lẽ, Hầu phu nhân đã được Hoàng thượng cứu không chừng. Mọi người đang tìm Hoàng thượng, chỉ cần tìm được Hoàng thượng, nói không chừng là có thể tìm được Hầu phu nhân!

- Hoàng thượng cũng mất tích? Cận Thiệu Khang kinh ngạc.

- Mất tích được hai canh giờ, ba thị vệ đi theo bị gấu đánh chết rồi!

- Ba thị vệ chết ở chỗ nào, mau dẫn ta đi nhìn một chút!

Cấm vệ binh dẫn Cận Thiệu Khang tới chỗ thị vệ gặp chuyện không may, Cận Thiệu Khang muốn tìm quanh đó xem có đầu mối gì không. Chốc lát sau, một cấm vệ binh cầm một vài chiếc tên tới. Mà Cận Thiệu Khang cũng tìm thấy mũi tên của Vương Quang tử trong đám cỏ.

Cấm vệ binh giao cung tên cho hấn nói:

- Đây là tên của ba tùy tùng đó bắn ra.

Cận Thiệu Khang nhìn những tên đó rồi lại nhìn mũi tên nhặt được trong cỏ, lập tức thấy có sự khác lạ.

Những mũi tên kia là của Cấm vệ quân còn mũi tên hấn nhặt được là của Cận vệ quân. Binh bộ phụ trách chế tạo vũ khí, hấn vừa nhìn là biết

- Trong ba tùy tùng đó có ai ở trong Cận vệ quân? Cận Thiệu Khang trầm giọng hỏi

- Không có, đều là Cấm vệ quân!

Vậy mũi tên này từ đâu mà ra?

Trong đó một cấm vệ quân thấy hấn nghi ngờ thì nói:

- Có thể là lưu lại từ trước kia.

Cận Thiệu Khang lắc đầu:

- Không phải, đây là năm nay mới tạo.

Một cấm vệ binh khác nói:

- Có thể là trong hai ngày săn thú vừa rồi lưu lại?

- Hoàng thượng săn thú chưa bao giờ vào rừng rậm, thân là Cận vệ, sao có thể chạy tới đây?

Cận Thiệu Khang cầm mũi tên trong tay, mắt lóe ra hàn quang. Trực giác của hấn nói cho hấn biết, mũi tên này nhất định có liên quan đến việc Nhục Lan gặp nạn, hấn thu các mũi tên lại, tạm thời buông chuyện này, lại bắt đầu tìm kiếm đầu mối.

Chỉ chốc lát sau lại phát hiện rất nhiều vết tay gấu lạng lạng, còn cả vết vó ngựa. Chỉ là những vết này rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy. Cận Thiệu Khang đi theo dấu vết đó, dấu vết bị đứt quãng, còn bị dấu chân người cắt ngang. Nhưng hấn từng đi ra từ sa mạc, sự nhạy cảm, lực quan sát và kiên nhẫn của hấn người thường không thể so được. Tay hấn cầm đuốc, tìm kiếm thật kỹ. Mãi cho đến rạng sáng mới phát hiện chỗ Tương Nhục Lan và Cảnh Tuyên Đế bị ngã ngựa, cũng phát hiện ra con dốc kia.

Trực giác nói cho hấn, Nhục Lan nhất định đang ở dưới. Hấn hơi kích động, xoay người sai Cấm vệ binh gọi người đến, bản thân hấn không thể chờ được, men theo dốc đi xuống.

Cấm vệ quân đi theo hấn vội vàng khuyên can:

- Hầu gia, phía dưới tối như mực, cũng không biết có gì ở dưới đó. Chờ một người quen thuộc địa hình nơi này đến tìm thì an toàn hơn

Nhưng Cận Thiệu Khang sao có thể chờ. Nếu phía dưới nguy hiểm thì chẳng phải Nhục Lan càng nguy hiểm? Đợi thêm một chút thì Nhục Lan bị nguy hiểm thêm một chút, sao hấn có thể chờ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Tín Nhiệm

Tờ mờ sáng, đang lúc mơ mơ màng màng, Trương Nhược Lan hình như nghe thấy có người gọi tên nàng

- Nhược Lan, Nhược Lan!

Giọng nói vô cùng quen thuộc, quen thuộc như khắc sâu vào lòng nàng.

- Nhược Lan, Nhược Lan!

Hai tiếng này càng rõ hơn, Trương Nhược Lan vội mở bừng mắt, bật dậy.

- Hoàng thượng, Hoàng thượng.

Trương Nhược Lan quay đầu lại đánh thức Cảnh Tuyên đế:

- Thiệu Khang tới tìm chúng ta rồi!

Trương Nhược Lan không đợi Cảnh Tuyên Đế trả lời, đứng lên, chạy vội ra ngoài, ngay sau đó truyền đến tiếng nàng vui mừng:

- Thiệu Khang! Thiệu Khang! Ta ở đây!

Trong giọng nói có sự vui mừng lẫn ngạc nhiên rất rõ ràng

Cảnh Tuyên đế không khỏi mỉm cười. Hắn đứng lên, chậm rãi đi ra khỏi động.

Trương Nhược Lan đi ra ngoài, thấy cách đó không xa có một thân ảnh bé bé như đầu con ruồi (chết cười) đang tìm kiếm chung quanh, thân ảnh cao lớn như núi nhưng trong mắt nàng thân ảnh đó lại khiến trái tim dần an ổn lại

Mũi của nàng cay cay, nước mắt ứa ra

- Thiệu Khang! Thiệu Khang! Ta ở đây

Nàng vung tay lên gọi về phía hắn

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, một lúc đã thấy được vị trí của nàng, cảm giác như người nàng sáng bừng lên. Cận Thiệu Khang không tự chủ được thở phào một hơi, ngực có chút đau đớn

Cận Thiệu Khang vội chạy đến, lẳng lặng ôm nàng vào lòng. Sự lo lắng, sợ hãi, nhớ mong và mừng rỡ của hắn tất cả đều truyền qua cái ôm này đến nàng

Giọng nói của hắn trầm thấp, nghẹn ngào:

- Nhược Lan, nàng chạy đi đâu thế, làm ta tìm rất vất vả, nàng có biết ta sợ hãi thế nào không?

Sự trấn định và kiên cường của Trương Nhược Lan sụp đổ trong nháy mắt khi nghe câu nói ôn nhu của hắn. Tất cả sự sợ hãi như sóng lớn làm vỡ đê mà bao trùm lấy nàng. Nàng ôm chặt lưng hắn, chôn mặt vào ngực hắn mà khóc lớn

Ở trên đời này, sẽ có một người có thể cho ngươi hoàn toàn buông lỏng tâm tình mình, có thể cho ngươi không cần che giấu bản thân, thoải mái sống đúng với mình, cùng ngươi chia sẻ vui buồn, có như vậy, cuộc sống mới có thể đầy đủ. Trương Nhược Lan cảm giác được điều tốt nhất mà nàng xuyên qua đến đây chính là nàng đã tìm được người này.

- Làm ta sợ muốn chết, tay con gấu đó còn to hơn mặt ta, nó giương nanh múa vuốt như thế không giết chết ta không ta. Ta vung roi đánh nó nhưng cũng chỉ gãy ngựa cho nó, đánh đến mệt mỏi mà nó vẫn chẳng hề hấn gì. Ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa

Trương Nhược Lan vừa khóc vừa nói, nước mắt thấm ướt áo hắn.

Cận Thiệu Khang vốn rất vui mừng lại bị những lời này của nàng làm cho dờ khóc dờ cười, hắn cúi đầu, ôn nhu giúp nàng lau nước mắt, cười nói:

- Nàng xem, nàng khóc thành cái dạng gì, chẳng giống nhất phẩm phu nhân gì cả. Bị người thấy sẽ bị chê cười đó!

- Bây giờ làm gì có ai. Hơn nữa, con gấu đó lớn như vậy. Ta sống gần ấy năm đây là lần đầu tiên đánh nhau với gấu. Chân nó còn to hơn eo ta. Giờ nghĩ lại, chân ta như nhũn ra!

- Được rồi, Nhược Lan của ta lợi hại nhất. Nàng xem, nàng đánh được gấu bỏ chạy đó!

Cận Thiệu Khang vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng dỗ dành, trong giọng nói và ánh mắt đầy sự sùng nịch.

Còn có thể nghe được giọng nói đầy sức sống của nàng, thật tốt!

Cách đó không xa, Cảnh tuyên đế đi ra sơn động, nhìn Trương Nhược Lan tựa vào lòng Cận Thiệu Khang, ôn nhu nhỏ nhẹ. Lúc cùng hắn một chỗ thì nàng luôn trấn định, cẩn thận, lúc nào cũng đề phòng. Nhưng không ngờ, trước mặt Cận Thiệu Khang nàng lại có kiểu thái của một nữ nhi.

Nàng thích hắn như vậy?

Cảnh tuyên đế nhìn nàng gất gao ôm hắn, nhìn ánh mắt vui sướng của nàng nhìn hắn, trong lòng buồn bực đến đau đớn.

- Được rồi! Hoàng thượng có ở cùng chỗ nàng không?

Cận Thiệu Khang lúc này mới nhớ ra chính sự.

Trương Nhược Lan rời khỏi ngực hắn, xoay người chỉ vào Cảnh Tuyên Đế đã ra khỏi sơn động:

- Hoàng thượng ở kia. Hôm qua nhờ Hoàng thượng cứu ta, nếu không ta đã thành vong hồn dưới tay con gấu đó rồi.

Cận Thiệu Khang thấy Cảnh Tuyên Đế vội tiến lên quỳ xuống hành lễ:

- Vì thần tham kiến Hoàng thượng, vì thần hộ giá bất lực, xin Hoàng thượng trách phạt!

Cảnh tuyên đế bảo hắn đứng dậy:

- Là trẫm quá bất cẩn, không liên quan đến khanh

- Tạ ơn Hoàng thượng cứu mạng nội tử.

Vừa nói, Cận Thiệu Khang vừa dập đầu với Cảnh Tuyên Đế.

- Trẫm tình cờ gặp phải, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được!

Cảnh tuyên đế lại hỏi:

- Chỉ có một mình ngươi đến đây?

- Cận vệ sẽ tới sau.

Cảnh tuyên đế nhìn Trương Nhược Lan một cái rồi nói với Cận Thiệu Khang:

- Ngươi... trước tiên đưa Hầu phu nhân rời đi, coi như các ngươi không thấy trẫm.

Trương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang ngăn ra. Trương Nhược Lan đột nhiên nhớ ra quy củ thời cổ đại, cô nam quả nữ cùng một đêm trong sơn động, cho dù không có bất cứ chuyện gì xảy ra, cho dù là tình huống đặc thù cũng sẽ bị người đời đàm tiếu. Hắn thân là hoàng đế, đương nhiên không cần lo lắng. Hắn nói những lời này hoàn toàn là nghĩ cho nàng. Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan không khỏi nhìn hắn một cái, đã thấy hắn đang nhìn mình, ánh mắt thâm trầm, Trương Nhược Lan vội vàng dời mắt.

Cận Thiệu Khang đang có ý này, không nghĩ Hoàng thượng lại thấu hiểu như vậy, vội tạ ơn, mang Trương Nhược Lan rời đi.

Trên đường, Trương Nhược Lan có chút bất an, chẳng biết mình cùng nam nhân khác ở chung một buổi tối, đồ cổ hủ này có tức giận không? Nàng đã hạ quyết tâm sống tốt cùng hắn, không muốn vì việc này mà sinh ra trở ngại.

- Thiệu Khang.

Nàng ở sau hắn nhẹ nhàng nói:

- Tối hôm qua ta cùng Hoàng thượng té xuống. Hoàng thượng bị thương, hắn đã cứu ta, ta không thể không trông nom không để ý cho nên mới đỡ hắn vào động tránh gió, chúng ta tịnh không.....

Cận Thiệu Khang quay đầu, cầm tay nàng, mỉm cười:

- Nhược Lan, nàng có thể bình an trở về bên ta, ta đã rất cảm tạ ông trời rồi! Ta tin tưởng Hoàng thượng, cũng tin tưởng nàng. Nàng yên tâm, ta dù coi trọng lễ nghĩa, nhưng tuyệt không cổ hủ, ta biết chuyện nặng nhẹ. Nàng làm rất đúng, bất kể là Hoàng thượng hay là với ân nhân, nàng làm vậy không hề sai!

- Thiệu Khang..

Tương Nhựt Lan nhìn hắn, trong lòng cảm động, có thể có người toàn tâm toàn ý tin nhiệm nàng, cảm giác thật tốt.

Hai người đi tới chân dốc, Cận Thiệu Khang biết nàng hôm qua mệt mỏi, sợ nàng không đủ sức nên cõng nàng đi lên. Tương Nhựt Lan nằm trên tấm lưng rộng rãi của hắn, đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Lúc sau, cận vệ tìm được Hoàng thượng, đem Hoàng thượng về nghỉ ngơi rồi sai thái y tới trị bệnh. Cảnh Tuyên Đế bị nội thương, thương thế không phải là nhẹ nhưng cũng may, hoàng gia không thiếu gì thuốc quý, thái y nói, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏi hẳn.

Hoàng thượng bị thương, đương nhiên không thể ở lại bãi săn. Qua hai ngày, tinh thần Hoàng thượng khá lên một chút thì hạ lệnh về hoàng thành.

Suốt hai ngày này, Cận Thiệu Khang luôn đi cùng Tương Nhựt Lan thăm thú khắp nơi cho nàng buông lỏng tâm tình, không để chuyện kinh hoàng đã qua làm phiền lòng nữa. Trong lúc này, Tương Nhựt Lan cũng kể hết mọi chuyện cho hắn, đương nhiên chuyện Cảnh Tuyên Đế vì cứu nàng mà bị thương, cùng với những lời hắn nói với nàng ở trong động thì không nhắc đến.

Trải qua lần này, nàng đã nói rõ ràng như vậy, tin chắc Cảnh Tuyên Đế sẽ không dây dưa nữa. Đã như vậy, chôn vùi chuyện này thành quá khứ, cần gì cho hắn biết để trong lòng hắn không thoải mái?

Cận Thiệu Khang đương nhiên rất tin tưởng nàng, nhưng có một chi tiết nhỏ khiến hắn để ý.

- Nàng nói trước khi gặp gấu, hình như bên nàng có người?

Tương Nhựt Lan gật đầu nói:

- Đúng. Ta đang tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, đột nhiên có vật gì đó vút qua bên cạnh ta. Ta vội đứng lên hỏi, nhưng tịnh không ai trả lời ta, ngay sau đó thì gấu lớn đi đến.

Cận Thiệu Khang đưa mũi tên đã thu được lúc trước cho nàng xem:

- Nàng cảm giác được có phải là mũi tên bắn ra không?

Tương Nhựt Lan cẩn thận nghĩ lại:

- Rất giống, tốc độ rất nhanh. Chắc hẳn là mũi tên!

Nói đến đây, Tương Nhựt Lan ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng nhìn hắn:

- Người nói lúc ấy bên cạnh ta có người?

Sau đó lại nghĩ hoặc hỏi:

- Vậy sao hắn không thấy ta, hình như là cố ý trốn đi. Nghĩ kỹ lại, mũi tên này cũng thật kì lạ, chắc chắn là không phải nhằm vào ta mà cố ý muốn thu hút sự chú ý của ta. Nhưng tại sao?

Cận Thiệu Khang cẩn thận nhìn mũi tên trong tay, hai mắt lóe ra hàn quang, lạnh lùng nói từng câu từng chữ:

- Hắn muốn để nàng lên tiếng, muốn dẫn gấu về phía nàng. Hắn muốn mượn đao giết người!

- Mượn đao giết người?

Tương Nhựt Lan hô lên:

- Giết ta? Tại sao? Ai muốn giết ta?

Vừa nghĩ đến hôm qua vẫn có người len lén đi theo mình, Tương Nhựt Lan rùng mình.

Cận Thiệu Khang nhìn sắc mặt Tương Nhựt Lan trở nên trắng bệch, vội vàng an ủi nói:

- Đừng sợ, có ta ở bên nàng, từ nay về sau sẽ không có ai có thể làm hại đến nàng nữa. Ta sẽ không để cho ai có cơ hội này.

Hắn xoay người, nhìn mũi tên trong tay, yên lặng xuất thần, khuôn mặt dần trở nên lạnh lùng

Người này là ai? Hắn không tìm ra kẻ đó quyết không tha.

Buổi tối trước khi rời đi, Tương Nhựt Lan ở trong trường bông, đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên, ngoài cửa có một cái đầu nhỏ thò vào.

Cái tai vểnh vểnh, mũi vừa dài vừa thon, hai mắt đen láy.

Tương Nhựt Lan vừa nhìn thì vui vẻ:

- Tiểu tử kia, ngươi tới tìm ta? Lần trước gà ăn có ngon không?

Ngày đó trước khi đi, Trương Nhược Lan cố ý nhìn cửa động. Con gà nàng để đó đã không thấy nữa, nhất định đã vào bụng tiểu tử kia.

Ngân hồ nhìn nàng một hồi, sau đó xoay người, cắn một thứ gì đó mang vào, sau đó vút xuống chân nàng.

Trương Nhược Lan chăm chú nhìn, cũng là một con gà rừng, chân con gà còn đang co quắp, hiển nhiên là vừa bị bắt.

Ngân hồ đi quanh con gà một vòng, cái đuôi trắng như tuyết vậy vậy, hai mắt hí hí, nhìn như là đang cười. (yêu chết mắt:x)

Trương Nhược Lan nhìn nó, có chút không hiểu. Ngân hồ như biết là nàng chưa hiểu, móng vuốt trắng tinh đẩy con gà về phía Trương Nhược Lan, ý cười trên mặt càng sâu. Trương Nhược Lan cảm giác ý cười này mang theo sự lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Hải Tử

Trương Nhược Lan nhìn con gà bên chân một hồi, lại nhìn bộ dáng nhút nhát của ngân hồ thì hiểu ra. Nàng đột nhiên ngồi xổm xuống, ngân hồ thấy vậy hoảng sợ, lao ra khỏi trường bông. Nhưng một lát sau lại vờn đầu vào nhìn nàng.

Trương Nhược Lan vui vẻ, nhìn nó ngoắc ngoắc:

- Đừng sợ, ta sẽ không bắt ngươi, nếu ngươi tới tìm ta, chẳng lẽ còn không tin ta sao?

Ngân hồ như là nghe hiểu lời của nàng, từ từ bước vào, chỉ là không dám đến quá gần nàng. Nhìn nàng chớp chớp mắt vài cái, mấy sợi râu trên mũi rung rung, trông vô cùng đáng yêu.

Trương Nhược Lan nhìn nó cười nói:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi nướng gà?

Cái đuôi trắng to của ngân hồ lập tức dựng đứng lên, hai mắt hí hí như là đang cười.

Trương Nhược Lan cười:

- Được rồi. Dù sao mai ta cũng rời đi rồi, coi như là quen thêm một bằng hữu, ta sẽ nướng gà cho ngươi ăn.

Nàng nhặt con gà lên, nói với nó:

- Bên ngoài nhiều người, nếu ngươi không muốn bị bắt thì ở đây chờ ta, chờ ta nướng xong sẽ mang về cho ngươi ăn!

Ngân hồ lắc lắc cái đuôi, quay vòng vòng trên mặt đất như là vô cùng cao hứng!

Trương Nhược Lan đi ra ngoài rửa sạch gà rồi đốt lửa nướng xong đem về trường. Toàn bộ con gà đem cho ngân hồ, ngân hồ vừa cắn một miếng thì vui vẻ cúi đầu ăn. Thình thoảng còn quay lại nhìn Trương Nhược Lan một cái. Lúc đầu còn có chút cảnh giác, nhưng thấy Trương Nhược Lan chỉ là ngồi một chỗ cười nhìn nó, ánh mắt cũng dần dần trầm tĩnh lại.

- Lần trước không có gia vị gì, lần này cho thêm hương liệu và muối, có phải ăn ngon hơn không?

Ngân hồ vậy vậy đuôi, như là đang trả lời lời nàng.

Trương Nhược Lan càng lúc càng ngạc nhiên:

- Ngươi thật sự hiểu được ta nói gì? Thật đúng là thông minh!

Nàng nhìn bộ lông trắng như tuyết của ngân hồ, hận không thể đến gần sờ nó một cái nhưng lại sợ hù dọa nó nên đành thôi. Chỉ là vẫn nói chuyện với nó, ngân hồ cũng sẽ lắc lắc đuôi để trả lời nàng.

- Mai ta phải rời đi rồi, không thể nướng gà cho ngươi nữa!

Cái đuôi buồn bực hơi động một chút như là không vui.

- Lần này chúng ta đông người như vậy cũng không bắt được người, người rất đặc ý!

Cái đuôi dương cao lên rồi vẩy mạnh.

Tương Nhượng Lan càng nhìn càng thấy thú vị. Cuối cùng đã hiểu vì sao nhiều người muốn đem nó làm của riêng như vậy, bởi vì nó thật sự là quá đáng yêu! Nhưng động vật càng có linh tính lại càng không muốn bị câu thúc, ngân hồ hẳn là phải thuộc về thiên hạ chứ không nên bị nhốt trong hoàng cung, làm trò chơi cho người khác

Chỉ chớp lát sau, ngân hồ ăn hết con gà, bụng tròn vo lên, nó dùng cái đuôi lau lau miệng rồi lại dùng lưỡi liếm sạch sẽ, tự sửa sang lại mình rồi lẳng lặng chạy ra khỏi trường. Nhưng ra đến cửa, nó quay đầu nhìn Tương Nhượng Lan một cái, mắt hí hí lại, cái đuôi lắc lắc, như là đang cảm ơn

Tương Nhượng Lan cười, phát tay với nó, dặn dò:

- Đi ra ngoài cẩn thận, đừng để bọn họ bắt được người! Sang năm nếu ta trở lại, nhất định sẽ nướng gà cho người ăn.

Ngân hồ gục gặc đầu rồi nhanh chóng chui ra ngoài, tốc độ nhanh như tia chớp.

Tương Nhượng Lan lập tức đi tới cửa trường bằng, nhưng đã không thấy thân ảnh màu trắng của tiểu tử kia. Nàng cười cười, trong lòng có chút đặc ý, người khác hao hết tâm tư cũng không nhìn thấy ngân hồ, vậy mà ngân hồ còn tìm đến nàng, còn ở chung một chỗ với nàng lâu như vậy.

Đây chẳng lẽ cũng là ưu thế của nữ tử xuyên qua?

Ngày hôm sau, đại đội nhỏ trại hồi kinh. Mười ngày sau thuận lợi về đến hoàng thành. Trong mười ngày này không biết là Cảnh Tuyên Đế đã nghĩ thông suốt hay vì thương thể mà không ngăn cản Cận Thiệu Khang nữa. Bởi vậy, mỗi ngày sau khi hạ trại, Cận Thiệu Khang sẽ cùng Tương Nhượng Lan đi xung quanh thăm thú khắp nơi. Hai người vì thường xuyên ở cùng nhau, tình cảm càng nồng nàn, vài lần suýt thì động phòng sớm. Vẫn may Cận Thiệu Khang vẫn nhớ Tương Nhượng Lan từng nói: “cuộc đời một nữ nhân chỉ có một lần động phòng”. Hắn đã hạ quyết tâm muốn bồi thường cho nàng cho nên vẫn cố gắng kìm chế!

Trở về Hào phủ, thái phu nhân đặc biệt chuẩn bị bàn tiệc tẩy trần cho bọn họ.

Vu Thu Nguyệt một mực chờ tin tốt của cửu cửu, nhưng giờ lại thấy Tương Nhượng Lan bình an trở về, không chỉ có thế, nàng cùng Hào gia dường như càng thêm thân mật. Điều này làm cho Vu Thu Nguyệt hận đến thiếu chút nữa không cố gắng giả cười được.

Nhưng ác niệm trong lòng giống như nước lũ, một khi đã xông ra thì không thể thu lại. Lần này không thành công, Vu Thu Nguyệt cũng không vì thất bại mà sẽ buông tay. Nàng ta chờ đợi thời cơ tiếp theo để hành động!

Trên bàn cơm, thái phu nhân cùng Cận Yên Nhiên tươi cười. Vu Thu Nguyệt cũng vẫn mỉm cười nhưng làm Tương Nhượng Lan ngạc nhiên là ánh mắt Vương thị. Tựa như có chút tức giận, khác hẳn sự ân cần trước kia. Nhưng Cận gia ăn cơm thì không nói chuyện nên Tương Nhượng Lan cũng không tiện hỏi.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi ở Tùng hương trong viện, Cận Thiệu Khang và Tương Nhượng Lan nhắc tới những chuyện thú vị khi đi săn. Cận Yên Nhiên nghe xong thì thích thú vô cùng cũng khiến Vu Thu Nguyệt ghen ghét. Thân là thiếp, loại chuyện này nàng vĩnh viễn cũng không có. Sau đó, Tương Nhượng Lan kể sơ qua chuyện mình gặp gấu. Chỉ nói thoáng qua mấy câu mà Cận Yên Nhiên đã sợ đến mặt trắng bệch, nghe Tương Nhượng Lan dùng roi đánh gấu, không riêng gì đám chủ tử thái phu nhân mà cả những nha hoàn hầu hạ xung quanh cũng lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, kính nể. Chỉ có Vương thị từ đầu đến cuối, sắc mặt đều có chút mất tự nhiên.

Nói chuyện một lúc, thái phu nhân nhắc đến chính sự. Bà nhìn Tương Nhượng Lan và Cận Thiệu Khang cười nói:

- Đã xem ngày rồi, là 12 tháng này

- Mười hai? Cận Thiệu Khang ngắt ra, thể không phải còn phải đợi 6 ngày nữa

Triệu di thái thái ngồi ở đối diện, cười nói:

- Xem ra Hào gia là đợi không kịp rồi?

Cận Yên Nhiên che miệng cười, một số nha hoàn cũng cười. Tương Nhượng Lan bị các nàng cười thì không vui, quay đầu ai oán nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn nàng cười cười, trong ánh mắt tràn đầy sủng nịch.

Cảnh này thái phu nhân nhìn rõ, thấy con và con dâu ân yêu, trong lòng đương nhiên rất vui. Bà nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Chờ không được cũng phải chờ. Nếu là động phòng hoa chúc thì phải chọn ngày hoàng đạo, đại cát, không thể tùy tiện được.

Cận Thiệu Khang nhìn mẩu thân:

- Mẫu thân nói đúng! Tất cả đều nghe theo mẫu thân!

Sau đó, Cận Thiệu Khang lại quay lại hỏi Vu Thu Nguyệt:

- Thời gian này thân thể ỏn không?

Vu Thu Nguyệt nghe vậy, cố ý ưỡn eo để lộ bụng hơi nhô ra, ôn nhu nói:

- Hầu gia, thân thể Thu Nguyệt rất khỏe, chỉ là trong thời gian này, bụng dần nổi lên, eo có hơi đau.

Vừa nói, nàng sờ sờ bụng, cố ý liếc Trương Nhượng Lan một cái rồi nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Hai hôm trước, mẫu thân đã sai Lưu thái y đến bắt mạch, Lưu thái y nói theo mạch tượng thì tám phần là nam hài!

Thái phu nhân vừa nghe đến đó thì lại vui mừng:

- Không lâu nữa trong Hầu phủ lại thêm đình rồi. Chúc mừng Hầu gia.

Cận Thiệu Khang cười cười rồi dặn dò Vu Thu Nguyệt vài câu. Trên mặt cũng chẳng có sự vui mừng mà Vu Thu Nguyệt vẫn nghĩ mà Trương Nhượng Lan cũng chẳng có sự chán ghét mà nàng vẫn muốn thấy. Sự oán hận trong lòng Vu Thu Nguyệt càng sâu, nàng cúi đầu, liếc Trương Nhượng Lan một cái, thâm nghĩ. Chỉ cần có nàng ta ở đây, ta vĩnh viễn không được Hầu gia để ý. Ai! cứu cứu thật là vô dụng!

Thật ra, trong lòng Trương Nhượng Lan cũng không phải hoàn toàn không cần. Nữ nhân khác sinh hạ hài tử cho trượng phu mình, trong lòng nàng đương nhiên vẫn có chút không vui. Nhưng từ khi nàng quyết định cùng hắn một chỗ thì nàng cũng biết sẽ phải đối mặt với sự thật này. Chỉ cần hắn có thể toàn tâm toàn ý với nàng, sao nàng không thể quá để ý.

Hơn nữa nơi này là cổ đại không phải hiện đại. Hôn nhân thời hiện đại, có lẽ sẽ vì chuyện con cái mà nảy sinh nhiều vấn đề. Nhưng là ở nơi này, chính thất còn phải quản lý gia trạch, giúp đỡ phu quân, mà nhiệm vụ của thiếp thất là sinh hài tử. Hơn nữa, về tình cảm hay về địa vị, thiếp tử không thể so với trưởng tử, cho nên hài tử này cũng sẽ không thành chướng ngại tình cảm của bọn họ. Chờ hắn lớn lên, cho hắn một số tài sản, giúp hắn thành gia lập nghiệp, cũng coi như là hết trách nhiệm làm cha!

Cho nên, nét mặt Trương Nhượng Lan vẫn bình tĩnh.

Hắn huyền một lúc sau, sắc mặt thái phu nhân dần mặt mọi, mọi người liền lui xuống. Lúc gần đi, thái phu nhân nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, trong khoảng thời gian này theo quy củ, người cũng không thể nghỉ ở Thu đường viện.

Cận Thiệu Khang dù không muốn nhưng cũng không thể không đồng ý. Thái phu nhân lại giữ Trương Nhượng Lan lại, nói là có lời muốn nói với nàng, Cận Thiệu Khang liền về Sở thiên các trước. Vu Thu Nguyệt vội vàng đi theo sau.

Trương Nhượng Lan thấy vậy cũng không để ý, nếu nàng không có chút tin tưởng này thì ngày nào cũng sẽ phải đề phòng, sau này chẳng phải là mệt mà chết?

Thái phu nhân kéo Trương Nhượng Lan vào trong phòng. Trương Nhượng Lan biết bà có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.

Trương Nhượng Lan ngồi xuống ghế, hỏi thái phu nhân:

- Thời gian này, thân thể mẫu thân thế nào?

Thái phu nhân cười nói:

- Từ lần trước người giúp ta giác hơi, cũng đã lâu rồi không đau. Cho dù có khi trở gió cũng không đau đớn như trước, Liễu Nguyệt xoa bóp cho ta một chút là tốt rồi.

Bà nhìn Trương Nhượng Lan, đón lấy chén trà trong tay Liễu Nguyệt rồi nói:

- Thật ra, ta giữ người lại là định nói về chuyện hài tử của Thu Nguyệt.

Trương Nhượng Lan nhìn bà:

- Mẫu thân muốn nói gì?

Thái phu nhân cười cười, thân nhiên nói:

- Ta muốn biết người có ý gì?

Trương Nhượng Lan lập tức hiểu, thái phu nhân lo nàng không dung được hài tử trong bụng Vu Thu Nguyệt. Đương nhiên thái phu nhân không sợ nàng mà sợ Thái hậu phía sau này. Trước nàng không chịu viên phòng, Cận gia lấy cớ sợ không con nối dõi nên Thái hậu không còn gì để nói. Nhưng bây giờ đã

khác trước, bất kể thế nào, thiếp thất có thai trước chính thất cũng khó mà nói cho thuận tai. Thái phu nhân sợ nàng mượn tay Thái hậu diệt hài tử của Vu Thu Nguyệt

Thật ra, nàng cần gì phải làm như vậy? Đừng nói nàng không thể vì bản thân mà giết hại một đứa trẻ còn chưa chào đời. Hơn nữa, hài tử sinh ra cũng chỉ là thứ tử. Cận Thiệu Khang sẽ không quá quan tâm đến nó. Nhưng một khi hài tử này vì nàng mà chết, ý nghĩa của hài tử trong lòng Cận Thiệu Khang sẽ không giống nhau nữa. Hẳn cả đời cũng sẽ không quên được hài tử này, cũng sẽ không thể quên được chuyện này, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ.

Cho nên bất kể là vì lương tâm hay vì thực tế, nàng cũng sẽ không để ý đến hài tử này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Câu Dẫn

Đối với thái phu nhân mà nói, bất kể là chính thất sinh hay thiếp thất sinh đều là cốt nhục của con bà. Bà sao có thể buông tha cho, hơn nữa giờ trong bụng Vu Thu Nguyệt còn là một tôn tử.

- Nhược Lan, ta biết ngươi lo lắng chuyện gì. Nhưng ngươi yên tâm, thứ trưởng tử vẫn là thứ tử, Cận gia chúng ta chưa bao giờ có chuyện thứ tử áp trưởng tử (khiếp, đôi gió nhanh phát tòm). Sau này chỉ cần ngươi sinh hạ trưởng tử, tương lai hài tử của ngươi mới là người kế nghiệp Cận gia, là gia chủ cả đời. Vạn nhất, ta nói là vạn nhất, ngươi không có con trai, hài tử này cũng sẽ do ngươi nuôi, thành hài tử của ngươi, tương lai con ngươi vẫn là gia chủ!

Vừa nói, thái phu nhân vừa nhìn Trương Nhược Lan cười cười:

- Nhược Lan, ta nói như vậy, ngươi hiểu ý ta chứ?

Nếu đã quyết định chủ ý, Trương Nhược Lan dứt khoát nói cho rõ ràng, miễn để thái phu nhân ưu sầu mà đề phòng nàng. Trước kia Trương Nhược Lan lấy lòng bà là để sinh tồn tại Hầu phủ mà bây giờ vì bà là mẫu thân của người nàng thích. Nàng hy vọng có thể giữ được quan hệ tốt với bà. Mà để duy trì quan hệ tốt thì quan trọng nhất là sự chân thành.

Nói những lời trong lòng ngươi ra, để cho đối phương hiểu rõ ngươi, đừng để đối phương hiểu lầm ngươi

- Mẫu thân. Với hài tử của Vu Thu Nguyệt ta không có bất kỳ ý nghĩ gì. Ta không thích nó nhưng cũng không ghét nó. Sau này nó ra đời, ta cũng chỉ có thái độ này. Về phần Thái hậu, ta sẽ nói, cho nên mẫu thân yên tâm

Thái phu nhân không nghĩ tới Trương Nhược Lan lại thần nhiên nói câu “ta không thích nó nhưng cũng không ghét nó”. Nghe xong có chút không thuận tai nhưng lại cảm giác rất chân thật. Cũng đúng thôi, làm gì có ai thật tình đi thích hài tử do nữ nhân khác sinh cho trượng phu mình? Ít nhất, cả đời này bà chưa từng thích Thiệu Đường

Thái phu nhân yên lòng, bà nghiêng người cầm tay nàng, rất thành khẩn nói:

- Nhược Lan, khó được người hiểu chuyện như ngươi. Mẫu thân cũng là nữ nhân, không phải không biết lòng ngươi. Nhưng Hầu gia dưới gối không con, bụng Thu Nguyệt lớn như vậy, mẫu thân thật sự là không nỡ.

Trương Nhược Lan cầm tay bà, cười cười:

- Ta hiểu, mẫu thân.

Mẹ chồng nàng dâu hàn huyên một hồi, Trương Nhược Lan thấy bà mệt mỏi liền lui ra. Lúc gần đi, thái phu nhân đột nhiên gọi nàng lại.

- Đúng rồi, có chuyện quên nói cho ngươi. Trong viện ngươi có nha đầu Hồng Hạnh, giờ đã là người trong phòng Thiệu Đường.

Thái phu nhân nói nhẹ nhàng.

Trương Nhược Lan nhất thời lấy lại tinh thần. Hồng Hạnh? Sao lại liên quan đến Thiệu Đường?

Thái phu nhân tiếp tục nói:

- Đổi lại là nha hoàn của người khác, làm ra loại chuyện này, ta nhất định đánh ra khỏi cửa. Nhưng nàng là nha hoàn hồi môn của ngươi, ta đưa nàng thành thông phòng cho Thiệu Đường, ngươi có ý kiến gì không?

Giờ Hồng Hạnh đã là người trong phòng Thiệu Đường, nàng còn có thể có ý kiến gì?

- Tất cả do mẫu thân làm chủ là được.

Trở lại Thu đường viện, Trương Nhược Lan liền tìm Phương mụ mụ, hỏi rõ chuyện này.

Phương mụ mụ quỳ gối trước mặt Trương Nhược Lan, nhận quyền đồ lên:

- Tiểu thư, lão nô không còn mặt mũi gặp người nữa. Hồng Hạnh làm ra loại chuyện này, làm mất mặt nó cũng khiến tiểu thư mất mặt. Là lão nô giáo dục không nghiêm, nó mới có thể làm ra loại chuyện này! Tiểu thư, xin người trừng phạt lão nô! Vừa nói, vừa khóc rồi lại dập đầu với Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan đỡ bà lên:

- Mụ mụ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta còn không biết rõ. Người nói rõ ra xem nào.

Vừa nói vừa để bà ngồi xuống chiếc ghế đôn.

Phương mụ mụ lúc này vừa lau nước mắt vừa nhắc tới chuyện này.

Thì ra Trương Nhược Lan đi chưa được bao lâu, không biết Hồng Hạnh dùng cách gì câu dẫn được Cận Thiệu Đường. Một đêm nọ, hai người làm việc câu thả trong thư phòng, không ngờ bị Vương thị và Vu Thu Nguyệt phát hiện. Chuyện xé ra to, Vương thị kéo đến chỗ thái phu nhân muốn thái phu nhân xử trí Hồng Hạnh là loại tiện tỳ không biết xấu hổ. Hồng Hạnh quỳ xuống trước mặt thái phu nhân khóc lóc khẩn cầu, luôn miệng nhắc đến Trương Nhược Lan. Thái phu nhân nể Trương Nhược Lan nên để Hồng Hạnh làm thông phòng cho Thiệu Đường. Giờ Hồng Hạnh đã đến nhị phòng.

Phương mụ mụ khóc nói:

- Nha đầu chết tiệt đó, chỉ muốn trèo cao nhưng cũng không tự nghĩ là thân phận gì, chỉ sợ té xuống thì chẳng còn xương cốt. Trước tiểu thư đã định gả nó cho Trương quản sự, nó không muốn. Giờ đến nhị phòng ở, nhị thiếu gia kia có đến bốn thiếp thất. Hồng Hạnh chỉ là một nha hoàn, nhị thiếu gia chỉ là nhất thời thấy mới mẻ chứ nào có thiệt tình đối tốt với nó? Nha đầu chết tiệt đó, sao lại không nghe lời ta nói?

Trương Nhược Lan thở dài, ai cũng có lựa chọn của mình. Hồng Hạnh muốn lên cao cũng không tính là sai. Chỉ hy vọng, nàng có thể gánh chịu được hậu quả sau này.

Lại nhớ tới sắc mặt tức giận của Vương thị. Trước đó không lâu, Cận Thiệu Đường khiến nha hoàn khác mang thai, giờ lại cùng nha hoàn phòng khác làm chuyện câu thả, cũng khó trách sắc mặt nàng khó coi. Bộ dáng nàng như thế, không phải là trách cứ cả mình!

- Tiểu thư

Phương mụ mụ lại quỳ xuống:

- Tiểu thư, nhị phu nhân bây giờ hận Hồng Hạnh, sau này nhất định sẽ không cho nó được sống yên ổn. Tiểu thư nể tình Hồng Hạnh lớn lên cùng người, sau này xin chiếu cố đến Hồng Hạnh một chút. Ta không cầu nàng đại phú đại quý, ta chỉ mong nàng bình an là tốt rồi!

Trương Nhược Lan ngồi xuống trước mặt bà, nhìn bà nhẹ nhàng nói:

- Mụ mụ, người đứng lên đi. Hôm nay Hồng Hạnh đã là người của nhị phòng. Chuyện của nàng ta không tiện nhúng tay. Nhưng người yên tâm, Cận gia là danh gia vọng tộc, chỉ cần Hồng Hạnh quy củ, an thủ bốn phận, nhị phòng cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Nàng câu dẫn Cận Thiệu Đường, Vương thị chắc chắn sẽ không đối xử tốt với nàng. Lúc đầu Hồng Hạnh làm chuyện như vậy thì sẽ phải nghĩ đến hậu quả này. Nàng dựa vào cái gì cho rằng mình sẽ giúp nàng chen ép chính thất. Việc mình làm thì phải tự chịu trách nhiệm.

Trương Nhược Lan nói hợp tình hợp lý, Phương mụ mụ không tiện nói thêm gì, nước nỏ đi xuống.

Trương Nhược Lan đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, nhớ lại cuộc sống hai người khi săn thú. Giờ trở về phủ, sẽ thấy không đơn giản chỉ là hai người nữa.

Nhưng cuộc sống vốn là như thế, làm sao mọi chuyện đều thuận tâm như ý được? Tích cực đối mặt, giữ vững lòng mình mới có thể có được hạnh phúc.

Đột nhiên trước mắt lóe ra ánh sáng trắng, một vật trắng như nhung từ trên cây hòe trong sân nhảy xuống cửa sổ.

Toàn thân lông trắng tuyết, hai mắt to tròn, mũi dài mà thon, chẳng phải là ngan hồ? Lúc này, miệng nó cắn một con gà, hoan thiên hi địa (vui vẻ) ném vào tay Trương Nhược Lan!

Trương Nhược Lan tức giận ném con gà xuống đất, sau đó túm được cái đuôi to của nó, nhắc bổng nó lên:

- Tiểu Bạch, người thực sự coi ta là đầu bếp cho người! Ba ngày hai lượt bắt ta nướng gà cho người! Còn nữa, con gà này là trộm từ đâu?

Hai chân trước của ngân hồ ôm đầu, cả người gãy dựa, kêu ô ô mấy tiếng như là vô cùng ủy khuất.

- Người đừng tưởng rằng người làm thế này ta sẽ mềm lòng. Ta nói cho người, ở đây có rất nhiều người, người mau trở về đi, cẩn thận bị người bắt được!

Tương Nhựt Lan chỉ vào nó dạy bảo, ngân hồ kia càng tỏ vẻ ủy khuất.

Nhắc tới con ngân hồ này, Tương Nhựt Lan có cảm giác muốn khóc lớn. Không biết có phải nó nghiện ăn gà nướng nàng làm không mà theo từ bãi săn đến đây. Cách hai ngày lại xuất hiện, bắt một con gà cho nàng nướng. Nhưng Tương Nhựt Lan không phải lần nào cũng có thể tiện mà làm cho nó. Hơn nữa, con ngân hồ này còn rất tinh, chỉ ăn mỗi gà nướng. Có lần, nàng sai nô tỳ nướng, nó ném con gà xuống đất. Nếu nàng không nướng gà cho nó thì nó cào cào chân rồi quấy loạn nàng, trộm quần áo, trang sức của nàng, có khi còn vứt chuột, bỏ vào trống bồng khiến nàng sợ hãi kêu lớn, còn nó thì vui vẻ nhảy nhót.

Tương Nhựt Lan hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể bắt được nó. Vừa không bắt được nó, vừa không thể làm gì nó, cuối cùng đành phải khuất phục, giúp nó nướng gà. Vài lần như thế, bọn họ dần quen thuộc. Sau đó, ngân hồ bắt đầu tới gần nàng, có khi còn nằm trong lòng nàng. Lúc Tương Nhựt Lan bức tức thì nó còn có thể giả bộ đáng thương. Nàng gọi nó là Tiểu Bạch.

Chỉ là, Tiểu Bạch chỉ đến gần mình nàng, tin tưởng mình nàng. Lúc có người ngoài, nó tuyệt đối không xuất hiện. Đợi khi nàng ở một mình thì sẽ không biết từ đâu chui ra.

Tương Nhựt Lan mắng thì mắng nhưng trong lòng vẫn rất thương yêu tiểu tử này. Nàng đi về phòng bếp, giúp nó nướng gà, đem về phòng cho nó ăn.

Tiểu Bạch ăn rất có khẩu vị, Tương Nhựt Lan ngồi cạnh nó vuốt vuốt lông nó:

- Tiểu Bạch, ở đây rất nguy hiểm, nếu bị người phát hiện người sẽ bị bắt lại đó. Người vẫn nên nhanh về đi thôi.

- Tiểu Bạch, đây là chỗ ta ở. Rất lớn rất đẹp! Nơi này có rất nhiều người, người mỗi lần ra vào phải thật cẩn thận.

- Tiểu Bạch, qua vài ngày nữa, nơi này sẽ thành gia đình chính thức của ta. Ta sẽ cùng người ta thích sống ở đây. Từ nhỏ ta đã mong có một gia đình, có một người có thể thật lòng đối tốt với mình. Bây giờ, ta đã tìm được rồi, sau này ta sẽ quý trọng, cho gia đình ta an bình, ấm áp.

Tương Nhựt Lan vuốt vuốt lông nó, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Sáng hôm sau, Tương Nhựt Lan tiến cung vấn an Thái hậu.

Thái hậu kéo nàng đến gần, nhìn trái nhìn phải:

- Nghe nói người gặp gấu, mau cho ai gia nhìn một chút, có bị suy chuyển chút nào không?

Tương Nhựt Lan cười nói:

- Thiếu chút nữa đã bị gấu đánh chết, may mà Hoàng thượng kịp thời xuất hiện cứu ta!

Thái hậu nói:

- May mà nó cứu được người. Nếu người xảy ra chuyện, ta sẽ không tha cho nó!

Diệp cô cô bưng trà lên cho Tương Nhựt Lan, quay đầu nói với Thái hậu:

- Thái hậu an tâm, tiểu thư Nhựt Lan rất lợi hại. Trong cung đều đồn chuyện nàng dùng trường tiên đánh gấu đó.

Thái hậu cười:

- Cái này ta cũng nghe rồi, nhưng mà ta muốn nghe Nhựt Lan nói, Nhựt Lan nói nhất định sẽ hay hơn nhiều.

Tương Nhựt Lan thấy thái hậu hăng hái thì vung tay mùa chân, kể lại sự việc, khiến cho Thái hậu và Diệp cô cô đều bất ngờ.

Kể xong chuyện đó, Tương Nhựt Lan xoa bóp cho Thái hậu, vừa xoa bóp vừa nhắc tới chuyện viên phòng.

Ở thế giới xa lạ này, người đầu tiên cho nàng sự ấm áp, đối xử tốt với nàng một cách vô điều kiện chính là Thái hậu. Trong lòng nàng, Thái hậu như mẹ đẻ của nàng. Chuyện quan trọng như viên phòng, đương nhiên phải nói cho Thái hậu biết để bà bớt lo lắng cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Buông

Thái hậu lắng lắng nghe xong nói xong, sau đó ngồi xuống, Diệp cô cô tiến lên giúp bà sửa sang lại quần áo. Thái hậu đợi Trương Nhược Lan rửa tay xong, vẫy nàng nói:

- Ngồi xuống cạnh ta.

Trương Nhược Lan ngồi cạnh Thái hậu, Thái hậu nắm tay nàng, nhìn nàng nhẹ nhàng nói:

- Giờ nói cho ta biết, tại sao người đột nhiên thay đổi chủ ý? Trước ta khuyên như thế nào người cũng không nguyện ý mà.

Trương Nhược Lan cúi đầu, chậm rãi nói:

- Thái hậu, Thiệu Khang nói sau này hần sẽ toàn tâm toàn ý với ta. Ta muốn cho hần một cơ hội cũng là cho mình một cơ hội. Từ nhỏ ta không có mẫu thân, phụ thân thường xuyên không có bên. Tuy bà vú rất tốt với ta nhưng trong mắt bà ta vẫn là chủ tử. Ta sống rất cô đơn, cho dù sau này vào nhà đại bá ở, ta cũng không có cảm giác một gia đình... (muốn khóc)

Nàng là cô nhi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện. Trẻ con ở đó thường vì một bộ quần áo, một quả táo mà cướp đoạt. Cho dù sau này nàng được viện trưởng ưa thích thì trong mắt viện trưởng, nàng cũng chỉ là một đứa trẻ ngoan, hữu dụng mà thôi.

Không người nào sẽ đối tốt với nàng một cách vô điều kiện, quan tâm đến nàng. Nàng cũng dần quen điều đó, thậm chí còn cảm giác đó là chuyện đương nhiên.

- Trước mặt Thiệu Khang ta vẫn rất tùy tiện, ý vào Thái hậu tốt với ta mà kháng cự hần. Nhưng hần dù tức giận, không hiểu thế nào cũng chưa bao giờ muốn làm tổn thương ta, vẫn luôn suy nghĩ cho ta. Hần cho ta cảm giác ấm áp, có hần bên cạnh ta rất yên tâm, hần cho ta cảm giác có một gia đình. Thái hậu, người biết hần là người như thế nào. Để cho hần hứa hẹn chuyện như vậy thật không dễ dàng. Ta tin hần không phải thuận miệng mà nói nên ta nguyện ý tin tưởng hần một lần.

Thái hậu nhẹ nhàng thở dài:

- Nhược Lan, nam nhân tam thế tứ thiếp vốn là chuyện bình thường. Cho dù bây giờ hần đồng ý với người, cuộc sống sau này dài như vậy, bên người còn có thiếp thất, chỉ sợ khó mà tuân thủ lời hứa. Nam nhân, bất kể hần có bao nhiêu nữ nhân, chỉ cần trong lòng hần coi trọng nhất là người đã là tốt rồi. Nếu người không buông lỏng tâm tình, chỉ biết đổ kỵ, tương lai hần lại đem lời hứa đó cho người khác thì người phải làm thế nào bây giờ? Nhược Lan, nghe ai gia nói, không nên cổ chấp chuyện đó nữa. Nhân dịp này mau chóng sinh trường tử đi. Cuộc sống sau này, dù hần có nữ nhân khác thì người hần coi trọng nhất cũng là người!

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn thái hậu, ánh mắt bình tĩnh, kiên định:

- Thái hậu, cuộc sống sau này ta sẽ cố gắng duy trì tốt quan hệ của chúng ta. Nhưng nếu chỉ có một mình ta cố gắng, mà hần cũng không muốn nỗ lực, như vậy nếu hần quay lưng với lời hứa, ta sẽ chết tâm!

Một khi trái tim băng giá thì cũng sẽ không quay đầu lại nữa, cũng sẽ không còn đường quay lại.

Thái hậu thấy nàng kiên quyết như vậy, biết có khuyên nhủ nữa cũng là vô dụng. Bà âm thầm thở dài một hơi cũng không nói thêm gì. Nhưng bà cho rằng, chỉ cần Nhược Lan sinh hài tử rồi thì tâm ý này cũng sẽ chuyển biến, tương lai tự nhiên sẽ thỏa hiệp. Dù bà rất thương Trương Nhược Lan nhưng cũng cho rằng sự kiên trì của nàng là vô lý. Đến cuối cùng người tổn thương cũng chỉ là nàng.

Giống như phụ thân nàng vậy

Trương Nhược Lan thấy sắc mặt Thái hậu nặng nề, vội chuyển đề tài khác. Nàng hỏi thăm thương thế của Hoàng thượng. Thái hậu nói:

- Thái y nói, lần này thương thế không nhẹ, tổn thương đến tâm phế (tim phổi), phải điều dưỡng thật tốt nếu không sau này sẽ để lại di chứng.

Trong lòng Trương Nhược Lan có chút áy náy. Nàng biết hần bị thương là vì đập vào tảng đá dưới dốc. Nếu hần không một lòng che chở nàng thì cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng như thế. Theo lý mà nói, nàng nên đi thăm hần một chút. Nhưng thứ nhất, Hoàng thượng ở Càn Thanh cung, nàng thân là nữ quyến của quan lại, không thể tùy tiện tiến vào. Thứ hai, nàng cũng không muốn tiếp xúc nhiều với hần.

Nàng lấy ra mấy phương pháp thực liệu đã chuẩn bị sẵn:

- Đây là mấy phương pháp thực liệu có thể điều dưỡng nội thương, hần là sẽ có ích cho Hoàng thượng. Xin Thái hậu giao cho ngự y xem.

Thái hậu gật đầu, đưa cho Diệp cô cô đứng bên

Trương Nhược Lan cùng thái hậu nói chuyện một lúc rồi tới Khôn trử cung thăm hoàng hậu.

Đến tối, Thái hậu đến Càn thanh cung. Mỗi ngày, bà đều tới thăm bệnh tình của hoàng đế.

Hỏi han bệnh tình của hoàng đế với Lưu viện sĩ rồi đem thực liệu Tương Nhược Lan viết cho thái y. Sau khi thái y lui xuống, Cảnh Tuyên Đế vội ngồi dậy.

Thái hậu vội vàng đi tới:

- Người không khỏe, nằm là được rồi.

Cảnh tuyên đế cười nói:

- Từ lúc bị thương đến giờ, nằm đã hơn mười ngày rồi, đầu khớp xương đã sắp tê rần rồi!

Thái hậu nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy của Cảnh Tuyên Đế, đau lòng đến đỏ bừng hốc mắt:

- Sau này đừng tùy tiện như thế nữa. Lại chỉ đem có ba thị vệ đi vào rừng rậm. May mà lần này không có chuyện gì lớn, nếu... người nói mẫu hậu phải làm sao bây giờ? Vừa nói vừa lau nước mắt.

Cảnh tuyên đế vội vàng nói:

- Là nhi thần sai, làm cho mẫu hậu lo lắng rồi

Thái hậu nắm tay hắn, gạt đầu.

Cảnh tuyên đế lại nói:

- Thực liệu khi nãy là Nhược Lan đưa cho mẫu hậu!

Thái hậu nói:

- Hôm nay Nhược Lan tiến cung đưa cho ta đó.

Bà nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái:

- Hoàng thượng, giờ Nhược Lan đã thành gia thất, Hoàng thượng không nên gọi thẳng tên.

Cảnh tuyên đế cúi đầu không lên tiếng. Bây giờ ngay cả gọi tên nàng cũng không được?

Bên tai lại nghe mẫu hậu nói:

- Hôm nay nàng tiến cung đem cho ta một tin tốt. 12 tháng này nàng sẽ viên phòng với An Viễn hầu. Cuối cùng nàng cũng buông lỏng bản thân, ta cũng đỡ nặng lòng.

- 12!

Cảnh Tuyên Đế vội ngẩng đầu, nắm chặt tay Thái hậu:

- 12 này Nhược Lan muốn viên phòng cùng hắn.

Về mặt rất hoảng sợ.

Tay Thái hậu bị hắn nắm hơi đau, trong lòng kinh ngạc không thôi:

- Hoàng thượng, Nhược Lan viên phòng với An Viễn hầu là chuyện đương nhiên, Hoàng thượng có gì... như thế

Sao lại thất thố như thế?

Mặc dù sớm biết bọn họ muốn viên phòng nhưng hắn luôn tự nhủ đó là chuyện rất xa xôi, mơ hồ. Hắn vẫn không muốn đối mặt. Nhưng hôm nay, chuyện đã xảy ra trước mắt, khiến hắn không thể không chế bản thân.

Nàng sẽ hoàn toàn thuộc về nam nhân khác!

- Không được, mẫu hậu, trẫm muốn ngăn cản chuyện này!

Cảnh tuyên đế vừa tung chăn vừa định xuống giường. Nhưng nằm lâu một thời gian lại thêm tâm tình kích động nên hai chân nhất thời vô lực, ngã xuống đất.

Thái hậu kinh hô một tiếng vội sai người đỡ hắt lên giường rồi sai bọn họ lui ra.

Trong tấm cung chỉ còn lại hai mẫu tử.

Cảnh tuyên đế giống như là phát điên, kiên trì đứng dậy:

- Trẫm phải hạ chi! Trẫm phải giải trừ hôn sự của bọn họ! Trẫm phải hạ chi ngay lập tức.

Sắc mặt hắt tái nhợt, ánh mắt kích động!

Thái hậu vô cùng khiếp sợ, bà đề vai Cảnh Tuyên Đế lại, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng, người đang nói cái gì vậy? Người có biết người đang nói cái gì không?

Cảnh tuyên đế ngẩng đầu nhìn thái hậu, trong mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt

- Mẫu hậu, Nhượng Lan vốn là tiên đế phối hôn cho nhi thần. Mẫu hậu không phải vẫn luôn có ý này? Nhượng Lan vốn là của nhi thần! Nhượng Lan tuyệt không thể viên phòng cùng nam nhân khác.

- Hoàng thượng

Thái hậu đột nhiên quát lớn, lộ rõ uy nghi. Lúc này Cảnh Tuyên Đế mới thoáng tỉnh táo lại một chút.

Thái hậu tròn tròn mắt, ngực không ngừng phập phồng:

- Hoàng thượng, lúc đầu tiên đế phối hôn Nhượng Lan cho người, nhưng người vẫn tri hoãn không muốn tiếp nàng tiến cung. Tiên đế băng hà rồi, ai gia không ngừng nhắc nhở người chuyện này. Nhưng người lại đem Nhượng Lan phối hôn cho An Viễn hầu. Bây giờ thánh chỉ đã ban, Nhượng Lan trở thành An viễn hầu phu nhân đã là sự thật mọi người đều biết. Giờ người đang nói lời ngu xuẩn gì!

- Thái hậu, trẫm biết đều là trẫm sai. Trẫm không nên coi trọng dung mạo...

Cảnh Tuyên Đế ngồi thẳng dậy, nắm chặt tay Thái hậu:

- Như bây giờ, trẫm đã biết Nhượng Lan rất tốt. Trẫm chưa bao giờ thích ai như vậy. Trẫm không có nàng không thể! Thái hậu, người ủng hộ trẫm đi. Nhi thần bây giờ cần mẫu hậu giúp đỡ!

Hắn nhìn thái hậu, ánh mắt vội vàng, trong mắt đầy sự khẩn cầu, hoàn toàn không có sự tỉnh táo thường ngày.

Thái hậu chưa bao giờ thấy Hoàng thượng như vậy, bà hiểu rõ con mình, lúc này hắn tuyệt đối đang nói thật.

Chuyện sao lại biến thành như vậy? Lúc đầu hắn chán ghét Nhượng Lan như vậy. Ngay cả trước mặt hắn nhắc tới tên nàng hắn cũng không chịu được. Nhưng bây giờ, sao lại...

Thái hậu nhớ ra những gì trước kia Nhượng Lan làm. Không khỏi địa thờ dài một hơi, Nhượng Lan của hôm nay quả thật ai thấy cũng thương yêu:

- Chiêu Nhi, người biết Nhượng Lan tốt nhưng người có biết Nhượng Lan thay đổi là vì ai? Trong lòng Nhượng Lan chỉ có An Viễn hầu, người cần gì khổ sở như vậy?

Thái hậu nhìn con cố chấp như vậy mà trong lòng rất đau lòng.

- Trẫm mặc kệ, trẫm là thiên tử! Trẫm muốn Nhượng Lan trở lại bên trẫm, trong lòng nàng sẽ là trẫm!

Cảnh Tuyên Đế kiên định nói nhưng sắc mặt càng lúc càng trắng.

- Hoàng thượng! Thái hậu cao giọng: - Thiên tử cũng không phải muốn làm gì thì làm! Thánh chỉ là người tự mình ban ra, sao có thể tự mình đánh vào miệng mình, chiếm đoạt thê tử của thần tử? Người làm thế nào để bịt miệng dân chúng? Đối mặt với lời chỉ trích của ngôn quan thế nào? Phụ hoàng người đã dạy người thế nào. Hẳn tín nhiệm người, kỳ vọng vào người, đem giang sơn khổ cực mới chiếm được cho người. Chẳng lẽ người vì một nữ nhân mà hủy đi danh dự của mình?

Thái hậu vùng tay, đứng lên kiên quyết nói:

- Chuyện này không cho phép người làm loạn. Ai gia sẽ không đồng ý với việc người làm.

Cảnh tuyên đế không để ý mà kêu lớn:

- Trẫm là thiên tử, chẳng lẽ ngay cả nữ nhân trẫm thích cũng không thể có được? Ai dám nói trẫm trẫm nửa câu không phải, trẫm sẽ giết người đó!

Thái hậu cả giận nói:

- Vậy người giết ai gia đi. Ai gia tuyệt đối sẽ không để người làm loạn

- Mẫu hậu

Cảnh Tuyên Đế bước xuống giường, quỳ gối trước mặt Thái hậu:

- Mẫu hậu bớt giận, nhi thần sao dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này!

Thái hậu nhớ ra hấn bị thương, không đành lòng. Bà ngồi xỏm xuống, đỡ vai hấn, kiên định nói:

- Hoàng thượng, cố gắng được bao nhiêu thì cố đến bấy nhiêu. Người được người trong thiên hạ tung hô. Để giữ được giang sơn, những hành động của người phải hợp ý người trong thiên hạ, hợp với nguyện vọng của mọi người. Rất nhiều chuyện không thể mặc theo ý thích. Nếu không, đến lúc đó, người sẽ mất đi càng nhiều

- Mẫu hậu, nhi thần không phải không hiểu điều đó, nhưng nhi thần...nhi thần...

Cảnh Tuyên Đế kéo tay Thái hậu, khổ sở nói không nên lời.

- Hơn nữa Hoàng thượng, người nghĩ tới không? Người làm như thế, chẳng những không có được Nhượng Lan mà còn có thể hại nàng, người không rõ hậu quả chuyện này sao? Đến lúc đó, người thật sự có thể bảo vệ nàng đến cùng?

Cảnh tuyên đế nắm chặt tay Thái hậu, nhẹ nhàng địa run rẩy, lại không nói được lời nào

- Buông...

Thái hậu vươn tay, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của hấn, dịu dàng nói:

- Có một số việc, có một số người, bỏ lỡ là bỏ lỡ, cũng không thể vãn hồi lại nữa. Người là hoàng đế, trong thiên hạ có rất nhiều nữ tử tốt cho người lựa chọn. So với Nhượng Lan còn có rất nhiều rất nhiều.

Cảnh tuyên đế chán nản đứng dậy, ngồi lên giường, tóc tai lảng loạn, có vẻ không còn tức giận, kích động nữa

Hấn lẩm bẩm nói:

- Trong thiên hạ có rất nhiều nữ tử tốt, nhưng không có ai là Nhượng Lan...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tóc Mai Yếu Diệu

Trong Từ trũ cung, trầm hương liễu nhiễu, vô cùng tĩnh mật.

Đột nhiên một tiếng bước chân rất nhỏ quấy rầy sự yên tĩnh này.

- A Diệp, là người? Thái hậu tựa và đầu giường trạm chỗ tĩnh xảo hỏi.

Đầu tiên A Diệp thấp thêm chút đèn dầu rồi quay đầu lại nói:

- Thái hậu, đã muộn rồi sao còn chưa nghỉ.

- Phiền lòng, đau đầu. Thái hậu thở dài: - Oan nghiệt, oan nghiệt.

- Nếu không, ngày mai Thái hậu truyền Nhượng Lan tiểu thư tiến cung hỏi xem sao?

A Diệp là cung nữ thân cận của Thái hậu, lúc đó đứng giữ ở cửa cung, đương nhiên nghe được mẫu tử bọn họ nói chuyện. Sau đó, Thái hậu cũng nhắc tới chuyện này với nàng, không dấu diếm nàng.

Thái hậu khoát khoát tay:

- Chuyện này hẳn là không liên quan gì đến Nhượng Lan. Tất cả tâm tư của Nhượng Lan đều đặt trên người An Viễn hầu, là Hoàng thượng đơn phương tình nguyện. Nàng sắp viên phòng rồi, cần gì đem chuyện này làm phiền nhiều nàng? Ngày đó, ai gia còn phải canh chừng Hoàng thượng, tránh để hắn nhất thời xúc động làm ra chuyện không thể cứu vãn.

A Diệp đi tới bên người Thái hậu, giúp thái hậu bóp vai:

- Thái hậu bớt lo. Theo nô tỳ thấy, Hoàng thượng chỉ là nhất thời cố chấp, qua một đoạn thời gian sẽ không có việc gì nữa!

Thái hậu gật đầu:

- Hy vọng như thế.

Tương Nhượng Lan ngồi trong phòng đồ Tiểu Bạch ăn thịt nướng.

- Tiểu Bạch, ăn cái này nhé. Cái này còn ngon hơn gà nướng, không tin ngươi thử xem!

Suốt ngày nướng gà trong phòng bếp, lâu dần cũng sẽ bị người khác nghi ngờ. Tốt nhất là nên để nó thích ăn nhiều thứ đồ khác.

Tiểu Bạch đưa mũi về đó ngửi ngửi rồi lập tức quay đầu đi, cái đuôi dương cao lên, vẻ mặt khinh thường.

Tương Nhượng Lan cười cười, nó chắc chắn ngửi thấy đây không phải là thịt gà.

- Đây quả thật không phải là gà nhưng ăn còn ngon hơn gà!

Tương Nhượng Lan cảm thấy mình như đang đồ tiểu hài tử ăn cơm. Đồ đồ nó hồi lâu, Tiểu Bạch mới miễn cưỡng cắn một miếng.

Nhưng vừa ăn xong thì hai mắt sáng ngời, cái đuôi vẫy vẫy, vẻ mặt như đang cười.

Tương Nhượng Lan bị bộ dáng này của nó đùa mà phì cười:

- Không lừa ngươi chứ. Ăn ngon đúng không? Bát này là của ngươi đó!

Vừa nói vừa đặt một bát thịt nướng đặt trước mặt nó. Tiểu Bạch vui mừng kêu một tiếng rồi lập tức chôn đầu vào bát ăn.

Đang nhìn nó ăn vui vẻ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nha hoàn vấn an Cận Thiệu Khang. Ngân hồ dựng lỗ tai lên rồi xoay người, bỏ lại bát thịt, phi ra cửa sổ, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Sau đó, Cận Thiệu Khang đẩy cửa mà vào

- Thiệu Khang.

Tương Nhượng Lan tươi cười đón hắn:

- Không phải mẫu thân nói mấy ngày nay ngươi không thể nghỉ tại Thu đường viện?

Cận Thiệu Khang đóng cửa lại, xoay người ôm eo nàng, hôn nhẹ nàng rồi cười nói:

- Ta chưa nói là muốn nghỉ lại đây. Chỉ là một ngày không gặp, thấy nhớ nàng nên đến đây xem.

- Một ngày không thấy tựa ba thu? Tương Nhượng Lan vòng tay ôm cổ hắn, nháy mắt nói

- Một ngày không thấy tựa ba thu.

Mắt Cận Thiệu Khang sáng bừng lên.

- Câu này nói hết lòng ta! Tiểu nương tử của ta quả là tài nữ

Tương Nhượng Lan lắc lắc đầu:

- Ta làm người luôn thích an ổn, phu quân không nên nói ta như vậy, tránh để ai cũng biết ta là tài nữ!

Cận Thiệu Khang được nàng đùa mà phì cười, nhẹ cắn mũi nàng:

- Nhìn nàng đắc ý kia, tiểu tử mặt dày kia.

Quay đầu thấy bát thịt nướng trên bàn liền hỏi:

- Bây giờ mới ăn cơm? Sao muộn như vậy. Quả nhiên không có ta bên cạnh nàng không được, không biết tự chăm sóc mình gì cả.

Tương Nhượng Lan nhìn bát thịt rồi quay đầu cười với hắn:

- Đây không phải ta ăn, ta giới thiệu cho người một vị bằng hữu.

Chuyện Tiểu Bạch có thể dấu diếm bất kì ai nhưng cũng không muốn dấu hắn

Vừa nói Tương Nhượng Lan vừa rời khỏi lòng hắn, đi tới bên cửa sổ hút gió vài cái. Cận Thiệu Khang đi tới bên người nàng, ôm eo nàng, tò mò nhìn ra bên ngoài, chẳng biết nàng làm cái gì.

Tương Nhượng Lan thấy không có động tĩnh, biết Tiểu Bạch sợ hãi, quay đầu lại cười nói với Cận Thiệu Khang:

- Bằng hữu này của ta hay thẹn thùng, người chờ một lát

Nàng đi tới cạnh bàn, cầm bát thịt nướng, đứng ở cửa sổ giờ giờ lên nói:

- Tiểu Bạch, đừng sợ, người này sẽ không bắt người, lại đây ăn thịt!

Cách đó không xa, Tiểu Bạch vươn đầu nhỏ ra khỏi bụi tường vì

Tương Nhượng Lan cứ phải cam đoan mãi với nó nó mới bán tín bán nghi từ từ tới gần

Cận Thiệu Khang nhìn nó mà ngạc nhiên đến há hốc mồm:

- Ngân hồ? Nàng bắt được ngân hồ rồi!

Nhìn ngân hồ nhảy vào lòng Tương Nhượng Lan, con người hắn thiếu chút nữa rớt xuống.

Theo hắn biết, trong lịch sử, bắt được ngân hồ thì cũng có nhưng có thể chính thức thuần phục được ngân hồ, được ngân hồ tín nhiệm thì chẳng có nhiều.

- Tiểu Bạch không phải ta bắt. Nó là bằng hữu của ta. Trong thời gian này nó làm khách ở nhà chúng ta.

- Bằng hữu, làm khách? Cận Thiệu Khang có chút ngây ngốc

- Tiểu Bạch, người này người nhất định phải biết, đây là tướng công ta. Cũng là người ta hay nhắc đến với người. Là người tốt, người yên tâm!

Tương Nhượng Lan giới thiệu Cận Thiệu Khang cho Tiểu Bạch, bộ dáng trịnh trọng khiến Cận Thiệu Khang cảm giác được đây không phải là một con hồ ly mà là một con người.

Hai mắt đen láy to tròn của Tiểu Bạch quét qua Cận Thiệu Khang mấy lần, Tương Nhượng Lan đá hắn một cái:

- Cười đi. Đừng dọa nó!

Cận Thiệu Khang hơi cười, má lúm đồng tiền lại hiện ra.

Tiểu Bạch tinh thần phấn chấn, cái đuôi vẫy vẫy không ngừng.

Tương Nhượng Lan thấy thế khẽ vỗ đầu nó, tức tối nói:

- Tiểu tử kia, không nghĩ người cũng háo sắc như vậy? Chẳng lẽ người cũng là nữ oa oa?

Nói xong thì lập tức buồn bực. Nàng thêm chữ “cũng” vào làm gì chứ?

Cận Thiệu Khang dở khóc dở cười.

Tương Nhượng Lan để Tiểu Bạch ăn thịt, nàng ngồi cạnh Cận Thiệu Khang nói chuyện với hắn. Cận Thiệu Khang hỏi chuyện nàng gặp ngân hồ, Tương Nhượng Lan kể hết cho Cận Thiệu Khang nghe. Cận Thiệu Khang thấy nàng chẳng mất công mà lại bắt được ngân hồ thì cảm thấy thật khó tin.

- Nếu Hoàng thượng biết hắn mất bao công sức, thiếu chút nữa mất cả mạng cũng không bắt được ngân hồ mà lại bị nàng bắt được thì chắc chắn sẽ tức giận đến ngủ không yên!

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Ai nói ta bắt ngân hồ. Ta nói rồi, nó là bằng hữu của ta. Nó có tự do, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Cận Thiệu Khang nghe vậy yên lặng một chốc rồi lập tức cười cười.

- Ngươi cười cái gì?

Cận Thiệu Khang ôm nàng vào lòng, cầm cọ cọ lên tóc nàng:

- Chúng ta đều biết ngân hồ là động vật rất có linh tính. Mỗi người đều muốn chiếm được nó nhưng lại quên mất động vật càng có linh tính thì lại càng có tính cách như con người. Nàng tôn trọng nó, đổi lại nhận được sự tín nhiệm của nó.

Hắn cười cười:

- Nhược Lan, nàng luôn làm cho ta ngạc nhiên!

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn:

- Khi đó ta cũng không nghĩ nhiều như vậy.

- Chính vì xuất phát từ tấm lòng nàng mới đáng quý!

- Ngươi khen đến mặt ta cũng đỏ lên mất

- Nàng đỏ mặt ta rất thích xem

- Hầu gia, càng ngày miệng lưỡi ngươi càng trơn tru!

- Miệng lưỡi trơn tru? Ta nói không phải, không tin, nàng thử xem xem!

Vừa nói, đầu hắn cúi xuống bịt kín đôi môi nàng.

Nụ hôn triển miên, nóng bỏng khiến cho Tiểu Bạch ở bên đang ăn thịt nướng cũng chẳng có ý tứ mà ăn tiếp. Nó dựng cái đuôi lên, hai mắt tròn tròn.

Một lúc lâu, hai người mới thở hổn hển tách ra, Cận Thiệu Khang quỳn luyến hôn lên mặt nàng, gương mặt, tóc mai... vừa hôn vừa ái muội nói:

- Qua bốn ngày nữa, nàng chính thức thành thê tử của Cận Thiệu Khang ta rồi. Nhược Lan, thật sự rất cảm tạ nàng cầu được thánh chỉ!

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn:

- Nếu ta không cầu thánh chỉ, bây giờ có lẽ ngươi và Vu Thu Nguyệt đã rất vui vẻ.

- Không đâu.

Cận Thiệu Khang nói rất chắc chắn:

- Ta sẽ lấy Thu Nguyệt, sau đó cùng nàng tương kính như tân, sống cuộc sống bình thản. Sau đó cũng giống người khác, dưới sự an bài của mẫu thân sẽ nạp thêm mấy phòng thiếp thất, mưa móc cùng chiêm, cả đời như vậy. Tuyệt không được vui vẻ như bây giờ. Nhược Lan, giờ ta mới biết được, thì ra còn có thể có loại cảm giác này. Nhất cử nhất động, mắt nhắm mày cười của nàng đều khiến ta động lòng. Nàng vui thì ta sẽ lại càng vui, nàng buồn ta sẽ lại càng đau lòng. Không nỡ để nàng chịu khổ cực, hận không thể đem những gì tốt nhất cho nàng. Vì sợ mình khó chịu mà cãi cọ với nàng cũng không muốn. Biết nàng gặp chuyện không may, cả người như muốn nổi điên.

Hắn cúi đầu, nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

- Trừ nàng ra, không ai có thể cho ta cảm giác này.

Ai nói An Viễn hầu lạnh lùng không hiểu phong tình? Thì ra khuôn mặt nghiêm khắc này khi nói những lời tính tử lại động lòng người đến vậy

Tương Nhược Lan trong lòng kích động, nàng thoáng ngẩng đầu, lần đầu tiên, chủ động hôn hắn.

Mặc dù một ngày dài như một năm nhưng bốn ngày vẫn cứ dần dần trôi đi.

Đến ngày 12, Hầu phủ giăng đèn kết hoa, hạ nhân đều mặc đồ mới. Dù không mời tân khách nhưng trên phủ từ cao xuống thấp vẫn vui mừng, náo nhiệt.

Vương thị cuối cùng vẫn nhớ đến biểu muội mà cô ý ở lại muộn làm bạn với Vu Thu Nguyệt.

Vương thị thấy Vu Thu Nguyệt nước mắt chan chứa, vẻ mặt buồn bã thì khuyên:

- Biểu muội, ngươi nhìn xa một chút. Nói đi nói lại, thân phận ngươi có thể làm đến quý thiếp Hầu phủ đã là rất tốt rồi. Hầu gia làm người luôn có trước có sau, cư xử hào phóng. Cho dù hắn không thích ngươi nhưng sau này sẽ không bạc đãi mẫu tử ngươi đâu. Trái tim nam nhân vô định. Đừng vì lúc này Hầu gia coi nàng là bảo bối mà buồn. Chưa biết chừng chỉ được qua mấy ngày. Đến lúc đó, ngươi sinh hạ hài tử, vẫn có cơ hội đoạt lại lòng Hầu gia.

Vu Thu Nguyệt lau nước mắt, nhìn Vương thị buồn bã nói:

- Biểu tỷ, làm khó người lúc này còn quan tâm ta, mười mười trong lòng thật sự cảm kích.

- Ta?

Vương thị ngây ra nhưng lập tức hiểu ý:

- Người nói là tiện tỷ không biết xấu hổ Hồng Hạnh kia?

Nhắc tới Hồng Hạnh, Vương thị lại tức giận, mặt đỏ bừng lên:

- Con tiện nhân lăng lơ đó tưởng rằng bỏ được lên giường Nhị gia là có thể bay lên cao làm phượng hoàng? Ta khinh. (mẹ too). Chẳng tự nhìn xem bản thân là cái loại gì. Lão nương sẽ có cách thu thập nàng!

Vu Thu Nguyệt nhìn nàng một cái rồi âm trầm nói:

- Biểu tỷ, bình thường thấy người thông minh nhưng sao lần này lại không nghĩ cho kỹ vậy?

Vương thị nhú mày:

- Người có ý gì?

- Ta coi người là biểu tỷ nên mới nói, đổi lại là người khác, ta cũng chẳng muốn xen vào việc của người khác làm gì. Nhưng biểu tỷ rất tốt với ta, ta không thể nhìn biểu tỷ có chuyện được. Biểu tỷ, chẳng lẽ người cho rằng chuyện lần này của Hồng Hạnh đơn giản như vậy?

Vương thị ngồi thẳng lên:

- Biểu muội có ý gì?

Vu Thu Nguyệt cười lạnh:

- Hồng Hạnh cùng lắm chỉ là một nha hoàn hạng ba, sao có lá gan lớn như vậy? Câu dẫn Hầu gia đã là quá rồi còn dám dây sang nhị phòng, chuyện này nói thật chẳng thông chút nào. Nếu chẳng có ai sai khiến, không ai làm chỗ dựa cho nàng thì nàng không sợ bị bán đi chắc?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Một Phòng Đầy Hương Thơm 1

Vương thị nghe vậy cả kinh:

- Ý của người đây là do phu nhân sai khiến?

Lập tức lắc đầu:

- Lúc chuyện xảy ra, phu nhân không ở trong phủ. Hơn nữa sao nàng phải làm vậy?

Vu Thu Nguyệt quay đầu nhìn Vương thị, nói từng câu từng chữ:

- Biểu tỷ, người còn chưa hiểu? Có Hồng Hạnh trong phòng người, sau này nhị phòng các người có động tĩnh gì thì nàng chẳng phải biết rõ ràng? Sau này nàng là đương gia Hầu phủ, đương nhiên sẽ muốn nắm mọi thứ trong tay! Hơn nữa, nàng muốn nhân lúc mình vắng mặt mà làm chuyện này. Nếu không, thái phu nhân hỏi nàng thì nàng trả lời thế nào? Nàng đoán chắc thái phu nhân nể mặt nàng sẽ không làm gì Hồng Hạnh. Chờ nàng trở lại, mọi thứ đã thành thế cục. Nàng giả bộ vô tội, để người hoàn toàn không phòng bị! Biểu tỷ, người tiếp xúc với nàng lâu như vậy, hẳn cũng hiểu nàng là loại người gì. Người nhìn ta thì biết. Nàng lợi hại lắm! Đừng vì những lời đồn đại trước kia mà nhầm lẫn. Nếu người hơi bất cẩn, cẩn thận sẽ bị đại phòng chèn ép cho không thở được. Cái gì không có phần các người tự nhiên không có, mà cái gì có phần các người cũng sẽ không có!

Vương thị sắc mặt đại ra, nhớ ra Trương Nhược Lan từ khi vào phủ mọi hành động đều không giống lời đồn đại. Chẳng lẽ Hồng Hạnh này là tai mắt của nàng đặt vào phòng mình?

Vu Thu Nguyệt vừa lạnh lùng nhìn sắc mặt biểu tỷ vừa cười lạnh trong lòng. Làm loạn, âm thầm làm loạn cho cả nhà không yên, cho Trương Nhược Lan

sống bất ổn, để năng lưỡng cuồng tay chân, mất tinh táo thì mình mới có cơ hội chuyển mình.

Vương thị đập bàn:

- Chỉ bằng tiện nhân đó cũng định đem làm tai mắt trong phòng ta. Để xem lão nương thu thập người thế nào.

Nói xong, vung khăn tức giận bỏ đi

Vương thị đi rồi, Vu Thu Nguyệt vào trong phòng, khóa cửa lại. Sau đó lấy một pho tượng thần trong tủ quần áo đặt lên bàn. Bức tượng người dữ tợn đáng sợ, Vu Thu Nguyệt lại quỳ xuống rất thành kính thắp hương dập đầu, sau đó lấy ra phù chú pháp sư cho, đốt thành tro, hòa vào nước, cau mày uống sạch.

Làm xong tất cả, Vu Thu Nguyệt chậm rãi đi tới bên cửa sổ, cúi đầu, nhẹ nhàng xoa bụng, thì thảo nói:

- Hải tử, phép thuật của pháp sư thật hữu dụng. Chỉ qua mười ngày người đã từ nữ oa oa thành nam oa oa..

Lúc Lưu thái y tới bắt mạch nàng đã vô cùng lo lắng, cho đến khi nghe Lưu thái y nói tám phần là nam hải thì nàng mới thoải mái được.

- Nếu hữu dụng như vậy, mẫu thân sẽ vẫn uống, đừng để nam oa oa biến lại thành nữ oa oa mới được.

Ánh trăng chiếu vào mặt nàng, sắc mặt trắng bệch, cảm giác thật âm trầm.

Bên kia, Thu đường trong viện, khắp nơi đều giăng đèn lồng đỏ, hi khí dâng cao.

Tương Nhược Lan một thân đồ thảm, đầu phủ khăn hồng ngồi trên giường.

Trên giường trải chăn gấm đỏ thêu uyên ương, phía dưới là hạt quế, hạt sen, táo đỏ... ngụ ý “sớm sinh quý tử”

Chiếc bàn đối diện đặt hai cây nến hồng, chập chồn lóe ra ánh sáng khiến chữ hỷ lớn dán trên tường càng đỏ hồng, điểm điểm..

Cả phòng tựa như đều bị bao phủ trong ánh lửa hồng nhàn nhạt, mờ mờ lung lung, có loại không khí mập mờ mà đầy vui vẻ.

Tương Nhược Lan có chút khẩn trương mà nắm chặt quần áo mình, lòng như có một con thỏ mà tim nhảy loạn lên. Nói không khẩn trương là giả, hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên nàng gặp cảnh này...

Nàng nhớ ra những lần thân thiết cùng hắn, mặt không khỏi nóng bừng lên.

Cửa “cót két” một tiếng, sau đó có tiếng bước chân quen thuộc chậm rãi đi về phía nàng, đứng trước mặt nàng...

Tương Nhược Lan nhìn qua khe hở của khăn, thấy đôi mắt màu đen của hắn. Một khắc này, hô hấp của nàng như ngưng lại.

Hắn chậm rãi vén khăn lụa, khuôn mặt quyến rũ tươi cười của nàng hiện ra trước mặt hắn. Da dẻ trắng hồng, hai mắt nhìn xuống, lông mi dài xầu hổ chớp động, đôi môi hồng nhuận như cánh hoa.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt như hắc ngọc dịu dàng mà long lanh.

Trong lòng hắn trở nên thật mềm mại

- Nhược Lan. Hắn khẽ gọi tên nàng, tiếng gọi dịu dàng đầy tình cảm

- Thiệu Khang. Nàng mỉm cười, nụ cười như một đóa hoa lặng lẽ nở rộ

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên nàng, cầm tay nàng, ôm nàng vào lòng, than nhẹ một tiếng:

- Thật tốt, giờ nàng đã thành thê tử chân chính của ta rồi.

Tương Nhược Lan vươn tay chọc vào ngực hắn nói:

- Người đừng tưởng rằng ta viên phòng rồi thì mọi chuyện đều xong. Nếu để ta phát hiện người không tuân thủ lời hứa thì ta sẽ không tha thứ người!

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng kéo lên hôn, cúi đầu nhìn nàng cười:

- Sau này ta đều chỉ đến Thu đường viện, mỗi ngày đều cùng với nàng, nàng yên tâm chưa.

Tương Nhược Lan cười cười, ôm chặt eo hắn, tựa vào hắn nghe tiếng tim đập, bên tai nghe tiếng hắn tiếp tục nói:

- Nàng cho là phu quân nàng không có nữ nhân là không được sao? Cho dù muốn ta cả đời không động đến nữ nhân thì phu quân nàng cũng làm được.

Những lời này khiến Trương Nhược Lan vui vẻ. Mỗi lần bên nàng hẳn đều giống sắc lang mà còn dám mạnh miệng nói những lời này.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn cười nói:

- Vậy được, sau này chúng ta không động vào nhau.

Cận Thiệu Khang nhướng mắt, khoe miệng cong cong, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, xuân ý dạt dào khiến lòng Trương Nhược Lan tê dại.

- Như vậy sao được, mỗi lần nương tử nhìn thấy ta đều hoa si, ta không động đến nàng chẳng phải là làm khổ nương tử ta?

Lời nói mập mờ khiến Trương Nhược Lan mắc cỡ đỏ bừng mặt. Nàng đâm vào ngực hắn, sẵng giọng:

- Bại hoại, bại hoại. Ai hoa si? Ngươi cứ việc không chạm vào, ta chẳng thèm.

Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng hơn:

- Bây giờ có nàng, sao ta lại làm thế được? Nữ nhân trên đời ta đều có thể không động tâm, chỉ riêng nàng, cho dù muốn ta lập địa thành Phật ta cũng mặc kệ.

- Sắc quý, hoa ngôn xảo ngữ...

Dù nói như vậy nhưng trong lòng nàng cũng thật ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang sòng mắt lưu chuyển, xuân ý vô hạn:

- Dám nói ta là sắc quý. Được! Ta sẽ sắc cho nàng xem

Vừa nói hắn vừa cúi đầu hôn nàng.

Lúc đầu chỉ là nhẹ nhàng cọ xát nhưng dần dần hơi thở hắn càng lúc càng dồn dập, hắn vờn lưỡi dài vào miệng nàng, quấn quýt lấy lưỡi nàng, hút đi không khí trong ngực nàng. Trương Nhược Lan đầu óc mơ hồ, cả người như nhũn ra, chỉ có gót gao ôm chặt cổ hắn mới không ngất đi.

Một lúc lâu, hắn mới buông nàng ra, sắc mặt đỏ bừng, sòng mắt như có nước, hắn nhìn nàng khàn khàn nói:

- Nàng còn dám mắng phu quân là sắc quý nữa không!

- Mắng thì không dám mắng nhưng...

Trương Nhược Lan đột nhiên vờn tay cù eo hắn rồi cười to nói:

- Ta có cách trừng phạt sắc quý người.

Cận Thiệu Khang không đề phòng chiêu này của nàng, hai tay buông xuống. Trương Nhược Lan vì thế mà mất đi chỗ dựa nên ngã xuống giường. Quay đầu lại định cười hắn vài tiếng đã thấy mắt hắn lóe ra ánh sáng khác lạ. Một giây sau, thân thể cao lớn trắng kiện của hắn áp về phía nàng..

Trương Nhược Lan bị hắn đè xuống giường không thể động đậy định cù hắn. Cận Thiệu Khang cúi đầu ngậm vành tai nàng, sau đó mập mờ nói:

- Có một việc ta tò mò đã lâu rồi, mỗi lần đều là nàng cù ta, rốt cuộc là nàng có sợ buồn hay không? Hôm nay ta phải thử xem

Trương Nhược Lan nghe vậy vội vàng cười cầu xin tha. Nhưng Cận Thiệu Khang sao nghe, hắn vờn đầu lưỡi nghịch ngợm trên cằm cổ nàng, thỉnh thoảng còn cắn cắn khiến nàng tê dại, ngứa ngáy mà cười duyên không ngừng.

Nhưng tiếng cười của nàng càng khiến hắn nóng lòng, nàng càng giãy dụa xin tha hắn càng như có lửa đốt toàn thân. Cả người hắn nóng bừng, hơi thở hắn, nụ hôn của hắn, ánh mắt hắn cũng đều như hòa tan nàng.

- Đứng mà! Đứng mà!

Trương Nhược Lan bị hắn cù không chịu được, sự ngứa ngáy, tê dại này như từ đáy lòng mà ra, trong nháy mắt đã truyền đến tứ chi, đến từng tác cơ thể nàng, mỗi tế bào nàng khiến nàng vừa khó chịu lại vừa hy vọng. Nhưng hy vọng cái gì nàng cũng không rõ.

- Đứng cái gì? Đứng cù cổ nàng? Cận Thiệu Khang mập mờ hỏi

Đầu óc Trương Nhược Lan như mụ đi, hoàn toàn bị hắn kéo đi

- Đứng, đứng cù cổ ta...

Hắn cười nhẹ hai tiếng, má lúm đồng tiền như đóa hoa yêu đã

- Được, ta nghe lời nàng, không cù cổ nàng.

Bờ môi của hắn đi xuống, dùng miệng gỡ nút thắt áo nàng, cởi bỏ từng lớp áo của nàng, lộ ra da dẻ trắng nõn trên lưng nàng, bên hông là nút thắt chiếc yếm xinh xắn, trên da thịt trắng nõn của nàng càng tỏ vẻ xinh đẹp vô cùng...

Cũng khiến tâm hồn hắn như mụ đi.

Hắn than nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn lưng nàng, cắn nút, chỉ trong chốc lát, lưng nàng đã để lại những dấu hôn hồng hồng. Trương Nhược Lan bị hắn hôn khiến cả người nóng lên, vừa ngứa mà lại không phải ngứa, cảm giác tê dại đến tận đáy lòng, đến tận đầu ngón chân. Không thể nói khó chịu, nhưng cũng không thể nói dễ chịu khiến nàng vừa chờ mong lại vừa muốn kháng cự.

- Cũng đừng cù ở đây...

Nàng khẽ nói như đang rên rỉ:

- Được, ta nghe lời nàng..

Lưỡi hắn đi xuống một chút, chạy xuống hôn nàng, lặng lẽ cởi yếm nàng ra. Lưỡi hắn qua lại bên hông nàng rồi chậm rãi đi xuống, nhẹ nhàng vờn quanh chiếc eo xinh của nàng. Trương Nhược Lan tê dại không chịu được, cười duyên giãy dụa. Cận Thiệu Khang cực kỳ yêu nàng như bây giờ, lưỡi lại càng dùng lực. Trương Nhược Lan cả người run lên, cười đến không thở được.

- Cũng đừng cù ở đây...

Thừa dịp hắn ngẩng lên, nàng quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai bên đều hiện rõ khuôn mặt ửng hồng của đối phương.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng mỉm cười, má lúm đồng tiền lại xuất hiện động lòng người.

Cái yếm dần chảy xuống, lộ rõ ngọc nhũ trắng như tuyết đầy vẻ phong tình của nàng.

Tác giả: Ủm... Không phải ta cố ý ngừng lại.... chạy trốn thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Phòng Đầy Hương Thơm 2

Nền đỏ chập chờn, cả phòng ngập trong ánh hồng.

Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy toàn thân như là đang trong chảo lửa, nóng đến khó chịu, Cận Thiệu Khang nhìn ánh mắt nàng thì lại càng như bị thiếu đốt.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn đầy nhu tình, trên trán, chóp mũi đều chảy mồ hôi, lấp lóe. Tóc đen dài chảy xuống, nhẹ nhẹ cọ cọ trên ngực nàng khiến nàng tê dại đến tận đáy lòng.

- Thì ra không chỉ mình ta sợ cù. Hắn nhẹ nhàng cười.

Trương Nhược Lan sáng giọng:

- Bại hoại.

Mặt đỏ như chảy máu đến nơi rồi

- Còn dám mắng phu quân, xem ra là trừng phạt còn chưa đủ. Tiếp tục...

Hắn cúi đầu, đầu tiên hôn nàng rồi sau đó lặng lẽ cởi quần áo của chính mình. Trương Nhược Lan bị hắn hôn đến ý loạn tình mê, trong đầu hỗn loạn.

Rất nhanh hắn đã cởi quần áo rồi rời khỏi môi nàng, một đường hôn xuống cổ nàng. Lưỡi hắn như có ma lực, rõ ràng là ngứa ngáy khó chịu nhưng lại càng muốn nó dây dưa.

- Thiệu Khang. Ngứa, được rồi, người tha ta đi...

Tương Nhượng Lan vừa cười vừa xin ta, giọng nói có loại yêu dị nào đó khiến nhiệt tình của hắn tăng đến cực hạn.

- Tiểu yêu tinh....

Trên người hắn chảy ra mồ hôi, cả người như bị banh ra, cơ bắp rắn chắc, vẻ đẹp nam tính hiện rõ trước mắt.

Tương Nhượng Lan nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Đôi môi hắn càng thêm nóng bỏng, hơi thở hắn làm nóng da thịt nàng, đầu tiên hắn còn nhẹ nhàng hôn, mút như dần thành điên cuồng hôn, cắn khiến nàng khó có thể kháng cự. Tiếng rên rỉ đứt quãng, ánh mắt vừa vui mừng lại vừa thống khổ.

Tất cả những cảnh này càng khiến nhiệt tình hắn kích động. Hắn hôn lướt qua cổ nàng, một đường xuống bộ ngực tuyết trắng của nàng, đầu lưỡi vòng vòng, cơ hồ hôn từng tấc da thịt của nàng.

Nàng không nhịn được mà giãy dụa, tay không tự giác ôm cổ hắn, móng tay thon dài miết vào lưng hắn.

- Tiểu yêu tinh...

Cận Thiệu Khang hít phải ngum khí lạnh, một giây sau, hắn cúi đầu mút đỉnh núi của nàng, giống như là sự trống rỗng được lấp đầy, cả hai người đều phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn

- Thiệu Khang.. Thiệu Khang..

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy chỗ nào đó như muốn nổ tung. Hắn không tự chủ được mà run rẩy nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại. Hắn biết, đây là lần đầu tiên của nàng, không thể quá vội vã...

Cho dù là hoàn cảnh gian khổ nhất ở sa mạc hắn cũng chưa từng mất đi ý chí bản thân. Nhưng giờ phút này, hắn chịu khổ mà miễn cưỡng giữ lại chút ý chí này.

Đây là một loại hành hạ, một loại hành hạ vô cùng, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy thật ngọt ngào vô cùng.

Hắn hôn một đường đi xuống đến bụng tròn phẳng của nàng khiến nàng run rẩy, hai tay nàng nắm được tóc hắn, tựa như chỉ có thế mới không để chính mình trầm luân.

Trong lúc Tương Nhượng Lan cảm thấy mình như đang ở trên mây, đột nhiên cảm giác như bị xé rách từ bên dưới truyền đến

- A!!!

Tương Nhượng Lan kêu to lên, trên trán chảy mồ hôi lạnh. Nàng biết sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau đến mức này.

Hắn nằm trên người nàng không nhúc nhích, nhẹ nhàng thờ dốc:

- Nhượng Lan, đừng sợ, chờ một chút sẽ hết đau, cố chịu...

Tương Nhượng Lan nước mắt ứa ra:

- Đau như vậy sao chịu được, bại hoại

Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hắn lại càng ôm chặt nàng.

Hắn hôn môi nàng, tay dịu dàng vuốt ve người nàng. Tất cả phản kháng của nàng đều biến mất trong nhu tình của hắn.

Lúc này, hắn bắt đầu chậm rãi phóng thích nhiệt tình của chính mình, từng chút từng chút, cẩn thận vô cùng sợ làm đau nàng. Sự nhẫn nại này khiến cơ thể hắn như bị ép chặt.

- Nhượng Lan..... Nhượng Lan.....

Hắn nhỏ giọng gọi tên nàng, mồ hôi trên người hắn và người nàng dung hợp một chỗ. Da thịt nàng ửng hồng, tỏa ra mùi hương đặc trưng của nàng, vòn quanh bọn họ. Tiếng rên rỉ của nàng như điệu nhạc đẹp nhất trên đời khiến hắn không thể tự kìm hãm được mà điên cuồng.

Động tác của hắn dần mạnh mẽ lên nhưng sự mạnh mẽ đó cũng mang theo sự khổng chế. Chỉ cần Tương Nhượng Lan lộ ra một chút đau đớn thì hắn sẽ chậm lại...

Cứ mạnh mẽ rồi chậm rãi không biết qua bao lâu, Tương Nhượng Lan dần trầm tĩnh lại, cả người mềm nhũn, tay ôm lưng hắn. Lưng hắn rắn chắc, phần eo vì động tác của hắn mà càng cường tráng, giờ hắn như con báo găm sẵn mồi, vừa đẹp để lại vừa dũng mãnh...

Tương Nhượng Lan chỉ cảm thấy mình như đang dập dềnh trên sóng biển, lúc lên đến trên cao mà lúc lại hạ xuống. Nàng ôm chặt hân, để mặc hân hành động. Mỗi lần đánh sâu vào đều khiến nàng có cảm xúc khó nói...

Đột nhiên, tiểu phúc truyền đến cảm giác giật giật, sau đó, nàng như thấy trăm hoa rơi xuống trước mặt, ánh sáng bùng chiếu, một cảm giác đẹp đẽ, hoa mỹ đến vô cùng, một sự sung sướng đến cốt tủy.

Toàn thân ướt mồ hôi, nàng ôm hân khẽ run rẩy.

Thì ra, cảm giác là như vậy

Nàng vô lực ôm hân, lại một lần nữa trầm luân trong nhiệt tình của hân...

Hoàng cung

Màn đêm bao phủ, cung thành tĩnh mịch vô cùng.

Trong Tử trư cung, thái hậu đang chuẩn bị an nghỉ, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kêu the thé đầy lo lắng:

- Nô tài cần gấp thái hậu, nô tài cần gấp thái hậu!

Thái hậu nhíu mày, hỏi A Diệp:

- Ra xem xem là ai lớn tiếng kêu hét như vậy.

A Diệp đi ra ngoài một chút, lúc sau trở vào dẫn theo Hoàng Quý bên người Cảnh Tuyên Đế.

Hoàng Quý hoảng hốt, hiềm thấy hân như vậy bao giờ. Trong lòng Thái hậu đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành:

- Hoàng Quý, xảy ra chuyện gì?

Hoàng Quý quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu ba cái:

- Thái hậu, mau đi xem Hoàng thượng. Bây giờ chỉ có Thái hậu mới có thể ngăn cản Hoàng thượng thôi.

Thái hậu trong lòng cả kinh, vội vàng xốc chân xuống giường, vội vã đi tới cạnh hân:

- Ngươi mau nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Từ sáng nay tâm tình của Hoàng thượng vẫn không tốt, sắc mặt rất xấu. Bây giờ còn đang uống rượu.

- Uống rượu!

Thái hậu cùng A Diệp đều hoảng sợ. Thái hậu cao giọng:

- Ngươi làm nô tài kiêu gì thế. Hoàng thượng bị thương, Thái y dặn dò vô số lần là quyết không thể uống rượu, ngươi sao còn để cho hân uống rượu?

Hoàng Quý cuống quýt dập đầu, trên trán bật máu:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nô tài cũng không biết là kẻ nào dám chêm đưa rượu cho Hoàng thượng, nô tài không ngăn lại được, vẫn xin Thái hậu qua xem một chút.

Thái hậu quay đầu lại ngoắc A Diệp, tay run rẩy:

- A Diệp, nhanh, nhanh chuẩn bị cho ai gia.

A Diệp giúp thái hậu mặc áo xong, đám người vội chạy tới Càn Thanh cung, trên đường đi thái hậu bởi vì hoảng sợ mà mấy lần suýt ngã sấp xuống. May mà mỗi lần A Diệp đều đỡ bà lại được.

Đi tới Càn Thanh cung, thái hậu nói với Hoàng Quý:

- Chuyện này ngàn vạn lần không được để lộ ra!

Vạn nhất truyền tới tai ngôn quan sẽ lại gây nên một trận đại loạn. Hoàng đế không để ý thân thể bản thân mà phóng túng mình, trong mắt ngôn quan chẳng phải là việc nhỏ.

- Nô tài biết nên làm như thế nào!

Thái hậu đến gần Càn Thanh cung, vừa vào đến cửa điện đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Trong lòng Thái hậu vừa giận vừa vội, vào đến nơi đã thấy

Cảnh Tuyên Đế cầm bình rượu ngọc dựa vào long sàng, tóc tai lảng loạn, quần áo xộc xệch, chẳng có chút uy nghiêm của một hoàng đế.

Thái hậu đi qua giật bình rượu trên tay hắn, đập xuống đất tan tành. Rượu và ngọc vỡ la liệt trên đất.

Mùi rượu trong điện càng đậm.

Mà trên mặt đất, Cảnh Tuyên Đế như con rối gỗ, không có lấy chút phản ứng.

Thái hậu giận công tâm, chỉ vào hắn mắng:

- Hoàng thượng, ngươi xem ngươi thành cái dạng gì. Giờ ngươi có giống vua một nước? Có chuyện gì đáng để ngươi tự làm hại bản thân mình.

Bà ngồi xổm xuống, nhìn Cảnh Tuyên Đế sắc mặt tái nhợt, đau lòng nói:

- Hoàng thượng, sao ngươi chẳng biết quý trọng chính mình. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, mẫu hậu làm sao bây giờ?

Cảnh tuyên đế chậm rãi quay đầu nhìn mẫu thân, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Hắn kéo tay Thái hậu, run rẩy nói:

- Mẫu hậu... mẫu hậu... trong lòng ta thật khó chịu, đau quá...

Vừa nói, nước mắt chảy xuống:

- Ta cả đêm đều nghĩ... nghĩ cảnh nàng nằm trong lòng người khác... ta... ta...

Hắn như tự làm khó chính mình, cả người run rẩy, sau đó sắc mặt trắng bệch, ôm ngực, phun ra một búng máu. Sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thái hậu thấy vết máu chói mắt thì sợ đến mặt cắt không được giọt máu. Bà ôm lấy hắn, quay đầu kêu lớn

- Truyền thái y, mau truyền thái y!

Lưu viện sĩ một phen cứu tỉnh Cảnh Tuyên Đế dậy.

Thái hậu đi tới hỏi:

- Lưu viện sĩ, Hoàng thượng giờ thế nào?

Lưu viện sĩ nhíu mày:

- Hoàng thượng vốn tổn thương tâm phế, nếu điều dưỡng tốt thì chắc chắn khỏi hẳn. Nhưng Hoàng thượng đang bị thương còn uống rượu, dường như tâm tình không thoải mái mà tổn thương tâm mạch, chỉ sợ sau này cho dù bệnh khỏi rồi thì vẫn sẽ để lại di chứng!

Còn có một số lời Lưu viện sĩ không dám nói. Chuyện lần này chỉ sợ làm Hoàng thượng giảm thọ mười năm.

- Cái gì!!

Sắc mặt Thái hậu trắng bệch:

- Lưu viện sĩ, ngươi y thuật cao minh, nhất định có cách chữa khỏi cho Hoàng thượng.

Lưu viện sĩ thở dài:

- Thần đã làm hết sức!

Thái hậu lui về phía sau hai bước như là chịu đá kích nặng nề. A Diệp vội bước lên đỡ lấy bà:

- Xin Thái hậu đừng lo. Hoàng thượng là chân long thiên tử, nhất định sẽ không có việc gì đâu!

Sắc mặt Thái hậu trắng bệch, khoát khoát tay:

- Các ngươi đi ra ngoài đi. Ai gia có chuyện nói với Hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Triền Miên

Cảnh tuyên đế nằm trên long sàng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khẽ nhắm như đang chịu đựng đau đớn.

Thái hậu đi qua đi lại rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, kéo chân cho hắn. Hai mắt Cảnh Tuyên Đế giật giật nhưng không mở mắt ra nhìn.

- Hoàng thượng, ai gia biết người còn tỉnh. Những lời ai gia nói, có lẽ người thấy không lọt tai, thấy phiền chán nhưng người không thể không nghe.

Thái hậu nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Hoàng thượng. Khắp thiên hạ ai cũng có thể tùy tiện nhưng riêng Hoàng thượng thì không thể vì trên vai Hoàng thượng còn gánh vác sự hưng suy của thiên hạ, là hy vọng của lê dân bách tính. Hoàng thượng dù có khó chịu thế nào, không vui thế nào cũng không thể tự hủy hoại bản thân. Người cũng biết, nếu người xảy ra chuyện, triều đình cao thấp sẽ hỗn loạn thế nào. Hoàng tử lớn nhất cũng chưa quá 10 tuổi, chúng ta già thì quá già mà nhỏ thì quá nhỏ, phải làm thế nào bây giờ? Người có biết lòng ai gia lo lắng bao nhiêu không?

Nói tới đây, giọng Thái hậu nghẹn ngào, hốc mắt đỏ lên.

Cảnh tuyên đế mở mắt, quay đầu, cầm tay thái hậu, suy yếu nói

- Mẫu hậu, là nhi thần bất hiếu, làm cho mẫu hậu lo lắng rồi

Thái hậu cầm tay Cảnh tuyên đế, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần sau này Hoàng thượng đừng chấp nhất nữa, điều dưỡng thân thể cho tốt thì mẫu hậu cũng an tâm rồi!

- Mẫu hậu, nhi thần luôn nghĩ rằng mọi thứ trong thiên hạ đều trong tay mình. Nhưng không ngờ, thứ nhi thần muốn có được nhất lại không thể có được, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng ngã vào lòng nam nhân khác, mẫu hậu...

Cảnh Tuyên Đế cười khổ:

- Ngay cả người mình thích cũng không giữ lại được thì làm hoàng đế để làm gì?

- Người đang nói lung tung gì đó?

Thái hậu gầm lên, nhưng lại nhớ hắn vẫn đang bị thương thì hòa hoãn xuống:

- Hoàng thượng, nếu để tiên đế nghe được những lời này thì nhất định sẽ đánh người một trận. Trước kia tiên đế mất bao nhiêu tâm huyết mới giành được giang sơn này, chẳng lẽ không bằng một nữ nhân sao? Người sao có thể đối diện với tiên đế? Hơn nữa, trên đời này, bất luận là ai cũng không thể có được mọi thứ mình muốn...

Nói tới đây, nước mắt Thái hậu chậm rãi rơi xuống, giọng nói thê lương:

- Người cho rằng tiên đế chưa từng buông tay, người cho là mẫu hậu chưa từng buông tay? Nhưng nhân sinh chính là như thế, không ai có thể tránh được những chuyện đau lòng rồi lại. Nhưng người là Hoàng thượng, người luôn có được nhiều hơn người khác, người có được giang sơn ngàn dặm, người trong thiên hạ quý lạ, người cao cao tại thượng, cầm ngọc thực, trong hậu cung càng mỹ nữ như vãn, đó chẳng phải là thứ không ai có được? Người đã có được quá nhiều, không thể quá tham lam, nếu người cái gì cũng không muốn buông tay, kết quả duy nhất chính là cái gì người cũng chẳng có được, sẽ mất đi tất cả.

Cảnh tuyên đế nắm chặt tay thái hậu, hơi ngồi dậy:

- Nhưng mẫu hậu, nhi thần không tham, nhi thần chỉ muốn nàng mà thôi! Sau này, nhi thần sẽ toàn tâm toàn ý làm hoàng đế tốt. Một lần này mà thôi, mẫu hậu, người giúp nhi thần!

Thái hậu lắc đầu, ánh mắt đau đớn:

- Hoàng thượng, sao người lại cố chấp như thế. Người thích Nhượng Lan, người có từng nghĩ tới Nhượng Lan có muốn hay không? Ta hiểu rõ Nhượng Lan, thứ nàng muốn người vĩnh viễn không thể cho nàng. Nếu người thực sự thích nàng thì nên để cho nàng sống cuộc sống nàng mong muốn.

Cảnh tuyên đế cười vài tiếng, ánh mắt ngẩn lệ:

- Thứ nàng muốn ta không cho được nàng nhưng An Viễn hầu có thể cho nàng? Dựa vào cái gì nàng tin tưởng hắn như thế!

Thái hậu lòng đau như cắt:

- Chiêu Nhi, người còn không hiểu? Bởi vì Nhượng Lan thích hắn, cho nên nàng nguyện ý tin tưởng hắn! Chiêu nhi, người đừng có chấp nữa, mẫu hậu

quyết không để người làm ra chuyện đoạt thể tử của người để người trong thiên hạ nhạo báng.

Cảnh tuyên đế cười lạnh vài tiếng, chán nản nằm xuống đi, quay đầu vào trong, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Nàng tin tưởng hắn như vậy? Được, hắn sẽ cho nàng xem, thứ nàng muốn An Viễn hầu cũng không thể cho nàng.

Sáng sớm, Trữ An ở ngoài cửa gọi:

- Hầu gia, tới giờ lên triều rồi.

Tương Nhược Lan nghe được thì hơi động, lập tức cảm giác eo đau như muốn đứt ra. Trong đầu hiện lên cảnh tượng nóng bỏng đêm qua, hồi tưởng lại tất cả sự điên cuồng, ôn nhu của hắn mà mặt như bị thiêu cháy. Nàng quay đầu nhìn lại, bên cạnh là khuôn mặt say ngủ của Cận Thiệu Khang, khuôn mặt hắn tuấn mỹ mà an tường, nhìn hắn như vậy, nàng cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng hạnh phúc.

Nàng không nhận được vuron ngón trỏ, nhẹ nhàng vuốt ngửi quan hoàn mỹ như pho tượng của hắn, lông mi dày đậm, mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, môi góc cạnh, ngón tay vừa chạm đến má lúm của hắn thì nhẹ nhàng ấn chút.

Như là cảm ứng, má lúm đồng tiền chậm rãi xuất hiện dưới tay nàng, sau đó, hắn bắt được tay nàng, nhẹ cắn một cái. Cảm giác tê dại từ ngón tay truyền khắp người.

Tương Nhược Lan vội vàng thu tay lại, sững giong:

- Thì ra người đã tỉnh

Cận Thiệu Khang mở mắt, hai tròng mắt trong bóng đêm có ánh sáng mãnh liệt:

- Ta muốn xem nàng làm cái gì. Quả nhiên đoán không sai, mới sáng sớm đã hoa si nhìn ta.

Hắn nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng, tươi cười muốn ghê tởm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Tương Nhược Lan bị hắn nói mà xấu hổ, nàng xoay người đưa lưng về phía hắn:

- Ai hoa si người!

Hắn nghiêng người lại gần, vòm ngực rắn chắc dán lên lưng nàng, độ ấm từ cơ thể hắn truyền sang như muốn hòa tan nàng.

- Đừng giận nữa. Ta sai rồi, là ta sáng sớm đã hoa si nàng mới đúng.

Hắn cười sùng nịnh, vừa nói chuyện vừa ôm eo nàng, khẽ vuốt vuốt ngực nàng khiến cả người nàng như nhũn ra.

- Bại hoại... đã không còn sớm nữa... đừng... đừng...

- Đừng cái gì.

Hắn quay nàng lại, chôn đầu trước ngực nàng ôn nhu hôn cắn. Không biết vì sao, khi đối mặt với nàng hắn rất dễ dàng xúc động, rất khó mà không chế bản thân. Trước kia, hắn vẫn luôn nghĩ rằng bản thân luôn tự chế nhưng lại không thể kiềm chế trước mỗi nụ cười, ánh mắt của nàng. Cảm giác đêm qua hắn chưa từng có, cảm giác tâm hồn và thân thể kết hợp, khoái lạc đến tận xương tủy, hắn chưa từng có với bất kỳ nữ nhân nào. Đến giờ hắn mới phát hiện, thì ra chuyện nam nữ đó là hạnh phúc cỡ này...

Ăn mãi quen mùi, hôm nay ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, sao hắn có thể khác chế được.

Tương Nhược Lan bị hắn hôn mà run rẩy, thở hổn hển. Đột nhiên, tiểu phúc cảm giác được sự tráng kiện của hắn. Nàng tròn tròn mắt, trong lòng thầm rên rí: vẫn còn sao? Đêm qua lâu như vậy... vậy mà giờ hắn còn...

Nàng vội vàng xin tha:

- Đừng, ta vẫn còn đau.

Cận Thiệu Khang hơi ngừng lại, chôn đầu vào cổ nàng, hít sâu một hơi. lát sau, nghe được hắn trầm trầm nói:

- Tiểu yêu tinh, nàng thật biết hành hạ người... lần này tha cho nàng, chờ hai ngày nữa xem nàng chạy đi đâu...

Tương Nhược Lan cười:

- Ta chạy trốn tới chân trời góc biển!

- Ta đây đuổi theo nàng đến chân trời góc biển, nàng lên trời xuống đất, ta đây cũng lên trời xuống đất!

Tương Nhượng Lan tiếp tục cười:

- Ta từng nghe nói, những lời nam nhân nói trên giường là không thể tin

Về mặt hân đột nhiên trở nên rất chân thật:

- Những lời ta nói với nàng nàng không thể không tin

Tương Nhượng Lan vỗ nhẹ vai hân:

- Được rồi, ta tin. Nhìn người khấn trương kia. Mau dậy thôi, không còn sớm nữa.

Cận Thiệu Khang ngồi dậy, thân hình tinh trắng, cơ bụng sáu múi (lục khối phúc cơ chứ là cơ bụng 6 múi à), còn ... (ơ hơ hơ) vẫn cứ ngang nhiên như cũ...

Tương Nhượng Lan đỏ bừng mặt, vội quay đi, cảm giác nếu còn như vậy thì mình sẽ thành sắc nữ mất.

Bên tai truyền đến tiếng cười buồn bực của hân, trong căn phòng yên tĩnh này có cảm giác rất tình cảm.

- Nhượng Lan, sao nàng lại đáng yêu như vậy?

Vừa nói hân vừa cúi đầu hôn nàng. Hôn đến khi hai người suýt không khống chế được, cũng may hân lo lắng nàng còn đau nên mới không tiếp tục...

Hân ôm lấy nàng, nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng:

- Nhượng Lan, ta thật hạnh phúc, chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Lòng của nàng mềm mại như nước, ôm cổ hân:

- Ta cũng vậy

Cận Thiệu Khang gắt gao ôm nàng.

Một hồi dây dưa, hai người mặc quần áo, Tương Nhượng Lan sai nha hoàn vào. Bọn nha hoàn đốt nến, hầu hạ Cận Thiệu Khang mặc quần áo rửa mặt. Sau đó, Tương Nhượng Lan và hân ăn điểm tâm rồi tiễn hân ra ngoài.

Không lâu sau, Trương mục mục đến lấy khăn lụa. Lúc đến Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân thì thái phu nhân cười trừ ghẹo nàng:

- Lần này không là giả chứ!

Khiến Tương Nhượng Lan quần đến muốn tìm lỗ nẻ chui xuống.

Bên cạnh, Vu Thu Nguyệt và Vương thị nhìn vẻ mặt hạnh phúc, thẹn thùng của nàng, người trước thiếu điều cắn vỡ răng mà người sau lạnh lùng khẽ hừ một tiếng.

Sau đó, thái phu nhân nói đến chính sự:

- Qua hai hôm nữa là trung thu rồi. Hàng năm, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đều sẽ cùng phu quân về đây. Đến lúc đó, Nhượng Lan là nữ chủ nhân Hầu phủ cần phải tiếp đón cho tốt.

Triệu di thái thái cùng Vương thị âm thầm nhìn nhau, trong lòng đều hiểu, đây là thái phu nhân đang muốn dần dần giao quyền.

Nhìn địa vị Tương Nhượng Lan càng lúc càng ổn định, Vu Thu Nguyệt hận đến nắm chặt tay.

- Mẫu thân yên tâm, con dâu nhất định sẽ chuẩn bị tốt!

Đại tiểu thư là nữ nhi của Chu di thái thái đã mất, xuất giá đã nhiều năm. Nhị tiểu thư là nữ nhi của Triệu di thái thái vừa xuất giá năm ngoái. Hàng năm đến Trung thu hai người đều trở về. Thái phu nhân cũng sẽ tận tâm tiếp đãi. Loại chuyện này đối với Tương Nhượng Lan mà nói cũng không khó, dựa theo quy củ những năm vừa rồi làm theo là được, cho nên Tương Nhượng Lan cũng thấy thoải mái.

Thái phu nhân dặn dò vài câu rồi bảo bọn họ về.

Tương Nhượng Lan về Thu đường viện tìm Ánh Tuyết thương lượng chuyện này. Vu Thu Nguyệt về Cẩm tú viên thì lại bị Hồng Hạnh ngăn cản ngoài cửa.

Vu Thu Nguyệt vội nhìn quanh một chút, không thấy có ai thì mới thở phào nhẹ nhõm vội kéo nàng vào. Hai người đi tới trong phòng, Vu Thu Nguyệt ngồi xuống rồi trừng mắt, lạnh lùng nói:

- Người điên rồi, dám đến tìm ta thế này. Người muốn để người khác biết chúng ta có quan hệ đúng không?

Hồng Hạnh quỳ xuống trước mặt nàng, khóc rờn nói:

- Di nương, người phải cứu ta, nếu ngay cả người cũng không giúp ta thì ta thật sự sống không nổi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Mật Ngọt

Vu Thu Nguyệt mắt lạnh nhìn nàng, đã thấy nàng mặc đồ đơn giản, so với làm nha hoàn ở Thu đường viện thì còn chẳng bằng. Người gầy đi nhiều, mặt tiêu tụy, vẻ thanh xuân, tú lệ đã mất đi một nửa.

Hồng Hạnh khóc:

- Di nương, người không biết ta sống ở nhị phòng như thế nào đâu. Nhị phu nhân cần bản chẳng coi ta là người. Người xem, bây giờ tốt xấu gì ta cũng là thông phòng, là người của nhị gia. Nhưng trong mắt nhị phu nhân ta còn chẳng bằng một nha hoàn. Nàng dung túng bọn nha hoàn mắng mỏ ta không nói, ngày nào cũng bắt ta làm việc quần quật từ sáng đến tối. Người xem, tay của ta.....

Vừa nói vừa giơ hai tay đến trước mặt Vu Thu Nguyệt. Đôi bàn tay thô ráp, ngón tay nhăn nheo, móng tay đục ngầu, vừa nhìn đã biết là phải ngâm nước nhiều.

- Từ khi đến nhị phòng, nhị phu nhân bắt ta giặt quần áo, chẳng những giặt quần áo Nhị gia, nhị phu nhân mà phải giặt quần áo cho cả đám nha hoàn nữa. Có lần, ta hơi cãi một câu đã bị nhị phu nhân bạt tai, còn mắng những lời khó nghe..

Vu Thu Nguyệt rất có hứng thú hỏi:

- Nàng mắng cái gì?

Hồng Hạnh đỏ mặt, vừa khóc vừa nói:

- Nói rằng ta đừng tưởng rằng nghĩ được cách bỏ lên giường Nhị gia là có thể bay lên cao làm phượng hoàng. Bây giờ ta chỉ là thông phòng, thông phòng vẫn là nô tỳ, là nô tỳ phải làm việc! Nói nếu ta không làm thì sẽ không cho ta ăn cơm!

Nói tới đây, nàng nhào tới ôm đùi Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt chán ghét né đi, Hồng Hạnh ngã nhào xuống đất. Nàng ngẩng đầu nhìn Vu Thu Nguyệt, ủy khuất nói:

- Di nương, lúc đầu là người nói chỉ cần theo nhị gia thì có cuộc sống tốt, có thể làm chủ tử. Nhưng bây giờ người xem xem, ta sống như thế nào. So với làm nha hoàn lúc trước còn không bằng, trước ở Thu đường viện chỉ có người khác nhìn mặt ta chứ ta cần gì nhìn mặt ai. Càng đừng nói đến đánh ta. Ta lớn như vậy cũng mới chỉ bị thái phu nhân đánh roi một trận mà thôi. Bây giờ ta sống còn chẳng bằng nha hoàn. Người xem xem bây giờ ta như thế nào. Nhị gia nói tay ta còn dày hơn vỏ cây, sờ vào người hần hần cũng ghê, còn nói ta người được hai lạng thịt, chẳng đến tìm ta nữa. Di nương, bây giờ ở nhị phòng ta chẳng bằng chó, lợn. Bất kì ai cũng có thể sai bảo, mắng mỏ ta.

Hồng Hạnh nhào lên ôm đùi nàng, khóc lớn:

- Di nương, ta đều là nghe lời người mới rơi xuống bước này, người không thể không cứu ta. Nếu còn cứ như vậy, ta chỉ có chết. Người không thể trơ mắt thấy ta chết được. Nể tình ta đã từng giúp người nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn phản bội cả tiểu thư, người nhất định phải giúp ta.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu nhìn nàng đang run rẩy, trong lòng cười lạnh. Nghĩ thầm: tất cả những thứ hôm nay đều do người tự tìm. Ta nói thì người sẽ tin, còn dám câu dẫn Nhị gia? Không nhìn xem Nhị phu nhân là cái bình dấm chua cỡ nào.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng nét mặt lại không biểu hiện gì. Nàng nhắc chân, nhẹ đá văng nàng ra, chậm rãi nói:

- Hồng Hạnh, chuyện này ta cũng chẳng giúp được người!

Hồng Hạnh ngẩng phắt lên, ánh mắt có ánh lệ nhưng lạnh lùng:

- Di nương, người thực sự bỏ mặc ta? Giọng nói âm trầm.

Vu Thu Nguyệt cả kinh, vội vàng cười nói:

- Hồng Hạnh, ai nói ta không giúp ngươi! Nhưng là việc này ta thật sự giúp không được. Ngươi xem ta đi, bây giờ không quyền vô sùng, ta dựa vào cái gì mà giúp ngươi?

- Nhưng Nhị phu nhân là biểu tỷ của ngươi. Nếu ngươi nói giúp ta, nàng nhất định sẽ nể mặt ngươi.

Nói tới đây, Hồng Hạnh âm trầm nói:

- Di nương, ngươi đừng bỏ mặc ta, ta tới nước này đều là ngươi tạo thành. Nếu ta sống không yên ổn thì ngươi cũng đừng nghĩ được sống an lành.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt thầm hận nhưng nét mặt vẫn tươi cười. Nàng tiến lên đỡ Hồng Hạnh, chậm rãi nói:

- Hồng Hạnh, ngươi cần gì nói những lời này, chúng ta là người cùng thuyền, sao ta có thể bỏ mặc ngươi? Nhưng ngươi phải nghĩ cho kỹ, ta cầu tình thì có giải quyết được gì? Hơn nữa, ta cầu tình cho ngươi thì mọi người sẽ nghĩ gì? Đến lúc đó tình cảnh của ngươi sẽ càng khó khăn hơn thôi.

Hồng Hạnh hoảng loạn:

- Vậy...ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ để mặc Nhị phu nhân hành hạ đến chết?

- Ngươi đừng vội, ta sẽ không nhìn ngươi chết đâu. Ta chỉ cho ngươi con đường sáng, ngươi chỉ cần làm theo là có thể giải quyết được khốn cảnh trước mắt này.

Vừa nói, Vu Thu Nguyệt vừa tới gần nàng, thấp giọng nói một phen

Hồng Hạnh chần chờ:

- Như vậy có thể được sao? Vạn nhất thái phu nhân trách phạt thì ta làm thế nào?

Vu Thu Nguyệt cười:

- Ngươi yên tâm, phu nhân nhà ngươi sẽ không thấy chết mà không cứu đâu. Hơn nữa, mẫu thân ngươi cũng sẽ không nỡ thấy ngươi xảy ra chuyện gì đâu. Ngươi an tâm, cứ làm theo lời ta nói, nhất định sẽ không sai!

Sau đó, còn nói thêm

- Huống chi bây giờ ngươi còn lựa chọn nào khác? Cũng chỉ có đánh cược một phen thôi.

Ánh mắt Hồng Hạnh chớp động, một lát sau mới hạ quyết tâm

- Được! Ta nghe lời ngươi!

Vu Thu Nguyệt cười vô cùng quyến rũ:

- Chỗ ta ngươi không nên ở lâu, đi về đi, lúc ra cửa thì nhớ cẩn thận một chút.

Hồng Hạnh gật đầu đi ra ngoài, Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng nàng, lạnh lùng cười. Qua hai ngày nữa lại có kịch vui để xem rồi.

Đến tối, Cận Thiệu Khang đi thỉnh an thái phu nhân rồi về Thu đường viện ăn cơm tối cùng Trương Nhược Lan.

Vừa vào phòng, hắn đã đóng cửa lại kéo Trương Nhược Lan đi tới trước bàn trang điểm, ra vẻ thần bí

Trương Nhược Lan cười nói:

- Làm cái gì?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng qua gương rồi mỉm cười, cũng không nói thêm gì, chỉ lấy ra một cây trâm từ trong tay áo.

Trương Nhược Lan quay đầu lại, thấy là một chiếc trâm cài tóc hình con bướm, mặt trên nạm đá hồng ngọc lóng lánh, trông vô cùng sống động, rất tinh xảo. Nàng vừa mừng vừa sợ đón lấy:

- Cho ta sao?

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Trên đường từ phủ nha về nhà có một nhà bán châu báu, bình thường chưa đến đó bao giờ. Nhưng hôm nay chẳng biết sao lại muốn vào xem, sau đó nhìn thấy con bướm này thì nghĩ, nàng nhất định sẽ thích.

Trương Nhược Lan cao hứng ôm eo hắn:

- Ta rất thích, cảm ơn người!

Không phải vui mừng vì nhận được trâm cài này mà là vui mừng vì tâm ý của hân cho nàng. Hân là đồ cỏ như vậy mà còn nghĩ đến việc tặng trang sức cho nàng, có thể thấy rằng hân lúc nào cũng đặt nàng trong lòng!

Cận Thiệu Khang thấy nàng vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vô cùng cao hứng.

Trên đời sở dĩ có nhiều người thích tặng quà như vậy, chắc hẳn là muốn nhìn đối phương vui vẻ đi.

Cận Thiệu Khang cầm lấy chiếc trâm:

- Nào, để ta cài cho nàng!

Tương Nhược Lan quay đầu lại nhìn gương đồng. Cận Thiệu Khang cẩn thận cài trâm lên tóc nàng, như vì chưa bao giờ làm chuyện này nên không quen, chỉ chốc lát, trâm lại rơi xuống khỏi tóc nàng.

Cận Thiệu Khang sờ sờ mũi, xấu hổ cười cười.

Tương Nhược Lan ngồi bất động, vẫn mỉm cười:

- Lại đi, ta hôm nay nhất định phải bắt người phải cài nó lên cho ta.

Cận Thiệu Khang được cổ vũ, lại cài thêm một lần. Lần này, chiếc trâm vẫn gài trên tóc nàng. Hân vui vẻ cười, giống như là làm được một chuyện vô cùng khó khăn.

Tương Nhược Lan nhìn hân qua gương, nhẹ lắc lắc đầu:

- Đẹp không?

Cận Thiệu Khang nhìn nụ cười của nàng, trong lòng ngọt ngào như mật rót vào:

- Đẹp, rất đẹp!

Vừa nói vừa ôm lấy nàng, hôn lên môi nàng, trong lòng hai người đều là sự ngọt ngào vô tận.

Lúc ăn cơm, Cận Thiệu Khang nhắc tới một việc

- Hai ngày nữa là trung thu, buổi tối chúng ta phải vào cung.

- Tiến cung, tại sao? Tương Nhược Lan ngạc nhiên nói.

Cận Thiệu Khang nói:

- Khâm thiên giám nói, trung thu năm nay là ngũ tinh liên châu (chắc là 5 ngôi sao trong ngũ hành tụ thành đường thẳng) trăm năm mới có một lần, nói là muốn tổ chức yến hội trong cung, tích tụ tinh hoa của nhật nguyệt. Cho nên tất cả các quan ngũ phẩm trở lên cùng nữ quyến đều phải tham dự.

- Tinh hoa nhật nguyệt?

Tương Nhược Lan cười cười:

- Quá là mê tín

- Nhưng thái hậu rất tin chuyện này nên đêm trung thu đó chúng ta đều phải vào cung.

- Nhưng mẫu thân nói, hôm trung thu, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư về phủ

- Đổi thành cơm trưa là được. Vừa rồi ta đã nói với mẫu thân rồi.

Tương Nhược Lan gật đầu

- Cũng chỉ có như vậy thôi!

Vừa nói, Tương Nhược Lan vừa múc cho hân một bát canh:

- Đây là canh bồ câu non, rất bổ đó. Ta hầm suốt buổi trưa, người ăn thử xem có ngon không?

Cận Thiệu Khang uống một ngụm hai mắt sáng ngời:

- Canh này ngon thật!

Tương Nhược Lan cười híp mắt lại:

- Thích thì ăn nhiều đi.

Nàng từng nghe người ta nói, muốn nắm bắt được lòng dạ nam nhân thì đầu tiên phải nắm bắt được dạ dày của hắn. Khả năng bếp núc của nàng có kỹ thuật của thời hiện đại, so với kỹ năng nấu nướng ở thời đại này lại có một phong vị khác. Nàng muốn nắm chặt được dạ dày hắn, để cho mỗi lần hắn muốn ăn cơm thì đầu tiên nghĩ đến là món ăn của nàng, sau đó, mỗi lần ăn cơm đều nhớ quay lại!

Tình yêu chỉ là một phần của hôn nhân, muốn giữ cho hôn nhân bền vững, chỉ dựa vào tình yêu không là không đủ. Có khi còn phải dựa vào một loại thói quen, làm cho hắn quen với người, quen với sự tồn tại của người, quen đến mức độ không thể không có người. Để cho hắn khi không có người thì sẽ thấy trống vắng, đến lúc đó sẽ thỏa hiệp với người, sẽ suy nghĩ thay người.

Đương nhiên, thói quen này nhất định phải nỗ lực mới có được.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn nàng cười:

- Nhược Lan, lấy được nàng thật sự là phúc khí của ta!

- Người đúng là mồm mép. Tương Nhược Lan cười đến ngọt ngào

Ăn cơm xong, hai người đến hậu hoa viên tản bộ. Tương Nhược Lan nói với hắn chuyện chuẩn bị cho trung thu.

- Ta tưởng rằng chỉ là chuyện đơn giản, đến lúc làm mới thấy phức tạp cỡ nào. Cũng may phần lớn mẫu thân đã sắp xếp tốt. Ta chỉ cần lo chuyện tiếp đãi hai vị tiểu thư là được rồi. Nếu không sợ đã rối loạn lên rồi.

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng an ủi:

- Cứ từ từ thôi. Trước nàng chưa quen việc này, nhất thời không thích ứng được cũng là chuyện đương nhiên. Nàng không cần quá khẩn trương, đều là người một nhà, cho dù có cái gì không ổn cũng không sao.

Lời này nghe thật ấm lòng, Tương Nhược Lan dừng bước nhìn hắn:

- Thiệu Khang, ta sẽ hết sức, ta sẽ cố gắng làm thể tử tốt của người.

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, cười cười. Hai người chậm rãi đi về phía trước, ánh trăng chiếu lên người bọn họ, cảnh tượng vô cùng nhu hòa.

Rất nhanh đã tới Trung thu, Tương Nhược Lan từ sáng đã dậy sớm chuẩn bị mọi thứ. Hôm nay nàng ăn mặc trang trọng. Có khác đến, làm chủ nhân không thể quá thất lễ.

Trong phủ giăng đèn kết hoa, rất có không khí lễ hội. Thái phu nhân cũng mặc quần áo mới, vẻ mặt ứng hồng. Triệu di thái thái bởi vì sắp được gặp nữ nhi của mình nên cũng rất hưng phấn. Không lâu sau, Cận Thiệu Khang cũng trở về, mọi người tề tựu một chỗ chờ khác đến.

Không lâu sau, hạ nhân vào báo, xe ngựa của hai vị tiểu thư đã tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Khóc Tố

Ngoài cửa, Tương Nhược Lan sớm đã an bài người tiếp đón. Chỉ chốc lát sau, đã có gia đình đưa hai tiểu thư và hai cô gia vào đại sảnh.

Thái phu nhân ngồi ở chủ vị, nhận lễ của hai tiểu thư và hai cô gia.

Sau đó, hai Cận tiểu thư hành lễ với Triệu di thái thái. Sau đó thái phu nhân giới thiệu Tương Nhược Lan cho bọn họ:

- Đây là đại tẩu của các người đó. Đây vẫn là lần đầu gặp mặt!

Hai vị tiểu thư đầu tiên là hành lễ với Tương Nhược Lan, bên kia, phu quân của các nàng cũng đang bái kiến Cận Thiệu Khang.

Tương Nhượng Lan lặng lẽ đánh giá các nàng, vóc người cao gầy là nữ nhi của Chu di thái thái, tên là Cận Yên Hồng, khuôn mặt trắng trẻo, trầm mặc ít nói, nhìn qua vô cùng ôn thuận. Phu quân nàng họ Lý, tổ tiên cũng từng là cao môn đại hộ, hẳn là trường tử. Nếu không phải coi trọng Cận gia thì chắc cũng chẳng lấy một thứ nữ. Hẳn thi thố bình thường chỉ làm đến Huyện lệnh, muốn nhanh chóng được leo cao thì đương nhiên phải dựa vào nhà mẹ của thế tử. Hơn nữa, Cận Yên Hồng cũng sinh hạ một trai một gái cho Lý gia nên tới nay nàng vẫn được phu quân coi trọng.

Cận Yên Hồng này dù ôn nhuận nhưng vẫn còn đồ mặt mà cố gắng lấy lòng Tương Nhượng Lan.

Mà nhị tiểu thư Cận Yên Vân là nữ nhi của Triệu di thái thái, xinh đẹp động lòng người, lại có mẹ đẻ chiều cổ nên gả cho nhà khá hơn Cận Yên Hồng nhiều. Mặc dù cũng là thứ nữ nhưng lấy được phu quân là nhân sĩ kinh thành, giờ làm quan trong Hàn lâm viện. Hơn nữa, Cận Yên Vân cũng sinh được một con trai, rất được phu quân sủng ái. Về mặt năng có sự đặc ý, nói năng cũng xởi lởi hơn Cận Yên Hồng nhiều.

Lúc này Cận Yên Vân hành lễ với Tương Nhượng Lan sau đó cười nói:

- Hôm Hâu gia thành hôn cũng về nhưng vì quá vội nên chưa gặp phu nhân. Hôm nay thấy mới biết được phu nhân là nữ tử khiến người khác kính nể như vậy. Thật sự hận là gặp gỡ muộn.

Thái phu nhân cười nói:

- Yên Vân làm mẹ rồi mà vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn đáng yêu như trước.

Triệu di thái thái tươi cười, Vương thị cũng cười nói:

- Chỉ cần Yên Vân đến một hồi là trong nhà đã náo nhiệt rồi. Nàng vừa nói thì chim trên cây cũng bị dễ xuống.

Cận Yên Vân đi tới cạnh Vương thị cười nói:

- Nhị tẩu, ta vừa mới về, người đã chê ta rồi?

Wang thị cầm tay nàng cười nói:

- Ta mong mỗi ngày người quay về còn chẳng được.

Cận Yên Vân nói chuyện khiến không khí trở nên rất náo nhiệt, so ra, Cận Yên Hồng có vẻ vụng về hơn.

Nhưng Cận Yên Hồng cũng không ngốc, thấy như vậy, nàng vội kéo hai đứa con của mình ra, nữ nhi 3 tuổi, nam hài 4 tuổi. Hai đứa trẻ được mẫu thân sai bảo nên đến nói chuyện với thái phu nhân. Thái phu nhân vốn thích trẻ con, hơn nữa hai đứa trẻ rất đáng yêu nên bà cũng rất vui. Thường cho hai đứa rất nhiều đồ.

Náo nhiệt một hồi, Tương Nhượng Lan tự mình dẫn các nàng đến chỗ nghỉ. Mỗi lần quay lại, hai tiểu thư đều ở lại Hâu phủ mấy ngày.

Tương Nhượng Lan chuẩn bị cho bọn họ hai tiểu viện gần nhau, đây cũng là chỗ khi bọn họ trở về ở.

Tương Nhượng Lan cười nói với các nàng:

- Đây là lần đầu tiên ta chuẩn bị việc này, chẳng biết có ổn thỏa không. Nếu có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói thẳng. Khó được lúc các người trở về, nhất định phải để các người ở thoải mái.

Cận Yên Hồng còn chưa kịp nói gì thì Cận Yên Vân đã cướp lời:

- Chúng ta rất hài lòng, thật là khiến phu nhân vất vả rồi...

Nàng nhìn sân vườn rồi nói:

- Tốt lắm! Phu nhân nghĩ thật chu đáo.

Tương Nhượng Lan cười nói:

- Các người hài lòng là tốt rồi. Các người nghỉ ngơi đi.

Vừa nói vừa xoay người rời đi.

Tương Nhượng Lan đi rồi, hai vị tiểu thư vào phòng của mình. Trong phòng quét dọn rất sạch sẽ, mọi thứ đều được chuẩn bị chu toàn. Rất nhanh đã có hạ nhân bưng nước lên hầu hạ bọn họ rửa mặt. Sau đó lại có nha hoàn bưng thuốc lên. Cận Yên Hồng vì ngồi xe lâu mà đầu óc choáng váng, thuốc này rất có ích với nàng. Nàng nói với phu quân mình:

- Sớm nghe nói phu nhân tính cách điều hòa thô tục, hôm nay thấy lại cảm giác là người có trước có sau. Với người ngoài chẳng chút lợi ích gì mà vẫn có thể chu toàn như vậy

Phu quân Cận Yên Hồng đáp:

- Bất kể phu nhân là người thế nào, người cũng phải nịnh nọt nàng ta cho tốt. Người nhìn muội muội người xem, chẳng như người không biết nói năng gì. Người nên học theo đi.

Trong lòng Cận Yên Hồng tủi thân, xoay người lau nước mắt.

Mà bên kia, Cận Yên Vân nói với phu quân nàng:

- Trước mẫu thân viết thư cho ta nói phu nhân giờ rất được Hầu gia sủng ái. Trước kia Vu di nương được sủng giờ bị gạt sang một bên. Lần này ta phải lấy lòng phu nhân mới được.

Phu quân nàng Hàn Dật cười nói:

- Cùng lắm chỉ là về ăn bữa cơm, nghỉ nhiều như vậy làm cái gì?

Cận Yên Vân quay đầu lại lườm hắn một cái:

- Còn không phải vì phu quân. Lấy lòng phu nhân cũng là lấy lòng Hầu gia. Phu quân đã làm chức này lâu như vậy rồi, chuyện thăng quan với Hầu gia thì dễ như trở bàn tay!

Hàn Dật đi qua ôm eo Cận Yên Vân cười nói:

- Biết nương tử một tâm một dạ vì ta, ta đa tạ nương tử.

Cận Yên Vân cười kiêu my:

- Thế còn tạm được.

Hai vị tiểu thư nghỉ ngơi một chút. Lúc ăn cơm, Trương Nhược Lan sai người đến gọi các nàng.

Tất cả mọi người cùng ngồi ăn bữa trưa thịnh soạn. Hai con của Cận Đại Hồng và Vương thị ngồi cùng một chỗ, ba đứa trẻ chơi đùa có vẻ rất náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, Cận Thiệu Khang đưa Hàn Dật và Lý Đồng Tu cùng đến thư phòng ngồi. Hai vị tiểu thư mang theo con và mọi người đến Tùng hương viện cùng thái phu nhân.

Mọi người nói cười rất vui vẻ. Lúc đó, Cận Yên Vân lúc thì ca ngợi thái phu nhân lúc thì khen Trương Nhược Lan khiến hai người rất vui vẻ làm cho Cận Yên Hồng hoàn toàn không xen được một câu mà Vu Thu Nguyệt thì hoàn toàn bị bỏ rơi qua một bên.

Vu Thu Nguyệt như ngồi trên chiếc chăn gấu kim, vẻ mặt vẫn mỉm cười, cố gắng tự nhủ nài.

Nói đùa một hồi, Cận Yên Vân nói:

- Mẫu thân, hôm nay thời tiết đẹp lắm, hay là ta đỡ người đến hậu hoa viên chơi được không?

Triệu di thái thái chỉ vào nàng cười:

- Rõ ràng là nha đầu này tự muốn đi chơi mà lại đi lôi kéo thái phu nhân.

Cận Yên Vân xoay người làm nũng với Triệu di thái thái:

- Di nương, ta biết người cũng muốn đi, cùng đi là được mà!

Thái phu nhân vừa đứng dậy vừa cười:

- Vẫn là Yên Hồng tốt nhất, luôn yên lặng, chẳng giống như Yên Vân làm loạn. Vừa về một chút mà ta đã bị nàng làm cho đến hôn mê!

Yên Vân cười:

- Biết mẫu thân thương Yên Hồng, ghét ta rồi. Nhưng làm sao bây giờ, ta cứ thích về làm loạn cho mẫu thân ghét đó!

Thái phu nhân bị nàng đùa mà cười vui vẻ, chỉ về phía nàng:

- Lại đây, lại đây. Cũng đừng nói ta chê người nữa.

Cận Yên Vân cười đi qua đi, đỡ thái phu nhân đi, ánh mắt vô cùng thân thiết.

Triệu di thái thái cùng Vương thị ở phía sau nhìn nhau cười. Cận Yên Vân có thể lấy lòng thái phu nhân và phu nhân thì với họ cùng là chuyện tốt.

Cận Yên Hồng thấy Cận Yên Vân đỡ được thái phu nhân vui vẻ như thế, so sánh với bản thân như người vô hình thì trong lòng buồn bực không vui, nàng dẫn con, cúi đầu ủ rũ đi ở phía sau.

Trong lòng Trương Nhược Lan có mấy phần đồng tình với nàng. Thân là thứ nữ, mẫu thân sớm mất, cuộc sống ở Hầu phủ đương nhiên không thể so bằng Cận Yên Vân, gả đến gia đình danh giá đã thất thời, vừa vốn chẳng có quyền thế nhưng lại còn ngạo khí của một gia đình danh giá. Cận Yên Hồng là một thứ nữ, rời xa nhà như vậy, cuộc sống ở nhà chồng hẳn cũng chẳng mấy thư thái. Nếu không vì Hầu phủ hưng vượng thì nhìn cá tính của nàng, chỉ sợ khó mà còn chỗ đứng trong nhà.

Trương Nhược Lan đi chậm lại cạnh Cận Yên Hồng, nàng ngồi xổm xuống, ôm lấy bé gái, cười nói với Cận Yên Hồng:

- Nữ nhi của tỷ tỷ thật đáng yêu.

Sau đó lại hỏi tiểu cô nương:

- Nói cho cô cô, người tên là gì?

Cận Yên Hồng thụ sủng nhược kinh, vội vàng định bế lại đứa bé:

- Sao dám làm phiền phu nhân, mau cho ta đi, đừng làm bẩn quần áo của phu nhân

Trương Nhược Lan không buông tay:

- Không sao, trẻ con rất đáng yêu, bé cũng thấy vui.

Cận Yên Hồng thấy vẻ mặt nàng chân thành nên cũng không kiên trì nữa. Nàng nhìn Trương Nhược Lan nói chuyện với nữ nhi

- Tên gọi là gì?

- Ta tên là Bảo Châu

- Bảo Châu à, tên hay lắm. Bảo Châu thật đáng yêu!

Cận Yên Hồng nhìn nhìn, cười nói:

- Phu nhân, không nghĩ người là người hòa ái như vậy

Trương Nhược Lan nhìn nàng cười:

- Trước kia nghe qua nhiều lời đồn về ta!

Cận Yên Hồng mặt đỏ lên, phát hiện mình lỡ lời, vội nói:

- Không phải...

Nhưng cảm thấy phủ nhận là quá giả dối nên thừa nhận:

- Đúng. Chỉ là bây giờ mới phát hiện, phu nhân và lời đồn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cảm ơn, thuốc bổ của phu nhân khiến ta thoải mái hơn nhiều.

- Có thể giúp người là được rồi.

Trương Nhược Lan cười nói, nhưng trong lòng thật ra cũng rất thích sự tinh tế của nàng.

Đoàn người tới hậu hoa viên rất nhanh, trời mùa thu, lá cây trong hậu hoa viên ngả sắc vàng, hoa cúc nở rộ, so với mùa hạ lại có một vẻ đẹp khác

Cận Yên Nhiên đi cùng Vu Thu Nguyệt phía cuối. Bụng Vu Thu Nguyệt đã nổi lên, Cận Yên Nhiên lo lắng nói:

- Thu Nguyệt tàu tàu, nếu người mệt thì cứ về nghỉ đi thôi, chắc chắn hai tỷ tỷ sẽ không để ý đâu. (người vô hình thì để ý làm chi!)

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Ta không mệt, hơn nữa khó lắm mới được một lần hai cô nương quay về, mọi người cũng một chỗ mới vui. Một mình ta ở trong phòng cũng chẳng thích thú gì.

Hơn nữa sắp được xem kịch hay, sao nàng có thể bỏ qua?

- Vậy người cẩn thận chút, đi từ từ thôi

- Yên Nhiên, trong nhà này cũng chỉ có người thật sự quan tâm ta. Vu Thu Nguyệt thở dài nói

Cận Yên Nhiên an ủi:

- Ai bảo thế. Mẫu thân, tẩu tẩu, ca ca, cũng đều quan tâm người, có cái gì ngon, đồ gì tốt cũng không quên người. Thu Nguyệt tẩu tẩu, mọi chuyện nên nghĩ thoáng một chút.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thế mà cũng nói là tốt với ta. Nhưng vẻ mặt lại cười ôn nhu:

- Ta hiểu.

Phía đầu, Cận Yên Vân kéo tay thái phu nhân như con chim nhỏ riu rít nói chuyện. Sau đó, Triệu di thái thái cùng Vương thị cũng nhập cuộc. Tương Nhược Lan và Cận Yên Hồng thấy náo nhiệt thì cũng định tới cùng.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh mảnh khảnh chặn Tương Nhược Lan lại, quỳ xuống khóc lớn:

- Phu nhân, người phải làm chủ cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Gây Chuyện

Tất cả mọi người bị cảnh này mà kinh sợ. Đang yên đang lành, sao lại náo loạn như vậy. Ngày lễ lớn mà khóc khóc hô hô trước mặt khách nhân, có lẽ là bọn hạ nhân. Nhưng Hầu phủ làm gì có loại hạ nhân không có quy củ như thế?

Nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, đặc biệt là hai vị tiểu thư, nét mặt tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

Tương Nhược Lan tập trung nhìn vào, thấy nữ tử tiểu tụy quỳ gối trước mặt này là Hồng Hạnh thì cả kinh nói:

- Hồng Hạnh, người làm cái gì vậy, bây giờ có khách, có cái gì để sau nói

Thái phu nhân vừa nghe tên Hồng Hạnh thì đã biết đó là nha hoàn đã câu dẫn Cận Thiệu Đường, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, nếu không phải nề mặt Tương Nhược Lan thì chỉ sợ đã lập tức bắt nàng đi.

Hồng Hạnh ngẩng đầu, nhìn Tương Nhược Lan, bên tai không khỏi nhớ lại những lời Vu Thu Nguyệt nói:

- Nếu người len lén đến phòng phu nhân cầu xin chắc sẽ vô dụng thôi, tính nết người biết rồi đấy. Nàng sao có thể vì người mà để mâu thuẫn với nhị phu nhân? Nàng chỉ nói một câu là nhị phòng có thể đuổi người đi rồi.

- Chỉ có cách bức nàng thì mới được. Trung thu, hai tiểu thư sẽ quay về, người tổ cáo nhị phu nhân ngược đãi trước mặt mọi người với phu nhân, nàng sao không để ý được? Đến lúc đó, nàng sẽ lấy lại công bằng cho người. Dù sao, một nha hoàn thông phòng bị ngược đãi như vậy nói thế nào cũng là không được. Thái phu nhân là người mộ đạo, cũng sẽ không ngồi yên không để ý. Chỉ cần các nàng làm chủ cho người thì sau này không phải người sẽ được sống thoải mái.

- Nhưng cứ như vậy, chẳng phải là làm mất thể diện Hầu phủ trước mặt hai vị tiểu thư, thái phu nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta.

- Hai tiểu thư nói đến nói đi đều là người Hầu phủ, cho dù biết chuyện này, cũng sẽ không nói lung tung ra ngoài. Đã như vậy, sao có thể trách người. Cùng lắm là trách người làm kinh động khách nhân thôi. Đó chỉ là việc nhỏ. Nếu người không làm, kết quả thế nào tự người hiểu rồi đó.

Đúng. Ta phải đánh cược một phen. Nếu phu nhân không để ý đến ta thì ai có thể giúp ta. Chẳng lẽ cứ để Nhị phu nhân hành hạ đến chết. Chỉ cần phu nhân chịu nói giúp ta, ta nhất định có thể lấy lại được vóc dáng cũ lại được nhị gia sủng ái. Chỉ cần có thai, có thể ở phòng thì từ nay về sau, ta chính là chủ tử.

Nghĩ vậy, Hồng Hạnh làm sao chịu dễ dàng buông tha cơ hội này. Nàng dập đầu trước mặt Tương Nhược Lan, khóc ròng nói:

- Phu nhân, nếu bây giờ nô tỳ không nói, sau này cũng chẳng biết còn mạng để gặp phu nhân không. Nể tình Hồng Hạnh hầu hạ phu nhân từ nhỏ, xin phu nhân nghe Hồng Hạnh một lần. Hồng Hạnh dù chết cũng an tâm!

Bên kia, Vương thị nhìn thấy Hồng Hạnh thì giận đỏ bừng mặt, lại nghe những lời Hồng Hạnh nói thì không nhịn được, quát to:

- Tiện tỳ, ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Còn không đi về đi!

Hồng Hạnh run rẩy, tiến lên ôm chân Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, từ khi nô tỳ thành người của Nhị gia, Nhị phu nhân vẫn luôn ngược đãi ta. Phu nhân, ngươi xem ta bây giờ có còn là ta trước kia không? Chẳng những mỗi ngày phải làm việc quần quật còn bị đánh mắng, ngày ăn chẳng đủ no. Phu nhân, người phải làm chủ cho a.

Nói xong khóc lớn.

Vương thị tiến lên bịt tai nàng, cả giận nói:

- Cái loại tiện tỳ ngươi câu dẫn Nhị gia rồi còn dám chạy đến đây khóc lóc, tố cáo? Ngươi nói thêm câu nữa, ta xé nát miệng ngươi ra.

Hồng Hạnh vội vàng trốn ra sau Trương Nhược Lan:

- Phu nhân ngươi xem, trước mặt bao người Nhị phu nhân còn dám đánh ta, có thể thấy bình thường ngược đãi ta thế nào.

Vương thị tức giận đến cả người phát run, tiến lên định đánh nàng, Triệu Di Thái Thái vội vàng kéo nàng lại, lạnh lùng nói:

- Quế Cầm, ngươi làm cái gì, gây sự với một nha hoàn, tự làm mất thân phận mình sao.

Lúc này Vương thị mới ý thức được hôm nay là ngày gì nên lui theo Triệu Di Thái Thái

Cận Yên Vân nghe được là chuyện xấu của nhị phòng mình, mặt tối sầm lại, tự trách nhị ca chẳng làm được việc gì. Cận Yên Hồng vốn luôn bị Cận Yên Vân chèn ép, giờ nhị phòng bị chê cười, đương nhiên là sẽ không khách khí, ở bên nhìn mà thấy thú vị.

Mà Triệu Di Thái Thái cùng Vương thị thấy mọi người đều ở đó nhìn vào, thấy vô cùng mất thể diện. Nơi này chẳng những có hai tiểu thư đã xuất giá mà còn có nha hoàn của các nàng. Nếu để chuyện này vào tai gia đình bên đó thì Cận Thiệu Đường chẳng phải là thành trò cười cho thiên hạ.

Triệu Di Thái Thái quay đầu hung hăng trừng Vương thị một cái, trách nàng làm việc quá mức khinh suất.

Vốn nhị phòng trong phủ đã không có địa vị, giờ như vậy lại càng thành trò cười.

Tuy là chuyện xấu của nhị phòng nhưng thái phu nhân cũng thấy tối sầm mặt lại. Trước mặt hai thứ nữ lại có chuyện chê cười này, sắc mặt bà sao tốt lên được?

Vu Thu Nguyệt ở bên nhìn thiếu chút nữa phì cười. Những người này sắc mặt thật khó coi khiến tâm tình nàng vô cùng vui sướng. Làm loạn đi, Hồng Hạnh càng làm loạn thì càng có chuyện vui.

Mà Trương Nhược Lan cũng hận không thể đá cho Hồng Hạnh hai cước. Chưa bao giờ thấy nô tỳ ngu xuẩn như vậy. Hôm nay là ngày gì mà cũng dám đến gây sự? Ai giúp được nàng!

- Người đâu, dẫn Hồng Hạnh vào phòng chứa cũi. Trương Nhược Lan lớn tiếng sai.

Thái phu nhân âm thầm gật đầu, bây giờ đây là cách giải quyết tốt nhất

Lập tức có người tiến lên kéo Hồng Hạnh xuống. Hồng Hạnh sao có thể bỏ qua, nàng gào lớn:

- Tiểu thư, ngươi thật sự không để ý đến ta nữa? Tiểu thư, ta hầu hạ tiểu thư từ nhỏ, luôn tận tâm với ngươi, giờ ngươi mặc kệ Hồng Hạnh sao, tiểu thư!

Nói thế làm cho Vương thị trong lòng cả kinh, nha đầu này có gan gây chuyện, chẳng lẽ mọi việc nàng làm đều là có người sai bảo. Nhất định là vì mình vẫn chèn ép Hồng Hạnh để nàng không được nhị gia sủng ái vì thế có người sợ mưu kế thất bại nên định dùng cách này để giải quyết.

Vương thị nhớ ra hôm đó Hồng Hạnh lơ lửng cạnh phu quân mình, lửa giận trong lòng bốc ngùn ngụt.

Không được, chuyện hôm nay không thể nhịn được. Nếu không làm rõ ràng chuyện này trước mặt hai vị cô nương thì chỉ sợ bọn họ sẽ cho rằng ta là người như thế! Nàng cũng lắm chi là một nô tỳ, sai nàng làm việc thì có gì. Cho dù Trương Nhược Lan là phu nhân đương gia cũng không thể muốn làm gì thì làm trước mặt bao người được.

Nghĩ vậy, Vương thị gỡ tay Triệu Di Thái Thái, vọt tới, chỉ vào Hồng Hạnh gầm lên:

- Hay cho con tiện tỳ này, mở miệng là nói ta ngược đãi ngươi, nếu hôm nay không nói rõ ràng, chẳng phải để người ta nghĩ ta là kẻ độc ác sao.

Trương Nhược Lan thấy Vương thị còn làm loạn theo thì vội la lên:

- Đệ muội, ngươi cần gì so đo với nàng. Hôm nay là trung thu, hai vị cô nương trở về, mọi người đang vui vẻ, không nên vì chuyện này mà ảnh hưởng đến

tâm tình mọi người. Giờ nhốt nàng lại, sau đó thái phu nhân sẽ thăm tấn chuyện này, lấy lại công bằng cho đệ muội.

Thái phu nhân! Vương thị hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thầm, thái phu nhân cũng đứng về phía người là gì. Bà sao coi nhị phòng vào mắt?

- Không được. Vương thị quả quyết nói

Nàng xoay người nhìn về phía Trương Nhược Lan, lạnh lùng nói:

- Phu nhân, Hồng Hạnh là nha hoàn hồi môn của người, là người của người. Hôm nay nàng làm ra loại chuyện này không chỉ là làm mất thể diện của ta mà cũng là làm mất thể diện của phu nhân. Nếu không làm rõ chuyện này, nơi này còn nhiều người như vậy, ai biết người khác sẽ nghĩ gì!

Nói đến đây, hai vị cô nương không khỏi liếc qua Trương Nhược Lan. Nha hoàn hồi môn của mình đi câu dẫn chủ tử nhị phòng. Quả thật, nói thế nào cũng không thông.

Thái phu nhân cũng không khỏi thở dài, chuyện này, nói đến nói đi vẫn là Trương Nhược Lan dạy dưới không nghiêm. Nha hoàn của mình cũng không quản được, sau này trong phủ còn nhiều chuyện như vậy, nàng sao có thể ứng phó hết. Vạn nhất xảy ra chuyện gì chẳng phải là sẽ bị rối loạn Hầu phủ sao? Trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Trương Nhược Lan nhìn sắc mặt thái phu nhân, biết thái phu nhân đã hoài nghi năng lực của mình. Nàng biết, nếu bây giờ không xử lý tốt chuyện này, thái phu nhân chỉ sợ sẽ không yên tâm mà giao Hầu phủ vào tay mình. Nếu nghĩ tìm người giúp, mà người đó vừa khéo là Vu Thu Nguyệt thì chẳng phải cuộc sống sau này sẽ không yên ổn.

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan đi tới bên người thái phu nhân nói:

- Mẫu thân, Hồng Hạnh trước là người của ta, làm ra loại chuyện này trách ta dạy dưới không nghiêm. Giờ nếu nhị phu nhân kiên trì muốn làm rõ chuyện này, ta cũng không thể không để ý nàng. Coi như trước mặt mọi người, làm cho rõ chuyện này.

Hôm nay loạn thành như vậy cũng chẳng có cách giải quyết toàn vẹn. Cũng không thể gạt thể diện Vương thị trước mặt mọi người được. Như thế sẽ thành đại phòng ý thế hiếp người! Thái phu nhân không thể làm gì khác hơn là gạt đầu.

Trương Nhược Lan đi tới trước mặt hai vị cô nương, trầm giọng nói:

- Khó được dịp hai vị cô nương hồi phủ lại gặp phải chuyện này, là ta xử lý chưa chu toàn. Chút nữa ta sẽ chuẩn bị một phần lễ vật xem như xin lỗi

Cận Yên Vân vội vàng nói:

- Phu nhân đừng nói như vậy, nhà nào chẳng có một, hai điều đó? Mọi người đều là người một nhà, nói cái gì xin lỗi với chẳng xin lỗi.

Cận Yên Hồng cũng nói:

- Chúng ta đều là người một nhà, phu nhân không cần quá để ý

Trương Nhược Lan gạt đầu, quay đầu nói với Hồng Hạnh:

- Hồng Hạnh, bất kể người nói đúng hay không thì tội làm kinh động khách nhân đã định rồi. Nếu hôm nay tra ra người nói dối thì hai tội gộp vào, người không thể ở lại Hầu phủ nữa. Người còn muốn tra tiếp không? Nếu bây giờ người xin lỗi nhị phu nhân, có lẽ ta còn có thể cầu tình với thái phu nhân giúp người.

Bây giờ Hồng Hạnh đã mất đường lui, cho dù dập đầu nhận sai, vẫn sẽ bị nhị phu nhân ghi hận, nói không chừng chẳng bao lâu sau sẽ bị nàng hành hạ đến chết. Chỉ có liều mạng, chỉ cần phu nhân nhúng tay vào chuyện này, nhị phu nhân sau này nể phu nhân, sẽ không làm khó mình nữa.

- Phu nhân, xin phu nhân làm chủ cho Hồng Hạnh, Hồng Hạnh cam nguyện nhận tội làm kinh động khách nhân.

Trương Nhược Lan thở dài, có thể làm nàng đã làm. Vận mệnh sau này của Hồng Hạnh không còn trong bàn tay nàng nữa.

Vu Thu Nguyệt ở một bên mặt lạnh mà nhìn, trong lòng cười thầm không thôi, chuyện hình như càng lúc càng đặc sắc rồi. Nàng muốn xem xem, Trương Nhược Lan làm thế nào thu thập được cục diện này.

Biểu tượng ngược đãi Hồng Hạnh là sự thật, đến lúc đó, nàng nếu giúp Hồng Hạnh sẽ khiến người ta thấy có chuyện khả nghi. Nhìn thế nào cũng như là giúp nha hoàn của mình đánh vào mặt nhị phu nhân. Nhưng nếu nàng nể nhị phu nhân mà không để ý đến Hồng Hạnh thì sẽ khiến người ta thấy nàng xử sự bất công, không để ý đến hạ nhân. Sau này, còn hạ nhân nào đi tin theo chủ tử vốn chẳng coi mạng hạ nhân ra gì?

Hừ hừ, Trương Nhược Lan, người hôm nay nhất định chẳng có chỗ lui.

Chương 173: Xử Lý 1

Trong Tùng hương viện, thái phu nhân ngồi chính vị, Trương Nhược Lan đứng ở bên cạnh thái phu nhân, hai vị Cận tiểu thư ngồi vị trí khách quý, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, Vương thị và Triệu di thái thái ngồi ở vị trí của mình

Hồng Hạnh quỳ trên đất, những người xung quanh nhìn nàng đầy kinh bị, nhạo báng hoặc oán hận. Những ánh mắt đó như tảng đá lớn, đè ép nàng không ngẩng đầu lên nổi.

Phương mụ mụ vừa nghe tin thì hốt hoảng chạy đến, nước mắt doanh tròng nhìn nữ nhi của mình nhưng không dám khóc lớn.

Loại việc này, thái phu nhân cũng không sai người làm kinh động đến Cận Thiệu Khang. Hơn nữa, Cận Thiệu Khang đang ở cùng với hai vị cô gia, thái phu nhân đương nhiên không muốn chuyện xấu trong nhà bị hai cô gia nhìn thấy.

Thái phu nhân nói:

- Nhược Lan, Hồng Hạnh trước kia là người của người. Chuyện hôm nay để cho người xử lý đi.

Bà rất muốn biết, Trương Nhược Lan rốt cuộc sẽ xử lý chuyện này như thế nào, nàng có đủ năng lực trở thành chủ mẫu của Hầu phủ hay không? Nếu chuyện này không xử lý tốt thì bà phải suy nghĩ lại, dù sao Hầu phủ lớn như vậy, mỗi ngày không biết bao nhiêu chuyện. Không nên để xảy ra chuyện gì trong tay nàng, nếu không thì thể diện của Hầu gia cũng như Cận gia đều mất sạch.

Trong lòng Trương Nhược Lan hiểu rõ tâm tư thái phu nhân, nàng hít sâu một hơi, để mình tĩnh táo lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ chuyện này. Đầu tiên phải làm rõ, những lời Hồng Hạnh nói có thật không?

- Hồng Hạnh, dựa vào đâu mà người nói người bị nhị phu nhân ngược đãi! Trương Nhược Lan nhìn Hồng Hạnh đang quỳ

Hồng Hạnh ngẩng đầu, đầu tiên là quay đầu nhìn thoáng qua Vương thị đang ngồi. Vương thị trừng mắt nhìn khiến Hồng Hạnh sợ đến rụt cổ, vội quay lại nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, từ sau khi Hồng Hạnh đến bên nhị gia...

Sau đó, kể hết chuyện bị sai giặt quần áo, bị đánh, bị mắng, bị nhục nhã nói hết ra. Nói xong thì khóc không ra tiếng, như là phải chịu tất cả khổ cực chốn nhân gian vậy.

Hồng Hạnh trước kia đi theo Trương Nhược Lan thì được đãi ngộ như một tiểu thư. Sau này, Trương Nhược Lan kia mất đi, không được tốt bằng khi trước nhưng Trương Nhược Lan cũng chưa từng làm khó nàng. Nàng bây giờ chịu khổ sở như vậy, nếu là nha hoàn khác thì còn có thể nghiêng răng nhằn nhin nhưng nàng thì không được. Nàng như là từ trên trời rơi xuống đất. Bất kể là tinh thần hay thể xác cũng đều không thể thích ứng.

- Phu nhân, trước ta cũng là nha hoàn trong phủ, biết Hầu phủ là nhà tốt. Thái phu nhân và phu nhân luôn đối xử tốt với hạ nhân, thương phạt phân minh, tuyệt sẽ không ngược đãi hạ nhân! Nhưng phu nhân, ta qua bên đó còn chưa được một tháng. Người xem xem ta giờ như thế nào, nhìn tay ta, cho dù là vỏ cây cũng chẳng thô bằng. Có thể thấy được ta đã bị ngược đãi. Đây là chứng cứ tốt nhất

Nói xong khóc lớn.

Vương thị ở một bên càng nghe càng giận, nhắc chân đá nàng quát:

- Tiệt tỵ, người nghĩ người là cái gì? Người chẳng qua dựa vào mị thuật mà bò lên giường nhị gia. Làm thông phòng thì đã là chủ tử chắc! Người chỉ là hạ nhân, hạ nhân nào trong phủ mà không phải làm việc, làm gì có ai làm sai thì không bị trừng phạt. Người bây giờ là ý thế ai.

Nói như vậy là thừa nhận những gì Hồng Hạnh nói. Triệu di thái thái trong lòng mắng thầm Vương thị ngu xuẩn!

Vương thị càng nói càng giận. Nàng đứng lên, đi tới trước mặt thái phu nhân quỳ xuống, mắt đỏ ngầu nói:

- Thái phu nhân. Chẳng lẽ nói, nha hoàn của phu nhân thì có thể làm càn trong phòng ta?

Thái phu nhân cùng Trương Nhược Lan hơi biến sắc. Hai cô nương cũng giật mình.

Triệu di thái thái vội vàng quát:

- Quế Cầm, không được nói lung tung!

Sau đó nhẹ nhàng nói với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, phu nhân, các người đừng so đo với Quế Cầm. Tính cách Quế Cầm các người cũng biết, khẩu xà tâm Phật thôi, không có lòng gì đâu. . .

Vừa nói vừa lau nước mắt:

- Nói đến nói đi là Đường Nhi không tốt, bên người hẳn nhiều nha hoàn như vậy, sao lại chọn Hồng Hạnh. . . Phòng chúng ta không so được với phu nhân. . . Hôm nay làm loạn thành thế này, làm khó phu nhân, đều là Đường Nhi sai!

Cận Yên Vân vội cúi đầu cười. Những lời này của di nương thật tuyệt!

Nha hoàn đại phòng các người đi câu dẫn chủ tử nhị phòng, thành thông phòng rồi chẳng lẽ còn muốn đãi ngộ tốt? Hôm nay mới chịu chút uất ức đã chạy đến khóc lóc, tố cáo. Chẳng lẽ thật sự khinh nhị phòng chúng ta không có địa vị?

Vương thị ngẩng đầu nhìn thẳng Trương Nhược Lan, có ý như đang chất vấn

Sắc mặt Thái phu nhân có chút mất tự nhiên, hơi quay đầu, tay hơi đập lên ghế.

Tiếng vỗ này như đập vào vào lòng Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn Triệu Di Thái Thái cười nói:

- Di nương quá khách khí rồi. Bất kể là hạ nhân trong viện ta hay trong viện của nhị phu nhân thì đều là hạ nhân của Hầu phủ. Nói vậy, trong lòng Nhị gia cũng cho là như vậy thôi. Di nương không cần trách nhị gia làm gì.

Thật là, Hồng Hạnh câu dẫn Cận Thiệu Đường thì có sai. Nhưng Cận Thiệu Đường hoàn toàn trong sạch? Là đạo lý gì?

Triệu Di Thái Thái nghe vậy, tay lau nước mắt cứng đờ, không nói nên lời. Vương thị một bên cũng cúi đầu.

Trương Nhược Lan chậm rãi đi tới giữa sảnh, tiếp tục nói:

- Bất kể là viện nào, hạ nhân đều có cấp bậc, dạng cấp bậc gì thì làm việc của cấp bậc đó. Hầu phủ có quy củ của Hầu phủ, không bao giờ để hạ nhân làm quá phận mình.

Nói xong cao giọng hỏi:

- Ánh Tuyết, trong Hầu phủ, thông phòng làm chuyện gì?

Ánh Tuyết đứng ra cất cao giọng nói:

- Thông phòng giống như là nha hoàn hầu hạ bên người chủ tử. Hồng Hạnh là thông phòng thì sẽ hầu hạ Nhị gia.

Hồng Hạnh hai mắt sáng ngời, trên mặt không thể che dấu sự vui mừng. Phu nhân quả nhiên là làm chủ cho mình. Vu Di nương nói quả không sai!

Mà sắc mặt Vương thị thì trắng bệch ra. Hầu hạ bên người? Quả nhiên không ngoài dự đoán. Trương Nhược Lan này thật sự là muốn đặt tai mắt trong phòng ta.

Vu Thu Nguyệt ngồi một bên cười lạnh, tốt lắm, cứ như vậy đi. Sau này nhị phòng sẽ hận đại phòng, càng nhiều chuyện náo nhiệt rồi.

Ngay cả hai vị cô nương cũng cảm giác phu nhân đang nói thay nha hoàn của mình. Mọi người đều là đàn bà, gặp phải loại tiện tỳ không biết xấu hổ này thì ai mà đối xử tốt được. Không hành hạ nàng sao có thể trút giận.

Thái phu nhân hơi nhíu mày

Nhưng Trương Nhược Lan làm như không thấy, tiếp tục nói:

- Vậy những chuyện như giặt quần áo, quét viện, nhổ cỏ có phải là chuyện của thông phòng không?

Ánh Tuyết đáp:

- Đó là chuyện của tam đẳng nha hoàn ở ngoại viện. Mà giặt quần áo càng là chuyện của hạ nhân phụ trách việc nặng.

Như giải được oan ức, Hồng Hạnh khóc càng thương tâm.

Vương thị tức giận vô cùng, sắc mặt càng trắng.

Trương Nhược Lan từng từ từng chữ đều chiếu theo quy củ, nàng sao có đất phản bác. Nhưng trong lòng vẫn không cam lòng, ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Mỗi viện đều có đặc thù. Đôi khi vì trừng phạt nha hoàn không nghe lời, để nàng làm thêm chút việc thì có là gì. Đánh đập, chửi mắng thì là cái gì, chỉ là

một hạ nhân mà thôi! (con này... hết thuốc chữa. Hạ nhân cũng là người đấy)

Tương Nhượng Lan quay đầu lại cười nói:

- Nhị phu nhân, những lời này nói trước mặt người nhà thì không sao nhưng nếu để người ngoài nghe được thì sẽ tưởng Hầu phủ chúng ta đối xử không tốt với hạ nhân. Hơn nữa, chẳng biết Hồng Hạnh làm sai chuyện gì mà để nhị phu nhân trừng phạt như thế?

Chuyện Hồng Hạnh làm sai là câu dẫn Nhị gia. Nhưng giờ nàng đã là người của nhị gia, chuyện này chẳng thể nói là sai. Nhị phu nhân định vì vậy mà trừng phạt nàng thì đúng là quá đáng!

- Ngươi... Vương thị tức giận đến nói không ra lời!

Hồng Hạnh thấy Vương thị bị Tương Nhượng Lan nói đến không cãi lại được thì trong lòng vô cùng vui vẻ. Lúc Vương thị quay đầu trừng mắt nhìn nàng, nàng còn len lén cười đắc ý với Vương thị khiến Vương thị thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Triệu Di Thái thái lúc này mới lên tiếng:

- Là chúng ta sai. Phu nhân yên tâm, chúng ta sau này sẽ đối xử tốt với Hồng Hạnh. Sẽ không để chuyện như thế này xảy ra nữa

Trong giọng nói có sự ủy khuất vô cùng.

Thái phu nhân sắc mặt vẫn không thuận, xử lý như vậy vẫn chưa kín kẽ. Nhượng Lan xử sự quả thật vẫn không đủ chu đáo.....

Thái phu nhân âm thầm thở dài.

Vu Thu Nguyệt để ý tới sắc mặt thái phu nhân, trong lòng hơi động. Có lẽ giờ là cơ hội của mình. Dù không được Hầu gia sủng ái nhưng cũng không có nghĩa là không chiếm được quyền Hầu phủ. Dù sao thân phận mình cũng là quý thiếp, hơn nữa còn có hài tử. Chỉ cần sau này thể hiện năng lực trước mặt thái phu nhân thì dù không nắm được đại quyền thì cũng có mấy phần quyền lực.

Nhất thời, có người đắc ý, có người oán hận, có người thờ dài. Trong lúc mọi người tường chuyện đã xong thì Tương Nhượng Lan đột nhiên nói:

- Triệu Di nương, ta còn chưa nói xong, di nương không cần vội vã như vậy.

Mọi người đều sững sốt.

Tương Nhượng Lan đi tới bên người Hồng Hạnh, Hồng Hạnh ngẩng đầu nhìn nàng không hiểu

Tương Nhượng Lan lạnh lùng nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Hồng Hạnh, ngươi bị ngược đãi là sự thật. Ban đầu, vốn ngươi là người hữu lý. Nhưng vì cách xử lý của ngươi không đúng, hữu lý lại thành vô lý. Gặp phải chuyện như thế, ngươi có thể bẩm báo thái phu nhân hoặc nói với ta. Nhưng ngươi lại chọn cách này. Bất kể như thế nào, ngươi là hạ nhân, nhị phu nhân là chủ tử của ngươi. Ngươi làm như thế trước mặt bao người, không giữ lại thể diện cho chủ tử ngươi là ngươi sai! Hồng Hạnh, ta nói thể ngươi có phục không.

Hồng Hạnh nhìn nàng, định đoán suy nghĩ của nàng nhưng về mặt Tương Nhượng Lan bình tĩnh vô cùng, không có lấy nửa điểm tâm tình. Hồng Hạnh do dự nói:

- Phu nhân nói đúng, nô tỳ... nô tỳ tâm phục khẩu phục...

Vương thị cùng Triệu Di Thái thái thấy Tương Nhượng Lan đột nhiên nói như vậy, chẳng biết nàng định làm gì. Ai nấy nhìn nàng không chớp mắt.

Thái phu nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc. Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trầm ngưng. Những người khác cũng chăm chú nhìn.

Tương Nhượng Lan nhìn Hồng Hạnh tiếp tục nói:

- Hồng Hạnh... thứ nhất ngươi làm kinh động khách nhân, thứ hai không kính trọng phu nhân. Cho dù ngươi là nha hoàn hồi môn của ta, ta cũng không thể thiên vị ngươi!

Nói rồi nàng xoay người hành lễ với thái phu nhân:

- Mẫu thân, chuyện này nếu giao cho nhi tức xử lý, nhi tức có thể trừng phạt Hồng Hạnh và nhị phu nhân không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Xử Lý 2

Thái phu nhân hơi cười nói:

- Chuyện này nếu giao cho người, đương nhiên tùy người toàn quyền xử lý.

Trong ánh mắt có vẻ chờ mong

Tương Nhược Lan cười nói:

- Vâng, con dâu nhất định sẽ không để mẫu thân thất vọng.

Nói xong xoay người, ánh mắt quét qua tất cả mọi người. Cuối cùng nàng dừng mắt ở phía Phương mụ mụ thì đã thấy bà lo lắng nhìn nàng, ánh mắt đầy sự cầu xin

Tương Nhược Lan thu hồi ánh mắt.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Tương Nhược Lan, rất muốn biết nàng xử lý chuyện này thế nào. Nhất là hai vị tiểu thư, đang muốn mượn cơ hội xem thủ đoạn của chủ mẫu tương lai của Hầu phủ.

- Hồng Hạnh...

Tương Nhược Lan lớn tiếng nói:

- Người đầu tiên là bất kính với phu nhân, sau đó làm kinh động khách nhân, hôm nay hai tội gộp chung. Ta niệm tình người thân thể suy yếu, không đánh trọng, nhưng người không có quy củ như vậy, không thể tiếp tục ở lại phủ nữa...

Còn chưa nói xong, Hồng Hạnh đã kinh hô:

- Phu nhân, người đừng đuổi ta đi!

Phương mụ mụ đứng một bên cũng vội van xin

Tương Nhược Lan nhìn nàng thờ dãi:

- Hồng Hạnh, ta còn chưa nói xong rồi, người đã xen mồm, quá không quy củ, ta sớm nói cho người, ở trong Hầu phủ thì phải tuân theo quy củ Hầu phủ. Đáng tiếc, người vẫn chẳng coi lời ta nói vào lòng mới để rơi xuống bước này...

Vương thị cùng Triệu di thái thái hai mặt nhìn nhau, chẳng biết Tương Nhược Lan muốn làm gì.

Sắc mặt Hồng Hạnh trắng bệch, nàng ôm chân Tương Nhược Lan, nước mắt lại ứa ra:

- Phu nhân, ta biết là ta không tốt nhưng giờ ta đã là người của nhị gia. Người không nên đuổi ta ra ngoài, nếu không, nô tỳ chỉ còn đường chết

Sau đó khóc lớn

Bên kia Phương mụ mụ cũng quỳ xuống, khóc không thành tiếng:

- Phu nhân, van xin người...

Bên cạnh, hạ nhân cũng lộ vẻ không đành lòng

Đều là hạ nhân, vận mệnh đều nằm trong tay chủ tử, sanh tử vinh nhục đều là một câu nói của chủ tử mà thôi. Giờ thấy Hồng Hạnh trong nháy mắt đã bị đuổi ra phủ không còn đường sống, trong lòng không khỏi thích thương hại.

Nói đến nói đi, nô tài chính là nô tài, cái gì cũng là nô tài sai. Chuyện này rõ ràng là nhị phu nhân ngược đãi Hồng Hạnh nhưng lại để mình Hồng Hạnh chịu tội. Bây giờ vì nể mặt nhị phu nhân mà đuổi nàng ra phủ. Chủ tử này chỉ biết nể mặt nhau, sao coi tính mạng hạ nhân vào mắt.

Rất nhiều hạ nhân đều cúi đầu.

Thái phu nhân nhíu mày

Tương Nhược Lan cúi người, khẽ đẩy Hồng Hạnh ra, trầm giọng nói:

- Hồng Hạnh, người không phải lo, ta chưa nói sẽ đuổi người ra ngoài

Hồng Hạnh ngừng khóc, nước mắt doanh trùng:

- Vậy phu nhân có ý gì?

- Người không có quy củ như thế, không thể ở lại Hầu phủ nữa. Sáng mai ta sẽ sai người đưa người tới biệt viện. Đồ ăn, mặc của người vẫn dựa theo lệ của thông phòng. Hy vọng người tới biệt viện thì có thể suy nghĩ cho kỹ. Lúc nào học thấu đáo các quy củ thì sẽ cho người quay lại!

Vương thị nghe vậy hai mắt sáng ngời, có thể đuổi nàng đi là tốt rồi. Quay lại? Bên người nhị gia nhiều đàn bà như vậy, chỉ cần rời đi một đoạn thời gian, nhị gia sao còn nhớ Hồng Hạnh kia mấy mắt mấy mũi? Hồng Hạnh là người của nhị phòng, chỉ cần nhị phòng không nói, nàng cũng đừng nghĩ đường về.

Đề cho nàng ta cả đời ở biệt viện đi.

Đạo lý này đương nhiên Hồng Hạnh hiểu. Sắc mặt nàng đại biến, không ngừng dập đầu:

- Phu nhân, đừng đem ta đi. Phu nhân, nể tình ta đã hầu hạ người lâu như vậy (bài ca cũ mềm hát mãi k chán), đừng đem ta đi biệt viện.

Rời khỏi Hầu phủ, những cố gắng trước kia của nàng không phải là uổng phí. Chẳng lẽ cứ ở biệt viện đó chờ chết? Thế chẳng thà trước kia gả cho quân sự Trương.

Trương Nhược Lan không muốn nói thêm nữa, đứng dậy thẳng dậy sai:

- Trước tiên đem Hồng Hạnh về, sáng mai đưa đi biệt viện.

Lập tức có gia đình đi lên kéo Hồng Hạnh đi. Hồng Hạnh khóc lóc, không để ý mọi thứ mà kêu to:

- Tiểu thư, chẳng lẽ người thật sự tuyệt tình như vậy.

Phượng mụ mụ vội vàng đến bưng miệng nàng lại, khóc rống nói:

- Được rồi, Hạnh Nhi. Phu nhân làm thế là đã quá tốt cho người rồi. Người đừng có không biết tốt xấu.

Vừa nói vừa bảo gia đình nhanh kéo nàng xuống.

Đám người thái phu nhân đều lộ ra vẻ mặt chán ghét

Vu Thu Nguyệt nhìn hướng Hồng Hạnh rời đi, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Đội Hồng Hạnh đi rồi, Vương thị nhìn Trương Nhược Lan cười cười:

- Phu nhân xử sự, cuối cùng coi như công bằng!

Trương Nhược Lan nhàn nhạt cười nói:

- Công bằng hay không, chờ ta xử trí xong rồi nói!

Vương thị ngạc nhiên:

- Còn chưa xử trí xong? Không phải đã quyết định đưa Hồng Hạnh đến biệt viện?

Trương Nhược Lan cười cười:

- Đó chỉ là xử trí Hồng Hạnh, còn nhị phu nhân ta chưa bàn đến!

- Ta???

Vương thị biến sắc, cả kinh đứng đứng người lên, Triệu di thái thái vội vàng ấn nàng xuống

Thái phu nhân hứng thú nhìn Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, nói hết đi.

Thái phu nhân đã lên tiếng, Vương thị cũng không dám nhiều lời, quay đầu đi, vẻ mặt tức giận.

- Nhị phu nhân ngược đãi Hồng Hạnh là sự thật, chuyện này ảnh hưởng đến danh dự Hầu phủ ta. Ta đề nghị phạt nhị phu nhân hai tháng tiền.

Trừng phạt như vậy cũng chẳng tính là nghiêm trọng. Cũng để cảnh tỉnh bọn nha hoàn muốn leo lên giường chủ tử.

Thái phu nhân gật đầu:

- Nhược Lan nói có đạo lý.

Vương thị mặc dù có chút đau lòng nhưng nhớ ra những hành vi trước kia của mình cũng chẳng có gì là hay ho, trong lòng thái phu nhân đương nhiên không thích. Vì thế cũng chẳng lên tiếng

Sắc mặt của đám hạ nhân lúc này mới hòa hoãn một chút, cuối cùng cũng là cho Hồng Hạnh một đường lui. Trong lòng đang nghĩ, xem ra chủ mẫu tương lai thường phạt phân minh, không phải là người có lòng dạ độc ác, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

Thái phu nhân đứng lên cười nói:

- Được rồi, náo loạn lâu như vậy chuyện không vui cuối cùng cũng qua.

Tiếp theo nhìn về phía Trương Nhược Lan mà khen:

- Nhược Lan, chuyện này ngươi xử lý tốt lắm! Ta rất hài lòng, sau này ta cũng có thể yên tâm giao Hầu phủ cho ngươi rồi.

Mọi người nghe vào trong tai, trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ riêng

Trương Nhược Lan cười nói:

- Nhược Lan vẫn còn nhiều chỗ phải nhờ mẫu thân chỉ điểm.

Lúc này, có gã sai vặt tiến đến bẩm báo:

- Hầu gia cho mời phu nhân, nói là sắp đến giờ tiến cung rồi, muốn nhắc phu nhân chuẩn bị

Thái phu nhân nói với Trương Nhược Lan:

- Đây là chính sự, Nhược Lan mau đi đi.

Trương Nhược Lan hành lễ thái phu nhân, chào hỏi hai vị tiểu thư rồi ra khỏi Tùng hương viện.

Trương Nhược Lan đi rồi, Cận Yên Vân cười kéo tay thái phu nhân:

- Mẫu thân, chúc mừng ngươi có được một con dâu giỏi giang.

Cận Yên Hồng cũng cười nói:

- Chẳng những giỏi giang mà còn rất tinh tế. Biết ta đi xe đường xa mệt mỏi, còn chuẩn bị cả thuốc bổ nữa.

Cận Yên Vân che miệng cười nói:

- Đại tỷ tỷ nói như vậy là trách thái phu nhân không chu đáo bằng phu nhân?

Cận Yên Hồng biến sắc, quên mất khi xưa mọi thứ là do thái phu nhân chuẩn bị.

Thái phu nhân vỗ nhẹ tay Cận Yên Vân, cười nói:

- Được rồi. Đừng coi thường tỷ tỷ ngươi nữa. Mọi năm đều là Trương mụ mụ chuẩn bị, bà nhiều việc, quên cũng là chuyện bình thường.

- Vâng! Vâng! Cận Yên Hồng vội vàng nói

Thái phu nhân cười cười, nhớ ra lúc đầu nhận được thánh chỉ thì trong lòng ghét Nhược Lan muốn chết nào biết được giờ lại là một đứa con dâu đắc lực như vậy

Có thể thấy được thế sự chẳng có gì là tuyệt đối.

Đoàn người ra khỏi cửa, tiếp tục tản bộ trong hậu hoa viên.

Vương thị cố ý đi chậm, tới cạnh Vu Thu Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Xem ra chúng ta hiểu lầm phu nhân, nếu nàng thật có lòng đặt tai mắt trong nhị phòng thì sao lại dễ dàng đẩy Hồng Hạnh đi biệt viện như thế.

Vu Thu Nguyệt nhìn kế hoạch của mình thất bại trong gang tấc, trong lòng thầm hận không thôi, giờ lại nghe Vương thị nói, đành phải cười khan hai tiếng:

- Đúng! Đúng

Cũng không thể không thừa nhận, Trương Nhược Lan xử lý rất tốt

Chính vì như thế mới khiến nàng càng hận, thiếu chút nữa thì xé rách khăn lụa.

Ngày sau còn dài, nàng còn cơ hội. Nàng không tin, Trương Nhược Lan mệnh tốt như vậy.

Trương Nhược Lan trở về Thu đường viện, mới vào phòng, Phương mụ mụ đã tiến vào theo, quỳ xuống dập đầu lạy ba cái.

- Cảm ơn tiểu thư bỏ qua cho Hồng Hạnh, cảm ơn đại ân đại đức của tiểu thư.

Tấm lòng cha mẹ rộng lớn, bao dung. Nếu nàng có cha mẹ tuyệt sẽ không để cha mẫu thân phiền lòng vì mình như vậy. Trương Nhược Lan thầm thở dài một hơi, cúi người đỡ Phương mụ mụ lên.

- Mụ mụ, Hồng Hạnh rời khỏi nhị phòng vị tất đã là chuyện không hay. Nhị phu nhân ghen tuông, Hồng Hạnh tính tình lại như vậy, sớm muộn cũng gặp chuyện không may, rời khỏi Hầu phủ, Hồng Hạnh có lẽ còn có thể cả đời bình an.

Phương mụ mụ mắt đỏ bừng nói:

- Lão nô hiểu nỗi khổ tâm của tiểu thư, là Hồng Hạnh chẳng biết tốt xấu mới nghĩ như vậy. Đều do mụ mụ không dạy dỗ Hồng Hạnh cho nghiêm, Hôm nay lão nô có việc muốn nhờ tiểu thư, xin tiểu thư cũng đưa lão nô đến biệt viện, cho lão nô có thể lúc nào cũng trông chừng Hồng Hạnh, tránh để nó lại gây họa

Trương Nhược Lan hơi nghĩ rồi gật đầu đáp ứng

- Chuyện này ta sẽ thương lượng cùng thái phu nhân.

Phương mụ mụ vội vàng dập đầu tạ ơn

Trương Nhược Lan gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều vào giúp mình chuẩn bị trang điểm mặc triều phục.

Chỉ chốc lát sau, Cận Thiệu Khang đã đến.

Cận Thiệu Khang mặc chỉnh tề, măng bào màu đen mặc trên người càng hiện rõ vẻ anh vũ bất phàm của hắn.

Ánh Tuyết và Liên Kiều thức thời lui xuống

Cận Thiệu Khang tiến lên ôm eo nàng, thấy mặt nàng phơn phớt phấn hồng, càng thêm kiều mỵ, phong tình. Không nhịn được, hắn hôn nàng một cái, cười nói

- Nhược Lan, nàng thật đẹp.

Trương Nhược Lan cười duyên một tiếng:

- Cẩn thận một chút, đừng làm rối tóc ta, mắt không ít công chuẩn bị đâu.

Nhưng thấy hắn tuần mỵ như vậy, cũng không nhịn được ôm cổ hắn, nhón chân hôn lên môi hắn một cái.

Cận Thiệu Khang cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn lại nàng, hai người ngọt ngào một hồi lâu

Một lát sau, Cận Thiệu Khang thờ hào hển buông nàng ra, vội vàng nói sang chuyện khác:

- Vừa rồi có phải có chuyện gì không? Gã sai vật đến báo lại nói các người đều ở Tùng hương viện.

Trương Nhược Lan đem chuyện khi nãy kể tóm tắt lại một lần.

Cận Thiệu Khang cười cười, khen:

- Nhược Lan, làm rất tốt!

Thật ra tới nay, hắn cũng chẳng ôm nhiều hy vọng với năng lực quản gia của nàng. Cũng may trong phủ không đông, không quá phức tạp. Đến lúc đó cất nhắc một quản gia giúp nàng một chút cũng được, chậm chậm cho nàng thời gian, cũng sẽ có một ngày nàng làm tốt. Nhưng không ngờ, bây giờ nàng lại cho hắn một niềm vui lẫn sự ngạc nhiên như vậy. Làm rất thỏa đáng, vừa nghiêm khắc mà vẫn nhân hậu

Trương Nhược Lan ngẩng đầu lên cười nói:

- Ta nói rồi đó, ta sẽ hết sức để thành thê tử tốt của người

Cận Thiệu Khang dịu dàng ôm lấy nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Ca Nữ

Tiệc tối trong cung cử hành ở điện Thái hòa

Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan đi tới thì đã được dẫn tới điện Thái Hòa. Cận Thiệu Khang vội chào hỏi với các công khanh, đại thần còn Trương Nhược Lan cũng chào hỏi các nữ quyền.

Bây giờ Trương Nhược Lan đã hiểu rõ các lễ nghi cung đình, cùng các phu nhân đó nói chuyện thì hoàn toàn không có vấn đề, ngôn hành cử chỉ hào phóng, đôi lúc còn hài hước, hoạt bát, hơn nữa, các phu nhân đó phần lớn đều từng được Nhược Lan giúp đỡ nên Trương Nhược Lan rất được các phu nhân đó tôn trọng, yêu thích.

Bởi vì lần yến hội này chỉ mời các quan lại từ ngũ phẩm trở lên tham gia nên có rất nhiều người quen nàng không thấy. Tỷ như Lưu phu nhân (mẫu thân của Lưu Từ Căng) đã từng nói những lời chính nghĩa bên vực nàng.

Sau khi nói chuyện một hồi thì có thái giám truyền bọn họ tiến điện.

Đoàn người chia làm hai hàng tiến vào. Tất cả mọi người cúi đầu, không lên tiếng.

Lần này yến tiệc khác với yến tiệc sinh nhật, yến tiệc lần này chia thành hai hàng bàn ghế nhỏ. Mỗi bàn có thể ngồi hai người. Ở giữa là sân lớn, Trương Nhược Lan đoán chắc là có ca múa biểu diễn.

Mọi người được thái giám dẫn vào vị trí của mình. Trương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang ngồi ở bàn thứ tư bên phải. Bàn thứ ba bên cạnh là Bình bộ thượng thư Hoàng đại nhân cấp cao hơn Cận Thiệu Khang còn bàn thứ năm là Lễ bộ thị lang Vương đại nhân.

Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan chào hỏi mọi người. Cận Thiệu Khang thấy Trương Nhược Lan nói năng hào phóng, cử chỉ lễ nghĩa, nhớ ra những gì nàng đã cố gắng thay đổi vì mình, trong lòng đầy vui mừng và cảm kích. Hắn càng thêm quý trọng tình cảm này.

Ngồi xuống không lâu thì nghe thấy thái giám xướng:

- Hoàng thượng giá lâm, thái hậu giá lâm, hoàng hậu giá lâm!

Quần thần đều đứng dậy, lúc này, Cảnh Tuyên Đế đi trước, hoàng hậu đi Thái hậu phía sau, ba người ngồi lên cao.

Cảnh Tuyên Đế ngồi xuống long ý, Thái hậu và hoàng hậu ngồi hai bàn nhỏ bên cạnh hắn.

Đội ba người ngồi xong, quần thần quỳ xuống hô vạn tuế ba lần.

Cảnh Tuyên Đế khẽ nâng tay:

- Các khanh gia bình thân

Giọng nói không còn hào sảng như xưa.

Trương Nhược Lan trong lòng kinh ngạc, đã lâu như thế rồi, thương thế của Hoàng thượng còn chưa khỏe hẳn? Nhớ ra hắn bị thương vì mình, không khỏi lên ngăn đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, thấy hắn dù đang ngồi, một thân long bào khí thế nhưng cũng không giấu được vẻ tiêu tụy. Nhìn qua dường như gầy đi nhiều. Nàng có chút lo lắng, chẳng lẽ thương thế của hắn nghiêm trọng như vậy?

Như là cảm giác được ánh mắt của Trương Nhược Lan, Cảnh Tuyên Đế thoáng quay lại nhìn nàng. Ánh mắt của hắn phức tạp khiến cho nàng có cảm giác quái dị. Nhưng chỉ lát sau hắn đã quay đầu đi.

Quần thần ngồi xuống, Cảnh Tuyên Đế nói về lý do tổ chức yến hội rồi thái giám cung nữ mang đồ ăn lên các bàn.

Trương Nhược Lan nhìn trên bàn, hơn mười chiếc đĩa ngọc khắc hoa mai, bên trong chứa đồ ăn tinh mỹ, vừa nhìn đã khiến người thèm thuồng. Thái giám bên cạnh rót rượu.

Cảnh tuyên đế giờ chén rượu lên nói:

- Thân thể trăm còn chưa hoàn toàn kháng phục, đành lấy trà thay rượu mời các khanh gia một chén.

Quần thần đứng lên tạ rồi mời lại Hoàng thượng.

Cảnh tuyên đế nói:

- Đêm nay là yến hội, các khanh cứ tự nhiên, không cần câu nệ.

Quần thần cùng kính Hoàng thượng, hoàng hậu, Thái hậu rồi mới ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức mỹ thực, thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với các đồng liêu.

Không khí dần náo nhiệt lên.

Cận Thiệu Khang gấp một miếng thịt bò đặt vào bát Trương Nhược Lan, nhẹ giọng nói:

- Thịt bò trong cung đều ăn cỏ tươi, thịt rất ngon, mềm, nằng thử đi.

Trương Nhược Lan cắn một miếng rồi ngẩng đầu cười với hắn:

- Quả nhiên là ngon

Vừa nói vừa gấp một món hến thích ăn vào bát hắn. Cận Thiệu Khang cười cười, ăn.

Hai người ngồi ở đó, tuy không thể có những hành động, lời nói thân mật nhưng mỗi ánh mắt, nụ cười đều biểu lộ hết thảy.

Những cảnh này Cảnh Tuyên Đế đều thấy rõ, hắn nhìn khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh như nước của Trương Nhược Lan. Lúc này nàng có vẻ quyến rũ đặc biệt của nữ nhân. Có vô số cung phi, Cảnh Tuyên Đế đương nhiên biết vì sao nàng có sự quyến rũ đó.

Ánh mắt nàng nhìn hắn nhu tình như nước, sự ngọt ngào đọng đầy trong ánh mắt. Mà Cận Thiệu Khang vốn luôn lạnh lùng lúc này cũng hơi cười. Mà hắn cười thì thần sắc nàng càng dịu dàng.

Nàng chưa từng dùng ánh mắt đó nhìn ta...

Tay Cảnh Tuyên Đế không nhịn được xiết chặt cái chén trong tay, ghen ghét như con rắn độc đang cắn xé tim gan hắn.

Thái hậu ở bên vẫn luôn để ý đến Cảnh Tuyên Đế, thấy hắn nhìn Trương Nhược Lan chằm chằm dễ khiến người khác chú ý thì vội nhắc nhở:

- Hoàng thượng, món canh hôm nay rất được, Hoàng thượng uống một chút đi, rất tốt cho cơ thể.

Vừa nói vừa sai Hoàng Quý bưng một bát canh cho hắn.

Lúc này Cảnh Tuyên Đế mới thu hồi ánh mắt, đón lấy bát canh từ tay Hoàng Quý.

Hoàng hậu bên kia đột nhiên cười nói:

- Thái hậu, người xem Nhược Lan và An Viễn hầu, hai người trông thật ân yêu. Thái hậu, xem ra người không cần lo cho Nhược Lan nữa rồi...

Còn chưa nói xong đã nghe thấy “choang” một tiếng, bát canh trong tay Cảnh Tuyên Đế rơi xuống đất, canh nóng bốc hơi.

Đại sảnh đang náo nhiệt đột nhiên im phăng phắc. Ai nấy không hẹn mà cùng nhìn lại đã thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trầm xuống, lòng ai nấy cũng trầm theo. Trương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang cùng nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế. Cận Thiệu Khang đột nhiên cảm thấy ánh mắt Cảnh Tuyên Đế nhìn mình sắc như đao, trong lòng cả kinh.

- Rơi xuống đất là khai hoa. Phú quý vinh hoa. Các khanh gia không cần lo lắng. Cứ tiếp đi.

Thái hậu cười nói, sau đó quay sang mắng Hoàng Quý:

- Nô tài vô dụng, ngay cả cái bát bưng cũng không xong, còn không sai người thu dọn.

Hoàng Quý quỳ xuống dập đầu:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!

Thái hậu cười mắng:

- Ngày lễ tết, cái gì mà chết hay sống, còn không mau đi thu dọn đi.

- Vâng vâng, nô tài lỗ miệng.

Vừa nói vừa đứng dậy sai mấy thái giám nhanh chóng thu dọn sạch sẽ.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế cũng hòa hoãn lại.

Quần thần lúc này mới thở dài một hơi, thì ra là thái giám không cẩn thận làm vỡ bát.

Tương Nhượng Lan kéo kéo góc áo Cận Thiệu Khang ở dưới bàn, nhẹ cười nói :

- Làm ta sợ muốn chết.

Cận Thiệu Khang len lén cầm tay nàng dưới mặt bàn, nhỏ giọng trấn an :

- Không có việc gì đâu

Nhưng trong đầu luôn chỉ hiện lên ánh mắt sắc bén của Cảnh Tuyên Đế.

Trên điện, Cảnh Tuyên Đế hít sâu một hơi, hơi nhấp một ngụm trà rồi nhìn Hoàng Quý một cái. Hoàng Quý hiểu ý, vờ tay ba cái.

Chỉ chốc lát sau, tiếng nhạc du dương, chưa được một giây, một đám ca nữ mặc áo lụa trắng như mây đi vào, múa theo tiếng nhạc, tay áo xoay tròn, y phục phấp phới khiến cho người ta hoa mắt.

Đây là lần đầu tiên Tương Nhượng Lan thấy ca múa trong cung đình, cảm giác rất mới mẻ, thú vị.

Rượu ngon, múa đẹp, quần thần càng vui vẻ, tiếng chúc rượu không ngừng, chỉ là vì sợ hoàng đế ở đây nên không ai dám để quá chén, tránh say rượu mà thất thố.

Đám ca nữ vung tay áo rồi đột nhiên lui ra cửa điện, yên lặng bất động.

Mọi người biết sắp có trò hay, tất cả đều nhìn ra cửa điện.

Đột nhiên, nhạc dừng lại, sau đó một tiếng sáo thổi tới, giống như trong rừng cây tĩnh lặng có một cơn gió mát lạnh thổi tới.

Ngay sau đó, một tiếng hát tuyệt vời truyền vào.

« Thanh khê nhất điệp chu, phù dung lưỡng ngạn thu »

(chiếc lá đỏ rơi xuống dòng suối trong vắt, hai bên bờ phù dung nở đầy hương)

Tiếng ca nhẹ nhàng như mộng như ảo, tựa như dòng suối nhỏ chảy róc rách, mang tới cảm giác thanh thuần, chân thật, một tiếng hát tuyệt vời. Tiếng hát này như sợi dây lụa tinh tế trôi chảy tim người khác, khiến tâm hồn bay bổng.

Lúc này mọi người đều cùng có ý nghĩ, muốn xem một chút xem tiếng ca tuyệt vời này là do nữ tử như thế nào cất lời.

Tương Nhượng Lan cũng như thế, nàng không nhịn được vươn cổ nhìn về phía cửa điện. Cận Thiệu Khang cười nói :

- Đừng nói vội như vậy, muốn vào thì sẽ vào thôi.

Tương Nhượng Lan quay đầu :

- Hầu gia, người thật đúng là khiến người khác mất hứng.

Bị hấn nói như thế, cảm xúc gì cũng tụt hết...

Cận Thiệu Khang cười yêu chiều.

Cửa điện, đám ca nữ vung tay áo dài lướt vào, sau đó tách ra làm hai bên, ở giữa hiện ra một nữ tử yếu điệu mặc y phục màu xanh da trời nhạt.

Lúc này, nữ tử lấy tay áo che mặt, giọng hát tuyệt vời vẫn cất cao.

« Thái lăng thùy gia nữ, ca thanh khởi mộ âu »

(Cô gái nhà ai hái củ ấu, tiếng ca cất cao như tiếng hái ấu trời chiều)

Theo tiếng ca uyển chuyển, nữ tử khẽ động, eo nhỏ hơi uốn, đường cong nhu mì đó thu hút mọi ánh nhìn của nam nhân trong điện.

Sau đó nữ tử bay lên cao, ống quần rộng như đám mây khiến nàng như một tiên nữ, hai tay áo vung dài như hai cánh chim. Chuyển người lại, dung mạo thanh tú của nàng hiện ra trước mặt mọi người.

Cũng không phải đẹp tuyệt trần nhưng mày thanh, mắt như làn nước mùa xuân, ánh mắt có một phong vận khó nói, tóc như mây, da như tuyết, người như dương liễu, nhất cử nhất động đều có cảm giác phiêu dật.

Đúng là một giai nhân!

Thậm chí một vài đại thần còn lộ ra vẻ mặt thèm thuồng

Trương Nhược Lan vội vàng quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang, chỉ thấy hắn đang uống rượu, ăn đồ ăn, chẳng hề chú ý đến mỹ nhân kia. Nàng cười cười, nhẹ nắm tay hắn ở dưới bàn.

Cận Thiệu Khang mặt không đổi sắc nhưng tay lại nắm lại tay nàng. Trương Nhược Lan rút về mấy lần cũng không được, mặt lại ửng hồng lên.

Cảnh Tuyên Đế vốn để ý đến bọn họ, nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt càng trầm.

Thái hậu thấy thú vị nói với hoàng hậu :

- Trong cung còn có nữ tử ca múa song tuyệt sao? Sao chưa bao giờ thấy qua ?

Hoàng hậu mắt tự nhiên cười cười :

- Thần thiếp cũng chưa từng thấy.

Vừa nói hai mắt nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy ánh mắt hắn đang nhìn ca nữ kia thì lặng lẽ thở dài trong lòng.

Nữ tử trong điện vừa múa vừa ca, tiếng hát uyển chuyển, điệu múa nhẹ như mây, cả người yếu điệu, y phục tung bay như thiên tiên nhảy múa. Tiếng hát du dương uyển chuyển khiến mọi người trong điện như si như mê, như đang chìm trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Thánh Chỉ

Khúc ca dứt, y phục nữ tử dần tĩnh xuống. Nữ tử đứng giữa sân, phong tư yếu điệu nàng cúi mắt, da dẻ tuyết trắng hơi ửng hồng, ngực phập phồng khiến nàng thiếu đi mấy phần tiên khí nhưng lại thêm mấy phần chân thật, kiều mỹ.

Nhất thời, có đại thần vỗ tay khen ngợi:

- Hát hay, múa đẹp!

Còn thiếu chưa khen là mỹ nhân nữa.

Nữ tử yếu điệu quỳ lạy:

- Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Trương Nhược Lan có chút kỳ quái, mỹ nữ như vậy mà không phải là cung phi? Nhưng mà...nàng liếc nhìn Cảnh Tuyên Đế trên điện đã thấy hắn nhìn nữ tử chăm chú.

Hắn là cũng sắp thôi.

Làm hoàng đế thật sự là quá sướng, mỹ nữ trong thiên hạ đều để hắn chọn trước. Nhưng như vậy, sao hắn lại coi trọng mình?

Chẳng lẽ thật sự là ăn nhiều sơn hào hải vị nên muốn thử cháo thanh đạm?

Phi phi phi, ai là cháo loãng? Trong mắt tướng công ta, ta chính là sơn hào hải vị.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe Cảnh tuyên đế cười vang nói:

- Được! Múa đẹp, hát cũng hay, chúng ái khanh nói có đúng không?

Chúng thần đồng thanh phụ họa

- Đúng đúng!

- Vì thần chưa bao giờ nghe được tiếng hát nào hay như vậy.

- Điệu múa này cũng không được thấy nhiều, so với vũ tiên Liễu Y Y (người con gái múa đẹp) thời tiên đế cũng không hơn

Nhất thời tiếng khen không dứt bên tai. Nhưng thật ra không ai dám có ý gì với nữ tử này bởi vì ai cũng thấy được, nữ tử này đã được hoàng đế chú ý.

Cảnh tuyên đế cười hỏi nữ tử:

- Ngươi tên là gì?

Giọng nói của nữ tử như tiếng suối róc rách:

- Nô tỳ tên Thanh Đại

- Thanh Đại? “Đỉnh nguyệt hàm thanh đại, khê mai thí đạm trang” (lông mày đẹp như núi trắng) Ngươi cũng như tên, người cũng như tên. Về mặt Cảnh Tuyên Đế tươi cười.

Lúc này, Hoàng Quý bước lên nói:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, nữ tử này là mỹ nhân nước Việt tiến cống năm nay, nghe nói cũng là dòng dõi tôn thất.

Nước Việt? Tương Nhục Lan tìm trong trí nhớ, miễn cưỡng tìm ra chút tư liệu về nước Việt. Nước Việt là nước gần với Đại Lương, rất nhỏ yếu. Nếu không phải Đại Lương cố kỵ nước Tề lớn mạnh bên cạnh thì chỉ sợ đã sớm tiêu diệt nước Việt. Hàng năm, nước Việt đều phải tiến cống tài vật và mỹ nữ cho hai nước Lương, Tề.

Cảnh tuyên đế cười nói:

- Điều nói nước Việt sinh mỹ nữ, quả không sai. Nhưng không nghĩ đến chẳng những người đẹp mà ca múa cũng hay. Khó được! Khó được!

Thanh Đại ôn nhu nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng tán thưởng!

Cảnh tuyên đế tiếp tục cười:

- Chỗ này không phải chỉ có mình trẫm tán thưởng. Được rồi...

Hắn đổi giọng, quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang:

- Còn chưa thấy An Viễn hầu nói gì.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn về phía Cảnh tuyên đế.

Cảnh tuyên đế nhìn hắn, sắc mặt nhu hòa như bình thường:

- An Viễn hầu, Thanh Đại múa hát thế nào?

Tương Nhục Lan nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, chẳng biết hắn định làm gì.

Thấy hoàng đế cao hứng như vậy, Cận Thiệu Khang là thần tử đương nhiên sẽ không làm mất hứng, hắn gật đầu cười nói:

- Rất tốt!

Thanh Đại lên ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, thấy người nói chuyện là nam tử trẻ tuổi khí vũ hiên ngang, dung nhan tuấn mỹ thì đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Tương Nhục Lan nhìn thấy, không khỏi bĩu môi. Ngươi thẹn thùng cái gì? Ngươi mặt đỏ cái gì?

Cảnh tuyên đế đột nhiên cười to, hắn nói với đại thần:

- Hiếm khi nghe An Viễn hầu khen nữ tử nào như vậy, chúng khanh gia nói có đúng không?

Chúng thần sợ run lập tức phụ họa.

Thái hậu đột nhiên nhíu mày nhìn Cảnh Tuyên Đế khẽ gọi:

- Hoàng thượng.

Cảnh tuyên đế như là không nghe, đứng dậy, trên mặt xuất hiện một tia mắt tự nhiên, hai mắt như lóe ra, tay run rẩy như là rất kích động.

- Nhớ lại, lần đi săn vừa rồi trầm bị xảy ra chuyện bất ngờ, nếu không phải An Viễn hầu tìm được thì không biết hậu quả thế nào. Công lớn như vậy, trầm vì đường thương mà chưa thưởng, hôm nay là ngày tốt, trầm bàn công ban thưởng đi.

Cận Thiệu Khang nhíu mày, sắc mặt trầm xuống. Trong lòng Trương Nhược Lan dâng lên một dự cảm không tốt. Nàng nhìn Cảnh Tuyên Đế đã thấy hấn đang nhìn nàng, trong thần sắc có một sự cố chấp vô cùng.

- Khó thấy An Viễn hầu khen nữ tử nào như vậy, nếu Thanh Đại được An Viễn hầu yêu thích như thế, vậy trầm hạ chi....

Còn chưa nói xong, Thái hậu và Cận Thiệu Khang đều đứng dậy:

- Hoàng thượng.

Nhưng Cảnh Tuyên Đế lại bất chấp, tiếp tục nói, giọng nói run rẩy, ánh mắt đáng sợ.

- Như vậy trầm hạ chi, An Viễn hầu họ giá có công, đặc biệt ban thưởng Thanh Đại làm thiếp thất.

Sắc mặt Trương Nhược Lan lập tức trở nên trắng bệch, không nhìn được đứng dậy. Thái hậu ngồi xuống thở dài, lắc đầu. Hoàng hậu thấy Hoàng thượng ban Thanh Đại cho An Viễn hầu, nét mặt hơi vui mừng nhưng khi thấy thần sắc của Trương Nhược Lan thì lạnh lẽo thở dài. Thân thể như dương liễu trong gió xuân của Thanh Đại khẽ run lên, đầu cúi càng thấp.

Chúng thần đều tỏ vẻ ghen tỵ, đám nữ quyến nhìn Trương Nhược Lan đầy đồng tình.

Một số đại thần thậm chí còn lên tiếng chúc mừng:

- Chúc mừng An Viễn hầu có được giai nhân như vậy!

Cũng không nghĩ, Cận Thiệu Khang đột nhiên đi tới giữa sảnh, quỳ xuống, cất cao giọng nói:

- Xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh!

Cảnh tuyên đế hừ lạnh một tiếng:

- Vì sao? Là mỹ nhân trầm ban cho ngươi không đủ đẹp, không đủ tài?

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, ánh mắt kiên quyết:

- Không phải như vậy, chỉ là hạ thần đã quyết định, chung thân sẽ không nạp thiếp, mong Hoàng thượng lượng thứ.

Cảnh tuyên đế cúi đầu nhìn hấn, giọng nói lạnh lùng như băng:

- Thánh chi đã ban, ngươi muốn kháng chi?

- Thần không dám! Nhưng...

Cảnh tuyên đế vung tay áo:

- Trầm có ý tốt (phát nôm) mà ngươi lại khinh rẻ, ngươi đang coi thường trầm!

Giọng nói càng lúc càng trầm, càng lúc càng nặng nề.

Các đại thần vốn đang muốn xem kịch vui nhưng lúc này đều ngưng cười, một số còn khuyên can:

- An Viễn hầu, giai nhân như thế ngươi còn từ chối cái gì? Còn không mau dập đầu tạ ơn!

Trương Nhược Lan ngồi phịch xuống, tay run lên nhè nhẹ.

Hấn sẽ không cho ta sống tốt, không cho ta sống yên ổn! Thế này là thế nào? Ta nợ gì hấn? Sao hấn lại muốn đối xử với ta như vậy.

Nàng thật vất vả mới có thể không rơi lệ.

Nàng nhìn Thanh Đại, nữ tử kia đang quỳ gối ở đó, xinh đẹp như hoa lan, giọng hát, điệu múa, phong vận của nàng ta đều là bảo đao lợi khí.

Đem một nữ nhân như vậy ở bên Thiệu Khang, cuộc sống lâu dài như vậy, Thiệu Khang thật sự sẽ không động tâm?

Nhưng lập tức, nàng cúi đầu, âm thầm tự trách. Trương Nhược Lan, người đang nghĩ gì? Sao người có thể không tin tưởng hắn, không tin tưởng chính mình như vậy? Thiệu Khang làm quan lớn như vậy, sau này chẳng biết sẽ gặp được bao nhiêu nữ tử xinh đẹp? Nếu mỗi lần gặp phải một nữ nhân xinh đẹp người đều tâm hoảng ý loạn như vậy thì sao người còn quyết tâm ở lại chỗ này, sao tự đi chịu tội làm gì?

Nàng cũng rất muốn tiến lên xin Cảnh Tuyên Đế thu hồi thánh mệnh nhưng nàng biết sẽ vô dụng. Chuyện này hắn đã an bài trước, hắn hạ chỉ trước mặt quần thần là để bọn họ không thể kháng chỉ. Cho dù nàng có liều chết cũng không thay đổi được chuyện này.

Giữa sân, Cận Thiệu Khang vẫn cố gắng thỉnh cầu Hoàng thượng, nhưng sắc mặt hoàng đế càng lúc càng trầm, mơ hồ hiện ra sự giận dữ.

Trong lòng Cận Thiệu Khang rung mình, không thể làm gì khác hơn là dập đầu tạ.

Cảnh tuyên đế cười dài, lúc này mới nói:

- Được rồi. Người không phong lưu sẽ phí hoài tuổi trẻ. Trẫm cũng là ý tốt thôi, ái khanh có thể hiểu là được rồi!

Vừa nói vừa cố ý liếc nhìn Trương Nhược Lan đã thấy nàng dù tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo.

Cảnh tuyên đế hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thầm, rất nhanh nàng sẽ hiểu, thứ nàng muốn, hắn cũng không thể cho nàng.

- Tiếp tục uống rượu, tiếp tục uống rượu! Tấu nhạc lên! Cảnh Tuyên Đế nói.

Đại diện lại khôi phục sự náo nhiệt khi trước.

Thanh Đại đứng dậy, lặng lẽ lui xuống, lúc gần đi, quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang vẫn đang quỳ gối cười.

Cận Thiệu Khang cũng không nhìn về phía nàng, đứng dậy ngồi lại bên Trương Nhược Lan.

- Nhược Lan....

Trương Nhược Lan cầm lấy chén rượu trước mặt:

- Về nhà rồi nói.

Tay không thể khống chế mà run rẩy, rượu sóng sánh ra ngoài, Trương Nhược Lan ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

- Nhược Lan...

Giọng Cận Thiệu Khang càng dịu dàng, đầy sự lo lắng, hắn cầm tay kia của nàng.

Tay nàng lạnh lẽo. Cận Thiệu Khang đau lòng không thôi.

- Hầu gia, ta hiểu người là bất đắc dĩ, ta đều hiểu. Trương Nhược Lan nhẹ nói.

- Chuyện ta đồng ý với nàng tuyệt sẽ không đổi. Hắn nắm chặt tay nàng.

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn hắn, đôi mắt như hắc ngọc sâu không thấy đáy, nàng nhẹ nói:

- Ta tin tưởng người.

Lúc này, hai người dù vẫn tươi cười nhưng tâm tình không còn như trước nữa.

Mà Cảnh tuyên đế như là rất vui vẻ, lúc này đùa giỡn cùng các đại thần, nói rất nhiều. Trương Nhược Lan cũng chẳng nhìn hắn một lần.

Hắn rõ ràng biết ý nghĩ của nàng mà vẫn cố ý làm chuyện này, sự cảm kích với hắn bởi vì chuyện này mà từ từ biến mất.

Sau yến hội, Trương Nhược Lan vẫn tươi cười chào tạm biệt các nữ quyến. Bất kể trong lòng có khó chịu thế nào nàng cũng không muốn cho người khác biết. Sự thương hại của người khác nàng không cần, cũng chẳng có ích lợi gì.

Lúc này, một gã thái giám đi tới bên người Trương Nhược Lan nói:

- Hầu phu nhân, thái hậu cho mời.

Cận Thiệu Khang nói với Trương Nhược Lan:

- Ta ở đây chờ nàng.

Tương Nhựt Lan gật đầu, xoay người đi theo thái giám.

Thái giám mời nàng lên kiệu, kiệu đỏ đi trong đêm đen.

Một lát sau, Tương Nhựt Lan xốc rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài rồi nhíu mày:

- Đây không phải đường đến Từ trữ cung.

Thái giám bên ngoài đáp:

- Đây là đến Ngự hoa viên, có người ở đó đợi phu nhân.

Tương Nhựt Lan lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, hơi bối rối rồi nàng trầm tĩnh lại. Được lắm, nàng muốn xem hắn còn muốn như thế nào nữa?

Ngự hoa viên trong đêm đen, bóng hoa, bóng cây nặng nề như là quái thú trong bóng đêm.

Tương Nhựt Lan xuống kiệu, vừa nhìn đã thấy Cảnh Tuyên Đế trong đình.

Long bào đỏ dù trong đêm tối cũng như phát sáng khiến người khác chú ý.

Thái giám cùng đám khiêng kiệu lặng lẽ lui xuống, bốn phía rơi vào sự tĩnh lặng.

Tương Nhựt Lan cười lạnh:

- Từ bao giờ Hoàng thượng cũng phải giả truyền ý chỉ!

Cảnh tuyên đế thở dài một hơi, đi ra ngoài, khuôn mặt tuấn lãng dần hiện rõ dưới ánh trăng.

- Nếu ta không làm như vậy, sao nàng chịu đến gặp ta?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Nửa Năm

Trăng tròn vành vạnh, ánh trăng như phủ một tầng sương mỏng lên cảnh vật.

Tương Nhựt Lan cúi đầu, không nhìn hắn:

- Chẳng biết Hoàng thượng cho truyền thần phụ đến đây là có chuyện gì? Nếu không có gì, thần phụ xin cáo lui.

Nói xong hơi phúc thân rồi xoay người bước đi.

Cảnh tuyên đế tiến lên kéo tay nàng lại

Tương Nhựt Lan giống như là chạm phải thứ đồ ghê tởm, nàng hung hăng gạt tay hắn ra, bởi bị dùng sức quá mạnh mà thân thể Cảnh Tuyên Đế vốn suy yếu bị lão đảo.

Cảnh tuyên đế không ngờ Tương Nhựt Lan sẽ có phản ứng dữ dội như vậy, càng khiến hắn khó chịu là ánh mắt hắn nhìn nàng đầy sự chán ghét, thù hận. Nhớ lại ánh mắt dịu dàng đầy tình yêu của nàng dành cho Cận Thiệu Khang mà trong lòng hắn dâng lên sự ghen tuông không thể nén được.

Hắn cười lạnh hai tiếng:

- Nhựt Lan, hôm nay trăm ban nữ nhân cho An Viễn hầu, nàng thấy thế nào?

Hắn tiến lên hai bước, tới gần nàng, sắc mặt dưới ánh trăng càng lộ vẻ tái nhợt.

- Nữ tử này hát hay múa đẹp, người cũng xinh đẹp, nàng nói xem An Viễn hầu có thể chịu được sự câu dẫn này không? Bây giờ nàng có còn tin tưởng hắn như lúc đầu?

Trong lòng Trương Nhược Lan dâng lên sự tức giận. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng hắn:

- Quả nhiên là người cố ý! Làm ra loại chuyện này, người cảm thấy rất thú vị? Để cho ta đau đớn thì người sẽ vui vẻ?

Cảnh Tuyên Đế cười lạnh:

- Nhược Lan, bây giờ nàng rất hận ta! Sao vậy, nàng sợ? Nàng sợ nữ tử này sẽ cướp đi trái tim của phu quân nàng?

Trương Nhược Lan khẽ cười một tiếng:

- Hoàng thượng, cho dù là như vậy thì người đạt được cái gì?

Về mặt hấn banh ra, trong mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt

- Ta chỉ là muốn cho nàng biết, hấn căn bản không tốt như trong tưởng tượng của nàng! Thứ ta không thể cho nàng, hấn cũng không thể cho nàng! Thứ nàng muốn, không ai có thể cho nàng.

- Người sai rồi!

Trương Nhược Lan đón nhận ánh mắt của hắn, nói từng câu từng chữ:

- Người làm như thế chẳng có tác dụng gì cả. Ta tin tưởng hắn, ta tin lời hứa của hắn, ta cũng sẽ cố gắng giữ lấy tình cảm của chúng ta. Ta tin chúng ta sẽ vượt qua mọi chướng ngại, bất kể là ai cũng không thể ảnh hưởng đến chúng ta!

Hai mắt nàng sáng như sao, trong đó lộ ra sự kiên định và tin tưởng khiến cho nàng trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nhưng sự kiên định, tin tưởng này không phải vì hắn, sự xinh đẹp này cũng không phải là vì hắn...

Tìm Cảnh Tuyên Đế đau đớn.

Hắn ngửa đầu cười to, trong lòng càng đau đớn, tiếng cười của hắn như xuyên thủng màn đêm, đem lại một cảm giác tiêu điều.

Đột nhiên, tiếng cười ngưng lại, hắn nắm chặt cổ tay nàng, giọng nói rít ra từ kẽ răng:

- Được! Được! Nàng đã tin tưởng hắn như vậy, Nhược Lan, nàng có dám đánh cược với trẫm không? Chưa đến nửa năm, hấn nhất định sẽ không chịu được sự quyến rũ của nữ tử kia...

Trương Nhược Lan nắm chặt nắm tay, lập tức tiếp lời:

- Được. Nếu Hoàng thượng thua thì phải đem nữ tử đó về. Hơn nữa sau này không được can thiệp vào cuộc sống của ta nữa.

- Nhưng nếu nàng thua?

Cảnh Tuyên Đế gât gao nhìn nàng, ánh mắt lóe lóe

Nếu ta thua... đó chứng tỏ hắn đã phản bội lời hứa với ta...

Vừa nghĩ đến điều này, tim Trương Nhược Lan như bị đao cắt

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu ta thua, nhất định xin thánh chỉ hòa ly! Bất kể có hậu quả gì cũng sẽ hòa ly. Nhưng ta tuyệt sẽ không thua đâu!

- Được!

Cảnh Tuyên Đế buông cổ tay nàng:

- Nửa năm sau nàng sẽ biết, từ đầu tới cuối là nàng đã tin nhầm người.

Cảnh tuyên đế xoay người sai:

- Người đâu, dẫn Hầu phu nhân rời đi!

Trương Nhược Lan quay đầu đi, không nhìn hắn lần nào.

Mấy kẻ khiêng kiệu đưa Trương Nhược Lan rời đi.

Cảnh tuyên để đứng đó nhìn kiệu từ từ biến mất trong màn đêm, sắc mặt âm trầm dần dần hoãn xuống.

Không tới nửa năm, nàng sẽ chết tâm với Cận Thiệu Khang, chỉ cần bọn họ hòa ly, nàng có thể trở thành nữ nhân của hắn. Đến lúc đó, còn lý do gì có thể ngăn cản hắn?

Nam nhân nào là không hảo sắc, với một mỹ nhân thấu hiểu tâm tư người khác, ai có thể không động tâm? Nhược Lan, nàng không hiểu nam nhân. Trên đời này, làm gì có nam nhân nào chỉ có một người đàn bà.

Kiệu theo đường cũ trở về, đưa Trương Nhược Lan về điện Thái Hòa.

Trương Nhược Lan xuống kiệu đã thấy Cận Thiệu Khang đứng trong đêm đen, thân ảnh cao lớn như núi thật vững chắc.

Chút nước mắt khiến nàng thấy mơ hồ.

Nàng sẽ không tin sai người, tuyệt sẽ không! Coi như đây là một lần khảo nghiệm của bọn họ, không riêng gì là hắn mà cũng là nàng. Bởi vì, hôn nhân là chuyện của hai người.

Hắn phải tự khống chế mình trước sự câu dẫn bên ngoài, còn nàng phải tận tâm hết sức để hắn càng yêu nàng.

Nàng lau khô nước mắt, đi đến bên hắn.

- Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang xoay người, nhìn nàng mỉm cười, trong nụ cười có sự ấm áp vô hạn. Sau đó, hắn vươn tay:

- Chúng ta về nhà đi.

Trương Nhược Lan cầm tay hắn, bàn tay hắn ấm áp khiến nàng vô cùng an tâm. Nàng nhìn hắn nhẹ nhàng cười, hai người dựa vào nhau đi trong bóng đêm.

Về đến Hào phủ cũng đã khuya, hai người đón thái phu nhân đã ngủ nên không đến vấn an, trở về Thu đường viện.

Về phòng, nha hoàn hầu hạ bọn họ rửa mặt, thay quần áo xong, hai người lên giường, ôm nhau nằm.

Cận Thiệu Khang nói:

- Nữ tử đó chắc sau một thời gian sẽ vào phủ, nàng để ý thu xếp một chút, dù sao cũng là Hoàng thượng ban, không nên có sơ sót.

Trương Nhược Lan tựa lòng hắn nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta biết, ta sẽ thu xếp mọi thứ, ngài yên tâm.

Mặc dù trong lòng không ngừng tự khuyên mình nên nghĩ thoáng một chút, nhưng chỉ nghĩ tới sẽ có một nữ tử xinh đẹp như vậy vây quanh trượng phu mình, nước mắt nàng bất tri bất giác rơi xuống, thấm ướt áo hắn.

Cận Thiệu Khang cảm nhận được, hắn thở dài, cúi đầu lau khô mắt nàng:

- Nhược Lan, nàng đừng lo lắng. Cũng chẳng có gì, cùng lắm nàng coi như trong nhà có thêm một hạ nhân là được.

Trương Nhược Lan chôn đầu vào ngực hắn:

- Nhưng làm gì có hạ nhân nhà ai lại xinh đẹp như vậy, hát hay múa đẹp như vậy!

Sự ôn nhu của hắn càng khiến nàng muốn rơi lệ.

Từng giọt nước mắt của nàng đều khiến tim hắn đau đớn.

Hắn vuốt tóc nàng rồi nói:

- Nàng nghĩ phu quân nàng chưa từng thấy qua mỹ nữ? Nàng ta dù hát hay cũng chẳng hay bằng tiếng cười của nàng. Nàng dù múa đẹp cũng chẳng đẹp bằng lúc nàng vui cười. Nhược Lan, trong lòng ta đã có nàng, cho dù người khác có tốt đẹp thế nào thì ta cũng chỉ yêu nàng.

Giọng nói trầm thấp quanh quẩn trong không gian yên tĩnh, từng chút từng chút thấm sâu vào lòng nàng.

Trương Nhược Lan ôm hắn nức nở khóc, tâm tình như bị đè nén khiến lòng nàng vô cùng mềm mại, không rõ là cảm động hay kích động, nhưng tâm tình này khiến nàng vô cùng hạnh phúc.

- Thiệu Khang..

Nàng ôm chặt hân rồi ngẩng đầu hân hân. Nụ hân nóng bỏng biểu đạt tâm tình của nàng.

Tâm tình nàng trong nháy mắt đã đốt cháy nhiệt tình của hân, rất nhanh, hân đã đổi từ bị động thành chủ động, nghiêng người đặt nàng phía dưới

Trương hồng chậm rãi phủ xuống, nền đỏ chập chờn, ánh hồng chiếu vào cảnh xuân tình trong trương

Sáng hôm sau, sau khi Cận Thiệu Khang vào triều, Trương Nhượng Lan đến Tùng hương viện nhắc tới chuyện Hoàng thượng ban thưởng nữ tử Việt quốc cho Cận Thiệu Khang cho mọi người.

Cũng chẳng có gì phải giấu, dù sao chẳng bao lâu sau người sẽ được đưa đến.

- Đại khái chắc qua hai ngày nữa, trong cung sẽ đưa người đến, xin mẫu thân chuẩn bị một chút. Trương Nhượng Lan nhàn nhạt nói

Tất cả mọi người đều ngây ngốc, sao chỉ tham gia một yến hội lại dẫn theo một nữ tử quay về rồi.

Hai vị Cận tiểu thư cũng chẳng có thần sắc gì khác lạ, vì các nàng thấy, với địa vị của Cận Thiệu Khang thì có thêm một nữ nhân nữa cũng chẳng có gì. Nhưng tâm tình Vương thị, Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt thì mỗi người một khác.

Vương thị cùng Cận Yên Nhiên biết tính Trương Nhượng Lan ghen tuông thì thâm nghĩ, sau này Hầu phủ lại nhiều chuyện rồi.

Mà Vu Thu Nguyệt thì nhũ mảy, trong lòng hân hân. Một người đã khó đối phó, giờ lại thêm một nữa? Nhưng lại nghĩ, cục diện bây giờ với mình là đường chết, chưa biết chừng người này tới sẽ mở đường sống cho mình. Cứ chờ xem thế nào.

Thái phu nhân trầm mặc một hồi rồi nói:

- Đây là chuyện vui. Hầu gia dưới gối chưa con, thêm một người hầu hạ Hầu gia cũng là thêm một người giúp Cận gia khai càn trở lá.

Chỉ là người trong cung này tâm tư không nên quá phức tạp, nếu không cũng chỉ là chuyện phiền toái mà thôi.

Nói rồi quay lại sai Trương mụ mụ:

- Đem Nghênh Hương viện dọn dẹp cho người mới

Mọi người ngại Trương Nhượng Lan nên không nói, chỉ chốc lát sau, thái phu nhân bảo mọi người rời đi chỉ giữ lại Trương Nhượng Lan.

Những người khác sau khi rời đi đều xúm lại bàn tán chuyện này.

Hai vị Cận tiểu thư vì hiếm khi mới quay về nên mỗi lần về đều ở lại mấy ngày mới đi. Lúc này, Cận Yên Vân đi theo Triệu di thái thái cùng Vương thị về phòng mình. Cận Yên Hồng không thân với bọn họ nên trở về chỗ mình.

Cận Yên Nhiên thì diu Vu Thu Nguyệt về Cẩm tú viên.

- Nữ tử Hoàng thượng ban chắc chắn không phải là người bình thường. Vu Thu Nguyệt nói

Cận Yên Nhiên gật đầu:

- Ngươi thấy sắc mặt tẩu tẩu không? Ta cảm thấy nàng rất không vui. Nhưng chuyện này cũng chẳng có cách nào. Bây giờ chỉ hy vọng người mới đến là người quy củ, đừng gây chuyện gì mới được.

Vu Thu Nguyệt vỗ tay nàng cười nói:

- Ngươi bây giờ còn có tâm tư quản chuyện này sao. Ta biết, hôn kỳ của ngươi và Trữ vương đã định rồi, giữa tháng mười. Cũng may thái phu nhân đã sớm chuẩn bị xong đồ hồi môn cho ngươi, cũng không có gì gấp gáp quá. Ngươi để ý chuyện hôn sự của mình đi thì hơn.

Cận Yên Nhiên đỏ mặt lên nói:

- Tiểu tẩu thật xấu, chỉ biết cười ta, không để ý đến ngươi nữa

Nói xong dậm chân chạy ra

Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng nàng, nụ cười dần lạnh xuống

Nàng càng muốn người mới là kẻ không quy củ, muốn mọi cách chiếm đoạt trái tim Hầu gia. Đến lúc đó, xem xem Trương Nhượng Lan còn kiêu ngạo kiêu gì.

Nói thế nào đi nữa, người mới này chắc chắn dễ đối phó với Trương Nhượng Lan hơn nhiều. Một nữ tử nước Việt, một vũ nữ mà thôi!

Thái phu nhân đưa Trương Nhược Lan vào phòng, sai Liễu Nguyệt dâng trà.

- Nhược Lan, ta biết lòng ngươi không thoải mái. Nhưng Hầu gia thân là quan tam phẩm, chuyện này rất khó tránh, có lẽ sau này còn có nữa, ngươi nên nghĩ thoáng một chút.

Trương Nhược Lan hiểu, thái phu nhân có thể hiểu tâm tình nàng, nói ra những lời này đã là tốt rồi. Đương nhiên không thể bắt bà hoàn toàn nghĩ vì nàng. Trong lòng thái phu nhân, nặng nhất là Hầu gia, là Cận gia, đây là chuyện bình thường.

- Ta hiểu. Mẫu thân, ngươi không cần lo lắng cho ta.

Nàng chỉ muốn cách hành động của Cận Thiệu Khang, mà những điều đó, không cần nói với thái phu nhân.

- Hiểu là tốt rồi. thái phu nhân hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, Liễu Nguyệt đi vào bẩm báo:

- Thái phu nhân, người trong cung đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Người Mới.

Nhanh như vậy? Thái phu nhân cùng Trương Nhược Lan đều ngẩn ra. Trương Nhược Lan lập tức hiểu, đây là hoàng đế cố ý. Kì hạn nửa năm, hẳn không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Trương Nhược Lan trong lòng cười lạnh.

Hai người đi ra ngoài. Người đến là Hoàng công công bên người Cảnh Tuyên Đế, Hắc vung phát trần, tươi cười nhìn thái phu nhân nói:

- Cận lão phu nhân, chúc mừng, chúc mừng. Xin chuẩn bị tiếp chi.

Thái phu nhân vội vàng sai người bảo mọi người chuẩn bị thỏa đáng đi ra.

Mọi người quỳ xuống, Hoàng Quý lớn tiếng đọc thánh chỉ, đại ý là đem nữ tử nước Việt ban cho Cận Thiệu Khang làm thiếp.

Thái phu nhân trong lòng kỳ quái, bà vốn nghĩ trong cung chỉ đem nữ tử đến là xong, không ngờ Hoàng thượng còn trịnh trọng ban thánh chỉ.

Có thể thấy được hoàng đế coi trọng Hầu gia. Thái phu nhân trong lòng vui vẻ (hơ hơ), người mới Thanh Đại này chính là biểu hiện sự ân sủng của Hoàng thượng với Hầu gia, dù còn chưa gặp mặt mà đã có hảo cảm với nàng.

Thái phu nhân cùng mọi người dập đầu tạ ơn. Hai tay tiếp nhận thánh chỉ.

Hoàng Quý cười nói:

- Kiệu của người mới đã ở ngoài cửa

Thái phu nhân vội vàng sai bảo:

- Mau đón cô nương vào nhà.

Mọi người đều ở đó chờ, nóng lòng muốn biết mỹ nhân hoàng đế ban đẹp như thế nào.

Chỉ chốc lát, vài nha hoàn dìu một nữ tử yêu kiều bước vào

Chỉ thấy nữ tử này vô cùng thanh tú, nàng mặc một bộ cẩm bào xanh biếc thêu hoa sen, bước đi như dương liễu trong gió khiến cảnh vật sáng bừng.

Mọi người thấy nữ tử này dung mạo dù không hoa nhường nguyệt thẹn nhưng lại có một phong vận đặc biệt. Đôi mắt đẹp lưu chuyển như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Về mặt thái phu nhân tươi cười, hiển nhiên là rất hài lòng. Những người khác thấy thần sắc của thái phu nhân thì cũng mỉm cười.

Tương Nhược Lan đứng ở một bên, vẫn duy trì sự bình tĩnh trong lòng/

Thanh Đại đi vào phòng, yếu đuối quỳ xuống:

- Nô tỳ Thanh Đại, tham kiến thái phu nhân, tham kiến các vị phu nhân, tiểu thư.

Thái phu nhân vội vàng nói:

- Đứng lên đi, sau này đều là người một nhà, không nên tự xưng là nô tỳ nữa

- Vâng. Thanh Đại đứng lên, lui sang một bên, cúi đầu.

Hoàng Quý cười nói:

- Cận lão phu nhân, người đã mang đến, không còn chuyện gì nữa, chúng ta xin cáo từ.

Thái phu nhân vội vàng sai người đưa bạc rồi tiến ra khỏi cửa.

Hoàng Quý đi rồi, Trương mục mục đi tới bên Thanh Đại, giới thiệu từng người cho nàng.

- Đây là phu nhân.

Thanh Đại vội vàng quỳ xuống, bái kiến Tương Nhược Lan. Chớp mắt, cúi đầu, ánh mắt vô cùng cung kính.

Giới thiệu đến Vu Thu Nguyệt là quý thiếp, Thanh Đại cũng quỳ xuống kêu một tiếng tỷ tỷ. Nữ tử dịu dàng khiêm tốn như vậy khiến Vu Thu Nguyệt rất bất ngờ. Nên biết rằng, Vu Thu Nguyệt dù là quý thiếp nhưng Thanh Đại cũng là Hoàng thượng ban, dù không phải quỳ trước mặt Vu Thu Nguyệt thì cũng chẳng sao.

Đến lượt Cận Yên Nhiên, Vương thị, Triệu di thái thái, hai vị Cận tiểu thư thì Thanh Đại cũng hành lễ cung kính.

Thái phu nhân ở bên cạnh thấy nàng nhu thuận, có lễ nghĩa, không giống kẻ kiêu căng thì trong lòng càng thích nàng.

Tương Nhược Lan vẫn mặt lạnh băng quan, mặc dù nàng biết Thanh Đại là vô tội chịu khổ nhưng với nữ nhân mơ ước phu quân mình, nàng không thể thích được. Chỉ hi vọng có thể bình an vô sự vượt qua nửa năm, sau đó để hoàng đế nghĩ cách đón nàng về lại cung. Về việc nàng làm phi hay ban cho người khác, nàng cũng chẳng có cách nào mà quan tâm.

Chào hỏi mọi người xong, thái phu nhân kéo tay nàng, cẩn thận đánh giá rồi cười nói:

- Đúng là xinh đẹp, năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

Thanh Đại hơi đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Năm nay 16 tuổi

- Nghe nói người là nữ nhi dòng dõi tôn thất ở nước Việt, tới Hầu phủ ta làm thiếp là ủy khuất người rồi.

Thanh Đại ôn nhu đáp:

- Không ủy khuất, gia phụ chỉ là họ xa trong tôn thất, hơn nữa Thanh Đại cũng chỉ là thứ nữ, từ nhỏ đã tập ca múa, cốt là để tiến cống cho Đại Lương, không phải là cao quý gì.

Lời này vừa nói ra, kể cả Tương Nhược Lan cũng rất ngạc nhiên, vừa vào cửa đã nói như vậy, chẳng lẽ không sợ người khác khinh thường nàng?

Đây là vì nàng ngây thơ hay vì nàng cố ý lấy lòng thương hại? Bất kể là thế nào thì nàng cũng thành công trong việc lấy lòng thái phu nhân.

Thái phu nhân càng tươi cười:

- Rồi xa quê hương cũng khó cho người rồi. Thanh Đại, yên tâm, sau này ở Hầu phủ, chỉ cần người quy củ, Hầu phủ tuyệt sẽ không bạc đãi người

Thanh Đại vội vàng nói:

- Tạ ơn thái phu nhân yêu thương. Thanh Đại nhất định sẽ không để cho thái phu nhân thất vọng.

Vừa nói nàng vừa ngẩng đầu nhìn Tương Nhược Lan và Vu Thu Nguyệt:

- Cũng không để hai vị tỷ tỷ thất vọng đâu.

Tương Nhượng Lan chú ý nhìn nàng, đã thấy ánh mắt nàng tinh khiết vô cùng chân thành, không hề giống như đang giả tạo.

Chẳng lẽ đây thật sự là một cô nương tính cách đơn thuần?

Nhưng bất kể nàng đơn thuần cũng thế, giao hoạt cũng thế, tốt cũng được, xấu cũng được, nàng là người mình phải đề phòng.

Cận Yên Vân thấy thái phu nhân thích Thanh Đại thì ở bên trên ghẹo vài câu khiến Thanh Đại xấu hổ đỏ bừng mặt.

Vu Thu Nguyệt ở bên đột nhiên nói:

- Nghênh Hương viện của Thanh Đại muội muội còn chưa thu dọn xong, hay là mấy ngày này đến Cẩm tú viện của ta đi, hai tỷ muội ta làm quen với nhau.

Nhân cơ hội kéo nàng ta lại. Có thể dựa hơi thì dựa hơi, không thì sẽ lợi dụng nàng ta, không thể để lãng phí một quân cờ đẹp thế này được.

Tương Nhượng Lan liếc nàng một cái, trong lòng cười lạnh, thế thì quá nóng lòng rồi nhưng nàng cũng không nói, sợ nói ra Vu Thu Nguyệt lại túm được đuôi mà đổ Thanh Đại về Thu đường viện, nếu như thế thì đúng là phiền toái.

Thái phu nhân cười nói:

- Người có thai, không thể làm phiền người được. Như vậy đi, mấy ngày này ở lại Tùng hương viện của ta, đợi Nghênh Hương viện chuẩn bị xong thì chuyển qua

Vừa nói vừa nhìn Thanh Đại:

- Người thấy thế nào?

Thanh Đại được sủng mà sợ, vội nói:

- Thanh Đại sao dám ở lại phòng của thái phu nhân, chỉ cần để Thanh Đại ở phòng nào đó hai ngày là được rồi

Thanh Đại hoảng hốt càng khiến người ta thương tiếc.

- Xem người nói kia. Người là thiếp thất Hoàng thượng ngự ban, sao lại tùy tiện thế được? Cứ vậy đi, người ở lại đây, nói chuyện phong tục tập quán nước người cho ta giải sầu.

Thanh Đại lúc này mới đồng ý:

- Vâng.

Thái phu nhân quay lại sai Liễu Nguyệt thu dọn căn phòng phía đông.

Từ trong cung tới, thái phu nhân dù ít dù nhiều vẫn còn có chút kiêng kỵ nên muốn nhân mấy ngày này để ý tính tình của nàng

Tất cả hàn huyên mấy câu rồi ai về phòng nấy.

Rời khỏi Tùng hương viện, Cận Yên Vân đi tới bên Tương Nhượng Lan nói:

- Tẩu tẩu, Thanh Đại này thoát nhìn có vẻ rất thành thật. Hy vọng nàng đúng là như thế.

Tương Nhượng Lan không nói, mới chỉ là lần gặp đầu tiên, sao có thể nắm chắc được.

Cận Yên Vân thấy nàng không nói, biết trong lòng nàng không vui nên cũng không nói nhiều nữa, tìm cớ bỏ đi.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang trở về, biết được chuyện này, cũng có chút kinh ngạc:

- Tối sớm như vậy, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Rồi lại nói:

- Sớm hay muộn thì cũng chẳng khác gì.

Tương Nhượng Lan và Liên Kiều giúp hẩn thay triều phục.

Cận Thiệu Khang cười hỏi:

- Hôm nay nàng ở nhà làm gì?

Tương Nhược Lan mặt đỏ lên, không nói, Liên Kiều ở bên cười nói:

- Phu nhân nói muốn giúp Hầu gia là khăn tay, ta nói để ta giúp nhưng phu nhân không cho, làm suốt cả buổi trưa.

Cận Thiệu Khang vừa mừng vừa sợ:

- Nhược Lan, nàng biết thêu thùa?

Nói thật, hần không thể tưởng tượng cảnh Tương Nhược Lan cầm kim thêu hoa. Hơn nữa, theo hần biết, mặt nữ công gia chánh của Nhược Lan cũng không giỏi.

Tương Nhược Lan vỗ đầu Liên Kiều, sáng giọng:

- Nha đầu chết tiệt kia, nguoi lắm miệng vừa thôi, không mau đi đi.

Liên Kiều le lưỡi:

- Hầu gia vừa về phu nhân đã chê ta rồi

- Nguoi còn nói nữa, thích ăn đòn à?

Tương Nhược Lan giả vờ giờ tay định đánh, Liên Kiều ôm đầu chạy ra, ra đến cửa cũng không quên đóng cửa lại.

Cận Thiệu Khang ôm eo nàng từ phía sau (mình thích kiểu này), sau đó hít sâu một hơi từ hõm vai nàng:

- Ta muốn xem Nhược Lan của ta làm khăn tay

Tương Nhược Lan thấp giọng nói:

- Không được, ta làm xong rồi sẽ đưa nguoi nhìn.

Thực sự là nàng không hề quen với việc này, bảo nàng khâu cúc khâu áo còn được chứ thêu hoa thì chẳng dễ dàng gì.

Nàng nghĩ nên tập luyện nhiều rồi sẽ quen tay.

Cận Thiệu Khang xoay nàng lại, cầm tay nàng. Tương Nhược Lan đột nhiên thu tay về.

Cận Thiệu Khang nhủ mảy:

- Chuyện gì thế?

Vừa nói vừa kéo tay nàng lên xem, thấy ngón tay nàng có rất nhiều vết kim châm, còn cả vết máu.

Trong lòng hần đau nhói:

- Là làm khăn tay bị đâm vào?

Tương Nhược Lan cúi đầu ủ rũ:

- Trước giờ chỉ lo chơi không động vào kim chỉ, giờ bị kim châm.

- Thôi đừng làm nữa, trong phủ thiếu gì nguoi làm mấy chuyện này? Sau này, nàng cứ làm chuyện mà mình thích làm ấy.

Hần cầm lấy tay nàng, vron lưỡi mứt lấy vết máu. Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt lướt qua ngón tay khiến nàng cảm thấy tê dại.

- Không..

Tương Nhược Lan cố chấp lắc đầu:

- Thế từ nguoi ta đều làm giấy, y phục cho tướng công. Những cái đó ta không có bản lĩnh làm, nhưng...

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt đầy tình cảm:

- Ta muốn trên nguoi nguoi có một thứ gì đó do tự tay ta làm, cho dù là một chiếc khăn tay ta cũng không biết làm. Nhưng ta sẽ học, trước kia ta không biết quy củ nhưng chẳng phải đã học xong đó thôi? Thiệu Khang, nguoi phải tin ta, ta nhất định sẽ thêu cho nguoi một chiếc khăn tay thật đẹp.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng hồi lâu không nói. Sau đó hần cúi đầu, trán cọ vào trán nàng nhẹ nói:

- Cần thận một chút, đừng để đâm vào tay nữa. Cứ từ từ thôi, để bị kim đâm thế này, ta sẽ đau lòng.

- Ừm

Tương Nhược Lan nhìn hấn, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Cận Thiệu Khang rửa tay xong, hai người cùng đến Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân. Vừa đến Tùng hương viện đã nghe thấy tiếng đàn réo rắt sau đó là tiếng ca của Thanh Đại.

Tiếng đàn du dương, tiếng ca trong vắt hòa quyện vào nhau dường như là âm thanh đẹp nhất trời đất này. Nhất thời chỉ thấy mọi thứ yên tĩnh, chìm hết riu rít.

Hai người dừng bước, không tự chủ được mà đắm chìm trong tiếng ca tuyệt đẹp này.

Cho đến khi khúc ca hết, Tương Nhược Lan sâu kín nói:

- Tiếng hát này dùng từ thần thánh để hình dung cũng chẳng hề quá.

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng cười nói:

- Thế cũng được, nàng nhân rồi thì bảo nàng ta ca hát, múa cho nàng xem, cho nàng đỡ buồn.

Vừa nói vừa kéo tay nàng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Người Mới Đến Kỳ Quái

Vừa đi vào đã nghe tiếng thái phu nhân khen không ngớt lời:

- Bà già ta sống đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nghe được khúc ca hay như vậy, cảm giác tâm hồn như bay bổng.

Sau đó là tiếng Cận Yên Vân góp vui:

- Mẫu thân, thật ngưỡng mộ người quá. Hoàng thượng ban cho người một bảo bối, sau này có thể thường xuyên nghe được tiếng hát này, thật vui vẻ nha.

Sau đó là tiếng cười đùa của những người khác, Tương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang đi vào, vừa lúc thấy Thanh Đại cúi đầu đỏ mặt khiêm tốn đáp:

- Thái phu nhân và các vị phu nhân quá khen rồi, thật ra khúc hát đó chỉ bình thường thôi.

Vu Thu Nguyệt đi tới bên người nàng cười nói:

- Muội muội đừng khiêm tốn, ta bình thường còn tưởng rằng mình đàn hay rồi, hôm nay thấy mới biết ngoài núi còn núi, trên người có người. Bình thường Hầu gia thích nghe đàn, sau này có cơ hội cho người biểu diễn rồi.

Thanh Đại thấy nàng nhắc đến Hầu gia thì xấu hổ như sắp chảy máu đến nơi, càng lộ vẻ kiêu kiêu.

Một nha đầu đứng bên quay lại thấy Cận Thiệu Khang và Tương Nhược Lan thì cười nói:

- Hầu gia và phu nhân đã tới.

Mọi người vội vàng đứng dậy thỉnh an Cận Thiệu Khang.

Hai người đến hành lễ với thái phu nhân. Vu Thu Nguyệt đi tới bên Thanh Đại, đẩy nàng một cái:

- Còn không mau đến diện kiến Hầu gia.

Tương Nhược Lan lạnh lùng quét qua Vu Thu Nguyệt rồi nhìn sang Thanh Đại.

Lúc này, Thanh Đại mặc một bộ quần áo lụa màu vàng mật, thêu mai vàng, trên người cũng không dùng đồ trang sức gì, trên đầu cũng chỉ cài chiếc trâm bạc trông vô cùng tố khiết. Nàng bị Vu Thu Nguyệt đẩy về phía trước vài bước rồi hơi dừng lại, hít sâu một hơi, cúi đầu chạy tới phía Cận Thiệu Khang, cách Cận Thiệu Khang ba thước thì dừng lại hành lễ, đầu cúi gầm lỏ ra cần cổ trắng nõn.

- Thiếp thân tham kiến Hầu gia. Giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng nhàn nhạt cười nói:

- Đứng dậy đi

Thanh Đại đứng dậy lui qua một bên, từ đầu tới cuối cũng không ngẩng đầu lên, không như mọi người nghĩ rằng nàng sẽ nhân cơ hội để quyến rũ Hầu gia.

Thái phu nhân ở bên hơi gật đầu, Trương Nhược Lan nhìn nàng trong lòng dâng lên sự nghi ngờ.

Khi mới xuyên qua, dù Vu Thu Nguyệt giả bộ hiền lương thực đức nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự miệt thị và địch ý của nàng, cả dã tâm của nàng. Đó là chuyện rất bình thường, làm gì có thể thiếp nào có thể hòa bình ở chung một cách thực sự.

Giống như Thanh Đại, một nữ tử nước Việt xa quê hương, không có quyền thế, chỉ có sự trông cậy suy nhất là sự sủng ái của Hầu gia. Bình thường Hầu gia đều ở phủ nha, khó có được cơ hội gặp gỡ, đáng lẽ nàng phải hao hết tâm sức mà lấy lòng Hầu gia mới đúng. Sao lại có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy trước mặt Hầu gia?

Có lẽ tiếng hát vừa rồi là thủ đoạn của nàng? Nhưng Cận Thiệu Khang cũng chẳng phải là lần đầu tiên thấy nàng hát múa, sự rung động này với hắn cũng chẳng có gì, không thể hữu hiệu bằng việc mất qua mây lại được.

Nhưng nàng thậm chí còn không ngẩng đầu lên.

Trương Nhược Lan cảm giác khó hiểu với Thanh Đại, mà thông thường, người càng khó nhìn thấu thì là loại người càng khó đối phó.

Nhưng so với việc tổn sức đi đoán tâm tư của nàng ta thì chẳng bằng dùng sức lực đó mà giữ vững quan hệ vợ chồng bọn họ. So với phòng bị người khác thì chẳng bằng tự hoàn thiện chính mình. Cận Thiệu Khang cũng chẳng phải là loại người hiếu sắc, cứ nhìn hắn 24 tuổi mà chỉ có hai thông phòng thì biết. Ở bên hắn thật nhiều, chỉ cần không có xích mích, không có mâu thuẫn với hắn thì cho dù có là kẻ lợi hại thế nào cũng không thể phá vỡ tình cảm của bọn họ.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống trước mặt thái phu nhân, tán gẫu cùng thái phu nhân, chẳng hề nhìn Thanh Đại một lần mà Thanh Đại đứng bên cũng chẳng nói gì, có cảm giác như không tồn tại.

Vu Thu Nguyệt len lén nhìn Thanh Đại một cái, trong lòng thầm mắng, loài xướng phụ (ca nữ) vô dụng, hát hay như vậy mà chẳng biết nói năng gì.

Lúc này, thái phu nhân gọi Trương Nhược Lan:

- Hôn sự của Yên Nhiên tới gần, ta dạo này nhiều chuyện, thời gian này Nhược Lan theo ta học được không ít, ta thấy đã đến lúc để nàng tiếp quản chuyện gia đình rồi. Từ mai, ta sẽ đem chuyện trong phủ giao cho nàng, cho nàng rèn luyện thêm.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Nhược Lan còn có rất nhiều chuyện không hiểu, sau này còn xin mẫu thân chỉ giáo thêm

- Mới đầu sẽ thấy không quen, nhưng có ta đây, hơn nữa quản sự trong nhà này cũng là người dùng được, ta thấy ngươi cũng là người có thể cai quản. Ta tin ngươi.

Thái phu nhân kéo tay Trương Nhược Lan cười nói.

- Nhược Lan nhất định sẽ cố hết sức, không để mẫu thân thất vọng.

Thái phu nhân dặn dò thêm vài câu. Mọi người thấy về mặt thái phu nhân một mòi thì đều tự lui xuống.

Lúc ra khỏi cửa, Thanh Đại cũng chỉ hành lễ bình thường, không có cử chỉ gì khác lạ.

Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan cùng về Thu đường viện, Vu Thu Nguyệt nhìn bóng lưng bọn họ mà hận đến nghiến chặt răng. Vương thị tới cạnh nàng nói:

- Không ngờ kẻ mới đến này chỉ là một khúc gỗ, uống ta bỏ cả cơm mà chạy tới xem kịch vui, ai ngờ lại chẳng có gì thú vị.

Mặc dù chuyện của Hồng Hạnh Trương Nhược Lan làm rất hợp ý nàng nhưng cũng khiến nàng có sự đổ kỵ với đại phòng, hy vọng đại phòng càng loạn càng tốt.

Vu Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Ta thấy nàng ta không phải loại chỉ có mã ngoài mà bên trong toàn cỏ vụn thôi đâu. Chắc chỉ là không tự biết tình cảnh của mình thôi. Lúc nào tìm cơ hội chúng ta tới nhắc nhở nàng.

Vương thị nhớ tới lời dặn của Triệu di thái thái, cười khan nói:

- Chuyện của đại phòng ta không tiện nhúng tay, để bà bà biết ta cũng không dễ ăn nói.

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Biểu tỷ, ta cũng thương người. Dù là một phu nhân nhưng lúc nào cũng bị đại phòng đè ép, chuyện gì cũng không được tự chủ. Chỉ mong nhị gia sớm đỗ đạt, lúc đó các người có thể đường đường chính chính mà ở riêng, đến lúc đó, sẽ được chia một phần gia sản, dù hơi ít nhưng sống cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nói như vậy khiến Vương thị động tâm nhưng lại thờ dài:

- Nhưng nhị gia nhà ta mãi không đỗ, lần này chẳng biết thế nào. Nếu Nhị gia không có công danh, chức tước thì gia sản chia cho thứ tử được bao nhiêu? Chẳng bằng sống trong Hầu phủ.

Vu Thu Nguyệt thờ dài:

- Nói tới nói lui đều là số ta không tốt. Nếu hôn sự lúc ấy không bị nàng chen ngang thì giờ ta đã thành chủ mẫu Hầu phủ, quyết không để biểu tỷ sống uất ức như vậy.

- Việc đã đến nước này, biểu muội cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Vương thị muốn giới thiệu biểu muội cho Hầu gia để tư lợi vậy mà lại gặp phải tình cảnh này.

Vu Thu Nguyệt cười cười, không nói nhiều, tạm biệt Vương thị rồi trở về phòng mình.

Sáng hôm sau, Trương Nhược Lan thức dậy cùng nha hoàn hầu hạ Cận Thiệu Khang thay quần áo. Trương Nhược Lan hỏi:

- Hầu gia, hôm nay thời tiết hơi lạnh, người nên mặc thêm đi.

Nàng biết hần tập võ, thân thể cường tráng nhưng thấy hần mặc ít như vậy thì vẫn lo lắng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đang chuyên tâm sửa sang quần áo cho hần, cười nói:

- Không sao, dù là mùa đông ta cũng mặc rất ít.

Nhưng sự quan tâm của nàng khiến hần cảm thấy rất ấm áp.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu cười nói:

- Ta biết người lợi hại, nhìn người khác ý kia.

- ... Cận Thiệu Khang nhéo mũi nàng.

- Tóc của người hơi rối, để ta chải đầu lại cho người.

Vừa nói Trương Nhược Lan vừa kéo hần ngồi xuống bàn.

Gỡ tóc hần xuống, sau đó nàng dùng lược chải qua đầu hần:

- Mỗi ngày chải đầu 50 lần có thể giúp tóc mọc khỏe, cũng tốt cho thân thể.

Cận Thiệu Khang nhắm mắt lại hưởng thụ, Trương Nhược Lan thấy hần thích thì giúp hần xoa bóp, sau đó chải lại tóc cho hần, lấy trăm bạch ngọc để cài lại.

- Hầu gia, thoải mái không? Được không? Trương Nhược Lan cười hỏi.

- Rất tốt, rất tốt. Bàn lĩnh của Nhược Lan không tồi đâu.

Trương Nhược Lan vươn tay, nháy mắt mấy cái:

- Vậy thưởng cho ta đi.

- Tiểu tử kia, càng ngày càng mặt dày.

Hắn vừa nói vừa ôm eo nàng.

Tương Nhượng Lan cười duyên rồi ngã vào lòng hắn không ngừng xin tha, hai mắt long lanh, thấy vậy, lòng Cận Thiệu Khang khó mà kiềm chế lại, nếu không phải sợ muộn giờ lâm triều thì sợ là đã sớm đẩy nàng lên giường.

Hắn cúi đầu hôn nàng một lúc rồi trầm giọng cười nói:

- Muốn thưởng? Tôi chờ ta về ta sẽ thưởng cho nàng.

Giọng nói của hắn mang theo sự mập mờ khiến Tương Nhượng Lan đỏ bừng mặt, tay ngọc khẽ đánh lên ngực hắn, sáng giọng mắng:

- Bại hoại.

Cận Thiệu Khang rời đi rồi Tương Nhượng Lan đến chỗ thái phu nhân thỉnh an. Đến nơi đã thấy Thanh Đại đang bóp vai cho bà, nhỏ giọng nói gì đó, ánh mắt vô cùng thân thiết. Ngẩng đầu thấy Tương Nhượng Lan thì vội vàng hành lễ với nàng.

Bắt đầu từ hôm nay, Tương Nhượng Lan đã bắt đầu cai quản Hầu phủ, thái phu nhân dặn dò mấy câu rồi sai Trương mục mục đi làm, mọi chuyện trong phủ đều đến Thu đường viện tìm phu nhân, nghe phu nhân sai bảo. Tương Nhượng Lan cáo từ rồi trở về phòng mình.

Chỉ chốc lát sau, các quân sự đều đến Thu đường viện hỏi chuyện. Tương Nhượng Lan đã học hỏi thái phu nhân một đoạn thời gian, những việc này cũng không quá phức tạp nên nàng giải quyết rất nhanh gọn.

Người trông coi công việc ngoài viện nói:

- Phu nhân, thời gian trước một người thợ sửa nhà làm việc thì té gãy đùi, lúc ấy đã bồi thường hắn 100 lượng bạc, giờ lại gãy rồi, nói đại phu nói chân hắn không chữa được, cả đời cũng không thể đi làm lại, 100 là không đủ, còn nói là nếu chúng ta không bồi thường thì sẽ làm náo loạn lên cho cả thành đều biết. Phu nhân, hay là sai người giáo huấn hắn một trận cho hắn không dám nói lung tung nữa...

- Không được, người cho hắn thêm 100 lượng bạc nữa để hắn kiếm sống. Nhưng trước khi giao bạc cho hắn nhất định phải làm khế ước với hắn, cho hắn vĩnh viễn không gây sự nữa

Người vợ của viên quân sự nội viện nói:

- Phu nhân, Thanh di nương đến không có người hầu đi theo, các nha hoàn bên Nghênh Hương viện nên điều ai đến thì hợp.

- Tìm một nha hoàn thông minh lanh lợi trong phủ đến, chuyện tuyển người này người phụ trách đi.

Đủ loại chuyện lớn chuyện nhỏ vậy lấy, đến khi xong xuôi thì cũng hơn một canh giờ.

Đội các quân sự rời đi hẳn, Ánh Tuyết bước đến nói nhỏ vào tai nàng:

- Phu nhân, Thanh di nương chờ ở đây đã nửa canh giờ, thấy người bận rộn nên không sai chúng ta thông báo.

- Thanh di nương?

Tương Nhượng Lan lòng đầy hồ nghi, nàng sao lại tới đây? Còn chờ tới nửa canh giờ? Là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Thanh Nhân

Ánh Tuyết dẫn Thanh Đại vào

Thanh Đại mặc áo lụa màu lam nhạt, trông rất tố khiết, chỉ có điều càng nổi bật làn da trắng, mái tóc đen của nàng

Thanh Đại tươi cười nhìn Tương Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan hỏi:

- Người tìm ta có chuyện gì? Có gì cần sao?

- Thanh Đại tới thỉnh an phu nhân. Nói rồi quỳ xuống dập đầu với Trương Nhược Lan

Trương Nhược Lan cho nàng đứng dậy, thấy nàng không đứng thì không thể làm gì khác là bảo Ánh Tuyết châm trà cho nàng dâng trà

Thanh Đại ngồi xuống đối diện Trương Nhược Lan, cách nhau chiếc bàn gỗ.

Trương Nhược Lan tiếp tục xem xét sổ sách, không muốn tiếp nàng, thăm nghĩ nàng ấy ngồi một lúc thấy nhàm chán thì sẽ bỏ đi

Vậy mà Thanh Đại lại nói:

- Vừa rồi đứng ngoài sân nghe phu nhân xử lý mọi chuyện rất cẩn thận, chu đáo khiến cho Thanh Đại rất bội phục. Tuổi phu nhân không hơn Thanh Đại là mấy mà có năng lực như vậy, Thanh Đại cũng chỉ biết ca hát nhảy múa mà thôi, hoàn toàn không biết những điều này:

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn nàng một cái:

- Người ca múa đẹp như vậy, chẳng biết có bao người hâm mộ người

Câu nói của Trương Nhược Lan dường như khiến Thanh Đại rất kích động, Thanh Đại đỏ mặt, vội vàng nói:

- Phu nhân cũng thích Thanh Đại ca múa? Nếu phu nhân thích, sau này Thanh Đại sẽ thường xuyên hát cho phu nhân nghe.

Ánh mắt nàng dường như đứa trẻ rất nóng lòng thể hiện trước mặt người lớn

Trương Nhược Lan nhìn hai mắt nàng, đôi mắt sáng ngời trong suốt, không có vẻ gì là giả vờ.

Thấy Trương Nhược Lan không đáp, Thanh Đại cúi đầu:

- Thanh Đại chỉ biết điều đó mà thôi, phụ thân chỉ cho người dạy ta những điều đó, chưa bao giờ dạy ta những thứ khác, càng không nói chuyện quản gia, nghĩ ta biết cũng vô dụng. Giọng nói vô cùng thê lương.

Vận mệnh của các nàng là công phẩm mỹ nhân, bất kể thế nào cũng không thể thành chính thất, học quản gia đương nhiên là phí thời gian. Nghe đến đó, Trương Nhược Lan khẽ thở nhẹ một hơi nhưng lập tức tự nhắc nhở mình, đây là nữ nhân muốn giành trọng phu với người, không được khinh địch mềm lòng. Hơn nữa phẩm hạnh của một người sao chỉ nhìn mấy lần là biết được?

Trương Nhược Lan không nói gì, đột nhiên ngửi thấy mùi hương khác lạ, thanh đạm nhưng rất mê hoặc, khiến người ta thấy thư thái bèn hỏi:

- Đây là mùi hương gì?

Thanh Đại thấy Trương Nhược Lan hỏi thì rất vui vẻ, nàng lấy ra một chiếc túi thơm bên hông, như dâng bảo vật mà đưa tới trước mặt Trương Nhược Lan:

- Đây là hoa lan phổ biến nhất Việt quốc chúng ta, hoa rất thơm, các cô nương đều thích hái làm túi thơm. Phu nhân thích không? Cho phu nhân nhé

Trương Nhược Lan nào dám tùy tiện lấy đồ của nàng, vội nói:

- Ta chỉ tiện miệng hỏi thôi, đây là người mang từ cố quốc tới, sao ta đoạt đi thứ người thích, người cầm lấy đi

Thanh Đại mỉm cười, ngây thơ vô cùng:

- Không sao, ta còn rất nhiều.

Trương Nhược Lan không tiện từ chối, đành nhận lấy, đặt qua một bên:

- Cảm ơn.

- Thanh Đại không có gì tặng phu nhân, cũng may phu nhân thích túi thơm này. Túi thơm này là tự ta làm đó, nếu hoa văn này phu nhân không thích thì hôm khác ta sẽ làm cho phu nhân cái khác. Thanh Đại nhiệt tình nói

Trương Nhược Lan nhìn chiếc túi thơm đó, thấy túi thơm thêu một bông hoa, cánh hoa màu trắng, xinh đẹp vô cùng, không thể không nói nàng thêu thừa giỏi hơn mình rất nhiều. Nhớ ra đến giờ mình còn chưa thêu được chiếc khăn tay nào cho ra hồn, Trương Nhược Lan không khỏi bĩu môi

- Không cần phiền, thế này là đẹp rồi. Trương Nhược Lan thần nhiên nói

Thanh Đại vỗ tay, như là vừa mừng vừa sợ:

- Phu nhân cũng thích hoa này? Loại hoa này chính là hoa lan đó, rất đẹp, nếu đúng mùa hoa nở, khắp vùng núi, nơi nơi đều là hoa này, trắng xóa như

biển tuyết, hương thơm khiến người ta say mê.

Khi Thanh Đại cười lên cũng khiến người ta say mê, đáng tiếc Trương Nhược Lan không phải là nam nhân nên trong lòng rất khó chịu. Ai đối mặt với kinh địch xinh đẹp như thế mà chẳng khó chịu

Hơn nữa càng bức chính là, kinh địch xinh đẹp đó lại không phải là người xấu, khiến người ta không thể hận.

Ai. Không muốn nhìn thấy nàng nữa, Trương Nhược Lan bùng trà lên uống tỏ ý tiễn khách. Thanh Đại thấy thế, buồn bã đứng dậy, hành lễ rồi cáo từ

Khi ra cửa, Thanh Đại quay đầu nhìn Trương Nhược Lan, nhẹ nhàng nói:

- Phu nhân, Thanh Đại không phải là người xấu, phu nhân đừng chán ghét Thanh Đại. Hai hôm nay, dù phu nhân không để ý đến Thanh Đại nhưng Thanh Đại biết phu nhân không phải là người xấu.

Nói xong, xoay người, cúi đầu ủ rũ rời đi.

Trương Nhược Lan cầm quyền sở trong tay, nhìn bóng lưng nàng mà run người

Thật đúng là, nàng nói với mình chuyện này để làm gì... không được mềm lòng, không được mềm lòng... nhất định phải đẩy nữ nhân này ra khỏi thế giới của mình, nếu không chẳng là tạo cơ hội cho nàng và Cận Thiệu Khang tiếp xúc nhiều hơn.

Nàng không muốn dùng loại nữ nhân này để khảo nghiệm nam nhân của mình

Thanh Đại đi rồi, Trương Nhược Lan mới bảo Ánh Tuyết mang kéo đến, cẩn thận mở túi thơm ra, thấy bên trong đúng là chỉ có chút cánh hoa phơi khô như lời Thanh Đại nói mới yên lòng, sai Ánh Tuyết khâu túi thơm lại, tiện tay đặt ở đầu giường

Ba ngày sau, Nghênh hương viện đã dọn dẹp xong, Thanh Đại vào đó ở

Trong ba ngày đó, Thanh Đại dường như rất được lòng thái phu nhân. Thái phu nhân còn đem một nha hoàn của mình cho nàng. Ai chẳng biết nha hoàn trong phòng thái phu nhân rất được thái phu nhân yêu thương, Thanh Đại cho nên có thể thấy được bà thích Thanh Đại đến mức nào.

Trương Nhược Lan cảm giác được nàng có chút giống mình. Ban đầu, khi mới xuyên qua, nàng chẳng phải nhờ được thái phu nhân yêu thích mà mới đứng vững được trong Hầu phủ? Chỉ có điều, mình là cố tình, mà nàng... nhìn thoáng qua thì là từ tính cách

Thái phu nhân nhắc tới nàng với Trương Nhược Lan thì nói:

- Cô nương này ta đã cẩn thận quan sát mấy ngày, rất đơn thuần, không có tâm cơ gì. Nhưng ta hi vọng ta không nhìn sai người, nếu không tâm tư của nàng cũng quá đáng sợ.

Trương Nhược Lan cũng nghĩ như vậy.

Mấy hôm này, Thanh Đại đều đến thỉnh an nàng, mỗi lần đều muốn ở đó cùng nàng thật lâu, trò chuyện với nàng, cũng mặc kệ nàng có để ý đến Thanh Đại hay không. Từ cách bài trí phòng, trang sức, quần áo, nước trà... nàng đều có chuyện để nói, cười rất đáng yêu, đáng vẻ ngây thơ khiến Trương Nhược Lan không tiện lạnh lùng. Đến mỗi khi nàng mang trà lên tỏ ý tiễn khách, Thanh Đại mới chán nản rời đi nhưng hôm sau lại vui vẻ mà tới.

Có một lần, Thanh Đại hỏi đến Hầu gia, mặt Trương Nhược Lan trầm xuống, Thanh Đại vội im bặt. Sau này nói năng không dám nhắc đến Hầu gia nữa khiến Trương Nhược Lan có chút dở khóc dở cười. Nhưng dần dần, nàng cũng quen có Thanh Đại đến quấy rầy.

Hơn nữa, Thanh Đại đều chỉ tới buổi sáng, buổi tối khi Cận Thiệu Khang trở về tuyết sẽ không xuất hiện trước mặt bọn họ

Điều này khiến Trương Nhược Lan rất kì quái, tỏ vẻ sao. Nàng là hoàng đế phái tới. Chẳng biết nàng có biết chuyện đánh cược nửa năm không? Hay là nàng vốn vô tội, vì xinh đẹp, múa hát giỏi mới bị Hoàng thượng chọn?

Trương Nhược Lan rất khó hiểu. Đương nhiên nàng sẽ không đề cập đến điều này trước mặt Cận Thiệu Khang. Nhắc tới nàng trước mặt hắn chẳng phải để hắn chú ý đến nàng sao.

Từ khi Thanh Đại đến Nghênh hương viện, người trong phủ đều đoán Hầu gia khi nào sẽ tới phòng Thanh di nương. Mà mãi lâu sau, Hầu gia còn chẳng bước tới gần Nghênh hương viện.

Cận Yên Vân cùng Vương thị và Triệu di thái thái bàn tán:

- Ta tới nửa tháng, nửa tháng này Hầu gia vẫn chỉ ở lại Thu đường viện. Vu di nương mang thai cũng đành nhưng Thanh di nương xinh đẹp như thế mà Hầu gia nhìn cũng không thấy, thật quá kì quái. Ta không thể nhìn ra phu nhân có gì lợi hại.

Vương thị cười lạnh nói:

- Phu nhân lợi hại nhất ở chỗ là có thể gạt giao trói buộc được lòng Hầu gia, ngay cả biểu muội ta còn không thắng nổi nàng thì có thể biết rồi.

Triệu di thái thái nói với nữ nhi:

- Được rồi, quan tâm tới chuyện đó làm gì, các người ở lại Hầu phủ nửa tháng có được việc gì không?

Cận Yên Văn cười đắc ý:

- Phu quân nói cho ta biết, Hầu gia rất thương thức hấn, đoán chừng chuyện sau này sẽ rất dễ dàng

Triệu di thái thái lúc này mới cười:

- Coi như các người biết nắm chắc cơ hội.

Vương thị ở một bên chưa chát nói:

- Sau này muội phu thăng chức cũng đừng quên đại ca người

Cận Yên Văn cười nói:

- Chúng ta là người một nhà, ta tốt thì người cũng tốt, đại tẩu cứ yên tâm đi.

Vương thị trong lòng cười lạnh, miệng nói thì ngọt ngào chứ đã bao giờ thấy người giúp nhà mẹ đẻ chuyện gì?

Tối hôm đó, Cận Thiệu Khang nói với Trương Nhược Lan:

- Ba ngày sau ta được nghỉ, mẫu thân vốn muốn đến Vân Khai tự dâng hương. Máy hôm nay tiết trời trong lành, vừa hợp để đi ra ngoài, nàng thấy sao?

Theo chế độ, từng tháng, quan viên đều có ba ngày nghỉ ngơi, hoặc có thể nghỉ liền.

Có thể cùng hấn đi ra ngoài cho thoải mái, sao Trương Nhược Lan lại không thích, vội nói được

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Nhìn nàng vui vẻ kia, có thể thấy mấy hôm nay đúng là khiến nàng buồn bức rồi

Hai người đến Tùng hương viện nói việc này với thái phu nhân, thái phu nhân thật vui mừng vội sai Liễu Nguyệt xem lịch:

- Thái phu nhân, ngày mốt là ngày tốt để đi tế thần.

Thái phu nhân cười nói:

- Vậy ngày tới đem Thu Nguyệt, Yên Nhiên, Thanh Đại, đám Triệu di thái thái với Yên Văn Yên Hồng đi, càng đông càng vui.

Trương Nhược Lan nói:

- Vu di nương có thai...

- Chính vì mang thai nên mới đến để xin Bồ Tát phù hộ nàng mẫu thân tròn con vuông. Thái phu nhân cười nói.

Thái phu nhân nói như vậy, Cận Thiệu Khang đương nhiên không thể phản đối. Sau đó, Cận Thiệu Khang nói với Trương Nhược Lan:

- Đến Vân khai tự rồi chúng ta cùng ra ngoài ngắm cảnh.

Trương Nhược Lan cười gật đầu.

Tin tức nhanh chóng truyền ra, mọi người mừng rỡ

Hôm sau, Cận Thiệu Khang vẫn phải lên triều, chuyện lên triều bất kể nắng mưa gió bão, chỉ cần Hoàng thượng khỏe mạnh thì đều phải lên triều.

Trương Nhược Lan xử lý chuyện mấy ngày tới, Thanh Đại cũng tới thỉnh an nàng, sau đó lại ở bên cạnh nói lúi lo:

- Phu nhân, nghe nói ngày mai được đến chùa dâng hương, đúng không?

- Đúng. Trương Nhược Lan vẫn chỉ trả lời đơn giản.

- Cảm ơn phu nhân còn cho ta đi cùng, các người đối với ta thật tốt. Ta tứ cố vô thân, không có gì cả nhưng phu nhân cũng chưa từng chê ta, đồ ăn đồ mặc cho ta đều rất tốt, ta sớm biết phu nhân là người tốt

Trương Nhược Lan nhìn nàng một cái, miễn cưỡng nhin cười.

- Lúc ở trong cung, nghe một số người nói, nói chính thất sẽ ngược đãi thiếp thất, động chút là đánh chửi. Lúc đầu mới đến ta còn có chút sợ hãi, nhưng vừa thấy phu nhân ta đã biết phu nhân không phải là người như thế

- Tại sao? Trương Nhược Lan ngạc nhiên nói, chẳng lẽ Hoàng thượng nói cho nàng?

Thanh Đại cười cười, rồi nói:

- Ánh mắt phu nhân có sự thẳng thắn, vừa nhìn đã biết là người tốt

- Người biết xem tướng? Trương Nhược Lan bụng miệng cười.

Đúng lúc này, Liên Kiều thông báo:

- Hầu gia đã trở lại

Sắc mặt Trương Nhược Lan hơi biến, nói chuyện một chút đã quên cả thời gia

Thôi, mãi đề phòng cũng không phải là một cách hay, nửa năm dài như thế có thể phòng được bao lâu? Cứ để thử xem sao

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Nhắc Nhở

Trương Nhược Lan cố ý chú ý đến sắc mặt của Thanh Đại, thấy nàng không hề có chút nào là vui mừng, sợ hãi hay chờ mong mà ngược lại lại có chút khân trương, luôn len lén liếc về phía mình, vẻ mặt rất bất an.

Nếu đây cũng chỉ là nàng giả vờ thì Trương Nhược Lan thật sự bái phục nàng.

Lúc này, bên ngoài, Liên Kiều vén rèm xanh lên, Cận Thiệu Khang bước vào nói:

- Hôm nay được về sớm, có thời gian được ở bên nàng. ...

Còn chưa nói xong thì đã thấy Thanh Đại ở trong phòng thì không khỏi sửng sốt.

Thanh Đại đỏ bừng mặt, cúi gằm mặt xuống, nàng xoay người hành lễ với Cận Thiệu Khang:

- Thiếp thân... thiếp thân tham kiến Hầu gia.

Giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Cận Thiệu Khang không ngờ gặp nàng ở đây, đi qua hỏi:

- Sao người lại ở đây?

Thanh Đại càng tỏ vẻ mặt tự nhiên:

- Thiếp thân... thiếp thân đến thỉnh an, phu nhân đối xử với thiếp thân rất tốt, thiếp thân thường xuyên tới đây nói chuyện phiếm với phu nhân.

- À. Cận Thiệu Khang có hơi bất ngờ, nhìn qua Trương Nhược Lan một cái. Trương Nhược Lan gật đầu.

- Thanh Đại không quấy rầy Hầu gia và phu nhân nữa, Thanh Đại cáo lui.

Nói rồi hành lễ với hai người, xoay người đi ra khỏi phòng, từ đầu tới cuối cũng không ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một lần.

Cận Thiệu Khang nhìn ra cửa lẩm bẩm nói:

- Có vẻ biết quy củ đó.

Trương Nhược Lan tiến lên ôm tay hắn, tựa vào người hắn, kéo sự chú ý của hắn với Thanh Đại:

- Hầu gia đói không, muốn ăn gì, sang nay ta ăn canh lươn rất ngon. Ta nghĩ Hầu gia có lẽ sẽ thích ăn cho nên vẫn để nóng.

Nàng không hề nhắc đến Thanh Đại một lần.

Cận Thiệu Khang quay lại, lực chú ý lại rơi vào người Trương Nhược Lan, cười nói:

- Nghe nàng nói như vậy, ta mới thấy cũng đói bụng.

Trương Nhược Lan bảo Ánh Tuyết bưng điểm tâm lên, sau đó tự mình múc cho hắn một bát cháo bưng tới trước mặt hắn:

- Trước khi ăn thì lót dạ bát cháo sẽ thấy ngon miệng hơn đó.

Trương Nhược Lan tỉ mỉ săn sóc khiến hắn cảm thấy ấm áp, hắn kéo tay nàng:

- Nàng cũng lại đây ăn.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Ta không đói bụng, ta nhìn người ăn.

Vừa nói vừa dùng đũa gấp đồ ăn đưa tới miệng hắn:

- Há mồm nào, a....

Cận Thiệu Khang mỉm cười, thuận ý nàng há miệng ra ăn rồi cũng thổi một thìa cháo đưa đến bên miệng Trương Nhược Lan, cũng học theo nàng:

- A....

Trương Nhược Lan cũng há miệng ăn, hai người mặt đối mặt mỉm cười nhìn nhau, trong lòng cảm giác ngọt ngào vô cùng.

Hai người ngọt ngào như vậy ăn xong bữa sáng.

Sau khi ăn xong, Trương Nhược Lan sai người bưng trà long tinh mà hắn thích nhất lên.

Trước khi kết hôn, nam nhân phải lấy lòng nữ nhân, luôn luôn ôn nhu, nữ nhân có thể coi mình là nhất. Nhưng sau khi kết hôn, đàn bà mà vẫn còn thái độ này thì quan hệ hai người nhất định sẽ có vấn đề. Bất kể là nam nhân nào cũng đều muốn tìm một người bạn đời ôn nhu, hiểu ý người chứ không phải là tìm một trường bối để mình hiểu kính hoặc là tìm một văn bối để mình chăm sóc. Trước, nàng không coi hắn vào mắt, đụng chạm hắn nhưng khi đó hắn yêu nàng đương nhiên sẽ hạ mình, dễ dàng tha thứ chấp nhận cho nàng. Nhưng nàng hiểu, tình cảm đó sẽ không phải là không thay đổi, sẽ dần dần theo năm tháng mà nhạt đi. Nếu bản thân mình vẫn còn thái độ đó, muốn làm cho một kẻ sĩ phu phong kiến này một lòng một dạ với nàng thì chỉ trông cậy vào lời hứa của hắn là không đủ. Vì thế Trương Nhược Lan cố gắng làm tốt bốn phận của mình, tận tâm quản lý nhà cửa, hiểu kính với thái phu nhân, quan tâm đến cuộc sống của hắn một cách tốt, cho hắn thấy được những điểm tốt của mình, để hắn trọng thị nàng.

Trên đời chẳng có nam nhân nào là không thích mỹ nữ, Cận Thiệu Khang thật sự không có tâm ý gì với Thanh Đại? Một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp như vậy... vấn đề này nàng không muốn nghĩ nhiều, nhưng nếu hắn thật sự quan tâm đến nàng thì sẽ sợ mất đi nàng mà không dám có tâm tư đó. Chỉ cần hắn có thể làm tốt điều này nàng đã chẳng còn gì chờ mong hơn. Cận Thiệu Khang vì một lòng một dạ với mình mà coi mỹ nhân như cỏ rác.

Cận Thiệu Khang bưng chiếc bát hoa cười nói:

- Lúc thỉnh an mẫu thân, mẫu thân khen nàng rất có năng lực, có thể an bài mọi chuyện trong phủ rất tốt, có nhiều việc nghĩ còn chu đáo hơn người. Lúc đó ta cũng thấy rất lạ, đây là đang nói đến Nhược Lan sao? Sau đó mới tỉnh ngộ, thì ra ta đã xem thường Nhược Lan rồi.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Cũng không phải người xem thường ta, trước quả thật là ta không hiểu gì cả, nếu không phải nhờ có mẫu thân luôn tỉ mỉ dạy dỗ, mấy hôm nay cũng góp ý kiến thì ta cũng không thể làm tốt được. Mẫu thân thường nói, chỉ có xử lý mọi chuyện trong nhà tốt thì Hầu gia mới có thể chuyên tâm làm chuyện lớn chốn quan trường.

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, nhìn nàng nhẹ nhàng nói:

- Nhược Lan, khổ cho nàng rồi.

Từ một nữ tử điêu ngoa ngang ngược không hiểu chuyện giờ đã thành một nhất phẩm phu nhân đoan trang, sự cố gắng của nàng hắn đều biết, mà những điều đó đều là vì hắn.

Có thể từ như thế, phu quân còn cầu mong gì hơn.

Lòng Cận Thiệu Khang ấm áp, hắn ôm nàng vào lòng. Sau đó đương nhiên là một phen triền miên ngọt ngào. Cũng may Cận Thiệu Khang vẫn là quân tử

thủ lễ mới không giữa ban ngày ban mặt mà đẩy nàng lên giường.

Giữa trưa hai người ăn cơm trưa xong, mặt trời không quá gắt, Cận Thiệu Khang đưa nàng ra hậu hoa viên tản bộ. Trương Nhược Lan đương nhiên vui vẻ, cùng hắn đi dạo.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt cũng ăn xong, cùng nha hoàn đến hậu hoa viên tản bộ.

Đến hậu hoa viên, men theo con đường nhỏ đã thấy Thanh Đại đang ngồi nghỉ ở một vách đá nghỉ tạm, không đem theo nha hoàn, bốn phía cây cối rậm rạp, là một chỗ kín đáo.

Vu Thu Nguyệt nhìn quanh thấy không có ai thì khẽ cười lạnh đi tới.

- Thanh di nương, một mình sao, sao không đem theo nha hoàn.

Vu Thu Nguyệt tươi cười đầy mặt.

Thanh Đại thấy nàng thì vội đứng dậy hành lễ mời nàng ngồi.

Vu Thu Nguyệt ôm bụng ngồi xuống chỗ khi nãy của nàng, coi sự cung kính của nàng như lễ đương nhiên.

Thanh Đại cười nói:

- Chỉ là đi dạo một chút, không muốn dẫn theo nha hoàn, để cho các nàng nghỉ ngơi

Vu Thu Nguyệt cười nói:

- Ngươi đúng là một chủ tử tâm lý.

Vừa nói vừa chỉ vào phiến đá bên cạnh:

- Ngươi cũng ngồi đi, chúng ta là tỷ muội, người một nhà, không cần câu nệ như vậy

Lúc này Thanh Đại mới ngồi xuống.

- Nhắc mới nhớ, ngươi vào phủ lâu như vậy, mỗi ngày đều tới viện ta thăm ta, nhưng quá vội nên cũng không có thời gian trò chuyện nhiều.

Ánh mắt Vu Thu Nguyệt tỏ ra rất thân thiết.

- Muội muội thấy tỷ tỷ mang thai, sợ làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi nên mới không dám ở lâu. Thanh Đại cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Vu Thu Nguyệt ngoài cười nhưng trong lòng thì khinh bỉ, đúng là con ngu.

- Xem ngươi nói kia, chỉ là nói chuyện phiếm sao lại là làm phiền ta. Muội muội khách khí quá.

Thanh Đại ngượng ngùng cười cười.

Vu Thu Nguyệt cẩn thận đánh giá nàng, thấy nàng hôm nay mặc bộ váy lụa thêu hoa mai, tóc búi gọn cài trâm bạch ngọc, cả người tố tĩnh nhưng vẫn lộ rõ thiên sinh lệ chất. Vu Thu Nguyệt đỏ kị nhưng thờ dãi:

- Muội muội sao lại ăn mặc đơn giản như vậy, xinh đẹp thế này sao không trang điểm thêm.

Thanh Đại khiêm tốn nói:

- Muội muội bình thường, sao bằng được tỷ tỷ mới là hoa nhường nguyệt thẹn.

Vu Thu Nguyệt cười cười:

- Giờ bụng lớn như vậy còn nói hoa nhường nguyệt thẹn cái gì, muội muội đừng chê tỷ nữa.

- Muội muội nói thật đó. Thanh Đại vội nói

- Được rồi, ta tin muội.

Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt thờ dãi, vẻ mặt buồn chán:

- Cho dù xinh đẹp thì có tác dụng gì, cũng chẳng ai nhìn.

Vừa nói vừa liếc Thanh Đại:

- Ta cũng có thể hiểu được tâm tình của muội muội, muội muội tới Hầu phủ lâu như vậy, Hầu gia lại chưa từng để mắt đến muội, đổi lại làm ta thì cũng chẳng có tâm tình gì nữa. Nhưng mà muội muội à, tỷ tỷ thật tâm nghĩ tốt cho ngươi mới nhắc nhở ngươi một câu. Chẳng biết ngươi có chê tỷ đông dài, xen vào việc của người khác không?

Thanh Đại nói:

- Tỷ tỷ có cái gì muốn nói với muội muội

Mà bên kia, Trương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang vai kề vai đi tới hậu hoa viên.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, Trương Nhược Lan nói qua mấy chuyện vui trong phủ, nói đến mấy chuyện cười đùa cho Cận Thiệu Khang cười phá lên. Nếu không phải đây là bên ngoài thì hẳn đã ôm nàng vào lòng mà hôn nàng một phen rồi.

Sau đó, Cận Thiệu Khang nhắc tới một chuyện:

- Còn nhớ lúc săn thú, ta nói với nàng, ở chỗ nàng gặp phải gấu có phát hiện một mũi tên của một cận vệ không.

Trương Nhược Lan ngưng cười:

- Nhớ chứ, lúc ấy ngươi nói, có người ở bên cạnh ta.

- Đúng, Cận Thiệu Khang gật đầu rồi nói: – sau khi về kinh ta vẫn điều tra chuyện này.

Trương Nhược Lan hỏi:

- Có tra được điều gì không?

- Quân cận vệ rất đông, tra ra rất phiền toái. Đầu tiên ta tìm thủ lĩnh đội cận vệ, sai hắn thống kê tên cận vệ theo vị trí canh gác. Đội cận vệ đi theo phía sau có hơn 200 người. Vì thế ta chia ra triệu kiến 200 người đó, hỏi bọn họ lúc nàng gặp chuyện không may thì bọn họ gặp ai...

Trương Nhược Lan cười nói:

- Đó là một cách xử lý, chỉ cần so ra xem ai không có mặt lúc đó thì đó chính là cận vệ vẫn đi theo sát ta.

Trong mắt Cận Thiệu Khang hiện lên một tia tán thưởng:

- Không sai. Cũng không đơn giản như vậy, vì lúc ấy thấy ngân hồ, ai nấy đều kích động, người ngựa hỗn tạp cho nên nhiều người không chú ý được những người bên mình.

Trương Nhược Lan nhớ ra lúc ấy rất hỗn loạn, nhẹ nhàng gật đầu.

- Nhưng như vậy vẫn có thể loại ra nhiều người, cứ như vậy, chỉ có hơn 60 người là không được nhắc tới. Ta nghĩ, trong đó có cận vệ đã đi theo nàng. Cứ điều tra như vậy, phạm vi sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Cuối cùng ta cũng sẽ có cách để bắt được kẻ kia.

- Hầu gia lợi hại như vậy, lúc trước có thể lần theo dấu vết mà tìm được ta và Hoàng thượng thì lần này nhất định cũng có cách tìm ra người đó.

Cũng không phải là hoàn toàn vượt đuôi ngựa (nịnh), sự nhạy cảm và sắc bén của Cận Thiệu Khang nàng rất bội phục.

Được người phụ nữ mình yêu thương sùng bái khen ngợi, nam nhân nào lòng hư vinh cũng lớn, Cận Thiệu Khang cũng không là ngoại lệ, hẳn cầm tay nàng, má lúm đồng tiền hiện ra, có vẻ tâm tình rất tốt.

Hai người thong thả đi về phía trước, phía trước đó vừa khéo lại là chỗ Thanh Đại và Vu Thu Nguyệt ngồi nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Đáng Sợ

Bên này, Vu Thu Nguyệt thấy Thanh Đại vẻ mặt mờ mịt thì cười nói:

- Nếu muội muội không chê ta nhiều chuyện thì tỷ tỷ ta đành lăm mồm rồi.

Vừa nói vừa nghiêng về phía nàng, nhỏ giọng nói

- Muội muội à, không phải tỷ trách ngươi nhưng ngươi cũng quá là không hiểu tình thế, cứ theo cách làm bây giờ của ngươi thì chẳng bao lâu sẽ chẳng ai coi ngươi ra gì nữa, đến lúc đó, có khổ cực thì ngươi sẽ phải nếm chịu đầu tiên đó.

Ánh mắt Thanh Đại hơi động:

- Tỷ tỷ, ta không hiểu, tình thế là tình thế gì mà ta không thấy?

Vu Thu Nguyệt cười cười, có vẻ cao thâm khó lường, nhỏ giọng nói:

- Muội muội, những lời sau này tỷ tỷ nói có lẽ sẽ có lời đắc tội với ngươi nhưng mà tỷ tỷ coi ngươi là người thân, là tốt cho ngươi mới nói như vậy, có chỗ nào không phải thì muội cũng đừng trách.

Thanh Đại cũng nhỏ giọng nói:

- Muội muội biết tâm ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ có gì cần nói cứ nói.

Lúc này hai người đang ngồi chính giữa rừng, trước có núi giả sơn che, bốn phía không có ai cho nên Vu Thu Nguyệt không sợ có ai nghe được nội dung câu chuyện.

Vu Thu Nguyệt ngưng cười, nghiêm mặt nói:

- Nếu muội muội nói thế tỷ tỷ cũng nói thẳng, không phải tỷ tỷ nói ngươi nhưng ngươi cũng quá không biết lo lắng cho chính mình? Ngươi là thân phận gì? Ngươi là nữ tử nước Việt, ở nơi đây không quen không thân, không có chỗ dựa, tay không vào phủ, ngay cả người tâm phúc cũng không có. Đại nha hoàn trong viện cũng là nha hoàn có thể lực thái phu nhân đưa cho. Thấy ngươi như thế trong lòng chắc chắn sẽ xem thường ngươi. Giờ thấy ngươi xinh đẹp, biết ca múa, cho rằng ngươi nhất định sẽ được Hầu gia sủng ái mới coi ngươi là chủ tử. Nhưng muội muội à, ngươi xem mấy hôm nay ngươi làm được cái gì...

Nói tới đây, Vu Thu Nguyệt lắc lắc đầu ra vẻ hận không thể rèn thép lúc còn nóng.

- Nói thật ra, ngươi ở Hầu phủ có thể trông cậy vào ai? Chỉ có thể trông cậy vào sự sủng ái của Hầu gia nhưng ngươi lại cách xa Hầu gia như vậy. Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, Hầu gia thích nghe đàn, ngươi đàn hay hát hay. Tìm cơ hội mà đàn hát cho Hầu gia nghe. Ngươi múa đẹp thì phải nghĩ cách mà biểu diễn trước mặt Hầu gia, ngươi đó, ngay cả ngẩng đầu nhìn mặt hắn cũng chẳng có gan, chỉ sợ Hầu gia còn chẳng biết mặt mũi ngươi như thế nào nữa thì làm sao mà được Hầu gia sủng ái?

Vu Thu Nguyệt kích động nói đến mặt đỏ bừng lên.

Thanh Đại cúi đầu, mặt đỏ bừng:

- Nhưng mà... nhưng mà... ta cũng không phải là kẻ ngu. Hầu gia yêu phu nhân, hơn nữa thái phu nhân đối với ta rất tốt...

Vu Thu Nguyệt cười lạnh, nhỏ giọng nói:

- Ngươi nghĩ gì đó? Hầu gia không dựa vào ngươi lại định dựa vào thái phu nhân, phu nhân? Đầu tiên là nói thái phu nhân, vì sao bà đối tốt với ngươi? Vì bà cho rằng ngươi có thể hầu hạ Hầu gia tốt, có thể giúp Cận gia duy trì hương khói nhưng nếu ngươi không được Hầu gia sủng ái, không thể sinh hạ được nữa đưa con thì ngươi thử xem bà sẽ thế nào. Về phần phu nhân...

Trong mắt Vu Thu Nguyệt hiện lên sự oán độc, giọng nói âm trầm vô cùng:

- Muội muội gốc của ta, tri nhân tri diện bất tri tâm. Ta khuyên ngươi đừng quá tin tưởng phu nhân. Ngươi tìm mọi cách lấy lòng phu nhân nhưng phu nhân có từng làm gì có lợi cho ngươi? Phu nhân có cho ngươi gặp Hầu gia? Phu nhân là loại người gì ta hiểu rõ hơn ngươi nhiều. Chuyện của ta có lẽ ngươi cũng biết một chút, vì sao hôm nay ta biến thành thế này? Giờ ta có thai nhưng Hầu gia chẳng thèm để ý đến ta, ngươi không biết được thủ đoạn của nàng, ta nói cho ngươi, ngươi đừng để vẻ ngoài của nàng đánh lừa. Giờ ngươi mới vào phủ, nàng nể mặt Hoàng thượng mà không tiện làm gì. Nhưng cuộc sống sau này dài như vậy, ngươi xem ngươi xinh đẹp hơn nàng như vậy, lại có nhiều tài nghệ, nàng là người hay ghen ghét chẳng lẽ sẽ dung được ngươi? Ta là ví dụ tốt nhất. Ta tốt xấu còn có một đứa con phòng thân nhưng ngươi lại chẳng có gì. Đến lúc đó kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng nghe. Ngay cả hạ nhân trong phủ cũng sẽ xem thường ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn sống cuộc sống như vậy?

Thanh Đại vốn đang cúi đầu như là đang chăm chú thụ giáo nhưng đột nhiên nàng đứng phắt dậy, cao giọng nói:

- Tỷ tỷ, ta biết ngươi tốt với ta nhưng ta không cho ngươi nói về phu nhân như vậy.

Một tiếng quát chói tai khiến chim chóc bay loạn.

Vu Thu Nguyệt bị nàng dọa mà hoảng sợ ngẩng đầu nhìn nàng, ôm ngực tức giận nói:

- Muốn chết à? Đột nhiên gào lớn thế làm gì? Ta chỉ là có ý tốt...

Còn chưa nói xong, Thanh Đại lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ, ta không biết người nói những lời này có dụng ý gì nhưng ta nói cho người, ta tin tưởng nhân cách của phu nhân. Từ khi ta tới phủ, phu nhân luôn chiều cô tới ta, người tới nhìn phòng ta xem, những thứ phu nhân chuẩn bị cho ta chứng tỏ phu nhân không phải là loại người lòng dạ đen tối như người nói. Ta cũng biết, ta thân phận thấp kém không có chỗ dựa, ta cũng biết sự sùng ái của Hầu gia mới là quan trọng nhưng tình cảm của Hầu gia dành cho phu nhân ta thấy rõ. Hầu gia không thích ta, không phải bởi vì ta không đi giành tình cảm mà bởi vì Hầu gia với phu nhân tình sâu nghĩa nặng. Ta rất hâm mộ phu nhân, ta cũng không muốn đi phá hoại bọn họ. Từ nhỏ ta đã biết vận mệnh của mình, ta không ngờ còn có cuộc sống an ổn như bây giờ, ta đã rất thỏa mãn rồi. Ta thậm chí mong sống an ổn như vậy. Về phần Hầu gia, hẳn thích ta đương nhiên ta cảm kích, hẳn không thích ta ta cũng chẳng cưỡng cầu. Ta tin phu nhân, phu nhân nhất định sẽ không hại ta. Cho nên tỷ tỷ à, nếu người còn nói những lời nói xấu về phu nhân trước mặt ta thì ta sẽ không để ý người nữa.

Vu Thu Nguyệt tức giận đến mặt biến thành màu gan lợn, nàng đứng dậy chỉ tay vào mặt Thanh Đại mắng:

- Khá lắm, con hát không biết tốt xấu này...

Nhưng ánh mắt vừa nhìn ra phía sau lưng Thanh Đại thì khuôn mặt đỏ bừng trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nàng run rẩy nói:

- Hầu... hầu gia...

Thanh Đại nghe vậy thì run lên, quay đầu nhìn lại thấy cách đó không xa là Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan đứng đó.

Lúc này, Trương Nhược Lan vẻ mặt lạnh lùng, Cận Thiệu Khang hai mắt nhìn chăm chăm Vu Thu Nguyệt, sắc mặt xanh mét

Vu Thu Nguyệt còn đang run rẩy thì Thanh Đại đã quỳ xuống vội dập đầu, bối rối nói:

- Thanh Đại hồ ngôn loạn ngữ, Hầu gia tha mạng, Hầu gia tha mạng.

Trương Nhược Lan nhìn Thanh Đại càng cảm thấy nàng là người khó có thể nhìn thấu. Những lời khi nãy của nàng là cố ý nói cho bọn họ nghe hay là những lời thật lòng của nàng.

Nói nàng cố ý thì có phần đúng. Hai người bọn họ trong rừng, mình và Cận Thiệu Khang mới đầu không phát giác, nếu không phải nghe được tiếng Thanh Đại nhắc đến bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không đi vào rừng.

Nhưng sao Thanh Đại lại biết bọn họ đang ở gần đó. Nàng vốn luôn quay lưng về phía bọn họ, không thể thấy bọn họ đến trừ phi sau lưng nàng có mắt.

Chẳng lẽ thật sự là những lời gan ruột của nàng, nhưng Trương Nhược Lan cảm thấy việc này có chút quỷ dị, làm cho nàng có chút bất an.

Cận Thiệu Khang cảm tức lớn tiếng quát Vu Thu Nguyệt:

- Vu Thu Nguyệt, người hôm nay có bầu 6 tháng mà còn không biết an phận, dám nói những lời lẽ này. Người dựa vào cái gì mà oán hận phu nhân. Người đừng quên, người chỉ là thiếp thân, nhưng đồ ăn đồ mặc của người phu nhân có từng bạc đãi người nửa phần? Có gì tốt nàng đều nể người có thai mà đưa đến cho người, biết người có bầu đi lại không tiện mà miễn cho người thỉnh an, người còn muốn như thế nào? Người chẳng biết cảm ơn mà còn dám nói những lời này trước mặt người khác. Người khinh ta bình thường vẫn đối tốt với người mà người không tự biết thân phận mình sao? Từ nay trở đi, người ở lại sân của mình đừng đi ra ngoài miễn là gây loạn nhà cửa.

Vu Thu Nguyệt quỳ trên mặt đất, khóc ròng nói:

- Hầu gia, Hầu gia, ta biết sai rồi, Hầu gia, nể tình hài tử trong bụng ta, Hầu gia tha thứ cho ta lần này.

Trương Nhược Lan mắt lạnh nhìn, không nói một lời. Vu Thu Nguyệt nói những lời này nàng cũng chẳng bất ngờ nhưng khiến nàng bất ngờ là những lời Thanh Đại nói.

Những lời này đúng là khiến người khác có hảo cảm a...

Cận Thiệu Khang cười lạnh:

- Vu Thu Nguyệt, đây là lần thứ mấy người nói với ta là người biết sai, không phải ta chưa cho người cơ hội nhưng nếu người chưa từng sửa đổi thì ta phải nhắc cho người thấy gia quy. Nếu không vì hài tử thì người nghĩ người vẫn còn được ở lại trong phủ?

Vu Thu Nguyệt vội ngẩng đầu khó mà tin nhìn Cận Thiệu Khang, quên cả khóc, co rút ngã xuống đất:

- Hầu gia... Hầu gia.

Cận Thiệu Khang không để ý đến nàng nữa, nhìn sang phía Thanh Đại vẫn quỳ trên mặt đất, hòa hoãn giọng:

- Người đứng lên đi, chuyện lần này người không sai.

- Tạ ơn Hầu gia, tạ phu nhân.

Thanh Đại đứng lên vẫn cúi đầu, dáng vẻ khiến người khác thấy tội nghiệp.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái, sau đó xoay người, dắt Trương Nhược Lan rời đi.

Cho đến khi bóng lưng bọn họ biến mất, Vu Thu Nguyệt mới run rẩy đứng lên.

Tóc tai nàng lảng loạn, quần áo lộn xộn, nước mắt lưng tròng, cả người run rẩy vô cùng chật vật.

Nàng nhìn sang Thanh Đại, từ từ ngẩng lên, trong mắt vô cùng oán hận, quát to lên:

- Con xướng phụ đáng chết này

Rồi dùng toàn lực vung tay tát

Nhưng Thanh Đại đột nhiên vươn tay nhanh chóng nắm được tay nàng, khuôn mặt vốn luôn ngầy thơ gờ lạnh như băng khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Vu Thu Nguyệt kinh sợ, mở to hai mắt nhìn nàng, định rút tay về nhưng lại phát hiện tay Thanh Đại có một sức lực đáng sợ, bản thân không thể nhúc nhích, đau đớn đến tận xương tủy.

- Người..... Làm gì....người thả ta ra... Vu Thu Nguyệt vừa kinh vừa sợ

Đột nhiên, vẻ lạnh lùng trên mặt Thanh Đại biến mất, lại khôi phục vẻ ngầy thơ thường thấy, nàng buông tay nói:

- Tỷ tỷ, ta cũng không biết Hầu gia đến đây từ bao giờ, nếu ta biết sẽ không nói những lời này, liên lụy tỷ tỷ bị Hầu gia trách cứ

Về hối hận trên mặt Thanh Đại vô cùng chân thật, nếu không phải cảm giác đau đớn nơi cổ tay vẫn như hòa thiêu thì Vu Thu Nguyệt nhất định cho rằng khi này là mình hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Tắm Rửa

Vu Thu Nguyệt nắm chặt cổ tay, lui về phía sau vài bước, nàng nhìn Thanh Đại, trong mắt vừa hận vừa sợ hãi.

Nàng cười lạnh nói:

- Người đừng tưởng là ta không biết. Người cố ý, người biết Hầu gia ở phía sau mới cố ý nói như vậy, nếu không đang yên đang lành người đột nhiên cao giọng làm gì? Người dẫn dụ bọn họ tới đây.

Về mặt Thanh Đại vô cùng tủi thân:

- Tỷ tỷ, người nói oan cho ta rồi, ta quay lưng về đường đi, sao biết được Hầu gia sẽ đến đây. Ta thật sự là vô ý, tỷ tỷ đừng giận, Thanh Đại dập đầu tạ tội với tỷ.

Vừa nói rồi vội quỳ xuống, Vu Thu Nguyệt cười lạnh cản lại:

- Người đừng giả mù sa mưa nữa, đừng tưởng ta không biết người có tâm tư quỷ gì. Người cho là chỉ như vậy sẽ khiến người được Hầu gia để ý sao? Không sai, nước cờ của người cao nhưng người sẽ không đạt được mục đích đâu. Người sẽ còn thâm hơn ta nhiều.

Thanh Đại bước lên vài bước muốn kéo tay nàng:

- Tỷ tỷ hiểu lầm ta rồi

Vu Thu Nguyệt sợ hãi vội lui về phía sau:

- Ngươi đừng lại đây

Trong giọng nói đầy sự sợ hãi, sau đó miễn cưỡng ổn định tâm tình, bỏ lại một câu:

- Chuyện này ta sẽ không quên đâu.

Nói xong, xoay người rời đi.

Hay cho Thanh Đại ngươi, ta một lòng có ý tốt nhắc nhở ngươi mà ngươi lại coi ta làm hòn đá để đạp lên, ta thật đúng là đã quá xem thường ngươi rồi.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang đi thỉnh an thái phu nhân, thuận tiện nhắc chuyện Vu Thu Nguyệt bị cấm túc.

- Không làm như vậy, vạn nhất sau này nàng thật sự gây ra chuyện gì, đánh mất thể diện Hầu phủ là chuyện nhỏ mà sợ là sẽ làm tổn thương đến người khác, đến lúc đó hối cũng không kịp rồi.

Có một số chuyện hần đã định hình sẵn trong lòng, nhưng sự việc quan trọng, hần không dám vội vàng kết luận, nhưng qua việc này, sự nghi hoặc trong lòng càng sâu.

Cận Yên Nhiên nghe xong tiền căn hậu quả thì quả thực không dám tin vào lỗ tai mình:

- Thật không dám tin nàng là người như thế...

Nhớ ra quá khứ mình một lòng thiên vị nàng, trong lòng rất xấu hổ, Cận Yên Nhiên cúi đầu, ngượng ngùng nhìn Trương Nhược Lan.

Thái phu nhân thở dài một hơi:

- Đưa trẻ này, lúc ấy để cho nàng hi vọng quá cao cho nên giờ mới vẫn không chịu cam lòng. Nhưng nó không hiểu, mọi sự trời cao đã định đoạt, cái gì của ngươi chính là của ngươi, không phải là của ngươi thì có cưỡng cầu cũng không được. Nàng không biết quý trọng những gì đang có nên mới có thể bước đến con đường này. Cũng được, cho nàng một thời gian tĩnh táo lại, hi vọng nàng biết quay đầu lại.

Vừa nói vừa nhìn về phía Trương Nhược Lan, ôn nhu nói:

- Cũng khó cho ngươi rồi, chu đáo mọi việc nhưng vẫn bị người ghen ghét.

Trương Nhược Lan thần nhiên nói:

- Ta chỉ làm thứ nên làm, về phần nàng nghĩ gì về ta ta cũng không để ý.

Hài tử trong bụng nàng vẫn là của Cận Thiệu Khang, nàng không thể đối xử hà khắc với nàng, thái phu nhân cũng sẽ không để như vậy. Đã thế, cứ hào phóng một chút cũng chẳng sao.

Thái phu nhân gật đầu, cười nói:

- Cũng là ngươi nghĩ thông, Thu Nguyệt không hiểu được ngươi có được ngày hôm nay không phải là tự nhiên mà có. Những gì ngươi đã làm, nàng không biết nhưng chúng ta biết.

Cận Thiệu Khang nghe vậy cũng quay đầu lại nhìn Trương Nhược Lan mỉm cười.

- Nhưng Thanh Đại cũng khiến ta thật bất ngờ, nhìn u u mê mê mà không ngờ tâm tư lại rõ ràng như vậy. Biết thế nào là đủ, tương lai nhất định là người có phúc, Hầu gia...

Thái phu nhân vốn định nói điều gì đó nhưng thấy Trương Nhược Lan bên cạnh thì lời đến miệng lại nuốt vào.

Con trai con dâu viên phòng chưa bao lâu, lúc này cứ để mặc bọn chúng, có một số việc, bà không thể quản được.

Nhưng ý của thái phu nhân mọi người đều hiểu. Cận Thiệu Khang cúi đầu không nói, Trương Nhược Lan nhìn hần một cái rồi quay đi.

Biểu hiện của Thanh Đại hôm nay thể hiện tâm tư trong sáng, lại thêm đáng vẻ xinh đẹp là lướt, ai lại không yêu?

Trương Nhược Lan trong lòng có sự bất an mơ hồ.

Nhưng phải nói nàng đã nói, nên làm nàng cũng đã làm, bây giờ chỉ xem Cận Thiệu Khang có thật sự quan tâm đến mình không mà thôi. Thái phu nhân nói đúng, có một số việc không thể cưỡng cầu.

Trở lại Thu đường viện, Trương Nhược Lan một mực yên lặng không nói gì. Cận Thiệu Khang đương nhiên cảm giác được tâm tình của nàng có sự khác lạ. Hần đi tới bên cạnh nàng, ôm eo nàng, nhẹ giọng nói:

- Nhượng Lan, có một số việc nói nhiều vô ích, nàng phải tin tưởng ta

Đúng vậy, chuyện tương lai không ai biết trước được. Hơn nữa bây giờ hấn một lòng một dạ với mình, nàng không cần dùng tâm tình tiêu cực này để làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.

Tương Nhượng Lan vươn tay ôm cổ hấn, cười tươi như nắng sớm:

- Ai nói gì nào? Đồ nam nhân đa nghi

Cận Thiệu Khang ôm sát nàng, cười nói:

- Đúng là cái miệng giáo hoạt, giờ lại đổi thành ta đa nghi, xem ra ta phải trừng phạt nàng mới được'

Vừa nói vừa cù cù nàng khiến nàng thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, Cận Thiệu Khang vội dừng tay, ôm lấy nàng, nói thì thầm vào tai nàng:

- Bảo nha hoàn mang nước lên đi, ta muốn tắm.

Tương Nhượng Lan đi ra ngoài bảo Liên Kiều pha nước vào rồi giúp hấn chuẩn bị quần áo. Cận Thiệu Khang cởi áo ngoài ra, mặc trung y đi vào sau bình phong, chốc lát sau đã nghe hấn gọi:

- Nhượng Lan, đến đây giúp ta chà lưng.

Tương Nhượng Lan đột nhiên nhớ ra cảnh tượng trước kia mình giúp hấn chà lưng mà mặt đỏ bừng lên.

- Đến đây. Nàng nói rồi chậm rãi đi về phía sau bình phong.

Sau bình phong, hơi nước tràn ngập không gian, Tương Nhượng Lan phải qua một lúc mới nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Nàng thấy Cận Thiệu Khang ngồi trong thùng tắm, tóc dài phi tán trên bờ vai trần, trong hơi nước liễu liễu tóc hấn càng thêm đen, càng thêm dày, da dẻ rất gợi cảm, khuôn mặt tuấn mỹ lại càng đẹp.

Hấn nhìn nàng mỉm cười, đôi mắt thâm thúy như tỏa sáng, má lúm đồng tiền lại từ từ hiện ra, lộ ra một mị lực kinh tâm động phách.

Hấn chậm rãi đứng dậy, cơ bụng cường tráng dần hiện ra, điểm hồng trước ngực theo giọt nước mà như ẩn như hiện, một sự câu dẫn trí mạng.

Tìm Tương Nhượng Lan đập liên hồi, đột nhiên cảm giác miệng khô lưỡi khô.

Cơ thể hấn rắn chắc, hai tay vịn bên thùng tắm, thoáng dùng sức thì cả người đã hiện lên, hai điểm câu hồn người hoàn toàn lộ ra, một bên còn mang theo bọt nước rồi chậm rãi trượt xuống. Ánh mắt nàng không tự chủ được mà nhìn theo giọt nước nọ, tim cũng trầm xuống theo giọt nước đó. Mà hai điểm đó như phình to ra trong mắt nàng.

Giờ khắc này, nàng như ngừng thở.

Giọt nước này trượt xuống rồi chậm rãi hòa tan vào nước, biến mất vô hình. Đến lúc này nàng mới thở phào một hơi.

Khóe miệng hấn khẽ nhếch lên, cười cười hai tiếng, khuôn ngực cường tráng phập phồng lộ ra sự gợi cảm mê người khó mà nói cho hết.

Sau đó hấn lại tiếp tục đứng dậy, cơ bụng rắn chắc lộ ra, vô số bọt nước chảy xuống trên da dẻ màu đồng của hấn khiến da hấn có vẻ sáng bóng, mềm mại vô cùng.

Hình thể hoàn mỹ, tráng kiện vô cùng.

Mà khiến cho Tương Nhượng Lan không chịu được nhất chính là những bọt nước này chảy về phía... bộ lông mơ hồ.... (Á!!!!!!!!!!!!!! Heo chết đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Tương Nhượng Lan như hít phải một ngụm khí lạnh, cảm thấy nếu còn nhìn nữa thì máu mũi sẽ chảy ra mắt.

Mặt nàng đỏ như sắp chảy máu, nàng vội vòng qua phía sau hấn:

- Chẳng phải là muốn chà lưng? Còn nghĩ cái gì?

Nhưng đến sau lưng hấn, nàng lại thấy cái mông hấn thật rắn chắc...

Muốn chết, có thể không yêu nghiệt như vậy được không...

Tương Nhượng Lan đẩy mạnh hấn một cái, ấn hấn ngồi xuống thùng nước, tức giận nói:

- Lúc tắm thì thành thật một chút, bằng không ta không chà lưng giúp ngươi nữa.

Nhưng Cận Thiệu Khang đột nhiên xoay người, vươn tay một cái đã kéo nàng vào thùng nước, khẽ cười nói:

- Vậy chúng ta làm chút chuyện khác.

Giọng nói đầy vẻ mập mờ.

Trong nháy mắt, quần áo nàng đã bị thấm ướt, Trương Nhược Lan vội la lên:

- Đồ bại hoại, ướt hết quần áo ta rồi.

Cận Thiệu Khang nhũn mày, cười bại hoại:

- Vậy coi nó ra.

Vừa nói hắn đã cởi sạch quần áo của nàng, hai tay chẳng hề thành thật khiến nàng toàn thân nhũn như ra.

- Đừng làm loạn...

Giọng nàng rên rỉ càng giống như câu dẫn

Hắn kéo nàng vào lòng mình khiến cho khuôn ngực cao đầy của nàng áp sát vào ngực hắn. Nàng hơi gãy dựa, sự cọ xát nóng rực như là sự kích thích nho nhỏ, tạo thành cảm giác tuyệt vời khó có thể nói

Bàn tay to của hắn vuốt ve người nàng, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

- Bình thường đều là nàng hầu hạ ta, hôm nay để ta hầu hạ nàng một lần, ta giúp nàng tắm.

Trương Nhược Lan chỉ cảm thấy thân thể càng nóng bừng:

- Đừng

Nhưng cả người nàng mềm nhũn như không có xương, hoàn toàn dựa vào người hắn.

Hắn coi như không nghe thấy nàng nói gì, khóa miệng cong lên cười đầy tà ý, sau đó hắn bắt đầu di chuyển quanh người nàng. Lúc tắm cho nàng, đương nhiên có một số chỗ hắn chăm sóc đặc biệt kỹ hơn nhưng là lúc tay hắn lướt qua ngực nàng thì một lần rồi lại một lần chạy loạn, vuốt ve khiến cho nàng thở gấp. Sau đó, tay hắn lại lần dần xuống bụng nàng, nhẹ nhàng chạm vào khiến nàng run rẩy người rồi lại tiếp tục đi xuống, đi về nơi thần bí đó, khiến hai chân nàng nhũn ra.

Nàng cảm giác cả người như bị lửa đốt, có một số chỗ râm ran khó chịu, trong đầu loạn thành một đoàn, mơ mơ màng màng nhưng lại có một sự vui sướng khó nói.

Sau đó, hắn bế nàng ra khỏi nước, Hắn cúi đầu hôn như mưa xuống người nàng, mỗi nụ hôn đều khiến nàng run rẩy, tê dại.

Sau đó hắn giơ chân nàng lên, nụ hôn nóng bỏng dần trượt xuống, cuối cùng dừng ở vị trí mà nàng vừa chờ mong lại vừa thấy thẹn thùng đó. Trong nháy mắt, một dòng điện từ nụ hôn của hắn truyền khắp toàn thân, truyền đến từng tế bào của nàng.

Một khắc này, nàng khẽ nhắm mắt, cả người đỏ ửng lên, mồ hôi chảy ra. Một khắc này, mọi thứ xung quanh tựa như không tồn tại, nàng như đang nằm trên mây, từng bước, từng bước đi về phía thiên đường...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Rừng Phong

Sáng hôm sau, Hầu phủ từ trên xuống dưới đều chuẩn bị để đi Khai vận tự dâng hương lạy thần.

Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang, Trương Nhược Lan, Thanh Đại, phòng Triệu di thái thái và hai vị tiểu thư, phu quân của Cận Yên Hồng vì không thể rời huyện nha lâu nên đã về từ năm ngày trước, còn vị hôn phu của Cận Yên Vân thì có thời gian nhàn rỗi đi cùng nhà Cận Thiệu Khang.

Vu Thu Nguyệt vì việc hôm qua nên bị Cận Thiệu Khang phạt cấm túc nên hôm nay không có phần của nàng. Cũng chính vì thế khiến nàng hận vô cùng.

Nàng muốn đi không phải vì xin Bồ tát bảo vệ, giờ nàng theo thần khác, dù tới Vân khai tự cũng chẳng phải là thành ý. Chỉ là khó có cơ hội cùng Hầu gia đi du ngoạn, nếu có cơ hội cùng hẳn một chỗ, ngấm thì đôi vịnh, nhớ lại quá khứ có lẽ có thể lấy lại lòng hẳn. Nhưng mọi thứ đều bị tiện nhân kia phá hoại.

Nhớ ra điều này, Vu Thu Nguyệt hận không thể lột da Thanh Đại.

Đoàn người gồm năm chiếc xe ngựa lớn sang trọng, xung quanh là vô số nha hoàn chậm rãi đi về chùa Vân Khai ở ngoại ô. Dọc đường đi thu hút ánh nhìn vô số người, mọi người thấy dấu hiệu xe ngựa thì biết là Hầu phủ xuất hành, trong mắt có vô hạn đố kỵ.

Tương Nhược Lan, Thanh Đại, Cận Yên Nhiên và thái phu nhân cùng ngồi một xe. Cận Thiệu Khang, Cận Thiệu Đường và phu quân của Cận Yên Vân ngồi một xe. Triệu di thái thái, Vương thị và hai vị Cận tiểu thư ngồi một xe. Hai xe ngựa còn lại là nha hoàn, bà vú và mấy đứa trẻ con.

Dọc theo đường đi, Thanh Đại có vẻ rất vui, ngồi cạnh thái phu nhân nói cười. Cận Yên Nhiên cũng nói không ngừng. Tương Nhược Lan một bên thỉnh thoảng cũng nói xen hai câu còn lại hầu như là dành thời gian để chú ý Thanh Đại.

Thanh Đại như không hề phát giác, thường xuyên quay đầu vui vẻ chỉ Tương Nhược Lan xem cái này cái nọ, ánh mắt kích động như đứa trẻ lâu ngày mới được ra ngoài.

Ngồi xe ngựa khoảng một canh giờ, đầu khớp xương Tương Nhược Lan sắp rớt ra thì cũng tới chùa Vân Khai.

Chùa Vân Khai là một ngôi chùa cổ cạnh kinh thành, diện tích rộng lớn, trang nghiêm, cổ kính.

Xe ngựa tới chùa Vân Khai thì sớm đã có trụ trì ra nghênh đón khách quý vào sương phòng đã dọn sẵn nghỉ ngơi. Giữa trưa thì đưa các món ăn chay, xế chiều thì dọn dẹp phật đường cho các quý nhân dâng hương để không bị người ngoài quấy rầy.

Trước kia Tương Nhược Lan căn bản là không tin mấy thứ này, nàng là điển hình của người theo chủ nghĩa duy vật. Nhưng từ lúc xuyên qua, có một số việc cũng khó mà hiểu rõ Cho nên lần này dâng hương bái phật là rất thành tâm thành ý.

Đầu tiên là thái phu nhân tiến lên quỳ lạy, Tương Nhược Lan ở bên cạnh nghe được bà lầm bầm khấn: “Cầu cho Hầu gia thuận lợi chốn quan trường, nhà cửa bình an. Cầu cho phu thê Yên Nhiên hạnh phúc trăm năm. Cầu cho con dâu sớm sinh con nối dõi cho Cận gia, cầu cho thiếp thất Vu thị lớn nhỏ bình an.

Trong lòng Tương Nhược Lan không khỏi thở dài, chuyện thái phu nhân quan tâm thật đúng là không ít.

Đến phiên Tương Nhược Lan, thần sắc nàng cung kính, quỳ gối trên bồ đoàn khấn:

- Phật tổ trên cao, xin bảo vệ Thái hậu, thái phu nhân thân thể an khang, bảo vệ Hoàng thượng có thể buông sự cố chấp, cầu cho những người ta quan tâm cả đời bình an. Cầu cho ta cùng phu quân có thể bạch đầu giai lão.

Nàng thầm khấn trong lòng rồi cung kính dập đầu lạy ba cái.

Tiếp theo là Triệu di thái thái cùng Vương thị, các nàng đều thầm khấn nhưng điều hai người khấn là gì có lẽ ai cũng đoán được.

Tiếp theo là Thanh Đại, nàng quỳ gối trên bồ đoàn, hai tay chấp lại, ánh mắt trang trọng, trông nàng có một vẻ đẹp lạng lẽ.

Miệng nàng hơi động, nói lầm bầm nhưng quá nhỏ, người ngoài không thể nghe. Nhưng Cận Thiệu Khang từ nhỏ luyện võ, tai thính mắt tinh hơn người bình thường, ước nguyện của Thanh Đại hầu như hẳn có thể nghe thấu.

- Cầu cho thái phu nhân, phu nhân, Hầu gia thân thể khỏe mạnh, cầu cho cha mẹ nơi xa mọi chuyện thuận tâm, cầu cho Hầu gia cùng phu nhân cả đời ân yêu, cầu cho Vu tỷ tỷ có thể thuận lợi sinh hạ hài nhi trong bụng... Cầu cho Hầu gia có thể để ý đến ta đôi chút.

Nói xong cũng dập đầu lạy ba cái.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái, cúi đầu.

Mọi người đều cầu Phật tổ phù hộ rồi mới ra khỏi phật đường.

Lúc này đã xế chiều, trở về thì quá vất vả, sợ thái phu nhân không thể chịu được nên quyết định nghỉ lại chùa Vân Khai một đêm cho thoải mái, sáng hôm sau lại lên đường.

Mọi người đều không có ý kiến gì. Chỉ riêng lúc về sương phòng, Cận Thiệu Đường có oán thầm mấy câu, chê chùa quá thanh tịnh chẳng có gì thú vị, chê thức ăn khó ăn rồi nói một câu:

- Thấp nhiều hương khói như vậy mà lại lấy những thứ đó để tiếp đãi chúng ta, đám hòa thượng này thật quá tham

Lập tức vẻ mặt thái phu nhân không vui vẻ

Triệu di thái thái vội vàng đẩy hẳn, nhỏ giọng mắng:

- Có ăn bớt gì của người đâu.

Cận Thiệu Đường lăm bằm hai câu rồi cũng im.

Tương Nhựt Lan ở bên thấy vậy thì lắc đầu, không chịu được khổ, mệt mỏi, không ham học, ham sắc đẹp, điển hình của đám công tử, sống chẳng chịu lo lắng sự nghiệp, thật là tồi tệ...

Trái lại, tướng công của Cận Yên Văn đi theo Cận Thiệu Khang, nhỏ giọng nói gì đó, ánh mắt cung kính nhưng không xiểm nịnh, không khiến người ta phản cảm. Xem ánh mắt của Cận Thiệu Khang thì hẳn đánh giá cao muội phu này.

Thanh Đại và Cận Yên Hồng đi sau cùng, Thanh Đại bế hài tử giúp nàng.

Cận Yên Nhiên nhìn Thanh Đại không ngại khổ cực, nhỏ giọng nói với Tương Nhựt Lan:

- Thanh di nương này tính tình thật tốt. Đứa trẻ kia khá nặng mà nàng cũng vẫn bế không buông tay.

Tương Nhựt Lan quay đầu lại nhìn hai đứa trẻ vui vẻ cười nói trong lòng Thanh Đại, trong lòng nghĩ thầm. Bình thường không hề thấy nàng thích trẻ con, sao hôm nay đột nhiên nhiệt tình như vậy.

Nhưng lập tức tự khinh bỉ chính mình. Tương Nhựt Lan, chẳng lẽ người không nhận ra người ta vừa đẹp người vừa đẹp nét, muốn tiểu thiếp xinh đẹp thì tâm địa ác độc mới cam lòng. Tương Nhựt Lan bĩu môi.

Đưa thái phu nhân về sương phòng rồi, Cận Thiệu Khang nói với Tương Nhựt Lan:

- Ta đưa nàng đến sau núi đi dạo. Trước ta đã hỏi qua mấy sa di ở đây, họ nói sau núi có rừng phong cảnh rất đẹp.

Tương Nhựt Lan vừa nghe thì vui mừng. Quay lại đã thấy Thanh Đại đứng một bên, vẻ mặt chờ mong, hiển nhiên là nghe được câu chuyện của bọn họ. Hai mắt như nai tơ, tự như muốn nói: - đưa ta đi! Đưa ta đi.

Theo đạo lý, hôm qua nàng mắng Vu Thu Nguyệt, nói tốt cho mình, đổi lại làm người khác có lẽ sẽ dễ dãi với nàng

Chính là, Tương Nhựt Lan không hào phóng như vậy, cho dù nàng thôi phòng mình lên tận mây thì mình sẽ không thích nàng

Tương Nhựt Lan kéo Cận Thiệu Khang, không cho hắn nhìn về phía Thanh Đại:

- Bây giờ đi. Nghe người nói ta hận không thể mọc cánh mà bay.

Cận Thiệu Khang thấy đôi mắt bừng sáng của nàng thì rất vui vẻ, dẫn nàng đi về phía sau núi

Hai người đi bộ một khắc thì tới phía sau núi. Khắp nơi đều là cây phong, lúc này, lá phong chuyển màu đỏ rực nhìn từ xa như một đám lửa đỏ cháy hừng hực khiến sắc trời mùa thu trở nên bừng sáng.

Cận Thiệu Khang kéo tay nàng đi xuyên trong rừng cây, trời xanh không một gợn mây, cảnh sắc tuyệt đẹp, quay đầu lại nụ cười xinh đẹp của người yêu thương, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn.

- Nhựt Lan, sau này hàng tháng chúng ta đều ra ngoài chơi. Trước kia bận chuyện phủ nha mà quên mất nàng, để nàng ngày ngày trong phủ, vì phu thấy thẹn trong lòng.

Tương Nhựt Lan cười hân:

- Đang bình thường sao lại nói vậy? Nhưng nếu sau này người có thể thường xuyên cùng ta du ngoạn thì đương nhiên ta rất vui.

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng:

- Bây giờ là hai người chúng ta, không lâu sau sẽ là ba người rồi

- Ba người? Tương Nhựt Lan ngừng cười.

Cận Thiệu Khang khẽ búng mũi nàng cười nói:

- Nàng sẽ sinh cho ta một Tiểu Thiệu Khang hoặc một Tiểu Nhựt Lan, đến lúc đó là ba, hoặc là bốn, năm, sáu người cũng nên.

Lòng Tương Nhựt Lan trấn tĩnh lại cười nói:

- Người cho ta là heo nái?

Cận Thiệu Khang nghiêm trang nói:

- Nàng sao có năng lực bằng heo nái, heo nái một lần có thể sinh mười heo con.

Tương Nhựt Lan tức giận đến nhất dạm chân, mắng:

- Dám mắng ta, xem ta thu thập nguoi. Vừa nói vừa vung tay định đánh.

- Là tự nàng nói, không trách ta được.

Cận Thiệu Khang vừa cười vừa né tránh, thỉnh thoảng quay đầu trên nàng khiến Tương Nhựt Lan đuổi theo phía sau rất tức giận. Sau đó, Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng lại, Tương Nhựt Lan đụng vào lòng hân, Cận Thiệu Khang ôm lấy nàng, nhìn hai má đỏ ửng của nàng mà hận không thể hôn nàng một phen.

- Thiệu Khang, nơi này có lẽ sẽ có người tới...

Hai mắt Tương Nhựt Lan long lanh, nàng nhỏ giọng nhắc nhở.

- Ta biết. Nàng cho rằng ta định làm gì? Cận Thiệu Khang khẽ cười xấu xa.

Tương Nhựt Lan xấu hổ đánh hân:

- Bại hoại! Coi thường người ta.

- Kiếp này, kiếp sau ta cũng chỉ coi thường mình nàng.

Vừa nói vừa khẽ hôn lên môi nàng một cái rồi mới buông nàng ra.

Tương Nhựt Lan nhìn khuôn mặt tươi cười của hân, môi nóng lên, trong lòng ngọt ngào.

Mãi đến lúc gần bữa cơm tối hai người mới về.

Khi trở về, gặp Cận Yên Nhiên, Cận Yên Nhiên ngăn bọn họ lại hỏi:

- Lúc chiều, hai người đi đâu vậy?

Tương Nhựt Lan cười nói:

- Chúng ta ra phía sau núi ngắm cảnh, chỗ đó có rừng phong rất đẹp.

Cận Yên Nhiên cười nói:

- Ta và hai tỷ tỷ vốn cũng định ra sau núi ngắm cảnh nhưng Thanh di nương ngăn bọn ta lại nói sau núi chẳng có gì, muốn cùng chúng ta đến viện trước xem cây cảnh. Giờ thì ta đã hiểu, thì ra nàng không muốn chúng ta quấy rầy các nguoi, đúng là người chu đáo.

Tương Nhựt Lan quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, sự hăng hái khi nãy đột nhiên biến mất một nửa.

Lúc cơm tối, mọi người đều tề tựu, chùa chuẩn bị cơm chay cho bọn họ.

Hai mươi mấy đĩa thức ăn, mùi thơm ngát. Lúc đầu, Thanh Đại còn đứng bên hầu hạ Tương Nhựt Lan như bình thường Triệu di thái thái đứng hầu hạ thái phu nhân.

Thái phu nhân lên tiếng:

- Hiếm khi đi ra ngoài, không cần mấy thứ quy củ đó, các nguoi cùng ngồi xuống ăn đi, bổ sung tinh thần sáng mai còn trở về.

Thanh Đại từ chối mấy lần rồi mới ngồi xuống vị trí cuối cùng, cũng chỉ cúi đầu ăn, không hề ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Xấu Hổ

Cận Yên Vân nhìn một hồi rồi cười nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, nhân, ta thật sự rất hâm mộ người, người cái gì cũng tốt, thái phu nhân thương người, phu quân sủng người, đến ngay cả thiếp thất cũng cung kính như vậy. Hôm nào ta phải xin người chỉ giáo mới được.

Trương Nhược Lan cũng cười nói:

- Sao nào? Người muốn học theo ta để về nhà giúp phu quân nhà người nạp thêm mấy phòng?

Hàn Dật ngồi bên hai mắt sáng bừng.

Sự tươi cười trên mặt Cận Yên Vân cứng đờ, không nói nên lời. Thái phu nhân cười nói:

- Yên Vân, cuối cùng cũng có người trị được người rồi.

Mọi người cùng cười ồ lên, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Trương Nhược Lan cũng thấy mệt mỏi, trở về sương phòng. Trong chùa đương nhiên chia phòng nam nữ, phòng cũng không có nhiều nên mấy người ở chung một phòng.

Thái phu nhân cùng Triệu Di Thái Thái, Trương Nhược Lan cùng Cận Yên Nhiên, Vương thị, Thanh Đại và hai vị Cận tiểu thư. Cận Thiệu Khang cùng Hàn Dật, Cận Thiệu Đường.

Trương Nhược Lan và Cận Yên Nhiên đều mệt mỏi, nói được vài câu đều ngủ thiếp đi. Cận Thiệu Khang không có thói quen ngủ sớm nên nói với Hàn Dật một tiếng rồi ra khỏi phòng. Hàn Dật vốn định theo sau, nhân cơ hội lấy cảm tình nhưng lại bị Cận Thiệu Đường giữ lại nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Hàn Dật không tiện làm mất mặt anh trai vợ, lòng đầy tức tối trở về.

Cận Thiệu Khang ra khỏi sương phòng đi men theo hành lang phía trước. Vốn định gọi Trương Nhược Lan đi cùng nhưng đến phòng nàng thấy đèn tắt biết là nàng đã ngủ thì lại đi một mình.

Đột nhiên nhớ ra xế chiều Cận Yên Nhiên đề cập đến cây cảnh trước viện, ánh trăng đêm nay rất sáng, dù sao cũng chẳng có chuyện gì nên quyết định đi xem một chút.

Đi qua đại điện, qua vài khúc quanh thì tới trước viện. Diện tích không lớn, có hai cây đại thụ và vô số giả thạch, thêm một số bồn cây cảnh cho quan khách thưởng thức.

Cận Thiệu Khang đi tới, nương theo ánh trăng mà thưởng thức một cây tùng bách cao bằng nửa người. Đột nhiên, ở khối giả thạch phía trước hiện ra một bóng người mảnh khảnh.

- Là ai? Giả thần giả quỷ ở đó. Cận Thiệu Khang lớn tiếng quát.

Bóng người đó hơi run lên, như là rất hoảng sợ, vội xoay người lại, chính là Thanh Đại.

- Hầu gia...

Về mặt như bị hù dọa, giọng nói vẫn hơi run run

Cận Thiệu Khang thấy là nàng thì nhú mày:

- Muộn thế này rồi, người không đi nghỉ đi còn ở đây làm gì?

Thanh Đại từ từ đi về phía hán, cách hán khoảng ba thước thì dừng lại, hành lễ, sau đó cúi đầu trả lời:

- Chiều nay thiếp thất đến đây ngắm cảnh không may bị rơi mất một cây trầm, chắc là đánh rơi ở đây.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn về phía nàng:

- Giờ đã muộn rồi sao có thể tìm được? Sáng mai quay lại tìm đi

- Nhưng sáng mai mọi người đều chuẩn bị rồi đi, ta sợ lúc đó không có thời gian quay lại...

- Chỉ là một cây trầm, trở về phu nhân sẽ cho người.

- Cây trầm đó là thái phu nhân tặng thiếp thất..

Giọng Thanh Đại lộ ra vẻ không muốn.

Cận Thiệu Khang không muốn đứng lâu cùng nàng, sợ Trương Nhược Lan biết không vui thì nói:

- Vậy người từ từ mà tìm

Vừa nói vừa quay đi, chuẩn bị tìm chỗ khác để giết thời gian.

Nhưng đột nhiên Thanh Đại lại gọi hắn lại:

- Hầu gia...

- Chuyện gì?

Cận Thiệu Khang nhú mày nhưng không quay đầu lại

Thanh Đại tiến lên hai bước đi tới bên cạnh hắn, cúi đầu nói:

- Thiếp thân biết là mình quấy nhiễu nhã hứng của Hầu gia, vẫn xin Hầu gia ở lại, thiếp thân xin cáo lui. Trong giọng nói lộ ra vẻ vô cùng mắt mát/

Cận Thiệu Khang hơi ngạc nhiên, quay đầu lại:

- Không phải là người đang muốn tìm trâm sao?

Thanh Đại ngẩng đầu, một đôi mắt sáng nhẹ nhàng lướt qua hắn như có thiên ngôn vạn ngữ:

- Thiếp thân đợi Hầu gia về rồi sẽ trở lại tìm. Nói xong lại cúi đầu.

Nàng nói như vậy khiến Cận Thiệu Khang có chút ngượng ngùng. Nghĩ từ khi nàng vào phủ đều luôn cẩn thận, sống biết điều, chưa bao giờ gây chuyện, đối nhân xử thế đều thể hiện được sự ôn thuận hiền lương.

Nữ tử như vậy bất kể là thành thiếp thất nhà ai đều hẳn là phải nhận được sự sủng ái. Nhưng tới Cận gia thì cả đời nàng chỉ có thể thành quả phụ, kì thật nàng cũng là nữ tử đáng thương, mình dù không thể cho nàng tình cảm thì cũng không cần đối xử quá lạnh lùng với nàng.

Với Thanh Đại, Tương Nhục Lan vì biết Hoàng thượng không có ý tốt với mình, lại có hẹn ước nửa năm, hơn nữa thân phận của nàng là thiếp thất nên vẫn luôn đề phòng nàng. Nhưng Cận Thiệu Khang lại không như thế, dù hắn không thích nàng, nhưng là bởi vì nàng là hoàng đế ngự tứ, hơn nữa lại hoàn toàn không biết tâm tư của Hoàng thượng cho nên chỉ coi nàng như một ca cơ, cũng sẽ không có ý phòng bị. Chỉ cần hắn giữ mình không đi gặp nàng, không để Tương Nhục Lan giận là được.

Nghĩ vậy, Cận Thiệu Khang nói:

- Như vậy đi, giờ ta cũng chỉ đang giết thời gian, ta giúp người tìm trâm, sớm tìm được người cũng sớm về phòng nghỉ ngơi.

Thanh Đại vừa vui vừa sợ ngẩng đầu:

- Thật sao? Thiếp thân cảm ơn Hầu gia.

- Trâm trông như thế nào?

Cận Thiệu Khang khom lưng chậm rãi tìm

- Là một chiếc trâm bạch ngọc khảm đám mây màu vàng, rất đẹp. Tuy trông đơn giản như ta rất thích.

Thanh Đại cười nói, giọng nói thanh thúy như nước suối chảy, rất êm tai.

- Sao không bảo nha hoàn tìm cùng.

Thanh Đại áy náy nói:

- Bọn họ mệt mỏi một ngày rồi, ta thật sự rất ngại làm phiền bọn họ. Hơn nữa sẽ gây động tĩnh lớn quấy rầy thái phu nhân nghỉ ngơi.

- Người nghĩ thật chu đáo. Trong giọng Cận Thiệu Khang lộ ra một tia tán thưởng.

Thanh Đại ngượng ngùng cúi đầu:

- Nhưng giờ lại phiền đến Hầu gia rồi.

Cận Thiệu Khang Yên Nhiên nói:

- Không ngại đâu, dù sao ta cũng không ngủ được.

Sau đó hắn phát hiện một cây trâm trong một bồn cây cảnh. Hắn nhặt lên, vội quay người lại:

- Có phải cây trâm này?

Nhưng vừa khéo lúc này Thanh Đại bước lên, không ngờ hắn đột nhiên xoay người, cứ như vậy, hắn vươn tay, vừa vịn chạm vào ngực nàng.

- A!

Thanh Đại khẽ kêu lên, mặt đỏ bừng, ôm ngực lùi về phía sau hai bước, đầu cúi sát đất như đang muốn tìm lỗ nẻ mà chui.

Cận Thiệu Khang cũng xấu hổ vô cùng, thật không nghĩ tới chuyện lại thành như vậy:

- Xin lỗi, ta vô ý...

Giọng Thanh Đại như muỗi kêu:

- Hầu gia không cần xin lỗi, Thanh Đại... Thanh Đại vốn là người của Hầu gia...

Cận Thiệu Khang không muốn nói tiếp, hắn đặt cây trâm vào tảng đá bên cạnh:

- Đây là cây trâm người cần tìm, ta về trước, người đi nghỉ sớm đi.

Vừa nói vừa xoay người, cũng không quay đầu nhìn lại.

Thanh Đại đỏ bừng mặt ôm ngực nhìn theo hắn. Mãi đến khi hắn hoàn toàn biến mất thì nàng mới buông tay, về mặt đỏ bừng nhanh chóng tan biến, sắc mặt nàng dưới ánh trăng lại có một vẻ lạnh lùng đặc biệt.

Nàng cảm lấy chiếc trâm bạch ngọc cài lại đầu mình, nhìn hướng Cận Thiệu Khang rời đi, khóe miệng khẽ cười nhạt.

Hôm sau trời còn chưa sáng, nha hoàn đã thức dậy chuẩn bị. Không bao lâu, chủ tử cũng thức dậy, rửa mặt thay quần áo rồi dùng chút điểm tâm đơn giản, chuẩn bị lên đường trở về.

Mọi người ra cửa chùa, gã sai vặt đã dắt xe ngựa tới cửa, Thanh Đại ôm con của Cận Yên Hồng đi ra sau cùng. Cận Yên Vân không đợi được, thấy Thanh Đại thì lạnh lùng nói:

- Ta nói Thanh đi nương à, người đã biết sáng nay mọi người muốn đi sớm, đêm qua còn về muộn như thế làm gì. Làm bản thân ngủ muộn không nói còn khiến ta ngủ không yên.

Thanh Đại sợ hãi nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta tối hôm qua có chút việc, cho nên mới về trễ, là ta sai

Nha hoàn đón lấy đứa bé trong tay nàng.

Tương Nhục Lan nhìn Thanh Đại một cái.

Nhưng Cận Thiệu Đường đứng cạnh Cận Thiệu Khang và Hàn Dật nghe vậy, về mặt hào hứng, cười nói:

- Cái này thật thú vị, đêm qua Hầu gia trở về muộn, chẳng lẽ hai người nhân lúc trăng lên sao mọc thì hẹn ước?

Vừa nói vừa nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Đại ca, không ngờ người còn có hứng thú này.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mỗi người một khác. Lòng Tương Nhục Lan trầm xuống, vội nhìn về Thanh Đại đã thấy Thanh Đại ngượng ngùng nhìn Tương Nhục Lan một cái, về mặt đỏ bừng.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang cũng có chút mất tự nhiên.

Hai người bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện người khác không biết. Vừa nghĩ đến đó, lòng Tương Nhục Lan đau như kim châm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Cận Thiệu Khang nhìn về phía nàng, về mặt thành khẩn, trước mặt nhiều người hắn khó mà giải thích cái gì.

Tương Nhục Lan cảm thấy ánh mắt mọi người dường như đều tập trung trên người mình, một số còn như đang chờ kịch hay. Nàng hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình, bây giờ cái gì cũng chưa biết rõ ràng, không thể nghĩ linh tinh tránh người khác cười chê.

Mọi thứ đợi về rồi nói/

Nghĩ vậy, sắc mặt Trương Nhược Lan lại hồi phục về bình tĩnh, nhắc nhở mọi người lên xe, sai bảo hạ nhân dọn đồ tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Đám người phòng Triệu đi thái thái đều biết Trương Nhược Lan hay ghen, vốn định xem kịch hay nhưng không ngờ nàng lại bình tĩnh như vậy thì trong lòng thâm lạ. Nhưng có mặt thái phu nhân cũng không dám đổ dầu vào lửa, không thể làm gì khác là bực bội đi lên xe ngựa.

Bên kia, Cận Thiệu Đường khó có được lúc túm được đuôi Cận Thiệu Khang thì không muốn ngừng lại, vẫn lái nhái:

- Đại ca, sao không nói cho chúng ta biết tối qua các người đi đâu.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, mặt đen lại:

- Cảm ơn.

Hắn Dật vội kéo Cận Thiệu Đường:

- Nhị ca, mau lên xe đi, không còn sớm đâu.

Cận Thiệu Đường sợ uy Cận Thiệu Khang nên lúc này mới khóa miệng, đi lên xe.

Tất cả mọi người lên xe, xe ngựa chậm chậm rời đi.

Trương Nhược Lan vẫn ngồi cũng thái phu nhân, Thanh Đại và Cận Yên Nhiên.

Lên xe, Trương Nhược Lan ngồi bên cạnh thái phu nhân nói chuyện hôm qua tạ thần tạ phạt với thái phu nhân, cố gắng không nhắc đến chuyện khi nãy.

Nói một hồi, thái phu nhân đột nhiên nhìn về Thanh Đại, nhẹ hỏi:

- Yên Vân nói đêm qua người về muộn, người đi đâu vậy?

Trương Nhược Lan ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Thanh Đại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Thăm Dò

Thái phu nhân bình thường ghét nhất những người trước sau bất nhất, nếu có bản lĩnh thì cứ giả bộ đến cuối cùng chứ đừng để bà nhìn ra sơ hở. Như Vu Thu Nguyệt, trước biểu hiện hiền hòa, ôn nhu, cung kiệm nhưng dần dần để lộ tâm cơ và sự tham lam, chẳng qua nàng mang cốt nhục của Cận gia nên bà cũng không so đo với nàng.

Nhưng Thanh Đại thì khác, ban đầu Thanh Đại biểu hiện rất điềm đạm, thanh nhã, nhu thuận, không tranh với đời, rất được bà yêu thích. Nhưng theo những lời Cận Thiệu Đường nói ban sáng, tối qua nàng và Hầu gia hình như có việc không thể nói cho người khác biết.

Nếu một mặt biểu hiện không tranh với đời nhưng lại giấu giếm làm những chuyện câu dẫn này nọ thì nữ tử này thật đáng sợ, tuyệt không phải là người an phận.

Thái phu nhân nhìn Thanh Đại, nhàn nhạt cười, chờ nàng trả lời.

Mặt Thanh Đại dần đỏ lên, sắc mặt vẫn cố tự nhiên, nàng cúi đầu kể lại việc đánh rơi trâm hôm qua lại.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, nếu là cây trâm khác ta cũng cho qua nhưng cây trâm này là của thái phu nhân cho ta, ta sao có thể làm mất?

Vừa nói vừa gỡ cây trâm trên đầu xuống đưa cho thái phu nhân xem, thái phu nhân nhìn cẩn thận, quả thật là mình cho nàng.

- Cho nên sau khi ăn tối xong, ta đến trước viện tìm kiếm

Thanh Đại tiếp tục kể:

- Tối đêm khó nhìn, tìm lâu cũng không thấy. Sau đó Hầu gia tới, Hầu gia nói tối không ngủ được, nhàn rồi vô sự nên giúp ta tìm. Không lâu sau thì tìm

được.

Nói tới đây, Thanh Đại cúi đầu, hai bên tai đỏ bừng

- Tìm được trăm rồi thì Hầu gia trở về, ta cũng về phòng. Có thể lúc về gây tiếng động mới làm phiền đến cô nãi nãi.

Thanh Đại nhẹ nhàng kể lại, nghe như chẳng có chuyện gì nhưng sắc mặt ửng đỏ của nàng khiến Trương Nhược Lan rất không thoải mái, vẫn cảm thấy có chuyện gì đó nàng chưa nói ra.

- Như vậy thôi? Thái phu nhân hỏi.

Thanh Đại ngẩng đầu, mở to hai mắt, vẻ mặt ngây thơ vô cùng:

- Đúng vậy, nếu không nhờ Hầu gia giúp, ta cũng chẳng biết có tìm được không

Thái phu nhân nhìn khuôn mặt thanh thuần của nàng một lần

Lúc này Thanh Đại đỏ mặt nói:

- Trước ta tưởng Hầu gia là người rất uy nghiêm, ngay cả nhìn hấn ta cũng không dám. Nhưng đêm qua mới phát hiện, Hầu gia vốn rất hiền hòa, dù không nói nhiều nhưng là người tốt. Vừa nói vừa cười.

Tình cảm của tiểu nữ nhi bộc trực này khiến thái phu nhân yên lòng. Xem ra đêm qua là trùng hợp, chỉ cần nàng không phải là loại người có tâm cơ, được con thích thì bà cũng chẳng ngại. Bà cười cười nói:

- Sau này cẩn thận một chút.

Cận Yên Nhiên nghe nàng nói tốt về ca ca, cũng không nhịn được nói một câu:

- Ca ca ta đương nhiên là người tốt, có lẽ là sợ người đêm khuya tìm một mình nên giúp người. Sau này người gặp ca ca ta không cần co đầu rụt cổ, nói không dám nói.

Thanh Đại cúi đầu e thẹn nói:

- Cô nương chê cười ta

Trương Nhược Lan ở bên cạnh nhìn vẻ mặt hàm chứa xuân tình của nàng mà trong lòng khó chịu. Nhưng có thể trách nàng? Nàng vốn là tiểu thiếp của Cận Thiệu Khang, thích Cận Thiệu Khang thì có cái gì sai?

Nàng có thể yêu cầu Cận Thiệu Khang nhưng có lý do gì để bắt ép Thanh Đại.

Trở về Hầu phủ, các quân sự thu dọn mọi thứ xong, Trương Nhược Lan đỡ thái phu nhân về Tùng hương viện, châm trà rót nước hầu hạ bà nghỉ ngơi, từ đầu tới cuối cũng không nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Đợi thái phu nhân ngủ rồi thì cùng Cận Thiệu Khang trở về Thu đường viện.

Một hồi trở về phòng, Cận Thiệu Khang liền đóng cửa lại, vội vàng giải thích. Hiển nhiên là sự lạnh lùng khi nãy của Trương Nhược Lan đã khiến hấn hơi hoảng:

- Nhược Lan, nàng đừng nghe Thiệu Đường nói hươu nói vượn, chuyện vốn không phải là như vậy. Nàng biết ta không có thói quen ngủ sớm, đêm qua ta đến tiền viện hóng gió giết thời gian, đến đó thì thấy Thanh Đại đang tìm trăm, thuận tiện gì giúp nàng một chút. Chúng ta tuyệt đối không làm gì cả, ngay cả nói cũng không nói gì nhiều...

Còn đoạn chuyện xấu hổ đó thì hấn không nhắc đến.

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn hấn:

- Người không cần nói nữa, lúc trên xe Thanh Đại đã nói hết rồi

- Vậy sao nàng vẫn tức giận?

Trương Nhược Lan ngồi xuống giường, cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ta biết các người vô tình gặp nhau, ta cũng biết các người không làm gì. Nhưng ta chỉ cần nghĩ đến việc các người cùng một chỗ thì ta rất khó chịu. Hầu gia, nữ tử đó không phải là ai khác, là thiếp của người, người và nàng cùng một chỗ, sao ta không ngại?

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên nàng, ôm eo nàng, ôm nàng vào lòng:

- Ta cũng chỉ là thấy nàng một mình rời xa quê hương rất đáng thương, nàng một mình tìm trăm, sợ đánh thức mọi người mà không dám sai nha hoàn. Ta nhân rồi chẳng có gì làm mới giúp nàng. Nàng yên tâm, sau này ta sẽ để ý, không để nàng phải khó chịu nữa.

Tương Nhượng Lan tựa vào trong lòng hắn, hai tay ôm eo hắn:

- Thiệu Khang, người có thấy ta không nói lý lẽ, cảm thấy ta hay đồ kị không?

Nhưng còn chưa đợi Cận Thiệu Khang trả lời, Tương Nhượng Lan lại nói dứt khoát:

- Đúng, ta ghen ghét, nhưng ta tình nguyện mang tiếng ghen ghét cũng không muốn nhìn người và nữ nhân khác chằng chằng thiếp thiếp mà vẫn phải giả bộ hiền lương đại độ, trượng phu chẳng phải là đồ vật, ta tuyệt sẽ không chia sẻ cho ai...

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt rất kiên quyết:

- Nếu không được, ta tình nguyện chẳng cần.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười nói:

- Sao ta để nàng mang tiếng ghen ghét được. Rồi ta sẽ khiến người người đều biết, không phải thê tử của ta ghen ghét mà Cận Thiệu Khang ta chỉ yêu một mình thê tử, ngoài nàng ra ta chẳng yêu ai khác.

Nếu có một ngày Tương Nhượng Lan giống Vu Thu Nguyệt, tự tay đem nữ nhân khác lên giường hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận được.

Tương Nhượng Lan lúc này mới cười:

- Người đừng bây giờ thì nói dễ nghe, lúc sau lại giúp người ta tìm khăn tay, tìm cây quạt.

Cận Thiệu Khang giả vờ giận:

- Phu quân nàng luôn là người nói một là một nói hai là hai, nói sau này sẽ để ý là sẽ để ý

Tương Nhượng Lan thân mật dựa vào lòng hắn:

- Được rồi, ta tin tưởng người.

Thái độ ôn nhu này khiến Cận Thiệu Khang rất thích.

Hai người ngồi ôm nhau, trong lòng đều rất ngọt ngào, một lát sau, Tương Nhượng Lan cùng hắn nhắc tới chuyện mà suốt mấy hôm qua nàng vẫn nghĩ.

- Thiệu Khang, người xem Thanh Đại có phải là người có võ không?

Cận Thiệu Khang ngây người:

- Nàng hoài nghi điều gì?

- Ngày đó trong rừng cây, Thanh Đại và Vu Thu Nguyệt nói chuyện khiến ta cảm thấy có chút khả nghi, theo đạo lý, theo biểu hiện của Thanh Đại, Vu Thu Nguyệt nói những lời này thì nàng cũng sẽ không phản ứng lớn như vậy. Giống như là sợ người khác không biết. Nhưng nàng lại quay lưng về phía chúng ta, không thể nào nhìn thấy chúng ta đi tới, cho nên ta nghĩ, có thể nàng là người có võ, tai thính mắt sáng, cho nên nghe được động tĩnh của chúng ta mới cố ý nói lớn như vậy?

Cận Thiệu Khang cẩn thận nhớ lại:

- Nhưng tình huống lúc đó, nàng nghe những lời đó, tâm tình kích động cũng là có thể. Nàng là vũ nữ Việt quốc, sao có thể là người có võ, trừ phi nàng là gian tế của Việt quốc. Nhưng nước nhỏ yếu này đứng giữa Đại Lương và Tề, sao dám chơi thủ đoạn này? Hơn nữa, nếu là Hoàng thượng giữ lại, ngự tứ cho ta thì chắc chắn là đã qua điều tra, không có vấn đề gì. Hoàng thượng đương nhiên sẽ không đưa một người khả nghi vào phủ ta, ta chính là Bình Bộ Thị Lang

Chính là vì Hoàng thượng đưa đến nên mới khiến nàng lo lắng nhưng những lời này sao có thể nói cho hắn.

Cận Thiệu Khang cười cười:

- Nàng đừng đa tâm nữa. Nếu nàng thực sự lo lắng, hôm nào ta sẽ thử nàng ta một lần. Người học võ phản ứng linh mẫn, dưới tình thế cấp bách sẽ không tự chủ được mà lộ ra chiêu thức. Đây là một loại thói quen, không dễ mà che giấu.

Mặc dù nói như thế, nhưng là hắn vẫn cho rằng Tương Nhượng Lan đa tâm. Nếu thực sự là gian tế, sao có thể vẫn án binh bất động lâu như vậy? Hơn nữa nếu Thanh Đại thực sự có ý đồ thì sao có thể giấu diếm qua mắt hắn được?

Tương Nhượng Lan vội hỏi:

- Là như thế, cũng không cần người phí tâm lo chuyện này đâu.

Để hắn đi thử chẳng phải là tạo cơ hội cho bọn họ gặp mặt? Nàng tin tưởng Cận Thiệu Khang nhưng không tin Thanh Đại. Nhìn nàng ta xuân tình phơi phới chắc cũng sẽ chẳng thành thật như trước. Cứ để bọn họ gặp gỡ, ai biết được sẽ có chuyện gì?

Nhớ đến Cảnh tuyên đế là kẻ đầu sỏ, Trương Nhược Lan hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ba ngày nghỉ phép trôi qua rất nhanh, Cận Thiệu Khang lại quay trở lại với cuộc sống đi sớm về muộn, lúc về cũng là một đường đến Tùng hương viện hoặc Thu đường viện, nếu không cũng là cùng Trương Nhược Lan đi tới hoa viên tản bộ. Trừ đến Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân thì gặp Thanh Đại ra, còn lại thật sự không gặp Thanh Đại.

Mà Thanh Đại cũng vẫn như trước, chỉ là lúc thỉnh an Cận Thiệu Khang thì không sợ hãi như trước nhưng cũng không quá to gan. Chỉ là thỉnh thoảng đỏ mặt liếc nhìn Cận Thiệu Khang một cái, vẫn là bộ dáng thanh thuần, ôn nhu.

Mỗi ngày thỉnh an Trương Nhược Lan cũng không thiếu, cùng Trương Nhược Lan nói chuyện phiếm. Thấy túi thơm tặng Trương Nhược Lan mùi nhạ đi thì đem cái mới sang tặng.

Trương Nhược Lan ngạc nhiên nói:

- Cái túi này của ta đã nhạ mùi sao của người vẫn nồng nàn như vậy?

Thanh Đại cười nói:

- Ta mang theo hạt giống từ quê, trong thời gian này gieo trồng, hoa nở đẹp lắm.

Nhưng Trương Nhược Lan vẫn luôn nghi ngờ chuyện nàng có biết võ công hay không, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định vẫn thử một lần. Hôm nay, Thanh Đại vẫn như lệ thường đến Thu đường viện, Trương Nhược Lan sai Ánh Tuyết mang trà lên.

Ánh Tuyết theo sự sai bảo của Trương Nhược Lan, lúc bưng trà cho Thanh Đại ra về không cẩn thận, đánh rơi chén trà, cả một chén trà nóng đổ vào người Thanh Đại.

Theo như Cận Thiệu Khang nói, người luyện võ trong tình thế khẩn cấp sẽ không tự chủ được mà có phản ứng. Trước nàng đã từng thử qua, nàng làm rơi chén trà cực nhanh mà Cận Thiệu Khang càng tuyệt, lấy tốc độ như chớp nhoáng mà đỡ chén trà lại.

Nếu Thanh Đại thật sự là người có võ, dù không thể đón được chén trà như Cận Thiệu Khang nhưng cũng sẽ có thể tránh được.

Nhưng Thanh Đại lại hoảng hốt bối rối hết lớn, không hề phản ứng gì, trơ mắt nhìn chén trà nóng đổ lên đùi mình, không hề né tránh.

Cả chén nước trà đổ vào đùi nàng thì nàng mới hơi có phản ứng, nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa kêu to:

- Nóng quá, nóng quá.

Hoàn toàn là phản ứng của một người bình thường.

Thấy nàng đau đến nước mắt trào ra, Trương Nhược Lan vừa thấy có lỗi vừa thấy có chút thất vọng, vội bảo Ánh Tuyết đưa nàng đi thay quần áo. Quay lại, Ánh Tuyết nói với nàng:

- Trên đùi đỏ bầm một mảng.

Bản năng của người là không thể che dấu, cái này, Trương Nhược Lan không hề nghi ngờ gì nữa. Xem ra hôm đó trong rừng quả thật là vì kích động nên mới có thể lớn tiếng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chớ Đắc Tội Với Tiểu Nhân

Tiến cung thỉnh an thái hậu, thái hậu hỏi về Thanh Đại.

Trương Nhược Lan trả lời:

- Hầu gia cũng không để tâm đến nàng ta, nhưng trong lòng ta vẫn luôn thấy không thoải mái.

Thái hậu gật đầu nói:

- Cũng đúng, có một nữ tử nhu thuận như vậy bên người cũng khó trách người thấy khó chịu.

Bà sớm đã nghe được một số điều về Thanh Đại qua Trương Nhược Lan.

Cho dù Trương Nhược Lan không thích nàng, phòng bị nàng nhưng nếu bắt Nhược Lan nói Thanh Đại không tốt thì thật không nói nổi. Có thể thấy được cách xử sự của Thanh Đại ở Hầu phủ thành công cỡ nào.

- Nói tới nói lui đều là Hoàng thượng sai...

Thái hậu nắm tay nàng dịu dàng nói:

- Nhưng người cũng đừng trách hân, hân từ nhỏ quen sung sướng, chưa từng bị gò bó. Lần đầu tiên nếm phải mùi vị muốn mà không được. Chờ thêm một thời gian nữa hân tự nhiên sẽ nghĩ thoáng ra thôi.

Trương Nhược Lan nhìn thái hậu, trong lòng rất cảm kích, từ khi thái hậu biết Cảnh tuyên để thích nàng, chưa bao giờ bà có lời nào trách cứ nàng cũng chưa bao giờ hoài nghi nàng. Trương Nhược Lan hiểu, với một thái hậu quyền cao chức trọng, cao cao tại thượng như thái hậu thì điều này là khó có được như thế nào.

- Thái hậu... Trương Nhược Lan tựa đầu vào vai bà: - May mà còn có Thái hậu tâm sự cùng ta. Giờ đây người trong Hầu phủ đều luôn miệng khen ngợi Thanh Đại, ta chẳng thể nói gì, chỉ có thể ở đây nói cùng thái hậu mà thôi.

Thái hậu nhẹ nhàng nói:

- Hải tử, vì người quá cố chấp mới nhiều phiền não như vậy.

- Cũng không phải thế.

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười:

- Nhưng chẳng có cách nào cả, suy nghĩ trong đầu ta không thể thay đổi.

- Đứa nhỏ này.

Thái hậu cười:

- Nhưng giờ đã là tháng chín, nửa năm trôi qua rất nhanh thôi.

Tới giữa tháng chín, thời tiết dần chuyển lạnh, gió Bắc gào thét, người già trẻ nhỏ đều mặc áo khoác mà cũng là lúc hai vị Cận tiểu thư phải đi.

Trước khi đi, Cận Yên Hồng nắm tay Trương Nhược Lan ngàn ân vạn tạ, cảm tạ nàng đã chăm lo tỉ mỉ. Trong thời gian ở Hầu phủ, con trai nàng bị bệnh lại không chịu uống thuốc cũng phải nhờ đến phương pháp thực liệu của Trương Nhược Lan mới khỏi.

Trương Nhược Lan còn viết thêm một số cách chữa cho trẻ nhỏ bị sốt, cảm mạo cho nàng.

Cận Yên Vân cũng nắm tay Trương Nhược Lan, nhiệt tình mời Trương Nhược Lan sau này đến nhà nàng chơi, đồng thời cũng mời cả Thanh Đại làm cho Thanh Đại rất cảm kích.

Thái phu nhân chuẩn bị rất nhiều lễ vật cho các nàng trở về. Hầu phủ ra tay đương nhiên là hào phóng, hai vị Cận tiểu thư coi như là vui vẻ trở về.

Hai tiểu thư đi rồi, Hầu phủ yên tĩnh được vài ngày thì lại xảy ra chuyện.

Mà gây chuyện lần này lại chính là Vu Thu Nguyệt đang bị cấm túc.

Vu Thu Nguyệt sợ uy thế của Cận Thiệu Khang nên an phận ngay góc trong phòng mấy ngày. Nhưng muốn nàng ở yên trong Cẩm tú viên thì sao nàng có thể an tâm? Nghe bọn nha hoàn nói Thanh Đại được sủng như thế nào, được thái phu nhân và phu nhân thích như thế nào thì nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó, nàng bắt đầu giả bộ bị ốm, sau đó liền có bọn nha hoàn báo cho thái phu nhân, nói Vu Thu Nguyệt tâm tình u buồn, không thiết cơm nước, đêm không thể ngủ.

Nha hoàn Lê Châu khóc nói:

- Thái phu nhân, di nương nhà ta từ khi bị cấm túc trong lòng luôn không thoải mái, ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, đều nói là nàng đã sai nhưng lại khiến cho hài tử bị liên lụy, bị người chán ghét mà không ăn không uống. Mấy hôm nay hầu như không ăn được gì, thỉnh thoảng còn kêu đau bụng. Nô tỳ sợ xảy ra chuyện gì, mới đến bẩm báo với thái phu nhân, xin thái phu nhân niệm tình hài tử trong bụng mà đi thăm di nương một trước.

Thái phu nhân lúc đầu nghe Lê Châu khóc lóc kể lẽ đã biết là Vu Thu Nguyệt đang gây sự thì rất khó chịu, nhưng vừa nghe nha hoàn nói bụng Vu Thu Nguyệt bị đau thì lại đứng ngồi không yên, vội vàng sai Trương mụ mụ:

- Mau mời Lư thái y

Rồi lập tức mang bọn nha hoàn đến Cẩm tú viên xem

Đến Cẩm tú viên thì đã thấy bên trong ẩm thấp khó chịu, không khí buồn bức, Vu Thu Nguyệt nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, vừa thấy thái phu nhân thì vội xuống giường, quỳ gối trước mặt thái phu nhân khóc ròng:

- Thái phu nhân, mỗi ngày ta đều nhốt mình ở đây, ta biết mọi người đều chê cười ta, ngay cả đêm ngủ ta cũng gặp ác mộng. Thái phu nhân, người không niệm tình ta thì cũng niệm tình hài tử trong bụng ta. Nó chính là huyết mạch của Cận gia, ta không vui sao nó có thể vui? Thái phu nhân, sau này nhất định ta sẽ sống quy củ, xin thái phu nhân giúp ta xin Hầu gia, đừng giam giữ ta nữa.

Nói xong bắt đầu khóc lớn, khóc đến không thở nổi. Thái phu nhân thấy nàng như vậy, trong lòng rất là lo lắng.

Lúc này, Trương Nhượng Lan cũng nghe tin mà tới. Không lâu sau Lư Từ Căng cũng tới, hẩn chấn mạch cho Vu Thu Nguyệt rồi nói với thái phu nhân:

- Thai phụ tâm tình khó chịu, không tốt cho hài tử trong bụng.

Bởi vì câu nói này, đêm đó thái phu nhân nói với Cận Thiệu Khang, hôm sau, Vu Thu Nguyệt được miễn cấm túc

Vu Thu Nguyệt được tin thì điều đầu tiên là sai Lê Châu:

- Sau này người chú ý coi chừng Nghênh Hương viện cho ta, coi chừng tiểu xướng phụ kia có gì lạ thì lập tức báo lại.

Muốn giả bộ? Xem lão nương xé nát mặt nạ của người ra.

Cứ như vậy, Vu Thu Nguyệt lại bắt đầu xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt luôn cẩn thận, gặp Trương Nhượng Lan thì rất cung kính nhưng mỗi lần thấy Thanh Đại thì ánh mắt đều trở nên âm trầm.

Trưa hôm đó, mọi người đến Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân, vừa ngồi xuống trò chuyện một hồi thì Vu Thu Nguyệt cũng được nha hoàn đỡ vào.

Vu Thu Nguyệt giờ đã có thai được năm tháng, đi lại đã bắt đầu bất tiện.

Mọi người thấy nàng thì không hện mà cũng không nói. Cận Yên Nhiên quay đầu đi không muốn để ý đến nàng, Vương thị cũng chẳng nhiệt tình như trước.

Nhưng nàng làm như không thấy, quy củ hành lễ với thái phu nhân và Trương Nhượng Lan rồi sau đó ngồi vào vị trí trên Thanh Đại. Thanh Đại vội đứng dậy hành lễ với nàng.

Vu Thu Nguyệt giương mắt nhìn nàng rồi cười nói:

- Muội muội lễ số thật chu đáo, không trách được mọi người thương yêu.

- Lễ số chu toàn là bổn phận của Thanh Đại.

Vu Thu Nguyệt nhẹ nhàng cười, ánh mắt có chút khinh thường.

Trương Nhượng Lan bưng chén trà không nói, nhìn qua hai người bọn họ, xem bọn họ chém giết nhau.

A di đà phật, Phật tổ à, xin tha thứ tâm tình khoái trá khi xem kịch vui lúc này của nàng.

Sức chiến đấu của Vu Thu Nguyệt nàng hiểu rất rõ, tiểu lý tàng đao, nếu mình không phải có thân phận hơn nàng thì cũng sẽ không dễ dàng đối phó nàng như vậy. Không biết Thanh Đại thì như thế nào, nhân lúc này xem một chút.

Vu Thu Nguyệt liếc Thanh Đại một cái rồi nhìn về phía thái phu nhân:

- Phu nhân, hôm nay ta đến, đầu tiên là thỉnh an thái phu nhân, hai là xin lỗi những lời nói ngu xuẩn trong rừng hôm đó.

Thái phu nhân gật đầu, sắc mặt hòa hoãn lại:

- Người nên xin lỗi phu nhân, phu nhân luôn đối xử tốt với người, những lời đó quả thật là không nên.

Vu Thu Nguyệt tỏ vẻ xấu hổ:

- Khi đó Thu Nguyệt bị ma xui quỷ khiến mới có thể nói ra những lời vô lương tâm như vậy. Thời gian này, Thu Nguyệt luôn tu tỉnh, càng nghĩ trong lòng càng áy náy. Hôm nay hận không thể đập đầu nhận sai với tỷ tỷ.

Vừa nói vừa đứng lên ra về muốn lạy Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan buông chén trà trong tay, giữ nàng lại, nhìn Vu Thu Nguyệt nhàn nhạt cười nói:

- Giờ Vu di nương có thai, không cần đa lễ. Nếu biết sai, sau này không nên tái phạm. Không ai có thể tha thứ hết lần này đến lần khác. Nếu còn có lần sau, cho dù ngươi đập đầu 100 lần cũng là vô dụng.

Trong lòng Vu Thu Nguyệt hận vô cùng nhưng nàng hiểu, địa vị của Trương Nhược Lan rất vững chắc, được Hầu gia cực sủng, muốn đẩy nàng cũng không được. Bây giờ không phải lúc đối phó nàng. Nàng không thể đối phó với Trương Nhược Lan nhưng không thể đến một vũ nữ cũng không thể làm gì.

Vu Thu Nguyệt nhận nhin, cố nặn nụ cười:

- Phu nhân dạy rất phải.

Nói rồi ngồi về chỗ của mình, như là khi nãy chỉ là nói chuyện phiếm.

Nàng quay đầu cười hỏi Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, mấy hôm nay có phải Hầu gia về khá muộn?

Trương Nhược Lan nhìn nàng một cái, đáp:

- Không sai, hai hôm nay Hầu gia bận việc, về khá muộn? Sao tự nhiên Di nương lại hỏi chuyện này.

Vu Thu Nguyệt liếc Thanh Đại bên cạnh một cái rồi nhàn nhạt cười nói:

- Thật ra là ta hỏi hộ Thanh di nương thôi. Ta thấy Thanh di nương không biết chính xác thời gian Hầu gia quay lại, mỗi lần đều đến sớm chờ Hầu gia về. Gió bắc thổi thật rất đáng thương nên mới hỏi hộ nàng, tránh để nàng bị gió thổi mà cảm lạnh thì không tốt.

Nha hoàn Lệ Châu theo lệnh của nàng, ngày nào cũng để ý Thanh Đại, dù nhiều lúc không theo dõi được nhưng có lần thấy Thanh Đại chờ trên đường vào Thu đường viện để chào Hầu gia.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về Thanh Đại. Bình thường thấy Hầu gia không dám nói gì mà lại có tâm tư cẩn thận này?

Nhưng cũng đúng, làm gì có thiệp thất nào không tranh sủng, chỉ là bình thường cần gì phải ra về ngọc khiết băng thanh như vậy?

Thái phu nhân ánh mắt hơi động, bụng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Trương Nhược Lan nhìn Thanh Đại nghĩ thầm, cuối cùng không nhịn được đã muốn ra tay rồi? Kế sách không tồi, đầu tiên là biểu hiện mình điềm đạm vô tranh, làm nàng không để ý, làm Cận Thiệu Khang có cảm tình tốt. Nếu vừa vào phủ đã câu dẫn Cận Thiệu Khang thì giờ hắn không chán ghét Thanh Đại mới là lạ. Đáng tiếc, vẫn bị Vu Thu Nguyệt phát hiện.

Người xưa nói đúng, đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân.

Bị Vu Thu Nguyệt dòm ngó, nàng có thể hiểu.

Trương Nhược Lan tự thấy bản thân mình hà hê như vậy là không tốt.

Vu Thu Nguyệt nhìn Thanh Đại, khóe miệng cười lạnh, vốn tưởng sẽ thấy Thanh Đại kinh hoàng.

Nhưng không ngờ, Thanh Đại chỉ hơi biến sắc nhưng cũng chẳng hề kinh hoàng, nàng mím môi, nhìn thẳng Vu Thu Nguyệt:

- Tỷ tỷ, tỷ đang chê cười ta sao? Tại sao? Thanh Đại làm sai chuyện gì?

Vu Thu Nguyệt cười lạnh một tiếng:

- Ngươi còn hỏi ta làm sai chuyện gì? Ai khi đó nói với ta rằng muốn sống những ngày an ổn ở Hầu phủ, cho dù Hầu gia không thích ngươi, cũng sẽ không cưỡng cầu? Nhưng vừa được mấy ngày đã len lén làm chuyện vô liêm sỉ. Nếu ngươi không cưỡng cầu thì cần gì phải nhìn lên Hầu gia? Đúng là dối trá.

Nàng nói đến hai chữ “dối trá” thì nhấn giọng như phun được sự tức giận trong lòng.

Chương 188: Cãi Cọ

Thanh Đại nghe Vu Thu Nguyệt chất vấn thì mặt trắng bệch, trông vô cùng đáng thương. Nàng không nhìn ai, hơi nghiêng đầu, ánh mắt mông lung, sóng mắt lưu chuyển.

- Tỷ tỷ nói không sai, ta đúng là nghĩ sống một cuộc sống an ổn. Tuy ta là nữ nhi dòng tôn thất nhưng ta không như tỷ, ta là con của vũ nữ, tỷ tỷ là trưởng nữ, tỷ không biết cuộc sống của ta khi còn nhỏ. Từ khi đến Đại Lương, ta vẫn luôn hy vọng được sống cuộc sống an ổn, đó là những lời từ đáy lòng ta.

Giọng nàng uyển chuyển mềm nhẹ, nói đến đây khiến ai nấy đều cảm thương, kể cả Trương Nhược Lan cũng thăm thò dài một hơi.

Vu Thu Nguyệt vốn là kẻ rất giỏi ngụy trang, cùng Trương Nhược Lan tranh đấu, Trương Nhược Lan coi thường điều này, mỗi lần nàng đều dùng cương khắc nhu, dồn ép Vu Thu Nguyệt chặt chẽ. Nhưng không ngờ Thanh Đại dùng nhu lại khiến ai nấy đều đồng tình, trong lòng Trương Nhược Lan cảm giác bất an.

- Đã như vậy, ngươi còn lừa dối phu nhân, ngầm câu dẫn Hầu gia? Ngươi bớt giả bộ đáng thương đi, nói trắng ra, cũng chỉ là thủ đoạn để được Hầu gia sủng ái thôi, ngươi còn muốn dối gạt ai?

Nghe nói lời ấy, thái phu nhân cùng Cạn Yên Nhiên không hẹn mà cũng nhú mày, các nàng đều có cảm tình với Thanh Đại.

Thanh Đại ngẩng phắt lên nhìn Vu Thu Nguyệt, mắt ngấn lệ nhưng vẫn tĩnh táo:

- Ta không muốn tranh giành gì, cũng chẳng muốn yêu cầu gì, ta chỉ là... ta chỉ là...

Nói tới đây nàng hơi chớp mắt, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, mặt dần đỏ ửng:

- Ta chỉ là muốn gặp Hầu gia mà thôi, chỉ muốn nhìn hấn, nói chuyện hai ba câu với hấn, nếu phu nhân không tin, có thể đi hỏi Hầu gia, Thanh Đại có làm chuyện vô liêm sỉ gì chẳng? Ta chỉ là trốn một bên nhìn trộm mà thôi, mỗi lần trước mới có dũng khí thỉnh an Hầu gia. Ta không cường cầu gì cả, nhưng ta muốn gặp phu quân của mình, tại sao lại là hành vi không biết liêm sỉ?

Mọi người đều biết từ khi nàng vào phủ Hầu gia chẳng nhìn nàng lấy một lần. Nếu tới lúc thỉnh an thái phu nhân không gặp thì cơ bản một ngày cũng chẳng có cơ hội gặp Hầu gia một lần. Nàng là nữ tử Việt quốc không có chỗ dựa, mới đầu còn có chút sợ hãi, nhưng lâu dần, tự nhiên sẽ muốn được Hầu gia coi trọng. Nghĩ kỹ xem, cũng chỉ là chuyện bình thường, còn hơn một số thiếp thất thích bán phong tình ong bướm. Cùng lắm nàng chỉ nhân lúc Hầu gia trở về gặp hấn một lần cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Dù sao nàng cũng là thiếp thất của Hầu gia.

Nhưng những lời này của Thanh Đại làm cho Trương Nhược Lan khó chịu, đang chuẩn bị nói mấy câu thì Vu Thu Nguyệt lại giành lời:

- Thanh Đại, ta nghe ngươi nói những câu này thì hình như không đúng? Ngươi muốn gặp hầu gia lại chỉ dám len lén nhìn trộm, ý của ngươi là có người không cho ngươi gặp Hầu gia? Khiến ngươi chịu ủy khuất, phải đứng trong gió lạnh mới được gặp Hầu gia.

Nói xong khóe mắt giống như vô ý mà liếc nhìn Trương Nhược Lan một cái, ý cười trên miệng lạnh lùng.

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều nhú mày. Ai chẳng biết Trương Nhược Lan ghen tuông, đương nhiên là Trương Nhược Lan không cho Hầu gia đi gần gũi thiếp thất. Thanh Đại thành thật không dám làm trái ý phu nhân, nhưng muốn gặp Hầu gia nên chỉ đành vụng trộm như thế.

Trương Nhược Lan trong lòng tức giận, Vu Thu Nguyệt này, muốn đối phó Thanh Đại còn không quên kéo nàng vào. Nhưng nàng nhìn sắc mặt mọi người cũng hiểu, chuyện hôm nay nàng phải mở lời, nếu không sẽ khiến Thanh Đại càng được mọi người đồng tình, điều này là bất lợi với nàng.

Nàng nhẹ nhàng cười hai tiếng, mở miệng nói:

- Những lời này lại càng thú vị. Trong nhà, Hầu gia là chủ, bên ngoài, Hầu gia là Đại tướng quân đã bình định loạn phương Tây, giờ là Tam phẩm Binh bộ thị lang. Hầu gia là người như vậy ai có thể ngăn cản hấn gặp ai. Muốn gặp ai là chuyện trong tay hấn, những lời này của Vu di nương thật buồn cười, nếu không cẩn thận truyền ra ngoài, người ta chẳng biết sẽ nghĩ về Hầu gia thế nào. Còn về phần Thanh di nương...

Trương Nhược Lan nhìn về phía Thanh Đại, còn chưa nói gì, Thanh Đại đã quỷ xuống trước mặt Trương Nhược Lan, vội dập đầu rồi nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Phu nhân, Thanh Đại biết cất ngang lời phu nhân là Thanh Đại không đúng. Nhưng có một số điều, Thanh Đại không thể không nói. Thanh Đại từ khi đến Hầu phủ được phu nhân chăm sóc, trong lòng Thanh Đại vô cùng cảm kích nên trong lòng Thanh Đại tuyệt sẽ không có nửa câu trách cứ phu nhân như ý nghĩ của Vu di nương. Thanh Đại cho dù nằm mơ cũng không dám làm những chuyện như vậy. Chỉ là vì Thanh Đại muốn gặp Hầu gia mà thôi. Vốn nghĩ rằng chuyện chẳng có gì, chẳng ngờ lại bị Vu di nương cho là vô liêm sỉ. Nếu ngay cả phu nhân cũng nghĩ như vậy, sau này Thanh Đại không

gặp Hàu gia nữa, bất kể thế nào cũng không làm cho phu nhân không vui. Thanh Đại không muốn phu nhân tức giận Thanh Đại.

Nàng ngẩng đầu lên, rất thành khẩn nhìn Trương Nhược Lan, bộ dáng như thể Trương Nhược Lan có bảo nàng chết nàng cũng sẽ chết.

Nhưng Trương Nhược Lan có thể nói gì? Nàng đương nhiên không muốn Thanh Đại xuất hiện trước mặt Hàu gia nhưng những lời này có thể nói ra? Nàng nhìn khuôn mặt thanh thuần, kiều diễm như hoa của Thanh Đại mà lòng hơi trầm xuống.

Lúc này Vu Thu Nguyệt cười lạnh:

- Thanh di nương, ngươi đang ép phu nhân đồng ý cho ngươi gặp Hàu gia?

Thanh Đại quay phắt lại như vô cùng tức giận:

- Tỷ tỷ, ta biết chuyện là trước Thanh Đại đắc tội ngươi, nhưng ngươi tức giận gì tìm Thanh Đại là được rồi? cần gì cứ phải tìm cách chia rẽ ta và phu nhân. Ngươi có ý đồ gì. Lúc trước ngươi nói ta nhìn trộm Hàu gia là chuyện vô liêm sỉ, giờ ta xin phu nhân mình giám thị sao lại là bức phu nhân? Chuyện này đương nhiên là xin thái phu nhân và phu nhân mình giám, Thanh Đại làm gì sai?

Vu Thu Nguyệt thấy nàng dám chỉ trích mình trước mặt thái phu nhân thì không khỏi cả giận nói:

- Hay cho nha đầu dè dỏm nhà ngươi.

Sau đó vội nhìn về thái phu nhân:

- Thái phu nhân đừng nghe tiện nhân này nói bậy, Thu Nguyệt tuyệt đối không có ý này.

Sắc mặt thái phu nhân trầm xuống, bàn đặt mạnh chén trà xuống bàn khiến Vu Thu Nguyệt sợ run lên.

- Được rồi. Vu di nương, miệng ngươi sạch sẽ một chút, Thanh di nương là Hoàng thượng ngự tứ, không phải là người người có thể tùy tiện mắng chửi. Ngươi nhìn ngươi đó, vừa mới ra ngoài đã khiến cả nhà bất an, xem ra Hàu gia nói rất đúng, với tính cách này của ngươi, phải cảm tức thì phủ mới được yên. Lần này, tự ta phạt ngươi, ngươi đừng mong xin ra nữa.

Vu Thu Nguyệt vội vàng quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ:

- Thái phu nhân đừng giận, Thu Nguyệt không cố ý gây sự, chỉ là thấy Thanh di nương nói một đằng làm một nẻo, mới không nhìn được mà nói. Thu Nguyệt biết sai rồi, thái phu nhân đừng so đo với Thu Nguyệt.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Thanh di nương cũng như ngươi, đều là thê thiếp của Hàu gia, sao nào, trước ngươi nghĩ đủ cách gặp Hàu gia, lấy lòng Hàu gia, giờ Thanh di nương ngay cả gặp Hàu gia cũng không được? Phu nhân nói đúng, Hàu gia muốn gặp ai thì ai cũng không cần được. Nếu Hàu gia thực sự không muốn gặp Thanh di nương thì cho dù Thanh di nương có đến trước mặt Hàu gia cũng là vô dụng. Vu di nương, giờ ngươi chỉ nên chú ý dưỡng thai, an tâm chờ sinh, bớt lo chuyện không đầu đi. Chẳng lẽ ngươi nghĩ mình ngươi là kẻ sáng suốt còn chúng ta đều là kẻ ngu độn, mất mủ?

Trong lòng Vu Thu Nguyệt thất kinh, vội dập đầu, không dám nói thêm gì.

Thái phu nhân nhìn Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, giờ ngươi là người quản lý gia đình, ngươi có nói gì không?

Bà nhìn Trương Nhược Lan, sắc mặt lạnh nhạt.

Bà biết con thích Trương Nhược Lan nhưng Hàu gia dưới gối không con, chỉ dựa vào một Nhược Lan là không được, giờ Thanh Đại ôn thuận hiểu chuyện lại xinh đẹp như hoa, Hàu gia cũng không có vẻ là chán ghét nàng, đã như vậy, không thể dung túng Nhược Lan chuyên sủng.

Trương Nhược Lan nhìn Thanh Đại đang quỳ một cái, đúng là nữ tử lợi hại, nói mấy câu chẳng những rửa sạch hiềm nghi mà còn có thể biến chuyển thành cục diện này, sau này, dù nàng nghĩ cách tiếp cận Hàu gia cũng chẳng ai trách nàng.

Mà càng khiến nàng bội phục là những lời này vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không chút dấu vết giả tạo nào, đến cả nàng cũng không thể hiểu được là Thanh Đại cố tình hay không.

Thanh Đại, mỗi việc đều rất kín kẽ, giống như mọi thứ là hoàn toàn tự nhiên khiến nàng cảm giác không thể làm gì được.

Nhưng cho dù tâm cơ của ngươi khó lường thế nào, thủ đoạn cao tới đâu, ta cũng sẽ không để cho ngươi phá hoại hạnh phúc của ta.

- Mẫu thân nói rất đúng, Nhược Lan không có gì để nói nữa.

Ta không cãi cò với ngươi, nhưng ta không để Thiệu Khang đến phòng Thanh Đại, nếu có bản lĩnh thì đi mà bảo con ngươi.

Thái phu nhân hài lòng gật đầu, vừa giáo huấn Vu Thu Nguyệt vài câu rồi mới bảo mọi người trở về.

Cận Yên Nhiên ở lại cùng thái phu nhân, đợi mọi người đi rồi nàng hỏi thái phu nhân:

- Mẫu thân, người thấy Thanh Đại biểu hiện như thế được không?

Thái phu nhân cười cười:

- Người có thể hỏi câu này, có thể thấy những năm ta dạy dỗ người không uổng phí rồi.

Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu:

- Từ sau khi nữ nhi tin nhầm Vu di nương, giờ không dám dễ dàng tin tưởng ai nữa.

Thái phu nhân trầm mặc một hồi, đáp:

- Từ nhỏ đã được nuôi thành ca cơ, nói chẳng có chút tâm cơ nào ta không tin. Nhưng Thanh Đại còn là người biết nặng nhẹ, không phải là loại người làm càn như Vu Thu Nguyệt. Sau này nàng được sủng hạnh cũng sẽ không gây ra chuyện lớn.

Vừa nói vừa thở dài, có chút lo lắng nhìn Cận Yên Nhiên:

- Con của ta, trước ta vẫn muốn đem người gả cho một gia đình đơn giản, không cần danh gia vọng tộc, không cần phú quý vinh hoa, chỉ cần phu quân của người là người biết nóng lạnh. Không ngờ Hoàng thượng lại chỉ hôn cho người và Trữ vương, phủ Trữ vương phức tạp, mẫu thân giờ rất hối hận trước đã bảo vệ người quá tốt, mới khiến người ngây thơ như vậy, mẫu thân rất lo lắng.

Cận Yên Nhiên dựa vào lòng mẫu thân:

- Mẫu thân đừng lo, nữ nhi sẽ rất kiên cường đối mặt với mọi chuyện, giống như tàu tàu vậy, có gì không hiểu, quay lại hỏi mẫu thân là được.

Thái phu nhân cười:

- Làm gì có nữ nhi nào gả ra rồi cứ hay về nhà mẫu thân, nhưng mà... tàu tàu người quả rất giỏi, cục diện gian nan như vậy mà cũng từng bước đứng vững được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Thông Phòng

Vu Thu Nguyệt mang theo một bụng tức giận trở về Cẩm tú viên.

Lệ Châu nhìn sắc mặt đen ngòm của nàng mà cẩn thận bưng bát canh nóng hỏi:

- Di nương, sau này nô tỳ có cần theo dõi Thanh di nương không?

Vu Thu Nguyệt cầm chén canh trong tay đập luôn xuống đất, lớn tiếng quát:

- Đương nhiên là cần. Ta không tin ả ta có thể dấu diêm không lộ manh mối.

Nàng thua dưới tay một vũ nữ, cục tức này sao có thể nuốt xuôi.

Lệ Châu trừng mắt nhìn nàng, nhỏ giọng khuyên bảo:

- Di nương... ta thấy hay là thôi đi. Hôm nay thái phu nhân tức giận như vậy, hơn nữa thái độ cũng rất rõ ràng, cho dù sau này bắt được nàng cùng Hầu gia cùng một chỗ, chúng ta có thể thế nào?

Vu Thu Nguyệt hậm hực nói:

- Hôm nay là ta quá sơ sót, việc này căn bản là không nên nói trước mặt thái phu nhân. Trương Nhược Lan kia ghen tuông như vậy, việc này chỉ cần nàng ta biết là được rồi. Lần sau người phát hiện ra tình huống như thế thì đừng vội lộ ra, chỉ cần nói cho ta biết, ta dẫn Trương Nhược Lan đến thì ai cũng sẽ có kịch vui để xem. Ta không tin với tính cách của phu nhân thấy cảnh như vậy thì còn dung được ả ta. Đến lúc đó để mặc bọn họ tranh đấu, ta chỉ cần

làm ngư ông đắc lợi là được.

Nghĩ vậy, tựa như thắng lợi đã bày ngay trước mắt, nàng đắc ý cười cười

Lệ Châu nhìn nàng cười nhưng không cho là đúng. Hai vị chủ tử đó thoạt nhìn cũng thấy là chẳng phải là người yếu ớt, há có thể dễ dàng để di nương tính kế được.

Nhắc lại, từ khi di nương mang thai, tính tình thay đổi rất nhiều, thoát giận thoát bực mình, hành sự bất cần hơn trước nhiều.

Nhưng nàng chỉ là nha hoàn, ngoài nghe lệnh ra thì còn có cách nào nữa?

Tương Nhục Lan trở lại thu đường viện hậu, nhớ đến Cận Thiệu Khang đã gặp Thanh Đại mấy lần mà không nói một lời, trong lòng có chút bực mình. Nàng thầm nghĩ, lúc này gát ta gập mặt, chờ thêm mấy ngày nữa thì còn chẳng biết lửa ta làm những trò gì nữa.

Nhưng dần dần, nàng tỉnh táo lại.

Nghĩ lại, cũng không thể hoàn toàn trách Cận Thiệu Khang. Thanh Đại chờ trên đường hấn trở về sao hấn biết được? Gặp rồi, Thanh Đại theo quy củ hành lễ với hấn chẳng lẽ hấn lại không để ý đến nàng? Về phần hấn không nói cho mình, có lẽ thứ nhất là cảm thấy không cần thiết, thứ hai, hấn sợ mình nghĩ nhiều.

Hấn từ phủ nha về vốn đã rất mệt mỏi, nếu mình vì chút chuyện nhỏ này mà quẩn luyến, bắt hấn giải thích, dỗi dành mình thì cho dù hấn yêu mình cũng sẽ thấy phiền chán. Đến lúc đó, chẳng phải là trúng ý của hoàng đế? Nói đến nói đi, hấn đưa Thanh Đại tới đây là khiến nàng và Cận Thiệu Khang không tin tưởng nhau mà thôi

Nghĩ tới đây, Tương Nhục Lan quyết định, chuyện này không nên để ý nữa.

Cho nên khi Cận Thiệu Khang quay về Tương Nhục Lan vẫn đối đãi với hấn như thường, quan tâm chăm sóc, bưng trà đưa nước cho hấn bớt mệt, để cho hấn cảm nhận được sự ôn nhu, chăm sóc của nàng.

Nhưng lúc sau đi thỉnh an thái phu nhân thì Cận Yên Nhiên lại trêu ghẹo Thanh Đại trước mặt Cận Thiệu Khang:

- Thanh di nương, bây giờ ca ca ta ở đây, ngươi chú ý mà nhìn, khỏi cần phải đứng trong gió lạnh chờ ca ca.

Thấy Cận Thiệu Khang ngơ ngác, thái phu nhân vừa cười vừa giải thích:

- Hầu gia còn không biết, mấy hôm nay nha đầu ngốc này đều đứng trong gió lạnh chờ Hầu gia trở về, nói là muốn nhìn Hầu gia nhiều một chút.

Thanh Đại ngại ngừng khẽ nói:

- Thái phu nhân đừng nói nữa

Khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt khẽ liếc về phía Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang vội nhìn sắc mặt Tương Nhục Lan, ánh mắt này khiến thái phu nhân rất không hài lòng. Từ khi nào, mọi việc con làm đều phải xem sắc mặt con dâu?

Thái phu nhân trầm mặt xuống không nói. Lúc sau bà nói mệt để mọi người lui đi.

Lúc về Thu đường viện, Cận Thiệu Khang vội giải thích với Tương Nhục Lan. Tương Nhục Lan giành lời:

- Thiệu Khang, ngươi không cần nói, ta tin tưởng ngươi. Thanh Đại là người Hoàng thượng ban, chúng ta không thể đuổi nàng đi, nàng vẫn sẽ ở trong phủ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, muốn ngươi luôn né tránh nàng là không thể. Tình huống như thế này sẽ còn rất nhiều, ta không thể lúc nào cũng tức giận vì những chuyện như vậy. Cho dù ngươi không mệt ta cũng sẽ mệt, nhưng ta chỉ nói cho ngươi một câu: ta rất không thích ngươi và nàng ở cùng một chỗ. Về phần sau này, ta tin ngươi sẽ không làm ta đau lòng, khổ sở.

Tương Nhục Lan tựa vào trong lòng hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt nhu hòa như có thể hòa tan hấn

Hấn ôm chặt nàng, nhẹ nhàng nói

- Nhục Lan, nhất định ta sẽ không làm nàng thất vọng.

Tương Nhục Lan cười cười, vui đầu vào lòng hấn. Chỉ cần có thể bình an vượt qua sáu tháng này, sau này sẽ không còn lo ngại gì nữa.

Nghĩ vậy, Tương Nhục Lan lại nghĩ tới một việc, nàng kéo Cận Thiệu Khang ngồi xuống giường:

- Thiệu Khang, ta có chuyện muốn bàn với ngươi.

Cận Thiệu Khang thấy nàng trịnh trọng thì cũng chăm chú hỏi:

- Chuyện gì?

- Ta gả vào Hầu phủ đã nửa năm rồi, ta thấy không bao lâu nữa mẫu thân sẽ đem Hoa Thanh và Nhược Lâm sĩ phòng, Hầu gia người thấy thế nào?

- Mẫu thân muốn sĩ thi cử sĩ. Hai nhà đầu đó theo ta đã nhiều năm, cho các nàng hưởng ưu đãi như thiếp thất, cho bọn họ sống thoải mái, sau này ta không đến chỗ các nàng là được.

Lại thêm hai người, chẳng phải là nàng lại càng đau đầu. Thiếp thất và thông phòng không giống nhau. Nếu hai người này không phải là kẻ an phận thì chẳng phải nàng càng thêm phiền.

Đương nhiên những lời này không thể nói ra được

- Thiệu Khang, người chỉ là nhớ các nàng đã theo người lâu như vậy muốn cho các nàng sống thoải mái. Đã như vậy, ta có một cách lưỡng toàn kỳ mỹ.

Cận Thiệu Khang vội vàng hỏi:

- Cách gì?

- Các nàng cũng không còn nhỏ nữa, không bằng giúp các nàng thành thân, tìm nam nhân hợp với bọn họ. Hầu phủ chúng ta cho các nàng của hồi môn. Tìm cho các nàng lấy một người khỏe mạnh là tốt rồi, hơn nữa, sau này các nàng có thể sinh con đẻ cái, hưởng thụ cuộc sống con cháu đẻ huê, như vậy vừa tốt cho các nàng, không cần bắt các nàng sống cuộc sống cô độc cả đời, như vậy chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ?

Thông phòng gả cho người thật ra rất tệ hại, vì ở xã hội này, nam nhân coi trọng trinh tiết của đàn bà còn hơn trời. Nhưng phạm là nam nhân có chút năng lực cũng sẽ chẳng muốn một người phụ nữ đã thất tiết, cho nên thông phòng luôn chỉ có thể lấy những kẻ thấp kém, thậm chí là hạ lưu. Cuộc sống sau này cũng vô cùng gian khổ.

Nhưng Trương Nhược Lan thà để các nàng tìm một nam nhân thành thật, trung hậu, cho dù không giàu có gì cũng được, Hầu phủ có thể cho các nàng số tiền đủ để sống. Nữ nhân có tiền để mua sắm ruộng vườn nhà cửa thì trong nhà tự nhiên sẽ có địa vị, nam nhân cũng không dám chê ghét, tương lai sinh con đẻ cái, hưởng thụ cuộc sống gia đình đầm ấm còn hơn ở lại Hầu phủ làm sống cô độc? Bất kể Trương Nhược Lan đồng tình các nàng thế nào cũng tuyệt sẽ không để Cận Thiệu Khang bước vào phòng các nàng, nếu các nàng ở lại Hầu phủ thì sẽ chỉ có thể sống cuộc sống như quả phụ mà thôi.

- Ta thì nghĩ như vậy, đương nhiên ta sẽ hỏi các nàng, nếu các nàng muốn ở lại Hầu phủ...

Cận Thiệu Khang cười cười:

- Nhược Lan, nàng thật tốt, còn hỏi ý kiến các nàng làm gì, nàng cứ quyết định là được rồi, ta tin tưởng nàng, nàng đương nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ.

Khóe miệng Trương Nhược Lan giật giật. Quả là nam nhân phong kiến, trong mắt vốn chẳng coi thông phòng là người...

Trương Nhược Lan trừng mắt nhìn hắn:

- Nếu vạn nhất mẫu thân nhắc tới chuyện thông phòng...

Cận Thiệu Khang nhún mày:

- Đồ giáo hoạt, nói đến nói đi là muốn đẩy tướng công nàng ra chắn bảo cho nàng.

Trương Nhược Lan vuốt mặt hắn cười nói:

- Loại chuyện này người đi nói cũng không tốt, đến lúc đó người nói giúp ta hai câu là được rồi, không bị coi là kẻ chắn nữa.

Cận Thiệu Khang cười cười, má lúm đồng tiền lại hiện ra:

- Đã cầu tướng công thì nàng lấy cái gì để đền ơn đây?

Trương Nhược Lan hơi nghiêng người, hôn nhẹ lên môi hắn:

- Hôn một cái là được

- Vậy chẳng phải ta bị thiệt rồi? Vừa nói Cận Thiệu Khang vừa đẩy nàng lên giường.

Chẳng biết gió từ đâu thổi đến, nến đỏ lay động vài cái rồi tắt, không gian đen đặc, dần dần truyền đến tiếng nam nhân thờ dốc và tiếng nữ nhân rên rỉ.

Quả không ngoài dự đoán của Trương Nhược Lan, năm ngày sau, thái phu nhân đề cập đến chuyện sĩ phòng Hoa Thanh và Nhược Lâm với nàng.

Thái phu nhân sai đám người Cận Yên Nhiên lui xuống, chỉ giữ lại Trương Nhược Lan.

- Vốn phải có thai mới được sĩ phòng nhưng hai nha đầu đó đều là ta tự chọn cho Hàu gia, đã theo hàu gia nhiều năm, giờ Hàu gia không đến phòng các nàng. Ta nghĩ, không bằng trước cứ cho các nàng sĩ phòng, con thì sau này sẽ có.

Nhân lúc mình vẫn còn uy thì làm việc này thỏa đáng, nếu không đợi đến lúc con dâu dần nắm mọi việc trong tay thì nàng muốn làm gì bà cũng chẳng thể cản được.

Tương Nhựt Lan cười cười, cung kính trả lời:

- Mẫu thân, thực ra chuyện hai nha đầu này con cũng có chuyện muốn bàn với người.

Nói rồi nàng đem những dự tính gả hai nha hoàn đó cho thái phu nhân.

- Hàu gia nói, thật ra tới nay cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt với hai nàng, có lẽ sau này cũng sẽ không tới phòng các nàng. Cho nên ta nghĩ, không bằng dứt khoát đem gả các nàng đi, cũng là giúp các nàng có tương công thương yêu, có thể sinh con đẻ cái.

Nghe Tương Nhựt Lan nói xong, mặt thái phu nhân trầm xuống:

- Đây là ý kiến của người hay của Hàu gia.

Có một số việc cần phải kiên trì tới cùng, nếu thuận theo ý thái phu nhân thì chỉ khiến mình khó chịu mà hai nha đầu đó cũng chẳng sung sướng gì.

Tương Nhựt Lan nhìn thái phu nhân, giọng nói mềm nhẹ mà kiên quyết:

- Mẫu thân, đây vừa là ý của ta vừa là ý của Hàu gia.

Thái phu nhân nhìn nàng, cười lạnh:

- Nhựt Lan, ta biết đây là ý của người, ta cũng biết người nghĩ gì, nhưng người phải nhớ kỹ, như vậy mà cũng được? Người xem xem, Hàu gia sắp 25 rồi, trừ đứa bé trong bụng Vu Thu Nguyệt thì chẳng có con nào khác. Những người khác bằng tuổi Hàu gia con đã lớn rồi, người thân là con dâu Cận gia, chẳng những không quan tâm chuyện này mà vì bản thân còn muốn đem thông phòng đã theo Hàu gia nhiều năm gả đi, như vậy cũng nói được? Hàu gia bên cạnh có mấy người, Thu Nguyệt đã thất sủng, Thanh Đại đến giờ còn chẳng được gặp Hàu gia được mấy lần. Mỗi ngày Hàu gia đều nghỉ trong Thu đường viện của người người còn không biết đủ, ngay cả hai nha đầu cũng không dung được?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Phu Quân Ra Tay

Tương Nhựt Lan có thể hiểu sự tức giận của thái phu nhân. Nói thật, dựa vào thân phận của Cận Thiệu Khang, nữ nhân bên người hán cũng chẳng tính là nhiều. Đem hai nha hoàn thông phòng theo hán nhiều năm gả đi hoàn toàn nói không thông, huống chi Cận Thiệu Khang quả thực hiếm muộn, thái phu nhân đương nhiên muốn con mưa móc cùng chiêm, tốt nhất thể thiếp nào cũng mang thai.

Nhưng dù nàng hiểu thì cũng quyết không thể làm theo. Chẳng có cách nào, bất đồng quan điểm, nàng cố nhiên không thể thay đổi quan niệm của thái phu nhân nhưng thái phu nhân cũng đừng mong nàng đón nhận những điều này.

Nhưng bất kể thế nào, mình quyết không thể tức giận, cãi cọ với bà, ở thời đại này coi trọng nhất là đạo hiếu. Nếu vì chuyện này mà cùng thái phu nhân có tranh chấp, bất kể thế nào cũng là mình sai, chuyện đem thông phòng gả cho người khác cũng sẽ không làm được nữa.

Cho nên, ánh mắt Tương Nhựt Lan vẫn cung kính như cũ, giọng nói vẫn nhu hòa:

- Mẫu thân, chuyện này thực sự không phải ý của mình con dâu, nếu mẫu thân không tin, buổi tối chờ Hàu gia quay lại hỏi thì biết.

Cận Thiệu Khang cùng thái phu nhân là mẫu thân con ruột thịt, chuyện này mặc hán giải quyết là thích hợp nhất. Con của bà cũng có ý này, bà không thể còn lý do nào mà phản đối nữa.

Thái phu nhân cười lạnh nói:

- Ý của người là, chỉ cần Hàu gia đồng ý người cũng sẽ không có ý kiến?

Tương Nhựt Lan hơi cười nói:

- Đúng là như thế

- Được.

Thái phu nhân nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu. Bà không tin, đứa con mình một tay nuôi lớn lại không nghe lời bà.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang quay lại, đến Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân, lúc này, Trương Nhược Lan không đi cùng.

- Hôm nay mẫu thân đã nhắc tới chuyện sĩ phòng hai nha đầu đó, ta cũng nhân cơ hội này nói chuyện đem gả các nàng. Mẫu thân rất không vui, nói là muốn hỏi ý kiến của người. Ta đi ngại sẽ ảnh hưởng đến các người nói chuyện, tối nay ta không đi.

Trương Nhược Lan vừa sửa sang quần áo cho hấn vừa dịu dàng nói:

- Người đi xem một chút, nếu thái phu nhân thật sự kiên quyết thì cứ làm theo ý bà, chỉ khổ hai nha đầu, nói như thế nào thì cũng đi theo người nhiều năm như vậy rồi...

Ý Trương Nhược Lan rất rõ ràng, người mà mềm lòng đồng ý với thái phu nhân thì hai nha đầu đó sau này cũng chỉ có thể sống như quả phụ, nếu người thực sự niệm tình các nàng thì không nên mềm lòng

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói:

- Mẫu thân vốn là người từ bi, chỉ cần chịu khó thuyết phục bà, bà nhất định sẽ hiểu.

Trương Nhược Lan dựa vào lòng hấn dịu dàng nói:

- Thiệu Khang, ta biết bất người phản đối ý của mẫu thân là làm khó người nhưng chuyện này người không ra mặt không được. Bất kể ta nói gì mẫu thân cũng chỉ cho rằng ta ghen ghét, nói cái gì bà cũng không nghe lọt tai. Chỉ có người tự đi nói, có lẽ bà còn hiểu ý của ta. Thiệu Khang, người không trách ta chứ?

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khẽ vỗ lưng nàng rồi nói:

- Ta biết nàng không muốn tranh chấp cùng mẫu thân, cũng không muốn làm khó ta. Sao ta lại không hiểu nỗi khổ tâm của nàng. Hơn nữa, những gì nàng làm đều là nghĩ cho hai nha hoàn đó, ta là phu quân của nàng, có một số việc đương nhiên không thể ra mặt nhưng lúc nào cần ra mặt sao ta có thể do dự.

Kì thật dựa vào bối cảnh của Trương Nhược Lan, có muốn chống đối lại thì mẫu thân cũng chỉ đành thỏa hiệp, nàng làm như thế đương nhiên là vì không muốn làm căng thẳng quan hệ mẫu tử, không muốn mình bị kẹt ở giữa.

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nữ tử tùy tiện trước kia, một lời không hợp thôi đã có thể vung roi đánh người, dù khiến người khác chán ghét nhưng không thể không thừa nhận cuộc sống đó của nàng rất thoải mái. Nhưng từ khi lấy mình, vì mình đã sửa đổi mọi thứ, tự biến mình thành người chu đáo, chăm lo mọi thứ, mà sở dĩ nàng nỗ lực nhiều như vậy chẳng qua là cầu mong mình một lòng một dạ với nàng. Bản thân không thể làm cho nữ tử mình yêu sống thoải mái thì chẳng lẽ ngay cả một tâm nguyện nhỏ đó của nàng mình cũng không thể thỏa mãn.

- Nàng ở đây chờ tin tốt của ta, ta sẽ không khiến nàng thất vọng.

Nói rồi Cận Thiệu Khang cúi đầu hôn nhẹ môi nàng.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy nhu tình và sự chân thành của hấn, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang tới Tùng hương viện thỉnh an thái phu nhân.

Thái phu nhân ngồi trên giường, bên cạnh là chiếc lò bốc mùi trầm hương nghi ngút, ánh mắt thái phu nhân qua màn khói có chút lạnh lùng.

- Hầu gia ngồi đi.

Thái phu nhân chỉ vào vị trí đối diện, Liễu Nguyệt vội kê ghế cho hấn.

Thái phu nhân đón lấy bát trà từ tay Liễu Nguyệt, nhấp một ngụm rồi đặt bát trà xuống bên cạnh, từ tốn nói:

- Hầu gia, hôm nay Nhược Lan không đi cùng người, nói vậy người cũng biết ta muốn nói gì, đã như vậy, ta cũng không nhiều lời nữa.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, ánh mắt cung kính:

- Vẫn xin mẫu thân chỉ bảo.

Thái phu nhân nhìn thoáng qua Cận Thiệu Khang, nhẹ nhàng nói:

- Mẫu thân chỉ hỏi người một câu, mẫu thân muốn đem Hoa Thanh, Nhượng Lâm sĩ phòng, người có đồng ý không

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhưng cảm giác được ánh mắt của mẫu thân nặng nề như núi. Nhiều năm rồi, bất luận mẫu thân nói gì hần hầu như đều không trái ý, hôm nay nói ra những lời phản đối như ghen ở yết hầu, thế nào cũng không nói ra được.

Nhưng vừa nghĩ đến kì vọng của Trương Nhượng Lan, hần vẫn cẩn thận nói:

- Mẫu thân, thật ra con cảm thấy theo lời Nhượng Lan cũng là cách xử lý lưỡng toàn kỳ mỹ.

Vừa dứt lời, thái phu nhân tức giận đến vỗ giường, khiến bát trà này lên vài cái

- Lưỡng toàn kỳ mỹ? Thành toàn cho ai? Là thành toàn cho sự ghen tuông của Nhượng Lan. Hầu gia, người làm sao vậy? Người có còn là con của ta nữa không? Sao người lại để một nữ nhân trời chạt như vậy, vậy hai nha đầu đó làm thế nào? Hai nha đầu đó theo người nhiều năm như vậy, không có công cũng có khổ, cho dù là làm loạn đến thái hậu nàng cũng phải dừng bước thôi.

Thái phu nhân thấy đứa con hiếu thuận của mình giờ lại hướng về phía con dâu thì lại càng tức giận.

- Mẫu thân, Nhượng Lan nào có ý muốn làm loạn đến thái hậu, nàng cũng chỉ là đang bàn bạc với người, sợ mẫu thân tức giận nên mới để con đến nói.

Thái phu nhân cười lạnh một tiếng:

- Nếu bàn bạc cùng ta thì làm theo ý của ta đi, lập tức sĩ phòng hai nha đầu đó, hơn nữa, đợi Hầu gia và Nhượng Lan viên phòng được nửa năm thì không thể chuyên sủng Nhượng Lan nữa. Hầu gia hiếm muộn, không thể chỉ lo chuyện nữ nhi tình trường mà còn phải lo chuyện hương khói của Cận gia nữa.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn mẫu thân, thấp giọng nói:

- Mẫu thân, chuyện khác con có thể đồng ý với người nhưng chỉ riêng chuyện này... Mẫu thân, sau này ta chỉ có mình Nhượng Lan là thê tử, ngoài Thu đường viện ra ta không đi đâu cả.

- Thiệu Khang, người nói cái gì? Thái phu nhân đột nhiên cao giọng.

Cận Thiệu Khang biết mẫu thân tức giận, vội vàng đứng dậy quỳ gối xuống:

- Chính là như thế, Nhượng Lan sợ ủy khuất hai nha đầu nên mới nghĩ cách gả các nàng cho một gia đình tốt. Thu Nguyệt và Thanh Đại một đã có thai, một là Hoàng thượng ngự tứ không thể làm gì, với các nàng, những gì có thể làm ta đã làm, cho các nàng cuộc sống thoải mái, an ổn mà sống, trừ đó ra thì cũng chẳng có thể làm gì cho các nàng nữa.

Thái phu nhân chỉ vào hần, giận run lên:

- Hầu gia, sao người có thể nói ra những lời này, cả đời này người chỉ có mình nàng, vạn nhất nàng không thể sinh con trai thì làm sao? Hơn nữa, khó nghe một chút, nàng vạn nhất không thể sinh con thì làm sao? Phụ hầu người năm đó năm thiếp thất sinh hạ sáu nam bốn nữ, nhưng đến nay còn lại cũng chỉ là hai nam ba nữ. Hầu gia, người không lo nghĩ cho hương khói Cận gia thì ta cũng không thể để mặc người làm loạn được.

- Mẫu thân, Nhượng Lan thân thể khỏe mạnh, không đau không bệnh, sau này đương nhiên có thể sinh con đẻ cái cho Cận gia chúng ta. Hơn nữa nàng tinh thông y thuật, nhất định có thể chăm sóc tốt con cái, chúng ta không phải là nhà nông phu, cần con cái để cấy ruộng, có nhiều con cũng không phải là tốt.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, ánh mắt kiên định, giọng nói khản thiết:

- Mẫu thân, năm đó phụ hầu thê thiếp thành đàn, người chịu bao nhiêu khổ sở, chầy bao nhiêu lệ, bệnh cũ của mẫu thân chẳng phải là vì thiếp thất gây họa. Yên Nhiên còn nhỏ có lẽ không biết nhưng con thì biết rõ. Sau này hai người em chết không rõ ràng, một 10 tuổi, một mới 8 tháng mà thôi, người đã chịu bao nhiêu khổ, hai em chết non là vì cái gì? Truy nguyên nhân chẳng phải là vì lòng người hiểm ác? Nữ nhân vì lợi ích của mình thì những thủ đoạn âm độc nào không dùng được?

Thái phu nhân nghe con nhắc lại chuyện xưa, nhớ lại những khổ sở mình từng phải chịu, sắc mặt dần hòa hoãn xuống, một lúc sau mới vô lực nói:

- Nhưng Thanh Đại và hai nha đầu đó ta thấy đều tốt...

Cận Thiệu Khang lắc đầu:

- Các nàng bây giờ có lẽ đều tốt, nhưng cuộc sống còn lâu, ai có thể cam đoan các nàng sẽ không hay đổi? Thu Nguyệt là minh chứng tốt nhất, chẳng lẽ mẫu thân muốn Nhượng Lan cũng phải chịu khổ như người, rơi lệ như người? Hơn nữa nhiều con, ai nói nhất định là phúc. Người nhìn Dương hầu đó, hần có tám con trai, nhưng bây giờ hần bệnh liệt giường, đám con cái vì tranh gia sản mà làm ầm ĩ khắp nơi, đến khi Ngự sử tấu trình thì bị Hoàng thượng giáo huấn cho đó thôi.

Thái phu nhân và Hường Dương hầu phu nhân quan hệ rất tốt, Hường Dương hầu phu nhân cũng từng khóc kể chuyện này với bà, khi đó bà còn nghĩ may lão Hầu gia để lại ít con trai...

Thái phu nhân thờ dài, ánh mắt hơi động.

Cận Thiệu Khang thấy vậy biết là đã có chút hiệu quả nên lại nói:

- Mẫu thân, ta biết chuyện này Nhược Lan không được lòng người, nhưng người nghĩ xem, trừ chuyện này ra nàng có thiếu sót gì không? Trước kia nàng là người như thế nào, nhưng bây giờ? Ai không nói nàng như thay đổi thành con người khác, ai cũng nói là mẫu thân dạy dỗ tốt. Nàng muốn gả hai nha đầu đi cũng là ý tốt, chủ mẫu gả thông phòng đi cũng là chuyện bình thường nhưng ai lại vì thông phòng mà tổn nhiều tâm huyết như vậy? An bài thỏa đáng cuộc sống sau này cho các nàng? Thái phu nhân, hai nha đầu đó cũng từng là những người đắc lực của người, nếu người thực sự thương các nàng thì nên hiểu rằng an bài của Nhược Lan mới là tốt cho các nàng.

Thái phu nhân nhớ lại những gì Trương Nhược Lan đã làm, mỗi khi thân thể mình mệt mỏi, bất kể là gió mưa, bất kể là tình huống gì nàng cũng đều vội vã tới giúp mình xoa bóp. Biết mình không có quy củ, biết mình không biết quản gia nên bất chấp khổ sở, mệt mỏi cũng chịu khó học tập, trở thành An viên hầu phu nhân người gặp người khen, cho mình được tự hào lây. Đối đãi với Hầu gia cũng quan tâm chu đáo, đối xử với thiếp thất cũng chu đáo, với hạ nhân thường phạt phân minh, ân uy đều đủ. Một con dâu như vậy quả thật chẳng còn gì thiếu sót, cũng khó trách con yêu nàng như vậy...

Cũng được cũng được, hai người ân yêu như vậy vốn là phúc khí của Cận gia, mình cần gì phải đi làm kẻ ác?

Nhưng...

Thái phu nhân cúi đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, sắc mặt có phần kiên quyết, bà nói từng câu từng chữ:

- Hầu gia, ta thừa nhận những gì người nói đều có đạo lý...

Cận Thiệu Khang vui mừng tưởng rằng mẫu thân đã đồng ý, đang muốn lay tạ thì thái phu nhân vờn tay ngăn lại.

- Khoan đã, mẫu thân có thể đáp ứng các người gả thông phòng ra ngoài, chuyện sau này của các người ta cũng sẽ không can thiệp, nhưng Hầu gia cũng phải đáp ứng với ta một việc, nếu chuyện này Hầu gia không đáp ứng ta thì sau này Hầu gia không cần nhận ta làm mẫu thân nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Cố Gắng

Nói cùng thái phu nhân xong, Cận Thiệu Khang trở lại Thu đường viện, thấy hần trở lại, Trương Nhược Lan lập tức ra đón hỏi:

- Thiệu Khang, chuyện thế nào? Mẫu thân đồng ý không?

Cận Thiệu Khang cười cười, nói:

- Mẫu thân đã đồng ý rồi, bà nói chuyện này giao cho nàng toàn quyền xử lý, nói cứ theo ý nàng làm là được rồi.

Tảng đá nặng trong lòng Trương Nhược Lan lập tức rơi xuống, nàng ôm cổ Cận Thiệu Khang, cao hứng hôn hần một cái, tươi cười như hoa:

- Phu quân của ta thật giỏi, ta sớm biết chuyện này giao cho người là được, quả không làm ta thất vọng.

Cận Thiệu Khang cười cười, Trương Nhược Lan thấy sắc mặt hần có chút không ổn thì hỏi:

- Sao thế? Chuyện giải quyết rồi sao người có vẻ không vui?

Nhưng nàng lập tức hiểu ngay:

- Có phải là mẫu thân nói người?

Nàng có thể nghĩ được thái phu nhân sẽ nói gì, cũng chẳng lạ mà hần không vui.

Trương Nhược Lan kéo tay hần lắc lắc, so với nói lời an ủi thì không bằng làm nũng.

- Được rồi, đừng bực mình nữa, cũng lắm thì...

Trương Nhược Lan chớp mắt tỉnh ngộ:

- Cùng lắm thì buổi tối ta xoa bóp cho người.

Mặt nàng dần đỏ ửng lên.

Dáng vẻ kiều diễm này khiến Cận Thiệu Khang như đui mù, hắn ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn nàng, một phen lửa nóng triền miên rồi mới chậm rãi buông nàng ra. Hắn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nhược Lan, cả đời này ta sẽ không làm nàng đau lòng, khổ sở, tin ta.

- Ta tin người. Tương Nhược Lan nhìn hắn hơi cười.

Ánh nến chập chờn, quảng sáng bao phủ trên người bọn họ tạo thành một cảnh tượng vô cùng mộng lung mà đẹp tuyệt vời.

Buổi tối, Tương Nhược Lan đứng hên xoa bóp cho hắn, cũng chẳng biết thế nào mà lại biến thành hắn xoa bóp cho nàng, sau đó chẳng biết thế nào, dần dần Tương Nhược Lan bị hắn cởi hết quần áo, đồng thời đẩy nàng vào trong chăn, sau đó làm gì thì không cần nói nhiều.

Nhưng điều đáng nhắc tới là Tương Nhược Lan có cảm giác, hôm nay Cận Thiệu Khang hình như đặc biệt cố gắng. Trước Tương Nhược Lan thấy Cận Thiệu Khang không có nhiều nữ nhân tưởng rằng hắn không có nhiều hứng thú với vấn đề này, nhưng sau này mới biết, nàng hoàn toàn sai lầm. Nam nhân này chưa bao giờ hết hứng thú với nàng, dường như vĩnh viễn không hết tinh lực, mỗi lần đều khiến nàng sức cùng lực kiệt, hơn nữa tần suất cũng cực cao, bình thường cứ một hai ngày một lần, đây còn là kết quả nàng cố gắng tranh thủ được. Nửa tháng đầu mới viên phòng, hầu như đêm nào hắn cũng quán quýt lấy nàng, có khi còn không chỉ một lần...

Nhưng thành thật mà nói... cảm giác này... thật không tệ...

Nhưng đến đêm nay mới biết được, thì ra trước hắn còn chưa dùng hết sức....

Hắn ôm nàng, một hồi như vậy, một hồi như vậy, cũng không biết thay đổi bao nhiêu tư thế, mỗi lần Tương Nhược Lan không chịu được nữa thì hắn vuốt ve, hôn nàng, dùng đủ lời ngon tiếng ngọt, những lời tình nóng bỏng khiến nàng hồ đồ, rồi hắn lại tiến công. Cũng chẳng biết qua bao lâu mới dừng lại.

Sau đó, Tương Nhược Lan mệt đến không buồn nhúc nhích, Cận Thiệu Khang sai nha hoàn mang nước vào. Bình thường đều là Tương Nhược Lan tự mình vệ sinh, lần này thấy nàng không muốn động đây, biết nàng ngại bảo nha hoàn làm việc này, hắn tự mình giúp nàng tắm rửa rồi bảo nàng ngủ bên trong.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tương Nhược Lan hỏi một câu:

- Không phải nam nhân mới được ngủ trong sao?

Như vậy là phá quy củ, mùa hè thì còn không sao, mùa đông đến, nằm ngoài lạnh muốn chết.

Cận Thiệu Khang giúp nàng đắp chăn, dịu dàng nói:

- Nàng đó, lạnh cũng không nói, đêm ngủ chân lạnh toát, sau này trời lạnh nàng cứ nằm trong cho ấm.

Hắn nói giống như ánh trăng tháng ba rạng rỡ khiến nàng ấm áp vô cùng, nàng ôm eo hắn, vùi đầu vào lồng ngực hắn, tươi cười nhắm mắt lại, tiến vào giấc mộng ngọt ngào hạnh phúc.

Cận Thiệu Khang ôm nàng, nhưng mãi không thể ngủ được. Hắn nhìn khuôn mặt ngủ say xinh đẹp của nàng, bên tai nhớ lại lời thái phu nhân nói.

- Hầu gia, nếu trong nửa năm này Nhược Lan có thai, thân làm mẫu thân như ta sẽ không can thiệp vào chuyện của các người nữa, nhưng vạn nhất trong nửa năm này nàng không có thai, Hầu gia phải thu nhận Thanh Đại. Nếu đến lúc đó Hầu gia vẫn chọn ba bỏ bốn thì có nghĩa là không coi mẫu thân ta ra gì.

Cận Thiệu Khang thở dài, chuyện này, hắn nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định là không nên nói cho Nhược Lan biết, để nàng biết nhất định sẽ khiến nàng cảm thấy áp lực.

Hắn là không có vấn đề gì đâu, Nhược Lan thân thể khỏe mạnh, không bệnh không tật, bản thân cố gắng một chút nhất định sẽ có thể khiến nàng mang thai.

Sau đó, Tương Nhược Lan bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho cuộc sống sau này của hai nhà hoàn thông phòng. Thái phu nhân nếu đã đồng ý thì hắn cũng mong hai nhà đầu này có thể lấy được người tốt, người của bà đương nhiên bà phải lo lắng nên cũng sai Trương mụ mụ giúp đỡ Tương Nhược Lan.

Qua một đoạn thời gian bận rộn, phu quân cho hai nhà hoàn đã được chọn, đều là những nông phu ở huyện gần, mặc dù gia cảnh nghèo khó nhưng tính tình đều thành thật, trung hậu, vì trong nhà thật sự quá nghèo nên không thể lấy vợ, có người làm mai mối, được ruộng đất, tài sản khá, dù là nữ nhân đã bị phá thân thì sao họ còn dám chê.

Tương Nhược Lan thấy thái phu nhân quan tâm chuyện này thì cũng nói rõ về tình hình của hai người này cho ba

- Ta định cho bọn họ mua nhà ở nơi khác, rồi đi chỗ hiện nay.

Thái phu nhân ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Tương Nhượng Lan nói:

- Cho dù là nam nhân nghèo khó cũng rất cần thể diện, việc này hẳn cũng không giấu giếm được bao lâu, xung quanh đều là người quen, thấy hẳn đột nhiên mua nhà mua ruộng sao lại không ghen tức. Đến lúc đó, chẳng biết sẽ có bao nhiêu lời đồn thổi khó nghe. Nam nhân bên ngoài bị chê cười, về nhà đương nhiên sẽ không coi nữ nhân ra gì, về lâu về dài khó mà không ảnh hưởng đến tình cảm đôi bên. Cho nên ta nghĩ, dứt khoát đổi môi trường sống khác, người khác chẳng biết nguồn gốc, hai người chắc sẽ sống tốt hơn.

Thái phu nhân nghe xong thì cuống quýt gạt đầu:

- Nhượng Lan, người rất tỉ mỉ, nghĩ rất chu đáo. Trong giọng nói đầy sự tán thưởng.

Tương Nhượng Lan cúi đầu, không nói. Thật ra cũng chẳng phải là nàng tốt bụng, chỉ là hai nha hoàn đó sống tốt thì lòng nàng mới thanh thản hơn một ít.

Đối với chuyện này, hai di nương, Thanh Đại chỉ khen Tương Nhượng Lan tốt bụng, vừa chúc mừng hai nha hoàn có phúc. Còn Vu Thu Nguyệt, bề ngoài cung kính nhưng trong lòng cười lạnh. Chỉ là ghen ghét, giả bộ tốt bụng như thế làm gì? May mà mình đã có thai, bằng không chẳng biết nàng sẽ tính toán với mình thế nào.

Ngày xuất giá, hai nha hoàn đến trước mặt Tương Nhượng Lan dập đầu tạ ơn.

Đối với an bài của nàng, mới đầu hai nha hoàn cũng chẳng cảm kích gì nhiều, chẳng qua địa vị thấp kém không thể phản đối, dập đầu như vậy cũng chỉ là làm bộ làm tịch. Các nàng từ nhỏ lớn lên ở Hầu phủ, sớm quen với cuộc sống Hầu phủ, đột nhiên phải rời đi, lấy người khác, trong lòng các nàng đương nhiên không muốn. Dù Trương mục mục nói tốt ngàn vạn lần nhưng các nàng cũng chẳng tin Tương Nhượng Lan lại có lòng tốt như vậy.

Nhưng sau này, hai người xuất giá rồi, thấy nhà cửa của mình, ruộng vườn của mình, còn có nam nhân biết âm lạnh bên người. Hai nha đầu vốn là người tháo vát, bằng không cũng không được chọn làm thông phòng cho Cận Thiệu Khang, có chỗ dựa như vậy, đương nhiên họ có thể khiến cho cuộc sống thoải mái. Mà trượng phu của bọn họ trước đó sống khổ sở, đột nhiên được sống thoải mái, nương tử xinh đẹp như hoa thì đương nhiên là vô cùng quý trọng, thương yêu.

Lúc này hai nha đầu mới biết, so với cô độc chốn phòng khuê thì cuộc sống này là hạnh phúc cỡ nào. Tại Hầu phủ, các nàng nhiều lắm cũng chỉ là một di nương, vẫn phải cẩn trọng coi sắc mặt của chủ mẫu. Vận khí tốt sinh được con trai thì còn hơi ngẩng đầu lên, vận khí không tốt, cả đời cứ như vậy mà sống, làm sao có được sự tiêu điều tự tại như vậy.

Lúc này mới biết được lòng tốt của Tương Nhượng Lan, lại hối hận lúc đó dập đầu lạy nàng sao không phải là thành tâm thành ý? Đương nhiên, đây đều là chuyện về sau.

Rất nhanh đã tới cuối tháng, vừa là thời gian Cận Thiệu Khang nghỉ ngơi. Thái phu nhân thấy Cận Yên Nhiên sắp phải xuất giá, trong lòng không nỡ, nhân dịp Cận Thiệu Khang được nghỉ thì muốn mọi người cùng vui vẻ.

Cuộc sống tinh thần ở chốn cổ đại chỉ có vài dạng, phổ biến nhất là xem hí kịch. Tương Nhượng Lan biết thái phu nhân thích náo nhiệt nên đã mời gánh hát nổi tiếng nhất hoàng thành đến phủ.

Sân diễn hí kịch ở hậu hoa viên.

Tương Nhượng Lan sai nha hoàn bố trí bàn ghế chu đáo, sợ gió lớn thái phu nhân không chịu được nên cũng bảo bọn hạ nhân đem bình phong bằng gỗ cây lên khắc hoa chấn xung quanh, bên cạnh đặt mấy lò sưởi hoa sen ấm áp, không khí không hề có chút nào lạnh lẽo.

Mọi người đều ngồi ở dưới đài, những bàn bên cạnh đều có trà nóng hổi và các món điểm tâm tinh tế. Ghế lót nệm ấm thêu mẫu đơn, dưới chân trải thảm “Như ý cát tường” màu đỏ. Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy vô cùng thoải mái. Ngay cả thái phu nhân cũng không thể không thừa nhận rằng Tương Nhượng Lan vô cùng chu đáo.

Bà lặng lẽ nói với Cận Yên Nhiên:

- Đề ý học hỏi đi, nếu người có được tâm tư này như đại tẩu người thì gả cho phủ Trữ vương ta cũng an tâm.

Cận Yên Nhiên bĩu môi:

- Chưa biết chừng ta còn làm tốt hơn (Chết cười với bạn Hồn Nhiên)

Thái phu nhân ngừng cười, lắc đầu.

Lúc này, thái phu nhân ngồi ở vị trí chính diện, bên trái là Cận Thiệu Khang, cạnh Cận Thiệu Khang là Tương Nhượng Lan. Bên phải bà là Cận Yên Nhiên. Sau Cận Yên Nhiên là Triệu di thái thái và Cận Thiệu Đường.

Sau đó là Vu Thu Nguyệt và Thanh Đại, Vương thị, sau đó là một số mục có địa vị trong Hầu phủ. Còn nha hoàn thì đứng hầu xung quanh, một số tiểu nha đầu ngồi trong góc xem náo nhiệt.

Lúc này, trưởng gánh hát đưa danh sách tuồng kịch cho thái phu nhân chọn, thái phu nhân chọn vở tuồng vui “Lý Đạt gả con” rồi đưa cho Triệu di thái thái, Triệu di thái thái chọn Quý phi say rượu, Cận Thiệu Khang không chọn đưa luôn cho Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan chẳng thích gì mấy vở kịch cứ y y a a, thấy thái phu nhân thích xem tuồng vui thì chọn một vở tuồng náo nhiệt. Sau đó là Vương thị, Vu Thu Nguyệt đều chọn kịch, tới lượt Thanh Đại thì nàng nói:

- Mọi người chọn là được rồi, cái gì ta cũng thích xem.

Sau đó thái phu nhân cứng rắn ép thì nàng mới chọn tuồng.

Trên đài, đám con hát bắt đầu hát, vốn là không khí vui vẻ nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện không ngờ tới được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Bị Thương

Sân khấu là dùng trúc và bàn gỗ dựng nên, dùng sợi dây cố định ở trên rồi lồng cảnh nền để bài trí (cái phong rạp)

Hát tuồng được một nửa, phía trên y y nha nha, cãi nhau ầm ĩ vô cùng náo nhiệt, phía dưới đám người thái phu nhân xem cũng rất vui vẻ.

Lúc này, Thanh Đại đột nhiên đứng lên khiến Vu Thu Nguyệt giật mình. Vu Thu Nguyệt nhú nhú mày, tức giận nói:

- Không ngồi yên được à? Đứng tới đứng lui làm gì? Không thấy ta có thai à

Thanh Đại cũng không hề tức giận, nhẹ giọng xin lỗi, nhỏ giọng nói mình muốn đi vệ sinh, lúc này Vu Thu Nguyệt mới lờ mờ nhìn một cái rồi tránh qua một bên.

Thanh Đại đi ra, vòng qua sân khấu định đi về nhà xí phía sau. Nhưng vừa đến trước thái phu nhân và Cận Thiệu Khang thì đột nhiên một cây cột gỗ trên sân khấu rơi xuống, đập vào lò đồng chạm hoa sen, cây gỗ lớn rơi xuống tạo nên một lực lớn, lò đồng nọ bị đập vào văng qua một bên, bắn thẳng về phía thái phu nhân và Cận Thiệu Khang.

Thái phu nhân thấy lò đồng vỡ bắn về phía mình thì ngay người không biết phản ứng thế nào. Trương Nhược Lan ngồi xa bà nên nhất thời cũng không kịp cứu mà Cận Thiệu Khang bên cạnh nhanh chóng xoay người, bảo vệ thái phu nhân trong lòng nhưng hắn cũng không kịp chạy thoát, lò đồng trong nháy mắt sẽ đập vào người hắn. Trương Nhược Lan chứng kiến hết thấy, ngay cả thời gian kêu cũng không có, những người xung quanh cũng chỉ ngơ ngác đứng nhìn.

Đúng lúc này, đột nhiên một thân ảnh gầy yếu vọt tới sau Cận Thiệu Khang, sau đó nghe “phanh” một tiếng, chiếc lò đồng cao bằng nửa thân người nện thẳng vào lưng Thanh Đại. Thanh Đại phun ra một búng máu tươi, phun thẳng vào sau lưng Cận Thiệu Khang sau đó ngã xuống.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng này mà nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Không biết là người nào kêu lên một tiếng thì mọi người mới hoàn hồn, sau đó thì không khí náo loạn lên.

Đám nha hoàn đều nhào tới bên người thái phu nhân xem thái phu nhân có xảy ra chuyện gì không. Cận Yên Nhiên sợ đến mức nước mắt rùng rùng, kéo tay mẫu thân, xem xét trái phải, Triệu di thái thái và Vương thị cũng đến bên giả bộ quan tâm. Trương Nhược Lan thì vội tới bên Cận Thiệu Khang xem hắn có bị thương không. Vu Thu Nguyệt ôm bụng vội lui về phía sau sợ người khác đụng vào nàng.

Thái phu nhân bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, sau khi hoàn hồn thì đầu tiên là nghĩ đến Cận Thiệu Khang che chở mình. Bà xoay người nắm tay con hỏi:

- Hầu gia, người không sao chứ?

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân không sao mới yên lòng, lập tức lại nhớ ra Thanh Đại phía sau mình vội nói:

- Vừa nãy là Thanh Đại xông lên phía sau ta...

Thái phu nhân vội hỏi:

- Thanh Đại? Hải từ đó thế nào rồi?

Mọi người lúc này mới nhớ ra công thần, ai nấy nhìn về phái Thanh Đại, lại thấy một nha hoàn hô hào:

- Chết rồi! Di nương nhà ta học máu rồi.

Thái phu nhân cả kinh, vội vàng vỗ tay Cận Thiệu Khang nói:

- Mau xem xem, Thanh Đại trung nghĩa như vậy, không nên xảy ra chuyện gì.

Cận Thiệu Khang bước tới bên cạnh Thanh Đại, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, mày nhíu lại, lông mi run rẩy, môi trắng bệch, khóe môi còn lưu lại một tia máu đỏ sẫm.

Nàng hôm nay mặc trường bào xanh nhạt thêu hoa mai, trước ngực dính máu nhuộm đỏ cánh mai, giống như những đóa hồng mai giận dữ, nhìn qua trông vô cùng chói mắt.

Lòng Cận Thiệu Khang trầm xuống, hấn ngồi xuống, cẩn thận đỡ đầu nàng lên.

Thái phu nhân, Trương Nhượng Lan, cùng Vu Thu Nguyệt đều vây quanh.

Trương Nhượng Lan thấy Cận Thiệu Khang ôm Thanh Đại, hấn mặc cảm bào màu bạc thêu tùng, Thanh Đại mặc quần áo thêu mai, cảnh tượng tuấn nam mỹ nữ này thật đẹp mắt vô cùng.

Trương Nhượng Lan cắn môi, âm thầm nhắc nhở bản thân giờ là tình huống đặc thù, ngàn vạn lần không nên ghen tuông.

- Thanh Đại, Thanh Đại. Cận Thiệu Khang nhỏ giọng kêu hai tiếng.

Thanh Đại chậm rãi mở mắt, đôi mắt suy yếu đảo qua mọi người, sau đó nhìn về thái phu nhân, môi khẽ mở, lắp bắp nói mấy câu khê khằng:

- Thái... phu nhân... người không sao chứ.

Thái phu nhân thấy nàng tỉnh lại câu đầu tiên là hỏi thăm mình, trong lòng vô cùng cảm động, thấy nàng yếu ớt như vậy thì không khỏi nghẹn ngào:

- Ta không sao... ngươi yên tâm, đã đi mời đại phu rồi, ngươi cũng sẽ không có việc gì đâu.

Thanh Đại hơi quay đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, đôi mắt vốn lơ đãng đột nhiên phát ra ánh sáng kì dị, thấp sáng khuôn mặt vốn tái nhợt của nàng khiến nàng trông vô cùng xinh đẹp.

- Hầu gia... Hầu gia...

Giọng nói uyển chuyển nhu tình, lộ ra tình cảm sâu nặng vô cùng:

- Hầu gia... ngươi có sao không...

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy, nhớ lại tâm nguyện trước Phật tổ của nàng.

Chỉ mong Hầu gia có thể nhìn ta một lần...

Hấn nhẹ nhàng thở dài:

- Ngươi cần gì phải như thế, ta thân thể khỏe mạnh, dù bị thương một chút cũng chẳng sao.

Thanh Đại si ngốc nhìn hấn, giống như là cả thế giới chỉ có hấn tồn tại, ánh mắt chuyên chú, sau đó miệng nàng cong cong, khẽ cười thật ôn nhu.

- Hầu gia, thấy ngươi gặp nguy hiểm, ta không thể nghĩ gì khác mà làm như vậy... Chỉ cần Hầu gia không có việc gì, Thanh Đại..... Thanh Đại an tâm...

Nói xong, nàng nhíu mày há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Thái phu nhân sợ hãi vội hô:

- Mau đỡ nàng vào phòng, mau đi gọi xem đại phu đã tới chưa.

Cận Thiệu Khang cũng không chờ hạ nhân đến, hai tay ôm ngang người nàng, chạy về phòng nàng.

Thái phu nhân cùng Cận Yên Nhiên cũng lập tức chạy theo.

Trương Nhượng Lan nhìn bóng lưng của bọn họ mà sợ run, đang chuẩn bị theo sau thì lại nghe tiếng Vu Thu Nguyệt ở bên chưa chát nói:

- Hay cho khổ nhục kế, thế mà trước ta không nghĩ ra.

Tương Nhượng Lan quay đầu âm thanh lạnh lùng nói:

- Người nói ít đi một câu, cẩn thận để thái phu nhân nghe được thì lại phạt người đó.

Vu Thu Nguyệt hừ lạnh:

- Chúng ta lúc ấy sợ đến không thể động đây, chỉ một mình nàng xông lên, chẳng phải là khổ nhục kế thì là cái gì?

- Nhưng cũng là nàng có lòng dũng cảm xông lên, đổi lại làm người thì người dám sao.

Vu Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói cái gì nữa. Tương Nhượng Lan không dong dài cũng nàng nữa, đi thẳng về phía Nghênh Hương viện.

Bất kể Thanh Đại có phải là khổ nhục kế hay không, lúc này, trong lòng thái phu nhân và Cận Thiệu Khang, nàng đã quên thân cứu họ, nếu để họ biết nàng và Vu Thu Nguyệt bàn tán những lời như vậy chẳng biết bọn họ sẽ nghĩ gì nữa.

Đi vào Nghênh Hương viện đã thấy mùi hương thơm ngát quen thuộc, chỉ thấy trong sân trồng một loại hoa nhỏ màu trắng. Tiết trời đông tháng giá vẫn nhỏ rộ, Tương Nhượng Lan để ý thấy rất giống với loại hoa trong túi thơm, mùi thơm cũng tương tự mùi thơm đó, hẳn là loài hoa Thanh Đại nói.

Nhưng còn hơn cả hoa thật, mùi thơm trong túi thơm dường như còn đậm hơn.

Đi vào phòng đã thấy thái phu nhân và Cận Yên Nhiên đứng ở đầu giường, Thanh Đại nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đau đớn, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Thái phu nhân kéo tay nàng, nói với Cận Yên Nhiên:

- Khó được nàng như vậy, nhỏ bé yếu ớt mà có dũng khí đỡ lò đồng cho Hầu gia.

Cận Yên Nhiên nói:

- Có thể thấy được nàng là chân tình với ca ca

Thái phu nhân dường như nhớ ra Thanh Đại thất sủng thì không khỏi thở dài:

- Hải tử đáng thương...

Tương Nhượng Lan coi như không nghe thấy gì, đi vào, ánh mắt quan sát, đánh giá phòng Thanh Đại, đại khái cách bố trí vẫn như thế, nhưng mọi nơi đều bộc lộ được tâm tư tình tứ của Thanh Đại. Rèm cửa là lụa màu vàng thêu mẫu đơn, nệm ghế thêu phù dung, cửa sổ để bình phong thêu bách điều đồ (tranh trăm con bird), bên giường rất nhiều túi thơm, khắp nơi đều thấy được sở thích của nữ nhi chốn khuê phòng.

Mà Cận Thiệu Khang lại đứng đứng ở bên bàn khắc hải đường, hẳn nhìn chăm chú thứ gì đó trên mặt bàn.

Tương Nhượng Lan đi tới bên người hẳn thì thấy hẳn đang xem một bộ tranh, trong tranh là một nam nhân, ngũ quan thâm thúy, dáng người rắn chắc, thần thái, ánh mắt đều rất sống động, đúng là Cận Thiệu Khang.

Nhìn nữ nhân khác vẻ trượng phu mình xuất thần như vậy, trong lòng Tương Nhượng Lan rất khó chịu, nàng cảm lấy bức họa, nhẹ nhàng nói:

- Không ngờ nàng còn vẽ rất đẹp...

Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn nàng một cái rồi xoay người nhìn Thanh Đại đang hôn mê bất tỉnh trên giường, khẽ thở dài:

- Đến phủ chúng ta là tội nghiệp cho nàng ấy rồi...

Tương Nhượng Lan buông bức tranh trong tay, vốn định nói tiếp nhưng nhìn nàng không nói bởi vì nàng biết lúc này ghen tuông không phải là thời cơ tốt.

Cận Thiệu Khang cũng để ý thấy nàng không vui, nắm tay nàng định nói thì nha hoàn dẫn đại phu vào

Cận Thiệu Khang buông tay nàng ra nói:

- Ta qua đó xem sao.

Tương Nhượng Lan nhìn bàn tay bị buông ra, trong lòng nặng nề. Nàng nắm chặt tay, trong lòng tự nhủ: “đừng nên nghĩ lung tung, Thanh Đại vì hẳn mà bị thương nghiêm trọng như vậy, phạm là người có chút lương tâm thì cũng sẽ đều lo lắng”

Đừng nên nghĩ lung tung.

Tương Nhượng Lan tự nói với mình mấy lần rồi mới đi về phía giường Thanh Đại xem đại phu nói thế nào.

Đại phu là ông lão râu tóc bạc phơ, họ Trương, bình thường trong phủ có người mắc bệnh phần lớn đều gọi hắn tới xem, nếu là những người quan trọng như thái phu nhân, Trương Nhược Lan, Hầu gia thì mới mời Lưu thái y. Vu Thu Nguyệt vì mang thai đứa con đầu tiên của Cận gia, thái phu nhân rất lo lắng nên mới được mời Lưu thái y.

Trương đại phu bắt mạch một hồi rồi mới đứng lên có chút lo lắng nói với thái phu nhân:

- Cô nương này bị thương rất nặng nhưng may mắn thân thể cũng coi như khỏe mạnh, dù có bị chút nội thương nhưng cũng không phải là trí mạng, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt thì sẽ khỏi hẳn.

Thái phu nhân nghe Trương đại phu nói rồi mới coi như là yên tâm, bà gật đầu:

- Nhất định là Thanh Đại tập múa từ nhỏ nên cơ thể mới coi như khỏe mạnh.

Cận Thiệu Khang cũng thở phào một hơi, hắn cũng không mong Thanh Đại vì hắn mà táng mệnh.

Trương đại phu đi tới bàn kê đơn thuốc rồi cẩn thận dặn dò lại, thái phu nhân sai người đưa bạc rồi sai hạ nhân đi theo bốc thuốc.

Trong lòng Trương Nhược Lan hơi động, nàng lặng lẽ đi theo sau đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Cùng Đi

Vu Thu Nguyệt nói cũng có phần đúng, lúc ấy, nhiều người như vậy, kể cả chính mình nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào, vì sao Thanh Đại lại phản ứng nhanh như vậy? Chẳng lẽ nàng thực sự là tình thâm ý trọng với Hầu gia như vậy? Thân thể này từ nhỏ cũng đã luyện võ, lúc ấy cũng không kịp phản ứng.

Trương Nhược Lan bước vội theo Trương đại phu, sai gã sai vặt tránh ra. Trương đại phu cũng thường xuyên qua lại các nhà quyền quý, thấy nàng như vậy thì biết hẳn là nàng có điều muốn nói.

- Phu nhân có gì dặn dò? Trương đại phu nhẹ nhàng nói.

Trương Nhược Lan nhìn quanh một chút, sau đó dẫn Trương đại phu đến một góc vắng người, áp giọng nói:

- Trương đại phu, người hành nghề y nhiều năm rồi, chỉ cần bắt mạch, hẳn là phát hiện ra được nhiều thứ.

- Phu nhân quá đề cao lão phu rồi, nhưng xem mạch thì quả thật là có thể biết được rất nhiều chuyện của đối phương.

Trương Nhược Lan hai mắt sáng ngời:

- Trương đại phu, như vậy khi nãy người bắt mạch cho nữ tử kia có cảm giác nàng có gì khác so với người thường không?

Trương đại phu gật ra:

- Không hiểu ý phu nhân là?

Trương Nhược Lan nhìn hắn, nói từng câu từng chữ:

- Nữ tử đó có phải là người có võ không?

Mặc dù Trương Nhược Lan từng thử qua nàng, nhưng chuyện khi nãy không khỏi khiến nàng nghi ngờ. Đối với nữ tử do Hoàng thượng sai đến nàng sao có thể hoàn toàn yên tâm.

Trương đại phu lắc đầu:

- Lão phu hành nghề nhiều năm, người bệnh xem qua vô số, cũng có những người có võ công, nhưng thân thể nữ tử này dù có chút khỏe khoắn nhưng không giống với những người có võ. Theo lão phu thấy, nữ tử này không giống người có võ.

- Không phải?

Tương Nhược Lan lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát. Như vậy, hành động trong chớp mắt khi nãy của Thanh Đại hoàn toàn là xuất phát từ tấm lòng nàng?

Cho dù là khổ nhục kế, cho dù nàng là vì đạt được trái tim của Cận Thiệu Khang cũng phải mạo hiểm như vậy, phải đánh cược tính mạng.

Vì Thiệu Khang, ngay cả mạng sống cũng không màng?

Trương đại phu thấy nàng còn đang hoảng sợ thì liền xin cáo lui, đem theo gã sai vặt rời đi.

Không lâu sau, Ánh Tuyết tìm Tương Nhược Lan nói:

- Phu nhân, chủ gánh xiếc đang quỳ trước sân.

Tương Nhược Lan trong lòng dâng lên sự tức giận, những người này làm việc như thế nào vậy? Cũng may hôm nay không xảy ra án mạng, nếu thái phu nhân có chuyện gì, bọn họ không phải chỉ quỳ là có thể thoát thân được.

Tương Nhược Lan dẫn Ánh Tuyết đi tới đại sảnh

Trong sảnh, chủ gánh xiếc cùng vài người quỳ gối ở đó, vẻ mặt hoảng hốt, vừa nghe có tiếng bước chân sau bình phong đã không ngừng dập đầu.

Tương Nhược Lan ngồi xuống chiếc ghế khắc hoa, chủ gánh xiếc thấy nàng thì biết người tới là chủ tử.

Hắn vừa dập đầu vừa nói:

- Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng

Tương Nhược Lan tức giận, giọng nói bức bối:

- Các ngươi là gánh hát nổi tiếng nhất kinh thành sao, sao lại để xảy ra chuyện này? Ngay cả sự an toàn tối thiểu cũng không thể chắc chắn, cho dù các ngươi diễn hay thì thế nào? Qua chuyện lần này, các ngươi đừng nghĩ sẽ được đặt chân ở chốn hoàng thành nữa, coi như là trừng phạt các ngươi.

Chuyện này truyền ra ngoài, còn ai sẽ mời bọn họ?

Tương Nhược Lan vốn tưởng rằng bọn họ sẽ cầu xin tha thứ, ai ngờ chủ gánh hát lại kêu oan:

- Phu nhân, như lời phu nhân nói đó, chúng ta cũng là hành nghề nhiều năm mới có được chút danh tiếng này, nếu cái tội danh đó là của gánh hát chúng ta, chúng ta cũng nhận. Nhưng phu nhân, việc hôm nay thật quá kì quặc, dựng rạp của chúng ta đều là lão sư phó kinh nghiệm hơn mười năm tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm này. Tối qua ta còn tự mình kiểm tra lại, mỗi chỗ đều rất chắc chắn, tuyệt đối không thể để xảy ra tình huống như hôm nay. Ta thật sự không biết tại sao lại xảy ra loại chuyện này được.

Ánh Tuyết ở bên cao giọng nói:

- Mấy người các ngươi, chuyện đã đến nước này còn muốn nói dối?

Chủ gánh hát vẫn rất cứng rắn:

- Phu nhân, ta cũng biết, qua chuyện này, chúng ta khó mà đặt chân ở kinh thành, ta cũng không hi vọng phu nhân có thể tin tưởng ta, chính là sự thật là như thế nào. Ta chỉ muốn nói cho rõ, hôm nay ta cũng không có bằng chứng chứng minh chúng ta trong sạch, chúng ta cũng xin chịu phạt nhưng ta tin người dựng rạp của chúng ta tuyệt không sơ xuất như vậy.

Tương Nhược Lan trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Các ngươi ở đây chờ một chút

Vừa nói vừa dẫn Ánh Tuyết tới hậu hoa viên xem đài biểu diễn. Cây gỗ đó vẫn rơi trên mặt đất, bên cạnh là một sợi dây to bằng ngón cái. Tương Nhược Lan nhặt lên cẩn thận xem xét, giữa sợi dây có một đoạn bị đứt. không giống là bị cắt đứt mà giống như bị ma sát nhiều mà đứt.

Ánh Tuyết đứng bên nhìn thấy liền bảo:

- Đây rõ ràng là vì sợi dây bị mài mòn, chắc chắn là vì gánh xiếc tiếc tiền không muốn mua mới mới thành chuyện như thế này, vậy mà bọn họ còn giả vờ kêu oan.

Ánh Tuyết vừa nói xong, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi bên cạnh đột nhiên nói:

- Đại cô nương, gánh hát của chúng ta không dùng dây cũ, phát hiện có chút hao tổn thì sẽ kịp thời thay đổi, đây là chuyện mạng người, sao chúng ta lại tiếc chút tiền này.

Ánh Tuyết còn định cãi thì Trương Nhược Lan đã ngăn lại, nhỏ giọng nói:

- Để bọn họ đi thôi, chi là tiền công lần này sẽ không có đâu.
- Không giải bọn họ đến quan phủ? Ánh Tuyết hỏi

Trương Nhược Lan lắc đầu:

- Thôi đi. Để bọn họ đi thôi, sau này bọn họ không thể đặt chân ở kinh thành này được nữa, đây đã là trừng phạt lớn nhất rồi.

Đưa đến quan phủ? Quan phủ biết chuyện này có liên quan đến Hầu phủ thì còn không làm lớn lên, những người này không chết cũng sẽ bị lột da. Bọn họ dù gây tội nhưng cũng không làm mất mạng người thì cũng không cần làm chặt đứt đường sống của bọn họ.

Người của gánh hát này nghe Trương Nhược Lan nói vậy như trút được gánh nặng, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn. Về phần tiền công, đương nhiên không dám đòi nữa.

Trương Nhược Lan xử lý xong xuôi thì đến Nghênh hương viện.

Ở ngoài cửa đã nghe được tiếng Thanh Đại, xem ra là đã tỉnh lại

- Hầu gia, thái phu nhân, để các người lo lắng, thật sự là lỗi của Thanh Đại.

Giọng thái phu nhân hiền lành:

- Đứa nhỏ này, xem người nói kìa, người vì mẫu thân con ta mà mệnh cũng không cần. Tình cảm này, bà già này sẽ ghi tạc trong lòng.
- Thanh Đại sống là người Cận gia, chết là ma của Cận gia, Thanh Đại hi sinh mạng này cho Hầu gia và thái phu nhân cũng là đáng giá.
- Thanh Đại tẩu tẩu, người hi sinh vì mẫu thân, anh ta như vậy, sau này trong mắt ta, người chính là người một nhà, sau này chúng ta tuyệt sẽ không để người phải chịu khổ.
- Tiểu thư... giọng Thanh Đại đầy cảm kích.
- Còn gọi tiểu thư cái gì, sau này người gọi ta là Yên Nhiên. Nói thật, ta rất thích nghe người ca hát, nhưng người chỉ hát đúng một lần, không chịu hát nữa.

Thái phu nhân cười nói:

- Đương nhiên là người nàng muốn hát cho nghe nhất không cho nàng cơ hội, khiến nàng ngay cả hứng thú hát cũng không có rồi.
- Thái phu nhân đừng nói như vậy. Thái phu nhân muốn nghe, Thanh Đại lập tức hát.

Giọng Thanh Đại vô cùng thẹn thùng, Trương Nhược Lan thậm chí có thể tưởng tượng ra khuôn mặt như hoa đào của nàng.

- Thôi. Bây giờ người bị thương, bao giờ người khỏi hát là được... Hầu gia, tâm ý của Thanh Đại dành cho Hầu gia, chắc chắn Hầu gia đã biết. Chuyện khác mẫu thân có thể không quan nhưng Thanh Đại bị thương vì người, trong thời gian này người nên dành thời gian đến thăm nàng.

Tay Trương Nhược Lan không khỏi nắm chặt lại

Giọng Cận Thiệu Khang trầm thấp:

- Thanh Đại, người nghỉ ngơi cho tốt, trong thời gian này... Trong thời gian này, ta có thể sẽ không đến thăm người.
- Không sao. Ta biết Hầu gia bận chuyện công, Hầu gia không đến cũng không sao

Dù nói như thế nhưng giọng nói của nàng tràn ngập sự chờ đợi, tin chắc đôi mắt nàng cũng đầy sự khát vọng.

Trương Nhược Lan không muốn nghe tiếp, nàng đột nhiên cảm giác mình như người ngoài. Thế giới bên trong kia không cần nàng, nàng cúi đầu, lặng lẽ xoay người, chậm rãi rời khỏi Nghênh hương viện.

(Cảnh này buồn quá, nhớ phim Đánh cắp trái tim có một cảnh Triển Nhan nhìn cả nhà Phương Dĩ An quây quần bên nhau ghê)

Một lúc lâu sau Cận Thiệu Khang mới trở về, hẩn vào phòng, sai nha hoàn bưng nước rửa sạch vết mắt của Thanh Đại.

- Nhược Lan, nàng giúp ta rửa. Hẩn nói với Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan đi qua, vắt khô chiếc khăn, vén tóc hẩn qua một bên, phía sau gáy hẩn còn vết máu đã khô.

Tương Nhược Lan không nói gì, nhẹ nhàng chà lau.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, trong lòng hồi tưởng lại cảm giác máu tươi phun vào sau lưng, nữ tử kiêu nhược như vậy cũng có dũng khí này...

- Nhược Lan...

Cận Thiệu Khang khẽ nói, giọng nói có chút do dự

- Nhược Lan, lần này Thanh Đại bị thương vì ta, chờ đến lúc nàng khỏi hẳn, ta cũng không thể làm ngơ...

- Hầu gia muốn thế nào? Tương Nhược Lan nhẹ nhàng mở miệng

Cận Thiệu Khang xoay người cầm chiếc khăn trong tay nàng đặt vào trong chậu, sau đó cầm tay nàng, nhìn nàng nói:

- Trong thời gian này, ta phải đến thăm nàng một chút...

Không sai, Thanh Đại bị thương vì Cận Thiệu Khang, hẳn đi thăm nàng là hợp tình hợp lý. Nhưng dù hiểu như vậy là chuyện hợp tình hợp lý nhưng sao lòng nàng cứ không thoải mái như vậy.

Bởi vì nữ nhân đó có ý đồ với trượng phu của nàng.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi mắt nàng như hắc ngọc sâu không thấy đáy:

- Thiệu Khang, ta sẽ thêm mấy nha hoàn nữa cho nàng, ta có thể đem Ánh Tuyết đến bên chăm sóc cho nàng, cho đến khi nàng khỏi hẳn...

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, nhẹ nhàng cắt đứt lời nàng:

- Nàng đi cùng ta...

- Cái gì? Tương Nhược Lan ngây người

Cận Thiệu Khang mỉm cười:

- Ý ta là, mỗi lần ta đi thăm Thanh Đại thì nàng đi cùng ta, nàng là chủ mẫu Cận gia, đương nhiên là phải đi có đúng không?

Ý nghĩ này Tương Nhược Lan không phải là chưa từng có. Nhưng nếu là nàng đưa ra chủ ý này thì thứ nhất có vẻ nàng quá trẻ con, thứ hai, nàng không theo sát hẳn không được?

Nhưng nếu là hắn nói ra thì lại mang ý nghĩa khác, như vậy nói rõ rằng hắn luôn để ý đến cảm xúc của nàng.

Tương Nhược Lan vui đầu vào lòng hắn, ôm lấy eo hắn, giọng nói có chút ghen ngào:

- Được, sau này ta đi cùng ngươi.

Hắn ôm nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đồ ngốc, nàng quên rồi sao? Ta đã từng nói, bất kể như thế nào, cũng sẽ không làm ra chuyện khiến nàng thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Bà Bà Và Di Nương

Sáng hôm sau, Tương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang cùng đến đình an thái phu nhân, lúc này, mọi người vẫn đều đang bàn luận về Thanh Đại trung nghĩa

Thái phu nhân vốn đã có cảm tình tốt với Thanh Đại, qua chuyện này càng thích nàng hơn. Bà dù đã đồng ý với con, chỉ cần trong nửa năm Tương Nhược Lan mang thai thì sẽ không quản chuyện của bọn họ nhưng đó là vì thấy con kiên quyết mà thôi, đối với việc chuyên sùng Tương Nhược Lan vẫn có bất mãn. So với Tương Nhược Lan thì thái phu nhân càng thích Thanh Đại nhu thuận, dịu dàng hơn.

Bà có ý khen ngợi Thanh Đại trước mặt Tương Nhược Lan, thực tế là cố ý nhắm vào Tương Nhược Lan. Tương Nhược Lan cũng không phải không

hiểu nhưng nàng chỉ giả ngu, không nói một lời coi như không nghe thấy gì.

Vu Thu Nguyệt ngồi bên cạnh thấy Tương Nhục Lan trầm mặc thì cười nói:

- Tình huống đó đừng nói ta mang thai không thể nào phản ứng mà đến cả phu nhân vốn luyện võ cũng không kịp phản ứng, nhưng Thanh Đại lại hoàn toàn không để ý đến an nguy của bản thân mà nhào tới, có thể thấy được tâm ý của nàng dành cho Hầu gia.

Vu Thu Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai từ luyện võ.

Hôm nay Thanh Đại được thế, nàng không dám nói nửa câu không tốt về Thanh Đại trước mặt thái phu nhân nhưng với Tương Nhục Lan thì nàng tuyệt sẽ không bỏ qua.

Tương Nhục Lan vừa nghe vậy thì biết nàng chỉ mình thân có võ nghệ mà không anh dũng bằng Thanh Đại. Tương Nhục Lan thấy thái phu nhân trầm mặt, có vẻ tức giận, mọi người còn lại cũng chăm chú nhìn nàng, nàng quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt nhẹ nhàng:

- Vu di nương, sao ngươi còn nói ra những lời này. Hôm qua lúc ngươi nói Thanh di nương dùng khổ nhục kế ta đã nói ngươi rồi, không ngờ hôm nay ngươi vẫn còn nói ra những lời này, ta cũng không biết nên nói thế nào với ngươi nữa.

Tương Nhục Lan lắc đầu về mặt hối tiếc

Ý tứ những lời này của Vu Thu Nguyệt vốn mơ hồ, bị Tương Nhục Lan nói như vậy thì những lời của Vu Thu Nguyệt trước đó lại trở nên sáng tỏ.

Vu Thu Nguyệt tức đến đỏ bừng mặt nhưng hôm qua quả thật nàng đã nói những lời này, nhất thời không kịp phản bác, mãi lâu sau mới nói được một câu:

- Ta không có ý đó...

- Vậy ngươi có ý gì? Cận Thiệu Khang nhìn nàng lạnh lùng lên tiếng

Vu Thu Nguyệt thấy sắc mặt âm trầm của Cận Thiệu Khang thì mặt trắng bệch, nàng cúi đầu:

- Ta... ta...

Thái phu nhân cũng không nhịn được:

- Được rồi. Vu di nương, những lời này mà ngươi cũng nói được, khổ nhục kế ta cũng đã thấy qua rồi nhưng còn chưa thấy ai bất chấp tính mạng mình để mà làm. Ngươi một ngày không gây sự thì thấy không thoải mái sao? Ta thấy ngươi là quá nhàn rồi rồi, phạt ngươi chép Nữ kinh 100 lần, không chép xong thì đừng bước chân ra khỏi Cẩm Tú viên.

Được Tương Nhục Lan dẫn dắt như vậy, thái phu nhân chỉ để ý tức giận Vu Thu Nguyệt mà quên mất ý nghĩa ban đầu những lời nói của Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt mặt trắng bệch, cắn răng cáo lui rồi được nha hoàn đỡ rời khỏi Tùng Hương viện.

Thái phu nhân nhìn bóng lưng nàng nhíu mày nói:

- Sáng sớm đã bị nàng làm mất hứng, thôi, các ngươi cũng rời đi.

Cận Thiệu Khang cùng Tương Nhục Lan đang chuẩn bị rời đi thì lại bị thái phu nhân gọi lại:

- Hầu gia, Thanh Đại bị thương vì Hầu gia, Hầu gia đừng quên rảnh rồi đến thăm nàng một chút.

Cận Thiệu Khang nói:

- Rồi chúng ta sẽ đến thăm

- Chúng ta?

Ánh mắt thái phu nhân chuyển qua Tương Nhục Lan.

Triệu di thái thái, Vương thị và Cận Yên Nhiên vốn phải rời đi, nghe đến đó cũng tự nhiên dừng bước lại, mọi người trong lòng không hện mà cùng nghĩ, Hầu gia đi thăm Thanh Đại mà phu nhân cũng theo đi? Đề phòng như vậy không phải là quá đáng sao...

Tương Nhục Lan coi như không thấy ánh mắt của họ, những người này kim không đâm vào thịt không thấy đau, nàng cần gì quan tâm ý nghĩ của họ.

Nàng đang chuẩn bị nói thì Cận Thiệu Khang bên cạnh cướp lời:

- Con thấy, Nhục Lan thân là chủ mẫu Cận gia, Thanh Đại bị thương vì con, bàn về lý, nàng cũng nên đi thăm Thanh Đại. Là con bảo Nhục Lan cùng

đi.

Tương Nhượng Lan thấy Cận Thiệu Khang giúp đỡ nàng như vậy thì trong lòng rất vui vẻ, nàng ở bên cạnh nhân nhợt cười tỏ vẻ hiền lương thực đức.

Ánh mắt thái phu nhân rời về phía Cận Thiệu Khang, nhìn hẩn một lúc, nhìn đến khi hẩn phải cúi đầu xuống. Ánh mắt đó như đang nói, ta sao lại có đứa con sợ vợ như vậy, một lúc sau bà nói:

- Các người đi đi.

Lúc này Cận Thiệu Khang và Tương Nhượng Lan mới hành lễ rồi đi.

Triệu di thái thái và Vương thị cũng lánh ra ngoài

Wang thị nhìn quanh rồi nén giọng nói:

- Tương Nhượng Lan này thật lợi hại, có thể nắm chặt Hầu gia như vậy, Thanh Đại kia vì Hầu gia mà bị trọng thương cũng không được Hầu gia để ý

Triệu di thái thái cười lạnh một tiếng:

- Chờ mà xem, ta thấy chuyện không đơn giản như vậy đâu, Thanh Đại này còn lợi hại hơn biểu muội người nhiều. Người có thấy nàng tiến phủ không bao lâu đã khiến thái phu nhân yêu thích như vậy, khắp phủ trên dưới không ai không khen thì đủ biết thủ đoạn của nàng rồi, biểu muội người tâm cơ tuy sâu nhưng thủ đoạn quá xoàng, quá lộ liễu nên mới bị Tương Nhượng Lan chen ép nhưng Thanh Đại lại hoàn toàn không để phu nhân có cơ hội áp chế. Phu nhân ngoài việc nắm vững lòng Hầu gia thì chẳng có cách nào áp đảo nàng. Nhưng nam nhân không phải kiên định đâu, người cứ chờ xem, lòng hẩn rồi sẽ dần dần thấy ngửa ngậy thôi, Thanh Đại này được sủng là chuyện sớm muộn thôi.

Wang thị kinh hãi:

- Người nói mọi việc Thanh Đại kia làm đều là có mục đích? Sao ta không nhìn ra, thái phu nhân cũng rất tin tưởng nàng mà.

- Thái phu nhân...

Triệu di thái thái tiếp tục cười lạnh:

- Nếu đổi lại là lão Hầu gia lúc trước thì bà nhất định sẽ đề phòng Thanh Đại như phòng cướp. Nhưng giờ Thanh Đại là di nương của con bà, không phải là di nương của phu quân. Bà ta chỉ mong ôm cháu, đương nhiên sẽ không để ý điều đó... Cho tới bây giờ, đấu đá với di nương cũng chỉ có chính thể mà thôi. Người đã thấy có nhà nào bà và di nương đấu đá nhau chưa. Về phần người...

Triệu di thái thái trừng mắt nhìn Vương thị một cái:

- Nếu người được lợi hại như vậy, người trong phòng Thiệu Đường đã chẳng càn lúc càn đồng, khiến hẩn thân thể phá hủy, còn làm hẩn phân tâm, thì thối không đạt. Nói tới nói lui đều là người quân gia không nghiêm, nếu Thiệu Đường sớm đổ đạt thì ta ngần này tuổi đầu còn phải nhìn sắc mặt của bà ta mà sống sao?

Nói xong lườm Vương thị một cái rồi đi về phòng.

Wang thị túi thân bủ môi rồi cũng theo sau.

Bên kia, Cận Thiệu Khang cùng Tương Nhượng Lan rời khỏi Tùng hương viện, hai người đi về phía Nghênh Hương viện. Tới chỗ không người, Tương Nhượng Lan nói với Cận Thiệu Khang:

- Thiệu Khang, người nói thay ta trước mặt mẫu thân ta rất vui nhưng mẫu thân chắc sẽ giận người. Sau này người đừng làm như vậy nữa.

Tương Nhượng Lan thấy sắc mặt hẩn buồn bực biết là hẩn ưu phiền chuyện khi nãy nên nàng nói như vậy để hẩn cảm thấy dễ chịu hơn.

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang nghe nàng nói những lời dịu dàng như vậy, buồn bực trong lòng tan đi một nửa, hẩn cầm tay nàng, ôn nhu nói:

- Không sao, mẫu thân sẽ không thật sự giận ta. Vốn là ta bảo nàng đi cùng, há lại để cho nàng bị mẫu thân nghi ngờ.

Hẩn lại nói:

- Đi thôi, đi thăm Thanh Đại rồi ta và nàng đến hậu hoa viên đi dạo.

Hai người đi tới Nghênh Hương viện.

Nghênh Hương viện vẫn bài trí như trước, chỉ là những bức họa trên bàn đã bị cất đi khiến người ta cảm giác như chưa từng có.

Thanh Đại nằm trên giường, trên người đắp chăn màu đỏ thêu phù dung, màu sắc tươi diễm càng khiến sắc mặt nàng thêm phàn tái nhợt.

Hai mắt nàng hơi khép, tóc dài xõa ra đầy gối, màu tóc đen càng khiến khuôn mặt tú lệ của nàng có phần suy yếu đi.

Nha hoàn bên người Thanh Đại là Liễu Hồng bưng trà lên, nhẹ giọng nói:

- Vừa nãy đại phu đến khám, di nương uống thuốc rồi đang ngủ, để nô tỳ gọi nàng dậy.

Liễu Hồng là nha hoàn bên người thái phu nhân.

Cận Thiệu Khang nói:

- Đừng đánh thức nàng, chúng ta đến chỉ xem xem nàng có khá hơn không thôi, đại phu nói như thế nào?

Liễu Hồng nhìn thoáng qua Thanh Đại sau đó nhỏ giọng nói:

- Đại phu nói, vết thương này của di nương tuy không trí mạng nhưng vẫn khiến tạng phủ bị tổn thương, phải nghỉ ngơi tốt một thời gian.

Cận Thiệu Khang không ngờ thương thế của nàng lại nghiêm trọng như vậy, hẩn nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút huyết sắc của Thanh Đại mà trong lòng dâng lên tia thương cảm.

Tương Nhược Lan nhìn hẩn một cái, sau đó quay đầu lại nói với Liễu Hồng:

- Cần cái gì cứ nói với ta.

Sau đó nàng nói với Cận Thiệu Khang:

- Thanh Đại đang nghỉ ngơi, chúng ta đừng quấy rầy nàng nữa.

Cận Thiệu Khang gật đầu, hai người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên Thanh Đại trên giường phát ra tiếng nói nho nhỏ:

- Liễu Hồng, là ai tới?

Liễu Hồng vội tới bên giường:

- Di nương, là Hầu gia...

Còn chưa nói xong, Thanh Đại đã vui mừng, sợ hãi nói:

- Là Hầu gia tới?

Liễu Hồng lui sang, khuôn mặt tái nhợt của Thanh Đại hiện lên trước mặt Cận Thiệu Khang, Cận Thiệu Khang có thể thấy rõ ánh sáng trong mắt nàng:

- Hầu gia, giọng nói vô cùng vui mừng

Nhưng ngay lập tức, Thanh Đại liền thấy Tương Nhược Lan bên cạnh Cận Thiệu Khang, ánh sáng trong mắt dần biến mất, vẻ thất vọng hiện lên rõ ràng:

- Phu nhân...

Giọng nói thấp đi tới tám phần.

Tương Nhược Lan thấy thần sắc nàng như vậy thì biết là nàng chỉ mong Cận Thiệu Khang một mình đến thăm nàng. Nhưng cũng đúng, nàng vì Cận Thiệu Khang ngay cả mạng cũng không cần thì đương nhiên là trong lòng nghĩ đến hẩn, đương nhiên là muốn cùng hẩn một chỗ.

Tương Nhược Lan nghĩ thầm, nàng có thể nghĩ như vậy, Cận Thiệu Khang đương nhiên cũng sẽ nghĩ như vậy. Nàng nhìn Cận Thiệu Khang, thấy hẩn đang nhìn Thanh Đại mà trong lòng chợt thấy đau xót.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại ngồi dậy rồi đặt gối sau lưng nàng. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy mà Thanh Đại đã toát mồ hôi đầm đìa, môi trắng bệch càng khiến người khác thương cảm.

Cận Thiệu Khang nói:

- Nếu không thoải mái thì đừng động, ngươi cứ nằm đi, chúng ta ra ngoài.

Giọng nói của hẩn rất nhu hòa.

Thanh Đại nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt hiền hòa như nước:

- Hầu gia và phu nhân có ý tốt đến thăm Thanh Đại, Thanh Đại không thể hành lễ với hầu gia và phu nhân đã là không phải rồi, sao lại để hai người trà chưa uống đã đi.

Vừa nói vừa sai Liễu Hồng hầu hạ bọn họ ngồi xuống, hai người đành nán lại.

Đợi hai người ngồi xuống rồi, Thanh Đại nhìn về Trương Nhược Lan nói:

- Phu nhân, Liễu Hồng có nói cho ta rằng người đã kê cho ta mấy phương pháp thực liệu, Thanh Đại tạ ơn phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Yêu Hồ

- Nhắc tay chỉ lao, hi vọng có tác dụng với người. Trương Nhược Lan đáp

Thanh Đại cười nói:

- Mọi người đều nói phu nhân y thuật cao siêu, phương tử thực liệu của phu nhân đương nhiên là tốt rồi.

Ánh mắt Thanh Đại lại nhìn sang Cận Thiệu Khang:

- Thương thế của Thanh Đại nhất định sẽ khá lên, Hầu gia không cần canh cánh trong lòng vì chuyện này

Ôn nhu hiểu chuyện, đoán được tâm lý người khác như vậy hơn nữa ánh mắt đáng thương, giọng nói mềm nhẹ, bảo sao ai nấy đều yêu thương

Cận Thiệu Khang yên lặng một hồi rồi mới nói:

- Người an tâm nghỉ ngơi, dưỡng thương cho tốt, thân thể khỏe lên chúng ta đương nhiên cũng sẽ không lo lắng nữa.

Mặt Thanh Đại hơi đỏ lên, cúi đầu:

- Tạ ơn Hầu gia... và phu nhân quan tâm

Trương Nhược Lan nhìn bọn họ, đột nhiên cảm giác mình đến hay không đến cũng chẳng có gì khác biệt.

Mỗi lời nói của Thanh Đại đều không tính là quá phận, nàng là phụ nữ của thời đại này, là một thiếp thất, muốn được nam nhân thương yêu cũng chẳng phải là sai, nàng lại chẳng như Vu Thu Nguyệt luôn sử dụng thủ đoạn đê tiện. Ngoài việc nàng là người của hoàng đế sai đến khiến Trương Nhược Lan canh cánh ra, thực ra Nhược Lan đúng là chẳng có lý do gì để hận nàng.

Nếu là thời hiện đại, Thanh Đại là kẻ thứ ba một cách đường đường chính chính, nàng có thể tới mắng Thanh Đại, tát Thanh Đại. Nhưng bây giờ, Trương Nhược Lan cảm thấy thật vô lực.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều là như vậy, ai dám khinh thường nàng nàng sẽ mắng lại, tuyệt đối không hề lùi nhường tay. Nhưng để nàng vô duyên vô cớ đi tính toán với người khác thì nàng không làm được.

Đối với Vu Thu Nguyệt nàng có thể thống thống khoái khoái tát nàng ta, chỉ vào mặt nàng ta mà mắng nhưng với Thanh Đại, trừ việc phòng bị nàng cũng không thể nào dùng thủ đoạn ngầm được.

Nhưng ngầm lại, nếu là tình cảm của Cận Thiệu Khang thì phải dựa vào chính sức lực của mình mới có thể duy trì, sau Thanh Đại có lẽ còn có người khác, chẳng lẽ mình đi phòng bị cả đời, như vậy thì sống còn gì là vui vẻ nữa...

Nghĩ vậy, Trương Nhược Lan thờ dãi trong lòng, nàng nói:

- Hầu gia, sắc mặt Thanh Đại không khỏe, ta thấy nàng cần phải nghỉ ngơi, chúng ta vẫn nên đi thôi.

Cận Thiệu Khang gật đầu, hai người đứng lên dặn dò Thanh Đại mấy câu rồi mới rời đi.

Sau khi rời đi, hai người tới hậu hoa viên đi dạo một hồi. Lúc đó, có lẽ Cận Thiệu Khang thấy Trương Nhược Lan không vui nên hần dụi dụi nói rất nhiều, nói chuyện xưa khi hần ở chiến trường, thậm chí còn kể chuyện hần khi còn bé. Trương Nhược Lan cũng cảm giác được tâm ý của hần nên tâm tình cũng dần vui vẻ hơn.

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh đã sang tháng mười hai, trời càng lúc càng lạnh, phòng nào cũng đều dùng đến lò sưởi. Ngồi trong phòng cũng không

thấy lạnh lẽo.

Thanh Đại nghỉ ngơi một đoạn thời gian, so với trước đã khá lên nhiều, dần dần có thể xuống giường nhưng cần người dìu đỡ, đi được vài bước thì sắc mặt lại trắng bệnh. Thái phu nhân đem nhân sâm ngàn năm trân quý nhất cho nàng, cái gì tốt cũng cho nàng, có thể thấy được sự thương yêu của bà dành cho nàng.

Trong lúc đó, Cận Thiệu Khang cũng qua thăm nàng rất nhiều, mỗi lần Cận Thiệu Khang đều muốn Trương Nhược Lan cùng đi. Thanh Đại mỗi lần thấy hai người bọn họ đến, trừ hai lần đầu có chút thất vọng thì còn lại đều rất thản nhiên. Thái độ với Cận Thiệu Khang cũng tương đối tự nhiên, có làm bộ làm tịch, với Trương Nhược Lan cũng rất có lễ, thân thiết, cũng không vì nàng đi cùng mà mất hứng, ngược lại còn thể hiện lòng cảm kích với sự quan tâm của Trương Nhược Lan.

Nàng như vậy ngược lại càng khiến người khác thương thức. Lúc Cận Thiệu Khang đến thỉnh an thái phu nhân, thái phu nhân luôn nói tốt cho nàng trước mặt hắn, đôi lúc Cận Thiệu Khang cũng phụ họa đôi câu. Nhưng thương thức chung quy cũng chỉ là thương thức, Cận Thiệu Khang không vì thế mà có gì khác lạ với Thanh Đại.

Mà Vu Thu Nguyệt mang thai gần 6 tháng, trong thời gian này nàng hoàn toàn chịu sự lạnh nhạt. Cận Thiệu Khang vốn đã có chút chán ghét nàng, hơn nữa gần đây chuyện hắn điều tra đang mờ hồ hướng về phía nàng nên hắn càng không muốn thấy nàng. Trước kia thái phu nhân vì đứa trẻ mà còn thường xuyên quan tâm đến nàng nhưng trong thời gian này, thái phu nhân vì quan tâm đến thương thế của Thanh Đại mà bỏ quên nàng. Nhưng thật ra, trong phủ có đồ gì tốt Trương Nhược Lan vẫn không quên để một phần cho nàng.

Tâm tình phụ nữ có thai vốn rất cổ quái, hơn nữa tâm tư nàng phức tạp, lại thiếu sự quan tâm nên càng thêm phiền muộn thường ở trong phòng oán giận cái này, chỉ trích cái kia. Thấy Thanh Đại là một vũ nữ mà còn được coi trọng hơn một thiếp thất có bầu như nàng thì vừa tức vừa ghen tỵ. Nghe đến tên Thanh Đại thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, càng thêm muốn nắm được đuôi của Thanh Đại. Nhưng Lệ Châu rình rập lâu như vậy cũng không tìm được sơ hở gì, Vu Thu Nguyệt đem tất cả sự bức tức trút lên đầu Lệ Châu.

- Cái con nha đầu chết tiệt kia, người nhất định là lười biếng, sao có thể một chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được. Ta không tin nàng ta thật sự tốt đẹp như vậy? Không hề có chút tâm tư nào? Ta nói cho người, người còn lười biếng thì cẩn thận ta lột da người, đừng chọc giận ta nếu không ta đem gả người cho lão già sắp chết.

Lệ Châu sợ đến quỳ gối, khóc ròng nói:

- Di nương, người đừng như vậy, đừng đem gả ta cho những kẻ đó, ta nhất định sẽ làm tốt, nhất định sẽ thức cả đêm coi chừng Ngênh Hương viện.

Cứ như vậy, Lệ Châu mấy đêm liền không ngủ canh ở bên ngoài Ngênh Hương viện, ban ngày thừa lúc nhàn rỗi mà chợp mắt. Mỗi đêm đều nép vào góc ở bên ngoài Ngênh Hương viện mà tránh gió, trong tay ôm lò sưởi mà vẫn lạnh đến phát run. Nhưng vừa nghĩ không có tin tức trình diện thì sẽ bị gả bán thì lại không dám lười biếng.

Đêm đó, Lệ Châu theo lệ thường rúc trong góc, mãi cho đến giờ Sửu.

Đến khi nàng sắp thiếp đi thì đột nhiên nghe được một tiếng vang rất nhỏ.

Lúc này vạn vật yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi, tiếng vang nhỏ đó rất dễ dàng bị người khác nghe thấy, Lệ Châu tỉnh táo lại, cẩn thận trốn đi nhìn ra phía cửa Ngênh Hương viện.

Chỗ nàng trốn là đối diện cửa lớn Ngênh Hương viện, ẩn sau bụi cây rậm rạp, hơn nữa sắc trời tối tăm, nàng lại cố gắng thở nhẹ nên căn bản sẽ không khiến người chú ý.

Lúc này, cửa ngênh hương viện “chi nha” một tiếng rồi mở ra, sau đó, một thân ảnh yếu ớt rất nhanh chóng lao ra ngoài cửa. Người nọ mặc áo màu đen, tóc dài vấn cao trên đỉnh đầu. Lệ Châu mở to mắt nhìn thân ảnh đó, nương theo ánh trăng mờ mờ mà thấy được khuôn mặt kia...

Lệ Châu ôm miệng, thiếu chút nữa hét lớn.

Người đó là Thanh Đại.

Là Thanh Đại cũng không khiến nàng ngạc nhiên như vậy mà để cho nàng ngạc nhiên là hành động của Thanh Đại nhanh chóng lạ thường, nàng lao ra cửa, xoay người lại đã đóng chặt cửa, nhìn trái phải một chút, dọc theo tường đi tới phía trước, một hòn giả sơn chặn lại đường đi của nàng, nàng nhún người như một con chum lớn nhảy lên khỏi giả thạch.

Lệ Châu không nhận được mà A lên một tiếng, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy tình cảnh này, quá mức quý dị.

Càng quý dị là Thanh di nương không phải là đang nằm dưỡng thương. Ban ngày gặp thái phu nhân vẫn thấy nàng thở hồng hộc như sắp chết, sao ban đêm lại như đổi sang làm người khác?

Di nương nói không sai Thanh di nương quả thật có chuyện

Lệ Châu nhìn về phía giả thạch, chỗ đó đã chẳng còn bóng Thanh Đại đâu.

Lệ Châu vui sướng trong lòng, đây xem như là một tin tức có tác dụng, chỉ cần nói cho di nương, nhất định di nương sẽ không gả nàng cho mấy kẻ già

nua ăn xin nữa.

Nàng cẩn thận đi ra khỏi góc, vừa mới xoay người thì không khỏi hoảng sợ thét lớn, ngã lăn ra đất. Mặt nàng trắng bệch nhìn khuôn mặt Thanh Đại gần trong gang tấc.

Thanh Đại lạnh lùng nhìn xuống, hoàn toàn không phải là gương mặt ôn nhuận động lòng người như bình thường, khuôn mặt đó như là đầu gỗ, bình tĩnh không chút biến hóa.

Mà càng đáng sợ là ánh mắt của nàng, lạnh lùng mà đầy sát khí khiến người ta không rét mà run.

- Thanh..... Thanh đi nương..

Giọng Lệ Châu không tự chủ mà phát run.

Mặt Thanh Đại không chút thay đổi, ngay cả giọng nói cũng lạnh băng không chút độ ấm.

- Người là nha hoàn bên người Vu Thu Nguyệt, tới đây làm gì.

Lưng Lệ Châu toát mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói:

- Ta... ta đi vệ sinh...

Thanh Đại cười lạnh một tiếng:

- Là Vu Thu Nguyệt sai người tới phải không, người vẫn luôn đi theo ta, tưởng rằng ta không biết sao/

Lệ Châu nhìn nụ cười của nàng mà sợ hãi đến co rụt người lại.

- Ta biết khi này người đã nhìn thấy hết, người chớ có trách ta, muốn trách thì hãy trách di nương của người nhiều chuyện.

Vừa nói Thanh Đại vừa lạnh lùng kẻ sát mặt với mặt nàng.

Lệ Châu đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, há mồm định kêu lớn nhưng tốc độ của Thanh Đại đã nhanh chóng đánh nàng hôn mê bất tỉnh...

Một gian nhà cũ ở phía tây Hoàng thành phủ trong bóng tối, đây vốn là nhà của một vị quan lục phẩm, bởi vì vị quan này mắc tội nên gian nhà này cũng bị thu hồi lại, điều linh hoang lạc, không có một bóng người.

Lúc này, một bóng đen yếu điệu lướt trên nóc nhà rồi tiến vào nhà,

Trong đại sảnh hoang tàn, một chiếc bàn gỗ lộn một vòng trên đất, xung quanh hoang vắng nhưng lại có một gã mặc cẩm y cầm phát trần đứng chờ sẵn ở đó.

Hắn ta ước chừng gần 50 tuổi, tóc hoa râm, mặt trắng như phấn. Chỉ chốc lát, thân ảnh yếu điệu đó đáp xuống đại sảnh, tức tốc bước tới trước mặt nam tử, quỳ xuống, hai tay chắp thành quyền trước mi.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, trách giận:

- Sao muộn như thế, làm chúng ta chờ lâu quá.

Giọng nói cao vút khác hẳn với nam nhân bình thường.

Nữ tử ngẩng đầu, khuôn mặt thanh lệ, ánh mắt lãnh trầm chính là Thanh Đại.

- Bẩm công công, không phải Thanh Đại cố ý đến muộn mà trên đường đi gặp chuyện. Thanh Đại không muốn làm lộ thân phận mới phải xử lý chuyện đó trước nên đến chậm, xin công công trách phạt

Nam tử hừ lạnh một tiếng:

- Chuyện này làm thỏa đáng không?

Thanh Đại cười lạnh:

- Công công, Thanh Đại dưới tay công công nhiều năm như vậy đã từng làm sai điều gì?

Nghe câu này, nam tử tươi cười hài lòng, đỡ Thanh Đại lên:

- Không sai, người quả là gian khách tốt nhất dưới trướng của ta. Nói người là gian khách tốt nhất Đại Lương ta cũng không quá đáng. Vài năm rồi người đều thám thính tình hình của các nước chưa bao giờ làm ta thất vọng, hi vọng lần này người cũng sẽ mang được tin tốt về cho ta. Phải biết rằng lần

này là tự Hoàng thượng hạ chỉ làm, Hoàng thượng hỏi ta chọn người thì ta đã đề cử Yêu hồ Thanh Đại người, người đừng để ta mất mặt trước Hoàng thượng.

Thanh Đại hơi ngắc đầu:

- Công công yên tâm, ta trước chưa bao giờ làm cho công công thất vọng, lần này cũng như thế

Nam tử gật đầu:

- Bây giờ báo cáo tiến triển hai tháng này đi, Hoàng thượng nóng lòng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Kế Hoạch

Gian khách thực ra chính là gián điệp. Những gian khách làm cho một tổ chức, tổ chức này là tùy vào Hoàng thượng hoặc thái giám được tin nhiệm lãnh đạo, trực thuộc quyền của hoàng đế. Nhưng khác với Đông Hán ở chỗ Cẩm y vệ của Đông Hán là nhằm vào các thế lực phản động trong nước còn Đại Lương lại đi tìm tin tình báo của các quốc gia khác, đó chính là gian khách.

Gian khách có nam có nữ, hầu như đều chọn từ các cô nhi từ khắp nơi trong cả nước, trải qua một thời gian huấn luyện qua võ công, dùng độc, cảm kì thi họa, ám sát... qua được các đợt huấn luyện tàn khốc và một đợt tuyển chọn tàn khốc, kẻ nào có thể sống sót thì sẽ thành gian khách. Mà để có thể sống sót được thì đều là những kẻ máu lạnh vô tình, lòng dạ độc ác, thông minh tuyệt đỉnh.

Thanh Đại được xưng là Yêu hồ, biểu hiện gần đây đúng là gian khách xuất sắc nhất. Vài năm nay nàng dùng đủ loại thân phận để chiếm được rất nhiều tin tức tình báo cho đất nước, làm việc sạch sẽ, không thể lẫn ra dấu vết, có thể nói nàng chính là đệ nhất gian khách của Đại Lương.

Cho nên khi Hoàng thượng bắt Trương công công tìm ra một nữ tử thủ đoạn cao siêu, nhất định phải thành công không được thất bại thì Trương công công không chút do dự đề cử Thanh Đại vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ khác trở về nước.

Cũng chẳng trách Trương Nhược Lan hoàn toàn không thể nắm thóp được Thanh Đại, nàng chắc nằm mơ cũng không thể nghĩ hoàng đế lại sai gián điệp xuất sắc nhất Đại Lương đến bên nàng đi.

Nhưng với Thanh Đại mà nói, khi vừa nhận được nhiệm vụ này trong lòng cũng rất khinh thường. Lại đi sai phái nàng đi câu dẫn một nam nhân? Như vậy quá là giết gà dùng dao mổ trâu nhưng đệ nhất gian khách thì luôn tuyệt đối trung thành, chỉ nhận mệnh lệnh không nhận quyền lợi, chẳng sợ núi đao biển lửa, chỉ cần cấp trên ra lệnh thì cũng sẽ không do dự mà nhảy xuống, nếu không, hậu quả còn thảm khốc hơn nhiều.

Thanh Đại là một nữ tử xinh đẹp, vì lấy được tin tình báo thì chuyện gì cũng làm. Cho dù sống trong thanh lâu làm kĩ nữ cũng vậy. Hơn nữa nàng thiên tư thông tuệ, đối với các loại nam nhân nàng đều thấu hiểu kĩ.

Đối với nam nhân háo sắc, nàng sẽ là loại nữ nhân lạnh lùng, câu dẫn khiến nam nhân đó hận không thể được chết trên thân xác nàng, đối với văn nhân mặc khách, nàng sẽ là tài nữ thánh khiết nhất, giờ tay nhắc chân đều là tình thơ ý họa, đối với võ tướng anh hùng, nàng sẽ là nữ nhân anh tư bừng bừng khiến người khác có một mảnh liệt muốn chinh phục. Một khi làm cho đối phương mê luyến mình thì cũng là thời cơ tốt nhất để nàng hành động.

Đến hôm nay, chưa có nam nhân nào Thanh Đại không chinh phục được.

Thanh Đại nghiêng người đứng bên cạnh Trương công công, hơi cúi đầu, dùng ngữ khí bình tĩnh nhất báo cáo tiến triển suốt hai tháng nay.

- Công công, Thanh Đại sớm đã điều tra tính cách của An viễn hầu. Con người này trên chiến trường cứng cỏi nhưng với thê tử, người thân của mình thì cực kì bảo vệ yêu thương. Hắn gần 25 tuổi nhưng không có nhiều thiếp thất, có thể thấy được hắn cũng không phải là kẻ háo sắc. Tuổi còn trẻ, địa vị cao, xử sự rất chu đáo, đương hoàng thượng tin tưởng, là con người mưu trí và cẩn thận.

Mà Cận gia đa số là người lương thiện. Ngoài phu nhân trước kia có tiếng xấu nhưng từ khi gả vào Cận gia đã thu liễm rất nhiều, hơn nữa cũng rất mềm lòng, chỉ nhìn nàng có thể tha thứ cho việc quý thiếp sinh hạ thứ trưởng tử là biết. Hơn nữa cũng rất chuyên chú nghiên cứu y thuật.

Cho nên ta bảo công công an bài cho ta thân phận là nữ nhi Việt quốc xa quê hương không nơi nương tựa, lại là nữ tử yếu đuối, thân phận này sẽ dễ được bọn họ đồng tình, cũng dễ khiến người ta coi là cảnh giác. Đến Hầu phủ một đoạn thời gian dài nhưng ta vẫn cố gắng chưa tiếp xúc gì với An viễn hầu...

Trương công công nghe đến đó, không khỏi nhú mày:

- Không tiếp xúc gì? Như vậy chẳng phải là không có tiến triển gì?

Thanh Đại nói:

- Công công từng nói An viễn hầu độc sủng phu nhân, có thể thấy được tình cảm của bọn họ rất sâu nặng, nếu câu dẫn quá lộ liễu thì chắc chắn sẽ khiến Hầu phu nhân có lòng đề phòng ta. An viễn hầu cũng không háo sắc, làm như vậy chỉ khiến hắn coi thường ta, coi ta như hạng vũ nữ dễ tiếm. Đối với loại nam nhân này phải tự nhiên, không được quá mức chủ động, để cho hắn dần dần phát hiện những điểm tốt của ta, từng chút từng chút tiếp nhận ta mới là thủ đoạn tốt nhất.

Trương công công ừ một tiếng, mày giãn ra:

- Ngươi nghĩ không sai, vậy kế tiếp ngươi định thế nào...

Thanh Đại mặt không biến sắc:

- Ta đã dùng khổ nhục kế làm cho trên dưới Hầu phủ không còn chút đề phòng nào với ta. Phu nhân từng có chút nghi ngờ ta, vài lần thử dò xét ta giờ cũng không còn đề phòng nữa, về phần An viễn hầu...

Nói tới đây, khóe miệng Thanh Đại khẽ cười lạnh:

- Dù hắn còn chưa tiếp nhận ta nhưng ta có thể cảm nhận được, trong lòng hắn đã không còn bài xích ta nữa, đáng tiếc giờ phu nhân hoàn toàn không cho ta có cơ hội đến gần Hầu gia, chỉ cần ta có cơ hội ở bên Hầu gia thì nhất định ta sẽ chiếm được lòng hắn.

Giọng nói của Thanh Đại tràn ngập sự tự tin.

- Vậy chuyện Hoàng thượng sai ngươi làm ngươi có thể làm được không?

- Công công yên tâm, từ ngày đầu tiên Thanh Đại vào phủ đã làm tốt không để phu nhân nghi ngờ.

Thanh Đại cười lạnh:

- Cho dù nàng có nghi ngờ cũng không thể tìm được dấu vết gì, huống chi ta còn có chiêu sau này nữa.

Trương công công cười gian hai tiếng, phấn trắng trên mặt rơi xuống:

- Thanh Đại, ta sẽ chuyển lời ngươi đến Hoàng thượng, chúng ta cũng tin ngươi, ngươi nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo như quá khứ, Nếu không... hắc hắc hắc...

Tiếng cười the thé khiến người khác dựng tóc gáy:

- Nếu không, hậu quả ngươi đã biết rồi đó.

Thanh Đại vốn vẫn trấn tĩnh nghe được câu này thì sắc mặt trắng bệch không còn chút máu nhưng lập tức khôi phục lại bình thường.

Trương công công lại liếc nàng một cái, móc từ trong lòng ra một chiếc bình sứ màu trắng nhỏ đưa cho nàng, Thanh Đại vội đón lấy, nhìn chiếc bình mà trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Đây là giải dược trong bốn tháng, bốn tháng sau ngươi có nhận được giải dược hay không thì phải dựa vào biểu hiện của ngươi rồi.

Thanh Đại quỳ xuống

- Thanh Đại sẽ làm hết sức mình, không phụ sự kì vọng của công công.

- Vậy thì tốt.

Trương công công cười hai tiếng, vung phát trần đi ra đại sảnh.

Đội Trương công công đi rồi, Thanh Đại cũng nhanh chóng rời khỏi khu nhà hoang, đi về phía Hầu phủ trong đêm đen.

Hai ngày sau, Vu Thu Nguyệt đến chỗ Trương Nhược Lan báo Lễ Châu mất tích

- Mất tích?

Trương Nhược Lan nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Đang yên đang lành sao lại mất tích, có phải là đi đâu làm việc gì không?

Vu Thu Nguyệt nói:

- Đã hai ngày rồi không thấy bóng người. Cho dù là đi đâu cũng nên trở lại chứ.

Nàng không dám nói ra chuyện bắt Lệ Châu giám thị Thanh Đại, nếu để thái phu nhân và Hầu gia biết thì nhất định sẽ lại trách nàng gây chuyện. Nhưng Lệ Châu mất tích thực sự rất lạ, hơn nữa, đó lại là nha hoàn đắc lực nhất của mình.

Hai người đang nói thì đột nhiên Ánh Tuyết hoảng sợ đi vào, thấy Vu Thu Nguyệt thì nao nao rồi đi qua nói thầm vào tai Trương Nhược Lan mất câu:

- Cái gì? Trương Nhược Lan cả kinh, nhìn Ánh Tuyết: Thật sự là Lệ Châu?

Ánh Tuyết gật đầu.

Vu Thu Nguyệt nghe thấy tên Lệ Châu thì vội hỏi

- Có phải là tìm được Lệ Châu rồi không?

Trương Nhược Lan quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt, vẻ mặt nặng nề:

- Vừa rồi phát hiện ra thi thể của Lệ Châu bên bờ hồ

- Thi thể? Vu Thu Nguyệt sợ hãi đứng dậy

Trương Nhược Lan vội bảo Ánh Tuyết đỡ lấy nàng, sợ nàng gặp chuyện không may, lại sai người đưa nàng về phòng.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt tái nhợt, hai mắt trống rỗng, cả người phát run.

Rời khỏi Thu đường viện không bao lâu thì gặp Thanh Đại đang được nha hoàn dìu tới thềm an Trương Nhược Lan.

Vu Thu Nguyệt vừa thấy nàng thì hai mắt tròn tròn, nàng vùng khỏi nha hoàn đỡ, chạy tới tát Thanh Đại một bạt tai, Thanh Đại thảm thiết kêu lớn, bị nàng đánh ngã xuống mặt đất.

Nàng giãy dụa đứng dậy, quay đầu lại, vẻ mặt vô tội nhìn Vu Thu Nguyệt, mắt rung rung nước, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng trào máu.

Nha hoàn Liễu Hồng bên người Thanh Đại vội tới đỡ chủ tử của mình, quay đầu lại nói với Vu Thu Nguyệt:

- Vu di nương, di nương nhà ta thân thể không khỏe sao ngươi còn đánh nàng?

- Là ngươi ... nhất định là ngươi

Vu Thu Nguyệt chỉ vào Thanh Đại, hét chói tai:

- Lệ Châu nhất định là bị ngươi hại chết.

- Lệ Châu? Lệ Châu đã chết?

Thanh Đại ôm một bên mặt sưng đỏ, vẻ mặt khó hiểu:

- Tỷ tỷ ngươi đang nói cái gì? Cái này có liên quan gì đến ta?

- Ta chắc chắn...

Vu Thu Nguyệt nhìn nha hoàn hai bên rồi nhìn lại, nàng nhìn Thanh Đại, tay dứ nắm đấm:

- Ngươi đầu được người khác nhưng không thể gạt được ta. Ngươi cứ chờ đi, ta nhất định sẽ lột được mặt nạ của ngươi.

Nói xong bèn xông xông đi lướt qua Thanh Đại, chạy về phía trước, nha hoàn phía sau vội vã đuổi theo.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại lên:

- Di nương, chút nữa chúng ta nói chuyện này cho phu nhân, nhất định phu nhân sẽ lấy lại công bằng cho ngươi.

Thanh Đại từ tốn lắc đầu:

- Thôi đi. Ta nghĩ Vu di nương cũng là nhất thời hồ đồ, nàng nghĩ ra rồi sẽ thấy hối hận vì những việc mình làm, nàng đang có thai, đừng để nàng bị trách phạt nữa.

Liễu Hồng nhìn gương mặt tái nhợt của chủ tử mình mà khẽ than nhẹ:

- Di nương, người đứng là quá dễ để người khác khinh thường nên mới thành ra thế này.
- Đừng nói lung tung. Ta bây giờ rất tốt, thái phu nhân và phu nhân đều rất tốt với ta.

Liễu Hồng định nói gì rồi lại nhin.

Hai người đến Thu đường viện, vừa vào đến cửa thì thấy Trương Nhược Lan dẫn hai, ba người đi ra.

Trương Nhược Lan nhìn thấy mặt Thanh Đại có năm vết ngón tay thì vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Hồng đau lòng chủ tử bị đánh nên không để ý đến Thanh Đại ra dấu mà kể lại hết chuyện khi nãy.

- Vu di nương này đúng là, nha hoàn của mình chết lại đi trách di nương nhà chúng ta. Cũng không nghĩ lại xem di nương nhà chúng ta bây giờ như thế này, ngoài nằm trên giường cũng chỉ đi thỉnh an thái phu nhân và phu nhân. Sao nàng có thể hại chết Lệ Châu được? Ta cũng biết bình thường nàng ta ghen ghét di nương nhà chúng ta nhưng cũng không thể vì thế mà nói năng lung tung rồi còn đánh di nương nhà chúng ta được. Liễu Hồng rất bất bình.

Trương Nhược Lan nhìn Thanh Đại một cái rồi nghĩ thầm tại sao Vu Thu Nguyệt lại nói như vậy? Nhưng lại nghĩ tới Vu Thu Nguyệt là người có nhiều tâm cơ, chẳng lẽ là gần đây thấy Thanh Đại được mọi người khen ngợi mà sinh lòng nghe ghét, cố ý vu oan cho nàng.

Thanh Đại thấy thần sắc của Trương Nhược Lan thì biết nàng sinh nghi chuyện này nên vội nói mấy câu tốt lành cho Vu Thu Nguyệt, đồng thời cũng biểu hiện sự ủy khuất của mình.

Trương Nhược Lan nhìn nàng:

- Hôm nay khá hơn không? Giờ ta muốn tới hồ xem sao, người có đi cùng không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Tiến Cung

Hậu hoa viên

Một trận gió lạnh từ mặt hồ thổi tới.

Trương Nhược Lan mặc trường bào màu lam, quần thêu hoa màu ánh trắng, khoác thêm chiếc áo lông màu trắng. Sau nàng là Thanh Đại sắc mặt tái nhợt, Thanh Đại mặc trường bào màu xanh biếc, khoác thêm chiếc áo lông đỏ do Trương Nhược Lan sai người mang đến. Liễu Hồng đỡ nàng, các nha hoàn khác đi theo phía sau.

Ánh Tuyết đi tới bên cạnh Trương Nhược Lan, chỉ vào phía nhiều người tụ tập:

- Phu nhân, thi thể của Lệ Châu ở chỗ đó.
- Ta bảo người đi tới nha môn mời quan phủ, người đã đi chưa

Vừa nói vừa đi về phía đám đông.

- Quân lính đã tới rồi. Ai nha phu nhân...

Ánh Tuyết vội kéo nàng:

- Chớ nên tới gần, nghe nói thi thể của Lệ Châu đã trương phình lên, rất khó coi.

Trương Nhược Lan vừa nghĩ tới thi thể Lệ Châu bị trương lên như bánh bao thì trong lòng cũng hơi hoảng, không khỏi dừng bước:

- Vậy người mời người khám nghiệm đi xem đi.

Nàng phải biết được nguyên nhân cái chết của Lệ Châu.

Chỉ chốc lát sau, Ánh Tuyết đã dẫn người khám nghiệm tử thi đến

Tương Nhượng Lan quay đầu lại nhìn Thanh Đại một cái thấy nàng đang rụt cổ nhưng là sợ hãi, ngoài đó ra cũng chẳng có vẻ mặt gì khác biệt.

Tương Nhượng Lan hỏi người khám nghiệm xem nguyên nhân cái chết của Lệ Châu, người khám nghiệm nọ nói:

- Là bị ngâm nước mà chết

Tương Nhượng Lan nhớ lại chuyện trước kia xem phim trinh thám trên TV nên lại hỏi:

- Có phải là đã chết rồi mới bị người ném vào hồ không?

Người nọ lắc đầu:

- Không đâu, nạn nhân chết trong phổi có nước, là người sống bị chết đuối, hơn nữa trên người cũng không có vết thương gì, bên hồ còn có vết trượt chân, chắc chắn là không cẩn thận bị ngã xuống hồ.

Nghे như vậy cũng không có gì đáng nghi, Tương Nhượng Lan quay đầu nhìn về phía Thanh Đại, chỉ thấy nàng đang nhìn Lệ Châu về mặt tội nghiệp:

- Thật đáng thương...

Tương Nhượng Lan âm thầm thở dài, nhìn qua tựa hồ không có liên hệ gì đến nàng ấy. Cho dù có liên quan, mình cũng không thể tìm ra được. Tương Nhượng Lan đột nhiên hi vọng, nếu thời hiện đại này cũng có Tống Tử thì tốt.

Lúc này Thanh Đại lợm giọng buồn nôn, Tương Nhượng Lan không thể làm gì khác hơn là cho Liễu Hồng đỡ nàng về.

Tối đó Tương Nhượng Lan đem việc này bẩm báo thái phu nhân, thái phu nhân niệm vài tiếng A di đà Phật rồi bảo Tương Nhượng Lan an bài hậu sự cho nàng thỏa đáng, không nên làm to chuyện, dù sao trong phủ có nha hoàn chết, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe. Huống chi ngày gần Cận Yên Nhiên sắp tới. Thái phu nhân nói:

- Chẳng biết có phải gặp tà ma gì nữa không? Yên Nhiên sắp xuất giá rồi.

Trong giọng nói có sự chán ghét.

Hôm sau, Tương Nhượng Lan sai người an bài hậu sự cho Lệ Châu rồi lại an bài nha hoàn khác đến bên Vu Thu Nguyệt, thay thế Lệ Châu.

Mà Vu Thu Nguyệt nhận định chuyện này có liên quan đến Thanh Đại. Nàng cảm giác được nhất định là Lệ Châu đã tìm hiểu được tin tức gì bị Thanh Đại phát hiện nên mới bị giết người diệt khẩu. Nói như vậy, Thanh Đại nhất định có điều mờ ám. Đáng hận là vừa có chút manh mối đã bị chết, trong lòng thầm mắng Lệ Châu vô dụng.

Nhưng bản thân nàng không có chứng cứ, nếu nói với thái phu nhân và phu nhân chưa biết chừng mình lại bị phạt.

Lại nghĩ, nếu Thanh Đại có điều mờ ám, chỉ cần tiếp tục tìm người theo dõi nàng nhất định sẽ tìm ra cách.

Cứ như vậy, Vu Thu Nguyệt lại sai một nha hoàn coi chừng Nghênh hương viện, đương nhiên lại nhanh chóng bị Thanh Đại phát hiện.

Thanh Đại trong lòng giận dữ, ta không đi tìm người gây phiền toái, người hết lần này đến lần khác đi gây chuyện? Người cho rằng tất cả nữ nhân đều mềm lòng như Tương Nhượng Lan, hết lần này đến lần nọ có thể tha thứ cho người? Người tự đi tìm đường chết thì cũng đừng trách ta.

Ba ngày sau là ngày Cận Yên Nhiên xuất giá. Sáng hôm đó, Tương Nhượng Lan phát hiện nguyệt sự của mình tới.

Thấy vết máu trên chăn, trong lòng nàng có chút thất vọng. Hai tháng này, Cận Thiệu Khang không phải không ra sức, bản thân mình cũng khỏe mạnh, sai mãi không thể mang thai? Nhớ lại Vu Thu Nguyệt chỉ ngăn ngủi mấy ngày đã có thai mà trong lòng nàng có chút bức mình.

Cận Thiệu Khang vì hôm nay là muội muội xuất giá nên cố ý dậy sớm. Hắn dậy đã phát hiện vết máu đó, trong lòng càng thất vọng hơn Tương Nhượng Lan. Nhớ ra hẹn ước nửa năm cùng mẫu thân mà áp lực trong lòng càng nặng nề.

Chỉ còn 4 tháng nữa.

Hắn nhìn thần sắc mất mát của Tương Nhượng Lan thì vội ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng nhẹ giọng an ủi:

- Không sao, cuộc sống còn dài, hai chúng ta khỏe mạnh, nhất định sẽ có hài tử thôi.

Tương Nhượng Lan tựa vào lòng hắn, nhẹ nhàng gật đầu. Trong lòng nghĩ, nói thì không sai nhưng thời đại này rất coi trọng con nối dòng, nếu bọn họ một năm không có hài tử, thái phu nhân không ép hắn đến phòng Thanh Đại mới là lạ. Đến lúc đó Cận Thiệu Khang có thể phản đối thái phu nhân?

Theo đạo lý, thân thể này 17,18 tuổi, hắn là rất dễ mang thai mới đúng, bản thân mình cũng rất chú ý, sao có thể như vậy được?

Đột nhiên, trong đầu hiện lên một ý nghĩ nhưng rồi lại biến mất.

Hai người thấy đã không còn sớm nên cũng không nói nhiều, đứng dậy chuẩn bị thay đồ. Hôm nay là ngày trọng đại, ăn mặc trang trọng hơn bình thường nhiều.

Cận Thiệu Khang mặc đồ xong đứng bên cạnh nhìn Trương Nhược Lan. Thấy nàng mặc áo màu vàng đỏ, quần trắng, đầu cài trâm quý, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn hần mỉm cười, trâm vàng rung động lấp lánh, ánh lên đôi mắt nàng khiến nụ cười của nàng như nắng mai tháng ba khiến lòng người ấm áp.

Cận Thiệu Khang bước qua, cầm một đóa hoa trên bàn trang điểm nhẹ cài lên mái nàng, hai người cùng nhìn vào gương đồng, trong gương phản chiếu khuôn mặt kiều mỹ của nàng và ánh mắt tình cảm của hần, bọn họ nhìn nhau qua gương, lẳng lặng mỉm cười.

Cả ngày hôm đó Trương Nhược Lan cảm giác vô cùng mệt mỏi. Cả phòng bao nhiêu là phu nhân, tiểu thư, bên ngoài là tiếng sáo, đàn. Nha hoàn lũ lượt qua lại. Trương Nhược Lan rất bội phục chính mình còn nhớ được ai là ai, hơn nữa có thể tươi cười từ đầu đến cuối...

Mãi cho đến tối, bên tai Trương Nhược Lan tựa như vẫn còn văng vẳng tiếng cười cùng tiếng pháp

- Mệt không?

Cận Thiệu Khang thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi thì đau lòng hỏi, hần biết nàng hôm nay không được thoải mái.

- Vẫn ổn, chỉ là eo với lưng hơi mỏi. Trương Nhược Lan dầm dầm lưng.

Cận Thiệu Khang nghe vậy thì đỡ nàng lên giường, giúp nàng cởi giày. Trương Nhược Lan rút chân lại, mặt đỏ hồng:

- Ta tự làm là được rồi.

Nói thật, nhìn hần khom lưng cởi giày cho mình thật không quen.

Cận Thiệu Khang coi như không nghe thấy, nắm chân nàng, cố chấp giúp nàng cởi giày, sau đó ấn nàng nằm xuống. Trương Nhược Lan cười nói:

- Làm gì?

Cận Thiệu Khang để nàng nằm xuống rồi nhẹ nhàng dầm lưng cho nàng, lúc đầu còn rất cứng nhắc, nhìn là biết hần chưa bao giờ làm việc này.

- Nhược Lan, thời gian này nàng bận rộn nhiều việc rồi, khổ cho nàng quá.

Giọng nói vô cùng ôn nhu.

Trương Nhược Lan nằm trên giường, tim như tan chảy.

Chỉ sợ là hần cũng chưa từng làm việc này cho thái phu nhân...

- Thiệu Khang, nếu có thể sống cùng chàng mãi mãi, ta cảm thấy làm gì cũng đáng. Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói.

Cận Thiệu Khang cúi xuống, khẽ hôn lên má nàng.

Hôm sau, Cận Thiệu Khang theo lễ thường đến phủ nha, Trương Nhược Lan đến thỉnh an thái phu nhân rồi trở về phòng xử lý các việc trong phủ. Không lâu sau, Hoàng công công bên người Hoàng thượng đến tuyên Trương Nhược Lan tiến cung.

Thì ra là nữ nhi của hoàng đế, công chúa Trường Nhạc 6 tuổi bị sốt cao lại không chịu uống thuốc, không chịu châm cứu, đám thái y đánh bó tay chịu chết. Hoàng thượng và hoàng hậu cũng chẳng có cách nào, lúc này nghĩ đến Trương Nhược Lan nên vội sai người đến mời.

Trương Nhược Lan thấy là hài tử mắc bệnh nên cũng không dám chậm trễ, báo lại với thái phu nhân xong thì vội thu dọn rồi cùng Hoàng công công vào cung.

Trường Nhạc công chúa là do hoàng hậu sinh ra, thông minh xinh đẹp, luôn được Hoàng thượng thương yêu.

Trương Nhược Lan đến Trường Xuân cung của Trường Nhạc công chúa thì đã nghe tiếng Cảnh tuyên đến rít gào:

- Lũ lang băm các ngươi, nhận bao nhiêu bổng lộc của triều đình mà công chúa sốt cao cũng không chữa được?

Sau đó là tiếng đáp run sợ của một đám thái y:

- Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng thứ tội

- Thứ tội thứ tội! Các ngươi có thể chữa cho công chúa thì sẽ cho các ngươi vô tội.

Giọng nói giận dữ vang dội.

Tương Nhựt Lan rút cổ, cúi đầu, đi đi vào.

- Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy nàng thì vội ra đón. Lúc này, sắc mặt hoàng hậu tiều tụy, tóc tai rối loạn, không còn vẻ uy nghi thường nhật nữa. Nàng đi tới trước mặt Tương Nhựt Lan, đỡ Tương Nhựt Lan lên, hai tay nắm chặt cổ tay Tương Nhựt Lan, nghẹn ngào nói:

- Nhựt Lan, bây giờ bốn cung chỉ có thể trông cậy vào ngươi thôi. Trường Nhạc không chịu uống thuốc, không chịu châm cứu, sốt cao hai ngày rồi vẫn chưa thuyên giảm, nên làm thế nào bây giờ?

Tương Nhựt Lan nhẹ giọng an ủi:

- Nương nương, người đừng vội, để cho ta xem thế nào đã.

Lúc này hoàng hậu mới buông tay Tương Nhựt Lan ra, cùng nàng đi tới trước giường công chúa.

Cảnh tuyên đế một thân long bào đang ngồi bên giường nắm tay Trường Nhạc, so với cảnh rít gào khi nãy thì lúc nói chuyện với công chúa Cảnh tuyên đế như là một con người khác.

Trường nhạc công chúa nghiêng người nằm trên giường, cô bé có đến 6 phần giống Cảnh tuyên đế, đều có đôi mắt to, mũi cao, nhưng lúc này hai mắt vô thần, trên mặt đỏ hồng, bé nắm chặt tay Cảnh tuyên đế, nhìn hẩn hễ nói:

- Phụ hoàng, nhi thần không châm cứu, nhi thần không châm cứu.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, đôi mắt bình thường vốn đa tình lúc này lại đầy từ ái:

- Trường Nhạc, không châm cứu sẽ không khỏe lên được. Không khỏe sau này phụ hoàng sao mang con đi câu cá, thả diều được? Giọng nói nhẹ nhàng như một con gió.

- Nhi thần muốn cùng phụ hoàng câu cá, thả diều nhưng nhi thần không muốn châm cứu. Cây kim của thái y rất dài, châm lên người Trường Nhạc rất đau, Trường Nhạc sợ.

Hoàng hậu ở bên cạnh nghe xong thì rớt nước mắt.

- Phụ hoàng mời một phu nhân đến, nàng không bắt con châm cứu cũng có thể chữa được cho con.

Tương Nhựt Lan nghe nói thế, ở bên cạnh nghĩ thầm ta còn chưa nói gì hết...

Nhưng lập tức đi tới cạnh Cảnh Tuyên đế, nhìn Trường Nhạc công chúa nói:

- Công chúa, cho thần phụ xem công chúa một chút được không?

Trường Nhạc chậm rãi nhìn về phía nàng, mỉm cười, vô lực nói:

- Ngươi thật sự sẽ không châm cứu cho ta?

Tương Nhựt Lan giờ tay lên:

- Ta hứa.

Muốn nàng châm nàng cũng không biết châm mà.

Trường nhạc công chúa thấy nàng như vậy thì phì cười, buông tay Cảnh tuyên đế, vẫy vẫy tay với nàng:

- Được. Bốn công chúa ân chuẩn cho ngươi xem bệnh cho ta. Nếu bốn công chúa khỏi bệnh, bốn công chúa sẽ bảo phụ hoàng thưởng lớn cho ngươi.

Nhìn Trường Nhạc công chúa nghiêm trang ra vẻ người lớn, Tương Nhựt Lan trong lòng khẽ cười. Thật đúng là con gái của người đó, ngay cả khẩu khí cũng giống nhau như đúc

Nghĩ vậy, Tương Nhựt Lan liếc sang Cảnh tuyên đế bên cạnh một cái.

Chương 198: Công Chúa

Tương Nhựt Lan liếc sang Cảnh Tuyên để một cái đã thấy hắn đang nhìn mình, ánh mắt sâu vô cùng. Tương Nhựt Lan vội vàng quay đầu đi, khóe mắt quét thấy hắn đứng dậy đi ra phía sau nàng.

Tương Nhựt Lan thậm chí phả một hơi, cũng may hắn không quá thất thố... Cũng đúng, hắn còn ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc hơn mình.

Tương Nhựt Lan xoay người, cúi lưng sờ trán công chúa, cảm giác bàn tay nóng bỏng, ít nhất cũng phải hơn 39 °C. Trước kia ở cô nhi viện đông trẻ em, đứa lớn phải trông đứa bé, từ 12 tuổi Tương Nhựt Lan đã bắt đầu giúp chăm sóc các em nhỏ ốm cho nên vẫn còn chút kinh nghiệm. Sau này lại học về dưỡng sinh nên đem những gì học được áp dụng với bọn trẻ, có đôi khi so với tiêm hay uống thuốc còn tốt hơn nhiều.

Công chúa ngoài bị sốt còn bị ho khan, khó thở, miệng đỏ, Tương Nhựt Lan nhìn thấy cảm giác hơi hoảng, sao trông như là viêm phổi...

Ở thời này không có kháng sinh ở thời hiện đại, bị viêm phổi khác nào chịu một nửa án tử hình? Nửa còn lại cũng chỉ là số trời mà thôi.

Lòng bàn tay Tương Nhựt Lan chảy ra mồ hôi lạnh.

Trường Nhạc công chúa đang thấy không cần châm cứu thì vui mừng, bé nhẹ giọng nói với Tương Nhựt Lan:

- Phụ nhân nhanh lên một chút cho ta. Trị khỏi bệnh cho bốn công chúa, phụ hoàng nói, chờ ta khỏi rồi sẽ cho ta đến suối nước nóng tắm rửa. Nếu phụ nhân trị khỏi bệnh cho bốn công chúa, bốn công chúa nhất định sẽ đem viên thủy tinh đẹp nhất thường cho người.

Chỉ nói hai câu thôi Trường Nhạc công chúa đã có chút không thở được, cung nữ bên cạnh vội tiến lên lấy khăn lau mặt cho nàng, lau lau trán cho nàng.

Trường Nhạc công chúa dường như mệt mỏi mà dần chìm vào giấc ngủ.

Hoàng hậu thấy thần sắc Tương Nhựt Lan rất nghiêm túc thì rất chờ mong:

- Nhựt Lan, người có thể chữa cho Trường Nhạc.

Tương Nhựt Lan nào có chắc chắn nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hoàng hậu thì nàng hiểu tâm tình của Hoàng hậu, liền an ủi:

- Hoàng hậu đừng lo lắng, Nhựt Lan nhất định sẽ dốc hết sức. Để Nhựt Lan hỏi Thái y đã.

Tương Nhựt Lan trấn an Hoàng hậu rồi xoay người, thấy cha con Lưu viện sĩ còn có hai thái y khác ở sau. Tương Nhựt Lan nhìn Lưu Từ Cầm một cái, hơi gật đầu coi như chào hỏi rồi sau đó đi tới bên Lưu Viện sĩ.

- Theo ý của Viện sĩ đại nhân thì Trường Nhạc công chúa mắc bệnh gì?

Sắc mặt Lưu Viện sĩ trầm trọng, thấp giọng nói:

- Công chúa bị sốt nhưng không đổ mồ hôi, không khát, các biểu hiện đều cho thấy là bị mắc chứng bệnh phong hàn nhập phổi. Ban đầu bệnh cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần chịu khó uống thuốc phối hợp với châm cứu là được. Nhưng công chúa không chịu uống thuốc, cũng không chịu châm cứu... Kéo dài suốt hai ngày, sốt cao không hạ, bệnh tình càng lúc càng trầm trọng...

Thái y cũng không phải thần, người bệnh không chịu phối hợp, bọn họ có biện pháp nào? Nếu là dân chúng bình thường còn có thể cưỡng chế nhưng đây lại là cành vàng lá ngọc, Hoàng thượng không hạ lệnh thì bọn họ sao dám?

Tương Nhựt Lan trong lòng hiểu rõ, nhất định là Hoàng thượng Hoàng hậu thương nữ nhi, không muốn nữ nhi bị châm cứu đau đớn, muốn Thái y nghĩ cách khác.

Lưu Từ Cầm ở một bên nói vào:

- Hai hôm nay chúng ta vẫn dùng nước lạnh để giảm nhiệt cho công chúa, cũng sai cung nữ dùng rượu nóng xoa bóp vài huyệt vị cho công chúa nhưng nhiệt độ vẫn thế, giảm rồi lại tăng. Công chúa càng lúc càng hay bị bất tỉnh nhân sự, phụ nhân, trường hợp này của công chúa nếu không uống thuốc, châm cứu chỉ sợ...

Lưu Từ Cầm dù không nói hết nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Không cần Lưu Từ Cầm nói Tương Nhựt Lan cũng biết, bệnh của công chúa không phải dùng thực liệu là khỏi, không uống thuốc châm cứu không được, hơn nữa còn phải nhanh chóng.

Tương Nhượng Lan đi tới bên Hoàng hậu nói kết luận của mình cho Hoàng hậu nghe. Hoàng hậu nhìn công chúa đang bất tỉnh trên giường, khó xử nói:

- Nhưng Trường Nhạc không thích uống thuốc, cho dù ép nó uống nó cũng sẽ nhổ ra, châm cứu lại càng không cần nói, từng có lần nhân lúc nó ngủ để châm cứu nhưng nó lại đau đến tỉnh lại, không ngừng giãy dụa, thái y thiếu chút nữa châm sai huyết vị...

Tương Nhượng Lan nghe nàng nói những lời này thì đột nhiên nhớ lại câu con hươu tại mẹ.

- Nhưng Hoàng hậu, người thương nàng, không muốn nàng chịu đau thì chính là khiến nàng càng đau hơn. Bây giờ bệnh của công chúa không thể dùng thực liệu mà khôi phục, không uống thuốc châm cứu không được, hơn nữa phải càng nhanh càng tốt.

Hoàng hậu cả kinh, vội nắm tay nàng:

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Tương Nhượng Lan nhìn nàng, nói rõ từng câu từng chữ:

- Hoàng hậu, nói thật cho người biết, không thể chậm trễ nữa rồi.

Những lời này thái y cũng không dám nói, chỉ có thể nhìn bệnh tình công chúa càng lúc càng nặng mà thấy hoảng sợ. Nhưng Tương Nhượng Lan không thể so đo nhiều như thế, chỉ có thể nói thẳng ra như vậy.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, thối lui hai bước, nàng không ngờ bệnh tình nữ nhi của mình lại nghiêm trọng như vậy. Cảnh Tuyên đế bên cạnh đem sự bi phẫn phát tiết lên đám thái y:

- Đám thái y các người, bệnh tình của công chúa nghiêm trọng như vậy sao không sớm nói cùng trẫm. Nếu công chúa xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ bắt các người chôn cùng.

Đám thái y quỳ xuống dập đầu, trong lòng ủy khuất vô cùng. Thật ra những lời này bọn họ cũng có nói, chỉ là vì có nhiều điều cố kỵ mà không dám nói thẳng thắn như Tương Nhượng Lan. Dù sao nói như thế nào đi nữa thì vẫn là lỗi lầm của bọn họ.

- Xin Hoàng thượng nghe thần phụ nói một câu. Tương Nhượng Lan cất ngang lời Cảnh Tuyên đế.

Đám thái y bị Hoàng thượng nể nang mà hoảng sợ, lúc này thấy Tương Nhượng Lan đứng ra nói thì đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Lưu Từ Cầm là lo lắng thay nàng. Lúc này Hoàng thượng đang trong cơn thịnh nộ, nếu nàng nhận chữa cho công chúa, vạn nhất công chúa không ổn...

Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt ưu sầu nhìn Tương Nhượng Lan đã thấy nàng đi tới trước mặt Hoàng đế, cúi đầu, trầm giọng nói:

- Hoàng thượng, bây giờ không phải là lúc tức giận, bệnh tình của công chúa không thể kéo dài hơn nữa. Ngay lập tức phải châm cứu, xin Hoàng thượng và Hoàng hậu đi giá, bắt kẻ nghe thấy cái gì cũng đừng vào.

Nàng chỉ cần nói một câu chuyện này nàng không thể làm được thì có thể mình triệt bảo thân (Tự bảo vệ mình), bất kể công chúa có ra sao cũng không tính lên đầu nàng được. Nhưng chỉ cần nàng đi khỏi, Hoàng thượng và Hoàng hậu không đành lòng để ái nữ chịu khổ, đám thái y không có mệnh lệnh của Hoàng thượng cũng không dám làm gì. Nếu còn kéo dài thêm hai ngày nữa, chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được công chúa.

Hải tử sợ đau là chuyện bình thường nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ mặc đứa trẻ, đây chính là cháu gái của Thái hậu, cho dù là vì Thái hậu nàng cũng phải thử một lần.

Những lời này nếu đổi thành người khác nói chắc chắn sẽ bị Cảnh Tuyên đế một cước đá văng, cái gì gọi là dù nghe được gì cũng đừng vào? Đang ra lệnh cho hắn sao?

Nhưng người này lại là Tương Nhượng Lan, Cảnh Tuyên đế cho dù có tức giận cũng không phát tác được, ngực hắn phập phồng, hai mắt gắt gao trừng trừng nhìn nàng.

Hoàng hậu nghe xong cũng có chút tức giận:

- Nhượng Lan, người định làm gì công chúa?

Tương Nhượng Lan cúi đầu, từng câu từng chữ rõ ràng:

- Công chúa là lá ngọc cành vàng, thần phụ không dám làm gì. Thần phụ chỉ muốn công chúa uống thuốc, châm cứu, nhanh chóng chữa bệnh. Châm cứu có chút đau đớn nhưng cũng không phải không chịu được. Hải tử nhà nào bị bệnh mà chẳng phải uống thuốc, châm cứu? Công chúa sở dĩ có phản ứng mạnh như vậy, thử cho thần phụ nói thẳng, đó là bởi vì Hoàng thượng và Hoàng hậu là chỗ dựa cho nàng. Đợi thần phụ khuyên công chúa uống thuốc châm cứu, công chúa nhất định sẽ khóc lớn. Nhưng chỉ cần Hoàng thượng và Hoàng hậu không đi ra, công chúa cũng không thể làm gì khác, Thần phụ và các thái y sẽ đem toàn lực để chữa cho công chúa. Vẫn xin Hoàng thượng và Hoàng hậu đồng ý.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tương Nhượng Lan

- Hầu phu nhân, lá gan của người thật lớn

Hoàng hậu hai mắt rung rung, nhìn Trường Nhạc đang bất tỉnh nhân sự trên giường một cái, hỏi Trương Nhược Lan:

- Chỉ cần uống thuốc, châm cứu là có thể chữa khỏi?

Trương Nhược Lan lắc đầu, nói thật:

- Uống thuốc, châm cứu còn có thể có một nửa hy vọng, không uống thuốc châm cứu thì một tia hy vọng cũng không có.

Nàng nhìn Cảnh Tuyên để chậm rãi nói:

- Hoàng thượng, thật ra thần phụ rất nhất gan, thần phụ chỉ là muốn chữa khỏi cho công chúa mà thôi. Tin rằng Hoàng thượng còn muốn công chúa nhanh khỏi hơn cả thần phụ. Vậy xin Hoàng thượng hãy tin tưởng thần phụ lần này.

Cảnh Tuyên để nhìn nàng, đôi mắt nàng thâm u mà bình tĩnh, chăm chú mà thành khẩn, mỗi khi nàng nhìn hắn như vậy thì hắn hoàn toàn không có sức chống cự, không muốn mà cũng phải nhường bước.

Hắn xoay người rời khỏi nội điện. Hoàng hậu đi tới trước mặt Trương Nhược Lan, nắm chặt tay nàng, mắt lệ mông lung:

- Nhược Lan, Trường Nhạc giao cho ngươi, thật ra nó rất ngoan, rất nghe lời, chỉ là sợ đắng, sợ đau, ngươi đừng dọa nó.

- Nương nường yên tâm

Hoàng hậu nhìn nữ nhi một cái rồi mới bịn rịn đi theo Cảnh Tuyên để.

Đội hai người đi rồi Trương Nhược Lan sai cung nữ đi sắc thuốc.

Sau đó nàng đánh thức công chúa, công chúa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn nàng, hai tròng mắt có chút đăm chiêu.

Trương Nhược Lan ôn nhu nói với bé:

- Công chúa có muốn nhanh khỏi bệnh, đến ôn tuyền tắm không?

Công chúa gật đầu.

- Thần phụ đã xem bệnh cho công chúa, công chúa phải uống thuốc, châm cứu, nếu không chẳng những không thể đến ôn tuyền tắm rửa mà chỉ sợ năm sau cũng không thể cùng Hoàng thượng đi thả diều, câu cá.

- Nhưng không phải ngươi đã hứa không bắt ta châm cứu?

Trương Nhược Lan có chút quẫn, mới vừa rồi còn hứa chắc chắn như vậy, nhưng may nàng đủ mặt dày mà nói tiếp:

- Ta hứa là sẽ không châm cứu cho công chúa chứ không hứa là thái y sẽ không châm cứu cho công chúa.

- Không được. Ngươi đi ra ngoài đi. Ta không châm cứu.

Tiểu công chúa lên giọng ra lệnh.

Trương Nhược Lan Hoàng thượng còn không sợ thì sao lại sợ đứa trẻ 6 tuổi như nàng. Lúc này Trương Nhược Lan trầm mặt nói:

- Không được, hôm nay nhất định phải châm cứu, uống thuốc.

Lúc trước, với những đứa trẻ không chịu uống thuốc ở cô nhi viện, nàng cũng là trước ra oai, sau dụ dỗ.

Nhưng rất rõ ràng, công chúa không dễ dàng bị nàng uy hiếp. Bé ngồi xuống, cao giọng nói:

- To gan, dám nói những lời này với bản công chúa, người đâu, đem nàng...

Nói tới đây không kịp lấy hơi, công chúa ho một hồi dài, vừa ho vừa cố gắng nói hết câu:

- Đem nàng... khụ khụ... đem nàng ra ngoài khụ khụ... đánh 20... khụ khụ.. trượng...

Nhưng người trong điện đều biết Trương Nhược Lan được Hoàng thượng chống đỡ nên sẽ không nghe lời công chúa nói.

Trương Nhược Lan vỗ lưng bé:

- Ngươi xem xem, bây giờ ngươi bị bệnh đến nói cũng không được mà còn không chịu châm cứu. Hoàng thượng đã cho phép ta toàn quyền lo cho bệnh tình của ngươi, bọn họ sẽ không nghe lời ngươi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Túi Thơm

Công chúa thấy đám nô tài trong đại điện không nhúc nhích, lại không thấy phụ hoàng và mẫu hậu đâu, Trương Nhược Lan thì âm trầm nghiêm mặt đứng đó còn đáng sợ hơn các mục dạy quy củ thì không khỏi sợ hãi. Bế òa lên khóc:

- Phụ hoàng, mẫu hậu

Vừa khóc vừa ho, vừa gọi.

Hoàng hậu cùng cảnh tuyên đế kỳ thật ở bên ngoài nghe tiếng công chúa khóc gọi đều rất đau lòng. Hoàng hậu lập tức muốn đi vào nhưng vừa dậm bước đã bị Hoàng thượng ngăn lại.

Đám thái y bên cạnh cũng rất hoảng nhưng đỡ trẻ con không phải là sở trường của bọn họ, nhất thời không biết làm sao. Các cung nữ bên cạnh thấy Trương Nhược Lan không nói gì nên cũng không dám tiến lên.

Mà Trương Nhược Lan vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhìn công chúa khóc.

Không có Hoàng thượng bảo vệ, công chúa cũng chỉ là một đứa trẻ thì có sức phản kháng gì? Nàng khóc một hồi vẫn không thấy phụ hoàng và mẫu hậu tới. Trương Nhược Lan đứng đó không đến đỡ mình, nhất thời không biết nên làm gì, không lâu sau đã thấy mệt mỏi.

Nhưng cho dù thế công chúa vẫn rất quật cường, chỉ cần Trương Nhược Lan vừa chạm vào nàng nàng sẽ kêu lớn, liều chết mà giãy dụa. Tình cảnh này thái y cũng không dám châm cứu.

Trương Nhược Lan trừng mắt với công chúa, công chúa cũng trừng mắt nhìn nàng. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu yếu thế.

Trương Nhược Lan biết bây giờ nói lý lẽ nàng cũng không nghe. Ép không được thì phải dụ dỗ.

Đỡ trẻ con thì không thể lấy vàng bạc châu báu ra dỗ được.

Trương Nhược Lan bắt đầu kể chuyện xưa. Trương Nhược Lan cậu bé Tiểu Trá (chịu chết). Kể chuyện hấn đi bá sư học nghệ, nói hấn thần thông quảng đại như thế nào... Lúc đầu công chúa còn khinh thường không nghe nhưng dần dần lại bị câu chuyện xưa hấp dẫn của nàng thu hút rồi thành ra mê mẩn, thậm chí còn không ngừng nắm tay áo nàng mà thúc dục nàng kể tiếp.

Nhưng đến đoạn đại chiến cùng Long thái tử thì đột nhiên Trương Nhược Lan dừng lại không nói nữa.

Công chúa đang nghe đến đoạn máu chó, thấy nàng dừng lại thì vội hỏi:

- Sau đó thế nào, nói mau đi.

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn nàng, ôn nhu nói:

- Công chúa, câu chuyện về cậu bé Tiểu Trá còn rất dài, nếu công chúa không châm cứu, uống thuốc thì đến ngày mai, ngày kia sẽ không có sức mà nghe.

Công chúa cũng không phải đứa ngốc, 6 tuổi nàng đã hiểu chuyện rồi, nàng cúi đầu:

- Ý người là, ta sẽ giống Nhị tỷ phải không?

Nhị tỷ mà công chúa nhắc đến là nữ nhi của một phi tần, năm ngoài bị phong hàn, ốm suốt một tháng rồi cũng mất khi mới 7 tuổi.

Hoàng hậu ở bên ngoài nghe xong giận dữ:

- Sao nàng dám nói những lời này với Trường Nhạc?

Vừa nói vừa định xông vào, Cảnh Tuyên đế vội ngăn lại:

- Đợi xem thế nào. Hầu phu nhân không phải là người không biết nặng nhẹ mà Trường Nhạc cũng không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện.

Tương Nhựt Lan nhìn khuôn mặt đỏ hồng của công chúa mà trong lòng tràn ngập thương tiếc, giọng nói thêm mấy phần ôn nhu:

- Công chúa, thần phụ không lừa người, nếu công chúa không chịu uống thuốc, châm cứu thì sẽ giống Nhị công chúa vậy.

Tương Nhựt Lan cảm thấy hài tử lớn như vậy không phải là cái gì cũng không hiểu. Có đôi khi cùng nàng nói rõ lợi hại thì còn hơn là lừa gạt nàng.

Hoàng hậu ở bên ngoài nghe được nước mắt trào ra

Đám thái y bên cạnh toát mồ hôi lạnh, Lữ Tử Cầm ở đó yên lặng nhìn nàng, trong mắt tràn ngập nhu tình. Cũng chỉ có nàng mới không cố kỵ gì mà dám nói ra những lời này.

- Nhưng Nhị tỷ uống thuốc cũng không có tác dụng.

Tâm tình của tiểu công chúa không vui.

Tương Nhựt Lan cầm bàn tay mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói:

- Công chúa khác Nhị công chúa. Bệnh của công chúa không nghiêm trọng như Nhị công chúa. Công chúa chịu khó uống thuốc, châm cứu thì sẽ khỏi, hơn nữa công chúa còn có Tiểu Trá bảo vệ nữa.

- Tiểu Trá thật sự sẽ bảo vệ ta sao?

- Nhất định rồi, Tiểu Trá thích những hài tử dũng cảm.

Tương Nhựt Lan lập tức dụ dỗ:

- Chỉ cần công chúa nghe lời, chịu khó uống thuốc, châm cứu, mỗi ngày thần phụ sẽ kể chuyện Tiểu Trá cho công chúa, kể chuyện Tiểu Trá sinh ra từ một khối thịt, còn cả chuyện Từ Đan sinh ra trong vỏ trứng, cả chuyện Tôn Ngộ Không sinh ra từ tảng đá đại náo thiên cung nữa.

Tương Nhựt Lan dụ dỗ.

Trẻ con cuối cùng vẫn chỉ là trẻ con, Trường Nhạc dù là công chúa nhưng chưa bao giờ được nghe những câu chuyện đặc sắc như thế. Có lẽ là vì sợ chết, có lẽ là vì những lời của Tương Nhựt Lan có tác dụng nên công chúa đã đồng ý uống thuốc, châm cứu.

Tương Nhựt Lan cùng Hoàng thượng, Hoàng hậu và đám thái y, cung nữ đều thở phào nhẹ nhõm. Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, Tương Nhựt Lan vội vàng gọi thái y châm cứu cho công chúa.

Châm cứu cho trẻ em tốt nhất là Lý thái y nhưng vừa hạ châm, công chúa vẫn hoảng sợ đã khóc lớn:

- Đau quá, ta không châm, đau quá a. Phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng nãi nãi.....

Vừa khóc vừa ho, thở không được, trông nàng như sắp chết

Đứa trẻ là khúc ruột của người mẹ, nước mắt Hoàng hậu chảy dài nhưng Hoàng thượng vẫn gắt gao giữ chặt nàng lại.

- Hoàng thượng, Trường Nhạc ho như vậy, Hoàng thượng cũng không đau lòng?

Cảnh Tuyên để quay đầu nhìn nàng:

- Nếu không như vậy thì có các nào? Chẳng lẽ người muốn Trường Nhạc cũng giống như An Bình (Nhị công chúa)?

Lúc này Hoàng hậu mới nén xúc động, che miệng lại, yên lặng rơi nước mắt.

Tương Nhựt Lan nắm chặt tay công chúa, cũng không khuyên không dỗ, chỉ bình tĩnh kể chuyện Tiểu Trá. Có lẽ là sự tỉnh táo của Tương Nhựt Lan lay sang công chúa, có lẽ câu chuyện xưa đặc sắc thu hút sự chú ý của nàng, Trường Nhạc dần an tĩnh. Chỉ là mỗi khi thái y châm kim thì nàng sẽ bám chặt tay Tương Nhựt Lan. Có đôi khi móng tay bóp vào bàn tay Tương Nhựt Lan. Tương Nhựt Lan coi như không biết gì, không nhú mảy, sợ mình hơi động sẽ ảnh hưởng đến công chúa.

Chỉ mất khoảng một nén nhang là châm cứu xong, Trường Nhạc thở phào một hơi, buông tay Tương Nhựt Lan ra. Lúc này mới phát hiện nàng cấu tay Tương Nhựt Lan đến chảy máu.

- Ai da, người chảy máu rồi, là bổn công chúa làm? Trường Nhạc rất hối lỗi

Tương Nhựt Lan cười nói:

- Chỉ cần công chúa chịu uống thuốc châm cứu thì mỗi lần thần phụ bị người bóp chảy máu cũng đáng

- Vẫn còn phải chăm cứu? Công chúa phụng phịu hỏi.

- Công chúa đã lớn hẳn là biết, nếu công chúa không khỏe thì ai là người đau lòng nhất? Là phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng nãi nãi của người. . .

Trường Nhạc suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Vậy mỗi lần chăm cứu, người đều kể chuyện cho bốn cung nghe

Giọng nói là ra lệnh nhưng ánh mắt lại mang theo sự chờ đợi, rất là đáng yêu.

- Được! Trương Nhượng Lan cười gật đầu.

Trương Nhạc công chúa suy nghĩ một hồi rồi kêu một cung nữ lấy ra một cái hộp gỗ tử đàn, lấy ra trong đó 8 viên thủy tinh, suy nghĩ một hồi rồi cầm lấy bốn viên thả vào lòng bàn tay Trương Nhượng Lan. Nhưng nàng còn có chút không nỡ, quyến luyến hồi lâu rồi mới chịu đóng hộp lại

- Phụ hoàng cho ta tám viên, người rất tốt, kể chuyện xưa rất hay, thưởng cho người 4 viên. . .

Lúc nói chuyện, hai mắt vẫn chăm chú nhìn bốn viên thủy tinh kia, vừa nhìn đã biết đây là món đồ chơi nàng thích nhất.

Trương Nhượng Lan đương nhiên sẽ không giành đồ chơi của trẻ con, nhưng thấy nàng đem thứ thích nhất cho mình, trong lòng cũng thấy vui mừng. Đột nhiên có cảm giác như gặp được bạn thân thiết thuở nhỏ.

- Cảm ơn công chúa ban thưởng, thần phụ nhất định sẽ quý trọng nói.

Trương Nhượng Lan thành tâm nói.

Trương Nhạc công chúa nhìn nàng cười ngọt ngào, hai mắt sáng bừng lên, thoạt nhìn trông thật giống Hoàng thượng.

Không lâu sau, cung nữ bưng thuốc lên, lần này công chúa không cần Trương Nhượng Lan nói mà tự động uống. Giãng co một hồi lâu như vậy, nàng cũng có chút mệt mỏi, uống thuốc xong liền ngủ

Lúc này hoàng hậu cùng Cảnh tuyên đế mới đi vào. Hoàng hậu nắm tay Trương Nhượng Lan khen ngợi vài câu. Hoàng thượng không nói gì nhưng ánh mắt luôn chăm chú nhìn nàng khiến nàng dựng tóc gáy.

Lúc gần đi, Cảnh tuyên đế hạ chỉ, nói mấy hôm nay công chúa bệnh tình nguy cấp, cần Trương Nhượng Lan chiếu cố, sai Trương Nhượng Lan ở lại trong cung vài ngày cho đến khi bệnh của công chúa khá lên mới thôi. Hoàng hậu lập tức đồng ý:

- Cũng chỉ có Nhượng Lan mới có thể làm cho Trường Nhạc ngoan ngoãn nghe lời

Trương Nhượng Lan có thể nói cái gì, chỉ có thể lĩnh chỉ tạ ơn. Nhưng trong lòng nàng suy nghĩ, mình không ở nhà, Thiệu Khang và Thanh Đại. . .

Nhưng lại vội lắc đầu. Nghĩ cái gì thế, phải tin tưởng Thiệu Khang mới đúng. Rồi lại nghĩ, chẳng lẽ là Hoàng đế cố ý? Nhưng lại cảm thấy hẳn giữ lại mình cũng chẳng có chỗ nào là vô lý.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Hoàng thượng và Hoàng hậu không muốn quấy rầy công chúa nghỉ ngơi nên đã rời khỏi Trường xuân cung. Thái y giúp công chúa chẩn mạch rồi cũng lần lượt rời đi.

Lúc Lưu Từ Căng gần đi, Trương Nhượng Lan lặng lẽ nhử mắt với hắn. Đợi thái y đi hết, Trương Nhượng Lan mới ra cung, vừa ra đã thấy Lưu Từ Căng chờ ở bên ngoài

Trương Nhượng Lan cười nói:

- Ta còn sợ người không hiểu ý ta

Lưu Từ Căng khom lưng cúi:

- Chẳng biết phu nhân tìm hạ quan có chuyện gì?

Trương Nhượng Lan nhìn quanh rồi mới dẫn Lưu Từ Căng đến một góc vắng, sau đó đưa ra một túi thơm cho hắn.

Túi thơm này là Thanh Đại đưa cho Trương Nhượng Lan.

Thật ra ở thời đại này, túi thơm là vật phổ biến, nữ nhân trong phủ hầu như ai cũng có đôi ba cái, đưa tặng túi thơm cho nhau là chuyện rất bình thường. Chỉ là Trương Nhượng Lan kiếp trước xem tiểu thuyết cung đấu, túi thơm là một vũ khí giết người ẩn hình, có thể khiến người không thể mang thai hoặc bị sảy thai. Cho nên lúc Thanh Đại đưa túi thơm cho nàng, nàng có lòng nghi ngờ nên cũng mở ra xem, thấy bên trong chỉ là chút cánh hoa phơi khô thì mới lo lắng tinh thần. Bởi lẽ cánh hoa khô ở thời này cũng là thứ rất bình thường, còn chưa nghe thấy có chuyện cánh hoa có thể hại người.

Lúc ấy nàng vẫn thầm tự trách mình đa nghi, hơn nữa mùi thơm này nàng rất thích, lại là lễ vật người khác tự tay làm nên nàng mới để ở trong phòng.

Nhưng lâu như vậy mình không có thai, không khỏi có chút không an tâm, vì vậy thừa dịp này tiến cung mang cho Lư Từ Cầm xem. Hắn là thái y, so với mình thì kiến thức rộng rãi hơn nhiều. Có lẽ cánh hoa có thể hại người thật cũng chưa biết chừng. Nếu thật sự là như thế thì có thể dùng cái này để ép Hoàng đế thu hồi Thanh Đại. Nữ nhân Hoàng đế ban lại dùng thủ đoạn này, truyền ra ngoài chính hắn cũng sẽ bị mất mặt.

- Lư thái y, chuyện này ta không tiện hỏi người khác, nhưng ta biết Lư thái y là người cẩn thận, không nay ta cũng chỉ đành mặt dày đến xin thỉnh giáo người thôi... Người xem giúp ta xem túi thơm này có gì không ổn?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Ép Buộc Lẫn Nhau

Lư Từ Cầm đón lấy túi thơm nhìn một chút nhưng vẫn chưa hiểu:

- Phu nhân..... Đây là.....

Tương Nhược Lan cúi đầu, trên mặt ửng đỏ, giọng như muỗi kêu:

- Ta muốn Lư thái y xem giúp ta xem túi thơm này có thể làm cho người ta... Làm cho người ta khó mang thai không...

Thật là, cần gì phải bắt người ta nói rõ ra như thế? Chẳng lẽ hắn là thái y trong cung còn chưa biết qua “túi thơm kế” lợi hại nhất sao?

Lư Từ Cầm tựa hồ không ngờ đáp án là như vậy, khuôn mặt trắng như bạch ngọc ửng đỏ khiến Tương Nhược Lan thấy mà phải đỏ ky. Lại than thở trong lòng, thân là nữ tử, da dẻ còn chẳng bằng một nam tử.

Lư Từ Cầm cất túi thơm vào bọc, hồi lâu cũng không ngẩng đầu lên:

- Được, hạ quan mạng về xem sao, ngày mai sẽ có đáp án cho phu nhân.

- Đa tạ... Tương Nhược Lan lại nói: - Ngày mai nếu tiện, Lư thái y có thể chẩn mạch cho ta được không, hai tháng, ta hơn hai tháng cũng không có...

Tương Nhược Lan ấp a ấp úng, thật ra thời hiện đại chẳng phải là không có chuyện khám sức khỏe sinh sản nhưng nhìn mặt hắn càng lúc càng hồng thì Tương Nhược Lan lại càng thấy xấu hổ, nói chuyện càng lắp bắp.

Ở thời đại này, nữ đại phu vô cùng hiếm. Xem bệnh cho nữ nhân thì cũng là chuyện thường, hắn là một đại phu, cũng chưa phải chưa gặp đàn bà, sao da mặt vẫn hồng như vậy? Cảm giác như mình đang đùa bỡn trẻ con vậy? Trời đất chứng giám, mình là nữ nhân rất đàng hoàng, không hề có ý muốn này.

- Hạ quan.. hạ quan ngày mai lại đến chẩn mạch cho công chúa thì sẽ xem cho phu nhân là được. Hạ quan xin cáo lui.

Nói rồi khom lưng vái một vái, lúc xoay người đi thì ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào mặt hắn khiến mặt hắn ửng hồng càng như ngọc trong suốt, khuôn mặt tuấn tú càng thêm phần nhu hòa. Thân thái y này khiến Tương Nhược Lan cảm thấy thật ghen tỵ.

Tương Nhược Lan đưa mắt nhìn hắn rồi đi, trong lòng cảm thán, người tài giỏi như thế, tính cách tốt, diện mạo tốt, ở thời này được biết bao người tôn trọng, bao nhiêu phụ nữ mến mộ. Đáng tiếc lại sinh nhầm nơi, sống ở đây, mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, làm không tốt thì sẽ bị nguy hiểm, rơi đầu như chơi, đáng tiếc đáng tiếc.....

Tương Nhược Lan cảm thán một phen rồi trở vào điện.

Trường Nhạc công chúa châm cứu, uống thuốc xong thì cơn sốt tạm thời lui xuống nhưng vừa đến đêm thì lại sốt cao. Châm cứu nhiều với trẻ nhỏ cũng không tốt, Lý thái y nhất thời cũng chẳng có cách nào khác, chỉ có các sai cung nữ đắp khăn ướt cho nàng.

Tương Nhược Lan và thái y cùng nghĩ mọi cách giúp công chúa hạ sốt. Nàng biết ở thời cổ đại, chữa bệnh một nửa dựa vào trị liệu còn nửa kia phải là ý chí của người bệnh. Nếu kiên cường thì sẽ nhanh khỏi hơn rất nhiều.

Thái y không dám châm cứu thêm. Tương Nhược Lan liền sai cung nữ thỉnh thoảng cho công chúa uống nước, bản thân thì bắt đầu xoa bóp cho công chúa.

Tương Nhược Lan biết bài xoa bóp có tác dụng hạ sốt, không biết có tác dụng với công chúa không nhưng bây giờ cũng chẳng có cách nào hơn, không thể làm gì hơn là coi ngựa chết thành ngựa sống.

Xoa bóp rồi, vừa bón thuốc, vừa đắp khăn, bận rộn mãi đến hừng đông thì cơn sốt của công chúa cũng giảm xuống.

Tương Nhực Lan cùng tất cả mọi người trong điện thờ dài một hơi, nhìn công chúa thờ đều đều, sắc mặt dần bình ổn lại, Tương Nhực Lan nắm tay nàng nhẹ nhàng cười cười.

Lý thái y nói với nàng:

- Tình huống tối qua đúng là rất nguy hiểm, may mà có phu nhân ở đây.

Nếu không, nếu công chúa có chuyện gì, hắc thân là đại phu chữa trị dù không bị chôn cùng thì cũng phải chịu trách phạt lớn.

Tương Nhực Lan cười nói:

- Phải tạ ơn Lý thái y ở bên chỉ điểm mới đúng. Lý thái y xem xem, bệnh của công chúa liệu có khá lên không?

Thật ra nàng cũng rất thích đứa trẻ đáng yêu này, cũng không mong muốn nàng xảy ra chuyện.

Lý thái y thấy nàng không hề có ý tranh công thì rất có hảo cảm, lập tức cười đáp:

- Tối hôm qua là lúc nguy hiểm nhất thì công chúa đã qua, ta nghĩ chỉ cần tiếp tục nghỉ ngơi, uống thuốc thì hẳn là không sao.

- Vậy thì tốt. Tương Nhực Lan vui vẻ

Buổi sáng sau khi lâm triều, Cảnh Tuyên đế, Hoàng hậu và Thái hậu cùng đến thăm công chúa. Công chúa đã thức dậy được Tương Nhực Lan đổ uống thuốc. Giờ đang vừa nghe Tương Nhực Lan kể chuyện vừa ăn cháo Tương Nhực Lan bón.

Hoàng hậu thấy tinh thần nữ nhi tốt lên còn có thể ăn uống thì rất vui mừng, đi tới nói chuyện cùng công chúa, lại cảm ơn Tương Nhực Lan một phen. Tương Nhực Lan không nhận công một mình nàng cũng nhắc đến Lý thái y. Hoàng đế rất cao hứng, thưởng cho Lý thái y 100 lượng bạc.

- Về phần Hầu phu nhân, đợi công chúa khỏi hẳn sẽ thưởng cho ngườì.

Trị bệnh là bổn phận của thái y nhưng Tương Nhực Lan thân là nhất phẩm phu nhân, ban thưởng đương nhiên không giống thái y. Tương Nhực Lan nghĩ thâm, tốt xấu gì cũng là cứu mạng công chúa, có phải là công lớn không?

Thái hậu đi tới nói chuyện cùng công chúa, nhìn bát cháo trong tay Tương Nhực Lan cười nói:

- Đây không phải là cháo bình thường đúng không?

- Thái hậu thật tinh ý. Đây là cháo hạnh nhân, ăn nhiều rất có lợi cho công chúa.

Thái hậu cười nói với Hoàng hậu:

- Ta sớm biết, chỉ cần nha đầu Nhực Lan này ra tay thì Trường Nhạc nhất định sẽ khỏe lại.

Bây giờ Hoàng hậu đầy cảm kích với Tương Nhực Lan, trong lòng sớm đã coi Tương Nhực Lan là thần y, đương nhiên là liên thanh phụ họa. Thật ra, Tương Nhực Lan biết chuyện lần này là nhờ may mắn, may mà bệnh của công chúa còn phát hiện sớm, bình thường cơ thể công chúa được bồi bổ nên chưa đến lúc tuyệt mạng.

Xế chiều, Lưu Tử Căng cùng cha đến chẩn mạch cho công chúa. Lúc đến, Tương Nhực Lan tìm cơ hội dẫn Lưu Tử Căng đến một chỗ hẻo lánh để hỏi chuyện chiếc túi thơm.

Lưu Tử Căng nói:

- Ta đã phân biệt cẩn thận rồi, trong túi thơm không có loại xạ hương làm người khó có thai. Cánh hoa đó cũng là hoa lan, ta đã hỏi qua những đồng僚 ở nước Việt, ở nước Việt, hoa lan này là một loại hoa rất phổ biến. Không có chỗ nào khả nghi hết.

Tương Nhực Lan nghe xong, nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự là mình đa nghi. Không có thai, chẳng lẽ vấn đề là do ta?

Tương Nhực Lan vội vàng vươn tay cho Lưu Tử Căng chẩn mạch:

- Vậy xin Lưu thái y xem giúp ta, thân thể ta có vấn đề gì không?

Lưu Tử Căng nhìn tay nàng, mặt đỏ hồng nhưng vẫn ra vẻ trấn tĩnh giúp nàng chẩn mạch.

- Mạch tượng của phu nhân không sao cả. Lưu Tử Căng ho khan một tiếng: - phu nhân còn trẻ, có một số việc không nên quá gấp.

Cũng đúng, mới được hai tháng, là mình đã nóng nảy. Tương Nhực Lan ngượng ngùng cười cười.

- Nói như vậy, túi thơm này ta mang trên người là không sao

Lưu Từ Căng trầm mặc một hồi rồi mới nói:

- Sự vật trên đời có ngàn vạn, hạ quan cũng không thể chắc chắn được. Thứ hạ quan nói thẳng, nếu phu nhân lo lắng thì không nên mang theo người.

Lưu Từ Căng thấy nàng bận tâm đến túi thơm này như vậy thì đương nhiên biết, túi thơm này là nỗi lo canh cánh trong lòng nàng.

- Lưu thái y nói có lý.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Túi thơm này không thể giữ bên người nữa. Chỉ tiếc nó không thể trở thành chứng cứ được.

- Muội muội ta cũng chuyển lời vấn an đến phu nhân. Lưu Từ Căng nói.

- Hôm sự của lệnh muội đã được định?

- Đã định xong rồi, đợi Từ Đồng cập kê thì sẽ thành hôn.

Nhắc tới việc này, Lưu Từ Căng khôi phục thần thái thanh nhã ban đầu.

- Phu nhân gần đây ổn không?

Lưu Từ Căng thấy nàng cười gượng, dù thoáng qua nhưng cũng không tránh khỏi ánh mắt của hắn.

Hoàng thượng ban thiệp cho Cận Thiệu Khang đương nhiên hắn biết, Trương Nhược Lan hay ghen hắn cũng biết, trong lòng nàng lúc này hẳn là rất khó chịu.

- Ta vẫn ổn... đúng rồi, khi nào Lưu thái y thành hôn?

Cho dù nàng có không ổn thì cũng không nói cùng hắn được.

Ánh mắt Lưu Từ Căng buồn bã:

- Tháng hai năm sau hạ quan sẽ thành hôn.

Cả ngày hôm nay tinh thần công chúa khá ổn, ăn được một chút, cũng không nóng lên nữa nhưng vẫn hơi bị ho. Trương Nhược Lan cho nàng uống nhiều nước, trong phòng đốt lò sưởi rất khô, Trương Nhược Lan cho người mang ba bốn chậu nước đến bên giường để giữ độ ẩm của căn phòng cho nàng được thoải mái.

Công chúa trừ lúc ngủ còn lại đều quán quýt đòi nàng kể chuyện. Trương Nhược Lan thích sự hào phóng, đáng yêu của nàng. Công chúa cũng thích tính thẳng thắn của Trương Nhược Lan, không như những người khác ngay cả nói cũng không dám nói. Đương nhiên thích nhất vẫn là những câu chuyện của nàng, hai người dần dần nảy sinh tình cảm thân thiết.

Buổi tối, Trương Nhược Lan xoa bóp cho công chúa, sợ nàng buổi tối lại phát sốt nên xoa bóp xong đỡ nàng ngủ ngay. Lúc này có một gã thái giám đi vào, nói thầm vào tai nàng mấy câu.

Trương Nhược Lan sắc mặt biến đổi nhưng trước mặt nhiều nô tài như vậy không tiện phát tác để tránh người khác sinh nghi. Nàng nghỉ một chút, không thể làm gì khác hơn là theo thái giám đi ra ngoài.

Đi tới ngoài cửa, Trương Nhược Lan nhỏ giọng nói với thái giám:

- Người đi nói cho Hoàng thượng, nói đêm đã muộn, ta không đi.

Nàng không muốn một mình gặp hắn.

Nhưng thái giám kia tựa như sớm đã đoán được nàng sẽ nói như vậy, không hề giật mình, tỉnh táo đáp lại:

- Hoàng thượng nói, nếu phu nhân không đi thì sẽ giữ phu nhân ở lại cung vài ngày nữa.

Hóa khí của Trương Nhược Lan bốc lên, vốn nàng thấy bệnh tình của công chúa đã khá lên, ngày mai nghĩ sẽ xin Hoàng thượng về nhà. Nhưng kẻ vô lại kia muốn giữ mình lại vài ngày, mình có cách gì mà phản đối.

Đã hai ngày không ở nhà, nói nàng không lo lắng là lừa người. Đồ biến thái chó chết, chuyện gì cũng tính toán sẵn cả.

- Phu nhân, mời qua bên này.

Chẳng có cách nào, Trương Nhược Lan không thể làm gì khác hơn là đi theo thái giám.

Thái giám mang theo chiếc đèn lồng đi trước, Trương Nhược Lan vẫn nhận ra phương hướng là ngự hoa viên.

Chỉ chốc lát sau, thái giám dẫn Trương Nhượng Lan đến một chiếc phòng nhỏ, bốn phía đều có cửa sổ, cửa lớn khép hờ, bên trong có ánh đèn leo lét

- Phu nhân, Hoàng thượng đang bên trong, vào đi thôi, bên ngoài gió lớn.

Thái giám nói xong những lời này thì hành lễ rồi xoay người rời đi.

Trương Nhượng Lan nhìn căn phòng nhỏ này, đó là một căn phòng bé lại kín, sao nàng dám vào?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Về Phủ

Đêm mùa đông vô cùng rét lạnh, Trương Nhượng Lan dù trong tay có lò sưởi, khoác áo lông chim tránh gió nhưng đi một đoạn như vậy cũng không khỏi run người. Trương Nhượng Lan vẫn không muốn đi vào ở cùng Cảnh Tuyên để một mình một phòng.

- Nếu đã đến sao còn không vào. Bên ngoài gió lớn, đừng để bệnh của công chúa chưa khỏi thì nàng đã ngã bệnh. Cứ như vậy, ta cũng ngại để nàng xuất cung, đành chờ nàng hết bệnh mới được.

Trong phòng truyền ra giọng nói hùng hậu của Cảnh Tuyên đế. Trong đêm tối yên tĩnh này có cảm giác chấn động lòng người

- Có gì cần nói thì nói nhanh lên, cho ta sớm trở về là được. Trương Nhượng Lan hậm hực nói

Cửa chi nha một tiếng rồi mở ra, thân ảnh cao lớn của Cảnh Tuyên đế xuất hiện trước cửa, ngọn đèn vàng chiếu lên người hắn tạo thành ánh hào quang. Khuôn mặt hắn cũng vì thế mà có chút mờ hồ.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Nàng sợ cái gì? Ở bãi săn ta còn không làm gì nàng thì ở trong cung ta làm gì được nàng. Trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

Trương Nhượng Lan cũng không dám tin tưởng hắn:

- Có gì cần nói thì mau nói đi

Cảnh tuyên đế yên lặng. Từ trên người hắn tản ra hơi thở lạnh lùng. Trương Nhượng Lan cảm giác sống lưng lạnh toát, không nhịn được mà vội lui về phía sau vài bước.

Đúng lúc này, Cảnh Tuyên đế đột nhiên tiến lên, bước thẳng về phía nàng, kéo cổ tay nàng, nhanh chóng kéo nàng vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại. Sau đó hắn đẩy nàng ở cửa, hai tay chống lên đó, vây nàng vào giữa, thân thể vững vàng chặn người nàng lại.

Những động tác này nói thì lâu nhưng chỉ trong nháy mắt. Đợi nàng phản ứng lại thì mặt hắn đã gần ngay trước mắt.

Mùi long diên hương quen thuộc vây quanh nàng.

Khuôn mặt hắn trong bóng tối âm u càng hiển lộ vẻ thâm thúy, hai mắt u ám như đêm, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt chấp nhất, không vui buồn, không dục vọng, chỉ có sự nặng nề khôn cùng.

Trương Nhượng Lan vốn đang mở miệng định năg cũng không khỏi á khẩu.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của hắn

- Nhượng Lan, ta rất nhớ nàng.

Trương Nhượng Lan hít sâu một hơi, nhìn hắn, từng câu từng chữ:

- Có một số việc quyết không thể để cho đối phương có một tia hi vọng.

Ánh mắt Cảnh Tuyên đế trầm xuống, lạnh lùng cười hai tiếng:

- Trương Nhượng Lan, sở dĩ nàng dám làm như vậy chẳng qua là ý vào ta thích nàng mà thôi.

Nói xong liền thả nàng ra.

Nhưng Trương Nhược Lan lại bị những lời này của hắn là chấn động. Có đúng không. Sở dĩ ta hết lần này đến lần khác chống đối hắn là bởi vì ta đã sớm biết hắn sẽ không làm tổn thương ta.

Cảnh tuyên đế xoay người, đi tới trước đèn, bóng người cao lớn che đi ánh sáng leo lét.

- Gần đây có khỏe không?

Đầu ngón tay dài của hắn vô thức lướt qua những đường điêu khắc trên chiếc đèn.

Trương Nhược Lan không nhịn được cười, người quan tâm nàng sống có ổn không cũng thật nhiều

- Hoàng thượng muốn nghe ta nói là tốt hay không tốt? Giọng nàng đầy trào phúng.

Hắn cố ý đem một nữ tử khác đến bên trượng phu nàng rồi còn hỏi nàng sống tốt hay không? Đối trái.

Cảnh tuyên đế xoay người, một tay đặt trên chiếc đèn, đường chỉ kim tuyến thêu trên long bào theo ánh đèn lóe sáng. Mảnh long trên áo hắn đang giương nanh múa vuốt càng tăng thêm uy thế cho hắn.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên:

- Ta thật sự mong thời gian này nàng không ổn.

Trương Nhược Lan mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn hắn.

- Nhưng mà..

Hắn chớp mắt nhìn xuống, ngọn đèn chiếu sáng nửa bên mặt hắn khiến ngũ quan của hắn càng góc cạnh:

- Ta lại không muốn thấy nàng đau lòng, thật sự là rất mâu thuẫn.

Trương Nhược Lan nhú mày:

- Hoàng thượng không cần lo lắng, người sẽ không phải thấy ta đau lòng đâu.

- Có đúng không?

Cảnh tuyên đế cười lạnh, lơ đãng nói:

- Nàng đoán xem hai ngày nay An viễn hầu cũng nữ tử Việt quốc kia có xảy ra chuyện gì không? Không có nàng bên cạnh, hắn có thể ngăn cản được sự câu dẫn của nữ tử kia? Trong thiên hạ không có nam nhân nào có thể cự tuyệt được nữ nhân xinh đẹp.

Lòng Trương Nhược Lan cứng lại:

- Quả nhiên là Hoàng thượng cố ý giữ ta lại cung.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng như một cây đao.

- Thiệu Khang tốt xấu gì cũng là thần tử của người. Hắn vì người vào sinh ra tử, bình định nội loạn, toàn tâm toàn ý trung thành với người. Nhưng bây giờ người đang làm gì? Nghĩ mọi cách để phá hoại gia đình hắn. Người không sợ những việc người làm sẽ khiến hắn đau lòng? Người không sợ sẽ mất đi một thần tử trung thành?

- Nhược Lan, nàng sẽ không nói cho hắn đâu..

Cảnh tuyên đế nhẹ nhàng cười, lắc đầu, sau đó chậm rãi đi tới bên nàng:

- Bởi vì nàng biết, bây giờ một khi hắn biết thì hắn sẽ càng bị tổn thương. Hắn không thể chống đối lại ta nếu hắn muốn giữ lại mọi thứ. Hắn cũng chỉ đành nhẫn nhục, cái gì cũng không thể nói, còn phải bưng bít không để cho người khác biết. Nếu hắn thực sự yêu nàng, hắn sẽ khó chịu, sẽ bắt đầu hoài nghi nàng, hoài nghi lúc không có mặt hắn, nàng và ta đã làm gì, cũng như bây giờ nàng đã hoài nghi hắn

(Đây là lí do NL không nói cho TK nhé, ngày trước nhiều bạn cứ ôm tôi cái khoản này mà tớ cũng chịu k nói cho thông được. Haiz)

Cảnh tuyên đế cúi đầu nhìn nàng, cười vừa tự tin vừa khí phách:

- Nhược Lan, cho nên nàng sẽ không dám nói dù có phải nhìn người đàn bà kia từng bước cướp đi trái tim hắn bởi vì nàng biết, cho dù có nói thì so ra cũng chẳng hơn gì.

Tương Nhược Lan gắt gao nhìn hấn, tức giận đến run người:

- Hèn hạ...

Cảnh tuyên đế tiếp tục cười:

- Nhược Lan, đừng tức giận. Ta cũng chưa làm chuyện gì đại ác, ta chẳng qua cũng như các quân vương khác, thưởng nữ nhân cho thần tử mình yêu quý. Đây là ân sủng cho hấn, sao lại nói là phá hoại gia đình hấn? Ta chỉ quan tâm đến việc tặng nữ nhân, có thích hay không là việc của hấn, chuyện này ta quản không được. Đừng đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu ta.

- Hôn nữa Trường Nhạc đồ bệnh không phải là do ta không chế. Dù ta có thích nàng đến thế nào cũng sẽ không đem tính mạng của nữ nhi ra làm trò đùa. Chỉ có thể nói...

Hấn nhìn nàng, cười đầy đắc ý:

- Chỉ có thể nói ngay cả ông trời cũng không giúp nàng

Tương Nhược Lan cắn chặt răng, nắm chặt tay, cả người gồng lên mới cố gắng không chế mình không tát cho hấn một bạt tai.

- Hoàng thượng, thời gian của ngươi đều dùng vào chuyện đoạt thê tử của thần tử? Ta hấn là nên cảm thấy may mắn chứ? Ngươi đường đường là Hoàng đế Đại Lương lại hao tâm tổn sức vì một người bình thường như ta. Ngươi cũng chẳng còn trẻ nữa, còn muốn tùy tiện đến bao giờ.

- Đến khi nào ta không còn nhớ đến nàng, đến khi nào ta không nằm mơ thấy nàng, đến khi nào ta thấy nàng và nam nhân khác thân thiết mà không khó chịu thì ta mới buông tay.

Hấn ôm eo nàng, kéo nàng kề sát ngực:

- Trước khi đến lúc đó, trẫm tuyệt sẽ không buông tay

- Ngươi có thể dựa vào thân phận của mình mà thao túng tất cả nhưng ngươi không có cách nào để nắm giữ lòng người. Tương Nhược Lan nhìn thẳng vào mắt hấn, nói rành rọt từng câu từng chữ.

- Chúng ta cứ chờ xem.

Hấn nhìn nàng thật sâu, ánh mắt thâm trầm mãnh liệt rồi đột nhiên hấn buông nàng ra, đi thẳng ra ngoài:

- Tin rằng lần sau gặp lại sẽ là lúc phân thắng bại, đến lúc đó xem nàng có thể nói được những lời như thế này nữa không.

Hấn đi ra ngoài cửa, từ bên ngoài truyền đến giọng nói đầy uy thế của hấn

- Hoàng Quý, đưa Hầu phu nhân về Trường xuân cung

Tương Nhược Lan nhìn bóng lưng hấn dần biến mất trong bóng đêm, mím chặt môi.

Ngày hôm sau, được Lưu viện sĩ, Lý thái y và các thái y các cùng hội chẩn, cuối cùng xác định bệnh của công chúa cơ bản đã ổn định, giờ chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được.

Cảnh tuyên đế cùng hoàng hậu thái hậu đều rất vui mừng. Cảnh Tuyên đế trực tiếp thưởng cho đám thái y, đến Tương Nhược Lan thì nói:

- Hầu phu nhân, lần này ngươi lập công lớn, ngươi muốn trẫm thưởng điều gì?

Thái hậu ở một bên cười nói:

- Hoàng thượng, lần này ngươi phải thưởng hậu cho Nhược Lan, đừng có mà hẹp hòi

Hoàng hậu cùng đám phi tần đứng bên cũng cười phụ họa.

Cảnh tuyên đế gật đầu:

- Để cho trẫm suy nghĩ một chút...

Lúc này, Tương Nhược Lan đột nhiên quỳ xuống nói với Cảnh Tuyên đế:

- Hoàng thượng, chẳng biết thần phụ có thể được tự mình chọn lựa?

Mọi người sững sờ, muốn tự chọn lựa? Hầu phu nhân này thật quá ngông cuồng. Cũng may Thái hậu đã giảng hòa:

- Đúng, Nhược Lan, người nên đòi Hoàng thượng một món lớn. lần trước người giúp Thục phi giữ lại long thai, Hoàng thượng chưa thưởng gì, như vậy đúng là quá đáng.

Hoàng hậu cùng đám phi tần thấy thái hậu nói như vậy, Hoàng thượng cũng không tức giận thì cười phụ họa mấy câu. Hoàng hậu cười nói:

- Ta cũng tò mò không biết Hài tử nhân muốn thưởng gì.

Cảnh tuyên đế cười to hai tiếng:

- Được. Hôm nay theo người một lần, nói đi, người muốn cái gì?

Tương Nhược Lan nhìn cảnh tuyên đế mỉm cười:

- Hoàng thượng, thần phụ muốn cái gì tạm thời chưa nghĩ ra. Hay bây giờ cứ giữ lại đó, đến khi nào thần phụ nghĩ được thì xin Hoàng thượng ban thưởng.

Tương Nhược Lan rất muốn bắt hần đưa Thanh Đại về nhưng nàng cũng biết mình không thể yêu cầu một cách quá đáng. Bất Hoàng thượng mang nữ tử đã ban thưởng là không hợp tình hợp lý, chắc chắn Thái hậu cũng sẽ không ủng hộ nàng.

Chỉ có cách là để cho hần thiếu nợ mình trước mặt mọi người, sau này hần có quá đáng thì mình cũng còn đường để phản kháng.

Cảnh tuyên đế sao lại không biết suy nghĩ của nàng, sắc mặt trầm xuống nhưng lập tức lại khôi phục về tự nhiên:

- Tương Nhược Lan, lá gan của người đúng là quá lớn, còn chưa từng nghe thấy ban thưởng có thể ghim lại.

Tương Nhược Lan ngọt ngào nói:

- Thần phụ là do nhất thời không nghĩ ra? Hoàng thượng yên tâm, thần phụ sẽ không để người khó xử.

Một câu nói khiến mọi người bật cười, không khí hòa hoãn lại. Thái hậu chỉ vào Tương Nhược Lan cười mắng:

- Nha đầu nhà người giỏi lắm, thật đúng là lẻo mép.

Trường Nhạc công chúa vẫn nhìn người lớn nói chuyện đột nhiên lên tiếng:

- Phụ hoàng đồng ý với Nhược Lan đi, Nhược Lan tốt lắm.

Mấy hôm nay tiểu công chúa cũng bắt chước Hoàng hậu gọi loạn Nhược Lan, Nhược Lan.

Sắc mặt Cảnh Tuyên đế hòa hoãn lại, hần nhìn Tương Nhược Lan nói:

- Được, trăm đồng ý với người.

Dù sao mọi thứ hần vẫn nắm trong lòng bàn tay.

Tương Nhược Lan dập đầu tạ:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Quay đầu lại nháy mắt với Trường Nhạc.

Bệnh tình của công chúa có chuyển biến tốt, Tương Nhược Lan có thể về nhà. Nàng thu dọn đồ đạc, công chúa không nở, bám tay nàng không cho nàng đi. Mãi đến khi Tương Nhược Lan cam đoan sẽ thường xuyên đến thăm nàng thì mới được Trường Nhạc thả đi.

Ở trong cung ba ngày hai đêm, cuối cùng Tương Nhược Lan cũng về tới Hài tử phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Sinh Chuyện

Tương Nhượng Lan trở lại Hầu phủ, vừa mới vào phủ Ánh Tuyết đã đứng chờ sẵn đỡ Tương Nhượng Lan xuống. Còn chưa đợi Tương Nhượng Lan đứng vững lại thì đã thấp giọng nói:

- Phu nhân, mấy hôm nay người vắng mặt, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi.

Tương Nhượng Lan trong lòng căng thẳng, vội cầm tay Ánh Tuyết:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ánh Tuyết nói:

- Thái phu nhân dặn chờ người quay lại thì lập tức đến Tùng hương viện gặp bà. Để nô tỳ vừa đi vừa nói.

Tương Nhượng Lan gật đầu, hai người cùng đi về phía Tùng hương viện

Đọc theo đường đi nàng thấy mấy hạ nhân đều cung kính, bộ dạng rất sợ sệt

Tương Nhượng Lan trong lòng hoảng sợ, vội hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ánh Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Ngày thứ hai sau khi phu nhân đi rồi, Thanh di nương mang nha hoàn đến Cẩm tú viên thỉnh an Vu di nương, cũng không biết vì sao Vu di nương sai người đánh Liễu Hồng, Liễu Hồng không phục tranh chấp với Vu di nương. Kết quả đụng phải tủ quần áo của Vu di nương, nhân đó phát hiện ra... phát hiện ra....

Nói đến đây thần sắc Ánh Tuyết trở nên kinh hoàng.

Tương Nhượng Lan vội hỏi:

- Rốt cuộc phát hiện ra cái gì, người đừng nói nửa câu lại ngắt quãng.

Ánh Tuyết nhỏ giọng nói:

- Trong tủ của Vu di nương phát hiện một pho tượng dử tợn, còn không ít phù chú. Sau đó Liễu Hồng đã đem đến báo thái phu nhân nói Vu di nương muốn dùng phù chú hại Thanh di nương. Thanh di nương sợ đi bị thương mà mãi không khỏi đều là do Vu di nương dùng trò quỷ. Thái phu nhân thấy vật này thì tức giận đến suýt ngất.

Tương Nhượng Lan bước chậm lại, những người thời đại này đều rất mê tín, một mực tin tưởng Phật giáo và Đạo giáo còn những giáo phái khác đều bị coi là bàng môn tà đạo, là hạ lưu. Vu Thu Nguyệt lên lên giấu tượng của giáo phái khác trong phòng chính là điều tối kỵ của thế giới này. Trong cung đình cổ đại, những vụ án vụ cô đã khiến bao người mất mạng, bao gia đình li tán. Lần này chỉ sợ không có kết cục tốt đẹp gì.

- Vậy thái phu nhân và Hầu gia định xử lý Vu di nương ra sao? Tương Nhượng Lan hỏi.

- Thái phu nhân rất tức giận, vốn định sai người đưa Vu di nương đến biệt viện nhưng Vu di nương khóc cầu bọn họ nể tình đứa bé mà dung cho nàng lần này. Còn Hầu gia thì cũng không tức giận nhiều, chỉ lạnh lùng nói chờ phu nhân về xử trí.

Vừa nói chuyện vừa vào đến Tùng hương viện. Đến nơi đã thấy thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ thượng, Thanh Đại đứng sau bà, vừa đấm vai vừa nhỏ giọng thì thầm gì đó với bà.

Thái phu nhân nói:

- Được rồi, Thanh Đại, người không nên cầu xin cho nữ nhân kia. Nàng ác độc dùng tà thuật như vậy. Thời gian này trong phủ vẫn luôn không yên ổn, đầu tiên là người bị thương, sau đó nha hoàn trong phòng nàng bị chết, mấy hôm trước ngựa trong phủ vô duyên vô cớ chết, ta thấy nhất định là do nàng gây ra. Loại nữ nhân ác độc này không thể ở lại phủ được nữa.

- Vu di nương cũng vì ta mới bị phát hiện, nàng lại có thai, cũng sắp sinh rồi, Thanh Đại trong lòng rất bất an.....

- Người bất an cái gì? Ta thấy may mà có thể phát hiện chuyện này sớm, nhắc lại còn phải thưởng hậu cho nha hoàn Liễu Hồng kia. Nếu cứ để mặc nàng làm loạn còn không biết sẽ hại bao nhiêu người nữa. Ta vì nể tình nàng mang cốt nhục Cận gia trong mình mới luôn dễ dàng tha thứ cho nàng. Nàng vài lần khiến Hầu gia tức giận, cũng là tại ta, giờ nhớ lại ta thật hối hận.

Vừa nói thái phu nhân vừa quay đầu nhìn Thanh Đại nói:

- Ta biết người tâm địa hiền lành, người cũng không cần quá lo lắng, dù nàng đến biệt viện ta cũng sẽ sai người chiếu cố nàng thật tốt, đợi nàng sinh hài tử, ta sẽ đón hài tử về. Đứa trẻ dù sao cũng là cốt nhục của Cận gia, ta sẽ không để nó phải chịu khổ.

Đang nói thì hạ nhân bẩm báo:

- Phu nhân đã tới.

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan, nói:

- Đã về rồi! Bệnh của công chúa không sao chứ?

Trương Nhược Lan đi qua hành lễ với thái phu nhân rồi nói:

- Công chúa không sao rồi, thái y nói tu dưỡng một đoạn thời gian nữa là tốt rồi.

Thái phu nhân gật đầu:

- Vậy được, lần này coi như ngươi đã mang thể diện về cho Cận gia ta, khổ cho ngươi rồi.

Trương Nhược Lan nói:

- Con dâu là người của Cận gia, đó là phận sự của con.

Thanh Đại đứng bên ôn nhu cười nói:

- Phu nhân đúng là tài giỏi, quản lý phủ tốt, chữa bệnh còn lợi hại hơn thái y trong cung.

Trương Nhược Lan nhìn nàng một cái nhàn nhạt cười cười. Nàng thật sự tốt bụng nói đỡ cho Vu Thu Nguyệt sao?

Thái phu nhân nghĩ Trương Nhược Lan tài giỏi thì cười cười nhưng lại nhớ tới Vu Thu Nguyệt thì thở dài. Bà nói với Trương Nhược Lan:

- Chuyện của Vu Thu Nguyệt ngươi biết chưa?

- Khi này có nghe Ánh Tuyết nói qua.

- Hầu gia nói phải chờ người quay lại mới xử lý, chuyện này, người thấy thế nào?

Có thể đẩy Vu Thu Nguyệt tới chỗ khác, Trương Nhược Lan đương nhiên vui mừng nhưng chuyện này nếu để nàng nói thì sẽ không ổn. Nếu người khác nhìn vào sẽ giống như nàng đang bỏ đá xuống giếng, nàng dù không thể cầu tình cho Vu Thu Nguyệt như Thanh Đại nhưng loại chuyện này nàng cũng không muốn làm.

- Chuyện đó Ánh Tuyết nói còn mơ hồ, ta cũng chưa hiểu rõ. Nhưng ta nghĩ, Vu di nương là quý thiếp Hoàng thượng ngự ban, lại là trưởng nữ của Vu đại nhân, đợi Hầu gia quay lại, mời người nhà Vu gia đến, gọi cả Vu di nương đến đối chất cho nàng tâm phục khẩu phục thì Cận gia ta cũng không coi là thất kính với Hoàng thượng.

Nghe Ánh Tuyết kể, chuyện của Vu di nương có quan hệ gián tiếp với Thanh Đại, dù nhìn qua thì Thanh Đại là vô tội, lại còn nói đỡ cho Vu Thu Nguyệt nhưng... lần trước trong rừng cây Thanh Đại giận mắng Vu Thu Nguyệt bị Cận Thiệu Khang nghe được, sau này Thanh Đại bất chấp tính mạng cứu Cận Thiệu Khang, sau đó Vu Thu Nguyệt lại nói Thanh Đại hại chết nha hoàn của nàng, giờ Vu Thu Nguyệt lại vì Thanh Đại mà rơi vào chuyện vu cáo.

Tất cả những chuyện này thật sự chỉ là ngẫu nhiên? Thanh Đại thật sự thanh thuần như biểu hiện của nàng? Chuyện này là tình cờ nàng phát hiện hay một tay nàng bày ra? Trương Nhược Lan muốn biết rõ.

Thái phu nhân nghe xong Trương Nhược Lan nói thì cuống quýt gật đầu:

- Nhược Lan, cũng là người suy nghĩ chu đáo, chuyện này giao cho người đi.

Trương Nhược Lan đáp ứng sau đó cố ý nhìn Thanh Đại, thấy nàng vẫn biểu hiện rất ôn nhu, như là cảm giác được ánh mắt của Trương Nhược Lan, Thanh Đại ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Lan mỉm cười, trong ánh mắt trong suốt không có lấy một tia khác lạ.

Trương Nhược Lan quay đầu hành lễ với thái phu nhân rồi lui ra ngoài.

Quay về Thu đường viện, vừa vào phòng đã thấy trên bàn đặt một chậu hoa, cánh hoa màu trắng, giống hệt hoa lan trong phòng Thanh Đại.

Hoa lan nở mùi thơm ngát tràn ngập căn phòng.

Trương Nhược Lan gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều vào, chỉ vào chậu lan hỏi:

- Ánh Tuyết, hoa này là ai mang vào phòng?

Ánh Tuyết nhìn thoáng qua Trương Nhược Lan, cúi đầu đáp:

- Là Hầu gia... Tối hôm trước, Hầu gia đến thăm Thanh di nương, lúc trở về thì thấy Trữ An mang bồn hoa này về.

Tối hôm trước là buổi tối đầu tiên nàng ở lại trong cung

Tương Nhượng Lan nhìn bồn hoa, nhẹ giọng hỏi:

- Hai hôm rồi Hầu gia có đến chỗ Thanh di nương?

Dù đã biết đáp án nhưng nàng vẫn muốn hỏi.

Liên Kiều thấp giọng nói:

- Hai hôm rồi, Hầu gia đều đến thăm Thanh di nương, nhưng mà... Hầu gia mỗi lần chỉ ở đó một khắc thời gian thì đi ra, buổi tối cũng ngủ ở đây.

Thân là nha hoàn thân tín của Tương Nhượng Lan đương nhiên hiểu được tâm tư của nàng.

Một khắc chính là nửa giờ (30'), Tương Nhượng Lan cố ngăn trí tưởng tượng của mình không nghĩ đến việc nửa giờ đó bọn họ nói gì, làm gì.

Nhưng càng ngăn cản trong đầu càng hình dung đến một cảnh tượng kì quái.

Trong lòng Tương Nhượng Lan phiền muộn. Nàng ngồi xuống, nhìn bồn hoa, trầm giọng nói:

- Đem bồn hoa này về Nghênh hương viện, nói ta không thích.

Vừa bỏ túi thơm đi thì nàng ta lại đem cả chậu hoa đến.

Liên Kiều thấy sắc mặt Tương Nhượng Lan trầm xuống thì sai người đi làm. Ánh Tuyết ngăn nàng lại, lại bảo Liên Kiều đi ra ngoài.

Đợi Liên Kiều ra khỏi rồi Ánh Tuyết đến bên Tương Nhượng Lan nhỏ giọng nói:

- Phu nhân, ta biết bây giờ lòng người khó chịu, nhưng bây giờ người không thể trả bồn hoa được.

Tương Nhượng Lan hít sâu một hơi, cúi đầu:

- Ta biết ý của người, hoa này là Hầu gia mang về, ta mang trả là thể hiện ta nhỏ nhen, ngay cả chậu hoa cũng không dung được.

Khi này bản thân nàng cũng rất xúc động.

- Phu nhân, có thể là do nô tỳ lảm nhảm nhưng phu nhân luôn không coi nô tỳ là người ngoài, đối xử với nô tỳ tốt như người nhà cho nên có một số lời, dù khiến phu nhân không vui nhưng nô tỳ vẫn phải nói.

Tương Nhượng Lan thở dài:

- Ánh Tuyết, người muốn nói cái gì cứ nói đi, ta không trách người đâu.

Ánh Tuyết nhẹ giọng nói:

- Phu nhân, bây giờ Hầu gia một lòng một dạ với người nhưng phu nhân lại làm như thế... Hầu gia đương nhiên sẽ hiểu nhưng trong lòng Hầu gia sẽ không khỏi nghĩ rằng người hẹp hòi. Hơn nữa việc này nếu truyền tới chỗ thái phu nhân càng khiến người mang tiếng xấu. Nếu bà nói gì trước mặt Hầu gia thì trong lòng Hầu gia sẽ nghĩ gì? Cho nên nô tỳ cho rằng nếu phu nhân thực sự không muốn thấy bồn hoa này thì đem nó ra sân là được. Phu nhân, hoa cũng không quan trọng, không cần đề phòng, muốn phòng chính là người.

Tương Nhượng Lan bắt đầu dĩ cười cười, người là phải đề phòng nhưng hoa cũng phải đề phòng đó. Đương nhiên chuyện không có bằng chứng nàng không tiện nói ra. Nàng nghĩ, nếu Thanh Đại để trong sân, vậy mình để ngoài sân hẳn cũng không có việc gì

Nếu hoa này thực sự có chuyện thì không thể nào Thanh Đại tự hại mình. Ở thời đại này, chuyện có con với nữ nhân chính là chuyện quan trọng nhất, không có nữ nhân nào dám làm chuyện mạo hiểm này.

- Người nói có lý, cứ làm theo lời người, đem bồn hoa này ra trước viện. Tương Nhượng Lan sai.

Ánh Tuyết cười vâng:

- Nô tỳ lập tức sai người đi làm. Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Tương Nhượng Lan gọi nàng lại:

- Ánh Tuyết, cảm ơn người

Nàng có lòng nghĩ cho mình cũng thật hiếm có.

Ánh Tuyết quay đầu lại, cười cười:

- Phu nhân, không có người cũng không có Ánh Tuyết hôm nay

Không được phu nhân coi trọng thì bà bà cũng không tôn trọng nàng. Nàng cũng chẳng được sống thư thái như bây giờ.

Ánh Tuyết đi ra ngoài gọi hai nha hoàn đến bưng chậu hoa ra ngoài. Nha hoàn vừa mang ra thì Cận Thiệu Khang quay về.

Hắn thấy chậu hoa trong tay nha hoàn thì hỏi:

- Sao lại bưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Tra Hỏi

Tương Nhựt Lan nghe giọng hắn thì vui vẻ, vội vén rèm đi ra ngoài. Ba ngày không gặp, nói không nhớ hắn là giả. Nhưng vừa thấy hắn mở miệng đã hỏi đến hoa thì sự vui mừng trong lòng biến mất.

Nàng đứng ở cửa nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang quay đầu thấy Tương Nhựt Lan hai mắt sáng ngời, tươi cười, lúc này hắn đã đem chuyện chậu hoa vút lên chín tầng mây, bất chấp có người ngoài, hắn nắm tay nàng:

- Nhựt Lan, nàng quay lại khi nào?

Sự mừng rỡ rất rõ ràng

Nhìn thấy hắn tươi cười, Tương Nhựt Lan mới mở miệng đáp:

- Cũng vừa quay lại

Nói xong, rút khỏi tay hắn, xoay người đi vào trong phòng.

Cận Thiệu Khang ngây ngốc đi theo vào.

Ánh Tuyết thấy hai người đi vào thì vội vàng thúc dục bọn nha hoàn bưng chậu hoa ra trước cửa viện

Trong phòng, Cận Thiệu Khang đi vào thấy Tương Nhựt Lan quay lưng về phía hắn. một thân trường bào hồng nhạt ôm lấy vóc người là lướt, vòng eo bé nhỏ thắt chặt, hắn nóng lòng bước tới, ôm lấy nàng từ phía sau, tựa đầu lên vai nàng.

Hắn thở sâu vài lần, mùi hương như lan xông vào mũi hắn, sự trống rỗng khi vài ngày không gặp nàng nay đã được lấp đầy trong nháy mắt này.

- Nhựt Lan, ta rất nhớ nàng. Hắn nhẹ nhàng nói rồi hôn lên tai nàng.

Nếu như ngày trước, Tương Nhựt Lan sẽ xoay người ôm cổ hắn, nhìn hắn mà cười, ánh mắt đen láy tràn đầy tình ý. Một khắc này hắn cảm thấy, cho dù có đánh đổi tất cả chỉ để giữ lại khoảnh khắc này hắn cũng nguyện ý.

Nhưng bây giờ, Tương Nhựt Lan cứng đờ người không nói lời nào

Cận Thiệu Khang buông tay ra:

- Sao vậy Nhựt lan, sao lại không vui.

Hắn chậm rãi xoay nàng lại.

Tương Nhựt Lan ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt như hắc ngọc giờ như đang phủ một lớp sương mù.

Cận Thiệu Khang luống cuống:

- Nhược Lan, sao vậy, có phải trong cung bị ủy khuất không?

- Không phải? Tương Nhược Lan lúc đầu: - ta ở trong cung tốt lắm, bệnh của công chúa cũng ổn định rồi.

Nàng rất muốn hỏi hấn nhưng nàng lại cố đè nén sự nghi ngờ trong lòng.

Nàng nhìn hấn hỏi:

- Hai hôm nay... hai hôm nay, Thanh Đại khỏe hơn không?

Ánh mắt Cận Thiệu Khang rất tự nhiên:

- Ngày hôm trước bị trúng gió nói đầu ngược. Hôm qua vì chuyện của Vu Thu Nguyệt nên lại tái phát. Cho nên hai ngày qua ta đều đến thăm nàng ấy

Hấn ôm nàng vào lòng:

- Ta biết ta đã đồng ý với nàng mỗi lần sẽ đi cùng nàng. Nhưng hai hôm nay nàng không ở trong phủ, nàng ấy không khỏe, về tình về lý ta đều nên đến thăm. Nhưng mỗi lần chỉ là hỏi thăm bệnh tình, uống chén trà rồi đi. Nhược Lan, nàng không trách ta chứ?

Lòng Tương Nhược Lan lúc này mới hòa hoãn lại một chút, thuận thế dựa vào lòng hấn, ôm lấy eo hấn.

Cảm giác được động tác thân thiết của nàng, hấn càng ôm nàng chặt hơn.

- Đúng rồi, lúc thăm Thanh Đại, Thanh Đại nói nàng rất thích loại hoa lan đó. Chậu hoa đó đang độ nở đẹp nhất nên Thanh Đại cố ý bảo ta mang về. Ta nghĩ mùi hoa này cảm thấy rất quen thuộc nên sai Trữ An mang về, vừa rồi sao nàng lại mang ra. Không phải nàng thích sao?

Thì ra là như thế, Tương Nhược Lan thầm tự trách mình đa nghi, Nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang nói:

- Hầu gia, hoa phải đặt ở nơi có mặt trời, mưa móc mới tốt, đặt ở trong phòng lâu không tốt.

Cận Thiệu Khang gật đầu:

- Đúng là như vậy. Nàng thích làm thế nào thì làm.

Tương Nhược Lan vốn định nói ra sự nghi ngờ của mình với bồn hoa này. Nhưng ngay cả Lưu Tử Cầm cũng không tra ra được, hơn nữa phòng Thanh Đại cũng có nên nói ra sẽ chẳng có chút thuyết phục nào, còn khiến hấn cảm thấy mình đa tâm. Nghĩ một chút nàng quyết định không nói gì.

Cận Thiệu Khang ôm nàng, tiếp tục kể về tình yêu:

- Không có nàng bên cạnh ta ngủ cũng không ngon, luôn thấy thiếu cái gì đó. Tối hôm trước ta còn thức đến hừng đông, tối qua ta ôm gối đầu, coi gối đầu là nàng, ôm vào lòng mới ngủ được. Nàng nói xem, nếu sau này ta ra chiến trường thì làm sao bây giờ? Không thể mang nàng theo, chẳng lẽ mỗi ngày đều trọn mắt đợi đến sáng?

Tương Nhược Lan không nhịn được cười:

- Nói hươu nói vượn. Thiệu Khang, càng ngày ngươi càng thay đổi.

- Ai nói, có lẽ đây mới chính là ta thực sự, nhưng chỉ riêng nàng mới thấy được mà thôi.

Cận Thiệu Khang vừa nói vừa cúi đầu hôn nàng.

Tiểu biệt thắng tân hôn. Tương Nhược Lan không còn nhớ đến chuyện không vui trước đó, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn của hấn.

Một lát sau, hai người mới đề cập đến chuyện của Vu Thu Nguyệt, Tương Nhược Lan nói:

- Ngày mai cũng là ngày Yên Nhiên về nhà, ta nghĩ nên chờ qua ngày mai rồi giải quyết chuyện này thì hơn

Cận Thiệu Khang gật đầu nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Sau đó hấn đột nhiên trầm giọng: - lần này ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.

- Hầu gia cũng nghĩ Vu Thu Nguyệt dùng vu cáo để hại người?

- Không chỉ là chuyện này. Cận Thiệu Khang hơi dừng lại: - đến lúc đó nàng sẽ biết.

Lại nói lập lờ... Tương Nhược Lan bĩu môi.

Buổi tối đương nhiên là một phen triền miên. Cận Thiệu Khang dường như đem tất cả thiếu hụt trong hai ngày qua bù lại, rất gắng sức. Sáng ra, lưng Trương Nhược Lan đau vô cùng. Lúc Cận Thiệu Khang gần đi nàng vẫn mệt mỏi nằm trên giường, hần ngấm nhìn thể tử đáng yêu của mình:

- Nghỉ cho khỏe đi, cứ nằm nhiều thêm một chút.

Trương Nhược Lan nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đồ bại hoại, đều là nguoi làm hại.

Cận Thiệu Khang cười xấu xa:

- Tối hôm qua nàng đâu có nói như vậy.

Trương Nhược Lan mặt đỏ lên, ôm chăn che kín mặt. Nghe thấy tiếng hần cười rồi lại nói:

- Hôm nay Yên Nhiên về phủ, ta lâm triều rồi sẽ xin phép quay lại đón Yên Nhiên, trong nhà lại phải nhờ nàng lo rồi.

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang đi không bao lâu Trương Nhược Lan dậy, thu dọn trang điểm rồi đến thỉnh an thái phu nhân, an bài chuyện hạ nhân xong thì sai Ánh Tuyết:

- Dẫn Nguyệt Linh tới đây.

Nguyệt Linh là đại nha hoàn của Vu Thu Nguyệt bây giờ. Hôm xảy ra chuyện chắc chắn nàng có ở đó, chuyện hôm đó như thế nào nhất định nàng phải biết.

Không bao lâu, Ánh Tuyết đã dẫn Nguyệt Linh tới phòng Trương Nhược Lan.

Nguyệt Linh quỳ xuống trước mặt Trương Nhược Lan, mặt sưng đỏ, tóc rối, quần áo xộc xệch, hiển nhiên là đã bị đánh khá nhiều.

Nàng run rẩy, vừa khóc vừa nói:

- Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, nô tỳ cái gì cũng không biết, nô tỳ không biết di nương sao lại có vật đó, nô tỳ không biết gì hết.

Trương Nhược Lan nhìn nàng nói:

- Bây giờ ta hỏi nguoi mấy câu nguoi phải trả lời thành thật, nếu không, hậu quả ra sao nguoi biết rồi đó.

Nguyệt Linh cuống quýt dập đầu:

- Chỉ cần là nô tỳ biết, nô tỳ tuyệt không dám giấu diếm phu nhân.

- Ta hỏi nguoi, hôm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Vu di nương sao lại đánh Liễu Hồng?

Vu Thu Nguyệt cũng không phải là kẻ dễ bị xúc động, sao lại làm ra chuyện như vậy?

Nguyệt Linh ngừng khóc, nước nỡ nói:

- Hôm đó Thanh di nương đến thỉnh an Vu di nương. Di nương sai ta và Liễu Hồng đi ra ngoài, hai người ở trong phòng không biết nói cái gì, tiếp theo chợt nghe “ba” một tiếng. Sau đó là Thanh di nương kêu thảm thiết, ta cùng Liễu Hồng vội chạy vào, thấy Thanh di nương tái mét nằm trên đất, trên mặt còn dấu ửng hồng. Liễu Hồng vội chất vấn Vu di nương tại sao lại đánh Thanh di nương. Di nương nói là Thanh di nương tự gây ra, Thanh di nương chỉ khóc, cũng không cãi. Liễu Hồng đương nhiên không tin, đừng nói Liễu Hồng ngay cả ta cũng không tin. Trên đời này làm gì có ai tự đánh mình? Liễu Hồng nói lại vài câu, Di nương tức giận nói nàng không biết trên dưới nên sai nô tỳ đánh Liễu Hồng. Liễu Hồng không phục, không chịu để cho nô tỳ đánh mà còn chống cự với nô tỳ. Thanh di nương đứng lên đẩy Liễu Hồng ra nhưng chẳng hiểu sao đột nhiên Liễu Hồng bị đẩy vào tủ lớn, cửa tủ bật mở... sau đó bức tượng đó rơi ra. Lúc ấy mặt di nương cắt không được một giọt máu.

Trương Nhược Lan cẩn thận nghe:

- Nguoi nói đều là thật?

Nguyệt Linh vội nói:

- Nô tỳ không dám có nửa lời dối trá. Sau đó, Liễu Hồng cầm vật đó đến trình thái phu nhân, không lâu sau thái phu nhân mang theo rất nhiều người lục soát phòng di nương, còn đánh nô tỳ để bắt nô tỳ khai chuyện, ta có sao thì đáp vậy. Ta thật sự không biết gì hết, trước kia đều là Lệ Châu hầu hạ di nương mà.

Nói xong lại vội dập đầu xin tha. Trương Nhược Lan biết hỏi nữa cũng không được gì liền bảo Ánh Tuyết dẫn nàng đi, bôi chút thuốc cho nàng.

Nguyệt Linh đi rồi, Trương Nhược Lan ngồi xuống bàn lặng lẽ suy nghĩ.

Một cái tát đó là Vu Thu Nguyệt làm hay Thanh Đại tự làm. Nếu là Thanh Đại thì mục đích của nàng chính là muốn kích động sự tranh chấp giữa Liễu Hồng và Vu Thu Nguyệt, tại sao nàng ta lại muốn làm như vậy?

Trương Nhược Lan hai mắt sáng bừng. Chẳng lẽ nàng đã sớm biết trong tủ có đồ? Nhưng nếu thật sự Vu Thu Nguyệt dùng vu cáo thì phải cất dấu rất kỹ, ngay cả nha hoàn bên người cũng không biết thì sao Thanh Đại lại biết? Nói như thế cũng không thông. Bản thân mình là chủ mẫu Cận gia mà lại không hay biết gì.

Hay là tất cả chỉ là trùng hợp, nói trùng hợp thì còn thông hơn một chút nhưng dù thế nào cũng có cảm giác rất quỷ dị.

Trong Nghênh hương viện.

Liễu Hồng đi vào phòng nhìn Thanh Đại tái nhợt nằm trên giường nói:

- Di nương, vừa rồi ta nghe người ta nói, Ánh Tuyết mang nha hoàn Nguyệt Linh bên người Vu di nương đến Thu đường viện.

Mắt Thanh Đại chợt lóe tia lạnh lùng. Nàng đang nghi ngờ chuyện này? Hầu phu nhân này, tựa như luôn không tin tưởng ta.

Nhưng nàng lại cười hiền lành:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, phu nhân đương nhiên là phải điều tra rồi.

Liễu Hồng vừa đáp chần cho Thanh Đại vừa nói:

- Như vậy cũng tốt, Vu di nương hết lần này đến lần khác đánh di nương. Hôm trước người ngăn ta không cho ta nói, hôm nay phu nhân nhất định sẽ biết được. Hai tội gộp vào, Hầu gia nhất định sẽ đưa nàng đến biệt viện, lúc đó chẳng còn ai dám khinh để di nương nữa rồi.

Từ khi đi theo Thanh Đại, Liễu Hồng vẫn luôn được Thanh Đại tôn trọng, có gì tốt cũng không quên để cho nàng một phần khiến nàng rất cảm kích nên nàng rất tận tâm với Thanh Đại.

Thanh Đại thở dài:

- Thật ra Vu di nương cũng đáng thương, vết thương của ta hẳn là không liên quan gì đến nàng đâu.

- Chính vì di nương quá tốt nên mới bị nàng coi thường.

Thanh Đại cười hiền nhưng trong lòng cười lạnh. Nếu để nàng biết là mình bày mưu trị Vu Thu Nguyệt, theo dõi nàng ta hai ngày không ngủ mà tìm ra được tử huyệt của Vu Thu Nguyệt thì nàng chắc chẳng nghĩ như vậy nữa? Vốn định lấy mạng nàng ta nhưng dù sao nàng cũng mang cốt nhục của Hầu phu, Lệ Châu vừa chết lại đến nàng ta, mình khó mà tránh khỏi bị hoài nghi. Lần này đẩy nàng ta ra biệt viện xem như là đã nương tay rồi.

Nàng nên thấy bản thân mình may mắn đi, chộc phải “yêu hờ” mà mẫu tử vẫn còn bình an mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Hãm Hại

Giữa trưa, Cận Thiệu Khang mới đưa vợ chồng Trữ Vương về phủ.

Đầu tiên là thái phu nhân cùng cả nhà hành lễ với Trữ Vương và Vương phi, sau đó, Trữ Vương và Vương phi hành lễ của vãn bối với thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên mặc áo đỏ rực rỡ thêu chỉ vàng, quần trắng thêu hoa, đầu búi chài cẩn thận, trâm cài ngọc giắt, hoa tai phi thúy, cả người trông thật cao quý, sang trọng, giờ tay nhắc chân đều có vẻ quý phái của một Vương phi.

Trương Nhược Lan thì lặng lẽ đánh giá Trữ vương, thấy hắn ước chừng 22, 23 tuổi, người cao lớn rắn chắc, da dẻ trắng trẻo, tướng mạo tuấn tú, nói năng có vẻ kiêu căng của một quý tộc nhưng cũng không quá đáng ghét.

Hành lễ xong xuôi, Cận Thiệu Khang giới thiệu từng người trong nhà cho Trữ Vương biết, ân cần hỏi han một phen rồi Cận Thiệu Khang và Trữ vương

cùng uống trà nói chuyện. Cận Yên Nhiên thì cùng thái phu nhân và đám nữ quyến đi tới Tùng hương viện.

Thái phu nhân cho Triệu Di Thái Thái, Vương thị và Thanh Đại lui ra, chỉ để Trương Nhược Lan ngồi cùng một bên.

Cận Yên Nhiên nhân lúc không có ai thì quý xuống hành lễ với thái phu nhân, thái phu nhân nhìn nữ nhi một thân vinh hoa phú quý, hai mắt rung rung:

- Được rồi! mau đứng lên. Giờ ngươi đã làm Vương phi cao quý, là người của hoàng gia, quý xuống với ta là không hợp nữa.

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu, nhìn mẫu thân, nước nờ nói:

- Bất kể bây giờ nữ nhi là thân phận gì thì nữ nhi cũng là nữ nhi của mẫu thân. Mẫu thân nhận lễ của nữ nhi là chuyện thiên kinh địa nghĩa

Trương Nhược Lan đi qua đỡ Cận Yên Nhiên lên:

- Khó mà quay về được, chẳng bao lâu lại phải đi, không nhân cơ hội mà trò chuyện cùng chúng ta lại đi để mẫu thân khóc lóc coi sao được?

Cận Yên Nhiên vừa lau nước mắt vừa đứng dậy rồi ngồi xuống bên cạnh thái phu nhân.

Thái phu nhân nắm tay nàng, chăm chú nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, tinh thần vui vẻ, xem ra có vẻ không phải chịu ủy khuất gì ở Vương phủ thì trong lòng thoải mái:

- Yên Nhiên, ở Vương phủ thế nào? Vương gia đối với ngươi thế nào, đám nữ nhân có tỏ thái độ gì không? Đại tẩu ngươi không phải người ngoài, có khi còn có thể có những lời khuyên cho ngươi, đừng ngại, nói cho chúng ta nghe xem

Cận Yên Nhiên đỏ mặt cúi đầu, khẽ nói:

- Vương gia đối với ta rất tốt, ba ngày này đều ở phòng ta. Ngày thứ hai đã sai trác phi Tĩnh Nhân đem chìa khóa trong phủ mang đến ta. Trước khi ta vào phủ thì mọi chuyện đều do Tĩnh Nhân tiếp quản. Lúc đầu ta còn tưởng Tĩnh Nhân sẽ không chịu giao ra không ngờ nàng tự động mang đến phòng ta. Còn nói dù Vương gia không nói nàng cũng sẽ giao ra, trước là trong phủ không có nữ chủ nhân, giờ ta vào cửa thành nữ chủ nhân của vương phủ, đương nhiên phải để ta quản lý vương phủ, không dám làm loạn quy củ.

Trừ vương sớm đã ở riêng, mẫu thân hẳn là Khương thái phi đương nhiên là ở lại trong cung, trong phủ không có trường bối cho nên Cận Yên Nhiên vừa đến đã tiếp quản phủ

Cận Yên Nhiên nói tới đây thì hơi dừng lại rồi tiếp:

- Ta thấy Tĩnh Nhân kia nói chuyện hòa nhã, thông thư đạt lý, biết tình lý, ngoài ra, hai trác phi khác ta cũng gặp qua, đều khá quy củ, cũng rất cung kính với ta. Ta nghĩ hẳn cũng chẳng phải là những người khó dung hòa. Về phần đám thị thiếp, địa vị thấp kém, hẳn chẳng có gì phiền toái

Thái phu nhân nhíu nhíu mày:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, ngươi đừng quá cả tin. Tĩnh Nhân kia nếu coi sóc Vương phủ lâu như vậy, bây giờ chưa gì đã giao ra, thật quá không bình thường. Ngươi tinh táo một chút, cẩn thận nàng lại giờ trò quý sau lưng. Quản sự trong phủ hẳn đều là người của nàng, chuyện của Vương phủ nàng cũng quen thuộc hơn ngươi, thật sự nếu muốn giờ trò thì là chuyện rất dễ dàng.

Thái phu nhân nhíu mày:

- Từ từ và khéo léo thay hết người đi, ngươi cũng phải mau mất quen thuộc với chuyện trong Vương phủ đi, đừng để Vương gia thất vọng. Vạn nhất ngươi làm sai chuyện gì khiến Vương gia cảm giác ngươi không thể quản lý được Vương phủ, lại đem quyền lực khỏi tay ngươi thì có muốn đoạt lại cũng là rất khó đó.

Thái phu nhân quản lý Hầu phủ nhiều năm như vậy, chỉ nghe một chút thôi đã phân tích được thấu đáo cho nữ nhi

- Mấy năm nay ta cũng dạy ngươi quản gia không ít, nhưng Hầu phủ không thể so với Vương phủ, Vương phủ phức tạp hơn Hầu phủ nhiều, ngươi không thể sơ suất được

Trương Nhược Lan tràn đầy đồng cảm. Hầu phủ là dạng gì, khi Cận Yên Nhiên học quản gia, lão Hầu gia đã chết, chỉ còn lại Triệu Di Thái Thái sống chung, các tỷ muội đều đã gả ra ngoài, sẽ chẳng ai làm trò gì, ca ca nàng lại thương yêu nàng, người cũng ít, chuyện đơn giản, nàng sẽ không thấy được những mặt tối, vẫn mang tâm tính đơn thuần mà lớn lên. Chuyện quản gia có thể được nhưng có thể ứng phó với những người có tâm cơ không?

Nếu nói những trác phi, thị thiếp đó đều là người an phận thì Trương Nhược Lan là người đầu tiên không tin. Nhiều nữ nhân như vậy, một nam nhân, không tranh sao được sủng? Không sủng sao có được con trai, có con rồi lại càng phải tranh, nếu không tiền đồ sau này thế nào? Ai cũng thành thật, đem đồ tốt tặng cho người khác? Trương Nhược Lan sống lớn như vậy cũng chưa từng gặp qua ai tốt bụng như vậy. Ngay cả Thanh Đại là ca cơ Việt nữ từ có vô ý cũng biết dùng tính mạng để kiếm sự đồng tình.

Cận Yên Nhiên giống như một đứa trẻ mới tập bơi, từ khu trẻ em bơi dần ra khu người lớn, hoàn toàn chẳng biết nước sâu thế nào, nguy hiểm đến mức độ nào, lúc nào cũng có thể nuốt chửng nàng.

Cận Yên Nhiên rõ ràng không ý thức được tình cảnh của mình, nàng nói:

- Ta cảm thấy Tĩnh Nhân không giống loại người này. Nàng sợ ta không quen với Vương phủ, mấy ngày nay còn tới giới thiệu các chuyện trong Vương phủ cho ta, ta có chỗ nào chưa hiểu nàng cũng rất cẩn thận nói lại. Nếu nàng có tâm tư đó cần gì phải giúp ta, cứ để ta tự làm sao là được rồi còn gì.

Tương Nhược Lan trong lòng thăm than một tiếng, đồ ngốc, nàng đang thăm dò người đó. Cái gì người không biết đều hỏi nàng, nàng sẽ biết những điểm yếu của người.

Thái phu nhân nhìn nữ nhi định nói rồi lại thôi, chỉ nói:

- Sau này chuyện gì người không biết thì hỏi Dương mục mục, nàng là người ta cho đi theo người, kinh nghiệm phong phú, người chỉ được tin nàng, có gì khó khăn thì nói, nàng sẽ giúp. Ngoài nàng ra, ai cũng không được tin. Giọng nói nghiêm khắc.

Cận Yên Nhiên cúi đầu:

- Vâng ạ.

Thái phu nhân quay lại hỏi Tương Nhược Lan:

- Tĩnh Nhân kia là con cái nhà ai

Tương Nhược Lan đáp:

- Là nữ nhi nhà Hộ bộ lang trung Trầm đại nhân, hai trắc phi kia một là nữ nhi nhà Công bộ chủ sự Lưu đại nhân, một là nữ nhi của Trương ti nghiệp ở Quốc tử giám. Bọn họ đều là thứ nữ. Ngoài ra thì thị thiếp của hần thân phận cũng không đáng nhắc đến. Nhưng Tĩnh Nhân trắc phi là được Trữ vương chọn ra trong lần tuyển tú trước, cầu Hoàng thượng ban thưởng. Có lẽ Hoàng thượng chê gia thế của Tĩnh Nhân không xứng với hoàng gia nên mới chỉ định làm trắc phi. Nhưng qua ba năm nay vẫn được Trữ vương sủng ái. Hơn nữa nàng thiên tư thông tuệ, biết lấy lòng người nên trong ba năm này mới có thể quản lý Vương phủ, hiện giờ sinh được một trai một gái.

Thái phu nhân thấy Tương Nhược Lan nói cặn kẽ như vậy thì rất hài lòng:

- Khó được người có lòng với Yên Nhiên như người.

Tương Nhược Lan nói:

- Muội từ của mình đương nhiên là phải quan tâm nhiều

Cũng may trước đó nàng đã hiểu được tình huống trong Vương phủ bằng không hôm nay thái phu nhân hỏi, nàng không đáp được thì đúng là lại mang tội không quan tâm đến muội từ. Chỉ sợ là bà sẽ lại không có cái nhìn tốt về mình

Làm vợ người đúng là không dễ.....

Thái phu nhân trầm ngâm:

- Hoàng gia quy củ sâm nghiêm, nàng cho dù sinh hạ thứ trưởng tử cũng không là gì. Chỉ cần Yên Nhiên sinh hạ được con trưởng là thế tử danh chính ngôn thuận. Chỉ là vạn nhất nàng cướp được quyền cai quản Vương phủ thì cũng không có lợi cho Yên Nhiên...

Bà nhìn Cận Yên Nhiên, lạnh lùng nói:

- Ngàn vạn lần người không thể nhẹ dạ tin tưởng nàng, đừng để nàng biết được bất cứ chuyện gì của người. Mặt khác, hai trắc phi kia cũng phải cố mà dựa hơi. Chuyện gì trong phủ cũng phải xử lý thỏa đáng, đừng để cho nàng có cơ hội chen chân.

Cận Yên Nhiên bị bà hù dọa mà sắc mặt trắng nhợt:

- Biết rồi thưa mẫu thân.

Thái phu nhân gật đầu, nói với Tương Nhược Lan:

- Người đưa nàng ra ngoài, ta có mấy lời muốn nói với Dương mục mục.

Dương mục mục là mục mục hồi môn cùng Cận Yên Nhiên, Tương Nhược Lan biết thái phu nhân muốn tìm hiểu tình hình vương phủ, sợ Dương mục mục có mặt Yên Nhiên mà khó nói.

Tương Nhược Lan dẫn Cận Yên Nhiên đến Thu đường viện

Tương Nhược Lan kéo nàng ngồi xuống rồi sai Ánh Tuyết dâng trà nóng

Cận Yên Nhiên uống một ngụm trà rồi đặt chén trà xuống rồi nói với Tương Nhược Lan:

- Tầu tầu, chẳng lẽ đúng như lời mẫu thân nói, Tình Nhân đáng sợ như vậy sao? Các người chưa từng gặp nàng nên không biết, nàng là người rất tốt, không có điểm gì khiến người ta chán ghét hết...

Tương Nhược Lan lắng lắng cất lời nàng:

- Yên Nhiên, trước kia người có cảm thấy Vu di nương đáng sợ?

Nhất thời Cận Yên Nhiên không nói được gì.

Tương Nhược Lan nắm tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Yên Nhiên, có một số lời ta nói người có thể cho rằng ta nhiều chuyện, nhưng người là muội muội Hầu gia yêu thương nhất, ta làm tầu tầu người, dù người không thích nghe ta cũng phải nói. Trước người ở nhà là đại tiểu thư, cho dù người nhìn nhầm người, tin nhầm người cũng không sao vì các nàng không có quan hệ gì đến lợi ích của người, ảnh hưởng không lớn. Nhưng nữ nhân trong vương phủ, người chỉ cần có đôi chỗ sơ sót thì chịu khổ chính là người. Có đôi khi, có thể tin là có chứ đừng tin là không, bất kể các nàng có tốt hay không người cũng không nên quá thân cận với bọn họ. Người bề ngoài có thể xưng tỷ muội với bọn họ, thân thân thiết thiết nhưng trong lòng quyết không được tin tưởng các nàng. Đối với bất luận ai cũng phải có lòng đề phòng, người sao biết được các nàng có giống Vu di nương hay không?

- Còn nữa, nhất định phải nắm bắt được lòng của Trữ vương, trong phủ nhiều nữ nhân như vậy, khó mà sự chú ý của hắn không bị phân tán. Người phải cho hắn cảm giác được người thật sự quan tâm đến hắn. Ngoài ra, trong cuộc sống thường nhật người cũng phải thật tận tâm, cũng phải lấy lòng Khương thái phi, có dịp nhất định phải tiến cung thăm bà, theo bà giải khuây, có gì ngon, có gì tốt cũng nên tặng cho bà, ta sẽ nói đỡ cho người trước mặt thái hậu cho người tiến cung tiện hơn. Tâm ý của người rồi nhất định Trữ vương sẽ biết được, trong lòng hắn sẽ nhớ kỹ tấm lòng người, sau này dù người có gì sơ suất hắn cũng có thể dễ lượng thứ cho người hơn.

Muốn lấy lòng Trữ vương giữa đám đàn bà đó chỉ có thể nỗ lực thật nhiều, ắn nhẫn thật nhiều. Ở thời đại này, nữ nhân xem ra thật khổ. Nhưng ở xã hội nam quyền tối thượng này thì chỉ như vậy nữ nhân mới được hạnh phúc hơn một chút. Nàng biết rõ điều này nhưng nàng không làm được. Nàng tiếp nhận giáo dục của thời hiện đại, không có tư tưởng tam tòng tứ đức này. Ngay cả nỗ lực và ắn nhẫn của nàng cũng đều chỉ có hạn độ. Nàng có thể phát tác tính tình, nàng có dũng khí để gánh chịu mọi hậu quả nhưng Cận Yên Nhiên không giống. Nàng ấy là người của thời đại này, tư tưởng tam tòng tứ đức là thâm căn cố đế, con đường đó là thích hợp với nàng ấy nhất.

Những lời này khiến Cận Yên Nhiên cảm động vô cùng, nàng nắm chặt tay Tương Nhược Lan, nghẹn ngào nói:

- Cũng chỉ những người thật sự quan tâm ta mới có thể nói ra những lời này. Tầu tầu, trước kia ta thiên vị Vu di nương, có hiểu lầm với người, ba lần bảy lượt đối nghịch với người, người không trách ta

Tương Nhược Lan cười cười rồi nhẹ nhàng nói:

- Yên Nhiên, còn nhớ lần chúng ta cùng đối phó với Từ Uyển Thanh không? Lúc ấy người ghét ta như vậy nhưng lúc mấu chốt nhất vẫn đứng ra giúp ta, bởi vì sao? Bởi vì người biết chúng ta là người một nhà, người một nhà thì phải giúp nhau.

Sau đó ra về tức giận nói:

- Người từng vài lần giúp đỡ Vu di nương, đối nghịch với ta, ta không tức giận là giả. Nhưng ta cũng biết người có lòng tốt, sau này xin Vương phi chiếu cố đến ta nhiều hơn, xem như bồi thường đi.

Cận Yên Nhiên phì cười:

- Đại tầu lại đùa rồi.

Giữa trưa, mọi người cùng ăn cơm. Trong bữa, Trữ vương giúp Yên Nhiên gấp đồ ăn khiến thái phu nhân và Cận Thiệu Khang rất vui.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ. Cận Yên Nhiên nghĩ tới sau này không thể thường xuyên về Hầu phủ thì bịn rịn nắm tay thái phu nhân, mắt rom rớm. Thái phu nhân cười nói:

- Đứa ngọc này, khóc cái gì, sang năm mới không phải lại về

Trữ vương đứng bên an ủi:

- Đúng, đến lúc đó ta cùng nàng quay về là được.

Lúc này Cận Yên Nhiên mới đỏ mặt ngừng khóc. Hai người lên xe ngựa, Cận Thiệu Khang đưa bọn họ về.

Bọn họ vừa đi thái phu nhân đã sai Tương Nhược Lan:

- Sai người mời người nhà Vu đại nhân đến đây. Hôm nay phải giải quyết chuyện Vu Thu Nguyệt, nàng không đi, một ngày ta cũng không an tâm, tránh để nàng ta lại nghĩ ra điều gì ác độc.

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng thở dài, tự tay viết một phong thư, cho người đi mời Vu phu nhân.

Buổi tối giờ Tuất, Vu phu nhân theo xe ngựa đến cửa phủ Hầu phủ, Vu phu nhân mang theo mấy nha hoàn đi tới Tùng hương viện.

Trong thư Tương Nhượng Lan không viết rõ ràng, chỉ nói mời Vu phu nhân giờ Tuất đến phủ có chuyện liên quan đến Vu di nương cần bàn bạc với bà. Vu phu nhân nhận được thư của Tương Nhượng Lan thì trong lòng hoảng loạn, linh cảm có chuyện không hay. Loại chuyện này Vu lão gia ra mặt không tiện, nữ nhi làm thiếp, vào Hầu phủ là người dưới, bà muốn gọi đại ca ra mặt giúp mình. Nhưng chẳng biết xảy ra chuyện gì, từ dạo trước Vương Quang đã tránh né bà, không đến nhà cũng không gặp. Lần này sai người đi mời Vương Quang cũng xưng bệnh không đến càng khiến Vu phu nhân thấy kì quái, càng cảm giác không ổn.

Đi vào tùng hương viện đã thấy thái phu nhân ngồi chính vị, Cận Thiệu Khang ngồi bên. Bên cạnh là một nữ tử dung mạo đoan trang, ánh mắt lạnh lùng, đó hẳn là Tương Nhượng Lan mà đã cướp đi mọi thứ của nữ nhi. Vu phu nhân không khỏi nhìn nàng mấy lần, trong lòng nghĩ thầm, rõ ràng không xinh đẹp bằng nữ nhi, sao lại để thua trong tay nàng. Phía sau Tương Nhượng Lan còn có một nữ tử tú lệ, ánh mắt ôn nhu, Vu phu nhân thầm nghĩ, đây hẳn là ca cơ Hoàng thượng ngự ban.

Vu phu nhân tiến lên hành lễ cùng thái phu nhân, Cận Thiệu Khang và Tương Nhượng Lan. Thái phu nhân vừa nhìn đã không có hảo cảm nhưng là danh môn nên vẫn miễn cưỡng cười cùng Vu phu nhân một cái, mời bà ngồi xuống rồi sai nha hoàn dâng trà.

Vu phu nhân ngồi xuống rồi vội hỏi:

- Chẳng biết thái phu nhân gọi ta đến có chuyện gì?

Thái phu nhân lạnh nhạt cười:

- Vu phu nhân, từ khi nữ nhi nhà bà đến phủ ta, Cận gia chúng ta không bạc đãi nàng, đồ ăn đồ mặc không phải là tốt nhất nhưng so ra cũng không kém chính phòng là bao. Nhưng nữ nhi nhà ngươi đức hạnh chẳng đủ, Cận gia chúng ta không thể để nàng lại phủ được nữa, tránh để Vu gia trách cứ nên mời phu nhân đến chứng kiến chuyện này

Vu phu nhân không thể ngờ thái phu nhân vừa gặp đã nói chuyện kinh khủng như vậy, mặt cắt không còn giọt máu, cả kinh nói:

- Những lời này từ đâu mà thái phu nhân nói, ai chẳng biết nữ nhi nhà ta đoan trang hiền thực, thông thư đạt lý, từ đức hạnh không đủ làm sao mà đặt trên người nữ nhân ta được. Có lẽ thái phu nhân hiểu lầm rồi

Sau đó quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang tỏ vẻ đau lòng nói:

- Hầu gia, lúc đầu Thu Nguyệt vì tình cảm với Hầu gia mà không tiếc làm thiếp cũng phải lấy được ngời. Bây giờ ngời đối xử với Thu Nguyệt như thế sao? Ngời sao đối mặt được với tình cảm của Thu Nguyệt đây.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn Vu phu nhân một cái, nhưng ngại thân phận trưởng bối nên không nói gì. Nhưng thái phu nhân lại không nghe lọt tai người khác nói con mình như vậy

- Vu phu nhân, ngời có lẽ còn không biết, nữ nhi nhà ngươi dùng mê hương sai nha hoàn của mình câu dẫn Hầu gia. Thân tình đến như thế đúng là khiến ta thật cảm động. Hơn nữa, nhắc tới chuyện làm thiếp...

Thái phu nhân cười lạnh:

- Mới đầu, Cận gia ta là có ý cưới nữ nhi nhà ngươi, nhưng sau này có biến cũng là nữ nhi nhà ngươi tự mình tìm tới Hầu gia khóc lóc xin làm thiếp. Giờ nghĩ lại, hành vi đó là thông thư đạt lý, đoan trang hiền thực, có thể thấy lời đồn này chẳng đáng tin.

Tương Nhượng Lan ở một bên nghe mà suýt phì cười, giờ nàng mới biết, thì ra thái phu nhân cũng có thể miệng lưỡi cay độc như vậy.

Mặt Vu phu nhân từ trắng thành hồng. Một lúc sau mới lắp bắp được một câu:

- Chẳng biết Thu Nguyệt nhà ta làm gì khiến thái phu nhân tức giận như vậy, ta thấy có lẽ quá nửa là hiểu lầm...

Thái phu nhân cười lạnh:

- Có phải hiểu lầm hay không ngời hỏi nữ nhi bảo bối của ngời thì biết

Nói rồi sai Liễu Nguyệt dẫn Vu Thu Nguyệt tới.

Một lát sau, hai nha hoàn dẫn Vu Thu Nguyệt tới. Thái phu nhân nể tình nàng có thai không bắt quỳ, còn sai nha hoàn mang ghế đôn cho nàng ngồi.

Từ khi quay lại đến giờ Tương Nhượng Lan mới nhìn thấy nàng, thấy nàng mặt tái nhợt, mắt trống rỗng, tóc tai rối bù, quần áo cũng loạn thất bát tao, hoàn toàn chẳng còn xinh đẹp như thường ngày.

Vu phu nhân quỳ xuống ôm lấy Vu Thu Nguyệt khóc rống nói:

- Nữ nhi của ta, sao lại thành ra thế này

Vừa nói vừa nhìn thái phu nhân:

- Thái phu nhân, trong bụng Thu Nguyệt chính là cốt nhục Cận gia các người, bất kể có chuyện gì người cũng không nên để nàng như vậy. Đợi sinh hạ hài tử không được sao?

Vừa nói vừa vuốt bụng Thu Nguyệt:

- Con của ta, bụng đã lớn như vậy còn không được nhà chồng thương yêu. Trời ạ, sao chân bị phù như thế này... đưa con số khổ của ta...

Vừa nói vừa khóc âm lên.

Vu Thu Nguyệt vẫn đang ngơ ngác lúc này như mới hồi phục lại tinh thần, ôm Vu phu nhân khóc lớn:

- Mẫu thân, cuối cùng người đã đến. Mẫu thân, Hầu phu muốn đuổi mẫu từ ta đi, người phải làm chủ cho ta.

Tương Nhược Lan nhìn qua bụng nàng rồi lại nhìn đến đôi chân bị phù lộ ra của nàng mà không khỏi thở dài. Trong lòng đột nhiên cảm thấy nàng thật đáng thương. Lúc này, Cận Thiệu Khang khẽ nói:

- Đừng mềm lòng, nàng không đáng được thương hại.

Thái phu nhân không để ý bọn họ, liếc Liễu Nguyệt một cái, chỉ chốc lát sau, Liễu Nguyệt mang một bao quần áo màu đỏ tiến đến để trước mặt Vu phu nhân. Bao quần áo mở tung ra, lộ ra một bức tượng đáng sợ và hơn mười bức phù chú.

Vu phu nhân ngừng khóc, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thái phu nhân lạnh lùng nói:

- Vu phu nhân, hãy nhìn cho rõ đi. Đây là thứ phát hiện được trong phòng nữ nhi của người, người nói xem, người có thể tha thứ cho kẻ khác dùng tà thuật trong nhà người không. Nếu ta không nể tình nàng mang cốt nhục Cận gia thì nhất định đã đưa nàng đến quan phủ, đến lúc đó, kết quả của nàng, của Vu gia các người là gì người hẳn là biết rõ. Hôm nay, ta không đuổi Thu Nguyệt về nhà đã là nể mặt Vu gia rồi. Với bên ngoài, chúng ta sẽ nói Thu Nguyệt bị bệnh phải cách ly trị bệnh, coi như là với Hoàng thượng và mọi người đều có lời giải thích

Vu phu nhân biết chuyện này nghiêm trọng, không thể dễ dàng nhận tội nên vội nói:

- Thái phu nhân, vật đó dù trong phòng Thu Nguyệt nhưng không nhất định là của Thu Nguyệt. Nói không chừng có người giả họa? Xin hỏi thái phu nhân chính mắt phát hiện? Nếu không thì là ai?

Nói rồi quay lại hỏi Vu Thu Nguyệt:

- Thu Nguyệt, là ai muốn hãm hại người

Vu Thu Nguyệt tinh thần trấn định lại vội quỳ xuống, cũng may hai hôm nay nàng chưa từng thừa nhận đó là đồ của nàng.

- Thái phu nhân, hôm đó người tức giận nên nhận định đó là của ta, cũng không hỏi ta. Đó không phải là của Thu Nguyệt, là có người giả họa cho Thu Nguyệt. Nói rồi khóc lớn.

Lúc này, Liễu Hồng đứng sau Thanh Đại đột nhiên nói:

- Không ai giả họa hết, là nô tỳ phát hiện ra. Ta cùng đi nương chúng ta, còn cả nha hoàn Nguyệt Linh của Vu đi nương cũng chính mắt thấy vật đó rơi ra từ tủ của đi nương. Nhiều ánh mắt như vậy là giả?

Liễu Hồng từng là nha hoàn trong phòng thái phu nhân nên đương nhiên dám nói những câu này.

Nghe thấy Liễu Hồng nhắc tới Thanh Đại, Vu Thu Nguyệt bùng bùng lửa giận. Nàng đứng lên, bước tới trước mặt Thanh Đại, chỉ tay vào mặt Thanh Đại, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi:

- Là người, là tiện nhân nhà người, đều là người hại ta,

Vu Thu Nguyệt nhìn thái phu nhân kêu to:

- Thái phu nhân, người đừng tin tưởng nàng, nàng không phải là người tốt. Nàng rất âm hiểm, là nàng hại ta đó, Lệ Châu cũng là nàng giết chết.

Đợi lâu như vậy, rốt cuộc Tương Nhược Lan vẫn chờ mong có kịch tính, Thanh Đại có vấn đề hay không nàng không biết. Nhưng hôm nay, nàng nhất định sẽ không tin tưởng Thanh Đại như lần trước nữa.

Chương 205: Ủy Khuất

Thanh Đại như là bị Vu Thu Nguyệt hù dọa, vội lui hai bước, bụng ngực, sắc mặt trắng bệch.

Liễu Hồng thấy vậy vội chắn trước Thanh Đại, lớn tiếng nói:

- Vu di nương, người đừng có ngậm máu phun người. Ai cũng biết Thanh di nương bị thương, thời gian này ngoài đến chỗ thái phu nhân và phu nhân thỉnh an thì chẳng đi đâu. Ngoài lần đến chùa Vân Khai thì cũng chẳng bước ra khỏi phủ. Nàng phải đi đâu mà tìm thứ đó hại người. Người nói Thanh di nương hại chết Lệ Châu lại càng buồn cười. Thanh di nương bị thương nặng, sao có thể hại chết Lệ Châu? Nô tỳ không biết sao người cứ có thành kiến với Thanh di nương, nhưng người nhiều lần coi thường Thanh di nương, Thanh di nương nể người có thai nên không cho ta nói ra. Hôm nay người còn nói những lời này, vừa hay, để cho thái phu nhân, hầu gia xem ai là kẻ vô lý.

Thanh Đại rút cổ núp sau Liễu Hồng, nước mắt ứa ra

Vu Thu Nguyệt tức giận đến run người, chỉ vào Liễu Hồng mắng:

- Khá lắm. Nha hoàn mỗ nhon chết tiệt kia, ta thấy chưa biết chừng là hai chủ tớ các người liên kết để hãm hại ta.

Vừa nói vừa nhìn thái phu nhân kêu lên:

- Thái phu nhân, người đừng tin bọn họ, con vũ nữ này nhất định là giả tạo, nha hoàn bên người nàng cũng chẳng phải là người tốt

Sắc mặt thái phu nhân lập tức trầm xuống, Cận Thiệu Khang cũng càng khó coi.

Tương Nhượng Lan thăm than, Vu Thu Nguyệt lúc này đã loạn mà quên mất Liễu Hồng vốn là người của thái phu nhân.

Thấy thái phu nhân không nhin được muốn lên tiếng, Tương Nhượng Lan vội vàng nói:

- Vu di nương, người đừng vội, chúng ta sẽ không để cho người không có cơ hội nói chuyện. Người tỉnh táo lại đi, ngồi xuống, từ từ rồi nói. Người có thai đừng để tức giận mà làm động thai.

Nói xong sai Ánh Tuyết đỡ nàng ngồi xuống, bưng trà cho nàng uống.

Thái phu nhân đã hơi không nhin được nhưng bất kể thế nào cũng phải để Vu Thu Nguyệt nói hết những gì muốn nói. Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang không phải là người ngu ngốc, chỉ là việc Thanh Đại làm không có chứng cứ. Có lẽ Vu Thu Nguyệt nói có thể khiến cho bọn họ hoài nghi Thanh Đại. Chỉ cần thái phu nhân không tin nhiệm Thanh Đại như trước thì Tương Nhượng Lan cũng không thấy khó khăn nữa.

Vu Thu Nguyệt nghe những lời khuyên của Tương Nhượng Lan, nhất là câu cuối thì lập tức tỉnh táo lại. Nhắc lại mới nhớ, gần đây bụng luôn không thoải mái, có thể vì thường xuyên tức giận mà thành. Mình phải tỉnh táo, nếu để động thai thì đúng là thất thủ.

Nàng nhìn Tương Nhượng Lan một cái như là hơi ngạc nhiên không nghĩ Tương Nhượng Lan sẽ nói thay nàng. Nhưng bây giờ nàng cũng không quản được nhiều việc như vậy nữa.

Thái phu nhân thấy Tương Nhượng Lan nói như vậy, nghĩ đến trước mặt Vu phu nhân cũng không thể làm cho Vu Thu Nguyệt không được giải thích nên những lời nói đến miệng lại nuốt vào.

Vu Thu Nguyệt nhấp một ngụm trà, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh bản thân rồi mới nói:

- Thái phu nhân, phu nhân trước kia có nhiều chuyện vì ta không có chứng cứ, lại sợ các người trách ta nói hươu nói vượn nên ta không nói. Nhưng chuyện đến nước này thì ta cũng bất chấp.

Nàng ngẩng đầu, chỉ thẳng vào Thanh Đại:

- Người đàn bà này đúng là đồ tiểu nhân hèn hạ. Ta đã sớm phát hiện nàng có những biểu hiện lạ nên sai Lệ Châu theo dõi nàng. Nhưng Lệ Châu đột nhiên lại bị chết, ta nghĩ nhất định là Lệ Châu đã phát hiện ra điều gì đó của nàng nên mới bị nàng giết người diệt khẩu. Nàng đến phòng ta thỉnh an, ta nghĩ một mình hỏi rõ nàng việc này nên sai hạ nhân đi ra ngoài. Nhưng không ngờ, còn chưa nói được hai câu thì nàng đã tự sát mình rồi ngã nhào xuống đất khiến nha hoàn và ta tranh chấp. Tiện đà đứng lên thì đụng phải tủ quần áo của ta, sau đó những tà vạt này rơi ra.

Tương Nhượng Lan hỏi:

- Người nói một tát này là tự nàng đánh? Như vậy cũng quá là khó nói

Liễu Hồng vội nói:

- Đúng vậy, rõ ràng là Vu di nương đánh

Tương Nhượng Lan hỏi Liễu Hồng:

- Người có thấy Vu di nương đánh Thanh di nương không?

Giọng Liễu Hồng chùng xuống:

- Thật ra không có... nhưng sao Thanh di nương lại tự đánh mình được.

Tương Nhượng Lan gật đầu:

- Người nói cũng đúng... được rồi, ta còn một nghi vấn...

Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Tủ lớn của người bình thường không khóa? Sao vừa chạm vào đã mở tung được?

Trong mắt Thanh Đại chợt lóe hàn quang, nàng lẳng lặng nhìn Tương Nhượng Lan, không thể tin được Tương Nhượng Lan lại nắm được sơ hở này, vốn nghĩ rằng sẽ chẳng ai để ý...

Vu Thu Nguyệt cười lạnh:

- Phu nhân đúng là buồn cười, tủ lớn để quần áo, mỗi ngày nha hoàn đều phải thu dọn, ta khóa lại...

Nói tới đây Vu Thu Nguyệt đột nhiên phản ứng lại, nàng đứng bật dậy, nhìn thái phu nhân, vẻ mặt hưng phấn:

- Thái phu nhân, người nghĩ xem, nếu ta thực sự chứa tà vật sao lại để trong tủ mà mỗi ngày nha hoàn đều thu dọn được. Nhất định là Thanh Đại đem vật này để vào tủ ta, sau đó khiến cho ta và nha hoàn của nàng tranh chấp để cho mọi người phát hiện ra vật này.

Nhắc tới nàng vẫn thấy kì quái, bình thường nàng vẫn đặt vật đó ở ngăn tủ kín khóa kỹ, người ngoài tìm cũng không được, sao đột nhiên lại chạy ra tủ lớn. Nàng lúc đầu còn nghĩ là vì mang thai nên tinh thần hoảng loạn mới để nhầm chỗ. Bây giờ nghĩ lại nhất định là do Thanh Đại kia giờ trở quỷ. Nhưng chẳng ai biết chuyện này, đến cả Lệ Châu cũng không biết thì sao Thanh Đại lại biết?

Vu Thu Nguyệt nhất thời không nghĩ thông được nhưng giờ chuyện đó cũng không trọng yếu. Quan trọng là vừa may tìm được bát nước này hắt lại Thanh Đại kia.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang nghe Vu Thu Nguyệt và Tương Nhượng Lan nói xong cùng nhìn liếc qua Thanh Đại một cái. Trong lòng không khỏi dấy lên nghi ngờ. Cận Thiệu Khang nhớ lại Tương Nhượng Lan từng nghi ngờ hỏi mình Thanh Đại có phải là người có võ công không. Nếu Thanh Đại thật sự có võ như vậy chuyện trong rừng cây, Thanh Đại liều mạng cứu mình và chuyện lần này đều có lời giải thích rõ ràng rồi. Người có võ thì làm chút chuyện vu oan giá họa này có khó gì.

Lúc này Vu phu nhân thấy thái phu nhân sinh lòng nghi ngờ, trong lòng mừng thầm, bất kể thế nào cũng không thể bọn họ đuổi Thu Nguyệt đi, nếu không, sinh con chẳng phải là công dã tràng?

Vu phu nhân khề cần môi, bất chấp thế diện, quỳ xuống trước mặt thái phu nhân:

- Thái phu nhân, người phải minh xét a. Đừng để Thu Nguyệt của chúng ta bị người hãm hại, cũng đừng để gian kế của người thành công.

Thái phu nhân nhìn về Thanh Đại, ánh mắt hơi trầm xuống:

- Thanh Đại, người có lời gì giải thích không?

Tương Nhượng Lan nhìn về phía Thanh Đại, không bỏ sót bất cứ biểu hiện gì của nàng. Đồng thời, Cận Thiệu Khang cũng âm thầm đánh giá Thanh Đại, để ý nhất cử nhất động của nàng để tra xem nàng có phải là người biết võ công không...

Thanh Đại ngẩng đầu nhìn thẳng thái phu nhân, ánh mắt kiên định bất khuất, nàng quỳ xuống dập đầu với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, Thanh Đại không biết nên giải thích như thế nào nhưng Thanh Đại tuyệt đối không làm nửa chuyện không đúng. Nếu thái phu nhân không tin thì đưa Thanh Đại đến quan phủ để quan phủ tra xét chuyện này.

Vật đó vốn là của Vu Thu Nguyệt nàng sợ cái gì? Chỉ cần có thể chứng minh đó là của Vu Thu Nguyệt thì có thể nào cũng chẳng đáng sợ.

Vu Thu Nguyệt và Vu phu nhân cùng hoảng sợ. Vu Thu Nguyệt chỉ vào nàng nói:

- Loại chuyện này liên quan đến thể diện Hầu phủ há có thể đường đột? Ngươi có lòng gì đây? Giọng nói có chút run rẩy.

Chứng kiến điều này, Trương Nhượng Lan biết vật này thật sự là của Vu Thu Nguyệt. Thái phu nhân phỏng chừng sẽ không hoài nghi Thanh Đại nữa, chỉ là Thiệu Khang? Trương Nhượng Lan quay lại nhìn Cận Thiệu Khang đã thấy hắn đang nhìn Thanh Đại, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Trương Nhượng Lan thở dài một hơi, ít nhất khiến cho Cận Thiệu Khang hoài nghi nàng... sau này đôi mắt nàng sẽ có chút lòng dè phòng.

Thanh Đại ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Vu Thu Nguyệt:

- Sao vậy? Tỳ tỳ sợ? Tỳ tỳ trong lòng có quỷ nên mới sợ, Thanh Đại cây ngay không sợ chết đứng nên có gì mà không sợ.

Nói xong, Thanh Đại quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt rung rung, trong mắt tràn ngập ưu thương:

- Hầu gia, ngươi cũng nghi ngờ Thanh Đại?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng không nói.

Thanh Đại thấy Cận Thiệu Khang không trả lời thì cúi đầu, bộ dáng như đau lòng muốn chết.

Thái phu nhân thấy phản ứng của Vu Thu Nguyệt thì trong lòng đã phán xét, cười nói:

- Vì tra xét rõ chuyện này, vì chứng minh sự trong sạch của Thu Nguyệt, Cận gia chúng ta cần gì chút thể diện, chỉ là một khi quan phủ vào cuộc, kết quả cũng không dễ không chế rồi.

Vừa nói vừa liếc Vu phu nhân một cái.

Cận Thiệu Khang cũng nói:

- Nếu chuyện này đưa đến quan phủ, tin chắc chỉ cần hai ngày là có thể tra ra ngọn ngành, chỉ cần điều tra theo phủ chú là có thể biết vật đó là của ai

Mẹ con Vu Thu Nguyệt nghe Cận Thiệu Khang nói vậy thì sắc mặt xanh mét, nhất là Vu phu nhân. Tượng thần này là do bà tự đi tìm, nếu tra ra bà cũng không thoát khỏi quan hệ, còn có thể liên lụy đến trượng phu và con trai.

Nghĩ vậy, bà chợt dạ, đành phải đập đầu cầu khẩn thái phu nhân:

- Thái phu nhân, không nên đưa Thu Nguyệt đến quan phủ, chúng ta xin nhận, chúng ta xin nhận. Thái phu nhân, vật đó thật sự không phải là thuật vu cổ, chỉ là tượng thần cầu con, chỉ cần mỗi ngày lạy tượng là có thể sinh con trai, thật sự không phải là thứ hại người. Thu Nguyệt của chúng ta chỉ là muốn sinh con trai cho Hầu phủ, không có lòng hại người gì hết.

Vu Thu Nguyệt thất thanh kêu lớn:

- Mẫu thân...

- Thu Nguyệt, thôi đi, nhận đi, nếu đề lên đến quan phủ thì hậu quả khó mà đoán trước được.

Thái phu nhân lại hỏi:

- Vậy những phủ chú kia là gì?

Vu phu nhân cúi đầu nói:

- Chỉ cần mỗi ngày uống một chén nước bùa là có thể sinh con trai, nếu thái phu nhân không tin có thể đi điều tra

Thái phu nhân tức giận đến mức nén luôn chiếc chén trong tay xuống đất:

- Dám dùng tà vật này làm ô uế cốt huyết Cận gia chúng ta, các ngươi thật to gan.

Vu Thu Nguyệt co quắp ngã xuống.

Thanh Đại lúc này đột nhiên bụm mặt khóc lớn

Thái phu nhân thấy nàng bị oan uổng, vội an ủi:

- Con ngoan, oan cho ngươi rồi, giờ sẽ không ai nghi ngờ ngươi nữa.

Vu Thu Nguyệt thấy vậy thì điên cuồng hét lên:

- Tiểu tiện nhân, là người hại ta. Người đừng giả bộ nữa, nhất định là người bày kế

Thái phu nhân không thể nhìn được nữa, quả quyết quát:

- Người đầu, đem nạng lui xuống, mai đưa tới biệt viện.

Nói rồi liếc Trương Nhượng Lan một cái:

- Vốn là chuyện đơn giản cần gì làm cho phức tạp như vậy.

Trương Nhượng Lan cúi đầu, không nói được lời nào. Đột nhiên một lá bùa thổi tới chân, Trương Nhượng Lan nhặt lên, nhìn kĩ thấy lá bùa dùng chu sa và thủy ngân vẽ lên...

Nàng không khỏi hỏi:

- Nàng uống nước phù chú này bao lâu rồi?

Vu Thu Nguyệt không đáp, Vu phu nhân nhỏ giọng đáp:

- Hơn ba tháng thì bắt đầu dùng

Như vậy chẳng phải là dùng gần bốn tháng? Trương Nhượng Lan nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vu Thu Nguyệt, đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Nha hoàn đi lên kéo Vu Thu Nguyệt xuống, lúc này, Cận Thiệu Khang đột nhiên nói:

- Chờ một chút, chuyện còn chưa xong.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Xử Phạt

Cận Thiệu Khang sai tất cả nha hoàn trong sảnh kể cả Liễu Nguyệt và Thanh Đại ra ngoài, chỉ để lại mẹ con Vu Thu Nguyệt cùng với thái phu nhân và Trương Nhượng Lan.

Vu Thu Nguyệt vốn đã bị vây trong tuyệt vọng, thấy Cận Thiệu Khang đột nhiên làm vậy thì trong lòng lại có chút hy vọng. Nàng vùng khỏi đám nha hoàn, quỳ xuống nhìn Cận Thiệu Khang khóc ròng:

- Hài gia... Hài gia, người đừng đuổi ta đi, nể tình con của chúng ta...

Còn chưa nói xong, Cận Thiệu Khang đã lạnh lùng cắt ngang:

- Vu Thu Nguyệt, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, huống chi người còn mang cốt nhục của ta. Nếu chỉ là chuyện lần này ta sẽ không làm tuyệt tình nhưng...

Hắn đi tới bên nàng, đứng từ cao nhìn xuống, ánh mắt sắc như kiếm:

- Nhưng người lại ác độc đến mức độ sai cữu cữu người là Vương Quang định hại chết Nhượng Lan trong lần đi săn, người bảo ta tha thứ người thế nào đây?

- Hài gia nói vậy là sao? Thái phu nhân đứng bật dậy, vừa giận vừa sợ.

Trương Nhượng Lan nghe Cận Thiệu Khang nói vậy lại không quá ngạc nhiên. Có lẽ vì màn kinh tâm động phách đó đã qua, có lẽ là vì Vu Thu Nguyệt giờ đã quá thâm trầm, Trương Nhượng Lan phát hiện mình cũng chẳng thống hận nàng là mấy.

Mà mẹ con Vu Thu Nguyệt nhận tội đã đủ lớn, nay Cận Thiệu Khang nói một câu như sét đánh trời quang khiến thần kinh đã yếu ớt của bọn họ không thể chịu nổi. Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch, toàn thân không tự chủ được mà phát run. Vu phu nhân dù miễn cưỡng tỉnh táo nhưng hai mắt vô cùng kinh hoàng.

Cận Thiệu Khang thấy thái phu nhân hỏi thì đem chuyện Trương Nhượng Lan thiếu chút nữa bị Vương Quang hại chết ở lần đi săn thú nói ra.

Thái phu nhân vội đi tới bên Vu Thu Nguyệt, chỉ vào nàng tức giận nói:

- Vu Thu Nguyệt, không ngờ ngươi lại ác độc như vậy.

Chuyện này không phải là nhỏ, mẹ con Vu Thu Nguyệt đương nhiên không chịu thừa nhận, hai mẹ con bối rối phủ nhận, thiếu điều chỉ lên trời thề thốt.

Cận Thiệu Khang hừ lạnh một tiếng:

- Vu Thu Nguyệt, ngươi hẳn là biết nếu không có chứng cứ thì ta sẽ không nói ra. Vu phu nhân, huynh trưởng của ngươi vì muốn thoát tội nên đã tự thừa nhận rồi. Nói rằng chuyện này là chủ kiến của ngươi và Vu Thu Nguyệt, còn nói chỉ cần hại chết Nhượng Lan, Vu Thu Nguyệt có thể dựa vào đứa bé trong bụng mà được phủ chính, tương lai sẽ có nhiều chỗ lợi cho hẳn nên hẳn mới hồ đồ mà làm ra chuyện này.

Vu phu nhân và Vu Thu Nguyệt thấy Cận Thiệu Khang nói không chỗ nào sai, mà Vu phu nhân nhớ lại gần đây huynh trưởng tránh mặt không gặp, hơn nữa lúc này thần kinh mỗi một nên tin là Vương Quang đã nói hết sự thật. Vu Thu Nguyệt lúc này ngất đi, Vu phu nhân cũng như lá rụng trước gió thu.

Cận Thiệu Khang tiếp tục nói:

- Vu phu nhân, ngươi hẳn là biết, các ngươi đã phạm tội lớn, chỉ cần ta giao việc này cho quan phủ, mẹ con các ngươi và Vương Quang dù không chết thì cũng khó mà sống. Vu đại nhân và mấy vị công tử nhà ngươi sau này cũng đừng mơ mà được sống an lành. Nếu các ngươi chết cũng không chịu hối cải, kiên trì không nhận thì đừng trách ta vô tình. Ta đành phải giao việc này cho Đại lý tự, cho thê tử của ta một công đạo.

Vu phu nhân nghe đến đó thì nhào tới trước mặt Cận Thiệu Khang, khóc lóc cầu khẩn:

- Đừng Hắt gia, đừng kinh động Đại lý tự, chúng ta nhận, chúng ta nhận hết.

Cận Thiệu Khang nhìn Vu phu nhân hỏi:

- Ngươi muốn nói là quả thật ngươi, Vu Thu Nguyệt và Vương Quang đã đồng mưu hãm hại phu nhân ta?

Vu phu nhân rơi nước mắt gật đầu:

- Hắt gia, chúng ta chỉ là nhất thời hồ đồ, Thu Nguyệt của chúng ta vốn là Hắt phu nhân danh chính ngôn thuận nhưng lại bị nàng cướp đi. Sau đó Hắt gia lại không coi trọng Thu Nguyệt, nó nhất thời tức giận. Xin Hắt gia tha cho chúng ta, Hắt phu nhân cũng không bị tổn hại gì. Giờ nàng vẫn sống đó, xin Hắt gia nể tình chúng ta không gây ra án mạng mà tha cho chúng ta một lần. Thu Nguyệt tốt xấu gì cũng mang cốt nhục của Cận gia.

Nói rồi khóc ròng.

Lửa giận trong lòng Cận Thiệu Khang bùng bùng, hẳn một cước đá bà văng ra, tức giận quát:

- Nhượng Lan sở dĩ có thể sống đến bây giờ là vì nàng mạng lớn phúc lớn. Ngươi có biết lúc đó nàng bị nguy hiểm như thế nào, bị hoảng sợ ra sao không? Mỗi khi nhớ lại ta chỉ hận không thể tự tay chém chết các ngươi.

Vừa nói hẳn vừa đứng thẳng lên, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn ra phía cửa gầm lên một tiếng:

- Dẫn vào đây.

Lúc này, ba bốn gã đại hán giải Vương Quang đang bị trói, miệng nhét dây đi vào. Vương Quang mặt đỏ bừng, hai mắt tròn tròn, gất gao trừng mắt nhìn Vu phu nhân vừa phần nộ lại vừa tuyệt vọng.

Vu phu nhân cũng hận hẳn bán đứng mình nên hung hãn nhìn hẳn chằm chằm.

Cận Thiệu Khang sai người gỡ mảnh vải trong miệng Vương Quang ra

Wương Quang vừa được giải thoát thì vội hét lớn:

- Muội tử. Sao ngươi lại hồ đồ như vậy, ngươi không nghĩ lại xem, chuyện này có liên quan đến mạng sống của cả gia đình, ta sao có thể dễ dàng thừa nhận. Ngươi bị Hắt gia lừa rồi.

Nói xong giậm chân tức giận.

Vu phu nhân A lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Chuyện qua đi, Trương Nhượng Lan cùng Cận Thiệu Khang trở về phòng mình, thái phu nhân cũng trở về phòng, bà tìm Trương mụ mụ

- Ngày mai ngươi sai vài người đưa Vu Thu Nguyệt đến biệt viện đi, dù sao nàng cũng mang thai đứa trẻ của Cận gia chúng ta, vẫn nên chăm sóc tử tế.

Trương mụ mụ nói:

- Thái phu nhân, người yên tâm, ta nhất định sẽ sai người làm thỏa đáng

Thái phu nhân gật đầu, vừa trầm ngâm một hồi, giọng nói đột nhiên lạnh lùng:

- Đứa trẻ đó sinh ra nếu khỏe mạnh thì mang về, nếu có vấn đề gì... người hẳn nên biết làm thế nào. Ta cũng không muốn những thứ tà thuật đó làm vậy bản Cận gia.

Trương mục mục trầm giọng đáp:

- Lão nô biết nên làm như thế nào.

Bên kia, Trương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang đi khỏi Tùng Hương viện.

Bên ngoài tối đen, gió Bắc thổi gào, vô cùng rét lạnh. Trữ An cầm đèn lồng đi phía trước, ánh đèn leo lét chiếu sáng một góc đường

Trương Nhược Lan quần chặt áo lông điều trên người, thấy Cận Thiệu Khang bên cạnh nét mặt nặng nề, hiển nhiên là xảy ra chuyện như vậy trong lòng hẳn cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

- Hầu gia, vừa rồi người biểu diễn đúng là quá đặc sắc, ta cũng bị người lừa, còn tưởng rằng Vương Quang thực sự đã khai hết tất cả. Trương Nhược Lan nói với vẻ thoải mái.

Cận Thiệu Khang cười cười, sắc mặt cũng hòa hoãn ít nhiều:

- Vương Quang khai ra các năng thì hẳn cũng chẳng có kết quả gì hay. Hẳn biết rõ điểm này nên đương nhiên là sẽ không làm như vậy. Nếu đổi lại, mẹ con Vu thị hẳn là có thể nghĩ ra, nhưng ta cố ý lựa thời cơ này mà nói, lúc này bọn họ đang hỗn loạn, đương nhiên sẽ nghĩ không chu toàn.

- Hầu gia sớm đã hoài nghi Vu Thu Nguyệt? Sao còn không thấy người nói gì? Còn nữa, những lời người gạt Vu phu nhân cũng như thật vậy, khó trách Vu phu nhân lại tin

- Trước kia ta không phải đã nói với nàng là ta tra xét mũi tên của cận vệ đó sao. Tình cờ ta phát hiện ta cứu cứu của Vu Thu Nguyệt cũng có mặt trong đội cận vệ này. Lúc ấy ta chỉ nghĩ ngờ chứ không có chứng cứ nên không thể làm gì được. Vì thế ta cố ý đánh rần động cò, cho Vương Quang biết ta đang điều tra chuyện này, sau đó cố ý theo dõi hẳn gắt gao, xem hẳn làm gì. Hẳn dù chột dạ nhưng cũng là người cẩn thận, không tới tìm mẫu thân con Vu thị. Nhưng bởi vì chột dạ nên cố ý đoạn tuyệt quan hệ với các năng. Về phần những lời ta nói thì thực ra cũng rất dễ đoán. Mẹ con Vu thị có thể hứa hẹn những gì với hẳn? Mà Vương Quang khó khăn lắm mới được vào hoàng thành, đương nhiên muốn nắm chắc quan hệ với Vu Thu Nguyệt. Cho nên nói ra như vậy, hơn nữa ta còn cố ý uy hiếp nên cái gì năng cũng phải khai ra hết. Vương Quang không nhận cũng không được. Về phần không nói cho năng

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, ôn hòa nói:

- Nàng đó, tính tình thẳng thắn, lòng nghĩ gì đã biểu hiện hết ra mặt, nếu để Vu Thu Nguyệt nhìn ra cái gì đó bất thường thì kế hoạch của ta xong rồi.

Cận Thiệu Khang dù nói rất nhẹ nhàng nhưng Trương Nhược Lan biết, hẳn đã phí rất nhiều tâm tư, dùng bao nhiêu tâm cơ, khi không có chứng cứ gì hẳn vẫn án binh bất động, từ từ tìm ra chứng cứ rồi mới chiêu thành công.

Sự ảm đạm này, tâm cơ này của hẳn thì khó trách năm đó chỉ có một mình hẳn thoát khỏi sa mạc. Trong lòng Trương Nhược Lan thầm dâng lên sự kính nể.

- Vậy người định xử lý bọn họ thế nào?

Trương Nhược Lan hỏi, vừa nãy hẳn chỉ sai người áp giải Vương Quang và Vu Thu Nguyệt đi, Vu phu nhân vẫn cho người đưa về Vu phủ.

Nghe đến đó, Cận Thiệu Khang dừng bước, xoay người nhìn nàng như là khó mà mở miệng. Trương Nhược Lan thấy hẳn như vậy thì cũng ngừng lại.

Trữ An cầm đèn lồng đứng cách đó một đoạn khá xa.

Cận Thiệu Khang vươn tay nắm tay nàng, có chút khó khăn nói

- Nhược Lan, ta không xử phạt bọn họ ngay vì ta muốn thương lượng chuyện này với nàng. Ta biết, Vu Thu Nguyệt làm ra chuyện này cho dù muốn lấy mạng nàng ta cũng không có gì là quá, nhưng...

Hắn nhìn nàng, trong mắt có ý xin lỗi:

- Thu Nguyệt bất kể có mục đích gì, nàng cũng đã trao thân cho ta, giờ lại có thai, ta không muốn làm lớn chuyện. Ta nghĩ đợi nàng sinh hài tử rồi đem nàng đến Tĩnh Thủy Am sống nốt quãng đời còn lại. Vương Quang ta cũng sẽ tìm lý do cách chức hẳn, để hẳn cả đời không thể ngóc đầu lên nữa, coi như là trừng phạt hẳn. Nếu ta xử lý như vậy, nàng có tức giận không? Nàng nghĩ gì cứ nói với ta.

Trương Nhược Lan nghe xong những lời này trong lòng rất thoải mái. Thế giới này nam nhân xử lý mọi chuyện luôn độc đoán, làm gì có chuyện thương

lượng cùng với nữ nhân, có thể nói trước như hần đã là tốt lắm rồi. Giống như Cận Thiệu Khang, đem ý nghĩ của mình nói rõ ràng, chăm chú hỏi ý kiến của nàng khiến nàng cảm thấy mình được tôn trọng.

Tương Nhựt Lan mỉm cười:

- Sao ta phải lấy mạng của nàng, nàng chết ta cũng không béo thêm tí nào. Hầu gia nghĩ sao thì cứ làm thế.

Giờ bụng Vu Thu Nguyệt đã lớn như vậy, để nàng ngoan tuyệt trả thù nàng ta thì nàng thật sự không làm được. Sau này nàng ta sống ở Tĩnh Thủy am, cốt nhục chia lìa đã là trừng phạt lớn rồi.

Cận Thiệu Khang cười cười nắm tay nàng đi về Thu đường viện.

Gió lạnh từng trận thổi tới nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy ấm áp vô cùng

Sáng hôm sau, Vu Thu Nguyệt đã bị đuổi đi. Nàng đi rồi, trong phủ hầu như không có gì khác biệt, Imm.t. Chỉ là Thanh Đại dần cảm thấy thái độ của Hầu gia và thái phu nhân với nàng có chút biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Thay Đổi

Tối hôm đó, tình huống hỗn loạn, lúc Vu Thu Nguyệt thừa nhận tà vật của nàng thái phu nhân nhất thời tin Thanh Đại. Nhưng đợi mọi chuyện qua đi, thái phu nhân nhớ lại những lời Vu Thu Nguyệt và Tương Nhựt Lan nói thì cảm giác có điều gì đó không ổn.

Nhớ lại mãi cho đến cuối cùng Vu Thu Nguyệt vẫn luôn nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Thanh Đại mắng nàng giả tạo, có lòng phá hoại. Theo bình thường Vu Thu Nguyệt hận nhất là Tương Nhựt Lan nhưng Vu Thu Nguyệt chưa bao giờ mắng Tương Nhựt Lan khó nghe như vậy

Thanh Đại này bị Vu Thu Nguyệt hận như thế chẳng lẽ nàng ta thật sự trong sạch vô tội?

Nhưng từ khi Thanh Đại vào phủ mọi thứ đều không có gì sai sót, luôn dịu dàng nhẹ nhàng, biết tình cảnh của mình nên cũng không làm chuyện gì quá đáng. Cho dù thích Hầu gia cũng luôn cẩn thận, sợ Nhựt Lan mất lòng.

Một cô nương cẩn thận như vậy sao lại kết thành cừu oán với thiếp thất đã thất sủng?

Chẳng lẽ thật sự là vì chuyện trong rừng cây khiến Vu Thu Nguyệt thù hận Thanh Đại như vậy?

Mặc dù nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra đầu mối gì, nhưng trong lòng thái phu nhân đã có chút nghi kỵ Thanh Đại.

Thái phu nhân khi còn trẻ đã ăn không ít khổ vì những người thiếp khôn ngoan mà ác độc, trong lòng biết những người này là căn nguyên khiến nhà cửa không yên. Giờ bà đã gần này tuổi, muốn con nhà yên bình, thế thiếp hòa thuận, thế không ghen, thiếp nhu thuận, đồng tâm hâu hạ con mình, giúp Cận gia kéo dài hương hỏa. Bà cũng không muốn trong đám thế thiếp của con mình có kẻ tâm tư ác quỷ.

Trong lòng vừa hoài nghi nên thái độ với Thanh Đại đương nhiên không thể thân thiết như trước, khi nói chuyện cũng có ý dò xét.

Còn Cận Thiệu Khang cũng sai người thăm dò Thanh Đại. Hần không phải hoài nghi lai lịch của Thanh Đại, dù sao đây là ca nữ Hoàng thượng ban cho hần, hần chỉ muốn biết ở Việt quốc Thanh Đại là người như thế nào, có học võ hay không.

Hần không mong lại có người thứ hai giống như Vu Thu Nguyệt sống bên cạnh Tương Nhựt Lan. Nhưng tin tình báo về lại cũng chẳng có gì khác, Thanh Đại chỉ có một thân phận như vậy mà thôi.

Thái độ của thái phu nhân cùng Cận Thiệu Khang có thay đổi sao Thanh Đại lại không nhìn ra? Trong lòng thầm hận Vu Thu Nguyệt mang phiền toái đến cho nàng nhưng cũng thầm nghĩ làm thế nào để lấy lại được lòng tin của hai người.

Tối hôm đó nàng buồn bực ngồi bên cửa sổ, gió từ bên ngoài thổi vào người. Liễu Hồng thấy vội vàng tới đóng cửa lại, quay đầu trách cứ:

- Di nương, người còn chưa khỏe hần sao lại để gió thổi như vậy, vạn nhất lại bị ốm nặng thì phải làm thế nào

Thanh Đại ứa nước mắt nói:

- Chết đi cũng tốt.

Liều Hồng vội lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng:

- Di nương nói cái gì vậy?

Thanh Đại kéo tay nàng, nước mắt là chỗ:

- Liều Hồng, ngươi có nhận ra mấy ngày nay thái phu nhân đối xử với ta không như trước không. Ta nghĩ, nhất định là Vu di nương nói những lời khiến bà hoài nghi ta rồi. Liều Hồng, ta nên làm gì bây giờ? Ta ở đây không có người thân thích, ta coi thái phu nhân như mẫu thân, nếu ngay cả thái phu nhân cũng không tin tưởng ta thì ngươi nói xem, ta ở đây còn ý nghĩa gì nữa...

Nói rồi lại khóc lóc run rẩy. Liều Hồng đương nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của thái phu nhân, nhìn Thanh Đại đang khóc mà trong lòng thương tiếc. Nàng mỗi ngày đều ở bên Thanh di nương, Thanh di nương là người thế nào nàng hiểu rõ nhất:

- Di nương, người đừng nóng. Cây ngay không sợ chết đứng, thái phu nhân nghĩ kỹ rồi sẽ lại như trước thôi. Nàng vỗ vai Thanh Đại, nhẹ nhàng an ủi.

Thanh Đại đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh:

- Liều Hồng, ngực ta đau quá.

Liều Hồng vội đỡ nàng lên giường, hét lớn:

- Nhất định là vừa rồi gió thổi khiến người bị cảm lạnh. Để ta đi tìm đại phu

Thanh Đại kéo nàng lại, khẩn cầu:

- Liều Hồng, ngươi giúp ta mời Hài gia đến được không?

Liều Hồng khó xử:

- Đã muộn thế này rồi, chỉ sợ Hài gia đã đi ngủ.

- Nhưng ta thật sự rất muốn gặp Hài gia, Liều Hồng, ngươi giúp ta đi.

Liều Hồng nhìn khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt cầu xin của nàng mà mềm nhũn:

- Được. Để ta đi

Một lát sau, Liều Hồng quay lại, nhẹ nhàng nói:

- Hài gia nói... hôm nay đã muộn... nhưng Hài gia sai ta lập tức đi mời đại phu đến.

Sắc mặt Thanh Đại càng trắng, nàng lau khô nước mắt, thất hồn lạc phách nói:

- Hài gia cũng không tin ta... Thôi đi, Liều Hồng, không cần mời đại phu, ta nằm nghỉ rồi sẽ khỏe, ngươi cũng đi nghỉ đi.

- Vậy nô tỳ sang phòng bên, có việc gì di nương cứ gọi.

Thanh Đại gật đầu.

Thu đường viện, Cận Thiệu Khang và Tương Nhược Lan đang ngủ đột nhiên bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức. Tương Nhược Lan ngồi dậy khoác thêm áo hời bên ngoài:

- Chuyện gì? Đã muộn rồi sao còn ồn ào thế này

Bên ngoài truyền đến tiếng Liên Kiêu:

- Phu nhân, là Liều Hồng bên Nghênh Hương viện đến báo, Thanh di nương... Thanh di nương thất cổ tự tử rồi.

- Cái gì? Cận Thiệu Khang lập tức ngồi dậy

Tương Nhược Lan vội vàng hỏi:

- Thanh di nương bây giờ thế nào rồi?

- Liều Hồng tỷ tỷ nói, Thanh di nương vừa mới được cứu lại, hình như không được khỏe.

Tương Nhược Lan trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, thấy mặt hắn trầm xuống.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ vừa rồi ta không đến chỗ nàng thì nàng dùng thủ đoạn này? Ta phải đến xem xem nàng ta sao lại không khỏe.

Tương Nhượng Lan vội vàng bảo nha hoàn vào giúp hắn thay quần áo, chính mình cũng thay quần áo.

Hai người vừa đến Nghênh Hương viện đã nghe thấy tiếng Liễu Hồng khóc lóc:

- Di nương, di nương, người đừng chết, sao người lại đi như vậy được

Gi? Đã chết? Hai người vội vã bước vào đã thấy Thanh Đại bình thân nằm trên giường, mặt trắng điểm惨淡. Mây thanh, môi đỏ, tóc đen như mực, cái cằm vàng nhưng mọi thứ lại càng khiến da dẻ nàng trắng bệch như tuyết. Hai mắt nàng khẽ nhắm, ánh mắt an tường, khóe mắt hơi có ngấn lệ trông có một vẻ đẹp thể lương.

Nàng mặc bộ quần áo màu đỏ thêu hoa, quần trắng. Đây là quần áo mới mùa đông của nàng:

- Đây là quần áo mới mặc mùa đông phu nhân đưa cho di nương, di nương vẫn không nỡ mặc, không ngờ lần đầu tiên mặc lại là thế này... Liễu Hồng khóc đến đứt gan đứt ruột.

Tương Nhượng Lan gắt gao nhìn vết bầm trên cổ nàng, vết bầm khác sâu trên cổ như là một loại tổ khô. Lòng Tương Nhượng Lan trầm xuống.

Đây không phải là đùa giỡn, nhìn theo dấu vết có thể thấy nàng một lòng muốn chết. Nếu đây là giả vờ thì Tương Nhượng Lan cảm thấy người này quá đáng sợ...

- Nàng thật sự đã chết?

Tương Nhượng Lan thấy Cận Thiệu Khang kiểm tra hơi thở của nàng

- Không còn thở nữa. Giọng nói của Cận Thiệu Khang rất trầm như là cũng bị chấn động

Tay hắn chuyển qua cổ tay Thanh Đại, trên mặt lộ ra chút vui mừng:

- Mạch còn đập, còn cứu được. Nói rồi bấm vài đại huyệt trên người Thanh Đại.

Người học võ luôn biết cấp cứu trong những tình huống này.

Lúc này, thái phu nhân đi vào, lớn tiếng nói:

- Xảy ra chuyện gì? Thanh Đại sao lại tự tử? Liễu Hồng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Liễu Hồng quỳ xuống trước mặt thái phu nhân khóc nói:

- Thái phu nhân, di nương nói thái phu nhân không tin nàng, Hâu gia cũng không tin nàng nữa. Nàng sống cũng không ý nghĩa gì...

Sau đó nức nở đem những lời Thanh Đại nói thái phu nhân hoài nghi nàng ra.

- Thái phu nhân người tin Liễu Hồng? Liễu Hồng nói người tin tưởng không? Liễu Hồng khóc nói.

Thái phu nhân đi vào Nghênh Hương viện nghe tin Thanh Đại đã chết thì tâm thần sớm đã bị hoảng sợ, nghe Liễu Hồng nói Thanh Đại coi bà như mẫu thân mới nhớ ra nàng một thân cô đơn lẻ bóng, nước mắt rơi xuống:

- Liễu Hồng, người ở bên ta nhiều năm như vậy, sao ta lại không tin người? Có gì cứ nói đi.

Liễu Hồng dập đầu với thái phu nhân:

- Thái phu nhân, Liễu Hồng ngày nào cũng ở bên Thanh di nương, nàng bình thường ngoài đi thỉnh an thái phu nhân và phu nhân thì chẳng đi đâu. Tâm địa hiền lành, lá gan bé, thân thể yếu đuối. Mỗi ngày đều chỉ thêu thùa may vá hoặc chăm hoa cỏ, đối với hạ nhân chúng ta cũng rất hiền lành. Sao có thể là loại người như Vu di nương nói được? Vu di nương sợ dĩ hại nàng là vì Vu di nương nói xấu phu nhân trước mặt nàng bị Hâu gia nghe được, bị Hâu gia xử phạt, thái phu nhân ngàn vạn lần đừng tin tưởng nàng. Nếu Thanh di nương đúng là loại người này thì việc gì phải đau lòng muốn chết thế này

Thái phu nhân lau nước mắt đi tới bên Tương Nhượng Lan, kéo tay nàng hỏi:

- Nàng thật sự đã chết?

Tương Nhượng Lan nhẹ giọng đáp:

- Khi này quả thật không thở nhưng Hâu gia nói mạch còn đập, đang cứu chữa.

Thái phu nhân nhìn về phía giường đã thấy vết tím trên cổ nàng, quả đúng là quyết tâm muốn chết

Thái phu nhân lại rót nước mắt, trong lòng hối hận vô cùng:

- Là ta không tốt, ta không nên tin lời nữ nhân độc ác đó. Ta sớm nên nghĩ thông, nữ nhân đó nói sao có thể tin?

Bà quay lại nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, người phải cứu sống Thanh Đại, nếu không lòng ta không thể an ổn được.

Thái phu nhân không ngừng lau nước mắt.

Tương Nhược Lan hỏi Liễu Hồng:

- Người phát hiện di nương tự tử như thế nào?

Liễu Hồng nói:

- Ta ngủ dậy muốn đi xem di nương có khỏe không, vừa đến đã thấy di nương đã tử tử rồi.

Không hề sợ hãi

Tương Nhược Lan quay đầu nhìn Thanh Đại hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt. Nàng thật sự trong sạch vô tội? Chỉ là bị Hoàng đế lợi dụng?

Nhưng sao Hoàng thượng có thể chắc chắn như vậy

Nàng là nữ nhân thanh thuần hay là đáng sợ?

Tương Nhược Lan không nhìn được mà nắm chặt tay

Lúc này Cận Thiệu Khang bấm huyệt nội quan của nàng, Thanh Đại ư một tiếng rồi thở hắt ra, lông mi khẽ rung động.

Cận Thiệu Khang thở dài một hơi.

Thái phu nhân mỉm cười:

- Tỉnh dậy là tốt, thế là tốt rồi

Bà vì quá vui mừng mà nắm chặt tay Tương Nhược Lan, bấm chặt tay nàng đến nỗi nàng phát đau.

Thanh Đại chậm rãi mở mắt ra, vừa mở mắt đã thấy Cận Thiệu Khang

Mí dài của nàng khẽ rung, nước mắt rơi xuống:

- Hầu gia...

Thanh âm uyển chuyển nhu hòa, trái tim sắt đá cũng phải mềm lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Rừng Mai

Vì một tiếng gọi này của Thanh Đại mà trong phòng an tĩnh xuống, Liễu Hồng ngừng khóc, thái phu nhân cũng không lên tiếng nữa. Một khắc này, Tương Nhược Lan cảm giác Thanh Đại và Cận Thiệu Khang trở thành nhân vật chính ở đây, mình và tất cả mọi người xung quanh chỉ là dư thừa.

- Hầu gia...

Thanh Đại lại gọi một tiếng nữa, nước mắt từng giọt rơi xuống, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt đau thương, giọng nói khàn khàn uyển chuyển, tất cả những điều này hợp lại khiến người khác vô cùng rung động.

- Hầu gia... Thanh Đại tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại Hầu gia nữa...

Thanh Đại chậm rãi vươn tay nắm tay Cận Thiệu Khang.

Ánh mắt Trương Nhược Lan nhìn theo bàn tay nắm chặt tay Cận Thiệu Khang đó. Tay Cận Thiệu Khang hơi động nhưng cuối cùng cũng không gỡ ra. Lúc này, hẳn đương nhiên không thể khiến nàng kích động. Trương Nhược Lan không ngừng trấn an mình nhưng trái tim nàng như bị bóp đau đớn.

- Trong lòng có gì âm ứ thì cứ nói ra, cần gì làm chuyện điên rồ? Cận Thiệu Khang nhìn nàng thấp giọng nói.

Khi này cứu sống nàng hẳn đã cẩn thận kiểm tra mạch tượng của nàng, hơi thở của nàng chẳng khác gì nhau. Trừ phi nàng còn cao thủ hơn hẳn nếu không thì không thể nào giấu diếm hẳn được. Nhưng một nữ tử như vậy, mới 16 tuổi thì sao vô nghệ có thể cao minh hơn hẳn được. Cho nên Cận Thiệu Khang kết luận Thanh Đại không biết võ.

Một nữ tử không võ công không thể vì tranh sủng mà tự làm mình bị thương đến mức độ này trừ phi là nàng thật sự không muốn sống. Cận Thiệu Khang nhớ lại những biểu hiện, tình ý của nàng với mình, trong lòng không khỏi thầm thở dài một tiếng.

- Thanh Đại vừa nghĩ đến Hầu gia và thái phu nhân không tin tưởng Thanh Đại thì Thanh Đại cảm thấy vô cùng cô độc, nhất thời nghĩ không thông mới... Nước mắt Thanh Đại rơi không ngừng.

Thái phu nhân vốn đứng bên Trương Nhược Lan, nghe thấy Thanh Đại nói vậy lập tức lướt qua Trương Nhược Lan đi tới bên Thanh Đại. Trương Nhược Lan vì động tác này của bà mà bị đẩy ra ngoài một chút.

Có lẽ là vì bị đẩy ra ngoài cửa nên Trương Nhược Lan đột nhiên cảm giác có chút lạnh lùng.

- Đưa ngọc này, là ta sai, ta quá hồ đồ rồi. Lại đi tin lời nữ nhân ác độc kia nhưng người không thể làm chuyện điên rồ được. Nếu người thật sự có chuyện gì chẳng phải khiến bà già này sống không thể yên tâm suốt cuộc đời còn lại sao? Người muốn sau này ta bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục sao? Thái phu nhân nắm tay nàng nói.

- Thái phu nhân, người đừng nói như vậy. Là Thanh Đại sai, tất cả đều là tại Thanh Đại...

- Sau này đừng làm chuyện điên rồ nữa, người nghỉ ngơi cho khỏe, sau này an ổn sống ở đây, chúng ta không ai bạc đãi người hết. Cận Thiệu Khang nói.

- Thanh Đại không cầu gì hết, chỉ cần có thể... Thường thường cùng thái phu nhân nói chuyện, có thể pha một chén long tinh với nước mưa hẳn thích nhất, Thanh Đại... đã miễn nguyện rồi...

Bởi vì cô bị thất nên Thanh Đại nói chuyện rất khó khăn, nói những lời cuối cơ hồ thở không ra hơi.

Trương Nhược Lan muốn cười nhưng cảm giác khô miệng chua xót vô cùng. Ngay cả trà long tinh pha với nước mưa hẳn thích nhất cũng biết, xem ra, hai ngày nàng vắng mặt đã xảy ra rất nhiều chuyện nàng không biết...

Cận Thiệu Khang cùng thái phu nhân an ủi Thanh Đại một phen, dặn nàng nghỉ ngơi cẩn thận, sau đó đại phu tới kê đơn thuốc cho Thanh Đại.

Đại phu nói:

- Tinh mạng cô nương không có gì đáng ngại, chỉ là nàng tâm tình phiền muộn, hơn nữa thương thế trước đó chưa khỏi hẳn, bình thường phải để nàng nghỉ ngơi cho tốt, tốt nhất là không ai quấy rầy nàng nữa.

Thái phu nhân lập tức bảo Trương Nhược Lan sai hai nhà hoàn nữa tới Nghênh Hương viện, vừa dặn dò Liễu Hồng chiếu cố cẩn thận. Ra khỏi Nghênh Hương viện, thái phu nhân nói với Cận Thiệu Khang:

- Thanh Đại tâm tư đơn thuần, Hầu gia bình thường cũng nên chiếu cố một chút. Nàng là người Hoàng thượng ban cho, hôm nay nếu Thanh Đại tự tử chết, truyền ra ngoài người chắc chắn sẽ bị Ngự sử đàn hạch.

Vừa nói vừa liếc nhìn Trương Nhược Lan.

Liễu Hồng đem chuyện hôm nay Thanh Đại không thoải mái muốn gặp Cận Thiệu Khang lại bị hấn cự tuyệt cho thái phu nhân. Nếu đổi là bình thường cũng không có gì, gặp thiệp hay không là tự do của nam nhân, nếu nam nhân không muốn gặp đã đòi tự tử, nếu đổi làm người khác thì thái phu nhân còn cho rằng thiệp thất này.

Nhưng chuyện lần này thái phu nhân lại không nghĩ như vậy. Bà ăn chay niệm Phật nhiều năm, rất tin nhân quả báo ứng. Nếu vì sự nghi kỵ của mình mà hại chết Thanh Đại thì bà khó mà an tâm. Hơn nữa, bà vốn cũng không thích chuyên sủng Trương Nhược Lan cho nên đương nhiên cho rằng Trương Nhược Lan đố kỵ không cho con đến thăm Thanh Đại mới tạo thành chuyện như vậy. Xử lý chuyện này đương nhiên sẽ có thiên hướng bênh Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nói câu:

- Con đã biết

Thái phu nhân lại nhìn về phía Trương Nhược Lan như đợi nàng bộc lộ thái độ nhưng Trương Nhược Lan chỉ cúi đầu, nghiêm mặt không nói gì. Thái phu nhân khẽ hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Thái phu nhân rời đi rồi, Trương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang trở về Thu đường viện. Một phen náo loạn như vậy, Cận Thiệu Khang cũng không có thời gian ngủ, thu dọn rồi ăn điểm tâm rồi thượng triều luôn.

Trong lúc đó hai người tựa hồ như muốn nói nhưng vì mỗi người đều có tâm sự nặng nề nên chẳng ai nói gì. Với Cận Thiệu Khang mà nói, Thanh Đại quả thật đã khiến hắn rung động, lần trước xả thân cứu giúp, lần này lại thất cổ tự tử, đây không phải là nữ nhân vì để thỏa mãn mục đích mà khóc lóc làm loạn, mỗi lần đều đổ máu.

Trong hai ngày Trương Nhược Lan không ở nhà, hắn đến thăm nàng, nàng không khỏe nhưng vẫn kiên trì pha trà cho hắn. Nhìn nàng dịu dàng mà tỉ mỉ pha trà, trong lúc đó nàng cũng không nói gì, cũng không có ý gì câu dẫn hắn, khúc miệng chỉ khẽ cười khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Cho nên hắn thường ở lại đó nửa canh giờ

Cuộc sống sau này hắn nên dùng thái độ nào để đối mặt nàng.

Vẫn như trước kia coi nàng như không tồn tại, coi nàng là một hạ nhân? Nói thật, hắn không làm được. Hắn biết nàng muốn gì nhưng hắn không thể cho nàng vì hắn đã hứa hẹn với một nữ nhân khác.

Trương Nhược Lan yên lặng giúp hắn thay quần áo, cũng khoác thêm một lớp áo cừu tránh gió cho hắn rồi nói:

- Đi đường cẩn thận. Giọng nói rất dịu dàng

Cận Thiệu Khang đột nhiên ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

- Nhược Lan, mọi thứ sẽ không thay đổi, nàng tin ta.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Ta không nói không tin người.

Chính là..... người tin tưởng chính mình? Những lời này, Trương Nhược Lan không nói ra miệng.

Tháng mười một, trận tuyết đầu đông lạnh lẽo tới, bên ngoài trắng xóa tinh khiết vô cùng.

Ngày thứ hai tuyết rơi nhiều, người bạn biến mất đã lâu – ngân hồ đột nhiên lại xuất hiện trước mặt Trương Nhược Lan như là từ trên trời rơi xuống. Còn chưa đợi nó rũ tuyết trên người, Trương Nhược Lan đã tiến lên ôm nó vào lòng, vui vẻ nói:

- Tiểu Bạch, trong thời gian này ngươi đi đâu vậy? Ta còn tưởng ngươi đang ngủ đông nữa.

Tiểu Bạch rúc vào lòng nàng, đuôi to lắc lắc như là rất vui vẻ. Một hồi sau nó nhảy xuống lòng nàng, chạy vòng vòng quanh phòng, cái mũi dài hít hít như là ngửi được thứ gì đó, trông vô cùng bất an.

Trương Nhược Lan thấy nó như vậy trong lòng hơi hoảng. Ngân hồ là loài động vật rất có linh tính, chẳng lẽ nó phát hiện được điều gì.

Trương Nhược Lan lập tức sai người đem chậu hoa lan vào phòng.

Nhắc tới cây hoa lan này cũng rất kì quái, tuyết rơi nhiều như vậy mà vẫn nở đẹp như thường. Thanh Đại nói hoa lan này vốn nở vào mùa đông nên không sợ lạnh.

Để cho người đi ra ngoài ngân hồ mới đi ra khỏi góc phòng, nó đi vài vòng quanh chậu hoa, cái mũi hít hít không ngừng rồi sau đó chán ghét ngất hết hoa đi rồi mới bình tĩnh trở lại.

Trương Nhược Lan nhìn chậu hoa bị phá hỏng rồi mỉm cười với ngân hồ:

- Đáng tiếc ngươi không thể nói được, bằng không ngươi có thể nói cho ta biết hoa này có vấn đề gì rồi.

Tiểu Bạch lắc lắc cái đuôi, ánh mắt nhìn bực

Trương Nhược Lan cười:

- Ta biết, ngươi đói bụng, ăn thịt kho tàu được không?

Buổi tối Cận Thiệu Khang trở về đã thấy ngân hồ nằm ngủ trên giường. Ngân hồ ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi lại nhắm mắt ngủ. Phòng chừng nó nghe ra bước chân của Cận Thiệu Khang, nếu đói lại làm người khác nó đã sớm trốn đi. Cũng vì vậy mà Trương Nhược Lan không cho hạ nhân vào phòng.

Trương Nhược Lan vừa giúp Cận Thiệu Khang thay quần áo vừa cười nói:

- Ta đoán nó tới chỗ ta ngủ đông rồi, vừa ấm áp lại vừa có đồ ăn, đúng là đồ giảo hoạt

Đội Cận Thiệu Khang thay quần áo xong, Trương Nhược Lan kéo hắn xuống bàn rồi cho hắn nhìn bồn hoa kia.

- Xảy ra chuyện gì vậy. Thấy chậu hoa bị phá hỏng, Cận Thiệu Khang hỏi.

Trương Nhược Lan kể chuyện ngân hồ phá hỏng nó, nàng nhìn hắn nói:

- Nghe nói ngân hồ là loại động vật có linh tính, nó có phản ứng này không hiểu là vì sao?

Hắn nhìn nàng nói:

- Nàng muốn nói gì?

- Thiệu Khang, đã lâu như vậy ta không thể mang thai... Trương Nhược Lan nhẹ giọng nói.

Cận Thiệu Khang chớp mắt, trầm mặc một hồi rồi mới chậm rãi nói:

- Trong phòng Thanh Đại có hai bồn, lại để bên giường

Tình báo hắn phái đi điều tra về Thanh Đại cũng không tra ra điều gì khả nghi. Giờ đây hắn đã hoàn toàn không nghi ngờ gì Thanh Đại nữa.

Cũng không trách hắn không cảnh giác vì nhiệm vụ lần này của Thanh Đại là lấy lòng hắn. Nhiệm vụ này hắn vốn không ngờ tới chứ nếu Thanh Đại muốn tiếp cận Cận Thiệu Khang để lấy tin tình báo thì có thể đánh lừa hắn hay không cũng khó mà nói.

Trương Nhược Lan nghe hắn nói như thế thì không nói gì nữa. Cận Thiệu Khang nắm tay nàng nhẹ giọng nói:

- Nàng đừng đa tâm, có lẽ ngân hồ không thích mùi hoa này.

Trương Nhược Lan miễn cưỡng cười cười:

- Có lẽ là vậy

Buổi tối, Cận Thiệu Khang ôm Trương Nhược Lan, rất dịu dàng, sau con ân ái, hắn nói:

- Nhược Lan, đừng vội, chúng ta nhất định sẽ có con.

Trương Nhược Lan tựa vào lòng hắn, đột nhiên cảm giác, sự chờ mong với đứa trẻ này đã không còn lớn như trước nữa. Cuộc sống từng ngày trôi qua, thân thể Thanh Đại cũng dần dần khỏe lên, về mặt dần hồng nhuận, thần thái dần khôi phục tựa như một đóa hoa nở rộ chỉ chờ người hái.

Nàng mỗi ngày vẫn đều đều đi thỉnh an Trương Nhược Lan, thái độ vẫn cung kính như trước. Buổi tối Cận Thiệu Khang và Trương Nhược Lan đi thỉnh an thái phu nhân thì hầu như đều có thể gặp nàng. Nàng sẽ tự mình châm trà cho Trương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang, đương nhiên là trà long tinh với nước mưa mà Cận Thiệu Khang thích nhất. Lúc bụng đến trước mặt hắn thì sẽ len lén nhìn hắn một cái mỉm cười. Cảm giác như giữa hai người có một bí mật mà người ngoài không biết.

Có đôi khi, thái phu nhân sẽ giữ Cận Thiệu Khang lại rồi sai Thanh Đại đàn hát. Đến ngay cả Trương Nhược Lan cũng có thể cảm nhận được tình ý trong tiếng đàn hát. Trương Nhược Lan cũng nhận ra Cận Thiệu Khang rất chăm chú lắng nghe, đôi khi ánh mắt hắn còn dừng lại ở Thanh Đại.

Có lẽ là ở trong Hậu phủ lâu như vậy Thanh Đại cũng chẳng còn thẹn thùng như trước, có đôi khi cũng xấu hổ nói đôi câu với Cận Thiệu Khang.

Mà tất cả những điều này Trương Nhược Lan cũng chỉ nhìn chứ không hề nói với Cận Thiệu Khang rằng mình không vui, cũng không bắt hắn cam đoan chuyện gì. Bình thường vẫn như lúc trước, nên làm gì thì làm, nên nói gì thì nói. Cận Thiệu Khang cũng không cảm nhận được sự khó chịu của nàng.

Mãi cho đến một ngày

Ngày đó Cận Thiệu Khang được nghỉ, cũng là ngày người trong cung tới báo Thái hậu không khỏe. Trương Nhược Lan tiến cung rồi thấy Thái hậu cũng chỉ bị cảm mạo nên ở cùng bà đến xế chiều mới về.

Trở lại Thu đường viện nhưng không gặp Cận Thiệu Khang nên nàng hỏi Ánh Tuyết:

- Hậu gia đâu rồi?

Ánh Tuyết nói:

- Vườn mai ở hậu hoa viên nở, Hậu gia đến đó rồi, vẫn dặn ta bảo phu nhân trở về thì đến đó.

Trương Nhược Lan cười cười, lau mặt thay quần áo rồi đi tới hậu hoa viên.

Hậu hoa viên bị bao phủ trong tuyết trắng, gió thổi qua, tuyết rơi đầy trời.

Nhìn cảnh đẹp như vậy, nhớ đến Cận Thiệu Khang đang chờ mình, tâm tình Trương Nhượng Lan rất thoải mái. Nàng bước nhanh về phía vườn mai.

Vừa tới gần đã thấy không khí thoang thoảng hương mai. Đôi mắt nhìn theo chỉ thấy những cây mai nở ngao nghễ trong tuyết, giống như thiếu nữ dưới tuyết, ngọc khiết băng thanh, nhiệt tình như lửa.

Trương Nhượng Lan chậm rãi đi vào rừng mai, vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa tìm kiếm Cận Thiệu Khang.

Đột nhiên, Cận Thiệu Khang đi từ một phía vào, Trương Nhượng Lan tươi cười vươn tay định vẫy hân nhưng một thân ảnh yếu đuối từ phía sau vọt tới, ôm lấy eo hân.

Nụ cười nơi khóe miệng Trương Nhượng Lan vụt tắt, nàng đứng yên đó, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bóng người đó chính là Thanh Đại.

- Hầu gia, Thanh Đại có chỗ nào không tốt, người nói cho ta biết, Thanh Đại có thể học, có thể sửa. Nhưng Hầu gia, xin người đừng bỏ mặc Thanh Đại.

Giọng nói của nàng như khóc như tố, đau đớn đứt ruột

- Thanh Đại, đừng như vậy...

Giọng nói của hân rất nhẹ nhàng nhưng Trương Nhượng Lan nghe ra được sự phân vân trong giọng nói của hân. Hân không đẩy nàng ra.

- Hầu gia, Thanh Đại biết, Thanh Đại không tốt bằng phu nhân. Nhưng tâm ý của Thanh Đại với Hầu gia tuyệt đối không ít hơn phu nhân. Trong mơ Thanh Đại cũng mơ thấy Hầu gia, rõ ràng biết là mộng nhưng Thanh Đại lại không muốn tỉnh vì cảm giác đó quá ngọt ngào. Hầu gia, Hầu gia, Thanh Đại mỗi ngày đều rất nhớ người, nhớ đến đau lòng. Xin người thương xót Thanh Đại được không...

Nàng gất gao ôm lấy hân, cảm giác như cho dù chết cũng không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Ta Không Nên

Trương Nhượng Lan vẫn chờ, vẫn chờ, chờ hân đẩy nàng ra, chờ hân cự tuyệt nàng. Nhưng một trận hoa rơi xuống bọn họ tô điểm cảnh vật tuyệt đẹp mà hân cũng không đẩy ra

Hân cúi đầu, thân thể cứng ngắc, tay nắm chặt, trầm mặc suy nghĩ.

- Hừ. Trương Nhượng Lan đột nhiên cười lạnh

Nghe được tiếng của nàng, sắc mặt Cận Thiệu Khang đại biến, vội đẩy Thanh Đại ra. Thanh Đại lui về phía sau vài bước, cuối cùng té ngã xuống, vì vướng áo choàng nên mãi không đứng lên được

- Nhượng Lan...

Cận Thiệu Khang luôn luôn tỉnh táo đột nhiên trở nên vô cùng bối rối, giống như đứa trẻ làm sai việc bị bắt gặp.

Trương Nhượng Lan không nhìn hân, trực tiếp đi tới bên Thanh Đại. Thanh Đại trong lòng mừng thầm, tưởng rằng Trương Nhượng Lan sẽ tức giận đánh nể nàng. Nàng đã chuẩn bị rất tốt, thậm chí còn hơn ngăn mặt để đón cái tát, càng khiến cho cảnh tượng sinh động. Có thể gây ra mâu thuẫn cho phu thê họ thì thật quá tốt.

Nhưng nàng không thể ngờ được rằng Trương Nhượng Lan lại vươn tay với nàng, không phải là để tát nàng mà là đỡ nàng dậy. Trong nháy mắt Thanh Đại ngây ngốc nhưng rất nhanh đã phản ứng lại. Vừa đứng dậy được đã quỳ xuống trước mặt Trương Nhượng Lan, cuống quýt dập đầu:

- Phu nhân đừng tức giận với Hầu gia, đều là ta sai, đều là ta sai, nhất thời ta không tự chủ được...

Vừa nói vừa khóc òa lên, hai vai yếu ớt run rẩy khiến người khác sinh lòng thương tiếc.

Tương Nhược Lan nhìn nàng lạnh lùng cười:

- Thanh Đại, người thật không dễ dàng gì, vẫn nhẫn nhịn...

Nàng quay lại nhìn về phía Cận Thiệu Khang, nhìn thẳng hắn. Đôi mắt thâm u vừa lạnh vừa sắc. Lòng Cận Thiệu Khang trầm xuống, đi về phía trước:

- Nhược Lan...

- Đứng lại đây. Nàng lạnh lùng quát hắn

Cận Thiệu Khang dừng bước lại:

- Nhược Lan, nàng hãy nghe ta nói...

Tương Nhược Lan cười lạnh:

- Sao vậy, Hầu gia khác chế rất khó cực?

Giọng của nàng rất nhẹ nhàng, nhàn nhạt thôi nhưng mỗi chữ đều như lợi đao đâm thấu tim hắn.

Cận Thiệu Khang mặt cắt không còn giọt máu, lạnh lẽo nhìn nàng. Nàng đứng nơi đó, một thân áo choàng đỏ phấp phới trong tuyết trắng, trong nhất thời, tất cả cảnh vật như làm nền cho nàng.

Giờ khắc này nàng còn đẹp hơn hoa mai kia nhưng cũng lạnh lùng hơn băng tuyết kia.

Trong lòng hắn dần dần dâng lên sự khủng hoảng rồi dần dần bao phủ lấy lòng hắn.

- Nhược Lan, Nhược Lan... Hắn nhẹ nhàng gọi tên nàng, giọng nói khẽ run mang theo sự cầu xin.

Nhưng Tương Nhược Lan cũng không nhìn hắn nữa, nàng lạnh lẽo xoay người rồi đi.

Cận Thiệu Khang luống cuống vội tiến lên kéo tay nàng, vội vã nói:

- Nhược Lan, nàng đừng tức giận, hãy nghe ta nói đã...

Nhưng Tương Nhược Lan không nhìn hắn nữa mà xoay người bước đi.

- Buông tay...

Tương Nhược Lan chợt quát lên, thân thể nàng cũng run rẩy.

Cận Thiệu Khang ngần ngừ buông lỏng tay ra, Tương Nhược Lan cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi. Cận Thiệu Khang nhìn theo bóng lưng nàng mà ngây ngốc một hồi. Đột nhiên hắn điên cuồng đuổi theo. Thanh Đại ở phía sau hét to vài tiếng:

- Hầu gia, Hầu gia...

Nhưng Cận Thiệu Khang tựa như không nghe được, cũng không quay đầu.

Thu đường viện

Ánh Tuyết đang ở trong phòng dọn dẹp lại đột nhiên Tương Nhược Lan như trận gió chạy vào. Ánh Tuyết quay đầu lại nhìn bị sắc mặt của Tương Nhược Lan hù dọa:

- Phu nhân, xảy ra chuyện gì?

Nàng đi qua định cởi áo choàng cho Tương Nhược Lan nhưng lại phát hiện người Tương Nhược Lan đang run rẩy như đang cố gắng nhẫn nại, khắc chế điều gì đó.

- Ánh Tuyết.

Giọng của nàng lại bình tĩnh lạ thường, nhưng sự bình tĩnh này lại càng khiến Ánh Tuyết hoảng sợ.

- Ánh Tuyết, thu dọn đồ đạc, chúng ta đến biệt viện của ta.

Ánh Tuyết vốn luôn tinh táo cũng có phần luống cuống:

- Phu nhân, xảy ra chuyện gì.....

- Đừng hỏi gì hết, làm theo lời ta nói

- Vâng.

Ánh Tuyết gọi hai nha hoàn vào, bắt đầu thu dọn đồ. Nàng nghĩ thầm, hẳn là phu nhân và Hầu gia cãi cọ nên muốn đến biệt viện ở một đoạn thời gian, sớm muộn gì cũng quay lại, thu dọn vài thứ là đủ rồi.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe Trương Nhược Lan nói:

- Mang tất cả tài vật theo, không để lại một thứ gì

Lung Ánh Tuyết lập tức chảy mồ hôi lạnh, nàng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Lúc này, Cận Thiệu Khang vọt vào, nhìn thấy bọn nha hoàn đang thu dọn đồ thì quát lên:

- Làm cái gì vậy?

Ánh Tuyết vội vàng nói:

- Phu nhân muốn đến biệt viện.

Hầu gia và phu nhân cãi cọ, nàng thân là nha hoàn thân tín của phu nhân, đương nhiên là muốn khuyên nhủ Trương Nhược Lan.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang tái nhợt, vội nói:

- Tất cả đi ra ngoài

Bọn nha hoàn dừng lại, hai mặt nhìn nhau

Trương Nhược Lan quát:

- Tiếp tục thu thập

Trương Nhược Lan chưa bao giờ nói lạnh lùng như vậy, đám nha hoàn run sợ lại vội vàng thu dọn. Cận Thiệu Khang xông lên, đẩy một nha hoàn ra, quát lớn:

- Ta nói rồi, tất cả đi ra ngoài, nếu không đánh trọng.

Ánh Tuyết vội dẫn đám nha hoàn đi ra ngoài.

Sau khi bọn nha hoàn rời đi, Trương Nhược Lan cũng không thèm nhìn hấn một lần, nàng bước tới tủ, tự mình thu dọn, động tác vừa nhanh vừa mạnh. Cận Thiệu Khang xông tới giữ tay nàng lại. Nàng như phát điên dùng sức đẩy hấn ra. Cận Thiệu Khang xông tới ôm nàng lại, lần này Trương Nhược Lan dùng hết sức cũng không đẩy nổi hấn ra.

Trương Nhược Lan thở hổn hển, ngừng dẩy dựa, tựa vào lòng hấn. Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nhược Lan, đừng đi, ta biết là ta không đúng, nàng đừng tức giận, sau này...

- Không có sau này nữa.

Trương Nhược Lan chưa xót trong lòng.

- Hầu gia đã động lòng với Thanh Đại, chúng ta sao còn có sau này...

Trương Nhược Lan dần dần rời khỏi vòng tay hấn, động tác kiên quyết và cố chấp, cố chấp đến mức độ hấn không thể không buông nàng.

Nàng lui ra phía sau hai bước, ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt tái nhợt nhưng đôi mắt lại sáng rõ vô cùng

Nàng nói từng câu từng chữ, thông thả mà kiên định:

- Người biết ta rồi đó, nam nhân trong lòng có người khác, ta không cần.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang trắng bệch lại, trước mắt như tối sầm, thân thể lao đảo, hấn vội vàng tựa vào cạnh bàn.

Trương Nhược Lan không nhìn hấn, nàng tiếp tục thu dọn, nhưng hai tay run rẩy không ngừng. Nàng không thể làm gì khác hơn là thu dọn đơn giản tập ngân phiếu vào người, tiện tay cầm lấy bọc quần áo nha hoàn đã thu dọn, quay đầu chạy thẳng ra ngoài.

Trong lòng Cận Thiệu Khang rung động vội vàng đuổi theo. Đuổi tới cửa đã thấy thái phu nhân dẫn Thanh Đại đi vào

Thanh Đại thấy bao quần áo trong tay Trương Nhược Lan thì vội xông lên quỳ gối trước mặt Trương Nhược Lan, ngăn trở đường đi của nàng, khóc lóc nói:

- Phu nhân, người muốn tức giận thì cứ đánh ta, mắng ta, đừng đi...

Thái phu nhân nhìn bao quần áo trong tay Trương Nhược Lan rồi lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của nàng, sau đó lại thấy con hoảng sợ đuổi theo, lửa giận trong lòng bốc lên. Bà cả giận nói:

- Người làm cái gì vậy? Hầu gia thân cận Thanh Đại một chút thì làm sao. Trương Nhược Lan, người đừng dựa vào thân phận của mình mà tác oai tác quái ở Cận gia...

Trương Nhược Lan lạnh lùng cắt đứt lời bà:

- Ta không muốn tác oai tác quái, ta chỉ muốn rời đi... Nàng trừng mắt, đột nhiên cao giọng: - Được chứ... thái phu nhân.

Nói xong, nàng gọi những nha hoàn hồi môn của mình, đi qua Thanh Đại và thái phu nhân đi ra khỏi cửa.

Thái phu nhân thấy Trương Nhược Lan hoàn toàn không coi bà vào mắt thì tức giận đến không nói nên lời. Cận Thiệu Khang không chút suy nghĩ vội đuổi theo. Thái phu nhân thấy vậy thì gắt gao kéo hần lại:

- Hầu gia, chính bởi vì người như vậy mới dung túng nàng thành như thế. Người xem, thái độ khi nãy của nàng với ta là thế nào?

Cận Thiệu Khang không tiện đẩy mẩu thân ra đành trở mắt nhìn Trương Nhược Lan rời đi.

Trương Nhược Lan đi ra khỏi cửa lớn Cận gia, sắp bước lên xe ngựa thì nói với Ánh Tuyết:

- Ánh Tuyết, người đã già cho người, không nên đi theo ta.

Ánh Tuyết lắc đầu nói:

- Không. Phu nhân rời đi như vậy ta rất lo.

Mấy nha hoàn kia đều là những người tâm tư không thấu đáo, vạn nhất Hầu gia tìm tới không biết sẽ thế nào

Ánh Tuyết lên xe ngựa, Trương Nhược Lan nhìn nàng một cái, không nói gì nữa. Phu xe là người theo Trương Nhược Lan đến Cận gia, Trương Nhược Lan ra lệnh một tiếng, xe ngựa lập tức lăn bánh.

Lúc Cận Thiệu Khang đuổi theo ra tới cửa thì chỉ nhìn thấy bóng xe xa xa.

Trừ An đuổi theo hỏi:

- Hầu gia có chuẩn bị ngựa?

Cận Thiệu Khang hít sâu một hơi, buộc chính mình bình tĩnh trở lại, sau đó nói:

- Tìm vài người hộ tống phu nhân rời đi

Hôm nay Trương Nhược Lan tức giận, mình đuổi theo cũng không làm được gì. Không bằng để nàng tính tóe lại rồi đón nàng về.

“Nam nhân trong lòng có nữ nhân khác ta không cần”

Trong đầu Cận Thiệu Khang lúc nào cũng vang vọng câu này.

Hắn cũng nên nghĩ cho thấu đáo... Nếu không cho dù tìm được Nhược Lan thì cũng nên đổi mặt với nàng ra sao?

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, chạy như bay trên đường

Ánh Tuyết và Trương Nhược Lan ngồi chung một xe, mấy nha hoàn còn lại ngồi một xe

Ánh Tuyết len lén nhìn sắc mặt Trương Nhược Lan, thấy nàng đã bình tĩnh lại nhưng ánh mắt ngáy ngốc.

- Phu nhân..... Phu nhân.....

Ánh Tuyết vội gọi mấy tiếng Trương Nhược Lan mới quay đầu nhìn nàng.

- Chuyện gì? Thanh âm rất uể oải.

Vừa rồi Ánh Tuyết nghe thái phu nhân và Thanh Đại nói thì cũng mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì

Nàng nhìn Trương Nhược Lan, thử thăm dò:

- Phu nhân... giờ người đi chẳng phải là cho Thanh đi nương cơ hội?

- Cơ hội?

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười:

- Cơ hội không phải do ta cho, chỉ cần bọn họ muốn thì sẽ chẳng cần ta luôn coi chừng bọn họ cũng sẽ tìm được cơ hội.

Trước, nàng ngày nào cũng bên hấn, thế thì sao, hấn vẫn cho nàng ta cơ hội, cho nàng ta cơ hội tỏ tình

Cận Thiệu Khang, ta có thể để cho người ôm ta mà nghĩ đến nữ nhân khác sao.

Đại nội, Đường tâm điện

Cảnh tuyên đế ngồi ở trên ngai vàng, Trương công công quỳ mọp phía dưới.

- Hoàng thượng, Hầu phu nhân đã rời khỏi Hầu phủ, kế tiếp nên làm gì?

Cảnh tuyên đế chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi đến bên Trương công công, trầm giọng hỏi:

- Hầu phu nhân đi đâu.

Trương công công cúi đầu:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Hầu phu nhân đến biệt viện hồi môn ở Kinh Giao

Cảnh tuyên đế trầm tư một hồi, lẩm bẩm:

- Nàng vẫn chưa chết tâm... nếu nàng thật sự từ bỏ thì sẽ không đến biệt viện. Nàng đang cho hấn cơ hội, nhưng chắc chắn sẽ là cơ hội cuối cùng...

Trương công công cúi đầu, nghe được nhưng cũng làm như không nghe thấy.

Cảnh tuyên đế đột nhiên cúi đầu, nhìn Trương công công trầm giọng nói:

- Như thế chưa đủ, nói cho thủ hạ của người, thời gian không còn nhiều, phải tiếp cận nhanh, làm chuyện cho gọn.

- Vâng thưa Hoàng thượng.

Cảnh tuyên đế xoay người sang chỗ khác, hai mắt lóe ra tia lạnh

Trương Nhược Lan, ta nhất định sẽ khiến nàng hoàn toàn hết hy vọng với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Xúc Động.

Cận Thiệu Khang trở lại Thu đường viện.

Trong viện, đám nha hoàn còn ở lại đều co rúc lại một chỗ nhìn về mặt lạnh lùng của Cận Thiệu Khang, không hện mà đều cúi đầu, sợ khiến hấn nổi giận.

Cận Thiệu Khang đi qua các nàng, đi thẳng vào phòng.

Trong phòng trống rỗng, cửa tủ mở rộng, quần áo, châu báu trang sức rơi rớt khắp nơi. Tất cả những thứ đó đều vô cùng quen thuộc, đều là của Trương Nhược Lan.

Cận Thiệu Khang đi tới trước hai bước, đột nhiên cảm giác như dưới chân như bị vướng cái gì đó. Hấn cúi đầu nhìn, là mấy chiếc khăn tay, trong lòng

hơi rung động, cúi người nhặt lên.

Những chiếc khăn tay này cũng đều là chất liệu tơ lụa, cũng đều là màu lam nhạt, cũng đều hoa sen. Chỉ có điều, tay nghề thêu thùa có sự thay đổi, có chiếc thủ pháp còn thô sơ nhưng dần dần có tiến bộ. Dù thêu chưa xong hết nhưng có thể nhận thấy thủ pháp thêu thùa của người này đã thành thục.

Cận Thiệu Khang nhìn chiếc khăn tay lại nhớ lại đôi bàn tay bị kim châm đầy của Trương Nhược Lan.

- Nhà người ta thê tử có thể làm quần áo, giặt cho tướng công, ta còn chưa thể làm được...

- Ta muốn trên người người có một thứ gì đó do tự tay ta làm, cho dù chỉ là một chiếc khăn tay thêu hoa ta cũng không biết làm nhưng ta sẽ học. Trước kia ta không hiểu quy củ nhưng rồi cũng học được đó thôi...

- Thiệu Khang, tin ta đi, nhất định ta sẽ làm được một chiếc khăn thật đẹp cho người...

Cận Thiệu Khang vẫn còn nhớ kỹ khuôn mặt tươi cười của nàng lúc đó.

Trong lòng hần đau xót, tay hơi run, mấy chiếc khăn rơi xuống khắp phòng.

Lúc này, một tiểu nha đầu đi vào cửa, run sợ nói:

- Hầu gia..

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, khuôn mặt lãnh trầm, hốc mắt hơi đỏ lên:

- Chuyện gì?

- Hầu gia... giờ người ăn cơm? Lúc phu nhân trở về đã dọn đụn canh... giờ đã được rồi...

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, yên lặng một hồi, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Mang lên...

Thức ăn bưng đi lên, mấy tiểu nha đầu khúm núm hầu hạ hần

Cận Thiệu Khang cho các nàng lui xuống, hần một mình nhìn bàn thức ăn mà ngẩn người.

- Thiệu Khang, uống canh trước đi, trước khi ăn cơm ăn một bát canh, vừa ngon miệng lại vừa bổ dưỡng. Bên tai hần dường như vang lên tiếng nói quen thuộc của nàng.

Cận Thiệu Khang nhìn bát canh trước mặt, trong lòng khó chịu đến thở không thông.

Khi đám nha hoàn vào thu dọn thì phát hiện thức ăn trên bàn chưa hề được động tới, ngay cả đĩa khi xếp lên thế nào thì khi dọn đi cũng vậy.

Buổi tối, phòng ngủ đã thu dọn gọn gàng, Cận Thiệu Khang ngồi bên bàn, nhìn ngọn nến đỏ chập chờn mà ngẩn người.

Ánh nến chập chờn, nụ cười của nàng thật diễm lệ:

- Thiệu Khang, tới đây, chúng ta chơi cờ, một lạng bạc một ván.

Ánh mắt hần lại nhìn về phía cửa sổ, nơi đó xuất hiện bóng dáng nàng tóc dài xõa xuống vai, quần áo trắng như tuyết, nàng vẫy vẫy hần:

- Thiệu Khang, đêm nay ánh trăng đẹp lắm, sao đang nhấp nháy kia, tựa như đôi mắt vậy

Nàng cười, hai mắt long lanh còn đẹp hơn sao trên trời.

Cận Thiệu Khang nóng lòng, vừa đứng dậy thì bóng dáng nàng lại biến mất không thấy tăm tích. Cận Thiệu Khang đứng lên nhìn căn phòng cô tịch, trong lòng đau đớn

- Thiệu Khang... Thiệu Khang...

Bên tai tất cả đều là tiếng nói tiếng cười của nàng

Nàng đứng trước tấm bình phong, mặt đỏ hồng nhìn hần, tươi cười quyến rũ mà thẹn thùng:

- Thiệu Khang, lúc ta tắm không cho vào...

Nàng đứng trước tủ lớn vừa tìm quần áo vừa nói:

- Trời chuyển lạnh rồi, nên may thêm quần áo gì nữa cho người cho hợp?

Nàng ngồi trước bàn, tay cầm một quyển sách y thuật, một lát sau ảo não buông xuống, ôm đầu ôm cổ ảo não:

- Sách này sao viết thâm sâu khó hiểu như vậy?

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, quay đầu nhìn hấn tươi cười, mắt đẹp lưu chuyển:

- Thiệu Khang, ta cài trâm này có đẹp không?

Nàng dựa vào thành giường, nhìn hấn bĩu môi:

- Thiệu Khang, mấy hôm nay đều ngủ muộn, chuyện này không phải là xử lý trong nhà môn sao? Ngày mai còn phải vào châu sớm, ngủ sớm đi một chút

- Thiệu Khang...

- Thiệu Khang...

Trong phòng, mỗi nơi đều có bóng dáng của nàng, mỗi nơi đều có giọng nói của nàng, nàng mỉm cười, nàng nhũn mày, nàng nháy mắt, nàng bĩu môi, nàng chân tình nhìn hấn, nụ hôn nóng bỏng của nàng

Tất cả những điều này dồn dập lại đây khiến lòng hấn vừa ngọt ngào, vừa chua xót. Nhưng đột nhiên, tất cả mọi thứ biến mất, sau đó, nàng lạnh lùng đứng trước mặt hấn, ánh mắt đau đớn mà kiên định

- Chúng ta không còn sau này nữa...

Nàng kiên quyết xoay người, nhanh chóng biến mất trước mặt hấn. Lòng ngực Cận Thiệu Khang đau đớn như bị xé rách, hấn nổi cơn điên quát lớn:

- Trữ An, chuẩn bị ngựa.

Trang trại của Trương Nhược Lan ở Kinh Giao rộng khoảng 300 mẫu, không phải là lớn nhưng đất đai phì nhiêu, sản lượng lương thực hàng năm rất tốt.

Chủ tớ mấy người đến nơi là giờ tỵ, trời đã tối đen, dọn dẹp thu xếp xong thì cũng đã khuya rồi.

Ánh Tuyết bụng thức ăn tới phòng Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, đi đường dài như vậy, người còn chưa ăn gì.

Trương Nhược Lan lúc này làm sao có khẩu vị gì:

- Người để đó đi, chút nữa ta ăn

Trương Nhược Lan ngồi xuống giường, nhìn quanh căn phòng. Đây là lần đầu tiên nàng đến đây, mọi thứ đều quá xa lạ

Lạnh băng mà cô tịch.

Trương Nhược Lan cười khổ, bản thân không có nhà mẹ đẻ đẻ về nhưng tốt xấu cũng có đường lui, không tính là quá tệ

Lúc này, hạ nhân trong trang trại tiến vào bẩm báo:

- Hầu gia tới.

Ánh Tuyết vui vẻ cười nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, nhất định là Hầu gia tới đón người rồi. Hầu gia vẫn còn quan tâm người.

Trước nàng có chút lo lắng, vạn nhất đi rồi khiến Hầu gia và thái phu nhân tức giận, bọn họ cố ý lạnh nhạt với phu nhân một thời gian thì biết làm sao. Cho dù sau này bọn họ vì sợ Thái hậu mà đón phu nhân về thì khí thế của phu nhân cũng không thể bằng trước kia được nữa.

Không ngờ nhanh như vậy Hầu gia đã tới rồi, vậy Thanh di nương kia cho dù sau này được sủng ái cũng không dám làm càn quấy.

Ánh Tuyết còn chưa hết vui mừng lại nghe Trương Nhược Lan nói:

- Người bảo hấn trở về, nói ta không muốn gặp hấn.

Ánh Tuyết lại càng hoảng sợ:

- Phu nhân...

Vừa nói ra miệng bị Trương Nhược Lan lạnh lùng trừng mắt nhìn, Ánh Tuyết không dám nói nữa.

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cửa, nghe hạ nhân báo lại, trong lòng trầm xuống. Hạ nhân nhìn sắc mặt Cận Thiệu Khang, sợ hãi nói:

- Hầu gia... nô tài cũng chỉ là theo lời sai bảo của phu nhân...

Nói xong chậm rãi đóng cửa lại trước mặt Cận Thiệu Khang. Trữ An bị tuyết rơi lạnh run, thấy vậy không khỏi gào lên:

- To gan, dám để Hầu gia ở bên ngoài, không muốn sống?

Cận Thiệu Khang quát hán:

- Im miệng.

Trữ An không dám nói thêm gì nữa nhưng không nhịn được nói thầm:

- Trời lạnh như thế, Hầu gia nửa đêm chạy đến, phu nhân ngay cả cửa cũng không cho bước vào, đúng là quá sắt đá...

Cận Thiệu Khang vẫn đứng trước cửa không nhúc nhích, nhìn cánh cửa lớn đến xuất thần. Tựa như tuyết rơi rét lạnh cũng chẳng là gì với hắn. Cả thế giới này hắn cũng chỉ quan tâm đến người ở phía sau cánh cửa kia.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Trong trang trại, Trương Nhược Lan cũng tựa vào thành giường nhìn khói tỏa ra từ lò sưởi đến xuất thần.

Ánh Tuyết đứng ở cửa, nhận được hồi báo của hạ nhân, nhìn Trương Nhược Lan đang ngăn người nói:

- Phu nhân... Hầu gia còn đứng ngoài cửa, trời lạnh như này...

Trương Nhược Lan không nói một tiếng, nhưng Ánh Tuyết để ý thấy tay nàng nắm chặt góc áo.

Ánh Tuyết khẽ thở dài một tiếng.

Ngoài cửa, Trữ An để ý canh giờ rồi tiến lên nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, cũng sắp đến giờ lâm triều rồi, vào thành cũng mất một đoạn thời gian, chúng ta đi thôi...

Cận Thiệu Khang không phản ứng gì, Trữ An lại nhắc lại mấy lần. Cận Thiệu Khang lúc này mới quay đầu, vừa đi được hai bước, dưới chân lão đảo, đứng lâu một thời gian khiến hai chân hắn có chút tê dại, may mà Trữ An đỡ kịp.

Trữ An cầm tay hắn, nhưng cảm giác như nắm phải khối băng. Hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt không chút thay đổi của chủ tử, trong lòng đột nhiên khó chịu, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Hắn dìu Cận Thiệu Khang lên ngựa, hai người giục ngựa đi khỏi nông trang.

- Phu nhân, Hầu gia đi rồi.

Ánh Tuyết tới bên Trương Nhược Lan, nhỏ giọng nói:

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng gật đầu:

- Ngươi đi nghỉ đi, trời sắp sáng rồi.

Ánh Tuyết đi tới trước mặt Trương Nhược Lan, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, mắt thâm lại khiến người ta có cảm giác trống rỗng.

Từ khi rời đi đến giờ nàng vẫn rất bình tĩnh, không khóc, không tức giận, không oán thán nhưng sự bình tĩnh này càng khiến Ánh Tuyết lo lắng.

- Phu nhân, Hầu gia đứng bên ngoài 2 canh giờ.

- Ánh Tuyết... Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói: - Nam nhân rất xúc động, hứa hẹn xúc động, tình cảm xúc động, xin lỗi cũng xúc động nhưng chúng ta không thể xúc động, càng không thể tin tưởng mà tha thứ cho bọn họ.

Trương Nhược Lan lại nói:

- Ngươi đi đi, ta nghỉ ngơi một chút.

- Vâng.

Ánh Tuyết đi rồi, Trương Nhược Lan nằm trên giường, đột nhiên nhớ lại một người đồng nghiệp kiếp trước. Chồng của cô ấy có quan hệ bất chính với đồng nghiệp, cô ấy vốn định ly hôn nhưng sau đó hai người kia kết thúc, xin cô tha thứ cho hắn ta.

Cô ấy từng rất phiền não, cũng nhiều lần tâm sự với Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan nhớ kỹ lúc ấy cô nói: “Làm sao mà có thể cam đoan sau này hắn ta không làm những chuyện như thế nữa”. Người đồng nghiệp kia nhìn nàng nói: “Nhược Nam, mình và anh ấy yêu nhau hai năm, kết hôn được ba năm. Mình mất 5 năm mới có được gia đình bây giờ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ sao mình có thể buông tay. Đàn ông trên đời này, bất kể là già trẻ, bất kể giàu nghèo đều như nhau, đều kiêu ngạo, hư vinh, tự đại. Chỉ cần có người phụ nữ khác thầm có ý với họ là bọn họ sẽ khó mà tránh khỏi dục ý. Mình thật sự ly hôn với anh ấy, chẳng lẽ sau này sẽ gặp được người tốt hơn? Sao mình có thể chắc chắn người chồng sau này sẽ không làm những chuyện như thế? Ít nhất chồng mình cũng có những điều rất tốt, tiền bạc trong nhà đều do mình quản lý, đối xử với mình cũng rất tốt. Giờ anh ấy đã đồng ý cắt đứt với người kia, trở lại bên mình, mình muốn cho anh ấy một cơ hội. Mình thật sự không có niềm tin cũng chẳng có sức lực để đặt cược lại lần nữa.

Lúc ấy, nàng rất không đồng ý với cách làm này. Bởi vì như thế mà dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của đàn ông? Vậy chẳng phải đàn ông có thể tùy tiện ra ngoài vui chơi, đến lúc bị phát hiện thì trở về là được? Vậy phụ nữ thì là cái gì?

Bây giờ đồng nghiệp kia và chồng cô ấy sống thế nào, chồng cô ấy có còn ngoại tình không Trương Nhược Lan đều không thể biết. Trương Nhược Lan giờ đã có chút hiểu rõ tâm tình của đồng nghiệp kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Cơ Hội

Người đồng nghiệp đó kinh doanh cho cuộc hôn nhân mất năm năm, Trương Nhược Lan không mất nhiều thời gian như vậy. Từ khi chính thức tiếp nhận Cận Thiệu Khang đến giờ cũng chỉ là nửa năm.

Nhưng sự khó chịu của nàng không hề thua kém đồng nghiệp kia. Nàng đón nhận tình cảm này, quyết định bắt đầu nó, khi ấy lòng nàng có biết bao suy nghĩ, trần trụi mà chỉ nàng biết.

Dù chỉ 6 tháng nhưng nàng đã cố gắng rất nhiều, nàng toàn tâm toàn ý với tình cảm nàng. Chẳng lẽ nàng không quý trọng nó?

Hơn nữa, không thể phủ nhận, nàng có cố gắng và cũng có thu hoạch. Nàng cố gắng đạt được thành quả, niềm vui đó không nhỏ. Những điều ngọt ngào, ấm áp Cận Thiệu Khang mang đến cho nàng đều là thật. Cận Thiệu Khang chăm sóc, thấu hiểu nàng, cố gắng làm cho nàng vui vẻ là chuyện không thể nào phủ nhận.

Ban đầu, khi Hoàng thượng không để ý đến tính mạng bản thân mà cứu nàng, lòng nàng đầy cảm kích, cảm động. Cũng vì như thế mà sự chán ghét ban đầu cho hắn cũng phai nhạt đi không ít. Nếu bản thân nàng không phải có tư tưởng một vợ một chồng đã thành thâm căn cố đế, nếu hoàng thượng không phải là Hoàng thượng thì khi hắn tỏ lộ tình cảm với nàng, nàng có cảm giác gì?

Thanh Đại là một nữ tử xinh đẹp, dịu dàng, đa tình, vì Cận Thiệu Khang mà không tiếc mạng sống. Tình cảm mãnh liệt như vậy, với hắn mà nói cũng có lực rung động.

Không thể phủ nhận, hắn động tâm với Thanh Đại, trong lòng hắn có trần trụi. Khi nàng nhìn thấy cảnh đó, đầu tiên nàng nghĩ đến là chia tay bởi vì nàng không thể dễ dàng tha thứ cho sự thay đổi trong tình cảm. Cho dù hắn còn chưa có bất kì hành động gì nàng cũng không chịu được.

Nàng rất tức, nàng rất hận nhưng cũng rất đau lòng, rất tiếc nuối.

Bởi vì, nam nhân này từng rất chân thành đối xử tốt với nàng. Từng vì nàng mà thay đổi nguyên tắc của bản thân, vì nàng mà không tiếc mâu thuẫn với mẫu thân. Giờ đây trong lòng hắn có chút rung động. Nàng có nên buông tha hắn? Hay nên cho hắn chút thời gian để hắn hiểu rõ lòng mình?

Dù sao hắn còn chưa làm ra những chuyện không thể cứu vãn. Cũng bởi vì thế nàng mới quyết định đến nông trang, nếu không nàng đã tiến cung.

Nàng cho cuộc hôn nhân của nàng một cơ hội cuối cùng. Nàng muốn cho Cận Thiệu Khang biết, những lời nàng nói không phải chỉ nói suông.

Con người rất tham lam, những thứ họ muốn rất nhiều nhưng lại bị nhiều thứ khống chế. Nếu muốn có thứ này thì cũng nên buông tha thứ khác.

Cho nên, khi nàng muốn sống cùng Cận Thiệu Khang thì nàng biết nàng không thể nào có được cuộc sống tự do tự tại nhưng nàng vẫn cam tâm tình nguyện bởi vì một gia đình hoàn hảo vẫn là thứ mà nàng mong muốn.

Bây giờ Cận Thiệu Khang cũng phải hiểu, nếu hắn muốn ở bên nàng thì hắn phải buông tha một số thứ, một số thứ mà hắn vốn có thể hưởng thụ.

Ý thức này có lẽ còn hữu hiệu hơn những lời hứa của hắn.

Chuyện sau này, giống như người đồng nghiệp kia nói, ai có thể cam đoan chuyện sau này? Nhưng bây giờ như thế nào thì nên làm cho tốt, đó sẽ là lời hứa cho tương lai

Cận Thiệu Khang đến phủ nha rồi về Tùng Hương viện thỉnh an thái phu nhân.

Thanh Đại đang ở cùng thái phu nhân, thấy Cận Thiệu Khang thì vội bước lên hành lễ:

- Hầu gia, phu nhân không chịu quay lại? Thanh Đại lo lắng nói.

Cận Thiệu Khang vừa nghe đã biết mẫu thân đã biết chuyện tối qua hắn đến nông trang. Hắn nhìn thái phu nhân thấy bà mặt trầm xuống, hiển nhiên là không vui.

- Hầu gia... Thanh Đại nhìn hắn, tự trách: - Đều tại ta không tốt, đều do ta, đều là ta sai, nếu không vì ta phu nhân sẽ không bỏ đi.

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói:

- Thanh Đại, không phải chuyện của ngươi, là trách nhiệm của ta

Là tự hắn đã phóng túng bản thân

- Hầu gia, để Thanh Đại đi cầu xin phu nhân được không?

Thanh Đại tay chân thất thố:

- Hầu gia và phu nhân thành như thế này ta rất khó chịu, phu nhân đối với ta rất tốt. Nói rồi mắt đỏ bừng lên

Thái phu nhân không nhịn được nói:

- Ngươi khó chịu cái gì? Ngươi cũng là thê thiếp của Hầu gia, hôm nay rõ ràng là Nhược Lan sai. Chính vì các ngươi như thế này nên nàng mới càng lúc càng làm càn.

Thanh Đại cúi đầu lau nước mắt

Cận Thiệu Khang nói với nàng:

- Ngươi đi trước đi, ta muốn nói chuyện với thái phu nhân.

Thanh Đại gạt đầu, hoảng sợ nhìn hắn rồi xoay người đi ra ngoài

Cận Thiệu Khang đi tới bên thái phu nhân, thái phu nhân quay đầu đi không để ý đến hắn

- Mẫu thân, ngươi có biết vì sao Nhược Lan lại đồng ý ở cùng ta?

Thái phu nhân quay đầu nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Vì ta từng đồng ý với nàng, đời này kiếp này chỉ có mình nàng.

Thái phu nhân đứng lên, chỉ vào hắn:

- Cái gì? Hầu gia, sao ngươi lại có thể hứa hẹn hoang đường như vậy? Ngươi điên rồi?

Cận Thiệu Khang cười cười như đang cười nhạo chính mình:

- Lúc ta đồng ý ta cho rằng nhất định có thể làm được. Nhưng không ngờ chưa được nửa năm đã làm nàng tổn thương. Mẫu thân, thì ra ta cũng chỉ là kẻ tiểu nhân hèn hạ không tuân thủ hứa hẹn.

Về chuyện hứa hẹn, đột nhiên thái phu nhân cũng không biết nên nói gì. Một lúc sau, thái phu nhân mới nói:

- Hầu gia, ngươi không nên nhất thời xúc động mà hứa hẹn như vậy. Ai da, tuổi ngươi còn trẻ, khí huyết thịnh, tình sâu cũng khó trách mà nói ra những lời khiến đối phương vui vẻ, mẫu thân có thể hiểu. Ngươi không cần khó chịu. Ta bỏ qua cái thân già này, sẽ đi mời nàng quay về. Lời hứa này vốn không nên cho là thật. Ta bảo nàng quay về, ngươi cũng không cần làm như thế nữa, ngươi đừng làm mất mặt nam nhân trước mặt đàn bà như vậy

Cận Thiệu Khang lắc đầu, đột nhiên quỳ xuống chân thái phu nhân:

- Mẫu thân, ta không phải là nhất thời xúc động mà nói ra những lời đó. Ta lần này sai lầm nhưng sau này tuyệt đối sẽ không phóng túng bản thân.

Thái phu nhân nhíu mày:

- Hầu gia, lời này là ý gì. Người quên mất lời hứa nửa năm với ta sao? Giờ đã năm tháng, Nhượng Lan không có tin gì, đã sắp nửa năm, người tính sao đây?

Cận Thiệu Khang dập đầu với thái phu nhân:

- Mẫu thân, thứ ta bất hiểu. Ta chưa bao giờ đồng ý với lời hứa hẹn này, sau này cũng sẽ không tiếp nhận bất kì ai. Bất kể Nhượng Lan có con hay không, ta cũng sẽ không làm tổn thương nàng nữa.

Thái phu nhân tức giận đến run người, vung tay tát hấn, tay run run:

- Hầu gia, người lớn như vậy, đây là lần đầu tiên mẫu thân đánh người, mẫu thân mong có thể đánh tỉnh người. Những lời này người nói ra không thấy xấu hổ với liệt tổ liệt tông? Chỉ vì một người đàn bà như vậy mà người bỏ mặc hương khói Cận gia sao?

Cận Thiệu Khang vội dập đầu:

- Mẫu thân bớt giận, Nhượng Lan bây giờ không có gì nhưng sau này nhất định sẽ có con. Cho dù không có, Thu Nguyệt có con... Nếu... nếu không được, ta có thể để con của Nhị đệ quá kế thừa kế tước vị, sau này vẫn có thể kéo dài hương hỏa Cận gia.

Thái phu nhân chỉ vào hấn rồi ngã lăn ra, hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì trước mắt là khuôn mặt tiều tụy của Cận Thiệu Khang, hay mắt đầy tơ máu, râu mép mọc dài, đầy mắt thâm quầng. Hấn đang quỳ trước giường.

Thái phu nhân nhìn rồi đau lòng rơi lệ.

- Khang Nhị, lúc người năm tuổi đã có thể thông thạo La Hán quyền, bảy tuổi đã tu chí làm đại tướng quân. 12 người đã len lén đi theo phụ hầu người lên chiến trường, 16 tuổi đã thành Đại tướng quân. Ai cũng nói An viễn hầu anh vũ bất phàm, đó chính là niềm tự hào của mẫu thân. Nhưng sao giờ người lại thua trong tay một người đàn bà. Người đó lại là Trương Nhượng Lan. Nàng không có thi tình ý họa như Vu Thu Nguyệt, chẳng xinh đẹp ôn nhu như Thanh Đại. Rốt cuộc nàng có chỗ nào hấp dẫn người để mà công lao ta thủ tiết nhiều năm lại nuôi ra một kẻ sợ vợ?

Thái phu nhân không thể nghĩ thông.

Cận Thiệu Khang nhìn thái phu nhân, nhẹ nhàng nói:

- Mẫu thân, bởi vì Nhượng Lan rất quan tâm tới ta. Thi tình ý họa ý, xinh đẹp ôn nhu có lẽ sẽ khiến ta nhất thời thấy thoải mái. Nhưng Nhượng Lan lại khiến ta hạnh phúc ấm áp. Mẫu thân có biết không? Nàng vì để thù cho ta một chiếc khăn tay đẹp mà luyện tập rất nhiều, tay bị kim châm chảy máu đau đớn... Nàng quan tâm đến nhất cử nhất động của ta, luôn suy nghĩ cho ta, luôn khiến ta nhớ nhung. Vu Thu Nguyệt dù thi tình ý họa ý thì cũng đẩy nhà hoàn đến giường ta...

- Nhưng Thanh Đại? Thanh Đại vì người mà mạng cũng không cần. Chỉ cần người cho nàng cơ hội, nàng làm còn tốt hơn Nhượng Lan.

- Mẫu thân, ta không nên quá tham lam. Nhượng Lan không phải là nữ tử nào khác. Nàng không phải Thu Nguyệt, không phải Yên Nhiên, không phải Thanh Đại. Nàng có thể cố gắng nhưng phải đạt được toàn bộ. Ta muốn giữ nàng lại thì không thể cho bất kì ai cơ hội. Thanh Đại dù tốt cũng không thể thay thế được Nhượng Lan. Giờ ta mới hiểu được, ta không thể mất nàng. Mẫu thân, ta biết ta khiến người rất thất vọng. Mặc kệ giáp ta là tướng quân, cỡi khôi giáp ta cũng chỉ là một người bình thường. Ta hi vọng có người sẽ chia vinh nhục, có thể hạnh phúc vui vẻ bên ta. Ta biết, ngoài Nhượng Lan, không ai có khả năng đó.

- Oan nghiệt, oan nghiệt... Thái phu nhân thờ dài

- Mẫu thân, ta nhất định phải tìm Nhượng Lan về, cho dù là cầu xin nàng ta cũng phải đưa nàng về. Xin người tha thứ tội bất hiếu. Cận Thiệu Khang cúi đầu nghẹn ngào.

Thái phu nhân yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Chuyện khác ta có thể không nói nhưng đem con Thiệu Đường quá kế ta tuyệt đối không đáp ứng. Tước vị của phụ hầu người nhất định chỉ do con của người kế vị.

Cận Thiệu Khang vui mừng:

- Tạ ơn mẫu thân, mẫu thân yên tâm, Nhượng Lan và ta đều khỏe mạnh, nhất định sẽ sinh cho mẫu thân những đứa cháu trắng trẻo, mập mạp.

Thái phu nhân thờ dài:

- Chỉ tiếc cho Thanh Đại.

- Sau này ta sẽ không bạc đãi nàng. Cận Thiệu Khang nhỏ giọng nói

Cận Thiệu Khang ra khỏi Tùng hương viện, vốn định đi nói chuyện với Thanh Đại nhưng vừa đến Nghênh Hương viện thì Liễu Hồng nói:

- Khi trở về Thanh di nương bị đau ngực đã đi nghỉ, giờ nô tỳ gọi nàng dậy?

Cận Thiệu Khang đáp:

- Thôi đi, hôm khác ta trở lại

Mấy ngày kế tiếp, Cận Thiệu Khang ban ngày ở phủ nha, tối về phủ ăn uống qua loa rồi cùng Trữ An đi tới nông trang, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng đi mấy ngày đều chỉ bị đứng ngoài. Cận Thiệu Khang vẫn đứng đó chờ, đến sáng lại đi triều sớm.

Trong thời gian này, Cận Thiệu Khang cũng đi tìm Thanh Đại hai lần. Nhưng một lần Thanh Đại tắm, một lần đã ngủ, Cận Thiệu Khang không tìm được cơ hội để nói chuyện cùng nàng.

Ngày nào cũng không ngủ, Cận Thiệu Khang gầy đi trông thấy. Chẳng những thái phu nhân đau lòng mà Trữ An cũng không nhịn được, nhiều lúc chỉ muốn phá cửa mà vào. Đến ngày thứ 10, cuối cùng Ánh Tuyết cũng ra mở cửa.

- Hầu gia, phu nhân mời người vào

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Một Mỗi

Những ngày trước, dù Cận Thiệu Khang ngày nào cũng đến nông trang nhưng Trương Nhược Lan luôn không chịu gặp hắn.

Ngày thứ mười, Ánh Tuyết nhận được thông báo, bước vào nói với Trương Nhược Lan:

- Phu nhân, Hầu gia tới

Còn chưa đợi Trương Nhược Lan đáp lời, Ánh Tuyết nói:

- Phu nhân, đã mười ngày rồi Hầu gia không nghỉ ngơi, hạ nhân nói Hầu gia càng ngày càng gầy.

Trương Nhược Lan đứng ở cửa sổ không lên tiếng.

Ánh Tuyết có chút vội vã:

- Phu nhân, tốt xấu gì người cũng nên cho Hầu gia một cơ hội nói chuyện, cứ như vậy, ta rất sợ Hầu gia sẽ bị bệnh. Hầu gia không khỏe, người cũng đau vui, sao phải khổ vậy?

- Mười ngày rồi...

Trương Nhược Lan than nhẹ một tiếng, xoay người lại:

- Cho hắn vào đi

Mười ngày đã qua, có lẽ hắn cũng đã hiểu rõ rồi chứ

Ánh Tuyết vui mừng vội vã đi mời Cận Thiệu Khang.

Trương Nhược Lan ngồi xuống ghế bên cạnh. Ở đây không có chỗ nào ngồi gần, như vậy có thể ngăn hắn ngồi quá gần nàng, để cho bọn họ thêm tỉnh táo, lí trí nói chuyện.

Nàng ngồi xuống, tay đặt trên bàn, nhìn ra phía cửa, nghe được tiếng bước chân dồn dập của hắn càng lúc càng gần, tay nàng có chút run rẩy, phát hiện ra, nàng vội co tay vào tay áo.

Cửa cốt kết mở ra, trong nháy mắt, Trương Nhược Lan lập tức tỉnh táo lại, nàng ngẩng đầu nhìn ra phía cửa.

Dù Ánh Tuyết từng nói với nàng rằng Cận Thiệu Khang gầy đi nhưng nàng không nghĩ hẳn gầy như vậy.

Hốc mắt trũng sâu xuống, mắt đỏ hoe đầy tơ máu, gương mặt cứng rắn, cảm bào vốn vừa vận giờ rộng thùng thình. Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang đứng ở cửa nhìn nàng. Nàng ngồi đó, mặc trường bào trắng khiến mặt nàng càng tái nhợt. Khuôn mặt nàng cũng gầy đi, đôi mắt thâm đen trũng xuống, nàng mím môi tỏ ra không chút để ý nhưng sự sợ hãi và quan tâm trong mắt nàng đã để lộ tâm tình của nàng.

Trong lòng hắn vừa vui mừng vừa khó chịu như có cái gì đổ ngập đầy trong lồng ngực hắn, đau đớn, ê ẩm cơ hồ muốn phá tung ra. Những lời vốn định nói, một lòng sám hối, một lòng nhớ nhung nhưng chỉ vừa nhìn thấy nàng thì lại không nói được nữa, cuối cùng chỉ khẽ gọi một tiếng:

- Nhược Lan.

Giọng nói có sự ảm đạm nhưng không thể nào khắc chế được tâm tình của hắn, sự nhớ nhung vô tận, sự sám hối tội cùng và vô cùng không muốn... Giống như cơn gió từ phương xa thổi tới khiến lòng nàng rung động.

Trương Nhược Lan trong lòng đau xót, quay đầu đi.

Phía sau, Ánh Tuyết đỏ mắt nhìn bọn họ, nàng đi ra ngoài, đóng cửa lại, dấn dò đám hạ nhân lui hết xuống.

- Ngươi còn tới đây làm gì? Trương Nhược Lan khẽ nói.

Cận Thiệu Khang đi tới bên nàng nhưng không tìm được chỗ ngồi bên cạnh nàng, hắn đành dừng bước trước mặt nàng.

- Nhược Lan, ta tới xin nàng tha thứ. Hắn nhìn nàng nói.

- Tha thứ?

Trương Nhược Lan khẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đã làm sai thì mới phải xin tha thứ... Nàng trấn an bản thân, ban đầu hắn không nói dối, như vậy sẽ khiến nàng không phải khinh bỉ nam nhân nàng từng yêu sâu nặng.

- Tha thứ cái gì? Tha thứ người thích Thanh Đại?

Hắn quỳ xuống trước mặt nàng, cầm tay nàng đặt lên đầu gối hắn. Nàng chấn động, vội giãy ra nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu kia thì ngừng giãy.

Hắn chậm rãi nói:

- Nhược Lan, không phải như nàng nghĩ... Không sai, đều là ta sai, khi nàng ấy ôm ta, nói với ta những lời đó, trong nháy mắt ta bị mê hoặc, bị cảm động, không đành lòng nên không đẩy nàng ấy ra. Điểm này ta không thể phủ nhận...

Hắn nắm chặt tay nàng, nét mặt mặc dù vẫn cố bình tĩnh nhưng lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi đã tố cáo sự lo lắng trong lòng hắn.

Nàng lặng lẽ nhìn hắn.

- Nhưng Nhược Lan, ta chưa bao giờ muốn quay lưng lại lời thề với nàng. Ta dù biết Thanh Đại là nữ tử tốt, khi nàng ấy vì ta bị thương ta có thương tiếc, khi nàng ấy nói thích ta ta có cảm động nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Lúc nàng ấy sắp chết, ta chỉ cảm thấy nàng ấy rất đáng thương, thấy có chút mang nợ nàng ấy nhưng khi nàng rời khỏi ta, Nhược Lan, ta hoàn toàn không thể tiếp nhận, ta quả thực muốn nổi điên. Nếu với nàng ấy là thích thì với nàng là gì? Hoàn toàn không thể so sánh được... trong lòng ta, không ai có thể so sánh với nàng...

Hắn cúi đầu, tựa trán lên tay nàng, tay run rẩy. Hai mắt Trương Nhược Lan cay cay, nàng cố cắn chặt môi mới ngăn lại dòng nước mắt.

- Nhược Lan, ta không biết nên nói sao nàng mới tha thứ cho ta. Nhưng ta biết, trong lòng ta không có nữ nhân nào khác, ta chắc chắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói nghẹn ngào, trong mắt ngấn lệ:

- Nhược Lan, ta đã thấy những chiếc khăn nàng thêu cho ta, rất đẹp, ta rất thích nhưng còn chưa thêu xong, nàng không thể bỏ dở giữa chừng, nàng không thể cứ như vậy mà buông tay. Nàng nói nhất định sẽ thêu khăn tay cho ta... Nhược Lan, chúng ta đã từng rất vui vẻ, nàng không thể cứ thế mà bỏ ta đi...

Sống mũi Trương Nhược Lan cay cay, không nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, nàng lẩm bẩm nói:

- Lúc trong rừng mai, chính mắt ta thấy nàng ấy ôm ngươi, ta cứ chờ, cứ chờ, chờ ngươi đẩy nàng ấy ra. Nhưng ngươi mãi không đẩy ra... Thiệu Khang, ngươi có biết tâm tình ta khi đó...

Lòng Cận Thiệu Khang đau đớn. Hắn đứng dậy, ôm nàng:

- Điều là ta sai, ta là kẻ tiểu nhân, ta nhất thời hồ đồ. Nhưng bây giờ ta rất tỉnh táo, ta biết ta muốn cái gì, ta biết thứ đáng giá nhất với ta là gì. Sau này tuyệt đối ta sẽ không mắc sai lầm nữa. Nhược Lan, tha thứ cho ta, đừng rời ra, đừng bỏ mặc ta.

Hắn ôm nàng, nước mắt rơi xuống cổ nàng.

Tương Nhược Lan tựa vào lòng hắn, mùi hương của hắn tràn ngập, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt càng nhiều.

Đây là nam nhân nàng yêu sâu sắc, đây là cuộc hôn nhân nàng cố gắng, nỗ lực mới có được, nếu nàng cứ vậy mà bỏ qua, sau này nhất định nàng sẽ hối hận. Đây không phải là cho hắn một cơ hội mà cũng là cho chính nàng một cơ hội.

Cận Thiệu Khang đón Tương Nhược Lan về nhà.

Trên xe, Cận Thiệu Khang ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Nhược Lan, ta biết chuyện lần này làm nàng tổn thương, sau này ta nhất định sẽ cố gắng để làm nàng quên đi nỗi đau này.

Tương Nhược Lan cười cười, không nói. Nếu nàng đã quyết định cho nhau một cơ hội thì sẽ cố gắng làm cho bản thân quên chuyện này, nếu không chẳng phải sẽ khiến cuộc sống của cả hai đều không vui? Sở dĩ nàng tha thứ cho hắn và vì muốn để mình sống vui vẻ chứ không phải là để đôi bên hành hạ lẫn nhau. Nếu như thế, sự tha thứ của nàng còn có ý nghĩa gì?

Cận Thiệu Khang lại nói:

- Chuyện Thanh Đại ta sẽ nhanh chóng xử lý tốt

Tương Nhược Lan nói:

- Thanh Đại là Hoàng thượng ban, người định xử lý thế nào?

Cận Thiệu Khang yên lặng một hồi rồi nói:

- Với bên ngoài xưng bệnh, đưa nàng đến biệt viện. Sau này không bạc đãi nàng, ta sẽ nói với nàng, chỉ cần nàng không gây loạn thì không có vấn đề

Lòng Tương Nhược Lan hơi rung động, nếu Thanh Đại thực sự như biểu hiện trong sạch, vô tội thì sẽ không gây loạn. Nhưng nếu là loại người như Vu Thu Nguyệt nói thì sao lại rời đi.

Cho dù như thế, nàng cũng không ở lại được lâu nữa, sắp đến kì hạn nửa năm, theo ước định, Hoàng thượng sẽ phải đưa nàng trở về

- Việc này người có thể làm được nhưng chỉ sợ phía mẫu thân...

- Nàng yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho ta, sẽ không khiến nàng khó xử

Tương Nhược Lan cười cười, dựa vào lòng hắn. Cận Thiệu Khang đối tốt với nàng là không thể nghi ngờ, đây cũng là nguyên nhân nàng lưu luyến cuộc hôn nhân này.

- Thiệu Khang, sau này chúng ta còn có thể vui vẻ như trước kia?

Cận Thiệu Khang khẽ hôn lên má nàng:

- Có chứ, nhất định là có

Hắn sẽ cố hết sức lực của mình

Trở lại Hào phủ đã là nửa đêm, hai người không muốn làm kinh động thái phu nhân, trực tiếp trở về Thu Đường viện.

Đám Liên Kiều trở về thì vui mừng, cùng nha hoàn trong viện trò chuyện mấy câu rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc cho Tương Nhược Lan, sau đó bưng nước vào cho bọn họ rửa mặt.

Trong thời gian này hai người cũng không nghỉ ngơi cẩn thận, ngồi xe lâu như vậy đã mệt không chịu nổi, nhất là Cận Thiệu Khang, dù là người có võ cũng mệt mỏi. Tương Nhược Lan nhìn mắt hắn thâm đen mà đau lòng.

Đang lúc hai người chuẩn bị nghỉ ngơi thì Liễu Hồng cầu kiến.

Tương Nhược Lan cùng Cận Thiệu Khang thoáng nhìn nhau không hiểu có chuyện gì?

Tương Nhược Lan bảo Liên Kiều cho Liễu Hồng vào

Liễu Hồng bước vào, hành lễ rồi nói:

- Hầu gia, Thanh đi nương biết Hầu gia và phu nhân đã về, Thanh đi nương muốn mời Hầu gia tới có chút chuyện muốn nói.

Tương Nhượng Lan nhìn Cận Thiệu Khang, mặc hấn quyết định. Cận Thiệu Khang suy nghĩ rồi nói với Tương Nhượng Lan:

- Vừa đúng dịp nói với nàng, ngày mai chuẩn bị một chút rồi chuyển đi là được.

Sớm đưa nàng đi, Tương Nhượng Lan không gặp nàng lòng cũng sẽ nhẹ nhàng hơn. Đối với Thanh Đại, những gì hấn có thể làm cũng chỉ có thế, hy vọng nàng có thể hiểu.

Tương Nhượng Lan gật đầu.

Cận Thiệu Khang mặc quần áo, lúc sắp đi nắm tay nàng nói:

- Chờ ta về...

Hấn cười cười, gương mặt hao gầy mệt mỏi đến má lúm đồng tiền cũng không thấy đâu.

Tương Nhượng Lan nhìn hấn, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, cảm giác khó mà nói nhưng chỉ trong chớp lát.

- Sớm đi sớm về

- Ta biết

Cận Thiệu Khang đi rồi, Liên Kiều bụng đồ ăn khuya cho nàng. Tương Nhượng Lan thời gian này cũng không ăn uống được gì, giờ đây lòng thoải mái, không khỏi cảm giác vừa mệt vừa đói. Nàng ăn một bát canh rồi dặn Liên Kiều hâm nóng cho Cận Thiệu Khang trở lại ăn.

Ăn xong, nàng rửa mặt rửa tay, nằm trên giường chờ Cận Thiệu Khang quay về.

Trên giường ấm áp, cả người cảm giác thoải mái vô cùng. Tương Nhượng Lan chờ chờ rồi buồn ngủ nhưng vẫn cố thức, cuối cùng bất tri bất giác ngủ quên.

Cũng không biết qua bao lâu, Tương Nhượng Lan đột nhiên tỉnh lại.

Trong phòng đen tối, yên tĩnh lạ thường

Nàng sờ qua bên cạnh, bên giường trống rỗng, lòng nàng trầm xuống, hỏi vọng ra ngoài:

- Giờ là giờ nào rồi?

Chốc lát, Liên Kiều khoác áo, bụng bát cháo, nhái ngủ đi vào:

- Phu nhân, giờ đã là giờ sửu

- Hầu gia vẫn chưa về

Liên Kiều mơ hồ:

- Không thấy Hầu gia

Lòng Tương Nhượng Lan lạnh lẽo, hấn đi đã hơn hai canh giờ...

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Đau

Lòng Tương Nhượng Lan mất khống chế, cảm giác kinh hoàng. Nàng cố thở sâu mấy lần, cho mình tỉnh táo lại.

Không nên nghĩ vậy, không nên nghĩ vậy, có lẽ chỉ là trò chuyện lâu lâu thôi, sẽ không đâu, hấn sẽ không làm ra loại chuyện đó. Hấn vừa mới đón mình về, sẽ không làm ra loại chuyện đó được, hấn không phải là loại người đó.

Nàng tự nhủ với chính mình nhưng cảm giác hoảng loạn trong lòng càng lúc càng dâng cao, một số suy nghĩ len lỏi không chế nàng

Nàng không ngừng tự khống chế mình, xuống giường, mặc quần áo, nói với Liên Kiều:

- Liên Kiều, chúng ta đến Nghênh hương viện.

Ánh nến trên tay Liên Kiều chiếu rõ khuôn mặt tái nhợt đáng sợ của Trương Nhược Lan. Liên Kiều không khỏi rùng mình, trong lòng hoảng sợ.

- Vâng... phu nhân.

Liên Kiều xách đèn lồng đi dẫn đường phía trước, Trương Nhược Lan đi theo sau, vội vàng bước đi, quên cả áo khoác chống gió, lúc này gió lạnh thổi trên người nàng, trên mặt nàng như những lưỡi dao cứa vào da thịt nhưng nàng cũng chẳng có cảm giác gì.

Nàng nhìn về phía trước, trong lòng chỉ lẩm nhẩm một câu nói

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu, hẳn không phải là người như thế...”

Chốc lát sau đã tới Nghênh Hương viện

Liên Kiều quay đầu nhìn Trương Nhược Lan một cái, Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Liên Kiều, gõ cửa... Giọng nói run run.

Liên Kiều lo lắng vươn tay gõ gõ cửa, tiếng cóc cóc nặng nề vang lên trong đêm tối

Trương Nhược Lan tiến lên vài bước, đột nhiên Liên Kiều nắm tay nàng:

- Phu nhân, chúng ta về đi...

Trương Nhược Lan nhìn nàng, hai mắt mở to, nhẹ nhàng mà cố chấp gỡ tay nàng ra, xoay người đi vào trong

Liên Kiều vội đi theo

Vừa vào đã ngửi thấy mùi hoa lan nồng nàn, Trương Nhược Lan đi thẳng qua sân, tới phòng chính.

Trương Nhược Lan dừng bước, nhìn ánh đèn leo lét bên cửa sổ.

Gió bắc thét gào như tiếng quỷ khóc, tuyết rơi sần sật.

Cả người Trương Nhược Lan lạnh lẽo vô cùng, nàng kinh ngạc đứng trước cửa

Liên Kiều nhìn nàng như vậy, bước qua kéo tay nàng, gần như phát khóc:

- Phu nhân, chúng ta về thôi, ta sợ lạnh quá.

Trương Nhược Lan không đáp, đột nhiên đứng thẳng lưng, tay chạm vào cửa

Nhưng trong nháy mắt lại mất đi khí lực mà run rẩy không ngừng

- Phu nhân...

Nhược Lan đột nhiên ngẩng đầu, tay đẩy mạnh một cái, ầm một tiếng, cửa mở ra, đập vào tường phát ra tiếng động liên tục

Mùi rượu nồng nặc xông thẳng tới.

Chiếc bàn tròn giữa phòng đặt một bầu rượu trắng, hai chiếc chén bạch ngọc, một chiếc chén lẫn lóc trên bàn

Một chén còn lại rơi trước giường

Giường...

Trương Nhược Lan ngây ngốc đứng đó, đầu óc trống rỗng.

Liên Kiều theo vào, thấy như vậy thì kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy trên giường, Hài gia và Thanh Đại nằm đó. Tóc dài đen nhánh của Thanh di nương phủ lên vòm ngực trần của Hài gia. Cánh tay trắng nõn của Thanh di nương vòng lên cổ Hài gia, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, quả thực là không một mảnh vải...

Hai người vẫn ngủ say, thậm chí Hầu gia còn ngáy nho nhỏ.

Liên Kiều không biết làm sao, nước mắt rơi xuống. Nàng nhìn Trương Nhược Lan, thấy Trương Nhược Lan nhìn thẳng về phía giường không chớp mắt, mặt trắng bệch, người hơi lay động, tựa như có thể chết bất cứ lúc nào

Liên Kiều kéo tay nàng khóc:

- Phu nhân, chúng ta đi, chúng ta về thôi.

Trương Nhược Lan chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt ngây ngốc tựa như nhìn mà không nhìn nàng, hoàn toàn vô hồn

Nàng lăm bắm nói:

- Liên Kiều, người khóc cái gì... thì ra đến người cũng biết ta sẽ đau lòng

Liên Kiều khóc lóc không ngừng, kéo Trương Nhược Lan trở về

- Phu nhân chúng ta trở về.

Lúc này trên giường truyền đến một tiếng động khẽ, Liên Kiều quay lại đã thấy Thanh Đại tỉnh lại từ bao giờ, đôi mắt đẹp hoảng sợ nhìn các nàng

Liên Kiều vừa thấy nàng, cảm giác máu nóng xông lên, nàng hô to một tiếng rồi chạy đến:

- Hồ ly tinh chết tiết, ta đánh chết người.

Liên Kiều giật tóc Thanh Đại, dương tay bạt tai Thanh Đại mấy cái, Thanh Đại khóc lớn.

Trương Nhược Lan như không nhìn thấy những cảnh này, chỉ kinh ngạc nhìn Cận Thiệu Khang vẫn ngủ say.

Liên Kiều như bị điên mà điên cuồng đánh Thanh Đại. Mặt Thanh Đại nhanh chóng bị sưng phù lên, nàng khóc nhào tới người Cận Thiệu Khang. Không lâu sau, Cận Thiệu Khang tỉnh lại.

Hắn mở mắt nhìn Thanh Đại nhào lên người hắn khóc rống lại nhìn sang Liên Kiều tức giận, lo lắng bên cạnh, sau đó nhìn thấy cách đó không xa, Trương Nhược Lan ngây ngốc đứng nhìn hắn, trong mắt mờ mịt.

Nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại. Hắn nhớ tới chuyện hôm qua, nhìn Thanh Đại và mình, mặt cắt không còn giọt máu. Hắn xúc chấn lên định đi về phía Trương Nhược Lan nhưng lập tức phát hiện người không mảnh vải, đồng thời cũng phát hiện mặt Trương Nhược Lan tái thêm vài phần

Hắn lùi về chần, quay đầu gầm lên với Thanh Đại đang khóc rống:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thanh Đại sợ đến run người, vội lấy chăn che thân thể nhưng không cẩn thận để lộ ra dấu hôn trên ngực

Trương Nhược Lan nhìn dấu hôn đó, nhẹ nhàng cười cười, nhìn như cười nhưng cảm giác như khóc.

Mà Cận Thiệu Khang nhìn thấy đó thì mặt sầm xuống, sự kinh sợ biến mất hoàn toàn.

- Hầu gia... người quên rồi? Thanh Đại vừa khóc vừa nói: - Tối hôm qua người uống say...

Say? Sắc mặt Cận Thiệu Khang trắng bệch nhìn lại bầu rượu trên bàn, cẩn thận nhớ lại chuyện đêm qua. Đột nhiên cảm giác đau đầu vô cùng, hắn ôm đầu nhớ lại

Từ khi vào phòng Thanh Đại, không lâu sau, có lẽ do quá mệt, hắn cảm giác có chút choáng váng, sau đó như ngất đi, loáng thoáng nhớ Thanh Đại quả thật rót rượu cho hắn, sau đó hắn uống. Nhưng những thứ nàng nói và chuyện đã xảy ra, hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Nhưng giờ mọi thứ đều rõ ràng như vậy, ngay cả hắn cũng không thể tin rằng mình và Thanh Đại không xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn nhìn về phía Trương Nhược Lan, thấy nàng đang nhìn mình, trong ánh mắt không có hận, không có giận, không có oán, chỉ như nhìn một người xa lạ.

Lòng hắn dần dâng lên cảm giác khủng hoảng, cảm giác này dần dâng lên, chuyển thành tuyệt vọng.

- Nhược Lan, khoan đã, ta không nhớ gì hết... Nhược Lan

Hắn nhìn nàng, giọng nói thật khó khăn

Tương Nhược Lan cười cười, chậm rãi đi tới bên giường. Nàng nhìn hắn chăm chăm nhưng ánh mắt rất nhẹ nhàng, hắn cảm giác tim như bị dao cắt.

Nàng đột nhiên xốc chân lên. Liên Kiều hét lớn, che mặt quay đi, Thanh Đại đỏ mặt ôm ngực.

Mà Cận Thiệu Khang không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn nàng, ánh mắt tuyệt vọng mà bất đắc dĩ.

- Nhược Lan... Nhược Lan..

Hắn khẽ gọi tên nàng

Tương Nhược Lan giống như là không nghe thấy, ánh mắt chậm rãi quay sang nhìn Thanh Đại, Thanh Đại thẹn thùng rút chân, vết máu trên nệm hiện ra.

Tương Nhược Lan nhìn vết máu đỏ, tim như bị cái gì xé toạc đến nhỏ máu

Nàng nhẹ nhàng mở miệng:

- Ngươi còn nhớ hay không đã không còn quan trọng nữa

Liên Kiều lại muốn xông lên đánh Thanh Đại. Tương Nhược Lan kéo tay nàng:

- Thôi đi...

Nàng chậm rãi nhìn Thanh Đại, ánh mắt không oán không hận:

- Ta không trách ngươi, ta không trách ngươi.

Thanh Đại đang khóc lóc nghe vậy không khỏi ngừng khóc, kinh ngạc nhìn nàng

Tương Nhược Lan xoay người sang chỗ khác:

- Liên Kiều, ngươi nói đúng, chúng ta nên đi...

Cận Thiệu Khang vội nắm tay nàng:

- Nhược Lan, Nhược Lan...

Hắn muốn giữ lại nhưng không thể nói thêm lời nào

Tương Nhược Lan không quay đầu, nói rành rọt:

- Buông tay, ta ghê nó bẩn.

Mỗi chữ như một con dao chém vào ngực hắn, hắn cố chấp nắm tay nàng không buông như nắm lấy hy vọng cuối cùng.

- Nhược Lan, ta không biết vì sao lại như vậy, ta nhất thời không nghĩ ra, nàng cho ta thời gian... ta không thể làm như vậy...

Trước mặt nhiều người như vậy nhưng nước mắt hắn rơi không ngừng

Tương Nhược Lan muốn rút tay ra nhưng không còn chút sức lực.

- Cho ngươi thời gian để nhớ lại thì thế nào? Nhớ lại sự không đành lòng của ngươi.

Nàng quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng:

- Tim ta cũng là thịt, ta không chịu nổi đâu...

Nàng muốn rút tay nhưng không rút nổi:

- Ngươi đừng ép ta đánh ngươi, ta không muốn làm bẩn tay ta, cũng khiến ta cảm giác mình rất độc ác

Mặt hắn tái lại, tay buông xuống.

Tương Nhược Lan xoay người, chậm rãi đi ra ngoài như một du hồn, Liên Kiều vội đỡ lấy nàng.

Cận Thiệu Khang ngơ ngác nhìn bóng nàng, đột nhiên nổi cơn điên bước xuống xem xét bầu rượu

Thanh Đại khoác áo vào, sau đó cầm quần áo khoác lên người hắn:

- Hầu gia, đừng để lạnh.

Cận Thiệu Khang đẩy nàng ra, đập chén rượu xuống đất, chỉ vào nàng gầm lên:

- Trong rượu ngươi bỏ gì vào? Ta không thể nào làm chuyện đó. Nhất định ngươi giở trò quỷ.

Sắc mặt Thanh Đại tái nhợt như vô cùng đau đớn, nàng quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Hầu gia, Thanh Đại tuy là ca cơ nhưng biết giữ mình trong sạch. Thanh Đại tuyệt không làm chuyện hèn hạ vô sỉ này. Nếu Hầu gia không tin cứ đi tra xét, nếu Thanh Đại giở trò Thanh Đại sẽ chết trước mặt Hầu gia.

Lúc này, Liễu Hồng sớm đã bị đánh thức vọt vào quỳ xuống trước mặt Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, tối qua quả thật người uống say. Máy nha hoàn chúng ta đều thấy được. Người ta nói, say rượu làm loạn, sao người không nghĩ ra, người không thể nói oan cho di nương chúng ta được.

Thanh Đại khóc như đứt từng khúc ruột.

Cận Thiệu Khang run lên, vội vịn vào bàn, cả người run rẩy. Hắn cố nhớ lại nhưng càng cố càng đau đầu, càng không nghĩ ra.

- Không đâu, không đâu... ta không thể nào làm chuyện này được.

Hắn không ngừng lắc đầu

Thanh Đại khóc nói:

- Hầu gia, giờ đừng nói chuyện đó, mau đi xem phu nhân, ta thấy nàng không ổn.

Cận Thiệu Khang chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ra cửa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Hắn lẩm bẩm nói:

- Ta còn mặt mũi nào gặp nàng.

Nhưng chỉ một giây sau, hắn vội vã xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Đau Đớn

Tương Nhượng Lan trở lại Thu đường viện, Liên Kiều đỡ nàng ngồi xuống bên bàn, rót chén trà nóng cho nàng:

- Phu nhân, người uống chén trà đi

Tương Nhượng Lan bưng lên uống một ngụm. Liên Kiều vội hô:

- Phu nhân, cẩn thận bỏng...

Nhưng đã chậm, trà nóng bỏng theo họng nàng xuống đến dạ dày, khó chịu đến chảy nước mắt. Nàng ôm ngực, cúi đầu.

Liên Kiều vội vàng lấy chén nước ấm cho nàng, vừa vỗ lưng cho nàng

Tương Nhượng Lan ngán nàng lại:

- Ta không sao...

Lúc này, Cận Thiệu Khang vọt vào, Liên Kiều vội lui ra ngoài.

Liên Kiều đóng cửa, vừa xoay người đã thấy Ánh Tuyết vội vã chạy tới, Ánh Tuyết nắm tay nàng, lo lắng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Nửa đêm kêu ta đến, tiểu nha đầu nói không rõ ràng gì cả.

Liên Kiều kéo nàng qua một bên, còn chưa nói nước mắt đã rơi:

- Ánh Tuyết, phu nhân thật đáng thương...

Vừa nói vừa kể chuyện đã xảy ra ở Nghênh Hương viện cho Ánh Tuyết.

Ánh Tuyết nghe xong, thờ dài, thấp giọng nói:

- Thật ra chuyện này là chuyện sớm muộn, chỉ là phu nhân còn không hiểu...

Liên Kiều nghe vậy tức giận, ngẩng đầu lên định chỉ vào Ánh Tuyết mà mắng chửi nhưng khi muốn mở miệng lại phát hiện không tìm được bất kì từ gì để phản bác. Nàng cúi đầu, dùng tay áo lau nước mắt.

Trong phòng, Trương Nhược Lan nghe được tiếng động thì quay đầu lại đã thấy Cận Thiệu Khang đứng sau nàng, trên người khoác một chiếc áo choàng, chân trần đỏ ửng.

Trương Nhược Lan nhìn hẩn một cái liền quay đầu coi như không nhìn thấy hẩn.

Cận Thiệu Khang đi tới ngồi xuống bên nàng. Hẩn nhìn bàn tay nàng đặt trên bàn, rất muốn cầm lấy nhưng lại không dám.

- Nhược Lan...

Hẩn nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói khàn khàn mà đau đớn:

- Nhược Lan, ta thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, ta không nhớ được gì hết. chuyện này không bình thường, cho dù ta uống rượu cũng không thể quên hết được. Nhược Lan, nàng cho ta chút thời gian.

Chuyện này rất khả nghi, chỉ cần cho hẩn một chút thời gian, nhất định hẩn có thể tra rõ

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng cười lạnh:

- Hầu gia muốn nói gì, là muốn nói mình bị xếp đặt, bị hạ thuốc mê nhưng...

Nàng quay đầu nhìn hẩn, ánh mắt tối tăm không có lấy một tia sáng:

- Cho dù là như vậy cũng là nguoi cho người khác cơ hội xếp đặt nguoi. Hầu gia mang tâm tình gì mà uống rượu với Thanh Đại? Bởi vì Thanh Đại tình sâu, bởi vì Thanh Đại khóc lóc khiến Hầu gia không đành lòng, thương tiếc? Hầu gia, sự thương tiếc và không đành lòng của nguoi, ta chịu đủ rồi.

Là không khí vui vẻ gì để cho bọn họ sượng ảm như thế khiến cho hẩn không để ý đến hậu quả của việc uống rượu.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang tái nhợt như tờ giấy, hẩn nhìn mắt nàng mà không nói được gì.

Sao hẩn lại uống rượu cùng Thanh Đại? Khi đó bọn họ nói gì? Hẩn có tâm tình gì hẩn hoàn toàn không nhớ lại được. Nhưng hẩn rất rõ rằng hẩn đã uống rượu cùng Thanh Đại, hơn nữa còn uống không ít.

Trương Nhược Lan nhìn mặt hẩn đã không còn bất kì cảm giác gì, đau đớn đến tận cùng hay chết lặng nàng cũng không rõ nữa.

Nàng quay đầu đi thờ dài một hơi:

- Lần này ta quay lại không phải vì ta không để ý đến chuyện lúc trước mà vì ta không nỡ, ta cảm giác không nên dễ dàng bỏ qua như vậy. Cho dù ta đi nhưng vẫn muốn cho nguoi một cơ hội cũng là cho bản thân một cơ hội. Nhưng sự thật đã chứng minh, ta sai rồi. Ngay từ đầu có lẽ đã là mình ta tình nguyện. Có một số chuyện là thâm căn cố đế, ta cho rằng ta có thể thay đổi, là ta quá đề cao chính mình. Mọi chuyện đều là tự ta tìm. Không trách được ai...

Nàng dù nói chuyện rất bình tĩnh nhưng trong sự bình tĩnh lại có sự bi thương không nói thành lời.

Nàng đột nhiên rất nhớ quá khứ, nhớ chính mình từng thật ngây thơ dũng cảm, khi đó dù chỉ khí ngu muội nhưng cũng rất vui vẻ, tự tại. Nếu đây là kết cục thì sự đau đớn này trả giá cho mọi thứ.

Như vậy, nàng cũng không muốn có loại kết cục này, nàng nguyện ý ngu ngốc cả một đời.

Giọng nói Trương Nhược Lan nhàn nhạt khiến cho tim hẩn như bị dao cắt, cho dù khi gian nan nhất trên sa mạc hẩn cũng chưa từng rơi nước mắt. Nhưng bây giờ, nước mắt không khống chế mà rơi xuống không ngừng.

Hẩn không thể nói được gì, tất cả đều là bao biện mà thôi

- Nhược Lan... xin nàng cho ta chút thời gian... cho ta điều tra rõ ràng...

Hắn cầm tay nàng mà khóc như một đứa trẻ.

- Thiệu Khang, sao ngươi còn không hiểu...

Tương Nhượng Lan nói ra từng chữ mà như dao cắt lòng.

- Chuyện xảy ra như thế nào căn bản không quan trọng nữa. Trong lúc ngươi quyết định uống rượu cùng Thanh Đại, mọi thứ đã kết thúc. Cho dù ngươi nhớ ra mọi thứ, cho dù ngươi tra ra thì ngươi cũng không thể không thừa nhận sự thực này.. rằng nếu ngươi không muốn thì ai có thể bức ngươi?

Nàng nhìn hắn, hai mắt mở to, sắc mặt tái nhợt như tuyết:

- Thiệu Khang, tốt xấu gì chúng ta cũng từng có cuộc sống vui vẻ, ngươi rất mạnh mẽ nhưng đừng ép ta nói ra những lời khó nghe, đừng để ta quên đi những gì tốt đẹp, đừng ép ta hận ngươi và hận chính mình.

Từng câu từng chữ như máu trong lòng nàng

Cận Thiệu Khang nước mắt tuôn rơi, dần dần buông lỏng tay.

Tương Nhượng Lan đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài

Ngoài cửa, sắc mặt Ánh Tuyết tái nhợt, Liên Kiều và Hoa Anh khóc lóc, Thanh Đại quỳ gối một bên.

Nhìn thấy Tương Nhượng Lan đi ra, Thanh Đại vội đập đầu khóc nói:

- Phu nhân, là ta xin Hầu gia uống rượu cùng ta. Mọi thứ đều là ta sai, ngươi đừng trách Hầu gia, ta lập tức đi về biệt viện, sau này không trở lại nữa, phu nhân, ngươi đừng đi, Hầu gia thực lòng quan tâm ngươi.

Tương Nhượng Lan đi tới bên người nàng, từ cao nhìn xuống nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đến giờ ta vẫn không hiểu, rốt cuộc ngươi là loại người nào, là loại đàn bà đáng sợ hay thực sự thiện lương như vậy. Nhưng bất kể là gì, ta rất bội phục ngươi.

Thanh Đại ôm chân nàng cầu xin:

- Phu nhân đừng đi.

Tương Nhượng Lan lạnh lùng:

- Chuyện đã như vậy, ngươi không sợ ta thật sự ở lại?

Thanh Đại ngẩn ra, hơi buông tay, Tương Nhượng Lan cười lạnh một tiếng rồi xoay người bước đi

Thanh Đại nhìn bóng lưng nàng, cảm giác trong lòng khó mà nói hết. Loại chuyện này nàng làm đã nhiều. Lần nào cũng vậy, chính thất không đánh thì mắng, hận không thể lột da nàng, bầm xương nàng ra, đương nhiên càng khiến nam nhân thương tiếc nàng hơn.

Nhưng lần đầu có một chính thất tôn trọng nàng như thế

Đúng là một người thú vị.

Tương Nhượng Lan đi ra ngoài, đám nha hoàn hồi môn của nàng tự động đi theo sau. Ánh Tuyết và Liên Kiều thương lượng rồi ở lại thu dọn đồ đạc của Tương Nhượng Lan. Nàng biết lần này phu nhân không thể nhanh chóng quay về nên thu dọn lấy nhiều đồ.

Vừa ra đến cửa lớn đã đụng phải thái phu nhân được Liễu Nguyệt đỡ đi tới. Thái phu nhân được Liễu Hồng báo lại mọi chuyện. Giờ thấy Tương Nhượng Lan như vậy, nghĩ rằng Tương Nhượng Lan lại rời nhà để gầy vò Hầu gia nên vội chỉ vào nàng, cả giận nói:

- Nhượng Lan, làm gì có nữ nhân nào xuất giá rồi còn hơi một chút là rời nhà đi. Ngươi như vậy là ý rằng chúng ta nhất định phải tới đón ngươi? Ngươi không coi thể diện Hầu gia ra gì, không coi thể diện Cận gia chúng ta vào đâu. Ngươi dựa vào đâu mà yêu cầu Hầu gia như vậy. Ta chưa thấy thế thiếp nhà ai vì trượng phu đến phòng đi nương một lần mà bỏ nhà đi. Ta nói cho ngươi, ngươi nên thu liễm bản thân đi, nếu không đến lúc không hạ được nước đâu. Dù là Thái hậu cũng không giúp được ngươi

Con đã vì nàng làm đến nước này nàng còn chưa thỏa mãn. Nam nhân rượu say loạn tính thì sao? Bà chỉ biết con cứ dung túng nàng thì sớm muộn cũng gặp chuyện không may. Sau này không thể dung túng nàng nữa, nếu truyền ra ngoài thì còn gì là thể diện, chẳng phải là để người ta cười đến rụng răng

Thái phu nhân giận không thể ngồi:

- Ta nói cho ngươi, nếu hôm nay ngươi bước khỏi đây thì đừng mong mà vênh vang quay lại. Hôm nay ta sẽ tiến cung bẩm báo mọi việc cho Thái hậu, cho Thái hậu nói công bằng

Tương Nhược Lan nhẹ nhàng cười:

- Thái phu nhân, không khiến người phải vất vả. Bắt đầu từ nay, ta không còn là con dâu Cận gia nữa. Thế diện của Cận gia các người hay của Cận Thiệu Khang cũng không liên quan gì đến ta nữa?

Thái phu nhân cả kinh, khí thế lập tức rơi rớt, khó tin chỉ vào nàng:

- Người... người nói cái gì? Nói cũng không được nói lung tung

Tương Nhược Lan cười cười, không hề để ý bà, đi qua bà, sau đó dừng lại, quay đầu, nhìn thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, người có từng nghĩ, ngoài là con dâu của người, là thê tử của con người, là chủ mẫu của Cận gia, ta cũng là một con người?

Thái phu nhân sùng sốt, hiển nhiên không hiểu lời nàng

Tương Nhược Lan cười:

- Ta hiểu rồi, người không tự thấy được bản thân thì sao nhìn được ta...

Tương Nhược Lan xoay người, từng bước từng bước rời khỏi tầm mắt của bà

Thái phu nhân nhìn bóng lưng nàng, lâm bảm nói:

- Nói gì vậy. Nàng gả vào Cận gia chúng ta ngoài là con dâu Cận gia thì còn có thân phận gì? Chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng nàng vẫn là tiểu thư tướng quân phủ? Uy viễn tướng quân đã qua đời nhiều năm rồi...

Nhưng lập tức lại nhớ tới lời Tương Nhược Lan nói, mồ hôi lạnh toát ra, nàng có ý gì?

Thái phu nhân hỏi:

- Hầu gia đâu?

- Ở bên trong

Thái phu nhân vội vàng đi vào Thu đường viện.

Tương Nhược Lan đi ra ngoài cửa. Bên ngoài, Liên Kiều đã chuẩn bị xe ngựa

- Phu nhân, đến nông trang.

Tương Nhược Lan lắc đầu nói:

- Không đi nông trang, các người đến nông trang trước chờ ta, ta xong việc sẽ đến tìm các người.

Vốn Tương Nhược Lan muốn để các nàng chờ ở Hầu phủ nhưng lại sợ thái phu nhân tức giận mà mắng mỏ các nàng nên mới để các nàng đến nông trang trước.

Liên Kiều gật đầu, dẫn nha hoàn đi tới xe ngựa khác, đi về nông trang.

Tương Nhược Lan lên xe, xa phu hỏi nàng:

- Phu nhân, đi đâu

- Tiến cung. Tương Nhược Lan tinh táo nói

Xa phu giục ngựa tiến cung

Tương Nhược Lan sửa sang lại quần áo, tóc tai, ngồi thẳng lưng, môi mím chặt. Khí lực từng bị hút sạch rồi quay trở lại.

Nàng xốc rèm xe, nhìn tường đỏ hoàng cung dần dần hiện ra, ánh mắt trở nên kiên nghị vô cùng.

Nàng dù thua thì hán cũng đừng nghĩ rằng hán thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Ta Hận Người

Sắp đến giờ lâm triều, cửa cung cũng sắp mở

Hôm nay trong lòng nàng là một bụng lửa giận, không thể nhịn thêm chút nào nữa, trên tay nàng có lệnh bài thông hành trong cung, thẳng đường tới Càn Thanh cung.

Tương Nhượng Lan không biết cảnh tuyên đế tới hôm qua ngủ lại đâu, nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định đến Càn Thanh cung

Tới Càn Thanh cung thì trời còn chưa sáng, cung điện nguy nga chìm trong màn đêm thần bí.

Tương Nhượng Lan để cho xa phu nói chuyện với thái giám trước cửa, thái giám nhìn Tương Nhượng Lan rồi vào cung. Chỉ chốc lát sau, Hoàng công công tay cầm phát trần đi tới, tới trước xe ngựa, cúi lưng nhỏ giọng nói:

- Phu nhân, mời đi theo ta

Tương Nhượng Lan xuống xe, đi theo Hoàng công công vào. Hoàng công công dẫn nàng tới điện thì lui xuống

Chỉ chốc lát sau, Cảnh Tuyên Đế một thân long bào chính tề đi ra từ nội điện.

Tương Nhượng Lan nghe tiếng động thì quay đầu nhìn hẩn.

Cảnh tuyên đế chậm rãi đi tới bên nàng, hai mắt nhìn nàng chằm chằm, trong mắt có sự đắc ý không che dấu được.

Hẩn vừa đi vừa nhàn nhả nói:

- Nhượng Lan, sớm như vậy đã tìm ta. Đã xảy ra chuyện gì?

Trước đó Trương công công đã báo kết quả lại cho hẩn cho nên hẩn không hề bất ngờ với sự xuất hiện của nàng.

Hẩn đi tới trước người nàng, cúi đầu nhìn nàng, nhìn thấy thần sắc của nàng thì không khỏi ngăn ra.

Chỉ mới mấy tháng không gặp, nàng đã gầy đi nhiều, mặt gầy gò tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt dù vẫn kiên định nhưng không dấu được sự đau xót

Đầu tiên, Cảnh Tuyên Đế cảm giác thật đau lòng nhưng vừa nghĩ nàng vì Cận Thiệu Khang mà như vậy, tất cả sự đau lòng lại hóa thành sự hận thù.

Nàng thích hẩn như vậy, rồi bỏ hẩn đau lòng đến vậy?

Lửa ghen xông lên, hẩn vốn không để ý tâm tình của người khác giờ càng thêm ác miệng. Hẩn nhú mồm, khoe miệng khề cười tàn nhẫn:

- Nhượng Lan, nhìn nàng như thế này, để ta đoán nhé. Có phải cuối cùng Cận Thiệu Khang đã không nhận được mà bò lên giường của nữ tử xinh đẹp đa tình kia rồi không?

Hẩn không kiêng nể gì mà cười lớn.

Tương Nhượng Lan đột nhiên ngừng đầu, vung tay tát hẩn với tốc độ nhanh như chớp.

Cảnh Tuyên Đế ngừng cười, hẩn cúi đầu, mở to mắt, trừng mắt nhìn nàng, không tin nổi mà nói:

- Làm càn, Tương Nhượng Lan ngươi dám..

Còn chưa nói xong, Tương Nhượng Lan lại vung tay lên. Bốp một tiếng, tát Cảnh Tuyên Đế quay mặt sang một bên

Mặt Cảnh Tuyên Đế nóng bừng, đau đớn. Từ nhỏ đến lớn hẩn tát người không biết bao nhiêu lần nhưng đến giờ mới biết cảm giác bị bạt tai là thế nào

Hẩn thân là vương giả, có khi nào thừa nhận sự khuất nhục này. Trong lòng hẩn dâng lên cỗ lửa giận, một khắc này, hẩn muốn giết người.

Hẩn chậm rãi quay đầu căm tức nhìn Tương Nhượng Lan lại thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mắt thâm đen lại, trong mắt sự phẫn nộ và đau xót vô cùng như liệt hỏa có thể thiêu đốt mọi thứ.

Ánh mắt này như một thanh kiếm sắc đâm vào tim hẩn. Thậm chí hẩn có thể cảm nhận rõ ràng nỗi đau khổ của nàng.

Hẩn kinh ngạc nhìn nàng, tất cả sự tức giận đều biến mất. Hẩn yên lặng đứng đó.

Sau đó hắn thấy nàng lại vùng tay lên. Hắn có thể ngăn cản, có thể né tránh, thậm chí có thể đánh lại nàng nhưng hắn không làm gì hết, trơ mắt nhìn cái tát rơi xuống người.

Bốp một tiếng, tai hắn ong ong, Cảnh Tuyên Đế bị nàng đánh đến run người, có thể thấy, cái tát này của nàng là dùng hết sức lực.

Má trái Cảnh Tuyên Đế nóng bừng lên, đau đớn

Tương Nhược Lan hung hăng nhìn hắn, ánh mắt như đao nhọn. Mặt nàng vì kích động mà đỏ bừng lên, tay phải vì dùng sức quá mạnh mà run lên nhẹ nhẹ.

Nàng chỉ vào hắn, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nếu có đao, ta sẽ không do dự mà chém chết ngươi.

Cảnh tuyên đế lạnh lùng cười, có lẽ là bị đau mà trong mắt hắn dần dâng lên một lớp sương mù mỏng.

- Tương Nhược Lan, nàng tức giận như vậy là vì bại dưới tay ta, thẹn quá hóa giận? Hay là vì ta đã giúp nàng nhìn rõ nam nhân đó. Nàng không chấp nhận kết quả đó nên tìm ta trút giận. Tương Nhược Lan, tại sao nàng khoan dung với hắn như vậy mà tàn nhẫn với ta

Hắn đột nhiên tiến lên, nắm chặt cánh tay của nàng, ôm nàng vào lòng, hắn cúi đầu nhìn nàng, tức giận nói:

- Ta kém hắn chỗ nào. Trước kia nàng nói, thứ hắn có thể cho nàng ta không thể, hắn có thể một lòng một dạ với nàng. Nhưng bây giờ nàng còn chưa rõ? Hắn vốn không làm được, hắn không đáng cho nàng tin tưởng. Thứ hắn không cho nàng được, ai cũng không cho nàng được.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên ôn nhu:

- Nhược Lan, đến bên ta, ta với nàng tâm ý không kém gì hắn. Hắn có thể cho nàng ta cũng có thể, hắn không thể cho nàng thứ gì ta cũng có thể. Ta sẽ cho nàng sống cuộc sống tôn quý vô cùng. Ta nói được làm được, sẽ không như hắn, nói mà không giữ lời.

Tương Nhược Lan dùng hết toàn lực đẩy ra hắn, nàng chỉ vào hắn cười lạnh:

- Hoàng thượng chẳng lẽ đều hèn hạ vô sỉ như ngươi? Chuyện tới nước này mà ngươi còn không biết xấu hổ nói ra những lời này.

Đầu tiên là ba cái tát, sau đó là nhục nhã hắn như vậy, Cảnh Tuyên Đế dù thích nàng thế nào cũng không chịu đựng nổi, sắc mặt hắn trầm xuống.

Hắn thấp giọng quát:

- Đủ rồi. Nàng thật sự nghĩ rằng có thể làm gì thì làm trước mặt ta sao?

Tương Nhược Lan cười vài tiếng, nàng bây giờ còn sợ cái gì? Sự đau khổ trong lòng đủ để thiêu đốt nàng. Sự chờ đợi, nỗ lực, quý trọng của nàng trước kia đã không còn nữa. Mà nguồn gốc của sự đau đớn này chính là kẻ đang dương dương tự đắc trước mặt nàng.

Nàng thì sợ gì, trước khi tiến cung nàng đã vứt bỏ hết thảy rồi.

- Hoàng thượng, ta nói sai? Ngươi nhìn lại mình đi, sắc mặt ngươi xấu xa như thế nào. Ngươi ngoài việc có vận may, đầu thai tốt được ngồi trên ngôi cao, nắm giữ quyền lớn thì có cái gì? Ngươi coi bỏ lớp long bào này thì cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân

Cảnh tuyên đế quát lên một tiếng lớn:

- Im miệng

Tương Nhược Lan mở to hai mắt, bất kể mọi thứ, lại nói rõ ràng từng chữ. Trong một khắc này, trời sụp xuống cũng không ngăn nàng lại được.

- Đừng nói với ta rằng ngươi thích ta nữa. Chẳng qua đó chỉ là vỏ bọc cho sự vô sỉ của ngươi mà thôi. Chẳng qua là ngươi tự tư, bá đạo, loại người như ngươi biết cái gì là yêu? Ngươi chỉ ít cũng nên hiểu rõ một điều, ngươi nên biết trước kia ta đã nỗ lực biết bao để có được những thứ bây giờ, ta đã rất trân trọng nó. Nhưng vì ngươi, vì tình yêu nực cười của ngươi mà không chút nể nang phá hủy nó. Ngươi vừa nói yêu ta vừa cầm kiếm đâm vào ngực ta, ngươi có thấy ta rất đau đớn không? Ngươi không thấy ta chảy máu? Ta từng van xin ngươi dừng tay nhưng ngươi không chớp mắt mà tiếp tục đâm kiếm vào ta, cho đến khi ta nhỏ giọt máu cuối cùng

Tương Nhược Lan vọt tới trước mặt hắn, nắm lấy cổ áo hắn:

- Ngươi nhìn ta đi, nhìn ta xem, ta như bây giờ là kết quả tình yêu của ngươi. Nhìn thấy ta bây giờ, ngươi hài lòng chưa? Khiến ta cả người thương tích ngươi vui chưa? Ta cần gì tình yêu này? Ngươi mang nó về đi, ngươi mang hết về đi. Ngươi có tư cách gì mà độc ác làm tổn thương ta. Ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Nàng dùng sức đâm vào ngực hắn. Những câu cuối cùng cơ hồ là hét lớn.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trắng bệch, ngực đau đớn. Hắn nắm tay Trương Nhược Lan, trừng mắt nhìn nàng, hai mắt đỏ bừng lên, tựa như dập phải dã thú điên cuồng

- Trương Nhược Lan, phản bội nàng là Cận Thiệu Khang, cho dù ta làm gì cũng không thể đẩy Việt nữ đó tới giường hắn. Tại sao nàng đổ mọi trách nhiệm lên đầu ta?

- Không sai, là Cận Thiệu Khang phản bội ta nhưng đó là ta lựa chọn. Nhưng Hoàng thượng, ta đã từng trêu chọc người? Ta có chọn người? Người dựa vào cái gì mà sử dụng quyền lực của mình mà làm chuyện hèn hạ vô sỉ đó với ta. Người quá vô sỉ.

- Đủ rồi

Cảnh Tuyên Đế tức giận, dùng sức đẩy Trương Nhược Lan ra. Nàng ngã xuống đất. Hai mắt hắn đỏ ngầu, chỉ vào nàng quát:

- Nàng nói thêm một chữ ta sẽ giết nàng

Hắn ôm ngực, thần sắc đau đớn.

Trương Nhược Lan không hề biến sắc:

- Lợi dụng quyền lợi trong tay muốn làm gì thì làm vốn là tính tình của người ta cũng không lạ. Ta thật sự tò mò, nếu một ngày người không còn hoàng quyền nữa thì tính tình người sẽ ra sao?

Cảnh tuyên đế tiến lên hai bước nhưng đột nhiên dừng lại, há miệng phun ra một búng máu, sau đó chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Chuyện phát sinh rất bất ngờ, Trương Nhược Lan bung miệng, ngờ ngác nhìn hắn đã thấy hắn bung ngực. Ngay sau đó phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh.

Trương Nhược Lan dần tỉnh táo lại, nàng thấy hắn bung ngực, đột nhiên có một linh tính:

- Là vết thương lần trước cứu ta?

Cảnh tuyên đế xoa xoa vết máu nơi khóe miệng, quay đầu nhìn nàng một cái, suy yếu nói:

- Nàng chẳng phải hận ta đến chết, vậy còn hỏi làm gì?

Khí huyết bốc lên, hắn choáng váng vô cùng, cả người vô lực, cố gắng nhưng không thể đứng dậy.

Trương Nhược Lan mặc dù hận hắn tới xương tủy, mặc dù luôn miệng nói muốn giết hắn nhưng không hề muốn thấy hắn chết trước mặt mình. Hướng chỉ vết thương đó còn là vì cứu nàng.

Nàng mặt không chút thay đổi nói:

- Ta đi gọi thái y

- Chờ đã... trước gọi Hoàng Quý vào đã

Trương Nhược Lan lâm theo, một lát sau, Hoàng Quý đi vào, nhìn thấy tình hình bên trong, hoảng sợ vội chạy tới đỡ hắn ngồi lên long ý.

Cảnh tuyên đế dặn hắn:

- Đi gọi Lưu viện sĩ lại đây, đừng kinh động người ngoài, hôm nay miễn châu sáng, không nói gì cả.

- Vâng.

Hoàng Quý nhìn mà trái sưng đỏ của Cảnh Tuyên Đế mà kinh ngạc. Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng nói:

- Đừng nói gì lung tung

- Vâng

Hoàng Quý xoay người đi mời thái y, lúc gần đi còn nhìn qua Trương Nhược Lan một cái.

Cảnh Tuyên Đế tựa vào long ý, nhìn Trương Nhược Lan cách đó không xa

- Nhược Lan, ta vốn không muốn làm hại nàng, ta chỉ muốn giữ nàng ở bên... ta, sau này ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng. Những đau khổ nàng từng chịu, ta sẽ bù đắp cho nàng.

Chương 216: Thỉnh Cầu

Cảnh tuyên đế nằm ở long sàng trong điện, Lưu thái y ở bên bắt mạch cho hắn, Hoàng Quý kê bên hầu hạ còn Trương Nhược Lan đứng cách đó không xa.

Bởi vì Cảnh Tuyên Đế đã dặn dò, Hoàng Quý không làm kinh động bất kì ai. Nhưng hoàng đế không lên châu sớm đã kinh động hậu cung, đám Hoàng hậu và phi tần đều lo lắng thân thể Hoàng thượng, lần lượt tới Càn Thanh cung thăm nhưng cũng bị Hoàng Quý dùng khẩu dụ ngăn cản lại. Hoàng Quý đương nhiên hiểu suy nghĩ của Hoàng thượng, vết thương trên người không sao nhưng vết tát trên mặt không thể để người ngoài nhìn thấy được.

Vết tát này vừa nhìn đã biết là do Hầu phu nhân làm. Hầu phu nhân đánh Hoàng thượng chẳng những không khiến Hoàng thượng tức giận mà còn có thể để Hoàng thượng hao hết tâm tư giấu diếm cho nàng. Vị trí của nàng trong lòng Hoàng thượng đúng là không gì sánh bằng.

Lưu viện sĩ mắt không nhìn ngang liếc dọc, chăm chú bắt mạch cho Hoàng thượng, cũng không để ý Trương Nhược Lan ở bên, không nhìn vết tát trên mặt Hoàng thượng. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng nói với Hoàng thượng:

- Tâm mạch Hoàng thượng bị hao tổn, nhất định phải bình tâm dưỡng khí. Tâm tình kích động không có lợi cho thương thể của Hoàng thượng, vẫn xin Hoàng thượng vì giang sơn xã tắc mà bảo trọng long thể.

Cảnh tuyên đế nhàn nhạt cười nói:

- Cái tật thích khoa trương của Viện sĩ đại nhân luôn không thể sửa.

Lưu viện sĩ vội vàng cúi đầu:

- Thần không dám

Cảnh tuyên đế cười nói:

- Được rồi, ngươi đừng sợ, đi kê đơn thuốc đi.

- Vâng.

Lưu viện sĩ dập đầu cáo lui, Hoàng Quý đi theo sau, Trương Nhược Lan suy nghĩ một chút cũng đi ra ngoài, lặng lẽ gọi Hoàng Quý lại.

- Hoàng công công, vết thương này của Hoàng thượng có phải là bị từ khi ở chỗ săn bắn? Đã lâu như vậy rồi còn chưa khỏi hẳn?

Hoàng Quý biết tầm quan trọng của Trương Nhược Lan trong lòng Hoàng thượng, không dám giấu diếm nàng, đem căn nguyên kể hết lại.

- Tối 12 tháng 8 uống rượu? 12 tháng 8?

Ánh mắt Trương Nhược Lan chợt lóe lên. 12 tháng 8 không phải là ngày nàng và Cận Thiệu Khang viên phòng sao?

Hoàng Quý thở dài:

- Đúng vậy, Hoàng thượng uống rượu, hình như tâm tình cũng không tốt, đêm đó ho ra máu, hôn mê bất tỉnh. Sau dù đã khỏe nhưng để lại di căn, mỗi khi trái gió trở trời đều bị đau ngực. Có những lần đau đến nỗi phải nhờ Viện sĩ đại nhân châm cứu giảm đau.

Hoàng Quý nói xong, lắc đầu, đi theo Lưu viện sĩ đi kê thuốc. Trương Nhược Lan đứng bên ngoài run sợ một hồi rồi trở vào nội điện.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Tuyên Đế, Trương Nhược Lan rất muốn mắng hắn đáng đời, tự làm tự chịu nhưng lòng nàng cũng chẳng vui vẻ gì hơn.

Cả đời sống như vậy, hằng năm vì vết thương này mà phải chịu bao đau đớn, mà vết thương này là vì cứu nàng...

- Nàng đang nghĩ đây là báo ứng của ta đúng không?

Cảnh Tuyên Đế nằm đó, mắt nhắm hờ, đột nhiên lên tiếng.

Trương Nhược Lan không đáp

Cảnh tuyên đế chậm rãi ngồi dậy, tựa đầu vào giường. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy đã khiến hần ho khan. Tóc đen phân tán trên vai càng khiến mặt hần tái nhợt. Môi hần hơi thâm lại, đáy mắt hơi thâm. Lúc này Trương Nhược Lan mới phát hiện, khuôn mặt tuấn lãng của hần đã mất đi ít nhiều thần thái khi xưa.

Hần lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt u ám

- Nhược Lan, chỉ cần nàng chịu ở lại bên ta, dù đời kiếp kiếp ta phải chịu nỗi đau này ta cũng không sợ.

Trương Nhược Lan kiên quyết lắc đầu:

- Không. Hoàng thượng, ta vẫn giữ câu nói kia, nếu ở lại bên người thì chỉ có thể là thi thể của ta.

Cảnh tuyên đế sắc mặt trắng nhợt, cả giận nói:

- Nàng...

Còn chưa nói xong, ngực lại đau đớn, sắc mặt chuyển xanh.

- Người đừng kích động... Trương Nhược Lan tiến lên vài bước nói

Cảnh Tuyên Đế vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu:

- Nhược Lan, thật ra nàng có quan tâm ta.

- Bởi vì ta còn nhân tính

Trương Nhược Lan Trương Nhược Lan nhìn hần, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt không hận không oán

- Hoàng thượng, người vì ta mà bị thương, ta vì người chịu khổ, chúng ta hòa nhau, sau này không ai nợ ai. Ta sẽ không oán hận người nữa. Người cũng đừng ép ta, nếu không... Hoàng thượng, ta giờ đã dồn vào đường cùng, bất kì khi nào cũng có thể làm loạn lên khiến người không đẹp mặt đâu, ta cũng chẳng sợ chết nữa.

Thật sự, nàng bây giờ rất muốn trở về, thời đại này khiến nàng không thờ nổi.

Cảnh tuyên đế gắt gao nhìn nàng, mà nàng cũng không chút yếu thế tiếp nhận ánh mắt của hần, ánh mắt lạnh như băng mà kiên định.

Cảnh Tuyên Đế hơi mím môi, vừa định nói gì thì Hoàng Quý vội vào báo:

- Hoàng thượng, Thái hậu tới, nô tài không ngăn được.

Vừa dứt lời, ngoài điện truyền đến giọng nói nghiêm lệ của Thái hậu:

- Nô tài chết bầm, úp úp mở mở, nếu Hoàng thượng có chuyện gì ai gia hỏi tội người

Thái hậu được Diệp cô cô đỡ vào, vừa vào đã thấy Trương Nhược Lan, Thái hậu kinh ngạc:

- Nhược Lan, sao lại ở đây?

Trương Nhược Lan thản nhiên Thái hậu rồi nói:

- Nhược Lan có chút chuyện muốn cầu xin Hoàng thượng, Thái hậu tới, vừa lúc làm chứng cho Nhược Lan.

Thái hậu hồ nghi nhìn nàng sau đó nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế. Cảnh Tuyên Đế vội quay đầu, muốn giấu đi vết thương trên mặt nhưng vết thương quá rõ ràng, Thái hậu chưa già cả vừa nhìn đã nhận ra

Thái hậu trong lòng cả kinh, vội bước tới, vươn tay kéo mặt hần lại, hoảng sợ. Bà quay lại, tức giận nhìn Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, người quá đáng rồi.

Trương Nhược Lan vội vàng quỳ xuống, trong thời gian này, nàng chịu đựng đủ đau khổ nhưng vẫn không khóc. Giờ chỉ một câu trách cứ của Thái hậu lại khiến nàng không kim được mà mắt đỏ hoe.

- Thái hậu, Nhược Lan không biết Hoàng thượng bị thương nặng như vậy

Nếu biết, nàng sẽ không đánh hần, cũng sẽ không nói nặng nề như vậy

Cảnh Tuyên Đế cũng nói:

- Mẫu hậu, đều là nhi thần sai, không thể trách Nhược Lan

Thái hậu nhìn cả hai người, nhìn con mặt tái mét, nhìn Nhược Lan tiều tụy gầy yếu, sự tức giận dần biến mất, sự đau xót dần dâng lên.

- Các người... Oan nghiệt... lòng Thái hậu chua xót

Diệp cô cô dịu thái hậu ngồi xuống

Thái hậu ngồi xuống nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Lúc trước người nói là chuyện gì?

Trương Nhược Lan dập đầu với hai người:

- Lần trước Nhược Lan chữa khỏi cho Trường Nhạc công chúa, Hoàng thượng đã hỏi ta muốn thưởng gì. Nhược Lan đã nghĩ rồi, Nhược Lan không cần thưởng gì, chỉ xin Hoàng thượng cho phép ta hòa ly

- Hòa ly? Thái hậu cao giọng hỏi lại.

Diệp cô cô ở một bên nghe được vội vàng hỏi

- Nhược Lan tiểu thư, đang tốt như vậy sao lại hòa ly? Hôn sự của người và An viễn hầu là Hoàng thượng ngự ban, hòa ly không phải là chuyện nhỏ

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn Diệp cô cô một cái, thấp giọng đáp:

- Diệp cô cô, nếu không vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không đi tới nước này

Diệp cô cô không hỏi nữa bởi nàng cảm giác được sự đau đớn trong từng lời nói của Trương Nhược Lan.

Thái hậu trong lòng đã đoán được một nửa, bà quay đầu lại nhìn con một cái, đã thấy hấn đang si ngốc nhìn Trương Nhược Lan.

Thái hậu trong lòng có chút khó chịu, đứa ngốc này, chịu đau chịu khổ đi tới nước này nhưng chẳng lẽ hấn không hiểu, Nhược Lan không phải là người hấn có thể tùy tiện lấy sao?

Chuyện quốc gia đại sự hấn đều xử lý tốt nhưng sao chuyện tình cảm lại hồ đồ như vậy?

Thái hậu than nhẹ một tiếng, nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, đơn hòa ly không phải do Hoàng thượng ban. Có thể hủy đi một tòa miếu chứ không thể hủy đi một cuộc hôn nhân. Hoàng thượng có thể một mắt nhắm một mắt mở với chuyện các người hòa ly nhưng sao có chuyện thánh chỉ hòa ly. Người cùng An viễn hầu thương lượng thôi. Nhưng một khi gây chuyện, đám ngôn quan ngự sử sẽ không buông tha người. Đến lúc đó dù ai gia và Hoàng thượng muốn giúp người cũng không thể làm quá đáng. Người sẽ phải chịu khổ đó, có biết không

An viễn hầu được Hoàng thượng cho phép có thể hưu thê vì Trương Nhược Lan mắc phải thất xuất – ghen tuông. Nhưng Trương Nhược Lan thân là nữ tử xin hòa ly, không có lý do chính đáng, đến tai đám ngôn quan ngự sử sẽ bị đàn hặc là coi rêu hoàng quyền, đại bất kính. Ở thời đại này, nữ nhân dù có lý cũng khó mà tự xin hòa ly huống chi là vô lý. Quả thực là vũ nhục sự tôn nghiêm của đám nam nhân, bọn họ sẽ không dễ dàng tha thứ.

Sự lo lắng của Thái hậu không phải không có đạo lý.

Mặc dù Cận Thiệu Khang có thể đơn giản hưu thê nhưng thái phu nhân sao để con gánh trách nhiệm này? Sẽ là nàng cố tình gây sự mà thôi.

Mặc dù sẽ có chút khó khăn, nhưng Trương Nhược Lan một khi đã hạ quyết tâm thì sao có thể bị chút khó khăn mà lui bước

Cần cố gắng nàng sẽ hết sức, cần buông tay nàng cũng sẽ không do dự.

- Nhược Lan đã hạ quyết tâm, Nhược Lan không sợ chịu khổ.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế sáng bừng

Rất nhanh thôi nàng sẽ không còn là thê tử của thần tử nữa, hấn sẽ có cách giữ nàng bên người.

Trương Nhược Lan trở lại Hầu phủ, hạ nhân trong phủ có lẽ đã biết chuyện tối qua. Ánh mắt họ nhìn nàng có chút khác thường.

Trương Nhược Lan bây giờ đã không quan tâm những điều đó. Nàng quay về Thu đường viện, gọi Ánh Tuyết tới. Ánh Tuyết còn tưởng nàng đi nông trang, thấy nàng quay lại thì rất ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi đã nghe Trương Nhược Lan hỏi:

- Ánh Tuyết, người biết viết đơn hòa ly?

Chữ cổ quá đáng sợ, Trương Nhược Lan đọc còn miễn cưỡng hiểu chữ viết thì viết không ra. Ánh Tuyết đã từng đọc sách, hẳn là biết viết.

Ánh Tuyết lại càng hoảng sợ:

- Phu nhân, người muốn hòa ly? Phu nhân người cần phải nghĩ kỹ, không nên nhất thời xúc động. Hầu gia đối với người rất tốt.

Hòa ly rồi có thể lấy ai? Dù có Thái hậu là chỗ dựa nhưng đi đâu tìm được người như Hầu gia? Cho dù có, có lẽ nhân phẩm cũng chẳng bằng Hầu gia.

- Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Ánh Tuyết, người không cần xen vào, chỉ làm theo lời ta dặn là được.

Ánh Tuyết sốt ruột nhưng thấy thần sắc nàng bình tĩnh thì trong lòng thầm nghĩ, có lẽ phu nhân muốn dọa dẫm Hầu gia. Hẳn là vậy, phu nhân đối tốt với Hầu gia như vậy, sao nói bỏ là bỏ?

Nghĩ vậy, lòng bình ổn lại, theo lời Trương Nhược Lan dặn mà viết đơn hòa ly.

Viết xong, Trương Nhược Lan nhìn thoáng qua, nàng dùng bao nhiêu tâm sức để kinh doanh cuộc hôn nhân này, vậy mà chỉ mấy câu ngắn ngủi đã kết thúc.

- Sau này, nam cưới nữ gả, không còn liên quan

Ánh mắt nàng nhìn xuống mười chữ cuối.

Bất tri bất giác, một giọt nước mắt rơi xuống, lặng lẽ làm nhòe chữ cưới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Chấm Dứt

Thái phu nhân nghe được hạ nhân báo lại rằng Trương Nhược Lan đã trở lại. Bà thở dài một hơi. Sáng nay bà đến Thu đường viện lại thấy con nước mắt ràn rụa, hơn nữa những lời Trương Nhược Lan từng nói càng khiến bà lo lắng đề phòng.

Thật ra, bà không phải là không hài lòng với Trương Nhược Lan, bà dù rất thích Thanh Đại nhưng trong lòng bà, Thanh Đại không thể so sánh với Trương Nhược Lan được. Dù sao thân phận của Trương Nhược Lan hơn Thanh Đại rất nhiều, hơn nữa Trương Nhược Lan mới là chính thất, mới là con dâu của bà.

Bà chỉ không thích Trương Nhược Lan vì nàng trông coi Hầu gia quá kỹ. Con bà luôn uy phong lẫm liệt lại cũng chỉ nghe theo lời nàng, quả thực là không thể tin được một nam nhân lại nghe lời nữ nhân như vậy, đâu còn là một đại tướng quân mà bà vất vả nuôi dưỡng. Sao bà có thể trơ mắt để Trương Nhược Lan biến con bà thành một thê nô được.

Nếu không phải vì Trương Nhược Lan gặt gao giữ con như vậy, có lẽ bà còn bảo con cố kỵ chính thất hơn, sớm ngày sinh hạ trưởng tử, vui mừng khi thấy con và con dâu cảm sát hài hòa.

Nhưng Trương Nhược Lan ngoài điểm này ra thì đều rất tốt, thân phận hiển hách, địa vị cao quý, mọi việc xử lý ổn thỏa, vô cùng hiếu thuận, tôn trọng bà. Bà cũng không muốn mất đi đứa con dâu này. Buổi sáng bà bị Trương Nhược Lan hù dọa, giờ nghe nói nàng đã quay lại mới buông lỏng tâm tình.

Bà quay lại cười nói với Trương mụ mụ:

- Cho nên đó, với con dâu không nên quá dung túng. Nàng đúng là nghĩ không có nàng không được đó. Người phải cho nàng biết được thế nào là đúng sai, cho nàng biết Cận gia ta không vì nàng có thái hậu làm chỗ dựa mà nể nang nàng. Giờ đó...

Thái phu nhân rất là đắc ý:

- Chẳng phải tự nàng trở lại sao?

Trương mụ mụ thấy bà vui vẻ thì nín thở:

- Vẫn là thái phu nhân thấu đáo, trong phủ từ cao xuống thấp có ai là không tôn kính, nể trọng thái phu nhân?

Lời này làm cho thái phu nhân thật cao hứng, lại nói tiếp:

- Trước bỏ mặc cho Hầu gia ngày nào cũng tới nông trang đón nàng mới thành ra như thế. Sau này ấy a, ta đã nghĩ rồi, không thể bỏ mặc nàng tự tung tự tác được, có một số người không thể chỉ đối xử tốt mà được.

Trương mục mục cười nói:

- Thái phu nhân nói đúng

Tâm tình lo lắng, thái phu nhân nhớ ra sáng còn chưa ăn gì bèn nói:

- Ngươi bụng cháo buổi sáng tới đây, ta đói bụng.

Trương mục mục sai người bụng cháo lên, nhìn thái phu nhân ăn vui vẻ, trong lòng không nhịn được mà nói thầm. Nếu phu nhân đã quay lại sao không đến Tùng hương viện thỉnh an?

Bên kia, từ khi Trương Nhược Lan đi rồi, Cận Thiệu Khang dù tuyệt vọng nhưng vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng.

Hắn không thể nào tin được mình sẽ làm ra loại chuyện này. Hắn đến để nói chuyện đưa Thanh Đại đến biệt viện, vừa nói vài câu Thanh Đại đã khóc. Chính hắn khi đó có chút áy náy nhưng không hề mềm lòng. Chuyện sau đó lại rất mơ hồ. Càng kì quái là, mình bắt đầu uống rượu với Thanh Đại như thế nào, lên giường Thanh Đại ra sao hắn đều không nhớ.

Mọi thứ đều quá quỷ dị

Mọi nghi ngờ đều rơi lên người Thanh Đại. Nếu hắn bị hạ độc, thủ pháp phải đặc biệt cao minh vì những mê hương bình thường đều không có tác dụng và cũng không lừa được hắn.

Hắn đến phòng Thanh Đại, thăm vấn tất cả nha hoàn trong Nghênh hương viện. Kết quả là đám nha hoàn đều trả lời giống nhau, chính mắt thấy hắn uống rượu, hơn nữa Thanh Đại còn ca hát cho hắn. Mặt Cận Thiệu Khang trận đỏ trận tím. Đám nha hoàn đó có người do Trương Nhược Lan đưa tới, có người là thái phu nhân đưa tới, đều là nha hoàn trong phủ, không thể nào đều bị Thanh Đại mua chuộc được. Như vậy những gì các nàng nói là đúng.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, đem rượu đem qua uống và hương trong lò và những thứ khả nghi ra. Hôm qua lúc rời đi hắn đã sai Trữ An canh chừng Nghênh hương viện, không cho ai chạm vào cái gì bên trong.

Hắn đem những vật đó cho một người bạn kiến thức rộng rãi xem xét. Người bạn đó tên là Trầm Thanh, có nghiên cứu về các phương diện y độc, trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, hắn là có thể giúp hắn.

Cận Thiệu Khang đem những thứ hắn nghi ngờ đến nói cho Trầm Thanh nghe, để hắn hỗ trợ điều tra.

Trầm Thanh cẩn thận kiểm tra những thứ hắn mang đến:

- Hầu gia, rượu là Nữ nhi hồng, trong rượu không phát hiện được gì. Hương trong lọ hương cũng là hương hoa lan rất bình thường, về những thứ này, tại hạ tài sơ học thiển không thể tìm ra điều gì khác lạ.

Cận Thiệu Khang có chút lo lắng:

- Trầm Thanh, ngươi xem lại đi, chẳng lẽ ngươi không thấy những biểu hiện hôm qua của ta rất khả nghi

Trầm Thanh nhìn kĩ sắc mặt hắn, duỗi tay xem mạch cho hắn rồi hỏi:

- Xin hỏi Hầu gia, trước đó ngủ không đủ giấc đúng không?

Cận Thiệu Khang sững sờ:

- Đúng. Trước đó, mười ngày liền ta không ngủ

Trầm Thanh thở dài:

- Hầu gia, ngươi mười ngày không nghỉ ngơi, tâm thần mệt mỏi, hơn nữa uống nhiều rượu như vậy, rượu Nữ nhi hồng rất mạnh cho nên Hầu gia cảm giác hồ đồ, không nhớ lại được chuyện hôm qua cũng là rất bình thường. Hầu gia, ta thấy sắc mặt ngươi thật sự không tốt, mạch đập loạn, ta khuyên ngươi nên trở về nghỉ ngơi, buông lỏng tâm tình nếu không sợ sẽ tổn thương nguyên khí.

Trầm Thanh nói làm cho tim Cận Thiệu Khang như chìm xuống. Chẳng lẽ mình thật sự mềm lòng nên mới cùng Thanh Đại uống rượu rồi làm loạn?

Chẳng lẽ mình thực sự là loại tiểu nhân hèn hạ?

Người Cận Thiệu Khang như rơi vào hố băng, lạnh lẽo vô cùng. Hy vọng cuối cùng đã tan biến, nếu ngay cả Trầm Thanh cũng không thể chứng minh hắn trong sạch thì hắn phải làm gì để Trương Nhược Lan tin tưởng hắn, lấy cái gì để chứng minh cho mình?

Bây giờ hần mới hiểu được, tuyệt vọng lớn nhất không phải là người khác không thể tin mình mà là bản thân không thể tự tin tưởng mình...

Tim hần đau đốn, đầu óc mờ mịt, cả người ngây ngốc, trống rỗng.

Trầm Thanh thấy sắc mặt hần đột nhiên đỏ bừng, cả người run rẩy thì kinh hãi, vội lấy ngón châm đâm lên vài yếu huyệt cho hần. Một lát sau, Cận Thiệu Khang hôn mê bất tỉnh.

Sau nửa canh giờ, Cận Thiệu Khang tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Trầm Thanh đang châm cứu cho hần

Trầm Thanh nhìn hần một cái, tay vẫn châm cứu:

- Hầu gia, người ngủ thêm đi

Cận Thiệu Khang lắc đầu, trong đầu như có gì đó gõ mạnh, hần căn bản ngủ cũng không yên.

- Khi này ta bị sao vậy? Cận Thiệu Khang hỏi

- Vừa rồi thiếu chút nữa Hầu gia bị tẩu hỏa nhập ma, may mà Trầm mỗ ở bên nếu không Hầu gia chẳng những mất đi một thân võ công mà có khi còn thành phế nhân.

Cận Thiệu Khang khẽ hừ nhẹ một tiếng, hình như tất cả những thứ này đều chẳng có ý nghĩa gì với hần.

Trầm Thanh châm cây trâm cuối cùng, đứng dậy thu dọn:

- Hầu gia, dù khi này Trầm mỗ kịp thời châm cứu cho Hầu gia nhưng nguyên khí của Hầu gia đã bị tổn thương, trong thời gian này phải nghỉ ngơi cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị lao lực, đừng uống rượu cũng tránh bị kích động, nếu không hậu họa vô cùng.

Cận Thiệu Khang yên lặng đứng lên, quay đầu vái Trầm Thanh một cái rồi cáo từ

Vừa trở về phủ đã nghe Trữ An báo Tương Nhượng Lan đã về.

Lòng hần mừng như điên, bất chấp ánh mắt của hạ nhân, vội vội vàng vàng chạy đi.

Chạy tới ngoài phòng, nhìn cánh cửa đóng chặt, hần có chút sợ hãi không dám bước tiếp, hần sợ tất cả chỉ là ảo giác của hần, sợ mở ra mà không thấy bóng nàng.

Ánh Tuyết bước lên đẩy cửa cho hần:

- Hầu gia, phu nhân vẫn chờ người.

Tim Cận Thiệu Khang đập cuồng loạn, vẻ mặt hơi mất tự nhiên ửng hồng. Hần hít sâu một hơi, bước vào phòng.

Trước khi vào hần đã từng nghĩ đến đủ trường hợp nhưng không ngờ rằng, Tương Nhượng Lan vừa thấy hần thì không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy lá đơn hòa ly ra trước mặt hần.

- Đơn hòa ly...

Hần nhìn tờ giấy trên bàn, lửa nóng trong lòng tan biến, dường như trong chớp mắt, máu trong người ngưng đọng lại, sắc mặt còn trắng hơn tờ giấy trên bàn.

Tương Nhượng Lan nhìn hần, sắc mặt cũng không khá hơn hần là bao

- Ta nghĩ mau chấm dứt đi. Điều này tốt cho cả ta lẫn người...

Trong đầu nàng chỉ còn lại hình ảnh hần và Thanh Đại trên giường, mỗi lần nhìn thấy hần với nàng mà nói đều là một sự hạnh hạ.

Hần ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm thâm thúy, giống như là động sâu không thấy đáy, bên trong chỉ toàn là sự đau đốn

- Nhượng Lan...

Giọng hần nhỏ đến không nghe thấy nhưng trong đó chứa một loại lực sát thương xuyên thẳng vào lòng nàng:

- Ta thật sự rất yêu nàng... thật sự...

Nước mắt vốn nhằn nại đã lâu giờ đột nhiên tuôn trào, Tương Nhượng Lan bưng mặt, bờ vai run rẩy, nước mắt rơi xuống

Lòng Cận Thiệu Khang đau đốn, hần tiến lên định ôm Tương Nhượng Lan vào lòng nhưng Tương Nhượng Lan vội lùi vài bước, khẽ lắc đầu:

- Thiệu Khang, ta không có cách nào tự nhủ mình cho người thêm cơ hội nữa... Ở lại, ta sẽ rất đau khổ, nếu người thực sự muốn tốt cho ta, hãy kí tên đi thôi...

Sắc mặt Cận Thiệu Khang càng tái nhợt, hần ngã xuống ghế, thất hồn lạc phách. Một lát sau, hần cầm tờ đơn hòa ly, trang giấy run run trên tay hần.

- Chúng ta là thánh chỉ tứ hôn, hòa ly không phải là chuyện đơn giản như vậy. Hần nhẹ nhàng nói

Tương Nhượng Lan thấp giọng nói:

- Lần trước ta cứu Trường Nhạc công chúa có công, Hoàng thượng và Thái hậu đã đồng ý sẽ không truy cứu chuyện này.

- Nàng đã cầu Thái hậu rồi... nhanh quá...

Cũng đúng, một khi nàng đã hạ quyết tâm thì sẽ không quay đầu lại nữa. Ban đầu không phải mình bị sự kiên trì và hào hiệp này của nàng thu hút? Chỉ là không ngờ có ngày nó lại thành trái đắng của chính mình

Tương Nhượng Lan đi tới, chăm mực đưa cho hần.

Cận Thiệu Khang nhìn chiếc bút, không nhúc nhích, một giọt mực trên bút rơi xuống tờ đơn rồi dây đen ra, giống như sự tuyệt vọng trong lòng hần.

Tương Nhượng Lan không thúc dục hần nhưng vẫn cầm bút, không có ý do dự hay rút lui

Một lúc lâu, Cận Thiệu Khang mới vươn tay đón lấy chiếc bút trong tay nàng, bút lông không ngừng rung động, hần cố gắng hết sức cũng không thể ổn định nó lại, mực bắn lên tờ giấy.

Nước mắt Tương Nhượng Lan rơi xuống

Ánh Tuyết ở bên ngoài vẫn chú ý động tĩnh bên trong, thấy Tương Nhượng Lan thực sự muốn hòa ly, ép Hào gia ký tên thì lòng cuống. Nàng quá hiểu nữ nhân hòa ly sẽ có tình cảnh gì, nàng không muốn Tương Nhượng Lan vì nhất thời xúc động mà mất đi hạnh phúc sau này.

Nàng gọi một tiểu nha hoàn, sai đi mời thái phu nhân đến.

Thái phu nhân ăn xong cơm trưa, đang chuẩn bị ngủ trưa, đột nhiên có hạ nhân vào bẩm báo

- Hòa ly?

Thái phu nhân nằm trên giường bật dậy, vì quá khiếp sợ mà giọng nói có chút run run:

- Người nói phu nhân muốn hòa ly?

Tiểu nha đầu run rẩy nói:

- Đúng vậy, giờ phu nhân đang bắt Hào gia kí tên.

Thái phu nhân như ngất lịm, cả người run rẩy, Liễu Nguyệt vội đỡ lấy bà

Thái phu nhân chỉ vào cửa, vừa tức vừa vội:

- Mau, mau đỡ ta đến, ta muốn xem xem nàng còn muốn bày trò gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Bỏ Đi

Thu đường viện

Cận Thiệu Khang đột nhiên buông bút, cúi đầu:

- Cái này ta không thể kí

Tương Nhược Lan trong lòng hiện lên một tia thất vọng

- Người muốn thế nào?

Cận Thiệu Khang nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng:

- Nàng nghĩ rằng ta đang giờ trò vô lại đúng không?

Hắn cười cười tự giễu, cười còn khó coi hơn khóc:

- Cũng đúng, ta là một kẻ tiểu nhân không tuân thủ lời hứa, khó trách nàng sẽ không tin ta...

Hắn đứng lên, cầm lấy một tờ giấy khác:

- Chúng ta là thánh chỉ tứ hôn, đơn hòa ly phải nộp cho bộ hộ, đến lúc đó chuyện sẽ làm lớn, lý do trong đơn của nàng không đủ, đám ngôn quan sẽ không bỏ qua cho nàng.

Hắn cầm lấy bút, dùng tay trái đỡ lấy cổ tay phải, ổn định tay mình rồi viết lại một lá đơn khác

Chữ viết có lực như muốn xé rách giấy, dường như dùng hết toàn bộ sức lực của hắn.

Đơn hòa ly này nội dung đại đồng tiểu dị so với trước, chỉ thêm hai câu: không chịu nổi nhục mắt, không chịu nổi trách đánh

Tương Nhược Lan trong lòng rung động:

- Người cần gì viết như thế? Cho tới giờ người chưa từng làm vậy với ta...

Cận Thiệu Khang ngừng tay, bút trong tay run rẩy, hắn cúi đầu, khẽ nói:

- Nhưng chuyện ta làm với nàng so với đó còn hèn hạ gấp trăm lần... cũng chẳng oan

Hắn đang thừa nhận chuyện đêm đó? Hắn đã nhớ ra?

Tương Nhược Lan cúi đầu, chút ánh sáng còn lại trong lòng bị dập tắt, chỉ còn lại sự u tối khôn cùng.

Hắn hết lần này tới lần khác không đành lòng chẳng phải chứng minh rằng trong lòng hắn không thể buông tha Thanh Đại? Nàng tin hắn thật sự yêu mình, chỉ là... đồng thời cũng sẽ thích nữ nhân khác...

Để cho một nam nhân từ nhỏ đã quen với tư tưởng tam thê tứ thiếp một lòng một dạ với một nữ tử đúng là nàng đã vọng tưởng. Nàng tin tưởng hắn đã cố gắng, nhưng rõ ràng sắc có một số việc không phải cố gắng là làm được, có một số quan niệm không phải cố gắng là có thể thay đổi...

Cận Thiệu Khang viết những câu “nam cưới nữ già” xuống giấy, tay khẽ run lên, chữ gả hoàn toàn biến dạng, so với những chữ trước hoàn toàn bất đồng.

Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng kí tên mình lên đó

- Như vậy, còn có Thái hậu bao bọc, đám ngôn quan hắn sẽ không làm khó được nàng...

Tương Nhược Lan cúi đầu, trong lòng khó chịu vô cùng.

Nàng cầm lấy lá đơn giấu vào tay áo, xoay người đi ra ngoài cửa. Đi tới cửa, nàng hơi quay đầu:

- Bảo trọng

Cận Thiệu Khang không nhận được tiến lên hai bước, nhưng chưa đi đến cửa thì dừng lại, hai tay gắt gao nắm chặt, môi hơi mấp máy, cuối cùng không nói gì

Mình còn mặt mũi nào giữ nàng lại. Nếu nàng cảm thấy rời đi sẽ khá hơn thì để nàng đi thôi. Mình không thể thực hiện lời hứa với nàng thì ít nhất cũng nên để nàng ra đi.

Hắn nhìn nàng càng lúc càng xa, tim đau đớn vô cùng. Hắn mím chặt môi, cố gắng nhẫn nại, đứng yên nơi đó.

Lúc này, thái phu nhân xông vào Thu đường viện, ngăn Tương Nhược Lan lại:

- Nhược Lan, người muốn làm gì?

Tương Nhược Lan thì lễ với bà:

- Thái phu nhân, sau này xin bảo trọng.

Nói xong, bước qua bà, đi ra ngoài.

Thái độ của Trương Nhược Lan khiến bà hoảng loạn. Bà xoay người, kéo nàng lại:

- Nhược Lan, ngươi không nên làm loạn nữa, ngươi cứ tùy tiện như thế, chuyện rắc rối lớn ngươi xử lý ra sao?

- Thái phu nhân, ta rất nghiêm túc, không phải là muốn gây chuyện.

Trương Nhược Lan rút khỏi tay bà, xoay người rời đi.

Sắc mặt thái phu nhân tái lại, đuổi theo hai bước, giọng nói vẫn cứng rắn:

- Ta không cho ngươi làm như vậy, ngươi làm như vậy không chỉ là đánh mất thể diện của ngươi mà cũng là làm mất thể diện của Cận gia, Hầu gia, ta không cho ngươi làm như vậy.

Trương Nhược Lan quay đầu, cười khê:

- Thái phu nhân bây giờ còn lập trường gì nói với ta những lời này? Ngươi đừng quên, ta đã không còn là thê tử của con ngươi nữa, có ý nghĩa gì?

Trương Nhược Lan tiếp tục đi. Thái độ bình tĩnh của nàng làm cho thái phu nhân có chút hoảng loạn. Chuyện thật sự làm lớn, bất kể kết quả thế nào, Cận gia nhất định sẽ thành trò cười cho toàn thành, không chỉ Hầu gia trong triều không ngóc nổi đầu đặt mặt mình và Yên Nhiên cũng mất hết mặt mũi, không thể để mặc chuyện này xảy ra được.

Bà nhìn Trương Nhược Lan, lớn tiếng nói:

- Nhược Lan, ngươi nên hiểu rõ hậu quả, ngươi có biết sau khi hòa ly là cái gì? Ngươi hòa ly rồi sẽ không còn là nhất phẩm phu nhân, sẽ bị mọi người xem thường, chỉ cần ta tung tin đồn, sau này ngươi đừng mong gả được cho người tốt. Ngươi nên nghĩ cho kỹ.

Tức giận khiến thái phu nhân uy hiếp nàng.

Trương Nhược Lan trong lòng có chút tức giận nhưng nhớ ra những gì Cận Thiệu Khang làm cho mình, nàng nhin lại. Nàng dừng bước, quay đầu nhìn thái phu nhân nói:

- Bất kể có hậu quả gì cũng là chuyện của ta, không phiền ngươi phí tâm.

Nói xong, không để ý đến bà nữa, đi thẳng ra ngoài.

Thái phu nhân tức giận đến cả người phát run, đi vào Thu Đường viện tìm Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, ngươi có ký tên không?

Cận Thiệu Khang ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng gật đầu.

Thái phu nhân tức giận đến đập vào lưng hắn mấy cái:

- Hầu gia, ngươi quá hồ đồ, nàng làm loạn sao ngươi cũng làm loạn theo. Lúc như thế này, ngươi phải không được kí tên thì nàng có cách gì được?

- Mẫu thân, là ta có lỗi với nàng, trong lòng nàng có lẽ ta đã là kẻ tiểu nhân nhưng ta không muốn trở thành kẻ vô sỉ trong mắt nàng.

Thái phu nhân tức đến đỏ bừng mắt.

- Ngươi là nghiệt chủng, vì một nữ nhân mà không để ý đến thể diện Cận gia. Được được, để ta chết đi cho mát mặt, còn hơn phải chứng kiến đứa con một tay ta nuôi ra trở thành trò cười cho thiên hạ.

Cận Thiệu Khang vội quỳ xuống trước mặt thái phu nhân:

- Mẫu thân, Nhược Lan vì ta đã chịu rất nhiều đau khổ. Giờ nàng chỉ muốn rời đi thì cho nàng đi thôi. Mẫu thân xin thứ con tội bất hiếu.

Cận Thiệu Khang vội dập đầu xuống đất đến vang lên thành tiếng.

Thái phu nhân vừa tức vừa đau lòng, không nhìn hắn, đi khỏi Thu Đường viện.

Cận Thiệu Khang chậm rãi đứng lên, nhìn căn phòng trống rỗng, lòng đau như cắt. Hắn cảm giác yết hầu có chút ngòn ngọt, vội vận khí nén lại.

Hôm đó, Trương Nhược Lan đem đơn hòa ly nộp cho Bộ Hộ. Bộ Hộ chưa bao giờ tiếp nhận chuyện này, thượng thư bộ hộ lên dò thánh ý rồi xử lý.

chuyện này.

Đám ngôn quan ngự sử nghe được tin, có một số kẻ muốn thử dò nhưng phản ứng của Hoàng thượng không lớn mà trên đơn hòa ly cũng nói rõ trách nhiệm chủ yếu là do An viễn hầu, có chữ kí của hắn, đám ngôn quan cũng không làm lớn chuyện.

Khi Trương Nhược Lan cầm được đơn hòa ly trở lại thì đã là chuyện nửa tháng sau.

Trong nửa tháng này, nàng chính dồn lại tất cả tài vật của mình, vì hòa ly nên đương nhiên nàng có thể lấy lại toàn bộ của hồi môn.

Trước Trương gia đã nghe được tin tức từ Trương Phình Đình mà đem trả tài sản cho Trương Nhược Lan. Giờ đây của cải của Trương Nhược Lan rất nhiều, cả đời không làm gì cũng không cần lo chuyện áo cơm. Nàng lặng lẽ bán bớt một số châu báu, đem bạc chuyển tới tiền trang lớn trong cả nước, an trí tốt cho đám nha hoàn hồi môn, trong đó hai người là của Trương gia, Trương Nhược Lan trả giấy bán thân cho các nàng lại cho các nàng bạc, cho bọn họ về nhà.

Liên Kiều và Hoa Anh đều mất cha mẫu thân, không có chỗ dựa. Trương Nhược Lan để các nàng ở lại nông trang, sau đó cho các nàng bạc để làm của hồi môn. Về phần Ánh Tuyết, nàng không yên lòng nhất. Bởi vì, Ánh Tuyết còn phải ở lại Hầu phủ, chỉ sợ bị ngược đãi, vì thế cố ý để cho nàng nhiều bạc.

Mọi chuyện này nàng đều âm thầm tiến hành, bên ngoài, nàng sai Ánh Tuyết giúp nàng mua nhà trong kinh thành, mua nô tài, làm ra vẻ như sẽ ở lại kinh thành sống.

Đội mọi thứ sắp đặt xong xuôi, một tối nọ, Trương Nhược Lan tiến cung diện kiến Thái hậu.

Thái hậu kéo nàng ngồi bên người

- Đưa ngọc, ngươi sao phải cố chấp như thế, tự làm khổ mình. Nhưng ngươi yên tâm, ai gia đã sai người đề chuyện này xuống. Qua hai năm, đội mọi người quên dần chuyện này, ai gia sẽ tìm người tốt gả cho ngươi.

Nói xong thở dài:

- Thật ra, An viễn hầu đối với ngươi thực sự không tệ, tự nhận mọi trách nhiệm. Giờ ngươi có biết bên ngoài đồn thổi về hắn khó nghe bao nhiêu không. Đoán chừng sau này sẽ gặp chuyện phiền toái

Người có máu mặt ai lại đem con gái gả cho nam nhi có tiếng xấu như vậy?

Trương Nhược Lan cúi đầu, nói thật ra nếu không nhờ hắn làm vậy, lần này hòa ly không thể thuận lợi như vậy được.

Trương Nhược Lan đột nhiên đứng dậy quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu ba cái:

- Thái hậu, Nhược Lan đến là để từ biệt Thái hậu

- Từ biệt? Thái hậu cả kinh: - ngươi muốn đi đâu?

- Thái hậu, Nhược Lan đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Nhược Lan không nói cho ai nhưng không muốn gạt Thái hậu. Đêm nay Nhược Lan sẽ rời khỏi kinh thành, đi đâu Nhược Lan cũng chưa biết. Nhược Lan muốn thăm thú thế giới này, Nhược Lan không muốn ở lại kinh thành nữa.

Ở lại kinh thành, sau này sẽ phải thường xuyên gặp lại hắn, nàng không muốn thấy hắn tái hôn. Hơn nữa, phía Hoàng thượng cũng rất phiền toái. Rời khỏi đây, trời đất bao la, ngay cả nàng cũng không biết sẽ đi đâu, Hoàng thượng sao có thể tìm được nàng?

Chờ thêm vài năm, Hoàng thượng dần phai nhạt với nàng, nàng có thể tìm một nơi để ổn định cuộc sống.

Thái hậu đương nhiên hiểu ý của nàng:

- Ngươi là muốn rời khỏi Hoàng thượng

Thái hậu thở dài:

- Cũng tốt, ngươi rời đi một đoạn thời gian, hoàng đế không thấy ngươi cũng sẽ dần phai nhạt. Ai gia sẽ khuyên nhủ hắn. Nhưng ngươi là nữ nhân, ra ngoài ai gia thực lo lắng.

Tính cách Trương Nhược Lan cứng rắn như vậy không thích hợp ở lại hậu cung của Hoàng thượng. Cho nên Thái hậu cũng không mong Hoàng thượng nạp nàng làm phi. Hơn nữa thân phận của Nhược Lan giờ đây tiền cung không hề thích hợp.

Quan trọng nhất chính là bà không muốn ép nàng

Trương Nhược Lan dập đầu với Thái hậu:

- Thái hậu yên tâm, Nhược Lan có thể tự sống tốt, sau khi rời khỏi đây, Nhược Lan sẽ cẩn thận, tuyệt đối không có sơ sót

Nàng ngẩng đầu nhìn Thái hậu, ánh lệ trong mắt lay động:

- Vãn xin Thái hậu bảo trọng thân thể, Nhược Lan có lẽ sẽ phải mất một thời gian không được gặp Thái hậu rồi.

Thái hậu nhìn nàng, trong lòng kích động, đi lên trước, ôm nàng vào lòng:

- Nhược Lan, mọi việc phải cẩn thận, nếu không thể thích ứng thì trở lại đây. Bất luận thế nào ai gia cũng sẽ che chở cho ngươi.

Vừa nói vừa đưa cho nàng một lệnh bài:

- Có gì khó khăn, tìm đến bọn quan lại địa phương, bọn họ nhìn thấy lệnh bài của ta nhất định sẽ dốc hết sức giúp ngươi.

Tương Nhược Lan ôm chặt thái hậu, nước mắt dâng trào:

- Tạ ơn thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Kiều Phu Nhân

Năm năm sau, Đại Lương, thành nhỏ Khải Châu ở phương nam

Khởi hoa tháng ba, phương nam đứng là tiết cỏ xanh, muôn hoa đua nở, chim hót líu lo.

Con sông Tương trong suốt xuyên qua cả Khải Châu, hai bờ sông là vô số những lầu hồng gác tía, là nơi ở của những danh môn vọng tộc.

Hôm nay, ven con đường sỏi đá bên sông, từ phía bắc có một chiếc xe ngựa hoa lệ đi tới. Xe ngựa trang trí hoa lệ, đến ngay cả xa phu ăn mặc cũng vô cùng bảnh bao, tuần mã yên cương dát vàng, thu hút không ít ánh nhìn ghen tỵ của người dân xung quanh.

Trước xe ngựa có chữ Vương rất lớn, mọi người vừa nhìn đã biết là xe ngựa của Vương lão gia, đệ nhất phú thương Khải Châu.

Nhắc tới Vương lão gia này, nghe nói tư sản trong nhà vài đời ăn không hết, bên người kiều thế mỹ thiếp vô số. Phủ trạch bài trí tựa như hoàng cung, cuộc sống hết sức xa hoa. Theo đạo lý, Vương lão gia sống phải vui vẻ hơn tiên, đáng tiếc, trời không cho ai hết cái gì, Vương lão gia này ba năm trước mắc bệnh nặng, sau đó thân thể suy yếu. Ba năm này luôn phải uống thuốc, đồ ngon không thể ăn, mỹ nữ không có sức hưởng, cảnh đẹp không tâm tư thưởng thức, cuộc sống khổ không nói hết

Nhưng Vương lão gia không biết từ đâu tìm được một nữ thần y, nữ thần y này chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã chữa cho Vương lão gia khỏe lên rất nhiều. Vương lão gia quả thực coi nàng như Bồ tát, chẳng những cho nàng ở lại khách sạn tốt nhất Khải Châu mà còn cho nàng dùng xe ngựa của chính mình, phái hạ nhân đưa nàng thăm thú chung quanh.

Xe ngựa dạt dạt đi thẳng ra đường lớn, dừng lại trước cổng một tòa phủ lớn có hai con sư tử đá canh giữ

Cửa lớn nặng nề mở ra, đám hạ nhân chạy tới, cầm ghế gỗ nhỏ tới trước xe ngựa, cung kính nói:

- Mời Kiều phu nhân xuống xe

Lúc này, rèm cửa xe xốc lên, một tiểu cô nương tuổi chừng 14, 15 tóc búi hai bên nhô đầu ra, khuôn mặt tròn, mắt to lấp lánh cười rộ lên.

Nàng nhảy xuống xe, xoay người nhìn trong xe cười nói:

- Hai tiểu thiếu gia còn không mau xuống đi?

Trong xe truyền đến tiếng trẻ con thanh thúy:

- Từ San, bé ta xuống.

Sau đó lại có tiếng một đứa trẻ khác:

- Không tự làm, mỗi lần đều bắt nữ nhân bế, thật chẳng giống nam tử hán.

Rõ ràng giọng nói giống nhau nhưng lại có chút thâm trầm, cứng rắn khiến người ta không khỏi có chút kính nể.

- Mẫu thân, ca ca mắng ta
- Ta không mắng ngươi, chỉ là cho ngươi thấy rằng không nên làm như thế, giống nữ hài tử lắm
- Ta không phải nữ hài tử, ta là nam hài tử

Từ San hai mắt nhìn trời.

Sau đó là tiếng một nữ nhân trấn áp tiếng hai đứa trẻ:

- Được rồi, đừng gây chuyện nữa, hai huynh đệ lúc nào cũng cãi nhau những chuyện bé tí còn không biết xấu hổ. Mẫu thân phải đi khám bệnh cho người khác, các ngươi không xuống là mẫu thân bực đó.

Trong xe, hai anh em lúc này mới ngừng tranh cãi, sau đó màn xe xóc lên, đầu tiên là một nam hài tử tầm 4,5 tuổi, mày rậm mắt to, mặt tròn tròn, môi hồng hơi mím, vẻ mặt có chút nghiêm túc như một tiểu đại nhân. Hắn mặc áo xanh nhạt, khoác áo lông chim trắng, đầu đội chiếc mũ lông hổ. Dù không tính là phần điều ngọc trác nhưng cũng vô cùng đáng yêu.

Từ San vừa thấy hắn thì tươi cười, vươn tay:

- Bác ca nhi, lại đây, ta bế ngươi xuống.

Bác ca nhi nhướng mày, vươn tay ngăn lại:

- Ta đã là người lớn, tự mình có thể xuống.

Nói rồi nhảy xuống xe ngựa, đáng tiếc khi xuống đất thì không đứng vững, cả người nhào tới phía trước, ngã chổng vó ra. Bọn nha hoàn bên cạnh bùng miệng cười. Một tiểu nha hoàn tiến lên định đỡ nhưng chưa đợi nàng đến gần Bác ca nhi đã đứng lên. Hắn tỏ như không có chuyện gì, vỗ vỗ tay đi tới bên cạnh Từ San, vẫn rất nghiêm túc nhưng mặt đỏ bừng đã tiết lộ sự xấu hổ của hắn.

Từ San không nhịn được cười, khẽ vươn tay vuốt má hắn:

- Bác ca nhi, ngươi thật đáng yêu.

Bác ca nhi nhướng mày, gạt tay nàng:

- Nữ nhi sao có thể tùy tiện sờ mặt nam nhi?

Đám nha hoàn bên cạnh không nhịn được nữa, ai nấy bùng miệng cười rộ lên.

Mặt Bác ca nhi đỏ màu gan lợn.

- Ca ca, các nàng đang cười ngươi à

Một tiểu nam hài nhô đầu ra khỏi xe, tuổi trạc tuổi Bác ca nhi, khuôn mặt giống nhau như đúc, ăn mặc cũng giống hệt, chỉ khác ở chỗ là cậu nhóc này luôn tươi cười, má lúm đồng tiền ở má trái hiện rõ, vừa nhìn đã biết là hai cậu nhóc song sinh.

Cậu bé vươn tay về phía Từ San, Từ San yêu chiều, cười cười bế lấy hắn.

Bác ca nhi nghe được đệ đệ nói, thấp giọng lắm bầm:

- Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó dưỡng

Vừa dứt lời, một nữ tử từ từ trong xe bước ra, cánh tay dài gõ lên đầu hắn:

- Đúng là, đọc sách vài ngày dám nói như vậy, mẫu thân ngươi không phải là nữ nhân sao? Từ San a di của ngươi không phải là nữ nhân sao? Còn dám nói những lời này, lão nương đánh chết ngươi

Bác ca nhi bị đánh cũng không khóc, chỉ hơi bĩu môi, hồi lâu mới nói:

- Ta sai rồi

Tiểu nam hài kia đứng bên vỗ tay cười:

- Ca ca bị đánh rồi

Còn chưa nói xong, trên đầu đã bị một cốc:

- Ca ca bị đánh nguoi còn vui vẻ như vậy. Huynh đệ phải thương yêu nhau. Mẫu thân dạy nguoi không nhớ sao?

Tiểu nam hài bụng đầu, le lưỡi, quay đầu lại cười với nữ tử:

- Ta nhớ rồi, ta nhớ rồi. Mẫu thân nói Khánh ca nhi đều nhớ.

Nữ tử cười, lúc này mới xuống xe.

Nữ tử ước chừng 22, 23 tuổi, mặc trường bào thêu mẫu đơn vàng nhạt, quần trắng thêu kim tuyến, tóc búi tròn đơn giản, cài một cây trâm bạch ngọc phi thủy.

Dung mạo mặc dù không thể nói xinh đẹp nhưng mắt đen láy, trong suốt sáng ngời, càng hiếm có chính là phong thái, cả người có một khí độ ung dung, cảm giác như gió xuân thoảng qua làm cho người gặp khó có thể quên, vô tình mà có cảm giác gần gũi.

Hai nam hài tử đi tới bên nàng, mỗi người nắm một tay nàng, dựa vào người nàng, ánh mắt vô cùng thân thiết, nữ tử cười ôm bọn họ vào lòng, trong mắt đầy sự thương yêu, thỏa mãn.

- Biết sai mà sửa mới là con ngoan của mẫu thân

- Mẫu thân... Hai nam hài tử kêu một tiếng, giọng nói non nớt có thể khiến lòng người tan ra.

Một nha hoàn đi tới bên nàng:

- Kiều phu nhân, xin theo ta đi, lão gia nhà chúng ta chờ đã lâu rồi.

Nữ tử gật đầu, dắt hai đứa con trai và Tử San đi vào. Vừa đi hai bước chợt nhớ ra cái gì, nàng quay đầu, nhìn về xe ngựa hô:

- Tiểu Bạch, còn không xuống

Nói rồi quay đầu thân thiện với Tử San:

- Nhất định là còn đang ngủ

Tử San che miệng cười nói:

- Chưa thấy con hồ ly nào như vậy.

Một con hồ ly nhỏ màu xám không tinh nguyệt chui ra khỏi xe, nhảy mấy bước đã vào lòng nữ tử, tìm được chỗ thoải mái lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Nha hoàn bên cạnh liếc nhìn Tiểu Bạch co tròn hời hời, nghĩ thầm, nữ nhân bình thường không nuôi chó, nuôi mèo hay nuôi chim mà lại đi nuôi hồ ly? Nuôi hồ ly cũng được nhưng còn đặt cái tên kỳ quái Tiểu Bạch? Gọi Tiểu Hôi còn có lý hơn...

Đoàn người cùng con hồ ly đi vào Vương phủ.

Vương gia lão gia ước chừng bốn mươi tuổi, lòng lo lắng ngời ở đại sảnh, thấy Trương Nhược Lan thì lập tức bước lên đón:

- Kiều phu nhân, đa tạ Kiều phu nhân diệu thủ hồi xuân, tối qua Vương mẫu ngủ rất ngon, cả đêm không bị tỉnh giấc, đây là chuyện lạ suốt 3 năm qua.

Vương lão gia mặc một bộ cẩm bào màu xanh thêu chữ văn, vóc người bình thường, ngũ quan đoan chính, vẻ mặt luôn tươi cười nhưng lại khiến người khác có cảm giác thật giao hoạt.

Kiều phu nhân mời hần ngồi xuống, sau đó nàng xem mạch cho hần. Tử San dắt hai đứa trẻ ngồi một bên. Hai đứa trẻ đều rất ngoan, không làm loạn, dường như đã quen với công việc này của mẫu thân.

Trong lúc này, ánh mắt Vương lão gia vẫn chăm chú nhìn nét mặt Kiều phu nhân. Thấy nàng hơi nhìn xuống, mặt trầm như nước, khí chất bình ổn mà thông dong khiến hần cảm giác cho dù có cả một núi vàng trước mặt nàng cũng sẽ không chớp mắt. So với nàng, đám nữ nhân trong hậu viện của hần đúng là dong chi tục phấn

Trong lòng dần nhộn nhạo, Kiều phu nhân đối diện đột nhiên nhìn lên, ánh mắt như mũi tên bắn thẳng về phía hần. Vương lão gia cả kinh, vội vàng chớp mắt.

Kiều phu nhân nhìn hần, trong lòng hừ lạnh một tiếng, sau đó chậm nói:

- Vương lão gia, bệnh của nguoi khá lên nhiều rồi, sau này ta sẽ không tới đây nữa. Vương lão gia chỉ cần nghỉ ngơi theo lời ta dặn là được.

Nói rồi đứng lên, Vương lão gia vội sai người mang tiền công lên. Một nha hoàn bưng một khay đen lên, trên đó đặt hai đỉnh bạc 100 lạng và một chiếc

hộp gỗ lê dát vàng.

Kiều phu nhân cầm lấy bạc nhưng cũng không nhìn qua chiếc hộp kia. Vương lão gia cầm chiếc hộp, mở ra đưa tới trước mặt nàng:

- Phu nhân, vòng cổ kim cương này vài năm trước ta mua được khi đi buôn bán ở hải ngoại, trân quý vô cùng. Vương mẫu cảm thấy chỉ có phu nhân mới xứng đeo vòng cổ kim cương này, vẫn xin phu nhân thu nạp.

Chuỗi vòng này tuy không phải giá trị liên thành nhưng cũng là một gia sản lớn. Đám thê thiếp trong hậu viện vì chuỗi vòng này mà tổn biết bao tâm tư nhưng hần vẫn giữ không cho. Nhưng hôm nay hần lại cảm giác nếu có thể giúp cho hần đạt được tâm nguyện thì những thứ này chẳng đáng gì.

Vốn nghĩ rằng Kiều phu nhân sẽ mừng rỡ nhưng không ngờ nàng còn không liếc mắt lấy một lần đã quay người bước đi, bỏ mặc hần đứng đó rất khó xử.

Mất thấy Kiều phu nhân sắp ra khỏi đại sảnh, Vương lão gia vội đuổi theo, ngăn trước mặt nàng.

Hần phát tay ý bảo hạ nhân lui ra rồi nói với nàng:

- Vương mẫu có chuyện muốn nói với phu nhân, xin phu nhân...

Hần nhìn Từ San cùng hai người con trai một cái.

Kiều phu nhân cười cười, thản nhiên nói:

- Vương lão gia, ta biết người muốn nói gì. Người không cần nói gì hết. Ta dù là một quả phụ nhưng cũng không cần dựa dẫm vào ai cho nên không phải nam nhân nào ta cũng để ý.

Mặt Vương lão gia nhất thời tím như gan heo, Từ San và hai cậu nhóc đứng bên cảm thông nhìn hần.

Kiều phu nhân lướt qua hần, cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Vương lão gia nhìn bóng lưng nàng, thờ dài một hơi.

Ra Vương phủ, Từ San nhìn thoáng qua Kiều phu nhân, nói:

- Phu nhân, có đôi khi ta thật sự hiểu kỳ, cha của đứa nhỏ phải là người như thế nào mới lọt vào mắt xanh của phu nhân.

Kiều phu nhân quay đầu lại nhìn nàng cười:

- Người cũng chưa lấy chồng đó thôi, có gì mà lạ.

Khánh ca nhi một bên kéo góc áo Kiều phu nhân:

- Mẫu thân, có phải chúng ta sẽ rời khỏi đây không?

Kiều phu nhân ngồi xổm xuống nói với Khánh ca nhi:

- Đúng. Nơi này có gì đẹp đều đã chơi rồi, chúng ta tới chỗ khác chơi đi.

Vừa nói vừa kéo tay Bác ca nhi nói:

- Đi nào, chúng ta về khách sạn thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Cổ Nhân

Đoàn người Kiều phu nhân trở lại khách sạn, vừa xuống xe ngựa, tiểu nhị đã bước lên đón:

- Kiều phu nhân, người đã về, có người chờ đã lâu.

Từ San ở một bên cười nói:

- Có phải là lại có người đến xin chữa bệnh không?

Từ sau khi Kiều phu nhân chữa khỏi cho bệnh của Vương lão gia truyền ra ngoài, mỗi ngày đều có người đến khách điểm xin gặp. Mà Kiều phu nhân bất kể người tới là ai, có thân phận gì đều không nề hà nhưng nếu chỉ là những bệnh nhỏ mà đối phương không phải là quá khó khăn thì Kiều phu nhân vẫn sẽ đuổi hẩn đi khám chỗ khác. Nếu không chẳng phải ngày nào cũng bận đến chết?

Nhưng dù như thế, Kiều phu nhân vẫn được mọi người rất tôn sùng

Khánh ca nhi vừa nghe đã bĩu môi, khẽ nói:

- Mẫu thân lại phải đi khám bệnh cho người khác, chúng ta không thể đến chỗ khác chơi.

Kiều phu nhân nghe được, cúi đầu trầm giọng nói:

- Không thể nói như thế được. Sau này chúng ta còn nhiều thời gian du ngoạn nhưng người bệnh thì không có nhiều thời gian như thế. Khánh ca nhi thấy mạng người quan trọng hơn hay chơi đùa quan trọng hơn?

Khánh ca nhi cúi đầu:

- Mẫu thân, ta biết rồi

Bác ca nhi thấy đệ đệ không vui, kéo tay hẩn:

- Ngươi đừng buồn, ta đưa con ngựa gỗ lần trước người khác cho ta cho ngươi chơi.

Khánh ca nhi hai mắt sáng ngời:

- Thật sao?

Ca ca vẫn coi ngựa gỗ như bảo bối, mình vừa chạm vào hẩn đã không vui.

Bác ca nhi rất có phong thái của huynh trưởng, gạt đầu kiên định:

- Ta là ca ca, ta sẽ không lừa ngươi

Khánh ca nhi lại tươi cười

Kiều phu nhân nhìn hai người con trai, trong lòng dâng lên sự ấm áp. Nàng ngồi xuống, nhìn hai đứa trẻ rồi nói:

- Đúng rồi, nếu người bệnh không nặng mẫu thân sẽ không gặp, mẫu thân chơi cùng hai ngươi nhé. Nhưng nếu người bệnh nặng...

Khánh ca nhi cười tiếp lời:

- Thì mẫu thân phải đi chữa bệnh, Khánh ca nhi sẽ không quấy.

Kiều phu nhân cười, hôn lên mặt Khánh ca nhi một cái:

- Thật ngoan.

Quay đầu thấy Bác ca nhi rõ ràng rất muốn được hôn nhưng lại tỏ vẻ không quan tâm, Kiều phu nhân cười cười, thom lên má Bác ca nhi một cái thật kêu. Bác ca nhi cúi đầu, rõ ràng rất vui nhưng lại lấy tay xoa xoa má:

- Ta là người lớn...

Kiều phu nhân cười cười rồi chỉ lên trán hẩn:

- Là tiểu đại nhân

Mắt tự nhiên như vậy, rốt cuộc giống ai?

Lúc này tiểu nhị mới có cơ hội chen lời:

- Kiều phu nhân, không phải là xin chữa bệnh, tìm ngươi là hai vị quan lão gia.

Từ San ngạc nhiên nói:

- Quan lão gia?

Kiều phu nhân cũng ngạc nhiên đứng lên

- Đúng vậy, một vị là Huyện thái gia, một vị khác hình như là quan lớn hơn Huyện thái gia, Huyện thái gia rất cung kính với hắn, bây giờ đang ở phòng đã bao trên lầu hai chờ phu nhân.

Kiều phu nhân nhíu mày, là ai tìm nàng, chẳng lẽ.....?

Không thể nào, nàng đã mai danh ẩn tính, ba năm qua chưa bao giờ ở lại đâu quá ba tháng, hắn không phải là hắn...

Kiều phu nhân xoay người nói với Từ San:

- Ngươi tạm thời đưa bọn nhỏ về phòng, ta đi xem sao.

Từ San gật đầu dẫn hai cậu bé về phòng

Kiều phu nhân đi theo điểm tiêu nhị tới lầu hai, điểm tiêu nhị đẩy cửa phòng, nói với người bên trong

- Bạch đại nhân, Kiều phu nhân đã tới.

Tiếp theo liền vang lên một giọng nói:

- Mau mời vào

Trong giọng nói vừa có sự nhiệt tình lại vừa có sự lo lắng.

Điểm tiêu nhị nghiêng người, một vị quan bụng lớn đi tới, nhìn Kiều phu nhân khẽ vái:

- Kiều phu nhân, tìm được người là tốt rồi, bốn quan có việc muốn nhờ phu nhân giúp đỡ... Cho phép bốn quan giới thiệu một người

Vừa nói vừa giơ tay ra mời.

Kiều phu nhân nhìn ánh mắt của Bạch đại nhân, sự cảnh giác trong lòng dần buông lỏng. Nàng đi vào đã thấy một nam tử cao lớn ngồi bên bàn tròn trong phòng mặc quan phục màu lam, da dẻ như ngọc, khuôn mặt tuấn tú.

Kiều phu nhân sững sốt, ngây ngốc đứng đó

Viên quan kia thấy có người vào vội đứng dậy nhìn đối phương, vừa thấy rõ khuôn mặt Kiều phu nhân thì kinh ngạc thốt lên:

- Phu nhân

Sắc mặt Kiều phu nhân hơi biến nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại. Nàng nhìn đối phương cười:

- Đã lâu không gặp rồi Lưu thái y.

Bạch đại nhân đang định giới thiệu hai người, thấy vậy thì nói:

- Thì ra là đã quen biết, nếu vậy nhờ Lưu thái y đem việc này nói với phu nhân. Hạ quan còn có chuyện khác phải làm, xin cáo từ

Bạch đại nhân sống trong chốn quan trường, ít nhiều cũng có chút hiểu biết, nhìn hai người là biết xa cách gấp lại, nhất định có nhiều chuyện muốn nói, mình không nên ở lại nên lập tức tìm cớ rời đi.

Lưu thái y chấp tay với Bạch đại nhân:

- Bạch đại nhân xin cứ tự nhiên

Bạch đại nhân đi rồi, Kiều phu nhân cùng Lưu thái y ngồi xuống. Lưu thái y châm trà cho Kiều phu nhân nhưng vì quá kích động mà tay run rẩy, nước trà bắn ra khỏi chén.

Kiều phu nhân cười, đón lấy bình trà trong tay hắn:

- Để ta

Nàng thông dong châm trà cho hai người

- Hầu phu nhân, mấy năm qua ngươi đi đâu... Lưu thái y nhìn nàng nhẹ nhàng hỏi.

Kiều phu nhân đẩy chén trà tới trước mặt hấn, khẽ nói:

- Giờ sao còn gọi Hàu phu nhân...

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, cách năm năm giờ hấn đã thành thực, ồ trọng hơn xưa. Lòng nàng có sự vui mừng khi xa cách gặp lại:

- Nếu Luru thái y không chê thì cứ gọi là Nhược Lan, trong lòng Nhược Lan, Luru thái y mãi là một người bạn.

Luru Từ Căng trong lòng đau xót:

- Nhược Lan...

Hấn nhìn nàng, năm tháng cũng không lưu lại dấu vết gì trên nàng. Nếu có khác thì chỉ khác là nàng đã trầm tĩnh hơn xưa, nàng thu liễm đi sự sắc sảo, nhưng bởi vì năm tháng mà nàng lại có một khí vận điềm đạm, tựa như rượu ngon để càng lâu càng thơm ngát khiến người ta bất tri bất giác say mê... kể cả hấn...

- Luru đại nhân có khỏe không? Thái hậu có khỏe không? Những năm gần đây, người sống thế nào? Mọi người đều ổn chứ? Tương Nhược Lan hỏi.

Năm năm qua, nàng không có tin tức của bất kì ai

Luru Từ Căng thăm nén sự kích động trong lòng, từ tốn đáp:

- Kinh thành ổn cả, hai năm này thân thể Thái hậu có chút không ổn...

Tương Nhược Lan cả kinh:

- Thái hậu không khỏe? Thái hậu làm sao?

Luru Từ Căng vội vàng nói:

- Người đừng nóng, bệnh của Thái hậu người cũng biết đó, bệnh tiểu đường không thể nào trị khỏi, chỉ có thể điều dưỡng. Hai năm qua bệnh tình có chút không ổn nhưng cũng không xảy ra chuyện gì lớn...

Tương Nhược Lan cúi đầu, trong lòng có chút khó chịu, hai năm qua nàng xem bệnh cho bao người nhưng người quan tâm đến mình nhất không khỏe mà mình cũng không biết. Phải chăng nàng quá ích kỷ?

- Sau khi người đi không lâu, ta thành hôn. Thời gian đó ta bận rộn chuyện hôn sự, đến khi biết tin người đã hòa ly thì người cũng rời khỏi kinh thành... ta không giúp được gì... nói đến đây, Luru Từ Căng có chút áy náy.

- Xem người nói gì này. Đương nhiên hôn sự của người quan trọng hơn

Tương Nhược Lan cười nói:

- Dù gì đã muộn nhưng ta thực sự muốn nói một câu chúc mừng...

Luru Từ Căng nhìn nụ cười sáng ngời của nàng, đột nhiên trong lòng có chút hoảng hốt. Dường như nhớ lại năm năm trước, trong đại sảnh nhà hấn, nàng cầm tay hấn, dạy hấn xoa bóp, cạo gió, đôi lúc nàng cũng sẽ ngẩng đầu nhìn hấn mà cười như thế này.

- Người giờ có mấy hài tử rồi? Tương Nhược Lan hưng phấn hỏi

Luru Từ Căng hơi run lên rồi mới đáp:

- Có bốn rồi, hai nam hai nữ...

- Nam nữ đều khỏe, thật hạnh phúc

Tương Nhược Lan ngưỡng mộ. Nàng cũng muốn có một đứa con gái nhưng xem ra cả đời cũng không thể có được rồi.

Nhắc tới con gái, Luru Từ Căng có chút kiêu ngạo của một người cha:

- Hai đứa con trai rất bướng, vẫn là con gái ngoan hơn, thê tử ta còn nói...

Luru Từ Căng đột nhiên ngây ra, hấn có thể trước mặt nàng thân nhiên nhắc tới thê tử mình sao...

Tương Nhược Lan nào biết hấn nghĩ gì, thúc giục:

- Nói cái gì?

- Nàng nói... nàng nói

Lưu Từ Căng đột nhiên cười cười:

- Nàng nói sau này không muốn sinh con trai nữa, nhất định phải sinh nữ nhi, nàng muốn có hai đứa con gái.

Thì ra nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện đã lặng lẽ thay đổi.

Tương Nhược Lan cười nói:

- Thế từ người thật đáng yêu? Mà không phải đã có hai nữ nhi rồi sao?

Lưu Từ Căng cười nói:

- Có một nữ nhi là do thiếp thất sinh. Giọng nói rất bình thường

Tương Nhược Lan có chút sững sờ rồi mới cười nói:

- Thì ra là như thế

Thì ra đây mới là cuộc sống của một nam tử quý tộc ở thời đại này

Lúc này, Lưu Từ Căng nhìn nàng một cái, nhẹ nói:

- An viễn hầu...

Tương Nhược Lan buông chén trà, cười cắt đứt lời hắn:

- Đúng rồi, Bạch đại nhân và người tìm ta có chuyện gì? Chúng ta mãi nhắc chuyện xưa, quên cả chính sự

Đừng nói. Nàng không muốn nghe bất kỳ điều gì về người đó. Nàng không muốn biết gì hết.

Lưu Từ Căng thầm thở dài trong lòng, không nhắc đến nữa. Nhớ tới chính sự, ánh mắt hắn nghiêm túc lại.

- Một trấn nhỏ gần Khai Châu phát hiện có dịch đậu mùa rất nghiêm trọng. Triều đình đã phong tỏa trấn đó, đặc phái ta và Tả đô đốc tới xử lý chuyện này. Bây giờ chúng ta đang tìm cách cứu chữa. Nghe nói đại danh của Kiều phu nhân nên đặc biệt tới xin giúp đỡ

- Đậu mùa?

Sắc mặt Tương Nhược Lan khẽ biến. Thời hiện đại, cơ bản đậu mùa không có gì là nguy hiểm nhưng ở thời đại này, đậu mùa là bệnh dịch rất nguy hiểm, khả năng gây tử vong cực cao. Một khi ở nơi nào phát hiện có chứng bệnh này, dân chúng các vùng lân cận bất kể có mắc phải hay không cũng đều bị cách ly, sống chết tùy số.

- Chỉ là nằm mơ cũng không ngờ nữ thần y trong miệng mọi người lại là người. Trước kia ngay cả xem mạch người cũng không biết, sao giờ lại thành nữ thần y rồi

Lưu Từ Căng cảm thấy rất bất ngờ, bản thân từ nhỏ học y thuật mới có được thành tựu như bây giờ. Trước kia nàng xem mạch còn không biết, sao trong năm năm ngắn ngủi lại có thể thành nữ thần y được?

Tương Nhược Lan đứng lên nói:

- Chuyện này nói ra rất dài. Việc không nên để chậm, chúng ta đến khu bệnh trước đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Hai người đi ra ngoài, Tương Nhược Lan nói:

- Ta đi nói một tiếng với người nhà đã

- Người nhà? Lưu Từ Căng ngạc nhiên.

Tương Nhược Lan cười nói:

- Có thể giới thiệu cho người làm quen nhưng tạm thời người nên giữ bí mật cho ta

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Trách Nhiệm

Trong phòng khách điểm, Lưu Từ Căng thấy hai nam hài tử giống nhau như đúc thì không thể nào che giấu được sự kinh ngạc của mình.

- Nhược Lan, đây là hài tử của ngươi?

Tương Nhược Lan cười dẫn hai đứa con trai đến trước mặt Lưu Từ Căng, giới thiệu:

- Đứa lớn là Kiều Hoài Bắc, đứa nhỏ là Kiều Hoài Khánh

Rồi nói với hai đứa trẻ:

- Bắc ca nhi, Khánh ca nhi, đây là bằng hữu của mẫu thân, mau chào thúc thúc.

Hai đứa trẻ ngọt ngào gọi một tiếng thúc thúc. Lưu Từ Căng vui mừng vô cùng, lấy hai khối ngọc bội trong ngực áo, làm quà gặp mặt cho bọn họ:

- Vốn là mua cho hai tiểu tử nhà ta, giờ đem làm quà gặp mặt cho các ngươi

Tương Nhược Lan vội nói:

- Như thế sao được

- Không sao. Lúc nữa mua cho bọn chúng là được, Nhược Lan, chẳng lẽ ngươi còn khách sáo với ta?

Nghe hắn nói như vậy, Tương Nhược Lan mới không nói nữa. Giúp Từ San đeo ngọc bội cho hai cậu bé.

Lưu Từ Căng nhìn bọn trẻ cười:

- Lớn lên thật giống ngươi, nhất là đôi mắt kia, đúng là giống như đúc

Hắn không hỏi chuyện phụ thân của bọn trẻ trước mặt chúng, điều này khiến Tương Nhược Lan thở phào một hơi.

Tương Nhược Lan kéo Từ San ở bên giới thiệu:

- Đây là nghĩa muội ta, Từ San. Lúc đầu lên không gặp Từ San cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Từ San là ân nhân của ta.

Từ San đỏ bừng mặt, hơi sảng giọng:

- Tỷ tỷ, mấy năm này nếu không nhờ tỷ chăm sóc Từ San Từ San không biết sống thế nào. Ngươi mới là ân nhân của ta.

Hai người nắm tay, nhìn nhau cười, trong nụ cười là sự thân thiết ấm áp

Ba người hàn huyên vài câu, Tương Nhược Lan nhắc tới chính sự với Từ San:

- Trấn nhỏ gần đây phát hiện có dịch đậu mùa. Ta sẽ cùng Lưu thái ý đến đó sống một thời gian. Bọn trẻ giao lại cho ngươi rồi.

Nghe được hai chữ đậu mùa, sắc mặt Từ San đại biến, nàng kéo tay Tương Nhược Lan, kiên quyết nói:

- Tỷ tỷ, ngươi không nên đi, đậu mùa là bệnh lây truyền, vạn nhất ngươi lây bệnh. . .

Trong giọng nói của nàng toát lên sự hoảng sợ khiến cho hai đứa trẻ đang chơi đùa cũng thấy bất an. Bọn nhỏ chậm rãi chạy tới bên Tương Nhược Lan, bàn tay nhỏ bé kéo áo nàng:

- Mẫu thân, ngươi đi đâu mang chúng ta đi cùng với

Tương Nhược Lan nhìn Từ San một cái, có chút trách cứ:

- Ngươi xem, dọa bọn trẻ rồi

Từ San vẫn lo lắng nắm chặt tay áo Tương Nhược Lan, nước mắt tuôn rơi:

- Đừng đi, bệnh đậu mùa rất đáng sợ, gia gia nói bệnh đậu mùa không thuốc gì cứu được, chỉ có thể tùy theo số trời, vậy ngươi còn đi làm gì? Mạng của họ quan trọng chẳng lẽ mạng ngươi không quan trọng

Hai đứa trẻ bị bộ dạng của Từ San hù dọa, Khánh ca nhi thậm chí cũng khóc theo.

Lưu Từ Căng thấy vậy, sờ sờ đầu hai đứa trẻ, an ủi mấy câu rồi ngẩng đầu nói với Trương Nhược Lan:

- Từ San cô nương nói không sai, lần này vô cùng nguy hiểm. Người còn phải chăm sóc hai đứa trẻ, người không nên đi, ta sẽ nói lại với Bạch đại nhân.

Từ San ra sức gật đầu

Trương Nhược Lan gọi Lưu Từ Căng đang chuẩn bị rời đi lại, quay đầu nhìn Từ San nói:

- Từ San, người còn nhớ khi ta cầu gia gia dạy ta y thuật, gia gia đã nói gì?

Từ San khóc nói:

- Gia gia nói, y thuật của người chỉ dùng để cứu nhân độ thế, học y thuật của người thì cả đời phải coi việc cứu người là quan trọng nhất.

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Nếu ta chỉ lo giữ mạng mình thì lúc đầu đã không học y thuật. Nếu đã học thì sẽ không khiếp sợ khi người bệnh cần giúp đỡ nhất.

Từ San cúi đầu lau nước mắt:

- Vạn nhất người có chuyện thì chúng ta làm gì bây giờ?

Trương Nhược Lan giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng an ủi:

- Người yên tâm, ta tự có cách bảo vệ chính mình, ta chính là đại phu, ta sẽ không để mình mắc bệnh đâu.

Trương Nhược Lan lại cúi người đỡ dành bọn trẻ một hồi. Bọn trẻ mấy năm này đã quen việc mẫu thân đi khám bệnh cho người, lập tức đều hứa sẽ nghe lời Từ San.

Trương Nhược Lan dặn dò xong xuôi liền cùng Lưu Từ Căng đi ra ngoài. Ngồi trên xe ngựa đi tới huyện nha, trên đường đi, Lưu Từ Căng nói với Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, người thực sự khiến ta kính nể

Trương Nhược Lan cười nói:

- Lưu thái y, người cần gì kính nể ta? Người vì nghĩa quên thân tới đây chẳng lẽ chỉ vì Hoàng thượng sai phái? Nói đến nói đi, chúng ta đều làm tròn trách nhiệm của một người làm y thời

Về mặt Lưu Từ Căng tươi cười:

- Không sai, cứu người là trách nhiệm của chúng ta

Sắp tới huyện nha, Trương Nhược Lan hỏi Lưu Từ Căng:

- Lưu thái y, người từng nghe qua mầm đậu?

- Mầm đậu? Lưu Từ Căng suy nghĩ một chút rồi nói: - trước có một đại phu từng thử lấy thành phần của đậu mùa rồi cấy vào trong tai người bình thường, để người ta bị đậu mùa nhưng không quá nặng, cũng không lây lan. Đại phu này thử trên con của mình thành công nhưng khi thử lên người khác thì lại khiến người ta mắc bệnh. Kết quả người đó chết. Về sau, đại phu đó cũng bị hỏi tội, sau này cũng không còn ai thử qua cách này nữa.

Nói đến đây thì lại hỏi:

- Sao Nhược Lan lại hỏi chuyện này?

Trương Nhược Lan nhìn hắn nói:

- Bởi vì ta biết một cách hữu hiệu hơn, an toàn hơn cách đó. Nếu bệnh đậu mùa ở phụ cận đã nghiêm trọng như vậy, có lẽ sẽ nhanh chóng lan tới Khai Châu. Ta đề nghị dân chúng toàn Khai Châu đều dùng cách đó để miễn dịch.

Lưu Từ Căng vô cùng kinh ngạc:

- Trong thiên hạ thực sự có cách đó?

Dù sao vẫn là đại phu, với chuyện này hắn luôn hết sức cẩn thận:

- Người đã từng thử qua?

- Ta chưa thử nhưng đã có người thử rồi, hiệu quả rất tốt, chỉ là người đó không có cơ hội đem cách này truyền bá ra thiên hạ thì đã qua đời.

- Nhưng nếu cũng như đại phu trước kia, để người khác lây đậu mùa thì làm sao?

- Cách này sẽ không đâu. Tương Nhưộc Lan đầy tin tưởng: - Bởi vì mầm đậu lần này không lấy trên người bệnh mà lấy từ cây ngưu đậu, mầm đậu đó sẽ không khiến người ta mắc bệnh đậu mùa.

Thời hiện đại để phòng đậu mùa đều dùng vắc xin từ ngưu đậu, độ an toàn rất cao cho nên Tương Nhưộc Lan vô cùng tự tin.

Tối nay, trong huyện nha đã có bốn đại phu ở đó, đều là các đại phu nổi tiếng lân cận do Bạch đại nhân tìm tới. Những đại phu đó đều lớn tuổi, mỗi người một tay để lên hộp gỗ nhỏ, ánh mắt nghiêm túc ngồi trong đại sảnh.

Lưu Tử Căng thấy mấy đại phu thì hỏi Bạch đại nhân:

- Bạch đại nhân, không phải bốn quan đã bảo người tìm nhiều đại phu một chút sao, sao chỉ có mấy người? Khu dịch này có rất nhiều người bệnh, quan y không đủ, phải có địa phương phối hợp

Về mặt Bạch đại nhân khó xử:

- Hạ quan cũng không có cách nào. Những đại phu đó không phải đã ngã bệnh thì cũng đi xa, hạ quan không thể áp chế bọn họ đến được

Lúc này, một đại phu khoảng 60 tuổi ngồi bên trái Tương Nhưộc Lan lớn tiếng nói:

- Toàn lũ ham sống sợ chết, đúng là sự sỉ nhục cho giới hành y chúng ta

Bạch đại nhân vội vàng giới thiệu:

- Đây là Giang đại phu trong thành.

Một đại phu già nua khác run run nói:

- Ham sống sợ chết là thường tình, bệnh dịch lần này đâu chỉ như ho khan, sốt cao? Mọi người lo sợ cũng là dễ hiểu. Lão hủ nếu không phải sắp chết thì cũng chẳng đến đây.

- Đây là Lý đại phu ở Lâm Huyện. Bạch đại nhân tiếp tục giới thiệu.

Hai đại phu khác cũng vuốt râu bạc gật đầu. Bạch đại nhân lần lượt giới thiệu rồi giới thiệu Tương Nhưộc Lan và Lưu Tử Căng cho mọi người.

Giang đại phu kia nghe đại danh “Kiều phu nhân” thì ngẩng đầu nhìn Tương Nhưộc Lan một cái, trong mắt có sự không vui mờ mờ. Lúc trước bệnh của Vương lão gia vẫn do hắn chữa trị, ba năm không chút khởi sắc. Nhưng Tương Nhưộc Lan chỉ dùng 1 tháng đã làm cho hắn khỏe mạnh. Điều này với Giang đại phu mà nói đúng là sự sỉ nhục. Giờ thấy Kiều phu nhân chỉ là một nữ tử hơn 20 tuổi thì trong lòng không khỏi dâng lên sự khinh thị. Càng cho rằng Tương Nhưộc Lan sở dĩ chữa được cho Vương lão gia là vì ba năm qua hắn chữa trị cho Vương lão gia có khởi sắc, cho dù không phải nàng, chỉ cần thêm một tháng nữa hắn cũng có thể chữa khỏi cho Vương lão gia. Chẳng qua nàng có thời cơ tốt mà chiếm chút tiện nghi thôi.

Giang đại phu liếc Tương Nhưộc Lan một cái, hừ một tiếng:

- Nữ nhân không ở nhà thêu thùa may vá dạy con, chạy đến đây xem náo nhiệt sao?

Mấy đại phu còn lại tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Tương Nhưộc Lan tràn ngập khinh thường.

Tương Nhưộc Lan cảm giác được địch ý của hắn, lạnh nhạt đáp:

- Ta là đại phu, chữa bệnh cho người là trách nhiệm của ta. Ta dù là thân nữ nhi nhưng còn nhận thức rõ điều này hơn một số nam nhi khác.

Giang đại phu nhất thời không nói được gì, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi.

Bên kia, Lưu thái y cùng Bạch đại nhân đề cập tới chuyện thử ngưu đậu. Lưu Tử Căng dù phẩm cấp cao hơn Bạch đại nhân nhưng nơi này là phạm vi cai quản của Vương đại nhân, muốn làm gì cũng phải có sự phối hợp của hắn.

Bạch đại nhân nhiu mày hỏi:

- Phương pháp này liệu có an toàn?

Lưu Tử Căng nói:

- Chúng ta có thể thử nghiệm trên một số người xem.

Bạch đại nhân vừa nghe đã biết sẽ mất không ít thời gian, cũng mất không ít nhân lực. Có thể không chế bệnh dịch, giảm bớt số người tử vong mới là điều hần muốn. Cách của Lưu Từ Căng nghe dù rất tốt nhưng kết quả ra sao không biết, vì thế lác đầu:

- Giờ đây quan trọng nhất là phải khống chế khu bệnh dịch, không bằng Lưu thái y trước tiên mang mọi người đến khu dịch, hạ quan sẽ cố gắng tìm thêm đại phu nữa đến.

Đám đại phu kia đều gật đầu, chuyện mầm đậu nào có dễ dàng như vậy. Chỉ vì Lưu Từ Căng đứng ra nói chuyện, bọn họ nể mặt mới không lên tiếng.

Nhất thời Lưu Từ Căng không biết nên nói gì khuyên Bạch đại nhân vì bản thân hắn cũng không chắc chắn. Đúng lúc này, Trương Nhược Lan đột nhiên nói:

- Bạch đại nhân nói thế sai rồi. Cho tới giờ bệnh dịch không suy giảm, chẳng lẽ Bạch đại nhân không sợ dịch truyền tới Khai Châu sao? Dân cư Khai Châu rất đông, vạn nhất đậu mùa truyền tới, không quá mấy ngày thành Khai Châu sẽ đầy người chết. Chẳng lẽ đại nhân đành lòng để công sức bao năm gây dựng bị phá tan sao?

Sắc mặt Bạch đại nhân hơi biến:

- Khu dịch đã bị cách ly, sao lại truyền tới Khai Châu được, phu nhân đừng nên nói gở.

Trương Nhược Lan cười lạnh một tiếng, cao giọng nói:

- Thế sự không có gì là tuyệt đối. Bạch đại nhân dù thấy ta nói những điều gở này cũng không muốn phòng ngừa sao?

Lưu Từ Căng nói:

- Kiêu phu nhân nói có lý. Bạch đại nhân, giờ người không hạ quyết tâm, một khi bệnh dịch truyền đến người có hối hận cũng đã muộn. Phương pháp này của Kiêu phu nhân đưa ra thì để Kiêu phu nhân thực hiện là thích hợp nhất. Để Kiêu phu nhân ở lại phòng dịch, chúng ta sẽ qua bên đó.

Như vậy Nhược Lan có thể an toàn hơn.

Nhưng đột nhiên Giang đại phu cản lại:

- Không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Đốt Trán

Bạch đại nhân đang chuẩn bị đồng ý, quay lại nhìn Giang đại phu:

- Sao Giang đại phu lại nói những lời này?

Giang đại phu chỉ vào Trương Nhược Lan, tròn tròn mắt:

- Phụ nhân vô tri, mầm đậu là trò đùa trẻ con sao? Ta hỏi người, người đã từng thử ở bao nhiêu người, người có chắc chắn mười phần thành công không? Nếu có thì những người người từng thử tên là gì, nhà ở đâu, người nói ra cho rõ, đừng tưởng rằng có thể tùy ý lừa gạt được ta.

Mọi người lập tức nhìn về phía Trương Nhược Lan, chờ đáp án của nàng.

Trương Nhược Lan trong lòng cười khổ, có hơn mười vạn người đã thử qua đó, nhưng sao nàng nói cho bọn họ được?

Nàng không thể làm gì khác hơn là thành thật đáp:

- Ta chưa từng cho bất kì ai thử qua nhưng chuyện này ta có thể dùng tính mạng mình ra đảm bảo.

Giang đại phu cười lớn còn các đại phu khác đều lác đầu. Về mặt Bạch đại nhân lộ rõ sự không tin tưởng còn Lưu Từ Căng thì lo lắng.

- Hay cho phụ nhân cuồng vọng.

Mặt Giang đại phu đỏ bừng, chỉ vào Trương Nhược Lan cá giận nói:

- Người hành nghề y quan trọng nhất là hai chữ cẩn thận. Người không có gì chắc chắn mà cũng dám nói ra những lời cuồng ngôn này, coi mạng người như cỏ. Người có biết chỉ một chút sơ sót thì cả thành Khai Châu này sẽ tan hoang, đến lúc đó lấy mạng người thì có tác dụng gì. Người còn nhỏ tuổi, ý vào bản thân có chút y thuật, vận khí tốt hơn vài người là coi mình là thần y rồi sao? Loại người cuồng vọng tự đại, coi trời bằng vung như người căn bản không xứng để làm nghề y.

Hắn mắng Trương Nhược Lan xong vẫn còn chưa hết cơn giận, nhìn về Lưu Tử Căng, tức giận nói:

- Vị đại nhân này sao lại đi tin lời phụ nhân kia, phụ nhân đó tuổi trẻ không biết gì nhưng đại nhân phải biết được tầm quan trọng của sự việc, vậy mà còn mặc năng làm loạn. Hôm nay nếu không phải ta ở đây thì biết bao mạng dân chúng Khai Châu đã chết oan rồi.

Giang đại phu mặc dù đã gần sáu mươi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, nói một tràng dài mà mặt không đỏ, hơi không yếu, chỉ là chòm râu thưa thớt dưới cằm theo những lời hắn nói mà rung rung trông vô cùng thú vị. Trương Nhược Lan biết hắn đang nói nghiêm túc nhưng nhìn chòm râu của hắn lay động theo quy luật thì có mấy lần suýt không thể nhịn được cười lớn.

Giang đại phu mặc dù lời nói rất không khách khí nhưng nói không phải không có đạo lý, hơn nữa người này vừa nhìn đã biết là người tính cách trực thẳng, có thể không để ý nguy hiểm mà đi tới đây nên Trương Nhược Lan cũng không tức giận.

Nhưng ngược lại, Lưu Tử Căng lại có chút khó xử. Nói thật, nếu là người khác, Lưu Tử Căng cũng sẽ có thái độ giống Giang đại phu. Nhưng với Trương Nhược Lan, hắn có sự tin tưởng tuyệt đối, dường như chỉ cần nàng nói không sao thì nhất định sẽ không sao cho nên hắn mới không chút do dự mà nói chuyện này với Bạch đại nhân. Giờ bị Giang đại phu chê trách trước mặt mọi người, đến nửa lời phản bác hắn cũng không nói được.

Bạch đại nhân giờ đã không tin Trương Nhược Lan nữa, vạn nhất không tránh được bệnh mà còn làm lây lan bệnh đậu mùa thì hắn cũng chính là thủ phạm.

- Nếu chuyện này Kiều phụ nhân không chắc chắn thì...

Còn chưa nói xong, Trương Nhược Lan đã nhẹ nhàng cắt lời:

- Bạch đại nhân đừng vội quyết định. Xin hãy nghe ta nói đã.

Trương Nhược Lan nhìn về phía Giang đại phu mỉm cười, Giang đại phu không thêm nề tình, trừng mắt quay đi, chòm râu lại rung rung.

Trương Nhược Lan thật vất vả mới nhịn được cười, bình thản nói:

- Giang đại phu nói rất đúng, hành y phải cẩn thận nhưng còn có một điểm quan trọng hình như Giang đại phu đã quên rồi. Người làm nghề y phải không ngừng thử nghiệm, không ngừng nếm trải. Nếu chỉ chăm chăm đi theo lối mòn thì chẳng phải là bốn phận của người làm y. Đây là nỗi buồn của người làm y và cũng là nỗi buồn của mọi người.

Giang đại phu hừ nhẹ một tiếng, mấy đại phu còn lại cũng tỏ thái độ không cho là đúng. Dường như nghe một phụ nhân như Trương Nhược Lan giáo huấn là sự sỉ nhục với bọn họ.

Trương Nhược Lan tiếp tục nói:

- Sách y có viết, trời đất sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, có đậu mùa nhất định sẽ có thứ khắc chế được nó, chỉ là chúng ta không tìm được. Dùng ngũ đậu mà nói cũng có thể coi là như thế. Tất nhiên ta còn chưa thử, cũng không có trường hợp thành công nhưng vấn đề chính là sao Giang đại phu sẽ biết ta nhất định sẽ thất bại? Cơ hội thắng bại vốn là năm mươi năm mươi nhưng chỉ cần chịu thử thì một nửa cơ hội sẽ là dân chúng không còn sợ bệnh đậu mùa uy hiếp. Cho dù vì một nửa cơ hội này chúng ta cũng đều nên hết sức cố gắng thử. Cho dù thất bại cũng không chúng ta cho cái gì. Chúng ta có thể lấy đó làm kinh nghiệm tổng kết để lần sau thành công. Ta tin rằng chỉ cần những người làm y có thể cố gắng không ngừng thì sẽ có thể tìm ra những thứ tương sinh tương khắc để giúp dân chữa bệnh.

Nghe đến đó, vẻ khinh thị trên mặt Giang đại phu hơi giảm, những người còn lại đều chú ý lắng nghe.

Trương Nhược Lan nhìn bọn họ, đột nhiên trầm mặt:

- Thái độ quyết định tất cả. Thái độ của Giang đại phu rất tiêu cực, dù là một đại phu có trách nhiệm thì cũng không thể coi là một người hành nghề y tốt cũng là vì thái độ tiêu cực này. Vì thái độ đó mà khiến cho y thuật đình trệ. Trước có đại phu từng thử qua loại mầm đậu đó, dù sau này thất bại nhưng cũng đã từng thành công, như vậy chứng tỏ rằng nghiên cứu đúng hướng, chỉ có một số thứ chưa giải quyết hoàn toàn tốt. Nhưng bởi vì các đại phu đều sợ thất bại, tiếc danh dự bản thân nên mới để dịch bệnh còn đó không thể kiểm soát. Bây giờ Giang đại phu còn muốn phạm phải sai lầm này?

Mặt Giang đại phu trận hồng trận trắng nhất thời không nói nên lời. Nhưng vị đại phu mặt già nua thì lo lắng nói:

- Phụ nhân nói thì rất hay nhưng có bao giờ nghĩ, có thể thành công đương nhiên là tốt nhưng vạn nhất thất bại, lây bệnh đậu mùa ra thì hậu quả không ai gánh vác nổi. Hơn nữa, ai sẽ đồng ý thử mầm đậu cho phụ nhân?

Trương Nhược Lan mỉm cười:

- Chuyện này, ta đồng ý là người đầu tiên thử ngư đậu?

Rõ ràng biết không sao thì sao phải sợ? Chỉ là nàng thực sự bội phục người phát minh ra cách này, lúc ấy hẳn hẳn phải chịu không ít áp lực.

Một câu nói nhẹ nhàng khiến mọi người sững sốt, trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

Lưu Từ Căng nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của nàng, nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng nóng lên, hẳn nói:

- Tại hạ chịu làm người thứ hai

Tương Nhược Lan quay đầu nhìn hẳn khẽ cười, rất cảm ơn sự tin tưởng và ủng hộ của hẳn.

Lúc này Bạch đại nhân mới bừng tỉnh, vội kéo tay Lưu Từ Căng:

- Đại nhân, chuyện này không phải trò trẻ con

Lưu Từ Căng nhẹ nhàng đẩy tay hẳn ra:

- Chính là vì không phải trò trẻ con nên ta mới làm thế. Phu nhân nói rất đúng, chúng ta hẳn là nên dừng cảm thử nghiệm, cho dù chỉ có một cơ hội thành công cũng không thể buông tay.

Giang đại phu cùng Lý đại phu nhìn nhau đều nói không nên lời. Một lát sau, Giang đại phu nghiêng răng nói:

- Các người nếu đã không để ý tính mạng bản thân ta cũng không có gì để nói. Nhưng các người phải nhớ rằng, vạn nhất bị nhiễm đậu mùa thì sẽ được đối xử ra sao

Cách ly. Để bọn họ tự sinh tự diệt.

Lưu Từ Căng khẳng khái nói:

- Nếu thật sự có ngày đó Lưu mẫu cũng không oán không trách.

Lập tức, Tương Nhược Lan sai người đi tìm ngư đậu, hút từ đó chất dịch nhầy sau đó cắt một chút da tay, đồ chất dịch đó lên da. Sau đó, Bạch đại nhân đưa hai người cách ly, sợ hai người sẽ nhiễm đậu mùa.

Hai hôm sau, hai người chỉ hơi nóng sốt chứ cũng không có triệu chứng gì, hơn nữa sốt cũng rất nhanh hạ. Mấy vị đại phu đều rất ngạc nhiên với kết quả này. Nhưng khiến bọn họ ngạc nhiên là, Tương Nhược Lan còn đem máu chảy từ nốt đậu của người bệnh xoa lên người bọn họ.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ kết quả

Hai hôm sau, hai người không xảy ra bất kì dị trạng gì

Năm ngày sau, hai người vẫn hoàn toàn bình thường.

Mãi cho đến ngày thứ mười, hai người vẫn khỏe mạnh.

Tất cả mọi người đều vui mừng, điều này chứng tỏ, ngư đậu quả thực hữu hiệu trong việc phòng ngừa bệnh đậu mùa.

Lý đại phu kích động đến rơi nước mắt:

- Không ngờ Lý mẫu ta sắp chết rồi còn có ngày nhìn thấy đậu mùa có thể khắc chế.

Giang đại phu nhìn Tương Nhược Lan vẻ mặt xấu hổ.

Tương Nhược Lan cùng Lưu Từ Căng rời khỏi khu cách ly, nói với Bạch đại nhân:

- Nếu đại nhân còn chưa tin ta có thể cho hai con ta và muội muội ta thử ngư đậu một lần nữa. Chỉ cần bọn họ không có gì khác lạ tin rằng đại nhân sẽ không nghi ngờ nữa. Đến lúc đó nhất định đại nhân phải nhanh chóng để cho toàn dân chúng Khái Châu dùng ngư đậu, nhất định phải nhanh lên.

Bạch đại nhân nghe khẩu khí của nàng, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ phu nhân không ở lại để xử lý chuyện này?

Lưu Từ Căng nói:

- Chúng ta đã bàn bạc rồi, ta và Kiều phu nhân đã dùng ngư đậu, tạm thời sẽ đến khu dịch trước, có thể cứu ai thì cứu. Các đại phu khác đợi dùng ngư đậu xong, tập hợp đủ thì qua đó. Ở đây chuyện phòng bệnh cho dân chúng sẽ do Lý đại phu xử lý, vẫn mong đại nhân giúp đỡ.

Bạch đại nhân nghe bọn họ nói như thế, đương nhiên cao hứng, vội hỏi:

- Hai vị cứ yên tâm đi trước, hạ quan nhất định sẽ hết sức giúp đỡ

Nói rồi chấp tay với Trương Nhược Lan:

- Người nhà của phu nhân hạ quan sẽ chăm sóc cẩn thận, phu nhân có thể yên tâm

Trương Nhược Lan cảm ơn Bạch đại nhân rồi cũng Lưu Từ Căng đến khu bệnh dịch.

Khu bệnh là trấn Bạch Hà cách Khái Châu khoảng hai ngày đường. Trấn Bạch Hà lịch sử lâu đời. Từ ngày bệnh đậu mùa bùng phát, mỗi ngày đều có không ít người chết, cả trấn nhỏ toàn một mùi xú uế của thi thể bị thiêu hủy.

Hai người tới trấn Bạch Hà đã thấy xung quanh có quan quân vây quanh, bọn quan binh tay cầm cung tên, trên mũi tên có lửa, có một số binh lính còn cầm đuốc cháy.

Lúc này trời nhập nhoạng tối, quân lính cầm đuốc đứng đó trông như một con rồng lửa, con rồng lửa này lạnh lùng chặn trấn nhỏ không để lọt một chỗ nào. Vô số người dân tụ tập một chỗ, điên cuồng xông ra ngoài, tiếng khóc than âm trời, điếc tai nhức óc.

Nhưng bất kể những người này có điên cuồng thế nào thì những tấm chắn vẫn lạnh lùng như khám xuống đất, đám quan binh đôi lúc còn bắn tên về phía những người dân huyền não hung hăng nhất, nhưng tất cả lại chỉ khiến dân chúng ở đó càng thêm điên cuồng.

Hai người bị cảnh trước mặt làm cho sợ đến ngây người. Lưu Từ Căng gọi một tên lính ra, lấy lệnh bài của mình ra rồi hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?

Tên binh lính kia hiển nhiên cũng bị tình huống trước mắt làm cho hoảng sợ, sắc mặt trắng bệnh, giọng khẽ run:

- Hồi bẩm đại nhân, hôm nay trong trấn những người bị đậu mùa trốn đi rất nhiều, may được Tả đô đốc bắt lại. Tả đô đốc hạ lệnh, đêm nay sẽ đốt trấn, phải diệt bệnh đậu mùa tận gốc.

- Cái gì? Hai người cả kinh hô lớn

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Tả Đô Đốc

Vô số ngọn đuốc chiếu sáng bầu trời đêm, cũng soi rõ những gương mặt hoảng hốt của dân chúng.

Các tướng sĩ đều mặc khôi giáp, miệng dùng vải bố che kín, chỉ để lộ đôi mắt, bọn họ đứng sau tấm chắn, cầm cung tiễn hướng về phía trấn nhỏ, chỉ đợi một hiệu lệnh là sẵn sàng phóng hỏa đốt trấn và giết người.

Trong tấm chắn, dân chúng dường như đã biết vận mệnh của mình, tiếng khóc tuyệt vọng của bọn họ như tiếng quỷ khóc sói tru, đau đớn vô cùng.

- Thả ta ra ngoài, ta không mắc đậu mùa

- Ta không đi nhưng cho con ta một đường sống

- Thả ta ra, đừng đốt ta

Thậm chí có nam tử kích động, tuyệt vọng bò đến bên tấm chắn, nằng to:

- Lũ súc sinh mất hết nhân tính các ngươi sẽ bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục.

Nhưng lập tức nam tử đó bị binh lính bắn tên, phần nộ mà chết.

Bọn lính cố gắng bắn chết những người bò qua tấm chắn, trước tấm chắn chất đầy thi thể, trong không khí tanh tưởi mùi máu

Trương Nhược Lan chưa từng thấy cảnh tượng này, nhất thời chỉ cảm thấy choáng váng, hoa mắt, hai chân như nhũn ra nhưng sự phần nộ lại dâng lên.

Nàng xông lên trước, đẩy hết đám binh lính đang bắn tên sang một bên, lớn tiếng quát:

- Dừng tay. Tất cả đều dừng tay cho ta, các ngươi đang làm cái gì vậy.

Binh lính bị đẩy ra thấy là một nữ nhân, nhất thời có chút bất ngờ, không rõ lai lịch của Trương Nhược Lan nên cũng không dám tùy tiện làm gì. Lưu Từ Cẩn sợ Trương Nhược Lan gặp nguy hiểm vội xông lên, kéo Trương Nhược Lan ra, lớn tiếng nói:

- Nhược Lan, nơi này nguy hiểm. Ngươi chán sống sao?

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn hắn, sắc mặt trắng như tuyết, lớn tiếng nói:

- Lưu thái y, ngươi biết rằng không nên làm vậy, những người này đều là người vô tội, họ có cơ hội sống sót, chúng ta rõ ràng biết điều đó sao còn để bị kích xảy ra.

Nói xong, Trương Nhược Lan đẩy hắn ra, rồi đẩy mấy binh lính bên cạnh ra, kêu lớn:

- Ai là người phụ trách ở đây, ra đây cho ta. Tất cả dừng tay lại.

Lưu Từ Cẩn thấy vậy, máu nóng xông lên, xoay người lớn tiếng nói:

- Ta là Lưu thái y, cầu kiến Tà đồ độc.

Bởi vì Trương Nhược Lan làm loạn nên vòng vây xuất hiện một lỗ hổng, có hai người xông lên trốn ra, đang định trốn đi thì tiếng vỗ ngựa dồn dập truyền đến, một tiếng quát lớn như sấm đê ép tất cả những tiếng ồn ở đây.

- Là ai làm loạn ở đây? Không muốn sống nữa sao?

Vừa dứt lời, trong không trung liền truyền đến một tiếng huýt gió dài, một giây sau, ba mũi tên như xé gió bắn tới, khí thế như thiên binh vạn mã.

Chỉ trong chớp mắt, hai mũi tên bắn phập vào ngực hai kẻ chạy trốn, lập tức mất mạng, hơn nữa sức mạnh của mũi tên quá lớn nên thi thể bay về phía tám chấn, máu phun như mưa.

Mũi tên thứ ba bắn về phía Trương Nhược Lan, hung hăng cắm ngay bên chân nàng, đầu mũi tên ngập sâu trong đất, đuôi mũi tên rung động không ngừng.

Trong đầu Trương Nhược Lan có một ý nghĩ, đó là người này thật giỏi bắn tên, sức mạnh cũng thật đáng sợ.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía người đến, chỉ thấy ngựa đen phi tới, bóng người trên đó khôi ngô, hắn càng lúc càng tới gần, ánh lửa dần chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Sát khí

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trương Nhược Lan với hắn.

Chỉ thấy hắn một thân khôi giáp, dưới ánh lửa lóe ra sự lạnh lùng. Nhìn qua khoảng chừng 30 tuổi, nét mặt góc cạnh như chạm khắc, mũi cao, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí.

Người nọ đi tới cách Trương Nhược Lan khoảng ba thước mới kéo ngựa, tuấn mã hí vang một tiếng, hai chân trước chồm lên cao, người nọ quát một tiếng, tuấn mã ngừng lại, gió thổi khiến tà áo đen phía sau bay lên tạo nên một khí thế áp đảo tất cả mọi người.

Người nọ nhìn Trương Nhược Lan, thấy làm loạn là một nữ tử, hơn nữa đối mặt với hết thấy không chút nào hoảng sợ thì có chút bất ngờ, không khỏi nhìn nàng lâu lâu, thấy nữ tử này tướng mạo bình thường thì dời mắt đi.

Các tướng sĩ thấy hắn đến đều buông cung tên, dân chúng thấy hắn thì như thấy quỷ, lui hết về phía sau, về mặt hoảng sợ.

Tất cả đều yên lặng.

Trương Nhược Lan đang đoán chắc hắn là đồ độc gì đó thì Lưu Từ Cẩn đi lên trước, thi lễ với hắn rồi cung kính kêu:

- Tà đồ độc.

Tà đồ độc ngồi ngay ngắn ở trên ngựa, nhìn Lưu Từ Cẩn một cái, sắc mặt lạnh lùng:

- Lưu thái y, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi.

Giọng nói vô cùng khó chịu.

Lưu thái y mặt không đổi sắc:

- Hạ quan có chút việc chậm trễ, chỉ đành xin thỉnh tội với đô đốc, nhưng chuyện này vẫn xin đô đốc nghe hạ quan một lời...

Tà đô đốc vung tay, quả quyết cắt lời hắn:

- Có gì cần nói chờ chút nữa, hôm nay bản đô đốc có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Lúc này một trận gió thổi tới, áo bào hắn tung bay

- Đúng lúc rồi

Hắn ngẩng đầu, sắc khí trong mắt lộ rõ:

- Chúng tướng sĩ nghe lệnh, lập tức phóng hỏa đốt trấn

Giọng nói âm vang truyền xa trong gió

- Chờ đã

Một tiếng kêu khác vang lên, dù không vang dội như hắn nhưng cũng có sức phá hoại khí thế của hắn.

- Là ai quấy rầy bản đô đốc

Dù hỏi vậy nhưng ánh mắt hắn đã như bão đao lợi kiếm bắn về phía Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan sớm bị cảnh máu lạnh tàn nhẫn này khơi nên lửa giận, nàng phẫn nộ vô cùng. Ngay cả Hoàng thượng nàng còn dám bạt tai huống chi là đô đốc này.

Nàng đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn Tà đô đốc nói:

- Tà đô đốc, người không thể đốt trấn, bọn họ đều là những người vô tội

Tà đô đốc cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thoáng hiện lên sự khinh thường:

- Người là ai? Nữ nhân tới đây làm gì? Người có tư cách gì nói chuyện với bản đô đốc. Giọng nói càng lúc càng lạnh, càng lúc càng trầm.

Lưu Tử Căng vội nói:

- Đây là đại phu ta mời đến Kiều phu nhân, Kiều phu nhân đã tìm được cách phòng tránh đậu mùa. Đô đốc, xin người rút lệnh đốt trấn.

- Thì ra chỉ là một đại phu.

Tà đô đốc cười lạnh một tiếng, không để ý tới bọn họ, tiếp tục ngẩng đầu nói:

- Phóng hỏa...

Trương Nhược Lan đột nhiên móc một vật từ trong lòng ra, giơ cao lên, cao giọng nói:

- Đây là lệnh bài của Thái hậu, Tà đô đốc, ta ra lệnh cho người rút lệnh đốt trấn.

Tất cả đột nhiên lặng yên, mọi người nín thở nhìn cảnh tượng này. Dân chúng vui mừng, hy vọng nhìn Trương Nhược Lan, một số người vội bưng miệng sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Tà đô đốc nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan một cái, sau đó xuống ngựa, đi tới trước mặt Trương Nhược Lan, vóc người cao lớn khô ngô, sắc mặt âm trầm tạo thành một áp lực vô cùng lớn.

Nhưng Trương Nhược Lan hoàn toàn không để ý điều đó, đưa lệnh bài tới trước mặt hắn, nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Thấy rõ chưa? Đây chính là phượng lệnh của Thái hậu.

Tà đô đốc lạnh lùng đánh giá lệnh bài trong tay Trương Nhược Lan, sắc mặt không có gì khác lạ, sau đó hắn nhìn Trương Nhược Lan, giữa hai mắt hẹp dài là một vết sẹo, dưới ánh lửa càng lên đáng sợ.

- Ta không biết người có phượng lệnh gì, nhưng ta nói cho người, ta là khâm sai Hoàng thượng phái đến, chuyện này do ta toàn quyền phụ trách, đừng nói là phượng lệnh của Thái hậu, cho dù là Thái hậu đích thân tới cũng không khiến ta rút lệnh.

Nói xong quả quyết xoay người, cũng không để ý tới Trương Nhược Lan, coi nàng như đứa trẻ vô cơ sinh sự.

Tương Nhược Lan tức giận, kéo cổ tay hắn mắng:

- Vì sao ngay cả một cơ hội nói chuyện người cũng không cho chúng ta? Hoàng thượng phải người đến để cứu người chứ không phải để giết người. Người là kẻ máu lạnh.

Lưu Từ Cầm thấy Tương Nhược Lan nói Tả đô đốc như vậy thì hoảng đến toát mồ hôi lạnh, hồi hận vì không nói trước về Tả đô đốc với nàng.

Tả đô đốc xuất thân bình dân, hắn có được hôm nay đều dựa vào bản thân, không có gì là nhờ may mắn, tất cả đều là máu tươi và nhân mạng đổi lấy. Bởi vì ba năm trước đại chiến với Tề lập công lớn nên được Hoàng thượng điều về kinh thành, thăng làm đô đốc, mấy năm nay được Hoàng thượng rất mực sủng ái.

Người này tính cách bạo ngược, tàn khốc, năm ngoái công tử con Lại bộ thượng thư không hiểu đắc tội hắn chuyện gì, hắn thẳng tay cắt cụt chân người ta, sau đó kiên quyết tha chịu một trăm roi cũng không xin lỗi người kia. Tính cách mạnh mẽ đó khiến cho nhiều người dù không ưa nhưng cũng không dám đắc tội hắn.

Một nhân vật ngoan tuyệt như vậy sao Tương Nhược Lan có thể đắc tội? Hắn muốn đối phó với nàng thì ai có thể cứu?

Tả đô đốc nghe vậy dừng bước, lưng thẳng tắp lạnh lùng, hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, tay nắm thành quyền, sắc mặt lạnh lùng vô cùng. Hắn trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, có lẽ là thấy thân phận của nàng không bình thường nên dần dần hòa hoãn lại.

Hắn nhìn nàng, nhãn mạch từng chữ, lạnh lùng như băng:

- Tả mỗ chưa bao giờ là người lương thiện. Nếu giết những người đó mà cứu được nhiều người khác, Tả mỗ sẽ không chút do dự. Người cũng biết, mỗi ngày có biết bao binh lính bị lây đậu mùa, mỗi ngày ta phải đẩy biết bao thù hạ của mình vào bên trong trán? Người có biết ở đây mỗi ngày bao nhiêu người chết, bao nhiêu người bị lây bệnh, mỗi ngày có bao người muốn chạy trốn. Người cũng biết chỉ cần một người chạy ra thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt như hổ lang, báo gấm:

- Cách nhanh nhất và cũng là duy nhất chính là đốt sạch trấn này, hủy diệt bệnh đậu mùa. Như vậy mới có thể giảm thiểu số người chết tối đa, như vậy có gì cần phải do dự.

- Không phải. Đây không phải là cách duy nhất. Tương Nhược Lan nhìn thẳng hắn: - Tả đô đốc, chỉ cần cho ta 10 ngày, ta có thể không chế được hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Mười Ngày

- Không được, thêm một ngày là thêm nguy hiểm.

Tả đô đốc quả quyết cự tuyệt:

- Để đề phòng dịch lây lan, thiêu hủy hết trấn này mới là cách tốt nhất, nếu người còn ngăn cản thì đừng trách bản đô đốc không khách khí.

Nói xong, cao giọng:

- Người đâu, mang Kiều phu nhân và Lưu thái y đi nghỉ ngơi.

Ngay sau đó có mấy người tiến lên giữ hai người lại. Lưu Từ Cầm không có võ nên không thể kháng cự, Tương Nhược Lan cũng chẳng hơn gì, chống cự một chút đã bị áp chế. Mắt thấy cả trấn sắp bị thiêu hủy, Tương Nhược Lan vội kêu:

- Tiểu Bạch.

Vừa hô xong, trong lùm cỏ bên cạnh nhanh chóng xuất hiện một bóng nhỏ nhanh như chớp, hai binh lính giữ Tương Nhược Lan chỉ thấy mắt hoa lên sau đó người đầu đổ, hai người a một tiếng rồi vội buông tay bụng mặt, nhìn sang đã thấy mặt người kia xuất hiện mấy vết cào rớm máu, thậm chí không hề xiết.

Mà hai người ngay cả bị cái gì đã thương cũng không thấy rõ.

Nhân cơ hội này, Trương Nhược Lan thoát ra khỏi bọn họ, chạy về phía Tà đô đốc. Tà đô đốc quay đầu lại đã thấy mặt nàng đỏ bừng dưới ánh lửa, hai mắt vì tức giận mà lóe ra tia sáng khác thường.

- Mạng người đối với người thì tính là cái gì? Người nhìn cho kĩ đi

Trương Nhược Lan tức giận chỉ vào trong trăn:

- Những người này không phải là địch nhân của người, bọn họ đều là đồng bào của chúng ta, với chúng ta mà nói là cùng một tổ tông, sao người lại tàn nhẫn như vậy. Ngay cả một tia hi vọng cũng không cho bọn họ. Trong số bọn họ có nhiều người không mắc đầu mùa, sao bọn họ phải chết? Trong đó còn có cả trẻ em, người không thấy sao? Cho dù mắc đầu mùa cũng không nhất định là sẽ chết, chỉ cần chăm sóc tốt, cách ly cẩn thận, bọn họ có thể vẫn sống được, cũng sẽ không đem bệnh lây lan.

Nàng nhìn hắn, khuôn mặt bừng sáng:

- Mọi người đều có quyền được sống, người có tư cách gì mà tước đoạt đi hy vọng sống của bọn họ. Tại sao rõ ràng có cách để mọi người được sống mà người cũng không muốn thử? Người đừng quá lãnh huyết vô tình như thế, độc đoán tàn nhẫn. Người nhìn cho rõ, đó cũng là những con người chứ không phải dê gà chó lợn, sao người không chớp mắt mà ra được lệnh máu lạnh như thế.

Câu cuối cùng dường như nàng hét lớn.

Lúc này, dân chúng bên trong đều quỳ xuống, dập đầu khóc lóc xin tha:

- Quan lão gia, cho chúng ta một đường sống, quan lão gia, chúng ta không muốn chết

Những tiếng khóc bị ai thê thảm đến đứt ruột, một số binh lính bất giác buông lỏng cung tiễn trong tay.

Mà Tà đô đốc dường như chẳng bị lay động, hắn vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng. Ánh mắt này của hắn khiến Lưu Từ Cầm nhớ đến khi hắn đánh công tử nhà Lại bộ thương thư, cũng là lạnh lùng, tàn khốc, phần nộ như thế.

Lưu Từ Cầm đang hoảng sợ nhất thì Tà đô đốc như lưu từ căng được này một màn sợ đến kinh hãi đảm hàn đích lúc, tà đô đốc đột nhiên lạnh lùng mở miệng, hắn nhìn Trương Nhược Lan, trầm giọng nói:

- Người nói người có cách không ché tất cả trong mười ngày?

Trương Nhược Lan nghe giọng hắn có chút rung động, vừa mừng vừa sợ vội nói:

- Không sai, chỉ cần cho ta mười ngày là được

- Được.

Giọng Tà đô đốc lạnh như hàn băng:

- Bản đô đốc cho người 10 ngày, sau 10 ngày, nếu người không làm được bản đô đốc sẽ phóng hỏa đốt trăn, ngay cả người cũng phải chết, người nên hiểu cho rõ.

- Một lời đã định

Trương Nhược Lan khẳng khái nói rồi vươn tay ra, đây là động tác mà nàng thường làm khi kí kết hợp đồng với khách hàng.

Tà đô đốc nhìn tay nàng một cái, ngây người, bất tri bất giác cũng học theo bộ dạng của nàng mà vươn tay ra.

Bàn tay to lớn, thô ráp dị thường. Trương Nhược Lan hơi nắm tay hắn rồi lạnh lùng nói:

- Tà đô đốc nói lời thì giữ lời, đừng đổi ý giữa chừng.

Tà đô đốc hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, hạ lệnh cho binh lính thu hồi cung tiễn. Sau đó cao giọng nói:

- Vị Kiều phu nhân này đã nói như vậy, bản đô đốc sẽ cho các người mười ngày.

Đám dân chúng vỗ tay vui mừng, ai nấy kích động đến phát khóc.

Nhưng giọng Tà đô đốc đột nhiên lạnh lùng:

- Nhưng trong 10 ngày, nếu có người dám chạy trốn thì cũng đừng trách bản đô đốc lãnh huyết vô tình, bản đô đốc sẽ lập tức phóng hỏa đốt trăn.

Nói xong, hắn nhìn về phía Trương Nhược Lan.

Tương Nhược Lan nhìn hần mỉm cười

- Tả đô đốc tuyệt đối sẽ không phải hối hận vì quyết định này

Được Tả đô đốc nhận lời, Tương Nhược Lan và Lưu Tử Căng bắt đầu trở nên bận rộn. Tương Nhược Lan đến các khu dịch xem tình hình, Lưu Tử Căng ở bên ngoài vội vã cho các tướng sĩ phòng đậu để tránh có người bị lây lan.

Tương Nhược Lan đi vào trong, đầu tiên là tập trung những người bị bệnh lại một chỗ, sau đó đưa những người không bị bệnh đến chỗ khác, xem xét tình hình của mọi người, đợi mười ngày sau nếu không xuất hiện chứng bệnh gì thì sẽ bố trí phòng đậu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Cứ Ra Tay

Người bệnh đậu mùa thường chết vào khi bệnh bùng phát, trước vì mọi người sợ bị lây bệnh nên thấy người bệnh đậu mùa thường mặc kệ, những người mắc bệnh bị tử vong rất nhiều, cứ bốn người thì chỉ may ra có một người sống sót.

Nhưng bệnh dịch lần này vì Tương Nhược Lan chăm sóc người bệnh rất tốt, cho nên có thể giảm xuống đến bốn người thì có 1 người chết, chỉ là khi đã khỏi hẳn thì trên người sẽ xuất hiện những vết sẹo rất khó coi. Đương nhiên với những người sống sót thì chẳng có gì là to tát.

Những dân chúng trong trấn nhìn Tương Nhược Lan với ánh mắt rất sùng kính và đầy cảm kích. Cho dù nói bọn họ coi Tương Nhược Lan như thần cũng không quá đáng. Sau này, khi bọn họ nhắc đến đoạn chuyện này với con cháu thì cũng không nhớ đến sự đau đớn, tuyệt vọng mà chỉ có trí nhớ về dung mạo, giọng nói của Kiều phu nhân là khắc sâu trong lòng.

- Cả đời này ta chưa từng gặp qua nữ tử nào xinh đẹp, dịu dàng hơn Kiều phu nhân

- Nãi nãi, Kiều phu nhân đó thực sự rất đẹp? Giống tiên nữ sao?

- Con à, không phải nói về dung mạo, có lẽ sẽ có những người đẹp hơn nàng nhưng trong lòng bà, không ai so sánh được với nàng.

Mười ngày sau, dân chúng không xuất hiện chứng bệnh gì được Tả đô đốc đồng ý thả ra ngoài để phòng đậu. Mà những người bị bệnh cũng đều khỏe lên. Một số ít chết vì bệnh quá nguy kịch thì Tương Nhược Lan cũng kịp thời cho người thiêu hủy thi thể của bọn họ, đem đồ dùng của bọn họ tiêu độc cẩn thận.

Dịch bệnh đậu mùa đáng sợ cứ như vậy mà qua đi.

Đến ngày thứ mười, Tương Nhược Lan ra ngoài, cả người gầy đi rất nhiều. Đi ra ngoài liền cùng Lưu Tử Căng đến chỗ Tả đô đốc báo cáo tình huống.

Chỗ Tả đô đốc ở chỉ là một tòa nhà dân cải tạo thành để ở tạm. Sân trước có vài binh lính cao lớn, dữ tợn trông trùng. Những binh lính này đều là thị vệ thân cận của Tả đô đốc. Lúc trước, Tương Nhược Lan nói những lời cực bất kính với Tả đô đốc nên hôm nay thấy nàng, bọn họ cũng đều nhìn nàng với ánh mắt tức giận.

Lưu Tử Căng bước lên bảo bọn họ tiến vào thông báo. Chỉ chốc lát sau, binh lính thông báo đi ra cho bọn họ vào. Tương Nhược Lan bị mấy người này lườm nguýt mà căng da đầu, đi theo Lưu Tử Căng mà vào.

Vừa vào đến đại sảnh đã thấy Tả đô đốc mặc thường phục màu đen ngồi trên ghế da hổ chính giữa. Cởi lớp khôi giáp hần bớt đi sự cứng rắn nhưng có lẽ là vì cái mũi của hần quá cao, đôi mắt quá hẹp dài, cho lẽ là vì ánh mắt của hần nên vẫn khiến người xung quanh có cảm giác âm lạnh, không tự chủ được mà lo lắng, mất tự nhiên.

Trước bàn của hần đặt một vò rượu, lúc này hần đổ rượu vào chiếc bát lớn rồi bung lên, ngửa đầu uống một ngụm, yết hầu to lớn chuyển động, trong chén không còn giọt rượu dư thừa. Thấy vậy Tương Nhược Lan trừng mắt nhìn, giờ mới biết được trâu uống rượu là như thế nào.

Tả đô đốc buông bát, ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh băng như đâm vào lòng Tương Nhược Lan khiến nàng sợ hãi. Hôm đó nàng đã được nghe Lưu Tử Căng kể về Tả đô đốc, hiểu được Tả đô đốc là nhân vật lòng dạ độc ác, có thù sẽ báo, đáng sợ nhất là hần có thể bất chấp hậu quả. Nàng nhớ lại mình đã từng mắng hần xoi xoi trước mặt nhiều người, nhớ lại vị công tử bị chặt chân mà lòng nàng lạnh toát.

Nàng cúi đầu, không nói một tiếng, giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, cũng thầm hy vọng hần không đánh nữ nhân, nếu không nàng chỉ có thể cầu Bồ tát mà thôi.

Bên kia, Lưu Tử Căng báo cáo tình hình với Tả đô đốc, cả quá trình hần không nói gì, chỉ liên tiếp uống rượu, trong phòng ngập mùi rượu mạnh.

Giọng Lưu Từ Căng ôn hòa thông thả như ru ngủ, Trương Nhược Lan dần dần có chút mơ màng. Mười ngày qua nàng hầu như ngủ rất ít, mỗi ngày chỉ khoảng 3 tiếng, giờ nàng chỉ hận không tìm được chiếc giường mà ngủ lại mười ngày mười đêm.

Nghe Lưu Từ Căng báo lại xong, Tả đô đốc ừ một tiếng rồi mở miệng nói:

- Thời gian này hai người khổ cực rồi, về phần tăng thêm đại phu đến khu dịch, bản đô đốc sẽ dâng tấu chương lên trên. Lưu thái y... người đi nghỉ ngơi trước đi.

- Vâng, đô đốc. Lưu Từ Căng thi lễ.

Trương Nhược Lan cũng thở phào nhẹ nhõm hành lễ theo rồi định lui xuống cùng. Vừa mới xoay người thì nghe Tả đô đốc đột nhiên lạnh lùng mở miệng:

- Kiều phu nhân tạm thời lưu lại, bản đô đốc còn chút chuyện muốn hỏi phu nhân.

Tim Trương Nhược Lan nhảy loạn, con buồn ngủ trong người biến mất hơn nửa, Lưu Từ Căng cũng có chút lo lắng, quay lại nhìn Tả đô đốc dò hỏi:

- Chẳng biết đô đốc có chuyện gì.

Tả đô đốc cười lạnh một tiếng:

- Lưu thái y lo nhiều chuyện quá. Bản đô đốc làm gì phải báo cáo người sao?

Sau đó quát lên một tiếng:

- Đi ra ngoài.

Một thị vệ ngoài cửa bước vào, có vẻ như nếu Lưu Từ Căng không đi thì sẽ kéo hắn ra. Sắc mặt Lưu Từ Căng trắng bệnh nhưng bước lên, kéo Trương Nhược Lan về sau lưng:

- Kiều phu nhân là hạ quan mời đến, hạ quan có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho phu nhân. Nếu đô đốc có gì bất mãn xin cứ trị tội hạ quan, không nên làm khó phu nhân.

Tả đô đốc dần chiếc bát trên tay xuống bàn, sắc mặt âm trầm:

- Lưu thái y, nói chuyện nên để ý thân phận của mình.

Trương Nhược Lan thấy không khí nặng nề thì trong lòng hơi hoảng. Đô đốc này ngay cả con của Lại bộ thượng thư cũng dám đánh, giờ ở đây đều là người của hắn, hắn có gì mà không dám làm. Lưu Từ Căng có thể bị chết, mình gây họa sao lại để hắn chịu liên lụy.

Lập tức, Trương Nhược Lan đi ra khỏi sau lưng Lưu Từ Căng, lớn tiếng nói:

- Đa tạ hảo ý của Lưu thái y. Lưu thái y không cần lo cho dân phụ, thiết nghĩ Tả đô đốc một đời hào kiệt không phải là người lòng dạ hẹp hòi, sẽ không làm khó dân phụ.

Tuy là nói với Lưu Từ Căng nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng về Tả đô đốc.

Tả đô đốc lạnh lùng địa nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại.

Trương Nhược Lan thấp giọng nói với Lưu Từ Căng:

- Lưu thái y cứ đi đi, ta có phương bài, hắn không dám làm gì ta đâu. Người này hi vọng vô thường, âm độc, Lưu thái y đừng xúc động, đại tẩu và bọn trẻ còn chờ người trở về.

Nghe Trương Nhược Lan nhắc tới thể tử và các con, sắc mặt hắn khẽ biến, hắn yên lặng một chút rồi nói:

- Phu nhân cẩn thận, cần thiết thì đừng ngại nói ra thân phận, hắn dù thế nào cũng sẽ không dám làm càn.

Trương Nhược Lan ra về trấn tĩnh khẽ gật đầu, kỳ thật trong lòng như đánh lô tô. Giờ nàng có thân phận gì nữa? Là nữ nhi của Uy vũ tướng quân đã chết nhiều năm, là thể tử cũ của An viễn hầu? Hay là người được Thái hậu sủng ái, đến như công tử nhà Lại bộ thượng thư cũng bị đánh nửa là....

Trương Nhược Lan trên lưng chảy ra mồ hôi lạnh...

Lưu Từ Căng xoay người, lớn tiếng nói với Tả đô đốc:

- Tả đô đốc, Kiều phu nhân lần này là đại công thần, nếu Kiều phu nhân có chuyện gì, hạ quan nhất định sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng. Trong lời nói có sự uy hiếp rõ ràng.

Tà đô đốc hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không coi sự uy hiếp của hắn ra gì.

Lưu Từ Cầm nhìn Trương Nhược Lan lần nữa rồi xoay người bước đi

Trong đại sảnh yên lặng xuống

Trương Nhược Lan đứng cúi đầu ở đó. Tà đô đốc vẫn uống rượu liên tục.

Trương Nhược Lan trong lòng không nhịn được nghĩ, hắn uống nhiều như vậy sao không thấy say

Tà đô đốc đột nhiên buông bát trong tay, đứng dậy, đi về phía Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan nghe tiếng bước chân nặng nề của hắn tới gần mình, lòng cũng nặng nề theo. Nói không sợ là giả. Thật không hiểu lúc đó dũng khí từ đâu mà nàng dám mắng hắn như vậy

Nhưng cho dù kinh hãi run sợ, Trương Nhược Lan vẫn ép mình vững vàng, không lui bước. Nàng không sai, bất kể sợ hãi ra sao thì khí thế quyết không thể thua.

Hắn dừng lại cách nàng ba bước, Trương Nhược Lan có thể nhìn thấy những họa tiết đáng sợ trên áo của hắn

- Sao thế, giờ phu nhân biết sợ rồi sao? Giọng hắn lạnh lùng vang lên.

Mùi rượu nồng nặc tràn ngập quanh người nàng, đến ngay cả hơi thở cũng lạnh lùng mãnh liệt khiến người ta lạnh đến đáy lòng.

Tim Trương Nhược Lan đột nhiên đập loạn. Ngay cả khi đối mặt với hoàng đế nàng cũng không kinh hoàng như vậy bởi vì hoàng đế chỉ âm ngoan bên ngoài nhưng con người này ngoan tuyệt đến tận cốt tủy.

Nàng vĩnh viễn cũng không quên được, hắn thông dong mà hạ sát hai người vô tội như thế nào, mặt không biến sắc ra lệnh giết chết biết bao dân chúng vô tội.

Trương Nhược Lan cúi đầu, qua thật lâu mới miễn cưỡng mở miệng:

- Chẳng biết đô đốc có chuyện gì muốn hỏi dân phụ

Dù hết sức mà vẫn không khống chế được, giọng nói khẽ run run

Tà đô đốc không đáp lại:

- Bản đô đốc vốn xuất thân áo vải, nhiều năm qua không phải không có ai từng mắng chửi ta, nhưng phu nhân có biết kết quả của bọn họ ra sao không?

Vì quá lo lắng khiến cho Trương Nhược Lan vốn đang mệt mỏi có chút choáng váng

- Những người này không phải bị bản đô đốc tự tay giết chết thì cũng lo lắng mà nhìn sắc mặt bản đô đốc mà sống. Kiêu phu nhân, người có phượng lệnh của Thái hậu chứng tỏ thân thể bất phàm, bản đô đốc không thể đối xử với người như vậy nhưng tất cả những người đã đắc tội ta ta sẽ không để ai được sống tốt lành. Giọng nói trầm thấp ngoan tuyệt.

Sắc mặt Trương Nhược Lan tái nhợt, trong lòng dần dâng lên sự tức giận.

Hắn cười lạnh:

- Bản đô đốc rất muốn biết, nếu phu nhân biết có kết quả này thì có thể hành động như trước không.

Sự cuồng vọng đó đã hoàn toàn khơi dậy được cơn tức giận của Trương Nhược Lan. Mẹ kiếp, đúng là khinh lão nương quá đáng rồi, lão nương biết đánh roi đó, người dám đánh gãy chân lão nương thì lão nương quật mù mắt người.

Lão nương tốt xấu gì cũng từng đánh nhau với gấu đó.

Trương Nhược Lan vội ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nói rõ từng câu từng chữ:

- Tà đô đốc uy hiếp một người nữ nhân như thế thật quá lợi hại, quá anh dũng. Dân phụ rất tò mò, đô đốc muốn làm thế nào khiến dân phụ sống không yên thì cứ ra tay. Dân phụ nếu có chút nhũ mảy thì sẽ không phải là nữ nhân.

Nói xong, vừa trừng với hắn một cái, xoay người rời đi.

Nhưng mới vừa đi hai bước, Trương Nhược Lan cảm giác như trời rung đất chuyển, ngay sau đó hai mắt tối sầm lại, người ngã xuống.

Trong phút chốc, nàng như thấy mình ngã vào một vòng ngực ấm áp mà rắn chắc.

Nàng vốn chịu nhiều áp lực, lúc yếu ớt nhất này, tâm sự sâu trong đáy lòng nàng dâng lên:

- Thiệu Khang... nàng khẽ gọi một tiếng.

Khóe miệng nàng khẽ lộ ra ý cười nhàn nhạt, lòng dần thư thái xuống, lập tức chìm vào trong bóng tối khôn cùng, vô tri vô giác, vô muốn vô cầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Cầu Hôn

Tà Bá Xương trở mắt nhìn Trương Nhược Lan bước đi, trong đầu đột nhiên trống rỗng

Cứ ra tay? Nàng muốn quyết đấu cùng mình

Quả thực quá không biết tự lượng sức mình, nhưng mà nữ nhân cường hãn như vậy... đúng là lần đầu chứng kiến.

Đột nhiên trước đó, người Trương Nhược Lan mềm nhũn, lao đảo ngã xuống

Tà Bá Xương nhìn thấy, không kịp suy nghĩ vội bước lên ôm nàng vào lòng.

Một trận cười sang sảng từ trong phòng truyền đến, Tà Bá Xương ôm Trương Nhược Lan quay đầu lại. Một nam tử khoảng chừng 30 tuổi đi ra.

Nam tử mặc trường bào của đám văn sĩ màu lam, vóc người bình thường, tướng mạo bình thường, thuộc loại người chỉ gặp rồi sẽ quên. Nhưng nếu thoáng để ý sẽ thấy ánh mắt hân nháy cảm, khí độ bất phàm khiến người ta không dám khinh thường.

- Đô đốc, quả nhiên đúng nhưng người nói, nữ tử này quả khác biệt. Đồng tử cuối cùng cũng được gặp, trong thiên hạ thực sự có nữ tử hung hãn bậc này. Không thể không nói, phẩm vị của đô đốc thật sự là đặc biệt.

Nam tử mặc dù luôn miệng gọi đô đốc nhưng giọng nói vô cùng trào phúng, hiển nhiên có giao tình rất sâu với Tà đô đốc.

Tà Bá Xương nhìn nữ tử trong lòng một cái, khóe miệng khẽ cười nhàn nhạt, Tia cười này. Nụ cười này chẳng khiến hân bớt phần âm ngoan mà còn khiến hân thêm mấy phần cuồng ngạo.

- Nữ nhân bên người bản đô đốc há có thể là loại nữ nhân hiền lành chỉ biết bà bà mụ mụ, nữ nhân này hoàn toàn hợp với yêu cầu của đô đốc, vừa có thể chăm sóc gia trạch, dạy dỗ con cái, cũng sẽ không gây thêm phiền toái cho đô đốc.

Vừa nói vừa nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Từ Hằng, nàng đột nhiên té xỉu là bệnh gì? Người giúp ta xem xem, thuận tiện kiểm tra xem cơ thể nàng có khỏe mạnh hay không. Bản đô đốc ghét nhất nữ nhân suốt ngày bệnh tật.

Vừa nói Tà Bá Xương đặt Trương Nhược Lan lên trường ki bên cạnh. Đồng Tử Hằng tiến lên bắt mạch cho nàng, một lát sau xoay người nói với Tà Bá Xương:

- Đô đốc, chỉ là nàng quá mệt mỏi, kiệt sức mà ngất đi. Mạch tượng của nữ tử này rất tốt, sức khỏe dồi dào, tuyệt đối là người nhiều con nhiều phúc.

Tà Bá Xương ngẩng đầu lên, hài lòng cười cười. Nhìn Trương Nhược Lan, ánh mắt hơi nheo lại, hiển nhiên coi nàng như vật trong túi.

- Chỉ là.. Đồng Tử Hằng đột nhiên nhú mày.

Tà Bá Xương không nhin được:

- Có gì cứ nói thẳng

Lúc này Đồng Tử Hằng mới nói:

- Nữ tử này hình như là một quả phụ, còn có hai con... Đô đốc hoàn toàn có thể lấy một hoàng hoa khuê nữ tài mạo song toàn chốn kinh thành...

Tà Bá Xương giờ tay lên, khinh thường hừ một tiếng:

- Đám nữ nhân đó yếu điệu, yếu đuối, động một chút là khóc, bản đồ đốc vừa thấy đã phiền

Lại nhìn về phía Trương Nhược Lan:

- Quả phụ thì sao? Ta là quan phu (quan nhưng lỗ mãng), quả phụ lấy quan phu, xem bọn họ nói gì... Hắc hắc cười: - trời sinh một đôi (tưởng bỏ quá à)

Nghe nói vậy, Đồng Tử Hằng không phản đối, chỉ nhìn quần áo Tả Bá Xương rồi thở dài:

- Tả phu nhân chết đã nhiều năm, đồ đốc bận rộn binh sự không người chiếu cố. Khó có được người đồ đốc để ý... cũng được, quả phụ thì quả phụ, chỉ cần đồ đốc vừa ý là được.

Giọng nói như đứa con của mình cuối cùng cũng chịu lấy vợ vậy.

Đồng Tử Hằng nhìn về phía Trương Nhược Lan đang say ngủ, khẽ cười nói:

- Nữ tử này mệnh thật tốt, quả phụ có con nhỏ, cũng chẳng phải là quốc sắc thiên hương mà vẫn được đồ đốc để ý.

Nhưng vừa nghĩ đến nữ tử này có phượng lệnh thì chắc hẳn thân phận cũng không thấp, trong lòng miễn cưỡng thư thái hơn một chút.

Trương Nhược Lan cảm giác như đã ngủ được hai ngày, tỉnh lại là ban ngày. Nàng ngồi dậy, có chút mờ mịt nhìn hoàn cảnh xa lạ trước mắt.

Mình sao lại ở đây? Chậm rãi nhớ lại mình bị hôn mê trong sở chỉ huy của Tả đồ đốc, trong lòng cả kinh, vội xem xét lại bản thân, thấy mình ăn mặc chỉnh tề, trên người cũng không có gì không ổn thì mới yên lòng

Một tiểu cô nương khoảng chừng hơn 10 tuổi đi vào, thấy Trương Nhược Lan tỉnh lại vội chạy tới cười nói:

- Phu nhân dậy rồi? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?

Trương Nhược Lan hỏi nàng:

- Ngươi là ai, đây là ở nơi đâu?

- Đây là trấn Bạch Hà, ta là người dân ở đây. Phu nhân mệt quá ngủ suốt hai ngày, Tả đồ đốc sai ta chăm sóc phu nhân.

Trương Nhược Lan cười nói:

- Cảm ơn ngươi.

- Phu nhân đừng nói cảm ơn. Ngươi là ân nhân cứu mạng của chúng ta, chỉ là chút việc nhỏ thôi, cho dù làm trâu làm ngựa cho người chúng ta cũng tình nguyện

Rồi lại tiếp:

- Phu nhân chờ một chút nhé, ta lấy cháo cho ngươi ăn.

Nói xong cười chạy ra, sau đó nghe tiếng nàng vui mừng nói:

- Phu nhân đã tỉnh

- Mẫu thân tỉnh rồi!

Hai mắt Trương Nhược Lan sáng bừng, bọn trẻ cũng tới?

Chỉ một giây sau, Tử San dẫn hai cậu nhóc đi vào. Khánh ca nhi như con chim nhỏ ùa vào lòng Trương Nhược Lan. Bác ca nhi thì trầm tĩnh hơn, nhưng khuôn mặt đỏ bừng của hắn đã nói lên sự vui mừng trong lòng.

- Mẫu thân, cuối cùng ngươi đã tỉnh rồi. Ta và ca ca đang bàn xem có nên đánh thức ngươi không. Khánh ca nhi cọ cọ đầu trong lòng nàng

- Mẫu thân, người có ốm không? Bác ca nhi tròn to đôi mắt trong suốt đầy sự lo lắng.

Trương Nhược Lan vỗ đầu hai cậu nhóc, cười nói:

- Mẫu thân không sao, chỉ là ngủ thôi

Sau đó nhìn về phía Tử San:

- Các ngươi đến đây từ bao giờ?

- Hôm trước đã tới rồi. Hai đứa biết người đang ngủ thì đều rất ngoan, không quấy rầy người

Sau đó Từ San cúi người, khẽ nói thầm vào tai Trương Nhược Lan:

- Tỷ tỷ, hai ngày này có một nam nhân như hung thần ác sát tới đây thăm tỷ, đó là ai vậy?

Đôi mắt nàng tràn ngập sự tò mò

Nam nhân như hung thần ác sát? Trương Nhược Lan nhíu mày, nghĩ một hồi, chẳng lẽ là đồ đốc kia? Hắn đến thăm nàng?

- Đồ đốc kia còn cùng Bác ca nhi và Khánh ca nhi hàn huyên một lúc lâu, hình như rất có hứng thú với hai cậu nhóc.

Lúc nói chuyện, Từ San không chớp mắt nhìn thẳng Trương Nhược Lan, dường như muốn tìm ra chút dấu vết từ Trương Nhược Lan.

Đáng tiếc, Trương Nhược Lan không có thỏa mãn nàng, nhàn nhạt nói:

- Hắn là Tà đồ đốc, phụ trách chuyện dịch bệnh. Ta vì chữa bệnh mệt mà ngất, hắn đến thăm ta là chuyện bình thường...

- A! Thì ra là thế... về mặt Từ San hiện rõ sự thất vọng.

Lúc này, tiểu cô nương khi nãy bụng bát cháo nóng hổi đi vào. Vừa lúc Trương Nhược Lan thấy đói bụng, chỉ chốc lát đã ăn hết bát cháo.

Thời gian sau đó, trong phòng Trương Nhược Lan rất náo nhiệt. Đám dân chúng mang theo lễ vật thay nhau đến thăm nàng, mang trứng gà, mang thịt gà, mang đồ tẩm bổ đủ các loại chất đầy phòng, nhìn những ánh mắt bọn họ dường như chỉ hận không thể đập đầu mà tạ ơn Trương Nhược Lan.

Náo loạn suốt buổi trưa, đám dân chúng đều tản đi. Lúc chiều tối, Tà đồ đốc dẫn theo một nam nhân mặc trang phục của văn nhân, sắc mặt âm lãnh đi tới.

Khiến cho Trương Nhược Lan ngạc nhiên chính là hai cậu nhóc dường như không chút nào sợ về mặt đáng ghét của hắn, thậm chí còn cao hứng chào, ngọt ngào gọi bá bá. Mà Tà đồ đốc cũng tươi cười chào lại khiến nàng ngạc nhiên. Trương Nhược Lan nhìn thấy hắn tươi cười đột nhiên cảm giác, vẻ mặt dạ xoa kia hợp với hắn hơn.

Từ San mang trà lên cho mọi người liền đứng sáng một bên, đôi mắt to linh động khi thì nhìn Trương Nhược Lan, khi thì nhìn Tà đồ đốc.

Văn sĩ kia đi tới bên Từ San, nói nhỏ vài câu, Từ San do dự một hồi rồi lắc đầu. Văn sĩ đó còn nói thêm gì đó, Từ San hai mắt sáng ngời, tươi cười rồi dẫn hai cậu nhóc đang nói chuyện với Tà đồ đốc rời đi.

Trương Nhược Lan ngồi đối diện Tà đồ đốc, tất cả những chuyện đó nàng đều thấy rõ, nàng không nói gì bởi vì nàng rất muốn biết, Tà đồ đốc này rốt cuộc định làm gì.

Nàng bụng chén trà lên, nhìn lá trà không ngừng xoay trong nước, nhẹ giọng hỏi:

- Tà đồ đốc tìm đến dân phụ là có chuyện gì?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lạnh lùng nói:

- Bất kể Tà đồ đốc đối có gì bất mãn với dân phụ nhưng ta tin Tà đồ đốc tuyệt đối sẽ không phải là kẻ tiểu nhân làm tổn thương đến hài tử.

Tà đồ đốc ngẩng đầu nhìn nàng, không lên tiếng nhưng sắc mặt cũng không quá khó coi.

Trương Nhược Lan đoán không ra suy nghĩ của hắn, cúi đầu, nhấp một ngụm trà, che dấu sự bất an trong lòng.

Lúc này, Tà đồ đốc đối diện đột nhiên mở miệng:

- Bản đồ đốc sau này sẽ coi bọn chúng như con mình nên nàng không cần lo lắng bản đồ đốc sẽ làm tổn thương bọn chúng.

Những lời này giống như sấm động trời quan khiến Trương Nhược Lan thất điên bát đảo, một miệng trà phun ra ngoài. Nàng vội ho vài tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn, mắt mở to, ánh mắt như nhìn thấy quỷ vậy.

- Đồ đốc, người đang nói cái gì?

Về mặt Tà đồ đốc vẫn như quý dạ xoa, ánh mắt vẫn trầm tĩnh:

- Phu nhân nghe không hiểu? Bản đồ đốc đang cầu hôn nàng, chỉ cần phu nhân đồng ý ngày mai bản đồ đốc sẽ mời bà mồi đến đặt sính lễ, qua hai ngày là có thể thành hôn.

Giọng nói tựa như đang nói câu: “ta muốn lấy mạng người” vậy, ngang tàn, lạnh như băng.

Tương Nhượng Lan buông tay, chén trà rơi xuống đất vỡ tan.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, cả người như hóa đá. Cho dù bên ngoài tùy tiện tìm lấy một nam nhân cầu hôn nàng nàng cũng không lấy làm lạ nhưng hắn chỉ gặp nàng hai lần, hơn nữa một lần nàng mắng hắn trước mặt mọi người, một lần là hắn uy hiếp muốn trả thù nàng...

Con người này lại đi cầu hôn nàng?

Quá quý dị rồi

Tương Nhượng Lan đột nhiên nhớ ra một khả năng, nàng đứng dậy, cảm tức nhìn hắn:

- Tà đồ độc, đây là thủ đoạn trả thù ta của ngươi? Thân là nam nhân có ý nghĩ này vị miến cũng quá hèn hạ.

Lấy nàng về rồi dần dần hành hạ. Nàng cảm giác được hắn hoàn toàn có khả năng làm như vậy

Tà đồ độc đứng lên nhìn thẳng nàng, nhíu mày, trầm giọng nói:

- Trả thù cái gì? Nữ nhân này rốt cuộc đang nói gì? Bản đồ độc thành tâm cầu hôn nàng, bản đồ độc muốn lấy nàng làm thê tử. Bản đồ độc biết nàng thân phận không đơn giản nhưng nàng là một quả phụ, lại còn hai con trai nhỏ. Bản đồ độc là đồ độc tam phẩm, nghĩ rằng tuyệt sẽ không phải là hạ thấp nàng.

Lời thì tuy như vậy nhưng ánh mắt thì quá rõ ràng. Cho dù nàng tôn quý thế nào thì cũng chỉ là một quả phụ, có thể gả cho quan tam phẩm như ta đúng là tổ tông tích đức.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt lãnh ngạo:

- Kiêu phu nhân, ta nghĩ nàng sẽ không từ chối?

Tương Nhượng Lan sợ run một hồi, sau đó cất tiếng cười to. Tà đồ độc gất gao từng mắt nhìn nàng, nhíu mày. Theo tiếng cười của nàng mà sắc mặt càng lúc càng trầm, càng lúc càng tối.

Tương Nhượng Lan đột nhiên ngừng cười, trầm mặt xuống, nhướng mày nhìn hắn.

- Buồn cười. Đương nhiên là ta không muốn. Sao ta phải lấy một mếng phu không biết tôn trọng ta!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Được! Không Tiễn

Trước đó Đồng Tử Hằng đã phân tích cùng Tà Bá Xương:

- Kiêu phu nhân dù có phượng lệnh nhưng theo đồng mỡ thấy, thân phận của nàng cũng chẳng cao quý thế nào. Thứ nhất, theo ta điều tra, Kiêu phu nhân không có bất kì thân nhân nào ở đây. Nhưng có thể sống ở đây một thời gian như vậy, một nữ nhân có tự do như thế đơn giản là vì tử cô vô ý. Cho dù chồng đã chết thì không lí nào nhà chồng để nàng mang hai tôn tử đi, trừ phi nhà chồng không còn ai hoặc là mặc kệ bọn họ. Mà nhà mẫu thân nếu có thể dựa dẫm thì cũng sẽ không để cho nữ nhi của mình là một quả phụ xuất đầu lộ diện khắp nơi như thế, dù thế nào bọn họ cũng phải nghĩ cho tương lai của nàng. Cho nên Đồng mỡ đoán, Kiêu phu nhân này cũng không có thân phận gì đặc biệt. Có lẽ là có chút quan hệ với Thái hậu lại có y thuật cao siêu nên được Thái hậu coi trọng. Theo ta được biết Thái hậu vốn có bệnh tật cho nên nàng mới có được phượng lệnh. Thật ra phượng lệnh nhìn thì cao quý nhưng cũng chẳng có nhiều tác dụng, đây cũng có thể là nguyên nhân mà nàng có được phượng lệnh.

- Cho nên đồ độc à, nếu ngươi thật sự muốn lấy nữ tử đó thì hoàn toàn không cần vì phượng lệnh mà nể thân phận của nàng. Anh hùng chó hôi xuất thân. Giờ đồ độc đã là quan tam phẩm, được Hoàng thượng trọng thị, đây mới là lý do mà nữ nhân không thể nào từ chối nói đồ độc. Xem tình huống của nàng, có thể gả cho đồ độc thì đúng là phúc phận tu được từ kiếp trước. Chỉ có điều Kiêu phu nhân tính cách mạnh mẽ, hẳn sẽ không đồng ý ngay, có lẽ sẽ làm cao một chút. Nữ nhân mà, luôn nghĩ mọi cách để tự đề cao bản thân. Nếu đồ độc muốn lấy nữ nhân mạnh mẽ như vậy thì phải kiên nhẫn và nỗ lực một chút.

Tà Bá Xương vẫn rất tin Đồng Tử Hằng cho nên phản ứng của Tương Nhượng Lan hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn. Dù hai chữ mếng phu có chút khó nghe nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, nàng chẳng nói sai.

Tà Bá Xương hít sâu một hơi, đè xuống cơn tức trong lòng, lạnh lùng nói:

- Chỉ cần gả cho ta, nàng sẽ làm phu nhân tam phẩm, có nhiều người tôn kính nàng.

Tương Nhược Lan nghe giọng trào phúng của hắn thì nhận định hắn chẳng qua là muốn làm nhục nàng. Mặc dù hắn là người rất đáng sợ nhưng nàng há có thể để cho ai khinh rẻ, không chút khách khí cười lạnh nói:

- Ta tự mình cũng có thể có được sự tôn trọng của mọi người, đã như vậy cần gì lấy người? Có gì người có thể cho ta mà ta không có được? Bất kể là tiền tài, địa vị. . .

Nàng nhìn hắn, đột nhiên để ý thấy hôm nay áo bào đen hắn mặc dường như là mới. Nàng cúi đầu nhìn lại, giày đen hắn đeo cũng là mới. Nàng ngây người, lần trước gặp nàng và Lưu Từ Cầm hắn chỉ mặc quần áo cũ, hơn nữa hắn khiến cho người ta có cảm giác như hắn không phải là loại chú trọng đến trang phục. Hôm nay hắn dùng toàn đồ mới đến để cầu hôn nàng, thành ý rất rõ ràng.

Tương Nhược Lan kinh ngạc. Chẳng lẽ hắn không muốn làm nhục nàng mà thực sự muốn lấy nàng?

Tại sao?

Chỉ mới hai lần gặp mặt, hơn nữa nàng cũng tự biết bản thân tuyệt không phải là loại người khiến người khác vừa nhìn đã yêu.

Nàng nhìn hắn một hồi, hắn đứng ở đó, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc mặc cho nàng đánh giá.

Tương Nhược Lan không khỏi hỏi:

- Tà đồ độc, sao người muốn lấy ta?

- Đương nhiên cũng sẽ không phải là vì nàng xinh đẹp, cũng không vì phượng lệnh của nàng. Tà muốn xuất thân hàn vi nhưng cũng không cần phải dựa vào quan hệ mà tiến thân.

Tương Nhược Lan nghiêng răng:

- Vậy thì là vì cái gì?

Dù tự biết mình không xinh đẹp nhưng bị kẻ cầu hôn nói như vậy cảm giác thật đúng là...

Tà Bá Xương trầm ngâm một hồi, sau đó rành mạch nói ra:

- Đầu tiên, tính cách nàng rất kiên cường, thân thể khỏe mạnh, sau này nhất định có thể tự chăm sóc tốt bản thân, quản lý nhà cửa tốt không khiến ta bận tâm. Ta hàng năm thường phải đi xuất chinh bên ngoài, không có thời gian để ý chuyện trong nhà hay nữ nhân. Thứ hai, hai đứa con trai của nàng rất khỏe mạnh, ngoan ngoãn, nàng dạy dỗ tốt lắm, ta nghĩ sau này con của chúng ta cũng sẽ rất tốt. Thế từ trước kia của ta thân thể hơi yếu cho nên sinh con cũng yếu, bệnh tật mấy lần thì qua đời, ta không muốn có thể từ yếu đuối như thế nữa. Nàng rất mạnh mẽ, con của chúng ta nhất định sẽ càng mạnh mẽ, ta muốn có đứa con có thể đội trời đạp đất như thế.

Tương Nhược Lan nghe hắn kể ra mấy lý do này mà suy nghĩ dần hoảng loạn.

Bên tai tựa hồ nghe đến một giọng nói quen thuộc:

- Nhược Lan, nàng hỏi ta như vậy nhất thời ta cũng không trả lời được. Có lẽ là vì nàng xinh đẹp, thiện lương, hiếu thuận, cố gắng, dũng cảm, thông minh, lanh lợi.....Hình như không chỉ có thế, còn nhiều điều khác nữa làm ta muốn nghĩ...

- Linh tính, ta làm gì tốt được như vậy. Ít nhất là xinh đẹp đã là không đúng rồi.

- Ai nói thế, trong mắt ta, ai cũng không xinh đẹp bằng nàng.

Tương Nhược Lan nhẹ nhàng cười, dưới ánh nến, nụ cười đó trở nên mơ hồ trong suốt tựa như lớp sương mù nhẹ, tỏa ra ánh sáng kì dị, ánh sáng này khiến cho nàng xinh đẹp đến kinh tâm động phách

Tà Bá Xương đang kể ra lý do thứ hai, thấy nàng cười thì đột nhiên quên mất không biết nên nói gì.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu, nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Tà đồ độc, người muốn tìm không phải là thê tử mà là một quân gia, một cỗ máy đẻ con, người cảm thấy ta rất thích hợp nhưng ta không phải là loại người này. Ta lấy một trượng phu như thế để được cái gì? Một trượng phu không quan tâm đến ta? Ta không cần. Vinh hoa phú quý? Dựa vào chính mình ta cũng có thể có được. Con cái? Ta đã có hai bảo bối rất ngoan, người nói xem, ta cần gì lấy người?

Hiểu rõ thành ý của hắn, bất kể hắn có quan trọng hôn nhân hay không, nàng có đón nhận hay không thì thành ý này vẫn phải tôn trọng.

- Ta có thể bảo vệ nàng. Tà Bá Xương nhẫn nại nói: cũng có thể bảo vệ con của nàng.

Tương Nhược Lan cười cười:

- Ta có thể bảo vệ bản thân cũng có thể bảo vệ các con, điểm này ta vẫn làm được.

Hơn nữa ở bên cạnh hấn mới là nguy hiểm.

Thái độ của Trương Nhược Lan như mèo dằm phải kim khiến Tà Bá Xương dần mất kiên nhẫn:

- Kiểu phu nhân, không phải quả phụ nào cũng có cơ hội này đâu. Nếu ta là người, sẽ không chút do dự mà đồng ý. Nữ nhân, hừ, chỉ có nam nhân mới có hạnh phúc.

Sự cuồng ngạo và khinh thị trong lời nói của hấn làm cho Trương Nhược Lan có chút tức giận:

- Người nói không sai, nhưng rất rõ ràng người không phải làm nam nhân đó.

Tà Bá Xương trầm mặt xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Trương Nhược Lan không muốn dây dưa cùng hấn nữa, nàng nói:

- Tà đô đốc, cảm ơn người coi trọng nhưng ta tạm thời không có ý định lấy chồng, đô đốc dù thân thế cao quý nhưng chắc cũng không ý thể hiếp người. Đêm đã khuya, cô nam quả nữ ở chung không tiện, xin đô đốc quay về. Thử cho không tiễn.

Tà Bá Xương đầy tự tin đến cầu hôn không ngờ đụng phải đinh, đối phương lại chỉ là một quả phụ. Hấn cảm giác như mất hết thể diện, một bụng lửa giận nhưng lại không thể phát tác. Hấn dù là kẻ có oán báo oán nhưng cũng không phải là kẻ hẹp hòi chèn ép kẻ yếu. Nếu không thể dung người dưới thì sao hấn có được ngày hôm nay.

Hấn tức giận đến nắm chặt tay, nếu đối phương là nam nhân, hấn còn có thể đánh một trận cho hả giận nhưng đối phương là đàn bà (tính cầu hôn nam nhân sao mà nếu) ...hấn khinh những kẻ đánh nữ nhân.

Hấn lập tức hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phòng Trương Nhược Lan.

Sau khi rời khỏi đã thấy Đồng Tử Hằng và Tử San đứng ngoài, về mặt Tử San tức giận còn về mặt Đồng Tử Hằng thì hận như sắt không rèn khi nóng vậy.

Tà Bá Xương vừa then vừa giận, cũng không để ý đến hai người đó, tức giận bùng bùng đi ra ngoài. Đồng Tử Hằng vội vàng đuổi theo.

Hai người trở về sở chỉ huy.

Tà Bá Xương lạnh lùng sai người mang rượu lên, ngồi trên ghế da hổ buồn bực uống rượu liên tiếp. Đồng Tử Hằng đi tới đi lui trước mặt hấn, thỉnh thoảng dừng lại nhìn hấn, vừa thở dài lại vừa lắc đầu.

Uống hết một vò rượu, hấn đem vò đập vào góc tường cho vỡ nát rồi đứng lên lớn tiếng nói:

- Đại trượng phu sao sợ không lấy được thê tử, ngày mai chúng ta lên đường hồi kinh.

Đồng Tử Hằng không thể nhịn được nữa, chỉ vào hấn nói:

- Chính là vì tính cách này của người nên mãi mới không lấy được vợ. Nói hai câu dễ nghe thì sẽ chết sao? Cần gì phải thẳng thắn như vậy? Trước cứ dỗ được người về nhà rồi muốn làm gì thì là chuyện của người thôi.

Tà Bá Xương hừ lạnh một tiếng:

- Tà Bá Xương ta khinh thường kẻ hoa ngôn xảo ngữ, ta cứ thế đấy, muốn không lấy chồng thì thôi, trên đời đâu chỉ mình nàng là nữ nhân.

Đồng Tử Hằng tức giận hừ một tiếng, đúng vậy, trên đời là không phải chỉ có một nữ nhân nhưng nhiều năm qua có thể khiến hấn chủ động cầu hôn cũng chỉ có một người.

Chết cũng phải sĩ diện, xem người làm thế nào để giải quyết.

Bên kia, Tử San đợi bọn Tà Bá Xương đi rồi, vào phòng, nhếch miệng tức giận nói:

- Còn tưởng là một đại quan, sau này có thể cho tỷ tỷ hưởng phúc, không ngờ là muốn tỷ tỷ đi chịu tội, tức chết ta mất.

Trương Nhược Lan liếc nàng một cái lạnh lùng nói:

- Thì ra người cũng biết, người cứ thế mà để ta ở cùng 1 nam nhân xa lạ chung 1 phòng.

Tử San vội cười giả lả, nàng đi tới bên Trương Nhược Lan, kéo tay Trương Nhược Lan:

- Tỷ tỷ, là ta không đúng nhưng ta vẫn có phòng bị, Tiểu Bạch ở bên cạnh rồi. Ta nghĩ chỉ cần hấn ta có làm gì thì sẽ cho Tiểu Bạch ra trị hấn.

Nói xong dậm chân một cái:

- Nói tới nói lui đều là không tốt, nói đậu mùa ả nấp loạn, chim trên cây cũng bị hấn đổ xuống, ta mới nghe lời hấn.

- Tu Hề?

- Đúng vậy, chính là tiểu đầu tử đi theo đô đốc. Hấn nói hấn tên là Tu Hề (Đồng Từ Hằng, có lẽ là cách phát âm gần giống nhau)

Từ San gãi gãi đầu:

- Sao lại có nam nhân lấy tên như vậy, thật kì quái. (tu có nghĩa là con muỗi)

Tương Nhựt Lan đương nhiên sẽ không tức giận thực sự với Từ San, nàng xoay người:

- Quân hấn là muỗi hay ruồi làm gì. Ngày mai chúng ta sẽ đi, cũng chẳng chung đường với bọn họ nữa. Lại hỏi: - Bọn trẻ đâu?

- Vừa rồi ta thấy ở đây có chuyện nên bảo Liễu đại tẩu mang chúng ra ngoài chơi rồi

Liễu đại tẩu là chủ nhà, con bị đậu mùa, vốn tưởng sẽ chết nhưng lại được Tương Nhựt Lan cứu lại cho nên chăm sóc một nhà Tương Nhựt Lan rất cẩn thận, hấn không thể cung phụng nàng như thần thánh.

Hai người thu dọn chuẩn bị ngủ, Từ San ra ngoài tìm hai đứa trẻ.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập, Liễu đại tẩu đi ra ngoài mở cửa, Tương Nhựt Lan nghe tiếng như là Lưu thái y, giọng nói dường như rất lo lắng. Tương Nhựt Lan thay quần áo, đi ra ngoài.

- Lưu thái y, muộn thế này còn có chuyện gì? Cả ngày hôm nay chưa nhìn thấy hấn

Lưu thái y xoay người lại, ánh mắt khủng hoảng như gặp đại họa khiến Tương Nhựt Lan cảm thấy tim nhói lên.

- Xây ra chuyện gì?

- Nhựt Lan... Thái hậu... Thái hậu nguy kịch rồi

Tương Nhựt Lan chỉ cảm thấy trong đầu như nổ tung, cả người ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Cha

Sáng hôm sau, Tả Bá Xương đem nhân mã hồi kinh, đồng hành còn có Lưu Từ Cẩn và một nhà Tương Nhựt Lan.

Tả Bá Xương cũng biết tin bệnh tình Thái hậu nguy kịch cho nên không chút ngạc nhiên khi thấy Tương Nhựt Lan đi cùng. Tương Nhựt Lan vốn không muốn dây dưa gì với hấn nhưng lúc này thời gian quý giá, có thể giảm bớt bao nhiêu thời gian thì bệnh tình của Thái hậu có thêm hi vọng bấy nhiêu. Mà đi theo Tả đô đốc, bất kể là đường thủy hay đường bộ cũng sẽ nhanh hơn nhiều.

Đi hai ngày đường bộ thì chuyển sang đi đường thủy.

Tới cảng khẩu thành Liễu Châu thì thuyền bè đã chuẩn bị xong. Tả đô đốc cưỡi ngựa đi thẳng lên thuyền. Tương Nhựt Lan và Lưu Từ Cẩn cũng đi cùng hấn. Các binh lính còn lại được bố trí đi thuyền lớn.

Dọc theo đường đi, Tương Nhựt Lan nghĩ đến bệnh của Thái hậu mà lòng nặng nề, không thể vui đùa cùng bọn trẻ. Qua hai ngày, đột nhiên phát hiện bọn trẻ và Tả đô đốc rất gần gũi.

Tả đô đốc sau lần cầu hôn thất bại nhìn thấy nàng đều tỏ vẻ không để ý tới, lúc nào cũng lạnh lùng. Tương Nhựt Lan có thể hiểu, bất cứ nam nhân nào bị nữ nhân cự tuyệt cũng không thể nào dễ chịu gì huống chi là nam nhân cường thế này.

Chỉ cần hấn không làm khó mình, Tương Nhựt Lan chẳng để ý sắc mặt hấn làm gì.

Nhưng hắn đối xử với hai đứa trẻ rất ôn hòa, bọn trẻ cũng rất thích hắn, khi nói chuyện với nàng thì luôn miệng nhắc tới hắn

- Mẫu thân, hôm nay ta thấy kiếm của Đô Đô bá bá, thật lớn

Bọn trẻ không biết đô đốc là cái gì, chúng luôn gọi trệch thành đô đô.

- Mẫu thân, hôm nay đô đô bá bá dùng một tay nhấc ca ca lên cao lắm, ca ca bị dọa suýt khóc.

Bác ca nhi mặt đỏ lên, lập tức cãi lại:

- Ta không khóc, chỉ là...

Rồi phản bác: "Ta mới không khóc chỉ là sa tử xuy đảo ta trong ánh mắt liễu dáng vẻ không giống như người, sợ đến oa oa kêu to"

- Mẫu thân, Đô Đô bá bá cao thật, giống như núi vậy.

Từ San len lén nói với Trương Nhược Lan:

- Tà đô đốc này hình như rất chiều chuộng bọn trẻ, chẳng lẽ vẫn chưa bỏ ý định với tỷ tỷ.

Trương Nhược Lan hơi nhìn bĩu bĩu môi.

Hôm đó, Trương Nhược Lan mang bọn nhỏ ra đầu thuyền, vừa ra ngoài đã thấy Tà đô đốc quay lưng về phía nàng, đứng trên thuyền, bóng lưng cao lớn cơ hồ chắn hết tầm nhìn của nàng. Giờ khắc này, nàng nhớ lời Khánh ca nhi nói: "Đô Đô bá bá cao như núi".

Quả thật

Khánh ca nhi nhìn thấy hắn, liền vui vẻ hét lớn một tiếng:

- Đô Đô

Sau đó cậu bé vội chạy tới ôm lấy chân hắn. Bác ca nhi vốn luôn trầm tĩnh cũng vui vẻ chạy tới bên hắn.

Tà đô đốc cúi đầu vuốt đầu hai cậu bé, dù không nói gì nhưng động tác rất nhu hòa.

Khánh ca nhi vừa nhảy vừa nói:

- Đô Đô, ta muốn cưỡi ngựa lớn, ta muốn cưỡi ngựa lớn.

Tà đô đốc không nói câu gì, nhẹ nhàng bế cậu nhóc lên như xách một con gà, để cậu bé ngồi lên vai trái.

Bác ca nhi cũng vươn tay nhỏ bé:

- Ta cũng muốn, Đô Đô, ta cũng muốn.

Tà đô đốc như một pháo đài lớn, nhấc Bác ca nhi ngồi lên vai phải. Bọn nhỏ ngồi trên vai hắn, ôm lấy đầu hắn, hai chân giãy dụa rất vui vẻ

- Đô Đô, người nhìn thuyền nhỏ kìa.

- Ừm

- Đô Đô, nhìn bên kia, có người đang câu cá.

- Ừm

Tà đô đốc mặc dù không nói nhiều nhưng vẫn đáp lời bọn trẻ.

Nhìn như vậy, hai mắt Trương Nhược Lan có chút cay cay.

Cảnh tượng này vốn không phải như thế, người kia cũng không phải là hắn

Nhưng mọi thứ đều đã thay đổi...

- Phu nhân, phu nhân

Bên tai có tiếng gọi khẽ

Tương Nhượng Lan quay đầu lại, thấy một văn sĩ đi tới bên người, nàng nhận ra đó chính là nam tử đi cùng Tả đô đốc tới nhà Liễu đại tẩu

Gọi là gì nhỉ?

Đang suy nghĩ, nam tử đã hành lễ:

- Phu nhân, tại hạ là Đồng Tử Hằng

Đúng Tu Hề, chính là Tu Hề đồ được chim nhỏ xuống cây.

- Tiên sinh có chuyện gì ?

Tương Nhượng Lan cảnh giác nhìn hán, đã thấy hán đứng thẳng dậy, xoay người nhìn về phía Tả đô đốc và bọn trẻ, nặng nề thở dài:

- Phu nhân một mình nuôi bọn trẻ khôn lớn thật chẳng dễ dàng gì

- Vãn ớn

Đồng Tử Hằng nhìn nàng một cái. Nữ nhân bình thường nghe câu này sẽ không nhận được mà kể khổ; song Tương Nhượng Lan lại sợ người khác biết nàng khổ cực thế nào, nữ tử này quả là đặc biệt.

- Phu nhân dù mạnh mẽ nhưng đáng tiếc... có một số việc dù phu nhân có cố hết sức cũng không làm được.

Hán lắc đầu, trong giọng nói có sự tiếc nuối vô cùng.

Tương Nhượng Lan nhìn hán một cái, không tiếp lời

Đồng Tử Hằng đợi một hồi không thấy có phản ứng thì đành phải tự mình diễn tuồng tiếp.

- Phu nhân có biết vì sao bọn trẻ thích Tả đô đốc như vậy không?

- Vì sao?

Tương Nhượng Lan không khỏi tò mò, Tả đô đốc này lúc nào cũng như hung thần ác sát, trên mặt còn có vết sẹo như dạ xoa vậy mà bọn trẻ lại không sợ. Thật kì lạ

- Thật ra rất đơn giản. Đồng Tử Hằng cười cười: - Vì Tả đô đốc vừa vặn có thể điền vào vị trí còn khuyết trong lòng bọn trẻ.

Hán nhìn Tả đô đốc đang chơi cùng bọn nhỏ phía trước, ở cùng Tả Bá Xương nhiều năm, thấy Tả Bá Xương có thể lo lắng tinh thần như vậy thật hiếm thấy. Có thể thấy, dù một nam nhân mạnh mẽ cũng cần có gia đình, có nữ nhân và có hài tử.

Khó mà thấy hán coi trọng một nữ nhân nào, là bằng hữu, Đồng Tử Hằng không thể mặc kệ.

Tương Nhượng Lan nghe hán nói thì yên lặng. Mấy năm nay, bọn trẻ không phải chưa từng hỏi về cha. Nhưng nàng thực sự không biết nên nói như thế nào. Từ San ở bên bọn họ nói phóng đại, nói cái gì mà cao lớn như núi, khỏe như trâu, uy vũ dũng mãnh, nam nhân có ưu điểm gì nàng đều kể hết cho bọn trẻ.

Trong lòng bọn trẻ, cha cũng giống như Tả đô đốc vậy, hoặc là nói, bọn họ hy vọng cha là loại người này?

- Phu nhân, bọn trẻ không chỉ phải có mẫu thân mà cũng phải có cha. Bọn trẻ càng lớn, chuyện cần đối mặt càng nhiều. Có một số chuyện không phải phu nhân có thể thay thế vị trí của phụ thân được. Bọn họ cần có một người cha để dạy dỗ.

Đồng Tử Hằng thấy ánh mắt nàng đăm chiêu thì hài lòng cười, không nói thêm gì nữa. Hán biết được nên ngừng khi nào, nếu nói nhiều quá, rõ ràng quá thì lại phản tác dụng.

Sự thật ngay trước mắt, nếu Kiều phu nhân muốn tái giá, có ai thích hợp hơn Tả đô đốc? Kiều phu nhân không phải là kẻ ngu, nàng sẽ nghĩ tới điều này.

Buổi tối, Tương Nhượng Lan cùng Từ San dỗ bọn trẻ ngủ.

Khánh ca nhi chỉ chốc lát đã ngủ, môi cong cong, đáng yêu khiến người ta hận không thể cắn cho một cái.

Tương Nhượng Lan khẽ mỉm cười đắp lại chăn cho bọn trẻ

Lúc này Bác ca nhi đột nhiên mở mắt ra:

- Mẫu thân

- Bác ca nhi, sao còn chưa ngủ? Tương Nhượng Lan vuốt má hán, dịu dàng nói.

Bác ca nhi nhìn nàng:

- Mẫu thân, phụ thân có giống Đô Đô không?

Tương Nhượng Lan vuốt tóc hấn, ôn nhu nói:

- Bác ca nhi, người rất muốn phụ thân? Mẫu thân và Từ San a di thương người không đủ?

- Phụ thân có thể cho cưới ngựa, phụ thân có thể bế ta lên cao, phụ thân có thể dùng ria mép cù ta... ta thấy những đứa trẻ khác đều có phụ thân như vậy

Lòng Tương Nhượng Lan đau xót:

- Bác ca nhi và Khánh ca nhi cũng sẽ có phụ thân

- Thật sao? Mắt Bác ca nhi sáng bừng: - Để Đô Đô làm phụ thân ta được không?

Tương Nhượng Lan nhú mày:

- Ai nói với người, là Đô Đô sao?

- Không phải, là Từ Hề nói, hấn nói có thể để Đô Đô làm phụ thân của chúng ta

Tương Nhượng Lan trong lòng dâng lên lửa giận, những người này lại dám lợi dụng trẻ con.

Nàng tức giận vô cùng, không thể nhẫn nhịn. Nàng bước ra ngoài, đi tới trước phòng Tả Bá Xương. Vì là ở trên thuyền nên phòng hấn không có lính canh.

Tương Nhượng Lan dùng sức gõ cửa.

Một lát sau, cửa mở ra, Tả Bá Xương lạnh lùng đứng đó, hấn mặc trung y, áo để lộ ra lồng ngực rắn chắc và lông lá mờ mờ. Tương Nhượng Lan đỏ bừng mặt, vội vàng quay đầu đi. Từ người hấn tản ra mùi rượu nồng nàn.

- Là nàng? Hấn lạnh lùng nói: - muốn như vậy, sao phu nhân còn đến tìm bản đồ độc, hình như không hợp lý cho lắm.

Tương Nhượng Lan thầm tự trách mình lỗ mãng, lập tức duy trì vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Đồ độc, dân phụ có chuyện muốn nói cùng đồ độc, mới đồ độc lên trên mũi thuyền. Nói rồi xoay người bước đi.

Tương Nhượng Lan đi lên trên, đứng ở đầu thuyền. Chỉ chốc lát sau có tiếng bước chân vang lên, sau đó Tả Bá Xương đi tới bên người nàng.

Tương Nhượng Lan quay đầu lại nhìn hấn một cái, thấy hấn mặc áo bào đen, sắc áo đen tối khiến hấn có vẻ âm trầm vô cùng.

- Phu nhân tìm bản đồ độc có chuyện gì?

Gió trên sông rất lớn, thổi ngược chiều bọn họ đứng khiến tóc tai, quần áo bọn họ bay phấp phới. Nhưng gió có lớn thế nào cũng không thổi bay hết mùi rượu trên người hấn. Người này thật lạ, rõ ràng uống rất nhiều nhưng lại chẳng thấy say.

Tương Nhượng Lan quay đầu, nhìn hấn, trầm giọng nói:

- Đồ độc, ta tưởng rằng buổi tối đó ta đã nói rõ rồi chứ, xem ra đồ độc vẫn còn chưa rõ. Rất cảm tạ người thích hài tử của ta. Nhưng như thế cũng không có nghĩa người có thể nói lung tung trước mặt bọn trẻ. Ai có thể làm cha của con ta chỉ có ta quyết định, những kẻ còn lại không có tư cách.

Nói xong, Tương Nhượng Lan không để cho hấn có cơ hội nói gì, nàng xoay người rời đi.

Tả Bá Xương mím chặt môi, ánh mắt chăm chú theo bóng lưng nàng, lạnh lùng mà tức giận. Sau đó hấn xoay người, một chương đánh lên lan can khiến lan can vỡ nát.

Những ngày sau, Tả Bá Xương và Đồng Từ Hằng không xuất hiện trước mặt Tương Nhượng Lan. Bọn trẻ vẫn đi tìm Tả Bá Xương, hấn vẫn ôn hòa với bọn trẻ nhưng không còn nói Tả đồ độc muốn làm phụ thân bọn họ nữa.

Từng ngày trôi qua rất nhanh, cách hoàng thành càng lúc càng gần. Sự lo lắng trong lòng Tương Nhượng Lan càng ngày càng tăng.

Tối hôm đó, Tương Nhượng Lan lo lắng đến ngủ không yên, đi ra bên ngoài.

Gió thổi mạnh, sóng vỗ vào mạn thuyền.

Đêm nay không có trăng, trên mặt sông đen nhánh, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ đèn lồng trên thuyền, chiếu sáng mặt nước gần đó.

Tương Nhược Lan nhìn núi xanh trập trùng bên bờ sông, sự sầu lo trong lòng không có cách nào tan biến.

Nàng thở dài một hơi

- Nhược Lan, còn đang lo lắng bệnh tình của thái hậu ?

Giọng nói ôn hòa trong gió lạnh vô cùng ảm áp

Tương Nhược Lan quay đầu lại, thấy Lưu Tử Căng đến từ khi nào, hai tay hất tựa lên lan can, gió lạnh thổi tung quần áo hắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Trở Về

Tương Nhược Lan xoay người nhìn hắt nói:

- Sao có thể không lo lắng? Thái hậu lớn tuổi, chứng bệnh tiểu đường đã nhiều năm như vậy, giờ không biến đã là tình huống gì... ta rất sợ...

Trong lòng Tương Nhược Lan khó chịu không nói được nữa.

Sợ nhất chính là bệnh bị biến chứng thì dù là nghiêm trọng cũng thành vô cùng nguy hiểm vì thời đại này y thuật không phát triển như thời hiện đại.

Lưu Tử Căng an ủi:

- Người đừng lo lắng, dựa vào y thuật hiện giờ của người, nhất định có thể chữa khỏi cho Thái hậu.

Ngay cả đậu mùa có thể khắc chế, trong lòng Lưu Tử Căng, Tương Nhược Lan đã là một thần y.

Tương Nhược Lan lắc đầu, tự mình biết mình.

Nàng may gặp được sư phụ giỏi, gia gia của Tử San chính là ngự y triều đại trước, sau nước mất nhà tan nên mang cháu vào núi ẩn cư, tiếp tục nghiên cứu y thuật. Nhưng không ngờ vợ chồng người cháu bắt ngờ qua đời, chỉ để lại một đứa cháu nhỏ.

Tương Nhược Lan trước ở Hầu phủ đã đọc không ít sách thuốc, bản thân có nhiều kiến thức về dưỡng sinh cho nên trong vòng hai năm đã được vị lão y dạy dỗ cẩn thận. Hai năm sau, lão y qua đời, nàng mang Tử San rời đi. Ba năm sau đó phiêu bạt khắp nơi, tìm danh y các nơi gặp gỡ, thành tâm thành ý trao đổi kiến thức cùng đối phương, hơn nữa, nàng biết được một số chứng bệnh mà thái y thời này không rõ, may mắn trị được những bệnh mà đại phu không chữa được mới có được danh xưng thần y.

Nhưng như vậy không có nghĩa là bệnh gì nàng cũng có thể chữa.

- Giờ chúng ta chưa biết rõ tình huống, lo lắng cũng không có tác dụng gì. Ta thấy mấy hôm nay người ăn không ngon ngủ không yên, cứ như vậy, chưa tới được kinh thành tự mình đã mệt mỏi thì ai cứu được Thái hậu. Lưu Tử Căng nói.

Tương Nhược Lan gật đầu:

- Người nói đúng, sau này ta sẽ chú ý.

Lưu Tử Căng cười cười quay đi, nhìn mặt sông đen nhánh, gió lạnh thổi tóc dài của hắt, giọng hắt như rất xa vời

- Nhược Lan, vào kinh rồi, người... làm sao bây giờ?

Tương Nhược Lan ngẩng ra nhưng lập tức hiểu ý hắt. Nàng cúi đầu nói:

- Cái gì làm sao bây giờ, đương nhiên là toàn tâm toàn ý chữa cho Thái hậu.

Lưu Tử Căng quay đầu nhìn nàng, chiếc đèn lồng bên cạnh nàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Nhược Lan, bọn trẻ là con của An viễn hầu. Ta không biết vì sao người nói người là quả phụ nhưng ta biết, bọn trẻ chắc chắn là của An Viễn hầu. Thời gian, tuổi của bọn nhỏ không lừa được người

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng nói:

- Đúng. Bọn trẻ là con của hấn, ta không định giấu diếm điều này

Trước dùng thân phận quả phụ Kiều phu nhân chỉ là để mai danh ẩn tính, giảm đi phiền toái

- Nhượng Lan. ...

Lưu Tử Cảnh do dự một hồi, mới nói:

- An Viễn hầu vẫn không lấy vợ, cũng chưa có con nối dõi, người giờ nếu đã có hài tử của hấn, có phải. .

Lòng Tương Nhượng Lan loạn lên.

Năm năm rồi. .hấn còn chưa lấy vợ? Nhưng sao lại không có con cái?

Nàng quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn Lưu Tử Cảnh:

- Trước không phải Vu thị có thai? Lúc ta rời đi cũng được 7,8 tháng, sao lại không có con?

Lưu Tử Cảnh thấy nàng không né tránh vấn đề này thì thầm thở phào:

- Sự việc cụ thể ta cũng không rõ, chỉ biết là đứa bé và Vu thị đều chết, hình như là khó sinh.

Vu Thu Nguyệt và đứa trẻ đều đã chết? Trong lòng Tương Nhượng Lan mù mịt. Dù trước kia Tương Nhượng Lan rất ghét nàng nhưng nghe tin tức này, Tương Nhượng Lan cũng chẳng hề thấy vui vẻ.

Hấn là vì uống thứ nước phù chú kia lâu mà thành. Nàng uống quá nhiều thủy ngân, không tốt cho bản thân. Ở thời đại này, chuyện sinh nở vốn đã là nguy hiểm, hơi có chút sai sót là sẽ mất mạng như chơi.

Tương Nhượng Lan nhẹ nhàng thở dài, mặc dù con đường này là nàng tự lựa chọn nhưng kết cục thể thảm này thật đáng buồn

- Thái phu nhân rất mong có cháu, xung quanh tìm người để An Viễn Hầu cầu hôn. Nhưng năm đó các người hòa ly. . . những nhà có mặt mũi trong kinh thành không muốn gả con gái đi làm kẻ thất. . . Tóm lại, mấy năm này, Hầu phủ rất lạnh lẽo. Thái phu nhân nếu biết người sinh hạ cháu cho Cận gia, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để cho hài tử nhận tổ quy tông, quay về Cận gia. Nhượng Lan, người tính sao?

Lòng Tương Nhượng Lan càng loạn. Chuyện cũ lại hiện lên trước mắt, có ngọt ngào cũng có đau đớn, cuối cùng, tất cả chỉ dồn nén trong tiếng thở dài.

- Ta vẫn mang bọn trẻ phiêu bạt xung quanh, trước kia bọn chúng còn nhỏ thì chẳng sao đi thăm thú xung quanh để có kiến thức mà lớn. Nhưng bây giờ bọn chúng dần lớn, phải đi học, phải có hoàn cảnh tốt để phát triển, phải có bạn bè. Bọn chúng cuối cùng vẫn là con cháu Cận gia, nếu Thái phu nhân muốn bọn chúng nhận tổ quy tông thì chỉ cần đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ không phản đối.

Đồng Tử Hằng nói có câu rất đúng. Nàng dù yêu thương bọn trẻ thế nào cũng không thể thay thế được vị trí của người cha. Bọn trẻ phải có một người cha để làm tấm gương, để dạy dỗ chúng về nhân sinh. Hơn nữa, cho dù bọn họ đã hòa ly cũng không thể nào cấm bọn trẻ có quan hệ với Cận gia.

Nàng sẽ không để bọn trẻ vì nàng mà mất đi cái gì, cũng không vì bọn trẻ mà phải làm gì.

Nếu có thể, năm đó nàng đã chẳng hòa ly, vứt bỏ hạnh phúc xuống đáy biển. Cha mẹ không hạnh phúc bọn trẻ cũng chẳng vui vẻ. Chỉ cần có lòng thì vẫn có thể để bọn trẻ khỏe mạnh, hạnh phúc mà trưởng thành.

Nàng có thể xử lý tốt mối quan hệ đó, không khiến bọn trẻ tổn thương

- Thì ra người đã suy nghĩ hết thảy rồi.

Lưu Tử Cảnh thấy nàng an bài cuộc sống bản thân thỏa đáng thì rất vui mừng.

- Giờ quan trọng nhất là bệnh tình của Thái hậu, những chuyện khác từ từ rồi nói. Tương Nhượng Lan nhìn hấn cười nói.

Qua hai ngày, thuyền cập bến, đi thêm vài ngày nữa là tới hoàng thành.

Sau khi vào kinh, Tả Bá Xương, Lưu Tử Cảnh và Tương Nhượng Lan tách ra mà đi. Tương Nhượng Lan đầu tiên tìm một khách sạn an trí cho bọn trẻ và Tử San, sau đó cùng Lưu Tử Cảnh vào cung

Lưu Tử Cảnh tiến cung đến Thái y viện trước còn Tương Nhượng Lan cầm lệnh bài đi thẳng đến Tử Trữ cung.

Vừa bước vào đã có một cung nữ trẻ tuổi ngăn Tương Nhượng Lan lại, nghiêm mặt quát:

- Ngươi là ai? Dám tự tiện xông vào Từ Trữ cung?

Năm năm trôi qua, cung nữ trong Từ Trữ cung cũng đã thay đổi, mọi thứ đều lặng lẽ thay đổi

Tương Nhược Lan chuẩn bị lấy lệnh bài ra thì một cung nữ hơn 30 tuổi đi ra nhỏ giọng quát:

- Làm loạn cái gì? Khó khăn lắm Thái hậu mới ngủ được.

Tương Nhược Lan theo tiếng nhìn lại, thấy người đó mặc cung trang màu lam nhạt, da dẻ trắng trẻo, mi thanh mục tú, khí độ bất phàm, Tương Nhược Lan bước lên, kích động nói:

- Diệp cô cô

Diệp cô cô nghe vậy ngăn ra, nhìn về phía Tương Nhược Lan, hai chân bắt giặc bước đến gần:

- Nhược Lan? Là Nhược Lan tiểu thư? Diệp cô cô nắm tay nàng, nhãn quyền ửng đỏ

Nước mắt Tương Nhược Lan rơi xuống, nàng ôm cổ Diệp cô cô, nức nở nói:

- Là ta Diệp cô cô, ta đã trở lại

Diệp cô cô lau nước mắt, vỗ vỗ lưng nàng:

- Ngươi là nha đầu không lương tâm, mấy năm nay ngươi đi đâu vậy? Ngươi có biết Thái hậu và cô cô lo lắng cho ngươi biết bao nhiêu không? Sao chẳng có tin tức gì của ngươi cả.

- Vâng, là Nhược Lan không tốt, Diệp cô cô, là Nhược Lan không tốt

Tương Nhược Lan buông nàng ra, nhìn nàng hỏi:

- Diệp cô cô, Thái hậu làm sao?

Nhắc tới thái hậu, nước mắt Diệp cô cô lại rơi xuống:

- Nhược Lan, may mà ngươi đã quay lại, mau đi thăm Thái hậu, Thái hậu vẫn nhớ ngươi, vẫn luôn chờ ngươi.

Giọng nói của Diệp cô cô làm cho Tương Nhược Lan có một dự cảm xấu. Nàng buông tay Diệp cô cô, vội bước vào trong.

Trong điện đốt đầy gỗ đàn hương, mùi nồng đến gay mũi nhưng dù mùi nồng vẫn không át được mùi khó chịu.

Thái hậu nằm trên giường, bên giường, Hoàng hậu cầm khăn lau mặt cho bà, một bên là Lưu viện sĩ đang cùng một thái y khác thương lượng. Còn một cung nữ khác đang làm gì ở bên chân Thái hậu.

Tương Nhược Lan đi tới, không chớp mắt, chăm chú nhìn Thái hậu trên giường.

Những người bên cạnh cũng dần chú ý tới nàng, Hoàng hậu lấy tay che miệng, vừa mừng vừa sợ, hai thái y thấy Tương Nhược Lan thì như thờ phào nhẹ nhõm.

Tương Nhược Lan đi tới bên giường

Hoàng hậu kéo tay nàng, khóc ròng nói:

- Nhược Lan, cuối cùng ngươi đã trở về, Thái hậu vẫn rất nhớ ngươi. Nhược Lan, Thái hậu... Thái hậu hình như không ổn rồi

Tương Nhược Lan nhìn Thái hậu trên giường, nước mắt lặng lẽ rơi xuống

Chỉ mới năm năm, năm năm mà thôi...

Lúc này, Thái hậu như quả bóng hết hơi, người gầy đi rất nhiều, da tay nhăn nheo, hai mắt lõm sâu xuống, mặt mũi tái nhợt

Chỉ mới năm năm mà thôi, sao Thái hậu biến thành như vậy?

- Thái hậu... Thái hậu..

Tương Nhược Lan quỳ xuống bên giường, nắm lấy tay bà, khóc không thành tiếng:

- Thái hậu, Nhược Lan đã trở lại, Nhược Lan bất hiếu đã trở về... Thái hậu...

Thái hậu nằm ở trên giường, mắt nhắm chặt, cau mày, hừ một tiếng, vẻ mặt đau đớn.

- Thái hậu... Thái hậu...

Tương Nhược Lan áp tay bà lên mặt mình, bàn tay mềm mại trước kia giờ chỉ còn da bọc xương.

- Nhược Lan, giờ Thái hậu lúc tỉnh lúc mê, nhưng hôn mê càng lúc càng nhiều, nhưng hôn mê còn tốt, tỉnh lại rất đau đớn. Hoàng hậu ôm mặt khóc.

Tương Nhược Lan quay đầu, nhìn thái y hỏi:

- Sao Thái hậu lại thành ra như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lưu viện sĩ bước lên vài bước, đi tới bên cung nữ kia, sắc mặt trịnh trọng nói với Tương Nhược Lan:

- Phu nhân, mời xem nơi này.

Tương Nhược Lan lau khô nước mắt, đi tới bên cạnh Lưu viện sĩ. Lưu viện sĩ nhắc chân ở chân Thái hậu lên, một mùi khó ngửi, nặng nề xộc lên.

- Phu nhân, ngửi xem...

Nhìn thấy động tác của Lưu viện sĩ, lòng Tương Nhược Lan có chút đề phòng, nhưng vừa nhìn thấy như vậy, nàng không khỏi khẽ hô lên. Trái tim như bị nhúng trong nước đá, lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ thấy hai chân Thái hậu phình lớn, hơn nữa còn đang bị thối rữa, đặc biệt là mấy ngón chân, máu thịt mơ hồ, có chỗ còn biến thành màu đen.

Bệnh tiểu đường biến chứng xuống chân, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Hai chân Tương Nhược Lan mềm nhũn, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Sai

Bệnh tiểu đường phát triển đến một đoạn thời gian đều sẽ có biến chứng. Cho dù là y học thời hiện đại cũng không thể ngăn cản điều này được. Bệnh tiểu đường của Thái hậu đã hơn 10 năm, nếu không phải hoàng cung có đại phu tốt, thuốc thang tốt, điều kiện cuộc sống tốt thì không chừng đã sớm chết vì biến chứng. Sau này, thực liệu của Tương Nhược Lan cũng chỉ có thể tạm thời ổn định bệnh tình của Thái hậu, trì hoãn được thời gian biến chứng nhưng cũng không thể hoàn toàn khống chế bệnh tình.

Lưu viện sĩ thấp giọng nói:

- Phu nhân, mấy năm nay vẫn dựa theo phương pháp thực liệu của phu nhân cho Thái hậu điều dưỡng, cũng nữ cũng rất kiên trì xoa bóp cho Thái hậu nhưng chứng bệnh của Thái hậu đã lâu, khí âm hư nhược, kinh mạch ứ trệ, nên có biến chứng. Hạ quan đã dùng nhiều cách để Thái hậu bớt đau đớn, cầm máu cho Thái hậu nhưng Thái hậu tuổi đã cao, khí huyết hao tổn, bị rửa thịt không thể nào khống chế, thậm chí càng lúc càng nghiêm trọng, hạ quan thật lấy làm xấu hổ.

Hoàng hậu một bên nói:

- Gần đây Thái hậu bị sốt cao, hôn mê còn đỡ nhưng khi tỉnh lại đều đau đến toát mồ hôi lạnh...

Nói tới đây, hoàng hậu nghĩ đến sự đau khổ của Thái hậu, lau nước mắt:

- Nếu không vì bà vẫn nhớ đến nơi chốn này, chỉ sợ...

Cung nữ bên cạnh cúi đầu lau nước mắt.

Tương Nhược Lan quỳ bên giường Thái hậu, nắm chặt tay bà, khóc không thành tiếng.

Lúc này bên ngoài có tiếng xướng:

- Hoàng thượng giá lâm.

Hoàng hậu, thái y, cung nữ đều xoay người quỳ xuống thỉnh an

Tương Nhược Lan hơi ngẩng đầu, lau khô nước mắt, xoay người quỳ xuống.

Trước khi vào kinh, Tương Nhược Lan từng nghĩ sẽ phải ứng đối ra sao với hoàng đế? Tốt nhất là qua năm năm, hoàng thượng đã bỏ qua chấp niệm với nàng. Nhưng nếu hắn vẫn như trước kia thì nàng nên làm gì bây giờ?

Nhưng lúc này bệnh tình của Thái hậu khiến nàng quá sợ hãi, đầu óc nàng khi này chỉ nghĩ việc cứu chữa cho Thái hậu, mọi chuyện khác đều chẳng quan trọng.

Bởi vậy, thái độ của nàng khi đối mặt với Hoàng thượng cũng tương đối tự nhiên.

- Dân phụ tham kiến Hoàng thượng

Bình đến thì tướng ngấn, nước lên thì thuyền dâng, tin rằng lúc này, hắn không làm chuyện hồ đồ

- Bình thân...

Giọng Cảnh Tuyên Đế có chút run lên nhưng mọi người đều nghĩ hắn lo lắng cho bệnh tình của Thái hậu, chẳng ai nghĩ nhiều

Hắn nhìn nàng, ngực chua xót vô cùng. Không ai có thể hiểu được sự kích động trong lòng hắn lúc này. Khi hắn biết tin Tương Nhược Lan đến Từ trư cung thì hắn hoàn toàn không thể khống chế bản thân, bỏ mặc mọi chuyện, nhanh chóng chạy tới

Đã năm năm... cuối cùng nàng cũng quay lại...

Đang lúc tâm tình kích động không biết nên nói gì, Thái hậu nằm trên giường đột nhiên rên lên

Cảnh Tuyên Đế vì thấy Tương Nhược Lan mà nhiệt huyết dâng trào, hắn vội chạy tới bên giường Thái hậu, nhẹ nhàng gọi:

- Mẫu hậu, mẫu hậu tỉnh lại đi, Nhược Lan đã trở lại rồi.

Tương Nhược Lan cũng xoay người nhìn về phía thái hậu.

Cảnh Tuyên Đế quay đầu nhìn phía Tương Nhược Lan, vội nói:

- Tương Nhược Lan, ngươi nhất định có cách cứu Thái hậu. Lúc trước chính ngươi đã chữa khỏi cho Thái hậu, lần này nhất định ngươi có thể chữa trị tốt cho Thái hậu.

Mắt hắn hơi đỏ lên, trong mắt hắn đầy hi vọng.

Giờ khắc này, Tương Nhược Lan cảm giác hắn không còn là một hoàng đế cao cao tại thượng, cũng chẳng phải là kẻ tiểu nhân hèn hạ hủy hoại hạnh phúc của nàng, hắn chỉ là một đứa con, vì bệnh tình của mẫu thân mà bất an, đau lòng.

Hoàng hậu cũng đi tới, ghen ngào nói:

- Nhược Lan, ngươi nhất định phải chữa trị tốt cho Thái hậu, tất cả hi vọng của chúng ta đều đặt vào ngươi đó. Mấy hôm nay, Hoàng thượng hạ lệnh tìm kiếm ngươi trong cả nước, may mà ngươi đã trở về...

Sự lo lắng của Hoàng hậu là thật lòng. Nhiều năm như vậy, chỉ có Thái hậu che chở nàng mới vững vàng không ngã, dù khi không được Hoàng thượng thích nhất, Thái hậu cũng không do dự làm chỗ dựa cho nàng. Nàng rất cảm kích Thái hậu, thật sự không muốn thấy bà gặp chuyện không may.

Tình huống này của Thái hậu, cho dù là thời hiện đại cũng chẳng có nhiều bác sĩ dám nhận liều thuốc chi ở thời đại này không có thuốc kháng sinh, không có giải phẫu học?

Nhưng thấy Cảnh Tuyên Đế, Hoàng hậu và Diệp cô cô nhìn mình đầy hi vọng, Tương Nhược Lan không đành lòng nói rõ sự tình.

- Nhất định, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho Thái hậu, dùng hết sức lực của ta.

Trên giường, mắt Thái hậu hơi giật giật, chậm rãi mở mắt

Cảnh tuyên đế cùng Tương Nhược Lan vui vẻ, nhìn Thái hậu:

- Thái hậu, Thái hậu.

Ánh mắt Thái hậu có hơi mờ mịt, sau đó quay đầu lại nhìn Tương Nhược Lan, sự mờ mịt dần giảm đi, trên mặt có sự mừng rỡ rất rõ ràng.

- Nhược Lan, Nhược Lan, là ngươi? Giọng nói yếu ớt vô cùng.

Tương Nhựt Lan cầm tay thái hậu, tay Thái hậu rất nóng, rõ ràng là đang sốt. Nước mắt Tương Nhựt Lan không ngừng rơi xuống:

- Là ta, Thái hậu, Nhựt Lan đến thăm Thái hậu đây. Thái hậu đừng lo lắng, Nhựt Lan nhất định sẽ chữa khỏi cho Thái hậu.

Thái hậu khẽ cười, ánh mắt mệt mỏi đầy từ ái:

- Quay về là tốt rồi, bên ngoài phong ba bão táp, về nhà vẫn hơn

Nhà? Trong kinh thành làm gì còn nơi nào là nhà của nàng?

Nước mắt nàng từng giọt từng giọt rơi xuống tay Thái hậu.

- Thái hậu nghỉ ngơi cho tốt, Nhựt Lan bắt mạch cho người

Thái hậu lắc đầu:

- Thân thể ai gia ai gia biết... Nhựt Lan, ta vẫn chờ người quay lại... ta có nhiều lời muốn nói với người... nếu không nói, ta sợ không còn cơ hội.

Tương Nhựt Lan khóc lắc đầu:

- Sẽ không đâu, Thái hậu, Nhựt Lan nhất định sẽ chữa khỏi cho người, chuyện gì sau này nói.

Thái hậu cố chấp lắc đầu, sau đó quay đầu lại nói với Cảnh Tuyên Đế:

- Bảo mọi người đi ra... Chiêu Nhi... người ở lại.

Cảnh tuyên đế thấy mẫu thân kiên quyết đành quay đầu bảo mọi người lui ra.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Thái hậu nhìn Tương Nhựt Lan nhẹ nhàng nói:

- Nhựt Lan, không phải người muốn biết chuyện của phụ mẫu người?

Giọng bà đứt quãng, sắc mặt trắng bệch, vì sốt cao mà hơi ửng hồng.

Tương Nhựt Lan âm thầm kinh hãi, nàng vừa giúp Thái hậu xem mạch vừa nói:

- Nhựt Lan giờ không muốn biết nữa. Bất kể là chuyện gì, bọn họ vĩnh viễn là phụ mẫu của ta, bây giờ với Nhựt Lan, quan trọng nhất là Thái hậu.

Mạch tượng của Thái hậu rất loạn, thân thể vô cùng suy yếu.

Thái hậu lắc đầu, nước mắt rơi xuống:

- Là ta có lỗi với phụ mẫu của người, là ta có lỗi với người... mọi thứ đều là ta sai... Nếu không nói ra, ta chết cũng không nhắm mắt...

Cảnh Tuyên Đế bên cạnh hoảng đến rơi nước mắt nhưng chẳng có cách nào

Tương Nhựt Lan lấy ra ngân châm, đang chuẩn bị châm lên huyệt ngũ của bà để giúp bà trị liệu thì đột nhiên Thái hậu vươn tay nắm chặt tay Tương Nhựt Lan, lớn tiếng nói:

- Mẫu thân người Liễu Nhi là nha hoàn lớn lên từ nhỏ cùng ta. Ta có tình cảm với cha người, trăm phương ngàn kế muốn gả cho hắn nhưng sau này trong nhà lại đưa ta vào cung. Ta không muốn cha người lấy nữ nhân khác nên đưa Liễu Nhi tới bên cha người, thay ta lấy ông ấy. Kết quả bọn họ cũng không hạnh phúc, Liễu Nhi sinh người ra không lâu đã qua đời... Phụ thân người tâm trí lạnh mới bị thương nơi chiến trường...

Thái hậu nhìn Tương Nhựt Lan, một hơi nói ra những lời này, hai mắt mờ to, đôi mắt vốn mờ mịt đột nhiên phát ra một ánh sáng kì dị, sắc mặt khi trắng khi hồng, một hồi chuyển xanh, tay nóng như lửa, lúc sau lại lạnh như băng.

Tương Nhựt Lan cùng Cảnh tuyên đế bị bộ dáng này của bà hù dọa, hai người gắt gao nắm chặt tay bà, nhỏ giọng gọi:

- Thái hậu... Thái hậu...

Thái hậu nhìn Tương Nhựt Lan, cầm chặt tay nàng, hơi thở dồn dập, vội vàng nói:

- Nhựt Lan, thiếu chút nữa người đã là nữ nhi của ta, người hẳn là nữ nhi của ta mới đúng. Nhựt Lan, người có trách ta không?

Tương Nhựt Lan ra sức lắc đầu, khóc nói:

- Nhựt Lan không trách Thái hậu, phụ mẫu ta nhất định sẽ không trách Thái hậu, Thái hậu, người đừng tự trách mình nữa

Thái hậu cúi đầu, nước mắt chảy dài:

- Đúng... đúng... đến chết hân cũng không trách ta...

Cảnh tuyên đế ở một bên nhẹ giọng nói:

- Thái hậu, người đừng nói nữa, để Nhược Lan chữa trị cho người được không?

Thái hậu nghe giọng hân, đột nhiên quay lại nhìn, đôi mắt sáng lên, bà nắm cổ tay hân:

- Chiêu Nhi, hứa với mẫu thân, đừng bức Nhược Lan nữa, mẫu hậu có lỗi với nàng, người không nên có lỗi với nàng nữa

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trắng nhợt, hân mím môi, nhìn Thái hậu kinh ngạc nói không nên lời, ánh lệ trong mắt hơi chớp.

Tương Nhược Lan thấy Thái hậu dù thế nào cũng luôn quan tâm mình, trong lòng rung động, ôm mặt khóc lớn

Thái hậu thấy Cảnh tuyên đế không nói, ánh mắt dần âm trầm như vô cùng thất vọng. Bà như mất đi toàn bộ sức lực, buông tay hai người.

Bà mở to mắt nhìn trướng thêu mẫu đơn, ánh mắt mơ hồ hoảng loạn, khóe môi khẽ cười dịu dàng.

Suy nghĩ trở về nơi rất xa...

Trong hoa viên, có một bóng người cao lớn như tùng bách. Nàng thấy hân dần đi về phía mình, khuôn mặt góc cạnh trầm tĩnh khiến tim nàng đập mạnh.

- Tiểu thư, tại hạ Trương Bá Viễn. Hân thi lễ với mình.

Một khắc đó, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, dùng cây quạt che mặt mình nhưng không ai biết được khóe miệng nàng khẽ cười mừng rỡ...

Đột nhiên, người Thái hậu co giật vài cái

- Bá Viễn...

Một tiếng hô kích động vang lên, mọi thứ trở nên yên lặng, Thái hậu nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên.

Cảnh tuyên đế mở to hai mắt nhìn thái hậu, nước mắt rơi xuống, la lớn

- Mẫu hậu

Nhớ ra từ nhỏ đến lớn, Thái hậu thương yêu dạy dỗ mình, một sự hối hận dâng lên trong lòng hân, hân nắm tay Thái hậu khóc lớn:

- Mẫu hậu, cái gì nhi thần cũng đồng ý với người, người tình lại đi, tình lại đi.

Bên ngoài, Hoàng hậu và Diệp cô cô nghe tiếng Cảnh Tuyên Đế khóc thì biết có chuyện xảy ra, vội chạy vào khóc lớn bên giường Thái hậu.

Tương Nhược Lan ngờ ngạc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thái hậu, hoàn toàn không thể tiếp nhận được sự thật này. Đây là nàng sai. Nếu lúc đầu nàng không rời đi, có lẽ Thái hậu sẽ không chết. Đây là nàng sai.

Nước mắt nàng lăn dài

Không được, nàng không thể trơ mắt nhìn thái hậu chết đi, nàng còn chưa gắng. Có lẽ Thái hậu chỉ là bị sốt cao mà thiếp đi thôi, có lẽ còn cứu được.

Nghĩ vậy, lòng Tương Nhược Lan dâng lên hy vọng, nàng đứng lên, lau khô nước mắt rồi xốc chăn của Thái hậu, cẩn thận nhớ tới việc cấp cứu trong sách, sau đó bắt đầu đề lên tim Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Gặp Lại

Tương Nhược Lan ấn xuống tim Thái hậu từng chút từng chút, cố gắng hô hấp nhân tạo cho bà.

- Thái hậu, Thái hậu, đừng để Nhược Lan phải hối hận, Thái hậu, ngươi cho Nhược Lan một cơ hội bồi thường được không? Tương Nhược Lan vừa khóc vừa nói

Thái hậu vẫn yên lặng

- Thái hậu, Nhược Lan vốn chẳng biết mẫu thân như thế nào, trong lòng Nhược Lan Thái hậu mới là mẫu thân của Nhược Lan, Thái hậu, ngươi đừng bỏ mặc Nhược Lan như thế.

Cảnh Tuyên Đế và Hoàng hậu mới đầu nhìn thấy nàng làm vậy vẫn ôm hi vọng nhưng thấy Thái hậu yên lặng thì lại tuyệt vọng. Cảnh Tuyên Đế thậm chí còn khuyên Tương Nhược Lan:

- Nhược Lan, để Thái hậu đi thôi

Không! Nàng không thể buông tay. Nàng nhất định phải cứu sống Thái hậu.

Tương Nhược Lan không để ý lời hấn, nghiêng răng kiên trì, nước mắt từng giọt rơi xuống khuôn mặt Thái hậu.

- Thái hậu, tỉnh lại đi, xin ngươi đó.

Hai thái y ở bên lác đầu, người đã chết thì còn cứu sao được?

Trong lúc mọi người đều nghĩ Thái hậu đã chết mà đau lòng, khổ sở thì Thái hậu đột nhiên mở mắt, ho khan một hơi

Lòng Tương Nhược Lan thở phào một hơi, cúi người ôm chặt Thái hậu, vừa khóc vừa cười:

- Thái hậu, Thái hậu, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại

Mọi người bên cạnh vừa mừng vừa sợ, vội tới khẽ gọi Thái hậu, trong lòng vui mừng nhưng nước mắt không không chế mà rơi xuống. Bên cạnh, hai thái y có chút khó tin nhìn mọi thứ, kinh ngạc khôn cùng.

Thái hậu trên giường có chút mê man nhìn mọi người, hiển nhiên là không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thái hậu tỉnh lại một lúc sau lại ngủ, Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế vì không muốn quấy rầy bà nghỉ ngơi nên đều rời đi. Tương Nhược Lan cẩn thận kiểm tra thân thể của Thái hậu rồi cùng hai thái y thương lượng cách trị liệu.

Mọi người đều nhất trí cho rằng giờ quan trọng nhất là điều trị chân Thái hậu đang bị mục ruỗng. Thái hậu bị sốt cao và suy nhược chủ yếu đều là do chân bị biến chứng mà ra

Lưu viện sĩ có thể dùng thuốc gì đều đã dùng, bọn họ giờ chỉ đành bó tay.

Tương Nhược Lan cũng rất phiền não. Thời đại này không có thuốc kháng sinh thì sao giúp Thái hậu tiêu viêm. Hơn nữa thịt rửa trên chân Thái hậu nhiều như vậy, làm thế nào rửa sạch? Nếu dùng dao cao đi thì cũng không trừ được hết độc, thậm chí còn bị khoét lớn hơn thì phải làm thế nào?

Ba người nhất thời không nghĩ ra cách gì hay, cuối cùng chỉ có thể quyết định cho Thái hậu uống thuốc điều trị tạng phủ.

Nhưng làm sao để làm sạch vết thịt rửa trên chân Thái hậu?

Đêm đó, Tương Nhược Lan ở lại hoàng cung, cả đêm chăm sóc Thái hậu. Bởi vì chân Thái hậu bị rất nặng nên ý thức của Thái hậu cũng rất mơ hồ. Tương Nhược Lan cố hết sức giúp bà hạ sốt, sau đó cho bà uống thuốc, khi bà tỉnh táo thì dỗ bà ăn uống.

Thời gian còn lại đều chỉ suy nghĩ cách chữa cho Thái hậu.

Sáng sớm, có lẽ là lúc thần trí của con người tỉnh táo nhất trong ngày. Tương Nhược Lan cuối cùng cũng nghĩ được cách điều trị chân cho Thái hậu.

Lúc này, nàng nhờ Diệp cô cô chăm sóc Thái hậu, tự mình rời cung.

Rời cung rồi, Tương Nhược Lan cũng không có thời gian đến tìm Từ San hỏi thăm bọn nhỏ, nàng đến thẳng dòng sông phía đông hoàng thành, cảm giác bên bờ sông ẩm ướt sẽ có được thứ mình cần tìm

Nàng tìm kiếm bên bờ sông thật lâu, cuối cùng trời không phụ người có tâm, để cho nàng tìm được thứ nàng muốn. Nàng cất vật đó đi rồi chạy về hoàng cung.

Cùng lúc đó, các quan viên đều tan triều, rời cung.

Hôm nay lâm triều, nổi bật nhất là Tả đô đốc vừa từ khu dịch bệnh quay lại. Chẳng những không chế được bệnh dịch mà còn tìm được thần y phát minh ra cách khắc chế đậu mùa. Hoàng thượng rất vui mừng, khen thưởng hấn giữa nhiều người, còn ban thưởng cho hấn rất nhiều ruộng vườn, hoàng kim khiến cho mọi người vừa ghen vừa tỵ.

Cảnh tuyên đế thậm chí cao hứng nói:

- Tà đô đốc đúng là phúc tinh của trăm, người làm được liên tiếp mấy chuyện tốt, chẳng những mang về tin tức tốt còn giúp Từ trử cung vui mừng ha ha ha. Cảnh Tuyên Đế ngửa đầu cười to ba tiếng

Bá quan văn võ lặng lẽ nhìn nhau, cuối cùng đều lặng lẽ liếc nhìn An Viễn Hầu đã yên lặng từ lâu.

Trước kia, đại hồng nhân trước mặt Hoàng thượng giờ đã bị thay thế.

Nhưng bá quan văn võ không ai hiểu vì sao Hoàng thượng đột nhiên lại lạnh lùng với An Viễn Hầu? Trước kia bất luận có chuyện gì Hoàng thượng cũng đều hỏi An Viễn Hầu nhưng mấy năm nay, vị trí này đã bị Tà đô đốc thay thế.

Có lẽ cả chính An Viễn Hầu cũng không hiểu. Nói tới nói lui đều là lòng vua khó dò.

Hạ triều rồi, văn võ bá quan đều đi ra ngự điện, ai nấy chúc mừng Tà Bá Xương. Tà Bá Xương lạnh lùng đáp lễ khiến cho bọn họ rất mất hứng. Bên ngoài dù cung kính nhưng trong lòng thầm mắng: chỉ là đồ mắng phu, đặc ý cái gì.

Đội bọn họ rời đi, Tà Bá Xương gọi người phía trước lại:

- An viễn hầu, xin dừng bước.

Cận Thiệu Khang đi trước dừng bước, xoay người lại, nhìn Tà Bá Xương khẽ cười.

Tà Bá Xương bước nhanh đến bên hắn, khẽ vỗ lưng Cận Thiệu Khang:

- Đi uống rượu đi

Giọng nói dù lạnh lùng nhưng có chút kính nể

Cận Thiệu Khang nhìn hắn một cái, nhàn nhạt cười nói:

- Từu lượng Tà huynh như biển, Cận mỗ không phải là đối thủ

Tà Bá Xương vừa đi vừa nói:

- Trên đời này chỉ có ba người có thể làm cho Tà mỗ kính trọng, một không nghi ngờ gì chính là Hoàng thượng, hai là một vị bằng hữu của Tà mỗ, còn người thứ ba chính là Hầu gia đó.

Vừa nói vừa hơi vái Cận Thiệu Khang:

- Năm đó cùng Hầu gia dẹp loạn ở phía tây, chinh chiến trên sa trường vẫn in sâu trong trí nhớ của Tà mỗ. Sự can đảm, mưu lược của Hầu gia khiến Tà mỗ rất kính nể. Cho nên Tà mỗ nguyện ý tôn kính người. Hầu gia uống được bao nhiêu, Tà mỗ uống bấy nhiêu.

Cận Thiệu Khang vỗ vai hắn, hai người đi về phía cửa cung.

Cận Thiệu Khang nói:

- Còn phải chúc mừng Tà huynh lần này lập công lớn trở về.

Nhắc tới đó, Tà Bá Xương khẽ cười:

- Phong tước dù rất đáng mừng nhưng có chuyện còn khiến ta vui vẻ hơn

- Chuyện gì khiến Tà huynh vui mừng như thế?

Cận Thiệu Khang ngạc nhiên hỏi. Khi bình loạn miền Tây, Tà Bá Xương là thủ hạ của hắn, người này dù cuồng ngạo tàn nhẫn nhưng rất tôn kính hắn, rất thẳng thắn với hắn. Hai người mấy năm nay rất thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Lê Phi

Sáng sớm sáng rỡ chiếu rọi lên ngôi lưu ly trong hoàng cung, phản xạ ra một thứ ánh sáng chói mắt.

Tương Nhựt Lan chỉ cảm thấy trước mắt như hoa lên, khuôn mặt trước mắt dường như quá rõ ràng lại như rất mơ hồ. Nàng hơi chớp mắt, có chút hoài nghi những gì mình đã thấy.

Khuôn mặt gầy gò, tóc mai bạc trắng, khóe miệng cay đắng, khe khẽ xuống như đuôi cá chép.

Đây là An Viễn hầu năm xưa tuấn mỹ vô cùng, khí chất như gió? Chỉ mới năm năm mà dường như hắn đã già đi cả chục tuổi?

Tương Nhựt Lan hoàn toàn không thể che dấu sự kinh ngạc của mình

Giờ khắc này, nàng không biết nên phản ứng thế nào, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Lòng Cận Thiệu Khang lúc này như một con bão lớn trên biển, mãnh liệt và hỗn loạn.

Năm năm rồi, nàng biến mất hoàn toàn trong thế giới của hắn. Hắn không phải là không sai người đi tìm nàng nhưng lại không thu được bất kỳ tin tức gì của nàng. Hắn từng cố gắng vượt qua đoạn thời gian gian nan nhất. Đến khi hắn nghĩ mình có thể buông tay, có thể dần dần quen với cuộc sống không có nàng thì đột nhiên nàng lại xuất hiện.

Những áp lực bị đè nén trong lòng phút chốc dâng trào khiến hắn không thể khống chế, không thể ứng phó.

Hắn nhìn nàng, năm tháng dường như bỏ qua nàng, không để lại bất kỳ dấu vết nào trên người nàng. Đôi mắt nàng vẫn trong suốt như trước, đôi môi nàng vẫn hồng nhuận như trước. Chỉ là ánh mắt thêm mấy phần khí vận, tự tin và trầm tĩnh.

Nhưng đồng thời, hắn cũng không quên được ánh mắt khiếp sợ của nàng. Hắn buồn bã, năm tháng đã bỏ qua nàng nhưng lại tàn khốc đối với hắn. An Viễn hầu bây giờ đã không còn là Cận Thiệu Khang mà trước kia có thể khiến nàng yêu say đắm.

Lòng hắn đau đớn, hơi cúi đầu, lặng lẽ bước về phía sau hai bước

Động tác này khiến cho Tương Nhựt Lan đang vậy trong sợ hãi như tỉnh táo lại. Nàng nhất thời có chút bối rối, vội lùi hai bước nhưng lại quên mất còn có Tả Bá Xương, nàng đụng vào hắn đập lên chân hắn. Tả Bá Xương kêu đau, vội tránh ra.

Tương Nhựt Lan quay đầu nhìn Tả Bá Xương, sắc mặt lúc trắng lúc hồng. Nàng vội lùi về phía sau, vội xin lỗi:

- Xin lỗi..... Xin lỗi.....

Nhưng khi lùi lại lại không chú ý, chân bước hụt khiến cả người ngã về phía sau.

Nàng theo phản xạ vươn tay ra để giữ thăng bằng. Mắt thấy nàng sắp ngã, trong lúc cấp bách, một bên Cận Thiệu Khang, một bên Tả Bá Xương đều vươn tay nắm tay nàng kéo nàng đứng dậy.

Hai người đồng thời ra tay. Nhưng khi cuối cùng, Tả Bá Xương tăng thêm khí lực, Cận Thiệu Khang nhất thời buông tay ra, Tương Nhựt Lan lao đảo ngã về bên Tả Bá Xương.

Tả Bá Xương đỡ lấy vai Tương Nhựt Lan, giúp nàng đứng cẩn thận lại rồi nói:

- Phu nhân, cẩn thận

Tương Nhựt Lan kinh hồn, thở sâu mấy lần rồi đẩy tay hắn ra, khẽ nói:

- Cảm ơn

Nàng không nhìn sang Cận Thiệu Khang, xoay người chạy về phía cửa cung

Tả Bá Xương nhìn bóng lưng nàng nhúu nhúu mảy.

Quay đầu lại thấy Cận Thiệu Khang nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ.

- Hầu gia.... Tả Bá Xương lên tiếng

Giọng Cận Thiệu Khang có chút lạnh lùng:

- Tả huynh biết nàng?

Tả Bá Xương tuy là người thô dã nhưng cũng không phải kẻ ngu. Sự khác lạ khi Tương Nhựt Lan gặp Cận Thiệu Khang vừa rồi hắn đều thấy rõ. Hắn

nhìn thẳng Cận Thiệu Khang nói thân nhiên:

- Nàng chính là quả phụ mà ta nhắc với Hầu gia. Ta định lấy nàng về nhà

Trọng giọng nói hàm chứa ý cảnh cáo mơ hồ. Đường như muốn nói, thứ ta coi trọng thì người đừng dây vào.

Quả phụ? Chẳng lẽ nàng từng lập gia đình? Cận Thiệu Khang không kịp nghĩ sâu về vấn đề này bởi vì sự chiếm hữu rõ ràng trong giọng nói của Tả Bá Xương với Trương Nhượng Lan khiến hắn rất bất mãn giống như là mắt thấy người khác đem thứ mình thích nhất làm của riêng. Dù hắn biết, bây giờ Trương Nhượng Lan và hắn chẳng còn quan hệ gì, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Hắn nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của Tả Bá Xương, ánh mắt không do dự, từng câu từng chữ:

- Quả phụ trong miệng Tả huynh từng là thê tử của bản hầu

Bên kia, Trương Nhượng Lan vội vã chạy về Từ trử cung, khuôn mặt đỏ bừng, lòng ảo não, hận không tự tát mình mấy cái.

Từ khi quyết định trở về, nàng biết mình và hắn sẽ có ngày gặp lại. Nàng đã từng ảo tưởng mình và hắn khi gặp lại sẽ như thế nào.

Nàng cảm giác mình hắn là sẽ rất bình tĩnh, rất tự nhiên đối mặt với hắn, sau đó vẫn đậm phong khinh nói một câu:

- Đã lâu không gặp, người khỏe không?

Rất nhẹ nhàng mà không phải giống như bây giờ, bối rối hoảng loạn.

Nàng cần gì phải bối rối, cần gì phải khẩn trương? Năm năm trôi qua, mọi thứ đều đã kết thúc. Thế này là thế nào? Nàng làm sao vậy?

Nàng bung mặt chạy vội về Từ trử cung, tựa như chỉ có chạy nhanh như thế mới làm nàng quên đi sự xấu hổ khi nãy.

Đi tới Từ trử cung, ngửi mùi đàn hương nồng nàn, lòng nàng dần trấn định lại.

Nàng lác đầu, bây giờ không nghĩ những cái đó mà quan trọng nhất là bệnh tình của thái hậu. Vừa rồi là nhất thời mình không nghĩ rằng hắn thay đổi như vậy nên mới có phản ứng bất thường đó. Sau này tuyệt đối sẽ không đâu. Lần sau đối mặt với hắn nhất định nàng có thể thông dong trấn định, vận đậm phong khinh.

Nàng hít sâu một hơi, đi vào nội điện.

Trong điện, hoàng hậu dẫn đám phi tần đến thăm thái hậu. Thái hậu vừa uống thuốc, đang ngồi dựa vào đầu giường, mặt mũi đón nhận lời hỏi thăm của các nàng.

Trương Nhượng Lan đi vào, đám phi tần nghe tiếng đều quay lại. Trương Nhượng Lan nhìn qua thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc. Đứng ở bên trái Hoàng hậu, mặc áo bào màu hồng phấn thêu thùa tinh xảo là Thục phi năm đó. Giờ Thục phi tuy không xinh đẹp như trước nữa nhưng thân hình vẫn quyến rũ động lòng người.

Mà đứng bên kia Hoàng hậu là Trương Phình Đình. Giờ đây chính là lúc nàng đẹp nhất, tóc như mây, da như tuyết, mặc áo bào màu lam thêu hoa cúc, đầu cài kim bộ điệu, ngọc phi thúy các loại, cổ tay đeo vài chiếc vòng dương chi bạch ngọc, cổ đeo chuỗi ngọc trân châu, vô cùng phú quý vinh hoa, xinh đẹp vô cùng, áp đảo những người xung quanh.

Lúc này, nàng hơi nhướn mày, cười như không cười nhìn Trương Nhượng Lan.

Trương Nhượng Lan nhìn nàng một cái, nhàn nhạt rồi tầm mắt, thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu miễn lễ cho nàng rồi giới thiệu nàng.

Hoàng hậu chỉ vào Thục phi, thân nhiên nói:

- Đây là Từ quý phi

Rồi lại chỉ vào Trương Phình Đình mỉm cười nói:

- Đây là biểu muội người, mấy năm nay đã sinh cho Hoàng thượng thêm một trai một gái, giờ thành Lệ phi rồi

Thì ra đã sinh hoàng tử cho Hoàng thượng, được phong làm phi tử, khó trách kiêu ngạo như thế. Trương Nhượng Lan nghĩ thầm

Sau đó, Hoàng hậu giới thiệu cho nàng mấy phi tần khác, có một số người là từ cuộc thi tuyển tú hai năm trước, đương nhiên đều là mỹ nhân.

Trương Nhượng Lan hơi hành lễ với các nàng. Từ quý phi nhíu mày không nói nhưng một phi tần khác bên cạnh Trương Phình Đình nói:

- Phu nhân không quý? Phu nhân có thân phận gì?

Bởi vì hòa ly, triều đình đã thu hồi phong hiệu nhất phẩm phu nhân của nàng, giờ Trương Nhược Lan chỉ là một dân phụ, theo đạo lý thấy phi tần là phải quý.

Trương Phình Đình nhìn nàng, nụ cười càng hiện rõ. Giờ Trương Phình Đình không còn là tiểu quý nhân thân phận thấp hèn, lúc nào cũng sợ sệt nữa. Nàng là cung phi sinh hoàng tử cho Hoàng thượng, cuối cùng có thể đường đường chính chính bắt Trương Nhược Lan quý xuống rồi.

Đây là quy củ, Trương Nhược Lan dù không muốn nhưng vẫn phải tuân thủ. Nàng nhẫn nhịn, đang chuẩn bị quý xuống thì đột nhiên thái hậu trên giường nói:

- Trương Nhược Lan là khách ai gia mời đến, cũng là công thần chữa bệnh cho ai gia, trừ Hoàng thượng, Hoàng hậu và ai gia, nàng không cần hành lễ với bất kì ai.

Thái hậu lên tiếng, đám phi tần cũng không thể nói gì. Một số phi tần mới còn len lén nhìn Trương Nhược Lan, chẳng biết nàng là ai mà được thái hậu bảo vệ.

Trương Nhược Lan trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Trương Phình Đình

Nụ cười của Trương Phình Đình cứng đờ nhưng lập tức ngọt ngào đi tới bên Trương Nhược Lan, thân thiết nói:

- Như vậy thật tốt quá, bản cung cũng ngại khi thấy tỷ tỷ quý lạy đó.

Sau đó nắm lấy tay Trương Nhược Lan.

Nhưng Trương Nhược Lan lại giơ tay lên sờ sờ trâm cài đầu khiến cho tay nàng giờ ra rồi nhưng đành xấu hổ cứng đờ ở đó. Trương Nhược Lan quay đầu nhìn Trương Phình Đình đang xấu hổ, mỉm cười:

- Ta phải đến xem thái hậu, không tiếp

Cứ như thế lướt qua Trương Phình Đình, đi tới chỗ thái hậu.

Một câu bán cung hai câu bán cung còn đứng đó giả mù sa mưa xưng tỷ muội. Ai buồn diễn trò với người. Sinh được một hoàng tử cũng chẳng phải là thái tử, sau này cũng lắm là được phong đất phong vương nếu như được an ổn mà sống thế mà dám ở đây kiêu ngạo. Nếu để nàng được nước thì sau này mình có thể sống yên ổn không?

Trương Phình Đình nhìn bóng lưng nàng, tức đến mặt trắng bệch. Nhưng người ta có thái hậu, Hoàng thượng che chở, mình có thể làm gì? Chẳng lẽ cả đời này để nàng đè ép sao?

Dựa vào cái gì? Rõ ràng mình mới là người sinh con đẻ cái cho Hoàng thượng.

Mấy người bình thường vẫn đổ kị với Trương Phình Đình giờ đều tươi cười nhìn Trương Phình Đình mặt mặt, trong lòng vui sướng khiến mặt Trương Phình Đình tối sầm lại.

Trương Nhược Lan bắt mạch cho thái hậu rồi kiểm tra vết thương của bà

Lúc này, hoàng đế tan triều đến thỉnh an thái hậu, khắp phòng oanh oanh yến yến đều mừng rỡ quý lạy, dịu dàng thỉnh an hân.

Cảnh tuyên để cho các nàng bình thân, đi thẳng tới bên giường thái hậu.

Đám tàn phi thấy hoàng đế không nhìn họ lấy một lần thì trong lòng vô cùng thất vọng. Trương Phình Đình nhìn Hoàng thượng đi tới bên Trương Nhược Lan, nhìn Trương Nhược Lan thỉnh an hân.

Nàng là người biết rõ chuyện của bọn họ, vẫn luôn cho rằng bọn họ có tư tình cho nên chuyện người khác thấy rất bình thường thì trong mắt nàng đầy mập mờ. Thấy thế nào cũng ra rằng ánh mắt Hoàng thượng nhìn Trương Nhược Lan rất đặc biệt mà trong mắt Trương Nhược Lan cũng đầy ý câu dẫn

Nàng rùng mình. Giờ Trương Nhược Lan đã hòa ly, nếu Hoàng thượng nạp nàng vào cung thì sẽ vô cùng sung hạnh. Mà nàng với mình lại có oán thù, như vậy không phải là chuyện gì tốt cho mình.

Ánh mắt Trương Phình Đình nhìn bọn họ dần trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Con

Sau khi Trương Nhược Lan quay về từ bờ sông, nàng bảo Diệp cô cô chuẩn bị một hỏa lò để trong phòng một ngày.

Hôm sau, cha con Lưu viện sĩ đến bắt mạch cho thái hậu.

Khi hai người tới vừa lúc Trương Nhược Lan ra ngoài rửa mặt. Khi Lưu Tử Căng xốc chân thái hậu lên, xem xét vết thương trên chân thái hậu, hần vốn luôn bình tĩnh đột nhiên sợ hãi kêu lớn

Lưu viện sĩ đang bắt mạch cho thái hậu, nghe tiếng kêu thì vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Lưu Tử Căng chỉ vào chân thái hậu, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch:

- Viện sĩ đại nhân, người xem... chân của thái hậu...

Lưu viện sĩ thấy thần sắc của con như vậy thì trong lòng trầm xuống, vội đi tới chỗ chân thái hậu xem, vừa nhìn thấy như hít phải một ngụm khí lạnh

Chỉ thấy trên vết thương của thái hậu đầy những con sâu trắng, có phải đến trăm con nhúc nhích ở đó, trông vô cùng đáng sợ.

Lưu viện sĩ quay đầu nhìn cung nữ bên cạnh, cả giận nói:

- Đây là có chuyện gì, các người chăm sóc thái hậu thế nào vậy?

Các cung nữ bị mắng oan, vội đi qua xem, sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống đất, vội vã dập đầu, nước mắt rơi xuống:

- nô tỳ không biết, Trương phu nhân không cho đám nô tỳ động đến chân thái hậu, không liên quan đến nô tỳ.

Thái hậu vốn không biết gì thấy Lưu viện sĩ như vậy thì trong lòng có chút sợ hãi, giả vờ thử ngồi dậy muốn xem. Lưu viện sĩ sợ khiến bà sợ hãi nên vội ngăn lại nhưng càng ngăn thì thái hậu càng lo lắng. Đang lúc huyên náo thì Trương Nhược Lan đi tới.

Nhìn thấy bên trong loạn như thế, Trương Nhược Lan hoảng sợ hỏi:

- Sao thế?

Lưu Tử Căng vội cho nàng xem chân thái hậu.

Ai ngờ Trương Nhược Lan nhìn chân thái hậu rồi, chẳng chút giật mình mà còn cười nói:

- Ta đang muốn nói với các người chuyện này. Ta đã nghĩ ra cách chữa vết thương trên chân thái hậu, chính là cách này đây, dùng giò

Tiếp theo lại bảo cung nữ không cần ngăn cản thái hậu, xốc chân lên cho thái hậu xem, thái hậu thấy chân mình đầy giò, nếu không phải có Trương Nhược Lan ở bên an ủi thì chỉ sợ đã ngất đi rồi.

- Thái hậu đừng sợ, con vật này nhìn trông dù ghê nhưng đôi khi rất có tác dụng. Nó chẳng những có thể ăn những miếng thịt thối trên cơ thể mà nước miếng của nó còn có tác dụng trừ độc. Quan trọng nhất là nó sẽ không ăn những chỗ không bị thối rữa, chính là nhất cử lưỡng đắc.

Cách này là do gia gia của Tử San nghĩ ra, dùng để trị ngoại thương, chỉ là lúc ấy Trương Nhược Lan ghê giò đáng sợ nên không dùng. Cũng may nàng vẫn còn có chút ân tượng, nếu không lúc này chỉ đành bó tay chịu chết.

Chỉ là Trương Nhược Lan không biết rằng, ở thời hiện đại, vì lạm dụng kháng sinh mà có vi khuẩn, các bác sĩ đã bắt đầu dùng giò để trị một số vết thương. Dùng giò chữa vừa nhanh vừa lành, sẽ không bị ăn tới những cơ quan khỏe mạnh, nó còn được dùng trong giải phẫu nữa. Đương nhiên, người chưa từng học y như Trương Nhược Lan sẽ không biết điều này.

Cha con Lưu viện sĩ nghe mà mù mịt, dùng giò chữa bệnh đúng là lần đầu biết đến. Nhưng hai cha con đều tin vào y thuật của Trương Nhược Lan, dùng nói dùng giò trị thương cho dù Trương Nhược Lan nói ăn giò có thể trị bệnh thì họ cũng sẽ tin tưởng mà làm thử.

- Chỉ cần vài ngày là có thể rửa sạch vết thương của thái hậu.

Lưu viện sĩ đột nhiên nói:

- Nếu cách này thật sự có tác dụng thì dùng trên chiến trường rất thích hợp.

Trên chiến trường người bị ngoại thương rất nhiều, rất nhiều binh lính vì vết thương lây lan mà chết. Dù sao không phải ai cũng được dùng thuốc tốt chữa trị, nếu giò có thể chữa được thì sẽ cứu được tính mạng của biết bao người.

Cha con Lưu viện sĩ càng nghỉ càng vui mừng. Với người hành nghề y mà nói, mỗi lần khám phá ra cách thức để chữa bệnh mới đều thật vui mừng.

Thái hậu ghê sợ bĩu môi:

- Thật quá đáng sợ

Tương Nhưộc Lan mở to hai mắt:

- Sao lại thế được? Nhìn bọn chúng trắng trẻo như tuyết, trông như là những con tằm con đó, thật đáng yêu

Mấy cung nữ đứng sau sụt nôn.

Quả nhiên đúng như lời Tương Nhưộc Lan, vài ngày sau, vết rữa trên chân thái hậu đã hoàn toàn được khốhng chể. Tương Nhưộc Lan bắt hết giòi trên chân thái hậu, rồi bôi thuốc cho bà.

Bởi vì vết thương được khốhng chể, thái hậu không bị sốt nữa, tinh thần khá hơn nhiều. Tương Nhưộc Lan chuẩn bị nhiều bài thực liệu để giúp bà mau chóng khỏe lại

Hôm đó, Tương Nhưộc Lan thấy bệnh tình của thái hậu đã ổn định thì nói với bà:

- Thái hậu, hôm nay ta muốn ra ngoài một chút, hai đứa con trai còn đang ở khách sạn, đã nhiều ngày không gặp, ta sợ bọn chúng lo lắng

Thái hậu đang được cung nữ hầu hạ ăn cơm sùng sốt, quay đầu nhìn Tương Nhưộc Lan, cả kinh:

- Con? Nhưộc Lan, người có con rồi?

Tương Nhưộc Lan cũng có chút giật mình:

- Chẳng lẽ ta còn chưa nói? Ta có một đôi song sinh, cũng sắp 5 tuổi rồi

Thời gian này bận rộn bệnh tình của thái hậu mà quên mất chuyện này

Thái hậu vừa mừng vừa sợ:

- Mau dẫn tới gặp ta

Tương Nhưộc Lan ra cung rồi nhanh chóng tới khách sạn, đi đón Tử San và hai đứa con

Vừa vào phòng đã thấy Tử San đang nói chuyện với một nữ tử khác, nữ tử đó quay lưng về cửa, không biết là ai

Hai cậu bé đang chơi trên giường, ngẩng đầu thấy Tương Nhưộc Lan thì cao hứng nhảy xuống đất:

- Mẫu thân

Rồi ủa vào lòng Tương Nhưộc Lan.

Tương Nhưộc Lan ôm hai cậu bé vào lòng, hôn bọn chúng rồi đứng dậy nhìn về phía nữ tử kia

Lúc này, nữ tử đó cũng đứng lên, chậm rãi xoay người.

Khuôn mặt thanh tú, khí chất nhàn tĩnh, đôi mắt to chớp động ánh lệ, nàng kích động hô lên:

- Phu nhân...

Tử San ở bên nói với Tương Nhưộc Lan:

- Vị phu nhân này hôm qua đã tới một lần, nói là muốn tìm tỷ tỷ

Nàng nhìn Tương Nhưộc Lan rồi nhìn nữ tử kia biết là hai người có chuyện muốn nói nên dẫn hai cậu bé ra ngoài chơi

Tương Nhưộc Lan nhìn nữ tử kia, tâm tình cũng vô cùng kích động

Nữ tử kia tiến đến, quỳ gối trước mặt Tương Nhưộc Lan, rơi nước mắt:

- Phu nhân, cuối cùng người đã về, nô tỳ rất lo lắng cho người.

Tương Nhưộc Lan cũng không nhận được mà khóc, nàng cúi người đỡ nữ tử kia lên, nghẹn ngào gọi:

- Ánh Tuyết, Ánh Tuyết.

Hai người ôm nhau khóc. Một lúc sau ổn định lại, Ánh Tuyết đỡ Trương Nhược Lan ngồi xuống bên bàn. Nàng đứng một bên rót trà cho Trương Nhược Lan, hầu hạ Trương Nhược Lan như khi còn ở Hầu phủ.

Trương Nhược Lan nắm tay nàng cười nói:

- Giờ ta đã không phải là phu nhân của người rồi, ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện.

Ánh Tuyết nói:

- Bất kể phu nhân có thân phận gì, trong lòng Ánh Tuyết phu nhân mãi là chủ tử của Ánh Tuyết

Trương Nhược Lan kiên trì nói mãi Ánh Tuyết mới ngồi xuống

Trương Nhược Lan hỏi nàng:

- Sao người lại tìm tới đây?

Biết nàng quay lại cũng không khó nhưng để tìm đến tận đây thì không phải là chuyện dễ dàng

Ánh Tuyết nói:

- Là Hầu gia nói với ta người ở đây. Hầu gia dù không nói gì nhưng ta biết hẳn muốn ta tới đây tìm phu nhân. Mấy năm nay phu nhân mất tích, Hầu gia rất lo lắng cho người...

Trương Nhược Lan nhớ lại hôm đó Cận Thiệu Khang đi cùng Tả Bá Xương, nhất định là hắn đã biết được sự tồn tại của Từ San và hai đứa con trai, muốn tìm bọn họ chẳng phải là chuyện khó với hắn

- Mọi người có khỏe không? Người thế nào? Còn cả Liên Kiều, Hoa Anh nữa

- Liên Kiều, Hoa Anh đều đã lập gia đình. Liên Kiều lấy một quan sự của nông trang, giờ đã có hai con trai. Hoa Anh lấy một nông phu gần đó, vừa mới mang thai thôi. Đều là nô tỳ thay phu nhân lo liệu chuyện hôn sự cho bọn họ, giờ bọn họ rất ổn. Còn nô tỳ...

Ánh Tuyết cười ngượng ngừng cười:

- Phu nhân đi không lâu thì nô tỳ mang thai, giờ có một nữ nhi, một con trai. Tướng công và bà bà đối với ta rất tốt.

Trương Nhược Lan thấy mọi người đều sống tốt thì vui mừng. Lúc ấy nàng rất sợ mọi người bị liên lụy vì nàng.

Ánh Tuyết đột nhiên ngừng cười nói:

- Phu nhân, Thanh di nương đã chết

Trương Nhược Lan rất bất ngờ:

- Đã chết? Sao lại chết?

Lúc nàng bỏ đi vẫn tốt mà

- Từ khi phu nhân đi rồi, Hầu gia rất đau lòng, ngoài đến phủ nha thì đều ở trong Thu đường viện uống rượu giải sầu, căn bản không để ý đến Thanh di nương. Kết quả là không biết ngày nào, Thanh di nương nhảy hồ tự tử.

Trương Nhược Lan ngạc nhiên nói:

- Sao lại không biết ngày nào?

Ánh Tuyết nói:

- Thanh di nương bỏ lại một di thư, nói là vì nàng mà phu nhân bỏ đi, hại Hầu gia đau lòng, nàng rất ăn năn, không muốn sống nữa. Nhưng vẫn chưa phát hiện được thi thể của nàng, đoán chừng chắc bị nước làm trôi rửa nên không nổi lên. Đến khi phát hiện ra thì đã không thể nhận ra nổi, nếu không phải Liễu Hồng nhận ra được quần áo, trang sức thì đúng là không thể phân biệt nổi.

Trương Nhược Lan trong lòng có chút ngạc nhiên, cứ thế mà tự sát. Nếu nàng thực sự thích Cận Thiệu Khang như vậy thì mình ra đi nàng phải vui vẻ mới đúng. Nàng chết rồi mà còn có phần quý giá. Thi thể không thể phân biệt? Sao có cảm giác kì lạ vậy? Chẳng lẽ là Hoàng thượng giờ trò quý? Thanh Đại này chẳng phải là ca nữ đơn thuần, nói không chừng là do hắn phái tới để phá hoại nàng và Cận Thiệu Khang? Vì đã hoàn thành nhiệm vụ nên giả chết rồi đi.

Nhưng là... nàng có phải do Hoàng thượng phái tới hay không đã không quan trọng. Quan trọng là Cận Thiệu Khang quả thật đã thích nàng, nếu không sẽ chẳng hết lần này tới lần khác mềm lòng, cũng sẽ không dưới tình huống đó mà cùng nàng uống rượu

Hơn nữa, quan trọng nhất là bọn họ đã kết thúc...

- Phu nhân, hai đứa bé đều là con của Hầu gia. Ánh Tuyết nhìn nàng hỏi dò: - Ta đã hỏi qua Từ San cô nương, nàng nói năm năm nay người không lấy ai, còn nói cha của bọn trẻ đã chết. Nhưng nếu mấy năm nay phu nhân không lấy chồng thì bọn trẻ hẳn là con của Hầu gia. Thật ra người không phải là quả phụ, rồi đi không hề lấy ai đúng không?

Tương Nhược Lan không định giấu diếm chuyện này, cho nên gật đầu thừa nhận, lại hỏi:

- Hôm qua biết chuyện này người có nói cho Hầu gia không?

Ánh Tuyết lắc đầu:

- Hầu gia dù có hỏi ta nhưng ta chỉ nói tạm thời chưa gặp người. Ánh Tuyết không biết suy tính của phu nhân, trước khi thấy phu nhân nhất định không nói năng lung tung.

Thấy nàng đã giả cho người, vẫn một lòng trung thành với mình, Tương Nhược Lan rất cảm kích. Thật ra mình đã làm được gì cho nàng? Hôn sự này vốn là cho Hồng Hạnh

Nàng nắm tay Ánh Tuyết, nhẹ nhàng nói:

- Không sao, người nói cho bọn họ cũng được, ta vốn không định giấu diếm

Đề nàng nói thì sẽ đỡ xấu hổ hơn tự mình nói rất nhiều.

Ánh Tuyết nghe nàng nói như thế, đột nhiên quỳ xuống, cầu xin:

- Phu nhân, nếu người đã sinh hài tử cho Hầu gia thì trở lại bên Hầu gia đi. Người có biết mấy năm nay vì người Hầu gia đau khổ thế nào không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Khổ

Tương Nhược Lan nghe Ánh Tuyết nói thì nhớ lại bộ dạng tiêu tụy của Cận Thiệu Khang, trái tim như thất lại

Mặc dù hết lần này tới lần khác nàng tự nhắc nhở bản thân, mình và hắn đã không còn quan hệ gì, không nên quá quan tâm hắn, cũng không nên quá chú ý hắn nhưng lòng nàng rất lo lắng, rất để ý, không thể tự không chế

Vì vậy nàng an ủi chính mình, cho dù không phải phu thê thì hắn vẫn là phụ thân của bọn nhỏ, hắn đã từng thật lòng với mình. Cho dù là một thầy thuốc thì sẽ không thể bỏ mặc không để ý đến.

Nàng cúi người, đỡ Ánh Tuyết lên:

- Mấy hôm trước ta gặp hắn, thấy hắn... thay đổi rất nhiều..... Chuyện gì xảy ra? Hắn rốt cuộc làm sao vậy? Là bị bệnh?

Ánh Tuyết nắm chặt tay Tương Nhược Lan:

- Phu nhân, khi người rời đi rồi, ta phát hiện Hầu gia không ổn. Hắn từ phủ nha quay lại rồi chỉ ngồi trong phòng, không nói lời nào, không ăn uống chỉ ngẩn người, nghe nha hoàn trong viện nói, cả đêm Hầu gia cũng không ngủ. Sau đó bắt đầu uống rượu. Thái phu nhân nói như thế nào hắn cũng không nghe, đến mức thái phu nhân khóc ròng, bệnh cũ tái phát. May mà phu nhân từng dạy Liễu Nguyệt xóa bóp với giác hơi nên thái phu nhân mới khỏe lại.

- Nhưng không lâu sau, đột nhiên Hầu gia bị hôn mê, cả người co quắp. May mà Từ An kịp thời mời được bằng hữu của Hầu gia đến chữa cho Hầu gia. Nhưng từ đó về sau, thân thể Hầu gia không khỏe mạnh như trước nữa. Đến mùa đông thì cả người lạnh lẽo, trong phòng đốt mấy hỏa lò cũng không có tác dụng. Nhưng đến mùa hè thì cả người nóng bừng, khó chịu đến phải ngâm người trong nước băng. Phu nhân, người không biết Hầu gia khổ sở thế nào....

Nói tới đây, Ánh Tuyết không nhịn được nước mắt chảy ròng:

- Mỗi lần bệnh phát tác hẳn đều cắn răng nhẫn nhịn, kinh mạch toàn thân chạy loạn, sắc mặt như quỷ. Phu nhân, Hài gia dù khỏe mạnh cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, cứ như vậy vài năm, nếu là người bình thường chỉ e đã sớm qua đời nhưng Hài gia đều nhẫn nhịn chịu đựng. Hài gia cứ dần dần tiêu tụy đi... thái phu nhân tìm kiếm đại phu, thuốc bổ cho Hài gia cũng không có tác dụng.

Từng câu nói của Ánh Tuyết như dao cứa vào lòng nàng, đau đớn vô cùng.

Nàng cắn răng, nhẫn nại nhưng vẫn rơi nước mắt

- Phu nhân...

Ánh Tuyết nắm tay nàng:

- Chúng ta đều thấy Hài gia vẫn không quên ngươi. Từ khi ngươi đi rồi, đến năm thứ hai, thái phu nhân muốn Hài gia lấy thê tử nhưng Hài gia không đồng ý. Thái phu nhân không để ý đến hẳn nhưng Hài gia sai Trữ An tung tin hẳn bị bệnh ra ngoài. Đó là Trữ An nói cho ta biết. Vốn vì chuyện hòa ly mà thái phu nhân đi cầu hôn cho Hài gia đã không được thuận lợi, lại thêm tin đồn đó nên chuyện hôn sự cũng khó thành. Cứ như vậy hai năm. Thái phu nhân thấy không tìm được chính thất ưng ý, thấy thân thể Hài gia như thể thì chủ trương mua thiếp cho Hài gia để kéo dài hương khói cho Cận gia nhưng Hài gia không chịu. Thái phu nhân tự ý mua một người thiếp về nhưng Hài gia cũng không để ý đến nàng. Thái phu nhân vội vã, nói với Hài gia rằng nếu hẳn cứ chấp mê không tỉnh thì bà sẽ đến Phật đường sống, không ở lại Hài phủ nữa. Sau đó Hài gia quỳ ngoài cửa Tùng Hương viện một đêm, đến sáng thì ngất đi. Thái phu nhân đau lòng không bức bách hẳn nữa. Người thiếp đó đến giờ chưa được gặp Hài gia mấy lần, nếu không vì thái phu nhân ngăn cản chỉ sợ Hài gia đã bán nàng đi rồi.

- Phu nhân, Hài gia vẫn luôn nghĩ đến ngươi, nô tỳ thấy ngươi cũng chẳng phải là vô tình với Hài gia, giờ các người nếu đã có con thì sao phải chia xa để cả hai cùng đau khổ? Nô tỳ biết bản thân không có tư cách gì nhưng thấy hai người như vậy, nô tỳ rất khó chịu.

Tương Nhược Lan đẩy tay nàng, đứng lên, xoay người, lau khô khóe mắt:

- Ánh Tuyết, ta biết ngươi tốt với ta nhưng có một số việc ngươi không hiểu, ta cũng không biết nên nói với ngươi như thế nào nữa...

Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Có một số việc ta từng thử tin tưởng, đem hết sức để cố gắng nhưng không được là không được. Ta đã chẳng còn niềm tin, cũng chẳng muốn ném thừ nữa. Ngươi không cần nói gì hết.

Nàng không hoài nghi tình cảm của hẳn nhưng sự thật là như thế. Quan niệm tam thê tứ thiếp là thâm căn cố đế với hẳn, nam nhân thời này không có năng lực tự đề nén cảm tình của mình. Cho dù Cận Thiệu Khang chân thành với nàng, cũng từng quyết tâm thực hiện lời hứa với nàng nhưng bất tri bất giác hẳn vẫn động tâm với nữ tử khác. Giờ hẳn là áy náy với mình nên mới không buông tay nhưng một khi mình trở lại bên hẳn thì chuyện cũ liệu có không phát sinh?

Nàng không có sức để đề phòng cả một đời, cũng không có niềm tin để ném thừ sự đau đớn đó nữa. Nàng rất ích kỷ, một khắc này, vì để bản thân không tổn thương thì chỉ đành nhìn hẳn đau đớn.

Thứ duy nhất nàng có thể làm cho hẳn là chữa khỏi bệnh cho hẳn mà thôi.

Chuyện này nàng sớm đã quyết định nhưng giờ nói ra miệng tim vẫn rất đau.

Nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

Ánh Tuyết đi rồi, Tương Nhược Lan gọi Từ San vào, chậm rãi kể lại mọi chuyện với nàng

- Không phải ta có ý gạt ngươi và cố gia gia (cụ), ta chỉ không muốn nhớ tới việc này. Nhưng giờ đã quay về đây, có lẽ một đoạn thời gian dài sẽ không rời đi nên ta phải nói cho ngươi biết. Ta không muốn ngươi biết những điều này qua miệng người khác.

Từ San thấy mắt Tương Nhược Lan sưng đỏ, ánh mắt đau đớn thì biết nàng khổ tâm.

- Thật ra cố gia gia từng nói thân phận của tỷ tỷ không đơn giản... không sao, Từ San không trách tỷ tỷ, nếu đổi lại là ta, nhất định ta cũng không nhắc tới chuyện này.

Tương Nhược Lan ôm nàng, cảm kích nói:

- Từ San, cảm ơn ngươi, nhờ có ngươi và cố gia gia mới khiến mấy năm qua của ta dễ chịu hơn, nếu không nhờ các người không biết ta sẽ ra sao nữa.

Từ San ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, an ủi nàng.

Cùng lúc đó, trong Từ trữ cung, thái hậu nhân lúc Cảnh tuyên để đến thăm nàng thì sai người lui hết, giữ Cảnh tuyên để lại thương lượng.

Cảnh tuyên để nghe thái hậu nói xong biến sắc đứng dậy, quả quyết nói:

- Không được, chuyện này nhi thần quyết không đáp ứng

Thái hậu lạnh lùng nhìn Cảnh tuyên đế:

- Nếu ai gia kiên quyết?

Cảnh tuyên đế mím môi, ngực phập phồng:

- Thứ nhi thần bất hiếu, mọi chuyện nhi thần đều có thể đồng ý với mẫu hậu nhưng chuyện này ... Trẫm quyết không đáp ứng. Nói xong, Cảnh tuyên đế xoay người, phất tay áo bỏ đi.

Thái hậu nhìn bóng lưng Cảnh tuyên đế mà buồn bã nhũu mày, thở dài một hơi.

Hôm sau, Trương Nhược Lan dẫn hai đứa trẻ và Tử San đến gặp thái hậu.

Thái hậu nhìn thấy hai đứa trẻ giống nhau như đúc thì rất vui mừng, thấy Tử San hiểu ý người, nhu thuận thì cũng rất thích, thương cho bọn họ nhiều thứ.

Khánh ca nhi miệng ngọt như đường, thấy thái hậu hòa ái, thân thiết lại cho hắn nhiều thứ thì đi tới bên giường thái hậu, ôm bà gọi:

- Nãi nãi, nãi nãi

Trương Nhược Lan vội vàng nói:

- Phải gọi là thái hậu

Thái hậu được cậu bé gọi mà lòng mềm nhũn, không để ý Trương Nhược Lan, cười nói:

- Gọi nãi nãi đi, thân thiết hơn nhiều. Trong cung không thiếu người gọi ta là thái hậu nhưng là nãi nãi lại không nhiều. Gọi nãi nãi, hai bảo bối nhỏ.

Bà vuốt má Khánh ca nhi cười nói.

Bác ca nhi tương đối tỉ mỉ, hắn nhìn thái hậu một hồi rồi nói:

- Nãi nãi, người bị bệnh đúng không?

Thái hậu nhìn về phía hắn cười nói:

- Sao người biết?

- Ta vừa vào đã thấy mùi thuốc, gần đây mẫu thân đang chữa bệnh cho nãi nãi.

- Đúng, Bác ca nhi thật thông minh.

Bác ca nhi đi tới bên thái hậu, nắm tay bà, đôi mắt to tròn đầy lo lắng:

- Nãi nãi, người bây giờ còn đau không?

Thái hậu chỉ cảm thấy rất ấm lòng, cúi người ôm hai đứa bé vào lòng:

- Không đau nữa, mẫu thân người diệu thủ hồi xuân, nãi nãi không đau nữa.

Thái hậu cùng bọn nhỏ chơi một hồi rồi bảo Diệp cô cô dẫn Tử San và bọn trẻ đi ăn rồi thăm thú hoàng cung. Bọn trẻ vui vẻ rời đi.

Chờ bọn hắn đi rồi, thái hậu hỏi về bọn trẻ rất kĩ càng, Trương Nhược Lan cũng không gạt thái hậu, kể hết mọi chuyện.

Thái hậu hỏi nàng:

- Người tính sao bây giờ?

Trương Nhược Lan cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Sau này ta sẽ sống thật hạnh phúc với bọn trẻ, đợi Tử San lớn hơn thì sẽ gả nàng cho người thích hợp. Dù tốt xấu gì cũng từng nghiên cứu y thuật, cố gắng khi đã từng khổ tâm dạy ta suốt hai năm, ta không thể phụ người, phải đem y thuật của người phát dương quang đại, hoàn thành di nguyện của người để người được mỉm cười nơi chín suối.

- Nghe khẩu khí này người không định lấy chồng? Thái hậu hỏi.

- Gả cho ai cũng đều như nhau, không bằng không lấy chồng, hơn nữa phía Hoàng thượng...

Nam nhân thời đại này cũng không khác biệt lắm, nếu ngày cả Cận Thiệu Khang nàng không thể tin thì còn có thể là ai? Con nàng đã có, có con thì có gia đình, cuộc sống sau này sẽ không cô độc, chỉ là không có tình yêu nhưng còn nhiều chuyện để làm.

Hơn nữa nàng còn có lo lắng khác. Bất kể nàng có muốn lấy ai chỉ sợ hoàng đế cũng sẽ ngăn cản lại. Người này có tính chiếm hữu đáng sợ, mình không có được thì cũng sẽ không để ai có được. Đến lúc đó sẽ chỉ càng mệt mỏi, chẳng bằng nàng không lấy ai, chỉ cần nàng truyền tin ra ngoài rằng nàng không muốn lấy chồng, toàn tâm toàn ý cho y thuật thì hẳn chắc sẽ chẳng thể cưỡng ép nàng vào cung.

Thái hậu đương nhiên hiểu ý nàng:

- Rồi cũng có ngày bọn nhỏ lớn lên, rời khỏi người... lúc đó chỉ còn lại mình người

Tương Nhưộc Lan ngẩng đầu nhìn thái hậu mỉm cười:

- Đến lúc đó rồi tính

Thái hậu nhớ ra sự cố chấp của hoàng đế, không khỏi thở dài.

Chẳng lẽ để mặc Tương Nhưộc Lan cô độc mà sống? Mình đã có lỗi với phụ mẫu nàng, cũng không thể để con hại đời nàng được

Thái hậu mím chặt môi, như là hạ quyết tâm

Tương Nhưộc Lan thấy ánh mắt thái hậu lo lắng thì vội tìm đề tài khác:

- Lần này vào kinh thấy kinh thành thay đổi rất nhiều. Thời gian qua không ở cùng bọn trẻ, ngày mai ta muốn dẫn bọn chúng đi chơi một chút.

Thái hậu cười nói:

- Nghe Diệp cô nói, ngày mai Bạch mã tự ở thành Tây có hội, hẳn là rất náo nhiệt, người thử dẫn bọn trẻ đến đó xem

Tương Nhưộc Lan cười nói:

- Bọn nhỏ nhất định sẽ thích

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Cha Con

Ngày thứ hai, tiết trời nhẹ nhàng, không một gợn mây.

Bọn trẻ nghe nói được đi chơi, sáng sớm đã thức dậy, thúc giục Tương Nhưộc Lan và Tử San đi chơi.

Tương Nhưộc Lan cùng Tử San giúp bọn trẻ mặc quần áo mới. Cả hai cậu bé đều mặc áo màu lam thêu con cọp nhỏ, đầu đội mũ hình con cọp, chân đeo giày nhưng hình chân cọp, tất cả đều là nàng và Tử San tự làm. Bây giờ khả năng thêu thùa của nàng chẳng kém ai nữa.

Hai đứa trẻ vui mừng mắt sáng rỡ, nhảy múa loạn lên như hai con cọp nhỏ, vô cùng đáng yêu, khiến người ta nhìn thấy không nhịn được mà muốn ôm hôn một phen.

Thu thập thỏa đáng, Tương Nhưộc Lan cùng Tử San dẫn bọn nhỏ ra khách sạn. Lần trước nàng đã nhờ Ánh Tuyết giúp tìm phòng, trước khi tìm được phòng thì bọn họ chỉ có thể ở lại khách điểm. Thái hậu từng bảo Tương Nhưộc Lan dẫn bọn trẻ vào ở Tử trử cung nhưng Tương Nhưộc Lan cảm giác thân phận của mình giờ không phù hợp ở lại trong cung để tránh những lời đàm tiếu, điểm này thái hậu cũng hiểu nên cũng không kiên quyết.

Tiểu nhị đã chuẩn bị sẵn xe ngựa cho bọn họ, bốn người lên xe, đi về phía Bạch Mã tự.

Dọc đường đi, bọn nhỏ rất hưng phấn, vượn đầu ra ngoài xem cảnh náo nhiệt bên ngoài, nói năng lú lo, chỉ chờ linh tinh. Tương Nhưộc Lan nhớ ra thời này vốn rất quý củ, định ngăn bọn chúng lại nhưng nghĩ sau này lớn lên đi học, sẽ chẳng được tự do như thế này nữa nên để mặc bọn chúng được thoải mái

Nghĩ vậy, Tương Nhưộc Lan cũng mặc kệ hết thảy, ôm bọn nhỏ, chỉ cho bọn chúng những sự vật bên ngoài, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn chúng.

- Mẫu thân, vì sao ai đi kia phải che mặt?

- ừm... Vì nàng sợ người khác nhìn thấy mình.

Bác ca nhi quay đầu nhìn nàng:

- Sao lại sợ người khác nhìn thấy mình, là vì nàng rất xấu sao?

Khánh ca nhi nói:

- Nhất định là nàng giống Mai Tả Nhi, mặt bị rỗ rồi.

Mai Tả Nhi là một người bệnh Trương Nhược Lan từng chữa, trên mặt bị rỗ nên dùng khăn sa che mặt.

Trương Nhược Lan vội nhìn về phía nữ tử che mặt kia, hy vọng nàng không nghe được bọn trẻ nói nếu không sợ là tức chết mất

Không lâu sau đã tới Bạch mã tự.

Bạch mã tự là chùa lớn nhất hoàng thành, hương khói quanh năm. Bởi vì mỗi năm dân chúng đến bái phật rất nhiều nhưng lại không được các nhà phú quý ưa chuộng. Những danh gia vọng tộc thường đến Vân khai tự ngoài thành hơn. Nhưng miếu hội Bạch Mã tự này những nhà phú quý cũng sẽ đến, không phải vì nó náo nhiệt mà vì hôm nay, Trí Không đại sư vốn không lộ diện sẽ ra ngoài tụng kinh cho mọi người. Hơn nữa, ngày này, những quẻ cầu bình an sẽ đặc biệt linh nghiệm.

Bốn người nhà Trương Nhược Lan xuống xe đã thấy bên ngoài Bạch mã tự đông đúc, ngựa xe nối liền không dứt, ngoài chùa, những thầy tướng số, bán tranh vẽ, các đồ linh tinh rất nhiều. Những người bán hàng tươi cười không dứt, hiển nhiên là làm ăn rất tốt.

Bọn trẻ vừa xuống xe đã bị một người bán kẹo hồ lô bên cạnh hấp dẫn, đòi ăn. Trương Nhược Lan mua cho bọn chúng, còn chưa ăn được mấy miếng bọn trẻ đã bị người bán điều phía trước thu hút, mỗi đứa cầm một chiếc điều không chịu buông tay. Trương Nhược Lan thấy bọn chúng vui vẻ thì mua điều cho bọn chúng.

Lúc này, Trương Nhược Lan nghe được hai phụ nhân bên cạnh nói:

- Người đã cầu bùa bình an chưa?

- Vẫn chưa

- Thế còn không mau đi đi, cẩn thận đến muộn là không còn nữa

- Ta phải đi nhanh mới được, hôm nay đến đây là để xin bùa bình an mà.

Trương Nhược Lan thấy các nàng nói đầy thành kính thì hỏi:

- Hai vị tỷ tỷ, bùa bình an này thiêng không?

Một phụ nhân thấy nàng khí độ bất phàm thì cười nói:

- Đương nhiên, Trí Không đại sư tự mình đọc kinh, xin bùa bình an đó

Sau đó nhìn thấy hai cậu nhóc sau Trương Nhược Lan thì cười:

- Con của người đáng yêu quá, nhất định phải cầu cho bọn chúng đi. Mỗi năm ta đều cầu cho nữ nhi ta, nó rất khỏe, chẳng mấy khi bị bệnh. Thôi không nói nữa, ta đi đây.

Trương Nhược Lan bởi vì bản thân gặp tao ngộ nên cũng có chút tin những điều này. Thấy phụ nhân nói như vậy thì hơi động lòng, nàng quay đầu nhìn đám người đông đúc vào Bạch mã tự rồi nói với Từ San:

- Ta đi cầu bình an cho bọn nhỏ, bên trong rất nhiều người, bọn nhỏ đi vào sợ sẽ bị thương. Người trông chừng bọn trẻ, ở ngoài chờ ta

Vừa nói vừa chỉ một gốc cây đại thụ, người tương đối vắng.

Từ San gật đầu đồng ý, Trương Nhược Lan nhìn bọn họ đi về phía cây đại thụ, hít sâu một hơi rồi xông vào đám người.

Trong lúc Trương Nhược Lan thành công chen vào đám người thì Cận Thiệu Khang cũng đi ra ngoài cửa Bạch mã tự.

Hôm nay hắn cùng mẫu thân tới nơi này xin xăm. Mẫu thân đang nhờ Trí Không đại sư đoán xăm, hắn chán cảnh đông đúc bên trong nên đi ra ngoài hít thở.

Đi ra Bạch mã tự thì thấy dưới gốc hòe đối diện có một tiểu cô nương nắm tay hai đứa bé giống nhau như đúc.

Trang phục bọn trẻ giống như con cạp, mặt mũi hồng hào, hai mắt linh động, vô cùng đáng yêu.

Hải tử Nhược Lan sinh cho hấn hấn là cũng lớn như vậy rồi.

Lòng hấn vừa chua xót vừa mềm lại. Hôm qua Ánh Tuyết nói cho hấn biết Nhược Lan sinh cho hấn một cặp song sinh, hấn lập tức chạy tới khách điểm nhưng không gặp bọn họ. Hôm nay định đi nhưng lại bị mẫu thân kéo tới đây. Hấn tạm thời không muốn nói chuyện này cho mẫu thân vì sợ khi bà biết thì sẽ nghĩ mọi cách giành giật bọn trẻ về, làm như thế Nhược Lan sẽ rất đau lòng.

Vừa nghĩ đến con, lòng hấn nóng lên, hận không thể lập tức đến khách sạn tìm bọn trẻ.

Hấn đã có con rồi, thì ra hấn đã làm cha được năm năm, nhưng hấn lại chẳng hay biết gì.

Đều do mình, nếu năm đó mình không làm ra loại chuyện hạ lưu đó thì Nhược Lan nhất định còn ở bên mình, bọn nhỏ sẽ không rời khỏi hấn để mà đã 5 tuổi còn không biết ai là phụ thân.

Mình có thể lấy lại không?

Vừa nghĩ đến những lời Ánh Tuyết nói lại, lòng hấn lạnh xuống.

Đúng lúc này, một cậu bé đột nhiên kêu lên. Thì ra một trận gió vừa qua đã thổi chiếc điều của cậu bé lên cây. Cậu bé đó nóng nảy, mặt đỏ bừng lên, mắt sắp khóc. Cậu nhóc nghiêm trang bên cạnh nhẹ giọng an ủi hấn, vừa mượn một chiếc ghế của một người buôn bán bên cạnh, tự mình trèo lên nhưng không đủ cao. Tiểu cô nương cũng tới giúp nhưng vẫn không lấy được.

Tiểu hải tử đó bủn rủn môi, nước mắt vòng quanh. Tiểu hải tử còn lại đưa chiếc điều của mình cho hấn.

Cận Thiệu Khang thấy thế, trong lòng đột nhiên có tâm tình kì quái, hấn không tự chủ được đi về phía hai cậu nhóc, nghe được hai cậu nhóc nói chuyện.

- Đây là điều của ca ca, Khánh ca nhi không lấy

- Không sao, đây là trò chơi trẻ con, ca ca đã lớn, không chơi cũng không sao.

Cận Thiệu Khang vốn đang buồn bực cũng phải phì cười.

Hai tiểu hải tử nghe tiếng cười, quay đầu lại đã thấy Cận Thiệu Khang cao lớn đứng đó. Hai tiểu hải tử ngẩng đầu, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn

Lại một bá bá cao lớn như núi a...

Hai mắt Khánh ca nhi sáng bừng, đi tới kéo góc áo Cận Thiệu Khang, ngửa đầu nhìn hấn, hai mắt cười cong cong, ngọt ngào kêu một tiếng:

- Bá bá.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn cậu bé cười như tiểu hồ ly, đột nhiên cảm thấy thật quen thuộc, nụ cười này đã từng gặp qua ở đâu?

Hấn ngồi xổm xuống nhìn cậu bé, cười nói:

- Có chuyện gì?

Khánh ca nhi tươi cười như mật ngọt:

- Bá bá, người thật oai phong

Bên cạnh, Bác ca nhi đen mặt, lặng lẽ nói với Tử San:

- Đệ đệ thật giỏi hoạt.

Tử San bung miệng cười.

Cận Thiệu Khang ý cười càng sâu. Một cậu bé thật thú vị

- Ừm, ta biết ta rất oai phong

Khánh ca nhi chỉ vào chiếc điều trên cây, cười thật đáng yêu:

- Bá bá uy vũ như vậy, nhất định có thể lấy lại chiếc điều cho ta.

Cận Thiệu Khang nhìn má lúm đồng tiền bên má hấn, lòng đột nhiên mềm mại như muốn hòa tan ra. Một khắc này, hấn cảm giác, dù cậu bé muốn sao trên trời hấn cũng sẽ hái xuống cho cậu bé.

Hắn đứng lên:

- Được, bá bá lấy cho người

Nói xong, hắn tung người nhảy lên, chỉ trong nháy mắt đã lấy được chiếc điều quay lại đưa tới trước mặt Khánh ca nhi, động tác nhanh nhẹn, đẹp mắt.

Hai cậu bé mở to mắt nhìn hắn, trong mắt đầy sùng bái. Bác ca nhi vốn đứng một bên cũng bất giác tiến đến gần.

Cận Thiệu Khang thấy cậu bé mãi không cầm lấy chiếc điều thì không nhịn được hỏi:

- Sao thế?

Khánh ca nhi không chớp mắt nhìn Cận Thiệu Khang. Một lát sau oa lên một tiếng, cảm khái nói:

- Bá bá, người thật là lợi hại

Bác ca nhi về mặt kích động:

- Bá bá biết bay sao, thật tuyệt vời

Hai cậu bé phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn chiếc điều.

Cận Thiệu Khang được bọn trẻ nhìn bằng ánh mắt sùng bái thì lảng lảng, đột nhiên cảm giác mình đã làm được một chuyện rất tuyệt vời.

Cho dù năm đó đánh giặc thắng lớn dường như cũng không tự hào như vậy.

Hai cậu bé nhìn nhau rồi rất ấn ý vươn tay ôm lấy chân Cận Thiệu Khang, đáng yêu nói:

- Bá bá, dạy ta bay với

Từ San ở bên không nhịn được, đi tới nhéo tai hai cậu bé, ra vẻ nghiêm túc nói:

- Mau buông tay, quá không quy củ

Sau đó nhìn Cận Thiệu Khang xin lỗi.

Hai cậu bé kêu lớn, thực ra Từ San không dùng sức mạnh nhưng bọn trẻ rất giáo hoạt, biết làm thế Từ San sẽ đau lòng.

Nhưng Từ San còn chưa kịp mềm lòng thì Cận Thiệu Khang đã đau lòng một cách kì lạ, hắn vội nói:

- Không sao, cô nương đừng để ý.

Từ San buông tay, hai cậu nhóc cười hí hí trốn sau lưng Cận Thiệu Khang, vươn đầu làm mặt quỷ với Từ San khiến Từ San vừa tức vừa buồn cười.

Cùng lúc đó, Trương Nhượng Lan bị xô đẩy trong đám người, sắp nhận được bữa bình an trong tay Trí Không đại sư. Đột nhiên có người đẩy nàng sang một bên, Trương Nhượng Lan trở mắt nhìn bữa bình an đó bị người khác lấy đi.

Trương Nhượng Lan nổi giận, xắn tay áo, nhũn mày, tức giận nghĩ, ta không tin ta không thắng được đám người da vàng các người nhưng lập tức nhớ ra, mình cũng là tộc người da vàng, sự thật bị thương (Nguyên gốc là Âu Ba Tang, chả hiểu Châu Âu, Cha và cây dâu thì nó ra tộc người giê, ai biết chỉ giáo na)

Được, mọi người đều như nhau, xem ai lợi hại

Trương Nhượng Lan hít sâu một hơi, chen vào đám người, đẩy mấy phụ nhân bên cạnh ra, vọt thẳng tới trước.

Cách đó không xa, Tả Bá Xương và Đồng Tử Hằng đi tới, Đồng Tử Hằng nhanh mắt thấy hết cảnh này. Hắn chỉ vào Trương Nhượng Lan đang ra sức chen lấn trong đám người, cười nói với Tả Bá Xương:

- Đồ đốc, nhìn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Ba Người

Tà Bá Xương nhìn theo hướng Đồng Tử Hằng chỉ, chỉ thấy Trương Nhược Lan nghiêng răng nghiêng lợi đẩy những người bên cạnh ra. Có phụ nhân khỏe mạnh định đẩy nàng ra nhưng nàng nhún mào đẩy mạnh phụ nhân đó, phụ nhân đó thua hùng hổ nhìn, Trương Nhược Lan quay lại nhếch miệng cười khiến người đó tức đến trợn tròn mắt

Tà đô đốc vẫn lạnh lùng nhìn thấy cảnh này thì không nhận được mà phì cười. Đồng Tử Hằng bên cạnh cười lớn, nói với hắn:

- Cuối cùng ta đã biết vì sao người muốn nữ nhân này, quả thật rất đặc biệt. Bình thường nghiêm trang, lạnh lùng, thì ra cũng có lúc thú vị như vậy, thật hay.

Tà Bá Xương quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt một cái, Đồng Tử Hằng vội bưng miệng, cười khan nói:

- Ta chỉ nói vậy thôi, ta vẫn thích nữ nhân ôn nhu đa tình hơn, nữ nhân kiểu này ta không thưởng thức được.

Lúc này Tà Bá Xương mới quay đầu đi.

Bên kia, Trương Nhược Lan đã cướp được mấy tấm lụa bình an, hăng hái đi ra ngoài.

Tà Bá Xương thấy thế vội đi lên, Đồng Tử Hằng theo sau.

Trương Nhược Lan đang vui vẻ đi, đột nhiên phía trước có người cản đường nàng. Nàng ngẩng đầu lên, thì ra là khuôn mặt dạ xoa của Tà Bá Xương.

Thật ra, người này cũng không quá xấu, ngược lại, khách quan mà nói, ngũ quan của hắn rất có khí chất, đường nét cứng rắn như tượng thần Hy Lạp nhưng ánh mắt hắn quá ngoan độc, hơn nữa hắn lãnh huyết vô tình, sát phạt quyết đoán và vết sẹo của hắn khiến người ta không thấy hắn đẹp mà chỉ thấy hắn lạnh lùng. Ai này không rét mà run tựa như thấy quỷ dạ xoa vậy.

Trương Nhược Lan tắt nụ cười, mặt trầm xuống. Sao đi đâu cũng đụng phải hắn?

Đối phương tước vị cao lại hẹp hòi, Trương Nhược Lan không muốn đắc tội, chỉ khẽ nói:

- Tà đô đốc đến xin thăm?

Vốn là câu nói bình thường nhưng lại khiến cho Tà dạ xoa xấu hổ, Đồng Tử Hằng thì đứng một bên cười trộm.

Tà đô đốc vốn là người chẳng coi nữ nhân vào mắt nay lại tới chùa xin quẻ nhân duyên, như thế đủ khiến Đồng Tử Hằng cười đến rụng răng.

Trương Nhược Lan thấy bọn họ cổ cổ quái quái thì không để ý nữa, nàng nói:

- Bọn trẻ ở bên ngoài chờ ta, ta không tiếp nữa.

Nói xong xoay người bước đi.

Nhưng Tà Bá Xương lại đi theo nàng, lạnh lùng nói:

- Đã lâu không gặp bọn trẻ rồi.

Trương Nhược Lan không để ý đến hắn, tiếp tục đi. Phía sau lại truyền đến tiếng hắn:

- Cầu bùa bình an? Là cho bọn trẻ?

Trương Nhược Lan ừm một tiếng

- Phụ nhân hình như vẫn nợ bản đô đốc một lời giải thích?

Tà đô đốc đằng sau đột nhiên nói.

Trương Nhược Lan dừng bước, quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Dân phụ phải giải thích gì với đô đốc?

Tà Bá Xương liếc nàng một cái, sắc mặt lạnh lùng vô cùng, rõ ràng là mặt trời rực rỡ nhưng xung quanh hắn đều âm u vô cùng.

- Ví dụ như quả phụ Kiều phụ nhân sao lại thành thê tử từng hòa ly của An Viễn hầu? Phụ nhân không thấy là đã lừa gạt bản đô đốc sao?

Trương Nhược Lan cười cười:

- Trước giấu điểm thân phận chỉ là kẻ quyền nghi để hành tẩu bên ngoài, cho dù Tả đô đốc nhất thời bị ta che mắt...

Nàng nhìn hấn, ngưng cười:

- Nhưng với Tả đô đốc mà nói thì có tồn thất gì?

Tương Nhượng Lan xoay người rời đi.

Tả Bá Xương nhìn bóng lưng nàng, mím chặt môi, ngực phập phồng. Đồng Tử Hằng đứng bên lăm lăm:

- Nữ nhân này đúng là hai mặt nhưng sao lúc nào đối mặt với đô đốc cũng đều lạnh lùng như thế?

Tả Bá Xương tức giận quay phắt lại, Đồng Tử Hằng vội lui ra phía sau, khề tát miệng:

- Lắm miệng, lắm miệng

Tả Bá Xương đi theo Tương Nhượng Lan ra ngoài.

Ngoài chùa, Cận Thiệu Khang vừa chờ mẫu thân vừa nói chuyện với bọn trẻ.

Từ San ở bên nhìn bọn họ, trong lòng có chút kỳ quái. Kỳ thật, hai đứa trẻ không phải là ai cũng dễ quen thân. Lúc đầu Tả đô đốc cũng phải tiếp xúc một thời gian, Đồng Tử Hằng cố gắng dỗ dành mới khiến bọn trẻ dần tiếp nhận Tả đô đốc. Nhưng bọn họ và nam nhân này dường như đặc biệt có duyên. Chỉ một chốc lát bọn trẻ đã kể mọi chuyện với hấn. Tên là gì? Trước kia ở đâu? Thích nhất thứ gì? Cái gì cũng nói ra mà nam nhân đó dường như cũng đặc biệt kiên nhẫn với bọn trẻ.

Ánh mắt Từ San nhìn Cận Thiệu Khang càng lúc càng cảnh giác bởi vì Tương Nhượng Lan từng nói qua, có kẻ lừa gạt rất biết cách dỗ trẻ con. Chẳng lẽ người này có ý đồ xấu.

Nàng trong lòng có chút vội vã nhưng ngại nam tử này có vợ, nàng không ngừng nhìn về phía cửa chùa, cuối cùng phát hiện thấy bóng dáng Tương Nhượng Lan. Như gặp được cứu tinh, vội vẫy tay áo kêu lớn:

- Tỷ tỷ.

Hai cậu bé nghe nàng gọi thì cũng nhìn ra cửa chùa, thấy Tương Nhượng Lan thì nhảy nhót hò reo:

- Mẫu thân.

Cận Thiệu Khang cũng ngừng đầu nhìn, vừa nhìn thì không khỏi ngạc nhiên.

Hấn chậm rãi đứng lên, nhìn về phía bóng người quen thuộc đó.

Chỉ thấy nàng mặc áo màu xanh thêu hoa, quần trắng, xiêm y uyển chuyển làm nổi bật đường cong của nàng. Nàng nhìn bọn trẻ tươi cười, ánh nắng dịu dàng chiếu lên người nàng khiến nụ cười nàng như tỏa nắng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, cách một con đường, đám người qua lại, nụ cười nàng đâm thẳng vào lòng hấn. Một khắc này, xung quanh trở nên thật yên tĩnh.

Hấn bất giác mím cười.

Nhượng Lan.....

Sau đó, nàng cũng thấy hấn, nụ cười dần tắt đi. Nàng dừng bước đứng đó, ánh mắt như có thiên ti vạn lũ quán lấy hấn.

Cách một con đường, cách những đám người qua lại, hai người lẳng lặng nhìn đối phương, ánh mắt trời chiếu lên người đối phương, những người bên cạnh như trở nên vô hình.

Cận Thiệu Khang kích động, định tới bên nàng nhưng vừa bước được hai bước đã thấy Tả Bá Xương từ sau đi tới, như đang nói gì với nàng, nàng hơi quay đầu đi.

Cận Thiệu Khang dừng bước, sự kích động trong lòng dần ổn định.

Bọn họ cùng tới?

Ánh mắt Cận Thiệu Khang lạnh lùng.

Đã năm năm, những gì xảy ra với nàng hấn đều không biết.

Tả Bá Xương cũng nhanh chóng phát hiện Cận Thiệu Khang. Hấn nhìn Cận Thiệu Khang một hồi rồi khẽ cười, đi về phía hấn. Tương Nhượng Lan đi sau

hắn.

Tà Bá Xương đi tới trước mặt Cận Thiệu Khang cười nói:

- Hầu gia, cũng tới xin xâm?

Cận Thiệu Khang bình thần nhìn hắn, nhàn nhạt cười:

- Cùng gia mẫu đến xin xâm. Còn đồ đốc?

Tà Bá Xương hơi liếc phía Trương Nhược Lan đang đi tới chỗ bọn trẻ rồi nói:

- Cũng như Hầu gia

Lời tuy không sai nhưng động tác này của hắn khiến Cận Thiệu Khang hiểu lầm là hắn cùng Trương Nhược Lan đến xin xâm.

Lòng Cận Thiệu Khang trầm xuống. Quan hệ của bọn họ đã phát triển đến nước này? Cận Thiệu Khang lướt qua hắn, đi tới bên Trương Nhược Lan. Giờ có việc khiến hắn quan tâm hơn hết thảy.

Hắn cười với hai cậu bé, lập tức hai cậu bé cũng cười lại với hắn

- Nhược Lan, đây là con của nàng? Hắn hỏi Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Lòng Cận Thiệu Khang đột nhiên xuất hiện tâm tình phức tạp, hắn nhìn hai đứa bé, ánh mắt vô cùng nóng ấm.

Thì ra bọn trẻ chính là con của mình, không trách hắn luôn cảm thấy thật quen thuộc. Khánh ca nhi cười rộ lên chẳng phải giống Trương Nhược Lan như đúc sao?

Lòng hắn vừa kích động vừa đau đớn đến muốn nổ tung.

Lúc này, Tà đồ đốc đứng bên đột nhiên gọi:

- Khánh ca nhi, Bác ca nhi.

Hai cậu bé thấy Tà đồ đốc thì cười chạy tới, vui mừng kêu:

- Đồ đồ, đồ đồ

Tà Bá Xương cúi người bế bọn trẻ lên, bọn trẻ cười lớn giật giật tóc hắn.

Khánh ca nhi cười nói:

- Đồ đồ, người đã đồng ý dạy ta học bắn tên

Bác ca nhi nói:

- Ta muốn học dùng trường đao

Sắc mặt Tà Bá Xương ôn hòa:

- Đã đồng ý với các người ta quyết không nuốt lời.

Cận Thiệu Khang nhìn bọn trẻ thân thiết với hắn, tim như bị bóp chặt.

Trương Nhược Lan nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn liền đi tới trước mặt Tà Bá Xương, nói với bọn trẻ:

- Mau xuống đi, Tà đồ đốc bận rộn, há có thể chơi đùa cùng các người, đừng làm phiền đồ đốc.

Tà Bá Xương lạnh lùng nhìn nàng một cái, khẽ hừ một tiếng, buông bọn trẻ xuống.

Trương Nhược Lan dẫn bọn trẻ đến chỗ Tử San, nhất thời ba người không ai nói gì

Đúng lúc này, một lão phu nhân mặc áo xanh đậm thêu hoa được hai nữ tử đỡ đi ra Bạch mã tỵ. Trong đó, một nữ tử mặc áo hồng nhìn quanh một chút, phát hiện Cận Thiệu Khang ở bên kia đường, chỉ vào hắn nói với lão phu nhân:

- Thái phu nhân, Hầu gia ở đó.

Tương Nhựt Lan cùng Cận Thiệu Khang nhìn qua. Cận Thiệu Khang ngậy người, vội chạy về phía thái phu nhân. Đi được hai bước, hắn quay đầu lại nói với Tương Nhựt Lan trước mặt Tả Bá Xương:

- Ta sẽ đến tìm nàng

Giọng nói kiên quyết không để nàng từ chối, sau đó cáo từ Tả Bá Xương. Tả Bá Xương vẫn lẳng lặng vãi hắn một cái.

Tương Nhựt Lan nhìn hắn đi tới phía thái phu nhân ở đối diện. Nữ tử lúc đầu gọi tên hắn ngẩng đầu nhìn hắn cười nhưng Cận Thiệu Khang không để ý đến nàng. Hắn đi tới bên thái phu nhân, nói gì đó rồi đỡ bà đi, dường như không muốn để bà ở lại đây lâu.

Lão phu nhân đi hai bước, đột nhiên dừng bước, đẩy tay Cận Thiệu Khang, xoay người, ánh mắt như điện nhìn về phía Tương Nhựt Lan.

Bà thấy Tương Nhựt Lan rồi thì trầm mặt:

- Tương Nhựt Lan, đúng là ngươi

Giọng nói dù không lớn nhưng từng câu từng chữ rõ ràng truyền tới tai Tương Nhựt Lan.

Tương Nhựt Lan mặt không đổi sắc, cách một con đường thi lễ:

- Thái phu nhân.

Cận Thiệu Khang bước lên, kéo tay thái phu nhân, khẩn cầu nói:

- Mẫu thân, chúng ta về thôi.

Thái phu nhân hung hăng đẩy tay hắn ra, gắt gao nhìn Tương Nhựt Lan, đi thẳng về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Cháu

Thái phu nhân tức giận đi tới chỗ Tương Nhựt Lan. Cận Thiệu Khang vội vàng đi theo sau bà.

Tương Nhựt Lan đứng ở nơi đó nhìn thái phu nhân, năm năm không gặp, tóc thái phu nhân bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, hai mắt mờ đi, sắc mặt cũng không hồng nhuận như trước. Hiển nhiên, năm năm này cuộc sống của bà chẳng mấy vui vẻ.

Tương Nhựt Lan bình tĩnh nhìn bà đi tới phía mình.

Bọn trẻ bị sắc mặt của thái phu nhân dọa vội trốn sau Từ San. Tả Bá Xương hơi lui bước, chấp tay sau lưng lạnh lùng nhìn. Hắn muốn hiểu thêm về Tương Nhựt Lan, đây là một cơ hội tốt nên hắn rất hứng thú. Tương Nhựt Lan sẽ làm gì trước tình huống này.

Thái phu nhân đi tới cách nàng hai thước thì dừng lại, Liễu Nguyệt đỡ bà. Sắc mặt thái phu nhân âm trầm, trừng mắt nhìn Tương Nhựt Lan, người hơi run run

- Tương Nhựt Lan, ngươi còn có mặt mũi quay lại. Thái phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi

Thái phu nhân mặc dù nói năng khó nghe nhưng nói thế nào bà cũng là nãi nãi của con mình. Tương Nhựt Lan không muốn trước mặt hai con đôi co với bà.

Tương Nhựt Lan nhìn thái phu nhân, hơi cúi người:

- Nhựt Lan không quá rầy nhầy húng của thái phu nhân, Nhựt Lan đi trước. Nói rồi xoay người bước đi

- Đứng lại. thái phu nhân khế quát: - Sao thế, ngươi chột dạ? Không dám đối mặt với chúng ta?

Tương Nhựt Lan ngẩng đầu nhìn bà, chỉ thấy thái phu nhân chỉ tay về mình sắc mặt âm trầm, vì tâm tình quá kích động mà khóe môi run run.

- Nữ nhân lãnh huyết vô tình như ngươi còn quay lại làm gì. Ngươi hại con ta như vậy, hại Cận gia chúng ta thành trò cười trong hoàng thành

Thái phu nhân tròn tròn mắt, mặt đỏ bừng.

Năm năm qua, thái phu nhân chịu nhiều áp lực và khổ sở, một khắc nhìn thấy Trương Nhược Lan bà không nhịn được, đều nói hết ra. Bởi vì nàng mà con bà chịu bao đau khổ? Chẳng những thân thể gầy yếu mà chuyện hôn sự cũng lơ đãng, hơn nữa dường như Hoàng thượng vì thế mà xa lánh hẳn. Bà và Yên Nhiên cũng chỉ đành giả bộ mắt nhắm tai nghe với lời chê cười của bên ngoài.

Những thứ con dùng cả tính mạng để đánh đổi lấy chỉ vì sự lãnh huyết vô tình của nàng mà bị hủy trong chốc lát.

Bọn họ đối với nàng không tốt? Bà đón nhận nàng, giao toàn bộ quyền hành trong nhà cho nàng, con càng nghe lời nàng, chỉ vì con qua đêm trong phòng thiếp thất một đêm mà nàng bắt kẻ mọi thứ, đẩy Cận gia vào con đường này.

Vừa nghĩ những đau đớn mấy năm nay mà con phải chịu, nếu không có kỳ thân phận thì chỉ e thái phu nhân đã xông lên tát nàng rồi

Liễu Nguyệt thấy thái phu nhân có chút mất lý trí vội nhỏ giọng nhắc nhở:

- Thái phu nhân, người ở nơi đông người...

Thái phu nhân chăm chú nhìn Trương Nhược Lan, cười lạnh:

- Nhiều người thì sao? Vì nàng mà Cận gia chúng ta đã mất hết thể diện, giờ ta muốn người đời nhìn rõ sự âm độc của nàng

Thời gian này con bị đau đớn bao nhiêu thì bà hận Trương Nhược Lan bấy nhiêu

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân càng nói càng quá đáng thì vội bước lên cản trước mặt thái phu nhân, hấn đỡ tay thái phu nhân, nhỏ giọng nói:

- Mẫu thân, đừng nói nữa, đều là ta sai, không thể trách Nhược Lan, chúng ta về thôi.

Hắn không nói không sao, vừa nói lại khiến thái phu nhân kích động hơn. Bà nhìn khuôn mặt tiều tụy của con, mặt đỏ bừng:

- Đến giờ ngươi còn giúp nàng, ngươi nhìn chính mình đi... t

Trong lòng khó chịu được nói không nên lời.

Bà chỉ Trương Nhược Lan:

- Ngươi lợi hại, ngươi lợi hại. Trương Nhược Lan, đồ đàn bà ác độc

Bà ít khi tranh chấp với ai, nói qua nói lại cũng chỉ có ngần đó câu nhưng từng từ từng chữ đều hiện rõ hận ý của bà.

Sắc mặt Trương Nhược Lan trắng bệch nhưng nàng có thể làm gì? Trên đường cái, có nhiều người như vậy, cãi cọ với bà trước mặt bọn trẻ? Nàng nghĩ mau mau rời khỏi đây

Thấy nàng muốn đi, thái phu nhân tức giận đẩy tay Cận Thiệu Khang ra, xông lên nắm tay Trương Nhược Lan:

- Ngươi chó đi. Ngươi muốn chạy sao? Chột dạ à?

Mười ngón tay bà nắm chặt tay Trương Nhược Lan đến phát đau. Cận Thiệu Khang vội tới kéo mẫu thân ra nhưng cuối cùng không dám động thủ, cũng chẳng làm được gì.

Nhìn đôi mắt đầy phẫn hận của thái phu nhân, nhìn Cận Thiệu Khang cố gắng bảo vệ mình. Trương Nhược Lan đau đớn, bà ngẩng đầu, nhìn thẳng thái phu nhân, nhẹ nhàng nói:

- Thái phu nhân, ngươi cũng là nữ nhân, biết là hòa ly với nữ nhân mà nói là việc nghiêm trọng thế nào... nếu ngươi có nghĩ cho ta một chút thì giờ sẽ không nói những lời này. Thôi đi... Nàng cúi đầu: - Nhiều lời vô ích, hôm nay chúng ta đã không còn quan hệ, thái phu nhân cần gì như thế...

Thái phu nhân ngẩng người nhất thời không nói gì nhưng vẫn không buông tay. Đúng lúc này, một bóng người bé nhỏ đột nhiên xông lên dùng sức đẩy thái phu nhân ra, lớn tiếng nói:

- Không cho đánh mẫu thân ta, không cho coi thường mẫu thân ta, ngươi là đồ xấu xa.

Thái phu nhân nghe tiếng cúi đầu thấy một cậu bé khoảng 4,5 tuổi đang cố sức đẩy chân mình. Tuy còn nhỏ nhưng sức không nhỏ, nếu không có Cận Thiệu Khang ở bên đỡ thì có lẽ mình đã ngã.

Còn chưa lấy lại tinh thần, một cậu bé khác giống hệt cậu bé nọ xông lên, kéo áo bà hét:

- Buông mẫu thân ta ra

Thái phu nhân kinh ngạc nhìn hai đứa bé, bắt tri bắt giác buông lỏng tay. Khi này chỉ lo mắng Trương Nhược Lan mà không để ý đến hai cậu bé.

Hai cậu bé thấy bà buông tay thì đều lùi lại đứng trước Trương Nhược Lan, tức giận nhìn bà.

Trong đầu thái phu nhân hoảng loạn, một hồi lâu mới tỉnh táo lại. Bà nhìn hai cậu bé, nghi hoặc vô cùng, hỏi Trương Nhược Lan:

- Đây là hài tử của người?

Sắc mặt Cận Thiệu Khang hơi biến, kéo tay mẫu thân đi về:

- Mẫu thân, mọi người đều nhìn kia, chúng ta về đi

Thái phu nhân gỡ tay hấn, xoay người đi tới trước mặt bọn nhỏ, ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn hai cậu bé, hỏi Trương Nhược Lan:

- Bọn trẻ bao nhiêu tuổi rồi?

Trương Nhược Lan vốn tức bà làm nhục mình trước mặt mọi người, không muốn cho bà biết nhanh như thế nhưng nhìn mái tóc bạc của bà, trong lòng mềm lại, khẽ nói:

- Sắp 5 tuổi rồi

- 5 tuổi...

Giọng bà khẽ run run, bà vươn tay muốn sờ mặt Bác ca nhi nhưng Bác ca nhi lạnh lùng quay đầu, cảnh giác nhìn bà. Còn Khánh ca nhi trốn sau lưng Trương Nhược Lan, làm mặt quỷ với bà.

Thái phu nhân không so đo điều đó, lúc này, trong lòng bà chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Hai cậu bé sắp năm tuổi, nàng rời đi đã năm năm, tính thời gian, hai đứa trẻ này rất có thể là cháu của bà.

Bà không chớp mắt nhìn hai cậu bé, càng nhìn càng thấy bọn trẻ giống Cận Thiệu Khang, cái mũi đó, lông mi đó chẳng phải giống Cận Thiệu Khang như đúc.

Lửa giận trong lòng được sự mừng rỡ khôn cùng thay thế.

Bà còn đang định hỏi tiếp thì Trương Nhược Lan đã mang bọn trẻ rời đi.

Thái phu nhân vội vàng đuổi theo:

- Chờ một chút, chờ một chút

Thái độ hoàn toàn bất đồng. Nhưng Trương Nhược Lan không dừng lại, cùng Tử San bế con vội vã rời đi.

Nàng hào phóng cũng có hạn, hôm nay nàng không có tâm tình để bọn họ nhận nhau.

Thái phu nhân đuổi theo vài bước thì vấp ngã, suýt té xuống, may mà Cận Thiệu Khang đỡ kịp.

Thái phu nhân quay đầu, chỉ về phía Trương Nhược Lan rời đi, lo lắng nói:

- Mau, Hài gia, mau đuổi theo bọn họ, người có thấy đứa bé đó không? Có lẽ đó là huyết mạch của chúng ta đó.

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân đuổi theo mà mệt mỏi, ánh mắt vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhớ lại những năm qua mẫu thân buồn lòng vì hấn, hấn không nở gạt bà

- Hai đứa trẻ đó quả thật là con của ta. Nhược Lan đi không bao lâu thì có thai, nàng một mình sinh con, nuôi chúng khôn lớn.

- Thật sự là cháu của ta

Nếu Cận Thiệu Khang đã khẳng định thì thái phu nhân không ngoài nghi nữa. Bà vừa khóc vừa cười, trong lòng đích hưng phấn không biết nên biểu đạt ra sao. Bà đã già, thân thể dần yếu đi mà Cận Thiệu Khang thì cô chấp, vốn tưởng rằng đến khi chết cũng không có cháu bé mà nay ông trời lại cho bà niềm vui lớn như vậy.

Trong nháy mắt, hận ý với Trương Nhược Lan giảm đi không ít

Liễu Nguyệt thấy thái phu nhân vui vẻ thì vội chúc mừng:

- Chúc mừng thái phu nhân, có hai đứa cháu thông minh lanh lợi như vậy, lại còn là song sinh, thái phu nhân thật có phúc.

Thái phu nhân cười không khép miệng lại, bà kéo tay Cận Thiệu Khang:

- Người đi tìm Nhượng Lan, đón bọn họ quay lại. Người nói với Nhượng Lan, chuyện quá khứ ta không so đo nữa (nực cười quá), chỉ cần nàng quay lại thì mọi thứ sẽ như trước kia.

Vừa nói vừa thở dài:

- Nàng rời khỏi Cận gia mà còn sinh hạ hài tử cho Cận gia, nhiều năm qua một mình nuôi bọn trẻ hẳn chịu không ít khổ cực, sớm biết vậy ta đã không mắng nàng.

Thái phu nhân trước vẫn hận Tương Nhượng Lan, chỉ hận không thể giết nàng nhưng giờ biết nàng sinh hài tử cho Cận gia, tâm nguyện suốt bao năm được thỏa mãn, một khắc này, bà chẳng so đo gì nữa. Những gì Tương Nhượng Lan làm cũng không đáng hận như thế, chỉ cần bọn trẻ quay lại, gọi bà một tiếng nãi nãi thì chẳng có gì là quan trọng.

Cận Thiệu Khang nhìn bộ dáng hưng phấn của mẫu thân trong lòng cười khổ. Mẫu thân tưởng rằng chỉ cần bà tha thứ Nhượng Lan sẽ quay lại nhưng không biết rằng Nhượng Lan căn bản không muốn trở lại. Sự thật chứng minh, mấy năm qua không có hắn mà nàng vẫn sống tốt, cũng có thể nuôi dưỡng bọn họ rất tốt.

Nhưng hắn không đành lòng để mẫu thân thất vọng.

- Mẫu thân, chúng ta về đã, việc này từ từ nói

- Người nhất định phải đón cháu ta về

Cận Thiệu Khang đỡ thái phu nhân đi về phía xe ngựa, đột nhiên phát hiện Tả đô đốc không còn nơi đó.

Lòng Cận Thiệu Khang căng thẳng, nhất định là hắn cùng Tương Nhượng Lan rời đi...

Vừa nghĩ đến hắn nhẹ nhàng an ủi bên Nhượng Lan, Cận Thiệu Khang thấy người như muốn nổ tung.

Nếu hắn không thể mang Tương Nhượng Lan trở về thì sẽ có một ngày Nhượng Lan lấy người khác, tựa vào lòng nam nhân khác.

Không được, sao hắn có thể dễ như thế. Giữa hắn và Nhượng Lan có rất nhiều kỉ niệm, còn có hài tử, hắn sao có thể trơ mắt nhìn nàng tựa đầu vào lòng nam nhân khác.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn phía Tương Nhượng Lan rời đi, lưng thẳng tắp, ánh mắt vô cùng kiên nghị

Hắn nhất định sẽ tìm nàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Khuất Phục

Tả đô đốc quả thật là theo sau Tương Nhượng Lan nhưng không như Cận Thiệu Khang nghĩ rằng sẽ nhẹ nhàng an ủi Tương Nhượng Lan. Nếu hắn có tâm tư tình tứ này thì đã không phòng không gối chiếc suốt ngần ấy năm

Hắn nhìn Tương Nhượng Lan đang chuẩn bị lên xe ngựa nói:

- Không ngờ người vẫn khoan dung với bọn họ như thế, chẳng giống người chút nào.

Nàng không phải là người bị mắng mà không đáp trả.

Tương Nhượng Lan đầu tiên giúp Từ San bế bọn nhỏ lên xe rồi xoay người lạnh lùng nói với hắn:

- Tả đô đốc và dân phụ gặp qua mấy lần? Đừng tỏ vẻ rất hiểu dân phụ. Thật ra dân phụ và đô đốc chẳng hề quen thân

Nói xong xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa bắt đầu đi, Tương Nhượng Lan nhấc rèm xe lên nhìn thoáng qua Tả Bá Xương đang sầm mặt xuống một cái rồi cười lạnh trong lòng. Miệng luôn nói muốn kết hôn với mình nhưng khi mình gặp nạn lại đứng ở bên xem kịch mà vui vẻ. Nam nhân này, trong lòng hắn, nữ nhân có là gì?

Khánh ca nhi ngồi bên giặt áo nàng:

- Mẫu thân

Tương Nhượng Lan quay đầu lại, ánh mắt lập tức trở nên ôn nhu vô cùng:

- Sao vậy?

- Bà bà đánh đá khi nãy mắng mẫu thân có phải là mẫu thân của bá bá đó

Tương Nhượng Lan ngẩn ra, bà bà đánh đá và bá bá hẳn nói hiển nhiên là thái phu nhân và Cận Thiệu Khang.

Tương Nhượng Lan gật đầu.

Khánh ca nhi có chút thất vọng:

- Ta rất thích bá bá đó nhưng không thích bà bà ghê gớm kia

Bác ca nhi cũng nói:

- Ta cũng thế, bá bá kia rất tốt, sao mẫu thân hẳn lại đáng ghét như thế

- Không được bất lễ phép, người ta là trưởng bối, sao có thể nói sau lưng như thế? Tương Nhượng Lan giả vờ giận.

Khánh ca nhi ngẩng mặt lên:

- Nhưng bà bà đó rất đánh đá, nói trước mặt con không dám (haha)

Miệng Tương Nhượng Lan giật giật, hình như dạy dỗ có chút thất bại...

Nàng vội vàng bổ cứu:

- Trước mặt cũng không được, với trưởng bối phải tôn kính, cho dù trưởng bối có gì không đúng cũng không được không lễ phép với họ. Khi nãy các người đánh bà bà cũng là không đúng

Bác ca nhi quật cường nói:

- Ai khinh thường mẫu thân, Bác ca nhi sẽ đánh người đó. Bác ca nhi là nam nhi lớn nhất trong nhà, phải bảo vệ mẫu thân và đệ đệ.

Tương Nhượng Lan trong lòng ấm áp, nàng ôm hai cậu bé vào lòng, dịu dàng nói:

- Mẫu thân và bà bà đó chỉ là có chút hiểu lầm. Bà bà đó không phải là người xấu. Bà sẽ rất thương các người. Giờ mẫu thân có thể tự bảo vệ mình, đợi mẫu thân già, các người trưởng thành là có thể bảo vệ mẫu thân rồi.

Dù nàng không thích thái phu nhân, nhưng thái phu nhân là bà bà của bọn trẻ, cũng là một trong ít những người thân của bọn trẻ trên đời này. Nàng không muốn trong lòng bọn trẻ có hiềm khích, thù hận.

Từ San ở bên nghe đến đó thì cười nói:

- Sau này các người không được lỗ mãng nữa, vạn nhất các người bị thương thì tỷ tỷ sẽ càng đau lòng đó.

Hai cậu bé cúi đầu yên lặng không nói.

Một lát sau, Khánh ca nhi bĩu môi:

- Nhưng thực sự ta không thích bà bà đó.

Tương Nhượng Lan thở dài, nàng hết sức rồi, thái phu nhân muốn thân thiết với bọn trẻ thì chỉ có thể dựa vào chính bà.

Nàng đột nhiên lại hỏi bọn nhỏ:

- Các người..... Thật sự rất thích bá bá kia?

Từ San ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Hai cậu bé cười gật đầu.

- Nhưng các người mới chỉ gặp nhau lần đầu

Tương Nhược Lan khó hiểu, chẳng lẽ thật sự là máu mủ tình thâm?

Bác ca nhi ngẩng đầu nhìn Tương Nhược Lan nhẹ nhàng nói:

- Mẫu thân, bá bá đó giống Khánh ca nhi, khi cười lên cũng có má lúm đồng tiền.

Khánh ca nhi cười một cái, má lúm đồng tiền hiện rõ.

Tương Nhược Lan hoảng hốt.

Sau khi trở về, Từ San hỏi nàng:

- Nam nhân kia là cha bọn nhỏ?

Tương Nhược Lan gật đầu.

Từ San nói:

- Hắn vẫn rất quan tâm tỷ tỷ, nhìn ánh mắt hắn là biết, không như Tả đô đốc kia...

- Tả đô đốc không liên quan gì đến ta. Tương Nhược Lan quả quyết nói.

Hôm sau, Tương Nhược Lan tiến cung xem xét thương thế cho thái hậu. Vết thương của thái hậu hôm nay bắt đầu đóng vảy, mạch tượng cũng dần ổn định, bắt đầu khỏe mạnh hơn.

Hầu hạ thái hậu uống thuốc rồi xoa bóp toàn thân cho bà. Gần trưa, Tương Nhược Lan rời khỏi Từ trữ cung.

Vừa rời khỏi Từ trữ cung thì có một cung nữ từ gốc cây đi ra, lén lút theo dõi nàng.

Bởi vì cách khá xa, hoàng cung cung nữ đi lại là chuyện thường nên Tương Nhược Lan cũng không chú ý.

Đi qua đoạn núi đá thì đột nhiên Cảnh Tuyên đề xuất hiện, chặn giữ đường đi của nàng.

Vẫn là một thân long bào chói mắt, chỉ là hắn không còn nét tuấn lãng như trước kia, mắt và môi hơi thâm lại, biểu hiện này chứng tỏ bệnh của hắn mấy năm này không có chuyển biến tốt.

Tâm mạch bị hao tổn quả thật vô cùng khó chữa, cho dù là cố gia gia còn sống chỉ sợ cũng không chắc chắn.

Chỉ là, khuôn mặt mặc dù tiêu tụy hơn nhưng khí thế vương giả thì lại càng nhiều, ánh mắt càng lợi hại, uy nghiêm. Chỉ hơi bước đến mà khiến người ta chột dạ, trong lòng kính sợ.

Tương Nhược Lan dừng bước, nhìn hắn. Cũng không có gì là kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Từ khi về kinh thành, nàng bận chữa bệnh cho thái hậu, hoàng đế cũng không quấy rầy nàng. Nhưng nàng luôn cảm thấy hắn chắc chắn sẽ tìm mình. Cũng tốt, có gì cần nói thì nói một lần cho rõ, đã năm năm trôi qua nếu hắn có thể buông sự cố chấp này thì sẽ là tốt cho cả hắn cả nàng.

Nàng đến gần hai bước, hành lễ với hắn.

Cung nữ theo sau còn định tiến lên gần thì đột nhiên có thái giám bước ra ngăn cản nàng, không cho nàng đi tiếp. Cung nữ đành xoay người đi ra. Đợi rời khỏi tầm mắt của thái giám thì vội vã chạy về Chung Túy cung (chữ Túy trong tinh túy thuần khiết, k phải túy trong say túy lúy).

- Nương nương, nương nương.

Lệ phi mặc áo bào màu lam thêu hạc đi tới, vội vàng hỏi:

- Sao rồi, có tin tức gì?

Cung nữ kia quỳ xuống nói:

- Nương nương, trước người sai nô tỳ trông chừng Tương phu nhân, suốt mấy hôm nay nô tỳ để trông chừng, hôm nay phát hiện ra rồi.

Hai mắt Tương Phính Đình sáng bừng, vui mừng:

- Mau nói lại.

Cung nữ ngẩng đầu, hưng phấn nói:

- Vừa rồi nô tỳ vẫn đi theo Trương phu nhân xuất cung, trên đường đi, nô tỳ bị thái giám Tiểu Lộ Từ ở Càn Thanh cung ngăn lại.

- Người bị ngăn lại ở đâu?

- Hồi nương nương, là gần dãy núi giả sơn

Trương Phình Đình ngẩng đầu, hai mắt lóe ra ánh sáng kì dị, khóe miệng cười đắc ý. Nàng sớm biết Hoàng thượng và Trương Nhược Lan sẽ tìm cơ hội gặp gỡ vụng trộm, chỉ là không hiểu sao lại là ở núi giả sơn?

Nhưng không sao, quan trọng là bọn họ lén lút gặp nhau là sự thật chứ không phải là ở chỗ nào.

Nàng cao hứng đỡ cung nữ đứng dậy:

- Chuyện này người làm tốt lắm, chờ ta về sẽ trọng thưởng

Cung nữ được hứa thưởng rất vui vẻ, nàng hỏi:

- Nương nương, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Trương Phình Đình cười lạnh một tiếng:

- Đi, chúng ta đi Khôn trử cung

Bên kia, dãy giả sơn

Cảnh tuyên đế nhìn Trương Nhược Lan, vẫn như năm năm về trước, chỉ là nàng kiên cường hơn, tự tin hơn, có thêm khí chất điềm đạm khiến người ta kính nể.

Cảnh tuyên đế đến gần nàng, trong ánh mắt toát ra sự si mê, hân vờn tay vuốt mặt nàng

- Nhược Lan...

Sự nhớ nhung suốt năm năm như hòa tan trong tiếng gọi này, dịu dàng như nước

Trương Nhược Lan nhẹ nhàng lui về phía sau, né khỏi tay hắn, hắn nhẹ giọng nói:

- Hoàng thượng, đã năm năm rồi, người nhìn đi, ta đã là mẫu thân của hai đứa con, đã không còn là Nhược Lan trong trí nhớ của người nữa.

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế chăm chú nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Không phải là năm năm, cho dù là mười năm, dù nàng già đi, mặt nhăn nheo, tóc bạc trắng thì Trương Nhược Lan vĩnh viễn là Trương Nhược Lan.

Tâm tình kích động, Cảnh Tuyên Đế bước lên ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt khiến nàng không thở được

- Nhược Lan, ta tìm nàng năm năm, đợi nàng năm năm, hôm nay khó khăn lắm nàng mới trở lại bên ta, ta sẽ không buông tha nàng, đến bên ta, sau này ta sẽ đối tốt với nàng, sẽ không ai dám bắt nạt nàng nữa.

Mùi long diên hương nhàn nhạt vây quanh nàng

Trương Nhược Lan dùng hết sức đẩy hắn ra, Cảnh Tuyên Đế bị nàng đẩy lui về phía sau vài bước. Hắn đứng lại, sắc mặt lập tức trầm xuống, tính tình lại phát tác.

- Nhược Lan, nàng đã không phải là thê tử của bất kì ai, lần này ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, cũng không cho nàng lấy bất kì ai, không tin nàng cứ thử xem

Trương Nhược Lan nhìn hắn, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng người không thấy phiền? Hết lần này đến lần khác đều bức hiếp, phá hoại. Trò chơi này có lẽ người thích chơi nhưng ta thì thấy phiền. Rốt cuộc người muốn bức ta đến thế nào mới đủ? Như người mong muốn, sau này ta sẽ không rời khỏi kinh thành, không lấy ai có được không? Ta chỉ sống cùng các con ta đến hết đời, như thế người đã hài lòng chưa?

Cảnh tuyên đế tức giận đến nhăn mặt, chỉ vào nàng, tức giận nói:

- Nàng tình nguyện cả đời không lấy chồng cũng không muốn đến bên ta, tại sao?

Trương Nhược Lan đến gần hắn, nhìn thẳng hắn, nói từng từ từng chữ:

- Bởi vì ta là người không thích bị khuất phục, ta chưa từng sợ người bức ta đến đường cùng, chưa từng muốn người đem những thứ tốt nhất đến cho ta, chẳng sợ những đau khổ mà người mang đến, cả đời ta sẽ không bị người khuất phục.

Nàng hít sâu một hơi, sau đó dùng hết sức lực nói:

- Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không

- Nàng...

Trong phút chốc, sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trắng bệch. Hắn yêu nàng bao nhiêu thì lúc này đau đớn bấy nhiêu. Sao nàng có thể vô tình, tàn nhẫn đến vậy?

Hắn đột nhiên vươn tay, gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, bởi vì tâm tình kích động mà cả người run rẩy.

- Nhượng Lan...

Một tiếng này tuy dịu dàng nhưng hắn lập tức quát lớn:

- Nhượng Lan

Tất cả yêu hận tình thù đều hòa tan trong hai tiếng gọi này.

Cổ tay Trương Nhượng Lan bị hắn nắm đau đến thấu tim nhưng nàng không nói gì, cắn chặt môi nhìn hắn. Sự kiên định và lạnh lùng trong ánh mắt khiến hắn nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239

Cùng lúc đó, Trương Phình Đình dẫn hoàng hậu đi tới ngự hoa viên.

Trương Phình Đình thân thiết kéo tay Hoàng hậu vừa đi vừa cười nói:

- Nương nương, hôm nay thái giám trong cung thần thiếp báo lại rằng mấy bồn hoa trà do Vân Châu tiến cống đã nở rộ, vừa khéo hôm nay tiết trời thanh sáng, thần thiếp nghĩ nương nương nhất định có hứng ra ngoài thăm thú nên tới Khôn trử cung mời Hoàng hậu đi cùng.

Hoàng hậu cười nói:

- Khó mà chối được người có tình

Mấy năm nay, vì đề đổi phó với Từ quý phi được sủng ái nhất, Hoàng hậu vẫn luôn lợi dụng một số phi tần trẻ tuổi xinh đẹp. Trương Phình Đình chẳng những trời sinh xinh đẹp mà còn là đường muối của Trương Nhượng Lan, tự nhiên là một trong số những người đó. Mà Trương Phình Đình vốn luôn lo sợ, thấy Hoàng hậu có ý che chở thì đương nhiên muốn dựa vào cây đại thụ này. Có thể nói, mấy năm nay nàng được thuận lợi như vậy đều là nhờ công của Hoàng hậu.

Đến ngự hoa viên có hai đường, một đường sẽ đi qua dãy giả sơn, đương nhiên Trương Phình Đình dẫn Hoàng hậu đi theo đường đó.

Vừa đến dãy giả sơn, Tiểu Lộ Từ ở Càn Thanh cung đi ra ngăn cản hai người.

Trương Phình Đình lạnh lùng nói:

- Nô tài to gan, dám cản đường Hoàng hậu.

Tiểu Lộ Từ hành lễ với hai người rồi nói:

- Hoàng hậu nương nương, Lệ phi nương nương, Hoàng thượng có chỉ, lúc này người nào cũng không được đi vào.

Trương Phình Đình nhìn thoáng qua hoàng hậu, thấy sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống thì mừng thầm, cố ý cao giọng hỏi Tiểu Lộ Từ:

- Chẳng lẽ ngay cả Hoàng hậu cũng không thể đi? Nô tài chết nhắm này mau tránh ra.

Hoàng hậu đứng thẳng lưng không nói một lời nhưng ai cũng thấy rõ rằng nàng không vui.

Tiểu Lộ Từ không dám tránh ra, chỉ quỳ gối dập đầu:

- Nương nương tha mạng, Hoàng thượng thật sự có khẩu dụ, nếu nô tài để nương nương đi, mạng nhỏ của nô tài chẳng còn nữa.

Tương Phình Đình ra vẻ kinh ngạc nhìn hoàng hậu:

- Nghiêm trọng như vậy sao, chẳng lẽ Hoàng thượng cùng ai ở trong đó? Nương nương. . .

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn bên trong một cái, không cần Tương Phình Đình nói nàng cũng biết là Hoàng thượng đang cùng người bên trong, có lẽ là một cung nữ nào đó. Ở bên Hoàng thượng nhiều năm như vậy, hẳn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, chẳng lẽ nàng thật sự phải đi vào để khiến Hoàng thượng khó xử?

Nàng xoay người, mặt không đổi sắc nói với Tương Phình Đình:

- Chúng ta đi đường khác

Tương Phình Đình không nghĩ tới hoàng hậu phản ứng như vậy, kéo Hoàng hậu lại, vội la lên:

- Hoàng hậu chẳng lẽ không muốn biết Hoàng thượng đang ở cùng ai?

Hoàng hậu nhìn tay nàng một cái, sau đó ngẩng đầu nhàn nhạt cười nói:

- Biết Hoàng thượng cùng ai thì thế nào? Chẳng lẽ Lệ phi muốn biết?

Tương Phình Đình khựng lại nhưng vẫn không muốn bỏ qua, nàng kéo tay Hoàng hậu:

- Nhưng, Hoàng hậu. . . Hoàng hậu

Nếu để Hoàng hậu đi chẳng phải nàng đã phí công sao?

Hoàng hậu đang nhíu mày định nói thì đột nhiên nghe bên trong truyền đến tiếng Hoàng thượng quát lớn:

- Nhượng Lan

Nhượng Lan? Hoàng hậu ngẩn ra, Tương Nhượng Lan? Hoàng thượng sao lại ở cùng Tương Nhượng Lan bên trong.

Tương Phình Đình mừng rỡ nhưng lại ra vẻ hoảng sợ:

- Nhượng Lan không phải là đường tử của thần thiếp sao? Sao Hoàng thượng lại cùng đường tử một chỗ? Đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng hậu trầm mặt xuống, đẩy Tương Phình Đình ra, đi thẳng vào trong. Tiểu Lộ Từ cố gắng ngăn lại nhưng Hoàng hậu đã vắng hẳn ra, bắt chấp đi vào. Không lâu sau, Hoàng Quý đi ra ngăn Hoàng hậu lại, còn chưa mở lời, Hoàng hậu đã chỉ vào hắn lạnh lùng nói:

- Ngươi dám ngăn cản bản cung, bản cung lập tức chém ngươi. Bản cung là nhất quốc chi mẫu, chém đầu một nô tài không phải là chuyện khó.

Hoàng Quý bị khí thế của Hoàng hậu dọa mà nhất thời chân chừ, lập tức Hoàng hậu lướt qua hắn đi vào.

Tương Phình Đình hoa tâm nộ phóng đi theo sát Hoàng hậu. Chỉ cần Hoàng hậu biết Hoàng thượng và Tương Nhượng Lan có tư tình thì dù sau này Hoàng thượng bất chấp tất cả lấy Tương Nhượng Lan vào cung thì chỉ cần có Hoàng hậu nàng không sợ bị Tương Nhượng Lan chen ép.

Hơn nữa đây là hoàng hậu tận mắt nhìn thấy, chuyện quá khứ nàng không nói một chữ. Hoàng thượng cũng sẽ nể nàng giờ đây có con cái mà không quá vô tình với nàng.

Hoàng hậu đi vào thì lại có ẩn vệ ngăn cản. Lần này nàng không thể tiến vào nhưng vì khoảng cách gần, Cảnh Tuyên Đế và Tương Nhượng Lan nói chuyện với nhau đều truyền rõ vào tai nàng.

- Hoàng thượng, ngươi buông tay, ngươi bức ta đến nước này chẳng lẽ còn mong ta vui vẻ đến bên ngươi. Ta thà chết cũng không để ngươi toại nguyện

- Nhượng Lan, ta chưa bao giờ muốn làm tổn thương nàng, nhiều năm như vậy chẳng lẽ tâm ý của ta cho nàng nàng không thấy? Sao nàng chỉ nhìn Cận Thiệu Khang mà không thấy ta? Nhượng Lan, nàng cũng biết hàng năm ta vì vết thương trên người mà chịu bao đau đớn nhưng ta chưa từng hối hận. Cho dù chuyện đó lại xảy ra, ta cũng vẫn sẽ không do dự cứu nàng. Sao nàng chỉ nhớ những tổn thương ta gây ra mà không nhớ những điều tốt ta làm cho nàng?

Sắc mặt Hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt. Đây là giọng nói của Hoàng thượng sao? Đau khổ, thậm chí là cả van xin. Nàng chưa từng thấy Hoàng thượng dùng giọng nói này để nói chuyện với bất kì nữ nhân nào, cho dù là Từ quý phi cũng không. Hơn nữa, vết thương của hắn vì vì Tương Nhượng Lan? Hẳn vì nàng mà làm được đến nước đó?

Đây là Hoàng thượng. Điều này sao có thể? Đó đâu phải là Hoàng thượng luôn anh minh thần vũ cường thế bá đạo đích Hoàng thượng?

Nàng muốn xem cho rõ, nàng nhất định phải thấy cho rõ.

- Cút ngay, để bản cung đi vào.

Hoàng hậu lạnh lùng nói với ân vệ

Nhưng ân vệ của Hoàng thượng không giống thái giám, nô tài trong cung, Hoàng hậu không có quyền xử trí. Ân vệ không để ý đến nàng, nếu là người khác chỉ e ân vệ sớm đã đánh cho bất tỉnh nhân sự nhưng nàng là hoàng hậu nên họ không dám quá phận.

Thấy ân vệ không cho, hoàng hậu tức giận quát mấy câu.

Tiếng ồn ào truyền đến tai Cảnh Tuyên Đế, sắc mặt hắn thay đổi, cả giận:

- Là ai? Dẫn vào?

Hắn lúc này bụng đầy lửa giận, đằng đằng sát khí.

Ân vệ nghe được Hoàng thượng sai bảo thì tránh đường. Hoàng hậu lập tức đi vào. Trương Phình Đình nghe được Hoàng thượng quát giận thì run lên, không dám theo vào, định rồi đi nhưng lại bị Hoàng Quý ngăn lại. Nàng đành rút vào một góc, hi vọng Hoàng thượng không thấy nàng.

Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt đi vào. Hai người bên trong có đúng là Hoàng thượng và Trương Nhược Lan?

Hoàng hậu dừng lại bước, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Cảnh Tuyên Đế rồi dừng lại trên người Trương Nhược Lan. Ánh mắt như mũi tên muốn nhìn xuyên thấu nàng.

Sắc mặt Trương Nhược Lan hơi biến nhưng lập tức bình tĩnh lại, nàng thi lễ với Hoàng hậu.

Ánh mắt Hoàng hậu lạnh như băng.

Cảnh tuyên đế thấy người đến là hoàng hậu, đầu tiên là sửng sốt, lập tức trầm giọng nói:

- Hoàng hậu? Người tới làm gì?

Hoàng hậu quay đầu, nhìn Trương Phình Đình đang nấp trong góc một cái, thần nhiên nói:

- Là Lệ phi dẫn thần thiếp tới

Hoàng hậu ở trong cung nhiều năm như vậy, có thủ đoạn nào chưa từng thấy qua. Chiêu này của Trương Phình Đình sao có thể giấu diếm nàng. Hừ... nàng nâng đỡ nàng ta thành Lệ phi, để nàng ta sinh hạ một trai một gái thế mà nàng ta dám lợi dụng nàng. Trong cung không thiếu nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nàng không cần loại nô tài phản phúc này.

Trương Phình Đình nghe hoàng hậu nói vậy, sắc mặt đại biến, thất thanh nói:

- Hoàng hậu...

Hoàng hậu nhân nhặt nhìn nàng một cái, giống như nhìn một người chết rồi quay đi không đếm xỉa gì đến nàng ta nữa.

Cảnh tuyên đế nhìn về phía Trương Phình Đình run rẩy trong góc, ánh mắt âm lệ, sát khí hiện rõ.

Trương Phình Đình hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, trong nháy mắt cả người toát ra mồ hôi lạnh:

- Hoàng thượng, không phải đâu... không phải như Hoàng hậu nói...

Cảnh tuyên đế lạnh lùng nhìn nàng rồi ra lệnh cho Hoàng Quý

- Đem Lệ phi về Chung tủy cung, không cho bất luận kẻ nào ra vào, vi phạm lập tức chém không tha.

Trương Phình Đình nghe ra sát ý trong giọng hắn thì sợ đến phát run:

- Hoàng thượng... Hoàng thượng...

Hai thái khác đi lên kéo nàng đi.

Mãi cho đến rất xa, vẫn còn nghe tiếng nàng:

- Hoàng thượng, không liên quan đến ta, không liên quan đến thần thiếp, Hoàng thượng... Hoàng thượng... thần thiếp không nói gì hết.

Đội Tương Phình Đình đi rồi, Cảnh Tuyên Đế không chút xấu hổ nhìn Hoàng hậu nói:

- Hoàng hậu đã biết cũng tốt, sắp tới trăm sẽ nạp Nhược Lan làm phi, Hoàng hậu chuẩn bị một chút

Tương Nhược Lan gằm lên:

- Hoàng thượng người chớ làm loạn

Hoàng hậu lúc này quát lớn:

- Cầm miệng, Tương Nhược Lan, người dám bất kính với Hoàng thượng.

Tương Nhược Lan nhìn hoàng hậu. Ánh mắt nàng nhìn mình đầy đề phòng, cảnh giác như nhìn kẻ thù, sự ôn hòa, hữu hảo khi xưa biến mất không còn bóng dáng.

Hoàng hậu bây giờ tựa như một người xa lạ

- Hoàng hậu...

Hoàng hậu lạnh lùng nói:

- Nếu sau này muốn làm phi tần của Hoàng thượng thì mỗi lời nói đều đại biểu cho hoàng gia, không thể cho phép người làm càn.

Hoàng hậu nói hợp tình hợp lý, Cảnh tuyên đế cũng không tiện phản bác, chỉ là nhẹ nói:

- Chuyện đó để sau hẵng nói, nàng lui xuống trước đi.

Hoàng hậu mặt không chút thay đổi thi lễ với Hoàng thượng:

- Thần thiếp cáo lui

Nàng nhìn Tương Nhược Lan một cái rồi xoay người rời đi.

Tương Nhược Lan nhìn bóng lưng lạnh lùng của Hoàng hậu, đột nhiên có cảm giác, từ nay về sau, Hoàng hậu không còn là Hoàng hậu khi trước

- Trong thời gian này nàng chuẩn bị một chút, đem hai đứa trẻ đến Cận gia đi. Qua một đoạn thời gian trăm sẽ chiêu cáo thiên hạ, phong nàng làm phi

Giọng Cảnh Tuyên Đế không cho phép ai phản đối.

Tương Nhược Lan quay đầu, đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói:

- Ta nói rồi, thứ người nhận lại sẽ chỉ là một thi thể thôi

Phía sau truyền đến giọng nói lãnh lệ của hắn:

- Lần này cho dù là thi thể ta cũng phải lấy được. Nhưng nàng nhớ cho kỹ, nếu sau này nàng chết, hai đứa con của nàng nhất định cũng không được sống tử tế đâu

- Hoàng thượng... Tương Nhược Lan quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch.

- Ta nhẫn nại đã lâu, đợi đã lâu lắm...

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, hai mắt thâm trầm như biển, ẩn chứa những đợt sóng lớn:

- Ta không muốn đợi thêm, cũng không muốn nhẫn nại nữa. Cho dù bị nàng hận cả đời ta cũng phải giữ nàng bên người

Trở lại khách sạn, hai cậu bé ứa vào lòng nàng khóc, Từ San nói lại:

- Hôm nay thái phu nhân sai người đến, thấy tỷ không có định mang hai đứa bé đi. Nhưng bọn trẻ không muốn đi, nữ nhân đi cũng thái phu nhân lần đó định bế bọn chúng đi nhưng bọn trẻ khóc, đánh lại nên bọn họ không dám, đành bỏ đi.

Tương Nhược Lan thở dài, thái phu nhân quá xúc động rồi. Tốt xấu gì cũng nên nói với mình một tiếng nhưng có lẽ là nàng cũng nóng lòng muốn gặp cháu.

Tương Nhược Lan an ủi bọn nhỏ rồi cùng bọn nhỏ ăn cơm trưa. Tiếp theo dỗ bọn nhỏ ngủ trưa.

Đội bọn trẻ ngủ rồi, Trương Nhược Lan đứng trước cửa sổ trầm tư.

Thành hôn cùng người khác, hôn nhân không hạnh phúc thì còn có thể nghĩ cách bỏ đi. Nhưng một khi vào cung, chẳng những phải đối mặt với đủ loại tranh đấu, mọi đau khổ chỉ có thể nhẫn nhịn, cả đời không mong bước ra ngoài. Nàng thường xuyên ra vào cung nên hiểu rất rõ, cái loại tiểu thuyết xuyên qua này, phi tần không thích lên xuất cung cũng chẳng tốt hơn là mấy.

Nếu nàng có thể nhẫn nại thì ban đầu chỉ cần nhẫn nại Thanh Đại là đủ, cần gì phải nhẫn nhịn cả hậu cung khổng lồ của hoàng đế?

Cuộc sống mặc dù rất éo le, thân thể nàng rất éo le, vận mệnh bất nàng xuyên qua cũng rất éo le nhưng chẳng lẽ nàng phải khuất phục nó, để cho tương lai của mình thành bất đắc dĩ? Không dùng hết sức phản kháng, thay đổi thì nàng mãi mãi không thể an lòng. Nàng không muốn trở mặt đón nhận hết đau khổ rồi mới hối hận rằng sao lúc đó không có dũng khí phản kháng, đối mặt? Tại sao lại phải chịu sự áp đặt, sao phải để số phận mình trở nên éo le, bất đắc dĩ?

Bất kể là lúc đầu tiếp nhận Cận Thiệu Khang hay sau này quyết định cho hôn nhân một cơ hội, rồi rời bỏ hôn nhân đều là tính cách của nàng.

Cả quá trình đó có được có mất, có vui sướng cũng có thống khổ, nàng không biết là đúng hay sai. Có lẽ ngay từ đầu thuận theo mọi thứ thì cuộc sống sẽ càng bình yên. Nhưng nàng phải học cách chết lặng, buông tha, không có đau khổ nhưng nhất định cũng không có hạnh phúc, đó không phải là cuộc sống nàng muốn.

Hôm nay, nàng phải làm theo ý Cảnh Tuyên Đế mà tiến cung? Sao này có thể cam tâm khuất phục một nam nhân dùng đủ thủ đoạn để chèn ép nàng.

Nhưng hoàng đế lấy hai đứa con để ép nàng. Có lẽ hắn sẽ không dám đường hoàng lấy đi mạng sống của bọn trẻ. Nhưng hoàng đế là hôn quân bạo ngược, bọn trẻ đừng mong được sống thoải mái. Sĩ, công, nông, thương, không thể thành kẻ sĩ thì chỉ có thể bị người khác đè đầu, nàng không muốn bọn trẻ bị chịu khổ vì nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cách hay để giải quyết, Trương Nhược Lan bất đắc dĩ đành tiến cung cầu thái hậu giúp đỡ.

Trương Nhược Lan nhờ Từ San chăm sóc bọn trẻ, tự mình tiến cung.

Thái hậu nghe xong nàng nói, ngâm một hồi, nhẹ nhàng hỏi nàng:

- Nhược Lan, Hoàng thượng là con ruột của ta, ta biết hắn chân tình với ngươi, tại sao ngươi không muốn tiến cung?

Trương Nhược Lan quý gối bên giường bà, tựa đầu vào tay bà, khẽ nói:

- Thái hậu, ngươi hiểu rõ Nhược Lan, Nhược Lan không thông minh, không khôn khéo sao có thể thích ứng với cuộc sống trong cung? Nếu Nhược Lan có thể nghĩ thông cũng sẽ không hòa ly cùng An Viễn hầu. Ta biết Hoàng thượng thật lòng với ta nhưng hắn không biết rằng ở trong cung, hắn chân tình lại là hại ta. Thái hậu, Hoàng hậu đã biết chuyện này, giờ nàng đã không để ý đến ta nữa, nàng từng đối tốt với ta như vậy... Đến Hoàng hậu còn thế thì những phi tần khác sẽ thế nào? Ta không muốn đối mặt những điều đó mà ta cũng không có đủ năng lực để đối mặt... Thái hậu, ngươi có thể giúp ta khuyên nhủ Hoàng thượng không? Giờ hắn khăng khăng cố chấp, hoàn toàn không nghe ta nói.

Thái hậu thở dài một hơi:

- Oan nghiệt...

Bà vươn tay vuốt tóc Trương Nhược Lan, ánh mắt đầy thương tiếc:

- Ngươi yên tâm, ngươi nếu không muốn, ai gia sẽ không để ai bức ép ngươi, cho dù là Hoàng thượng cũng không thể... Ngươi cứ về đi, chuyện này để ai gia lo.

Trương Nhược Lan mừng rỡ phát khóc, nàng dập đầu tạ ơn:

- Tạ ơn thái hậu.

Khi trở về khách điểm trời đã tối đen, vừa vào phòng đã thấy Cận Thiệu Khang đang chơi đùa cùng bọn trẻ.

Cận Thiệu Khang mặc thường phục, hiển nhiên là về nhà thay đổi quần áo rồi mới đến. Hắn ngồi quay lưng về phía nàng, không biết đang nói gì mà bọn trẻ trông rất vui vẻ.

Nghe tiếng động, ba người cùng quay lại nhìn nàng cười, đều có má lúm đồng tiền, đều tươi cười giống nhau như đúc khiến tâm tình Trương Nhược Lan dễ chịu.

- Sao lại tới đây? Trương Nhược Lan hỏi hắn.

Cận Thiệu Khang đứng lên đi tới phía nàng hai bước, hôm nay hắn mặc bộ cẩm bào màu bạc ánh trắng có thêu cây tùng bằng kim tuyến. Trời chiều ngoài cửa sổ chiếu lên người hắn, màu vàng chanh khiến hắn như tỏa hào quang.

Hắn nhìn nàng, khuôn mặt gầy gò hơi lạnh lùng nhưng ánh mắt ôn nhu như gió.

- Ta đến thăm bọn trẻ, thuận tiện thay mặt gia mẫu xin lỗi

Hắn nhẹ nhàng nói:

- Nàng đừng trách bà, chỉ là bà quá sốt ruột thôi

Sau khi trở về, hắn thấy thái phu nhân đang tức giận, hỏi ra mới biết hôm nay bà đi đón bọn trẻ mà bọn trẻ không muốn quay về.

Tương Nhược Lan lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không trách bà, thấy bọn trẻ nắm áo hắn thì tiện miệng nói:

- Bọn nhỏ rất thích ngươì.

Ánh mắt Cận Thiệu Khang chớp chớp nhìn nàng, hắn mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khí chất phong độ năm xưa một lần nữa lại hiện ra.

- Đó là đương nhiên, bọn chúng là con của ta.

Trong giọng nói vô cùng tự hào, vô cùng kiêu ngạo. Nhìn thấy ánh mắt này của hắn, Tương Nhược Lan muốn cười nhưng nhớ ra chuyện phiền lòng hôm nay thì không cười nổi

Cận Thiệu Khang lặng lẽ tới gần, hơi thở nam tính quen thuộc của hắn lặng lẽ vây lấy nàng.

Lòng nàng có chút hoảng hốt

Bên tai vang lên tiếng hắn trầm thấp:

- Hình như nàng có tâm sự, xảy ra chuyện gì?

Tương Nhược Lan trong lòng đau xót, không phải ai cũng có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nhưng Thiệu Khang... nếu sự dịu dàng của ngươì chỉ dành cho ta thì ta hạnh phúc biết bao

- Không sao... Tương Nhược Lan lắc đầu: - Có thể là gần đây chữa trị cho thái hậu nên có chút mệt mỏi.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng không nói. Hắn hiểu rõ nàng, mệt mỏi không khiến nàng có ánh mắt u buồn như thế, nhất định là có chuyện.

Nhưng hắn biết rằng không thể bức nàng được.

Nàng nói nàng đã không còn tin tưởng hắn như vậy, hắn muốn làm cho nàng dần dần tin tưởng lại.

- Mẫu thân ta muốn gặp bọn nhỏ một lần, nàng có ý gì không?

Tương Nhược Lan ngồi xuống bên bàn tròn:

- Nếu ta nói sự thật cho các ngươì thì sẽ không ngăn cản các ngươì gặp mặt.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống đối diện nàng, rót một chén trà cho nàng:

- Sắc mặt nàng không tốt, uống chút nước đi.

Hắn nhìn nàng nhẹ nhàng cười, nụ cười đẹp như một buổi chiều yên ả.

Tương Nhược Lan vội vàng cúi đầu uống nước.

Bên tai truyền đến tiếng hắn:

- Nhưng bọn nhỏ dường như có chút sợ hãi, ta nghĩ rồi, chẳng biết nàng có tiện dẫn bọn nhỏ về Hầu phủ một lần không?

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt hắn rất rất bình tĩnh, ánh mắt rất chân thành, tựa hồ đang nói cho nàng rằng, mục đích hắn mời nàng về chỉ đơn giản như những gì hắn nói.

- Đương nhiên, gia mẫu cũng có thể tới đây gặp bọn trẻ nhưng ta nghĩ, bọn trẻ nên về xem một lần, dù sao đó cũng là nhà của bọn chúng

Nhà... nơi đó cũng từng là nhà của nàng, hai lần sống trên đời, ngôi nhà duy nhất mà nàng từng có

Ý thức lại, nàng nhẹ nói:

- Được, qua hai ngày nữa ta sẽ dẫn bọn trẻ trở về.

Cận Thiệu Khang mừng thầm trong lòng nhưng nét mặt không biểu lộ điều gì. Sự kiện năm đó thành vết thương quá lớn với nàng, bất luận là sám hối hay xin tha thứ đều khiến nàng phản cảm, càng khiến nàng xa rời mình. Chỉ có dần dần tiếp xúc, tự nhiên tiếp cận mới có thể khiến nàng bình tĩnh mà từ từ đón nhận lại mình.

Từ San lẳng lặng ngồi một bên tươi cười nhìn bọn họ. Càng nhìn càng thấy Cận Thiệu Khang này tốt hơn Tả Bá Xương nhiều. Không phải vì hắn là phụ thân của bọn trẻ mà vì hắn rất dịu dàng với tỷ tỷ. Không như Tả đồ đốc kia, mặt mũi lúc nào cũng hầm hè dọa người, nhìn buổi tối chỉ e sẽ gặp ác mộng

Lúc này, hai cậu bé vì việc gì đó mà gây ồn ào khiến cho bọn họ nhất thời yên lặng không nói. Từ San thấy thế chớp mắt cười với bọn trẻ:

- Đối diện có hàng tạp hóa, có muốn đi xem không?

Bọn nhỏ thích nhất náo nhiệt sao lại không muốn, vội vã la hét đòi Từ San dẫn đi.

Từ San nói với Trương Nhược Lan:

- Tỷ tỷ, ta... dẫn bọn trẻ đi chơi

Nói xong nhìn Cận Thiệu Khang một cái đã thấy hắn nhìn mình, khóe miệng lộ ra ý cười cảm kích.

Trương Nhược Lan không muốn một mình cùng Cận Thiệu Khang một chỗ, vừa định ngăn lại thì Từ San đã dẫn bọn trẻ đi.

Trương Nhược Lan quay đầu lại, đã thấy Cận Thiệu Khang ngồi đó nhìn mình hơi cười, thong dong trấn định nhưng không hiểu sao lòng nàng lại có chút rối loạn.

Nàng đứng lên:

- Cô nam quả nữ không tiện ở chung, mời Hầu gia về thôi.

Đã thấy Cận Thiệu Khang không hốt hoảng, vội vã ngồi đó, nhìn nàng cười nói:

- Thật ra lần này đến đây ta còn có chuyện muốn nàng giúp

Vừa nói vừa đặt tay trái lên mặt bàn:

- Nghe nói giờ nàng đã thành thần y, có lẽ từ Ánh Tuyết nàng cũng biết bệnh tình của ta cho nên ta muốn xin nàng xem giúp ta một chút.

Nhắc tới bệnh tình, Trương Nhược Lan lập tức trấn định lại. Không cần hắn nói nàng cũng rất muốn xem bệnh cho hắn, xem mình có thể giúp hắn không.

Nàng lại ngồi xuống, vươn tay bắt mạch cho hắn.

Vừa chạm vào đã thấy tay nóng bừng, lòng Nhược Lan khẽ run lên, cơ thể nóng như vậy thật sự không bình thường

- Hầu gia, là mấy ngày gần đây không khỏe hay từ trước tới nay vẫn thế?

- Càng tới hè thì thân nhiệt càng cao. Giờ còn chưa khó chịu, tới khi nắng nóng thì thật sự không chịu nổi.

Hắn nói vân đạm phong khinh nhưng Trương Nhược Lan biết hắn đã rất nhẫn nại. Nếu đến hắn cũng nói là không chịu nổi thì sự đau đớn này nhất định là vô cùng khó chịu.

Tìm Trương Nhược Lan như bị bóp lại, nàng tĩnh tâm chăm chú bắt mạch cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Công Chúa

Trương Nhược Lan cẩn thận bắt mạch cho hắn, Cận Thiệu Khang lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng hơi nhíu mày, mắt nhìn xuống, lông mi dài hơi chớp, đôi môi phong nhuận mím chặt, ánh mắt rất chăm chú. Tay nàng chỉ nhẹ nhàng đặt lên cổ tay hắn, ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc khiến cho hắn cảm giác rất ấm áp, rất gần gũi. Cảm giác này dường như có thể qua mạch tượng mà truyền

đến tìm hân.

Ánh nắng vàng chanh sáng rỡ xuyên qua cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào người nàng khiến nàng như tỏa ra một ánh sáng rực rỡ. ánh mắt lo lắng của nàng như tỏa sáng động lòng người.

Cận Thiệu Khang nhìn đến ngây dại, đã bao lâu rồi hân không được ngắm nàng như vậy? Nhiều năm qua, chỉ có trong giấc mơ hân mới có thể được nhìn thấy nàng, biết rõ là mơ nhưng lại không muốn tỉnh lại bởi lẽ cảm giác đó quá ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi thực tế trở nên quá bi thương.

Nhưng thật may, mọi thứ đều đã qua, nàng lại xuất hiện trước mặt hân, mang theo cả con của bọn họ. Lần này hân nhất định sẽ dùng hết sức mình mà quý trọng nàng, không ai có thể cướp nàng khỏi tay hân nữa.

- Hầu gia, mạch tượng của người rất loạn, hơi thở không đều, kinh mạch ứ trệ, dường như là bị tẩu hỏa nhập ma. Tương Nhược Lan nhẹ nhàng nói.

Cẩn thận nghĩ lại, Ánh Tuyết từng nói sau khi nàng rời đi không lâu thì hân phát bệnh. Đoạn thời gian đó hân không nghỉ ngơi tốt lại gặp chuyện đó, hơn nữa sau này còn uống rượu, không chịu tình dưỡng thì quả thật rất dễ mắc phải chứng tẩu hỏa nhập ma.

Khi ấy nàng cũng không nghỉ ngơi đàng hoàng, vừa rời đi vừa đau lòng mà té xỉu trên đường đi, nếu không gặp phải hai ông cháu Từ San đi hái thuốc thì có thể giữ lại hai đứa bé hay không cũng là điều khó mà nói trước.

Đó là một thời gian đau khổ, bất kể là với nàng hay với hân.

- Nhược Lan, quả nhiên nàng tiến bộ không ít, trước kia ngay cả xem mạch cũng không biết, giờ có thể dễ dàng nói ra chứng bệnh của ta

Chỉ trong năm năm ngắn ngủi mà nàng có được thành tựu lớn như vậy chứng tỏ trong năm năm này nàng đã cố gắng biết bao. Cận Thiệu Khang âm thầm bội phục nàng. Cũng đúng, đây mới là nàng, bất kể là tình huống gì nàng cũng sẽ tích cực mà đối mặt, cũng chính là điều này khiến hân bị hấp dẫn, khiến hân cả đời không thể quên nàng.

- Điều đã năm năm rồi, thời gian không thể cứ thế mà trôi lãng phí. Tương Nhược Lan thuận miệng đáp.

- Nàng quả thật không lãng phí, nàng chẳng những học được y thuật mà còn sinh hạ con của chúng ta, nuôi bọn chúng thông minh đáng yêu, Nhược Lan, cảm ơn nàng đã sinh hạ con của chúng ta... Cận Thiệu Khang nhìn nàng, nhẹ nhàng nói.

Tình cảm trong giọng nói của hân khiến cho tim Tương Nhược Lan đập loạn. Nàng ngẩng đầu nhìn hân, hân cũng đang nhìn nàng, con ngươi màu nâu thâm thút tựa nước suối

Nàng vội vàng cúi đầu, sự chăm chú khi chẩn mạch đều bị rối loạn, nàng đành phải làm lại lần nữa.

Vừa tĩnh tâm lại, nàng lại cẩn thận bắt mạch cho hân, hơi có chút mạnh mẽ thì lại nghe hân nói:

- Bọn nhỏ thực sự quá đáng yêu, Bác ca nhi giống ta khi còn bé, trầm ổn, điềm tĩnh còn Khánh ca nhi lại rất giống nàng, giáo giáo hoạt hoạt, người đầy quý khí, giống tiểu hồ ly

Tương Nhược Lan hơi ngẩng đầu, nhìn hân cả giận nói:

- Tại sao Bác ca nhi trầm ổn điềm tĩnh thì giống người, Khánh ca nhi giáo giáo hoạt hoạt là giống ta?

Cận Thiệu Khang dùng tay kia chống đầu, nhướn mày nhìn nàng cười, hai mắt lấp lánh, má lúm đồng tiền ở má trái như đóa hoa nở rộ...

Nàng như vậy thật thú vị.

Tương Nhược Lan nhìn hân cười, trong đầu lại rối loạn, tất cả kết quả chẩn đoán đều rối tung lên khiến nàng tức giận trừng mắt nhìn hân:

- Không được nói nữa, nghe thấy chưa?

- Biết rồi...

Cận Thiệu Khang hơi cười, trong lòng vui mừng vô cùng, phản ứng của nàng cho thấy nàng vẫn còn rất để ý đến mình.

Tương Nhược Lan cúi đầu lại cố gắng tĩnh tâm lại nhưng bất tri bất giác nàng khẽ cười.

Lần này, Cận Thiệu Khang không quấy rầy nàng nữa. Tương Nhược Lan cẩn thận bắt mạch, một lát sau, nàng buông tay, nhú mày nói:

- Kinh mạch, khí huyết của người bị ứ trệ rất nặng tạo thành bệnh trạng bây giờ của người. Xem ra nhất định là có người thường xuyên đã thông kinh mạch cho người nếu không giờ người đã không được như thế này

Cận Thiệu Khang trầm ngâm bội phục, gật đầu nói:

- Không sai, ta có một vị bằng hữu, mấy năm qua cứ cách hai tháng hân lại châm cứu cho ta một lần nhưng mỗi lần chỉ duy trì được trong hai tháng, qua

hai tháng bệnh lại tái phát. Cho dù là thế thì cũng không thể giải quyết sự đau đớn của đông và hè.

Mùa đông lạnh đến xương tủy, mùa hè nóng như lửa đốt thân, không nếm qua cảm giác này thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được cảm giác đau đớn đó

- Đó là vì hấn không thể giúp người chữa tận gốc nên chỉ có thể châm cứu đả thông kinh mạch tạm thời, trong người người có một cỗ khí ứ trệ trong các huyết vị, nếu không bức được ra thì châm cứu thế nào cũng không chữa được.

Sự kính trọng trong lòng Cận Thiệu Khang càng sâu:

- Không sai, vị bằng hữu đó của ta cũng nói như thế nhưng hấn đã cố hết sức cũng không thể bức được cỗ ứ khí đó ra.
- Sự phụ ta từng nghĩ ra một cách, có lẽ có hiệu nhưng cách này có chút bá đạo, không phải ai cũng chịu được.

Cận Thiệu Khang đã chịu đủ đau đớn, nghe Trương Nhược Lan nói có cách giải quyết, vội vàng hỏi:

- Có cách gì? Không có cách gì ta không chịu được cả

Trương Nhược Lan nhìn hấn, nói từng câu từng chữ:

- Chính là bức nội lực tiềm ẩn trong người người, vận dụng tiềm lực đó mà kích hoạt tất cả các huyết vị, tự nhiên là có thể bức được khí ứ đọng trong người nhưng cách này rất đau đớn

- Đau đớn?

Cận Thiệu Khang cười thoải mái:

- Thế có gì quan trọng?

Hấn nhìn nàng

- Mọi đau đớn trên đời ta đều đã nếm trải, có nỗi đau gì so sánh được với nó?

Trương Nhược Lan cúi đầu, tránh ánh mắt hấn, tiếp tục nói:

- Hầu gia, người phải hoàn toàn nghỉ ngơi trong mười ngày, ba ngày đầu ta sẽ châm cứu cho người, kích thích những huyết vị đau đớn nhất của người, bảy ngày sau người phải nằm nghỉ trên giường để khôi phục nguyên khí

- 10 ngày này nàng sẽ ở cùng ta sao?
- Đương nhiên... Trương Nhược Lan nhìn hấn: - ba ngày đầu ta phải ở bên người, bảy ngày sau đó mỗi ngày ta sẽ tới thăm người một lần

Hai mắt Cận Thiệu Khang sáng bừng:

- Được rồi, khi nào nàng rỗi thì cứ nói, ta lúc nào cũng có thể xin nghỉ phép

Lúc này, Từ san mang bọn trẻ đi vào:

- Bọn trẻ nói đói bụng.

Hai người đứng dậy, Cận Thiệu Khang lưu luyến không muốn rời, hấn nhìn nàng một cái:

- Ta... cáo từ. Hôm sau lúc nào ta tới đón các người về phủ thì tiện?
- Buổi chiều đi, buổi sáng ta muốn vào cung thăm thái hậu.

Từ từ cung

Cảnh tuyên đế tươi cười đi vào, nghĩ đến sắp có thể nghênh đón Nhược Lan vào cung thì tâm tình vô cùng vui vẻ, đợi lâu như vậy cũng có được ngày này

- Thái hậu cho người mời nhi thần tới là có chuyện gì?

Hấn đi tới bên giường thái hậu. Thái hậu nhìn hấn một cái, sau đó nhìn Diệp cô cô một cái. Diệp cô cô hiểu ý, dẫn tất cả hạ nhân trong điện xuống.

Cảnh Tuyên Đế thấy thế thì dần tắt nụ cười

Thái hậu nói với hấn:

- Chiều Nhi, hôm nay chỉ có hai mẫu tử chúng ta, người ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.

Cảnh tuyên đế vùng trường ngồi xuống bên giường, Yên Nhiên nói:

- Xem ra mẫu hậu đã biết, không biết là hoàng hậu nói cho người, hay là Nhược Lan nói cho người?

Thái hậu nhìn hần, sắc mặt bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng:

- Ai nói cho ta biết không quan trọng, ta chỉ muốn nói cho người biết quyết định của ta. Ta muốn nhận Nhược Lan là nghĩa nữ, chẳng những nàng nghĩ ra cách phòng đầu mùa, không chế được bệnh dịch mà còn chữa khỏi bệnh cho ai gia. Bất luận là điều gì cũng đều là công lớn, hơn nữa ai cũng biết ai gia rất thương Nhược Lan, cho nên nhận Nhược Lan làm nghĩa nữ là chuyện hợp tình hợp lý.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế đại biến, hần đứng phất dậy, lớn tiếng nói:

- Trẫm đã từng nói rồi, trẫm không đồng ý, sao trẫm có thể để Nhược Lan thành muội muội của trẫm được. Không có thánh chỉ của trẫm, Nhược Lan không thể trở thành công chúa

Thái hậu ngẩng đầu

- Không có thánh chỉ của Hoàng thượng quả thật không thể để Nhược Lan thành công chúa nhưng không sao, ai gia sẽ để cho người khắp thiên hạ biết, Nhược Lan đã là nghĩa nữ của ta, là muội muội của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng không sợ phải gánh tiếng dâm loạn thì cứ mang muội muội của người vào cung

Bà nhìn thẳng phía trước, không dám nhìn nét mặt của con, bà sợ mình sẽ mềm lòng. Nhưng bà không thể mềm lòng. Bà sao có thể trơ mắt nhìn Nhược Lan bị hủy hoại chỉ vì sự cố chấp của con mình

- Mẫu hậu.

Cảnh tuyên đế rống to một tiếng, sau đó xông lên, cầm tay thái hậu:

- Người biết rõ nhi thần yêu Nhược Lan, tại sao lại bức nhi thần như thế.

Thái hậu quay đầu lại, nhìn khuôn mặt đau đớn của con, đau lòng vô cùng:

- Nhưng người biết rõ Nhược Lan không thích người, sao phải bức nàng vào đường cùng.

- Sao nhi thần lại bức nàng vào đường cùng, chỉ cần nàng tiến cung, nhi thần nhất định sẽ đối tốt với nàng. Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay thái hậu, vội vàng nói.

Thái hậu vuốt gương mặt tiêu tụy của hoàng đế, mắt ngấn lệ:

- Con à, người cần gì phải lừa mình dối người? Dựa vào tính cách Nhược Lan, người bức nàng vào cung không phải bức nàng vào chỗ chết thì là gì? Cho dù người lấy bọn trẻ để uy hiếp nàng, khiến nàng không dám chết nhưng những người khác sẽ buông tha nàng? Nàng chẳng những được người toàn tâm toàn ý sủng ái, còn được ta thương yêu, ai mà chẳng ghen tỵ với nàng. Người thứ nhất không dung được nàng chính là Hoàng hậu. Hoàng hậu ở trong cung nhiều năm như vậy, sinh con đẻ cái cho người, quản lý hậu cung toàn tâm hết sức. Giờ thái tử chưa lập sao nàng có thể dung được đối thủ lớn như thế. Nhược Lan không phải là Từ quý phi, nàng sẽ không tranh, sẽ không đoạt, sẽ không âm mưu quỷ kế. Người nghĩ nàng sẽ chống được bao lâu? Hay là người muốn ép nàng trở thành nữ nhân trong hậu cung, một lòng tính toán, phòng bị người khác? Đó là kết quả người muốn?

- Mẫu hậu... Cảnh tuyên đế khổ sở cúi đầu.

- Con à, rõ ràng người biết điều này nhưng vẫn bất chấp, vì ích kỷ mà bức hiếp nàng thì người có thể trách nàng không thích người sao? Ai sẽ đi thích một kẻ không nghĩ cho mình? Tại sao nàng yêu An Viễn hầu? Bởi vì An Viễn hầu tình nguyện chịu khổ vì nàng. Hần biết nàng đau lòng nên dù đau đớn cũng buông tha nàng, vì biết hòa ly nàng sẽ chịu khổ nên gánh mọi tội lỗi lên mình. Đổi lại làm người thì người sẽ làm thế nào, người nhất định chết cũng không buông, thà bắt nàng đau đớn khổ sở cũng phải giữ nàng lại. Đó là sự khác nhau đó. Sao người có thể trách nàng không thương người...

Cảnh tuyên đế phẫn hận ngẩng đầu:

- Cho dù Cận Thiệu Khang tốt vẫn phản bội nàng. Nếu không sao nàng còn hòa ly

Thái hậu lắc đầu, thờ dãi:

- Con à, người có thể giết được Nhược Lan đơn thuần nhưng sao có thể giết được ta? Người dám nói lúc đó người không dùng bất kì thủ đoạn gì? Nữ nhân kia có đơn giản chỉ là ca nữ? Nếu không chắc chắn sao người dám cá cược? Ta hiểu rõ người, một khi ra tay là phải chắc chắn toàn thắng. Tại sao mấy năm nay người xa lánh An Viễn hầu, là vì trong lòng người hổ thẹn với hần.

Chương 241: Bạo Bệnh

Cảnh tuyên đế nghiêng răng một cái:

- Không được, nhi thần đợi lâu như vậy, nhi thần sẽ không buông tay, mẫu hậu từ bỏ ý định này đi.

Thái hậu buông tay hần, Yên Nhiên nói:

- Không kịp rồi, ý chỉ của ai gia đã ban ra, cũng đã hạ lệnh đến bộ lễ để họ chuẩn bị các lễ nghi. Không bao lâu cả triều đình sẽ biết chuyện này. Hoàng thượng, nếu trong mắt người còn có ai gia, nếu thật sự là để tốt cho Nhượng Lan thì hãy phong một đạo thánh chỉ đi thôi

Ý chỉ của thái hậu đã ban ra, Tương Nhượng Lan trở thành nghĩa nữ của thái hậu đã là sự thật. Nếu Cảnh Tuyên Đế không tuyên thánh chỉ có nghĩa là công khai đối nghịch với thái hậu. Cảnh Tuyên Đế và thái hậu tình cảm vốn rất dung hòa, hành động công khai chống lại thái hậu hần không làm được

Nhưng sao hần có thể cam tâm? Chỉ thiếu một bước, chỉ thiếu một bước...

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay, phần hần vô cùng. Hần đứng dậy nhìn thái hậu một hồi, ngực kích động, thái hậu nhìn thẳng phía trước, sắc mặt không thay đổi. Cảnh tuyên đế xoay người, phần hần rời đi.

Cảnh tuyên đế đi rồi, Diệp cô cô đi đến, hỏi thái hậu:

- Thái hậu, Hoàng thượng đồng ý phong Nhượng Lan tiểu thư là công chúa sao?

Nếu Hoàng thượng chần chừ không hạ chỉ thì Nhượng Lan sẽ rất khó xử.

Thái hậu nói:

- Sẽ thôi, hần phải làm như thế, con ta ta hiểu rõ, hần dù có tức giận đến đâu cũng không để ai gia phải xấu hổ

Nói đến đây, bà cúi đầu, ánh mắt buồn bã:

- Nhất định hần rất hận ai gia nhưng ai gia đâu muốn ép hần như vậy. Nếu không phải vì hần quá đáng ai gia cũng không quyết tuyệt như thế.

Diệp cô cô đi tới bên người thái hậu, nhẹ giọng an ủi:

- Thái hậu, đừng buồn, sẽ có ngày Hoàng thượng nghĩ thông suốt

- Hy vọng như thế.

Cảnh tuyên đế lao ra Từ trư cung, Hoàng Quý đi theo phía sau.

- Hoàng thượng, nô tài tuân mệnh Hoàng thượng đã an bài cho Lệ phi nương nương rồi.

Nghe đến hai chữ “Lệ phi” Cảnh Tuyên Đế đột nhiên dừng bước, Hoàng Quý đằng sau bắt ngờ suýt thì đâm phải lưng hần

Cảnh tuyên đế nắm chặt tay, gân xanh trên trán hiện rõ

- Lệ phi...

Hai chữ nghiêng răng thoát ra, giọng nói ngoan lệ âm trầm khiến Hoàng Quý không rét mà run

- Đến Chung Túy cung

Cảnh Tuyên Đế tức giận đi thẳng về phía Chung Túy cung

Chung túy cung, sau khi Lệ phi bị áp giải về cung thì run rẩy trốn trong góc giường.

Hoàng thượng sẽ đối xử với mình như thế nào? Tại sao Hoàng hậu lại nói như thế? Giờ nàng đã là Lệ phi, có con có cái, Hoàng thượng sẽ không thể làm gì mình, cho dù là nê mặt các con, hần cũng sẽ không làm gì mình.

Mặc dù vẫn tự an ủi như thế nhưng đáy lòng nàng rét run, cả người như đóng băng.

Đúng lúc này, đột nhiên ở bên ngoài có thông báo:

- Hoàng thượng giá lâm

Sắc mặt Lê phi trắng nhợt, lập tức nhảy xuống giường đã thấy Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng đi vào. Hai chân Trương Phình Đình mềm nhũn, quỳ dưới đất dập đầu lia lịa.

- Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, không liên quan gì đến thần thiếp, thần thiếp không nói gì hết. Là Hoàng hậu nghe được giọng Hoàng thượng, cố ý muốn đi vào, không liên quan đến thần thiếp, Hoàng thượng minh xét, Hoàng thượng minh xét.

Cảnh tuyên đế đi tới bên người nàng rồi dừng lại, từ cao nhìn xuống, ánh mắt như dao, giọng nói như băng:

- Trương Phình Đình, còn nhớ lúc ngươi tiến cung trăm từng nói gì không?

Người Trương Phình Đình càng run rẩy, nước mắt trào ra:

- Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng....

Nàng không ngừng dập đầu, giọng nói run run

Cảnh tuyên đế lạnh lùng nói tiếp:

- Trẫm từng nói, chỉ cần ngươi nghe lời, ngươi vĩnh viễn là phi tần của trẫm, những thứ thuộc về ngươi không ít một phần.

- Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng... Thần thiếp không làm gì hết...

Cảnh tuyên đế hừ lạnh một tiếng, giọng nói càng trầm:

- Trẫm cũng từng nói, đừng nên có tâm tư quý quá gì, nếu không trẫm là người đầu tiên lấy mạng của ngươi. Một khắc khi Hoàng hậu xuất hiện trước mặt trẫm thì ngươi nên biết kết quả của ngươi là như thế nào rồi.

Trương Phình Đình sợ hãi, ngẩng đầu, ôm chân Cảnh Tuyên Đế khóc cầu:

- Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không phải cố ý. Hoàng thượng, tốt xấu gì thần thiếp cũng làm bạn cùng người 5 năm, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm. Cho dù là nề mặt bọn trẻ cũng được, người dung thần thiếp lần này được không? Hoàng thượng, sau này thần thiếp không dám nữa.

Cảnh tuyên đế cúi đầu, nắm chặt cằm nàng, hung hăng nhìn nàng, ánh mắt đỏ đầy phẫn hận, tràn ngập sát khí khiến Trương Phình Đình sợ đến quên cả khóc.

- Trương Phình Đình, ngươi có biết vì sao ngươi trăm mất đi cái gì không? Nếu không vì ngươi sao chuyện lại biến thành ra thế này. Trẫm hận không thể băm thầy ngươi thành vạn mảnh, để cho ngươi chết toàn thân đã là nể tình các con rồi. Ngươi yên tâm, ngươi chết rồi, các con sẽ giao cho Hoàng hậu trông nom, qua vài năm bọn chúng sẽ chẳng nhớ đến ngươi nữa đâu. Ngươi có thể yên nghỉ.

Nếu không phải Hoàng hậu sớm biết chuyện thì hẳn cũng sẽ không phải vội vã ra quyết định đó, cũng sẽ không khiến thái hậu làm ra chuyện quyết tuyệt này. Chuyện hôm nay sao còn có cơ hội thay đổi?

Cảnh tuyên đế càng nghĩ càng hận. Hắn hung hăng đá nàng ra, xoay người rồi đi. Trương Phình Đình quỳ rạp trên đất khóc thành tiếng nhưng Cảnh Tuyên Đế chẳng nhìn nàng lần thứ hai. Một lát sau, Hoàng Quý mang hai thái giám tiến đến, một thái giám bưng một bầu rượu trên tay.

Mặt Trương Phình Đình trắng bệch, nàng mở to mắt hoảng sợ nhìn rượu độc, vội lui về phía sau:

- Không không...

Hoàng Quý tiến lên, nhàn nhạt nói:

- Lê phi nương nương, đây là rượu thượng hảo, không hề đau đớn mà chết... Lê phi nương nương tự mình động thủ hay để nô tài giúp ngươi?

Sáng hôm sau, Trương Nhượng Lan nhận được ý chỉ của thái hậu.

Trương Nhượng Lan thấy ý chỉ, vừa vui mừng vừa sợ hãi. Nếu mình là nghĩa nữ của thái hậu thì mình và hoàng đế là huynh muội. Trong lịch sử hiếm có hoàng đế chiếm đoạt thể tử của thần tử, trong số đó phần lớn đều là hôn quân, những hoàng đế bình thường tuyệt sẽ không làm ra loại chuyện thiên hạ khinh bỉ đó.

Mà lúc đầu Cảnh Tuyên Đế không dám công nhiên chiếm đoạt thể tử của thần tử thì giờ lại sẽ chẳng dám làm chuyện loạn luân.

Trương Nhượng Lan tiến cung tạ ơn.

Trong Từ trũ cung, Trương Nhược Lan trịnh trọng dập đầu lạy thái hậu ba lần. Nàng biết lần này thái hậu bức hoàng đế, lòng bà nhất định không vui.

- Thái hậu, Nhược Lan không biết phải cảm kích thái hậu như thế nào, đại ân đại đức của thái hậu, Nhược Lan chỉ sợ không báo đáp nổi.

Thái hậu cho nàng đứng dậy, bảo nàng ngồi xuống bên người

- Đây vốn là ai gia nợ người, lúc đầu nếu không phải ai gia có tâm tư, muốn người lấy Hoàng thượng mà thu người là nghĩa nữ thì đã không có chuyện như thế xảy ra.

- Thái hậu, sao có thể trách người? Ai cũng không ngờ chuyện lại thành ra thế này...

Thái hậu thở dài một hơi:

- Ta chợt nghĩ, có lẽ đây là báo ứng của ta. Lúc đầu ta vì ích kỉ mà thao túng vận mệnh của phụ mẫu người khiến bọn họ buồn bực mà chết. Giờ đây những đau khổ trong lòng Hoàng thượng đều là tội nghiệt của ta.

- Thái hậu, ta tin tưởng phụ mẫu ta nhất định chưa từng trách người...

Thái hậu nhìn Trương Nhược Lan vui mừng cười cười, bà cầm tay nàng:

- Vẫn may chuyện còn chưa đến bước không thể nào挽回. Từ nay về sau người có thể an tâm sống trong hoàng thành, con ta ta hiểu rõ, hẳn dù không cam lòng đến đâu cũng không dám làm chuyện quá đáng. Chờ thêm thời gian nữa có lẽ hẳn sẽ nghĩ thông suốt...

Lúc này Diệp cô cô đi vào nói với thái hậu:

- Thái hậu, tối qua Lệ phi bị bạo bệnh đã qua đời

Thái hậu nhàn nhạt cười nói:

- Phong thủy trong cung nhất định không tốt rồi, triều đại này đã bao lần có người bạo bệnh qua đời.

Trương Nhược Lan nhớ ra chuyện hôm qua đương nhiên biết nguyên nhân Trương Phình Đình chết, nàng khẽ thở dài.

Có con có cái, thân phận tôn quý nhưng sống chết cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Đó chính là hậu cung.

Trước khi rời khỏi Từ trũ cung, thái hậu nói với nàng đợi Lễ bộ chuẩn bị xong sẽ thiết yến trong cung, mời tất cả nữ quyến rồi chiêu cáo việc này cho thiên hạ. Đợi nhận được thánh chỉ phong tứ của Hoàng thượng thì sẽ cử hành đại điển phong công chúa.

Trương Nhược Lan yên lòng.

Trở lại khách sạn, cùng bọn nhỏ ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một hồi, Hầu phủ cho xe ngựa đến đón

Tới đón bọn họ chính là Cận Thiệu Khang.

Trương Nhược Lan có chút ngạc nhiên, lúc này hẳn phải ở phủ nha mới đúng. Định hỏi nhưng cảm giác không tiện nên không nói nhưng Cận Thiệu Khang dường như hiểu rõ ý nghĩ của nàng nên cười nói:

- Ta sợ bọn trẻ thấy lạ mà sợ, ta nghĩ ta ở đây có lẽ bọn chúng sẽ thoải mái hơn nên đến đây.

Hắn nhìn nàng rồi lại nói:

- Hôm nay sắc mặt khá hơn nhiều

Trương Nhược Lan cười cười.

Trên xe, Trương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang mỗi người ôm một nhóc, Cận Thiệu Khang hỏi nàng:

- Nàng đã nói sự thật với bọn trẻ chưa?

Trương Nhược Lan áy náy nói:

- Hai hôm nay bận rộn còn chưa nói, người yên tâm, ta sẽ nói cho bọn chúng

- Không sao, cứ từ từ. Quá nhanh sợ bọn trẻ không thích ứng được. Cận Thiệu Khang cười nói.

Mỗi câu nói đều khiến người ta thấy ấm đến đáy lòng, lúc đầu mình thích hấn cũng là vì hấn ngoài lạnh lùng nhưng trong ấm áp.

Tương Nhược Lan lặng lẽ thở dài, nàg quay đi, nhìn về phía cửa sổ xe.

Bên tai truyền đến tiếng hấn nói chuyện cùng bọn trẻ. Hấn rất kiên nhẫn lắng nghe bọn trẻ nói hai ngày nay ăn gì, chơi gì, sau đó ôn hòa trả lời bọn trẻ.

Không khí này khiến nàg suýt rơi lệ.

Xe ngựa dừng trước cửa lớn Hầu phủ, mấy người xuống xe. Thái phu nhân đã đứng trước cửa lớn nhìn bọn họ cười tươi như hoa

- Cháu ngoan của ta.

Thái phu nhân tiến lên, muốn ôm bọn trẻ vào lòng

Bọn nhỏ đều vội tránh ra, trốn ở sau Tương Nhược Lan, đầy địch ý nhìn thái phu nhân

Nụ cười của thái phu nhân cứng đờ, sự thất vọng hiện rõ.

Tương Nhược Lan kéo bọn nhỏ từ phía sau ra, nói với bọn nhỏ:

- Mẫu thân đã nói gì? Phải lễ phép với người lớn, mau chào hỏi nãi nãi.

Nghe Tương Nhược Lan nói hai cậu bé mới buồn bực đi ra ngoài, nhìn thái phu nhân gọi một tiếng nãi nãi. Thái phu nhân lại tươi cười, muốn đến nắm tay bọn trẻ nhưng không dám nên nói với Cận Thiệu Khang:

- Mau dẫn bọn họ vào.

Tương Nhược Lan kéo bọn trẻ đi vào. Dọc đường đi, bọn nhỏ tò mò nhìn quanh. Tương Nhược Lan nhìn từng gốc cây ngọn cỏ quen thuộc mà đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Đầu tiên là đến Tùng hương viện, thái phu nhân sớm đã chuẩn bị rất nhiều bánh trái ngon, vừa vào đã mời bọn trẻ ăn. Bọn trẻ chỉ đi theo Tương Nhược Lan, mãi đến khi Tương Nhược Lan đồng ý thì mới ăn. Trước thái phu nhân vẫn lo lắng bọn trẻ ở bên ngoài không được dạy dỗ chu đáo nhưng giờ thấy bọn trẻ quy củ như thế thì trong lòng càng vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Yên Hội

Từ khi Tương Nhược Lan vào cửa đến giờ, trừ lúc nàg thi lễ với thái phu nhân thì thái phu nhân và nàg cũng chỉ nhàn nhạt nói chuyện, cũng không nhìn nàg. Dù bà vì các cháu mà đồng ý tiếp nhận Tương Nhược Lan nhưng cũng không đại biểu rằng bà thật sự tha thứ cho nàg (hơ hơ... đưa bỏ rồi cụ ạ)

Thái phu nhân ở bên cạnh tươi cười nhìn hai đứa cháu một hồi rồi quay mặt nhìn Tương Nhược Lan, sắc mặt lãnh đạm:

- Hôm nay nguoi tới vừa đúng lúc, có một số việc ta muốn hỏi nguoi,

Tương Nhược Lan nhìn bà.

Cận Thiệu Khang sợ mẫu thân nói những lời khó nghe, vội nói:

- Mẫu thân, hôm nay là lần đầu tiên bọn trẻ đến, còn chưa thích ứng, có gì để sau hãy nói

Thái phu nhân nhìn hai cháu một chút, cười nói:

- Cũng đúng, có một số lời không thể nói trước mặt bọn trẻ. Hầu gia, nguoi đưa bọn trẻ ra ngoài, để bọn trẻ quen với nơi đây, bọn trẻ theo nguoi, những người khác chỉ sợ bọn trẻ không thích

Sau đó cười nói với hai cậu bé:

- Vườn hoa nhà nãi nãi rất đẹp, các nguoi có muốn đi chơi không?

Nhắc tới chơi, hai cậu bé đều rất hưng phấn, vội kéo tay Cận Thiệu Khang nói:

- Bá bá, dẫn chúng ta đi, dẫn chúng ta đi,

Thái phu nhân nghe được hai chữ bá bá thì nhú mày

Cận Thiệu Khang không đành lòng từ chối bọn trẻ, hần nhìn mẫu thân đầy ý cầu xin, thái phu nhân sao không hiểu tâm tư hần, không nhịn được nói một câu:

- An tâm, ta tự biết phân tặc (nặng nhẹ ?)

Lúc này Cận Thiệu Khang mới dẫn bọn trẻ đi.

Bọn họ đi rồi, thái phu nhân nói với Trương Nhược Lan:

- Nhược Lan, người còn chưa nói với bọn nhỏ? Sao bọn nhỏ vẫn gọi Hâu gia là bá bá

- Ta trở về bận rộn nhiều việc. Ta sẽ nói, thái phu nhân yên tâm. Trương Nhược Lan đáp

Sắc mặt thái phu nhân hơi hòa hoãn:

- Ta chuẩn bị cho bọn trẻ nhận tổ quy tông. Bọn trẻ là huyết mạch Cận gia, không thể vô danh vô phận để người đời trêu chọc được. Sau này bọn chúng cũng phải ở lại Hâu phủ

Trương Nhược Lan nhìn bà:

- Thái phu nhân, ta không phản đối bọn trẻ nhận tổ quy tông, chính là bọn nhỏ vẫn theo ta sống, đột nhiên đến nơi xa lạ chỉ sợ sẽ không thích ứng. Ý của ta là tạm thời cứ để bọn trẻ sống cùng ta một thời gian, sau này chờ bọn trẻ quen thân với các người thì sẽ để bọn trẻ ở lại Hâu phủ.

Thái phu nhân càng càng kinh ngạc, bà buông chén trà:

- Nhược Lan, cái gì mà các người, chúng ta? Người có ý gì? Chẳng lẽ người còn không chịu quay lại

Trương Nhược Lan nhẹ giọng nói:

- Thái phu nhân, ta chưa từng nói là sẽ trở về

Thái phu nhân tức giận đến đập bàn:

- Chuyện tới giờ người còn muốn thế nào nữa? Người cũng biết Hâu gia vì người mà bán cả thiếp thất, sĩ diện người có đủ rồi người còn muốn làm cao gì nữa? Người đừng quá đáng.

Là bởi vì như thế, nàng phải quay lại? Nàng không trở lại chính là tội đại ác? Tất cả mọi người đều không để ý đến chuyện đó không có nghĩa rằng nàng không để ý. Bọn họ cho rằng đó là chuyện bình thường nhưng đó lại là vết thương lớn với nàng. Dù năm năm đã qua nhưng vết thương vẫn còn đó, sao nàng có thể vui vẻ quay lại? Cho dù miễn cưỡng bản thân thì hai người cũng không hạnh phúc. Huống chi nàng sao phải miễn cưỡng chính mình. Nàng chưa từng miễn cưỡng ai thì tại sao phải vì người khác mà miễn cưỡng chính mình?

Nàng không nợ bất kì ai tại sao phải bị thái phu nhân chỉ trích như thế. Nàng ngẩng đầu, nhìn thái phu nhân nói:

- Thái phu nhân, ta không yêu cầu Hâu gia bán thiếp cũng không phải ta làm cao. Đó chỉ là lựa chọn của ta, ý nghĩ của ta. Thái phu nhân, cho dù người không thể hiểu thì cũng không thể phủ nhận rằng ta có quyền này

- Người...

Thái phu nhân tức giận đến đứng lên:

- Người đừng tưởng rằng Cận gia chúng ta không có người không được.

Trương Nhược Lan cũng đứng lên:

- Trên đời này không có người nào là không ai không được, ta rất hiểu đạo lý này

Nàng hành lễ với thái phu nhân rồi nói:

- Chốc nữa vẫn xin Hâu gia đưa bọn trẻ về, bọn trẻ chưa từng ngủ ở bên ngoài bao giờ, chúng sẽ không quen.

Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài.

Thái phu nhân nhìn bóng lưng nàng tức giận đến run người. Bà chưa bao giờ gặp nữ nhân nào cuồng vọng như thế, sao con lại yêu thương nàng?

Tương Nhược Lan trở lại khách sạn, đến tối, Cận Thiệu Khang đem bọn nhỏ trở về. Bọn trẻ vui mừng ủa vào lòng Tương Nhược Lan, cao hứng nói:

- Mẫu thân, hoa viên nhà bá bá rất lớn, có rất nhiều hoa đẹp

Tương Nhược Lan cười hỏi bọn nhỏ:

- Chơi có vui không

Bọn trẻ đồng thanh nói:

- Chơi rất vui

Khuôn mặt tươi cười giống hệt nhau, đôi mắt sáng bừng giống hệt nhau, Tương Nhược Lan lòng mềm nhũn.

Cận Thiệu Khang đứng bên định nói lại thôi. Tương Nhược Lan thấy thế thì sai Từ San dẫn bọn trẻ ra ngoài chơi

Đợi bọn trẻ đi rồi, Cận Thiệu Khang nói với nàng:

- Nhược Lan, những lời mẫu thân nói nàng đừng để ý

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Ta không trách bà

Thái phu nhân không sai nhưng nàng cũng không cho rằng mình sai

- Nhược Lan... Cận Thiệu Khang khẽ gọi: - ta thực sự rất muốn nàng trở lại bên ta nhưng ta sẽ không bức nàng, những gì ta làm không phải để ép nàng mà vì ta thấy đáng làm

- Thiệu Khang... Tương Nhược Lan cảm động, quay đầu nhìn hắn.

Đôi mắt hắn thâm sâu chứa đựng tình cảm nồng ấm.

Tương Nhược Lan nhìn hắn, cái mũi sống mũi cay cay:

- Ta cũng rất muốn trở lại quá khứ, ta còn muốn hơn bất kì ai khác, nhớ nhưng hơn bất kì ai khác nhưng ta không thể nào quên đi chuyện quá khứ, cũng chẳng có niềm tin vào tương lai nữa. Ta không muốn ném thứ nữa, cảm giác đau đớn đó ta không muốn thử đến lần thứ hai... người đừng làm nhiều việc vì ta như vậy, chờ ta trị thương cho người rồi, người hoàn toàn có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình. Thật ra ta không hợp với người, không đúng... ta không hợp với bất kì ai, là vấn đề của ta, không phải do người. Người ở bên người khác tuyệt đối sẽ vui vẻ hơn ở bên ta...

Tương Nhược Lan càng nói càng đau đớn, Cận Thiệu Khang nhìn mặt nàng tái nhợt mà trong lòng kích động, hắn không nhịn được, bước lên ôm nàng vào lòng:

- Không sao, Nhược Lan, nàng không muốn trở lại bên ta cũng không sao. Là ta có lỗi với nàng, không thể trách nàng. Sau này nàng không cần để ý đến ta, ta làm gì là việc của ta, không liên quan đến nàng. Ta biết ta nên làm gì. Nàng chỉ cần biết ta vẫn luôn ở bên nàng, chỉ cần nàng quay đầu lại sẽ thấy ta ở đó. Có lẽ chưa bao giờ nàng tin tưởng ta, cũng không quan trọng, không sao cả. Chỉ cần nàng vui thì không sao hết

Tương Nhược Lan tựa vào lòng hắn, xung quanh tràn ngập mùi hương quen thuộc của hắn, bất tri bất giác rơi lệ.

Hai hôm sau, thái hậu mời tất cả các mệnh phụ phu nhân từ lục phẩm trong thành tới ngự hoa viên.

Tiết trời đầu hè, khí trời thanh sáng, trăm hoa nở rộ, trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát.

Thái hậu sai người kê bàn ở trong ngự hoa viên, những người đến khá nhiều, ai nấy đều ngọc giắt trân cài, cảnh tượng vô cùng xa hoa

Thái hậu mặc phượng bào ngồi chính giữa, Hoàng hậu ngồi bên trái, Tương Nhược Lan ngồi bên phải. Nàng mặc trường bào thanh nhã, tóc chải búi gọn gàng, cài ngọc phỉ thúy, vừa cao quý mà vừa thanh tao.

Ánh mắt những người đến đều tập trung trên người nàng, có tò mò, có mừng rỡ, có khinh thường mà cũng có lạnh lùng.

Trong đó có không ít người quen. Nhìn nàng tươi cười là Lưu Từ Đồng, nàng vẽ mặt hồng hào, phong thái kiêu diễm, bớt đi vẻ ngây thơ của thiếu nữ, thêm phần yêu kiều của nữ nhân.

Tương Nhược Lan nháy mắt với nàng mắt cái, Lưu Từ Đồng càng tươi cười rạng rỡ

Ngoài Lưu Từ Đồng ra còn có rất nhiều phu nhân từng được nàng chữa bệnh, bọn họ cũng tươi cười hữu hảo với nàng. Tương Nhược Lan đều mỉm

cười với các nàng. Còn có một số người dù bề ngoài tươi cười nhưng ánh mắt rất lạnh nhạt.

Tương Nhượng Lan cũng có thể hiểu. Nữ nhân hòa ly, mất đi nhà chồng bảo vệ đương nhiên khiến người ta xem thường. Trong mắt bọn họ giờ nàng chỉ là một dân phụ, đừng nói là nhất phẩm phu nhân mà ngay cả một mệnh phụ cũng chẳng bằng.

Cách đó không xa, Từ Uyển Thanh thấy nàng thì vẫn đều tỏ vẻ khinh thường, ngạo mạn. Nàng ngồi trên Lưu Tử Đồng, mặc phục sức của mệnh phụ ngũ phẩm, so với Lưu Tử Đồng thì gầy đi nhiều, ánh mắt có mấy phần buồn bực.

Nàng nhìn Tương Nhượng Lan một cái, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Tương Nhượng Lan đương nhiên không để bụng thái độ của nàng. Khiến cho nàng đề ý là Cận Yên Nhiên.

Cận Yên Nhiên mặc triều phục màu hồng, trang sức trên người rất hoa mỹ. Đã năm năm, Cận Yên Nhiên đã không còn là cô nương ngây thơ trước kia. Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, môi mím chặt hơi trề xuống, có cảm giác rất sầu khổ.

Như là cảm giác được ánh mắt của Tương Nhượng Lan, Cận Yên Nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, cuối cùng lạnh lùng quay đầu đi.

Đã năm năm, cô nương ngây thơ ngày đó sống tốt không? Nhưng xem nàng như thế hẳn là không được như ý. Nàng đã gặp chuyện gì? Từ sau khi quay lại vẫn bận rộn nhiều chuyện, còn chưa kịp hỏi thăm nàng.

Lúc này, thái hậu cười nói:

- Hôm nay là ngày đẹp, ai gia mới chú ý đến không chỉ để thưởng thức cảnh đẹp mà còn có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người.

Một mệnh phụ lập tức cười nói tiếp:

- Thái hậu có việc gì vui muốn nói?

Ý chỉ dù đã ban ra nhưng thời này tin tức không nhanh nhạy nên mọi người còn chưa hay biết chuyện này.

Thái hậu cười nói:

- Cũng không hẳn là việc vui?

Bà vươn tay về phía Tương Nhượng Lan:

- Nhượng Lan, đến bên ai gia.

Tương Nhượng Lan cười đứng lên, dưới ánh nhìn của mọi người, đi tới bên thái hậu, thái hậu cũng nắm tay nàng.

Hoàng hậu ngồi bên liếc qua bàn tay nắm chặt của hai người, ánh mắt lóe ra tia lạnh lùng.

Thái hậu nhàn nhạt nhìn hoàng hậu một cái, quay đầu cười với mọi người:

- Nhượng Lan, mọi người hẳn là biết chứ.

Mọi người đều tươi cười, dù là Từ Uyển Thanh cũng miễn cưỡng mỉm cười.

- Đương nhiên là biết, năm đó dù gì Hầu... Tương phu nhân đã chữa bệnh cho gia mẫu.

Những người khác cũng vội vàng khen ngợi Tương Nhượng Lan.

Mọi người biết Tương Nhượng Lan luôn được thái hậu sủng ái, lần này Nhượng Lan chữa hết bệnh cho bà, nhìn ánh mắt của thái hậu là biết tầm quan trọng của Tương Nhượng Lan trong lòng bà nên đương nhiên ai nấy đều muốn khen Tương Nhượng Lan cho thái hậu vui.

Thái hậu quả nhiên rất vui vẻ, tiếp tục cười nói:

- Nói vậy mọi người đã biết ai gia luôn thương yêu Nhượng Lan, lần này Nhượng Lan chẳng những tìm ra cách phòng bệnh đậu mùa mà còn chữa khỏi bệnh cho ai gia. Bất luận thế nào cũng đều là công lớn, ai gia rất vui mừng, cho nên quyết định nhận Nhượng Lan là nghĩa nữ.

Nghĩa nữ? Mọi người đều kinh ngạc, đó chẳng phải chính là công chúa?

Mọi người vừa ghen tỵ vừa ngưỡng mộ. Tương Nhượng Lan này mệnh quá tốt, hòa ly rồi còn lách mình thành công chúa. Thân thể tăng lên, nàng có thân phận công chúa, được thái hậu bảo vệ, vị hôn phu tương lai nhất định không phải cũng quý.

Sao lại có nữ nhân mệnh tốt như vậy?

Chương 243: Bát Quái

Sau khi thái hậu tuyên bố chuyện này, thần thái mỗi người đều khác, nhưng giống nhau ở chỗ thần sắc với Trương Nhược Lan nồng nhiệt hơn hẳn, đều nói lời chúc mừng nàng.

Thái hậu để Trương Nhược Lan trở về chỗ ngồi. Bởi vì Hoàng thượng còn chưa hạ thánh chỉ, chưa cử hành sách phong đại điển thì còn chưa được hoàng gia chính thức thừa nhận nên đám mệnh phụ tạm thời không cần hành lễ với Trương Nhược Lan.

Sau đó, đám mệnh phụ ngời một câu ta một câu chuyện trò cùng thái hậu, thái hậu rất vui vẻ. Một lát sau, thái hậu mệt mỏi, Trương Nhược Lan thấy sắc mặt thái hậu không ổn thì đề nghị bà trở về nghỉ ngơi.

Thái hậu gật đầu cười nói:

- Thân thể ai gia không khỏe, không cùng các người nữa, ai gia về cung trước, các người cứ tự nhiên.

Trương Nhược Lan đứng dậy theo định đi cùng thì thái hậu khoát tay chặn lại, thấp giọng nói:

- Yên hội hôm nay tổ chức vì người, người không thể rời đi được.

Nghe thái hậu nói như vậy, Trương Nhược Lan đành chần chạch cho thái hậu, xác định thái hậu không sao thì mới ở lại.

Sau đó, thái hậu lên phượng kiệu trở về Từ trư cung.

Thái hậu đi rồi, hoàng hậu nhìn mệnh phụ cười nói:

- Bên trong thượng uyển cảnh sắc vừa lúc rất đẹp, các vị phu nhân có hứng thú không bằng cùng đi xem đi.

Vừa nói vừa đứng dậy đi về phía ngự hoa viên. Trương Nhược Lan và đám mệnh phụ cũng đều đứng dậy đi theo sau Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng không đặc biệt gọi Trương Nhược Lan nên nàng cũng không tiện đi gần. Nàng ở bên nhìn sắc mặt Hoàng hậu, không phát hiện ra có gì đặc biệt, không nhìn thấy được tâm tình của nàng.

Đám mệnh phụ cùng hoàng hậu đi một hồi, hoàng hậu đến lương đình nghỉ ngơi. Một số ở lại cùng nàng, còn lại đều chia ba chia hai phân tán ra.

Trương Nhược Lan thấy hoàng hậu thái độ không rõ nên cũng không tới trước mặt nàng. Nàng cùng vài mệnh phụ khác đi ngắm những bồn hoa trà đang nở rộ. Lúc này, Lưu Từ Đồng tiến tới:

- Phu nhân. Lưu Từ Đồng nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

Trương Nhược Lan quay đầu lại, thấy là Lưu Từ Đồng thì vui vẻ tươi cười:

- Từ Đồng tiểu thư.

- Ta đâu còn là tiểu thư gì nữa. Lưu Từ Đồng đỏ mặt: - Gia phu họ Triệu, là Tự phó Đại lý tự. Nhưng phu nhân gọi là Từ Đồng là được rồi.

Tự phó Đại lý tự, chức quan lục phẩm, dù không cao nhưng vì làm việc trong Đại lý tự nên cũng không thể khinh thường.

Trương Nhược Lan nắm tay nàng, cười nói:

- Thì ra đã là Triệu phu nhân, chúc mừng chúc mừng, không thể uống rượu mừng của người thật tiếc.

Lưu Từ Đồng cảm động, nàng nắm tay Trương Nhược Lan dẫn qua chỗ khác.

- Phu nhân, năm năm không gặp, người ổn không? Năm đó người đột nhiên hòa ly rồi bất vô âm tín, chúng ta đều rất lo cho người.

Trương Nhược Lan áy náy nói:

- Năm đó tình thế bất buộc, đi quá vội nên không thể cáo biệt cùng mọi người. Mấy năm nay cũng không tiện liên lạc, để mọi người lo lắng rồi.

- Phu nhân, nghe ca ca nói người sinh hạ một đôi song sinh. Người một mình bên ngoài nuôi dưỡng bọn trẻ, nhất định chịu không ít khổ cực

Quả thật không ít gian nan nhưng Trương Nhược Lan không có thói quen kể khổ. Nàng nhàn nhạt cười nói:

- Cũng ổn đó thôi

Lưu Từ Đồng thấy Trương Nhược Lan không muốn nhắc tới chuyện quá khứ nên cũng không tiếp tục đề tài này. Trương Nhược Lan cùng nàng chậm rãi đi về phía trước vừa đi vừa trò chuyện. Lưu Từ Đồng kể chuyện của mình. Sau khi đến tuổi cập kê thì nàng thành hôn. Thành hôn được ba tháng thì có thai, sinh được một con trai. Vài năm sau đó lại sinh thêm hai đứa con trai nữa. Giờ trượng phu và bà bà rất cưng chiều nàng, vừa thấy nàng đã cười. Phu quân dù có thiếp thất, thông phòng nhưng cũng không đáng ngại. Mấy năm qua nàng sống rất thoải mái.

Trương Nhược Lan thấy nàng sống tốt thì mừng cho nàng.

Sau đó, Lưu Từ Đồng nhắc tới mấy chuyện bát quái của người khác

- Phu nhân, người còn nhớ Từ Uyển Thanh không? Chính là người bị Hoàng hậu phạt cấm túc đó.

Trương Nhược Lan đương nhiên nhớ kỹ, nói thật ra, mấy chuyện bát quái này nàng rất thích. Có lẽ trong tất cả cơ thể của nữ nhân đều có tế bào bát quái rất mạnh cho nên hai người vừa nhắc tới đó thì mắt đều sáng bừng.

Lưu Từ Đồng háng giọng nói tiếp:

- Sau khi hết kì cấm túc, Từ gia bắt đầu đánh tiếng hôn sự của nàng. Nhưng trước đó trong hoàng cung nàng gây chuyện xấu trước mặt nhiều người, thanh danh giảm đi ít nhiều. Một số thế gia danh môn đều không thích nàng. Nhưng vì cha nàng là Thượng thư, tỷ tỷ là sủng phi nên chuyện hôn sự không quá bị đát. Đối phương là thế tử của Tấn Dương hầu. Bởi vì thế tử này từ nhỏ sủng ái một thông phòng, trước khi chính thất vào cửa thì thông phòng đã sinh hạ thứ trưởng tử. Vì thế có nhiều danh gia đại tộc không muốn gả nữ nhi cho hắn, hôn nhân của thế tử cũng bị trì hoãn. Từ gia thấy môn đăng hộ đối, nữ nhi nhà mình cũng chẳng tốt để kén chọn nên đem nữ nhi gả đến Tấn Dương hầu phủ.

Trương Nhược Lan mở to hai mắt:

- Tính cách Từ Uyển Thanh như thế sao chịu được điều này?

Hai mắt Lưu Từ Đồng hơi lóe, bụng miệng cười:

- Cũng không hay là Từ Uyển Thanh vừa vào cửa đã muốn đuổi thông phòng kia đi. Nhưng thế tử đâu chịu, hai người mới thành thân đến ngày thứ ba đã cãi nhau không thể giảng hòa. Một tháng sau, thế tử sĩ phòng thông phòng đó thành thiếp thất. Mười ngày thì tám ngày ở phòng thông phòng đó. Từ Uyển Thanh tức giận về nhà khóc. Sau đó, có lẽ Thượng thư đại nhân tới tìm Tấn Dương hầu nên thế tử đó mới thu liễm lại nhưng hai người vẫn luôn bất hòa.

Trương Nhược Lan có thể tưởng tượng, tính cách Từ Uyển Thanh kiêu ngạo nóng nảy, còn thế tử kia có thể cho thông phòng sinh thứ trưởng tử trước khi chính thất vào cửa cũng là loại không vừa. Hai người cùng một chỗ khác nào sao Hỏa đụng Trái Đất.

- Cái này cũng chưa tính là gì. Điểm chết người là Từ Uyển Thanh vào cửa năm năm mà không sinh con đẻ cái. Cũng từng có lần có thai nhưng vì cãi nhau với thế tử mà bị sảy. Từ đó về sau không mang thai nữa. Mà thiếp thất kia ba năm hai đứa, trước sau sinh được một trai một gái. Giờ Từ Uyển Thanh có bị ủy khuất trong Hầu phủ thì Thượng thư đại nhân cũng không tiện ra mặt cho nàng. Phòng chừng còn phải khuyên nữ nhi nhẫn nại, ai bảo bụng người không chịu tranh giành?

Lưu Từ Đồng vì chuyện khi trước mà không có ấn tượng tốt với Từ Uyển Thanh, cho nên bây giờ nhắc tới chuyện của Từ Uyển Thanh thì có cảm giác há hê. Nhưng Trương Nhược Lan cũng chẳng hơn gì. Dù nàng luôn tự nhắc mình không nên cười trên nỗi đau của người khác nhưng khó miệng không khống chế mà khẽ cười.

Được, nàng thừa nhận là nàng nhỏ nhen, nàng thật sự không thể nào đồng tình với bất hạnh của Từ Uyển Thanh.

Nhắc tới Từ Uyển Thanh rồi Trương Nhược Lan lại hỏi chuyện Cận Yên Nhiên.

Nhắc tới Cận Yên Nhiên, sắc mặt Lưu Từ Đồng ảm đạm xuống

- Mấy năm này Yên Nhiên sống không được thư thái. Mỗi lần gặp ta đều khóc. Lưu Từ Đồng thở dài.

Trương Nhược Lan nhíu mày:

- Sao vậy?

Lưu Từ Đồng lắc đầu:

- Nàng ấy quá ngây thơ, tin nhầm người. Kết quả trong phủ xảy ra chuyện, Trữ vương cảm thấy nàng không có năng lực xử lý chuyện trong phủ nên đem mọi quyền hành giao cho một trắc phi. Trắc phi đó bình thường luôn nhu thuận, chu đáo với mọi người nhưng lại ngầm ngầm hại Yên Nhiên nhưng Yên Nhiên không nắm được sai sót của đối phương. Nói với Trữ Vương thì Trữ Vương cho rằng nàng ích kỉ. Ngày nào Yên Nhiên cũng mặt sầu mày khổ,

tâm tình chán chường. Vất vả lắm mới có thai nhưng vô duyên vô cớ bị sảy. Giờ con của trác phi đó cũng bảy, tám tuổi rồi, thông minh lanh lợi rất được Trữ vương sủng ái. Nghe nói nếu Yên Nhiên không sinh được hài tử thì Trữ Vương sẽ lập hẳn thành thế tử.

Tương Nhược Lan trong lòng lo lắng:

- Mẫu thân, ca ca nàng sao lại ngồi yên không để ý?

Thái phu nhân và Hầu gia đều thương yêu nàng vô cùng.

- Nữ nhi xuất giá đầu tiên là phải tự dựa vào chính mình. Mẫu thân, ca ca nàng không thể ngày nào cũng bên nàng. Trác phi đó thủ đoạn rất cao, Yên Nhiên không nắm được đuôi của nàng ta thì có cách gì? Cũng chẳng thể nhúng tay vào việc nhà Trữ vương được.

Tương Nhược Lan thở dài, trách không được Yên Nhiên trông không vui.

Bởi vì chuyện của Yên Nhiên nên tâm tình các nàng cũng dần trầm xuống.

Hai người yên lặng đi tới ngự hoa viên.

Đi tới gần một Lương đình thì đột nhiên nghe có người nhắc tới Tương Nhược Lan.

- Tương Nhược Lan đó lác mình đã biến thành nghĩa nữ của thái hậu, thật là mạng tốt

Người còn lại hừ nhẹ:

- Mệnh tốt thì sao? Nữ nhân đã hòa ly lại có hai con, trừ phi An Viễn hầu vì hai đứa con mà lại đón nhận nàng thì còn ai muốn lấy loại nữ nhân này? Người cho là nam nhân trong kinh thành đều là kẻ ngu, hoàng hoa khuê nữ không muốn lại muốn lấy nàng ta? Cũng chỉ là nghĩa nữ, ai coi là công chúa thật chứ.

Giọng nói kiêu ngạo, tràn ngập khinh thường, rất rõ ràng là tiếng của Từ Uyển Thanh. Hai người nhìn ra đã thấy trong lương đình phía trước, Từ Uyển Thanh đang nói chuyện cùng ba phu nhân trẻ tuổi khác

Tương Nhược Lan trong lòng cười lạnh, Từ Uyển Thanh này thật chẳng có chút tiến bộ nào

Lưu Từ Đồng nghe những lời Từ Uyển Thanh nói thì biến sắc, định tiến lên nói lại nhưng Tương Nhược Lan ngăn nàng lại.

Bởi vì hai nàng đứng sau bụi hoa nên những người này còn chưa thấy hai nàng. Một người nói:

- Vương phu nhân, người nói nhỏ một chút, để người khác nghe thấy không hay đâu

Từ Uyển Thanh phe phẩy chiếc quạt:

- Ta sợ cái gì? Ta nói đều là sự thật, nghe được thì làm gì được ta?

- Nhưng nghe nói An Viễn hầu năm năm không lấy vợ, nói không chừng là vẫn nhớ Tương phu nhân.

Từ Uyển Thanh buông quạt xuống, giọng nói chói tai:

- Đó là thân thể An Viễn hầu không tốt mới không lấy vợ. Người cho là vì Tương Nhược Lan đó mà có nam nhân si tình như vậy sao?

Nghe những lời Từ Uyển Thanh nói, hai phu nhân khác đứng lên mượn cớ đi dạo mà rời đi, đi về phía Tương Nhược Lan. Tương Nhược Lan tránh để hai bên gặp nhau mà xấu hổ nên kéo Lưu Từ Đồng tránh qua núi giả sơn.

Hai vị phu nhân đi qua hai nàng, vừa đi vừa nói:

- Người nói chuyện này với nàng làm gì. Không phải là không rõ tâm bệnh của nàng, nàng chỉ muốn phu thê người khác bất hòa, hận không thể ai cũng giống như nàng đó.

- Ai biết nàng lại phản ứng lớn như thế? Sau này tránh xa nàng ra mới tốt. Người này miệng lưỡi độc địa, để người khác nghe được sẽ nghĩ chúng ta cũng nói gì đó, vạn nhất bị thái hậu trách tội thì oan uổng. Chúng ta đâu có cha là Thượng thư đại nhân, tỷ tỷ là quý phi như nàng.

- Nói rất đúng

Hai người dần đi xa.

Trong đình, Từ Uyển Thanh vẫn lôi kéo một phu nhân khác nói chuyện, đương nhiên là những lời không dễ nghe. Tương Nhược Lan qua năm năm tôi luyện đã không còn dễ xúc động như trước kia nên không để ý đến nàng. Dù sao cuộc sống của mình chẳng liên quan gì đến nàng. Nhưng Lưu Từ Đồng ở bên không nhìn được, gạt tay Tương Nhược Lan, chạy vào nói:

- Từ Uyển Thanh, người ở đây nói hươu nói vượn cái gì? Đừng có quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Dạy Dỗ

Từ Uyển Thanh liếc Lưu Từ Đồng một cái, phe phẩy quạt cười lạnh nói:

- Lưu Từ Đồng, ta nói người sao? Sao thế, thấy người ta thành công chúa thì vội vã ôm chân bợ đỡ à?

Mặt Lưu Từ Đồng đỏ bừng, chỉ vào nàng, tức giận nói không nên lời.

Trước Từ Uyển Thanh nói xấu Trương Nhược Lan thì Trương Nhược Lan cũng không để ý. Dù sao nàng là người như vậy, so đo cùng nàng thì được cái gì? Có cần người thì người còn muốn cần lại sao?

Nhưng giờ Lưu Từ Đồng vì nàng mà bị Từ Uyển Thanh vũ nhục, không thể dễ dàng tha thứ cho Từ Uyển Thanh được.

Trương Nhược Lan cười lạnh một tiếng, đi vào.

Từ Uyển Thanh thấy nàng bước vào thì ngẩng đầu nhìn nàng đầu khiêu khích, trong mắt hiện rõ hận ý. Nếu năm đó không phải nàng hại mình cảm tức thì mình sẽ không phải gả vào Hầu phủ, sao phải chịu nhiều đau khổ như thế.

Trương Nhược Lan đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới một hồi rồi cười nói:

- Sắc mặt Vương phu nhân hơi vàng, đáy mắt thâm đen, môi trắng bệch, xem ra Vương phu nhân từng sảy thai?

Từ Uyển Thanh bị nhắc tới chuyện đau lòng thì mặt trắng bệch, nàng trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan, nghiến răng nói:

- Liên quan gì đến người?

Trương Nhược Lan không để ý sự tức giận của nàng, tiếp tục cười nói:

- Phu nhân sảy thai rồi không chăm sóc tốt nên bệnh có di chứng, lâu sau không có thai. Hẳn cũng từng tìm danh y nhưng vô dụng đúng không?

Sắc mặt Từ Uyển Thanh càng trắng, gất gao trừng mắt nhìn Trương Nhược Lan nhưng không nói được gì vì Trương Nhược Lan nói đều đúng.

Lưu Từ Đồng một bên song mắt lưu chuyển, cười tiếp lời:

- Nhắc tới chuyện này, ta thật cảm tạ phu nhân. Năm đó may mà phu nhân chữa trị hết bệnh cho ta, cũng không biết có phải nhờ phu nhân chăm sóc không mà sau này ta thành hôn...

Nói tới đây, Lưu Từ Đồng quay đầu nhìn Từ Uyển Thanh, cười đắc ý:

- Sau này ta thành hôn, sinh con rất thuận lợi, chỉ vài năm đã sinh được ba đứa con, đứa nào đứa nấy đều trắng trẻo đáng yêu, ta nghĩ nhất định là có công lớn của phu nhân.

Lòng Từ Uyển Thanh hơi động, ánh mắt hơi biến, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Trương Nhược Lan nhàn nhạt cười nói:

- Có thể điều dưỡng thân thể tốt đương nhiên là dễ dàng mang thai. Chuyện khi điều dưỡng phải chú ý rất nhiều, chỉ hơi chút không đúng thì sẽ ảnh hưởng đến kết quả.

Nói rồi nàng nhìn Từ Uyển Thanh một cái, không nói gì nữa, xoay người rời đi. Lưu Từ Đồng nhướn mày với Từ Uyển Thanh một cái rồi cũng đi theo. Hai người đi ra lương đình, cũng chẳng quay đầu nhìn Từ Uyển Thanh một lần.

Từ Uyển Thanh nhìn bóng lưng Trương Nhược Lan, sắc mặt vô cùng khó coi. Vị phu nhân bên người đi qua nói với nàng:

- Vương phu nhân, y thuật của Trương phu nhân rất cao, ngay cả đậu mùa cũng chữa được thì nhất định có thể chữa cho người. Người nói tốt với nàng một chút, để nàng xem giúp người, chưa biết chừng sẽ có tác dụng. Người xem, nàng sinh được hai con trai, Triệu phu nhân được nàng chữa cũng sinh

được ba đứa con, có thể thấy nàng thực sự có cách đó.

Từ Uyển Thanh sao lại không muốn nhưng bắt nàng đi cầu Trương Nhượng Lan?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta chẳng thèm cầu nàng, danh y nhiều như vậy chẳng lẽ ngoài nàng ra thì không ai làm được sao?

Vị phu nhân kia lắc đầu, tìm cơ rời đi.

Từ Uyển Thanh cô độc ngồi trong đình, nhớ lại chuyện đau lòng của mình mà khóc.

Trương Nhượng Lan và Lưu Tử Đồng đi ra ngoài thì gặp một cung nữ. Cung nữ đó hành lễ với hai người rồi nói với Trương Nhượng Lan:

- Hoàng hậu mời phu nhân đến

Lưu Tử Đồng nghe vậy thì cười với Trương Nhượng Lan:

- Phu nhân đi đi, ta tìm Yên Nhiên trò chuyện.

Nói xong xoay người rời đi.

Trương Nhượng Lan đi theo cung nữ đến một lương đình.

Trong lương đình, Trương Nhượng Lan thấy hoàng hậu ngồi một mình ở đó, xem ra là muốn gặp riêng nàng. Trương Nhượng Lan đi vào, thi lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu Yên Nhiên nói:

- Bình thân

Rồi chỉ vào vị trí đối diện:

- Ngồi đi.

Trương Nhượng Lan ngồi xuống đối diện nàng.

Hoàng hậu nhìn nàng nhàn nhạt cười nói:

- Trương Nhượng vẫn rất nhớ ngượng, nếu nó biết ngượng thành cô cô của nó nhất định sẽ rất vui. Giọng nói bình thân, ánh mắt lạnh nhạt.

Trương Nhượng Lan biết, hoàng hậu đã buông việc đó, mình thành nghĩa nữ của thái hậu đã không còn là mối uy hiếp cho nàng. Mà cuộc sống sau này còn dài, nàng cần mình rất nhiều, tin rằng nàng sẽ không cạnh tranh chuyện này.

Có lẽ không thể khôi phục lại quan hệ trước kia với Hoàng hậu nhưng ít nhất cũng không có thêm một đối thủ mạnh.

- Ta cũng rất nhớ tiểu công chúa, chắc giờ nàng đã lớn rồi

- Đúng thế, càng lớn càng giống Hoàng thượng

- Công chúa từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân.

Hai người nhất thời không nói gì, một lát sau, hoàng hậu nói:

- Sau này thường xuyên đến Khôn trư cung chơi, nói đi nói lại, từ khi ngượng đi, bản cung béo lên không ít.

Trương Nhượng Lan cười nói:

- Nhượng Lan biết, nhất định sẽ giúp Hoàng hậu xinh đẹp hơn.

Rời khỏi chỗ Hoàng hậu đã thấy Cận Yên Nhiên đứng ở bụi hoa bên ngoài ngăn người. Lưu Tử Đồng cũng không ở bên. Nghe có tiếng động, nàng xoay người nhìn lại. Rất hiển nhiên là nàng cố ý nhìn mình

Trương Nhượng Lan mỉm cười, đi về phía nàng:

- Yên Nhiên, đã lâu không gặp.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, một lát sau mới khẽ gọi:

- Tẩu tẩu

Tương Nhược Lan cúi đầu:

- Ta đã không còn là tẩu tẩu của ngươi nữa

Cận Yên Nhiên nói:

- Trong lòng ca ca, ngươi mãi là thê tử hần cho nên trong lòng Yên Nhiên, ngươi cũng mãi là đại tẩu của ta.

Tương Nhược Lan nhất thời không biết nên nói cái gì, chậm rãi về phía trước. Cận Yên Nhiên đi theo nàng

- Tẩu tẩu, trước ta vẫn trách ngươi khiến ca ca khổ sở nhưng Từ Đồng nói rất đúng, ngươi vì Cận gia cũng chịu nhiều khổ cực. Chúng ta không có tư cách trách ngươi.

Tương Nhược Lan cười nói:

- Đều là quá khứ rồi

- Nghe nói ta đã thành cô cô rồi, đáng tiếc còn chưa có cơ hội nhìn thấy bọn trẻ

- Sau này còn nhiều dịp, bọn trẻ rất đáng yêu.

Nhắc tới con cái, Tương Nhược Lan cầm lấy cổ tay Cận Yên Nhiên, cẩn thận bắt mạch cho nàng. Phát hiện gan nàng ứ trệ, hiển nhiên là tinh thần u buồn lâu dài mà thành.

Mà tinh thần u buồn rất dễ dàng khiến cho khó mang thai

Tương Nhược Lan nhìn nàng nhẹ giọng nói:

- Yên Nhiên, mọi việc nghĩ thoáng một chút

Hốc mắt Cận Yên Nhiên đỏ bừng lên, nước mắt từng giọt rơi xuống:

- Tẩu tẩu, ta rất khổ sở.

Cận Yên Nhiên đột nhiên phát hiện ra, trên đời này, có thể khiến nàng hoàn toàn buông lỏng tâm tình không phải là mẫu thân hay ca ca mà là nữ nhân trước mắt này. Là người không do dự mà ra mặt vì nàng.

Tương Nhược Lan thấy nàng đau đớn như thế thì có chút đau lòng, còn đâu là cô nương ngây thơ ngày nào?

Nàng cầm tay Cận Yên Nhiên nói:

- Đừng khóc nữa. Nơi này đông người như vậy, để người ta thấy sẽ chê cười. Yên Nhiên, dù trong lòng khó chịu cũng đừng biểu lộ ra ngoài, để người khác thấy sẽ coi thường ngươi, vô tác dụng thôi.

Lúc này Cận Yên Nhiên mới lau nước mắt

- Tẩu tẩu, giờ ta mới biết, trên đời này thật sự có loại nữ nhân đối trá âm hiểm. Vương gia chỉ tin nàng mà không tin ta, bất kể ta nói gì Vương gia cũng chỉ nghĩ ta là ích kỉ. Lúc này ta mới hiểu cảm giác của tẩu tẩu năm đó bị Vu Thu Nguyệt hãm hại. Khi đó ta ngu ngốc giúp đỡ Vu Thu Nguyệt, lòng tẩu tẩu nhất định khó chịu, tẩu tẩu, xin lỗi.

Tương Nhược Lan vỗ vỗ tay nàng:

- Đều đã qua, ta cũng không để ý nữa

Cận Yên Nhiên khó hiểu:

- Tẩu tẩu, khi đó sao ngươi có thể kiên cường đối mặt với mọi thứ vậy. Cho dù khi tất cả chúng ta không tin ngươi ngươi cũng không tức giận mà còn có thể phản kích lại rất hay. Tẩu tẩu, ta mãi không thể làm được như ngươi, khi vương gia không tin ta, ta quả thực muốn chết

- Chết?

Tương Nhược Lan cười lạnh:

- Chết rồi chẳng phải là vừa ý người ta sao. Yên Nhiên, không phải người khác đối trá âm hiểm mà là ngươi quá mềm yếu vô dụng. Chính vì ngươi mềm yếu như thế nên mới bị người khác cười lên đầu. Người sống phải có khí thế, ngươi là chính thất, lại là muội muội của An Viễn hầu, sao lại bị một thiếp

thất gút gao kim kẹp như thế? Chính bởi người không tự ý thức coi trọng bản thân nên người ta càng chẳng coi người ra gì. Người dùng danh phận chính thất của mình mà tạo khí thế thì dù nàng có không phục đến đâu cũng không dám làm trái lời người. Người phải để cho mọi người biết người mới là chính thất, để cho mọi người nể trọng người. Nhưng người lúc nào mặt mày ủ rũ, một mình tự thương mình đương nhiên là khiến người ta coi thường. Hay như Trữ Vương cũng không thích cả ngày gặp gỡ một nữ nhân lúc nào cũng than vãn khổ sở, đó chẳng phải là người đang ép hẳn đến chỗ khác nữ nhân sao?

Cận Yên Nhiên nghe đến trọn mắt há mồm, nhất thời quên khổ sở. Từ trước tới nay, những người bên cạnh luôn bên vực, đồng tình với nàng, mắng Tĩnh Nhân trác phi dối trá âm độc nhưng chưa ai nói nàng như thế. Lòng nàng tức giận, chẳng lẽ mình bị hãm hại như thế không phải là người khác sai mà là mình sai?

Vừa định cãi lại nhưng nàng thấy chẳng thể nói được gì

Tương Nhượng Lan thấy nàng như thế đương nhiên biết nàng định nói gì, Tương Nhượng Lan cười lạnh nói:

- Người nhất định đang nghĩ sao lại thành lỗi của người đứng không? Yên Nhiên, ta vì tốt cho người mới nói như vậy. Ta cũng có thể đồng tình, thương cảm người nhưng có tác dụng gì cho người không? Sự đồng tình, thương cảm với người mà nói chỉ càng khiến người mềm yếu hơn thôi.

- Tĩnh Nhân trác phi đó vào cửa trước người, sinh con trước người sao cam tâm để người ngồi trên, đương nhiên nàng muốn tranh giành, ý nghĩ này rất bình thường. Nhưng nếu người mạnh mẽ hơn một chút, cho nàng thấy thực lực của người thì nàng đã không dám kiêu ngạo như thế mà sẽ nghĩ hậu quả trước khi làm. Giờ người không có thủ đoạn như nàng thì thôi nhưng ngay cả khí thế cũng thua người ta thì sao nàng phải khách khí? Tình cảnh hôm nay của người phần lớn là do người mà ra, nếu người còn không tỉnh lại thì chẳng ai giúp người được.

Cận Yên Nhiên vốn đầy hi vọng được Tương Nhượng Lan an ủi, không ngờ Tương Nhượng Lan không những không an ủi mà còn mắng thẳng nàng như thế. Nàng tức đến giậm chân, mắt đỏ hồng:

- Thôi đi, ta không nghe người nói nữa

Nói xong tức giận rời đi.

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng nàng thở dài. Hi vọng sau khi trở về nàng suy nghĩ cẩn thận, nếu không chẳng ai giúp được nàng.

Du ngoạn một hồi, mọi người hành lễ với Hoàng hậu rồi rời khỏi hoàng cung.

Qua ba ngày, Cảnh Tuyên Đế cũng hạ thánh chỉ, tứ phong Tương Nhượng Lan là Hòa Thuận công chúa, đại diện được cử hành sau một tháng.

Nhất thời, Tương Nhượng Lan trở thành nhân vật thu hút chú ý nhất toàn thành, bất luận là yến hội này nào, mời được Hòa Thuận công chúa đến đều là niềm tự hào. (Như kiểu hot girl đi tham gia event bây giờ ấy nhỉ)

Tin tức cũng truyền về Cận gia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Kính

Thái phu nhân biết được tin tức rồi thì không nói gì, một lát sau mới chua chua nói với Cận Thiệu Khang:

- Không trách nàng cuồng vọng như thế, thì ra đã trở thành công chúa.

Cận Thiệu Khang nói với thái phu nhân:

- Mẫu thân, từ đầu đến cuối Nhượng Lan không hề cuồng vọng. Nàng đã nói từ trước, là ta phản bội lời hứa, là ta có lỗi với nàng

Thái phu nhân thấp giọng nói:

- Làm gì có nữ tử nào có ý nghĩ cuồng vọng như nàng?

- Quả thật không có nữ tử nào giống như nàng, mẫu thân, người ngẫm lại xem. Có nữ tử nào một mình sinh hạ hài tử, một mình nuôi con không lớn mà không oán không hận?

Thái phu nhân không nói được gì

Cận Thiệu Khang lại tiếp:

- Nếu đây là cuồng vọng thì nàng hoàn toàn có tư cách đó. Ngươi xem, không có Cận gia ta nàng vẫn sống rất tốt.

Thái phu nhân hừ nhẹ một tiếng, trầm mặc một hồi, lại nói:

- Nói như vậy, nàng thật sự sẽ không đã trở lại?

Cận Thiệu Khang liếc nhìn bà một cái:

- Mẫu thân, thật ra ngươi cũng muốn nàng quay lại đúng không?

Thái phu nhân mạnh miệng:

- Cận gia chúng ta cũng không cần nàng

Bà hừ vài tiếng, sau đó lại thấp giọng nói:

- Nhưng nàng là mẫu thân của bọn trẻ... cho dù là công chúa thì sao, nàng từng hòa ly, cũng đã sinh con, sao tìm được chỗ tốt hơn Cận gia chúng ta

Trong đầu Cận Thiệu Khang hiện lên bóng dáng Tà Bá Xương, hấn trầm giọng nói:

- Chưa chắc

Là vàng thì sẽ tỏa sáng, đâu chỉ có một người tình mắt.

Thái phu nhân vừa hừ một tiếng, không cho là đúng.

Thánh chỉ ban xuống, đồng thời, Cảnh Tuyên Đế cũng ban phủ công chúa cho Tương Nhục Lan cùng không ít ruộng đất, phủ công chúa trong hoàng thành ở khu vực tốt nhất, rất rộng lớn, đầy đủ mọi thứ còn có cả thái giám, nha hoàn. Tương Nhục Lan chỉ cần chuyên đến là được. Nhà trước kia Anh Tuyết mua Tương Nhục Lan nhờ nàng bán đi. Bởi vì là nhà của Hòa Thuận công chúa nên nhiều người muốn lấy chút vận may của nàng, cũng có người muốn tạo quan hệ mà nhiều người muốn mua với giá cao khiến Tương Nhục Lan buôn bán sinh lời lớn.

Bây giờ, cuộc sống của Tương Nhục Lan thật sự rất thoải mái, vốn dĩ của hồi môn của nàng đã không ít còn được hoàng đế ban thưởng, giờ còn có bổng lộc của triều đình, cho dù cả đời không lấy chồng vẫn có thể sống thoải mái.

Lần tới khi nàng cùng bọn trẻ đến Hầu phủ, thái phu nhân cố kỵ thân phận của nàng nên không dám nói những lời nàng nề. Nàng đưa bọn nhỏ đến hai lần, sau đó bọn chúng quen thuộc nơi này thì không đến nữa.

Tương Nhục Lan cũng đã nói thân thế cho bọn nhỏ, vốn tưởng bọn nhỏ rất bất ngờ nhưng không ngờ chúng lại rất tự nhiên đón nhận. Sau này nhìn thấy Cận Thiệu Khang thì đều vui vẻ gọi phụ thân khiến Cận Thiệu Khang kích động suýt khóc

Sau này, Tương Nhục Lan hỏi bọn trẻ:

- Đột nhiên có phụ thân, các ngươi không thấy lạ?

Ai ngờ Khánh ca nhi đáp:

- Có phụ thân thì có gì là lạ, trẻ con đều có phụ thân mà.

Bác ca nhi nói:

- Phụ thân còn giống phụ thân hơn cả đồ đồ, phụ thân có má lúm, phụ thân chơi cùng chúng ta, cộ râu mép với chúng ta, chúng ta rất thích phụ thân.

Máu mù ruột già, Tà Bá Xương thích bọn chúng nữa thì cũng không thể thân thiết được như Cận Thiệu Khang, mà bọn trẻ rất miễn cảm, tình cảm dần dần thiên vị cho Cận Thiệu Khang.

Bọn trẻ đến Cận gia đều rất thân thiết với Cận Thiệu Khang nhưng thái phu nhân muốn đến gần thì luôn chống đối

Một lần, thái phu nhân không nhịn được hỏi bọn trẻ:

- Tại sao các ngươi không thích nãi nãi?

Khánh ca nhi nhìn bà bĩu môi. Bác ca nhi nói thật:

- Ngươi coi thường mẫu thân, còn định đánh mẫu thân, những người không thích mẫu thân thì chúng ta cũng không thích họ

Thái phu nhân run sợ hồi lâu, bị đã kích rất lớn.

Lúc có mặt Cận Thiệu Khang thì khóc:

- Nhất định là nàng nói xấu ta trước mặt bọn nhỏ nên bọn nhỏ mới chán ghét ta như thế. (thái độ này cơ mà >_<)

Cận Thiệu Khang an ủi bà:

- Nếu Nhược Lan là người như thế thì đã không đồng ý để bọn nhỏ trở về. Giờ nàng đã là công chúa, không muốn cho bọn trẻ quay lại, làm khó chúng ta thì chúng ta làm được gì? Nếu nàng đã để bọn trẻ quay lại thì sẽ không giờ trở sau lưng. Mẫu thân, Nhược Lan tốt xấu gì cũng từng ở cùng chúng ta thời gian dài như thế, nàng là người như thế nào người còn không hiểu? Nàng không phải là loại có nhiều tâm cơ.

Thái phu nhân nhớ lại mọi chuyện trước kia cũng cho rằng Cận Thiệu Khang nói có lý. Dù bà có thành kiến với nàng nhưng nhân phẩm của nàng thì không thể nghi ngờ.

- Nhưng hai đứa cháu lại chẳng hề thân thiết với ta... Thái phu nhân càng nghĩ càng khổ sở.

- Mẫu thân, đổi lại là ta, nếu có ai dám coi thường ta (mẫu thân ta ?) nhất định ta cũng không để hấn yên. Cận Thiệu Khang nhìn bà, nhẹ nhàng nói

Thái phu nhân ngăn ra, bà đầu nhìn hấn, môi giật giật, muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì

Thời gian dần trôi, Trương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang đôi khi gặp nhau vì bọn nhỏ nhưng hai bên cũng không bàn chuyện tình cảm, nói chuyện tự nhiên hơn. Trương Nhược Lan bảo Cận Thiệu Khang xin nghỉ, chuẩn bị chữa thương cho hấn.

Còn chưa đợi Cận Thiệu Khang chuẩn bị xong, Trương Nhược Lan đã nhận được thiệp mời của Định quốc công.

Phu nhân Định quốc công rất hiếu khách, có việc gì vui đều thiết yến tiệc mời mọi người đến tham dự. Yến hội lần này là làm đầy tháng cho cháu trai bà, những nhân vật có mặt mũi trong hoàng thành đều có tên trong danh sách.

Trương Nhược Lan dẫn Tử San và hai cậu bé đi dự tiệc. Đi theo còn có bốn nha hoàn bốn thái giám

Tử San là nghĩa muội của Trương Nhược Lan nên thời gian này cũng rất được chú ý. Trương Nhược Lan cũng thường xuyên dẫn nàng đến các yến hội để mọi người biết nàng, về sau sẽ có lợi cho hôn sự của nàng.

Xe ngựa vừa dừng, Định quốc công phu nhân tự mình chào đón, hành lễ với nàng:

- Công chúa đại giá quang lâm, thật hân hạnh cho bi xá

Trương Nhược Lan vội vàng đỡ bà lên:

- Phu nhân không cần khách khí.

Sau đó giới thiệu bọn trẻ và Tử San cho bà, Định quốc công phu nhân khen ngợi bọn họ một hồi.

Yến hội hôm nay không chỉ có khách nữ mà còn có cả khách nam. Định quốc công phu nhân đưa Trương Nhược Lan đến chỗ khách nữ nghỉ ngơi, để mọi người chào hỏi nàng

Phàm là tam phẩm trở xuống đều phải quỳ lạy, kể cả Tử Uyển Thanh cũng vậy. Đám mệnh phụ quỳ xuống hành lễ với Trương Nhược Lan. Dù nàng không quen nhưng cũng không thể làm gì được. Quy củ là quy củ, giờ nàng không chỉ là chính mình mà còn đại biểu cho hoàng gia.

Sau khi mọi người hành lễ rồi, Định quốc công phu nhân mời nàng ngồi ở ghế chủ tọa, sai người dâng trà. Đám mệnh phụ đều vây quanh nàng khen quần áo nàng đẹp, lúc sau lại khen búi tóc nàng đẹp, sau nữa lại khen hai cậu con trai ngoan ngoãn

Thái hậu cố ý ban cho nàng một cung nữ chuyên chải tóc, bất kể nàng mặc trang phục gì, chải tóc như thế nào đều phù hợp với hoàn cảnh. Trang phục của Trương Nhược Lan cũng được chuẩn bị rất đoan trang ưu nhã, xinh đẹp, kiêu mỹ, không mất đi sự tôn quý của hoàng gia.

Hôm nay nàng mặc cẩm bào màu vàng thêu bách hoa, thắt lưng vàng, quần màu xanh, tóc chải búi cẩn thận, trăm cài tinh xảo. Mỗi động tác gió tay nhắc chân đều có ánh nhìn châu lóe lên khiến khuôn mặt nàng tươi sáng vô cùng

Tán gẫu một hồi, đám mệnh phụ lại bắt đầu nói chuyện bát quái.

Không biết ai đó nhắc tới Tả Bá Xương

- Các người có nghe nói gì không? Ngày miếu hội ở Bạch mã tự đó, Tả đô đốc đi cầu nhân duyên đó.

Nghe chuyện về Tả Bá Xương, Trương Nhược Lan và Tử San cùng vênh tai lên nghe.

Cầu nhân duyên? Khóe miệng Trương Nhược Lan giật giật, tưởng tượng cảnh Tả Bá Xương mặt như dạ xoa ngồi xóc xóc xin sâm mà run người.

Đám mệnh phụ như nổ tung lên

- Thật có chuyện đó sao? Sao người biết?

- Hôm đó đông như vậy, đương nhiên có người bắt gặp.

- Tả đô đốc đó mà đi xin sâm nhân duyên, tên mười phần ngạo khí đó chẳng lẽ đã coi trọng ai

Từ San nghe vậy thì nhìn Trương Nhược Lan bưng miệng cười

Trương Nhược Lan trừng mắt với nàng một cái, tiếp tục nghe.

- Người nào được hấn để mất thật đúng là bất hạnh. Đô đốc này nghe nói tướng khác thế, thế tử trước đó của hấn chẳng phải cũng chết rất khó hiểu sao

Một người khác cười nói:

- Trương phu nhân, người không phải là vì muội muội người bị hấn từ chối mà cố ý nói thế không. Chuyện này đừng nói lung tung. Kì thật ta cảm thấy Tả đô đốc là một vị hôn phu lí tưởng, chức tước cao, tiền đồ rộng mở, trên không cha mẫu thân, dưới chẳng có con, cũng không có tiểu thiếp, trước cũng chỉ có một thế tử. Người nào gả tới lập tức được làm chủ mẫu, không phải phụng dưỡng bà bà, mưu tính tiểu thiếp, thật tốt.

Người trước đó hừ nhẹ:

- Nếu tốt như thế sao lâu như vậy còn chưa lấy thế tử, nhất định là có vấn đề. Ta nghe nói người này thường xuyên qua lại chốn thanh lâu đó.

- Tả đô đốc không có tiểu thiếp, không đến thanh lâu thì làm thế nào? Hơn nữa có nam nhân nào chưa từng đến thanh lâu? Ta thấy sỡ dĩ hấn chưa lấy vợ là vì chưa có người nào lọt vào mắt hấn. Lần này không biết ai may mắn được hấn coi trọng vậy?

Trương Nhược Lan bĩu môi. May mắn? Bị con lợn giống đó coi trọng thì tính gì là may mắn, hay đi thanh lâu? Chẳng biết có bị hoa liễu không nữa

Trương Nhược Lan không muốn nghe nữa, nàng dẫn Từ San và hai cậu bé ra ngoài.

Rời khỏi đó, hỏi rõ hoa viên ở đâu, bốn người đi về phía hoa viên.

Hoa viên đầy kì hoa dị thảo, cầu nhỏ uốn cong, nước chảy róc rách, cảnh sắc vô cùng trang nhã.

Trương Nhược Lan dẫn bọn trẻ đi thăm thú hoa viên, dạy bọn trẻ biết về các loài hoa.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói ngạo mạn của Từ Uyển Thanh:

- Người thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho ta?

Trương Nhược Lan nghe tiếng quay đầu lại, nha hoàn bên cạnh mắng:

- To gan, dám vô lễ với công chúa?

Từ Uyển Thanh tái mặt, miễn cưỡng kêu một tiếng:

- Công chúa.

Trương Nhược Lan nhàn nhạt cười nói:

- Nếu người hỏi thì ta nói, ta có bảy phần chắc chắn

- Bảy phần

Hai mắt Từ Uyển Thanh sáng bừng. Chưa có đại phu nào dám cam đoan thế với nàng

- Ta cho người bạc, người muốn bao nhiêu...

Còn chưa nói xong đã bị Trương Nhược Lan cắt lời:

- Người nghĩ ta thiếu bạc?

Nói rồi xoay người đi về phía trước

Thân là đại phu, Trương Nhược Lan cũng không có định cự tuyệt nàng, hơn nữa thật ra bọn họ cũng chẳng có oán thù gì, chỉ là trò tranh chấp trẻ con. Từ Uyển Thanh cũng chẳng gây tổn thương đến nàng. Nhưng tính cách nàng ta quá đáng ghét, không nhân dịp này dạy dỗ nàng ta thì Trương Nhược Lan khó mà hả giận.

Từ Uyển Thanh nhìn bóng lưng nàng muốn gọi nàng lại nhưng lại không cam lòng, giậm chân, xoay người tức giận rời đi.

Nàng không thèm cầu Trương Nhược Lan.

- Rất hay, rất hay. Đây mới là Trương Nhược Lan mà ta biết.

Đột nhiên có một người ở bên cạnh vỗ tay.

Trương Nhược Lan quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tả Bá Xương tựa vào gốc đại thụ, một thân cẩm bào màu đen khiến sắc mặt càng âm trầm.

Trương Nhược Lan nhanh mắt nhận ra cẩm bào này chính là bộ hắc mặc hôm đến cầu hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Quyết Đấu

Thấy Tả Bá Xương, Trương Nhược Lan có chút tự trách mình sơ sót

Hôm nay có cả khách nam, nàng đáng lẽ nên ở lại phòng nghỉ ngơi mà nghe mọi người bàn chuyện bá quát mới đúng, không nên đi loạn. Gặp phải tình thế này luôn luôn không ổn. Nhất là giờ nàng đã thành công chúa, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến thể diện hoàng gia, chỉ hơi sai sót, mình mất thể diện là chuyện nhỏ mà sợ còn liên lụy đến thái hậu.

Mọi việc đều có hai mặt, mình có thân phận công chúa thì thoát khỏi sự dây dưa của hoàng đế nhưng từ nay hành vi phải luôn đoan trang, cẩn thận. Nếu không sẽ bị chê cười.

Nhưng so với việc không bị hoàng đế dây dưa thì Trương Nhược Lan thà chịu gò bó.

Tả Bá Xương là nam tử độc thân, cùng hắc một chỗ vô cùng bất tiện. Trương Nhược Lan đợi hai cậu bé chào hỏi hắc rồi xoay người đi.

Chưa thích ứng với thân phận công chúa của Trương Nhược Lan không chỉ có nàng mà Tả Bá Xương cũng vậy. Hắc thấy Trương Nhược Lan xoay người đi thì chạy theo nàng:

- Phu nhân, vừa phú quý đã quên bạn cũ?

Đây là hoa viên, bất kì lúc nào cũng có người tới, để người khác thấy mình và Tả Bá Xương như thế không phải là chuyện tốt. Trương Nhược Lan thấy Tả Bá Xương đi theo thì nóng lòng xoay người trách mắng:

- Tả đô đốc đừng quá vô lễ với bản cung.

Tả Bá Xương ngẩn ra, lúc này mới ý thức đối phương đã là công chúa, hắc lui về phía sau hai bước, có chút thất thố. Một lát sau mới nhớ ra là phải hành lễ, lập tức cúi đầu trước Trương Nhược Lan một cái:

- Công chúa.

Từ trước đến nay, mỗi lần gặp Tả Bá Xương, Trương Nhược Lan luôn cảm thấy có một áp lực nặng nề, vô cùng khó chịu. Giờ thấy hắc phải cúi đầu trước mình thì trong lòng không khỏi vui sướng. Được, nàng thừa nhận nàng là người ích kỉ.

- Đô đốc miễn lễ, bản cung biết đô đốc tính tình thẳng thắn nhưng lễ nghi quy củ không thể bỏ. Đô đốc nên nhớ kĩ

Trương Nhược Lan ngang nhiên ngẩng đầu cao giọng giáo huấn hắc, trong lòng sáng khoái. Khó trách mà ai cũng muốn lên cao, thì ra dùng thịt dè người là chuyện rất thú vị.

Tả đô đốc nghe vậy ngẩng đầu vừa lúc thấy nàng cười đắc ý, ánh mắt lóe sáng, đôi mắt đen như hắc ngọc lấp lánh dưới ánh mặt trời, vừa đáng yêu lại vừa quyến rũ.

Hôm nay nàng mặc trang phục thanh lệ mà tiên diễm, bình thường hắc ghét nhất nữ nhân ăn mặc cầu kì, cả người toàn trang sức chói mắt. Chỉ thấy quần áo trang sức mà không thấy người. Nhưng vẫn là kiểu trang phục đó trên người nàng lại có vẻ thanh nhã vô cùng, tất cả đều tôn lên vóc dáng nàng, bởi vì bản thân nàng đã là thứ rực rỡ nhất, những trang sức đó không thể che dấu được hào quang của nàng.

Nhìn nhìn, khoe miệng Tả Bá Xương lộ ra nụ cười khế, đôi mắt lạnh lùng nhất thời nhu hòa xuống

Tương Nhược Lan thấy hắn cười thì dựng tóc gáy, khí thế dần giảm xuống:

- Đồ đốc tự nhiên, bản cung đi trước.

Tả Bá Xương vẫn cười nói:

- Cung tiến công chúa.

Đầu Tương Nhược Lan tê dại, xoay người rời đi, luôn cảm thấy sau lưng có ánh mắt bám theo, đến cả xương cốt cũng tê dại.

Từ San len lén nói với nàng:

- Thì ra Tả đô đốc cười tươi lại đẹp như thế

Lần đầu thấy hắn cười cảm giác thật lạ, tựa như núi băng dần hòa tan vậy

Tương Nhược Lan thấy lạ quay đầu nhìn Từ San:

- Sao ngươi lại cho rằng hắn cười lên là đẹp, chẳng lẽ ngươi không thấy quái đản sao?

Quý dị (trên là quái đản mà)? Từ San nhún mày sừng sốt một hồi lâu, có thể dùng hai từ này để hình dung sao? Xem ra tỷ tỷ vẫn thích má lúm đồng tiền ngọt ngào hơn...

Trở lại phòng nghỉ, thấy Định quốc công phu nhân đang tìm nàng, Tương Nhược Lan tới nói:

- Vừa rồi định tới hoa viên thăm thú nhưng thấy có ngoại nhân nên trở lại

Định quốc công phu nhân vội vàng nói:

- Công chúa nếu muốn đến hoa viên du ngoạn, thân phụ có thể bảo người bảo vệ, không cho ngoại nhân quấy rầy?

Vậy quá phiền toái? Cần gì kinh động mọi người, Tương Nhược Lan cười nói:

- Đa tạ hảo ý của phu nhân, nhưng giờ mặt trời đang lên, bản cung không muốn ra ngoài

Định quốc công phu nhân thấy Tương Nhược Lan khiêm tốn có lễ, không hề kiêu căng nên rất thích, cười dẫn nàng vào phòng nghỉ, vừa đi vừa nói:

- Ăn cơm trưa xong, công chúa nghỉ ngơi một chút, đến chiều sẽ có tiết mục hay.

Tương Nhược Lan cảm thấy hứng thú hỏi:

- Có tiết mục gì vậy?

- Nghe nói đám nam nhân muốn tỷ thí một trận, xế chiều bắt đầu, chúng ta ở lương đình uống nước mơ, ăn điểm tâm xem bọn họ tỷ thí.

Tương Nhược Lan nghe thế thì rất vui vẻ, Định quốc công phu nhân là người thích náo nhiệt, rất hợp ý nàng

Đến phòng nghỉ, tiếp tục nghe đám mệnh phụ bàn các chuyện bát quái trong hoàng thành. Có lẽ là vì Tương Nhược Lan ở đây nên không ai nhắc đến nhà An Viễn hầu. Đề là chuyện mấy người không quen, Tương Nhược Lan dần dần mất hứng, quay sang chơi đùa với hai con.

Giữa trưa, sau khi cùng mọi người dùng bữa, thăm đứa cháu đầy tháng của Định quốc công, Tương Nhược Lan vốn đã chuẩn bị một bộ trang sức để tặng nhưng vì tính cách của Định quốc công phu nhân nên tháo chiếc ngọc bội phi thúy đang đeo tặng thêm. Định quốc công phu nhân thấy Tương Nhược Lan nể mặt như thế thì càng vui mừng. Từ đó về sau, bất kể có yến hội gì đều khen Tương Nhược Lan hết lời, vô hình trung đề cao địa vị của Tương Nhược Lan trong lòng mọi người

Xế chiều, đội đám mệnh phụ nghỉ ngơi rồi, có nha hoàn dẫn bọn họ đến hậu hoa viên xem đám nam nhân tỷ thí.

Hậu hoa viên có một mảnh đất trống, xung quanh là một lương đình rộng rãi và hành lang dài. Lương đình và hành lang đều chuẩn bị bàn, đám mệnh phụ ngồi ở đó, Tương Nhược Lan đương nhiên là ngồi ở vị trí tốt nhất

Giữa bãi đất có hai tấm bia, xem ra là đám nam nhân sẽ tỷ thí bắn tên

Tương Nhược Lan cảm giác có chút nhàm chán, nàng muốn xem quyền cước đánh nhau nhưng xem ra nguyện vọng không thành rồi.

Đội đám mệnh phụ ngồi xuống rồi, đám nam nhân mới đi vào. Trong đó có nhiều người là vị hôn phu hay huynh đệ của những mệnh phụ này. Bởi vì là hoạt động rảnh rỗi nên nữ nhân ở đây đều không quá câu nệ, đều vùng khấn vẫy vẫy phu quân mình

Nam nhân nào cũng đều hơi vái phía nữ nhân, rất có lễ nghĩa

Mà ánh mắt Trương Nhược Lan không tự chủ nhìn về phía một nam tử mặc cẩm bào màu lam thẫm, thân hình cao lớn, diện mạo tuấn mỹ. Nam nhân đó như cảm giác được ánh mắt của Trương Nhược Lan nên quay lại nhìn thẳng về phía nàng.

Trương Nhược Lan không né không tránh, mỉm cười. Nam tử đó cũng cười lại, nụ cười dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Bọn nhỏ bên cạnh phát hiện ra nam tử thì đều vui mừng, nháy nhót gọi phụ thân, giọng nói rất lớn khiến cho mọi người chú ý. Mọi người nhìn qua quả nhiên thấy là Cận Thiệu Khang, mọi người đều biết chuyện của Trương Nhược Lan và Cận Thiệu Khang, nếu đổi lại là trước kia thì đã bàn tán một hồi. Nhưng giờ Trương Nhược Lan đã thành công chúa, ai nấy đều coi như không có chuyện gì.

Giữa sân, cũng có một nam nhân cao lớn khôi ngô, hơi thở lạnh lùng. Tả Bá Xương nghe tiếng bọn nhỏ vui mừng kêu thì sắc mặt trở nên rất khó coi.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Cận Thiệu Khang. Trước mặt mọi người, Cận Thiệu Khang đi về phía hai đứa con, cùng Trương Nhược Lan chào hỏi, ôm hai cậu bé, quay lại chỉ về chiếc bàn ở bãi đất trống, hỏi:

- Có thích tượng gỗ kia không?

Nghe hắn nói, lúc này Trương Nhược Lan và bọn trẻ mới để ý tượng gỗ trên bàn. Đó là tượng gỗ hình con cọp, điêu khắc rất tỉ mỉ, thủ công tinh tế, trông rất sống động. Xem ra, đó chính là phần thưởng của cuộc tỷ thí

Không phải là rất quý, chỉ là đồ chơi trẻ con, người thắng mang con cọp nhỏ này về để nở mày nở mặt với con mình.

Hai cậu bé vừa nhìn đã thích, vỗ tay nói muốn. Cận Thiệu Khang cười nói:

- Được, phụ thân nhất định lấy về cho các người

Nói xong nhìn Trương Nhược Lan cười cười, ánh mắt động tác đều rất tự nhiên, không khiến người khác có cảm giác đường đột. Người ngoài nhìn thấy đều nghĩ, xem ra Hòa Thuận công chúa muốn trở lại bên An Viễn hầu.

Giữa sân, Tả Bá Xương yên lặng nhìn cảnh này, sắc mặt càng lúc càng lạnh.

Cận Thiệu Khang trở lại giữa sân, Tả Bá Xương đi tới gần hắn, nhàn nhạt cười nói:

- Hầu gia, nhắc mới nhớ, đã lâu rồi chúng ta chưa tỷ thí, trước tại hạ không bằng Hầu gia, chẳng biết lần này kết quả thế nào?

Cận Thiệu Khang nhìn hắn cười cười, chậm rãi nói:

- Chỉ cần ta muốn thắng thì nhất định sẽ thắng

Tả Bá Xương ngừng cười nói:

- Tả tử cũng vậy, muốn thắng thì chưa bao giờ thua, lần này, Tả tử cũng rất muốn thắng.

Cận Thiệu Khang nhàn nhạt cười nói:

- Vậy đều có bản lĩnh rồi

Cận Thiệu Khang xoay người sang chỗ khác, phía sau truyền đến tiếng lạnh lùng của Tả Bá Xương:

- Hầu gia, không muốn trở thành đối thủ của ngươi nhưng lần này, Tả tử cũng không muốn buông tay

- Ta chưa bao giờ buông tay. Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói.

Tổng cộng có hơn ba mươi người, phần lớn đều là võ quan, được chú ý nhiều nhất đương nhiên là An Viễn hầu danh tiếng như cồn và Tả đô đốc mới nổi.

Hơn 30 người chia làm hai nhóm tỷ thí, mỗi người đều được bắn. Bắn trúng hồng tâm thì được hoan hô, bắn lệch thì đều bị mọi người cười trêu, không khí rất thoải mái.

Mỗi người lần lượt bắn ba lần, qua một vòng, Cận Thiệu Khang và Tả Bá Xương thành tích cao nhất, đều ba mũi trúng hồng tâm. Nhưng vật thưởng chỉ có một, bắt buộc dĩ, Định quốc công đành để hai người tỷ thí thêm lượt nữa.

Khó mà được thấy hai võ tướng giỏi nhất quyết đấu, bất kể là nam hay nữ đều vô cùng hưng phấn. Đám nữ nhi ồn ào bàn tán xem ai sẽ thắng.

- Đương nhiên là Tả đô đốc, Tả đô đốc tính tình dù khó chịu nhưng rất có bản lĩnh, nếu không sao từ một kẻ bình dân lại lên được chức quan cao?

- Ta thấy là An Viễn hầu. Năm đó An Viễn hầu bình định nội loạn rất uy phong. Tả đô đốc cũng là thuộc hạ của hắn

- Người nói là chuyện năm đó, cũng không nghĩ lại xem mấy năm nay An Viễn hầu bệnh tật quán thân, sao còn oai võ năm đó? Tả đô đốc thì không thể, vẫn luôn chinh chiến trên sa trường, cả người đều có sát khí vây quanh khiến ai nấy đều run sợ.

Lời này mọi người đều tán đồng, đều gật đầu, dường như đã nhận định Tả Bá Xương nhất định sẽ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Thắng Thua

Tương Nhược Lan một bên bĩu môi, còn chưa tới cuối cùng, ai mà biết được kết quả?

Từ San ở một bên hỏi:

- Tỷ tỷ cho rằng người nào sẽ thắng?

Tương Nhược Lan nhìn hai người đang chuẩn bị giữa sân, lắc đầu:

- Không biết

Từ San cười cười, lại hỏi bọn nhỏ:

- Các người muốn ai thắng?

Bọn nhỏ lập tức nói:

- Đương nhiên là phụ thân thắng, phụ thân thắng sẽ cho chúng ta con cạp gỗ

Từ San nhỏ giọng nói:

- Nếu Tả đô đốc thắng hắn cũng sẽ cho các người con cạp?

Hai cậu bé ngây người sừng sốt một hồi mới đáp:

- Vẫn thích phụ thân thắng.

Từ San cười, nghĩ thầm, cuối cùng vẫn là phụ tử đồng lòng...

Giữa sân, hai người chuẩn bị xong thì đi tới trước bia bắn. Hai người quay lưng về phía mọi người, thân hình đều cao lớn nhưng Tả Bá Xương tráng kiện, khôi ngô còn Cận Thiệu Khang lại thêm mấy phần phong khoáng.

Hai người cùng cầm lấy cung tên, kéo căng dây cung, lưng thẳng tắp, biểu hiện rất mạnh mẽ

Vút một tiếng, hai mũi tên cùng bắn ra, đều chính giữa hồng tâm, mũi tên vì dùng sức quá mạnh mà không ngừng rung động.

Một mũi tên bắn ra, Cận Thiệu Khang không vội vàng buông cung nhưng Tả Bá Xương bên cạnh thì không hề nghi ngại, chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy ra một mũi tên từ phía sau bắn ra, tên vừa rời cung đã lại lấy thêm tên bắn tiếp. Động tác của hắn nhanh như điện, dường như chỉ trong nháy mắt, còn chưa đợi mọi người phản ứng thì ba mũi tên lần lượt bắn trúng hồng tâm.

Đám nữ nhân còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đám nam nhân đã vỗ tay khen giỏi

- Hay cho liên châu tiễn (bắn tên liên hoàn) Tốc độ không chút nào giảm sút, Tả đô đốc quả nhiên danh bất hư truyền

Liên châu tiễn, người bắn tên có thể bắn tên liên tục, không ngừng khiến cho địch nhân không có thời gian để né tránh. Uy lực đó cũng giống như súng ống bây giờ. Nhưng để có được uy lực đó thì phải có sức thật mạnh, động tác nhanh nhẹn, nhãn lực cao siêu, thiếu một thứ cũng không được. Nhưng để có được ba yêu cầu này thì có được mấy người? Nhìn lại, trong triều cũng chỉ có một Tả Bá Xương mà thôi

Tương Nhược Lan lúc này cũng nhận ra. Lần đầu tiên gặp Tả Bá Xương, hắn bắn chết hai người dân cũng là dùng thủ pháp liên châu tiễn này, chỉ là khi đó những mũi tên ẩn chứa sát khí khiến người ta rét lạnh.

Đám nữ nhân thấy nam nhân đều khen thì cũng đoán rằng Tả Đô đốc biểu hiện xuất sắc, lập tức hoan hô rất lớn. Nhất thời, mọi người chỉ tập trung về phía Tả Bá Xương.

Mà hiếm có chính là dù được mọi người tán thưởng nhưng sắc mặt Tả Bá Xương vẫn lạnh lùng như cũ, dường như chuyện hân vừa làm chỉ là chuyện đơn giản.

Đến lúc này, dường như mọi người đều cho rằng Tả Bá Xương sẽ thắng chắc. Cho dù Cận Thiệu Khang cũng bắn trúng thì không bằng được tốc độ và kỹ xảo như Tả Bá Xương được.

Nhìn mọi người hoan hô vui mừng, Trương Nhược Lan cau mày, nói khẽ với Từ San:

- Còn chưa xong, những người này cũng quá nóng nảy.

Từ San liếc Trương Nhược Lan một cái:

- Tỷ tỷ, người rất hy vọng Hầu gia thắng?

Trương Nhược Lan cười khan hai tiếng:

- Ai nói thế, chỉ là ta thấy bây giờ kết luận thì cũng quá sớm.

Từ San nhìn nàng, sắc mặt cô quái cười hai tiếng, cười đến Trương Nhược Lan thấy chột dạ, vội quay đầu đi.

Hai cậu bé thấy vô cùng náo nhiệt như thế thì rất vui, quơ tay nhỏ bé gọi phụ thân. Cận Thiệu Khang nghe thấy quay đầu lại nhìn bọn nhỏ, khuôn mặt bình tĩnh, tươi cười ôn hòa, tựa như không hề bị ảnh hưởng bởi thành tích của Tả Bá Xương.

Bên trái, Tả Bá Xương được tung hô như thế, ánh sáng của Cận Thiệu Khang cũng mờ đi không ít, nhưng hắn dường như không chút nào để ý, không hoảng hốt, không vội vàng giơ cung lên, từ sau lưng rút mũi tên ra, chậm rãi căng dây cung.

Hắn nhìn bia tên, ánh mắt trở nên trầm ổn vô cùng, môi mím chặt, mắt sắc bén, cả người như căng ra. Trong một khắc này, hơi thở lãnh lệ từ người hắn tỏa ra khiến xung quanh hắn như trầm xuống.

Bất kể là nam nhân hay nữ nhân cũng bị hắn làm cho nghiêm túc, không khí dần dần an tĩnh lại, không một tiếng động, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Cận Thiệu Khang.

Trong lòng mọi người đều dâng lên một cảm giác kì lạ, tướng quân thiếu niên uy phong凛冽, tuấn mỹ vô cùng đã trở lại.

Không biết tại sao, lòng Trương Nhược Lan rất khẩn trương, nàng nhìn phía trước đến ngừng thở, không chớp mắt, tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt mà cũng không cảm giác đau. Bọn trẻ dường như cũng cảm giác được không khí khác lạ này, không gây ồn ào, chăm chú nhìn Cận Thiệu Khang trong sân, ánh mắt sùng bái.

Mà Tả Bá Xương ở bên cũng chăm chú nhìn Cận Thiệu Khang, sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, mũi tên lóe ra ánh sáng lạnh, vút một tiếng, tên bay nhanh, mấy phụ nhân đứng bật dậy. Đám nam nhân không hèn mà cùng bước lên trước vài bước.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó liền nghe được một tiếng vang nhỏ như là có cái gì đó bị xé đôi. Đợi mọi người khôi phục tinh thần nhìn lại đã thấy một mũi tên vũng vàng cắm trên bia, đuôi tên không ngừng rung động.

Mọi người cảm thấy có chút lạ, còn một mũi tên nữa đâu?

Một nam tử mặc trường bào xanh lục chỉ vào mặt đất, kinh hô:

- Tên ở đó

Mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy mũi tên ban đầu bị mũi tên thứ hai bắn chệch thành đôi rơi xuống đất, sau đó mũi tên thứ hai cắm đứng vào vị trí của mũi tên ban đầu.

Mọi người như hít phải ngưng khí lạnh, kinh ngạc không thốt nên lời.

Còn chưa đợi mọi người hoàn hồn, Cận Thiệu Khang lại bình tĩnh rút ra một mũi tên, căng dây cung bắn ra.

Lại là một tiếng vang nhỏ, mọi người trở mắt nhìn mũi tên tiếp theo chệch làm đôi rơi xuống đất, mũi tên thứ ba thay thế vị trí của mũi tên thứ hai mà kinh ngạc đến há hốc mồm.

Mũi tên thứ ba cắm trúng vào vị trí ban đầu, không chệch một ly.

Không khí xung quanh tĩnh lặng đến tiếng lá cây rơi cũng có thể nghe thấy

Tiếp theo, như là một tiếng pháo đột nhiên nổ tung, mọi người đều đứng dậy hoan hô, còn hưng phấn, kích động hơn trước.

Thấy người lớn như thế, hai cậu bé cũng kích động nhảy nhót, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng lên.

Định quốc công khó xử nhìn hai tấm bìa, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Đều vô cùng đặc sắc

Cận Thiệu Khang nói với Định quốc công:

- Lần này tỷ thí là so về trúng đích hay so tốc độ.

So tài bắn cung như thế đương nhiên là về độ chính xác.

Cận Thiệu Khang ba mũi tên trúng một điểm, ai có thể hơn được?

Còn chưa đợi Định quốc công lên tiếng, Tả Bá Xương đã đi tới vái Cận Thiệu Khang một vái:

Lần này là Tả mỗ thua

Cận Thiệu Khang cũng vái lại:

- Đa tạ

Hắn quay đầu, ánh mắt xuyên qua khoảng cách xa xôi nhìn về phía Trương Nhượng Lan. Một khắc này, đột nhiên lòng Trương Nhượng Lan dâng lên cảm giác kiêu ngạo, tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Nếu

Bác ca nhi lay lay chân Nhượng Lan, gấp gấp hỏi:

- Mẫu thân, phụ thân thắng chứ?

Trương Nhượng Lan thu hồi ánh mắt, nhìn con gật đầu cười:

- Là phụ thân các người thắng

Hai cậu bé lập tức vỗ tay hoan hô:

- Hay quá! Phụ thân thắng rồi

Nói xong quay người, không để ý Trương Nhượng Lan gọi mà chạy thẳng về phía Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang lập tức ngồi xuống, ôm hai cậu bé vào lòng.

Khánh ca nhi ôm cổ Cận Thiệu Khang, cao hứng nói:

- Phụ thân thật lợi hại, phụ thân thật oai phong

Bác ca nhi tựa vào lòng hắn, vẽ mặt sùng bái:

- Phụ thân, sau này dạy chúng ta nhé.

Cận Thiệu Khang được bọn trẻ khen ngợi mà cả người mềm nhũn, hắn cười ôm lấy bọn nhỏ, sau đó đi tới chiếc bàn để vật tặng thưởng, để cho bọn trẻ lấy con cọp gỗ trên bàn. Hai cậu bé cùng vươn tay, Bác ca nhi thoáng nhìn đệ đệ, rút tay về nói:

- Đệ đệ chơi trước đi...

Khánh ca nhi cười hì hì cầm con cạp gối ôm vào lòng, nhìn kĩ một hồi sau đó lưu luyến đưa cho ca ca:

- Ca ca, ca ca cũng chơi đi

Bác ca nhi vui vẻ đón lấy, lật qua lật lại, thích thú vô cùng, thấy đệ đệ gãi đầu thì kéo tay Khánh ca nhi:

- Lại đây, chúng ta cùng chơi.

Cận Thiệu Khang thấy hai đứa con hiểu chuyện, thương yêu nhau như vậy trong lòng rất vui mừng, càng thêm cảm kích Trương Nhược Lan. Nếu nàng không tận tâm dạy bảo sao hẳn có được hai đứa con trai đáng yêu như thế?

Hắn buông bọn nhỏ xuống, hai cậu bé cầm con cạp gối đi về phía Trương Nhược Lan, muốn cho mẫu thân xem

Trương Nhược Lan ôm bọn nhỏ vào lòng, nghe bọn trẻ khen ngợi phụ thân. Cận Thiệu Khang chỉ đứng đó, không đến gần, chỉ cười nhìn cảnh tượng đó.

Đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng Tả Bá Xương.

- Hầu gia, lần này Tả mỗ thua nhưng Tả mỗ sẽ không buông tay, sau này Tả mỗ không thua nữa.

Cận Thiệu Khang xoay người nhìn hắn, cười nói:

- Đồ đốc có từng nghĩ tới, một số việc thắng hay thua không phải do chúng ta nói mà được?

Hắn vỗ vai Tả Bá Xương rồi rời đi.

Tả Bá Xương xoay người nhìn hắn, hơi nhíu mày, thắng thua không do bọn họ quyết? Cũng đúng, Trương Nhược Lan giờ đã là công chúa cao quý, việc hôn nhân phải do thái hậu và Hoàng thượng làm chủ...

Hắn nhìn Trương Nhược Lan đang tươi cười, bất tri bất giác trầm ngâm

Qua vài ngày, Cận Thiệu Khang đã xin nghỉ phép, Trương Nhược Lan trước khi chữa bệnh cho Cận Thiệu Khang có đến bẩm báo thái hậu.

- Nhược Lan nhờ ân điển của thái hậu được phong làm công chúa, Nhược Lan biết phản cảm ngôn thận hành (nói năng, hành động cẩn thận) không thể để mất thể diện của hoàng gia. Nhưng Nhược Lan được học y thuật, nếu từ nay về sau không được dùng đến thì quá đáng tiếc. Cho nên Nhược Lan muốn xin thái hậu chấp thuận cho Nhược Lan sau này được chữa bệnh cho người. Nhược Lan sẽ để ý hành vi cử chỉ của mình, không làm tổn hại đến thể diện hoàng gia.

Thực ra gần đây thái hậu cùng bàn với Hoàng thượng về chuyện này. Bởi vì thanh danh của Nhược Lan truyền ra, một số mệnh phụ đến Từ trừ cung thỉnh an thì đều khéo léo tỏ ý muốn xin Nhược Lan chữa bệnh, chỉ ngại thân phận nàng mà không tiện nói thẳng nên nhân cơ hội dò xét phản ứng của thái hậu.

Trong kinh thành cũng không phải không có đại phu giỏi nhưng những đại phu đó kiến thức có hạn, một số phương diện không bằng Trương Nhược Lan. Mà Trương Nhược Lan thân là nữ tử, với một số bệnh phụ khoa tuyệt đối sẽ tiện chữa trị hơn đám nam nhân. Cho nên bọn họ đều rất muốn mời Trương Nhược Lan chữa trị

Vì việc này, thái hậu cùng hoàng đế từng thương lượng, đều cho rằng, Trương Nhược Lan có được y thuật như vậy, ngay cả đậu mùa cũng khắc chế được, còn sáng tạo ra cách dùng giò giúp chữa thương trên chiến trường. Nếu vì thể diện hoàng gia mà để y thuật của nàng mai một thì quả là tổn thất cho Đại Lương, phả lệ một lần cũng không sao.

Thái hậu cười nói với Trương Nhược Lan:

- Gần đây ai gia cũng thương lượng với Hoàng thượng chuyện này rồi. Chúng ta đều cho rằng, để người bỏ đi y thuật thì rất đáng tiếc, cho nên Hoàng thượng đang chuẩn bị hạ chỉ đặc cách người được chữa trị cho những chứng bệnh nặng. Nhưng phải có chừng mực, không thể như trước kia được.

Trương Nhược Lan mừng rỡ như điên, nếu sau này thật sự không được dùng đến y thuật thì sao báo đáp được công ơn dạy dỗ của cố gia gia.

Thánh chỉ của hoàng đế nhanh chóng ban ra, vốn tưởng rằng sẽ bị đám ngự sử đàn hặc ngược lại, bọn họ đều rất bình thản.

Ai có thể cam đoan bản thân hay người nhà không bị bệnh. Y thuật của công chúa cao siêu, vạn nhất sau này cần nhờ đến nàng thì làm sao? Không thể tự lấy đá bịt đường mình được...

Đến khi được Hoàng thượng và thái hậu cho phép, Trương Nhược Lan không phải cố kỵ điều gì, chuẩn bị chữa thương cho Cận Thiệu Khang. Vốn định tự mình chữa trị nhưng vì thân phận nên Trương Nhược Lan bảo hắn mời Trầm Thanh tới, đem cách thức chữa trị nói cho Trầm Thanh, để Trầm Thanh châm cứu. Như thế tránh cảnh cô nam quả nữ chung phòng để người khác dị nghị

Hôm đó, Trương Nhược Lan tới Hầu phủ, vì thân phận của nàng nên tất cả mọi người đều phải ra nghênh đón và thỉnh an nàng. Những người khác không sao, trước giờ vẫn ở dưới Trương Nhược Lan nên không có cảm giác gì. Nhưng thái phu nhân lại không quen, trước kia đều là Trương Nhược Lan cung

Kính hành lễ với mình, giờ mình đã già còn phải cúi đầu hành lễ, trong lòng rất bất bình. Nhưng vừa nghĩ đến nàng tới là để chữa cho Cận Thiệu Khang thì cũng đành cúi người.

Tương Nhược Lan biết tính tình thái phu nhân, đương nhiên biết bà không cam lòng. Nàng cũng không muốn làm khó bà, thái phu nhân vừa cúi người Tương Nhược Lan đã đỡ bà nói:

- Thái phu nhân không cần đa lễ.

Thái phu nhân tự biết trước kia những việc bà làm mạo phạm đến nàng rất nhiều, tưởng rằng lần này nàng sẽ khiến mình khó xử nhưng không ngờ nàng lại rộng lượng như thế, nhất thời có hơi ngây ra. Còn chưa lấy lại tinh thần, chợt nghe thấy nàng hỏi:

- Hầu gia ở đâu?

Vương thị một bên lấy lòng nói:

- Công chúa, Hầu gia đang ở Thu đường viện chờ công chúa

Tương Nhược Lan gật đầu:

- Được rồi, ta đi trước

Nói xong, mang bọn nha hoàn, thái giám đi qua thái phu nhân còn đang ngẩn người, đi thẳng về Thu đường viện.

Càng tới gần Thu đường viện, tâm tình Tương Nhược Lan càng phức tạp, bước chân cũng dần chậm lại.

Nàng nhìn xung quanh, nơi này vẫn quen thuộc như trước, quen thuộc đến độ nàng tưởng như mình chưa từng rời đi. Nàng biết phía trước có khối giả sơn hình như thế nào, cũng biết đi mấy bước nữa sẽ có ngã rẽ, biết được cây cối, tảng đá tiếp theo như thế nào.

Tất cả mọi thứ chẳng thay đổi nhiều, chỉ là những cây cối hai bên cao lớn hơn để nhắc nhở rằng đã năm năm trôi qua.

- Công chúa?

Một nha hoàn ở bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này, Tương Nhược Lan mới phát hiện, thì ra mình dừng bước từ khi nào.

Nàng hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đi tới phía trước

Tương Nhược Lan, mọi thứ đều đã là quá khứ, nơi này... đã chẳng còn là nhà của người.

Đi tới Thu đường viện, Ánh Tuyết đã chờ ngoài cửa, thấy Tương Nhược Lan vội lên chào:

- Công chúa.

Tương Nhược Lan cho nàng bình thân, Ánh Tuyết kích động nói:

- Không nghĩ được giờ phu nhân đã thành công chúa rồi, quả thực như nằm mơ vậy

Tương Nhược Lan cười nói:

- Cũng không hẳn

Lại hỏi:

- Hầu gia ở trong? Trầm đại phu đã tới chưa?

Ánh Tuyết nói:

- Hầu gia vẫn đợi công chúa, Trầm đại phu cũng tới

Vừa nói vừa dẫn Tương Nhược Lan vào.

Vào trước viện đã thấy Cận Thiệu Khang đang đứng cùng một nam tử hơn 30 tuổi. Hai người cùng hành lễ với Tương Nhược Lan.

Cận Thiệu Khang giới thiệu:

- Vị này là Trầm Thanh Trầm đại phu, mấy năm nay đều nhờ hắn giúp ta ổn định bệnh tình, nếu không chẳng biết ta đã thế nào rồi

Trầm Thanh vái Trương Nhược Lan:

- Nghe nói công chúa nghĩ ra cách khắc chế đậu mùa, dân chúng khắp thiên hạ đều ca ngợi công đức.

Trương Nhược Lan khiêm tốn mấy câu rồi nói:

- Ta bắt mạch cho Hầu gia, sau đó cùng Trầm đại phu thương lượng

- Chúng ta vào nhà đã

Cận Thiệu Khang giờ tay mời

Trương Nhược Lan nhìn cánh cửa phía trước, rèm trúc trước cửa vẫn là chiếc rèm nàng từng tự tay chọn, tất cả đã bạc màu, cũng dần cũ kỹ

Trương Nhược Lan run lên, sau đó khẽ nói:

- Được.

Trương Nhược Lan chậm rãi đi vào, Cận Thiệu Khang và Trầm Thanh theo sau, sau đó, hai nha hoàn của Trương Nhược Lan cũng theo vào:

Ánh Tuyết xốc rèm cửa cho Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan đi vào nhìn mọi thứ trong phòng mà lòng chua xót.

Mọi thứ vẫn giống hệt trước kia, vẫn y như lúc nàng đi. Vẫn là chiếc giường ấy, chăn gối hồi môn của nàng đã bạc màu. Chiếc bàn trang điểm vẫn đó, hộp đựng trang sức hoa văn có chút hao mòn, dường như có người từng vô số lần chạm tới. Tất cả mọi thứ đều là nàng từng lựa chọn, sắp xếp.

Những năm tháng ngọt ngào đó dần quay trở lại trong tâm trí nàng. Quãng thời gian ngọt ngào, hạnh phúc nhất của nàng là ở đây. Trước không có, sau này nhất định cũng không có nữa khiến nàng vô cùng nhớ nhung.

Đáng tiếc, cuộc sống đó không thể quay lại

Ngực nàng như muốn nổ tung, yếu hèn khô đắng. Nàng cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, cố gắng áp chế bản thân không để ai nhìn thấy.

Nàng bước lên ngồi xuống bàn trà, không quay đầu lại:

- Hầu gia, ngồi xuống đi, ta xem mạch cho người...

Cận Thiệu Khang đi tới ngồi xuống đối diện nàng, vươn tay về phía nàng, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn nàng.

Nhược Lan, nàng thấy không? Nơi này vẫn không thay đổi, ta vẫn chờ nàng trở về...

Nhưng Trương Nhược Lan chỉ cúi đầu bắt mạch, dường như không để ý tới ánh mắt hân

Lòng Cận Thiệu Khang có chút thất vọng.

Trầm Thanh ở bên cũng có chút ngại ngùng, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đang lúc tiến thoái lưỡng nan thì đột nhiên nghe Trương Nhược Lan nói:

- Trầm đại phu, mời người tới đây xem một chút

Trầm Thanh đành bước tới, ngồi cạnh Cận Thiệu Khang, xem mạch cho Cận Thiệu Khang. Sau đó, Trương Nhược Lan cùng nha hoàn thương lượng cách trị liệu cho Cận Thiệu Khang.

Trương Nhược Lan nói qua phương pháp đã từng nói với Cận Thiệu Khang cho Trầm Thanh

Trầm Thanh cả kinh nói:

- Các này quá bá đạo, đồng thời đâm vào tám huyệt đau đớn nhất, người bình thường sao có thể chịu được?

Trương Nhược Lan cũng lo lắng:

- Nhưng chỉ có thể mới bức được hết ứ khí trong huyệt vị

Cận Thiệu Khang bất cần đáp:

- Hai vị không cần lo lắng cho ta, cứ làm đi thôi

Bởi vì châm cứu phải coi y phục, giờ Trương Nhược Lan và hân không còn là phu thê, ở lại không tiện nên đành tránh ra ngoài.

Ở bên ngoài, nghe những tiếng rên cố nén đau của Cận Thiệu Khang, lòng Trương Nhược Lan cũng đau đớn.

Đương nhiên nàng biết nỗi đau này, người bình thường chỉ cần châm vào một huyệt là đã đau đớn la lối, chịu đến ba huyệt đã là cực hạn. Người học võ nhiều lắm là chịu đến năm huyệt, đồng thời phải chịu 8 huyệt là chuyện khó tin.

Nhưng cố gia gia từng nói, người có thể bị tẩu hỏa nhập ma đến nước này thì đều là cao thủ có công lực thâm hậu, sẽ chịu được nỗi đau đó. Dù rất đau đớn nhưng sẽ không tạo thành thương tổn với cơ thể.

Lúc bắt đầu có nghe tiếng rên nhưng sau đó không có tiếng động gì. Trương Nhược Lan ở bên ngoài có chút lo lắng, muốn vào xem nhưng lại sợ ảnh hưởng đến Trầm Thanh. Châm cứu chỉ hơi sai một ly là đi cả vạn dặm, vạn nhất đâm nhầm huyệt thì có thể gặp nạn lớn.

Ước chừng một khắc, Trầm Thanh mở mắt ướt đầm đi ra

Trương Nhược Lan vội vàng ra hỏi:

- Sao rồi?

Trầm Thanh nhìn nàng một cái:

- Công chúa vào xem sao

Trương Nhược Lan bây giờ chẳng quản lễ nghi, vội chạy vào phòng.

Cận Thiệu Khang nằm trên giường, người trần, ngực đắp chiếc chăn mỏng, hai mắt nhắm nghiền, dường như bất tỉnh nhân sự, sắc mặt trắng bệch, cả người tứa mồ hôi. Cánh tay và trán vì đau đớn mà nổi gân xanh, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Hơi thở của hắn khi dồn dập khi thông thả, ngực phập phồng, người run rẩy, hiển nhiên là chưa hết đau đớn

Lông mày hắn nhíu chặt, giữa mắt hiện lên nếp nhăn thật sâu. Trương Nhược Lan không nhịn được vươn tay định vuốt lông mày hắn nhưng vừa vươn tay lại dừng lại, chậm rãi chuyển về bắt mạch cho hắn.

Vẫn may, mạch tượng dù có chút suy yếu, nhưng cũng không đáng lo ngại.

Trương Nhược Lan kéo tay hắn vào chẩn, giúp hắn chỉnh lại chẩn. Vừa bị đau đớn, thân thể suy nhược, lúc này rất dễ bị nhiễm lạnh

Làm xong mọi thứ, xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên, hắn vươn tay nắm cổ tay nàng.

Trương Nhược Lan quay đầu lại, đã thấy hắn chậm rãi mở mắt, đôi mắt màu nâu nhìn nàng. Một lát sau hắn mới khẽ nói:

- Ta không sao, nàng không cần lo lắng, không đau như nàng nghĩ đâu

Tay hắn không còn ấm nóng như trước kia mà vô cùng lạnh lẽo. Trương Nhược Lan dù biết đây là phản ứng sau khi châm cứu nhưng lòng vẫn lo lắng.

Nàng tỏ vẻ bình tĩnh:

- Ta nào có lo lắng

Hắn nhìn nàng, cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Nàng lo lắng, ta biết, nàng không lừa được ta.

Hắn buông tay

Trương Nhược Lan quay đầu đi về phía trước đi hai bước, ngực đột nhiên chua xót vô cùng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Một khắc này, lòng nàng đột nhiên dâng lên sự xúc động khó mà đè nén.

Nếu..... Nếu.....

Nàng vội xoay người sang chỗ khác, nhìn hắn

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Nữ Đệ Tử

Tương Nhược Lan quay đầu, tim rung động mãnh liệt, có một số lời dường như sắp nói nhưng lại phát hiện Cận Thiệu Khang đã bất tỉnh, hẩn ngủ thiếp đi

Tâm tình nàng dần ổn định lại.

Nàng nhìn hẩn, nhẹ nhàng cười cười,

Nếu..... Nếu ta nguyện ý ném thử một lần, cố gắng một lần nữa chúng ta có thể trở lại như trước không

Tương Nhược Lan, người thật không tinh táo, lại bị kí ức khiến u mê, người thật sự có niềm tin này? Nếu không có, dựa vào cái gì người nói như vậy, không thể gánh vác trách nhiệm thì đừng tự hại mình hại người.

Nếu lần đầu tiên quyết định có đến một nửa là tình thế bắt buộc thì bây giờ người có lý do gì để tự ép mình

Vẫn may... may mà hẩn đang ngủ, may mình chưa nói ra những lời đó...

Có lẽ đó mới chính là số mệnh

Tương Nhược Lan cúi đầu, xoay người sang chỗ khác, lén lút rời đi

Ba ngày sau đó đều như vậy, Tương Nhược Lan giúp Cận Thiệu Khang bắt mạch rồi để Trầm Thanh châm cứu cho hẩn

Có lẽ là sợ làm Tương Nhược Lan lo lắng, Cận Thiệu Khang dù khó chịu nhưng cũng không kêu một tiếng nhưng sắc mặt hẩn càng ngày càng khó coi, người cũng càng ngày càng suy yếu. Tương Nhược Lan biết sự đau đớn này càng ngày càng nhiều, sẽ không bình thường như biểu hiện của hẩn. Mỗi lần châm cứu xong, nàng vào trong bắt mạch cho hẩn, dù sắc mặt hẩn trắng bệch như người chết nhưng hẩn vẫn thoải mái nói chuyện cùng nàng, mà nàng cũng coi nhưng không biết, nói chuyện về bọn nhỏ với hẩn.

Nếu hẩn muốn để cho nàng nghĩ hẩn không hề đau đớn thì nàng cũng coi nhưng không thấy hẩn đau đớn. Hẩn không muốn nàng lo lắng, nàng cũng không muốn vì sự lo lắng của mình mà phiền lòng. Dù sau khi tách ra, một người ở trên giường thở ngắn than dài, một sẽ trở về âm thầm rơi lệ. Nhưng đến hôm sau gặp lại, hai người đều tươi cười thoải mái.

Qua ba ngày, trị liệu kết thúc, Cận Thiệu Khang vượt qua sự đau đớn, bức hết ứ khí trong người ra ngoài. Nhưng vì sự đau đớn đó mà hẩn tiểu tiện vô cùng.

Thái phu nhân thấy con như vậy đau lòng muốn khóc, nhớ ra nguồn cơn đều là vì Tương Nhược Lan, nhất thời cũng bất chấp thân phận tôn quý của nàng, muốn mắng nàng một trận cho hả giận. Nhưng ngẩng đầu, nhìn nàng qua ba ngày mà gầy đi không ít, mắt thâm quầng, sự tức giận trong lòng đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quay về phòng, bà nói với Trương mục mục:

- Ta thật sự không hiểu, nàng một mình có thể sinh hạ hài tử của Hầu gia, không phải vì trả thù, vẫn rất khí độ mà cho bọn nhỏ nhận tổ quy tông. Nàng có thể toàn tâm toàn ý chữa bệnh cho Hầu gia, lo lắng vô cùng. Có thể thấy, nàng không hận Hầu gia, cũng không phải không quan tâm Hầu gia. Nhưng lúc đầu tại sao nàng kiên quyết như thế, giờ tại sao không chịu quay lại? Chuyện Thanh Đại có nghiêm trọng như vậy? Người nào cũng không được như nàng mà sao nàng còn tuyệt tình như thế

Trương mục mục yên lặng một hồi, một lát sau, bà khẽ nói:

- Ánh Tuyết con dâu ta từng nói với ta một số lời về phu nhân, chẳng biết thái phu nhân có muốn nghe

Thái phu nhân vội nói:

- Mau nói ra.

- Ánh Tuyết nói, phu nhân nhà nàng không giống bất kì nữ nhân nào, không được bức ép nàng nếu không ai cũng không giữ được nàng. Cho nên phải nhớ, muốn giữ nàng lại thì phải nhượng bộ

Nói tới đây, Trương mục mục dừng lại một chút, sau đó nhẹ nói với bà:

- Thái phu nhân, sự cứng rắn của phu nhân người cũng biết, nếu người vẫn nhớ những điểm tốt của phu nhân, nếu người thực sự thương Hầu gia thì cũng đừng trông chờ vào sự nhượng bộ của phu nhân nữa...

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Trương mục mục, tức giận nói:

- Chẳng lẽ bắt ta nhượng bộ?

Tương mụ mụ hoảng sợ vội cúi đầu:

- Lão nô lơ lờ, lão nô nói hươu nói vượn, xin thái phu nhân trách phạt.

Tương mụ mụ đợi hồi lâu cũng không thấy thái phu nhân phát tác. Bà len lén ngẩng đầu nhìn thái phu nhân đã thấy sự tức giận của bà đã biến mất từ bao giờ mà kinh ngạc nhìn sang hương lò bên cạnh, nhìn khói từ hương lò phiêu miểu bay ra, thờ dài một hơi.

Bảy ngày sau đều là Cận Thiệu Khang phải tĩnh tâm nghỉ ngơi. Bởi vì châm cứu, nguyên khí của Cận Thiệu Khang bị tổn hại, thân thể suy yếu nhưng cũng không có gì khác thường cho nên mỗi ngày Tương Nhục Lan đều đến Hầu phủ xem xét tình huống.

Mỗi lần tới đều là giờ Tý buổi sáng. Mỗi sáng hừng đông, Cận Thiệu Khang đều trông ngóng lúc này, mỗi khi Tương Nhục Lan rời đi, hắn lại mong trời nhanh tối, nhanh sang ngày mới để được gặp nàng.

Hôm đó, Tương Nhục Lan đến như bình thường. Cận Thiệu Khang thấy khuôn mặt trầm tĩnh của nàng thì tâm tình nóng vội dần bình tĩnh lại.

- Hầu gia giờ cảm thấy sao rồi?

Mỗi lần gặp mặt, câu đầu tiên nàng nói luôn là như vậy, sau đó như bình thường mà chần mịch cho hắn rồi tươi cười:

- Hôm nay Hầu gia không tệ lắm

Sau đó, nàng dặn dò Ánh Tuyết những điểm phải chú ý, sau đó viết ra mấy phương pháp thực liệu.

- Hồi lâu không thấy bọn trẻ, chúng khỏe chứ?

Cận Thiệu Khang hơi ngồi dậy Ánh Tuyết thấy vậy vội lấy gối đầu kê cho hắn tựa

Tương Nhục Lan quay đầu lại, nhướn mày nói:

- Tốt nhất là người nằm xuống đi, mấy ngày này, người phải tĩnh dưỡng.

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Nằm nhiều ngày như thế lưng cũng tê rần, thỉnh thoảng ngồi dậy một chút cũng không sao

Tương Nhục Lan đưa mấy phương pháp thực liệu cho Ánh Tuyết rồi nói với hắn:

- Bọn trẻ vẫn khỏe, sáng hôm nay còn hỏi ta đã lâu không gặp phụ thân, hỏi ta lúc có thể đến Hầu phủ gặp phụ thân

Cận Thiệu Khang cảm giác rất ấm áp, thầm nghĩ, cuối cùng vẫn là con của mình.

- Đừng để bọn trẻ tới, nếu không nhìn thấy ta như thế này sẽ dọa bọn chúng sợ hãi, đợi ta khôi phục lại rồi gặp bọn trẻ.

Tương Nhục Lan cười nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Sau đó như nhớ ra chuyện gì vui, nàng cười càng rạng rỡ:

- Mấy hôm nay, bọn trẻ cầm con cọp gỗ đi khoe khắp nơi, gặp ai cũng nói đây là phụ thân thắng mang về. Trong mắt bọn chúng, người như một anh hùng

Vừa nói nàng vừa ngồi xuống bên bàn tròn.

Cận Thiệu Khang thấy nàng ngồi xuống biết nàng sẽ không đi ngay, trong lòng rất vui. Hắn cẩn thận không dám nói ra bất kì lời gì có thể đánh vỡ không khí vui vẻ này

Hắn nhìn nàng, khẽ cười nói:

- Thật ra lúc ấy ta rất lo lắng, đã lâu không luyện tập, chỉ sợ sẽ thành trò cười

Tương Nhục Lan như là rất bất ngờ:

- Thật sao? Ta thấy người trấn tĩnh như vậy, còn tưởng người chắc chắn lắm rồi.

Lúc đó nàng vẫn luôn nhìn ta sao? Lòng Cận Thiệu Khang đột nhiên rạo rức nhưng vẫn tự nhiên nói:

- Bọn trẻ muốn con hồ như thế, ta là phụ thân đương nhiên không thể để các con thất vọng, vừa nghĩ đến điểm đấy, tự nhiên sẽ trấn tĩnh lại.

Tương Nhựt Lan nhìn hần cười

- Nhìn người khác ý kia... nhưng hôm đó biểu hiện của người thực sự rất đặc sắc

Quả thực giống như cảnh trong phim (Còn đây là cảnh trong truyện =.=')

Hai người thoải mái nói chuyện phiếm, không khí tựa như trước khi viên phòng vậy. Ánh Tuyết đứng bên nhìn, đột nhiên cảm giác sống mũi cay cay, nàng len lén đi xuống để cho bọn họ ở bên nhau.

Nhưng Tương Nhựt Lan lập tức phát hiện ý đồ của nàng. Tương Nhựt Lan đứng lên, cười nói với Cận Thiệu Khang:

- Giờ đã không còn sớm nữa, ta muốn về cùng bọn trẻ ăn trưa... cáo từ. Người chú ý giữ gìn sức khỏe, nên chú ý ăn hết thực phẩm ta kê.

Nói rồi nàng đứng dậy bước ra ngoài

- Nhựt Lan...

Đang sau, Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng gọi một tiếng, giọng nói tràn ngập tình cảm.

Tương Nhựt Lan trong lòng căng thẳng, không dám quay đầu lại.

Thiệu Khang, đừng nói gì cả, đừng khiến ta dao động...

- Đi đường cẩn thận. Hần khẽ nói

- Ừm. Tương Nhựt Lan hơi thở phào.

Tương Nhựt Lan đi rồi, Ánh Tuyết không nhịn được, quỳ xuống trước mặt Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, sao người không giữ phu nhân lại, nô tỳ cảm thấy, chỉ cần Hầu gia lên tiếng, có lẽ phu nhân sẽ quay lại.

Năm năm qua Ánh Tuyết hầu hạ ở Thu đường viện, vì Tương Nhựt Lan nên cũng được Cận Thiệu Khang rất tín nhiệm nên Ánh Tuyết mới có gan nói câu này

- Thấy Hầu gia và phu nhân như thế, nô tỳ rất khó chịu

- Bởi vì ta không muốn bức nàng, ta không muốn miễn cưỡng nàng. Cận Thiệu Khang chậm rãi nằm xuống.

Nàng không phải không biết tâm ý của hần nhưng nàng vẫn chưa muốn quay lại, nếu hần thỉnh cầu thì có nghĩa là đang ép nàng rời xa hần. Hần không muốn buông tay, chỉ là không được quá vội vã.

Năm ngày sau, thân thể Cận Thiệu Khang dần khôi phục lại, mười ngày sau, Cận Thiệu Khang đã có thể xuống giường đi lại bình thường.

Bất kỳ ai cũng nhận thấy Cận Thiệu Khang khỏe lên nhiều

Dù vẫn rất gầy nhưng đôi mắt kia lại linh động sắc bén như trước. Về phần cơ thể suy yếu, qua một thời gian điều dưỡng cẩn thận là có thể khôi phục.

Thái phu nhân thấy con mình càng lúc càng khỏe mạnh thì vui mừng, cũng đối xử tốt với Tương Nhựt Lan hơn nhưng sau khi Cận Thiệu Khang hồi phục, Tương Nhựt Lan cũng không tới Hầu phủ nữa.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Tương Nhựt Lan đột nhiên bận rộn lên. Những quý nhân trong kinh thành muốn đặt qua hệ đều mời Tương Nhựt Lan đến xem bệnh. Những người phú quý đều như vậy, chỉ chút bệnh nhỏ cũng hận không thể tìm được thần y đến để chữa trị. Nhưng Tương Nhựt Lan chỉ có một đôi tay, sao có thể làm hết được, hơn nữa nàng giờ là công chúa, không phải là đại phu ngoài được. Một chút bệnh đã mời nàng tới cửa cũng có phần hơi thái quá.

Cho nên nàng đều bảo bọn họ tả triệu chứng bệnh, nếu chỉ là bệnh nhẹ thì sẽ bảo bọn họ mời đại phu chữa trị. Nếu quả thật khó chữa nàng mới cẩn thận nghiên cứu. Mà chủ yếu chỉ chữa bệnh cho nữ tử.

Dù đã hạn chế đi như thế nhưng nàng vẫn rất bận

Một lần, Tử San thấy nàng mệt mỏi thì nói:

- Tỷ tỷ, nếu có người giúp thì tốt rồi. Đáng tiếc từ nhỏ ta không có tuệ căn với y thuật, cổ gia gia từng dạy ta lâu như vậy mà ta còn không phân biệt được các loại thuốc, nếu không đã giúp được tỷ rồi

Tương Nhựt Lan nghe xong, một ý nghĩ nảy ra trong đầu, đúng vậy, tại sao nàng không nhận đồ đệ? Thế giới này, đại phu đều là nam nhân, không tiện với bệnh tật của nữ tử. Nếu mình có thể nhận đồ đệ, chia đến các trấn, huyện thì không phải có thể giải quyết vấn đề sức khỏe cho nữ nhi? Nữ nhi nhân

làm đại phu đều có cấp bậc, bổng lộc, dù thành hôn vẫn có thể khám chữa bệnh cho người, như vậy chẳng phải là rất tốt.

Không nên nói nữ tử không thể xuất đầu lộ diện. Nếu triều đình có thể để một công chúa như nàng chữa bệnh thì có thể thấy quy củ không phải là cứng rắn. Chỉ cần mang đến lợi ích cho nhiều người thì sẽ không sao.

Nghĩ thông việc này, Trương Nhược Lan vô cùng vui mừng tựa như tìm được mục tiêu sống vậy

Nàng đầu tiên phải đem suy nghĩ này nói cho thái hậu. Thái hậu nghe xong có chút kinh ngạc:

- Nhận nữ đệ tử? Học xong phái đến các trấn chuyên xem bệnh cho nữ tử?

Bà ngẩng ra một hồi mới đáp:

- Nghe thì không sai những những nữ đệ tử này người tìm ở đâu?

Trương Nhược Lan đã có kế hoạch, nàng nói:

- Học y phải biết chữ. Có thể chiêu cáo thiên hạ, cũng có thể tìm trong gia đình các quan lại. Nếu mọi người nhất thời chưa thể tiếp nhận thì dứt khoát tìm ra những nữ nhi thông minh, biết chữ trong con của đám quan viên. Tuổi từ 13 đến 15, để ta dạy hai năm rồi sẽ phân đến các nơi.

Thái hậu nhíu mày:

- Nếu 15 tuổi, học thêm hai năm đã tròn 17, phải lập gia đình rồi

Vừa học thành tài đã lập gia đình, gả cho người thì còn có thể làm việc? Mất công sức như vậy chỉ bồi dưỡng đại phu cho một gia đình sao?

Trương Nhược Lan nói:

- Cho nên phải có quy ước trước, kí đơn cẩn thận. Tất cả nữ tử học y, phải 20 tuổi mới được thành hôn

Cho dù thành hôn rồi không muốn xuất đầu lộ diện thì cũng phục vụ cho xã hội được 3 năm. Ba năm đó đủ để nàng bồi dưỡng ra một nhóm người mới.

Thái hậu tròn mắt há hốc mồm:

- Hai mươi tuổi thành hôn?

Theo bà biết, những gia đình hơi khá giả một chút thì nữ nhi đều đính hôn trước khi cập kê, đến tuổi cập kê thì sẽ thành hôn. Phải đợi đến 20 tuổi mới được thành hôn, hà khắc như vậy, có nữ nhân nào muốn theo học?

Trương Nhược Lan cười khan hai tiếng:

- Cho nên ta đang nghĩ tìm kiếm trong đám nữ nhi của những quan lại mắc tội

Những nữ nhân này sẽ được thả ra ngoài nhưng đều làm nô tỳ, cuộc sống rất khổ sở. Học y thuật rồi, sẽ là một con đường cho các nàng hết khổ, có cơ hội mới cho cuộc sống, tin rằng các nàng sẽ không để ý đến tuổi kết hôn.

Thái hậu cười nói:

- Xem ra người đã nghĩ chu đáo rồi. Mới nghe dù có chút khó tin nhưng nghĩ lại cũng không phải là không được. Bồi dưỡng một nhóm nữ đại phu chuyên chữa bệnh cho nữ tử thì coi như là phúc lớn của triều đình cho dân chúng. Tin chắc Hoàng thượng sẽ không phản đối. Được, ai gia sẽ nói với Hoàng thượng.

Trương Nhược Lan dập đầu:

- Tạ ơn thái hậu đã ủng hộ

Thái hậu đỡ nàng lên, kéo nàng đến bên mình, nhẹ nói:

- Nhược Lan, tâm tư của người chỉ đặt vào chuyện này sao? Còn chuyện chung thân đại sự của người? Có từng suy nghĩ qua? Người nghĩ gì thì cứ nói với ai gia, ai gia sẽ làm chủ cho người. Cho dù Hoàng thượng cũng không thể cản trở hôn sự của người. Ai gia nhất định sẽ khiến người được vui vẻ, hạnh phúc.

Lời thái hậu nói khiến lòng Nhược Lan vô cùng ấm áp. Nàng nhất định đã tu được nhiều phúc nên giờ mới được thái hậu thương yêu như thế. Nàng tựa đầu vào vai thái hậu, nhẹ giọng nói:

- Thái hậu không cần lo lắng cho ta. Cũng không chỉ thành hôn mới khiến Nhược Lan hạnh phúc. Nhược Lan có thể làm chuyện mình thích cũng thấy rất hạnh phúc rồi.

- Đưa ngọc. Cả đời dài như vậy, có được mấy người bầu bạn bên người
- Ta cùng thái hậu làm bạn là được rồi
- Đúng là nói linh tinh, ai gia sao sống lâu như vậy được
- Nhược Lan sẽ nghĩ mọi cách để thái hậu sống lâu trăm tuổi
- Đưa trẻ ngọc.

Thái hậu vươn tay vuốt má Trương Nhược Lan, cười thật ôn hòa, ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Đáng Giá

Nói chuyện này với thái hậu được mấy ngày, Trương Nhược Lan đã bị Cảnh Tuyên Đế triệu kiến

Từ khi Trương Nhược Lan được phong làm công chúa, Cảnh Tuyên Đế không tùy tiện triệu kiến riêng nàng như trước, cho dù thỉnh thoảng gặp Cảnh Tuyên Đế ở chỗ thái hậu thì biểu hiện của hắn cũng rất bình thường khiến Trương Nhược Lan như bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Cho nên lần này Cảnh Tuyên Đế triệu kiến, Trương Nhược Lan cũng không cảm thấy nặng nề như trước.

Cảnh Tuyên Đế triệu kiến nàng tới Dưỡng tâm điện

Trong điện, Trương Nhược Lan mặc áo lụa màu tím thêu hoa sen, quỳ gối trên sàn ngọc. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, phản xạ nên cảnh sắc thanh lệ, tinh khôi.

Cảnh Tuyên Đế ngồi phía sau bàn sách, mặt không chút thay đổi nhìn nàng đang quỳ

Trương Nhược Lan cúi đầu, sóng lòng bình tĩnh, không nói một câu.

Mùi Long diên hương tràn ngập khắp cung điện khiến nàng có cảm giác ngây ngấy.

- Bình thân

Một lát sau, Cảnh Tuyên Đế mới nhân nhạ nói

Trương Nhược Lan ứng tiếng đứng dậy, vẫn cúi đầu

- Không ngờ có một ngày nàng lại thành hoàng muội của trẫm.

Cảnh tuyên đế lạnh lùng.

Trương Nhược Lan không hoảng hốt đáp:

- Tất cả đều là ân điển của thái hậu và Hoàng thượng, Trương Nhược Lan khắc sâu trong tâm khảm ân điển này.

- Ân điển...sắc sâu trong tâm khảm...

Cảnh tuyên đế hừ lạnh một tiếng, hơi xuống giọng:

- Nhược Lan, nàng đúng là không tim không gan

Sự đau đớn hiện rõ trong giọng nói.

Trương Nhược Lan vẫn cúi đầu, trầm mặc không nói.

Cảnh tuyên đế nhìn Trương Nhược Lan phía dưới, ánh mặt trời sáng rõ chiếu lên Trương Nhược Lan, khiến nàng trở nên thật xinh đẹp.

Hắn nhìn nhìn, suy nghĩ đột nhiên trở về năm năm trước, ở trong rừng cây, nàng một thân áo trắng, đắm chìm trong ánh mặt trời, đó là cảnh tượng đẹp

nhất mà hần từng biết

Cả đời này không còn được nhìn lại nữa.

Lòng hần chua xót vô cùng

- Nàng mặc đồ trắng là đẹp nhất

Hần khẽ nói, giọng nói như trước chảy trong không gian, mang theo sự mát mát và bất đắc dĩ vô cùng

Tương Nhược Lan hơi ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt nồng nhiệt của hần. Nàng không né tránh mà nhìn thẳng lại, ánh mắt bình tĩnh không hèn giận.

Cảnh tuyên đế nhìn nhìn, sự nồng nhiệt trong mắt dần rút đi.

Hần cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt có sự uy nghiêm của bậc vương giả.

- Trẫm đã nghe thái hậu nhắc tới, nàng muốn nhận nữ đệ tử?

Tương Nhược Lan nói lại nghĩ ý của mình một lần nữa.

- Hoàng thượng, từ xưa đến nay, nam nữ hữu biệt, nhiều nữ tử vì kiêng kỵ điều đó mà không dám nói hết bệnh chứng cho đại phu. Có đôi khi, những bệnh chứng rất nhỏ, dễ lây khó chữa, thậm chí là nguy hiểm. Nữ tử cũng là thân dân của Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thương tiếc bọn họ. Lòng nhân từ của Hoàng thượng nhất định sẽ lưu danh thiên cổ.

Cảnh tuyên đế cười cười:

- Nhược Lan, thương tiếc các nàng ấy là nàng. Một nữ nhân sao có nhiều ý nghĩ như vậy? Bất kể có được hay không, chuyện nàng muốn làm trẫm nhất định sẽ giúp. Ngày mai trẫm sẽ tuyên chỉ, sẽ xây một nữ viện trong thái y viện do nàng làm chủ. Về phần tìm đệ tử cũng do nàng phụ trách.

Tương Nhược Lan quý xuống tạ, trong lòng thầm nghĩ, nếu thật sự không thể được, người sẽ ủng hộ?

Nàng quỳ dưới đất chờ hoàng đế cho lui nhưng lại nghe thấy long bào hơi động. Sau đó là tiếng bước chân của Cảnh Tuyên Đế. Hồi sau, đôi long hài vàng rực hiện ra trước mắt

- Nhược Lan, nàng quen thân với Tả đô đốc?

Trên đầu truyền đến tiếng nói lạnh lùng của Cảnh Tuyên Đế

Tương Nhược Lan ngẩn ra, sao lại nhắc đến hần?

- Không tính là quen, lần trước gặp hần ở khu bệnh dịch ở Khai Châu.

- Chỉ gặp qua?

Cảnh tuyên đế hừ lạnh một tiếng:

- Vậy sao Tả đô đốc lại đề cập đến nàng với trẫm. Nghe khẩu khí của hần dường như còn muốn cầu hôn? Tả đô đốc này trẫm vô cùng hiểu, hần sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm đến nữ tử không quen không biết.

Tương Nhược Lan đầu tiên là cả kinh, sau đó giận dữ. Tả Bá Xương này, mình rõ ràng đã nói với hần mà hần còn dùng thủ đoạn này sau lưng nàng

Nàng nóng lòng, ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh tuyên đế:

- Hoàng thượng chưa đáp ứng hần

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, ánh mắt thâm u

- Nàng thấy trẫm sẽ đồng ý với hần?

Hần cười lạnh một tiếng:

- Ta vừa nghe ra ý tứ của hần thì nói, hôn sự của nàng do thái hậu làm chủ. Nên nàng không cần lo lắng ta sẽ tùy tiện tứ hôn nàng

Tương Nhược Lan thở dài một hơi, thành thật mà nói, nàng vẫn lo lắng chuyện này. Hoàng đế này biến thái như thế, vạn nhất tức giận mà nhúng tay vào hôn sự của nàng dễ trút giận thì làm sao bây giờ? Không ăn được thì đập đổ

May mà hần còn có chút lý trí. Quân vô hý ngôn, hần nói những lời này thì sau này mình không phải lo lắng nữa rồi.

Nhưng Trương Nhược Lan còn chưa kịp mừng thì Cảnh Tuyên Đế đột nhiên kéo nàng, nắm chặt tay nàng, hai mắt nhìn thẳng nàng, ánh mắt âm lệ như băng.

- Nhưng cả đời này nàng cũng đừng mong lấy bất kì ai. Nàng không phải đã nói chung thân không lấy chồng? Được, nàng làm như thế ta sẽ ủng hộ nàng. Nếu nàng đã hao tổn tâm tư biến cục diện thành thế này, không muốn ở lại bên ta thì cả đời này cũng đừng nghĩ đến bất kì nam nhân nào. Bất kể là Cận Thiệu Khang hay Tả Bá Xương hay là ai. Nàng cũng đừng nghĩ sẽ có thái hậu giúp đỡ. Thái hậu dù có thể cho nàng làm công chúa nhưng ta cũng có thể khiến nàng không lấy được bất kì ai.

Hắn nhìn nàng, giọng nói tuy nhẹ, chính là chữ chữ như sấm dậy:

- Cho dù không có được nàng thì cả đời này nàng cũng phải ở lại bên ta, cả đời này, cho dù nàng có thân phận gì thì cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi ta.

Trương Nhược Lan trong lòng dâng lên một cơn tức giận, một khắc này, nàng thật sự có xúc động muốn hắn đồng quy vu tận. Nhưng nhanh chóng, sự tức giận tan biến, cảm giác bị thương từ sâu dâng lên.

- Ta còn có thể đi tới đâu? Sự chờ đợi, hi vọng duy nhất của ta đã bị người hủy hoại. Ta đã không còn dũng khí để đi đâu nữa. Người muốn làm gì thì làm, ta không cần.

Nàng nhìn hắn:

- Hoàng thượng, rốt cuộc người cố chấp như thế để làm gì? Người như vậy thì trong lòng không thể bình tĩnh, là điều tối kị với bệnh tình của người. Có đáng vậy không?

Nàng rút khỏi tay hắn, lui về phía sau mấy bước, hành lễ với hắn:

- Hòa Thuận xin cáo lui.

Trương Nhược Lan xoay người đi ra Đường tâm điện.

Cảnh tuyên đế nhìn bóng lưng nàng, ngực mơ hồ đau đớn. Hắn xoay người, ngồi lên long ý, ôm ngực nhằn nại một hồi, lát sau sắc mặt mới bình tĩnh lại.

Hắn không biết có đáng giá hay không, hắn chỉ biết như vậy còn hơn nhìn nàng vui vẻ bên người khác. Loại đau khổ này có đáng gì so với đó.

Hôm sau, lâm triều, Cảnh Tuyên Đế đem chuyện này ra bàn. Chuyện đưa ra đương nhiên bị một số quan viên thủ cựu phản đối. Bọn họ cho rằng, thân là nữ nhi nên ở trong nhà giúp chồng dạy con, không nên xuất đầu lộ diện. Chính là hoàng đế cố tình muốn cho Trương Nhược Lan làm chuyện này. Hơn nữa trong cung cũng có những nữ quan là tiền lệ, mà chuyện này cũng không phải là kinh thiên động địa, cũng không tổn hại đến lợi ích của ai nên thấy Cảnh Tuyên Đế kiên quyết, bọn họ cũng dần xuôi theo.

Thời gian sau đó, Trương Nhược Lan bận rộn việc này. Vì ban ngày nhiều việc, không thể chơi cùng bọn trẻ mà bọn trẻ cũng rất quen với Hầu phủ nên ban ngày, Trương Nhược Lan đưa bọn trẻ đến, giao cho thái phu nhân chăm sóc. Thái phu nhân đương nhiên rất cao hứng.

Vì để cho bọn trẻ tiếp nhận mình, thái phu nhân bắt đầu chú ý đến thái độ của mình với Trương Nhược Lan. Khi gặp Trương Nhược Lan thì luôn tươi cười hòa nhã, có khi còn trò chuyện với nàng đôi câu chuyện phiếm. Bọn trẻ thấy thái phu nhân không trách mắng mẩu thân. Trẻ con sao so đo với người lớn, hơn nữa, quả thật thái phu nhân rất thương bọn chúng nên dần dần bọn trẻ cũng thân thiết hơn với bà. Thái phu nhân vui mừng, càng coi hai cậu bé như bảo bối, thương yêu vô cùng.

Mỗi tối, Cận Thiệu Khang sẽ tự mình đưa hai đứa bé về. Dù rất muốn nhân cơ hội đó để gặp Trương Nhược Lan nhưng cũng biết thân phận hắn không tiện ra vào phủ công chúa. Sẽ tổn hại đến danh dự của Trương Nhược Lan. Trương Nhược Lan cũng hiểu rõ tâm ý của hắn nhưng cũng là vì thế mà nàng mới tránh mặt hắn. Nếu đã không thể cùng hắn sao còn để hắn hy vọng?

Không lâu sau, nơi khám bệnh cho nữ nhân đã hoàn thành, Trương Nhược Lan bắt đầu tìm nữ đệ tử. Dựa theo cách nàng đã nghĩ, thực hiện cả ba cách, một là treo bảng trong cả nước, hai là tìm kiếm trong nhà những quan viên bậc thấp và những quan viên mắc tội. Nhưng như nàng dự đoán, vì điều kiện qua 20 tuổi mới được lấy chồng quá nghiêm khắc nên một số gia đình quan niệm thủ cựu mà không muốn để nữ nhi xuất đầu lộ diện, làm mất danh tiếng của gia đình. Kết quả, qua một tháng, số lượng nữ tử tìm được rất ít, chủ yếu là những người gia cảnh sa sút mới phải chọn con đường này. Nhưng dù là thế thì so với Trương Nhược Lan muốn thì còn thiếu nhiều.

Chỉ còn cách thứ ba là tìm trong số những nữ nhi của quan lại mắc tội. Nhưng bắt tay vào làm mới biết đây cũng không phải là con đường hay. Bởi vì thân phận của nữ tử như thế rất phiền toái, những nữ tử đó đều lưu lạc khắp nơi, hơn nữa người làm nghề y bản tính phải thuần lương, trải qua sóng gió, khó khăn đó, có được mấy người vẫn còn giữ được sự đơn thuần?

Nhưng một khi đã hạ quyết tâm, Trương Nhược Lan cũng sẽ không dễ dàng lùi bước. Chỉ cần nàng muốn thì nhất định sẽ có hết sức để làm. Lần này cũng không ngoại lệ.

Bởi vì có Hoàng thượng ủng hộ nên từ các địa phương, danh sách nữ nhi của các quan viên mắc tội từ 13 – 15 tuổi đều nhanh chóng đưa lên cho Trương Nhược Lan chọn lựa. Trong đó ghi ra rất rõ ràng nguyên nhân phụ thân phạm tội và hoàn cảnh của nữ tử đó hiện giờ. Nhưng Trương Nhược Lan vẫn chưa thỏa mãn. Có lần, Trương Nhược Lan thuận miệng nói với Từ San:

- Nếu có thể biết được nhân phẩm của các cô nương đó thì tốt rồi

Từ San nói:

- Vậy tỷ tỷ sai quan phủ các nơi điều tra

Tương Nhượng Lan lắc đầu:

- Chỉ sợ có người nhân cơ hội nhận hối lộ, kết quả lại ngược lại với dự tính ban đầu. Những kết quả bề mặt đó sao có thể tin? đành tạm lựa chọn lấy một số ít, cẩn thận quan sát các nàng vậy.

Từ San nói:

- Nếu dạy dỗ một thời gian mới phát hiện nhân phẩm có vấn đề thì chẳng phải là đã uổng phí tâm huyết?

Tương Nhượng Lan thở dài:

- Cũng không còn cách nào khác, ta thà phí tâm huyết cũng không muốn dạy ra một đại phu không lương thiện.

Trò chuyện với Từ San rồi, nửa tháng sau, có một chuyện xảy ra khiến Tương Nhượng Lan rất ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Dạy Dỗ

Bệnh quán cho nữ tử tọa lạc ở sau thái y viện, có cửa ra vào riêng, diện tích rộng rãi.

Hôm đó, Tương Nhượng Lan đang ở bệnh quán xem danh sách các phủ nha đưa lên, đột nhiên có nữ quan tiến lên nói với nàng rằng Tả đô đốc cầu kiến.

Tương Nhượng Lan nghe thấy cái tên này thì như phát hỏa, hắn còn dám tới đây? Vốn định không gặp nhưng hắn đã đến, nếu lấy thân phận đô đốc thì sợ có chuyện chính sự. Tốt xấu gì mình cũng phụ trách bệnh quán này, sau này sợ có người nói này nọ. Cuối cùng nàng vẫn quyết định ra ngoài gặp hắn

Vừa ra đã thấy Tả Bá Xương mặc áo bào ngồi ở vị trí của khách, trên tay bưng chén trà, tay kia gõ gõ vào bình nước trà phát ra tiếng bong bong.

Tương Nhượng Lan nhíu mày. Tả đô đốc coi nơi này là nhà hắn sao? Tùy tiện như vậy

Tương Nhượng Lan đi tới. Tả Bá Xương thấy nàng thì buông chén trà, đứng dậy thì lễ

Tương Nhượng Lan nhíu mày

- Tả đô đốc miễn lễ.

Nói rồi ngồi xuống vị trí của chủ nhân.

Tả Bá Xương nhìn nàng cười nhẹ rồi lại ngồi xuống. Tương Nhượng Lan thấy hắn cười mà da đầu tê dại:

- Tả đô đốc đến nữ bệnh quán chẳng biết là có việc gì?

Tả Bá Xương nhìn nàng, sắc mặt dần lạnh xuống:

- Lần này Tả mỗ tới tìm công chúa là lấy thân phận đô đốc nhưng chỉ nói những lời như một bằng hữu, mong công chúa lượng thứ

Tương Nhượng Lan cười lạnh:

- Đô đốc năm lần bảy lượt nói đô đốc và bản cung là bằng hữu nhưng bản cung chưa biết mình và đô đốc là bằng hữu từ bao giờ?

Giờ nàng không cần sợ hắn nữa, cho nên nói chuyện đương nhiên không cố kỵ như trước

Tả Bá Xương hừ lạnh một tiếng nói:

- Có lẽ sau này công chúa không chỉ là bằng hữu với Tả mã thôi đâu.

Tương Nhược Lan giận dữ đứng lên, nàng chỉ vào Tả Bá Xương:

- Làm càn, Tả đô đốc nói lời này là có ý gì?

Tả Bá Xương cũng đứng lên, sắc mặt âm trầm:

- Không phải công chúa cũng hiểu ý Tả mã rồi đấy sao? Công chúa dù cao quý nhưng Tả mã không phải là không xứng với công chúa.

Tương Nhược Lan không nghĩ tới hẳn có gan to như thế, mình là công chúa mà hẳn dám nói những lời này, tức giận đến mặt trắng bệch, thù mới hận cũ gộp chung cả lại.

- Tả đô đốc, chuyện hôn nhân phải ngời tình ta nguyện, ta nhớ kỹ ta từng đã từ chối ngời. Sao giờ ngời còn mặt mũi tìm đến Hoàng thượng cầu hôn.

Tả Bá Xương tiến lên vài bước, nhìn thẳng nàng, lạnh lùng nói:

- Tả mã chỉ biết chuyện hôn nhân là nhận lệnh của phụ mẫu. Trước phụ nhân trên không có ai, hôn sự đương nhiên có thể tự mình làm chủ. Nhưng bây giờ, trên ngời có thái hậu, Hoàng thượng. Trước ngời từ chối Tả mã thì giờ Tả mã sẽ nhờ thái hậu thay Tả mã cầu hôn. Ta nghĩ, thái hậu sẽ không lý nào mà từ chối Tả mã.

Cho dù là công chúa nhưng cũng từng có chồng, từng sinh con thì có nhà quyền quý nào muốn. Mà những nhà gia thế thấp kém hẳn thái hậu sẽ không đồng ý. Bản thân dù xuất thân thấp một chút nhưng nhờ đã là tam đẳng tước, thân cao cư vị, có ai thích hợp hơn mình?

An Viễn hầu? Đã hòa ly rồi sao hoàng thất có thể bắt chấp thể diện mà cho công chúa quay lại. Tất cả những điều đó đều là do An Viễn hầu đơn phương mà thôi.

Tương Nhược Lan trong lòng tuy giận nhưng cũng biết Tả Bá Xương nói không sai. Nữ nhân ở đây thường đến đêm động phòng hoa chúc mới biết hôn phu của mình là như thế nào. Làm gì có ngời tình ta nguyện, cũng chỉ là một bên đơn phương mà thôi.

- Tả đô đốc, ngời đừng vọng tưởng nữa, thái hậu nhất định sẽ không chấp nhận.

Tả Bá Xương cười cuồng ngạo:

- Tả mã lại tin rằng sẽ ngược lại.

Người này vừa có quyền vừa có thế, lại còn cả da mặt dày, Tương Nhược Lan nhất thời thật không có cách nào, đành nghiêng răng căm tức nhìn hẳn.

- Tả đô đốc đã nói xong rồi chứ. Bản cung không tiến.

- Công chúa đừng nóng, Tả mã nói thêm câu nữa rồi sẽ đi.

Tả Bá Xương trầm mặt nói:

- Công chúa thân là nữ tử, dù y thuật cao cũng không nên xuất đầu lộ diện như thế, chạy loạn xung quanh không chỉ đánh mất thể diện của công chúa mà cũng là làm mất thể diện của Hoàng thượng. Sau này sẽ bàn luận về công chúa và Hoàng thượng thế nào? Công chúa vẫn nên giống những công chúa khác, an phận thủ thường thì hơn.

Tương Nhược Lan bị hẳn nói tới buồn cười. Mẹ kiếp, hẳn có quyền gì mà nói mình.

Nàng trừng mắt, trầm giọng nói:

- Đòi sau bình luận gì về bản cung liên quan gì đến ngời, ngời có tư cách gì nói chuyện này với bản cung. Đây là Hoàng thượng đồng ý, tự mình hạ thánh chỉ, ngời khó chịu thì đi mà nói với Hoàng thượng. Tả Bá Xương, chớ nói chuyện ngời không thể nào lấy được bản cung, cho dù bản cung có lấy ngời thì cũng đừng mong bản cung quy củ. Nếu ngời muốn nữ nhi quy củ thì trong kinh thành còn đầy ra đó, sao phải tới tìm bản cung rồi chê bai này nọ, thật chẳng hiểu là loại người gì.

Tương Nhược Lan mặc dù đã là công chúa, nhưng thứ nhất nàng là nghĩa nữ, trong tay cũng không có thực quyền, mà Tả đô đốc lại là tam đẳng tước, tự bản thân nàng cũng không có tư cách giáo huấn hẳn. Thứ hai nàng cũng không có ý này cho nên chỉ là thuận miệng mà mắng hẳn một trận.

Nhưng cho dù là như thế cũng khiến mặt Tả Bá Xương xanh lại. Thật cũng chẳng có gì lạ. Thời đại này, nam nhi thường quen với việc thế tử ở trong nhà xử lý chuyện nhà, sinh con đẻ cái, có mấy người có thể thế tử mình xuất đầu lộ diện? Trừ phi là loại nam nhân ăn cơm bốc. Đối lại là người khác thì hẳn hẳn sẽ bỏ mặc nhưng chỉ vì quả thật muốn lấy nàng nên mới lên tiếng khuyên bảo. Hẳn cũng rất chú ý đến tời ăn tiếng nói nhưng vẫn khiến Tương Nhược Lan thấy phản cảm.

Hẳn chỉ không suy nghĩ cẩn thận. Mọi chuyện đều có hai mặt, tích cách Tương Nhược Lan mạnh mẽ như thế nên nàng mới dám làm chuyện mà những nữ nhân khác không dám làm. Hẳn vừa thích Tương Nhược Lan mạnh mẽ nhưng lại hi vọng nàng có thể quy củ như những nữ tử khác. Giống như muốn ngựa chạy nhưng lại không cho nó ăn cỏ, sao có thể?

Hắn cũng tức giận đứng lên, lạnh lùng nói:

- Tả mỗ vẫn nghĩ sẽ nhanh chóng đến chỗ thái hậu cầu hôn, đến lúc đó, xem Tả mỗ có thể quản chuyện của công chúa không.

Tương Nhượng Lan hận đến nghiến răng, nhìn hắn, hừ một tiếng:

- Lại thêm một kẻ điên

Nói rồi xoay người đi vào phòng.

Tả Bá Xương đi rồi, Tương Nhượng Lan vẫn tức giận vô cùng. Nàng vào phòng thuốc kiểm tra thuốc ngày hôm nay để phân tán sự chú ý của bản thân. Dần dần, quên đi sự tức giận khi nãy, hoàn toàn nhập tâm làm việc thì nữ quan lại vào báo:

- Công chúa, An viễn hậu cầu kiến

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, ý nghĩ đầu tiên dâng lên là sao cứ kẻ này đi thì kẻ khác tới. Ý nghĩ thứ hai là, chẳng lẽ hắn tới để giáo huấn ta? Chẳng lẽ công chúa ta chỉ là bù nhìn, ai cũng tùy tiện dạy dỗ được sao?

Vừa nhớ đến Cận Thiệu Khang là người luôn coi trọng quy củ, Tương Nhượng Lan càng thêm chắc chắn suy đoán của mình

Được, đi nghe xem hắn nói gì.

Tương Nhượng Lan tức giận bưng bưng đi ra ngoài.

Bên ngoài, Cận Thiệu Khang ngồi ở ghế của khách, đã có nha hoàn bưng trà lên. Thấy Tương Nhượng Lan tới, Cận Thiệu Khang lập tức đứng lên hành lễ với nàng.

Đều là võ tướng nhưng hành vi cử chỉ của Cận Thiệu Khang luôn ưu nhã, khiêm nhường. Đừng nói cái đó không quan trọng, điều này khiến nàng cảm giác mình được tôn trọng, thoải mái hơn rất nhiều

Sự tức giận trong lòng nàng biến mất quá nửa, đột nhiên dừng lại.

Hôm nay hắn mặc triều phục màu đen, thân thể khôi phục lại khiến cả người trông vô cùng khí khái. Sắc mặt hắn cũng tốt hơn nhiều, hai mắt sáng ngời, tóc bạc dần biến mất, cả người như thoát thai hoán cốt, hiện ra ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

An Viễn hầu tuần lăng năm xưa đã quay trở lại. Nhưng khác với trước, giờ hắn bớt đi vẻ lạnh lùng cứng nhắc, thêm vào đó là sự ấm áp, nhu hòa.

Đây là loại nam nhân có sức thu hút nhất, chỉ nhìn tiểu nữ quan bình thường luôn cười nói giờ cũng chỉ ngượng ngùng nhìn hắn thì biết sức hấp dẫn của hắn không giảm chút nào.

Tương Nhượng Lan ngồi xuống chính vị.

Nhìn Cận Thiệu Khang ngồi ở vị trí của khách, Tương Nhượng Lan có chút cảm khái. Trước giờ nàng chỉ có thể ngồi dưới hắn, giờ đã có thể ngồi trên hắn. Lúc đầu, khi mới xuyên qua, nàng cẩn thận nhìn sắc mặt người trong Hầu phủ mà sống, ai ngờ lại có ngày hôm nay.

Quả nhiên là tự dựa vào bản thân thì có tiền đồ hơn.

Chỉ là bây giờ nàng thực sự vui vẻ hơn khi trước? Nghĩ một hồi vẫn không ra đáp án.

Công bằng mà nói, có được thì sẽ có mất, trên đời làm gì có chuyện hoàn mỹ.

- Hầu gia đến đây có chuyện gì? Tương Nhượng Lan nhìn hắn thản nhiên nói.

Cận Thiệu Khang thấy nàng thần sắc không vui, trong lòng kinh ngạc. Hắn không nói gì, lấy trong bọc một cuốn trục đưa cho nàng.

Tương Nhượng Lan đón lấy, hỏi lại:

- Đây là cái gì?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, má lúm đồng tiền hiện ra, ánh mắt sáng bừng.

- Công chúa không ngại nhìn một chút.

Tương Nhượng Lan hồ nghi nhìn hắn một cái:

- Lại còn mập mờ...

Dù sao cũng sống cùng nhau một đoạn thời gian, đã như thói quen, nghĩ không ra thì nàng buột miệng như vậy.

Nàng mở cuốn trục ra, thoáng nhìn, sắc mặt lập tức nghiêm túc.

Trong cuốn trục viết tên người, mà tên những người này rất quen thuộc với Trương Nhược Lan. Máy hôm nay, nàng vẫn cẩn thận đọc tên những người này

Tay nàng không tự chủ được mà nắm chặt cuốn trục:

- Đây là... đây là danh sách tên nữ nhi từ các phủ nha đưa lại nhưng hình như đã thiếu đi nhiều người...

Cận Thiệu Khang mỉm cười nói:

- Tên trên cuốn trục đều là người tại hạ điều tra rồi, xác định tính cách thuần lương, đều từ 13 đến 15 tuổi. Ta nghĩ có lẽ có ích với công chúa.

Trương Nhược Lan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn:

- Người đều đã điều tra? Người tra như thế nào? Sao người lại làm chuyện này? Một loạt câu hỏi được đặt ra

Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt sáng bừng của nàng, trong lòng vô cùng vui mừng. Sớm biết nàng sẽ vui, chỉ cần nàng vui, làm cái gì cũng đáng

- Ta nhờ một số bằng hữu đến các châu huyện điều tra. Chẳng những tra được phẩm hạnh của bọn họ khi còn là một tiểu thư mà cũng tra được chuyện sau khi các nàng gặp biến cố. Những nữ tử từ gặp biến cố vẫn không sợ hãi, vẫn lương thiện hấn là những người công chúa muốn tìm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Giúp Đỡ

Trương Nhược Lan nhìn danh sách trong tay, trong lòng cảm động vô cùng.

- Cảm ơn người, đây chính là thứ ta cần

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn:

- Ta biết người bận rộn công sự, nhưng vẫn không ngại giúp ta làm chuyện này...

Cận Thiệu Khang cười bình thản đáp:

- Ta cũng không làm được gì, ở các châu phủ ta đều có bằng hữu, việc này với bọn họ mà nói là quá dễ dàng, ta chỉ cần tổng hợp lại là được.

Dù hấn nói rất nhẹ nhàng nhưng Trương Nhược Lan biết tuyệt không đơn giản như thế. Cho dù chuyện đơn giản thì hấn cũng phải rất có lòng.

Trương Nhược Lan rất cảm kích.

- Hầu gia, ta thật sự không ngờ người làm như vậy. Không phải người coi trọng nhất là quy củ? Sao lại đồng ý với việc này?

Đến ngay cả Tả Bá Xương còn chạy tới thuyết giáo nàng.

Khi nàng quyết định điều này thì không mong mọi người hiểu nàng, nàng tin rằng thời gian sẽ chứng minh tất cả, khi mọi người có thể hiểu được lợi ích của việc này thì đương nhiên sẽ hiểu nàng.

Nhưng khiến nàng bất ngờ là lão đồ cổ thường xuyên quy quy củ củ này lại đồng ý với nàng.

- Quy củ?

Cận Thiệu Khang cười cười, nụ cười anh tuấn vô cùng. Hấn nhìn nàng, đôi mắt nâu thâm u:

- Nói quy củ với nàng là vô dụng, ta sớm hiểu điều này, hơn nữa... chỉ cần nàng vui vẻ thì quy củ gì cũng không quan trọng

Kể từ ngày hấn thích nàng, hấn sao còn đặt nặng quy củ trong lòng.

Nghe hắn nói, trong lòng Trương Nhược Lan cảm giác vô cùng khó tả, như là cảm động lại như là chua xót, nàng muốn cười nhưng không cười nổi.

Quả thật hắn đã làm chuyện có lỗi với nàng nhưng hắn cũng đã nhận. Hắn là nam nhân duy nhất trên đời này có thể bao dung nàng

Trương Nhược Lan cúi đầu, nhất thời không nói gì, Cận Thiệu Khang lặng lẽ nhìn nàng, không khí nhất thời an tĩnh lại

Một lát sau, Trương Nhược Lan đứng lên:

- Ta còn có việc, xin không phụng bồi

Nói xong cầm cuốn trục nói:

- Cái này cảm ơn người

Nàng nhìn hắn:

- Thật ra người không cần làm nhiều thứ như vậy

Cận Thiệu Khang cũng đứng lên, hòa nhã nói:

- Chỉ là tiện tay thôi, không có gì đâu, nàng đừng để bụng. Nghe nói công chúa gần đây bận rộn nhưng vẫn nên để ý đến sức khỏe bản thân

Sau đó hành lễ với nàng:

- Không quấy rầy công chúa nữa, hạ quan cáo lui.

Nói xong ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi mới xoay người rời đi.

Suốt lúc đó, ánh mắt, cử chỉ của hắn đều thẳng thắn, hào phóng, không hề khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên nhưng vẫn khiến nàng cảm nhận được sự quan tâm của hắn

Tối hôm đó, Trương Nhược Lan hỏi Từ San:

- Từ San, chuyện lần trước ta nói với người về nữ đệ tử đó người có nói với ai không?

Chuyện này nàng chỉ đề cập với Từ San, hẳn là Từ San nói cho hắn biết nhưng sao Từ San lại nhắc tới chuyện này với hắn?

Từ San nghe Trương Nhược Lan nói, ngậy ra một hồi mới nhớ ra;

- Mấy hôm trước, Hầu gia đưa bọn nhỏ về, ta đứng đón ở ngoài. Hầu gia hỏi về tỷ tỷ, ta nói tỷ tỷ gần đây bận rộn chuyện nữ y quán, hẳn là lúc đó rồi

Sau đó lo lắng:

- Sao vậy? Có phải Từ San làm sai điều gì không?

Trương Nhược Lan cười nói:

- Không, không có gì

Nàng kể lại chuyện Cận Thiệu Khang giúp nàng cho Từ San nghe. Lúc nói, ánh mắt khóe môi đều toát ra ý cười vui vẻ

Từ San cũng rất ngạc nhiên:

- Không ngờ ta chỉ thuận miệng nói một câu mà Hầu gia lại luôn nhớ kỹ trong lòng. Hầu gia thật có lòng với tỷ tỷ

Nói xong, nàng cúi đầu lăm bầm lăm bầu:

- Điểm này tốt hơn Tả đô đốc nhiều...

Trương Nhược Lan nhún mày:

- Đang yên lành sao lại nhắc tới hắn

Từ San đi tới bên Trương Nhược Lan, nghiêm túc nói:

- Bởi vì Tả đô đốc quả thật là một người rất tốt để làm vị hôn phu. Nếu tỷ tỷ thực sự không muốn trở lại bên Hầu gia thì ta thấy Tả đô đốc cũng không tệ, bọn trẻ cũng rất thích hắn.

Tương Nhượng Lan hừ lạnh một tiếng:

- Muốn ta lấy hần ta thì chẳng lấy ai. Hần chỉ biết yêu cầu người khác làm thế này thế nọ mà chưa bao giờ nghĩ mình cũng phải làm gì. Vị hôn phu như thế có khác gì không có. Trừ phi là quá khó sống, không nhờ hần nuôi sống không được...

Từ San nhìn nàng một cái, trong lòng nói thầm, dường như trong mắt tỷ tỷ, ai cũng không bằng Hầu gia rồi. Nhưng lại không chịu trở lại bên hần, đúng là kì quái

Thời gian sau đó, Tương Nhượng Lan đem danh sách Cận Thiệu Khang đưa cho nàng tới các châu phủ để quan lại các phủ tập hợp các nữ tử đưa lên kinh thành. Nàng luôn bận rộn chuẩn bị việc này

Hôm đó, Cận Yên Nhiên đã lâu không thấy đột nhiên lại tìm đến bệnh quán

Từ lần yến hội do thái hậu tổ chức cũng không gặp lại Cận Yên Nhiên, sao nàng lại tới đây?

Tương Nhượng Lan nghĩ đi ra đại sảnh gặp nàng:

- Yên Nhiên, sao lại tới đây vậy?

Cận Yên Nhiên thấy nàng thì đứng lên, đi tới bên cạnh:

- Tẩu tẩu

Tương Nhượng Lan kéo tay nàng, ngồi xuống ghế nói:

- Sau này đừng gọi ta là tẩu tẩu nữa, để người khác nghe thì không hay

Cận Yên Nhiên cũng hiểu điều này, nàng gật đầu, nhẹ giọng kêu một tiếng:

- Công chúa.

Tương Nhượng Lan cẩn thận nhìn nàng, thấy nàng vẫn buồn bực, sầu mi khổ mặt, thậm chí còn gầy hơn trước thì cả kinh nói:

- Sao chỉ thời gian ngắn không gặp mà người tiêu tụy đi thế này

Cận Yên Nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Thời gian này ta vẫn luôn suy nghĩ những lời công chúa nói với ta, dù lúc ấy nghe ta rất tức giận nhưng nghĩ lại công chúa nói rất có đạo lý. Chưa từng có ai nói với ta những lời này, ta biết, công chúa không coi ta là người ngoài mới nói những câu này...

Nàng nắm chặt tay Tương Nhượng Lan, ngẩng đầu lên nhìn nàng, hai mắt đỏ lên:

- Công chúa, người giúp ta được không, ta không muốn tiếp tục thế này nữa. Năm đó người có thể áp chế được Vu Thu Nguyệt giờ người cũng có thể áp chế được Tĩnh Nhân trắc phi. Nàng khôn khéo, có năng lực, sinh được con trai được Vương gia thích, nếu ta không nhờ nghe lời công chúa, vẫn luôn tạo quan hệ tốt với Khương thái phi thì sợ giờ Vương gia đã lập thế tử rồi. Một khi con của Tĩnh Nhân làm thế tử thì sau này ta còn chỗ nào trong Vương phủ nữa, cuộc sống như vậy chẳng thà ta chết..

Nàng nhìn Tương Nhượng Lan, nước mắt ứa ra, ánh mắt khổ sở, khẩn cầu:

- Công chúa, người giúp ta đi, ta biết trước kia ta làm nhiều chuyện có lỗi với người, ta cũng biết mình không có mặt mũi để cầu người nhưng ngoài người thì ai có thể giúp ta. Mẫu thân và ca ca cũng không giúp được ta, công chúa...

Vừa nói, nàng đột nhiên đứng lên, quỳ xuống trước mặt Tương Nhượng Lan, Tương Nhượng Lan càng hoảng sợ, vội đỡ nàng lên nhưng nàng kiên quyết nắm chặt quần áo Tương Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan hoảng đến toát mồ hôi:

- Yên Nhiên, giờ người đã là Vương phi, sao động một chút lại quỳ xuống, mau đứng lên, để người khác thấy thì không hay đâu.

Cận Yên Nhiên là người kiêu ngạo tự phụ, nếu không vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không quỳ xuống trước mặt mình. Tương Nhượng Lan có thể hiểu sự đau khổ của nàng bây giờ. Nhưng mình dù là công chúa nhưng cũng chẳng phải là tỷ muội ruột thịt của Trữ Vương, kể cả có là thế cũng sao tiện đi quản chuyện nhà của hần. Dù nàng không ghét Yên Nhiên nhưng nàng có lập trường gì mà đi quản chuyện này?

Cận Yên Nhiên vừa khóc vừa lắc đầu, nàng dù là Vương phi, phú quý vô cùng nhưng sự khổ sở suốt mấy năm qua có ai hiểu được. Nhưng nàng có thể làm được gì bây giờ? Nàng không dám oanh oanh liệt liệt hòa ly như Tương Nhượng Lan, nàng chỉ có thể nhẫn nại. Với mọi thứ xảy ra đều chỉ có thể bó tay, nhẫn nại, không thể tránh được. Nhưng đúng như Tương Nhượng Lan nói, Trữ Vương không thích nhìn nàng khóc lóc, rất ít khi đến phòng nàng. Như thế nàng càng khó có hài tử. Nàng khổ không có chỗ kể, tưởng rằng cả đời này cứ thế thấm mà sống như vậy, ai ngờ Tương Nhượng Lan đột nhiên

quay lại, nói những lời thức tỉnh nàng.

Lúc ấy dù nàng rất tức giận nhưng sau về càng nghĩ càng thấy Trương Nhược Lan nói đúng. Điều này khiến nàng có chút hi vọng, có lẽ Trương Nhược Lan là hi vọng cuối cùng của nàng.

Hôm nay, đương nhiên nàng phải dùng toàn lực để nắm bắt cây cỏ cứu mạng này.

- Công chúa, nếu người không nhận lời ta sẽ không đứng lên

Trương Nhược Lan trầm mặt:

- Yên Nhiên, người đang uy hiếp ta sao?

Cận Yên Nhiên ngẩn ra, trong lòng xấu hổ vô cùng. Đúng vậy, nàng có lập trường gì mà ép Trương Nhược Lan giúp mình? Đừng nói nàng giờ không còn là tẩu tẩu của mình, cho dù là tẩu tẩu thì chỉ bằng những việc khi trước mình làm cũng đủ để nàng không để ý đến mình

Nghĩ vậy, Cận Yên Nhiên buông tay, vịn vào ghế đứng dậy, vẻ mặt tuyệt vọng, thất hồn lạc phách.

- Yên Nhiên đường đột rồi, công chúa đừng để bụng, Yên Nhiên cáo lui...

Nói xong nàng cúi đầu, xoay người, Trương Nhược Lan nhìn thấy nàng lấy khăn tay ra lau nước mắt

Nhìn thân thể gầy yếu của Cận Yên Nhiên, hai vai run run, Trương Nhược Lan bất tri bất giác mềm lòng, khẽ gọi

- Yên Nhiên.

Cận Yên Nhiên lập tức quay đầu lại, hai mắt ánh lên hi vọng, run rẩy đáp:

- Công chúa...

Trương Nhược Lan thở dài, thôi đi, trước Cận Thiệu Khang đã giúp nàng, lần này coi như là trả nợ cho hắn, cũng không phải là nàng xen vào việc của người khác.

Nàng đi tới, kéo tay Cận Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, người bảo ta giúp người là không được, bởi vì người khác chỉ có thể giúp người nhất thời nhưng không thể giúp người được cả đời. Cuối cùng chỉ dựa vào người mà thôi. Nhưng ta có thể nghe người nói, cho người chút lời khuyên mà thôi

- Cảm ơn công chúa, công chúa có thể cho ta lời khuyên đã là giúp đỡ lớn nhất cho ta rồi. Cận Yên Nhiên vừa khóc vừa cười

Trương Nhược Lan kéo nàng ngồi xuống, đưa chén trà tới tay nàng:

- Uống chút nước đi, bình tĩnh lại đã

Cận Yên Nhiên đón lấy chén trà, uống mấy ngụm rồi lau nước mắt, tâm tình dần ổn định lại.

Trương Nhược Lan thấy nàng bình tĩnh lại mới nói:

- Giờ ta muốn hỏi người một việc, nếu người thấy ngại thì cũng không cần trả lời

Cận Yên Nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Nếu muốn nhờ công chúa giúp thì đã chẳng còn gì ngượng ngùng nữa, công chúa cần gì cứ hỏi đi

Trương Nhược Lan nhìn nàng thấp giọng nói:

- Giờ quan hệ của người và Trữ vương có tốt không? Một tháng Trữ vương đến chỗ người mấy lần

Cận Yên Nhiên không ngờ ngay từ đầu Trương Nhược Lan đã hỏi chuyện này, mặt đỏ bừng lên. Phản ứng của nàng làm Trương Nhược Lan cũng không tiện hỏi tiếp, nàng cười khan hai tiếng, nói:

- Ta nói rồi, người ngại trả lời có thể không trả lời.

Chương 253: Đề Nghị

Lúc này, nữ bệnh quán vừa mới lập, ít có người tới, Tương Nhược Lan sớm đã cho mọi người lui hết, cho người canh chừng nên không sợ có người nghe được.

Cận Yên Nhiên nghe Tương Nhược Lan nói, trước có chút xấu hổ nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình thì cũng bất chấp. Nàng cúi đầu, mặt đỏ bừng, giọng như muỗi kêu:

- Hai năm đầu Trữ Vương thường tới phòng ta, nhưng từ khi ta sẩy thai...

Nói tới đây, mặt Cận Yên Nhiên dần trắng bệch:

- Sau khi ta sẩy thai, tâm tình không tốt, hay khóc. Mới đầu, Vương gia còn an ủi ta vài lần nhưng sau có lẽ phiền nên không tới phòng ta nữa. Hai năm gần đây, Vương gia mới nạp một thị thiếp, cô ta là họ hàng xa của Tĩnh Nhân trắc phi, tới tìm Tĩnh Nhân trắc phi, vì xinh đẹp trẻ trung nên được Vương gia để ý. Sau đó, Tĩnh Nhân an bài vào vương phủ, từ đó, Vương gia càng ít tới phòng ta. Đứng nói một tháng, ba tháng này cũng chưa từng tới phòng ta...

Vừa nói, Cận Yên Nhiên lại khóc

Tương Nhược Lan đã hiểu ra hơn nửa chuyện.

Sau khi Cận Yên Nhiên sẩy thai hẳn là bị chứng u buồn, phải được người thân quan tâm. Nhưng mẫu thân, ca ca không có ở bên, trượng phu lại không hiểu lòng người. Có thể nói Trữ vương là cận bã? Có lẽ thời hiện đại hẳn là kẻ cận bã. Nhưng hẳn là Vương gia, từ nhỏ sống trong nhung lụa, sao biết được rằng nên nghĩ cho người khác? Có thể an ủi vài lần đã là không tệ rồi. Nhưng thời gian dài thấy Cận Yên Nhiên khóc lóc đương nhiên sẽ thấy phiền. Nữ nhân trong vương phủ còn nhiều, sao hẳn phải ngày nào cũng nhìn Cận Yên Nhiên khóc lóc.

Tĩnh Nhân trắc phi kia cũng lợi hại, thấy Trữ vương mất kiên nhẫn với Cận Yên Nhiên thì lập tức an bài mỹ nhân cho hắn. Nam nhân đều thích mới mẻ, giờ hẳn càng chẳng buồn nhớ đến Cận Yên Nhiên nữa. Mà thị thiếp kia gia thế phải không cao, hơn nữa dù có được thăng cấp cũng chẳng ảnh hưởng được đến Tĩnh Nhân trắc phi. Nhưng cứ như vậy cũng đủ để Trữ vương quên đi Cận Yên Nhiên, qua vài năm, Cận Yên Nhiên già đi, tâm tình u uất càng không được Trữ vương yêu thích

Mà không được Trữ Vương yêu mến thì Cận Yên Nhiên sao có thể sinh con? Ngồi thế tử chỉ là vật trong túi với con của Tĩnh Nhân trắc phi, con thành thế tử, nàng là đương gia Vương phủ, thành nữ chủ nhân chính thức của Vương phủ thì chỉ là sớm muộn.

Tĩnh Nhân này tâm tư kín đáo, hoàn toàn không để lộ chút sơ hở, Cận Yên Nhiên ngây thơ đơn thuần như vậy đương nhiên không phải là đối thủ của nàng.

Tương Nhược Lan trầm ngâm nghĩ một hồi, thật ra, Cận Yên Nhiên muốn xoay chuyển tình thế cũng rất đơn giản.

- Yên Nhiên ngươi có biết ngươi thua ở đâu không? Tương Nhược Lan nhẹ nhàng hỏi.

Cận Yên Nhiên vừa khóc vừa nói:

- Ta biết, ta quá mềm yếu, không có khí thế của Vương phi

Tương Nhược Lan cười cười, nghĩ thầm, xem ra những lời hôm đó mình nói nàng đều nghe

- Đây chỉ là một phương diện, còn phương diện khác

- Còn cái khác? Cận Yên Nhiên ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn nàng.

Tương Nhược Lan gật đầu nói:

- Đúng, còn cái khác cũng rất quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cái ta từng nói. Đó chính là ngươi mất đi sự sùng ái của Vương gia. Trong Vương phủ, Vương gia là chủ, ngươi mất đi sự sùng ái của Vương gia thì cũng mất đi sự chống đỡ của Vương gia, không có điều đó làm sao mà ngươi không thua cho được?

Cận Yên Nhiên lại lau nước mắt:

- Ta cũng không muốn mất đi sự sùng ái của Vương gia nhưng Vương gia không thích ta nữa thì ta có cách gì?

Tương Nhược Lan nhìn nàng khóc mà có chút đau đầu, không nhịn được nói:

- Yên Nhiên, nước mắt là vũ khí sắc bén của nữ nhân nhưng thứ vũ khí này là vũ khí bí mật. Dùng nó khi máu chột mới phát huy được công hiệu, nhưng người suốt ngày khóc thì vũ khí đó chẳng còn uy lực nữa. Không những thế, thấy người khóc người khác còn thấy phiền. Người tự nghĩ lại xem, đã bao lâu rồi người không cười với Trữ vương, đã bao lâu không nói chuyện phiếm với Trữ Vương, đã bao lâu không cùng Trữ vương đi thăm thú hoa viên? Sự sùng ái của phu quân không phải vô duyên vô cớ, trước người xinh đẹp nhưng một khi người không khiến hắn thích thì hắn sẽ không nhẫn nại nữa. Người thấy đó, chẳng bao lâu đã có mỹ nhân khác thay thế người.

Cận Yên Nhiên nóng nảy:

- Ta phải làm thế nào để lấy lại sự sùng ái đó?

- Đầu tiên, đừng hoi một tí là khóc, cho dù muốn khóc cũng phải khóc cho xinh đẹp. Cười càng nhiều càng tốt, nhất là cười với Trữ vương đó, ai chẳng thích thấy người khác vui vẻ, cả ngày mặt ủ mày chau thì có thích thú gì, ai buồn nhìn thấy người? Thứ hai nữa, mỗi ngày dành thời gian trang điểm cho xinh đẹp vào.

Nói tới đây, Trương Nhược Lan nhìn quần áo của Cận Yên Nhiên, nhủ mà nói:

- Còn trẻ mà sao mặc những màu trầm như thế, hơn nữa kiểu cách cũng cũ kĩ rồi. Ta nhớ trước kia người rất chú trọng ăn mặc

Cận Yên Nhiên chán nản nói:

- Ta bây giờ làm gì có tâm tình, Vương gia không thích ta, ta mặc đẹp cũng có ai xem, bớt phí thời gian...

Trương Nhược Lan tức giận:

- Người như thế Vương gia càng chẳng muốn gặp người, sắc mặt đã không đẹp, quần áo lại cũ kỹ, nhìn đã thấy phiền

Cận Yên Nhiên nhất thời không nhận được những lời khắc nghiệt này của Trương Nhược Lan, lại tức đến phát khóc. Nàng ngồi đó lau nước mắt, không dám nói gì đắc tội Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan mềm lòng, nàng cầm tay Cận Yên Nhiên:

- Được rồi, ta nói nặng rồi. Ta chỉ là nóng lòng...

Cận Yên Nhiên gật đầu, hai vai run run, nước nớc:

- Ta biết, công chúa là tốt với ta. Người nói đi, ta nghe..

- Cũng không có gì để nói nữa, người tìm sự phò tốt nhất trong kinh thành may quần áo thật đẹp, mua trang sức đẹp vào. Người bây giờ đó, thân phận tôn quý mà trang phục không xứng chút nào, không thích hợp chút nào

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ nói:

- Như vậy là lấy lại được sự sùng ái của Vương gia rồi?

- Đương nhiên không đủ, nếu người mới vào vương phủ, người xinh đẹp nên được Vương gia sùng ái. Nhưng giờ người gả cho Vương gia đã năm năm, từng được sùng cũng từng thất sủng, chỉ đó thôi là chưa đủ.

Nói đến đây, Trương Nhược Lan đột nhiên nhìn nàng, mắt sáng lên tinh quái khiến Cận Yên Nhiên hoảng sợ.

Trương Nhược Lan nhỏ giọng nói:

- Hai ngày nữa, buổi tối người đến phủ ta một chuyến, lúc đó ta sẽ nói cho người.

- Buổi tối? Cận Yên Nhiên có chút khó xử: - Buổi tối ta không tiện ra ngoài...

Trương Nhược Lan cười nói:

- Có gì đâu, ta sẽ gửi thiệp mời người đến nhà ta ăn cơm tối là được

Hai hôm sau, Cận Yên Nhiên đến theo hẹn

Nha hoàn dẫn nàng đến phòng Trương Nhược Lan.

Hôm nay, Cận Yên Nhiên mặc một bộ váy lụa màu vàng thêu hoa cúc, trên đầu cài trâm phi thúy, cả người tươi hơn không ít

Trương Nhược Lan nhìn thấy liền khen:

Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu:

- Hôm nay gặp, Vương gia còn nhìn ta mấy lần

Nói rồi mặt ửng hồng

Tương Nhượng Lan trong lòng cảm khái, chỉ vì phu quân nhìn thêm mấy lần mà đã vui mừng như thế

Dù nàng nghĩ kể sách cho Cận Yên Nhiên nhưng trong lòng rất khinh thường loại Vương gia này. Nếu là nàng, loại ngựa giống này lo mà cút cho xa, đừng hòng động tới một sợi lông tơ của nàng.

Nhưng nàng đương nhiên không thể yêu cầu Cận Yên Nhiên có cùng suy nghĩ như mình được, với Cận Yên Nhiên mà nói, được Vương gia sủng ái, đứng vững trong Vương phủ mới là thứ nàng cần.

Tương Nhượng Lan mời nàng ngồi xuống, nha hoàn dâng trà lên.

Cận Yên Nhiên ngồi xuống rồi nói với Tương Nhượng Lan:

- Phủ công chúa không hề bé, so với Hầu phủ cũng chẳng kém là bao, thái hậu thật tốt với công chúa.

Tương Nhượng Lan ngồi xuống đối diện nàng cười nói:

- Quả thật thái hậu rất tốt với ta, có thể nói, nếu không có thái hậu cũng không có Tương Nhượng Lan ngày hôm nay

Cận Yên Nhiên nhìn ra ngoài cửa:

- Hai cháu của ta đâu? Sao không thấy

- Ta bảo muội muội ta trông rồi, sợ chúng sẽ tới quấy rầy chúng ta

Cận Yên Nhiên cười nói:

- Lần trước ta về phủ, thấy hai đứa bé, mẫu thân rất thích, lúc nào cũng chơi cùng bọn chúng, còn nói, nhờ có ngươì mới có được hai đứa cháu ngoan ngoan này, đều là công của ngươì.

Tương Nhượng Lan nhướn mày, thái phu nhân lại nói những lời này sao?

Cận Yên Nhiên lại nói:

- Lần này về phủ, cảm giác Hầu phủ thật lạnh lùng, nhiều phòng vắng vẻ, ngay cả nữ chủ nhân cũng không có. Trước kia mẫu thân luôn muốn lấy thê tử cho ca ca nhưng ca ca đều không đồng ý. Giờ đã nhiều năm qua, bên người chẳng có lấy một người biết ảm lạnh, cứ như vậy cũng không được...

Vừa nói vừa để ý sắc mặt Tương Nhượng Lan.

Tương Nhượng Lan đương nhiên hiểu ý của nàng nhưng nàng không hề muốn thảo luận vấn đề này với Cận Yên Nhiên, cười nói:

- Ngươi cũng không được ở lại lâu, sao còn nói những chuyện đó, chúng ta nói vào chính sự đi

Cận Yên Nhiên nói chuyện đó vốn muốn nói cho ca ca mấy câu nhưng thấy thái độ Tương Nhượng Lan chẳng hứng thú thì cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

- Công chúa nói đúng, chẳng biết lần này công chúa gọi ta tới là còn gì dạy bảo nữa

Tương Nhượng Lan đứng lên, cười thần bí:

- Lần này gọi ngươi tới là có chút chuyện muốn nói cho ngươi. Nhưng không phải ta, ta không đủ trình độ để nói, ta đã mời một người tới để nói cho ngươi.

Cận Yên Nhiên cũng đứng dậy, nàng mở to hai mắt, rất tò mò:

- Là ai?

Tương Nhượng Lan đi tới, kéo tay nàng đi ra khỏi phòng:

- Ngươi đi theo ta

Ra khỏi phòng, Tương Nhượng Lan cho nha hoàn hai bên lui ra, một mình dẫn Cận Yên Nhiên đi về phía nam, đi xuyên qua một hành lang dài, đến một tiểu viện hẻo lánh, Tương Nhượng Lan kéo nàng đi vào, chỉ vào phòng nói:

- Người đó ở bên trong chờ người, người vào đi. Đừng sợ, ta ở bên ngoài.

Cận Yên Nhiên nhìn trong phòng rồi nhìn Trương Nhược Lan, vẻ mặt khó hiểu. Thấy Trương Nhược Lan cười chắc chắn thì mới lấy cam đảm đi và Trương Nhược Lan ở bên ngoài chờ, trong lòng đếm thầm “một, hai, ba...” mới đếm đến năm đã thấy Cận Yên Nhiên đỏ bừng mặt, hoảng hốt chạy ra.

Nàng chạy đến bên Trương Nhược Lan, tức giận kêu lên:

- Công chúa, người có biết bên trong là ai không? Sao người có thể để ta gặp loại người đó

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Dạy Dỗ

Trương Nhược Lan ý bảo Cận Yên Nhiên nhỏ giọng xuống, nàng kéo Cận Yên Nhiên ra một góc, nhỏ giọng nói:

- Là ta mời tới, đương nhiên ta biết

Cận Yên Nhiên càng hoảng:

- Công chúa biết mà còn làm vậy? Nếu để người khác biết người mời loại người này đến phủ thì sẽ bàn tán khó nghe thế nào không?

Vừa nói vừa kiên định lắc đầu:

- Không được, ta không muốn nói chuyện với người như thế, ta về nhà trước.

Nói xong, nhấc váy định đi, Trương Nhược Lan kéo nàng lại:

- Yên Nhiên, người nghĩ rằng ta không biết điều đó? Ta làm là vì người

Cận Yên Nhiên quay đầu lại, nhìn vào phòng một cái, khinh thường nói:

- Người như thế thì có gì mà tốt cho ta?

- Yên Nhiên, ta biết với thân phận của người đương nhiên là không muốn nhìn người ta. Nhưng bất kể là phú quý bần tiện, mỗi người đều có sở trường. Giờ, những lời nàng nói tuyệt đối có ích cho người

Cận Yên Nhiên hừ:

- Loại tiện nhân này ngoài câu dẫn nam nhân thì có cái gì...

Nói tới đây, nàng như nhớ ra cái gì, quay đầu kinh ngạc nhìn Trương Nhược Lan:

- Công chúa, người không phải là... bảo ta...

Nàng chỉ chỉ vào phòng

Trương Nhược Lan nghiêm mặt nói:

- Không sai, Yên Nhiên, tình huống của người bây giờ, cho dù xinh đẹp thế nào cũng chỉ khiến vương gia có chút chú ý thôi, để được hán hoàn toàn sủng ái là không đủ. Cái đó cũng không thể khiến Vương gia kính trọng người thêm chút nào. Người muốn xoay chuyển tình thế thì phải khiến Vương gia mê luyến người, toàn tâm toàn ý với người, bất kể người làm gì cũng không do dự mà ủng hộ người, tin tưởng người. Người có đủ tự tin để làm điều này?

Nói trắng ra, Vương gia đã chẳng còn cảm giác mới mẻ với Cận Yên Nhiên nữa, muốn lấy lại sự sủng ái của hán rất khó, trừ phi có thủ đoạn đặc biệt. Nữ tử danh môn đều rất thủ lễ, với chuyện nam nữ đương nhiên không biết nhiều. Trừ vương thân là vương gia, trác phi, thị thiếp đều là nữ tử đẳng hoàng, chắc hẳn không quá phóng túng. Nếu Cận Yên Nhiên có thể cho hán cảm giác khác lạ...

Hôm nay Trương Nhược Lan cũng chẳng còn là tiểu cô nương không hiểu biết gì, hơn nữa kiếp trước, đề tài giới tính đầy rẫy trên sách báo, tạp chí. Rất nhiều người có nhắc đến rằng “nam nhân là loại động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nữ nhân trước khi quan hệ phải có tình yêu nhưng nam nhân lại quan hệ trước rồi mới có tình yêu”

Loại ngựa giống như Trữ vương, nếu chuyện phòng the cho hẳn cảm giác khác lạ thì hẳn không coi Yên Nhiên như châu báu mới là lạ

Dù là như thế, nhưng đi lấy lòng một con ngựa giống khiến Trương Nhược Lan cảm giác nữ nhân thật đáng thương. Nhưng Yên Nhiên chẳng còn con đường nào khác?

Bất kể là Cận Yên Nhiên hay Tinh Nhân trác phi hay nữ nhân nào, đến cuối cùng, ai có thể cười là người đó thắng, trong quá trình đó dùng thủ đoạn gì nào có ai quan tâm? Thắng thua không có đúng sai, chỉ có thủ đoạn của ai cao minh hơn thôi

So với thủ đoạn, so với tâm cơ, Cận Yên Nhiên không phải là đối thủ. Như vậy dứt khoát bỏ qua sĩ diện, cố gắng nắm bắt trái tim Trữ vương, có ông chủ lớn ủng hộ, địa vị chính thế còn không thể trấn áp được người khác thì chỉ có thể trách Yên Nhiên vô dụng thôi

Cận Yên Nhiên nghe nàng nói, lắc lắc đầu, ánh mắt nhú lại:

- Nếu ta có thể làm được điều đó thì sao giờ thế thảm như thế này...

Trương Nhược Lan kéo nàng về phòng:

- Vậy ngươi nên bỏ qua sự nghi kỵ đó, cùng nàng nói chuyện. Nàng có thể dạy ngươi các khiến Vương gia mê luyến ngươi

Cận Yên Nhiên nghi hoặc, bất ai đi theo Trương Nhược Lan, khi đến cửa, Cận Yên Nhiên nắm tay Trương Nhược Lan không chịu buông:

- Được! công chúa, ngươi đi cùng ta đi, một mình ta nói với nàng rất mất tự nhiên

Trương Nhược Lan nhìn nàng chết cũng không chịu buông thì bất đắc dĩ nói:

- Được, ngươi buông tay đi, ta gọi người canh chừng, tránh có người tới

Trương Nhược Lan dặn dò mọi thứ rồi thì cầm thêm một chiếc khăn che mặt, hai người che mặt lại, Trương Nhược Lan nắm tay Cận Yên Nhiên đi vào phòng.

Trong phòng, một nữ tử hơn 30 tuổi, trang điểm đậm, ánh mắt yêu mị ngồi trên ghế. Thấy hai người đi vào, vội đứng dậy, quỳ xuống:

- Ta thỉnh an hai vị phu nhân.

Dù đã che mặt nhưng Trương Nhược Lan vẫn cảm nhận được sự khinh thường của Cận Yên Nhiên.

Hai người ngồi xuống ghế, Trương Nhược Lan nói với nữ tử kia:

- Ngồi đi

Nữ tử ngồi xuống đối diện hai nàng, cười khanh khách. Thân thể mềm mại, tươi cười quyến rũ khó nói

Cận Yên Nhiên khẽ hừ một tiếng, sự khinh thường rất rõ ràng nhưng nàng kia cũng không để ý.

Trương Nhược Lan giới thiệu với Cận Yên Nhiên:

- Thanh ma ma từng là hoa khôi Bách hoa lâu, giờ là mụ mụ dạy dỗ trong Bách hoa lâu, các cô nương nổi tiếng đều là do một tay nàng dạy dỗ. Thanh ma ma có thể nói là người rất có kinh nghiệm

Bách hoa lâu là thanh lâu nổi danh nhất kinh thành, cô nương ở đó thiên kiều bá mị, thông thư đạt lý khiến nhiều quan lại, anh hùng hảo hán đều yêu thích.

Trương Nhược Lan phái người mời nàng tới nhưng cũng không nói rõ thân phận, trên đường đi bịt kín mắt nàng. Từ khi bước vào đều chỉ ở trong phòng, có người trông chừng, không để bất kì ai nhìn thấy. Thanh ma ma cũng không biết đây là đâu, hai phu nhân trước mặt là ai?

Thanh ma ma nghe Trương Nhược Lan nói, cười duyên một tiếng:

- Phu nhân quá khen, khó mà được phu nhân đề mắt

Sau đó nhìn Cận Yên Nhiên cười nói:

- Vị phu nhân này, ta biết phu nhân xem thường ta nhưng ta dù thân phận ti tiện nhưng hiểu biết nam nhân như lòng bàn tay. Ta đã muốn thì không ai thoát khỏi, chỉ cần nhìn nam nhân một cái là biết hắn đang nghĩ gì, cũng biết nên làm gì để hắn mê luyến. Có cầu tất có cung, phu nhân có thể xem thường ta nhưng bản lĩnh này thì đừng xem thường.

Cận Yên Nhiên không thể nhịn được nữa, quay đầu nói với Trương Nhược Lan:

- Ngươi muốn ta học thủ đoạn hạ lưu đó... ta là người thế nào, sao có thể học thứ đó? Vương... phu quân chẳng phải coi ta thành xướng phụ sao?

Thanh ma ma cười lạnh một tiếng:

- Phu nhân, người nghĩ vì sao nam nhân thích tới thanh lâu, cũng thích sự kích thích đó? Nam nhân ngoài mặt nói là thích thực nữ nhưng trong lòng... họ chẳng phải là kẻ ngu, không phải thích thú thì họ đã chẳng phí nghìn vàng cho chúng ta. Phu nhân có thể xem thường chúng ta nhưng nếu có được thủ đoạn của chúng ta còn sợ không lấy lòng phu quân sao?

Cận Yên Nhiên nghe nàng nói vậy thì hơi động lòng. Trương Nhược Lan khẽ nói thầm với nàng:

- Người cứ nghe nàng nói, dùng đến hay không là do người

Thấy Cận Yên Nhiên không phản đối nữa, Trương Nhược Lan mời Thanh ma ma bắt đầu giải thích truyền thuyết.

Đều đều nói một canh giờ, suốt thời gian này, Trương Nhược Lan thấy Cận Yên Nhiên không hề nhúc nhích, hiển nhiên là rất chuyên chú. Có thể thấy dù nàng khinh thường nhưng trong lòng vẫn mong chờ Thanh ma ma dạy nàng cách nắm giữ trái tim Vương gia

Trương Nhược Lan cười cười.

Đợi Thanh ma ma nói xong, Trương Nhược Lan cho nàng ngân lượng:

- Không được nhắc tới việc này với bất kì ai

Thanh ma ma nhận lấy hai tờ ngân phiếu 200 lượng, cười nói:

- Phu nhân yên tâm, ta không phải là người không biết nặng nhẹ, ta lăn lộn ở đời lâu như vậy, điều này ta tự biết.

Trương Nhược Lan yên lòng, sai người đưa nàng đi, lúc đi đương nhiên cũng bịt mắt nàng lại, không cho bất kì ai thấy.

Thanh ma ma đi rồi, hai người mới gỡ khăn che mặt. Trương Nhược Lan phát hiện mặt nàng đỏ bừng như táo chín.

Cận Yên Nhiên cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Không ngờ chuyện này còn cần nhiều hiểu biết như vậy... bình thường ta chỉ xấu hổ, động cũng không dám động, hai mắt nhắm tịt... khó trách Vương gia thấy ta không thú vị...

Danh môn thực nữ trước khi xuất giá vốn không được tiếp xúc với việc này, trước đêm động phòng hoa chúc thì mẹ mới dạy các nàng điều đó. Nhưng cũng chỉ là để các nàng không sợ hãi mà thôi, sao có thể nói được như Thanh ma ma? Đương nhiên, những gia đình danh môn cũng không thể dạy nữ nhi những thứ đó

Những lời Thanh ma ma nói cũng khiến người hiện đại như Trương Nhược Lan mặt đỏ tim đập. Thì ra, nữ tử cổ đại cũng có lúc không hề cố kỵ gì...

Bên cạnh, Cận Yên Nhiên bưng mặt, ngượng ngùng khổ não:

- Nhưng có một số động tác cũng quá... ta xấu hổ, với Vương gia sao có thể làm được...

Trương Nhược Lan lau mồ hôi lạnh trên trán rồi vỗ vỗ vai Cận Yên Nhiên, an ủi:

- Người... cứ làm những thứ người có thể làm đã... như là ánh mắt, nụ cười, còn cái gì mà dục cảm cô túng đó...

Cận Yên Nhiên mặt đỏ bừng, quay đầu nhìn nàng, hai mắt chớp chớp, thử thăm dò hỏi:

- Công chúa... trước kia với ca ca cũng là dục cảm cố túng? Người cũng là nhờ Thanh ma ma dạy mà có thể khiến ca ca ta sống chết vì người như vậy sao?

Mặt Trương Nhược Lan đen lại, đáng chết chính là, nhớ lại nhìn qua thì có vẻ là như thế thật:

Cận Yên Nhiên nhìn nàng, gật đầu:

- Thì ra hiệu quả tốt như vậy...

- Không phải như vậy

Trương Nhược Lan vội đến vùng tay:

- Thực sự lúc đó ta không muốn tiếp nhận ca ca người, thật tình cự tuyệt hẳn

- Mặc kệ là thật hay giả, người làm như vậy thành công gây sự chú ý với ca ca ta. Vừa rồi Thanh ma ma chẳng nói như vậy sao? Nam nhân ai cũng vậy, không có được mới là tốt, càng khó thì mới càng biết quý trọng, thì ra là thật. Xem ra ta cũng nên vận dụng một chút

Cận Yên Nhiên như là hiểu ra nhiều điều.

Tương Nhược Lan vội nói:

- Vậy người nên nắm giữ cho chắc, lúc đầu là ta thật sự không muốn ở cùng Hầu gia nên mới hết lần này tới lần khác cự tuyệt hẳn, ta không sợ hấn tức giận. Nhưng người không như thế, người cần được vương gia sủng ái, quá đáng sẽ không tốt, phải biết chừng mực

Cận Yên Nhiên cầm tay Tương Nhược Lan như là rất cảm động, lúc sau mới nói:

- Công chúa, cảm ơn người, cảm ơn những gì người làm vì ta. Bất kể sau này có thành công hay không, ân tình của công chúa Yên Nhiên không bao giờ quên

Vì nàng mà mọi kỹ nữ đến phủ, cũng chỉ có nàng mới làm những chuyện mạo hiểm đó vì mình.

Tương Nhược Lan cười cười, nói:

- Được Vương gia sủng ái chỉ là bước đầu tiên, sau này đối mặt với trắc phi đó người cũng phải có chút dũng khí. Người lúc nào cũng phải nhớ, người là chính thê, là thê tử danh chính ngôn thuận của Vương gia, người phải giữ mọi thứ của người, người không để các nàng thì các nàng sẽ kéo người xuống. Cũng đừng mềm yếu nữa, Vương gia dù có thể giúp người nhưng người cũng phải tự biết tranh giành, đến cuối cùng, chỉ có thể dựa vào chính người mà thôi

Cận Yên Nhiên rơi lệ:

- Công chúa, cảm ơn người, ta sẽ nhớ kỹ lời người nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Lấy Lại

Sau khi nghe những lời Thanh ma ma dạy, Cận Yên Nhiên bắt đầu nghĩ cách đoạt lại sự sủng ái của Vương gia

Những ngày này, nàng nghe Tương Nhược Lan nói, không nghĩ tới những chuyện không vui, không hơi một chút là khóc, cũng không mặt ủ mày chau. Lúc nhàn rỗi thì tới hoa viên đi dạo hoặc tìm Tương Nhược Lan trò chuyện. Dần dần, tâm tình vui vẻ lên không ít.

Điều chỉnh tốt tâm tình rồi, Cận Yên Nhiên bắt đầu lên kế hoạch hấp dẫn Vương gia. Hôm đó, nàng trang điểm cẩn thận, sau đó bảo nha hoàn thân tín Ngân Nhi đi mời Vương gia tới. Ngân Nhi vừa ra tới cửa thì Cận Yên Nhiên gọi lại:

- Vẫn đừng gọi thì hơn, người đi thăm dò xem, Vương gia đang ở đâu, sẽ đi đâu rồi về nói cho ta.

Thanh ma ma từng nói:

- Đừng cầu nam nhân tới, khi hắn tự muốn đến gặp người thì đã thành công được một nửa rồi.

Cận Yên Nhiên nhớ ra, trước kia mình hay cầu hắn tới, càng về sau trong lòng hắn, địa vị của mình càng giảm...

Chỉ chốc lát sau, Ngân Nhi quay lại đáp:

- Vương gia giờ đang ở chỗ Liễu thị thiếp, chốc lát sẽ đi dạo hoa viên

Liễu thị thiếp là thân thích của Tĩnh Nhân vương phi.

Cận Yên Nhiên nhớ tới Liễu thị thiếp kia xinh đẹp, kiều mỹ trẻ trung thì không khỏi ghen tuông. Nàng hừ lạnh một tiếng nói với Ngân Nhi:

- Ngân Nhi, chúng ta cũng đến hoa viên.

Cận Yên Nhiên mang theo đám nha hoàn tới hoa viên, đợi một hồi, Trữ vương và Liễu thị thiếp từ đằng kia đi tới.

Khóe mắt Cận Yên Nhiên nhìn thấy bóng Vương gia mặc áo bào màu ánh trắng thì làm như không thấy hắn, qua đầu đi, chơi đùa với đám nha hoàn

- Ngân Nhi, mau bắt con bướm đó

- Hi Thước, mau chặn nó lại, đừng để nó chạy.

Ngân Nhi đứng một bên kêu lên:

- Vương phi, con bướm hồng đó bay đến chỗ người kìa

Cận Yên Nhiên lấy vợt bướm, nhẹ nhàng chạy lên trước, quần thêu hoa xanh biếc vì động tác này của nàng mà hơi bay lên, khiến thân thể nàng càng thêm là lướt, đường cong nàng càng kiều mỹ.

Cảnh tượng tuyệt đẹp đó vừa khéo được Trữ vương thấy hết. Hắn nhìn bóng người yêu kiều như bướm, bước chân như tiên nữ đang múa mà ngây người, khẽ nói:

- Là ai?

Cận Yên Nhiên nghe tiếng Trữ Vương thì ngừng lại, chậm rãi quay đầu lại. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng, da trắng, môi đỏ, mày như lá liễu, trâm cài lấp lánh. Nàng mặc áo lụa màu hồng, đứng giữa trăm hoa. Trong đầu Trữ vương lập tức hiện ra bốn chữ: Người đẹp hơn hoa

Cận Yên Nhiên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Trữ vương, khẽ cười, nụ cười dịu dàng đẹp hơn hoa.

Trữ vương nhất thời có chút ngây người, Liễu thị thiếp bên cạnh kéo tay hắn khẽ gọi:

- Vương gia, người đã nói sẽ hái hoa lan cho thiếp

Trữ vương như là không nghe thấy chỉ nhìn Cận Yên Nhiên, cũng như lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong cung mà ngây dại.

Cận Yên Nhiên cười càng tươi, nàng dịu dàng hành lễ với Trữ vương, mềm mại nói:

- Thần thiếp thỉnh an Vương gia, thần thiếp không quý rầy nhả húng của Vương gia, thần thiếp cáo lui

Nói xong, dẫn bọn nha hoàn đi qua Vương gia và Liễu thị thiếp. Khi đi ngang qua người Trữ Vương thì ánh mắt Cận Yên Nhiên hơi chuyển, kiều mỹ nhìn Trữ vương một cái, sau đó như không có gì mà quay đi, không hề nhìn lại.

- Lúc nhìn nam nhân, ánh mắt nhất định phải mị hoặc như là đang nhìn hắn mà như không để ý đến hắn, khiến lòng hắn ngứa ngáy, đương nhiên hai mắt hắn sẽ dán chặt vào người

Cận Yên Nhiên nhớ lại lời Thanh ma ma.

Trữ vương không tự chủ được xoay người sang chỗ khác, ánh mắt vẫn đuổi theo nàng, muốn đi theo nhưng Liễu thị thiếp bên cạnh nắm chặt tay:

- Vương gia, Vương gia...

Liễu thị thiếp kiều mỹ gọi, trái tim Trữ vương lại bị nàng kéo lại. Hắn cười cười ôm eo nàng, vui vẻ cười:

- Được, bốn vương lấy bông hoa lan đẹp nhất cài lên đầu nàng.

Lúc Liễu thị thiếp kéo hắn đi thì hắn vẫn không nhận được quay đầu nhìn thoáng về phía Cận Yên Nhiên rồi đi.

Cận Yên Nhiên vẫn không quay đầu lại, đi thẳng về phòng mình, vào đến phòng mới thở dài một hơi, nhất thời cảm thấy trên lưng lạnh toát. Thì ra bất tri bất giác toát cả mồ hôi lạnh, có thể thấy lúc đó nàng lo lắng cỡ nào.

- Thế nào? Nàng hỏi Ngân Nhi

Ngân Nhi cười nói:

- Hồi Vương phi, nô tỳ thấy rất rõ ràng, từ khi Vương phi đi rồi Vương gia vẫn nhìn theo người, dù sau đó bị Liễu thị thiếp kéo đi nhưng vẫn quay đầu lại nhìn mấy lần.

Cận Yên Nhiên cười cười, lập tức sai Ngân Nhi:

- Mau chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa thay quần áo.

Lại nghĩ ra điều gì, dặn Ngân Nhi:

- Đem nước hoa hồng lần trước công chúa cho lại đây, tắm xong bôi lên cho ta.

- Nam nhân đều thích nữ nhân thần thái sáng láng, xinh đẹp, sạch sẽ thơm tho. Cho nên phu nhân muốn giữ được lòng phu quân thì bắt buộc lúc nào thấy

phu quân cũng đều phải chú ý về bề ngoài của mình. Chỉ cần có một lần không chú ý thì dù là 99 lần trước người có đẹp thế nào thì hình tượng của người trong lòng hẳn cũng sự đổ không ít

Cận Yên Nhiên tranh thủ tắm rửa, xức nước hoa, trang điểm. Tối chiều, quả nhiên Trữ vương tìm tới.

Cận Yên Nhiên ra đó, mỉm cười hành lễ.

Vừa mới đến gần, Trữ vương đã thấy người nàng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt như hoa nở khiến lòng hẳn như say.

Trữ vương không nhịn được vươn tay, ôm eo Cận Yên Nhiên, cúi đầu hôn nàng. Cận Yên Nhiên vội vươn tay ngăn miệng hẳn, cười duyên nói:

- Vương gia đừng nóng lòng ...trước dùng cơm tối đi

Bàn tay mềm mại, nhỏ bé tỏa hương hoa hồng thơm ngát. Trữ vương hưng hăng hôn tay nàng. Cận Yên Nhiên cười cười, sóng mắt lưu chuyển, xoay người rời khỏi vòng tay hẳn, đi tới chiếc bàn tròn trong phòng, chỉ để lại hương thơm ngát.

Trữ Vương hít sâu một hơi rồi đi theo. Vừa định ôm lấy Cận Yên Nhiên thì Cận Yên Nhiên khéo léo xoay người, đỡ hẳn ngồi xuống bàn tròn:

- Thiếp thân hôm nay sai người làm nhiều đồ ăn ngon, Vương gia tới vừa khéo

Nói xong ngồi xuống bên hẳn, sai người bưng thức ăn lên.

Cận Yên Nhiên thảnh thơi quay đầu nhìn Trữ vương cười, tươi cười như rượu hảo hạng thơm ngon khiến hẳn mê say

Trữ vương mấy lần không nhịn được vươn tay định ôm nàng vào lòng đi lên giường nhưng mỗi lần đều bị Cận Yên Nhiên nhẹ nhàng đẩy ra, nhưng về tươi cười càng kiều mị khiến Trữ vương không những không giận mà còn thấy vô cùng kích thích.

- Nam nhân không thể dễ dàng thỏa mãn hẳn, phải có đôi lúc trêu chọc hẳn, cho hẳn nhìn được sờ được nhưng không ăn được. Đến khi hẳn có được thì sự thỏa mãn mới càng mãnh liệt.

Trữ vương vừa uống canh Cận Yên Nhiên múc cho hẳn vừa hỏi:

- Sao có cảm giác nàng khác trước kia vậy?

Cận Yên Nhiên nhìn hẳn một cái, cười nói:

- Thiếp đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện không vui trước kia đã qua, không nên nghĩ lại nữa, thứ mất đi rồi cũng không lấy lại được, còn khiến Vương gia không vui. Cho nên thiếp nghĩ, sau này nghĩ chuyện vui về thì hơn, chuyện không vui quên đi, mỗi ngày sống cho thật thoải mái.

Trữ vương khen:

- Nói rất đúng, khó mà người nghĩ thông suốt được như vậy. Bây giờ tốt rồi, thấy người như vậy bản vương cũng vui

Trữ vương buông bát canh trong tay, cầm tay nàng đặt ở trên bàn. Cận Yên Nhiên hơi quay đầu nhìn hẳn cười, ánh mắt long lanh

Trữ vương được nàng nhìn đến tê dại, cười nói:

- Giờ mới phát hiện, năm năm qua, Yên Nhiên của ta dường như còn đẹp hơn trước.

Cận Yên Nhiên hơi chớp mắt, lông mi dài nhẹ rung động, da dẻ trắng nõn hơi ửng hồng, thẹn thùng trông vô cùng xinh đẹp

- Vương gia...

Giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển như là một sợi lông tơ cọ vào lòng hẳn.

Trữ vương chỉ cảm thấy tiêu phúc (*tự hiểu na*) như muốn nổ tung, hẳn vội ôm Cận Yên Nhiên vào lòng, tay chân làm loạn. Cận Yên Nhiên thờ gập, cả người như nhũn ra. Vừa định ôm nàng tới giường thì đột nhiên ngoài phòng có người lớn tiếng nói:

- Vương gia, Liễu di nương đột nhiên đau đầu, mời Vương gia tới.

Liễu di nương chính là Liễu thị thiếp

Cận Yên Nhiên vừa nghe thì vội vàng đứng dậy, rời khỏi lòng ngực nóng rực của Trữ vương, cười với hẳn:

- Vương gia mau đi xem Liễu di nương đi, nhất định là bệnh rất nặng, nếu không đã không tới đây tìm Vương gia.

Vốn dĩ nàng cũng không muốn thỏa mãn hẳn ngay trong hôm nay, chỉ là một hồi khi này khiến nàng suýt không tự chủ được mà thỏa hiệp. May mà Liễu di nương tới kịp thời

Trữ vương lúc này thấy như bị dội gáo nước lạnh vào đầu, lửa dục trong lòng dập tắt, sao có thể không phiền. Nhưng vừa nhớ tới dung nhan kiều mị, thân thể mềm nhũn của Liễu di nương thì lửa giận dập tắt mấy phần. Hơn nữa Cận Yên Nhiên một bên khuyên bảo, Trữ vương liền đứng dậy đi về phía Liễu thị thiếp.

Vương gia mới vừa đi, sắc mặt Cận Yên Nhiên trầm xuống, nàng nhìn về phía phòng Liễu thị thiếp, hừ một tiếng

- Ngay cả một thị thiếp cũng không coi ta ra gì, có thể thấy ta đúng là một Vương phi thất bại.

Hôm sau, Cận Yên Nhiên nói với Trương Nhược Lan như vậy

Trương Nhược Lan cười không nói. Chuyện có thể làm nàng đã làm, thế thiếp trong Vương phủ tranh giành nàng không muốn nhúng tay. Theo lời nàng nói, sau này, Cận Yên Nhiên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cũng may, dường như Cận Yên Nhiên cũng không mong Trương Nhược Lan nói gì, nàng lại tiếp:

- Giờ trong Vương phủ chỉ biết Tĩnh Nhân trác phi là lớn, ta dù là chính thê nhum cũng chỉ là vật trang trí. Liễu thị thiếp này chẳng qua là người của Tĩnh Nhân mà dám tới phòng ta kéo Vương gia đi, thực đáng giận.

Cận Yên Nhiên vỗ tay vịn.

Trương Nhược Lan nhìn khuôn mặt âm trầm của nàng, lặng lẽ chuyển đề tài:

- Thế nào, những gì Thanh ma ma dạy có tác dụng?

Cận Yên Nhiên cười, nàng xoay người nắm tay Trương Nhược Lan:

- Có ích, quá có ích, ta tin chắc không lâu sau ta sẽ nắm được trái tim Vương gia.

Cận Yên Nhiên tràn đầy tin tưởng.

Tối hôm đó, Trữ vương lại tới chỗ Cận Yên Nhiên. Tối hôm qua không được việc, hôm nay cả ngày chẳng có tâm tư làm gì. Tối về lập tức tới phòng nàng

Cận Yên Nhiên sớm đoán Trữ vương sẽ tới cho nên đã sớm trang điểm đẹp đẽ. Hôm nay nàng mặc áo lụa màu vàng, quần lụa trắng, tóc chải búi gọn gàng, cài thêm đóa phù dung mới nở, vừa tới gần mùi thơm ngào ngạt, diêm lệ bức người.

Cận Yên Nhiên cười đầy quyến rũ, tươi cười còn đẹp hơn hoa

Trữ vương thần hồn điên đảo, lại muốn ôm nàng tới thẳng giường. Mà lần này, Cận Yên Nhiên cũng không cự tuyệt nữa. Vốn hần hôm qua đã nhin lửa dục, hôm nay cự tuyệt, hần chán nản thì làm sao? Nói tới nói lui, trong Vương phủ cũng chẳng phải chỉ có nàng là nữ nhân.

Trữ vương vừa định cởi quần áo nàng thì nha hoàn bên người Liễu thị thiếp ở bên ngoài la lối muốn gặp Vương gia.

- Liễu di nương bệnh cũ tái phát, di nương muốn gặp Vương gia.

Cận Yên Nhiên thâm tức giận, đúng là tức giận vô cùng nhưng nét mặt Yên Nhiên. Nàng vương tay xoa mặt Trữ vương rồi kéo xuống ngực hần, ai oán nói:

- Vương gia vẫn nên đi đi, Liễu thị thiếp ngày nào cũng phát bệnh, sợ là phải tìm đại phu tốt một chút mà khám

Trữ vương bị Cận Yên Nhiên vuốt ve mà lòng rạo rực, nha hoàn ở ngoài còn đang tiếp tục la lối, Trữ vương giận dữ, nghiêng răng đứng dậy, lao ra ngoài cửa. Cận Yên Nhiên đứng dậy nhìn qua cửa sổ, thấy Trữ vương một cước đá văng nha hoàn kia ra, chỉ vào nàng lạnh lùng nói:

- Đi nói cho di nương nhà ngươi, nếu nàng bệnh tình nghiêm trọng không bằng đến biệt viện dưỡng bệnh cho khỏe rồi hãy về

Từ khi Liễu thị thiếp vào cửa vốn luôn được sủng, muốn gì được nấy. Đây là lần đầu tiên nha hoàn thấy Vương gia giận giữ như vậy, sợ đến khóc ròng hoảng hốt bỏ chạy.

Trữ vương xoay người đi vào phòng đã thấy Cận Yên Nhiên kiều mị dựa vào đầu giường, ánh mắt chăm chú nhìn hần, khóe miệng hơi cười vô cùng quyến rũ. Trữ vương chỉ cảm thấy khớp xương nhũn đi, hần đi tới, đè Cận Yên Nhiên xuống. Nhanh chóng cởi quần áo của cả hai.

Mới đầu Cận Yên Nhiên có hơi ngượng ngùng không dám lộn xộn nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh trước kia, không khỏi nhớ lại những gì Thanh ma ma dạy.

Có một số động tác quá mức lẳng lơ, nàng thật sự không dám, nhưng một số động tác đơn giản nàng có thể làm.

Khi tay hần xoa bóp người nàng thì tay nàng cũng vuốt mặt hần, lưng hần, ánh mắt mê ly, môi khẽ động, phát ra tiếng rên mê hân. Những chuyện này trước kia đánh chết nàng cũng không dám. Trước kia nàng chỉ nhắm chặt mắt mà nằm dưới thân hần, mặc hần làm gì thì làm, dù có cảm giác gì cũng

không lên tiếng.

Phản ứng của nàng hiển nhiên khiến Trữ vương rất hưng phấn, Trữ vương hăng hái lên cao, tiến vào nàng, động tác còn dũng mãnh hơn trước kia nhiều. Cận Yên Nhiên theo lời Thanh ma ma chỉ dạy, giờ chân vòng qua eo hắn, hai tay ôm cổ hắn, hơi uốn người kết hợp cùng hắn. Mối mập mạp, rên rỉ bên tai hắn, sau đó còn vron lưỡi liếm lỗ tai hắn, cắn cắn tai hắn, đáng yêu gọi:

- Đồng Tuấn...

Trữ vương bị kích thích, cổ sức đâm sâu vài cái rồi rên lớn, ngã xuống cơ thể mềm mại của nàng, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hắn hôn nàng, ánh mắt yêu chiều vô hạn:

- Thì ra nàng đáng yêu như vậy

Cận Yên Nhiên đỏ bừng mặt.

Đoạn thời gian kể đó, Trữ vương ăn tùy biết vị, vẫn luôn nghỉ lại trong phòng Cận Yên Nhiên, mà dần dần, Cận Yên Nhiên cũng dần to gan, đem những gì Thanh ma ma dạy ra thực hành. Trong phủ nhiều thê thiếp như vậy nhưng không ai có thể cho hắn sự hưởng thụ này, điều này làm hắn vô cùng sủng ái Cận Yên Nhiên.

Hắn cũng từng ngạc nhiên, sao Cận Yên Nhiên đột nhiên biết nhiều như vậy. Cận Yên Nhiên nằm trên người hắn, yêu kiều nói:

- Người ta vì muốn người vui lòng mà cố ý thỉnh giáo người có kinh nghiệm, sao, người không thích?

Nói xong, cúi đầu cắn ngực hắn

Hắn hít phải ngum khí lạnh, nâng mặt nàng lên, sau đó xoay người, đặt nàng dưới thân:

- Thích, nàng làm như thế cho ta, sao ta không thích

Nói xong cúi đầu hôn nàng, Cận Yên Nhiên vron lưỡi dính hương dây dưa cùng hắn.

Được Trữ vương sủng ái rồi, Cận Yên Nhiên từng bước thực hiện kế hoạch của mình

Một tối, trước khi hoan ái, Cận Yên Nhiên nằm trong lòng hắn ai oán nói:

- Hôm qua ta muốn ăn canh yến, phòng bếp nói không có nhưng buổi tối trong phòng Tĩnh Nhân trác phi lại có cháo tổ yến. Giờ trong phủ trên dưới chỉ biết Tĩnh Nhân trác phi, không thấy ta nữa...

Nói xong, nàng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Trữ vương.

Trữ vương tâm tình đang cao hứng, sao để ý, ôm nàng dây dưa. Cận Yên Nhiên xoay người ôm lấy hắn, bầu ngực cao áp lê ngực hắn, nước mắt rung rung nhìn hắn:

- Vương gia, giờ địa vị của Yên Nhiên trong phủ rất khó xử, Vương gia không thấy?

Cũng chẳng biết là có chuyện gì, trước kia thấy nàng khóc thì phiền lòng, giờ thấy nàng khóc, tim cũng đau đớn, Trữ vương ôm chặt nàng nói:

- Chuyện này là ta sai, thê thiếp khác nhau. Hôm nay để cho hạ nhân không phân biệt được cao thấp là không nên, mai ta bảo Tĩnh Nhân đem quyền giao lại cho nàng được không?

Cận Yên Nhiên mỉm cười, khẽ hôn hắn:

- Cảm ơn Vương gia.

Đêm đó càng hết sức dịu dàng hầu hạ khiến hắn không thể ngừng lại.

- Người không thấy cảnh Tĩnh Nhân trác phi trao lại chìa khóa, sổ sách cho ta mặt như thế nào đâu. Cuối cùng ta đã giành lại được thứ của mình.

Cận Yên Nhiên nói với Trương Nhược Lan, ánh mắt đặc ý vô cùng.

Trương Nhược Lan nhìn nàng, đột nhiên cảm giác được Cận Yên Nhiên bây giờ không còn giống trước kia nữa. Về phần khác ở đâu thì nàng cũng không nói được

- Người nắm được đại quyền rồi thì phải luôn cẩn thận, Vương phủ nhiều chuyện, đừng để có gì sai sót, có gì không hiểu thì đừng ngại mà hỏi thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vắt và lăm ta mới nắm được đại quyền, lần này đừng ai nghĩ cướp được nó khỏi tay ta, ai cũng không thể khiến ta thê thảm như trước nữa

Tương Nhược Lan nhìn nàng, hồi lâu không nói gì.

Không lâu sau, các châu huyện đưa nữ đệ tử tới kinh thành, Tương Nhược Lan an bài cuộc sống cho các nàng rồi bắt đầu dạy dỗ.

Qua một đoạn thời gian ở chung, âm thầm quan sát, những nữ tử đó quả nhiên đều là những người thuần lương, điều này khiến nàng càng cảm kích Cận Thiệu Khang.

Rất nhanh đã tới sinh nhật bọn nhỏ. Tối hôm ấy, bọn nhỏ trở về, Tương Nhược Lan ôm bọn nhỏ vào lòng hỏi:

- Sinh nhật lần này các người muốn gì?

Từ khi bọn nhỏ hiểu chuyện, Tương Nhược Lan luôn hỏi bọn chúng như thế

Hai cậu bé thoáng nhìn nhau, sau đó Khánh ca nhi nói:

- Chúng ta muốn cùng phụ thân, mẫu thân đi chơi.

Tương Nhược Lan sững sốt, lập tức lắc đầu:

- Không được, mẫu thân mua tượng gỗ cho các người được không?

Hai cậu bé đều cúi đầu như là rất khó nghĩ, Bác ca nhi lặng lẽ nói:

- Tại sao không được, bọn trẻ khác đều cùng phụ mẫu đi chơi, trước kia chúng ta không có phụ thân, giờ đã có rồi, tại sao vẫn còn được

Khánh ca nhi hơi bấu bấu môi khóc.

Tương Nhược Lan hơi hoảng, không biết nên giải thích thế nào, có thể nói với bọn trẻ phụ mẫu đã hòa ly, không thể đi chung sao? Bọn chúng hiểu sao?

Tương Nhược Lan dỗ bọn nhỏ một hồi, vắt và lăm bọn chúng mới ngủ.

Từ San nhìn hai đứa trẻ ngủ say nói với Tương Nhược Lan:

- Hiếm khi thấy chúng khóc, có thể thấy chúng buồn thế nào

Tương Nhược Lan nhìn khóe mắt còn ngấn nước của bọn nhỏ mà lòng nặng nề.

Từ trước tới nay, nàng luôn cho rằng nàng sẽ không khiến bọn trẻ bị tổn thương, nàng cũng đã hết sức làm điều này nên mới không do dự cho bọn trẻ đến gần Cận Thiệu Khang và thái phu nhân, cho bọn chúng không bị thiếu tình thương. Nhưng xem ra, chuyện không đơn giản như nàng nghĩ.

Có lẽ, chờ bọn nhỏ lớn một chút thì bọn chúng sẽ hiểu cho nàng.

Hôm sau, Tương Nhược Lan đưa bọn nhỏ đến Hầu phủ, hai cậu bé vẫn buồn bực không vui. Tương Nhược Lan cũng không tiện nói gì, nàng sao có thể cùng Cận Thiệu Khang đưa bọn trẻ ra ngoài để người khác chỉ trích.

Có lẽ tối về thử nói chuyện với bọn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Sinh Nhật

Tương Nhược Lan còn chưa kịp nói chuyện với bọn nhỏ, đêm đó, Cận Thiệu Khang đưa bọn nhỏ trở về, nói với Từ San muốn gặp Tương Nhược Lan, có việc muốn thương lượng với nàng.

Từ San chuyển lời cho Tương Nhược Lan, Tương Nhược Lan thầm nghĩ hẳn muốn gặp mình hẳn cũng là vì chuyện sinh nhật của bọn nhỏ.

Nàng vốn phiền não vì chuyện này, nghĩ thương lượng cùng hẳn cũng tốt nên bảo Từ San mời hẳn vào

Tương Nhượng Lan thay quần áo đi ra, thấy Cận Thiệu Khang đang đứng trong đại sảnh, đánh giá cách bày biện.

Nghe có tiếng động, Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn nàng thì lễ, sau đó cười nói:

- Trước nghe Yên Nhiên nói phủ công chúa thanh u nhã trí, giờ thấy quả đúng như vậy

Tương Nhượng Lan mời hắn ngồi rồi ngồi xuống vị trí chính.

Tương Nhượng Lan nhìn hắn, một đoạn thời gian không gặp, thần sắc hắn dường như khá lên nhiều. Tương Nhượng Lan thật tình cười nói:

- Thân thể Hầu gia đã hoàn toàn khỏe lại, thật đáng mừng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, hai mắt lấp lánh:

- Đều nhờ công chúa, những gì công chúa làm cho tại hạ, tại hạ vĩnh viễn không quên

Tương Nhượng Lan hơi chớp mắt, một lát sau, nhìn về phía hắn:

- Hầu gia đến đây chẳng biết có chuyện gì?

Cận Thiệu Khang thấy nàng khéo léo chuyển đề tài thì cũng không tức giận, trả lời nàng:

- Gia mẫu nói, bọn nhỏ hôm nay không vui, hỏi bọn chúng thì bọn chúng khóc. Sau mới biết, thì ra bọn chúng muốn đi chơi sinh nhật cùng chúng ta...

Nói tới đây, Cận Thiệu Khang ngừng lại, nhìn sắc mặt Tương Nhượng Lan

Tương Nhượng Lan nói:

- Chuyện này ta biết, tối hôm qua bọn nhỏ có nói với ta, nhưng Hầu gia, người cũng biết đó, giờ chúng ta không tiện ra ngoài để người khác bàn tán, như vậy cũng không tốt với bọn nhỏ.

Cận Thiệu Khang khó xử:

- Chuyện đó ta cũng biết nhưng bọn trẻ còn nhỏ, việc này không thể nói rõ được, bọn chúng chỉ thấy sinh nhật những đứa trẻ khác đều được phụ mẫu vui vẻ đi chơi cùng. Bọn trẻ cho rằng chúng cũng có thể, nếu không có lý do để từ chối thì chỉ sợ trong lòng bọn chúng sẽ khó chịu, cho rằng chúng ta không thương bọn trẻ.

Nói tới đây, hắn thờ dãi.

Những lời Cận Thiệu Khang nói chạm đến chỗ đau của Tương Nhượng Lan, sao nàng không biết những điều này.

- Chuyện đó ta cũng biết, ta cũng không muốn để bọn trẻ thất vọng nhưng ta không nghĩ ra cách nào khác.

Nói tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang:

- Chẳng biết Hầu gia nghĩ sao?

Cận Thiệu Khang bưng chén trà bên cạnh, hơi nhấp một ngụm, khẽ nhíu mi như đang suy nghĩ, một lát sau, hắn buông chén trà, ngẩng đầu nhìn Tương Nhượng Lan nói:

- Công chúa, ta đã nghĩ ra một cách nhưng trước khi nói, ta muốn hỏi công chúa một chuyện

Tương Nhượng Lan vội vàng nói:

- Hầu gia cứ nói

Cận Thiệu Khang ngồi thẳng dậy nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm

- Công chúa, nàng không muốn cùng ta đi với bọn trẻ thật sự chỉ là vì không muốn bị người đồn thổi hay chỉ là vì không muốn ở cùng ta một chỗ?

Tương Nhượng Lan không nghĩ hắn lại hỏi thẳng thắn như thế, nàng không khỏi cúi đầu dưới ánh nhìn của hắn:

- Đương nhiên là không muốn bị lời ra tiếng vào. Miệng lưỡi người đời đáng sợ, đạo lý này ta nghĩ Hầu gia còn hiểu hơn ta.

Mặt khác, nàng cũng không muốn quá gần gũi với hắn, mỗi lần ở bên hắn nàng luôn có cảm giác nóng nảy, cảm giác khó mà nắm bắt, nàng không thích cảm giác này

Đương nhiên cái này không thể nói cho hấn.

Cận Thiệu Khang cười cười, sự vui mừng ản hiện trong ánh mắt:

- Nếu thực sự như thế thì ta có một cách vừa giúp bọn nhỏ vui vẻ mà cũng không khiến người đòi đàm tiếu

- Có cách sao? Tương Nhực Lan nhìn hấn, ánh mắt nghi ngờ.

Cận Thiệu Khang hơi nhướn mày, thần bí cười.

Rất nhanh đã tới sinh nhật của bọn nhỏ.

Mới sáng sớm, bọn nhỏ đã thức dậy lủi lủi lo lo, vô cùng hưng phấn. Tương Nhực Lan và Từ San mặc quần áo cho bọn trẻ. Dù bây giờ có nhiều người hầu hạ nhưng chỉ cần có thời gian, Tương Nhực Lan sẽ tự làm việc này.

Từ San mặc áo mới màu xanh nhạt theo con hổ cho Khánh ca nhi rồi nói với Tương Nhực Lan:

- Cách của Hầu gia là tốt nhất, nhìn bọn trẻ vui vẻ này

Tương Nhực Lan cũng mặc quần áo y hệt cho Bác ca nhi, nghe Từ San nói thì hơi bĩu môi. Cách này nghe thì không sai nhưng sao nàng cảm thấy là lạ

Thay quần áo rồi, ăn điểm tâm xong, nha hoàn tới báo:

- Xe ngựa đã đợi ở ngoài rồi

Tương Nhực Lan và Từ San mang bọn nhỏ ra ngoài, nhìn thấy một chiếc xe ngựa lớn ở ngoài cửa.

Rèm cửa sổ xe vén lên một góc, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ của Cận Thiệu Khang:

- Còn không mau lên xe. Hấn nhìn bọn họ cười nói.

Từ San tươi cười đỡ bọn họ lên xe ngựa, Tương Nhực Lan nhìn xe ngựa có chút do dự, Cận Thiệu Khang vén rèm cửa thúc giục:

- Nhanh lên, xe ngựa dừng đã lâu sợ người để ý.

Bọn trẻ cũng gọi:

- Mẫu thân, mau lên đi

Tương Nhực Lan nhìn Cận Thiệu Khang ở cửa sổ xe một cái, Cận Thiệu Khang mỉm cười với nàng, má lúm lại ản hiện.

Tương Nhực Lan hơi mỉm môi, đi lên xe ngựa

Trong xe hiển nhiên là đã được thay đổi, tân trang lại, ghế dài bên trong bỏ đi, thay vào đó là chiếc đệm nhung mềm mại, ở giữa là mấy chiếc bàn nhỏ, trên bàn để trà và điểm tâm. Góc xe có mấy chiếc chậu gỗ, trong chậu để mấy khối băng lớn.

Băng tan ra như làm dịu đi cái nóng trong xe, dù bốn người ngồi nhưng cũng không hề thấy nóng nực, bức bí.

Cận Thiệu Khang thấy nàng nhìn quanh thì giải thích:

- Bởi vì đường đi có chỗ hơi xóc, ta sợ bọn trẻ ngã nên mấy hôm nay sai người sửa thành như thế, cho dù xe ngựa xóc cũng không làm bọn nhỏ bị thương, nàng thấy sao?

Tương Nhực Lan nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn thì ừ một tiếng:

- Cũng không tệ, người nghĩ rất chu đáo

Cận Thiệu Khang cười càng tươi, ánh mắt càng sáng, má lúm đồng tiền càng rõ ràng:

- Nàng hài lòng là tốt rồi... ngồi xuống đi đã, xe ngựa di chuyển, đứng ở đó rất dễ ngã

Nói rồi chỉ vào vị trí bên cạnh:

- Ngồi ở đây thoải mái, mát mẻ.

Xe ngựa tuy lớn như vậy nhưng Cận Thiệu Khang chiếm mất một vị trí, hai cậu bé ngồi bên cửa sổ, chỉ còn chỗ gần Cận Thiệu Khang là có thể ngồi.

Tương Nhực Lan nhìn vị trí bên người hấn, quay người nói với hai cậu bé:

- Các con, ngồi gần phụ thân được không?

Hai cậu bé ngồi bên kia đang nghịch mấy chiếc tượng gỗ, đang vui vẻ sao lại đổi chỗ, đều lắc lắc cái đầu bé nhỏ, không chịu rời đi. Bên ngoài, xa phụ giục:

- Đã đánh xe được chưa

Tương Nhược Lan bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên Cận Thiệu Khang, nằng dựa vào thành xe, cố gắng cách xa hẳn. Sắc mặt Cận Thiệu Khang vẫn rất tự nhiên, dường như cảm giác được sự bất thường của nàng.

Tương Nhược Lan thấy Từ San còn chưa lên thì xóc màn xe nhìn, thấy nàng ngồi ở bên ngoài thì hỏi:

- Từ San, sao không vào trong ngồi

Từ San quay đầu lại, cười nói:

- Ta đi vào nữa thì quá chật, bọn nhỏ sẽ không thoải mái, ta ngồi ngoài thích lắm, có gió mát, được ngắm cảnh.

Tương Nhược Lan biết nàng nói là thật, đành buông màn xe.

Bên ngoài, xa phụ vung roi, xe ngựa chậm rãi rời bước.

Hai cậu bé ngồi bên kia tranh luận về tượng gỗ, Tương Nhược Lan hoàn toàn tập trung vào bọn chúng, cố gắng quên đi sự tồn tại của người bên cạnh nhưng càng cố ý thì càng khiến nàng mất tự nhiên.

Bên người truyền đến tiếng cười khẽ của hắn, Tương Nhược Lan có chút tức giận, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn

Hắn tựa vào thành xe, đầu hơi ngả ra, một chân co một chân duỗi trông vô cùng thoải mái. Hôm nay hắn mặc trường bào màu xanh, thêu hoa văn bằng kim tuyến trông vừa tôn quý vừa hoa lệ. Gió nhẹ khẽ thổi rèm cửa, ánh mặt trời len vào cỗ xe khiến mặt hắn lúc sáng lúc tối, khi thì sáng bừng như mặt trời, khi lại trầm tĩnh như biển khiến cho Tương Nhược Lan nhất thời có chút mê hoặc.

- Vì sao công chúa lo lắng?

Ánh mặt trời lại chiếu đến, hai mắt hắn như bảo thạch mà tỏa sáng.

Tương Nhược Lan chỉ cảm thấy trên mặt hơi nóng, vội quay đi:

- Hầu gia buồn cười, bốn cung lo lắng khi nào?

Bên tai lại truyền đến tiếng cười của hắn, nhẹ nhàng nhẹ nhàng khiến tai nàng nóng bừng, Tương Nhược Lan âm thầm nghĩ rằng:

- Công chúa, lát nữa chúng ta sẽ ra ngoại thành, ta biết ở gần ngoại ô có một nơi cảnh trí rất đẹp, hơn nữa ít người qua lại, như vậy bọn trẻ vừa được chơi đùa vừa không sợ có người nhìn thấy

Hắn thấy nàng mất tự nhiên thì vội nói sang chuyện khác.

Đây là đề nghị của hắn, tìm một chỗ an tĩnh đưa bọn trẻ đi chơi, hai người không đem theo hạ nhân. Tương Nhược Lan thấy không ổn, cứng rắn đòi Từ San đi cùng, Cận Thiệu Khang cũng không phản đối.

- Mất khoảng bao lâu? Tương Nhược Lan tiện miệng hỏi, hai mắt không nhìn hắn.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn dờ dạc trên người nàng:

- Không lâu nữa đâu.

Tương Nhược Lan đương nhiên cảm nhận được ánh mắt của hắn, dù có chút tức giận nhưng mặt vẫn nóng bừng.

Nàng không ngừng nhắc nhở chính mình, nàng phải tự nhiên một chút, cũng chỉ là cùng hắn đưa bọn trẻ đi chơi, chỉ là cùng ngồi trên một chiếc xe, có cái gì đâu, sao phải đề ý

Hết lần này đến lần khác tự thôi miên bản thân, tâm tình bất ổn dần trầm tĩnh lại.

Điều chỉnh xong tâm tình bản thân rồi, Tương Nhược Lan không để ý đến hắn nữa, nghiêng người chơi đùa cùng bọn nhỏ, Cận Thiệu Khang nhìn một hồi rồi cũng gia nhập.

Hai cậu bé thấy phụ thân mẫu thân đều chơi cùng thì vô cùng hưng phấn, nhao nhao đòi chơi trò chơi.

Tương Nhượng Lan thấy xe chật hẹp, không tiện chơi cái gì, chỉ đành chơi đoán ngón tay, trước kia nàng và bọn trẻ đã cùng chơi, bọn nhỏ rất quen thuộc.

Đoán ngón tay là một người lấy một tay bao nắm ngón tay kia lại, chỉ để lộ ra đầu ngón tay, để cho người khác tìm ra ngón giữa, người thắng có thể búng mũi người thua.

Hai cậu bé còn nhỏ cho nên để người lớn chọn, Khánh ca nhi và Tương Nhượng Lan một bên, Bác ca nhi và Cận Thiệu Khang một bên (chuẩn thể ^^)

Đây là lần đầu tiên Cận Thiệu Khang chơi, có chút không quen, mới đầu đã bị Tương Nhượng Lan tìm ra ngón giữa. Khánh ca nhi hưng phấn búng mũi ca ca và phụ thân, sau đó nói với Tương Nhượng Lan:

- Mẫu thân búng mũi họ đi.

Tương Nhượng Lan cười búng nhẹ mũi Bác ca nhi, đến lượt Cận Thiệu Khang thì hần cười nhìn nàng. Tương Nhượng Lan cong cong tay nhưng không thể nào búng ra

Khánh ca nhi đứng bên nóng nảy nói:

- Mẫu thân, mau búng đi

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Bại Hoại

Cận Thiệu Khang nhìn Tương Nhượng Lan, hai mắt càng lúc càng sâu, khóe miệng vẫn luôn cười thật dịu dàng

Rèm cửa bị gió thổi tung, những tia nắng mặt trời vừa vắn lóe sáng khiến Tương Nhượng Lan chói mắt, khiến nàng có chút mơ hồ. Khánh ca nhi ngồi bên hơi kéo áo nàng gọi:

- Mẫu thân, mau lên

Bên kia, Bác ca nhi vỗ tay cười, Cận Thiệu Khang đối diện cười càng sâu, má lúm đồng tiền càng hiện rõ.

Lòng Tương Nhượng Lan đột nhiên bình tĩnh lại, vươn tay nhẹ búng mũi hần, chiếc mũi cao thẳng có chút ẩm áp, hơi thở của hần phun lên ngón tay nàng, tay nàng đột nhiên có chút tê dại.

Nàng vội rút tay về, quay mặt đi, cảm giác tê dại trên tay mãi chưa biến mất

Khánh ca nhi thắng một lần, cao hứng vỗ vỗ tay, Bác ca nhi không phục nói:

- Chơi lại lần nữa

Lần thứ hai, Cận Thiệu Khang đã quen với trò chơi này, hai cái đầu một lớn một nhỏ cùng chụm lại, nhanh chóng tìm ra ngón giữa của Tương Nhượng Lan. Bác ca nhi đắc ý búng mũi mẫu thân và đệ đệ. Đến lượt Cận Thiệu Khang thì, đầu tiên hần búng mũi Khánh ca nhi một cái nhẹ, sau đó quay sang nhìn Tương Nhượng Lan cười cười, hơi búng mũi nàng một chút, tay hần tiếp xúc với da thịt nhẵn nhụi của nàng, cảm nhận được hơi thở mềm mại của nàng, trong lòng không khỏi rung động.

Từ San ngồi bên ngoài, nghe tiếng cười vui vẻ ở bên trong cũng không nhịn được mà mỉm cười, không khí này thật khiến người ta vui vẻ.

Xe ngựa đi khoảng nửa canh giờ ra khỏi thành, đi tới ngoại ô yên tĩnh, xa phu dừng lại nói:

- Hầu gia, nơi ngài nói đã tới rồi.

Hai cậu bé vươn đầu nhìn ra bên ngoài, Bác ca nhi quay đầu hỏi Cận Thiệu Khang:

- Phụ thân, đây là đâu?

Cận Thiệu Khang cười nói:

- Gần đây có con sông nhỏ, lát nữa phụ thân dạy các ngươi câu cá.

Hai cậu bé nghe đến chữ câu cá thì lập tức vui mừng hò reo. Một trước một sau vội xuống xe ngựa.

Trong xe, Trương Nhược Lan đang chuẩn bị bước xuống, lúc này, bên ngoài đột nhiên có một con chuột đồng chạy ra khỏi bụi rậm xuyên qua chân ngựa, ngựa hoảng sợ hơi nhảy lên khiến chiếc xe rung lên. Trương Nhược Lan đang chuẩn bị xuống xe không cẩn thận cả người mất thăng bằng ngã về đằng sau, Cận Thiệu Khang sợ nàng bị thương thì vội lao lên đỡ, Trương Nhược Lan vừa vịn ngã vào lòng hắn

Đã lâu rồi hai người không thân mật như vậy, nhất thời đôi bên đều ngỡ người

Trương Nhược Lan tựa vào lòng hắn, bên người ngập tràn hơi thở của hắn, nhiệt độ của hắn xuyên qua lớp áo mỏng truyền tới người nàng. Nàng tâm hoảng ý loạn ngẩng đầu, vừa vặn nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, hai mắt hắn như suối chảy sâu không thấy đáy, như là muốn hút nàng vào đó.

Lòng nàng lập tức hoảng loạn vô cùng

Đừng như vậy, đừng như vậy, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại. Trương Nhược Lan hết lần này tới lần khác nhắc nhở chính mình.

Nàng vội lấy tay đẩy hắn ra nhưng hai tay hắn gắt gao ôm chặt lấy nàng, nàng càng giẫy dụa hắn lại càng dùng sức

- Nhược Lan...

Hắn nhìn nàng, khẽ gọi một tiếng, giọng nói trầm thấp trong không gian chật hẹp này tạo nên cảm giác đặc biệt, giống như một sợi dây vô hình quấn từng vòng quanh tim nàng rồi từ từ thắt chặt lại...

Tim nàng đột nhiên đau đớn

Sau đó, hắn hơi cúi thấp đầu, nàng nhìn khuôn mặt hắn dần dần to hơn trong mắt mình, tim đập càng lúc càng nhanh, người run rẩy. Hai mắt nàng gắt gao nhìn thẳng hắn, tay phải vô thức kéo quần áo hắn, tay trái nắm cánh tay hắn, móng tay dường như bóp vào thịt hắn

Tóc hắn rơi xuống cổ nàng, nhịp tim hắn đập cũng nhanh như nàng vậy, hơi thở nóng bừng như lửa.

Trong lúc bờ môi hắn sắp áp lên đôi môi nàng, đột nhiên hắn dừng lại, chỉ thiếu một chút, chỉ còn cách một ly thôi nhưng hắn lại ngừng lại.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, thông qua ánh mắt đôi phương mà thấu rõ lòng nhau. Một khắc đó, bọn họ hoàn toàn biết đối phương nghĩ gì.

- Xin lỗi, ta quá lỗ mãng rồi!

Hắn nhẹ nhàng nói, sau đó ngẩng đầu buông nàng ra

Tim Trương Nhược Lan dần ổn định lại, nàng lập tức thoát khỏi vòm ngực hắn, sau đó hít sâu một hơi

Bên ngoài, xa phu trấn an ngựa, xe ngựa yên ổn lại.

Từ San ở ngoài hỏi:

- Tỷ tỷ, Hầu gia, các người không sao chứ?

Trương Nhược Lan đáp một tiếng:

- Chúng ta không sao

Nói rồi xoay người xuống xe ngựa.

Cận Thiệu Khang đứng sau nhìn bóng lưng nàng, khẽ thở dài. Một khắc đó, ánh mắt nàng nói cho hắn, nếu hắn không để ý mọi thứ mà làm loạn, nàng vĩnh viễn sẽ không gặp lại hắn.

Chẳng lẽ mãi mãi hắn không có được sự tha thứ của nàng?

Không nên nản chí, không nên ừ ừ, hắn tự nói với chính mình, nàng không phải đã quên hắn, nếu hắn kiên nhẫn hơn nàng sẽ tin tưởng lại hắn. Cho dù vĩnh viễn không được nàng tha thứ thì hắn cũng cứ như vậy, ở xa lảng lảng dõi theo nàng thì có làm sao? Như vậy còn tốt hơn cả đời không được nhìn thấy nàng...

Cận Thiệu Khang nghĩ tới đó, tâm tình cũng lo lắng, hắn cũng xuống xe theo Trương Nhược Lan.

Xa phu đánh xe ngựa qua một chỗ. Cận Thiệu Khang dẫn Trương Nhược Lan, Từ San và bọn trẻ đến bên con sông nhỏ hắn vừa nói.

Con sông chỉ rộng khoảng một trượng, hai bên bờ cỏ xanh mơn mơn cùng rất nhiều loại hoa dại không tên. Bên bờ đối diện là dãy núi xanh mướt, trên núi cây cối um tùm, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim hót.

Bọn họ tìm một chỗ thoáng mát ngồi xuống, Cận Thiệu Khang sớm đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo, có đồ điểm tâm, có nệm ngồi thậm chí còn có rượu

ngon. Nhìn qua có điểm giống như dã ngoại ở thời hiện đại.

Cận Thiệu Khang đợi bọn trẻ ăn xong thì dẫn hai đứa đi tới bờ sông câu cá. Trương Nhược Lan ngồi ở phía sau nhìn bóng lưng hai bé một lớn, bắt tri bắt giác nhớ lại chuyện vừa xảy ra trong xe.

Khi đó tâm tình nàng rất phức tạp, rõ ràng biết không thể nhưng trong lòng lại có chút chờ mong, tự mê hoặc chính mình, lừa mình dối người. Thật đáng ghét.

- Tỷ tỷ, tỷ rất nóng? Mặt đỏ quá. Từ San ở bên nói

Trương Nhược Lan lấy tay che mặt, mặt thực sự rất nóng, nàng vội nói:

- Trời nóng quá

Từ San vẫn còn nhỏ cũng không để ý, nàng nhìn về bên bờ sông, chỉ vào Cận Thiệu Khang và bọn nhỏ nói:

- Xem bọn họ vui vẻ kìa, nhất là Bác ca nhi, lần đầu tiên thấy hân hưng phấn như vậy

Trương Nhược Lan nhìn sang, thấy chẳng biết bọn họ đã xuống nước từ bao giờ, đang khom lưng bắt cá trong nước. Bác ca nhi có lẽ mò được một con cá, hưng phấn hô lớn, như vậy hân mới giống một đứa trẻ 5 tuổi.

Trước kia hân thường nói, hân là nam nhân lớn nhất trong nhà, giờ có phải nam nhân lớn nhất không phải là hân nên hân cũng thoải mái hơn nhiều.

Đang nghĩ ngợi, Khánh ca nhi đột nhiên quay đầu lại vẫy tay với Trương Nhược Lan:

- Mẫu thân, lại đây, người cũng đến chơi đi

Bên cạnh, Cận Thiệu Khang đứng thẳng lên nhìn nàng.

Trương Nhược Lan nhìn hân một cái, sau đó khoát khoát tay với Khánh ca nhi tỏ vẻ không muốn tới, giờ nàng có hơi không muốn tới gần hân.

Khánh ca nhi nói thầm gì đó với Bác ca nhi, hai cậu bé chân đất chạy lên bờ, đi tới bên Trương Nhược Lan, hai cậu bé cố chấp nắm tay nàng kéo nàng tới bên bờ sông.

Luôn miệng nói:

- Mẫu thân, đi đi

Hai cậu bé còn chưa chính thức học quy củ nên không biết yêu cầu của mình có gì không ổn.

Trương Nhược Lan vội la lên:

- Mẫu thân sẽ bị ướt quần áo.

Từ San ở phía sau cười nói:

- Tỷ tỷ, không sao đâu, ta đã chuẩn bị quần áo rồi, đi đi, sinh nhật bọn trẻ, đừng làm chúng mất hứng

Trương Nhược Lan nhìn ánh mắt chờ mong của hai cậu bé, lòng mềm nhũn, nàng mỉm cười đi tới bên bờ sông.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười. Nụ cười dưới ánh mặt trời có hơi chói mắt.

- Nàng sợ ướt quần áo thì ngồi đó xem bọn nhỏ bắt cá.

Trương Nhược Lan gật đầu ngồi xuống.

Hai cậu bé lại cúi xuống bắt cá, thỉnh thoảng lại nghe bọn trẻ kêu:

- A! Ta vừa mò thấy một con.

- Để nó chạy rồi

- Phụ thân, giúp ta, con cá này lớn quá

Cận Thiệu Khang bị hai cậu bé sai bảo, lại bắt cá, bộ dáng nghe lời có chút giống nô lệ của bọn trẻ khiến Trương Nhược Lan không khỏi buồn cười.

Đột nhiên, có lẽ là có con cá nhỏ cắn vào chân Khánh ca nhi, Khánh ca nhi sợ quá hét lớn chạy về phía Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang đang tập trung bắt cá, không đề phòng, Khánh ca nhi chạy tới khiến hân mất thăng bằng ngã vào nước, hai người cùng ngã, bốn chân giờ lên trời không dậy nổi,

cũng may nước không sâu nên không có gì nguy hiểm. Bác ca nhi đứng bên thấy vui vẻ thì cũng nhào tới trên người Cận Thiệu Khang, khiến Cận Thiệu Khang đang bỏ dẫy lại ngã xuống nước. Cận Thiệu Khang chưa bao giờ chặt vật như vậy, lại còn là trước mặt Trương Nhược Lan, mặt hấn đỏ bừng lên.

Trương Nhược Lan ở bên thấy vui vẻ, chỉ vào bọn họ cười ha hả.

Cận Thiệu Khang vừa tức vừa quẫn, nói với bọn nhỏ:

- Xem, mẩu thân cười chúng ta kìa, chúng ta không thể buông tha nàng

Nói rồi hất nước về phía Trương Nhược Lan.

Đầu Trương Nhược Lan chợt lạnh, sợ đến quất to một tiếng.

Bọn nhỏ thấy thú vị, cũng bắt chước hất nước về phía Trương Nhược Lan, Trương Nhược Lan xoay người chạy trốn. Bác ca nhi nhanh tay nhanh mắt kéo góc quần nàng lại. Cận Thiệu Khang ở bên cười nói:

- Mau lòi nàng xuống nước, dám cười chúng ta, phải phạt nàng mới được.

Hai cậu bé hưng phấn đến đỏ bừng mặt, oa oa kêu lớn, kéo Trương Nhược Lan xuống nước. Trương Nhược Lan cười đến nhũn người, cũng chẳng còn sức phản kháng, chốc lát đã bị hai cậu bé kéo vào nước, cả người bị nước thấm ướt. Hai cậu bé nhào tới nàng khiến cho nàng không đứng dậy nổi.

Cận Thiệu Khang ở một bên cười to.

Trương Nhược Lan nghe tiếng hấn cười thì tức vô cùng. Cũng không biết lấy đâu ra sức lực mà đứng được dậy, chỉ vào Cận Thiệu Khang mắng:

- Đúng là đồ bại hoại...

Vừa dứt lời đã thấy Cận Thiệu Khang không chớp mắt nhìn mình, ánh mắt khác lạ.

Trương Nhược Lan cúi đầu nhìn chính mình, chỉ thấy áo lụa mỏng bị nước thấm ướt dán chặt lên người khiến những đường cong hiện lên thật rõ nét.

Ánh mắt hấn như lửa khiến người nàng nóng bừng. Trương Nhược Lan bưng mặt, xoay người chạy lên bờ. Cận Thiệu Khang đuổi theo hai bước thì dừng lại, nhìn bóng lưng là lút của nàng.

Nước sông lạnh lẽo thấm vào người hấn nhưng không áp được chỗ nóng rực dưới chân hấn (Ồi mẩu thân...)

Hấn đứng ở đó, người nóng đến khó chịu nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Cầu Hôn

Mãi cho đến xế chiều, mặt trời sắp xuống núi thì bọn họ mới về phủ

Trương Nhược Lan và hai cậu bé sớm đã thay quần áo do Từ San chuẩn bị trước. Cận Thiệu Khang dù không mang quần áo nhưng qua buổi trưa quần áo cũng đã khô. Chuyện xấu hổ khi nãy hai người đều cố gắng không nhắc tới

Hôm nay, bọn nhỏ chơi rất vui vẻ, lúc về còn nói với Trương Nhược Lan, sau này muốn thường xuyên được ra ngoài chơi cùng phụ mẫu. Trương Nhược Lan sao có thể đồng ý, nàng nói:

- Mẫu thân ngày nào cũng bận rộn nhiều việc, không có nhiều thời gian đi chơi, hơn nữa các người sắp phải học rồi, không phải lúc nào cũng đi chơi được

Nhắc tới chuyện này, ngắc đầu hỏi Cận Thiệu Khang:

- Lần trước bàn với người chuyện mời thầy giáo cho bọn trẻ, đã làm đến đâu rồi?

Cận Thiệu Khang nói:

- Đã chuẩn bị rồi, vài ngày nữa tiên sinh sẽ tới Hầu phủ

Hai cậu bé nghe nói sau này không thể cùng phụ, mẫu ra ngoài chơi thì đều vô cùng thất vọng, đều cúi đầu lặng yên không nói

Cận Thiệu Khang thấy bọn trẻ không vui thì cũng khó chịu, hần nghiêng người ôm bọn trẻ vào lòng an ủi:

- Các người đừng buồn, thế này đi, chờ thêm vài ngày nữa tiên sinh tới, các người chăm chỉ học tập, chỉ cần tiên sinh khen các người học tốt thì sau này, mỗi khi có dịp hoặc là sinh nhật các người, chúng ta sẽ đưa các người đi chơi

Hai cậu bé vui mừng mắt sáng bừng lên, cao hứng nói vui. Trương Nhược Lan vốn định phản đối nhưng thấy bọn trẻ vui vẻ thì lại sợ sẽ làm bọn chúng thất vọng, ảnh hưởng tới học hành. Trương Nhược Lan tức giận trong lòng, hung hăng lườm Cận Thiệu Khang một cái.

Cận Thiệu Khang ôm bọn trẻ không nhìn nàng nhưng vẫn hé miệng cười, cười lộ ra hàm răng trắng đều.

Trở lại phủ công chúa thì trời đã tối, Trương Nhược Lan bảo Từ San mang bọn nhỏ vào trước, đợi bọn nhỏ đi rồi, trầm mặt nói với Cận Thiệu Khang:

- Sau này đừng tự tiện quyết định thay ta.

Cận Thiệu Khang hòa nhã nói:

- Ta chỉ là không muốn thấy bọn nhỏ thất vọng, hơn nữa một năm vài lần dẫn chúng ra ngoài chơi cũng không quá đáng. Cũng như hôm nay vậy, không bị người ngoài phát hiện, cũng không có lời đàm tiếu.

Hần làm như tất cả chỉ là vì nghĩ cho bọn trẻ khiến Trương Nhược Lan không thể nói được gì. Nàng xoay người, đang chuẩn bị xuống xe thì phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn:

- Nếu nàng thật sự không thích như vậy, chờ thêm hai năm, bọn nhỏ lớn hơn một chút, ta sẽ tự nói cho bọn nhỏ, mọi chuyện đều là ta sai... nhưng bây giờ chúng còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, để bọn chúng được vô tư lự hai năm cũng tốt.

Lòng Trương Nhược Lan chua xót, nàng hơi ngừng lại nhưng cũng không quay lại, đi xuống xe, vào phủ công chúa. Cận Thiệu Khang nhìn cánh cổng sơn đỏ dần khép lại, tâm tình nặng nề, hắn nói với xa phu:

- Về Hầu phủ.

Xa phu giương roi, xe ngựa đát đát chậm rãi rời đi.

Đoạn cuộc sống kế tiếp, Trương Nhược Lan không gặp lại Cận Thiệu Khang. Nhưng từ Từ San nàng biết, tiên sinh của bọn trẻ đã đến Hầu phủ, chính thức dạy bọn chúng. Cũng qua lời bọn trẻ mà thấy chúng rất nể trọng tiên sinh kia, học tập chăm chỉ. Nhìn bọn trẻ lưng thẳng, đầu lúc lắc đọc Tam tự kinh, Trương Nhược Lan rất vui.

Nhưng cuộc sống vui vẻ cũng không được lâu lại xảy ra một chuyện khiến nàng rất tức giận

Hôm đó, nàng đang ở nữ y quán dạy đệ tử thì đột nhiên Thái hậu phái người tới mời nàng vào cung.

Trương Nhược Lan rất kinh ngạc, nàng ngày nào cũng tới Từ trữ cung thỉnh an, có việc gì gấp mà phải khiến Thái hậu triệu kiến nàng như thế, không hiểu sao, trong lòng có dự cảm không tốt.

Đến Từ trữ cung, nhìn thấy Thái hậu và Hoàng hậu đang trò chuyện, Trương Nhược Lan đi tới thỉnh an hai người.

Hoàng hậu cười nói:

- Thái hậu đúng là nóng lòng, ta vốn bảo chờ ngày mai người tới rồi nói cũng không muộn nhưng Thái hậu lại cao hứng, không đợi được nên gọi người tới luôn.

Thái hậu cười nói:

- Việc vui không cần đợi

Nói rồi vẫy tay với Trương Nhược Lan, ý bảo nàng tới ngồi cạnh bà

Sắc mặt Trương Nhược Lan không đổi, nàng ngồi xuống bên Thái hậu, cười hỏi:

- Có việc gì vui? Liên quan đến ta?

Lúc này Diệp cô cô đưa lên trà lên cười nói:

- Đương nhiên có liên quan đến công chúa, vừa rồi Định quốc công phu nhân tới Từ trữ cung thăm Thái hậu, nhắc tới một việc...

Vừa nói vừa nhìn thái hậu cười cười.

Thái hậu mặt mày hớn hờ, tâm tình vui vẻ, bà kéo tay Trương Nhược Lan, nói tiếp:

- Định quốc công phu nhân nói, Tả đô đốc tìm nàng tới cầu hôn với ai gia, nói có ý với người.

Lòng Trương Nhược Lan trầm xuống, một ngọn lửa bốc thẳng lên óc

Tả Bá Xương này dám cầu hôn với Thái hậu mà không hỏi ý của nàng.

Hoàng hậu cũng rất vui mừng, nàng ở bên cười khanh khách:

- Đây đúng là việc vui, Tả đô đốc dù xuất thân áo vải nhưng tuổi trẻ tài cao, kiêu dũng thiện chiến, còn trẻ đã có vị trí cao như vậy, được Hoàng thượng coi trọng, rất xứng với công chúa, Thái hậu, người nói đúng không?

Thái hậu liên tục gật đầu:

- Càng khó có được là Tả đô đốc trên không người già, dưới không người bé. Hơn nữa, Định quốc công phu nhân cũng nói, hẳn biết Nhược Lan không thích phu quân nạp thiếp, hẳn cũng cam đoan, lấy được Nhược Lan sẽ không có nữ nhân khác, nam nhân trọng tình trọng nghĩa như vậy biết tìm ở đâu. Ai gia vừa nghe đã thích, thâm nghĩ, đây chẳng phải là như ý lang quân trời cao ban cho Nhược Lan sao?

Trương Nhược Lan vừa nghe nói thế có chút hoảng, nàng nắm chặt tay Thái hậu, vội nói:

- Thái hậu, người đã đồng ý chưa?

Thái hậu thấy nàng lo sợ như thế thì dần tắt ý cười, bà nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Đây là chuyện chung thân đại sự của người, chưa hỏi qua ý kiến của người, ai gia sẽ không đáp ứng.

Bà dừng lại rồi lại hỏi:

- Sao? Người không muốn?

Hoàng hậu ngồi bên mặt dần chuyển lạnh.

- Thái hậu, Nhược Lan sớm đã biết Tả đô đốc, con người này thô lỗ, bá đạo, âm ngoan, hơn nữa xem thường nữ nhi. Hẳn sợ dĩ không nạp thiếp là vì chê nữ nhân phiến toái, chỉ cần có một người giúp hắn sinh con, quản lý gia đình là được...

Nhất thời, Trương Nhược Lan cũng không biết nên nói thế nào.

Thái hậu rất khó hiểu:

- Bất kể là nguyên nhân gì, chỉ cần hắn một lòng với người là được rồi, lúc trước người hòa ly cùng An Viễn Hầu không phải vì An Viễn Hầu và nữ nhân khác...

Bà thấy sắc mặt Nhược Lan hơi biến thì không nói thêm gì.

Hoàng hậu một bên nhàn nhạt nói:

- Tả đô đốc xuất thân áo vải, tính tình cứ chỉ đương nhiên không thể như An Viễn Hầu xuất thân thế gia nhưng chính là như thế hắn mới không để ý nhiều đến quy củ, cũng dễ dàng cho người rồi. Không ai là hoàn hảo, nào có dễ dàng để mọi chuyện được như ý.

Trương Nhược Lan cúi đầu:

- Nhược Lan không muốn tìm người thập toàn thập mỹ, chỉ là Nhược Lan thật sự không muốn gả cho Tả đô đốc, Nhược Lan... không vội lập gia đình.....

Hoàng hậu đầu tiên là nhìn Thái hậu rồi cười cười:

- Công chúa không vội lập gia thất nhưng công chúa là công chúa, không thể cả đời cứ như vậy được, sẽ khiến người ta bàn tán. Công chúa không nghĩ cho mình nhưng cũng phải nghĩ cho Hoàng thượng và Thái hậu. Người biết không sao, kẻ không biết còn tưởng là Thái hậu và Hoàng thượng không quan tâm đến công chúa.

Trương Nhược Lan sắc mặt có chút tái lại

Thái hậu nhíu mày nói với Hoàng hậu:

- Lời này của Hoàng hậu quá nghiêm trọng rồi.

Hoàng hậu cười nói:

- Thần thiếp cũng là nhất thời nóng lòng, sợ Nhược Lan bỏ lỡ nhân duyên tốt

Thái hậu nói:

- Gần đây Hoàng hậu bận rộn chuyện tuyển tú, đã vất vả rồi, không bằng về cung nghỉ ngơi đi.

Hoàng hậu nghe vậy liền đứng lên, cười nói:

- Đa tạ thái hậu quan tâm, thái hậu nói thần thiếp mới nhớ còn một số chuyện chưa xử lý xong, thần thiếp cáo lui

Nói rồi hành lễ với Thái hậu rồi ra khỏi Từ trư cung.

Tương Nhược Lan nhìn thoáng qua bóng lưng của hoàng hậu:

- Lại bắt đầu tuyển tú rồi?

Thái hậu thở dài:

- Đúng vậy, lại ba năm nữa trôi qua rồi

Sau đó nói:

- Những lời Hoàng hậu nói người đừng để bụng, không ai dám bàn tán gì đến ai gia hay Hoàng thượng.

Tương Nhược Lan trong lòng cảm động, nhẹ nhàng dựa vào Thái hậu

Một ngày nàng không lấy chồng, tâm tư của Hoàng hậu không dễ dàng buông xuôi. Nhưng đã sai một lần, nàng không muốn sai lần thứ hai.

Rõ ràng biết người này không hợp với mình sao có thể cam tâm tình nguyện gả cho hắn? Đúng, không ai hoàn hảo cả, nàng có thể bỏ qua sự thô lỗ, âm ngoan của hắn nhưng nàng không thể nào sống chung cả đời với người không hiểu, không tôn trọng mình

- Chỉ là ai gia thấy Tả đô đốc thật sự rất tốt, hắn có thể nhờ Định quốc công phu nhân tới cầu hôn có thể thấy hắn rất có thành ý với người

Thái hậu có một số lời khó nói, từ khi Tương Nhược Lan thành công chúa, người vừa ý Thái hậu cũng chỉ có Tả đô đốc mà thôi. Bà từng mời một số phu nhân vào Từ trư cung bàn bạc, đem chuyện hôn nhân của Tương Nhược Lan nhắc nhủ ra nhưng không ai hưởng ứng. Cũng đúng, Nhược Lan chỉ là nghĩa nữ, thực lực không có, hơn nữa còn từng gả cho người, sinh hài tử, người khác đương nhiên không muốn. Bà cũng chẳng muốn bắt ép, nếu giờ bà bắt ép thì sau này khi qua đời, Tương Nhược Lan sẽ phải chịu khổ rồi.

Nhưng Tả đô đốc lại không thể, hắn chủ động cầu hôn, điều kiện lại tốt như vậy, đáp ứng được yêu cầu của Tương Nhược Lan, bỏ qua rất đáng tiếc.

- Thái hậu, không phải hắn thích ta, chỉ là hắn thấy ta đủ mạnh mẽ, lấy về có thể một mình quản lý nhà cửa, không cần hắn quan tâm thôi. Hắn chính miệng nói với ta đó. Tương Nhược Lan thấp giọng nói

Thái hậu cười:

- Tả đô đốc này đúng là người thú vị, hắn có thể nói như vậy chứng tỏ hắn là người thành thực. Ta nghe nói hồi bé hắn rất khổ, không học sách vở, tính cách trực sáng đương nhiên sẽ không biết nói những lời khiến người khác vui vẻ. Nếu người cho hắn cơ hội, ta tin hắn sẽ thay đổi. Nhiều người muốn kết thân với hắn nhưng không đồng ý, chỉ coi trọng người, có thể thấy hắn có tình cảm với người đó.

Tương Nhược Lan chỉ lắc đầu.

Thái hậu nghiêng người nhìn nàng rồi sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Nhược Lan, lúc đầu người có thể cho An Viễn Hầu một cơ hội, cùng hắn viên phòng thì sao giờ không thể cho Tả đô đốc một cơ hội? Sao người biết Tả đô đốc sẽ không thay đổi vì người.

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Đây là quá trình rất cực khổ, ta đã không còn sức lực nữa. Cuộc sống bây giờ ta rất hài lòng, không muốn thay đổi.

Thái hậu yên lặng một hồi rồi nói:

- Được, ai gia không bức người, người suy nghĩ một thời gian, thật sự không muốn, ai gia sẽ nói lại với Định quốc công phu nhân.

Tương Nhược Lan thấy thái hậu quan tâm mình như vậy thì áy náy:

- Thái hậu, Nhượng Lan khiến người thất vọng rồi...

Thái hậu cười nói:

- Chỉ cần người thật sự vui vẻ, ai gia sẽ không thất vọng, ai gia chỉ muốn thấy người được hạnh phúc vui vẻ

Tương Nhượng Lan cảm động, ôm chặt Thái hậu, Thái hậu ngạc nhiên rồi cũng ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng nàng, cười yêu chiều:

- Đứa trẻ này...

Tương Nhượng Lan rời khỏi Tử trư cung, Thái hậu và Diệp cô cô nhắc tới chuyện này

Thái hậu hỏi nàng:

- A Diệp, người thấy chuyện này thế nào?

Diệp cô cô vừa giúp Thái hậu bóp vai vừa nói:

- A Diệp cảm thấy, nếu công chúa muốn lập gia đình, Tả đô đốc chính là người đáng chọn, công chúa không thể dứt khoát từ chối như thế được.

- Ý của người là...

A Diệp thở dài:

- Chỉ sợ cho dù là người hơn thế nữa đến cầu hôn, công chúa cũng tìm được lý do từ chối mà thôi. Nô tỳ cảm thấy công chúa quả thật không muốn lấy ai khác.

Thái hậu gật đầu:

- Ban đầu Nhượng Lan và An Viễn Hầu thật tốt, cuộc sống đó nàng thực sự hạnh phúc, mỗi lần thỉnh an ta, nhắc tới An Viễn Hầu, hai mắt sáng bừng...

Cảm giác này khi còn trẻ bà cũng từng có được, khi làm mẫu nghi thiên hạ bà cũng không được nếm trải cảm giác đó, nhưng cảm giác đó như ăn sâu vào cốt tủy, cho dù nhiều năm đã qua cũng không thể nào quên được.

- Nhưng dựa vào tính cách Nhượng Lan, lúc đầu nếu đã đi thì sẽ không thể quay về... đều là Chiêu Nhi làm vậy

Lòng Thái hậu rất khó chịu.

Dù Thái hậu và Định quốc công phu nhân không đem chuyện này nói ra ngoài nhưng không hiểu sao, tin Tả Bá Xương muốn lấy Hòa thuận công chúa nhanh chóng truyền ra kinh thành. Nhất thời trở thành chuyện hay lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Đám nam nhân khó hiểu, len lén bàn luận

- Hòa Thuận công chúa tuy là công chúa nhưng chỉ là nghĩa nữ, ngoài Thái hậu cũng chẳng có gì chống lưng, hơn nữa chẳng phải quốc sắc thiên hương từng lấy người khác, còn có hai con. Tả đô đốc muốn lấy nữ nhân gì chẳng được, sao lại coi trọng nàng, đúng là khó hiểu?

- Đúng thế? Cho dù Hòa Thuận công chúa y thuật tốt cũng không cần lấy nàng về. Thật sự muốn nhờ nàng khám bệnh thì có chút quan hệ là được. Không thể không nói, ánh mắt của Tả đô đốc thật đặc biệt.

Đám nữ nhân càng nghĩ không ra, nhất là những nữ tử từng bị Tả đô đốc từ chối

- Tả đô đốc này thật buồn cười, hoàng hoa khuê nữ không muốn lại muốn lấy nữ nhân đã hòa ly, làm cha của con người khác

- Nhưng đó cũng không phải nữ nhân bình thường, là công chúa.

- Cũng không phải huyết mạch hoàng thất, nàng chỉ dựa vào Thái hậu, chờ Thái hậu... thì có ai để ý đến nàng, ta không tin Tả đô đốc không nghĩ ra điều này

- Cả An Viễn Hầu cũng thế, lúc hắn chữa khỏi bệnh cũng không ít người muốn kết thân nhưng hắn đều cự tuyệt. Ai chẳng biết hắn còn nghĩ tới nữ nhân kia. Hai nam nhân này làm sao vậy? Nữ nhân đó thì có gì tốt

Nhưng không hiểu vẫn là không hiểu, đồ kỵ vẫn là đồ kỵ, cũng chỉ dám len lút bàn tán. Trước mặt bọn họ cũng không dám lộ ra chút thần sắc bất kính. Bởi vì Thái hậu không muốn vội vã chặt đứt hôn sự này nên vẫn chưa có phản ứng gì. Mọi người cũng chỉ bàn tán một chút, dù sao nữ nhân hòa ly có được chỗ về tốt như vậy thì sao lại cự tuyệt?

Tin tức truyền tới Hầu phủ, người đầu tiên sốt ruột lại là thái phu nhân, bà vội sai người gọi Cận Thiệu Khang về nhà

- Hầu gia, người có nghe tin Tả đô đốc muốn lấy Nhượng Lan?

Thái phu nhân trong lòng chua chát, nữ nhân hòa ly còn được nam nhân tốt như vậy cầu hôn?

Cận Thiệu Khang sớm đã nghe nói chuyện này, cả ngày phiền não, muốn gặp Trương Nhược Lan nhưng từ sau lần đi chơi đó nàng vẫn không chịu gặp hẳn.

- Hầu gia, nếu Nhược Lan đồng ý thì làm sao bây giờ. Nàng là mẫu thân của bọn nhỏ, sao có thể gả cho nam nhân khác? Chẳng lẽ muốn hai đứa cháu của ta gọi người khác là phụ thân? Hầu gia làm cho nàng nhiều thứ như vậy nàng không để ý còn muốn lấy người khác, nữ nhân này đúng là vô tình

Vừa nghĩ đến Trương Nhược Lan thật sự lấy người khác, thái phu nhân không khỏi nhớ lại điểm tốt của nàng, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Cận Thiệu Khang an ủi mẫu thân, lòng nghĩ làm thế nào để gặp Trương Nhược Lan.

Hôm đó, Trương Nhược Lan được Cận Yên Nhiên mời tới Vương phủ làm khách

Trong khoảng thời gian này, Trương Nhược Lan bận rộn dạy đám nữ đệ tử, mà Cận Yên Nhiên cũng bận rộn ổn định cuộc sống trong phủ, cho nên hai người không liên lạc. Lần này nhận được thiệp mời của Cận Yên Nhiên, Trương Nhược Lan cũng rất muốn biết Cận Yên Nhiên gần đây sống có tốt hay không? Đến ngày hẹn, Trương Nhược Lan mang lễ vật tới Vương phủ.

Cận Yên Nhiên dẫn mấy nữ tử tới cửa đón nàng.

Trương Nhược Lan vừa nhìn thấy nàng, liền biết nàng bây giờ sống rất ổn

Cận Yên Nhiên béo ra không ít, mặt ửng hồng như mặt đào. Trương Nhược Lan nắm tay nàng cười:

- Thấy nguoi như vậy ta rất vui.

Lời nói chân thành khiến Cận Yên Nhiên cảm động, nhất thời nói không nên lời.

Những nữ tử bên người Cận Yên Nhiên hành lễ với Trương Nhược Lan. Qua lời giới thiệu của Cận Yên Nhiên mới biết đây đều là trác phi của Trữ vương nhưng không có thị thiếp. Trương Nhược Lan cố ý nhìn Tĩnh Nhân trác phi một chút, thấy nàng lớn hơn Cận Yên Nhiên một chút, mi thanh mục tú, ôn nhu nhàn tĩnh, không nhìn ra là người tâm cơ thâm trầm. Khó trách năm đó có thể đẩy Cận Yên Nhiên đến đường cùng.

Cận Yên Nhiên thân thiết nắm tay Trương Nhược Lan, đón nàng vào, vừa đi vừa nói:

- Đây là lần đầu công chúa đến Vương phủ, để ta sai người dẫn nguoi đi dạo

Trương Nhược Lan chỉ cười không nói, đi theo nàng vào đại sảnh.

Dùng trà trong đại sảnh một hồi, hàn huyên rồi Cận Yên Nhiên bảo bốn trác phi lui ra. Nàng nắm tay Trương Nhược Lan dẫn Trương Nhược Lan đi dạo trong Vương phủ.

Vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh Vương phủ, nhắc tới chuyện cũ.

- Đừng thấy bề ngoài Tĩnh Nhân trác phi cung cung kính kính với ta mà tin, thật ra nàng ta không phục, mấy hôm nay vẫn gây không ít phiền toái

Cận Yên Nhiên hừ nhẹ một tiếng:

- Nàng vẫn khinh ta dễ coi thường như trước nhưng giờ ta đã thay đổi toàn bộ người bên cạnh nàng, bán thì bán, đuổi cũng đuổi rồi, làm cho nàng thành con cọp không răng. Ta xem xem nàng làm thế nào. Nàng chỉ tới chỗ Vương gia khóc lóc kể lể nhưng Vương gia giờ hướng về ta, sao nghe lời nàng nói. Chỉ nói việc trong phủ vốn phải do ta làm chủ. Giờ hạ nhân trong phủ cũng biết ai mới là nữ chủ nhân vương phủ, cuối cùng ta cũng được thoải mái, lấy lại những thứ đã mất.

Nói tới đây, mắt Cận Yên Nhiên đỏ bừng.

Trương Nhược Lan thật lòng vui vẻ cho nàng, vỗ vỗ tay nàng

- Công chúa...

Đột nhiên Cận Yên Nhiên dừng bước, mặt đỏ bừng, tay trái hơi vỗ bụng:

- Ta có thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Tứ Hôn

Tương Nhược Lan vội vàng chúc mừng Cận Yên Nhiên, đây đúng là một việc vui. Phải biết rằng, dù tạm thời Cận Yên Nhiên được Trữ Vương sủng ái nhưng ai có thể cam đoan được sự sủng ái đó kéo dài tới bao giờ. Chỉ có sinh hạ con trai mới là cam đoan lớn nhất cho địa vị của nàng.

Giờ Cận Yên Nhiên được sủng thì cũng mang thai, chính là điểm tốt để củng cố địa vị của nàng.

Tương Nhược Lan chặn mạch cho nàng, xác định mạch tượng của nàng ổn định mới dặn dò nàng mấy chuyện phải chú ý. Cận Yên Nhiên nhất nhất ghi nhớ. Nói xong, Tương Nhược Lan không nhịn được hỏi Cận Yên Nhiên:

- Người mang thai là chuyện tốt nhưng vừa được sủng đã mang thai...

Thời gian tới không thể hành phòng với Trữ vương, chỉ sợ có kẻ không bỏ qua cơ hội mà thôi. Giờ Cận Yên Nhiên dựa vào sự sủng ái của Trữ vương nhưng vạn nhất mất đi sủng ái, người có lòng phá hoại trong phủ lại nhiều như vậy, chỉ sợ tình cảm của bọn họ bị ảnh hưởng.

Cận Yên Nhiên trầm mặc một hồi rồi, Yên Nhiên nói:

- Ta đem nha hoàn bên người tới cho Trữ vương, nha hoàn đó xinh đẹp, vốn là mẫu thân an bài giúp ta, Vương gia cũng rất thích nàng. Nhưng trước kia ta nghĩ không thông, vẫn không đồng ý. Chuyện đó cũng khiến Vương gia rất tức giận. Giờ ta đem nàng cho Vương gia, hẳn hẳn sẽ có một đoạn cuộc sống mới mẻ. Chỉ cần có thể giữ Vương gia ở lại phòng ta thì người khác sẽ không có cơ hội.

Tương Nhược Lan ngây ra, sau đó nhìn nàng một cái, đột nhiên ý thức được Cận Yên Nhiên trước mặt không còn là Cận Yên Nhiên ngây thơ đơn thuần trước kia nữa rồi. Giờ nàng đã hoàn toàn biết nên làm thế nào, quyết định thế nào vì bản thân.

Cận Yên Nhiên thấy ánh mắt Tương Nhược Lan thì cười khổ nói:

- Công chúa, người không ngờ ta cũng sẽ làm loại chuyện này đúng không? Ta cũng không ngờ có một ngày mình tự tay đưa nữ nhân lên giường phụ quân nhưng ta không làm sẽ có người khác làm. So với đề kẻ khác được tiện nghi thì không bằng tự mình chiếm lấy tiện nghi đó. Nếu ta sớm nghĩ thông suốt điều này thì sẽ không phải khổ sở nhiều năm như vậy.

Nàng vuốt bụng, kiên định:

- Giờ đây vì ta và vì đứa trẻ trong bụng, nên làm ta sẽ làm, những chuyện trước kia ta khinh thường, không đành lòng nhưng nếu phải làm ta cũng sẽ làm.

Tương Nhược Lan cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Người nghĩ không sai, người vì chính mình, vì con của mình, không ai có thể nói người sai.

Trong Vương phủ không dung được nữ tử ngây thơ, bên người Trữ vương cũng không có nữ tử ngây thơ, đơn thuần, bất luận là Tĩnh Nhàn hay Yên Nhiên cũng không phải là lỗi của các nàng.

Cận Yên Nhiên đột nhiên nói:

- Nếu không phải nhìn thấy tình ý của ca ca với công chúa, ta thật không dám tin đời này còn có chân tình.

Nàng nhìn Tương Nhược Lan, hâm mộ nói:

- Công chúa, không phải ta nói cho ca ca mình nhưng ta thật sự rất hâm mộ người, ta biết mọi chuyện đều là ca ca sai, công chúa, người không thể tha thứ cho ca ca?

Tương Nhược Lan cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Yên Nhiên, tuy ngoài miệng người nói vậy nhưng trong lòng người nhất định không nghĩ ca ca người sai. Thật ra, nhắc lại, ca ca người quả thật không sai, chính là ta cũng không sai, chỉ là chúng ta không phù hợp nên ta mới bỏ đi. Chuyện đó không có gì là tha thứ hay không.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đi tới phòng Cận Yên Nhiên. Cận Yên Nhiên kéo nàng đi vào, tới trước gian sương phòng, Cận Yên Nhiên đột nhiên dừng bước. Tương Nhược Lan đi theo nàng cũng ngừng lại, kinh ngạc nhìn nàng.

Cận Yên Nhiên xoay người, nhìn Tương Nhược Lan, muốn nói lại thôi, một lát sau mới nói:

- Công chúa, hôm nay ta mời người tới đây, thứ nhất là vì đã lâu không gặp, thứ hai là...

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cánh cửa khẽ mở, bóng dáng cao lớn của Cận Thiệu Khang đập vào mắt Tương Nhược Lan:

- Thứ hai là có người nhờ giúp...

Tương Nhược Lan lập tức nhú mày, quay đầu nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Yên Nhiên, ngươi không nên làm như vậy.

Cận Yên Nhiên xấu hổ cúi đầu. Cận Thiệu Khang tiến lên nói:

- Không liên quan đến Yên Nhiên, là ta xin nàng ấy làm như thế

Hắn nhìn Tương Nhược Lan ôn nhu nói:

- Nhược Lan, ta vẫn muốn gặp nàng nhưng không có cơ hội...

Tương Nhược Lan cắt đứt lời hắn:

- Hầu gia, ngươi là người biết lễ nghi quy củ, sao lại làm ra chuyện này, vạn nhất người khác biết chúng ta tư hội ở đây, danh dự chúng ta tổn hại không nói mà Yên Nhiên cũng sẽ bị liên lụy, sao Hầu gia lại không biết điều đó?

Cận Yên Nhiên thấy Tương Nhược Lan tức giận mà còn nghĩ cho mình thì cảm động, vội nói:

- Công chúa yên tâm, không ai biết chuyện này hết, giờ Vương phủ là ta làm chủ, đều là người của ta.

Tương Nhược Lan nhìn bọn họ một cái, xoay người rời đi.

Phía sau truyền đến tiếng Cận Thiệu Khang vội vàng:

- Nhược Lan, nàng thật sự ghét ta như vậy sao, nàng không muốn biết vì sao ta muốn gặp nàng

Sự đau đớn trong giọng nói khiến Tương Nhược Lan bất tri bất giác dừng bước.

Cận Yên Nhiên thấy vậy vội tới kéo Tương Nhược Lan đi vào sương phòng:

- Công chúa, cũng đã tới đây, không bằng nghe xem ca ca ta nói gì, ngươi xem như nể tình bọn trẻ được không?

Cận Yên Nhiên thấy Tương Nhược Lan không nói gì thì xoay người rời đi, đóng cửa sương phòng lại, ra ngoài sai hạ nhân trông coi cẩn thận, không cho ai tới gần

Trong sương phòng

Tương Nhược Lan đứng gần cửa, cúi đầu không nói. Cận Thiệu Khang đến gần nàng khoảng chừng một thước thì dừng lại

- Nhược Lan, nàng đừng tức giận, ta cũng là vội vả nên mới bày ra hạ sách này. Bất kể đến phủ công chúa hay nữ bệnh quán nàng cũng không chịu gặp ta, ta cũng không thể chặn đường nàng được.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn lo lắng thì lòng mềm nhũn:

- Hầu gia, ngươi muốn nói gì với ta?

Mỗi lần đến gần hắn, lòng nàng luôn xao động nên nàng mới tránh hắn.

Bây giờ cho dù nàng tha thứ cho hắn bọn họ cũng không thể ở bên nhau. Hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách phá hoại bọn họ. Không thể lại xin Thái hậu, lần trước Thái hậu thu nàng làm nghĩa nữ mà mẫu tử bọn họ đã có chút khoảng cách. Thái hậu dù không nói nhưng Tương Nhược Lan nhận ra bà rất buồn rầu. Sao nàng có thể vì bản thân mà làm khó Thái hậu

Cũng tốt, nhân dịp này làm cho hắn hết hi vọng thôi

Cũng tự cắt đứt hi vọng của chính mình

Cận Thiệu Khang đến gần vài bước, hơi tới bên nàng, hơi thở nam tính quen thuộc của hắn lảng lẽ vây quanh nàng

- Nhược Lan, ta nghe nói, Tả đô đốc đã cầu hôn với Thái hậu, ta muốn biết nàng nghĩ sao?

Tương Nhược Lan thoáng xoay người:

- Hầu gia thật buồn cười, ta nghĩ gì nào có liên quan đến Hầu gia? Hầu gia đừng quên, chúng ta không còn quan hệ gì nữa

Thái độ lạnh lùng của nàng khiến Cận Thiệu Khang tức giận, bất tri bất giác cao giọng:

- Sao lại không liên quan? Từ khi biết chuyện này, không ngày nào ta thấy an ổn, Nhược Lan, nàng biết rõ rằng ta vẫn luôn chờ nàng.

- Vậy Hầu gia...

Tương Nhược Lan nhìn thẳng vào hắn:

- Người đừng đợi ta nữa, người biết ta rồi đó, nếu ta sẽ quay lại thì lúc đầu ta đã chẳng bỏ đi.

Lời này Tương Nhược Lan không phải chưa từng nói nhưng giờ phút này nói ra khiến hắn bị đá kích vô cùng:

- Ý nàng là, nàng sẽ lấy Tả đô đốc?

Tương Nhược Lan chớp mắt:

- Ta nói rồi, cái đó không liên quan đến người, sau này Hầu gia lấy thê tử, nhất định ta sẽ không can thiệp.

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy tim như bị đâm thủng, đau đớn vô cùng. Hắn kích động cầm tay Tương Nhược Lan:

- Nhược Lan, đừng nên lấy ai khác...

Tương Nhược Lan gỡ tay hắn, xoay người bỏ đi.

Cận Thiệu Khang nhìn bóng lưng nàng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy

Thời gian tiếp đó, Cận Thiệu Khang không tới tìm Tương Nhược Lan, Tương Nhược Lan tưởng rằng hắn đã hết hi vọng với mình. Rõ ràng là kết quả nàng chờ đợi nhưng lại không hề thấy vui vẻ. Nhưng nàng biết đây là kết quả tốt nhất, có lẽ không lâu sau, Cận Thiệu Khang sẽ lấy thê tử, bọn họ hoàn toàn chấm dứt, sau này hai người có cuộc sống riêng, hắn sẽ không vì mình mà bị Hoàng thượng chán ghét. Hắn sẽ tìm được một thê tử thích hợp với hắn, sẽ không lăm yêu cầu như nàng, hắn có thể thoải mái mà sống. Còn nàng, cứ như mọi thứ đã định, bình tĩnh mà sống, làm chuyện nàng muốn làm

Đồng thời, tuyên tử tiến hành, lần này, Cảnh Tuyên Đế không nạp thêm nhiều phi tần nhưng tứ hôn cho không ít quan lại.

Trong tất cả ý chỉ tứ hôn, khiến mọi người ngạc nhiên là Cảnh Tuyên Đế lại đem một nữ nhi của một võ tướng cho Tả đô đốc, Tả đô đốc không phải muốn lấy công chúa? Sao lại bị tứ hôn? Nhất thời, mọi người không đoán nổi ý tứ của Hoàng thượng.

Tả đô đốc nhận được thánh chỉ tứ hôn rồi, sắc mặt đại biến, lúc này định tiến cung hỏi cho ra lẽ nhưng Đồng Tử Hằng vội kéo gã lại:

- Đó là thánh chỉ, người hỏi cái gì nữa, ngoài tạ ơn ra thì đừng nói gì, những gì người có được hôm nay đều là xương máu, đừng vì một nữ nhân mà phá hủy.

Tả Bá Xương dần dần tỉnh táo lại, hắn quỳ xuống, tiếp nhận thánh chỉ, khấu đầu tạ ơn

Tin tức truyền tới Hầu phủ, Cận Thiệu Khang còn chưa kịp mừng thì Hoàng công công đem thánh chỉ tứ hôn đến cửa

Cận Thiệu Khang và thái phu nhân quỳ ở đó, nghe Hoàng công công đọc thánh chỉ xong, hai người đều cứng đờ người. Hoàng công công cười nói với Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, tiếp chỉ

Thái phu nhân thấy con ngẩn người, chậm chạp không tiếp thánh chỉ, kéo kéo ống tay áo hắn, thấp giọng nói:

- Hầu gia, đó là thánh chỉ, mau tiếp chỉ ngàn vạn lần không thể làm loạn

Cận Thiệu Khang đột nhiên đứng lên, lướt qua Hoàng công công chạy đi. Mặt thái phu nhân đại biến, vội hô lớn:

- Hầu gia, mau quay lại, không thể kháng chỉ

Nhưng Cận Thiệu Khang dường như không nghe thấy, chỉ chốc lát đã chạy ra cửa. Thái phu nhân chỉ thấy như trời rung đất chuyển, Liễu Nguyệt ở bên vội đỡ lấy bà, sắc mặt thái phu nhân trắng bệch, chỉ về phía cửa lớn, vội nói:

- Mau, mau báo chuyện này cho công chúa.

Liễu Nguyệt gật đầu, cho người đem việc này hỏa tốc báo cho Tương Nhược Lan

- Tứ hôn?

Tương Nhược Lan nghe Ánh Tuyết nói mà như ngây người

Thì ra hoàng đế nói là thật, hẳn luôn có cách cản trở nàng...

Ánh Tuyết hoảng đến toát mồ hôi:

- Công chúa, bây giờ quan trọng là Hầu gia không tiếp chi, hẳn đã tiến cung rồi. Công chúa, đây là kháng chi, thái phu nhân hoàng hốt phát điên rồi, công chúa, người mau vào cung xem sao.

Nghe đến đó, lưng Trương Nhược Lan lập tức chảy ra mồ hôi lạnh...

Đồ ngọc này... sẽ không là... sẽ không là...

Trương Nhược Lan lập tức xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Ta Rất Vui

Dường tâm điện

Cảnh tuyên đế ngồi ngay ngắn sau ngự án, từ cao nhìn xuống Cận Thiệu Khang đang quỳ, nhàn nhạt cười nói:

- Không biết An Viễn hầu nóng lòng cầu kiến trẫm là có chuyện gì?

Khỏe miệng hẳn cười đắc thắng, đương nhiên hẳn biết vì sao Cận Thiệu Khang đến. Nhưng Cận Thiệu Khang tưởng rằng hẳn sẽ thu hồi thánh mệnh? Hẳn hao hết tâm tư cũng không có được nàng thì sao trở mặt để nàng tới bên người khác? Dù hẳn không thể có được nàng thì cũng đừng ai mong có được nàng

Tất cả những nam nhân mơ tưởng Nhược Lan hẳn sẽ làm cho bọn họ không còn tư cách đó.

Những thứ này quá dễ dàng với hẳn.

Nhược Lan, cả đời này, nàng cứ ở bên ta mà thôi, ở nơi ta có thể thấy nàng, đừng hòng đi đâu.

Cận Thiệu Khang nghe Cảnh Tuyên Đế hỏi vậy thì dập đầu thật sâu:

- Hoàng thượng, vi thần xin Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn. Vi thần biết đây là ân sủng của Hoàng thượng nhưng trong lòng vi thần ngoài Nhược Lan thì không có ai khác. Cả đời này vi thần sẽ không lấy nữ nhân khác, vẫn xin Hoàng thượng nể cho tâm ý này của vi thần

Cảnh tuyên đế cười lạnh một tiếng, sắc mặt không đổi:

- An Viễn hầu, Lâm gia tiểu thư bất luận về gia thế hay tướng mạo đều xứng với người, đây chính là kim ngọc lương duyên, trẫm ban cho người, người không nên cô phụ ý tốt của trẫm

- Vi thần biết Lâm gia tiểu thư rất tốt nhưng chính là vì như thế vi thần mới không muốn làm hại một cô nương tốt như vậy. Vẫn xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh

Giọng Cận Thiệu Khang không cao nhưng vô cùng kiên quyết.

Cảnh tuyên đế không khỏi cao giọng:

- Thánh chỉ đã ban, An Viễn hầu muốn kháng chi?

Cận Thiệu Khang nghe ra sự tức giận trong giọng Cảnh Tuyên Đế, đổi là trước đây hẳn sẽ không phản kháng bởi vì hẳn biết kết quả khi đối nghịch với hoàng quyền là như thế nào. Cho nên trước kia, hoàng đế tứ hôn Trương Nhược Lan cho hẳn hay ban Thanh Đại cho hẳn thì dù không muốn nhưng hẳn vẫn tiếp chi. Nhưng hẳn biết, nếu giờ hẳn tiếp chi thì hẳn vĩnh viễn không còn cơ hội với Nhược Lan. Hậu quả khi kháng chi rất nghiêm trọng nhưng nghĩ đến việc vĩnh viễn mất đi nàng, hẳn lại có dũng khí để đối mặt.

Hắn ngẩng đầu nhìn Cảnh tuyên đế, sắc mặt nghiêm túc không hề sợ hãi:

- Hoàng thượng, vì thần không muốn kháng chỉ nhưng vì thật thật sự không thể làm theo mong muốn của Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh.

Cảnh tuyên đế giận dữ, vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Cận Thiệu Khang:

- Cận Thiệu Khang, ngươi ý vào trước kia lập công lớn mà không coi trọng gì, dám công nhiên kháng chỉ, ngươi có biết sẽ có hậu quả gì không?

Cận Thiệu Khang cúi người nhưng vẫn kiên quyết nói:

- Vì thần không dám, vì thần không dám coi rẻ thánh ý, Hoàng thượng...

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, ánh mắt khẩn thiết, giọng nói thành thật:

- Vì thần và Hoàng thượng có thể nói là cùng nhau lớn lên, Hoàng thượng hẳn là người hiểu rõ vì thần nhất. Vì thần vô tình mạo phạm Hoàng thượng nhưng vì thần rất coi trọng thứ gì, bất luận thế nào cũng không muốn mất đi. Xin Hoàng thượng niệm tình cũ mà tha cho vì thần, thu hồi thánh mệnh

Những lời thành thật của Cận Thiệu Khang làm cho Cảnh Tuyên Đế nhớ lại lúc cùng hắn chơi đùa, bất luận thế nào hắn luôn là người đầu tiên ủng hộ mình, bảo vệ mình. Vừa nghĩ tới đó, Cảnh Tuyên Đế không khỏi có chút do dự nhưng sự do dự này nhanh chóng bị sự đố kỵ đè ép.

Hắn nhìn An Viễn hầu lạnh lùng nói

- Thánh chỉ của trẫm không phải là trò chơi trẻ con, há nói thu hồi sẽ thu hồi. An Viễn hầu, ngươi không cần nói gì nữa, tiếp chỉ rồi chuẩn bị hôn sự đi thôi. Niệm tình quá khứ ngươi có công, tội bất kính hôm nay trẫm sẽ không truy cứu, đi đi.

Cận Thiệu Khang vẫn quỳ gối ở đó, hắn ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, chậm rãi nói:

- Vì thần tuyệt sẽ không lấy nữ nhân khác

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trầm xuống

Sao? Không chịu buông tha Trương Nhược Lan? Nữ nhân ta không có được thì ngươi mong có được sao?

Khi Cảnh Tuyên Đế tứ hôn cho Cận Thiệu Khang chỉ là đề phòng, người hắn thực sự đề phòng là Tà Bá Xương chứ không phải Cận Thiệu Khang. Hắn biết tính cách Trương Nhược Lan, nàng sẽ không bỏ qua được chuyện của Thanh Đại, không thể nào trở lại bên Cận Thiệu Khang. Hắn tứ hôn chỉ là để an tâm hơn mà thôi.

Nhưng giờ thấy thái độ của Cận Thiệu Khang kiên quyết như thế thì không khỏi chột dạ. Năm đó xảy ra chuyện gì hắn rõ hơn ai hết, hắn đột nhiên rất sợ hãi, sự cổ chấp của Cận Thiệu Khang một ngày nào đó sẽ làm Trương Nhược Lan cảm động, nàng sẽ trở về bên Cận Thiệu Khang.

Như thế, hắn càng kiên định tứ hôn, Cận Thiệu Khang không thể không lấy nữ nhân khác

Hắn nhìn Cận Thiệu Khang, âm trầm nói:

- Cận Thiệu Khang, ngươi thật sự nghĩ trẫm không dám xử trí ngươi? Giờ ngươi chỉ có hai đường, một là tiếp chỉ thành hôn, hai là...

Cảnh tuyên đế cười lạnh hai tiếng:

- Hậu quả kháng chỉ nghiêm trọng thế nào ngươi hẳn là rất rõ ràng, năm đó ngươi cứu tử nhất sinh mới có được địa vị này, chẳng lẽ tính mạng cũng không quan trọng bằng một nữ nhân

Cận Thiệu Khang nghe vậy thì hơi biến sắc, ý tứ của Cảnh Tuyên Đế rất rõ ràng. Nếu kháng chỉ, hắn tuyệt sẽ không nương tay... hậu quả nghiêm trọng nhất là sẽ mất đi mọi thứ, kể cả tính mạng.

Còn tưởng nhờ vào phụ hầu và giao tình trước kia, hắn chân thành cầu xin, Hoàng thượng sẽ thay đổi nhưng không ngờ thái độ Hoàng thượng lại kiên quyết như vậy

Chẳng lẽ hắn phải thuận theo?

Thuận theo có thể giữ được mạng nhưng nhất định sẽ mất đi Nhược Lan. Phản đối có lẽ sẽ mất đi mọi thứ, cũng không nhất định có được Nhược Lan. Lý trí nói cho hắn thuận theo mới là con đường đúng, phản đối hoàng quyền không bao giờ có kết quả tốt nhưng...

Hắn dập đầu, bình tĩnh nói:

- Thần tuyệt sẽ không lấy nữ tử khác.

Trong lòng Cảnh Tuyên Đế bốc hỏa, hắn cầm chén bạch ngọc trên ngự án ném về phía Cận Thiệu Khang, xoảng một tiếng, chén ngọc vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ, rơi khắp nơi. Nhưng Cận Thiệu Khang vẫn bất động quỳ đó nhưng không bị ảnh hưởng bởi sự tức giận của hắn.

Cảnh Tuyên Đế càng giận, đang chuẩn bị xử trí Cận Thiệu Khang thì lúc này Hoàng Quý đi vào:

- Hoàng thượng, Hòa Thuận công chúa cầu kiến

Cận Thiệu Khang toàn thân chấn động, khuôn mặt tuấn mỹ vừa vui mừng vừa sợ hãi, ánh mắt này như cây đao đâm vào lòng Cảnh Tuyên Đế.

Cảnh tuyên đế hung hăng trừng mắt nhìn Cận Thiệu Khang ở dưới, nghiêng răng nói:

- Tuyên vào

Tương Nhượng Lan vừa vào đại điện đã thấy dưới đất có chén ngọc vỡ nát và ánh mắt âm ngoan của Cảnh Tuyên Đế, nàng cố gắng giữ bình tĩnh nhưng lòng kinh hoàng vô cùng

Nàng hành lễ với Cảnh Tuyên Đế.

Từ sau khi Tương Nhượng Lan tiến vào, tâm tình Cảnh Tuyên Đế hơi hòa hoãn lại, hất lại ngai xuống

- Công chúa đến đây là có việc gì.

Tương Nhượng Lan hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói:

- Khi này tới thỉnh an Thái hậu, tiện đường đến thăm hoàng huynh

Nghe được hai chữ “hoàng huynh” mắt Cảnh Tuyên Đế hơi nhú lại

Thăm hán? trước nàng thường xuyên tới Từ trữ cung, có khi nào chủ động tới thăm hán. Nàng tưởng rằng hán không biết nàng tới là vì Cận Thiệu Khang?

Hán chăm chú nhìn Tương Nhượng Lan, ánh mắt âm trầm

Nhượng Lan, cho tới giờ nàng vẫn lo lắng cho hán sao?

Tương Nhượng Lan nhìn thấy ánh mắt Cảnh Tuyên Đế mà lạnh cả người. Sau đó, nàng quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cười nói:

- Không ngờ Hầu gia cũng ở đây, nghe nói Hầu gia có chuyện vui, thật rất đáng mừng, bản cung chúc mừng Hầu gia trước.

Nàng cười khanh khách nhìn hán, giọng nói thoải mái, chúc mừng thật tự nhiên

Nhìn cảnh trước mắt chắc chắn Cận Thiệu Khang kháng chỉ, Cảnh Tuyên Đế là dạng người gì nàng hiểu rõ nhất, nhưng lần này tứ hôn không phải là vì lòng tốt, nếu Cận Thiệu Khang kháng chỉ, chỉ sợ thực sự mang họa vào người.

Cảnh Tuyên Đế không chịu thương lượng, hán là kẻ điên, một kẻ điên nắm quyền lớn. Cận Thiệu Khang sao có thể đầu lại hán

Cách giải quyết duy nhất là hán phải tiếp chỉ thành hôn, không thể để hán cứ cố chấp như vậy nếu không sẽ là hại hán.

Cảnh tuyên đế vốn tưởng rằng Tương Nhượng Lan tới cầu tình cho Cận Thiệu Khang nhưng không ngờ nàng nói những lời này, lòng cũng thoải mái hơn nhiều

Nàng có thể nói ra những lời này có thể thấy nàng đã không cần hán nữa. Cũng đúng, Cận Thiệu Khang làm chuyện khiến nàng đau đớn như vậy, sao nàng còn phải tiếp nhận hán.

Cảnh tuyên đế mỉm cười, nhìn về phía Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, ngay cả công chúa cũng chúc mừng ngươi, ngươi không cảm thấy sự kiên trì của ngươi rất nực cười? Lâm gia tiểu thư rất tốt, ngươi thấy nhất định sẽ thích, trăm sẽ không bạc đãi ngươi

Cận Thiệu Khang chậm rãi đứng thẳng lưng, từ từ xoay người nhìn Tương Nhượng Lan, đôi mắt nâu sáng bừng, hán lạnh lạnh nhìn nàng, ánh mắt như tiến sâu vào lòng nàng, nhìn thấu lòng nàng.

Tương Nhượng Lan thấy vật mà chột dạ, bất tri bất giác cúi đầu

- Chỉ chi tứ hôn của Hoàng thượng vừa mới tới Hầu phủ, công chúa sao biết chuyện này?

Trước đó hán không hề nghe phong thanh tin gì, có thể thấy Hoàng thượng cũng không hề nói ra chuyện này cho ai, sao nàng lại biết?

Đương nhiên là người của Hầu phủ nói cho nàng, có lẽ mẫu thân lo lắng nên mời nàng đến xem, mà nàng vội tới đây...

Còn có cái gì để nói, những câu nói vô tình của nàng nhưng những hành động đó lại không thể che dấu được tâm tình của nàng

Tương Nhược Lan nhất thời tắc lại, mặt hơi ửng hồng:

- Ta... ta... ta nghe

Cận Thiệu Khang lắc đầu, dịu dàng cắt lời nàng:

- Nhược Lan, không cần nói gì cả, ta tin tưởng những gì ta thấy, cũng tin vào cảm nhận của mình

Hắn nhìn nàng, mỉm cười, ánh mắt nhu hòa như ánh trăng tháng ba

- Cho dù vĩnh viễn nàng không than thứ, không tiếp nhận ta, nhưng ta biết, nàng vẫn quan tâm đến ta như trước, ta rất vui.

Những lời này, nếu là bình thường Cận Thiệu Khang tuyệt sẽ không nói trước mặt kẻ thứ ba. Nhưng bây giờ, hắn hi vọng Hoàng thượng có thể hiểu được tâm ý của hắn, cho nên hắn nói ra trước mặt Cảnh Tuyên Đế.

Tương Nhược Lan môi giật giật, nàng biết, nàng phải nói "ta không cần người cũng không quan tâm đến người, phải nói những lời khiến hắn hết hi vọng, để hắn tiếp chỉ mới là đúng nhưng nhìn vào mắt hắn, nàng không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Điều Là Ta Sai

Trong lòng Tương Nhược Lan chưa xót vô cùng, nhưng nàng biết, trước mặt Hoàng thượng nàng càng quan tâm Cận Thiệu Khang thì hắn càng nguy hiểm

- Hầu gia...

Nàng nhìn Cận Thiệu Khang, nhẹ nhàng nói:

- Không sai, quả là thái phu nhân bảo ta tiến cung xem nhưng đó cũng chẳng phải vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì người vẫn là phụ thân của bọn nhỏ, bất kể thế nào ta cũng không thể trở mặt nhìn người mắc sai lầm

Cảnh Tuyên Đế chăm chú nhìn Tương Nhược Lan, mắt không chớp lấy một lần

- Hầu gia, không chỉ là người không buông được kí ức đó, ta cũng không buông được. Khi tình mộng, ta nhớ lại từng chút từng chút một.

Tương Nhược Lan nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói mềm nhẹ, ánh mắt nàng nói cho hắn, những lời nàng nói bây giờ đều là từ đáy lòng, không chút dối trá

- Nhưng... chúng ta không thể quay về được nữa...

Giọng nói của nàng có chút thê lương

- Quá khứ dù đẹp thì cũng đã là quá khứ, chúng ta chỉ có quá khứ, không có hiện tại mà càng không có tương lai, Hầu gia, đừng nên cố chấp nữa. Đừng vì quá khứ mà buông tha tương lai chính mình. Vị Lâm tiểu thư kia có lẽ còn thích hợp với người hơn, người và nàng ấy ở bên nhau có lẽ còn vui vẻ hơn, Hầu gia, đừng kháng chỉ, đừng làm thái phu nhân và bọn trẻ lo lắng vì người

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng cười cười, cúi đầu, một lát sau hắn mới khẽ nói:

- Đúng vậy, có lẽ nữ tử khác còn thích hợp với ta hơn nàng, ai mà biết được? Nhưng đó là chuyện tương lai, ta không nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ biết bây giờ....

Hắn nhìn nàng:

- Ta bây giờ không có cách nào để lấy bất kì ai khác, cho dù nữ tử đó vô cùng hoàn mỹ nhưng ta không có cách nào. Nhược Lan, ta nói rồi, nàng không cần xen vào chuyện này, mọi thứ ta làm bây giờ không phải vì muốn nàng quay trở lại bên ta, ta biết nàng không thể tha thứ cho ta nhưng ta chỉ là muốn duy trì ý nghĩ của bản thân, chỉ cần ta không lấy ai khác thì chúng ta còn có chút hi vọng. Ta không muốn dù chỉ là chút hi vọng, chút suy nghĩ đó cũng không thể. Nàng có thể cả đời không để ý đến ta, không sao, ta sẽ chỉ ở một bên nhìn nàng, ta không muốn ngay cả tư cách đó cũng mất...

- Từ nhỏ phụ hầu đã dạy ta rằng phải trung quân ái quốc, phải hiếu thuận với song thân, ta biết ta không nên kháng chỉ, không nên làm thái phu nhân và bọn trẻ lo lắng, từ nhỏ đến lớn ta vẫn luôn nghe lời phụ hầu dạy bảo, trung quy trung củ không dám làm sai. Nhưng lần này, ta không muốn nghĩ nhiều như vậy, ta muốn được làm theo bản thân...

Tương Nhượng Lan vội quay đi, nàng dùng hết sức để khống chế bản thân nhưng vẫn không tự chủ được mà đỏ bừng mắt. Nàng len lén lau nước mắt, vì quay lưng về phía Cận Thiệu Khang nên Cận Thiệu Khang không thấy nàng khóc nhưng Cảnh Tuyên Đế lại nhìn rất rõ ràng

Lòng ghen tỵ của Cảnh Tuyên Đế dâng cao, nhất thời mất đi bình tĩnh, hắn đứng lên, chỉ về phía Cận Thiệu Khang cười lạnh:

- Cận Thiệu Khang, ngươi nói dễ nghe thật, nếu ngươi thích Nhượng Lan như vậy thì lúc đầu đã không phản bội nàng, ngươi cho rằng Nhượng Lan còn có thể tin tưởng ngươi? Trẫm cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không trở về tiếp chỉ thì đừng trách trẫm phạt ngươi tội đại bất kính

Tương Nhượng Lan lo lắng nhìn Cận Thiệu Khang:

- Hầu gia, kháng chỉ hậu quả rất nghiêm trọng, đừng làm chuyện điên rồ

Cận Thiệu Khang không nhìn nàng, hắn đập đầu với Cảnh Tuyên Đế:

- Vãn xin Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ

Cảnh Tuyên Đế nhìn bọn họ, tức giận đến phát run, lập tức quát lớn:

- Ngươi đầu, áp giải An Viễn hầu vào thiên lao

Cận Thiệu Khang mặt không biến sắc nhưng mặt Tương Nhượng Lan trắng bệch lại, nhất thời rối loạn, nàng quỳ xuống:

- Hoàng thượng bớt giận, ngươi không thể làm như vậy được.

Nghe Tương Nhượng Lan cầu xin cho Cảnh Tuyên Đế, lửa ghen trong lòng hắn càng lớn, hắn trừng mắt nhìn Tương Nhượng Lan, hai mắt đỏ bừng, không để ý gì cả mà hét lớn:

- Tại sao ta không thể làm như vậy, Nhượng Lan, đến giờ nàng còn giúp hắn, đến giờ nàng còn để ý đến hắn, hắn đã làm gì chẳng lẽ nàng quên rồi.

- Ngươi đã làm gì chẳng lẽ ngươi cũng đã quên? Ngươi vẫn muốn thao túng mọi thứ, đến giờ cũng không buông tha hắn

Thấy Cận Thiệu Khang nguy hiểm, Tương Nhượng Lan cũng không nhịn được, nàng hét lớn với Cảnh Tuyên Đế.

Cảnh Tuyên Đế vỗ ngực án, hắn tức giận đi về phía Tương Nhượng Lan, cách nàng chừng một thước thì dừng lại, chỉ vào nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nàng nói thêm một từ nữa ta lập tức hạ lệnh chém hắn

Tương Nhượng Lan căm tức nhìn hắn, nước mắt rơi xuống:

- Ngươi... rốt cuộc ngươi muốn bức ta tới khi nào?

Thấy nàng khóc, Cảnh Tuyên Đế buông tay xuống, nắm chặt bàn tay thành quyền

Cận Thiệu Khang ở bên hoảng sợ nhìn bọn họ, nhất thời không thể tin được những gì mình đã nghe, nhìn thấy

Lúc này, hai Cẩm vệ quân đi vào, áp giải Cận Thiệu Khang đi, ánh mắt Tương Nhượng Lan nhìn theo hắn, sự lo lắng hiện rõ trong mắt. Nàng quay đầu nắm long bào Cảnh Tuyên Đế, khẩn cầu nói:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng...

Cảnh Tuyên Đế lui ra phía sau hai bước, kéo trường bào, lãnh đạm nói:

- Không phải ta không cho hắn cơ hội, đây là hắn tự tìm, đừng trách ta.

Nói xong đi ra khỏi Dưỡng tâm điện.

Tương Nhượng Lan vốn định tìm thái hậu nhờ thái hậu cầu xin nhưng khi tình tảo lại thì bỏ quyết định này. Bởi vì Cận Thiệu Khang quả thực đã kháng chỉ, thái hậu cũng không tiện can dự. Hơn nữa để thái hậu cầu tình càng khiến mẫu tử bọn họ mâu thuẫn. Tương Nhượng Lan không muốn làm khó thái hậu nữa.

Nhưng cũng may hoàng đế mới chỉ giam hắn lại chứ chưa xử trí gì. Tương Nhượng Lan nghĩ, Cận Thiệu Khang đã lập nhiều công lớn cho triều đình, tin chắc quần thần sẽ cũng cầu xin cho hắn.

Tương Nhượng Lan hoảng hốt trở về phủ công chúa, Ánh Tuyết vì được thái phu nhân dặn dò mà ở lại chờ tin. Tương Nhượng Lan thấy nàng thì kể

chuyện Cận Thiệu Khang kháng chỉ bị hoàng đế giam giữ lại. Nàng nghĩ, giờ Cận Yên Nhiên được sủng, Trữ vương cầu xin với hoàng đế chắc sẽ có chút tác dụng.

Ánh Tuyết nhận được tin thì hoảng hốt trở về, không lâu sau, thái phu nhân và vài nha hoàn khác tìm tới cửa.

Thái phu nhân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng, vừa thấy Trương Nhược Lan thì xông tới, giơ tay tát nàng một bạt tai. Cũng may nha hoàn ở bên kịp thời xông tới cản bà lại:

- Làm càn, dám vô lễ với công chúa.

Thái phu nhân đứng cách đám nha hoàn chỉ vào Trương Nhược Lan mắng to:

- Đều là người hại Hắc gia thành như vậy, người là đồ đàn bà độc ác, giờ người vui vẻ, hài lòng chưa. Con ta đối với người tốt như vậy mà người nhẫn tâm đẩy hấn đến nước này... hấn chờ người năm năm, vì người mà không lấy thế nạp thiếp nhưng người vẫn không chịu quay lại. Giờ hấn vì người mà dám kháng chỉ, Trương Nhược Lan, có phải người rất đặc ý không.

Sắc mặt Trương Nhược Lan trắng bệch không nói gì

Thái phu nhân vừa tức vừa vội, nói xong thì lập tức hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, thái phu nhân phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, Trương Nhược Lan đang chăm chú cho bà

Nhìn thấy thái phu nhân tỉnh lại, Trương Nhược Lan thở dài một hơi:

- Thái phu nhân, người tỉnh lại là tốt rồi, người đã hôn mê hơn hai canh giờ

Bên người có người nói:

- Làm tỷ tử ta rất lo lắng

Thái phu nhân quay đầu nhìn lại, nhận ra đó là nghĩa muội Tử San của Trương Nhược Lan.

Thái phu nhân hừ nhẹ một tiếng:

- Ta chết đi rồi chẳng phải người càng vui sao

Trương Nhược Lan thu dọn ngân châm trong tay, sau đó đi tới trước giường quỳ xuống. Thái phu nhân cả kinh ngồi dậy. Bà biết tính tình Trương Nhược Lan quật cường, tuyệt đối không dễ dàng gì xuống nước trước mặt mình

- Người làm gì vậy?

Trương Nhược Lan cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Mọi thứ đều là ta sai rồi, là ta quá ích kỷ, ngay từ đầu ta không nên trêu chọc hấn. Ta vì bản thân được thoải mái mà không nhìn đến trở ngại giữa chúng ta, chấp nhận ở bên hấn. Sau này xảy ra chuyện, ta cũng chỉ để ý nỗi đau của mình mà rồi bỏ hấn. Mọi thứ đều là sai lầm của ta, thái phu nhân, người mắng rất đúng, ta là nữ nhân ác độc

Trương Nhược Lan khóc.

Nhìn nàng, thái phu nhân đột nhiên đau đớn, bà bưng mặt, khóc òa như một đứa trẻ

- Không, không phải là người sai, là ta sai, là ta sai. Ta biết rõ hấn thích người như vậy, ta biết rõ trong lòng hấn người quan trọng thế nào, nhưng ta lại sợ hấn coi người quan trọng hơn ta, ta mới cứng rắn ép hấn tiếp nhận Thanh Đại. Ta biết rõ người nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện đó. Nếu không phải ra các người nhất định sẽ rất tốt, người và bọn trẻ không phải lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, giờ hấn bị như thế này đều là ta sai, đều là ta sai... (giờ mới ăn năn xaooooooooo)

Thái phu nhân khóc nước mắt, nước mắt chảy qua kẽ tay...

Nha hoàn bên cạnh cũng lau nước mắt. Tử San thấy vậy thì sai đám nha hoàn đi ra ngoài, để bọn họ ở trong lòng.

Trương Nhược Lan tiến lên, ôm thái phu nhân khóc nói:

- Thái phu nhân yên tâm, ta nhất định không để Thiệu Khang xảy ra chuyện gì, nhất định ta sẽ làm cho hấn được bình an quay lại

Thái phu nhân vuốt tóc nàng, nghẹn ngào nói:

- Trong lòng hấn, người còn quan trọng hơn bản thân hấn, người dù là công chúa nhưng cũng không phải là ruột thịt với Hoàng thượng. Người đừng vì chuyện này mà chọc giận Hoàng thượng, nếu người vì hấn mà xảy ra chuyện gì thì Hắc gia làm sao bây giờ? Người yên tâm, ta đã cho người nói chuyện

này với Yên Nhiên, Yên Nhiên nhất định sẽ xin Trữ vương ra mặt. Trữ vương và Hoàng thượng tình huynh đệ thân thiết, nhất định Hoàng thượng sẽ nể mặt.

Tương Nhượng Lan gật đầu, nàng vươn tay nắm tay thái phu nhân. Thái phu nhân run lên, cầm lại tay nàng. Giờ đây vì lo lắng cho Cận Thiệu Khang, hai người quên đi những ân oán trước kia, đồng lòng chung sức

- Nhượng Lan, nếu Hầu gia có thể tránh được kiếp này, người trở về đi, sau này ta sẽ không xen vào chuyện của các người nữa, các người muốn thế nào thì làm thế đó. Trước kia dù bên ngoài ta không vừa ý với người nhưng ta biết người là con dâu tốt không thể tìm được, người coi như là vì bọn trẻ mà quay lại đi.

Tương Nhượng Lan nước mắt không ngừng, khi nàng biết hấn thà kháng chỉ cũng không muốn lấy nữ nhân khác nàng đã mềm lòng, quan niệm của bọn họ có khác nhau nhưng nàng tin rằng, trải qua lần này, bọn họ nhất định sẽ càng thêm cố gắng, càng thêm tin tưởng đối phương.

Nàng không nên vì chuyện còn chưa xảy ra trong tương lai mà bỏ qua hiện tại, nàng nên tin tưởng, chỉ cần bọn họ cùng cố gắng, tương lai sẽ nằm trong tay bọn họ

Nhưng... nàng biết rõ là đã quá muộn. Bây giờ, cho dù nàng muốn trở lại cũng đã không còn cơ hội nữa, chuyện lần này là minh chứng rõ nhất rằng Hoàng thượng nhất định sẽ không để nàng được toại nguyện. Muốn hấn bình an thì phải tránh xa hấn càng xa càng tốt.

Hôm sau, Tương Nhượng Lan đến thỉnh an thái hậu, vừa vào tới Từ trữ cung, Diệp cô cô đã kéo nàng sang một bên, nhỏ giọng nói:

- Công chúa, sáng nay thái hậu cãi nhau với Hoàng thượng.

Tương Nhượng Lan vừa nghe đã hiểu:

- Là chuyện An Viễn hầu?

- Đúng thế, thái hậu bảo Hoàng thượng thả An Viễn hầu ra nhưng Hoàng thượng không đáp ứng, tức giận bỏ đi.

Tương Nhượng Lan trong lòng áy náy, đúng là vẫn phiền đến thái hậu

Tương Nhượng Lan đi vào thấy thái hậu ngồi trên giường buồn bực. Nhìn thấy Tương Nhượng Lan, thái hậu nói:

- Hôm nay ngay cả ai gia nói Hoàng thượng cũng không nghe.

Tương Nhượng Lan quỳ gối trước mặt thái hậu:

- Thái hậu, đừng vì Nhượng Lan mà tức giận với Hoàng thượng, chuyện này Nhượng Lan sẽ tự xử lý. Thái hậu đã làm rất nhiều cho Nhượng Lan, Nhượng Lan vô cùng cảm kích, không muốn thái hậu khó xử vì ta.

Thái hậu bước tới nắm tay nàng:

- Ta biết người là người hiểu chuyện, hiểu thuận, nhưng nếu ta không nhúng tay vào thì An Viễn hầu chỉ có hai con đường, một là lấy Lâm gia tiểu thư, hai là nhận tội kháng chỉ. Hai kết quả này ta biết người đều không muốn

Tương Nhượng Lan cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ cần hấn bình an là tốt rồi...

Thái hậu nói:

- Hoàng thượng dù có chấp nhưng không phải hôn quân, An Viễn hầu có công lớn, Hoàng thượng sẽ không quá đáng với hấn

Tương Nhượng Lan gật đầu, an tâm hơn một chút.

Tương Nhượng Lan rời khỏi Từ trữ cung, đến nữ y quán nhưng đến đó đã thấy Tả Bá Xương chờ ở cửa.

Tương Nhượng Lan đi tới, Tả Bá Xương hành lễ với nàng

Tương Nhượng Lan tâm tình không vui, miễn cưỡng cười:

- Ta nghe nói Tả đô đốc được thánh chỉ tứ hôn, chúc mừng đô đốc.

Tả Bá Xương cười khổ:

- Không phải ai cũng là An Viễn hầu, ta nhận được thánh chỉ thì cũng chỉ do dự một chút rồi vẫn quỳ xuống tạ ơn.

Tương Nhượng Lan cười:

- Người làm đúng lắm

Hốc mắt nàng đỏ bừng lên:

- Không phải ai cũng ngu ngốc như hấn

Tà Bá Xương nghiêm nghị nói:

- Nhưng không phải ai cũng có dũng khí như hấn, ít nhất, ta không có. Giờ ta mới hiểu vì sao công chúa không thích ta, từng ở với một người như An Viễn hầu, sao công chúa có thể để ý đến kẻ phạm phu tục tử như ta

Tương Nhượng Lan nói:

- Đô đốc cũng không phải là phạm phu tục tử, chỉ là người trong số mệnh của đô đốc không phải là ta, cho nên chúng ta không thể chung đường

- Số mệnh?

Tà đô đốc cười cười, vết sẹo ở khóe mắt dường như nhu hòa hơn:

- Cách nói này làm ta thoải mái hơn không ít

Hắn ngừng một hồi, lại nói:

- Ngày ấy ở miếu hội tại Bạch Mã tự, ta đi cầu nhân duyên, lúc ấy ta cầu được quẻ sâm tốt, ta cho rằng nhất định ta sẽ lấy được công chúa, thì ra Nguyệt lão đã sớm an bài

Giọng nói của hấn lộ ra chút mất mát.

- Sự an bài này nhất định là thích hợp nhất với người

Tà Bá Xương nhìn nàng một cái, sau đó ngẩng đầu, thờ sâu, sau đó hào hiệp cười:

- Nghe nói, tân nương của ta cũng là một vị tiểu thư tính tình mạnh mẽ, ta nghĩ hấn sẽ không kém người, ít nhất nàng nguyện ý gả cho mąż phu này

Tương Nhượng Lan cười gật đầu:

- Chắc chắn rồi

Tà Bá Xương cũng cười, lúc này, Tương Nhượng Lan đột nhiên nhớ ta Từ San từng nói “thật ra Tà đô đốc cười lên trông rất đẹp...” giờ mới phát hiện thì ra Từ San nói rất đúng

- Công chúa, ta sẽ cùng chúng thần viết tấu chương cầu xin cho An Viễn hầu, người đừng quá lo lắng.

Tà đô đốc nói xong câu này cũng không chờ nàng trả lời, liền xoay người đi. Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng khô ngô của hấn, đột nhiên ý thức rằng, thì ra không phải là Tà đô đốc không tốt mà chỉ là nàng không có tâm tư tìm hiểu chỗ tốt của hấn mà thôi

Nhưng sẽ có người biết hấn tốt, hi vọng tiểu thư kia có thể cho hấn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Phát Triển

Cận Thiệu Khang làm trong Binh bộ thị lang tới nay, ở trong triều cũng được lòng người, cho nên từ khi hấn bị bắt đến nay, những đại thần cầu xin cho hấn cũng không ít. Đương nhiên đó cũng là vì thái độ của Cảnh Tuyên Đế mơ hồ, hấn giam Cận Thiệu Khang nhưng chưa đưa ra cách xử trí Cận Thiệu Khang cho nên các đại thần đều đoán Hoàng thượng cũng không phải thực sự muốn làm khó hấn. Có lẽ chờ một cái thang để xuống đài, vì thế các đại thần đều dâng thang cho hoàng đế.

Hơn nữa, Trữ vương và Tà Bá Xương đều thay nhau đến xin với Hoàng thượng. Một là huynh đệ thân tín, một là người được hoàng đế coi trọng cho nên Cảnh Tuyên Đế cũng nguôi giận, hấn cho tin đồn ra ngoài, chỉ cần An Viễn hầu nhận thánh chỉ thì sẽ không truy cứu tội bất kính của hấn.

Các đại thần đều vừa lòng với kết quả này, dù sao, Hoàng thượng như vậy là đã rất nể tình rồi, cũng không thể ép Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn, như vậy còn đâu là thể diện của Hoàng thượng?

Vì vậy, các đại thần cử đại diện tới thiên lao khuyên bảo Cận Thiệu Khang, hi vọng hắn nhận thánh chỉ, đem chuyện lớn hóa nhỏ, quân thần lại hòa thuận.

- Nhưng nếu An Viễn hầu chịu tiếp chỉ thì lúc đầu đã không kháng chỉ

Thái hậu nói với Trương Nhược Lan.

Trương Nhược Lan ngồi bên thái hậu, ánh mắt mệt mỏi, sắc mặt tiêu tụy.

Quả thật như thái hậu nói, mấy ngày qua, bất kể là ai khuyên bảo hắn cũng không chịu tiếp chỉ. Mọi người cho rằng hắn không hài lòng với Lâm tiểu thư, ai nấy đều kể chỗ tốt của Lâm tiểu thư nhưng Cận Thiệu Khang chỉ nói:

- Không phải Lâm gia tiểu thư không tốt mà trong lòng ta chỉ có một mình công chúa, ta làm như vậy chẳng phải là cô phụ Lâm tiểu thư sao, nàng xứng đáng lấy một nam tử tốt hơn.

Lời vừa truyền ra, Lâm đại nhân vốn không vừa ý với Cận Thiệu Khang lấy lại được thể diện, cũng không tức giận hắn nữa. Đổi lại là hôn sự bình thường hắn sẽ quên đi, thành toàn cho Cận Thiệu Khang nhưng đây là hoàng mệnh, hắn chẳng có cách nào.

Nhưng cứ như vậy, những đại thần giúp Cận Thiệu Khang cũng dần mất nhiệt tình, bọn họ đương nhiên không thể đến yêu cầu Hoàng thượng. Cận Thiệu Khang cố chấp như vậy, bọn họ cũng chẳng có cách nào.

Thái hậu nói:

- Cứ như vậy, quân thần sẽ cho rằng Cận Thiệu Khang xử sự không đúng mực, chẳng biết tốt xấu, sau này dù Hoàng thượng muốn xử trí hắn cũng sẽ không cầu tình cho hắn nữa

Bà thờ dài:

- Mấy năm này, Hoàng thượng càng lúc càng giống tiên đế, rõ ràng là ép bức nhưng không ai có thể nói được gì.

Trương Nhược Lan nhìn thái hậu, đột nhiên hỏi:

- Thái hậu, nếu Hầu gia vẫn kháng chỉ, người thấy Hoàng thượng sẽ làm gì hắn?

Thái hậu yên lặng một hồi rồi khẽ nói:

- Cái hoàng mệnh là tội chết, nếu hoàng mệnh là chuyện đơn giản thì Hoàng thượng sao có thể cai quản được thiên hạ? Uy nghiêm của Hoàng thượng ở đâu. Nhưng An Viễn hầu từng có công, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó dung. Tước quan, đoạt vị là chắc chắn, còn lại phải xem ý Hoàng thượng...

Tước quan đoạt vị chỉ đổi lại lấy một ý niệm của hắn? Ý niệm này trả giá cũng quá đắt. Hoàng thượng cố chấp như vậy, mình không thể nào trở lại bên hắn, chẳng lẽ còn muốn hắn sống khổ cực

Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn cảm giác ở trên đời này không có người nào thực sự quan tâm đến mình, cho nên bất kể chuyện gì nàng đều tự quyết định, cho nên từ trước tới nay quyết định chuyện gì nàng cũng nghĩ đến mình đầu tiên

Nàng chỉ lo cho chính mình, bất kể là chuyện phát triển như thế này, chẳng lẽ nàng không có trách nhiệm? Nàng sẽ vui vẻ sao?

Lần này, nàng còn quan tâm cảm thụ của mình, lo lắng cho chính mình?

Hôm sau, Trương Nhược Lan tới Càn thanh cung cầu kiến Cảnh Tuyên Đế.

Nàng quỳ xuống, dập đầu trước mặt hắn.

Cảnh tuyên đế lạnh lùng nhìn nàng.

- Nhược Lan, nếu nàng tới cũng để cầu xin cho Cận Thiệu Khang thì ta khuyên nàng không cần nói gì, nàng nói không phải là giúp hắn mà là hại hắn.

Trương Nhược Lan như là không nghe hắn nói, đứng thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh nói:

- Hoàng thượng, xin người thu hồi thánh chỉ.

Lửa giận trong lòng Cảnh Tuyên Đế lại bốc lên, hắn nắm tay Trương Nhược Lan, kéo nàng tới, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nghiến răng nghiến lợi:

- Ta thu hồi thánh chỉ, sau đó, nàng trở lại bên hắn

Móng tay hần như bóp đến thịt nằng, tay không ngừng run rẩy.

- Không đòi nào! Hần nhỏ ra từng chữ.

Tương Nhượng Lan dường như không cảm nhận được đau đớn, cũng không cảm nhận được sự tức giận của hần, vẫn bình tĩnh như cũ, như người mất tri giác

- Hoàng thượng, khi người thu hồi thánh chỉ, Tương Nhượng Lan sẽ xuất gia trong Hoàng gia tự viện, cả đời này không thể lập gia đình

Giọng nằng rất nhẹ nhưng lại như một kích lớn đập vào lòng hần.

Cảnh Tuyên Đế sững sờ buông tay, hỏa khí trong lòng nháy mắt biến mất.

- Xuất..... Xuất gia... Giọng nói lộ rõ sự bất ngờ

Tương Nhượng Lan nhìn hần, chậm rãi nói:

- Đúng, ta sẽ cạo đầu đi tu, từ nay về sau sẽ chỉ lo chuyện nữ bệnh quán, không liên quan đến chuyện tình ái. Cho nên, Hoàng thượng không cần lo lắng ta sẽ lập gia đình, cũng không cần lo ta sẽ trở lại bên hần. Đã như vậy, thánh chỉ kia cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Hoàng thượng, niệm tình hần trung thành với người, sau này đừng làm khó hần nữa, hần lấy cũng được, không lấy cũng được, bất kể quyết định gì của hần cũng không liên quan đến ta.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tương Nhượng Lan, lòng Cảnh Tuyên Đế rất khó chịu, đây dù là thứ hần muốn nhưng...

- Vì hần nằng đúng là hi sinh hết thảy

Giọng nói của hần nặng mùi ghen tuông.

- Hoàng thượng, người còn lý do gì phản đối? Đây chẳng phải thứ người muốn? Người đừng làm khó hần nữa, những thương tổn người gây ra cho hần còn chưa đủ? Lúc đầu, người không thích ta, đẩy ta tới bên hần. Sau này thấy ta có chút thú vị thì nghĩ đủ cách phá hoại chúng ta. Giờ người còn định làm gì hần? Người muốn bức hần đến thể nào mới cam tâm?

Tương Nhượng Lan nhìn hần, ánh mắt lạnh lùng.

- Người là Hoàng thượng, người cao cao tại thượng, nắm trong tay mọi thứ, nhưng vì thế mà ngay cả lương tâm cũng mặc kệ? Hần làm gì có lỗi với người? Người thật sự muốn làm thương tổn hần thì mới thoải mái?

Dưới cái nhìn của nằng, sắc mặt Cảnh Tuyên Đế hơi tái lại. Hần lui về phía sau hai bước, xoay người sang chỗ khác, một lát sau mới nói:

- Được, 10 ngày nữa nằng xuất gia tại Hoàng gia tự viện, ta sẽ thu hồi thánh chỉ tứ hôn, tha hần

Tương Nhượng Lan nhìn bóng lưng hần hành lễ:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Chuyện nhanh chóng truyền tới tai thái hậu, thái hậu hoảng sợ vội truyền Tương Nhượng Lan tới.

- Nhượng Lan, ai gia nghe nói người muốn xuất gia, là Hoàng thượng ép người? Người đừng lo, có ai gia ở đây, không ai có thể ép người

Thái hậu rất tức giận, giờ khắc này, bà thực sự muốn cùng Cảnh Tuyên Đế nói rõ một trận, sao Cảnh Tuyên Đế có thể đối xử với Tương Nhượng Lan như vậy

Tương Nhượng Lan thấy thái hậu tâm tình kích động, vội vàng nói:

- Thái hậu bớt giận, không phải Hoàng thượng bức ta, là ta xin Hoàng thượng làm vậy. Nhượng Lan sớm đã nói sẽ không lập gia đình nữa, xuất gia cũng không sao

- Nếu không có liên quan sao người còn phải xuất gia?

Thái hậu nhìn nằng:

- Ta biết, người là vì An Viễn hầu, người xuất gia sẽ khiến An Viễn hầu mất hết hi vọng, Hoàng thượng sẽ không làm khó hần nữa. Người nghĩ không sai nhưng người có từng nghĩ, nếu người xuất gia sau này sẽ không còn cơ hội ở bên An Viễn hầu không?

- Đó là chuyện tốt với hần

Tương Nhượng Lan cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Nếu là quá khứ, ta sẽ làm lớn chuyện, ta sẽ nghĩ rằng ta muốn cùng người mình yêu một chỗ, người khác dựa vào cái gì mà ngăn cản ta? Ta sẽ cố hết sức để tranh thủ... nhưng... kết quả là vì cảm thụ của chính mình, ta đã kéo nhiều người xuống nước. Ta làm cho thái hậu và Hoàng thượng xung đột, khiến các người bất hòa, ta làm cho quan hệ giữa Hoàng thượng và Cận Thiệu Khang trở nên căng thẳng, cũng khiến Cận Thiệu Khang bị nhiều người chỉ trích, cũng khiến hai đứa con của ta cũng phải chịu tội, để mọi người chỉ trích... Ta sẽ khiến cho những người quan tâm ta lo lắng... chỉ để thỏa mãn cảm nhận của ta mà phải liên lụy nhiều người như vậy thì cho dù cuối cùng ta đạt được thì cũng có ý nghĩa gì?

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu, nhìn thái hậu, ánh lệ trong mắt long lanh, nàng cầm tay thái hậu:

- Thái hậu, trước kia cái gì ta cũng đều nghĩ đến mình trước, bắt kể là lúc đầu ở lại Hầu phủ hay sau này rời đi. Ta nghĩ nhiều nhất cũng chỉ là cảm nhận của chính mình, cho tới giờ ta cũng không thấy có gì không ổn. Ta thường nghĩ, nghĩ cho bản thân thì có gì không đúng?

- Nhưng thì ra không phải như thế, ta không nghĩ mình máu lạnh như thế, ta cũng sẽ quan tâm tới rất nhiều người bên mình, nhưng mọi việc ta sẽ chỉ nghĩ đến bản thân, sẽ làm mọi người bị tổn thương, mọi người tổn thương ta cũng không vui vẻ. Cho nên lần này, ta không nghĩ cho chính mình, ta chỉ hi vọng thái hậu đừng vì ta mà tranh chấp với Hoàng thượng nữa. Thái hậu đừng vì chuyện này mà buồn phiền, sau này hoàn toàn sẽ không còn bất kỳ phiền toái nào từ ta nữa, an an ổn ổn sống. Cận Thiệu Khang sẽ không vì ta mà chịu bất kỳ thương tổn nào nữa, hai đứa con sẽ không vì cha mẫu thân mà bị bạn bè chê cười... Chỉ cần ta xuất gia, có thể ngăn chặn được mọi thứ thì sao ta không làm? Chỉ là xuất gia, không phải là chết, sau này ta vẫn có thể làm những việc mình thích, cũng chẳng phải là chuyện thê thảm

Thái hậu sớm đã rơi nước mắt, bà ôm Tương Nhượng Lan vào lòng:

- Đứa ngọc này, ta nên nói gì bây giờ? Thật khiến người ta đau lòng..

Tương Nhượng Lan ôm cổ thái hậu, nước mắt lặng lẽ rơi xuống:

- Cho nên thái hậu không cần xen vào chuyện này nữa, ta không mong thái hậu lại đau lòng.

Thái hậu lòng chưa xót không thôi, bà sao muốn hết lần này đến lần khác làm con khổ sở? Lần trước vì bà thu Tương Nhượng Lan làm nghĩa nữ mà giờ hân vẫn oán bà. Hơn nữa thân thể hân cũng không khỏe, sao bà nhẫn tâm bức bách hân hết lần này tới lần khác.

- Là ai gia có lỗi với người...

Thái hậu khóc, Diệp cô cô bên cạnh cũng rơi nước mắt

Cảnh tuyên đế vốn tưởng rằng thái hậu sẽ cản trở chuyện này nhưng lần này hân đã hạ quyết tâm, dù chọc giận thái hậu cũng không để cho Tương Nhượng Lan quay trở về bên Cận Thiệu Khang. Nhưng khiến cho hân ngạc nhiên là thái hậu lại không chút động tĩnh, khiến hân thở phào một hơi.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, chuyện xuất gia của Tương Nhượng Lan đang âm thầm tiến hành. Một ngày trước khi Tương Nhượng Lan quy y đột nhiên truyền ra tin Cảnh Tuyên Đế bị bệnh nguy kịch.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Cô Tịch

Cần Thanh cung

Cảnh tuyên đế nằm trên long sàng, hơi thở mong manh, mặt như giấy vàng. Lưu thái y bên cạnh chưa kịp chẩn mạch cho hân, vài thái y đứng bên cúi đầu, lau mồ hôi lạnh trên trán

Lúc này, thái hậu hoàng hậu, cùng với đám phi tần nghe tin đều vội tới. Thái hậu vội vàng chạy tới trước giường, thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế thì mặt trắng bệch lại

- Đã xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao Hoàng thượng đột nhiên biến thành vậy?

Bởi vì quá kinh hoàng mà giọng bà run rẩy. Hoàng hậu và một số phi tần thấy sắc mặt Hoàng thượng đều khóc. Lưu viện sĩ và đám thái y quỳ xuống, Lưu viện sĩ đáp:

- Hồi bẩm thái hậu, Hoàng hậu, bệnh này của Hoàng thượng...

Hân đột nhiên ngẩng đầu nhìn mấy phi tần trước mặt, định nói lại thôi.

Thái hậu hiểu hẳn ngại bọn họ, liền sai đám phi tần, cung nữ và thái giám lui xuống, chỉ giữ lại Hoàng hậu

- Giờ người nói đi. Thái hậu nói với Lưu viện sĩ

Lưu viện sĩ dập đầu, ấp úng nói:

- Thái hậu, tâm mạch của Hoàng thượng vẫn rất yếu, cho nên vi thần từng nói với Hoàng thượng chuyện ái ân nhất định phải tiết chế. Nhưng lần này vi thần xem mạch Hoàng thượng, dường như là dục hỏa quá độ mà thành

- Dục hỏa quá độ

Thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau, Hoàng hậu nhẹ nhàng nói:

- Vừa tuyển tú xong, trong cung thêm không ít người:

Thái hậu nhìn nàng, có chút oán trách:

- Cho dù là như thế, người thân là hoàng hậu cũng nên khuyên bảo Hoàng thượng, sao để mặc Hoàng thượng như thế

Hoàng hậu rất ủy khuất:

- Thần thiếp sao ngăn cản được?

Thái hậu vừa tức vừa vội, quay đầu vừa nhìn về phía Lưu viện sĩ:

- Lưu viện sĩ, Hoàng thượng lần này có hại gì không?

Lưu viện sĩ nói:

- Hồi thái hậu, bệnh tình của Hoàng thượng lần này rất nặng, vi thần không dám đảm bảo

- Cái gì?

Thái hậu lão đạo suốt ngã, may mà Diệp cô cô đỡ kịp. Thái hậu đẩy Diệp cô cô ra, sau đó nhìn Hoàng hậu nói:

- Là ai hại Hoàng thượng thành ra thế này, ai gia lột da nàng ta

Hoàng hậu cũng rất tức giận, quay đầu sai cung nữ bên người đem sổ thị tẩm ra, nàng nhìn một cái, thần sắc hơi đổi nói:

- Thời gian này đều là Lan quý nhân mới được tấn phong hầu hạ Hoàng thượng.

- Lan quý nhân?

Thái hậu hơi ngây người, thoáng quay đầu nhìn Hoàng thượng, thấy hắn suy yếu như thế, lửa giận lại xông lên:

- Truyền ý chỉ của ai gia, ban cho Lan quý nhân ba thước lụa trắng

Hoàng hậu đang chuẩn bị làm theo, đột nhiên, long sàng truyền đến giọng nói yếu ớt của Cảnh Tuyên Đế:

- Mẫu hậu, đừng làm khó Lan Nhi...

Nghe hắn nói, thái hậu vội tới bên cạnh, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của hắn, nước mắt rơi xuống:

- Hoàng thượng, hồ ly tinh đó hại người thành ra thế này sao có thể giữ lại nàng ta

Nói rồi quay đầu nháy mắt với Hoàng hậu.

Cảnh Tuyên Đế nhìn thấy, đột nhiên cao giọng nói:

- Khoan đã

Nhưng vì đột nhiên dùng sức động đến vết thương, ngực đau đớn, há mồm phun ra một búng máu tươi, sau đó ho ra máu không ngừng.

Thái hậu bị hù dọa đến cắt không ra giọt máu, vội sai Lưu viện sĩ tới chữa. Lưu viện sĩ tiến lên châm cứu cho hắn hắn mới ngừng ho máu. Nhưng sắc mặt Cảnh Tuyên Đế như tro tàn, hai mắt cơ hồ không mở ra nổi nhưng hắn vẫn nắm chặt tay áo thái hậu, thều thào nói đủ cho thái hậu nghe:

- Đừng... làm khó nàng... Trên người nàng có mùi hương giống hệt Nhược Lan... Ta đã không thể có được Nhược Lan... đừng... đừng để ta mất cả nàng ấy...

Nói xong buông tay, hôn mê bất tỉnh

Lòng thái hậu đau đớn, ôm Cảnh Tuyên Đế khóc lớn

- Đồ ngốc, đồ ngốc, sao nguoi ngu ngốc như thế...

Lưu viện sĩ cũng tiến lên cứu trị cho Cảnh Tuyên Đế nhưng bất kể cách nào cũng đều vô dụng, bó tay chịu tró. đành đề nghị với thái hậu:

- Không bằng mời Hòa Thuận công chúa đến

Lúc này thái hậu mới như bừng tỉnh, vội vàng sai người tuyên Nhượng Lan tiến cung.

Lúc Trương Nhượng Lan tới, thấy thái hậu và Hoàng hậu đang khóc bên Cảnh Tuyên Đế. Trương Nhượng Lan đi tới, đầu tiên là chẩn mạch cho hân, phát hiện mạch tượng của hân vô cùng suy yếu. Bàn bạc với Lưu viện sĩ một hồi, biết bệnh tình Cảnh Tuyên Đế rất khó cứu chữa, có thể nói lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Tuyên Đế, Trương Nhượng Lan đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nếu lúc này Cảnh Tuyên Đế băng hà thì nàng được giải thoát hoàn toàn rồi...

Nhưng lập tức tiếng khóc nghẹn ngào của thái hậu truyền đến, ý nghĩ đáng sợ ấy biến mất hoàn toàn, đồng thời cũng cảm giác xấu hổ. Sao nàng có thể có ý nghĩ hèn hạ như thế, bất kể thế nào, bệnh tình của Hoàng thượng là vì nàng, hơn nữa hân là con của thái hậu, nếu hân chết, thái hậu sẽ thương tâm vô cùng

Nàng lắc đầu, bắt đầu nghĩ cách cứu Cảnh Tuyên Đế.

Thái hậu cho Hoàng hậu và thái y lui ra ngoài, thái hậu nhìn Cảnh Tuyên Đế nói với Trương Nhượng Lan:

- Ngươi có biết hân vì ai mà thành thế này không? Lan quý nhân là phi tần mới trong lần tuyển tú này, vì nàng có mùi hương giống ngươi mà khiến cho hân không để ý đến thân thể mình mà mê đắm.

Thái hậu quay đầu, cầm tay Trương Nhượng Lan, nước mắt nghẹn ngào:

- Nhượng Lan, ta biết hân làm rất nhiều chuyện có lỗi với ngươi nhưng tâm ý của hân dành cho ngươi là chân thành. Giờ thái y đã thúc thủ vô sách, trong thiên hạ có lẽ chỉ có ngươi là cứu được hân. Ngươi nể hân tình thâm với ngươi mà cố gắng chữa cho hân

Trương Nhượng Lan nhìn sắc mặt tái nhợt của Cảnh Tuyên Đế, trong lòng chua xót, nàng gật đầu nói với thái hậu:

- Thái hậu yên tâm, ta nhất định cố hết sức

Trương Nhượng Lan thấy sắc mặt thái hậu, sợ bà mệt mỏi nên bảo Diệp cô cô đỡ thái hậu hồi cung. Đầu tiên thái hậu không chịu nhưng Trương Nhượng Lan nói:

- Thái hậu, nếu ngươi cũng ngã bệnh, ngươi nói xem ta cứu ai trước

Lúc đó thái hậu mới trở về. Trong điện chỉ còn Trương Nhượng Lan và Cảnh Tuyên Đế đang hôn mê. Trương Nhượng Lan cởi quần áo Cảnh Tuyên Đế sau đó châm cứu cả 180 đại huyệt, cho máu toàn thân hân tuần hoàn.

Sau khi châm cứu, Cảnh Tuyên Đế lặng lẽ tỉnh dậy, hân nhìn Trương Nhượng Lan, hai mắt sáng bừng:

- Nhượng Lan, là nàng...

Trương Nhượng Lan lau mồ hôi, nhẹ giọng nói:

- Đừng nói, giờ ngươi vẫn đang rất nguy hiểm

- Không, khó khăn lắm ta mới tỉnh lại, khó khăn lắm ta mới gặp được nàng... có một số lời, nếu không nói ta sợ không còn cơ hội nữa...

Hơi thở Cảnh Tuyên Đế yếu ớt.

Trương Nhượng Lan nhìn mắt hân bị thâm quầng, nhớ lại hân từng xả thân cứu mình, nhớ lại vì sao hân mắc di chứng, nhớ lại nguyên nhân phát bệnh lần này, trong lòng đột nhiên có chút khổ sở:

- Ngươi sẽ khỏe thôi, đừng lo lắng

Cảnh tuyên đế khẽ lắc đầu:

- Ta cảm giác rằng ta sẽ không qua khỏi lần này...

Hắn nhìn nàng:

- Nàng không vui về là mấy?
- Không. Ta không hề thấy vui

Cảnh tuyên đế cười khò:

- Ta biết nàng rất hận ta, chỉ cần ta chết nàng sẽ không cần xuất gia, có thể ở bên Cận Thiệu Khang rồi

Tương Nhựt Lan cúi đầu:

- Ta cũng không muốn dùng tính mạng của người để đổi lấy điều đó

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Hơn nữa, Hoàng thượng, dù người không công bằng với ta nhưng với người trong thiên hạ mà nói người vẫn là hoàng đế tốt.

Cảnh tuyên đế nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như nước:

- Ta thật không nghĩ tới nghe được nàng tán dương ta.
- Là sự thật đó. Tương Nhựt Lan cười khê: - ta rất không muốn tán dương người nhưng đó là sự thật. Trong năm năm qua, ta đến rất nhiều nơi, nơi nào cũng thấy dân chúng được an cư lạc nghiệp. Hoàng thượng, đây đều là công lao của người
- Nàng nói ta tốt như vậy nhưng nàng vẫn không thích ta. Cảnh Tuyên Đế khê hừ nhẹ: - Nhưng không sao, ngày mai nàng sẽ xuất gia, cho dù nàng không thích ta cũng không thể thích ai khác.

Hắn nhìn thoáng qua sắc mặt nàng rồi nói:

- Giờ nàng lại hận ra rồi, cho dù nàng hận ta ta cũng không thể buông tha nàng.

Tương Nhựt Lan khê thờ dài:

- Theo ý người đi. Hoàng thượng, quyền hạn của người chí cao vô thượng, ai có thể thắng được người. Nhớ lại, nếu không phải có người bảo vệ ta sớm đã chết. Thứ ta có được rất nhiều, không thể quá tham lam, lòng tham sẽ phải trả giá rất đắt

Giọng nàng sâu kín như mang theo nỗi buồn vô hạn khiến cho Cảnh Tuyên Đế khó chịu

- Nàng thật sự không hận ta?
- Hận chứ, sao lại không hận. Người hủy đi những thứ mà ta quý trọng nhất, đương nhiên ta cũng có trách nhiệm nhưng nếu không vì người cố tình thì ta tin ta sẽ làm rất tốt

Tương Nhựt Lan nhìn hắn:

- Hoàng thượng, từ nhỏ cái gì người muốn đều được đáp ứng, chưa từng biết cái gì là khát vọng. Đó là sự khao khát trong lòng, nghĩ đến nhưng không có được. Nhìn người ta một nhà vui vẻ, phụ mẫu coi như bảo bối, mỗi lần thấy thế ta đều muốn khóc. Ta vất vả lắm mới có được một gia đình, cẩn thận nâng niu quý trọng nhưng hết lần này đến lần khác bị người phá tan, sao có thể không hận người

Nói tới đây, mắt Tương Nhựt Lan ngấn lệ, nàng vội vàng lau khô mắt, cười cười rồi nói:

- Nhưng đều là quá khứ rồi, đã không quan trọng nữa. Giờ ta có được rất nhiều, ta có thân phận tôn quý, thái hậu thương yêu, có hai đứa con ngoan ngoãn, có rất nhiều rồi. Từ nhỏ ta đã biết, cuộc sống không thể thập toàn thập mỹ, nếu cứ rấn muốn hoàn mỹ thì chỉ hại mình hại người, thậm chí còn thương tổn. Xuất gia cũng không có gì không tốt...
- Xuất gia sẽ rất cô tịch...

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên nói, lòng hắn thực sự khó chịu. Hắn chưa bao giờ nghĩ, lòng nàng lại có nhiều đau khổ như thế.

- Cô tịch thì thế nào? Ta đã từng cô tịch lâu như thế, đã quen rồi, sau này có cô tịch cả đời cũng không thấy có gì bất ổn, chỉ là...

Tương Nhựt Lan quay đầu nhẹ cười:

- Nếu không có đoạn cuộc sống đó có lẽ ta càng quen với cô đơn, nhưng bây giờ...

Cảnh tuyên đế nhìn nàng cười chưa xót, đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, hắn ôm ngực, trán toát mồ hôi lạnh, chỉ chớp lát sau lại hôn mê.

Tương Nhưc Lan lại càng hoảng sợ, vội vàng tiếp tục chăm cứu cho hắn, sau đó xoa bóp toàn thân cho hắn. Bận rộn cả đêm, đến sáng hôm sau, Tương Nhưc Lan mệt mỏi ngủ thiếp đi bên giường Cảnh Tuyên Đế.

Sáng sớm, Cảnh Tuyên Đế tỉnh lại đã thấy Tương Nhưc Lan. Nàng dựa vào giường, mặt quay về phía hắn, môi nàng mím chặt, hốc mắt thâm quầng, hiển nhiên là rất mệt mỏi

Lòng Cảnh Tuyên Đế hiện lên ý nhu tình. Nữ tử này dù hận hắn như vậy nhưng lúc quan trọng cũng không hại hắn, bỏ mặc hắn. Hắn vươn tay vuốt má nàng.

Chính là vì thế mà ta không buông tay được...

Tay vừa chạm đến da thịt nàng đã thấy nàng hơi nhúm mày, khẽ cười vừa ngọt ngào lại vừa cay đắng, sau đó, một giọt nước mắt rơi xuống, chảy đúng đầu ngón tay hắn

Cảnh Tuyên Đế như phải bỏng, vội rút tay lại.

Nàng từng ngây thơ tươi cười như thế, hai mắt lấp lánh đáng yêu. Là ai khiến cho nàng ngay cả nằm mơ cũng phải khóc. Là hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Chân Tướng

Tương Nhưc Lan tỉnh lại đã thấy Cảnh tuyên đế đã tỉnh. Hắn nghiêng người, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt u thâm, phức tạp.

Cảnh Tuyên Đế có thể tỉnh lại nhanh như vậy chứng tỏ hắn đã vượt qua cửa ải khó khăn lần này, tính mạng không còn đáng ngại nữa. Tương Nhưc Lan thở phào nhẹ nhõm

- Hoàng thượng, người thức dậy là tốt rồi

Cảnh tuyên đế nhìn nụ cười của nàng, rất rõ ràng, nàng vì mình tỉnh lại mà vui vẻ, lòng hắn ấm áp, cười cười khẽ nói:

- Ta cũng không nghĩ rằng còn có thể tỉnh lại. Hắn ngừng một hồi, còn nói: - Không nghĩ nàng sẽ cố hết sức để cứu ta như vậy

Bây giờ, dựa vào y thuật của nàng, thật sự muốn làm gì tin chắc đến Lưu viện sĩ cũng không nhìn ra được. Thậm chí không cần làm gì, chỉ cần bỏ mặc hắn thì hắn cũng sẽ chết.

- Nhưc Lan, nàng bỏ lỡ cơ hội thoát khỏi ta rồi

Tương Nhưc Lan đứng lên, lạnh lùng nói:

- Đúng là ta rất muốn thoát khỏi người nhưng không cần dùng thủ đoạn này. Có một số việc ta muốn làm nhưng không làm được

Nói rồi xoay người:

- Ta gọi người báo cho thái hậu.

Vừa bước đi, Cảnh Tuyên Đế đã nắm lấy cổ tay nàng

Tương Nhưc Lan quay đầu lại, nhìn hắn:

- Ta vẫn nhớ hôm nay là ngày ta quy y, Hoàng thượng yên tâm, ta sẽ không nuốt lời

Nói xong rút tay hắn, đi ra ngoài

Chỉ chớp lát, tin tức truyền đến thái hậu, thái hậu vội vàng chạy tới, thấy Hoàng thượng đang được Hoàng công công hầu hạ ăn cháo, Lưu viện sĩ đang ở bên giúp hắn chần mạch. Thái hậu thấy vậy, biết bệnh tình của hoàng đế có biến chuyển tốt, tâm tình vui vẻ. Bà đi về phía Lưu viện sĩ hỏi lại tình hình của Hoàng thượng, Lưu viện sĩ cười nói:

- Hòa Thuận công chúa đúng là diệu thủ hồi xuân, bệnh tình của Hoàng thượng giờ không có gì đáng ngại. Sau này nghỉ ngơi cẩn thận là được

Thái hậu rất vui vẻ.

Cảnh Tuyên Đế ăn xong nửa bát cháo thì sai người xung quanh lui xuống

Hắn nhìn về phía sau thái hậu hỏi:

- Nhượng Lan không cùng đến?

Thái hậu nhìn hắn một cái nói:

- Nhượng Lan đã tới Tự viện rồi

Bà muốn cầu tình cho Nhượng Lan nhưng nghĩ con vừa khỏe lại, không nên khiến hắn bị kích động nên đành nhịn không nói

Không ngờ Cảnh Tuyên Đế lại nói:

- Mẫu hậu, có phải ta rất quá đáng với Nhượng Lan?

Thái hậu trầm ngâm một hồi, sau đó dùng giọng bình thản nhất nói:

- Nữ tử xuất gia của thật rất nghiêm trọng, nửa đời sau của Nhượng Lan cứ thế mà...

Cảnh tuyên đế cầm tay mẫu thân, giọng nói nghẹn ngào:

- Ta chỉ là muốn giữ nàng ở bên. Cuối cùng ta cũng hiểu, cho dù nàng chịu khổ cũng chỉ là tạm thời, ta có thể cho nàng hạnh phúc nhưng chuyện lại dần dần đẩy đến nước này

- Nhưng cho dù là thế nàng cũng không hận người. Khi người cần nàng cũng không do dự giúp đỡ

Thái hậu nhân cơ hội nói:

- Chiêu Nhi, người thực lòng muốn bức nàng đến đường cùng, nàng cô đơn, sầu khổ thì người vui vẻ?

Từ phía xa truyền đến tiếng chuông nặng nề, Cảnh Tuyên Đế biết là tiếng chuông từ Tự viện hoàng gia

Thái hậu thở dài:

- Nhượng Lan bắt đầu quy y rồi. Qua hôm nay, mọi bụi trần đều rũ sạch, không cách nào vẫn hồi...

Bà nắm chặt tay Cảnh Tuyên Đế:

- Con à, đây là kết quả mà người muốn? Đừng làm chuyện sau này sẽ hối hận.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế có chút cay cay, hắn trừng mắt nhìn, quay đầu đi, giọng nói nhẹ như gió

- Hôm qua nàng nói với ta, nói ta từ nhỏ muốn gì được ấy, không biết cái gì là khát vọng, cái gì cầu mà không được...

Hắn nhẹ nhàng cười cười:

- Sao ta lại không biết? Thứ duy nhất ta khát vọng chỉ là Nhượng Lan mà thôi...

- Nhưng Nhượng Lan khát vọng là một gia đình ấm áp... mà điểm này, người không thể nào cho nàng. Thái hậu nhẹ nhàng nói

- Ta biết

Giọng Cảnh Tuyên Đế có chút nghẹn ngào, mắt nhắm lại:

- Ta biết cảm giác đó, khát vọng, khát vọng từ sâu thẳm trong lòng, muốn đến điên lên nhưng làm thế nào cũng không có được, rất đau khổ, rất khó chịu...

Thái hậu nhìn hắn, kinh ngạc đến rơi lệ.

- Cho nên ta đang nghĩ, dù ta không đúng nhưng ta hẳn là nên buông tha nàng. Hai người chúng ta cũng nên có một người được hạnh phúc. Có lẽ nàng vui vẻ thì ta cũng hạnh phúc

Thái hậu gật đầu, nghiêng người ôm hắn vào lòng

Cánh Tuyên Đế tựa đầu vào vai thái hậu, nước mắt lặng lẽ rơi

Hoàng gia tự viện, Tĩnh Thủy am

Tương Nhược Lan xoa tóc, trang nghiêm quỳ gối trước tượng Quan âm. Bức tượng quan âm với đôi mắt bình thản như nhìn thấu nhân tình thế thái

Bên cạnh, một ni cô mặc áo bào màu tro, tay cầm kéo đi tới trước mặt nàng:

- Lão ni là Tuệ Tĩnh, là trụ trì ở đây, công chúa thân phận tôn quý, lão ni không dám thu làm đệ tử. sau này công chúa là sư muội của lão ni, pháp danh Tuệ Không.

Tương Nhược Lan mặt không thay đổi, lòng tĩnh lặng như nước, nhìn về phía tượng Quan âm.

Tuệ Tĩnh đang chuẩn bị giúp Tương Nhược Lan quy y, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Hoàng Quý đem theo mấy thái giám vội vàng chạy vào, thấy Tương Nhược Lan còn chưa xuống tóc thì thở phào

- Hoàng thượng có khẩu dụ, miễn lễ nghi hôm nay.

Nói xong đi tới trước mặt Tương Nhược Lan, nhìn Tương Nhược Lan đang ngạc nhiên rồi nói:

- Công chúa, theo nô tài đi, nô tài phụng mệnh Hoàng thượng đưa công chúa đến gặp một người

Tương Nhược Lan ngạc nhiên vô cùng, không biết Cánh Tuyên Đế định làm gì nhưng chuyện đã tới nước này thì có đi một lần thì cũng chẳng sao

Tương Nhược Lan đi theo Hoàng Quý

Ngoài Tĩnh Thủy am đã chuẩn bị kiệu, Tương Nhược Lan ngồi lên, không lâu sau, kiệu dừng lại ở một tiểu viện hẻo lánh.

Tương Nhược Lan xuống kiệu, Hoàng công công nói với nàng:

- Công chúa vào đi thôi, người Hoàng thượng muốn người gặp đang ở trong

Tương Nhược Lan đi vào, đi qua căn phòng trước viện, nàng đẩy cửa gỗ, cánh cửa cót két mở ra, ánh sáng chói mắt. Tương Nhược Lan nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Tương Nhược Lan đi vào, nhìn bóng lưng đó mà ngỡ người, lúc này, người đó chậm rãi quay người lại

Da như tuyết, tóc như mây, thanh lệ vô cùng cũng chính là Thanh Đại đã “chết”

Tương Nhược Lan mở to hai mắt.

Thanh Đại nhìn nàng cười cười, tươi cười xinh đẹp, rồi lại lạnh lùng âm ngoan. So với Thanh Đại nhu thuận thuần chân trong Hầu phủ hoàn toàn bất đồng

- Phu nhân... không giờ đã là công chúa rồi

Thanh Đại hành lễ với nàng:

- Thanh Đại thỉnh an công chúa.

Tương Nhược Lan nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Thì ra đúng là người già chết, người là ai

Thanh Đại đứng lên, nhướn mày, cười đắc ý:

- Công chúa đừng vội, hôm nay Thanh Đại phụng mệnh Hoàng thượng đến giải thích với công chúa, công chúa có gì cần hỏi cứ hỏi.

Chuyện đã rõ ràng, thì ra đúng như nàng nghĩ, Thanh Đại là người Cánh Tuyên Đế phái đến

- Người không phải nữ tử Việt quốc

Thanh Đại đứng thẳng tắp, nghe vậy cười nói:

- Thanh Đại cũng không biết mình là người nơi nào, từ khi ta còn rất nhỏ đã được Trương công công mang đi, trở thành gian khách dưới tay hắn. Hôm nay ta là đệ nhất gian khách Yêu Hồ dưới tay hắn. Lúc đầu Hoàng thượng phái ta đến Hầu phủ thì ta còn rất ngạc nhiên không hiểu sao Hoàng thượng lại giết gà dùng dao mổ trâu? Sau mới hiểu được, nhiệm vụ đó thật ra chẳng hề đơn giản.

- Gian khách.

Tương Nhượng Lan hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. hoàng đế này lại đi phái gian khách giò nhất đến phá hoại tình cảm bọn họ

- Công chúa, ta biết ngươi và Hầu gia từng nghi ngờ ta, các ngươi vẫn thử dò xét ta có võ công hay không. Nhưng công chúa, Thanh Đại làm tình báo bao năm như vậy, nếu đơn giản như thế đã bị tra ra thì giờ đã không đứng trước mặt công chúa rồi. Thanh Đại bình thản nói.

- Bởi vì ngươi thân mang tuyệt kỹ nên mới dám đỡ cho Hầu gia?

Thanh Đại cười:

- Khó nhọc kẻ đương nhiên không thể thiếu. Bất kể loại nam nhân nào đều vậy, thấy có nữ tử thả chết vì mình thì không ai không bị động lòng. Với điều này, Hầu gia cũng không ngoại lệ. Lần đó, ta đã sớm giờ trở với dây thừng trên đài diễn, dùng nội lực làm sợi dây bị yếu đi, tuy không lập tức đứt nhưng không lâu sau sẽ đứt. Lúc đó, ta chỉ cần có cơ hội thực hiện kế hoạch là được.

Tương Nhượng Lan hừ lạnh một tiếng:

- Thủ đoạn cao siêu không cần nói, lúc ngươi tự tử cũng chỉ là giờ trò mà thôi

- Không sai, đó là Quy tức nập (cách thở như rùa), ta có thể khiến cho kinh mạch toàn thân ngưng lại như là đã chết. Nếu ta không làm nghiêm trọng như thế, Hầu gia sẽ coi đó là thủ đoạn, càng khiến Hầu gia chán ghét ta. Nhưng Hầu gia chính mắt thấy ta sắp chết, điều này hoàn toàn khác trong lòng hân. Sự áy náy của hân ta có thể thấy rõ

- Ngươi đúng là tính không chút sơ hở. Tương Nhượng Lan châm chọc

Thanh Đại không để ý cười cười:

- Đó là đương nhiên, nếu không có kế hoạch chu toàn thì ta sẽ là người chết, ta chỉ là bị ép buộc thôi?

- Vậy hoa lan đó cũng có vấn đề?

Thanh Đại lạnh lùng:

- Đó là Hoàng thượng dặn dò ta, theo hân sai bảo, nửa năm nay phải khiến ngươi không thể mang thai. Hoa lan bình thường tuyệt đối không có công hiệu đó nhưng hoa lan ta trồng tưới bằng thuốc, thường xuyên mùi hương của nó sẽ không mang thai. Nhưng công hiệu lớn nhất của loại hoa đó không phải là cái này.

Thanh Đại nhìn nàng cười rất quái dị.

Tương Nhượng Lan lại hỏi:

- Như vậy nha hoàn của Vu Thu Nguyệt cũng là do ngươi giết?

Thanh Đại bình thản đáp:

- Ai bảo nàng nhiều chuyện, phát hiện ra bí mật của ta, người như thế không chết không được, công chúa...

Thanh Đại nhìn nàng, khẽ cười nói:

- Với ngươi có lẽ là chuyện nghiêm trọng nhưng với ta thì cũng chỉ là một mạng người, không đáng gì, chỉ là chuyện chớp mắt

Nói tới đây, nàng dừng lại, nhìn Tương Nhượng Lan một hồi, sau đó cười nói:

- Ta vẫn luôn chờ công chúa hỏi chuyện đó nhưng công chúa lại nói sang chuyện khác hoặc là không dám nhắc đến, thì ra đến giờ công chúa vẫn không tin Hầu gia

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Ai Cũng Không Tốt Bằng Nàng

Tương Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn Thanh Đại, cười cười, nhẹ giọng nói:

- Nghe lời ngươi nói thì xem ra chuyện năm đó là do ngươi cẩn thận bài trí. Hầu gia hân là mắc bẫy của ngươi, lúc ấy có lẽ hân thân bất do ki

Thanh Đại nói:

- Phu nhân nói không sai. Mọi thứ đều là ta tỉ mỉ sắp đặt. Đoạn thời gian phu nhân bỏ nhà đi, mỗi ngày Hầu gia đều không ăn không uống, ta lẳng lặng theo dõi. Lúc ấy kế hoạch của ta đã chuẩn bị rất tốt. Hầu gia vẫn muốn gặp ta nói chuyện nhưng ta nghĩ ra đủ lý do né tránh hắn. Đợi buổi tối các người quay lại, ta mới mời hắn tới. Ta biết người sẽ không ngăn hắn, ta cũng biết Hầu gia nóng lòng muốn nói rõ ràng với ta...

Tương Nhược Lan không nhịn được cắt đứt lời nàng:

- Gian khách Yêu hồ, quả nhiên không đơn giản, có thể thấu hiểu lòng người được như thế

Thanh Đại cười:

- Công chúa không cần bội phục ta, ta từ nhỏ đã học những thứ đó. Hoàn cảnh khiến cho ta phải suy nghĩ về tâm lý của người khác. Chỉ có hiểu rõ tâm lý người khác mới có thể hành động. Tiên phát chế nhân. Vu Thu Nguyệt đồ kị ta, thái phu nhân vì bất mãn với người mà đặc biệt thương yêu ta, Hầu gia từ chối và áy náy ta, Phu nhân cảnh giác với ta, nếu ta không nắm vững những điều đó thì sao có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Tương Nhược Lan khẽ cười một tiếng:

- Thua dưới tay người cũng chẳng oan

Sự đắc ý trên mặt Thanh Đại dần biến mất, ngay sau đó, nàng cười khổ:

- Công chúa, thật ra người không thua. Thanh Đại tiếp nhận vô số nhiệm vụ, chỉ có lần này, bề ngoài thì là thành công nhưng chỉ ta biết ta đã thất bại. Cũng không trách Hoàng thượng muốn ta hoàn thành nhiệm vụ này. Thì ra nhiệm vụ này lại khó khăn đến thế.

- Thanh Đại, nếu người nói như thế, xem ra tối hôm đó các người không xảy ra chuyện gì, thứ ta xem được chỉ là giả mà thôi.

Thanh Đại cười nói:

- Công chúa thật thông minh. Không sai, lúc đó ta và Hầu gia trong sạch, không xảy ra chuyện gì. Công chúa chỉ tin vào mắt mình mà không tin Hầu gia giải thích, bỏ lỡ mất năm năm.

Tương Nhược Lan lắc đầu:

- Ta cũng từng nghĩ, có lẽ Hầu gia bị người hạ được, có lẽ các người không xảy ra chuyện gì nhưng với ta, quan trọng không phải là điều đó....

Nàng nhìn khuôn mặt thanh lệ của Thanh Đại:

- Thứ ta quan tâm là Hầu gia quả thật đã thích người. Dù hắn từng cam đoan với ta, dù hắn không thừa nhận điều này nhưng lúc đó không thể phủ nhận hắn động tâm với người. Cho nên tối hôm đó hắn mới không từ chối người, uống rượu cùng người. Bởi vì khi đối mặt với người hắn không thể nào cự tuyệt cho nên bất kể là bây giờ thì cũng là vì hắn không đành lòng nên người mới có cơ hội.

Thanh Đại ngậy ra một hồi mới cúi đầu cười khê:

- Thì ra công chúa canh cánh là điều này, như thế ta càng thấy đáng buồn cười...

Tương Nhược Lan không hiểu, nghi hoặc nhìn nàng.

Thanh Đại nói:

- Sở dĩ đêm đó ta chuốc say được Hầu gia là vì, ta thấy Hầu gia 10 ngày không ngủ, người vô cùng uể oải, mà chỉ có trong trạng thái này hắn mới có thể trúng Từ La Hương của ta.

- Từ la hương? Tương Nhược Lan ngạc nhiên.

- Từ la hương là một dạng mê hương hỗn hợp, đây là mê hương ta nghiên cứu ra, cả thiên hạ chỉ có ta biết dùng nó. Nó là hỗn hợp của ba loại hương liệu mà ra. Mà ba loại hương liệu này nếu tách ra kiểm tra thì đều rất bình thường, hoàn toàn không hại gì.

Lúc này Tương Nhược Lan hiểu ra:

- Hoa lan đó cũng là một trong ba loại

- Không sai, hoa lan đó là thành phần quan trọng nhất.

- Không sai, hoa lan đó cũng là loại quan trọng nhất, bởi vì chỉ có người ngửi hương hoa này hơn 3 tháng thì mới có tác dụng. Cho nên ta ít khi dùng loại mê hương này vì nó rất phiền toái, trừ khi là khó để được đối phương tín nhiệm thì ta mới dùng mê hương này. Nhưng làm như thế rất nguy hiểm nên ta ít khi dùng. Nhưng Hầu gia tình cảm sâu nặng với người, bất kể ta dùng thủ đoạn gì hắn cũng không thích ta nên ta đành dùng cách này.

- Lúc đầu, ta cho người túi thơm kia chỉ là để ngăn ngừa người có thai, cũng là chuẩn bị cho kế hoạch này. Nhưng sau ta không thấy trong phòng người có mùi hương này nữa nên đem một bồn hoa đến phòng người. Dù sau này người đem bồn hoa ra ngoài nhưng cũng không ảnh hưởng đến kết quả

- Còn hai loại hương liệu khác, một loại ta đặt trong lò hương, một ta bôi lên người, nên Hầu gia vừa vào phòng đã trúng mê hương của ta rồi. Đổi lại là ngày bình thường dù hán không thể giải thì mê hương sẽ không nhanh chóng có tác dụng được. Nhưng đêm đó hán quá mệt mỏi, vừa nói mấy câu đã ngất đi rồi...

Thanh Đại ngẩng đầu, suy nghĩ một hồi, mới nói:

- Ta còn nhớ những lời Hầu gia nói với ta đêm đó. Hán nói: Thanh Đại, chuyện mấy hôm nay người cũng biết, ta cũng không nhiều lời. Ta biết là ta có lỗi với người, ta biết người là cô nương tốt nhưng ta không muốn làm Nhượng Lan đau lòng nữa. Ta chỉ có thể có lỗi với người. Ngày mai ta sẽ đưa người tới biệt viện, sau này ta tuyệt đối không bạc đãi người nhưng sau này người tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt chúng ta.

Thanh Đại nhìn Trương Nhượng Lan cười cười:

- Công chúa, người xem xem, Hầu gia thật ra cũng là người ngoan tâm, hán rõ ràng biết Thanh Đại thích hán nhưng vì người hán để Thanh Đại mãi mãi không xuất hiện trước mặt hán nữa. Cũng may Thanh Đại là nhân vật hư vô nếu không nàng có kết cục bi thảm như vậy có ai để ý?

Trương Nhượng Lan lập tức nói:

- Người cũng nói, Thanh Đại là nhân vật hư ảo, đó là người tự biên tự diễn. Nếu thật sự là ca nữ Việt Quốc sao có thể làm được như người, người sở dĩ có thể thanh thuần động lòng người như vậy bởi vì người không thích Hầu gia nên chưa bao giờ coi Hầu phủ là nhà, mỗi người trong Hầu phủ chỉ là người qua đường với người mà thôi. Người đến cũng chỉ để diễn kịch đương nhiên có thể làm cho hoàn hảo như thế nhưng nếu là người khác sẽ có đủ loại tâm tình, ghen ghét, đố kỵ, tham lam, nóng nảy, cơ bản sẽ không thể xen vào giữa ta và Hầu gia được

Thanh Đại nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, sau đó Yên Nhiên thừa nhận:

- Công chúa nói rất có đạo lý. Quay về chủ đề, Hầu gia nói những lời đó rồi vốn là rời đi nhưng vì trúng mê hương nên mất khả năng tự chủ. Một khi trúng mê hương, hán chỉ làm theo những lời ta nói, ta muốn hán nói gì hán sẽ nói cái đó, ta bảo hán làm gì hán sẽ làm thế, chỉ cần nửa canh giờ cũng đủ rồi.

- Sau đó ta bảo hán uống rượu cùng ta, tạo cảnh giả như rượu say làm loạn khiến câu chuyện càng đáng tin. Sau đó, ta đưa hán lên giường, câu dẫn hán... công chúa đừng nhìn ta như vậy, ta 11 tuổi đã bị Trương công công sai người phá trinh tiết, ta không còn xấu hổ hay liêm sỉ gì. Loại chuyện này với ta mà nói chỉ đơn giản như ăn cơm, đó chỉ là một vũ khí sắc bén của ta mà thôi

- Lúc mới đầu, Hầu gia thần trí không tỉnh táo, nên được ta câu dẫn rất ăn ý. Ta hoàn toàn không ngờ một nam nhân mệt mỏi mà lại có tinh lực như thế, thật khiến ta ngạc nhiên. Những dấu hôn công chúa nhìn thấy đều là thật, đều là lúc ý loạn tình mê Hầu gia để lại...

- Đến lúc này ta đã nghĩ rằng ta thành công rồi nhưng khi đến lúc mấu chốt nhất, Hầu gia đột nhiên dừng lại, lẩm bẩm một câu: "không phải mùi hương này, người không phải là Nhượng Lan..." sau đó hán lăn ra ngủ. Ta chưa bao giờ gặp tình huống như vậy. Cũng chưa từng thấy nam nhân nào làm đến đó còn có thể ngừng lại, lúc đó ta thật sự không phục, cố gắng để tiếp tục nhưng hán ngủ rất sâu, không thể làm gì khác ta đành tự tạo bằng chứng giả. Ta chưa bao giờ xấu hổ như lúc đó, cũng chưa bao giờ nổi giận như thế, chưa từng có nam nhân nào có thể kháng cự mê hương, kháng cự mị lực của ta...

Nói tới đây, Thanh Đại dừng lại, nhìn Trương Nhượng Lan, chân thành nói:

- Công chúa, từ khi 11 tuổi ta đã mất đi trinh tiết, sau đó uống thuốc suốt đời không thể sinh con, càng đừng nói đến chuyện tình cảm trai gái. Chúng ta sống chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, lấy tin tình báo. Trước kia ta không hề thấy cuộc sống có gì bất ổn nhưng đến ngày đó, ta thực sự rất hâm mộ công chúa, có được một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu công chúa như vậy...

Trương Nhượng Lan kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện lại là như thế. Trên đời này lại có chuyện lạ như vậy, nếu nàng có thể tin tưởng hán nhiều hơn một chút...

Trong lòng đột nhiên đau đớn, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống

- Công chúa, lúc đầu người đi, dù Hầu gia không nói gì nhưng ai cũng thấy hán đau lòng vô cùng. Hán sao còn nhớ đến ta... ta cũng đừng nghĩ, có lẽ ta có thể ở lại, ở bên Hầu gia. Nhưng ta lại bị Trương công công triệu hồi trở về, hoàn thành nhiệm vụ mới

Thanh Đại nhẹ nhàng cười:

- Cũng đúng thôi, triều đình đổ nhiều tâm huyết vào chúng ta như thế sao có thể để chúng ta sống yên ổn. Cho nên, ta đành trả tử bỏ đi, sau này ta nghe nói, Hầu gia một mực chờ công chúa. Năm năm... làm gì có nam nhân nào làm được như thế, cho dù bị công chúa lạnh lùng nhưng vẫn không oán không hận mà chờ đợi...

Thanh Đại đến gần Trương Nhượng Lan, cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Công chúa, đừng làm Hầu gia khổ sở nữa

Nói xong, Thanh Đại buông tay, xoay người đi ra ngoài cửa, đến gần cửa thì xoay người, nhìn Trương Nhược Lan nói:

- Bất kể Thanh Đại đi đến đâu cũng bị nữ nhân coi như kẻ thù, bị người thù hận, chán ghét. Nhưng chỉ có công chúa là tôn trọng ta. Có đôi khi ta nghĩ, Hầu gia nguyện ý nỗ lực như thế vì công chúa không phải không có lý.

Nói xong, nàng mở cửa đi ra ngoài.

Trương Nhược Lan hai chân mềm nhũn, ngã bệt xuống đất, nàng bùng mặt khóc òa.

Lúc này, Hoàng Quý từ ngoài đi vào, tới bên Trương Nhược Lan:

- Công chúa, An Viễn hầu vừa được thả, công chúa không đi đón hân?

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hân, ánh mắt có chút mơ hồ.

Hoàng Quý cười cười:

- Công chúa, Hoàng thượng ngăn cản công chúa quy y, lại sai Thanh Đại nói hết chân tướng, công chúa chẳng lẽ còn chưa hiểu ý Hoàng thượng? Nhanh tới thiên lao đi, lúc này đi vừa vặn đón được An Viễn hầu đó.

Trương Nhược Lan hai mắt sáng bừng, nàng đứng lên, hoàn toàn không để ý đến hình tượng mà chạy thẳng về phía thiên lao.

Cận Thiệu Khang ra khỏi thiên lao đã thấy Trương Nhược Lan đứng cách đó không xa. Nàng mặc trường bào, tóc dài xõa xuống, chìm trong ánh mắt trời giống như một tiên tử vậy. Nàng nhìn hân, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt sáng bừng, ánh mắt dịu dàng có thể hòa tan hân.

Lòng Cận Thiệu Khang run rẩy, hân đi về phía nàng, khẽ gọi:

- Nhược Lan...

Lập tức phát hiện áo bào tro nàng mặc là của tầng ni, sắc mặt đại biến, hân chỉ vào quần áo Trương Nhược Lan, run giọng nói:

- Nhược Lan, sao nàng lại mặc quần áo của người xuất gia...

Trương Nhược Lan vội nắm tay hân, kéo hân chạy đi, chạy đến một góc khuất, sau một hòn giả sơn lớn mới dừng lại.

Nàng nhìn hân, ánh mắt nồng nàn.

Cận Thiệu Khang còn chưa để ý đến sự khác lạ của nàng, toàn bộ tâm tư của hân đều tập trung vào việc khác, hân cầm tay Trương Nhược Lan hỏi:

- Nhược Lan, có phải Hoàng thượng đã thu hồi thánh chỉ rồi không? Có phải vì nàng đã đồng ý với Hoàng thượng điều gì không? Là xuất gia sao? Nhược Lan, nàng đừng tự mình quyết định như thế, có chuyện gì chúng ta cùng chịu...

Còn chưa nói xong, Trương Nhược Lan đột nhiên vươn tay ôm cổ hân, vùi hân xuống, sau đó nhắm mắt, nhón gót hôn lên môi hân.

Cận Thiệu Khang như bị sét đánh, hân mở to mắt nhìn Trương Nhược Lan trong lòng, hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao?

Trương Nhược Lan chỉ khẽ hôn hân một cái rồi buông hân ra. Nàng dựa vào lòng hân, ngẩng đầu nhìn hân, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn về mặt ngọc ngà của hân. Nàng vươn tay khẽ捏 mũi hân, cười nói:

- Đồ ngốc.

Khóe miệng Cận Thiệu Khang dần cong cong, má lúm đồng tiền chậm rãi hiện ra. Đôi mắt nâu lóe lóe như bảo thạch. Sau đó hân vươn tay, đột nhiên ôm chặt nàng, cúi đầu hôn môi nàng như quên đi trời đất, phảng phất như dùng hết sức lực cơ thể, phảng phất như thiêu đốt toàn bộ nhiệt tình.

Hân ôm lấy nàng, đặt nàng tựa vào hòn giả sơn, không ngừng hôn nàng, dây dưa triền miên, cứ như muốn nuốt lấy nàng, nhiệt tình như lửa như muốn thiêu đốt bọn họ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi nàng không thở nổi, mãi đến khi nàng nhũn ra hân mới lưu luyến dừng lại. Thân thể hân nóng bừng. Nàng tựa vào lòng hân, cảm nhận nhịp tim của hân, trong lòng vừa ngọt ngào vừa vui sướng.

- Nhược Lan đây là chuyện gì?

Giọng hân có chút run rẩy.

Trương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn hân, cười nói:

- Chúng ta về nhà trước đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Nói xong rời khỏi lòng hắn, nắm tay hắn chạy ra ngoài

- Về nhà? Cận Thiệu Khang ngạc nhiên.

Tương Nhược Lan quay đầu lại, lườm hắn một cái, mặt ửng hồng:

- Ngoài Hầu phủ ra chúng ta còn nhà nào nữa?

Cận Thiệu Khang ngây ngốc đi theo nàng, mọi thứ quá đột nhiên, giống như trời cao đột ngột đập xuống đầu hắn. Không, nói như thế không đúng, cảm giác này thật quá hạnh phúc...

Cận Thiệu Khang đi nhanh thêm mấy bước, sóng vai cùng nàng, ngửi thấy mùi hương thơm quen thuộc của nàng, đột nhiên cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hắn rất muốn hỏi cho rõ nhưng lại không muốn thúc giục nàng. Hắn biết, nếu muốn nói thì nhất định nàng sẽ nói, dù trong lòng sốt ruột thì hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Nàng nắm chặt tay hắn, chậm rãi đi, hai mắt nhìn phía trước, nhẹ nhàng nói:

- Thiệu Khang, xin lỗi, ta chưa bao giờ thử tin tưởng người...

Một câu nói không đầu không đuôi khiến Cận Thiệu Khang khó hiểu nhưng hắn cũng không hỏi lại

- Người cùng Thanh Đại không xảy ra chuyện gì cả, năm đó là ta hiểu lầm người

- Sao nàng lại biết, đến giờ ta vẫn không nghĩ nổi

Tương Nhược Lan quay đầu, nhìn hắn:

- Thiệu Khang, người không có chuyện khác muốn hỏi ta sao, chỉ cần người hỏi ta nhất định sẽ nói

Ngày đó, tâm tình nàng và Hoàng thượng đều kích động, chắc chắn Cận Thiệu Khang sẽ sinh nghi

Cận Thiệu Khang yên lặng một hồi, khi còn ở trong thiên lao, hắn đã nghĩ rất nhiều. Hôm đó, sự khác thường của Hoàng thượng và Nhược Lan hắn đều thấy rõ, trước kia nhiều chuyện nghĩ không cần thận giờ dần dần hiểu rõ.

Tại sao Hoàng thượng và Nhược Lan cùng bị thương? Tại sao Hoàng thượng đột nhiên cho hắn hưu thê? Tại sao sau khi hắn viên phòng Hoàng thượng đột nhiên ban cho hắn ca cơ? Tại sao Hoàng thượng muốn tử hôn cho mình và Tả đô đốc? Mà đột nhiên, sau khi nàng biết được chân tướng thì lại trở lại bên hắn. Mọi thứ vốn mập mờ giờ trở nên rõ ràng.

Nhưng còn ai hiểu rõ Nhược Lan hơn hắn. Nàng không chịu nhận một thiếp thất của mình thì sao tiếp nhận được toàn bộ hậu cung của Hoàng thượng? Nhược Lan tại sao phải lưu lạc bên ngoài năm năm bất vô âm tín? Tại sao quay lại không lâu đột nhiên thành công chúa?

- Ta tin nàng, chuyện khác không quan trọng, không cần nhắc lại

Cận Thiệu Khang vuốt má nàng, Nước mắt Tương Nhược Lan rơi xuống:

- Thiệu Khang, ta không như người...

Cận Thiệu Khang vươn tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói:

- Không phải tại nàng, là ta không tốt nàng mới không tin ta. Là nàng quá tốt nên ta mới tin nàng. (cả truyện mình thấy cảm động nhất là câu này)

Tương Nhược Lan mỉm cười:

- Ta nào có tốt như vậy, chỉ nói mò, ta rất xấu.

- Sai rồi, trong lòng ta, ai cũng không tốt bằng nàng.

Hắn kéo tay nàng, chậm bước về phía trước, gió nhẹ thổi bên người bọn họ. Ánh nắng chiếu vào bọn họ, lòng hai người ngập tràn ấm áp.

- Thiệu Khang, hôm đó ở Càn Thanh cung, thấy người vì ta mà kháng chi thì ta cũng rất muốn trở lại bên người.

- Khi đó nàng còn chưa biết chuyện Thanh Đại

- Đúng, ta không biết. Nhưng ta nghĩ, bản thân mình không phải thập toàn thập mỹ sao có thể yêu cầu người khác hoàn hảo, không chút sai sót. Người dù làm chuyện có lỗi với ta nhưng nhiều năm qua, lòng người vẫn chỉ có ta, hơn nữa còn thà bỏ mặc mọi thứ cũng không lấy ai khác, sao ta lại không thể tha thứ cho người?

- Lòng nàng sao không chỉ có mình ta. Nhược Lan dùng xấu hổ, về điểm này ta rất hạnh phúc. Nhiều năm như vậy, bên nàng cũng không có ai khác, cho dù là nam nhân như Tả Bá Xương cũng không thể đánh động nàng. Nàng như thể đương nhiên đáng để ta đối xử tốt. Nhược Lan, năm tháng dài như vậy, hai chúng ta chỉ cần một người thay đổi đi thì hôm nay đã không được như thế này.

- Nói như vậy, có vẻ như ông trời đang khảo nghiệm chúng ta

Đúng vậy, chính là khảo nghiệm, Tương Nhược Lan trầm nghĩ, cũng là hai người thay đổi. Dù mất đi năm năm nhưng hẳn càng hiểu rõ tình cảm của hẳn với mình, mà mình không còn là cô nương lo lắng, tự bảo vệ mình nữa. Từ nay về sau, nàng càng hiểu được cái gì là lo lắng cho người khác, càng hiểu cái gì là tin tưởng.

Cuộc sống sau này, có lẽ bọn họ còn có nhiều khảo nghiệm nữa nhưng nàng không hề lo lắng sợ hãi, bởi vì nàng biết, trái tim họ luôn bên nhau.

Cận Thiệu Khang đột nhiên chỉ ra phía của cung:

- Nàng xem, là mẫu thân và bọn trẻ.

Tương Nhược Lan ngẩng đầu nhìn, thấy trước cửa cung có một chiếc xe ngựa, trước xe, thái phu nhân dẫn bọn trẻ đứng đó nhìn bọn họ mỉm cười

Hai cậu bé chạy tới trước mặt bọn họ:

- Phụ thân, mẫu thân

Sau đó vui mừng ồa vào lòng họ

Hai người bế hai cậu bé lên, nhìn nhau cười, chậm rãi đi về phía trước.

Cuộc sống hạnh phúc giờ mới chính thức bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Hậu Kí

Một năm sau, Tương Nhược Lan sinh hạ một nữ nhi

Hai năm sau, chuyện Thanh Đại có tư tình vụng trộm với nam tử bị phát giác. Gian khách không được làm trái nguyên tắc, nhất là không được động tình. Một khi động tình sẽ bị tổ chức loại bỏ, chỉ có đường chết.

Ba tháng sau, Thanh Đại vì không có thuốc giải độc mà chết đau đớn trong tay người tình. Cùng ngày này, nam tử đó bị thủ hạ của Trương công công giết chết.

Ba năm sau, Tương Nhược Lan lại có long phượng thai.

Năm thứ 17 Cảnh Tuyên, thái hậu qua đời, chết vì bệnh tiểu đường biến chứng. Từ khi bị bệnh đến khi mất hơn 20 năm, với y học bấy giờ mà nói đã là một kì tích.

Năm thứ 21 Cảnh Tuyên, hoàng đế băng hà, chết vì bệnh tim tái phát. Cảnh Tuyên Đế qua đời ở tuổi 41. Nhị hoàng tử là thái tử đăng cơ, Hoàng hậu thành thái hậu. Hai năm sau, Từ quý phi và ngũ hoàng tử do nàng sinh ra chết một cách bí hiểm.

Mà những nữ đệ tử Tương Nhược Lan dạy dỗ đều thu được thành công, giúp cho nữ tử khắp thiên hạ đều được hưởng ơn. Nữ tử thiên hạ cảm tạ ân đức, gọi nàng là Thần y công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia Danh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.